

சிவமயம்.

சிவபக்திசந்திரிகா பிரசுரத்தின்

முதற் பாகமாகிய

சிவரகஸிய கண்டம்.

இஃது

திருவையாற்றில் விளங்கும்

சிவபக்திசந்திரிகையின் பத்திராதிபரவர்களாகிய

பிரம்மஸூ அநந்தவைத்தியநாத சிவனவர்களால்

சுலோகம் சுலோகமாய் மொழிபெயர்த்து

பிரசுரிக்கப்பட்டது.

Copy Right Registered.

இதின் விலை ரூ 8-8-0.

அறிவிப்பு.

இப்பிரபந்தத்தினை நனுகம் பழய கோசங்களைச் சோதித்து மூலபாடத்தைச் சீர்திறத்துவதிலும், மொழிபெயர்த்தலை மூலத்துக்கொத்துமையாய்ச் சோதிப்பதிலும் பேருதவி செய்துவந்த பிரம்ம ஸ்ரீ க்ஷேத்திரபாலபுரம் நீலகண்ட சாஸ்திரியளவர்களைப் பிந்திய பிரசுரத்திற்கும் இதேவிதமாய்ப் பிரதிப்பிரயோஜனத்தை யெதிர்பாராமலே துணைசெய்துவரும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம்.

இப்புத்தகத்தின் 159-160-வது பக்கங்களை விலக்கியும், 277-வது பக்கத்தினை டைக்கத்தை 278-லும் 278-ம் பக்கத்தினை டைக்கத்தை 277-லுமாய் மாற்றியும் படிக்கவேண்டும்.

சிவபக்தி சந்திரிகாசாலையில் விற்பனைக்குத் தயாராயிருக்கும் புத்தகங்களும் போஸ்டேஜ் நீங்கலாக அதின் கிரயமும்.

சங்கர சமூகத்தை (கிரந்தம்)	...	...	...	...	ரூ	8— 0—0
ஷை தமிழ்மொழி பெயர்த்தல்	...	...	...	...		8— 8—0
ஆண்டபின்னை கிருவியப்பிரயோகம் (கிரந்தம்)	...	...	...	...		0— 5—0
கமலாலய மாகாத்துமியம்	...	...	...	...		0— 5—0
பகவத் பாதரவர்களாலருளிச் செய்யப்பட்ட அக்ஷரமாலி காஸ்துதி	...	...	...	...		0— 0—6
இப்போது பதிப்பிலிருப்பதும் நானது நந்தனஸ் பங்குனிமீது திருள் முடிவாகி காவிகோபயிண்டு செய்யப்படுவதுமான சிவகீதை (கிரந்தம் ஸவியாகியானம்)						0—12—0
ஷை தமிழ்மொழி பெயர்த்தல்	...	...	...	...		0—12—0
அடுத்த பங்குனிமீதுதில் தொடங்கி வருகிற விஜயஸ்ரீ தைமீது திருள் முடிக்கப்படுவதான காளிகா கண்டத்தீர்த்து முடிவாக முடிவாக 8 ஸஞ்சிகைகளாய்ப்போதுக் கப்போதா யனுப்புவதாயினும், முடிந்தபின் னொரே தடவையாயனுப்புவதாயினும் விஜயஸ்ரீ சித்திரைமீது 30வக்குள் முன்பணமாயனுப்பு வேர்களுக்கு மூலகிரந்தம் அல்லது தமிழ்மொழி பெயர்த்தல் தனித்தனி						2— 8—0
ஷை யிரண்டையும் சேர்த்து வாங்கு வேர்களுக்கு	...	...	...	...		4—8—0
ஷை சித்திரைமீது திருப்பி பதிப்பணமனுப்பு வேர்களுக்கு மூலகிரந்தம்	...	...	...	...		3— 0—0
தமிழ்மொழி பெயர்த்தல்	...	...	...	...		3— 4—0

அருந்தவைத்தியநாத சிவன்.

நந்தனஸ்
மாசியு 1௨ }

எட்டர், சிவபக்தி சந்திரிகை.
தீருவாதி, தஞ்சாவூர்.

உ
ஸ்ரீ
சு ப ம் .

ஸ்ரீ வேதவியாஸ மூனிவரால்
அருளிச் செய்யப்பட்ட
பதினெண் புராணங்களில்
பதிமூன்றாவது புராணமாகிய
ஸ்ரீ ஸ்காந்த மஹாபுராணத்தின்
ஆறு சமூகிகைகளில்
சங்கரசமூகிகையின்

சிவரகஸியகண்டம்.

ஸ்ரீ சிவசித்பரானந்த சிவஞ்ஞானபோத
ஸ்ரீ ஹரதத்தாசாரியாரவர்களது
6-வது முறைச்சீடனும்
ஸ்ரீ அக்கினீசுவர மகாலிங்க சிவனது
குமாரனும், சீடனுமாகிய
அநந்தவைத்தியனாதசிவன் அவர்களால்
சுலோகந்தோடும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு

திருவாதி

தமது

கீர்வாண வாணீ விலாஸ் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விருத்திவாசி சித்திரைமீ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ ஸ் கா ந்த பு ரா ண ம், ச ங் க ர ச மு கி தை ,

சிவரகஸிய கண்டத்தியசம்பவகாண்டம்

1-அத்தியாயத்தின் அர்த்தம்.

விநாயகக் கடவுள், ஆறுமுகன், மகேசுவரி, மகேசுவரன் இவர்கள் சுபத்தைக் கொடுக்கட்டும். (1) ஓம்காரமென்றபி பிரணவத்தினுட் குடியிருப்போனும், இயானைமுகத்தோனும், நான்கு புஜங்களையுடையோனுமாகிய பெருந்தொந்திராயகளை, நானெத்தனிக்கின்ற சுபகாரியங்களில் இடையூறு நேரிடாமற் பாதுகாப் பதற்காக யான் வந்தனம் செய்கின்றேன். (2) சுமுக (ஸந்தோஷமுகத்தையுடையவ)னென்றும், ஏகதந்த (குமாரசுவாமியினால் ஒரு கொம்பு வாங்கப்பட்டுப்போக)னென்றும், கபில (கபிலமென்ற நிறமுடையவ)னென்றும் கஜகர்ணக (இயானைக்காதுடையோ)னென்றும், லம்போதர (பருத்துத்தொங்கும் வயிற்றையுடையோ)னென்றும், விகட (குட்டைய)னென்றும், விக்கினராஜ (இடையூறுகளுக்கதிப)னென்றும், விநாயக (துஷ்டர்களுக்கும் விக்கினங்களையும் கண்டிப்போ)னென்றும், (3) தூமகேது (அக்கினியைப் போன்றவன்) வென்றும், கணத்தியக்ஷ (கணங்களுக்குராஜ)னென்றும், பாலசந்திர (நெத்தியில் சந்திரனைத் தரித்தவ)னென்றும், கஜானன (யானைமுகத்தோ)னென்றும், வக்கிரதுண்ட (நேர்மையற்றவாய)னென்றும், சூர்ப்பகர்ண (மொரம்போன்ற காதுடையோ)னென்றும், ஹோம்ப (ருத்திரரிடத்து நிற்கிறவன் அல்லது அடியார்களை யருளுவோ)னென்றும், ஸ்கந்தபூர்வஜ (குமார்க்கடவுளுக்கு மூத்தோ)னென்றும், (4) ஆகிய இப்பதினாறு திருநாமங்களையும், வித்தையைத் தொடங்கும்போதும், கலியாணகாலத்திலும், ஒன்றினுட் பிரவேசிக்கும்போதும், ஒன்றிலிருந்து வெளிப்படும்போதும், உயுத்தகாலத்திலும், அபாயகாலத்திலும், படிப்போனும், படித்துக்கேட்போனும், இடையூறுகளைச் சந்திக்கமாட்டான். (5, 5½) வேண்டிய பொருள்களைக்கைப்பற்றுவதற்காக, எல்லாமறிந்தோனும், எப்போதும் எங்குஞ் செல்வோனுமாகிய ஸ்ரீ சுப்பிரமணியப் பிரானுடைய பதினாறு திருநாமங்களைச் சொல்லுகின்றேன். (6, 6½) ஞானசக்தியென்ற சொருப முடையோனென்றும், கந்த (சத்துருக்களைச் சோஷிக்கிறவ)னென்றும், (7) அக்கினிபூ (அக்கினியிடத்துப் பிறந்தோன்)

வென்றும், பாகுளேய (கார்த்திகை நகூத்திரங்களின் செல்வனென்றும்) காங்கேப (கங்கையின் செல்வ) எனன்றும், சரவணபவ (நாணற்குத்தினிற் சனித்தோ) எனன்றும், (8) கார்த்திகேய (கார்த்திகை நகூத்திரங்களின் திருமக) எனன்றும், குமார (என்றும் பாலையிருப்போன் அல்லது துஷ்டநிக்கிரகம் செய்வோன், அல்லது பூமியில் மன்மதனைப்போல் சுந்திரவடிவுடையோன், அல்லது பூமியில் சுமபத்தைக் கொடுக்கிறவ) எனன்றும், ஷண்முக (ஆறுமுகத்தோ) எனன்றும், குக்குடத்துவஜ (கோழிக்கொடியோ) எனன்றும், (9) சக்திதர (வேலாயுத) எனன்றும், குஹ (சத்துருக்கள தாயுதங்களினின்று தனது படையைக் காக்கிறவ) எனன்றும், பிரம்மசாரி (அவ்விருத்தின் முறையிடைப்போன் அல்லது பிரம்மாவின் தொழிலாகிய சிருஷ்டியைச் செய்தவன்) யென்றும், ஷாண்மாதூர (ஆறு தாய்களையுடையோ) எனன்றும், (10) கிரௌஞ்சபித் (கிரௌஞ்சமென்ற மலையைப் பிளந்தவர்) தென்றும், சிகிவாகன (மையில்வாக) எனன்றுமாகிய இப்பதினாறு திருநாமங்களையும் எப்போது மாதரவுடன் நன்றாய் ஜபித்தால், (11) விவாகத்திலும், செல்வதற் கபாயமாகிய மார்க்கத்திலும், அபஜயகாலத்திலும், கவனவித்தை, பெரிய ஆயுதப்பயிர்ச்சியிவைகளில் தேர்ச்சியடைவதிலும் நற்பயனடையலாகும். (12) பெண் பெறவேண்டுமோன் பெண்ணையும், ஜயத்தைவேண்டுமோன் ஜயத்தையும், புத்திரனை வேண்டுமோன் புத்திரனையும், தனத்தைவேண்டுமோன் தனத்தையுமடைவான். (13) மேலும் தீர்க்காயுசு, தேகசௌக்கியம், எல்லோரிடத்தும் வசியம், தனதானிய சுகங்களிலை பெல்லாமடைவான்.

ஆதியில் பிரம்மதேவன், பரமசிவன் தருளைக்கொண்டு எல்லாப் பிரஜைகளையும் சிருஷ்டனை செய்வதற்காக காஞ்சிபுரத்தில் முற்றும் கொடிய தவத்தைச்செய்தனர். (14, (14½) அவர் மனதை, முற்றும் மகேசுவரனுடைய பொன்னடிமீது நாடி யூன்றி நிற்குமளவில் (15) பரிசுத்தமு முத்தம்முமாகிய கிரஹஸ்தாசிரமத்தைக் கொண்ட சில முனிவர்கள் தவஞ்செய்வதிலேயே முற்றும் மனதை நாடியவர்களாக விநஸ முனிவரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வானப்பிரஸ்தமென்ற ஆசிரமத்தினின்று தவஞ்செய்யக்கருதி, (16) தவஞ்செய்தலுக்கு எந்தவிடம் யோக்கியமும் உத்தமமு மாகுமென்று வினவ, அப்பிரம்மனிடத்துச் சென்றனர். பிறகு முனிவர்கள், பிரம்மனைத் தெண்டனிட்டுக்கைகட்டி முன்னின்று (17) “தேவனே யாங்கள் வானப்பிரஸ்த முறையை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு எங்கு நின்று தவஞ்செயலாகும் என்றதை யெங்களுக்குக் கூறவேண்டும். முப்பாட்டனே வந்தனம் செய்கின்றோம்.” (18) என அவர்களது வசனத்தைக்கேட்டு, மறை மலரை ஆசனமாய்க் கொண்ட பிரம்மன் ஒரு முகூர்த்தநேரம் தியானம் செய்து குசகூர்ச்சத்தை (குசமென்ற புலவின் முடிச்சு)

யெடுத்து அதை யோர் வண்டியாகவு மைத்து (19) அவர்களைநோக்கி “முனிவர்களே இந்தவண்டியானது எந்த நிர்மானுஷியமாகிய அரணியத்தின்கண் சிதருகின்றதோ அவ்விடம்தான் உங்களுக்குத் தவமளிக்க யோக்கியமாகு” மென்று அவர்களை யெச்சரித்து, (20) ஸ்ரீ பரமேசுவரனையும், ஜகதீசுவரியையும் மனதில் தியானித்தபின்ன ரவ்வண்டியைச் செல்லும்படி விட்டனர். பிறகு அவ்வண்டியானது அம்முனிவர்களுடன் செல்லுகையில் நேர்த்தியும் வழவழப்புமாகிய ஓர் கற்பாறை ஸ்தலத்தில் அதன் நேமி (வண்டியின் விளம்பு) யானது சிதர, விழுந்தது. (21) அந்த காரணத்தால் அவ்வனம் நைமிசாரணியமென்று குறிக்கப்படலாயிற்று. சந்திரமண்டலத்தினின்று ஹிமயமலையின் வழியாய்ப் பூமியின்கண், அவ்விடத்து விழுந்து, (22) பகீரதராஜனைத் தொடர்ந்து சென்ற, ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய சடையில் விளங்குகின்றகொன்றைமலரின் பரிமளத்தைப்பொறுந்திய (23) கங்கைநீரால் அந் நைமிசாரணியமானது, எல்லா உலகையும் முக்கியமாய்ப் பரிசுத்தப்படுத்துவதும், புண்ணியமுள்ளதும், அனேகரிஷிக்கூட்டங்களால் நிறைந்ததும், அனேகவித மிருகங்களால் கூடப்பட்டதும், (24) அனேகம் பறவைக்கூட்டங்கள் பாடுவதால் நிறையப்பட்டிருக்கிற இன்பமான ஓசையைக் கொண்ட பலவிருகூடங்களை யுடையதும், அடர்த்தியாயும், நிழலுள்ளதுமான பலவிதமரங்கள், கொடிகள் முதலியவைகளால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிற நிலவாரத்தையுடையதும், (25) மிகவும் சுத்தத்தெனியும், குடிப்பதற்கு அதிமாதூரியமு முள்ள நீர்க்கால்களை யுடையதும், மிக நெருக்கமாயுள்ள அனேகம் மரங்களைப் பெற்றதுமாய் விளங்கி நிற்கின்றது. அந் நைமிசாரணியமானது அப்போ தவர்களுக் குத்தவத்திற் குரிய தாயிற்று? (26) ஸ்ரீ மங்களாமணவாளனது திருவுளத்தை அருளளிக்கும்படி குளிர்ச்செய்வதற்காக, முனிவரெல்லாம் அங்கு வெகுநேரம் தவமாடியபின்னர் இம்மகரிஷிகளெல்லாம் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடையப் பிரசாதத்தை நாடியவர்களாக ஆபிரமாண்டளவு செய்யத்தக்க ஓர்இயரகத்தைக்கேயயத்துடங்கினார்கள். (27½) முனிசுவுர்களால் அங்குஇயாகம் துடங்கப்பட்டதைக் கேள்வியுற்று, (28) சக்தியவதியினருமைத் திருமகனாகிய ஸ்ரீ வேதவியாசமுனிவரது சீடனும், தவத்தையே பொருளாய்க் கொண்டவரும், திருபுராளையெரித்த பரமேசுவரனுடைய பொன்னடியில் காதல்கொண்டவரும், புராணமுறைப்பதில் சிறந்த வல்லமை கொண்டவரும் இலக்ஷுமீவிலாசம் பொறுந்தியவருமாகிய ஸ்ரீதமுனிவர், (29) அங்குள்ளமுனிவர்களின் பாக்கியத்துக்கு பெருமையாகச் சீக்கிரத்தில் அவ்விடமருளினர். அங்குள்ள முனிசீரேஷ்டர்கள் அவரைக்கண்டதில், அவர்துள்ள நேசத்தினால் உரோமங்கள் சிலுத்தவர்களாகி (30) அவரை அர்க்கியபாத்தியாதி உபசாரங்களினால் பூஜித்தார்கள். (30½) புராணமுறைப்பதில் சிறந்த, இலக்ஷுமீவிலாச

ம் பொறுந்திய ஸூதமுனிவர், புன்னகைப்புடன் கூடிய முகமலருடையவராக, (31½) முனிவர்களாலளிக்கப்பட்ட ஆசனத்திலுட்கார்ந்து அவர்கள் செய்த பூஜைமுதலிய உபசாரங்களை அங்கீகரித்து முற்றுமானந்தமடைந்தார். (31) வாக்விலாஸ முடையவர்களில் முதன்மையாகிய அச்சுரமுனிவரை, அவர்கள், மிகவும் நேச மொழிகளினால் (32) திருப்திசெய்வித்தபின்னர், சுபகரமாகிய புராணகதைகளைப் பற்றிப்பிரஸ்தாபித்தார்கள். “யாங்கள் பிரம்மதேவ நெச்சரிக்கையின்படி ஸுமிசாரணியமடைந்து மிகவும் கிருதார்த்தர்களாகிய (33) படியால், இப்போதெங்களுக்கு ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியப்பிரானுடைய மேன்மைபொறுந்திய திவ்விய சரித்திரங்களைச் சொல்லியருளவேண்டும் (33½) ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய வீரியமானது அக்கினிதேவரால் வகிக்கப்பட்டபின்னர், அத்தேஜோவடிவங்கொண்ட புரமாத்துமா, எங்ஙனம் நாணற்குத்தினின்று ஜனனமாயினரென்றதைக் கூரவேண்டும். அவருடைய செளரியமெப்படிக்கொத்தது? அப்பார்வதிபாலன் போரின்துன் யாது செய்தனர்? (35) அவ்வீரசிகாமணி யாலடிபட்டு மாண்ட அசுரர்கள் யாவர்? சிறந்த ரதங்கள், யானைகள், குதிரைகள் முதலியவையையிட்டு அவர் மையிலே வாகனமாகக் கொண்டது யாது? (36) சக்தியாயுதம், வச்சிராயுதம் முதலியவையிருக்க, மரைமலர்போன்ற கையில், அவர், கோழியை அலங்காரார்த்தமாகக் கொண்டது யாது? பெருமைபொறுந்திய இரண்டு மங்கையர்களும் யாவர்கள்? (37) உலகில், இவருடைய செளரியத்தைப்பற்றி கேட்கின்றவர்களையாது மேன்மையைப்பெறுவார்கள்? ஓ! மகானுபாவா! அவருடைய பராக்கிரமத்தைப்பற்றி யெங்களுக்கு ஸவ்ஸ்தாரமாகச் சொல்லியருளவேணும்” என்றனர். (38) ஸூதர் சொல்லியதாவது:— “ஓ! மகானுபாவர்களாகிய முனிவர்களே! உறுதியான நியமத்துடன் கேளீர்கள்! இதைக்கேட்கலானது, உலகிலுள்ள எல்லாவித மேன்மைகளுக்கும் மிக்க உத்தமமாகிய மேன்மையைப் பெறுவதற்கு முக்கிய ஆகாரமுள்ளதாகும். (39) தருமார்த்த காமமோக்ஷம் (அறம், பொருள், இன்பம், வீடு) களையடைவதற்கு இதேமுக்கிய காரணமாகும். இம்மகாசரித்திரத்தைக் கேட்பதினால் மலடியும்புத்திரனையடைகின்றார். (40) பெண்ணைவேண்டுவோர் பேண்ணையும், திரவியத்தை வேண்டுவோர் திரவியத்தையும் பெறுகின்றார்கள். கல்வியைவேண்டுவோர்! கல்வியையும், ராஜ்யத்தைவேண்டுவோர் ராஜ்யத்தையுடைகின்றார்கள். (41) இந்த உபாக்கியானத்தை, தம்பதி (புருடனும், பாரியையும்) யாக விருந்து நியமத்துடன் சிரத்தையாகவும், மனதை மற்றவிஷயங்களில் செல்லவிடாமலும், சோர்வு சோம்பல்க ளற்றவர்களாகவும், (42) ஆதியோடந்தமா யொருவாறு கேட்கில் அவர்கள் சகல இஷ்டகாம்மியங்களையும் தடையின்றி யடைகின்றார்களென்பதில் சந்தேகமேயில்லை. இம்மேன்மைபொறுந்திய புராணத்தை அவசியமாய்ச் சிரத்தையுடன் பூஜித்து, (43) கேளீர்கள் பிரம்மமனோத்தமர்களே

புருடனும் மனையாளுமாக, ஸ்ரீ குமாரமூர்த்தியின் பொன்னடிமீது மனதை நாட்டிக்கொண்டு, ஆத்யோடந்தமா யிக்கதையை யொருவாறு கேட்கில் (44) அவர்கள், புத்திரப்பிராப்தி யற்றவர்களாயினும் அனேகம் புத்திரர்களையடைவதில் கொஞ்சமேனும் சஞ்சலமில்லையென்று பலமுறையாகச் சத்தியம்செய்கின்றேன். ஆகையால் முனிவர்களே! நீங்களெல்லோர்களும் இப்புராணத்தைப் பூஜித்து பின்னர் மிகவாதரவுடன் கேளுங்கள்? (45) அனேகம் கிளைக்கதைகளுடன் கூடியவும், வேண்டிய பலப்பிராப்தியைப் பெறத்தக்கவுமான இந்தச் சரித்திரத்தை யான் உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன். ஓரிஷ்சிரேஷ்டர்களே! விசுவாசமாய்க் கேளீர்கள்”. (46) இவ்விதமாய் ஸுதபுத்திரர் சொல்லியதை முனிவர்கள் கேட்டு, செவிக்கு அமிருதமளித்ததுபோல் ஆனந்த சுகத்தை யனுபவித்து, ஸ்ரீபரமேசுவரனது செல்வகுமாரனுடைய திவ்வியசரித்திரத்தைக்கேட்பதில் மிக்க ஆவன்கொண்டவர்களாக அதைப்பற்றிப் பலவாறாய்க் கொண்டாடி மெச்சினார்கள்.

முதல் அத்தியாயம்

(முற்றிற்று.)

ஸம்பவ காண்டம் 2-வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்

பிறகு ஸ்ரீ சூத முனிவரானவர், ஸ்ரீ மகாதேவன், ஜகதம்பிகை, குமாரமூர்த்தி, ஸத்தியவதீ புத்திரனாகிய வேதவியாஸர், இவர்களைத் தியானம் செய்து சுபமாகிய வசனங்களை யுரைக்கின்றார். (1) “தவத்தினால் பாவகோடிகளைத்துலைத்து நிற்கின்ற மஹாத்துமாக்களாகிய செளனகாதி முனிவர்களே! யான் கூறுகின்ற, சுபகதையாகிய, ஒப்பற்றதும், கேட்பதனால் கலியுகத்திற் கியல்பாகிய பாவங்களைத் தொம்சம் செய்ய வல்லதுமாகிய கந்தன் புகழைக் கேளுங்கள். ஆதி கல்பத்தின் முறை வரிசையிலான துவாபரயுகம் வந்தபோது (3) சகல பிராணிகளுக்கும், நேரிட்ட வோர் புத்திமயக்கத்தினால் கேளீர்கள் பிராம்மணோத்தமர்களே! வேதம் முதலிய எல்லாவித்தைகளும், அவைகளினர்த்தங்களும், சரியானவிதத்தில் தோன்றவில்லை. (4) புத்திமயக்கத்தினால், சிலர்கள், ஜகத்துக்கு அன்னந்தான் முக்கியகாரணமென்றார்கள். சிலர் பிராணம்தான் காரணமென்றார்கள்? சிலர் மனசு என்றார்கள்? சிலர் விஞ்ஞானம், ஆனந்தம், (5) சூரியன், வாயு, அக்கினி, பிரம்மா, இலக்ஷ்மீபதியாகிய விஷ்ணு, மாயை, விராட்புருஷன் இங்ஙனமாகப்பலர்களைப் பலர்கள் காரணமாகச் சொல்லினார்கள்? சிலர்கள் ஆத்துமாவினுடைய கருமங்களே யென்றார்கள். (6) பெளத்த, சார்வாக, லாகுள முதலாகிய பலமதஸ்தர்களில் ஒவ்வொருமதஸ்தரும் ஒவ்வொருவரை அல்லது ஒவ்வொன்றைச் சொல்லுகின்றார்கள்.

முனிவர்களே! வளர்த்தலைநிறுத்தி சொல்லக்கூடியதில் இவ்வாறாய் சத்தியப்பொருளாகிய மகேசுவரன் ஒன்று நீங்கலாக மற்ற எல்லாவற்றிலும் ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொருவர், ஜகத்துக்குக் காரணமாகக் கொண்டாடினார்கள். (7) அப்போது இவ்வாறு காலவசத்தினால் அவரவர்களுடைய சகல அதிகாரங்களும் தட்டுக் கெடலாயிற்று. அப்போது, கேளீர்கள் பிரம்மணர்களே! விஷ்ணு முதலிய தேவர்களேல்லோர்களும், (8) காலவசத்தின் கூறினாலாகியபுத்தி மயக்கங்களைக்கண்டு, ஸ்ரீ கைலையினில் விளங்குகின்றவரும், தேவதேவோத்தமனும், சர்வஞ்ஞனும், சகலேசவரனும், (9) ஸாக்ஷாத் பரபிரம்மசுவரூபியும், சம்சாரமாகிய கொடிய விபாதியைத் துலைப்பிக்கின்ற வைத்தியனும், சிவையென்ற மகாதேவியோடு திவ்விய ஸம்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்கின்றவுமான (10) மகாதேவனிடஞ் சென்றுதண்டனிட்டு முன்னின்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டதாவது:—“சகலகுண சம்பூர்ணமாகிய மஹேசுவரா! உலகின்மீதுள்ளப் பிரம்ம கூத்திரிய வைசியர் முதலாகிய சகலப் பிரஜைகளும் (11) அளவிலே புத்திமயக்கங்கொண்டு, தேவர்களைப் பாதுகாக்கின்ற பரமசிவா! வேதங்களேராளமா யிருப்பதால், அறிவினத்தினால் அவைகளை அத்தியயனம் செய்வதில்லை. (12) அம்மூடர்கள் மற்ற சாஸ்திரங்களைப் படிப்பதில்லை. அவர்கள், மதிமயக்கத்தினால், தங்களைத்தவிர மற்றவர்களை ஜகத்துக்குக் காரணமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். (13) சிலர் பிரம்மாவையும், சிலர் விஷ்ணுவையும், இந்திரன், சூரியன், வாயு முதலியவர்களைப் பலர்களும் சொல்லுகின்றபடியால் தாங்களே பரப்பிரம்மப் பொருளென்பதை மோகத்தினால் லறியவேயில்லை. (14) சகல அதிகாரங்களும் தடுமாறி நிற்கின்றவும், தருமழாக்கங்கள் தவரியும், உலோபமோகங்கள் மேற்கொண்டும், குருசீடக்கிரமங்களின் நெறிவழுவியும், (15) வேதமோதுதலும், யாகம்செய்தலும், முற்றுமற்றுப்போய் நிற்கின்றதுமான ஸ்தாவராஜங்கம ரூபமாகிய இந்த ஜகத்தில் இயாங்களில் செய்யப்படுகிற (ஹோமம் முதலிய) ஆஹுதி பாகங்களைப் புஜித்து ஜீவிக்கிற எங்களுக்குத் தங்களைத் தவிர யாதுதான் கெதியிருக்கின்றது. (16) இவ்விதமாக விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள், பரமேசுவரன்முன்பாகத் தெரியப் படுத்திக்கொண்டு, உலகுக்கு வேண்டிய கேட்கங்களைப்பற்றி மிக்க வெகுமானத்துடன் பிரார்த்தித்தார்கள். (17) அப்போது மகாப்பிரபுவாகிய பரமசிவன், கெம்பிரவாக்கினால் சொன்னதாவது:—“வாரீர்கள் விஷ்ணுப் பிரம்மர்களே! நீங்களிருவர்களும், உலகில் துவாரபாயும்தோரும் (18) வியாசராகவும், மனுவாகவு மவநரித்து, வேதசாஸ்திரங்களிரண்மையும், (18½) கலியுகத்தின் கண் அறிவீனர்களாயுள்ள மானிடர்கள் எளிதாய்க் கற்றறியும்படி (19½) பலவாறாயிருக்கிற அவைகளைச் சுருக்கமாகச் செய்துவிடுவீர்கள். (19) கருமங்களையும், பிரம்மத்தையும் நிர்த்தரிக்கின்ற, சூத்திரங்களால் குறிக்கப்படுகிற சாஸ்திரங்களை, (20) மற்ற ரிஷிகளையும் வைத்துக்கொண்டு தாமதமன்றியில் சீக்கிரத்தில் செய்துவிடுங்கள். தேவர்களும், மற்றமுனிவர்களும், அவிவேகிகளான மானிடர்களி னுபயோ

கார்த்தமாக, (21) சாஸ்திரங்களையும், புராணங்களையும், நமது கட்டலையின்படி, சுருக்கம்செய்துவிடக் கடவர்கள்.” இங்ஙனமாகிய மகேசுவரனுடைய கட்டலையை, விஷ்ணு பிரம்மர்கள் முதலியதேவர்கள், சிரம்தில் வகித்து, முனிவர்களே! (22) பூமியில் வியாசர் முதலாகிய நாமதேயங்களுடன் ஜன்மமெடுத்து சகல வேதங்கள், புராணங்கள், தருமசாஸ்திரங்களிவைகளை பரமேசுவரன்கட்டலையே பெரிதென்று கருதி, ஆதியோடந்தமாய்ச் சுருக்கமாக விவரித்திருக்கிறார்கள். முனிவர்களே! இந்த யுகத்தின் வரிசைக்கிரமத்தில் (24) ஸ்ரீ நாராயணமூர்த்தியானவர், ஸத்தியவதீ புத்திரனாகிய, மகாத்துமாவான வேதவியாசராக அவதரித்து, (பலவாறாயிருந்த வேதங்களை) நான்கு வேதங்களாகச் சுருக்கி, (25) பைவர் முதலாய முனிவர்களிடத்து, ஒன்றோடொன்று சேராமல் (அவ்வேதங்களை) வெவ்வேறாகப் பகுத்துவிட்டு, கேளீர்கள் முனிவர்களே! புராணங்களையும் பதினெட்டாகச் செய்து, (26) குருவாகிய வியாசமுனிவர், தயவுடன் என்னிடத்துக் கொடுத்தருளினர். அப்பதினெண் புராணங்களின் வரிசைக்கிரமம் எப்படி யென்றால்:—“பிராம்மம், பாத்மம், வைஷ்ணவம், சைவம், பாகவதம், (27) பவிஷ்யத், நாரதியம், மார்க்கண்டேயம், ஆக்கினேயம், பிரம்மகைவர்த்தம், லைங்கம், வாராகம், (28) ஸ்காந்தம், வாமனம், மாத்ஸியம், கௌர்மம், காருடம், பிரம்மாண்டம் ஆகிய 18 புராணங்களாகியவை. (29) முனிவர்களே! அவற்றுள், சைவம், பவிஷ்யத், மார்க்கண்டேயம், லைங்கம், வாராகம், ஸ்காந்தம், (30) மாத்ஸியம், கௌர்மம், வாமனம், பிரம்மாண்டம் ஆகிய மூன்று இலக்கக்கிரந்தங் களுள்ள பத்து புராணங்களும் சிவபுராணங்கள். (31) இப்புராணங்கள் யாவும் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய குணதிசயங்களையே விளக்கியவை. மற்றவர்க்க ஸாத்தியமும், துர்ப்பமுமாகிய மூர்த்தியையும், பெயரையும் (32) ஈசன் கொண்டிருப்பதாகவும், இன்னும் பலவிதமாய் அவரதுமகிமையையே பிரகாசிப்பிக்கின்றது. விஷ்ணுவைப்பற்றிய புராணங்களோவென்றால்:—முன்போலவே வைஷ்ணவம், பாகவதம். (33) நாரதியம், காருடம் இந்நான்கு மேயென்று சொல்லப் படுகின்றது. பிராம்மம், பாத்மம் இவ்விரண்டும் பிரம்ம புராண மென்றும், ஆக்கினேயம் அக்கினி புராணமென்றும், (34) பிரம்மகைவர்த்தமென்பது சூரிய புராணமென்றும் ஆகிய பதினெண் புராணங்களின் விவரமாகின்றது. விஷ்ணுவுக்குரிய 4 புராணங்களில் ஸ்ரீ பரமேசுவரனையும், மகாவிஷ்ணுவையும் சமமாகவும் (35) ஜகத்பதியாகிய ஸ்ரீ விஷ்ணுவை பிரம்மா முதலியதேவர்களுக்கு மேன்மையுள்ளவராகவும் சொல்லப்படுகிறது. பிரம்மாவுக்குரிய புரா

ணங்களில், பிரம்மா, விஷ்ணு, மகேசுவர்களைச் சமமாகவும் (36) பிரம்மாவை மற்ற பாவார்க்கும் மேன்மைகொண்ட ஜகத்பதியெய்தும் கருகின்றது. சூரியன், பிராதக்காலம், மத்தியான்னகாலம், சாயங்காலங்களில் முறையே பிரம்மா, விஷ்ணு, நுத்திர சுவரூபமுடைய வராக சொல்லப்படுகின்றனர். (37, 37½) விசுவானரமுனிவரின் தநயாகிய அக்கினிதேவன், ஸாக்ஷாத்மும்மூர்த்தி சுவரூபமுடையோராகவுரைக்கப்படுகின்றனர். (38) ஆக்கினேயப், பிரம்மகைவர்த்த புராணங்களிரண்டும் அக்கினிதேவனையு மாதித்தியனையும், அவர்கள் ஸ்ரீ பரமேசுவரனது (எட்டு மூர்த்திகளில்) இரண்டு மூர்த்தி பாகங்களை வகிக்கின்றபடியால், விசேஷமாய், சிவஸ்வரூபிகளாகிய ஜகதீசுவர்களு என்று விளக்குகின்றது. (39) மேல்கண்ட புராணங்கள் 4 இலகூ கிரந்தங்களுள்ளவை. (ஸ்ரீ பரமேசுவரனை), சகலஜகந்தையு மதிகரித்தவரென்றும், உமாபதியென்றும், (40) ஸாக்ஷாத் பரம புருடனென்றும், (மாயா) பாசத்தி னின்று விடுவிக்கின்ற பசுபதியென்றும், பரபிரம்மமென்றும், பரந்தாம (ஸகலஜகத்தும் தன்னுள்ளடங்கப்பெற்றவ) ரென்றும், பரஞ்சோதிப் பொருளென்றும், (என்றும்) கவலையற்றவரென்றும், (41) மங்கள (சுப) மாயிருப்பவை யெல்லாவற்றிலும் சிறந்த மங்கள மூர்த்தியென்றும், பாவன (பரிசுத்த) மாயிருப்பவை யெல்லாவற்றிலும் சிறந்த பாவன மூர்த்தியென்றும், சருவ மங்களை யென்ற ஜகதம்பிகையோடு கூடி விளங்கியவ ரென்றும், உதப்ப புருஸ்ஸு மங்கள (திவ்விய மங்கள மூர்த்தியாக விளங்கி நிற்கின்றவ) ரென்று வேதத்தில் கூறப்படுகிறவரென்றும், (42) வேதாந்த வாக்கியங்களால், நித்தியரென்றும், அமிருத (அழிவில்லாத) ப் பொருளென்றும் முறையிடப்படுகின்றவரென்றும் சாஸ்திரங்களும், வேதங்களும் நன்கு விளக்கியது போலவே, புராணங்களும், முக்கண்ணுடைய, பார்வதிமேதரான் பரமசிவனை (43) (ஸ்ரீ) சுவதந்திரமுள்ளோனென்றும், ஒரே பொருளென்றும், அத்துவைத (இரண்டாவதற்ற) ப் பொருளென்றும், தங்குதடையின்றி முறையிடுகின்றது. இவற்றுள் 13-வது புராணமாகிய ஸ்காந்தபுராணத்தைப்பற்றி விளக்குகின்றேன். (44) இப்புராணம், ஒரிலகூக்கிரந்தங்களடங்கிய 6 சமுதிதையுள்ளது. மகேசுவரனுக்குரிய 10 புராணங்களும், சாத்துவிக புராணங்களென்றும், ஸத்திராம்மணர்களால் நம்பத்தக்கதென்றும் தேவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். (45) அச்சாத்துவிக புராணங்களின் தன்மையோ வென்றால்:—சத்துவகுணமுள்ளதும், வெள்ளைநிறமுடையதும், சமாதி (தவம்) யிலிருப்பதும், சுகத்துக்கும் ஞானத்துக்குமிருப்பிடமாயுள்ள துமான பொருளை விளக்குதலாகும். (46) அப்பொருளாகிய சிவனே வென்ற

ல் யோகிகளுக்குச் சிறந்தவித்தைகளை யுபதேசிப்பவரும், சுத்தமானஸ்
படிகத்தைப்போன்றவரும், என்றும் தூக்கமற்றவரும், பிராம்மணர்க
ளுக்கெல்லாமிபதிபுமாகியவரென்றும் பிரசித்தியடைந்திருக்கிறார்.
(47) இப்புராணங்களில் பிராம்மணர்களுடைய சபகதைகளே சொல்ல
ப்படுகின்றன. பத்துசிவபுராணங்களும் கெடுதியையும் பாவத்தையு
ம் நாடா. (48) ரிஜீசுவரர்களே! நான்குவிஷ்ணு புராணங்களும் தாம
சமென்னப்படும். ஏனென்றால் அவைகளில் கூத்திரியர்களுக்குரிய
தருமங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அப்புராணங்களின் முக்கியதேவ
தை விஷ்ணு. (49) அத்தாமசபுராணங்களின் தன்மையேயென்றால்,
கறுப்புநிறமுடையதும், உய்காரமற்றதும், வஞ்சகத்திறமையுள்ளதும்,
நித்திரை, சோம்பல், மிகுந்தமதம் இவைகளையுடையதுமான பொருளை
விளக்குதலாகும். (50) அப்பொருளாகிய விஷ்ணுவோ:—கறுப்புநிற
முடையவரும், ஆதிசேஷன்மீது சயனிக்கின்றவரும், அடியார்களை
மோகிக்கச்செய்கின்றவருமாக சொல்லப்படுகிறார். விஷ்ணு புராணங்க
ளில், ரிஷிகளால் கூத்திரியர்களுக்குரிய தருமங்கள் விளக்கப்பட்டிருக்
கின்றன. (51) பிரம்மாவாக்குரிய மேல்கண்ட 2 புராணங்களும், இரா
ஜஸமென்றும், வைசியர்களால் சேவிக்கப்படத்தக்கதுமாகுமென்பது
சருவசம்மதமாயிருக்கின்றது. இரஜோகுணமென்பது துக்கததுக்கிருப்பி
டமும், சிகப்புநிறமுள்ளதும், சபலபுத்தியுள்ளதுமாகும். (52) ஆக்
கினேயமும், சூரியபுராணமும் மேற்சொல்லிய மூன்றுகுணங்களையும்
பொறுந்தியவை. ஆகையால் பிராம்மணர்களுக்குத் தகுதியுள்ளவை
சைவபுராணங்களேயாகும். (53) ஆகிலும் ஸ்காந்தபுராணம், கேளீர்
கள் முனிவீரர்களே! சுதத்தைக்கொடுப்பதும், மேன்மையுள்ளதுமாயிரு
க்கின்றது. சகலவேதாந்த ஸாரங்களையும் நன்குவிளக்கியது. அதில்
ஐம்பதுகண்டங்களுள்ளவை. (54) அது, ஸனத்குமாரசமுக்கிதையெ
ன்றும், ஸூதசமுக்கிமையென்றும், பிரம்மசமுக்கிதையென்றும், விஷ்ணு
சமுக்கிதையென்றும், (55) சங்கரசமுக்கிதையென்றும், ஸூரசமுக்கிதை
யென்றும் ஆறுசமுக்கிதையுடையது. இவற்றுள், முதலாவது, ச
முக்கிதை 55000 சுலோகங்களுள்ளது. (56) இரண்டாவதில், பிராம்ம
ணோத்தமர்களே! 6000 சுலோகங்களும், பிரம்மசமுக்கிதையில் 3000 சு
லோகங்களும், விஷ்ணுசமுக்கிதையில் 5000 சுலோகங்களும், (57) ச
ங்கரசமுக்கிதையில் 3000 சுலோகங்களாடங்கிய 12 கண்டங்களும், 6வ
தாகிய ஸூரசமுக்கிதையில் 1000 சுலோகங்களுமுள்ளவையாகும். (58)
ஸ்காந்தமாஸ்து ஓரில்கூக்கிரந்தங்களாடங்கிய ஐம்பது கண்டங்களு
டையது. ஓ! ரிஷிவரியர்களே! அதைத்தானிப்போது உங்களுக்கு
எடுத்துரைக்கப்போகின்றேன். (59) அவற்றுள் சங்கரசமுக்கிதையெ
ன்பது, முற்றும் வேதத்தால் ஆதரிக்கப்பட்டதும், 30000 கிரந்தங்களு
ள்ளனவாயினக விஸ்தரிக்கப்பட்டதுமாயிருக்கின்றது. (60) முதலில்
சிவரக்ஷிய கண்டமென்பதை யெடுத்து இப்போதுங்களுக்கு விளக்கு

கின்றேன். அது 13000 கிரந்தங்களுள்ள ஏழுகாண்டங்களால் விளங்கப்படுகிறது. (61) சம்பவகாண்டம் 1. ஆஸுரகாண்டம் 2. மாகேந்திரகாண்டம் 3. உயுத்தகாண்டம் 4. (62) தேவகாண்டம் 5. தக்ஷகாண்டம் 6. முனிவீரர்களே! உபதேசகாண்டம் 7. ஆகிய 7 காண்டங்கள். (63) அவற்றுள் பிராம்மணோத்தமர்களே! வியாஸமுனிவரால், முந்தியுள்ள சப்பிரம்மணியப்பிரானுடைய பராக்கிரமங்களும், சரித்திரங்களும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (64) தேவர்களின் துக்கத்தையும் மோகத்தையும், துலைப்பிக்கிறதும், வீரத்தன்மையை விளக்கிக்காட்டியதும், செவிகளுக்கு அமிருகம் போன்ற துமாகிய இந்த திவ்வியசரித்திரத்தைத் தினம் தோறும் பாராயணம் செய்துவந்து இதைச் சிரத்தையா யாதரிப்போர்கள் பூமியில், பசு, பத்தினி, புத்திர, மித்திரபந்துவர்க்கங்களுடன் வெகு பாக்கியங்களை யனுபவித்து வாழலாகின்றார்கள். (65)

இரண்டாவது அத்தியாயம்

(முற்றிற்று.)

ஸம்பவ காண்டம் ௩—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்

பூர்வகாலத்தில் கைலையின் கொடுமுடியில், உலகுக்கெல்லாம் சுகமளிக்கின்ற, தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனுகிய ஸ்ரீ சங்கரன் முன்பாக, தக்ஷப்பிரஜாபதியினருமைமகளாகிய மகாதேவி சொன்னதாவது:— (1) “தேவாதிதேவா! யான் தேவரீர் வசனத்தை மறுதலித்து எனது தந்தை வீட்டுக்குச் சென்றதில் அங்கு, சற்றேனும் சகிக்கமுடியாத பேரவமானத்தை அடைந்தேன். (2) அத்தந்தையும், அவன் செய்த யாகத்தோடு, வீரபத்திரரால் தண்டிக்கப்பட்டு மாண்டுவிட்டான். அப்படியிருந்தும் சகல ஜனங்களும் யெப்போதும், விலக்கி விடும்படியான பேராகிய தாக்ஷாயணி (தக்ஷன்மகள்) யென்றே என்னைப்பற்றி வியவகரிக்கின்றபடியால் (3) முவுலகுக்குமதிபதியாகின்ற பரமசிவா! அதை யான் சற்றேனும் சகிக்கவல்லவளில்லை. ஆகையால் யான் வேறெங்காகிலும் ஜநமாகும்படி வரனளிக்கவேண்டு” (4) மென்று தேவியால் பிரார்த்திக்கப்பட்டபொழுது மகேசுவரன் புன்னகைப்புடன் சொல்லியதாவது:—“எல்லோர்களாலும் பூஜிக்கப்படலுற்ற தக்ஷன் பெண்ணே! உனது மனதிலிப்படி யுருதியான விருப்பமிருக்குமாயில், (5) நமது வாக்கியத்தின்படி இமயகிரி ராஜனைத் தந்தையாக அடையக்கடவாய். அவர் உந்தனைப் பெண்ணாக அடையக்காதலுற்று மிக்கத்தவம் செய்கின்றார். (6) அவருடைய மனைவியாகிய மேனகை யென்றவளும், பிதுருக்களதுருணத்தைத் தீர்ப்பதற்காக உனதிரண்டுகளைத் தியானித்துத் தவம்செய்கிறாள். எனது பிரியமுள்ள நாயகி! நீ அந்தம்

பதிகளுக்குப் பெண்ணாகி அவர்களைக்கிரு நார்த்தர்களாகச் செய்வாயாக
 என்றனர். (7) இங்ஙனமாகப் பரதேவதையானவள் ஜனனமாவதற்
 கு விருப்பமுற்றிருக்கையில் இமையராஜன், தவவேடங்கொண்டவனா
 கி (8) மலையின் உச்சியில் கொடிகள் சற்றியிருப்பதுபோல் தலையில்
 சடைகளை தரித்தும், மெலிந்த முஞ்சிப்புற்றுகையிற்றை அனாநூலாக
 வும், மான்தோலை உடையாகவும் தரித்து, (9) தவத்திற்குரிய ஆசிரம
 த்தில் வசித்துக்கொண்டே திருநீறு, ருத்திராக்ஷங்களினால் சரீரம் விள
 ங்கப்பெற்றவரும், மனஅடக்கம், இந்திரியநிர்க்கம், கோபத்தை, ஜ
 யித்தல் இவைகளைக்கொண்டவருமாக (10) சகல ஜகத்துக்கும் ஈசுவ
 ரியாகிய அப்பரதேவதையையே மனதில் தியானித்துக்கொண்டும், ப
 முங்கள் சறுகுகள், ஜலம், காற்று இவைகளையே ஆகாரார்த்தமாயேற்
 படுத்திக்கொண்டும், (11) கிரீஷ்மகாலத்தில் பஞ்சாக்கினி மத்தியில்
 சூரியனையுற்று நோக்கி நின்றனொண்டும், மழைக்காலத்தில் தேவலம்
 ஆகாயத்தையே உடையாகக்கொண்டும், (12) பனிகாலத்தில், இவ்வு
 மவா (பனியையுடையோ) னாகையால் பனிமுட்டத்தினின்று கொண்
 டும், சிசிரகாலத்தில் ஜலமத்தியினின்றும், வலந்தகாலத்தில் சூரி
 யனுக்கு நேர்முகமாய் நின்றும் (13) மற்றவைகளை கெவனியாவல் தே
 வீனாகத்த (வேதத்தின் ஓர் பாகமந்திரம்) த்தையே யெப்போதும்
 பாராயணம் செய்துகொண்டும், கொடுமையான தவத்தைச் செய்தனர்.
 அவருடைய பாரியையும், அவருக்கு எப்போதும் வேண்டிய பணிவி
 டைகளைச்செய்து கொண்டு, யோகாப்பியாஸமுற்றவனாக (14) அவரது நி
 மல்போல், நாள்தோறும், வெகுநாலம் வரையில், மனக்களிப்புடன் தவ
 ஞ் செய்கிற அந்த இமவானருகில் நின்றவந்தான். (15) இப்படி வெ
 குநாலம் சென்றபிறகு தேவியானவள் பிரசாதம் செய்யலுற்றாள். கி
 ரிராஜன், மானஸஸரஸ் என்ற சிறந்த ஓடைகரு ஸ்நாந்தத்துக்காகச் செ
 ன்றபோது (16) தேவியானவள், தனது இச்சையின்படி உத்பல(நெ
 ய்தல்) புஷ்பத்தின்மேல், சிறு குழந்தையாக விளங்கியிருந்தனள். இ
 மவானும், ஸ்ரீபரமேசுவரனுடைய இடதுபார்க்குத்தினனும், உலகுக்கெ
 ல்லாம் காரணப்பொருளும், (17) நான்கு புஜங்களையும், முக்கண்களை
 யும், சந்திரபிம்பம் போன்ற முகத்தையுமுடையவனும், பாதிசந்திர
 கலையுடன் விளங்கியவனும், சிறந்த ஜடையலங்காரமுடையவனும், நே
 ர்த்தியான புன்சிரிப்பையுடையவனுமாகிய பரமேசுவரியை, (18) இம
 ராஜன், தரித்திரனுக்குப்புதையல் வாய்த்ததுபோல், ஆனந்தபரவசத்
 துடன் கண்டு தண்டனிட்டு அக்குழுவியை யெடுத்துக்கொண்டு களி
 ப்புடன் தனதரண்மனை சென்றனர். (19) அங்கு, இவரது பட்டமகி
 ஷியாகிய மேனகையும், ஆதரவுடன் அர்க்கியபாத்திபுமெடுத்துக்கொ
 ண்டு, தவவனத்தினின்று திரும்பிவருகின்ற கணவனுக்கெதிர்கொண்டு
 சென்றனர். (20) அவள் அவரதுகையில், மூவுலகுக்கும் மாதாவா
 கிய குழந்தையைக் கண்டு தண்டனிட்டு, பிறகு அக்குழந்தையைத் தன
 துகைகளில் வாங்கிக்கொண்டு களிப்புடன் மடிமீதில் வைத்து (21) அ

க்குழந்தையின் மீது மிகவும் ஆசைகொண்டனர். அவளது இரண்டு கொங்கைகளின்மீது பால் நிரம்பச் சூரக்கலுற்றது. அப்போது தேனையும், அவள்முகத்தை உற்றுநோக்கிக் கொண்டு ஸ்தனியத்தைப் பானம் செய்தனர். (22) அப்போது அவ்வரண்மனை மீதுள்ள ஸ்திரீகள் உள்ளம் பூரிக்கக்களிப்புற்றார்கள். ஆகாசசாரிகளாகிய வித்தசாரணர்கள் மலர்மாரிபொழிந்தார்கள். (23) அப்போது முழக்கிய துந்துபி முதலிய வாத்தியங்களின் கொஷங்கள் திக்குகளைச்செவிடாக்கி விட்டன. அந்தக்ஷணத்தில், முனிவர்களெல்லோரும் கைகளிற்பற்றிய தெண்டங்களை யெறிந்து பிடித்து நடனம்செய்தார்கள். (24) யோகிகளுடைய உள்ளங்கள் மிகவும் ஆரந்தபரவசமாயின. இந்திரன், அக்கினி, இயமன், நிருருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானியன், பிரம்மா, விஷ்ணு முதலிய திக்பாலர்கள், அவரவர்களுடைய பெண்டர்களோடும், கெணர்களோடும் அம்மகோற்சவத்தைக் கொண்டாடினார்கள். (25) மேனகையும், ஹிமராஜனும் தாங்களிருவரும் கிருதார்த்தர்களாகிவிட்டதாக மனம்பூரித்தார்கள். பிறந்தவன்பேரல் தோற்றுகின்ற பிறப்பற்றதங்களது அப்பெண்ணை, அப்போது துதித்தார்கள். (26) இவ்விருவரும் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு வினையத்துடன் உலகுக்கெல்லாம் ஆதிகாரணமாகிய இப்பரதேவதையைப்பற்றி அனேகம் துதிகளைச்செய்தார்கள். (27) ஜகத்சிருஷ்டிக்கு முந்தி ஸ்ரீபரமேசுவரனுடைய * விபஷ்டியாகிய பிரஞ்ஞைக்குள் பிரவேசித்து சஞ்சரிச்சுின்ற உனக்குவந்தனம் செய்கின்றோம். (28) ஸ்ரீமகாதேவனுடைய சரீரரூபமாகவும், ஜகத்களுக்கு முக்கிய தேவதாரூபமாகவும், ஞானம், இச்சை, கிரியை, மனம் இவைகளின் ரூபமுமான பராசக்தியாகிய உனக்கு வந்தனம் செய்கின்றோம். (29) உந்தனுடைய சருவமங்களத் தன்மையால் ஸ்ரீபரமேசுவரனை மிக்கமங்களமூர்த்தியாகச் செய்யப்பெற்றவும், பிறப்பற்றவும், அடியார்களுக்கு சருவமங்களத்தையும் கொடுக்கின்றவுமான உனக்குவந்தனம். (30) ஸ்ரீயம், லக்ஷ்மீம், ஓளபலாம், காம் அம்பிகாம், விஜயாம், ஜயாம், ஷஷ்டம் ஆகிய இத்திருநாமங்களால் வேதத்தில் துதிக்கப்படுகிற, ஜகங்களால் பூஜிக்கப்படலுற்ற உந்தனடிமீதிலடைக்கலம் சேருகின்றோம். (31) மகாதேவியும் சிவையுமாகிய உந்தனைச்சரணமாக நாடியவர்களே யிச்சகத்தில் மதிக்கத்தக்கவர்களும், தனிகர்களும், புகழுடையோர்களுமாகின்றார்கள். (32) பிரா

* சிருஷ்டிகாலத்துக்கு முந்தி சகலப் பிரபஞ்சங்களும் பரப்பிரம்ம சுவரூபியாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவர ரூபமாக [அவரைத் தவிர வேறு பொருளே இல்லாது] விளங்கி நிற்கும்போது, அவரத்தர்விருத்தியா யிருக்கிற ஸமஷ்டியாகிய தோற்றத்துக்கு ஸமஷ்டி பிரஞ்ஞை (மொத்தமாகிய தோற்றம்) யென்று பெயர். அவருடைய திருவுளத்தில், பிரபஞ்சங்களை வெவ்வேறாய் சிருஷ்டி செய்ய வேண்டுமென்று அருளப்படுகிற தோற்றத்துக்கு விஷ்டிப்பிரஞ்ஞை (பிரிவினை தோற்றம்) யென்றுபெயர். அப்போது, அவரைக்காட்டிலும் அபேசமாகிய பராசக்தியானவள் அவ்வியஷ்டிப் பிரஞ்ஞைக்குட்புகுந்து சஞ்சாரம் செய்வது மூலக்க வே பிரபஞ்சங்கள் சிருஷ்டிக்கப்படலாயிற்றென்பது கருத்து.

னிதளுக்கு பிரம்மனால் குறிக்கப்பட்ட அசுபமான தலையெழுத்தைக் கூட, உந்தலையப்பிராணியானது சரணமடைந்து பெறுகிற உந்தனருளால், சுபமாக மாற்றிக்கொள்வதைப் பெற்ற உந்தன்மீது சரணமடைகின்றோம். (34) உந்தனிரண்டு மரைமலரடிகளில் மனதைநாட்டியமானிடர், எக்காலும் துக்கம்பெறுததைப் பெற்றவுந்தனடிகளிற் சரணமடைகின்றோம். (35) இங்ஙனமாக ஸ்தோத்திரங்கள் செய்த ஹிமராஜனையும், மேனகையையும் ஜகதம்பிகையாகிய தேவியானவள் பார்த்துச்சொல்லுகின்றாள். “எனதுவசனத்தைக் கேளீர்கள். “நீங்கள் எனக்குத் தாய்தந்தையர்களாகின்றீர்கள். (36) நானோவென்றால்:—ஸ்ரீபரமேசுவரனுடைய இடதுமடிமீதுவிருப்பவளும், ஆதியற்று வெகு காலாயிருப்பவளும், பிரம்மாவினால் பிரார்த்திக்கப்படுகிறவளும், மகேசுவரனுடைய கட்டளைக்குத்தவராமல் நிற்பவளும் பாசக்தியுமாகியவள். (37) அப்படிப்பட்டயான் தக்ஷப்பிரஜாபதிக்குப்பெண்ணாகியிருந்ததால் அவ்விசனிடத்தினின்றும் பிரிபட்டவள் போலாயினேன். அத்தக்ஷனோ, சிவதுரோக பாதகியாகிவிட்டபடியால் ஈசனால் சமுகரிக்கப்பட்டான். (38) யானுமவனது பெண்ணுயிருந்த தேகத்தைவிட்டு, உங்களால், தவம் தியானம் முதலிய சமாதிகளைச்செய்துப் பிரார்த்திக்கப்பட்டதன்பேரில், உங்களைப் பெற்றோர்களாக அடைந்தேன்.” (39) என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய பின்னர் அவர்களுக்குத் தன் மீதுள்ள நிஜஅறிவை உடனே மாற்றிவிட்டு, இரண்டு புஜங்களையும் கண்களையுமுடையவளும், நெய்தல் மலர்போன்றகாந்தியையுடையவளும், (40) நெய்தல்மலர்போன்ற கண்களையும், நெய்தல் மலர்போல் மிகுந்தவாசனையையும், கறுநெய்தல் மலர்போன்ற கேசபாசங்களையுமுடையவளாயினள். அப்போது மேனகையும், ஹிமராஜனும் குழந்தையைத் தங்கள் பெண்ணென்றே நினைத்தார்கள். (41) அவர்கள், அவளுடையமாயையினால் நிஜஅறிவையிழந்தவர்களும், அவன்மீது நேசங்கொண்டவர்களுமாகி, மந்திரிபிரதானிகளுடனும், உபாத்தியாயர்களுடனும் அக்குழந்தைக்கு ஜாதகமும் செய்தார்கள். (42) அம் மகொற்சவமானது அப்பட்டனத்து எல்லாவாக்கிலுமுள்ள ஜனங்களெல்லோர்களும் வெகு கோலாகல முழக்கங்களோடு கொண்டாடி மிக்கசந்தோஷமடைந்து, வெகுமேன்மையாக நடத்தப்பட்டது. (43) கிரிராஜன், குழந்தைக்கு 12-வது நாளில் பெயரிட்டு, 6-வது மாதத்திலன்னப்பிராசனமகோற்சவம் நடத்தி, 7-வது மாதத்தில் நிஷ்கிரமோற்சவம் (குழந்தையை ஆலயதரிசனத்துக் கெடுத்துப்போகுதல்) செய்வித்தனர். (44) தேவியினுடைய திருமேனியானது சாண்பிடித்த இரத்தினம்போல் வெகுமனோக்கியமாக விளங்கி நாளுக்குநாள் சந்திரகலை போல்விருத்தியாகி வந்தது. (45) அப்போது தந்தைக்கும், அதிகசந்தோஷத்தினால் மேனிபூரித்து விருத்தியாயிற்று. பருவதராஜனுக்குப் பெண்ணாகியதால் பார்வதி யென்ற திருநாமத்தை கொண்டாள். (46)

குழந்தைக்கு ஐந்துவயது நிறைந்தபோது தவவிருப்பமுண்டாகி தனது இஷ்டத்தைப்பெற்றோர்களுக்குச் சொன்னதில் (47) மாதாவினால் வாராயம்மணி கூடாது என்று தடைசெய்யப்பட்டதன் பேரில் தேவீக்குப், பிரணவசவருபமாகிய “உமை” யென்ற திருநாமம் கிடைத்தது. இவளுடைய கருத்தை, கிரிராஜன் ஊகத்தினால்தெரிந்து, தவதுக்குரிய வஸ்துக்களைகொடுத்து, (48) தேவியைத்தவம் செய்வதற்காக அனேகம் தோழிகளோடு சந்தோஷமாயனுப்பித்தனர். கௌரியும், அங்கே இமயபுருவத்தின் கொடுமுடிக்குச்சென்று, (49) தோழிகளுடன் மிக்கச்சந்தோஷமாக, பாலைகுழந்தை) யாயினும் மிகவும் ஒப்பற்ற தவத்தைச் செய்தனர். இதே சமயத்தில், மகேசுவரனாவார், வெள்ளிமலையாகிய கைலாயில் (50) சனகர்முதலாய மகரிஷிகளுக்கு, பசுபென்றும், பதியென்றும், பாசமென்றுமாகிய 3 பதார்த்தங்களுடைய பொருள்களைப்பற்றிய வேதாந்தசாஸ்திராதி களின் சித்தாந்த நிரூபணங்களைபுத்தேசித்துக்கொண்டிருந்தார். (51) ஸனகாதி களோ வென்றால் ஸ்ரீபிரம்மதேவருடைய மானஸபுத்திரர்கள்; அவர்கள், தந்தையாகிய பிரம்மாவினால் சிருஷ்டிசெய்யும் விஷயத்தில் எச்சரிக்கப்பட்டபோது அவர்கள் சொல்லியதாவது (52) “பிரம்மதேவரே! ஜகத்தை சிருஷ்டிசெய்யும் விஷயத்தெல்லாங்கூறியேற்படும்படி தாங்கள் எச்சரிப்பதை யாங்கள் ஓர் நல்லபுத்தியாக அங்கீகரிக்கமாட்டோம். யாதெனில், மோகூத்தை விரும்பியவர்களுக்கு ஸ்ரீபரமேசுவரனே யாராதித்தல்லவோ நல்லமார்க்கம்” (53) என்றுகருதி அவர்கள் யோகத்தை நாடித்தவம் செய்கையில், மகாபிரபுவாகிய பரமசிவன் எதிரில் தோன்றி ஓராலமரத்தினடியிலிருந்து அழிவில்லாத தெகழிணைமுர்த்தி ரூபமாகவேதமோதுவித்ததில் (54-54½) அவர்கள்ரகஸியத்துடன்பல வேதங்களையும் ஸ்ரீபரமசிவனிடத்தினின்று முறைப்படி அப்பியசித்தும் (55) ஈசனுடைய மாயையினால் அவர்கள் பொருட்பயிர்ச்சி பெறவில்லை. வெகுகாலம் சென்றபிறகு மறுபடியும் அவர்கள் சேர்ந்து ஸ்ரீபரமேசுவரனைக் கேட்கவேண்டியவர்களாக (56) மிக்கச்சொக்கவெள்ளிப்பாரையாகவுள்ள அடிவாரத்தையுடைய கைலையின் கொடுமுடிக்குச் சென்றார்கள். அங்கு, அளவற்ற ஆரந்தத்தால் நிரம்பிய, ஸ்ரீபரமேசுவரனுடைய போகபுரத்திலுள்ள (57) நினைத்தமாதிரித்தில் மோகூத்தை அடைவிக்கின்றதும், அதிமனோக்கியமுமாகிய சுபமான மானிகைக்குச்சென்று ‘ஸ்ரீநந்திகேசுவரனுடைய உத்தரவிற்பேரில் ஸ்ரீபகுவானிடத்துக்கேகி நமஸ்கரித்து பிரபுவைப்பிரார்த்தித்ததாவது, (58) “சர்வேசவரா! ஸகலஜகங்களையும் சிருஷ்டித்து, ரகிபித்து, பிறகுசுமுகரித்து, மறுபடியும் லீலாவினோதமாகவே அனுக்கிரகித்துமறைந்துவிடுகிறீர்கள். ஹே! தயாரிதியே! தங்களையாவர்தானறிவார்கள். (59) யாதாமொரு பிறவியானது, யாதொரு உங்களுடைய மமைமலரடிகளானது

தூளிகளில் ஒன்றைச் சரணமடைந்த மாத்திரத்தில் அப்பிறவியானது, தாண்டமுடியாத சமுசாரமாகிய சமுத்திரத்தையும், மிருத்தியுவையும், நொடியில் தாண்டிவிடுகிறது. (60) தேவர்கள் முதலாகியவர்கள் உங்களைச் சரணமடைந்து நமஸ்காரம் செய்வதில், அவர்களிடத்து பிரம்மத்தி முதலாய மகாபாதகங்களும் அணுகாது நீங்கிவிடுகின்றன. (61) ஹே! உமாகாந்தனாகிய பரமசிவா! சமுசாரபயத்தினின்று மிக்கநடுங்கிய, அத்தியயனம் செய்தப் பிராம்மணர்களாகிய யாங்கள், பிராம்மணர்களுக்கெல்லாம் பதியாகிய தங்க ளிடத்து சரணமடைந்தோம். (62) சமுசாரக்கட்டினின்று விடுவிக்கின்ற பிரபுவும், பிரானிகளுக்கெல்லாம் பதியும், ஈசானரும், பிறப்பற்றவர்களுமாகிய தாங்கள் ஒருவரே என்றதை ஆராய்ந்தவர்களாகிய யாங்கள் ஹே! பிரபுவே! உங்களுக்குள்ளாகிய பசுக்களாகின்றோம்”; (63) என்று பலவாறாய் ஸ்தோத்திரம் செய்து அடியில்கண்டபடி வேண்டிதலைப் பிரார்த்தித்தார்கள். “முந்தி தேவரீர், ஆலவிருகூத்தினடியில் எங்களுக்கு சிவாகமங்களையும், சகலவேதங்களையும் உபதேசித்ததில் (64-64½) பூர்ண தயவுடன் தங்களால் உபதேசிக்கப்பட்டதும், வேதத்தினுடைய சித்தாந்தரூபமாக அனுபவத்தில் தங்களுக்குமட்டில் தெரிந்திருப்பவையுமான வேதார்த்தங்கள் மிகவும் ஏராளமாயிருக்கின்றபடியால் அவை யெங்களுக்கு நன்குவிளங்கவில்லை. (66) ஆகையால் ஹே! சகல ஜகங்களையும் காக்கின்ற பரமசிவ! எங்கள்மீது தயவுவைத்து அவைகளை, யிப்போது சுருக்கஞ் செய்து, சொல்லி யருளவேண்டுமே”. (66½) இவ்விதமாக ஸனகாதிகளால் பிரார்த்திக்கப்பட்டபிறகு, சகல ஜகங்களுக்கும் கர்த்தாவாகியப் பிரபுவானவர் மிகுந்த கருணையுடன் இனி நன்றாய்க் கற்பிப்பதற்காகக் கோடிசூரியர்களின் கிரணங்களது தேஜஸ்ஸைக் கொண்ட, சகல குருக்களுக்கெல்லாம் பராபரகுருவாகிய பரமசிவன் நந்திகேசுவரனை நோக்கி ஓர் வசனம் கூறுகின்றார். (67½)

முன்னவது அத்தியாயம்

(முற்றிற்று.)

ஸம்பவ காண்டம் ச—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்

சர்வகுண சம்பன்னராகியவும், சூரியனுடைய கண்ணை குத்து வித்தவரும், சருவஜனகளும், ஜகங்களுக்கு நாயகருமாகிய பரமசிவன், கேளீர்கள்! முனிவீர்களே! ஸ்ரீசிலாதமஹாரிஷிக்கு தநயராகிய (நந்திகேசுவரனை) நோக்கி யெச்சரித்ததாவது (1) “ஹே! சிலாத குமாரா

யாம், இச்சனகாதிகளுக்கு அதிரகலியமும், சுகந்தை அடைவிப்பது பரமசிவ உத்தமக்கியானத்தை உபதேசம் செய்தாகுமளவில் நீர் நமது உத்திரவைக் கொண்டுமேல்வகித்து (2) மன்மதனொருவனைத்தவிர மற்ற யாவனையாரயினு முட்டிச் சல்லவிடாமல் காக்கவேண்டும்” என்று நந்திசேகரனை யெச்சரித்து நமது சம்படியில் காவலாய் வைத்துவிட்டு முனிவருடன் உட்கொண்டனர். (3) சந்திரகலையை யுச்சியில் கொண்ட உதாரபுத்தியுடைய பரமசிவன், தான் உல்லாஸமாய் வீற்றிருக்கும் மாளிகைக்குச் சென்று, சீக்கிரத்தில் யிங்கு விளங்கிய சிங்காசனத்தின்மீது விஜயம் செய்திருந்தனர். (4) தயாரிதியாகிய பரமசிவன் தெக்கிணமூர்த்தியுடைய வீற்றிருந்து ஆதமங்கனது நான்குபாதங்களாகிய சரியை, சூரியை, யோகம், கியானம் இவைகளில் முதல்மூன்றிலும் தேர்ச்சிபெற்ற ஸனகாதிமுனிவர்களுக்கு சின்முத்திரை (பெருவிரல்துணியை ஆள்காட்டி விரலின் 3-வது கணுவில் பற்றிய வேர் குறியுடையது மூலமாய் ஞானனுக்கிரகம் செய்தனர். அச்சின்முத்திரையைத் தெரிசித்தவுடன் அவர்களது சந்தேகங்கள் யாவும் துலைந்துவிட்டன. மேலும் அம்முனிவர்கள், சந்திரசேகரனும், (சந்திரனை உச்சியிற் கொண்டவரும்), (5) சீங்காதனத்தின் மீதிலான, புலித்தோலிலுட்கார்ந்து விளங்கிய பிரபுவும், அக்ஞானமாகிய அபஸ் மாரத்தின்மீது மமைலர்போன்ற வலதுகாலினடியால் மீதித்துநிற்கின்றவும், (7) அவ்வலதுகாலின்பேரில் வைக்கப்பட்டு விளங்கிய இடதுகாலையுடையவும், யோகப்பட்டத்தினால் (முதுகிலிருந்து கால்களின் மடிப்பைவளைத்து கட்டிக்கொள்ளுதல்) மனோக்கியமாக விளங்குகின்றவும், பிரம்மன், இந்திரன், விஷ்ணு, யோகிந்திரர்கள், சகல தேவர்கள் இவர்கள் முதலாகியவர்க் கெட்டாதவும், ஸ்ரீ மங்களமூர்த்தியும், (8) சுத்தமாகிய ஸ்படிக நிறம்போன்றவும், முக்கண்ணுடையவும், சந்திரசேகரனும், தனது கார்தியினால் சூரியன், சந்திரன், அக்கினி முதலாகிய சகல ஜகங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றவுமான ஸ்ரீ மகாதேவனை விழிகளால் தரிசித்தமாதிரத்தில் நாடியபயன்கள் யாவையு மடைந்தவர்களாயினர். (9) இதின் மத்தியகாலத்தில் தேவர்கள் இந்திரன் முதலாய திக்பாலர்களுடனும் பிரகஸ்பதியுடனும் சூரபத்மாவென்ற அசுரனிடத்துப் பயந்து நடுங்கியவர்களாகி கைலைக்குச் சென்றனர். (10) ஸ்ரீ பராசக்தியாகிய பரமேசுவரி தவஞ்செய்யுமளவும், அவளது மணவாளன் சின்முத்திரை யளித்துக் கொண்டிருக்குமளவும், எல்லாப் பிரபஞ்சத்தினோர்களது மனமும் கொஞ்சமேனும் காமவிகாரம் கொள்ளவேயில்லை. (11) ஆனதுபற்றி தேவர்கள் யாவரும் முற்றும் மனவிப்படைந்தார்கள். அப்போது தேவேந்திரனுடைய மனது கொ

ஞ்சமேனும் இந்திராணியின்மீது மோகம்கொள்ளவில்லை. (12) பிரம்மனுக்கு ஸரஸ்வதியிடத்தும், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவுக்கு இலக்ஷ்மீதேவியிடத்தும் இதேவிதமாய் ஸ்தாவராஜங்கம ரூபமாகிய சகல ஜகங்களிலும் நாயகி நாயகர்களுக்குரிய காமலீலையே யில்லாதொழிந்தது. (13) பிரஜைகள் விருத்தியாகவேயில்லை. அசுரர்களுடைய துன்பங்கள் மிகவும் அதிகரித்தன. இத்துன்பங்களை ஸ்ரீ பரமேசுவரனதருளால் தான் விலக்கத்தகுமென்று கருதி (14) ஸ்ரீ சூலபாணியுடைய கைலைமலைக்கு மிக்க ஆவலுடன் சென்றும் அவர்களுக்கு, மிகவும் ஞானநிஷ்டையிலிருக்கிற சம்புவின் சன்னிதி கிடைக்கவில்லை. (15) அங்கு, தேவேந்திரன், அசுரர்களது வதைநீனின்றுமிகவும் பயமடைந்திருக்கிற ஜகங்கள், தன்னு விரகழிக்கப்பட விருப்பமுற்றவனாக சீசல் தேவர்களுடனும் அதிகடோரமாகிய வலியதவத்தைச் செய்தனன். (16) அப்போது மன்மதனும் தனததிகாரத்தினின்று விலக்கப்படலானதுபற்றித் தவவேடம்பூண்டு இரத்தேவியிடத்தில் கொஞ்சமேனும் மோகமற்றவனாக தூறுவருஷகாலமளவும் சற்றேனும் மனக்கலக்கமற்றவனாய், ஸ்ரீ பரமேசுவரனை அந்தக்கரணத்தில் தியானித்துத் தவஞ்செய்தனன். (17½) அப்போது அளவற்ற மகிமை பொருந்திய பிரபுவாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரன், பிரம்மபுத்திரர்களாகிய ஸனகாதிமுனிவர்களது சந்தேகத்தை மெத்தத்தயவுடன், துலைத்துவிட்டனர். (18½) தேவர்கள், கோரமானதவத்தைச்செய்தும் பயனடையாமல் வீணில் முயன்றவர்களாக (19) சாலங்காயனரென்ற சிலாதமுனிவரது தநயராகிய ஸ்ரீ நந்திகேசுவரனதடியில் வணங்கி, தங்களது வரவின்நோக்கத்தைத் தெரிவித்ததில், இப்போது உங்களுக்குச் சமயமல்லவென்றும், (20) இங்கிருக்கத்தகாதென்றும் அவரால் எச்சரிக்கப்பட்டபிறகு தேவர்கள், ஸ்ரீ பிரம்மதேவனைப் பார்க்கவிருப்பமுற்றவர்களாக தேவர்களுடைய ஆலயங்களில் மிக்க மேன்மைபொருந்திய, அவரது மானிகைக்குச் சென்றனர். (21) அங்கு, பிரம்மனுடைய மனோவதியென்ற பட்டணமானது, மிகுந்த மங்களகரமுள்ளதும், அனேகவித உத்தியானவனங்கள், சிங்காரக்கிணறுகள், மலையறுவிகள் இவைகளால் விளங்கப்பெற்றதும், (22) ஆறுருதுக்களிலும் (பருவங்கள்) அப்போதுக்கப்போது மலருகின்ற மலர்களெல்லாம் எப்போதும் மலர்ந்து சோபிக்கலுற்றதும், வெயில் பூமியில் படாமல் மரங்களின் சோலைகளால் மறைக்கப்பட்ட காட்சியுடையதும், விளா, அரசு, கூந்தல்பனை, பச்சை, நெல்லி, ஆசன, (23) விபீதக, கட்டிமா, அசும, ஆல், அத்தி, புளிமா, நாவல், இரளி, வெள்வெல், அழிஞ்சில், புளி, எலுமிச்சை, எருக்கு, (24) வேம்பு, தும்பை, தாழை,

இலந்தை, ஏழிலம்பாலை, அசோகம், பெரும்குமழ், பாக்கு, பிலா, பில்வம், (25) சந்தை, பாதிரி, கல்லொளி, சேறா, அகில், உன்மதம், இவைகள் முதலிய அனேகவிருக விக்ஷைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாக விளங்கிற்றுகின்றது. (26) அதில் மிகவும் ஆச்சரியிக்கத்தக்க விசித்திரமான பல அரண்மனைகள் அவைகளிலிழைக்கப்பட்ட அனேக இரத்தினங்களின் கார்திகளினால் ஜ்வலித்து நிற்கின்றன. (27) அவ்விடத்தில் பிராணிகள் நற்கெதயடைவதற்கு சத்துருக்களாகிய காம, குரோத, மோகாதிகளின் பிரசக்தியேயில்லை. அங்கு, சகல நற்குணங்களும் தங்கப்பெற்ற ஸ்ரீ பிரம்மதேவர், தேவகெணங்களால் துதிக் கப்பட்டவராக (28) வேதாக்கூரங்களாகிய ஆபரணங்களால் மனோக்கியமாய் விளங்கிய ஸ்ரீ ஸர்ஸ்வதீ தேவியுடன் அதிசந்தரமாகிய திவ்விய சிம்மாசனத்தில் அருளியிருக்கையில் சகல பிதாமகராகிய அம்பிரம்மதேவனே (29) இந்திரன்முதலாகிய தேவர்கள், மிகவாதரவுடன் வணங்கி அஞ்சலிசெய்துகொண்டு மிகுந்த பக்தியுடன் பக்தத்தில்நின்று, (30) நரன்கு திக்குகளிலும் முகங்களையுடைய, மரைமலரிற் பிறந்த அப்பிரம்மனை ஸ்தோத்திரம்சேய்தார்கள். பிரகல்பதுமுதலாகிய தேவர்கள், ஸரஸ்வதீதேவியின் பதியாகிய தேவனுக்கு வந்தனமளித்து தோத்திரம் செய்ததாவது (31) “ஹே! தேவாதிதேவா! * நீரே நாய் நீரே தந்தை, குரு, பிதாமகன், சகோதரன், சினேகிதர், ஸம்பத்து, எங்களது பிரதானதெய்வம்; (32) சகலப் பிராணிகளின் சேர்க்கையும் நீர்தான், பிரிவினையும் நீர்தான், பிராணிகளுக்கு நாயகரும் நீரே, தத்துவப்பொருள் நீர்தான், தத்துவப்பொருளை யறிந்தவவும் நீரே, அத்தத்துவங்களுக்கெட்டாதவரும், மாயைக்கு மேற்பட்டவருமான பரப்பிரம்மமும் நீர்தான். (33) ஹே! எல்லாவற்றையும் தரிக்கின்ற பிரம்மதேவா! நீரே சிருஷ்டிக்கின்றவர், நாசம்செய்கின்றவர், உண்மையாய் இரகசிக்கின்றவரும் நீர்தான். சிருஷ்டியின் தூக்கத்தில், அகர உகர மகர மென்ற மூன்று எழுத்துகளோடு அல்லது உருக்கு, யஜுஸு, ஸாமம் ஆகிய மூன்று வேதங்களோடு கூடிய ஒமென்ற பிரணவமும், (34) கோபம், க

* பிரம்மாவை மேல்கண்டபடி அத்துவைதபாகமாக ஸ்தோத்திரம்செய்யப்பட்டிருப்பதைப் பற்றியோ வென்றால்:— ஸ்ரீ ஸதாசிவமூர்த்தியே அம்சியாகவிருந்து, மூன்றுவிதகுண மூர்த்திகளாகிய பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர்களாக மூன்று அம்சங்களாய் விளங்கி நிற்கின்ற படியால் ஒவ்வொரு அம்சமூர்த்தியையும் பரமாத்ம சுவரூபமாய்ச் சொல்லப்படுவதும், அவ்வொவ்வொரு மூர்த்திக்கும் அபரவஸ்துவாக ஸ்ரீ ஸதாசிவமூர்த்தி விளங்குகின்றாரென்பதும் வேதத்தின்கருத்து: மேலும் முற்றும் சிறந்த அடியார்களே, ஸ்ரீ பரப்பிரம்மமூர்த்தியினுடைய ஸாரூப்பியமுள்ளவர்கள் பற்றி அப்பரப்பிரம்மத்தின் அற்புதகுண திசயங்களை வகிக்கின்றவர்கள்போல் அனேகபுராணவிகளில் சொல்வது சருவசாதாரணம். மேலும் ஸ்ரீ நாராயணனுடைய அம்சமூர்த்திகளாகிய இராமகிருஷ்ணர்கள் முதலாகியவர்களை ஸாக்ஷாத் அம்சியாகிய ஸ்ரீநாராயணனுடைய ஸகல அற்புதகுண பாகங்களையும் வகித்தவர்கள்போல் சொல்லப்படுவது சருவசாதாரணம்.

ருமவியாபாரம், சுவர்க்கம் இவைகளெல்லாம் உம்முடைய முதத்தினின்று தானுண்டாயின. சுருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸமுகாரங்களுக்கு முக்கியகாரணமாகின்ற மும்மூர்த்தி சுவரூபமாகிய உமக்கு வந்தனம்செய்கின்றோம். (35) ஹே ஈசுவரா! ஸ்தாவராஜங்கம ரூபங்களாகிய ஜகங்களை பிரம்மாவாக நீரே சிருஷ்டிக்கின்றீர். விஷ்ணுவாக இரகழிக்கிறீர். ருத்திராக நீரே நாசஞ்செய்கின்றீர். (36) ஜகங்களுக்கு நாதனும், ஜகத்சுவரூபனும், ஜகங்களை சிருஷ்டிக்கின்றவரும், ஹே! ஈசுவரா! சகலத்துக்குட முலகாரண முமாகிய உமக்கு வந்தனம் செய்கின்றோம். (37) உம்மினும் வேறுகின்ற ஆச்சரியமாகிய விப்பிரபஞ்சம் உமது திருமேனிக்குள்ளே யிருப்புடையதாகின்றது. சகலபிராணிகளும் வசப்பட்டிருக்கின்ற உமக்கு வந்தனம் செய்கின்றோம். (38) கருணைக்கடலாகிய பிரம்மதேவன் தம்மைநாடிய தேவோத்தமர்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்டபோது அவர்களுக்கு அபயமளிப்பதில் தயாராகச் சொல்லுகின்றார். (39)

நான்காவது அத்தியாயம்

(முற்றிற்று.)

ஸம்பவகாண்டம் ௫—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

வாரீர்கள்! நமது மக்களாகிய தேவர்களே! நீங்களெல்லோர்களுமும் இப்படி ஒன்றுகூடி முகம்வாடியவர்களாக, மிக வாதரவுடன் நம்மைச் சரணமடைவதுயாது? (1) நீங்கள் எல்லோர்களும் சுவயேச்சை யதகரிக்கப்பட்டவர்கள்போல், தேவலம் பரிதாபப்பட்டதக்கமுதத்தையுடையவர்களாகக் காண்பது யாதென்று கூறுங்கள். முந்தி இந்திரனானவன், கொம்புமுறிந்த எருதைப்போல் முற்றும் சிறுமைகொண்டவனாக, வச்சிராயுதம் நடுவலுற்றுக்காண்கின்றான். (2½) அக்கணியும், புகைநிறமுள்ளவனாகிய அறிவுசலங்கிபவனாக (3) எப்போதும் அசுரவாதையாலுண்டாகிய துன்பத்தைவெளியிடுகின்றான். இயமனானவன், காலதெண்டத்தினால் பூமியைக் கிரிக்கொண்டு (4) தலைதொங்கலுற்று என்னும் மனவருத்தத்தை வெளியிடுகின்றான். மேன்மையானகத்தியைப் பற்றியிருந்த ராஜனும், (5) பற்களையிழந்த ஸ்பர்பம்போல், நற்குறிமாறி சிறுமைகொண்டதுயாது? என்றும் பழுது பெருத பாசத்தைக் கொண்ட வருணனோ (6) கயிற்றினால் கட்டுண்டபசுவைப்போல் செளரியமிழந்து தைனியங்கென்றுகின்றான். வாயுவோவென்றால், சீலையற்ற துவஜத் தடியைப் பற்றியவனாக (7) யீயம்புகின்ற பஞ்சயுகைப்போல் சஞ்சலமாயஞ்சுகின்றான். தனராஜனாகிய குபேரனுமோ அவனது சங்கரிதி, பதுபரிதி முதலியவற்றையிழந்து (8) உயிர்தப்புவதைப் பெரிதாகக் கருதியுற்றவன்போற் காண்கின்றான். ஈசானன், முனைகள் மழுங்கிய சூலாயுதத்தைக்கைப்பற்றி (9) பாம்பாட்டியால்

பிடுங்கப்பட்ட பற்களையுடைய ஸர்ப்பராஜனைப்போல் சோருகின்றான். ஸப்த (ஏழு)மருத்துக்களோ, ஒருவரிடத்தொருவர் கலங்கித்திரியலுற்று (10) பெரியமலையினால் குறுக்காய்நெக்கப்பட்ட நதியின்கெதியை வகிக்கின்றார்கள். இதோ இவ்வக்ட (எட்டு) வலுக்களுமோ வென்றால் நிறம் குன்றி மிக நெங்கி, (11) ஆக்கிரகம் கொண்ட கருடனிடத்துப் பயந்து கலங்கிய கிருஷ்ணசர்ப்பத்தின் தன்மையை அடைகின்றார்கள். ஏகாதச (பதினொன்று) ருத்திரர்களது வாடியமுகக்குறியை நோக்கில் (12) அவர்கள் முற்றும் நெஞ்சத்தில் திடமற்றவர்களாகக் காண்கின்றார்கள். துவாதசா (பனிரண்டு)தித்தியர்கள், மனத்துன்பத்தினு லொளிகுறைந்து (13) பகவிலேற்றிய விளக்கினொளிபோல் குன்றுகின்றார்கள். தேவர்களே! நீங்கள் யாதுதாரணந்தால் இருப்பிடத்தைவிட்டுத் துரத்திவிடப்பட்டவர்கள்போலிருக்கின்றீர்கள்; (14) என்பதை யெமக்கறிவிப்பீர்களாகில் அதைப்பற்றி யாமாராய்ந்து வுபாயமுறைக்கின்றோம்; என பிரம்மதேவன் சொல்லியதைத்தேவர்கள் கேட்குமளவில் அவர்களுக்குள் கூச்சலேரிட்டதில் (15) இந்திர, நவர்களெல்லோர்களையும் அடக்கி பிரகஸ்பதிபகவானே நோக்கிச் சொல்லுகின்றான்; “வாரீர்கள் தேவகுருவே! இப்போது எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் நேரிட்டிருக்கின்ற அஸுரபயமானது, (16) நம்மையும் சகல மகரிஷிகளையும்கூட வெகுசாகவதைப்பதைப்பற்றி யுரைப்பீர்களாக” என தேவராஜன் பிரம்மனது சன்னிதானத்தில் கூறியதைக்கேட்டு பிகஸ்பதிபகவான் (17) ஏழுந்து தண்டனிட்டு கைகட்டிமுன்னின்று பிரம்மாவை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார் “ஹே பகவானே! தாங்களிப்போது கேட்கலானதைப்பற்றி யாதென்றால் (18) கேளீர் மஹாமலரில் ஜனித்த பிரம்மதேவனே! மகாபராக் கிரமசாலியாகிய சூரபத்மாவென்ற அசுரனாலும், ஸிம்மவக்திரன் என்றவனாலும், யானைவடிவம்கொண்ட தாரகன் என்றவனாலும் தேவர்கள் மிகவும் பீடிக்கப்படுகிறார்கள். (19) அச்சூரபத்மனானவன் இரண்டுதம்பிகளுடனும், அனேக அசுரர்களுடனும் பிராணிகளுக்கு தூமகேசு (வால்நகூத்திரம்) வைப்போன்ற ஓவகேட்டுக் குறியாகத்தலைப்பட்டிருக்கிறான். தேவரீர் ஸகல ஆத்துமாக்களுக்கும் பரமத்துமாவாக விளங்குகையில் இவையெல்லாம் நீரறியாமலிருப்பதுயாது. (20) காசிய பமுனிவருக்கும், மாயையென்பவளுக்கும் பிள்ளையாகிய அவ்வசுரன், ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய வரப்பிரசாதத்தினால், கேளீர்! தந்தையே! இந்திரன்முதலிய சகலதேவர்களையும் போரில் முறியடித்துவிட்டான். (21) அத்தேவர்களும் வேறுகெதியற்றவர்களாக அனேகவிதமா யவனுக்கூழியம் செய்கின்றார்கள். இந்திரனே அசுரனது விட்டின்கண்ணுள்ள சபாமண்டபம் முதலியவற்றை (22) அப்போதுக்கப்போது மேகங்களால் வேண்டியமட்டில் பொழியப்படுகிற நீரில் பசுவின்சாணத்தைக்கரைத்து நாள்தோறும் மெழுகுவருகின்றான். அக்கினிதேவனும், மிகக்களிப்புற்றவனாகவே நாள்தோறும் கைத்தீவட்டியைப்பற்றி

யவனாகி (23) அவனது 39 பரிவாரதேவர்களுடன் அசுரராஜன்பக்கத்தில் விடாதுநிற்கின்றான். இயமனுமோவென்றால், தனது தூதர்களாகிய கூடியரோகம் முதலியவியாதிகளுடனும், தேவவைத்தியர்களுடைய அசுவ தேவர்களுடனும் வைத்தியனாகவிருந்து வைத்தியம் செய்கின்றான். நிருநதிராஜன் தோலுரைக்குட் போட்டகத்தியைப் பிடித்துக்கொண்டு நாள்தோறும் (25) சபையின்கண் வீரத்தலைவனாக நின்றுகொண்டு இம்மட்டில் தான் பாக்கியம்பெற்றவனாக நினைக்கின்றான். வருணராஜன், வியாகுலமற்ற மனமுடையவனாக அச்சுரபத்மனுக்கு ரஞ்சிதமான வார்த்தையையுரைத்துக்கொண்டு (26) அசுரர்களால் நெருக்கமாய்க்கடப்பட்டிருக்கிற சபையின்மத்தியில் நீங்காமலாதரவுடன் நிற்கின்றான். வாயுபகவானோவென்றால், அசுரர்களது மானிகைகளில் குப்பைகூட்டு ம்வேலையில் (27) பிதானபுருடனாக அவ்வசுரனால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றான். இக்குபேரன், அழகற்ற வடிவமுடையோனதுபற்றி அந்தப் புரத்துக்கு அதிபனாகவேற்ப்பெடுத்தப்பட்டு (28) இவ்வசுரனது ஸ்திரீகளின் பக்கத்தில் காவலனாகவிடாது நின்று சேவிக்கின்றான். ஈசானனோவென்றால், அசுரன்தேவைப்படாதபோதுகூட அனேகவித இன்பப்பொருள்களால் உபசரித்துக்கொண்டு (29) நாள்தோறும் மிடைவிடாமலவனது வாசநகரப்போர்களாகிய தனது கணங்களுடன் சேவைசெய்கின்றான். மரைமலருக்கு நண்பனாகிய சூரியன், (30) தாமரைகளை கையிற் பற்றி அது மலருமளவு வேண்டியமட்டிலுள்ள வெயிலை பெரித்துக்கொண்டு இரவுமபகலுமாக மலரச்செய்து சத்துருவாகிய சூரபதமனுக்கு கொடுத்துநிற்கின்றான். சந்திரனும், என்றும் பூர்ணகலைகளுடன் சரத்தாலத்தில் போலவே நிலவெரிததுக்கொண்டு (31) ஸ்திரீகளுக்கு போகவிருப்பமுண்டாகும்படி ரஞ்சனம்செய்வதில் காமதந்திர மந்திரியாகவீற்றிருக்கின்றான். அஷ்டவசக்களும் மிகுந்தபக்தி சிரத்தையுடன் (32) ஏராளமான திரவியத்தால் நிறைந்த பொக்குஸ்தன்து என்றும் காக்கின்றார்கள். ஏகாதசருத்திரர்கள், அசுரனுடைய ஜீவரகூதர்களாகக் காத்துநின்று (33) அவனுடைய அரண்மனைக்குள் இரவில் கூட விழித்து மணியடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். துவாதசாதித்தியர்களோ வென்றால், அவனது மனையில் அங்கணம் தோரும் (34) இருளனு காமல் நாள்தோரும் தீபவரிசைகளைப் போடுகின்றார்கள். இவ்விதமாகவே மற்ற எல்லாத் தேவர்களும், அக்கொடியோனுக்கு அந்தந்த வேலையைச் செய்து கொண்டுவருகிறார்கள். (35) சிலர் பசுக்களுக்குப் புல்லைச் சேகரிப்பதினுத்தியுத்தர்களாகவும், சிலர் அப்பசுக்களைக் காப்பதில் தொரைகொண்டவர்களாகவும், சிலர் வைக்கோல்கட்டுகளைத் தூக்கிவருவதில் முயன்றவர்களாகவும், சிலர் மாமிசங்களைச் சேகரிப்பதில் முயன்றவர்களாகவும் (36) சிலர் கடலெங்கும் தேடியுலாவி மீன்பிடித்துக் கொண்டு வருகின்றவர்களாகவும் இவ்விதமாக சூரபத்மனுனவன் பல விதத்தில் தேவர்களால் சேவை செய்யப்படுகின்றான். (37) அவன், வரப்பிரஸாத மடைந்த மதத்தி

னால் ஜகந்நக் முழுமையும், முற்றும் கெடுதிசெய்கின்றான். கொடியோன், அபகாரத்தினால் வசப்பட்டாலொழிய உபகாரங்கள் அனேகம் செய்யப்பட்டனும், வசப்பட்டான். (38) மாயாவியாகிய இந்த அசுரனால் அனேக தேவஸ்திரீகள் வெகுதூலமாக சிரைச் சாலையிலடைக்கப்பட்டு பெருமூச்சு விடுகின்றார்கள். (39) கெந்தர்வர்கள், உரகர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், பிசாசர்கள் இவர்க ளெல்லோர்களும் இவனது சேவக சேவக சேவகர்களானது வீட்டுவாசற்படியில் தினம் தோரும் காத்து நிற்கின்றார்கள். (40) ஸர்ப்பராஜனாகிய அநந்தன், தக்ஷகன், மகாபலன், கார்க்கோடகன், மகாநாகன், கம்பளன், அசுவதரன், (41) திருதராஷ்டிரன், சங்கன், குளிகன், மகோரகன், முதலிய இச்சர்ப்புங்க ளெல்லோர்களும் உச்சியில் நாகரத்தினங்களுடன் இவனது சிங்கர்தனத்தைச் சுமந்துநிற்கின்றார்கள். (42) ஸத்திபலோகம் முதல் பாதாள லோகம் வரையிலான ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கும் இவ்வசுரன் அதிபனையிருந்து எல்லோர்களுக்கும் வாதைசெய்கிறானென்பது ஒரேபிரசித்தியா யிருக்கின்றது. (43) ஹேபிரும்மதேவரே! அனேகபுக காலமாகப் பலவிதமாய்த் திங்கு செய்து வருகின்ற இக்கொடியனுக்கு நாசமளிப்பதற்கு வழி சொல்ல வேண்டும்,” (44) இவ்வாறாக தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதியால் சொல்லப்பட்ட கனமாகிய வசனங்களைபிரும்ம தேவன் கேட்டானபோது, இந்தரன் அப்பிரம்மனை நோக்கி பின்னும் சொன்னதாவது (45) “ஹேபிரபுவே! பிரகஸ்பதியால், தாரகாசுரனுக்குமுத்தோனாகிய கொடியோனைப்பற்றி, க்ஷுறலுற்ற இவ்வளவும் அவன் செய்கின்ற கொடுமைகளின் ஆயிரத்தி னாயிரத்தி லோரமிசமாகும். (46) இவ்வாறாகிய அவனது துன்பங்கள் அளவிடக்கடாமலிருந்தது பற்றி அதற்காக யாங்கள் பலவித பரிசாரங்களைச் செய்து பார்த்தும் (47) அவையெல்லாம், ஸாந்திபாதிசமென்றவோர்பெரிய ஜ்வரரோகநிவர் த்திக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட ஓஷதம்போல் பயன்படவில்லை. அவ்வசுரன், தனதிரண்டு தம்பிகளில் ஒவ்வொருவனுக்கும் இருநூறு இருநூறு அண்டங்களாக வெவ்வேறாய் ப்பகுத்துக்கொடுத்து (48) தான் அறுநூற்றெட்டு அண்டங்களை ஆண்டு வருகின்றான். ஸிம்மமுகன் இருநூறு அண்டங்களுக்கு அதிபனாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றான் (49) தாரகாசுரன், அவனது இருநூறு அண்டங்களை மத்தியினின்று ஆளுகின்றான். ஜகத்திலுள்ள தேவர்கள், மானிடர்கள் முதலிய எல்லோர்களையும் இரவிலும், பகலிலுமிடைவிடாமல் (50) அவனது பரிவாரங்களோடு இப்போது மிவுகம் ஹிம்ஸிக்கிறான். ஆகையால் அவனை, யாங்கள் முந்தி வெல்லுவதே போதுமானது. சூரனையும், மற்றவனையும் வெல்லுவது அவ்வளவசியமில்லை. (51) இவனது துன்பங்களைப்பொறுக்கமாறாத யானும் மற்ற திக்பாலகர்களும் முன்னமே அவனுடன் பலவாறாக மும்முறமாயுத்தம்சேய்தோம். (52) அப்போது அவன் முன்னில் நிற்கமாட்டாமெல்லோர்களும் பயந்தோடுகையில், யானிவனை நோக்கிப் பிரயோகித்த எனது வச்சிராயுதமானது, முனைமுறிந்து ஆணிகள் கயண்டு துணிகுறுக்காகக் கீழே விழலுற்றது, (53) அக்கினிதேவனு

டைய சக்தியாயுதமும், இயமனுடைய தண்டாயுதமும், நிருருதிரா ஜனது கக்தியும், வருண்ணுடைய பாசமும் அவ்வாறே பழுதாகி விழுந்தன. (54) வாயுபகவானுடைய துவஜாயுதமானது உயுத்தத்தில், அதன் தடியை மட்டில் மிச்சமாகக் கொண்டது. குபேரனுடைய கதாயுதமானது, வியாதியினால் குன்றப்பட்ட மேனிபோல், முறிபட்டது. (55) ஈசானியருடைய சூலாயுதமும், இவனது மார்பைப் பிளப்பதற்குச் சற்றே னும் வலியதாக வில்லை. ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினுடைய சக்கிராயுதமோ வென்றால், அவனது மார்பினில் பதக்கம் போற்பற்றலாயிற்று. (56) அதன்பிறகு எங்கெனல் லோர்களுக்கும் தாரகன்மீது மிகுந்த பீதிஉண்டாயிற்று. இப்போது, யாங்கள் அனேக வித வெகுமதிசாமான்களைக் கைதனிற் கொண்டு பலவித ஸ்தோத்திர வசனங்களால் அவனைக் களிக்கச் செய்கின்றோம். (57) ஹேபிரம்மதேவா! இனி யாங்கள் இவ்வாறு கெதியிலிருக்க வல்லவர்களில்லை. ஆகையால் எங்கள் தாதங்கத்தை நீக்கு விக்க வல்லதான வுபாயத்தைக் கூறுவீர்கள். (58) மேருகிரியின் சபையில், இந்திரன் இவ்விதமாய்ப் பலவாறாகப் பெருமூச்சுடன் சொல்லிமுடித்தபோது, சபையினர்க ளெல்லோர்களும், அவனாற் சொல்ல லுற்றதையே அடிக்கடி இரட்டிப்பு மடங்காகத் திரும்பச் சொன்னார்கள். (59)

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௬—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பிறகு பிரம்மாவானவர், பெருமூச்சுவிட்டு நன்கு ஆலோசித்தபின்னர் தேவர்களுடன் ஸ்ரீவிஷ்ணு லோகமாகிய வைகுண்டத்திற்குச் சென்றனர். (1) அங்கு ஸ்ரீஹரியினுடைய விடுதியானது, அனேக விரத்தினங்களினால் விளங்கலுற்றதும், ஆயிரம்பொற்கட்டு உப்பரிகையுள்ள கோபுரங்களால் சிறப்பு பெற்றதும், (2) தங்கமயமான பெரிய வாசற்படிகளாலும் கதவுகளாலும் மனோக்கியமாயுள்ளதும், ஸ்ரீபகவானுடைய முக்கியக் குறிகளைப்பெற்ற அனேகம் பத்தகணங்களால் சேவிக்கப்பட்டதும், (3) விசித்திரமான நவரத்தினங்களால் நிறைந்த ராஜ வீதியினால் சோபிக்கலுற்றதும், அனேகவித ரத்தினங்களின் கார்த்திகளால் எல்லாதிக்குகளையும் பலவண்ணமுள்ளவையாகச் செய்விப்பதும், (4) வாசற்படியின் மேல் முனைகளிற் கட்டப் பட்ட சிறந்த பவழத் தோரணங்களை யுடையதும், பார்ப்பதில் ஐப்படையாத காகழியுடையதும், பார்த்தகண்களைப் பக்கத்தில் நோக்க விடாமலிழுக்கலுற்ற பிரம்மநந்த முள்ளது மாயிருக்கின்றது. (5) ஸ்ரீபகவானிடத்திலேயே நாடியமனதை யுடைய,

மன அடக்கமுள்ள பகவத்பக்தர்கள் யாதொரு விடத்துக்குச் சென்றும்
 அபடிபின்றிருப்பாமல் அவடத்திலேயே பரமாத்ம சுகத்தையனுபவிக்கி
 ன்றார்களோ அப்படிப்பட்டதும், (6) அதுமேனோக்கிய முள்ளதும், அநேக
 ம்பிராகாரங்களால் சுற்றுண்டதும், தேவகணங்களால்காக்கப்பட்டதும், ப
 பலேசத்தைக்கூட அடைவிக்காததும், நாடியவர்களை நமுவ விடாததுமா
 கிய ஸ்ரீவிஷ்ணுபதத்தைத் தேவர்கள் பிரம்மதேவன் சகிதர்களாய்த்துரித
 த்திலடைந்தார்கள். (7) அங்கு ஆதிசேஷனுடைய சுந்திரமான உடலின்
 மீது சயனித்திருப்பவரும், தேவோத்தமனும், கார்க்கம்போன்ற நிற
 முடையவரும், (8) மரைமலரடியனும், மரைக்கண்ணனும், மரைவாயனு
 ம், மரைபோன்ற பரிசுமுடையவனும், ஸ்ரீலக்ஷ்மிதேவியினுடைய மி
 ருதுவான மரைக் கைகளின் தொடுகையினால் சிவந்த மரையடிகளை யு
 டையோனும், (9) ஸ்ரீபூமிதேவிக்கு நேசனும், பரமாத்மனும், ஸ்ரீசச்சிதா
 நந்த பரமேசுவரனுக் கண்பனும், யோக நித்திரையாகிய ஸமாதியினுவி
 டைவிடாமல் ஸ்ரீஸாம்ப மூர்த்தியை ஹிருதயத்தில் பாவித்திருப்ப வ
 னும், (10) துதிக்கத் தக்கவரும், நாடிய வர்களை நமுவ விடாதவரும், பிற
 ப்பற்றவரும், மகிமையின்ன தென்றறியப்படாதவரும், ஸ்ரீபிரம்மதேவ
 னுக்குத் தந்தையுமாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுவை தேவர்கள் அடிக்கடி தண்டனி
 ட்டு ஸ்தோத்திரம்செய்தார்கள். (11) “மரைபோன்ற நாபியுடையோ
 னுக்கு வந்தனம் செய்கின்றோம்; ஸ்ரீலக்ஷ்மிதேவி, பூமிதேவி யிவர்களி
 ன் கணவனுக்கு வந்தனம், சூரிய சுந்திரர்களைக் கண்களாக வுடையோனு
 ம், பரமாத்மனும், (12) மரையோடையிலும், பக்தர்களின் சித்தத்திலு
 ம் வசிப்போனும், ஜகத்களுக்கு நாதனும், வேதாந்தங்களாலறிய லுற்ற
 வனுமாகிய ஸ்ரீ மந் நாராயணனுக்கு வந்தனம் செய்கின்றோம்; (13) தி
 யானம் முதலியவற்றா லறியக் கூடிய திருமேனி யுடையோனும், யோ
 கிகளுக்கு மோக்ஷத்தையும், காமிகளுக்கு போகத்தையு மளிப்போனும்,
 ஆதிசேஷன்மீது சயனிப்போனும், (14) உத்தம கலியாண குணதிகளுக்
 குக் கடலாகியவனும், வஸுதேவகுமாரனும், அடக்க முடையோனுமாகி
 ய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவுக்கு வந்தனம் செய்கின்றோம். (15) ஜகமெல்லாம் அ
 சுரர்களால் துன்பமடையும் போதெல்லாம் அவதாரம் செய்து தருமத்
 துக்கு நேரிட்ட கெடுதிகளை விளக்கு கின்றீர். (16) ஆதலால் ஓ! ஈசுவரா!
 அசுரர்களால் துன்பமடைந்திருக்கிற எங்களை யென்றும் காத்தருளவே
 ண்டும்” என்று துதித்து பிரம்மன் முதலிய தேவர்க ளெல்லோரும் ப
 கவானைத் தண்டனிட்டார்கள். (17) பிறகு தேவனு மித்துதி களால்ன்பு உ
 ர்ந்து புன்னகைப்புடன வர்களை நோக்கிச் சொல்லியதாவது:—“ஓ! பிர
 ம்மா! ஓ இந்திரா! இவர்களுடன் நம்மிடத்துக்கு (18) யாதிப்போது வந்
 தீர்கள்? இப்போது நம்மாலிங்கு செய்யத் தகுவதுயாது? நானே இப்
 போது கேவலம் ஊமைக் கோட்டாளைப் போல் மேருபருவத்தின் கு

கையைநாடி, (19)நாள் தோறும் பயமின்றி நித்திரை செய்கிறேன். அங்கும் சுவப்பினத்தில் அச்சூரபத்துமனிடத்துப் பயந்து ஜகங்கள் முழுமையும் ஓடிச்சுற்றி பிறகு விழித்துக் கொண்டதின் பேரில் மேருவென்று தெரிந்து பயமற்றவனாகின்றேன். (20) சூரனென்ற ஒலிகாதிற் பட்ட மாதிரத்தில் எனது மனம் நடுக்கமிடுகிறது. மேருவோ நம்மைக் காப்பாத்து வதற்காக பரமேசுவரனால் அருள் செய்யப் பட்டிருக்கிறது. (21) முகிவர்கள், சூதரை நோக்கி வினவியதாவது “வாரீர் புத்திசாவினாகிய சூதமுனிவரே! மகாமேருவானது பிரதான அசுரர்கள் கூட்டுசெல்வதற்கு டமின்றி தேவர்களுக்கு ஆதரவாக பரமேசுவரனால் அருள்செய்யப்பட்ட விதம் யாது?” (22) என, சூதர் சொல்லுகிறார்:—“முந்தியோர் பிரம்மாவின் கல்பத்தில் * ஓர் சந்தர்ப்பத்தில் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் காலவசத்தினால் ஓர் கொடியயுத்தம் நேர்ந்தபோது (23) தேவர்கள் அசுரப்படைகளிடத்து மிகப்பயந்து ஓடிமேருவினுச்சியிலருளியிருந்த ஸ்ரீசங்கரபரமாத்ருமாவைச் சரணமடைந்தார்கள். (24) அதிக பலத்தினால் கெர்விஷ்டர்களான அசுரர்கள் அங்கும் தேவர்களை யிம்சிப்பதற்குத் தூரத்திவரலுற்றதை ஸ்ரீ மகேசுவரன்பார்த்து கோபங் கொண்டு அசுரர்களைச் சபித்தார். (25) “முற்றும் அயோக்கியர்களாகிய நீங்கள் நம்மிடம் சரணமடைந்த தேவர்களை யிம்சிப்பதற்கு முயன்று வந்தபடியால் நீங்களவர்களாலடிபட்டு தோல்வியடையக் கடவீர்கள். (26) உங்களுதொழுக்கத்தினால் நீங்கள் முற்றும் கொடியர்களாகையால் யாகங்களி லுங்களுக்கு ப்பாகமில்லாது போகக்கடவது; ஏனென்றால் நடக்கையினால் நீங்கள் மேன்மக்களாகிய பிராம்மணர்களால் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள். (27) இம்மேருவானது உங்கள் கண்ணிற் படாமற் போகட்டும்; அதை யொருக்கால் நாம் மன்னித்தாலும் அதன் மேற்பாகமானது உங்கள் பார்வைக்குப் படாதிருக்கக் கடவது; அதையும் நாம் மன்னித்த போதிலும் அதன்மீதேரிச் செல்வதி லுங்களுக்கு என்றும் மனவெறுப்புண்டாகக் கடவது. (28) தவிரவும் இப்போது முதல் இம் மேருவுக்கு திதி யென்பவளின் பிள்ளைகளும், தனு வென்பவளின் பிள்ளைகளுமாகிய எல்லா அசுரர்களும், இராசுதந்தர்களும் செல்லக் கூடாதிருக்கக் கடவார்கள். உங்களுக்கோ வென்றால் இம்மலையின் மேற்பாகம் அடை

* கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம், ஆகிய 4 யுகங்களில் 71 சதுர்யுகங்கள் கொண்டது ஓர் மன்வந்திரமெனப்படும். இப்படி 14 மன்வந்திரமானால் பிறும்மாவுக்கு ஓர்பகல்:இப்படி 2-கொண்டது ஓர் நாள்: இந்நாளில் 365 கொண்டது பிறும்மாவுக்கு ஓர் வருஷம், இப்படி 100 வருஷ மாயில் ஓர் பிரம்ம கல்பமெனப்படும்.

யப்படாமலிருக்கக் கடவது. இவ்வாறாக யா மபிப்பிராயப் பட்டு மே
ன்மையான வெச்சரிக்கையைச் செய்கின்றோம். (29) ஜகங்களில் செ
ய்யப்படுகிற யாகங்களின் பாகங்களுக்குத் தேவர்களே முக்கிய பாத்தி
யஸ்தர்களாவார்கள். விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் என்றும் வேதமந்தி
ரங்களால் ஹோமம்செய்துயாகங்களைச் செய்யக்கடவார்கள். (30) தேவ
ர்கள், காயத்திரியென்பதைச் சந்தஸ்ஸாகவுடைய மந்திரங்களைக்கொ
ண்டு கொர்வமற்றவர்களாக பூலோகத்தில் தங்களுது பராக்கிரமத்தைச்
செலுத்தட்டும். அந்தரிக்ஷமென்ற லோகத்தையோ வென்றால் (31)
திருஷ்டிபு என்றதைச் சந்தஸாகவுடைய மந்திரங்களைக்கொண்டு வெற்
றிபெற்றவர்களாக ஆளக்கடவார்கள். ஜகதீயென்றதைச் சந்தஸாகவு
டைய மந்திரங்களைக்கொண்டு எதிரிகளை வென்றவர்களாக சுவர்க்கலோ
கத்தை யாளக்கடவார்கள். (32) மேலும் இத்தேவர்கள் நமது எச்சரி
க்கையின்படி சத்துருக்களை வென்று எல்லா திக்குகளிலும் சஞ்சரிக்க
க்கடவார்கள். அசுரர்களிலும் யாதாமோருவன் நம்மை பக்தியுடனாரா
தித்தால் மட்டில் (33) அவன் நமதாஞ்ஞையின்படி வெற்றிபெறக் கட
வனேஓழிய வேறுவகையிலில்லை.” யென்று இவ்வாறாக ஸகல ஜகங்க
ளையும் பாதுகாக்கின்ற பரமசிவன் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். ஆகை
யால்தான் தேவர்களிப்போது, பயம் நேரிடும்காலத்தில் மேருவின் கு
கையில் வசிக்கின்றார்கள்” (34) என்று சூதமுனிவர் சொல்லுற்றதை
நைபிசாரணிய வாசிகளாகிய முனிவீரர்கள், செவியிற்கொண்டு, இச்
சூதமுனிவரை சுகிருதிகளுக் கெல்லாம் மிகச் சிறந்தவரென்று முற்று
ம் வணக்கத்துடன் வாக்கினாலும், மனதினாலும் மெச்சிக், கொண்டாடி
த்துதித்தார்கள். (35)

ஆருவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் எ—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

உலக ரக்ஷகராகிய ஸ்ரீநாராயணன் தேவர்களை நோக்கிச் சொல்லி
யதாவது “வாரீர் பிரம்மதேவனே! நானிப்போது, நீர் முதலியதேவர்
கள் என்னை நோக்கி வரலுற்றதை ஞானதிருஷ்டியா லறிந்து (1) அக்கு
கையைவிட்டுத் துரிதமா யிவ்வைகுண்டத்திற் கேகினனே. ஸ்ரீபார்வதீ ப
தியாகிய பரமசிவனிடத்து வரலாபம் பெற்ற அசுரர்களின் வாதை நமக்கு
நேரிடும் போதெல்லாம் (2) நாம் மேருகிரியையே, வசிப்பதற்கு நாடிவந்
கின்றோம். ஆகையால் தேவர்களாகிய நம்முடன்வவசுரர்களே திர்த்து
வெல்லமுடியாது. (3) உலகுக்கெல்லாம் சுகமளிக்கின்றவரும், காலகூட
விஷத்தை விழுங்கலுற்றவருமான அச்சகதீசனே பூர்வத்தில் திரிபுர
ர்களாயிருந்த இம்முலர்களையும் (4) நம்மிடத்துத்தயவாக ஒரு புன்னகை

ப்பு மாத்நிரத்தால் சமுகரித்துத் திரிபுரந்தகரென்று பெயர்கொண்ட
னர். அவரைத்தவிர, சூரபத்மன், பாவியாகிய சிங்கமுகன், (5) கொடிய
னாகிய தாரக னிவர்களைக் கொல்வதற்கு இம்முவுலகிலும் யார்தான் வல்
லவராவார். ஸகலப்பிராணிகளுக்கும் முக்கிய ஸமுகார கர்த்தராகிய அ
ப்பரமேசுவரனை (6) கௌரீகன் தேவர்களே! மிகவும் மேன்மையுள்ள
கொடியதவத்தினால் ஆதரவுடன் ஆராதிப்போம்” எனவுரைத்து ஸ்ரீநாரா
யணன் ஸகலதேவர்களுடனும் பிளாகமென்ற வில்லைக்கொண்ட பரமசி
வனை (7) மிகவு மசாத்தியமான நியமங்களுடன் தவம் முதலியவைகளா
லாராதித்தார். மேலுமவர் சிறந்த மாந்தோலை உத்தரீயமாகத் தரித்
தும், மௌஞ்சி யென்ற புல்லின் கயிற்றை யிடைபில் கட்டியும், (8) உ
ருத்திராக்ஷ மாலைகளை யாபரணமாய்ப் பூண்டும், பரிசுத்தமான வடிவமு
டைத்தும், திரியம்பகமென்ற வேத மந்திரத்தினால் திருநீற்றில் ஜல
ம் விட்டுக்குழைத்து (9) ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர மகா மந்திரத்தோடு திரியாயு
ஷமேன்ற மந்திரத்தையும், பிரணவத்தையும் ஜபித்து இடப்பட்டிருக்கி
ற திரிபுண்டர (முப்பட்டை) வரிசைகளால் விளங்கியும், சதருத்திரீய
(100 மந்திரங்களடங்கிய ஸ்ரீருத்திரப்பிரசினம்) மென்ற மகா மந்திரத்
தை ஜபஞ் செய்வதிலேயே மிக ஆவலையுடைத்தும், (10) சருவ ஜனங்
களுக்கும் அதிபதியாகிய பரமசிவனை மனதில் சற்றேனும் கலக்கமற
தியானித்துத் தவம்செய்தனர். பிரம்மா, இந்திரன், அக்கினி முதலிய திக்
பாலர்களும், தேவர்களும், (11) ரிஷிகளும் அதேவிதமாய் என்றுமழிவற்ற
பரமசிவனைத் தியானித்துத் தவஞ்செய்தார்கள். அவர்கள் இவ்விதமாகத் த
வஞ் செய்து வந்ததில், வெகுகாலம் சென்றுவிட்டது. (12) பிறகு ஸ்ரீமகா
தேவனாகிய பரமசிவன் தானாகவே ஸ்ரீநந்திகேசுவரனுடைய கையைப் ப
ற்றியும், இயானைத் தோலாகிய பரிசுத்தமான உடையை யுடுத்துக்கொண்
டும் நேரில் தோன்றினர். (13) ஸ்ரீவிஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் சகலப் பிரா
ணிகளுக்கு மதிபதியாகிய பரமசிவனைக்கண்டு களிப்பினால் தேகமெங்கு
முரோமங்கள் சிலுத்துச் சந்தோஷமனதுடன் துதிசெய்தார்கள். (14)
சிவனே (மங்கன மூர்த்தியே) போற்றி போற்றி, தேவனே போற்றி, சி
வதரா (இது வேதவாக்கியம்—மங்கனமூர்த்தியிற் சிறந்தவன்) போற்றி,
சகலர்களுக்கும் ஈசுவரா போற்றி, மேன்மையாகிய ஈசுவரா போற்றி,
சந்திரனை யுச்சியிற் கொண்டவனே போற்றி, (15) நித்தியனே
போற்றி, நீலகண்டா (கழுத்தினிற் கருத்தவன்) போற்றி, சத்தியனே
போற்றி, சாக்ஷதனே நின்னடி போற்றி, தருமப் பொருளே போற்றி,
பொய்க்கெட்டாதவனே போற்றி, இன்னது சத்தியமென்றும் இன்ன
து அசத்திய மென்றும் தீர்ப்பவனே போற்றி, (16) எல்லா மறிந்தவ
னே போற்றி, சிரேஷ்டனே போற்றி, சுகமளிப்பவனே போற்றி, வி
காரமற்றவனே போற்றி, சங்கரா போற்றி, விகாரத்தைச் செய்வோ
னே போற்றி, (17) சூலாயுதனே போற்றி, (பிரம்மனது சிரசை)
மாலை பூண்டவனே போற்றி, அனேகம் இரத்தினபாணங்களைப் பூண்

டவனே போற்றி, கிரீடதாரியே போற்றி, காலனுக்கு (இயமனுடைய பிரதான தளகர்த்தன்) காலனே போற்றி, முக்கால மூர்த்தியே போற்றி, கொடியர்களுக்குக் காலாக்கினி சுவரூபனே போற்றி, (18) அடியார்களைக் காப்பவனே போற்றி, திவ்வியமங்களை மூர்த்தியே போற்றி, மூர்த்தியற்றவனே போற்றி, அஷ்ட மூர்த்தியே (பிருதவி, அப்பு, அக்கினி, ஆகாயம், வாயு, சூரியன், சந்திரன், இயாகம் செய்யு மெஜமானன் ஆகிய எட்டு மூர்த்திகளைக் கொண்டவன்) போற்றி, தக்ஷப்பிரஜாபதியது யாகத்தை யழித்தவனேபோற்றி, இயம சமுகாரனே போற்றி, (19) உனதடியார்கள் விரும்பியதை யளிப்பவனே போற்றி, மன்மதனையெறித்தவனே போற்றி, சகல ஜகங்களுக்கு மெட்டாத வரும்பொருளே போற்றி, சருவனே ("பிரளய காலத்தில் சூதங்களை இமிசிப்பவன்") போற்றி, சருவருக்கும் சாக்ஷியே போற்றி, (20) விசுவாதிகனே போற்றி, உருத்திரனே போற்றி, வேதாந்தப்பொருளே போற்றி, வேதாந்தங்களை யுபதேசிக்கும் குருமூர்த்தி சுவரூபனே போற்றி, (21) வேதாந்தப்பயிர்ச்சியால் அடையப்படுகிற விக்கியானத்தால் சருவமும் சிவசுரூபமென்ற நிச்சய புத்தியுடையவர்களும் சன்னியாசிகளும் (தாரோஷணை, வித்தேஷணை, புத்திரேஷணை, ஆகிய மூன்று ஈஷணைகளை யொழித்தவர்களும்) காமக் குரோதாதிகளினின்றொழிந்தவர்களுமாகிய பெரியோர்களுக்கு மோக்ஷமளிப்பவனே போற்றி, என்று மழிவற்ற சிரோஷ்டனே போற்றி, நின்னடிபோற்றி, பக்தியால் மட்டில் அறியப்படக்கூடியவனே போற்றி, (22) மாயைக் கெட்டாதவனே போற்றி, தேவனே போற்றி, எங்களை யாதரவுடனா தரிப்பவனே போற்றி, ஜகங்களுக்குத் துன்பமளிக்கும் கொடிய அசுரர்களைச் சமுகரிப்பவனே போற்றி, சகல அண்டங்களையும் மிகுதிப்பவனே போற்றி, தந்தையே போற்றி, சகலப் பிரபஞ்சங்களையும் நடத்துவோனே போற்றி, (23) சிவனே போற்றி, தேவர்களுக்குப் பிரபுவே போற்றி, முக்கண்ணு போற்றி, திருபுராந்தகா போற்றி, மகேசுவரா போற்றி, சகலப்பிராணிகளுக்கும் நன்மை யளிப்பவனே போற்றி. (24) ஸ்ரீபரமேசுவரன், ஹரிப்பிரம்மர்கள் முதலிய தேவர்கள் விஷ்வாருகத் துதிசெய்யப்பட்ட பிறகு, புன்சிரிப்பாகிய நிலவினால் நான்கு திக்குகளிலும் மூடி மறைத்திருந்த இருள்கூட்டங்களைத் துரத்தியவராக ஓர் வசனம் சொல்லுகின்றார். (25) "வாரீர்கள் விஷ்ணுப், பிரம்ம இந்திரன் முதலிய தேவர்களே! நாம் உங்களுக்காகச் செய்யத்தகுவது யாது? ஏனென்றால், இங்குவெகு காலமாய் தேவர்களாகிய உங்களால் மிக ஆதரவுடன் தவமளிக்கப்பட்டது. (26) என்றும், ஜகத்தில் சகலப்பிராணிகளுக்கும் நம்முடைய தெரிசனம் வீண்போவதில்லை புல்லவா? இவ்வாறுகப் பரமேசுவர னுரைத்தருளும் போது தேவரெல்லோர்களும் மெத்தச்சந்தோஷத்துடன் (27) "ஹே ஈசானா! (ஈசுவரியமுடையோர்) ஈசுவரா! ஹர ஹரா! ஜயா! விஜயீ பவா!" என்று எல்லோர்களும் கூவிக்கொண்டாடுகையில், ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு, எல்லோர்களையும் மடக்குவித்து, சகல புவனங்களுக்கு மதிபதியாகிய பிரபு

விடத்தில் தெரியப்படுத்திக் கொண்டதாவது:— (28) “ஓ! தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனே! யாங்களெல்லோர்களும், தங்களுடைய நின்ற டைந்திருக்கிற வராதிக்கங்களையுடைய சூரபத்துமன்முதலிய அசுரர்களால் எப்போது மிகவும் கொடுமையாய் வதைக்கப்படுகின்றோம். (29) ஆகையாலிப்போது யாங்கள், ஓ! பிரபுவே! தங்களைத் தவிர வேறுகெடும்பற்றவர்களாக அறிகின்றோம். சூரன், சிங்கமுகன், தாரகன் ஆகிய கொடிய அசுரர்கள், (30) மிகுந்த செளரியத்துனால் எங்களை முறியடித்து எங்களது நாடுகளையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு விட்டார்கள். அந்த பயத்தினால் சரணமடைந்த எங்களைத்தயவுடனாதரித்துக்காக்கவேண்டும். (31) தங்களைத்தவிர தேவர்களில் யாவராயினு மவனை வெற்றிபெற வல்லவரென்று யாங்கள் நினைக்க வில்லை.” இவ்வாறாக விஷ்ணு தேவர்களுக்கனுகூலமாய்க் கூறலுற்றதை ஸ்ரீசம்பவானவர் (32) தனது பல்வரிசையது கார்தியூல் உச்சியில் விளங்குகின்ற சந்திரனது ஒளியை அடிகரிப்பித்தவராகச் சொன்னதாவது:— “வாரீர்கள் ஹரிப் பிரம்மர்கள் முதலிய தேவர்களே! இப்போதே நீங்கள் பயத்தை விட்டு விடுங்கள். (33) யாமிப்போது சுப்பிரம்மணியனை யுண்டு செய்து ஓர் நொடிக்குள் அசுரர்களைச்சமுகரிப்பிக்கின்றோம்.” என்று வசனமுரைத்து உடனே ஸ்ரீமகேசுவரன் மரைந்தருளினார். (34) பிறகு ஸ்ரீஹரியைத் தலைமையாகவுடைய தேவர்களெல்லோரும், ஸ்ரீபரமேசுவரனை வந்தனித்து திருவுளத்தின் பாக்கிய மென்றுவிட்டு, அசுரர்களிடத்துப் பயந்தவர்களாகச் சீக்கிரத்தில் மேரு கிரியை யடைந்தார்கள். (35) அங்கு பிரம்மன் முதலிய தேவர்களெல்லோர்களும் ஒன்றுகூடி ஸ்ரீநாராயணனை நோக்கிக்கேட்டதாவது:— “ஓ பிரபுவே! இனி காரிய மெப்படி. யென்று சொல்லுவீர்கள். (36) நமக்கு ஸ்ரீமங்களமூர்த்தியாகிய பரமசிவன் பிரஸன்னராகியும் யாது தேவர்களின் பாக்கியம் இவ்வாறாயிற்று? இதுவும் நம ததிருஷ்டத்தின் கூறுதான். அசுரர்களுக்கோ நினைத்தபடி யெல்லாம் கூடிவருகின்றது. (37) ஓ ஹரியே! அதன் பிறகு எங்களுக்கென்ன வுபாயம் விதிக்கின்றீர்கள்? எந்த உபாயத்தினால் சீக்கிரத்தில் ஸ்ரீபரமேசுவரன் இத்தனின் குமாரமூர்த்தி உண்டாகி அசுரர்களை நாசஞ்செய்வார்?” (38) என தேவர்கள் கூறியதை ஸ்ரீவிஷ்ணு செவியுற்று, ஸ்ரீபிரம்மதேவனுடன் கலந்து ஆலோசித்த பின்னர் தேவக் கூட்டத்தை நோக்கிச் சொல்லுகிறார். (39) “உலகுக்கெல்லாம் மாதாவாகிய சிவையானவன், தக்கை மகளாயிருந்த சரீரத்தை விட்டு இமராஜன் பெண்ணாக அவதரித்தகாலம் முதல், (40) எல்லா மறிந்த ஜகதீசனாகிய பரமசிவன், மீம்புலன்களையடக்கி பிரயுத்தினத்துடன் புத்தியை நிலை நிறுத்திக்கொண்டு, (41) யோகவிதிற் சிறந்தவர்களாகிய ஸனகாதிமுனிவர்களுக்கு, எளிதுவறியப்படத்தகாத தனது நிறுபத்தை யுபதேசிப்பதற்காக கைலையிலால் விருகூத்தினடியில், (42) சகலஜீவரத்துமாக்களுக்கும் குருவாகிய எல்லாமறிந்த பரமசிவன் தெகூடுமூர்த்தி வடிவமாகவருள்செய்து, அவர்களுடைய சந்தேகங்களைத் தீர்த்தவராக விரல்களால் சின்முத்திரையளித்து விள

ங்கி நிற்கின்றார். (43) ஜகங்களது சகல ஸ்தாவர ஜங்கமங்களும் எல்லாம் தன்மய (ஸ்ரீசிவரூப) மாகையினால் எல்லாப் பிரபஞ்சங்களும் சகலபோகங்களி னின்றொழிவடைந்து விஷய (சிற்றின்ப) கங்குகளெல்லாம் விஷத்திற்கொப்பாகி விட்டன. (44) சகல ஸ்தாவர ஜங்கம வடிவாயுள்ள எல்லா வுலகும் ஸ்ரீசிவ சுவரூபத்தைத் தவிர வேறில்லாதபடியால் ஒவ்வொரு லோகத்திலுமுள்ள சகலப் பிராணிகளுக்கும் ஆண் பெண்ணென்ற வித்தியாஸத் தோற்றமே அற்றுவிட்டது.

ஏழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவ காண்டம் ௮—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு சொல்லியதாவது:—இப்போது உங்கன்மனம் கேவலம் காமவிகாரமற்று நிற்கின்றது. திக்பாலகர்களும் அவர்களது ஸ்திரீகளிடத்து நேசமற்று நிற்கின்றது ஆச்சரியம். (1) இவ்விந்தரன் இந்திராணியிடத்து கொஞ்சமேனும் மோகமற்றவனும், இப்பிரம்மாவோ, ஸரஸ்வதியிடத்து மனவொழிவடைந்தவருமாகி விட்டனர்கள். (2) நம்முடையமனதிலும் இலக்ஷுமிபானவள் வேண்டாமென்று எப்போதுமவள்பீது வெறுப்பாய்த தோன்றுகின்றது. மனசு என்றவடமொழிச்சொல்லானது நபம்ஸகலிங்கம் (ஒன்றன்பால்) என்றதாக பெரியோர்கள் அபிப்பிராயப்படுவது உண்மைதானென்பதுபோல் இப்போது எல்லா உலகினர்களுடைய மனமும் நபம்சக (அலி) மாகி (3) மன்ம தனுடைய அம்புக்கு இலக்ஷியமாகவில்லை. இஸ்தாவரஜங்கமரூபமாகிய ஜகத்தில் ஆண் பெண் சேர்க்கை யில்லாதிருக்கையில், (4) பிரம்மாவுக்கு சிருஷ்டித்தொழில் எப்படி நடக்கும்? இப்போதெனக்கு இரக்ஷணைத் தொழிலின் பிரஸத்தியாது? திக்பாலர்கள் எந்த அதிகாரம் நடத்தக்கூடும். (5) இயாகஞ்செய்கின்றவர்களால், அவர்களுக்கு புத்திரோத்ஸவமாகுங்காலத்தில் செய்யப்பட வேண்டிய வைசவாரரேஷ்டி (ஓர்வித ஹோமம்செய்தல்) யானது நடத்தப்பட்டுவராத யிச்சகத்தில் தேவர்களுக்குயாது திருப்தியிருக்கின்றது? (6) பிராணிகளுக்கு தேஜசுயாது? புலன்களின் திருப்திக்குரிய ஊண்முதலியவற்றுக்கு என்னயோக்கியதையிருக்கின்றது? ஆகையால் சகலஜகங்களின் சிருஷ்டி முதலிய வாழ்க்கையும் ஆண் பெண்களின் சேற்கையிற்பொருந்தியதே தவிர வேறில்லை. ஆகையால் இப்போது நாமெல்லோர்களும் சேர்ந்து மன்மதனையழைப்பித்து அவனுக்குத் தக்கபடியுள்ள பற்பல உபாயங்களாலவனைக் களிக் கச்செய்து (8) ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேசுவர்களை யொன்று சேர்ப்பிப்பதற்குரிய தகுந்த முயற்சியைச் செய்வோமென்று தீர்மானித்துக்கொண்ட மந்ததேவர்களோடு ஸ்ரீவிஷ்ணுவானவர் மன்மதனை நனைக்க, (9)

அவனும் அசுரர்களுக்கு ச்சத்தூருக்களாகிய தேவர்கள்முன்பாக தனது நாயகியாகிய ரதியுடனும், அன்பனாகிய வஸந்தனுடனும் அம்புடன் கூடியவில்லை கையிற்பற்றியவனாகச் சீக்கிரமாயிங்கு வரலுற்றான். (10) அவன் தனதுதோழனோடு தேவர்களை வந்தனித்துச் சொல்லியதாவது, “ஓ தேவர்களே! ஜகங்களுக்கெல்லா மீசுவர்களாகிய உங்களால் யான் நினைக்கப்பட்ட விவரம் யாது? (11) ஒவிஷ்ணுப் பிரம்மேந்திரர்களே! மூன்று ஜகங்களிலுமாகவேண்டிய வேலை யாதாயினுமதைத் தடையன்றி யிலெனக்குச் சொல்லி அதுவிஷயத்திலுங்களது தூதனாகிய என்னை நியமனம் செய்யுங்கள். (12) அவை பெல்லாவற்றையும், ஒ விஷ்ணுவே! உங்கள் தயவினால் யான் செய்து முடிக்கின்றேன். (12½) விஷ்ணு சொல்லுகிறார்:—“ஓ மெத்தவும் புத்திசாலியாகிய மன்மதா! மிகவும் நல்லது! நீ ஒருவனே உலகுக்கெல்லாம் ஸாம்பிராஜிய பதவியைப் பெற்றவனாய் விளங்குகின்றாய். (13) நீ சென்றகாலத்துக்கும், வருங்காலத்துக்கும், இக்காலத்துக்கும் யுத்தமாயுரியதைச் செய்ய வேண்டும். இச்சகத்தில் ஆண்பெண்களின் சேர்க்கையாகிய தேவகாரியத்தை யிப்போதே முடித்தல்வேண்டும். (14) கிருஷ்ணமாயும், (நீலவர்ணம்) பிள்ளமாயும், (சிவப்புவர்ணம்) உள்ள தம்பதியானது, சேர்க்கையின்றி வெவ்வேறாய்ப் பிரிந்து நிற்குமளவும் ஸ்தாவராஜங்கம ரூபமாகிய இச்சகத்தை யொன்றுசேர்ப்பிப்பது உன்னால் தகாது. (15) மேற்சொல்லிய இவ்விரண்டு நிறமுள்ளவையும் ஸ்ரீ பார்வதீபதியாகிய பரமாத்மாவின்னுடைய வலது பார்க்கவமுமிடதுபார்க்கவமுமாகிய விரண்டுபாகங்கள். இவ்விரண்டுபாகங்களும் ஜகங்களுக்குத் தாய்தந்தையர்களானவை: (16) அவைகளிலொன்றாகிய தாய்ப்பாகமானது பருவதராஜனுக்குப் பெண்ணாகி அப்பருவதத்தில் தானெ ஸ்ரீ பாமேசுவரனுடைய திருப்தியர்த்தமாகத் தவஞ்செய்து நிற்கின்றது. (17) மற்றொன்றாகிய தந்தைப் பாகமோவென்றால், மலைகளிற் சிறந்ததாகிய கையிலில் ஆலமரத்தடியை நாடி சிறந்த யோகநிஷ்டர்களாகிய ஸநகாதிகளுக்கு ஞானத்தையளித்து சுகமாய் நிற்கின்றது. (18) அவ்விரண்டு பாகங்களும் உன்னால் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டால் முவுலகும் யதாஸ்திதியில் வந்துவிடும். உனக்குமோ உலகுக்கெல்லாம் மேன்மையான சிறந்த வல்லமையிருக்கின்றது. (19) நீ விசேஷ முயற்சியில்லாமலே யிப்போது மெச்சப்படத்தக்கவனாகின்றாய். யாதெனில், உனக்கு மலர்களே ஆயுதமானதுபற்றி, நீ அம்மலர்களால்பிரபுவைப் பூஜித்தலானது அவருக்குப் பிரீதியுள்ளதேயாகும். (20) ஆகையாலே எல்லா உலகுக்கும் மேன்மையான புண்ணியவானாவாய்” என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் சொல்லியதன்பேரில்

மன்மதன் உரைத்ததாவது:—(21) “தங்கள் சன்னிதியில் சொல்லுகிற எனது உண்மையான வசனத்தைக் கேளீர்கள்! விஷ்ணு பிரம்மர்களே! என்னை யெங்கும் வெற்றிபெறுவோனாய்த் தயவுடன் நியமித்திருப்பவனிடத்தே (22) யான்வெற்றிபெற முயலுவேனாகில் தடையின்றி யஜமானத்துரோகியாகின்றேன். யஜமானத்துரோகம் செய்வோர்களுக்கு நிச்சயமாய் நரகப்பிராப்தியே யன்றி சுவர்க்கம் கிடைப்பதில்லை. (23) நல்லது எனக்கு இப்போது காலாந்திர நற்கெதியானது கிடைக்கட்டும், அல்லது கிடைக்காமல்போகட்டும்; ஈசுவரனென்னேகோபத்தினால், குங்கிலியப் பொடியைப்போல், எரித்துவிடுவார். (24) உங்களாலோ, மலரம்பையெய்வதானது புஷ்பார்ச்சனத்திற்கொப்பாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. நல்லபாவனை(தோற்றம்)யின்றி சமர்ப்பிக்கப்படுகிற மிகவுமின்பமளிக்கலுற்றபுஷ்பங்கனையாயினும், பாலையாயினும், (25) சந்திரனுடைய கலையை யுச்சியிலாபரண மாய்க்கொண்ட மகாதேவர் அங்கிகரிப்பதில்லை. நல்லபாவனையோடு சமர்ப்பிக்கப்படுகிற புற்களானாலும், பூண்டுகளானாலும், கற்கள்முதலியவையானாலும் (26) அடித்தலையானாலும் ஸர்வேசுவரனாகிய பரமசிவன் மிகவும் பிரியமாயங்கீரிக் கின்றார். முற்காலத்தில் நற்பாவனையின்றி பசுக்களால் ஸ்ரீ பரமேசுவரன் மீது பாலானது நிரம்பச்சமர்ப்பிக்கப்பட்டதானது (27) அப்பரமாத் து மாவுக்குப் பிரியவிரோதமுள்ளதாகியுடனே அப்பசுக்க ளெரிந்துபோனதற்கு முக்கியகாரணமாயிற்று.” (27½) இங்ஙனமாக மன்மதனால் சொல்லப்பட்டதின்பேரில் (28) கேளீர்கள் பிராம்மணோத்தமர்களே! தேவர்கள் மன்மதனைநோக்கி யிவ்வரலாறு எவ்விதமென்று வினவ, மன்மதன் சொல்லுகின்றான். “முற்காலத்தில் சந்திரசேகரனாகிய ஜகதீசன் தக்ஷகுமாரியாகிய ஜகதீசுவரியுடன் சிறந்த மந்தரபருவத்தில், (29) தேவகணங்களால் ஸேஷிக்கப்பட்டவரும், நந்தி, பிரங்கி, மகாகாளர், கந்தர், விநாயகர் முதலியவர்களால் சூழப்பட்டும், (30) நாட்டியோபசாரத்திலும் முற்றும் தேர்ச்சிபெற்ற ருத்திர கன்னிகளாலும், தேவதாசிகளாலும் நெருக்கமாய்க்கூடப்பட்டும், விளங்கியிருந்தனர். (31) சித்திரை, வைகாசி மாதங்களாகிய வசந்தபருவத்திய மலர்களால் தேவாதிதேவனும் சருவலோக நாயகனுமாகிய பிரபுவானவர், தனக்கு பிரியபாரியாரும், மற்ற சகல் அண்டபிண்டசராசரங்களுக்குத் தாயுமாகிய சிவாதேவியை மெத்த முனக்களிப்புடன் துலங்க வலங்கரித்து, (32) மேன்மை பொருந்திய சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தனர். இப்படியிருக்குமளவில் முனிவர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவரும், ஸாக்ஷாத் பிரம்மதேவனுக்குப் புத்திரனும், (33) காசியப்பிரஜாபதியானவர், திதியென்று மதிதியென்

றுமாகிய விரண்டு பாரியைகளால் தங்களுக்கு உரிசிகரமான பசுவின்பால் வேண்டுமென்று (34) அடிக்கடி ஆசையுடன் பிரார்த்திக்கப்பட்டபோது, அவர் வருணனிடத்துச் சென்று, தனது அப்புத்திரனைத்தனக்கு, நிரம்பப்பால்கரக்கின்ற பசுக்களைக் கொடுக்கும்படி கேட்க, (35) அவனால் பாற்குறியுள்ள அனேகம் கிறந்த பசுக்கள் கொடுக்கப்பட்டன. காசியபரும், பாரியைகளோடு தடியையெடுத்து அவைகளையோட்டிக் கொண்டு, (36) உள்ளங்களித்து ஐநிலோகத்துக்குப் போகப் புறப்படுகையில், அப்பசுக்கள் அவரது வசத்திற்செல்லாமல் மனம்போனபடியாகாசமார்க்கத்தில் சென்றன. (37) அவைகள்சென்றவிடங்களிலெல்லாம் பூமியின்மீதுள்ள நதிகள், நதங்கள், தடாகங்கள் முதலியவையெல்லாம் அவைகளது பால்களால் நிரப்பப்பட்டன. (38) அவைகள் இவ்வாறாக ஓடிச்செல்லுமளவில் கன்றுகள் பிரிந்துவிடப்பட்டன. (38½) முனிவரும், தனது இரண்டுபாரியைகளுடன் தடியைக்கொண்டு ஆவலுடன் துரிதமாயவைகளைப் பலவாறு தொடர்ந்தோடுகையில், மிக்கக்களைப்புடன் பெருமூச்சுணர்ந்து, வாய்காய்ந்து, வெகுதாலமோடியு மவைகளைநிறுத்துவதற்குத் திறமைகொள்ளவில்லை. (39½)

எட்டாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

ஸம்பவ காண்டம் ௧—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

மன்மதன் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களை நோக்கிப் பின்னும் சொல்லியதாவது:— “அப்பசுக்கள் பால்மாரியைப் பொழிந்து கொண்டே சேக்கிரத்தில் மந்தரபருவத்திற்கு மேலாக வரலுற்றன. (1) அம்மாடுகளின் பால்மாரியானது ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தியின்பேரில் விழுகையில் அவர் அவமானங்கொண்டு ஆகாயத்தைபுற்று நோக்கியவுடன் (2) அவ்வனேகம் பசுக்களும் ஓர்க்குணத்திற்குள் சாம்பலாகிவிட்டன. ஆ! ஆச்சரியம். ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக்குக் கொஞ்சத்திற்கொஞ்சமாயினும் பாலைபிடித்தலானது மிகவும் பிரியமுள்ளதென்றும் அப்படியே பஞ்சுக்கவியத்தை (பசுவினது நெய், தயிர், பால், நீர், சாணம் ஆகியவை ந்தின் சேர்க்கையபிஷேகித்தலும் பிரியமாகுமென்றும் முனிவர்கள்சொல்லுகின்றார்கள். (3½) அப்படி யிருக்கையில் பிராணிகளை யெல்லாம் பாதுகாக்கின்றவராயினும் அழிவற்ற விச்சகதிசன் யாது இங்ஙனம் எடுத்தனார். (4) பசுக்களால் பக்தியின்றி வருஷிக்கப்பட்டபடியால் அது

வருக்குப் பிரிபாமாயாகவில்லை. அந்தக்கரணத்தில் பக்தித்தோற்றத்துடன் அவ்விசன்மீது சமர்ப்பிக்கப்பட்ட தடியடியும், வில்லடியும் (5) உண்மையாகவே பூஜாமிசத்தைக்கொண்டது. ஆகையால்தான் ஓ! தேவர்களே! யானிவர்மீது பயப்படுகின்றேன். இங்ஙனமாகையில் யானெவ்வாறவனாயெனது ஈர்து மலரம்புதளுக்குக் குறியாகச் செய்யத்தகும். (6) யானிவ்வாறந்திருக்கையில் அம்பென்ற அறிவோடு ஜகதீசன்மீது சமர்ப்பிப்பேனாகில் தடையின்றியில் பாவிதருக்கெல்லாம் மகாபாவிபாகிவிடுகிறேன். (7) ஆகையால் ஓ! விஷ்ணுவே! உமது வசனத்தை யான் நிரைவேற்றுவோனாகவேமாட்டேன்.” இவ்வாறாகவேமன்மதன் கூறலுற்றதைக்கேட்டு பிரம்மதேவன்பின்னும் சொல்லத் தொடங்கினார்:—(8) மன்மதனே, அருகிலழைப்பித்துத் தேறுதல் செய்து சொல்லியதாவது:—“தேவர்களுன்னை மூன்று ஜகங்களுடைய கேஷமத்துக்கு முரியதாகிய காரியத்தை நடப்பிக்கும்படி வேண்டுகின்றார்கள். (9) ஜகத்சிருஷ்டியின் விருத்திக்காகவே ஈசன் கட்டலையின்படி யுன் தொழிவிங்ஙனமாக வேற்பட்டிருக்கிறது. ஆகையாலெல்லாமறிந்த ஜகதீசன் உன்மீது கோபங்கொள்ளமாட்டார். (10) ஓ! கோ! இப்போது உனது மனம் இரும்பிலும் அதிககடினமாயிருப்பது மிகவுமாச்சரியம்! மிகவும்கஷ்டம். தேவர்கள் முகத்தினின்று தேவீ (கொடு) யென்ற வசனத்தைச் செவியுற்றுக்கேட்டும், (11) நீசித்தபுவனாக (சித்தத்திலுண்டாகியவன்) இருந்துகூட உனது மனம் நனையவில்லை; இதுமிகவும் ஆச்சரியம்.” இவ்வாறாக பிரம்மதேவன் சொன்னதற்கு மன்மதன் பதிலுரைத்ததாவது. (12) “வாரீர் ஜகத்தைபெல்லாம் சிருஷ்டிக்கின்ற பிரம்மதேவா! நீர் சொல்லியதெல்லாம் முற்று முண்மைதான், சந்தேகமேயில்லை. ஈசன் கட்டலையின்படியே யெனக்கெங்கும் புழக்கமேதவிர வேறில்லை. (13) மூவுலகிலும் வெற்றிபெறுவோனாகையாலே யெனக்கு ஜயீ (வெற்றிபெறுவோன்) என்ற பெயர்க்குடைத்திருக்கிறது. சகல அண்டங்களிலுமுள்ள அண்டஜம் (முட்டையில் ஜனிக்கிற பகடிகள் முதலியவை) ஸ்வேதஜம் (புழுக்கத்தில் ஜனிக்கிற புழுக்கள் முதலியவை) உத்பிஜம் (பூமியில் முளைக்கிற விருகங்கள் முதலியவை) ஜராயுஜம் (ஜராயு என்ற பையினின்று ஜனிக்கிற மானிடர் முதலியோர்) தேவாசுரர் முதலியவர்கள் மீதும் என்னுலெய்யப்படுகிற அம்புகள் வெற்றிபெறாமல் பழுதாய்த்திரும்புவதில்லை. (14½) நல்லது! அவையெல்லாம் நிற்கட்டும்; வாரீர் பிரபுவே முந்தி நீர் உமது பெண்மீது மோகம்கொள்ளும்படி யான் செய்வித்ததைமுற்று விட்டா? தாருகாவனத்தின்கண் ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் மாயையாகப் பெண்ணுருவம்கொண்டு வந்தவர்மீது (16) ஆசிரமங்களிலுள்ள முனிவரெல்லோர்களும் மோகம்கொண்டவர்களாகி அம்மாயைப் பெண்காலில் விழும்படியடித்தேனல்லவா? ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர், ஜலந்தாசுரனது மனையாளான பிருந்தையென்பவன்மீது (17) அ

வர் சிரைச்சாலையில் டைபட்டவராயினும் காதல்கொள்ளும்படி யெனதம் படியால் செய்விக்கப்பட்டார். மேலும் ஸ்ரீ ஹரியானவர் அம்பரீஷ சக்கிரவர்த்தியது பெண்ணாகிய விதியன்மத்யென்பவளை, நேரில் (18) நாரதமுனிவரையும், பருவதமுனிவரையும் மோசஞ்செய்து, மோகத்தின் பேரிலெடுத்திப் போயினர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், வஸுதேவரது குமாரனாயிருந்தும், நந்தனென்ற இடையன் வீட்டில் வசித்துக்கொண்டு (19) எனதம்படியின்குறினால் இடைப்பெண்களோடும் போகஞ்செய்தனரல்லவோ? இந்திரனும், கௌதமமுனிவரின் தருமபத்தினியாகிய அகலியென்றவளை எனதம்படிவசத்தினால், காதல்கொண்டனன். (20) என்னால் சந்திரனுடைய மனமும், பிரகஸ்பதிதேவனுடைய பாரியையாகிய தானையென்றவளுக்கு சுவாதீனப்படலாயிற்று. சூரியனும் ஸமுஞ் தேவியென்ற அறிவோடு சாயாதேவியுடன் நூறுவருடமளவும் போகஞ்செய்தனர். (21) வருணன் மனைவியாகிய ஜலத்தோடு அக்கினிதேவன் புணரும்படி என்னாலே செய்யப்பட்டது. நானடித்த அடியிலேயே ஸ்ரீ நாரதமுனிவர் பெண்மாளோடு கலவிதொடுத்தனர். (22) பராசரமுனிவர், தாசராஜன் கன்னியாகிய ஸத்தியவதியென்றவள்மீது காதல்கொண்டனர். விசுவாமித்திரருடைய கொடியதவத்துக்கு மேனகையென்ற தேவநாட்டியப்பெண் இடையூறாயினன். (23) உலகத்திலுள்ள தேவர்கள், அசுரர்கள், மனுஷியர்களில் எவ்வளவுபெயர்களோ எனதம்பினது சம்பிரவத்தால் ஸ்தம்பித்து மோகத்திருக்கிறார்கள். (24) அக்கினியை ரேதஸ்ஸாக (விரியமாக) யுடைய, தோலை யுடையாகத் தரித்த பரமேசுவரனொருவரைத்தவிர மற்றெல்லோர்களையும் எனதுமலராயுதங்களால் டிக்கலாகின்றேன். (25) அவர் சகல ஜகங்களையும் நெத்திக்கண்ணது நெருப்பினால் எரிக்கின்றவர். ஸகல ஜகங்களையும்வரே படைக்கின்றவர். அவரே ரக்ஷிக்கிறவர்: அவரே சமூகரிக்கிறவர்: நியமிக்கிறவரு மவரே. (26) அப்படிப்பட்டவரும், பிறப்பற்றவரும், இறப்பற்றவரும், துக்கத்தைப்போக்கடிக்கின்றவரும், மிக்கஞ்ஞானமுடையவரும், மேன்மை தங்கியப் பிரபுவுமாகிய மகேசுவரனை உலகத்தில் எந்த தீர்தான் மன்னக்கமின்றி யெதிர்க்கவல்லவன். (27) யான் யாவரிடத்துமஞ்சேன். இம்மகேசுவரன்மீதுமட்டில் அஞ்சுகின்றேன். ஆகையால் ஓ தேவோத்தமர்களே! நீங்களடியேனை ஸ்ரீ பரமேசுவரன் விஷயத்திலெற்படுத்தாதீர்கள். (28) நமதுகட்டலைக் கிவனமையவில்லையென்று ஓ பிரம்மதேவா! மனவருத்தமடையாமல் எந்தனை மன்னிந்தருளவேண்டுமென்று மன்மதன் வேண்டிக்கொண்டனன். (29) பிறகு இவ்வாறு தடுத்துரைக்கின்ற மன்மதன்மீது மிகக்கோபங்கொண்டவராகப் பிரம்மதேவன் கூறலுற்றதாவது “ஓ! ஓ! நீ கெட்டாய்! உலகத்தில் யுத்தமாகிய புத்தி மதுகளைக் கௌதவொருவனை, ஜனங்கள் (30) நெஞ்சத்திலிச்சையற்றவனென்று சொல்வது சாதாரணவத்தியல்லவோ? இச்சந்தர்ப்பத்தில் உன்னைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமது யாது? நீ மானிடர்களுக்குமு

தன்மைபான சத்துருவாகின்றாய்; (31) உதவிசெய்தலையே பிரதானமான ஒழுக்கமாயுடைய பெரியோர்கள், உலகத்தில் பிரளயகாலமளவும் புகழ்ச்சியாகிய தேகத்தையுடையவர்களாக முற்காலத்தில் விளங்கிநின்றீராகர். (32) கேளாய் மன்மதா! முற்காலத்தில் சியவனமுனிவரின் தநயராகிய ததீசமுனிவர், வச்சிராயுதத்திற்காக தேவர்களால் யாசிக்கப்பட்டபோதுதனது தேகத்தினெலும்புகளைக்கூட கொடுத்திருக்கிறார். (33) இரக்கத்தினால் நனைந்த நெஞ்சமுடைய சிபிசக்கிரவர்த்தியென்ற வோர் மேன்மையுள்ள அரசன், ஓர் மாடப்புறா நிமித்தமாக தனது தேகமாமிசங்களையும், எலும்புகளையும், கேவலம் த்ருட்சித்தகைகண்டித்துக்கொடுத்திருக்கிறார். (34) சூரியபுத்திரகை ஓர் கன்னியிடத்திற் சனித்த கர்ணனென்றவனும், இந்திரனால் யாசிக்கப்பட்டபோது அவனிடத்திருந்த சக்தியென்ற ஓராயுதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு தன்னுடன்பிறந்த கவசத்தைமுற்றும் களிப்புடன் கொடுத்திருக்கின்றான். (35) உன்னைப்போன்ற கிருபணன் புலனத்தில் இருந்ததுமில்லை; இனி யிருக்கப்போவதுமில்லை. ஓ! கோ! இவனதுமுடத்தன்மையைப் பாருங்கள்” என்று பிரம்மாவானவர் தனதுதலையை ஆட்டி (36) கைகளைக்கொட்டிச் சிரித்தனர். பிறகு எல்லாதேவர்களும் அவனை அடிக்கடி வேண்டினார்கள். (37) ஸ்ரீ நாராயணனும் மன்மதனுக்குச் சொல்லியதாவது “அடா இது உனக்குத்தகுதியா? எல்லோர்களுக்கும் முன்னிலையில் நிற்கின்றாய்: அடா ரதிக்குநேசனாகிய மன்மதா! நீ பெரியோர்களுக்கு த்தோழனென்றும் கீழ்மக்களுக்குப் (38) பகைளுனென்றும் எங்கும் பிரசித்தியடைந்திருக்கிறாய். ஆகையால் ஸ்ரீ பரமேசுவரனைப் பார்வதியம்மனோடு சேர்ப்பித்து நீ புண்ணியவானாகிவிடு. (39) அப்பார்வதிபரமேசுவரர்களும் உன்மீது மிகவும் அன்பு கூர்ந்து உனக்கு வேண்டியதை யளிப்பார்கள்.” என மன்மதன் சொல்லுகிறான் “யாது கூறினும் யான் ஸ்ரீ பரமேசுவரனருகிற் செல்லேன். (40) வேறு யாதானாலும் உலகங்களுக்கு இப்போதே சித்தமாய்ச்செய்கின்றேன். உங்களுக்கு எப்பொதும் தீங்கு செய்கின்ற சூரபத்மாசுரனைக்கூட (41) அவனுடைய சகோதரர்களுடன் சிற்றின்பப் புணர்ச்சியோடு ஆணிவைத்தறைந்ததுபோல் எனதம்பினால் செய்துவிடுகிறேன். அவன் வெகுகாலமளவும் அழகிய விழிகளையுடைய பெண்டிர்களது வசத்தில் எப்பொதுமிருந்துவிட்டும். (42) புலனங்களுக்கு முக்கிய ஆதரவாயுள்ளவரும், சர்வர்களுக்கும் குருவும், எல்லாமறிந்தவரும், எல்லாவற்றையும் இரகிப்பவருமான ஸ்ரீ பரமேசுவரனை யெனதம்பிற்கு லக்ஷியமாகச் செய்யமாட்டேன்” என்றான். (43) பிறகு பிரம்மதேவரானவர் மறுபடி யெழுந்து கோபத்தினுலதடு துடிக்கலுற்று செவிக்குக் கொரோமாயிருக்கும்படி பயங்கரமான வசனத்தைக் கூறியதாவது (44) அகோ ஸ்ரீ விஷ்ணுவே! அசுரனைத் தன் வசமாக்கிக்கொண்டு தேவஸ்திரீகளை யபகரிப்போன அசுரனெயாற்றி விட்டான்

மார்க்கனோடு யாது விண் வாது? (45) இப்பொழுதே அவன் தேவகாரியத்தைச் செய்யாவிடில் உடனே அவனைச் சபித்துவிடுகிறேன்; துஷ்டன் தடியடியால் வசப்பட்டாலொழிய நல்வார்த்தைகளால் முடியான்” (46) எனப்பிரம்மன் சொன்னபிறகு சுற்றுமுள்ளதேவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்ட கோலாகலவோசையானது சமுத்திரம், மேகம் இவைகளினொலியை மேற்கொண்டு காதுகளைச்செவிடாக்கித் திசையெங்கும் பரவலாயிற்று. (47) பிரம்மானுடைய சாபத்திற்காக மன்மதன் பயந்து நடுங்கி மனக்கலக்கமுற்றுத் தனதன்புள்ள நாயகியாகிய ரதியுடன் யாதுசெய்யத்தகுமென்று வெகுவாய்யோஜித்தான். (48) அதற்கு ரதியும் மன்மதனை நோக்கி “நாதனே! நீர் மகேசுவரன்மானிகைக்குப்போவது உசிதமல்ல; இவருடையசாபம் உம்மை யென்ன செய்யலாகும்? (49) சாபத்துக்கு விமோசனமுண்டு. சிவத்துரோகத்துக்கோ எப்போது மோரிடத்துமில்லை. ஸ்ரீபரமேசுவரன் ஓர் புன்னகைப்பினது லேசத்தால் முவுலகையும் ஓர் நொடிக்கு ளெரித்துவிடுவார். (50) “உம்மைப்போன்றவர்களுக்குப் பெண்களின் வார்த்தையில் சட்டை யிராது. எனது இவ்வசனமானது அவமானத்தைக்கொடுப்பதேயல்ல; மிகவுடனுக்லமாகியது. (51) ஸ்ரீபரமேசுவரனையும் நம்புக்கு லக்ஷியமாக்காமல் அச்சகதீசனைப் பூசிப்பீராக. உலகி லவரை யவமதித்தவர்கள் சிக்கரத்தில் பாவத்தினால் மாண்டுவிடுகிறார்கள்” (52) இவ்வாறாகிய ரதியின் வார்த்தையைக்கேட்டு மன்மதன் பதிற்கூறியதாவது. “அழகியபுருவங்களையுடையநாயகி! நீ சொல்வதுமுற்றும் உண்மைதான்; சந்தேகமேயில்லை. (53) இயமனுக்கு இயமனாகிய பரமசிவனிடத்தினின்று அடையப்படுகிற மரணமும் மிகவும் மேன்மையுள்ளது. மற்றவரிடத்தினின்று ஓர் கல்பத்தின்முடிவளவும் ஆபுசு கிடைத்தபோதிலும் அது அல்பாயுசுக்குச்சரியானதே! (54) ஜனங்களுக்கெல்லாம் பிரபுக்களாகிய தேவர்கள் என்னை வேண்டிக்கொள்ளுகிறபடியால் வாராய் பெண்ணே! என்பேரிலான சபதத்தின்படி நீ தடுத்தாரைக்கவேண்டாம். (55) மன்மதனிவ்விதமாக ரததேவியைச் சமாதானம்செய்துவிட்டு, பிறகெழுந்து கைகட்டி விஷ்ணு முதலியதேவர்களை முறைப்படி வந்தனித்துச் சொல்லலாகின்றான். (56)

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் 10-வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

“திருபுரங்களுக்கு மாற்றானாகிய மகாதேவனோடு போர்தொடுப்பதற்குச்சென்று முவுலகுக்கும் தாயாகிய மகாதேவியோடு அப்பரமசி

வனை ஒன்றுசேர்ப்பிக்கின்றேன், (1) தேவசிரேஷ்டர்களே! உங்களது னுக்கிரகத்தால் அடியேனுக்கு சீக்கிரத்தில் வெற்றிகிடைக்கவேண்டும். இப்போதே எனக்கு நீங்கள் மேன்மையான தாம்பூலத்தைக் கொடுத்த ல்வேண்டும். (2) உங்களது காரியமிடையூறின்றி நிறைவேறும்விஷய த்தில் யான் மாளுமளவு முயலுகின்றேன்.” என்று மன்மதனுரைக்க லானதை பிரம்மதேவன் மனக்களிப்புடன் கேட்டு, (3) தன்மீதணிந்திரு ந்த (இரத்தின) மாலையை யவனுக்கு வெகுமதியாய்க் கொடுத்து அவ னைப்புகழ்ந்தனர். ஸ்ரீவிஷ்ணுவும், சிறந்த நவரத்தினங்களால் விளங்க லுற்ற மேன்மையாகிய பதக்கத்தைக்கொடுத்தனர். (4) இரத்தினன், க ல்பகவிருகூத்தினின்றடையப்பட்டிருக்கிற சிறந்த ஆபரணங்களை மிக வாதாவுடன் தந்தனன்; மற்ற தி்க்பாலர்களும் அற்புதங்களாகியபலவித வெகுமதிசாமான்களையீந்தனர். (5) முனிவர்களும் யோகிந்திரர்களும் அவனைத் துதித்து வாழ்த்தினார்கள். மன்மதனும் அவ்வெல்லோர்களா லும் கொடுக்கப்பட்ட வெகுமதிசாமான்களைக் கண்டு முற்றும் களிப்பு ற்றனன். (6) இரதியோவெனில், மிகவும் துக்கித்தவளாக நடுக்கம்கொ ண்டுநின்றனள். பிரம்மதேவனும், மகாவிஷ்ணுவும், அவனைவாழ்த்திச் செல்லும்படி சந்தோஷமாயனுப்பினார்கள். (7) அப்போது மன்மதனும் ரதியோடுகூட அப்பிரம்மவிஷ்ணுக்களைவந்தனித்து தேவர்களுக்குப் பி ரதகழிணம்செய்துஜயா விஜயீபவாளன்ற மங்களவசனங்கள் கூறப்பட்ட வனாக உடனேபுறப்பட்டனன். (8) மலையமலேகாற்று சுவரூபமாகியரதம் அப்போது தயாராகின்றது. பச்சைக்கிளிக்கூட்டங்களாகிய அவனது தேர்க்குதிரைகளால் திசைகளெல்லாம் ஒரேபச்சையாகவிளங்கிற்று. (9) ஐந்துமலர்புகளும் சிறந்தவாசனைகளால் மிகவும் நேர்த்தியாயின: நா மக்கரும்பாகிய அவனதுவில்லின்மீது வண்டுகளாகிய நாணினோசை வி ருத்தியடைந்தது. (10) குசும்பாச்சாயத்தினால் மிகவும் சிவப்பாகிய க ச்சையைத்தயாராக இறுக்கிக்கட்டியும், கூந்தலின்கண் சந்தனாதி பரிமள தைலங்களைத் தடவிச்சிவிழுடிச்சிட்டும், சிறந்தவாசனைபொருந்தியமலர் மாலைகளைச்சூட்டியும் (11) சிறந்த குசும்பாச்சாயவஸ்திரத்தினால், தலைப் பாகைகட்டியும், ரத்தினகுண்டலங்கள், கவசம், ஹாரம், இவைகளைய ணிந்தும், நன்மணம்விசிய சந்தனத்தைப்பூசியும், (12) கல்பகவிருகூ த்தினின்றனுண்டாகிய சிறந்த தேவாபரணங்களைப்பூண்டும், ஆகிய இ வைகளால் விளங்கிய சொந்தரியக்கடலாகிய மன்மதனைநோக்கியதில், அப்போது யெல்லோர்களுடைய மனமும், (13) அவனுடைய தேகத் தை ஆவிவ்நனம் செய்யக் காத்தகொண்டதனால் ரத்தேவியினுடையச க்கனத்தித்தன்மையை யடைந்தது. பிறகு மன்மதனும், அவ்வாறாகிய ரதத்திலேறி (14) ஸ்ரீமகேசவரனை வெல்வதற்குவிருப்பமுற்று வில் லைப்பற்றியவனாகி அவரருகிற் செல்லலுற்றனன். ஸப்த சமுத்திர ங்களாகிய பேரிவாத்தியங்களின் (15) முழக்கவோசையோடுகூட குயி ல்களாகிய காகளவாத்தியங்களினின்பமானவோசையும் விருத்தியாயிற்

று, பாதரிமலர்களாகிய நாகஸ்வர மென்றவாத்தியங்களின் நாதத்தோ
 டிசைந்த, (16) வண்டிகளால் சூழப்பட்ட மல்லிகைமலர்களாகிய சங்க
 வாத்தியவொலியானது அதிகரித்தது. இச்சம்பிரவங்களோடு கிளிக்கூ
 ட்டங்கள், ஓர்நொடிக்குள், தேரினுச்சியில் விளங்கியத்துவஜமாகிய மச்
 சத்தின் முகத்தால்கொளவப்பட்டமேகங்களது பொழிதனீரினால் விளங்
 கலுற்ற கைலையைச்சேர்ப்பித்தன. (17½) மன்மதனும் தன்மனையாளோ
 டு மேன்மைபொருந்திய வெள்ளிமலையாகிய கைலையேநோக்கி, தேரி
 னின்றிதங்கி, (18) வேண்டியபயனைக்கொடுக்க வல்லதும், சிதமர்கள்,
 சாரணர்கள், கெந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், கின்னரர்கள் இவர்களால் நிறை
 யலுற்றதும், (19) பலவிதமரங்கள், கொடிகளிவைகளால் விளங்கி நிற
 யதும், பூமிக்கலங்காரமாகியதும், கண்ணாடியுடலுக் கொப்பாகியதும்,
 தேவர்களுடைய சம்பத்துக்கு முக்கிய பாக்கியஸ்தானமும், (20) ஆறு
 ருதுக்களாலும் (பருவங்கள்) சேவிக்கப்பட்டதும், சிங்கங்கள், புலிகள்,
 மான்கள் இவைகளால் நிறைந்ததுமாகிய வம்மலைக்குப் பிரதக்ஷிண நம
 ஸ்சாரங்களைச் செய்தனன். (21) பிறகு ரதிமணவாளன், முற்றம்வணக்
 கமுள்ளவனாக, அப்படியே வணக்கமாயுள்ள ரதிதேவியுடன் கால்நடை
 யாக அம்மலையீ தேறலுற்றான். அப்போதவன் வீணைசெனெண்டவ
 னாக வில்லின்கண் மலரம்பைத் தொடுத்து, (22) அங்கு ஆனோடுபெ
 ண் சேர்க்கையின்றிப் பிரிந்துநிற்கின்ற மிருகங்களை மோகிப்பிக்கக் கரு
 தியவனாக, மரக்கூட்டங்கள்மீதும், மிருகக் கூட்டங்களின்மீதும், எப்
 கையில் (23) ஸ்ரீநந்திகேசவரனுடைய கட்டலையின் வசத்தினால் அவ்
 வம்புகள்பயனற்று ஆகாசஞ்சென்றன. மரங்களையையுமில்லை; வண்டிக
 ளும் ஜங்கர சப்தஞ் செய்யவில்லை. (24) பகழிகளும், அப்போது சி
 த்திரத்தி லெழுதப்பட்டவை போல் கொஞ்சமேனும் சப்திக்கவில்லை.
 அங்கு சகலப்பிராணிகளும் அன்னந்திகேசவரனுடைய கீட்டலையின்ப
 டி விகாரமற்ற மனமுள்ளவைபாகவேயிருந்தன. (25) மன்மதனும், மி
 கவத்புதமும், என்றும் பழுதற்ற துமான தனது அஸ்திரங்கள் ஸ்ரீநந்த
 கேசவரனுடைய மகிமையினால் வீணாகியதைக்கண்டு, திகிலடைந்து
 நடுக்கமுற்று மிகவும் பரபரப்போடு (26) சீக்கிரத்தில் நந்திகேசவரனி
 டஞ்சென்று தண்டனிட்டு வணக்கத்துடன் விண்ணப்பம் செய்துகொ
 ண்டதாவது— “சகலநற்குணங்களும்பொருந்திய நந்திக்கடவுளே! கே
 ளீர்! விஷ்ணுமுதலாகியதேவர்கள், (27) சூரபத்துமணிபத்துப்பரந
 து நடுங்கியவர்களாகி, பிரபஞ்சங்களுக்கெல்லாம் சிரெஷ்டனாகிய நீ
 மேசவரனையுபாசித்ததில், வணங்கியவர்களின் துக்கத்தைத் தொலைப்பி
 ற்கின்ற சுவாமியானவர்கேட்டருளி, அவர்களுக்குச்சொன்னதாவது:—

“கேளீர்கள் தேவர்களே! சூரபத்தாமனாவன், வெகுதூரமளவும் மற்றெங்கும் புத்தியைநாட்டாமல் மிகவும் பக்தியுடனிருந்து நம்மை யாராதிக்கையில், (29) அவனெதிரில் நாம்பிரசன்னராகி யவனுக்கு மேன்மையானவரனை யீந்தனம். யாதெனில்:— “வாராய் அசுரா! நீசகல அசுரர்களுக்கும்முதன்மையாகி, நமதெச்சரிக்கையின்படி ஆயிரத்தெட்டண்டங்களுையும் யாதொரு யெதிரியுமின்றி புனதிரண்டு தம்பிகளுடனுக்கடவாய். (30½) இன்னும் உனக்குவேண்டிய மற்றவரைக் கேட்டுக்கொள்வாய். (31) உனக்குவேண்டிய சகலவரன்களையும் கொடுக்கச்சித்தமாயிருக்கின்றோம்”. இவ்வாறு யாம் சொல்லியபின்னர் மறுபடி அவ்வசுரன் நம்மைவந்தனித்து, (32) அந்தக்கரணத்தில் நல்லபக்தியோடு வேறுவரைக்கேட்டனன். ஓ! தேவாதேவா! ஓமகாதேவா! கருணைக்கடலே! சுமனிப்போனே! (33) வரனளிப்பதிழுக்கிய திறமையுடையோனே! மகாதேவா! தயாந்தியே! செழித்தலைப்பெருகச்செய்வோனே! தேவர்கள், அசுரர்கள் இவர்களது சகலலோகங்களிலும் யான் செலுத்திய செல்வாக்குகளேல்லாம் (34) ஸ்வாமியவர்களாகிய தேவரீரது தயவின் வசத்தால் அடையப்பட்டதேயின்றி வேறில்லை. ஓ பிரபுவே! தேவரீரைப் பஜிக்கின்றவர்களுக்கும், வணங்குகின்றவர்களுக்கும் அவர்களது வேண்டுதலுக்குமேலாகக்கொடுக்கலாகின்றீர். முந்தியே ஜனித்திருப்பவர்களும், இப்போது ஜனிக்கின்றவர்களும், இனி ஜனிப்பவர்களுமாகிய தேவர்களில் தங்களது சரீரத்தினின்று ஜனிக்கின்றவராலொழிய மற்றயாவராலும் யான் மரணமடையத்தகாமலிருக்கக்கடவேனாக. (36) அவரையான் சுமக்குதல்வேண்டும்; அவருமென்னைச்சுமத்தல்வேண்டும். இவ்வாறுமுதலாகியவரன்களையாம் நன்காராய்ந்து அவனுக்கீந்தனம். (37) வாரீர்கள் தேவர்களே! ஆகையால்யாம் சருவர்களுக்கும் நாதனும், ஜகங்களுக்கு குருவும், சிறந்த வடிவமுள்ள திருமேனியுடையவுமான குமாரமூர்த்தியை உண்டாக்குவித்து அவ்வசுரநீசனைக் கொல்விக்கின்றோம்” (38) இவ்விதமாகமகாதேவன் கூறுவற்றமறைந்தருளியபோது அத்தேவோத்தமர்கள் மேருகிரியி லொன்றுசேர்ந்து என்னையழைப்பித்து (39) “இப்போது ஜகங்களுக்கெல்லாம் கேசமமுண்டாவதற்கு ஸ்ரீபரமேசுவரனை சிவையென்ற அம்மணியோடு ஒன்றுசேர்ப்பிப்பாயாக. அவ்வம்மனோ ஸ்ரீபரமேசுவரனது மடிமீதுருக்கக் கருதியவளாக மலையின்கண் தவஞ்செய்கின்றாள். (40) அம்மகாதேவனோ வெள்ளிமலைமீது தகவினுமூர்த்தியுருவமாடி வேதாந்தங்களிலுள்ள ஆத்தமஞ்ஞானத்தைச் சனகாதி முனிவீரர்களுக்கு விளக்கிநிற்கின்றார். (41) நீ யெங்களைக்காக்கக்கருதியவனாக அவ்விருவர்களை யொன்றுசேர்ப்பித்தல் வேண்டு” மென்று தேவர்களா விவ்வாறுக

திட்டம்செய்யப்பட்டு இவ்விரதிதேவியுடனிப்போ திங்குவர லுற்றேன். (42) நந்திகேசுவரா! நீரேகர்த்தா, நீரே பிதா, நீரே பிதாமகன், நீரே குரு, ஆகருணமூர்த்தியே! நீரே எந்தனுக்கு இப்போது புத்தியுரைக்கவேண்டும்.” (43) சூதமுனிவர் சொல்லுகின்றார்;—கேளீர்கள் முனிஸத்தமர்களே! முற்று மழகிய திருமேனியுடைய மன்மதனால் சொல்லப்பட்டதைக்கேட்டு, உலகங்களால் வந்தனிக்கப்படலுற்ற ஸ்ரீநந்திபகவான், முந்தித்தன்னைப்பிரபுவானவர் வாசற்படியில் காவலாளியாக விருத்திச் செல்லுகையி லெச்சரிக்கலுற்றதைக் கெவனித்து, (44) இரதியோடுகூடிய மன்மதனுக்கு ஆதரவுடனுரைத்ததாவது—: “வாரீர் பாக்கியசாஸ்திரியான மன்மதா! ஸ்ரீபரமேசுவரனுக்கு நீர், என்னிலும் மிகப்பிரியமுள்ளவர்; (45) ஆகையால் தடையின்றியுட் சென்று சீக்கிரத்தில் தேவகாரியத்தைமுடிக்கலாவீர். ஆனாலிப்பொழுது மகக்கு ஒருநன்றியைச்சொல்லுகிறேன்:— மிகவும் சாக்கிருதையுள்ளவராகவும், அவசரப்படாமலும் (46) மேற்குவாசற்படிவழியாக ஸ்ரீ பிரபுவுடைய சன்னிதிக்குச்சென்று உம்முடைய கோரிக்கையின்படி தேவகாரியத்தை நிறைவேற்றுவித்து பிறகு கவலையைவிட்டுநீங்குவீராக. (47) இவ்வாறாக ஸ்ரீநந்திகேசுவரனால் சொல்லப்பட்டு, பெருந்தன்மையுடைய மன்மதனானவன் இரதியோடுகூட தெற்குவாசலைக்கடந்து மேலவாசற்குச்சென்றான். (48) தேவர்களுமவனையொட்டியே தொடர்ந்துவந்து ஆகாயத்தினின்றார்கள். மன்மதனே தனது மனையாளாகிய ரதியுடன் ஆலயத்தினுட்சென்று (49) நேர்த்தியான சிங்காசனத்தில் சுகமாக விற்றிருக்கின்றவும் யோகீந்திரர்களாகியசனகாதிகளால் சேவிக்கப்பட்டிருக்கின்றவும், யோகாப்பியாசத்தைநாடியவும், யோகீந்திரர்களால் வந்தனிக்கப்படுகின்றவும், (50) சுத்தமாகியஸ்படிகம்போன்ற நிறமுடையவும், சிறந்த ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவும், சிங்கத் தோலையுத்தரீயமாய்க்கொண்டு புலித்தோலை யுடுத்திருக்கின்றவும், (51) முக்கண்களது கறுவிழிகளை மூக்குதுணிமீது ஊன்றியிருப்பவும், யோகப்பட்டத்(முதுகிலிருந்து கால்மடிப்பை வளைத்துக்கூட்டுண்டீ) தினுல்விளங்கியிருப்பவும், வேதவசனங்களுக்கு மெட்டாதவும், (52) அலையற்ற கடலது சோபையைக்கொண்டவும், கழுத்தினில் கறுப்புடையவும், ஜகங்களுக்கு முதன்மைப்பிரபுவும், நித்தியங்களுக்கெல்லாம் நித்தியப்பொருளும், ஐசுவரியமுள்ளவரும், சேதனத்(ஞான) துக்கெல்லாம் சேதனப்பொருளும், (53) அக்கினி, சந்திரன், சூரியன் இவர்களைத்தமது கார்தியால் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றவும், எல்லாவற்றையு மறிந்தவும், சீகலர்களுக்கும் கர்த்தாவும், சுயாதீனமுடையவும், யாதொன்றாலும், யாவராலும் ஐயிக்கப்படாதவும், (54) பெரிதுக்கெல்லாம் பெரியவும், அனுவுக்கும் பரமானுவாகியவும், சகலத்துக்கும் சாக்ஷிபூதனாகிய தேவனும், மாயைமுதலியதமோகுணங்களுக்கெட்டாதவும், (55) அஷ்ட

க்குமாதியும், சாகவதனும், முக்கண்ணனும், மகாபெருமைபொருந்திய
வும், மனதினூல்கூட எதிர்க்க நினைக்கப்பட முடியாதவும் (56) ஆகிய ம
காதேவனைக் காகழிகொண்டான். தேகம் மடியும் காலம் நெருங்கியவ
னும், பயத்தினால் கைகள் சோர்வடைந்திருப்பவனுமாகிய விம்மன்ம
தன் தனதுகையினின்று வில்லுமடும்பும் நழுவிபதைக்கூட உணர்ந்தானி
ல்லை. (57) இவ்விதமான, ஸ்ரீமகாதேவனுடைய பிரபாவங்களைக் கேட்
கும்போதுப், பிராணிகள்நடுக்கம்கொள்ளும்படியிருக்கின்ற அப்பரமேச
வரனை ரதிதேவிகண்டு மனக்கலக்கமுற்றனர்.

புத்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் கக—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

இரதிதேவி யெண்ணமுற்றதுயாதெனில்—: “ஓ! கோ! கோ!
உகிதமற்றதொழிலில் முயன்றிருக்கின்ற, நமது இக்கணவன், இம்மகே
சுவரனிடத்தினின்று கேதமமா யெவ்வாறு திரும்பிச் செல்வாரோ?
(1) நமது மொழியைக்கடந்து யாதுநிமித்தம், மூட மனமையிவது
வாறுற்றனர்? ஒருக்கால்கப்பி கேதமமாயத்திருப்பிச்செல்வாரோ? வெ
ரின்னுமொருவாறு தரயினிடத்துச் சனித்தவர்போலவா? (2) இப்ப
னாயினும், தேவாரதிதேவனாகிய ஸ்ரீமகாதேவனிடத்து, விழிப்பதன்
மையினின்றுச் செல்வானாயில் திரும்பமாட்டானென்கில், மற்றவரின்
கெதியையாதுரைக்கவேண்டும்”. (3) பிறகுமன்மதனுடம்போது கொ
ஞ்சநேரத்தில் மயக்கம் தெளிந்தவனாக, நடுகதத்துடன் திரும்ப வில்லம்
புகளைக் கையிலெடுத்து, (4) பக்கத்திலான தேவப்புன்னைமரங்களின்வ
ரிசையில் மெல்லவொளிந்துகின்ற, வில்லைப்பயமோடு நாணேற்றி, (5)
கிறந்த யோகிசுவரர்களுக்குக்கூட மனக்குறிப்புக் கெட்டாதவரிடத்துக்
குறிப்பிட்டு, சம்மோகனமென்ற அஸ்திரத்தை நாணில்தொடுத்து, இ
தைப்போன்ற கெட்டவியாபாரத்தை, பிடுகமென்றவில்லையுடைய பர
மசிவன்மீது, செய்வதற்கு ஏது தேவர்கள் தன்னை யேவினார்களை
றும், (6½) ஐயோ! மிகவுமபாயத்திற்கேதுவாக, இடதுகண்ணும், புய
மும் துடிக்கின்றதே! ஓ கோ! நமக்கு, திருபுரர்களை யெரித்தபரமாத்
துமாவது யுத்தத்தில் எவ்வாறுகேதமமுண்டாகப்போகின்றது? நல்ல
து அவையெல்லம்போகட்டும்: யாம் பிழைக்கின்றோமோ சாகின்றோ
மோ! (8) விழிகளுக்குப்பரமானந்தத்தைத் தருகின்றப் பிரபுவாகிய ம
காதேவனைக்கண்ணுற்றுக்கண்டபடியால் பாக்கியவான்களது மத்தியில்
யாமே கிறந்த பாக்கியவானுகின்றோ மென்று பலவாறாக வாலோசித்

துக்கொண்டு, ஸம்மோகனமென்ற மகாமந்திரத்தை ஜபிக்குமளவில், விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களெல்லோர்களும், அஞ்சலி கொண்டவர்களாக, (10) சுபத்தைக்கருதிய மன்மதனுக்குச் சுபமுண்டாகக் கடவதென்று மனதினால் ஜபித்தார்கள். அவன் தேவப்புன்னைமாங்களது வரிசைமறைவினின்று கோதண்டத்தை மண்டலமாகச்செய்தும், (11) சருவஞ்ஞ (ஏல்லாம் தெரிந்தவர்) ராகிய கருணைக்கடலான அம்மகாதேவனது மூன்றாவதுகண்ணின் கடையினின்று அணுவைப்போன்ற வொர் நெருப்புப்பொரியுண்டாகி, (12) குங்குலியப்பொடிக் குவியலைப்போல் அவனைச் சிக்கரத்திலெரித்துச் சாம்பலாக்கிவிட்டது. அப்போது மதிமயக்கத்தினால் ரதியானவன், தனது கணவன் நாசமடைந்ததையறியவே யில்லை. (13) பிறகு மாடப்புறாவின் கழுத்து நிறத்தைப்போ லெல்லா வர்ணங்களும் கலந்தநிறமுடையதும், சகிக்கக்கூடாத தூர்நாற்ற முள்ளதுமான புகையுண்டானதை ஆகாயத்தில் தேனக்கூட்டங்கள் கண்டபோதே, (14) அவர்களதுவயிற்றில் தீமூட்டியதுபோலெரித்த லுற்று, ஈசனை நாவினால் ஜயாவிஜயீபவா வென்று ஆகாயத்திலிருந்தபடியே தமொறிப்பிதற்றினார்கள். (15) ஸம்மோகனஸ்திரமோவென்றால் தானாகவே வில்வினின்று நுழுவலுற்று மகாதேவனிடம்சென்று அவரால் செய்யப்பட்ட ஹும்காரத்தைச் சகிக்கவல்லதற்று பருவதராஜகன்னியை நோக்கித்திரும்பிச்சென்று (16) ஓர் நொடிக்குள் கைலையினின்று இமமலைக்குப்போய், அது தேகத்தை இழந்தவனதாயினும், அவ்வம்மனது மார்பினிலுந்துய்யப்பட்டற்றியது. (17)மேலும் அது, மலரம்பகுகிய மன்மதனால் பார்வதிபரமேசுவரர்க ளிருவர்களையும்பற்றி விடப்பட்டதாயினும், அவர்களி லொருவரைவிட்டு மற்றவளாகிய, யாதொன்றாலுமணுகப்படாத வப்பரமேசுவரியின்மீது பாய்ந்தது. (18) ஸ்ரீமகாதேவன் இவையெல்லாம் யாதுமறியாதவர்போல் ஸனகாதி முனிவர்களோடுகூட முன்போல்வே யாதும் பேசாமல் சின்றுத்திரை யளித்திருந்தனர். (19) பிறகு இந்திரன், விஷ்ணுமுதலிய தேவசிரேஷ்டர்கள், கைலையின் கொடுமுடி திறங்கிசின்று (20) சருவவியாபகரும், சருவ கர்த்தாவும், சருவஞ்ஞரும், சருவ காரணரும், காமனை யெரித்தவரும், வேண்டியபொருளை யளிப்பவருமாகிய ஸ்ரீபரமேசுவரனைவந்தனித்து உச்சியின்மீதஞ்சலி செய்து நின்று துதித்ததாவது:— (21) யாதொருவரிடத்தினின்று இப்பிரபஞ்சங்களுண்டாகின்றதோ; யாதொருவனால், உண்டாகிப்பிராணிகள் ஜீவிக்கின்றதோ; யாதொருவனிடத்து லயமடைகின்றதோ; யாதொருவர் நமக்குஞ்ஞானத்தை யளிக்கின்றவரோ; (22) யாதொருவர் அவைகளெல்லாவற்றையும் அனுக்கரகிக்கின்றவரோ; அப்படிப்பட்டவுமக்கு இவ்வந்தனம். யாதொருவன்மீது வேதவசனங்கள் கூட எட்டாதுதிரும்புகின்றதோ, யாதொருவர் மனம் முதலிய ஞானே

ந்திரியங்களுக்கு மெட்டாதவரோ, (23) யாதொருவருடைய ஆனந்தமானது அளவிடத்தகாததோ அங்ஙனமாகிய பரமேசுவரனுக்கு இவ்வந்தனமளிக்கின்றோம். மூவுலகிலும் வெற்றிபெறுகின்ற இம்மனமதனதாயுதங்கள் யாதொருவரிடத்துப் பயனற்றுத் திரும்பியதோ, (24) மனமதனைவன் யாதொருவரால் மனதுக்குமட்டில்விஷயமாகச்செய்யப்பட்டானோ அம்மகேசுவரனுக்கிவ்வந்தனம். ஏராளமாக ஆனந்தத்தை யுடையவராகையால் வேதத்தில் உம்முடைய குணதீசயங்களைப்பற்றி பிரஸ்தாபிக்கின்ற சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் அடிக்கடி ஆரந்தமய ஆரந்தமயரென்று சொல்லப்படுகிறவும், (25) ஆரந்தத்தையுடையவரும், ஆரந்தத்தையறிந்தவரும், பயலேசத்தை யண்டயாதவருமாகிய வுமக்கு இவ்வந்தனம். நுக்கு, இயஜுசு, ஸாமமென்ற மூன்று வேதங்களுக்கு ஆதிகாரணரும், அம்மூன்று வேதங்களை முகமாகவுடையவரும், அம்மூன்று வேதங்களுக்கு * மத்தியில் விளங்குகின்றவரும், (26) மூன்று வேதங்களின் பிரதானப்பொருளுமாகிய வுமக்கு இவ்வந்தனம். கறுத்த கழுத்துடையோனுக்கு வந்தனம். யாவரிடத்தினின்று மூவுலகுமுண்டாகின்றதோ, யாவரின் கண் லயிக்கின்றதோ, யாவரால் ஆனந்தமடைகின்றதோ, (27) அப்படிப்பட்ட சருவப்பிரபஞ்ச ஸ்வரூபாகிய சம்பூர்ண ருத்திரருக்கு வந்தனம். 'ஸவஸோமியா இதமக்கிரஆஸீத்' (பிராம்மணர்களே! அவரே எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியவர்) என்றும், (28) 'மகசுவேதிதத்பிரம்மா' வென்றும், 'புருஷஸ்ஸன்மஹோநம்' வென்றும், 'ஸத்தியம் ஞானமனந்தம் பிரம்மா' வென்றும், (29) 'ருதம் ஸத்யம்பரம் பிரம்மா' வென்றும், யாவரைப்பற்றி வேத வாக்கியங்கள் முறையிடுகின்றதோ அவ்வுமக்குயாங்கள் வந்தனம்செய்கின்றோம். ஸ்தாவராங்கம ரூபமாகியபிரபஞ்சங்கள் முழுமையும் யாவருக்குச் சரீரமோ, யாவருடையநியமனத்துக் குள்ளடங்கியதோ, (30) யாவரப்பிரபஞ்சங்களுக்கு மேன்மையாகிய அதிபதியோ, யாவரச்சகங்கங்களுக்கு முந்திய பிரபுவோ அவ்வுமக்கிவ்வந்தனம். மேன்மையாகிய சுபங்களுக்கு நிலயனும், பரமத்துமாயும், (31) சகலப் பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்திலும் குடியிருப்போனும், மேன்மைபொருந்திய மகிமை யுடையவருமாகிய வுமக்கு இவ்வந்தனம். ஓ மகாதேவா! சகல தேவர்களும் அசுரர்களு

* மேற்சொல்லிய மூன்று வேதங்களிலும் மத்தியிலுள்ளது இயஜுர் வேதம்: இயஜுர் வேதத்திய7-காண்டங்களின் மத்தியிலானது4-வது காண்டம்: 4-ம்காண்டத்தின்மத்தி 5-வது பிரசினமாகிய ஸ்ரீருத்திரம்; ஸ்ரீருத்திரத்தின்மத்தியிலானது "நமச்சோமாயசா" என்ற அனுவாகம்; "நமச்சோமாயசா" என்ற அனுவாகத்தின் மத்தியோ வென்றால் "நமச்சிவாயசா" என்ற வாக்கியம்; "நமச்சிவாயசா" என்ற வாக்கியத்தின்மத்தியில் விளங்குகின்ற அப்புதமாகிய வரும் பொருளோ வென்றால் "சிவ" என்ற இரண்டெழுத்து களடங்கிய, ஸ்ரீ சச்சிதானந்தமூர்த்தியினுடைய திருநாமம். ஆனது பற்றியே 3-வேதங்களின் மத்தியில் விளங்குகின்றாரென்பது கருத்து.

மாகிய பாங்கள் தேவரீராகிய கடவினது திவிலையாகின்றோம். (32) ஓ! மகாப்பிரபுவே! தேவரீர் எங்களை யென்றும் காத்தருளவேண்டும்” இவ்வாறாகத்தேவர்கள் துதிசெய்கையில் அந்தப்புரத்தில் வீற்றிருந்த பரமசிவன், (33) முன்னிலையில் வந்துகின்ற நந்திகேசுவரனை நோக்கி “இது யாதுகூச்சல்? யாவரால் செய்யப்பட்டது? (34) யாது நிமித்தமாக? என்று வினவுகையில் நந்திகேசுவரன் கைகட்டி முன்னின்று கூறியதாவது—: “சருவகுணங்களும் நிறையப்பெற்ற பரமசிவா! இந்திரன், பிரம்மன், விஷ்ணுமுதலியதேவர்கள் (35) அசுரர்களால் பிடிக்கப்படுவது நிமித்தம் பிரபுசன்னிதானத்தில் சரணமடைவதற்காக துரிதமாயோடிவந்து ஜகதீசனுடைய சேவையைநாட விச்சைநொண்டுவெகுதாலமாய்த் தங்கி நிற்கின்றார்கள்,” (36) என, மகாதேவன், தேவர்களை உட்செல்லவிடும்படி நந்திகேசுவரனை யெச்சரிக்கையெய்தனர். அதுகேட்டு சிலாதமுனிவரின் தனயனாகிய நந்திதேவன், (37) சீக்கிரத்தில்வெளியிற்சென்று தேவர்களை அழைத்துத் துரிதமாய்வந்தனர். தேவர்களெல்லோரும் பக்தி சித்தர்களாக உடனே தலைவணங்கித் தண்டனிட்டார்கள். (38) மகாதேவனும் அவர்களைநோக்கிச் சொல்லியதாவது—: “தேவர்களே! உங்களால்செய்யப்பட்ட துதியினால் யாம்முற்றும் பிரீதி கொள்ளலாயினோம். உங்களதுமனக் கோரிக்கையைக் கேளீர்கள். (39) உங்களால் செய்யப்பட்ட இத்துதியானது நமக்கு முற்றும் மனக்களிப்புள்ளதாயிற்று. இதை ஒருவாறாயினும் படிக்கின்றவர்களும், கேட்கின்றவர்களுமாகிய மானிடர்கள் பாவங்களினின்று விடுபட்டு (40) கிடைப்பதற் கரிதாகிய மனவிருப்பங்களை யடையக்கடவார்கள். புத்திரனைவேண்டுவோன் புத்திரனையும், பெண்ணைவேண்டுவோன் அழகுள்ளபெண்ணையுமடையட்டும். (41) பசுக்களைவேண்டுவோன் பசுவையும், வித்தையைவேண்டுவோன் வித்தையையும், சுவர்க்கத்தை வேண்டுவோன் சுவர்க்கத்தையும், மோகூத்தை வேண்டுவோன் மோகூத்தையும் அடையக்கடவார்கள். (42) மகாபாவிகளாயினு மவர்கள் புண்ணியவான்களாகின்றார்கள். இதை வளர்த்திச்சொல்வதில் பயனென்ன? அவர்கள் நமக்குமிகவும் பிரியமுள்ளவராகிவிடுகின்றார்கள்”. (43) இவ்வாறாக செவிக்கின்பமாய் அளிக்கப்பட்ட, பரமேசுவரனுடைய வசனங்களாகிய புதியவமிருதத்தை விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் பானித்து மனக்களிப்பினால் மலரவிக்கப்பட்ட மரைமலர் முகங்களை யுடையவர்களாகி விசுவங்களுக் கீசனாகிய பரமேசுவரனைப் பின்னும் குணித்து தண்டனிட்டார்கள். (44)

பதினோராவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் கட—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பிறகு அத்தேவத்தலைவர்க ளெல்லோர்களும்கேர்ந்து சமுசார
பயத்தினின்று விடுவிக்கின்ற ஸ்ரீசங்கரப்பெருமானிடத்து, முற்கூறிய,
பீதியைத்துலைக்கலுற்ற ஸ்ரீகுமார்க்கடவுளது பிறப்பைப்பற்றி வந்தனி
த்து வேண்டினர்கள். (1½) பிறகு தேவனும் புன்னகைப்புக் கொண்டு
வெகுமானத்துடன் சொல்லியதாவது:—(2) “உங்கள் கோரிக்கையான
துசீக்கிரத்தில், நிறைவேறும். சிலகாலம் பொறுங்கள்” என வுரைத்து
ஜகதீசன் தேவர்களை அனுப்பினர். (3) ஜீதற்குள் புத்தியயக்கங்கொ
ண்ட மன்மதன் மனைவியானவள், தனது கணவன் கண் நெருப்பினு
ல்மாண்டதைக் கொஞ்சநேரமளவும் அறியவில்லை. (4) “ஆ நாதனே!
உயிருடனிருக்கிறா? என்றுசொல்லி திடீரென்று எழுந்த அவ்விதி
தேவியால் சாம்பல்தாளிகள் அணுவணுவாய் ஆகாயத்தில் பரர்க்கப்பட்
டது. (5) பிறகவள் மிகவியாகூலமுற்றவளாகப் பூமியில் விழுந்து
புரண்டு தலைமயிரவிழ்ந்துகிடர, கண்முதலிய புலன்கள் தடுமாறப் புலம்
பலுற்றனள். (6) ஆ! அகண்டகண்ணையுடைய எனது பிராணநாதா!
ஜகங்களில், சிறந்த வழங்களுக் கொப்பிடுவதற்கான வுனது மிக வழ
கிய திருமேனி யெங்கு பேகலாயிற்று. (7) ஐயோ! தெய்வமே! கு
ற்றமற்ற, நாதனில்லாத வெந்தனை நீ யறியாயா? எதெந்தனைக் கெடுத்
துவிட்டாய். இவரேதுன்னாற் கொல்லப்பட்டார் (8) எனக்குத் தாயு
மில்லை, தந்தையுமில்லை, சகோதரனுமில்லை, சினேகிதருமில்லை; எனது
குடும்பத்திற்கு நீயிருப்பதைத்தவிர எனக்குவேறுகெதிராதென்று நீ
யேகூறுக. (9) ஐயோ! நாதனே! என்மீதுள்ள வன்பையொழித்து உம்
மையே கெதியாக நாடி யுயிர்வைத்திருந்த எந்தனையும்விட்டு, நீரானது
கரையற்றுத் தாமரையைவிட்டுப் பிரிந்துசென்றதுபோல், எங்ஙனம் ம
றைந்தோடிவிட்டீர். (10) உமதுவிஷயத்தில் யான், யாது பிழைசெய்
யலுற்றனள்: நீருமென்மீது யாதும்செய்தவரில்லை: புலம்பித்தவிக்கின்
ற வெனக்குத் திடீரென்று உமதுகாகவியை யொருவாறு கொடுக்கத்
தகாதா? (11) நீரென்னைப் பெயர்தடுமாறி யழைத்ததற்காக யானென
திடையது ஒட்டியானததின லும்மைக் கட்டியதை நினைத்தே நீர்பிரி
ந்திருக்கவேண்டுமென்பது நிச்சயம்: அவையெல்லாமறியாமற்செய்யப்
பட்டதாக மன்னிக்கவேண்டும். (12) ஆ! எனதுப்பிராணநாதா! எனது
காதற்பூண்ட நெய்தல் மலரினால் யானடித்ததையும் மன்னிப்பீர். நா
னெப்போது முமதுமனதினில் வசிப்பதாக நீர்சொல்லியவசனம் பொய்
யே (13) அதுமெய்யாகில் நீரெரிந்துபோகையில் யானென்சாகவில்லை

இப்போதிவ்வுலகினின்று பரலோகத்துக்குப் புறப்பட்டுச் சென்ற வும
 து (14) பதவியை, விதியினு லனியாயமாய் வஞ்சிக்கப்பட்ட யானும
 டையலாகின்றேன். யானிப்போதே யும்மோடுன்கட்டை யேறுகின்
 றேன்; ஓ! நாதனே! அப்படியல்லாது யானும்மைவிட்டுக்கொஞ்சரோ
 ரமாவது தங்கியிருப்பேனாகில் சீ! அநென்ன ஜன்மம்! பழிப்போர்களு
 க்குப்பாத்திரமாகவேண்டும். (15½) உமதழகிய திருமேனியுடனெழுந்துக
 லவிந்தொழிலது தூதுவிஷயமாக இன்பமாய்க் கூவுதலில் திறமைகொ
 ண்ட குயிலை இன்னுமொருவாறென்னிட மனுப்பீரா? (16½) என்மீ
 து உம்மால் அந்தந்தப் பருவகாலத்திய மலர்களால் அலங்காரம் செய்
 யப்பட்டது (17) இன்னும் வாடாமல் காண்கின்றதே! உம்மையிப்
 போது காண்கிலேனே! தெய்வமே தீப்படிச்செய்துவிட்டது. இப்போ
 து கொடியர்களாகிய தேவர்களால் ஸ்ரீ பரமேசுவரனருகிற் செல்லும்ப
 டி யேவப்படலாயினீர். (18) ஓ! கோ! ஊரார் பிள்ளையைக் கொண்டு
 ஆழைத்தை அளவிடுவதில் அவர்கள் மிகவும் திறமை பெற்றவர்கள்.
 ஐயோ! என் பிராணநாதா! அப்போதே யான் உம்மைப்பலவாறுகத்த
 டைசெய்தேனே! (19) பிரம்மனுடைய சாபத்துக்குப்பயந்து எனதுவா
 ர்த்தையைக்கேளாமற்போனீரே! ஒருவனுக்குளந்தவிடத் துச்சென்றால்த
 லைக்குவரும்படி யபாயம் நேரிடுமோ அவ்விடஞ் செல்லுகையில் கால்க
 ளெளிதிறசெல்லாது. (20) அப்போது சகுனங்களும் தோன்றா? மூடர்
 கள், மனையாளுடைய வார்த்தைகளைக்கூட விதிவசத்தது வலிமையால்
 தள்ளிவிடுவார்கள் (21) என்ற, இவ்வாறு உலக வதந்தியானது என
 க்கே பிரத்தியக்ஷமாக அனுபவத்துக்கு வரலாயிற்று. அல்லாமலும்
 ஸ்ரீபரமேசுவரனே சகலப் பிராணிகளையும் அவர்களுடைய அந்தக்காண
 த்தினுள் நின்று கொண்டு ஆட்டிவைக்கின்றார். (22) குப்பைகள் பெ
 ருங்காத்தினது வசத்திலேயே செல்லுகின்றவைபோல் அவரது திருவு
 ளத்தினருளின்படியே சகலப்பிராணிகளு மோடியாடுின்றன. (23) யா
 வரும்நாதாற்றவெனக்குஇப்போது அச்சகதீசனாகதி. அவரே தந்தை
 களுக்குத் தந்தை; தாய்களுக்குத் தாய்; பாட்டனுமவரே. (24) அவ
 ரதிரண்டு மரையடிகளை யான் எப்போதும் சரணமாக அடைகின்றேன்.
 ஜகங்களுக்கெல்லாம் நாதனாகியவிம்மகாதேவன், மன்மதனுக்குநேரிட்ட
 கெதியிலேயே, (25) அவர் கருணைக்கடலாகிய பிரபுவானவர்பறறி, என்
 னையும், தயவுடன் அடையச் செய்யவேண்டும். இல்லாவிடில்பரமே
 சுவரன், மன்மதனை மறுபடியுயிர்பிழைக்கச்செய்யவேண்டும். (26) அப்பர
 மேசுவரனென்றைச்செய்வதற்கும் செய்யாமலிருப்பதற்கும், ஒன்றை
 யிற்றொன்றாகமாற்றுவதற்கும்வல்லமையுள்ளவர். (27) இவ்வாறுக ரதியா

னவள் நல்ல ஸ்வரத்தோடு புலம்பியழுதுமாரடித்துக்கொண்டனள். தே
வேசனும், ஆவ்வொப்பாரிச்சொற்களைச் செவியுற்று, (28) வமிசத்தை
யானந்திக்கின்றவரான நந்திப்பிறுளை யிதென்னவென்று கேட்க அப்
போது நந்திதேவன் வணக்கத்துடன் தெரிவித்ததாவது, (29) “ஓ! ஆ
ண்டவனே! மன்மதனானவன், தேவர்களாலேவப்பட்டவனாக ஜகங்க
ளெல்லாம் சரணமடையப்பெற்ற தேவரீருடனுடித்துச் செய்வதற்காக
த் தனது பெண்டிருட னிப்போதிங்கு வரலுற்றான். (30) ஓ! சங்கரா!
அவன் பிரபுவைக் கண்டமாத்திரத்தில் தனது வினையால் எரிக்கப்பட்டு
மாண்டான். பிறகு அவனது பெண்டிரானவளத்துக்கத்தினுழுகின்றான்.
(31) கருணைக்கடலே! புலம்புகின்ற விக்காமன் மனையானைக் காத்தருள
வேண்டு” மென்று சொல்லி அவளைப் பிரபுவுக்குக் கரீண்பித்தனர். (32) அ
வளுமப்போது ஜகங்களுக்குக் கெல்லாம் பதியும், தந்தையருமாகிய ஈசனை ந
மஸ்கரித்து, கட்டுதலன்றி விரிந்த கூந்தலையுடையவளும், தேகம் நடுக்க
முற்றவளும், கண்ணீர்பெருகப் பெற்றவளும், (33) பரிதாபப்படத்தக்க
முகத்தையுடையவளும், தேகத்தில் புழுதிகள் பற்றியவளுமாக அடி
க்கடி விழுந்து புரண்டனள். பிரபுவும் விதமர்கிய அ
வளை நோக்கி மிக விரக்கம் கொண்டவராக, (34) ஸநகாதி
முனிவர்கள் நோக்கி நிற்குமளவில், மந்தகாஸத்துடன் சொல்லியதாவது,
“வாராய் பெண்ணே குழந்தாய்! நீ விசனப்பட வேண்டாம்; உனது கன
வன் நம்மீது துரோகம் செய்தவனா (35) யினும், வாராய் நல்லொழுக்கமா
தே! உனது கற்பதனில் களிப்புக் கொண்டவராக வுன்கணவனையுயிர் பி
ழைக்கச் செய்வோம்; சிலசாலம் பொறுத்து நிற்பாயாக” (36) வென்றவ
ளைச் சமாதானஞ்செய்து, பின்னர் சநகாதி முனிவர்களை நோக்கி, “நீங்க
ள் எப்போதும் ஈம்மைஇப்பிரகாரமாகத் தியானம் செய்யுங்கள்? நாமிப்
போது (37) ‘தேவகாரிவார்த்தமாய்ப் போகின்றோம்’ என்று திருவாய் ம
லர்ந்து மறைந்தருளினர். இக்காலத்தில் ஜகதம்பிகையும், கிரிராஜன் தி
ருமகளுமாகிய பார்வதிதேவியானவள், (38) அடிகடோரமாகிய தவநிலை
யைநாடி ஸ்ரீபரமேசுவரனைத் தியானம் செய்தனர். ஜகதீசனுமவளது
தவத்தினுலிழுக்கப் பட்டவராகி அவளது பக்தியைச் சோதிப்பதற்
காக அடியில் கண்டபடிக் குள்ள மாறுவேடம்பூண்டு அவளதாசிரமத்து
க்கு முயற்சியின்றி சென்றனர். கிழத்தன்மையுள்ளப் பிராமணவுரு
வத்தையும், வார்த்திகத்துக்குரிய வெளுப்பையுடையதும், மிக்கப்பரு
த்ததுமான சரீரத்தையும், (40) நரம்புகள் சிதறிப் பின்னலுற்ற விரண்டு
பாதங்களையும், இடருகின்ற அடிவைத்தலையும், உயர்ந்த கச்சத்துடன் க
ட்டப்பட்ட வஸ்திரமானது அடித்துடையில் நழுவி விழலுற்ற இடை

யையும், (41) ஆழமான நாபியாகிய மடு (கிணற்றைப் போலொற்றது) வுடன் விளங்கிய பருத்த தொந்தியிலான மூன்று மடிப்பையும், உன்ன தமாகிய மார்பின்கண் பிரகாசமானது, மசைந்து தொங்கலுற்றதுமான ஸ்தனங்களையும், (42) மலைமீது படர்ந்து தொங்கிய கொடிகள் போன்ற தானதிருநூற்சரடிகளையும், வெளுத்த வீசைதாடிகளைக்கொண்டதும், தொங்கியபுருவத்தையும், நரைத்தஇயமைமயிரையுமுடையதும் (43) சரத் காலமேகங்களால் வளைத்துக்கொள்ளப்பட்ட சந்திரமண்டலம்போன்ற துமான முகத்தையும், அழகிய மூக்கையும், அழகிய காதுகளையும், பற்களற்ற வாயையும், அசையலுற்ற மெலுதடையும், (44) நரையினால் வெளுத்த மயிர்களையுடைய, மிகவுச்சிறிய குடுமியையு மாகிய இவைகளையுடைய திருமேனியைத்தரித்தவரும், திருநீற்றால் வெளுத்தசரீரத்தையுடையவரும், (45) முப்பட்டைவரிசைகளால் விளங்கியவரும், ருந்திராகுஷ மாலைகளை யாபரணமாய்ப் பூண்டவரும், கெட்டியாகிய மூங்கிற்சடியைக் கையிற் பற்றியவரும், நல்லெண்ணங் கொண்டவரும், (46) எப்போதும் வேதத்தை யோதுகின்றவரும், அகண்டு மிக நீண்ட சரீரத்தைக்கொண்டவரும், அதுக வயதுசென்றதனாலாகிய வாதநோயினால் நடுக்கலுற்ற பின்தட்டு, கைகால்களின்சந்திப்பு இவைகளையுடைய வருமாக (47) வோர் விருத்தவேடம் பூண்ட ஜகதீசன், மெல்ல நடந்து புன்னகைப்புடன் அமரிக்கையாய் ஆசிரமத்தினுட் பிரவேசித்தனர். அ சாத்தியமான கொடிய தவத்தைச் செய்கின்ற அவ்வம்மனை அனேகம் முனிவர்களும், யோகிசுவரர்களும் (48) தரிசித்து வணங்கி யெல்லோர்களும் அத்தியுஜைகளைப்பெற்று ஆரந்தத்துடன் மெல்லமெல்ல வெளியில்வந்துகொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீ பரமேசுவரன் தானும் (49) “ஞானத்திற் சிறந்தோரே பெரியோ” ரென்பதை யெடுத்துக்காட்டிய வேதங்களின்பொருள்களை, யவர்களிடத்து நன்றாயுரைத்துக்கொண்டு பருவத ராஜகுமாரியைப் பார்ப்பதற்குக் காதல்கொண்டவர்போல் மெல்ல ஆசிரமத்தினுட்சென்று, (50) அபர்ணை (சருகுகளைக்கூடபுசிக்குமால் தவம் செய்த) யாகிய உமாதேவியினுடைய தோழிகளை அங்கு கண்டனர். அப்போது அத்தோழிமாறும் பெரியவிருத்தராகிய வம்முனிசிரேஷ்டரை (51) தழைகளாலமைக்கப்பட்ட, வுமையம்மனுடைய அந்தப்புரத்துக்கு அன்புடனழைத்துப்போகையில் தேவியானவள் எதிர்வந்தழைத்து பாத்தியம், அர்க்கியம், ஆசமனீயம், (52) ஆசனம் முதலியவற்றால் பக்தியுடனுபசரித்து விசரிக்காற்றினால் அக்கிழவனுடைய வியர்வையை விலக்கவிட்டனள். (53) கிழவனும், கொஞ்சநேரத்துக்கெல்லாம் களைநீங்கியபிறகே யம்மனை நோக்கி யோர் வசனம் செப்பியதாவது:—(54)

“பூசிக்கப்படலுற்ற நற்சரியுள்ள மாதே! நீ அழகிய திருமுகங்கோயு
டையவர்களிற் சிறந்தவளாகக் காணப்படுகிறாய்? ஓகோ! என்ன ஆச்ச
ரியம்! கிரிராஜனது தவத்தின் பயனே உருவமெடுத்து வந்ததுபோல்
முற்றும் அழகிய திருமேனியுடைய அம்மணி! (55) நீ செளக்கியமா?
உனது தவம் சரியாய் நடந்து வருகின்றதா? சிறந்த முகத்தையுடை
யோளே! உனது திறமைக்குத் தக்கபடி தவத்தில் முயன்றிருக்கிற
யா? (56) வாராய் கலியாணி! சாநுங்களுக்கெல்லாம் முக்கிய வாதா
ரமாகிய சரீரத்தைக்காப்பாற்றிக்கொள். மன்னகாரம்பொருந்தியமாதே!
உலகில் சரீரத்தைவிட சுகமளிப்பது யானுமில்லை. (57) வாராயம்மணி!
ஜலங்கள் ஸ்நாந விதிகளுக்குத் தகுந்தா யிருக்கின்றனவா? சொல்; நி
ச்சயமற்றதும், கிடைப்பதற்கரிதுமாகிய விச்சரீரத்தை யடைந்து இப்
பிராணியானது யாதொரு வின்பத்தையு மனுபவிக்க முயலாதது என்
னவாச்சரியம்! (58½) நீயோ, புகழ்ந்தக்க திருமேனியுடைய, சிறந்த
யௌவனப் பருவத்தை யெட்டிய, இராஜகுமாரியாகியகுழந்தை (59)
யாயினும், தவத்தினால் விருத்தையாகின்றாய்; தவத்தினாலின்னது பய
னென்று யாவர் சொல்லுகின்றாய்? வாராய் ஜகங்களுக்கெல்லாம் தாயா
கியகிரிராஜனது செல்வகுமாரியே! நீநிச்சயமாகதருமந்தினால்பெரியவ
ளாகின்றாய்; இது நிச்சயம். (60) வாராய் பூஜிக்கப்படும், தன்மையுடையமா
தே! முனிவர்களும், தேவர்களும், யோகிசுவர்களும் உந்தனைவந்தனம்செ
ய்கின்றார்கள். ஆனால் நீ யாவரோ ஒரு புருடனா மனதில் குறிப்பிட்
தே தியானம் செய்வதாய், தவத்தினால் சாதகம் செய்யப்பட்ட மன
தையுடைய எனக்குத் தோன்றுகிறது. (61½) சாதுக்கள் உண்மையை
யேப் பிரதானமா யுடையவர்களாகையால் ஓ! மிகுந்த பாக்கியசாலியா
கிய பெண்ணே! நீயுமுண்மையையே சொல்லல்வேண்டும். (62)
உன்னைப் பார்ப்பதற்காக இங்கு வரலுற்ற என்னையும் வேறு யாவரும்
ல்லையென்று அறிந்துகொள். ஆகையால் நீ வெட்கத்தை விட்டுஎல்
லாவற்றையும் உள்ளபடி தெளியவுரைத்தல்வேண்டும். (63) அழகியபு
ருவங்களுடைய பெண்ணே! கேவலம் கிழத்தன்மையால் நனாக்கலு
ற்ற எந்தனால் கேட்கப்பட்ட விஷயமானது வுனக்கு எகஸியமில்லா
விடில் யுத்தமாயிருந்தால் அதை நீ சொல். (63½) இவ்வாறாக உலக
ங்களுக்குப்பதியான ஸ்ரீமகேசுவரனுடைய மொழிநனைக்கேட்டு, உமை
யம்மனுவள் முகத்தை வணக்கலுற்று அவரை நோக்கியபின் அவரு
டைய தேஜஸினால் அடிக்கடி மனநடுக்கமுற்று, அவர் தம்முடைய வரா
யினும், அவரைக் கொஞ்சநேரமளவுமின்னொன்று அறியவில்லை. இது
ஆச்சரியம். (64½)

பனிரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் கந--வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

ஸூதர் சொல்லுகின்றார்:— பிறகு பார்வதியானவள் அவர்மீத ன்புள்ளதும், பயங்கொண்டதுமான மனைதத்தெற்றிக்கொண்டு ஜயை விஜயை பென்ற இரண்டுதோழிமார்களைக் கனிப்புடன் கண்ணாடையினால் எச்சரித்ததாவது:—(1) “தோழிகளே! எனது தவத்தின் காரணத்தை உரைப்பீர்கள். இலக்ஷுமீவிலாஸம் பொருந்திய இப்பிராம்மணோத்தமர் அனேகவிதக் கல்விகளைக் கற்றவராயிருக்கின்றார். (2) ஆகையால்பெரியோருக்கு எனது விருத்தாந்தத்தைத் தெரியவுரைப்பீர்கள்” என்று தேவியது கண்ணாடையால் எச்சரிக்கப்பட்ட ஜயை, விஜயை யிருவர்களும் (3) முந்தியே அவருக்கு உபசாராதிகளைச் செய்துவிட்டு, அவரதுமாணக் கர்கள்போல் அருகில் நின்று அவரது முகத்துக்கு முன்பாக விருந்துசங்கதிகளைத் தெரியப்படுத்தத் துடங்கினார்கள். (4) “கேளீர் பிராம்மணோத்தமராகிய பாட்டனாரே! எங்களைத் தங்களுக்குப் பெண்களென்று எவ்வாறுரைக்கலாகும்; யாங்கள் தங்களது பெளத்திரிக ளாகின்றோம்; தேவியாலவளது மங்களகரமாகிய இத்திருமேனியானது இளைக்கலாகும்படி செய்யப்பட்ட காரணமின்னதென்று யாங்கள் சொல்வதைத் தயவுடன்கேட்கவேண்டும். (5½) சிறந்த ரூபலாவண்யம் பொருந்தியவளும், நல்ல ஒழுக்கம், ஆசாரம், குணம், இவைகளைக் கொண்டவளுமாகிய இப்பெண், இமயராஜனது செல்வகுமாரியென்று தாங்களறிந்திருக்கலாம். (6½) அவள், முக்கண்ணனும், மூவுலகினர்களும் சரணமடையத்தக்கவரும், சிறந்த பரிமளமுடையவரும், செழிப்பை அதிகரிக்கச்செய்பவரும், (7) மிருத்தியுவைச் சயித்தவரும், ஆதியந்த மற்றவரும், சிதந்தமங்கள மூர்த்தியும், ஜனனமற்றவரும், சுபரும், என்றும் யௌவனரூபமுடையவரும், புருடர்களில் மேன்மைபொருந்தியவரும், சகல மங்களத்தையும் கொடுப்பவருமாகிய பரமசிவனே, (8) எங்கள் தோழியானவள் தனக்கும் சருவமங்களமும் வேண்டிமென்று பிரார்த்திக்கின்றாள். மேலும் அவள், சகலஜகங்களுக்கும் அதிபதியாகிய அப்பரமசிவனைத்தனக்குக் கணவனாகும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகின்றாள். (9) வாரீர்பாட்டனே! இப்பெண்ணைவள் தந்தைமனையில் உம்மைப்போன்ற பெரியோரிடத்தினின்று ஆகமபுராணங்களைக்கேட்டு, யாதொருபகவானை நினைத்தமாத் திரத்தில் ஜனங்கள் வேண்டியவின்பங்களை யடைகின்றார்களோ, அப்பரமேசுவரனுடைய மரைமல ரடிகளை எப்போதும் தியானித்தும், யாதொரு பயனையு மடையவில்லை. (10½) பின்னும், அப்பரமசிவனுடைய திருநாமத்தையே வாக்கினால் ஜபிப்பதில் தொரைகொண்டவளும், அவரது திவ்வியகதைகளைக் கேட்பதிலேயே மெத்த ஆவல்கொண்டவளுமாகத் (11) தனது ஞானக்கண்ணால் ஸ்தாவரஜங்கம ரூபமாகிய இச்சகத்தை சாக்ஷாத் அப்பிரானுவேநோக்கி, அப்பரமேசுவரன்மீது மேலுக்குமேல் மிருந்த ஆவல்கொண்டனள். (12)

மேலும் இப்பெண் அவர்மீது கொண்டநேசத் தாபத்தினால் பகலில் தாராகிரகத்தின்⁴ (இராஜ கிரகங்களில் ஸ்நாநார்த்தமாக இயந்திரங்களின்மூலமாய் அனேகம் தாரைகளாக நீர் சொரியும்படி யமைக்கப்பட்டவோர்கட்டிடம்) மத்தியில் வசித்தும், இரவினில் துளிர்மெத்தைமீது உட்கார்ந்துகொண்டே விழித்துவந்தனள். (13) இப்பெண்ணைவள், இரவுதோறும் பிற்பொழுதில் ஓர் கூணநேரம் நித்திரை கொண்டபோது, கனவினில் அவளதாசைக்குரிய நாயகனைக்கண்டு, பின்னும் விழித்துப்புலம்பலுற்றனள்:— (14) “ஆ! எனதாசைக்கிசைந்த நேசனே! நீர் என்னைவிட்டு எங்கு செல்லுகின்றீர்” என்று கைகளாலுலாவிப்பற்றப்போயினள். “ஆ! சகலவேதாந்தங்களும், நீர், ஆகாசம்பூமியெங்கும் வியாபித்து நிற்கின்றவரென்று முறையிடுகின்றதே! (15) ஸ்ரீவிஷ்ணு முதலிய புலவர்கள் உம்மை யெங்கும் நிறைந்தவரென்று சொல்லுகின்றார்களே! ஓ! ஜகதீசா! உம்மையே பாவித்துநிற்கின்ற இச்சனத்தை நீ ரெங்ஙனமறியாமல் நிற்கின்றீர்; (16) ஓ கோ! கோ! ஜகங்களுக் கெல்லாம் வாழ்வையளிக்கின்ற பரமேசுவரன் எவ்வாறிச்சனத்தின் மீதாங்கவில்லையோ! இதுமெத்தவிர்தை”; (17) என்று இக்கிராஜன்பெண் ஸ்ரீபரமேசுவரனுடைய சேர்க்கையை வெகுகாலமளவு காதுவற்றும் பயன்படாமற் போனதின்பேரில், அவள் தாய் தந்தையர்களுக்கு உள்ள படியறிவித்து, (18) எங்களுடன்கூட இவ்வாசிரமத்துக்குத் தவஞ்செய்வதற்காகவந்தனள். தவமளிக்கின்ற இப்பெண்ணைப் பயிர்செய்யப்பட்ட செடிகளெல்லாம் வளர்ந்து பெரியமரங்களாகி, (19) எப்போதும் மலர்களாலும், கனிகளாலும், குலுங்கநிறையலுற்றுப் பெரிதாகிவிட்டன. இவளால் வளர்க்கப்பட்ட மான்குட்டிகள் மக்களோடுமக்களை யடைந்துவெகுமடங்காய் அதிகரித்துவிட்டன. (20) அவ்வளவு காலமாகியும், சகல ஜகங்களை யு மதிகரித்த பிரபுவும், பரிபூர்ணருமாகிய ஸ்ரீஸ்தாசிவமூர்த்தி யாதுகாரணத்தால் இவள் முன்னர் விஜயம்செய்ய வில்லையோ? அது மிகவாச்சரியம். (21) ஓ! பாட்டனாகிய பிராம்மணோத்தம! நீராயிரம் சந்திரனைக்கண்ட விருந்தராகின்றீர்: ஸ்ரீபரமேசுவரனின் வஞ்சுக்குச்சீக்கிரத்தில் பிரஸாதஞ்செய்யும்படி நீரனுக்கிரகம் செய்யவேண்டும்”; (22) என்று ஜயை விஜயையென்ற தோழிகள் கூறி ஓய்ந்த பிறகு, சகலகுண சம்பூர்ணராகிய கிழவனார் கைகளைக்கொட்டிச் சிரித்துக்கொண்டு, (23) உமாதேவியினுடைய திருமுகத்தையுற்றநோக்கி “வாராய் கிராஜன்பெண்ணே! உனது பாங்கினால் சொல்லப்பட்டவையெல்லாம் யதார்த்தந்தானோ? அல்லது பரிகாசமாய்ச் சொல்லுகின்றார்களோ? அதைச்சொல்” என்றனர். (24) தேவியானவள், ஜகங்களுக்கெல்லாம் பரீபர குருவாகிய இக்கிழவனாது வசனத்தைக்கேட்டு, ஜகங்களுக்கெல்லாம் தாயும் கிராஜனுக்குச் செல்வப் பெண்ணுமாகியவம் மணி அக்கிழப்பிராம்மணனைப் பார்த்துரைக்கின்றாள். (25) “ஓ! வாரீர் பாவு மறிந்த மகாபுத்திசாலியாகிய விருத்தப்பிராம்மணரே! தேவ

ர்களாலும் டையப்படுவதற்கு முற்று மசாத்தியமாகிய பரமசிவனையே வேண்டுகின்றேன். (26) வாரீர் பிராம்மானோத்தமா! அவரைக்கணவனாக அடைவதற்கு மார்க்கமாக இத்தவத்தை நாடியிருக்கின்றேன். எனது கோரிக்கையிதுவே! இதற்கு வழிதான் பிறக்கவில்லை. (27) நானோ கேவலம் பேதைமையுள்ள சிறியவன்? அம்மகானுபாவனோ வாசாமகோசரன்; (நாவுக்கெட்டாதவர்) எனக்கவரொவ்வளவுதூரம். ஆயினும் ப்ரமேசுவரனை அடியார்களுக்கு நேசனென்று தேவர்கள் சொல்லுகின்றார். (28) வாரீர் ஐயோ! ஸ்ரீ பரமேசுவரன் அடியாள்மீதருள்புரியும்படி தேவரீரனுக்கிரகிக்கவேண்டும்?" என, அவ்வம்மனது வசனத்தைக் கேட்டுக் கிழவனாடிக்கடி, சிரக்கம்பனம் செய்தனர். (29) "ஓகோ! கோ! என்ன கஷ்டம்! இப்பருவதகுமாரியானவர் முற்றும் சிறந்த சுந்தரவடிவமுள்ளவளாயிருந்தும், பார்ப்பதற்கும், குறிப்பிடுவதற்கும் தகாதவனும், உலகினர்களால் நிந்திக்கப்படலுற்றவனுமாகியவனைக் காமுறுகின்றார்! (30) அடி! பெண்ணே! இதையொத்த தூர்ப்புத்தி யுந்தனுக் கெவ்வகையிலுண்டாயிற்று? யாவராலுபதேசிக்கப்பட்டது? இது விஷயத்தி லனும்திகொடுப்பதைப்பற்றி மனதினால் நினைப்பதற்குக் கூட யான் சகியேன். (31) முற்றும் தீர்ந்த, சுந்தரவடிவமுள்ள திருமேனியுடையவனும், அதிலும் சருவ மங்களையாகியவளுமாகிய வந்தனையும், மயானத்திற்குடியிருப்போனும், சர்ப்பங்களை யாபரணமாகப் பூண்டவனும், உச்சியிற்சடையைத் தரித்தவனும், (32) தோலெலும்புகளை யலங்காரமாகத் தரித்தவனும், பப்பங்கரமுள்ளவனும், என்றும் பூதப்பிரோதங்களாற் சூழப்பட்டவனுமாகிய ருத்ரனையும் நன்காராய்ந் துக்கிக்குமளவில் எனது மனம் மிகவும் கொந்து துயரமடைகின்றது. (33) வாராய் சுந்தரமேனியாளே! முந்தியொன்றுகேள். தம்பதிகள் (பெண்மாப்பிள்ளை) சுந்தரவடிவம் முதலிய எல்லாவற்ற சிறப்பினிலு மொற்றிருத்தல்வெண்டும்; இங்ஙனமாயின் சிம்மாசனத்தின்கண் வீற்றிருப்பதற்குரியவளாகிய நீ, அவனுடன்கூட அபஸ்மாரத்தின் * கண்ணுட்காருவதற்கெப்படித் தகுவாய். (34) ஓ! கோ! கலியாணசீலமுள்ளவளே! நீ பட்டுக்கயிறாகிய பிரதிகாத்தைக் (கையிற் கட்டப்படுகிற திருமணக்கயிறு) கட்டிக்கொள்வதற் குரியவளாயிற்றே! புஸ்ஸென்று சீறுதலுடன் கூடிய ஸர்ப்பத்தினது சீதள வுடலினுற் கட்டப்படுவதை யெங்ஙனம் சகிக்கலாவாய்? (35) ஐயோ! உலகில் பெண்களுக்கெல்லாம் தங்கத்தினு லமைக்கப்பட்ட மாங்களியச் சரட்டைக் கட்டுவது வழக்கமாயிருக்கையில், வாராய் சிறந்த லக்ஷுமீனிலாஸம் பொருந்திய சுந்தரி! சூலாயுதத்தைத் தரித்த அச்சிவன் கிருஷ்ணஸர்ப்பமாகிய மங்களசூத்திரத்தையு

* ஸ்ரீசாம்பழர்த்தி யானவர் அபஸ்மாரத்தின் மீது வீற்று நிற்கின்ற வரலாற்றைப் பற்றிய சரித்திரம் வருகிற தக்ஷகாண்டத்தில் விஸ்தரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

ந்தன் கழுத்தினிற் கட்டலாகுமே! (36) திருமணப்பெண்கள் மாப்பிள்ளைகளாலளிக்கப்பட்ட வெணப்பிடைகளையுடுப்பது வழக்கம். நீயோ இரத்தம் கசியலுற்ற சிங்கத்தோலையும், புலித்தோலையு முடுக்கலாகுமே! (37). உலகினில் பெண்மாப்பிள்ளைகள் அக்கினியில் நெற்பொரிகளை ஹோமம் செய்து பிரதக்ஷணம் செய்துவருவது வழக்கம். நீயோ அவனது கையைப் பற்றிக்கொண்டு சுடுகாட்டுத் தீயைச் சுற்றிவரல்வேண்டுமே! (38)

பதிமுன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் கசு—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

உலகினில் பெண்மாப்பிள்ளைகள் மதயானைமீது வீற்றிருந்து வேதியர்களால் ஸ்வஸ்திவாசனங்கள் (வாழ்த்தலுக்குரிய வேதமந்திரங்கள்) சொல்லப்படுவதுடனும், அனேகவித மங்கள் வாத்திய முழக்கங்களுடனும், கட்டியக்காரர்களது விருநாவளித்துதிசுளுடனும் ஊர்கோலமாடுவது வழக்கம். (1) நீங்களோ கிழவெருடின் மீதுட்கார்ந்து பூதவேதாளங்களால் சேவிக்கப்படலுற்றுச் செல்வதை யூரர்கண்டு நகைக்கலாவார்கள். (2) சிறந்தமேனியர்ளே! மற்றொன்றுகேள்! குணங்களற்ற உந்தன் திருமணமாப்பிள்ளை யுலகவழக்கம் யாதொன்று மறியாதவன்; உடையற்ற நிர்வாணி; விகார வடிவம்பொருந்தியவன்; (3) பெரும்பாலு மிகொட்டினிலே குடியிருந்து, தோல், எலும்பு, ஸர்ப்பம் இதுகளை யாபரணங்களாகப் பூண்டு, அபஸ்மாரத்தின் மீதேறிச் சடைகளின் கட்டைவிரித்துக் கொண்டு (4) நெருப்பையும், டமரு (உடுக்கு) வாத்தியத்தையும் ஸையிற் பற்றியவனாக, பிதோத, பூத, பேதாளங்களது கரதாளத்தின் லயத்தை யனுசரித்து இடுகாடுதனி லடிக்கடி கூத்தாடியவன். (5) நேர்த்தியாகிய முகத்தையுடைய பெண்ணே! இதைப்போன்ற ஆபாஸகிருத்தியங்களை உலகில் மற்றெங்கும் கண்டதில்லை. இவ்வுலகினில் மாப்பிள்ளைக்குரிய முக்கிய ஸம்பத்துகள் யாதென்றால்:— சுற்றத்தார், நல்ல இலக்ஷணம், நல்லொழுக்கம், (6) வித்தை, நிறைந்த செல்வம், நல்லமனசு, நற்குலப்பிறப்பு, வியாதியின்மை இவைகளே. ஓ! சுந்தரி! இக்குணங்களில் யாதாமொன்றாவது முக்கண்ணிடத்திற் காண்பதில்லைபார்! (7) யானுந்தனைச் சொல்வதற்காரியமில்லை; இதைப்போன்ற துர்மார்க்கத்திற் பிரவிருத்திக்கின்ற வந்தனைத் தடுக்காமல் நின்ற வுனது தாய் தந்தையர்களைச் சொல்லுகின்றேன். (8) ஆனால் இவ்வுருத்திரன் சகல வித்தைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவ னென்பதை யானறிவேன்.

இவன், இவ்வகை யொத்தவனாயினும், முனிவர்கள் தன்னையே உபாசிக்கும்படி தந்திரஞ்செய்கிறான். (9) அவனது மாயா வினோதத்தினால் நீயும் அவனது கையிலகப்பட்டுக் கொண்டாய். ஆ! பாங்கிப்பெண்களா! நீங்களாயினும் உங்களது தோழியை யிது அகாரியமென்று தடுக்கவொண்ணுதா? (10) ஆனாலுனக்கு அனுகூலமாகியதை யிப்போது யானுரைக்கின்றேன் கேள். யான், வாலிபனாகிய ருத்திரனிலும் மேன்மையுள்ளவனாகின்றேன். ஏனென்றால் கிழவனாயினும், நல்ல குணமும், ஒழுக்கமுமுடையவனும், பெரியோர்களால் மெச்சத்தக்கவனுமாகின்றேன்; (11) இவ்வுலகினில் எந்தனைப்போன்ற, சகல வித்தைகளிலும் சிறந்த புலவர் யாவருமில்லை. என்னைக்காட்டிலும் அஷ்டைசுவரியமும் பொருந்தியவர் யாவரும் பார்மீதில்லை. (12) நீ வீண் பிரமத்தினால் அவனை வேண்டுகின்றாய்; நானோ உன்னைப் பலவாறாய்ப் பிரார்த்திக்கின்றேன். நிர்த்தன புருடனாகிய முக்கண்ணன், குபேரனுக்கு அவனது செல்வத்திற்காகச் சினேகிதனாகின்றான். நானோ, (13) கேளாய்! புகழ்ச்சிபொருந்திய மாதே! எந்தனை யடுத்தவர்களாகிய உலகினர்க ளெல்லோர்களுக்கும் நேசனாகின்றேன். செல்வமுடையோர்க்கெல்லாம் அதிக செல்வத்தைப்பெற்ற யான், என்றும் வெண்டிய பொருளையெல்லாங் கொடுக்கின்றேன். (14) எனதுழியத்திலே ஆஸக்தியுள்ளவர்களது வீட்டில் பெயர்போன காமதேனுவும், அவர்களது வீட்டைச்சார்ந்த சிங்காரவனத்தில் கல்பகவிருஷ வரிசைகளும் நிலையாயிருக்கின்றன. (15) ஆகையால், வாராய்! சிறந்த வதனமுடைய மாதே! நீயிங்கு எல்லாவற்றையு மாராய்ந்து என்னைக் கணவனாகக்கொள்; யான், விருத்தனாயினும், எனது தவபலத்தினால் நித்தியனும், வாலிபனுமாகின்றேன். (16) பழுதற்ற வழகு குழலாய்! என்னைவிட்டு நிரக்குணனாகிய (சத்துரஜத்த மோகுணங்களுக் கெட்டாதவொன்பது கருத்து) மற்ற ருத்திரனையுனது நாவிராற்புகழாதே;” என்றிவ்வாறுரைத்துப் பிரபுவானவர் தேவியினுடைய முகத்தைக் கொஞ்சம் புன்னகைப் புடனுற்று நோக்கினார். (17) இவ்வாறாகக் கிழவனார் கூறலுற்றதைப் பரமேசுவரியானவன் செவியுற்றதில் கோபங் கொண்டவளாகச் செவிகளைப் பொத்திக் கொண்டு துரிதமாக அவர் தனது பின்பக்கத் திலிருக்கும்படி திரும்பினின்று, “அட! பாங்கி! யாவனோ வோரசுரன் கிழவனாக இங்கெனது தவ வனத்திற்கு வரலுற்றான்: அல்லது முந்தி என்னால் ஜன்மார்திரங்களிற் செய்யப்பட்ட பாவமே (19) இவ்வாறாக மூர்த்தி கரித்து வந்திருக்கவேண்டும்; இல்லையாகிவிது யாவரால் செய்யப்பட்ட இடையூறோ காண்கிலேன். பின்னும் பேசுவதற்கிச்சைகொண்டெத் தனிக்கின்ற இவ்விருத்தமானிடனைத் தடுத்துவிடு. (20) கிழவராகிய நீர் புத்திதமொறலுற்றுப் பிதற்றுக்கின்றவராயினும், ஸ்ரீ பரமேசுவரனைப்பற்றி யொன்றுமட்டில் சரியாகவுரைத்திருக்கிறீர்; அதாவது ஈசன், சத்துவரஜஸ்தமோ கு

ணங்களாகிய மூன்றுகளாலும் எட்டப்படாதவரும், தமஸ்ஸென்ற அக்
 ஞானத்தினின்று வெகுதூரத்தில் நிற்பவரும், (21) சூரியனுடைய நி
 றத்தைக்கொண்டவருமான பரமேசுவரன் குணங்களற்றவனென்று உம்
 மால் சொல்லப்பட்டது. நல்லது! ஓய்! பித்தம் தலைமேற்கொண்டகி
 முவனாரே! இப்போதும்மாலுரைக்கப்பட்ட யாவு முமதறிவுமாறாட்டத்
 தின்பேரிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (22) யாதொருஸ்ரவேசவரனு
 டைய பாதத்தையும், சிரசையும் காணவேண்டியவர்களாக பிரம்மாவும்,
 சருவகுணசம்பூர்ணாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுவும்வர்களது தூரணிக்கு மேற்
 பட்ட முயற்சியைச் செய்தும் காணமுடியவில்லையோ அப்பரமேசுவர
 னுடைய மகிமையதுலேசாலேசத்தைக்கூட யாவர்தானறிந்தவர்? (23)
 இங்ஙனமாகையில் பிரபஞ்சங்களை விளங்கச்செய்கின்ற ஸ்ரீ சம்புவான
 வர் கேவலம் விருத்தராகிய வும்மாலெங்ஙன மறியப்படலாவார்? ஆ!
 அடி! பாங்கி! பின்னுமேதோ பேசுவதற்காக வுதடுக்கையசைத்து மு
 ணுமுணுக்கின்ற இந்நரைத்தலைக்கிழவனைத் துரத்திவிடு. (24½) யா
 துமறியாத இக்கிழப்பிராம்மணரொங்கே! சருவக்ஞமுர்த்தியாகிய ஸ்ரீ ப
 ரமேசுவரனெங்கே! (25) இவர், முந்தி ஸ்ரீ கௌதமமுனிவரின் சாபத்
 திலகப்பட்ட பாஷண்டர்களி லொருவராயிருக் கவேண்டுமென்பது நிச்
 சயம்; அல்லது ஸ்ரீ ததீசமாமுனிவரின் சாபத்தால் பிரஷ்டர்களாகிய
 வர்களைச் சேர்ந்தவராயாவது இருக்கவேண்டுமென்பதில் சந்தேகமில்லை;
 (26) இல்லாவிடில் எனது தவத்தின் விக்கினமே (இடையூறு) இங்ங
 னமாக மூர்த்தீகரித்து வந்திருக்கவேண்டுமென்பது சத்தியமே! இது
 மிகவுமாச்சரியம்; இப்பித்தரோகம் பிடித்தமானிடன் இவ்வளவு வயது
 சென்றகிழவனாயினும் இன்னது ஜீவாத்துமா இன்னது பரமாத்துமா
 அல்லது இன்னதுசேதன மின்னது அசேதனமென்ற பருத்தறிவில்
 லாதிருக்கிறான். (27) தாறுமாறப்பித்தம்றுகின்ற விக்கிழவன், பிடித்
 துத்தள்ளியும் போகாமல் சண்டித்தனமாய் விழுகின்றான்; இனியானி
 வர் மூன்னிற்பதுதகுதியல்ல; யானிங்குவிட்டுச் செல்லுகின்றேன்;
 (28) எனவுரைத்துத்தேவியானவள் அடிக கோபத்துடன் பின் திரு
 ம்பிச்செல்லத்தீர்மானித்தனள்; (28½) பிறகு ஸ்ரீபகவான் மந்தகாஸ
 த்துடன் கூடிய முகாரவிர்த்தத்தோடுபிரஸன்னராக (29) தனது நிஜவு
 ருவத்தைக்கொண்டு தேவியின் முன்பாகப் பிரத்தியக்ஷமாயினர். நீல
 கண்டரும், விருபாக்ஷரும், (நெத்தியிற் கண்ணுடையவர்) நித்தியரும்,
 என்றும் சுந்தரமூர்த்தியாகியவரும், (30) தேவகணங்களால் மலர்மாரி
 பொழியப்பட்டு விளங்கியவரும், சருவப்பிரபஞ்சத்துக்கும் மூலபுருட
 ராகியவருமான ஜதீசன் சொன்னதாவது:—“மிகவும் சிறந்த சுந்தர
 மேனியாளே! யாமுனது தவத்தினால் (31) விலைக்குவாங்கப்பட்ட வு

னதடுமையாயினேம்; உனக்குவேண்டிய மேன்மையாகிய வரனைக்கொடுப்பதற்குச்சன்னத்தாகின்றோமென்று தேவேசனும், சுந்ததையளிக்கின்றவரும், சமுசாரமாகிய வியாதிக்குச்சிறந்த வெளஷதமாகிய வருமான பரமேசுவரன் திருவாய் மலர்ந்தருளுகையில் (32) ஸ்ரீ பார்வதியம்மையானவள் சீக்கிரத்தில் தனது தவநியமத்தினால் கொண்ட பரிசிரமங்கள் நீங்கியவளாகி, தேகநடுக்கத்தினாலும், பயத்தினாலும், மயிர்க்கூச்சலினாலும், மிகுந்த பேராநந்தத்தினாலும்வார்த்தைகள் தடுமாறலுற்று, (33) ஸ்ரீ பகவானுடைய விரண்டு பாதாவிந்தங்களில் தண்டனிட்டு அஞ்சலிகொண்டு துதிசெய்ததாவது:—“புலவர்கள், வேதாந்தங்களில் முக்கிய புருடனாக பாவனைச் சொல்லுகின்றார்களோ, (34) யாவர் பூமி, அந்தரிக்ஷம், சுவர்க்கும் முதலிய வெங்கும் வியாபித்து நிற்கின்றவரோ அவ்வுமக்கு வந்தனம்செய்கின்றேன். யாவருடைய விரண்டு பாதாவிந்தங்களைத் தியானம் செய்வதினால் பாவங்களைத் தொலைத்து (35) பயமற்றவர்களாகி மோகூத்தையடைகின்றார்களோ அவ்வுமக்கு வந்தனம் செய்கின்றேன். யாவருடைய கிருபாதிருஷ்டியால் நோக்கப்பட்டவர்களிடத்து அக்ஞானமும்பாவமுமனுகாமல் (36) அவர்களுகினர்களால் வந்தனிக்கப்படும்படி யாகின்றார்களோ அவ்வும்மைச் சாணமடைகின்றேன். நித்தியையைவிட்டு, சுவாசத்தையடக்கி, மன அடக்கத்துடன் பக்தி சித்தர்களாக (37) யாவரைத் தேஜோவடிவமாகத் தியானிக்கின்றார்களோ அவ்வும்மைச் சாணமடைகின்றேன். ஓ! தேவேசனாகிய பிரபுவே! எந்தனை யங்குகரித்துக் காத்தருளவேண்டும். (38) ஓ! மகாதேவா! மூவுலகினிலும், நீரடியார்களுடைய துரிதங்களை நீக்குவோராக வறியப்படுகின்றீர்; ஓ! கருணைக்கடலாகிய பிரபுவே! அடியாளாகிய வெந்தனை யங்குகரித்தருளவேண்டும்” (39) அழகிய சந்திரகலையை யுச்சியலங்காரமாய்க்கொண்ட பரமசிவன் இவ்வாறுகியதுதிகளால் களிப்படைந்து சொல்லியதாவது:—“வாராய் பார்வதி! யாம், தேவர்கள், சித்தர்கள் முதலியவர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டவராக நாளைதினம் நடக்கப்போகின்ற கலியாண மகோற்சவத்துக்கு வந்து உனது பெற்றோர்களின்னுமதியின்பேரி லுந்தனைப் பாணிக்காகணம் செய்கின்றோம்” (40½) சம்புவானை ரிவ்விதமாக வானளித்துக் கைலைமையை யடைந்தனர். (41) மனமதனைத் தண்டித்த பரமசிவனங்கு, மனதினாத்தன்மையே (ஸ்ரீ பரமசிவனையே) பாவனைசெய்து நிற்கின்றவும், முனிவர்களுக்கெல்லாம் வெகு மேன்மைகொண்டவர்களுமாகிய ஸப்தருஷிகளை (அத்திரி, புருகு, குத்ஸர், வஸிஷ்டர், கௌதமர், காசியபர், அங்கிரர், முதலியவர்கள்) திருவுளத்தில்நினைத்தருளினர். (42) தேவாதிதேவனாகியபிரபுரினைத்தமாத் திரத்தில் அம்முனிவர்கள், இன்னதுகருத்தியம் இன்னது அகருத்தியமென்பதுகூடத் தெரியாதிருக்கும்படி, யுள்ளம் பரவசப் பட்டவர்களாகவும், பரப்பிரம்மமாகிய “ஸ்ரீசிவனேஸத்தியம்சிவனேஸத்திய”

மென்று எப்போதும் ஜபித்துக்கொண்டும், அடியிற்கண்டபடி யுரைத்
 துக்கொண்டு, ஸ்ரீ பரமேசுவரனைத் தரிசிப்பதற்காக முற்றும் பரபரப்பு
 டன் பிரபுவினுடைய சன்னிதானத்துக்கேகினர்கள். (43-44) ஓ! ஜக
 தீசா! இப்போது கொண்டிருக்கிற வருவமானது ஜகங்களைச் சிருஷ்டிப்
 பதற்கானதா? இரகூழிப்பதற்கானதா? சமுகரிப்பதற்கானதா? அல்லது
 அனுக்கிரகிப்பதற்கானதா? வென்பதைச் சொல்லியருளவேண்டும். (45)
 தேவரீர் சிருஷ்டி ஸ்திதி முதலிய கருமங்களைச் செய்வோராயினும் யா
 தொரு கருமமும்ற்றவராயிருக்கின்றீர்; கல்வியுள்ளோராயினும் யாதொ
 ரு கல்வியு மற்றவராகின்றீர். வடிவத்தில் பழுதற்றவராயினும் கழுத்
 தினிற் கழுத்தவரும், பாவபுண்ணியங்களது பற்றற்றவருமாயிருக்கி
 ன்றீர். (46) நித்தியரு, மழுக்கற்றவருமாகியதால் ஸதாசிவ (என்றும்
 மங்களமூர்த்தி) னென்று பிரசித்திகொண்டிருக்கின்றீர். தேவரீ ரொ
 ருவர் பரப்பிரம்மமேயின்றி பற்பல வுண்டென்பது இல்லையே. (47) நீ
 ரோ ருத்திரராகின்றீர், பிரம்மாவும் நீரோ, விஷ்ணுவும் நீர்தான், எல்லாப்பி
 ஜைகளுக்கு மதிபதியும் நீரோ; சுவாகா, வஷட் இவைகளின் வடிவமும்
 நீர்தான்; இயாகமும் நீர்தான், அக்கினியும் நீரோ. (48) ஓ! பிரபுவே! தே
 வரீர் முக்காலத்திலுமிருப்பவரென்பதை யாங்களறிக்கின்றோம். உலகி
 ன்மீதுள்ள மகாத்துமாக்களால் சகலபுவனங்களுக்கும் மேற்கொண்ட
 வொன்றும், அளவற்ற ஐசவரியங்களையுடைய மகேசுவரனாகிய வும்மி
 டத்தினின்றே பிரபஞ்ச மனைகவிதமா யுண்டாகி நிற்கின்றதென்றும்
 அறியப்படுகின்றீர். (49½) தேவரீர்மீதினின்றி தவறாதபக்தியானது
 எங்களுக்குண்டாகும்படி யனுக்கிரகிக்க வேண்டுகின்றோம். (50) தே
 வரீர் எங்களை நினைக்கும்படி நேர்ந்ததானது யாங்களெப்போதும் வே
 தமோதுகின்றததும், கடுமையான தவத்தைச் செய்தலினதுமானமிருந்த
 பயனேயின்றி வேறில்லை. (51) கேளீர் பிரம்மமேனோத்தமர்களே! இ
 ம்முனிவர்களிவ்வாறாக வுரைத்துக்கொண்டு மலைகளிற்சிறந்ததாகிய கை
 லைகிரியிலுள்ள, தேவாதிகேவனாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய ஆலயத்தி
 ற்கு ஓர் நொடியிற்சென்று, அடியார்களுக் கபயமளிப்பதிலே யெப்
 போதும் கவலைகொண்டவரும், சகல ஆதிவியாதிகளைத் தீர்ப்பதனால்
 ஸ்ரீ ருத்திரரென்ற பெயரைக் கொண்டவருமான ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய
 கட்டலையின்படி. கோபுர வாசற்படியின்கண் வீற்று நின்ற ஸ்ரீ நந்திப்
 பிறுனைக், களிப்பினால் மனம்பூரித்தவர்களாகத் தண்டனிட்டார்கள்.
 (52) ரிஷிசிரோஷ்டர்களா லுரைக்கப்பட்ட, ஸ்ரீ பரமசிவனுக்கு முற்றும்
 ம் பிரியமாகிய வித்தோத்திரத்தைப் படிக்கின்றவர்களும், கேட்டாநந்
 திக்கின்றவர்களும் உலகினில் பிள்ளைகள், பெண்டிர், பசுக்கள் முதலந்
 த சகல பாக்கியங்களையுமனுபவித்து அந்தத்தில் மறுபிறப்பற்றமோ
 கூத்தை யடைவார்கள். (53)

பதிநான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் கடு—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

சூகர் சொல்லுகிறார்:—கேளிர் பிராம்மணர்களே! ஸ்ரீசம்புவைத் தரிசிப்பதி லாவல்கொண்ட ஸத்தரிஷிகள் வாரீர் தேவனே! சமயம் யா தென்று அந்நத்திப்பிரானே வேண்டினார்கள். (1) சிலாதரின் செல்வனு ம் தேவனுடைய விடைபெற்று இம்முனிவர்களை ஸ்ரீமகேசுவரன் முன் பாக இட்டுப் போயினர். (2) முனிவர்கள் பிளுகமென்ற வில்லைப் பற் றியவரும், மிக சுந்தரவாஸிபரும், முற்றும் மெதுவாகிய திருமேனி யால் விளங்கியவரும், தவிய ரத்திபரணைலங்கிருந்தும், பல்வித மல ர்களையணிந்தவருமாகிய மகாதேவனே, களிப்பினால் மெய்மறந்தவர்களு ம், ஆந்நத்தக்கண்ணீரினால் கண்கள் கலங்கிய வர்களுமாகதாரத்திலிருந்தப டியே கண்டு நமஸ்கரித்தார்கள். (4) அந்நத்திக் கடவுள் முனிவர்களை யீசனருகற் சேர்ப்பித்தபிறகு அவர்கள், மற்றவரின் கண் துர்லபமாகி ய வினோதஞானத்தைக் கொண்டவரும், பிறப்பற்ற பிரபுவுமாகிய பா மேசுவரனைச் சமீபத்தினின்று கண்டு, (5) உள்ளத்தில் நினைத்துக்கொ ண்டது யாதெனில்:— இச்சுந்திரமூர்த்தியை மன்மதன் கண்ணுற்றதி ல் உண்மையாக இலஜ்ஜையடைந்தே தேகத்தை யிழந்திருக்க வேண் டுமேயின்றி நெத்திக்கண் நெருப்பினால் மாண்டானென்பது பொய் யே. (6) மனாக்கண்ணாகிய விஷ்ணு * வானவ ரிவரழகைக் கண்டு பெண்ணுருவம் கொண்டிருக்கிறார். இவனைக் கண்டதில்தேவபத்தினி களும், ரிஷிபத்தினிகளும், மோகித்து விட்டார்களென்பதில் ஆச்சரி ய மொன்று மில்லை. (7) இச்சுந்திர வடிவுள்ள ஜகதிசனைக் கண்டு புரு டர்களது மனமில்வாறாக மயங்குகையில் பெண்டர்கள் விஷயத்தைப் பற்றி யாதுரைக்கவேண்டும். ஸத்தரிஷிகள் இவ்வாறாக நினைத்து இ ரண்டு வழிகளாலும் மலரப் பார்த்துப் பார்த்து (8) ஆனந்தித்து சமு சார பயத்தினின்று விடுவிக்கின்ற ஸ்ரீமகேசுவரனை யுள்ளத்தில் தியா னித்து வந்தனித்தார்கள். மகாதேவரு மவர்களை நோக்கி அழகிய மொழிகளா லுரைத்ததாவது:—(9) நம்மீதொப்பற்ற பக்தி கொண்ட வர்களும், நமது மனதுக் கிசைந்தவர்களும், மகாபெருமைபொருந்திய வர்களுமாகிய நீங்கள் ஆசனங்கள் மிதுட்காருங்கள். (10) இப்படி தே வேசுவரன் சொல்லு கையில்ப்போ தெல்லோர்களு மஞ்சலி செய்து கொண்டு அவரவர் வயது முறைவரிசைப்படி யுட்காரந்தனர்கள். (11) பிறகவர்களில் வசனமுரைப்பதில் திறமைபெற்ற வஸிஷ்ட முனிவொ

* இக்கதையின் வரலாறுகள் மேல் வருகின்ற தக்ஷகாண்டத்தில் விஸ் றிக்ஷப்படுகின்றது.

முந்து அஞ்சலி செய்து கொண்டு தண்டனிட்டு ஸ்ரீ மகேசுவரன் முன் பாகத் தெரியப்படுத்திக் கொண்டதாவது:—(12) “ஓ ஜகதீசா! யாதா மொரு வனுடைய மனமும்மை நினைக்கி லவன் மகாபாக்கியவான்களில் முதன்மை யாகின்றான். இங்ஙனமாயில், தேவரீரது திருவுளத்தால் நினைக்கப்பட்ட எங்களது பாக்கியத்தின் கெவுரவ மெவ்வாறுரைக்கப் படலாகும். (13) ஓ! சங்கரா! தேவரீரது கிங்கரர்களாகிய வெங்களுக் கெச்சரிக்கை யிடுவீர்கள்: அல்லது அயலார்களல்லாத எங்களைச் சமுசாரக் கடலினின்று பாதுகாத்தருளுவீர்கள்”. (14) பிறகு தேவன் சொல்லியதாவது:— “யாமுங்களை நினைத்தகரியம் யாதென்றால்:— யாம்நமது எட்டுமூர்த்திகளாலு மெல்லா வுலகினர்களை யுமனுக்கரசுக்கின்றோம்; (15) கேளீர் முனிவர்களே! அங்ஙனமாகிய எம்மைச் சத்துருக்களால்துன்பமடைந்த விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் அது துன்ப நிவர்த்திக்காக வுள்ள மைந்தனை யாமடையும் படி வேண்டினர்கள். (16) முனிந்திரர்களே! யாமும் நல்லது! அப்படியே செய்யலாகுமென்று அத்தேவர்களது சத்துரு நிவர்த்திக்காக ஓர்படைத்தலைமைவீரனை யவர்களுக்கு வாக்குறுதி செய்திருக்கிறோம். (17) தேவகிளோஷ்டர்க ளெல்லோர்களுமிப்போதுகூட மூன்று அசுரர்களாலும் வதைக்கப்படுகின்றார்கள். யாம் லேநானியை (படைத்தலைமை வீரராகிய சுப்பிரமணியன்) யுண்டுசெய்து, யாவராலு மெதிர்க்கப்பட முடியாத ரூபத்மனை (18) யவனது தம்பிகளுடன், முந்தி நாம் திரிபுராசுரர்களைக் * கொன்றதுபோல், தீர்த்துவிடுகின்றோமென்று நம்மாலபயமளிக்கப்பட்டதின்பேரில் விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் சென்றிருக்கிறார்கள். (19) ஆகையால் யாம் கிரிராஜகுமாரியைப் பாணிக்கிரகணம் செய்யவிரும்புகின்றோம். அவளோவென்றால் நமதுஇச்சாசக்தி, ஞானசக்தி, கிரியாசக்தி ஆகிய மூன்று சக்திசுவரூபமுடையவள். (20) அவள் நம்மைவிட்டு என்னும் பிரியாதவளாயினும், சூரியனைவிட்டு அவனது காந்திபிரிபட்டதாகத்தோன்றுவதுபோல், தோன்றுகின்றாள்; அதுலுமவள் நம்மையுத்தேசித்துக் கடுமையான தவத்தைச்செய்தாள். (21) ஆகையால்தான் யாமவளைப் பாணிக்கிரகணம்செய்யவிரும்புகின்றோம். அது நிமித்தமாக, கிரஹஸ்தாசிரமத் (மனையாளொடு கூடிவாழ்தல்) தைக்கொண்டமுனிந்திரர்களாகிய நீங்கள் பெண்டிர்களுடன் சந்தோஷமாக மகாபெருமை கொண்ட இமராஜனிடஞ்சென்று கேட்குதல் வேண்டும். (22½) இனிப்பிராம்மணர்களுக்கூள் உலகத்திலிம்முறையின் வழக்கமேயென்றும் செல்லத்தக்கது. (23) கலியாணகுண சீலத்தையுடைய அருந்ததியும் மாள், கிரிராஜனது பட்டஸ்திரீயாகியமேனசையம்மை யிதுவிஷயத்தில்

* இக்கதையின் வரலாறுகள் வருகுற உபதேசகாண்டத்தில் விவரிக்கப் படுகின்றன.

மறுதனிக்காதபடி வாக்காதுரியம் கொள்ளட்டும். (24) இதையொத்த காரியங்களில் குடிஸ்தீரிகளுக்கு சாமர்த்தியமிருக்குதல்வேண்டும். யாதுமுயற்சியால் காரியமானது மனமொத்து நிராக்ஷேபனையாய்ச் சித்திக்குமோ, (25) அதற்குத்தகுந்தஉபாயங்களோடு முயற்சியைச்செய்யல்வேண்டும். வேதாந்தப்பயிற்சியாலே நிச்சயிக்கப்படப் பெற்ற வராகிய பரமேசுவரன் (26) கலியாணம்செய்துகொள்வதில் விருப்பம்கொள்ளும்போது முனிவர்களும்அதுவிஷயத்திலுள்ள இலஜ்ஜையை விட்டார்கள். பிறகு முனிவர்களெல்லோர்களும் ஜகங்களுக்கெல்லாம் பராபரகுருவாகிய மகாதேவனை(27)ப்பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து இமயகிரியை நோக்கிப் புறப்பட்டு ஆகாய மார்க்கமாய்த் துரிதத்திற்சென்று மலையீற்றுங்கலுற்றார்கள். (28) அங்கு மூவுலகிலும் ஓஷதிப்பிரஸ்தமென்று பெயர்போன இமராஜனுடைய ராஜதானியானது முனிவர்கள் பார்வையிற் பட்டது. (29) அங்குயுகந்தோறுமுள்ள வித்தியாசம், கிழத்தனம், மனவருத்தம், வியாதி, கெர்வம் இவைகளில்லை. யெளவனத்தைத்தவிர வேறு பருவங்களில்லை, இங்ஙனமாகிய ராஜதானிக்கு முனிவர்களேகி(30)அளவிலே அப்பட்டணத்தின் மத்தியிலுள்ள ராஜகிரகத்துக்குச் சென்றனர். இமராஜனும்கூரிய தேஜஸ்ஸைக் கொண்டவர்களாக உலகெல்லாம் பிரகாசிக்கச் செய்கின்ற ஸப்தரிஷிகளை யங்கா காயமார்க்கத்தில் கண்டு, (31½) அவர்கள் பூமியை வந்து சேருவதற் குள்ளாக அர்க்கிய பாத்தியாதிகளைச் சேகரித்துக் கொண்டு மனையூள் சகிதமாக முந்தித்தயாராய்நின்றனர். (32½) இராஜனவர்களைப் பெண்டிர்களுடன் ஆஸனம் களிலுட்காரவித்து(33) பரமானந்தம் கொண்டவனாக அப்போதவர்களை யர்க்கிய பாத்தியாதிகளாற்பூஜித்து,கிருந்தியாகிருந்தியமென்றபகுத்தறிவுள்ளவனாகவும்சந்தோஷபுத்தியுடையவனாகவும்,பக்தியோடவர்களைத்துத்தெய்தான். (34) முனிவர்களும்ராஜனை நோக்கி “ஓ! ராஜனே! நீர் க்ஷேமமா? உமது பிரஜைகள் செளக்கியமா? (35) பருவதராஜர்களுக்குள்ளாகவு மதுசெங்கோல் சரிவரச் சென்றுவருகின்றதா? மந்திரிகள், பந்துக்கள், மித்திரர்கள்முதலியவர்கள் உம்மீது நேசத்தை யுறுதியாகக் கொண்டிருக்கிறார்களா? (36) வென்றுக்ஷேமம்மாசாரங்களை விசாரித்தனர்கள். “வாரீர்ராஜனே! நீர் உலகினில் தன்னியர்களுக்குட்சிறந்தவரும், பூஜிக்கவும், வந்தனிக்கவும் படலொற்றவரும், மகாதவசியுமாகியதால், நீநெங்களால் மானிக்கத்தக்கவர்பற்றி ஆசனத்தின்மீது உட்காரும்” என்றனர். (37) பிறகு ராஜனும் அவர்களது வார்த்தையைக் கடப்பதற் பயந்தவனாக உட்கார்ந்து வணக்கமாகவும், மரியாதையாகவும் அஞ்சலிசெய்து கொண்டு ஓர்வசனமுரைத்தனர். (38) முனீந்திரர்களை! உங்களைனுக்கிரகத்தால் எல்லோர்களும் க்ஷேமம்; இப்போதே யான்கிருதார்த்தன்;யான்

கிருதார்த்தன்; உங்களால் புண்ணியவானாயினேன்; (39) இப்பொழுது மகாத்துமர்களாகிய பாரியைகளுடன் கூடிய உங்கலையான் தரி சித்தத னுலெனது ஜன்மம் பயனுளதாயிற்று. ஆனுலெனது மனம்பேராசை கொண்டு (40) மனவடக்கமுள்ள உங்களுக்கு, என்றும் கல் வாழ்வைத் தரலுற்ற பணிவிடைசெய்தலைக்காழுறுகின்றது வாரீர் பிராம்மணோத் தமர்களேஇப்பொழுது யா னுங்களுக்குத் தாசனாகவேண்டும். (41) நீங்களிப்போது மிகுந்த கருணையுடன் எந்தனைக் கிருதார்த்தனாகச் செய்தல்வேண்டும். தவத்தையே பொருளாக நாடிய அம்முனிவர்கள் அவ்வசனத்தைக்கேட்டு, (42) எல்லோர்களும் வாக் திறமையுள்ள அங்கிரமுனிவரை, இமவானுக்கு உத்தரம் சொல்லுழ்ப்படி திட்டம்செய்தனர். பிறகு ரிஷிகளுக்குள் மேன்மைபெற்ற, இலக்ஷுமீ விலாஸம் பொருந்திய அங்கிரமுனிவரும் அம்முனிவர்களுக்கு முன்பாக (43) மலைகளுக் கெல்லாமாசனாகிய இமவானைநோக்கி இன்பமானவசனமுரைத்ததாவது:— “கேளீரராஜனே! இந்நாங்களெல்லோர்களும்யாதுநிமித்தமிங்குவரலுற்றோம் (44) என்பதைப்பெண்டிர்களோடுகூடியவுமக்குச்சொல்லுகின்றேன்; மனையினுள்ளிருந்து உமது மனையாளைப் பெண், பிள்ளை, பந்துவர்க்கங்களோ டழைப்பிப்பீர். (45) கிரிராஜனே! தவசியாகியவுமதுபெண்ணுக்குக் கலியாணம் நடக்கப்போகின்றது. இவ்வாறாக அம்முனிவர் சொல்லும்போது கிரிராஜன் ஸந்தோஷபுத்தியுடையவனாகி (46) சீக்கிரத்தில், (அந்தப்புரம் காப்போர்களாகிய) தனது அலிச்சேவகர்களைக் கண்ஜாடையாக வெச்சரித்ததாவது:— “நமது செல்வ குமாரியை நன்கு அலங்கரிப்பித்து அவளுடன் அந்தப்புரஸ்திரீகளை (47) இங்கு மகரிஷிகளது ஸன்னிதானத்துக் கழைத்துவாருங்கள்” என்றான். உடனே அலிச் சேவகர்களும், விரைவில் கிரிராஜனது பெண்டிர்களைக், (48) கலியாணக்கோலமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட பார்வதி யம்மையோடுகூட அழைத்து வந்தனர். இமயராஜன் பெண்டிர்களெல்லோர்களும் பெண்ணை முன்னிட்டுக்கொண்டு (49) நல்ல சபவேளையில் மிகவும் மங்களவடிவம்கொண்ட அப்பெண்ணுக்கு நல்ல ஆபரணங்களால் சிங்காரித்தார்கள். உமாதேவியென்ற அப்பெண்ணு மவர்களாலலங்கரிக்கப்பட்டு உலகங்களுக்குத்தாயாகினள். அப்பொழுது சரத்தகாலத்திய சந்திரகலைபோல் விளங்கலுற்றனள். (50½)

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௧௬—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

ஜகங்களுக்கு ஸாக்ஷாத் மாதாவாகிய குழந்தையானவள் தந்தையருக்கு உற்றனள். அவ்வேழு முனிவர்களும், அருந்ததியம்மானும் பார்வதியைக்கண்டு மனோபாவனையாகப் பலமுறையாய் வந்தனித்தார்கள். (1) அங்கு இமவானும், வெட்கத்தினால் மலர்ந்த திருமுகத்தையுடைய புதல்வியை (2) அன்புடன் மடித்துவைத்துப் புன்னகைப்புடன் சொல்லியதாவது:—“ஓ! பரப்பிரம்மத்தை யறிந்த முனிசுவரர்களே! இவளே யெனது பிராணன்; (3) இவளே எனது நேத்திரத்தின் கறுவிழி; இவளே யெனது குலத்துக்குப்பூஷணம்; எல்லாமிவள்தா” எனன்றான். அவ்விமவானே நோக்கி அங்கிரமுனிவர் கூறியதாவது:— “இவள், மகிமை பொருந்திய வடிவங்கொண்ட லோகமாதா; (4) யாதுநிமித்தம் யாங்கள் இங்கு வரலுற்றன மென்பதைச் சொல்லுகின்றேன்; கேளீர்! அரசனே! யாவர் ஒரோபொருளும், ஜகங்களைச் சிருஷ்டிப்பவரும், பிரம்மர்களைப் படைப்பவரும், (5) காரணத்துக்கெல்லாம் காரணரும், அதிருஷ்டத்தைத் திட்டம்செய்பவரும், சிருஷ்டிக்கின்றவர்களையெல்லாம் சிருஷ்டிக்கின்றவரும், இரகஷிக்கின்றவர்களையெல்லாம் ரகஷிக்கின்றவரும், (6) சமுகரிப்பவர்களையெல்லாம் சமுகரிக்கின்றவரும், கேளீர்! கிரிராஜனே! மகாகிராஸரும், (சருவ பிரபஞ்சங்களையுமொரோ கபளத்தில் விழுங்கியவர்) பரமாத்மாவும், பரஞ்சோதியும், பரப்பிரம்மனும், பரத்துக்கெல்லாம் பரவஸ்துவும், (7) பரிசுத்தர்களுக்கெல்லாம் பரிசுத்தமாகியவரும், மங்களங்களுக்கெல்லாம் மங்களமாகியவரும், தனக்கு மேற்பட்டு யாதொரு வஸ்துவையு முடையாதவரும், தன்னைக்காட்டிலும் சிறிய வஸ்துவையாவது அல்லது பெரியவஸ்துவையாவது உடையாதவரும், (8) துவக்கத்தில் சகலப் பிரபஞ்சங்களையும் சிருஷ்டிப்பவரும், அவைகளை யிரகழிப்பவரும், சமுகரிப்பவரும், அணிமா, மகிமா, கரிமா, லகிமா, பிராப்தி, பிராகாம்மியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம், ஆகிய அஷ்டைசுவரியங்களோடின்றி மற்ெறங்கும் பொருந்தி நிற்காத “ஈசுவரன்” (ஈசுவரியங்களையுடையவன்) என்ற பெயருக்கு, உபசாரவகையிலில்லாமல், அதன் பொருள் பொருந்தும்படி வாஸ்தவமாய்த் தகுதியானவரும், (9) நித்தியப்பொருள்களுக்கெல்லாம் நித்தியரும், சேதனப் (ஞானமுடைய) பொருள்களுக்கெல்லாம் சேதனரும், (10) நடத்துவோர்களையெல்லாம் நடத்துகின்றவரும், காலனுக்குச் (இயமனுடைய முதன்மைத்தளகர்த்தன்) காலனும், சந்திராகலையைத்தரித்தவருமாகியவரோ அங்ஙனமாகிய ஜகத்பிதா (உலகங்களுக்குத்தந்தை) வுக்

கு, வாரீர் பாவலேசமற்ற ராஜனே! நீரிட்பேண்ணைப் பெண்டிராகக்கொடுத்தல் தகுதியாகும். (11) முந்தி விஷ்ணுவானவர், வராக (முட்பன்றி) வேஷமெடுத்து, யாவருடைய வினோதகரமான பாதங்களைத் தரிசிப்பதற்குச் சருவப் பிரயத்தினத் தோடு தேடமுயன்றும் பயன்படவில்லையோ அம்மகானுபாவனுக்கு நீர் பெண்ணைக் கொடுத்தல்வேண்டும். (12) பிரம்மாவானவர் அன்னபக்ஷியருவ மெடுத்து யாவருடைய சிரசைத் தரிசிப்பதற்குப் பறந்தோடி முயன்றும் முடியவில்லையோ அச்சகதீசனுக்கு நீரும் பெண்ணைப் பெண்டிராகக் கொடுத்தல்வேண்டும். (13) யாவருடைய பார்வையாத்திரத்தால்விருத்திராகரணைக் கொன்ற இந்திரன், தனது வச்சிராயுதம் ஸ்தம்பிக்கலாகிப் பிரமித்து நின்றானே, யாவரா லோர் துரும்பைக்கொண்டு தேவர்களுடைய வெற்றியின கம்பாவமானது இழக்கும்படி செய்யப் பட்டதோ, (14) கேளீர் அரசனே! அவருக்கு நீரிக்கலியான குணசீலமுள்ள பெண்ணைக்கொடுத்து விடும். யாவருடைய புருவத்தினலுக்கத்தினால் ஐசவரியமானது தேவர்கள், அசுரர்கள், மானிடர்கள் இவர்களிடத்துப் பொங்கி நிற்கின்றதோ, (15) யாவரைவந்தனிப்பதால் பிராணிகள் சமுசார ப யத்தினின்று மோக்ஷமடை கின்றார்களோ அவருக்கு, உலகங்களுக்கு சுகத்தைக் கருதியவராக நீருமது மனையாளோடுகூட வும்புதல்வியை மணம் புரிவித்தல் வேண்டும். (16) இவ்விடத்துப் பிறப்பவரான உலகினில் அதிகுந்திர வடிவோனும், மகாபுஜ பலபராக்கிரம சாலியுமானமகேசுவர குமாரன், துஷ்டர்களாகிய சூரபத்துமன் முதலியவர்களைக் கொல்வோராவார். (17) ஜகங்களுக் கெல்லாம் பராபரகுருவாகிய சம்புவா னவ ருமக்கு மாப்பிள்ளை(மறுமகன்) யாகையில்நீரேதன்னியர்; நீரோகிரு தார்த்தர்; நற்குலப் பிறப்போர்களில் நீரோமேன்மை யானவர், நீரோபூஜ யர். (18) இவ்வாறாக அங்கிரமுனிவர் சொல்லி முடித்தபோது எல்லா முனிவர்களும் மனக்களிப்புற்று இமயகிரி ராஜனைக் கொண்டாடி மெச்சினார்கள். (19) ரிஷிபத்தினிகளும் சந்தோஷ முகத்தை யுடையவர்களாகி அரசன் மனைவிகளை மெச்சினார்கள். மேலுமவர்கள் பட்டஸ்திரீயாகிய மேனகையம்மானை விசேஷமாய்க் கொண்டாடினார்கள். (20) அவர்களுக்குச் சுவபாவமாகிய ஸ்தாவரவுருவத்தில், மேலெங்கும் முட்களாலே நிறையப் பட்டிருப்பவைபோல், அதிக ஸந்தோஷத்தைக் கொண்டதினால் அவர்களது ஜங்கம வருவத்திற்குத் தகுதியாகியபடி தேகமெங்கும் மயிர்க்கூச்சல்களைக் கொண்டார்கள். (21) இமவானும் ஆநந்தக் கண்ணீரால் நிரம்பிய கண்ணுடையோனும், தழதழத்த வொலியைக் கொண்ட வார்த்தையை யுடையோனுமாகி அன்பினால் பெண்ணை

யணைந்துகொண்டு இம்முனிவர்களை நோக்கிச் சொல்லியதாவது:—(22)
 “யானிப்போதுங்களால், ஜகங்களுக்குத்தாயும், மரையிதழ்க் கண்ணாளு
 மான இச்செல்வகுமாரியின் மூலமாய்க் கிருதார்த்தனாகச் செய்யப்பட
 லாயினேன். (23) பிராம்மணோத்தமர்களே! நீங்கள் தயவாலே யிப்போ
 தெந்தனைக்காத்தருளி, தேவாதி தேவனுக்கறிவித்து எனது கோரிக்கை
 யையீடேற்றல்வேண்டும். (24) ஏனென்றால் “சுபத்தை நினைத்தவுடன்
 நடத்தல் வேண்டும்” என்பது உலகில் பிரசித்தியான வதந்தியல்லவோ”
 வென்று சொல்லி இமவானெழுந்து எல்லா முனிவர்களையும் நேகமு
 றை வந்தனித்தான். (25) முனிவரெல்லோர்களும் மிகநேர்த்தி மிக
 நேர்த்தியென்று இமராஜனை மெச்சினார்கள். அங்கிரமுனிவர் மறுபடி
 யும் பருவதராஜன் பெண்டிர்களை நோக்கிச் சொல்லு கின்றார்:—(26)
 “இராஜ பத்தினிகளாகிய எல்லோர்களுக்கு மிது சம்மதி யாகலாமா? ஏ
 னென்றால் குடும்பிகள் தாய்மார்களின் சம்மதியைக் கொண்டே பெண்
 களை மணஞ்செய்து கொடுத்தல் வேண்டும்” என்றார். (27) அதற்கு
 எல்லாஸ்திரீகளும் நல்ல தென்றனுமதி கொடுக்கையில், மேனகையம்
 மாள் சிலவசனமுரைக்கின்றார். “யாங்களோ அசேதனமாகிய (அறி
 வற்ற) ஸ்தாவரங்களென்று பெரும்பாலும் எல்லா ஜனங்களின் கொ
 ள்கை. (28) மூவுலகினிலும், தேவர்கள், விலங்குகள், மானிடர்கள், நா
 கர்கள் இவர்களில் விவேகிகளாயுள்ளவர்களுக்கு விசேஷமாக ராகத்துவே
 ஷாதிகளான தோஷங்கள் மேலிட்டிருப்பது நன்றாய் பார்க்கப்படுகிற
 து. (29) எல்லாப் பிரானிகளுடைய வார்த்தைகளிலும் பற்பல பேசு
 ங்களுள்ளன. அதிலும், ஒருவரோடொருவர் சம்மந்தம் செய்துகொ
 ள்ளாகிற இருதிருத்தார்க்குள்ளும், இராப்பகலா யொருவருக்கொருவர்
 சம்பவிக்கின்ற விசேஷமான, வார்த்தைகளின் வித்தியாசத்துக்கு உல
 கினில் எப்போதும் நிவர்த்தியில்லை. (30½) ஆகையால் எல்லாவிதத்திலு
 ம் சமமானவர்களுக்கே சம்மந்தம் சுகத்தைக் கொடுப்பதாகும். (31)
 எப்போதும் யானையின் பேரிலுள்ளவனுக்கு யானையின்பேரிலுள்ளோ
 ன் சுண்ணம்பு கொடுப்பதே தகுதியாகுமென்பது சருவஜன வதந்திய
 ல்லவோ! (32) இத்தேவனோ பிரபஞ்சங்களைச் சிருஷ்டிப்பவரும், மகா
 தேவனும், மகேசுவரனும், மகாகிராலனும், ஜகங்களுக்கு மிருத்தியுவும்,
 பவனும் (சகல ஜகங்களு மிவரிடத்து ண்டாகின்றது), மிருத்தியு
 வை வெற்றிபெற்றவனும், ஸ்ரீஹ்ருமாகியவர். (33) அவையெல்லாமி
 ருக்கட்பும்; பின்னுமோவென்றால் நினைப்பதற் கஸாத்திய மாகிய இவரது
 சரித்திரத்தை, யிங்கு பிரம்மாதிகேவர் களமுறியார்கள். அநேகதேவர்க
 ளும், அசுரர்களும் இவரால்தண்டிக்கப் பட்டிருக்கின்றார்கள். (34) இவரா
 ல், ஒருவீலா வினோதமாகவே, நகத்தினால் பிரம்மாவின்து * சிரசுகிள்ளு

* பிரம்மனது சிரசு கண்டிக்கப் பட்டதும் விஷ்ணுவின் அவதாரங்
 கெல்லாம் சிஷிக்கப் பட்டவையுமான சரித்திரங்கள் தக்காண்டத்தில் விஸ்தரி
 க்கப்படுகின்றது.

படலாயிற்று. ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய நரசிங்கம் முதலிய அவதாரங் களெ ல்லாமிவரால்சிகழிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. (35) பிரபுக்களுடைய, அதை ப்போன்றிருத்தி யங்கனையாங்கள் விசாரிப்பதற்குக்கூடத் தகுதியில் லவே. பிராம்மணோத்தமனும், யஜமானனும் (யாகம்செய்வதில் தலைமை யானவன்), இவருக்கு மாமனாகியவனுமான தக்ஷப்பிரஜாபதியானவன் (36) வார்த்தைகளின் வித்தியாசத்தினாலே திருடன்போல் தலைவெட்டு ண்டான். அவனது யாகத்திலுள்ள உருத்து விக்குகள், சகல முனிவர்கள், தேவசிரோஷ்டர்கள் முதலிய எல்லாச் சபையோர்கள், (37) யாகம், அவ்வி யாகத்துக்குரிய முக்கியதெய்வம், யாகம்செய்தவன், அவ்வியாக சக்ஷகரான விஷ்ணு, மானுருவமெடுத்துத் தப்பியோடிய அவ்வியாகம் ஆகிய எல் லோர்களும் வீரபத்திரரால்தண்டிக்கப்பட்டார்கள். (38) ஆகையால் எங்க ளது பெண்ணாகிய இக்குழந்தை மூலமாக யாங்கள் துயரமடையாமலிரு க்குப்படிக்கும், குழந்தைக்குத் துக்கம் நேரிடில் சகிக்கமானாத யாங்கள் சுகப்படும்படிக்கும் (39) தக்கபடி நீங்கள் அனேகம்முறையாக யோஜித் து முடிவுசெய்தல் வேண்டும்- மேலுமித் தேவாநுதேவனுக்குத் தாயி ல்லை, தந்தையி ல்லை, (40) சகோதரரி ல்லை, மித்திரனி ல்லை, சற்றறத்தாரி ல்லை, வமிசமி ல்லை, ஒன்றுமி ல்லை. இவ்வுருத்திர மூர்த்தியானவர் மற்றி ரண்டாம் பெயருக்கிடமின்றி ஒண்டியாகவே சிறுகின்றார்; (41) இவ்வா றாகிய பிரபுவையும், அவருடைய அற்புதமான மகிமைகளையும் திரும் பத் திரும்ப யோஜிக்குமளவில், மனதிறோர் பக்கத்தில் சர்க்குஷ்டியும், ஒ ர்பக்கத்தி லச்சமுமாக விருவகையிலும் மனம் குழம்பித் தடுமாறுகின் றது.” (42) இவ்வாறாக அம்மேனனையானவளுரைத்தபொது வஸிஷ்ட றின் பாரியாகிய, உலகில் பிரசித்திகொண்ட அருந்ததியம்மையான வள், சிலாசுலியப் படலுற்ற இமராஜன் மனைவியை நோக்கிச் சொ ல்லுகின்றான்:—(43)

பதினாறுவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் கள—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

அருந்ததி சொல்லியதாவது:—“கேளாய்! மேனகே! இவருக் குத் தாயுமி ல்லை; தந்தையுமி ல்லை; இவளோ ஜகத்திதா; எல்லோர்களுக்கும் ராஜாதிராஜன்; இவர் குபேரனுக்கு மித்திரர், (1) சகல ஈசுவரர்களுக் கு மீசுவரனென்றுப் பிரசித்திகொண்டவர், சகல ஈசுவரியங்களோடும் கூ டியவர், சகல புவனங்களையு மாளுகின்றவர், எல்லாப்புவனங்களு மவர் மீது பயமடைகின்றது. (2) பெருமைபொருந்திய, பாதபக்ஷமற்றவா

சர்க்களால் தண்டிக்கத்தக்ககுற்றவாளிகள் சரியாய்த் தண்டிக்கப்படாவிட்டால் பவிஷ்டர்கள் குற்றமற்ற ஏழைகளை, மச்சங்களைச் சூலாயுதத்தில் சொருகுவதுபோல், வதைக்கலாவார்கள். (3) ஆகையால் கேளாய் நல்ல மனசுடைய மாதே! அரசர்களிடத்தில் யாவர் துரோகம் செய்கின்றார்களோ அவர்களைப் பூபாலர்கள் புத்திர, பசு, பந்துவர்க்கங்களுடன் தண்டிக்கத்தக்கதல்லவோ. (4) இப்பரமேசுவரனது மாமனாகிய தகைவே வென்றால், கற்புடைய தனது பெண்ணைக் கண்முன்னிற்கண்டும் கேவலம் மூடத்தன்மையாக, கொஞ்சமேனும் நிந்தைக்கிடமற்ற தேவேசனாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரனை, யாதொரு காரணமுமின்றிப் பலவாறாகத் தூஷித்தான். (5) இக்குற்றத்துக்காகத் தான் அவன், யாகத்தின் ருத்து விக்குகளோடு பலவிதமாய்த் தண்டிக்கப்பட்டான். (6) பிரம்மன் முதலிய தேவர்கள் துருந்த குற்றத்திற்காகவே தண்டனையடைந்தார்கள். ஆகையால் நீ ஸ்ரீ மகேசுவரன்மீது இவ்வாறாக வெண்ணங்கொள்ளாதே. (7) கேளாய்! சுபகருணமங்காய்! எங்களது மொழிகளில் சந்தேகமடையாதே. மேலும் மகாதேவனும், உலகுக்கெல்லாம் சுகமளிக்கின்ற சங்கானும், (8) மிருடனும், சுமங்கலமூர்த்தியும், சம்புவுமாகிய ஸ்ரீசதாசிவன்மீது வித்தியாசமான சந்தேகத்தையடையாதே. வாராய் சிறந்த மேனியானே! யானுன்னைச் சிறந்ததவசியாக மதிக்கின்றேன். (9) ஸ்ரீ ருத்திரனுக்குப் பெண்ணைக்கொடுப்பதில் மிகபாக்கியசாலியும், ஜன்மத்துக்கு ஸபலமாகிய நல்வினையைச் செய்தவளுமாகின்றாய். இச்சப்தரிஷிகளோ பிரம்மவாதிகளென்றுப் பிரசித்திகொண்டவர்கள்; (10) அப்பரமேசுவரனையே யென்றும் பக்தியுடன் பாவிப்பவர்கள்; அவளையே சாணமாக அடைந்தவர்கள்; மிகவும் கருணைபொருந்திய அப்படிக்கொத்த இம்மகானுபாவர்களை வந்தனித்து, (11) “எனதிப்பெண்ணைச் சூலபாணியாகிய மகேசுவரனுக்கு யான் கொடுத்தல் வேண்டும்” என்று மூன்றுதடவை யுரைத்துச் சந்தேகாஷமாக வேண்டிக்கொள்.” இவ்வாறாக அருந்ததி யுரைக்கலுற்றதை மேனகை கேட்டுத், தேவர்கள் வந்தனிக்கப்பெற்ற பரமசிவனை (12) யுண்மையிலறிந்து, சந்தேகந்தெளிந்து அத்திரிமுனிவர் முதலாகிய ஸப்தரிஷிகளை வந்தனித்து, “ஓ! முனிசுவர்களே! உங்களது தங்கையாகிய யான், அறிவீனத்தாலிங்கு கூறலுற்றவைகளை மன்னித்து (13) எனது குழந்தையை ஸ்ரீமகாதேவன்பாணிக்கொடுக்கச் செய்துகொள்ளும்படியான உபாயத்தை (14) மகாரிஷிகளாகிய தாங்கள் விளங்கச்செய்யவேண்டும்” மென்று வேண்டிக்கொண்டனள். (14) கிரிராஜன் மனைவியாகிய மேனகை யிவ்வாறாக நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்திக்கலுற்றதை முனிவர்கள் கேட்டு, (15) அரசனைப்புகழ்ந்து அமரிக்கையான வார்த்தைகளுடன் கூறியதாவது:—“வாரீர்! பருவதராஜேந்திரனே! பார்வதியானவள் கனிகளைப் பெற்றுக்கொள்ளட்டும். (16) இப்போதிவளை மடியிதேற்றிக்கொள்ளும்,” என்றனர்; அருந்ததியும், மற்ற ரிஷிபத்தினிகளு மங்ஙனமே யுரைத்தனர். (17) பி

றகு கிரிராஜனும் கவியாணியை மடிமீதேற்றியபின்னர் அருந்ததியம்மாள் மற்ற ரிஷிபத்தினிகளோடு (18) இரண்டுகைகளாலும் பார்வதியம்மையுடைய விரண்டுகைகளிலும் கனிகளைக்கொடுத்து அவளுடைய பாதாவிந்தத்தில் மனதினால் நமஸ்காரஞ் செய்தனர். ஏனென்றால் இவளோ உலகுக்கெல்லாம்தாய்; மகேசுவரனுடைய பாரியாள்; எல்லாச் சுபங்களையும்கொண்டவள்: (19) மற்றவர்க்குத் தூல்பமாகிய ஸ்ரீ சம்புவின் மடிமீது இவளே உட்காரத்தக்கவள்; இவளாலே ஸ்ரீபரமேசுவரனில்லறத்தார்; அவராலே யிவளில்லறத்தாள். (20) இவர்களது வினோத கிருத்தியங்களால் தான் பிரபஞ்சம் படைத்துக் காக்கப்படுகின்றது.” பிறகு இமவானும் அவர்களெல்லோர்களைபூம் வந்தனித்து, அஞ்சலி கொண்டு (21) சொன்னதாவது:— “ஓ! முனிசுவரர்களே! எந்த தினம் சுபத்துக்குரியது? முகூர்த்தத்திற்கு எந்த நேரம் சந்திரபலம், தாராபலம் முதலியவை சுபமாயுள்ளது? (22) ஸ்ரீ மகாதேவன், இவள் இவ்விருவர்களுக்கும் இராசி, நக்ஷத்திரம், யோனி முதலாகிய பத்துவிதப் பொருத்தங்களு மிருக்கின்றனவாவென்று நன்காராய்ந்து எங்களுக்குச் சொல்லல்வேண்டும்;” (23) பிறகம்முனிவர்கள் ராஜனைநோக்கிச் சொல்லியதாவது:— “நானே தினம் உத்திரநக்ஷத்திரத்தில் மிகவும் சுபமான நல்வேளையிருக்கின்றது. (24) ஏழாமிடம் சுத்தமாயிருக்கிற ராசியில் ஸ்ரீமகாதேவனுக்குப் பார்வதீதேவியை தாராதத்தம்செய்துகொடுத்தல்வேண்டும். சகலப்பிரபஞ்சங்களுக்கு மினத்தோராகிய ஸ்ரீ மகேசுவரனுக்கு எல்லாப்பொருத்தமு மிருக்கின்றது. (25) வாரீர்! பருவதராஜனே! கவியாணமகோற்சவத்தைப் பார்க்க விரும்பி வரலுற்றவர்களை நன்காதரிப்பதற்குப் போதுமானசாமான்களை நிரம்பச் சேகரித்தல்வேண்டும். (26) உமக்குச் சுபமுண்டாகக்கடவது; யாங்கள் போய்வருகின்றோம்; ஸ்ரீ மகேசுவரனுக்கு நானே தினம் கவியாணம்” என்று சொல்லிய பின்னர் அம்முனிவர்கள் தேவாதிதேவனுடைய முன்னிலைக்குச் சென்றனர். (27) அம்முனிசுவரர்கள் சென்றவுடன் இமராஜன் தனது பந்துக்கள், பெண்டிர்கள், மக்கள் முதலியவர்களுடன் கூடி ஸ்ரீ மகேசுவரனுக்கு மறுநாள் நடக்கவேண்டிய கவியாண மகோற்சவமானது எவ்வாறு நிறைவேறுமோ? (28) (ஸ்திரீஜாதியாகிய) மேனகையால் ஸ்ரீ சம்புவுக்கு அவமரியாதை நேரிடாமல் யானெவ்வாறு நிர்வகித்து, அவர் பூஜியதையாய்த் திரும்பிச்செல்லுவாரோ? ஸ்தாவர ஜங்கம சுவருபமாகிய யாவுமவருடைய திருவருளா லவையவைகளுக்கு வேண்டியவைகளைப்பெற்று ஈகிகளாக எவ்வாறு கவலையற்றிருக்குமோ? நானே கவியாணமகோற்சவத்தைப்பார்த்தானந்திக்கவரலுற்றவர்களுக்குப்போதுமானவிடம் எவ்வாறுண்டாருமோ? தெரிகிலேனென்று பனியடிவாரத்தைபுடைய இமராஜன் மனக்கலக்கமுற்றான். (29-30) பிறகுஇவனது மைந்தனாகிய மைநாகனென்றவன் அரசனுக்குச்சொல்லியதாவது:— “வாரீர்! தந்தையே! சீக்கிரத்தில் துவஷ்டா (விசுவகருமா வென்ற தேவத

தச்சன்) வைத் தருவித்து ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனுக்குத் தகுதியான மகாபெ
ரிதாகிய கலியாண மண்டப வேலையைத் தவக்கமின்றி முடிப்பித்தல்
வேண்டும்.” (31½) என்றவன் சொல்லியதைக்கேட்டுப் பருவதராஜ
னும் ஸந்தோஷசித்தனைச் (32) சுவர்க்கலோகத்திய சிற்பிகளில் முத
ன்மையான தச்சனை யழைப்பிக்கத் துவஷ்டாவானவன் கிரிராஜன் முன்
னிலையில் கைகட்டி வந்துநின்றான். (33) அரசனுமவனை மரியாதையுட
னழைத்து, ஆசனம், அர்க்கியம் முதலியவற்றை லுபசரித்து அவ்விசுவ
கர்மனை நோக்கி அன்புடன் சொல்லியதாவது:— (34) “நீர் சுவர்க்க
லோகத்திய சிற்பிகளுக்குக் கெல்லாம் தலைவரல்லவோ! யான் நானே தினத்
தில் எனது புதல்வியாகிய ஸார்வதியை ஜகங்களுக்கு நாதனும், சுபத்
தையளிப்போனுமாகிய சிவபெருமானுக்குக் கலியாணம்செய்துகொடுக்
கப்போகின்றேன். (35) அதற்காக நீர், மிகவும் அற்புதமானதும், அதி
க விஸ்தாரமுள்ளதும் விசித்திரங்களால் நிரம்பியதும், அனேக சித்திர
ப் பதுமைகளோடு ஏராளமான கட்டிடங்களுடன் கூடியதும், (36) இத்
ற்கொப்பாக மற்றயாவையும் சொல்லத்தகாததுமான கலியாணமண்ட
பத்தைத் தகுந்தமுயற்சியுடன் சீக்கிரத்தி லமைத்தல்வேண்டும்.” என்
றுரைத்துச் சந்தனம், புஷ்பம், வஸ்திரம் முதலியவற்றால் அவனுக்கு
வெகுமதிசெய்தனன். (37) பிறகு அவ்விசுவகரும் சிற்பியானவன் ம
னக்களிப்புற்றவகை, முற்றும் பரபரப்புடன் சீக்கிரமாய் நினைத்தமாத்
திரத்தில் இரத்தினங்களாவிழைத் தமைக்கப்பட்ட கலியாணமண்டப
த்தைக் கட்டிமுடித்தனன்:— (38) நீளத்திலிலகூடம் யோஜனை யகல
த்திலிலகூடம்யோஜனை விஸ்தாரத்துடன் பிரகாசமாய் விளங்கியதும், அ
கண்ட வனேக கட்டிடங்களால் சோதிப்பதும், (39) ஆயிரமந்தஸ்து
மெத்தைக் கட்டிடங்களடங்கிய பலஉப்பரிகைகளாகாயத்தை யளாவி நி
ற்கப் பெற்றதும், சிலவிடங்களில், தெண்ணீர் போன்ற நீரோட்டம்
பொருந்திய இரத்தினங்களை யிழைத்திருக்கின்ற வேலைத்திறமையால்
(40) அலைகள் களையில் மோதப்பெற்ற கடலை யொற்றதும், சிலவிடங்
களில் தரையென்று பிரமிக்கலுற்ற வனேகம் நீர்க்கால்களால் நிறைந்த
தும், (41) சிலவிடங்களில் வாசற்படியென்று மதிக்கலுற்ற பலசுவற்
றின் மத்திகளால் நேர்த்தியானதும், சிலவிடங்களில் சுவறுவைத் திருப்
பவை போல்தோன்றிய வனேகம் வாசற்படி வரிசை களாலற்புதமாகி
யதும், (42) சிலவிடத்தில்குவறுகளிடை வெளிபோல் தோன்றுவதும், சி
லவிடத்திலிடை வெளிகள் சுவறுபோல் தோன்றுவதும், சிலவிடத்தி
ல் கம்பங்கள் போல் தோன்றிய இடைவெளிவரிசைகளால் மாகுலிமை
பெற்றதும், (43) சிலவிடத்தி லிடைவெளிகள் போல்தோன்றிய பலக
ம்பங்களால் சுற்றிலும் லங்கரிக்கப் பட்டதும், அனேகவித ரத்தினங்
களாலமைக்கப் பட்ட கம்பவரிசைகளைக் கொண்ட பலமண்டபங்களால்
சோதிக்கலுற்றதும், (44) முத்துமணிகளா லமைக்கப்பட்ட பல கவா
ஷ்டங்களைப் (ஜன்னல்) பெற்றதும், வாசற்படிகளில் சிறந்த பலபவழ

த்தோரணங்கள் கட்டப் பெற்றதும், வைரங்களாலிழைக்கப் பெற்றபடி களை யுடையதும், தெளிவான படிக்கத்திண்ணை களையுடையதும், (45) அதிற் கட்டிய மிகவுயர்ந்த துவஜத்தின் துணியானது சூரியனுடைய மார்க்கத்தை மறைக்கப் பெற்றதும், அநேகம் பெரிய விருஷப்பங்க ளால் நிறையப்பட்ட சுற்றுமதினின் துணியால் சிறப்புற்றதுமான, (46) இங்ஙனமாகிய, அனேகம் விசித்திரங்களால் நிறைந்த கலியாண ம காமண்டபத்தை ஆரந்தத்துடன் மனதினாலமைத்து, விசுவகருமன் மி கவாதரவுடன் கிரிராஜனுக்குக் காண்பித்தனன். (47)

பதினேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்ற.

ஸம்பவகாண்டம் ௮—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்

பிறகு அவ்விமவான் தனது குமாரியது திருக் கலியாண ம ண்டபத்தைப்பார்த்து அப்போது துவஷ்டாவுக்கு மிகவற்புத மாகிய, சி றந்த வெகுமதிகளா லுபசரித்து, (1) அவனை, நாளைக்கு நடக்கிற க லியாண மகோற்சவத்திற்கு வரும்படி வேண்டிச் சந்தோஷ மாய னுப்பிய பின்னர் சீக்கிரத்தில் கௌரியம்மானைத் திவ்வியமாகிய சந்தண ம், புஷ்யம் முதலிய வற்றால் (2) மங்கையர்கள் சிங்காரிக்கட்டும் என் றனர். பிறகக் கட்டளைக் கமைந்து மரைமலரை யொற்ற கண்களையு டைய மங்கைமார்க ளெல்லோர்களுள் (3) அச்சுமங்களை தேவிக்குச்சி றந்த மங்களாபரணங்களால் சீக்கிரத்தில் லங்கரித்து அவ்வம்மனைத் திருமணமனை மீதுட்காரவித்துப்பாடி, (4) சங்கம், சிருங்கம், மிருதங் கம், தூந்துமி யிவ்வாத்தியங்களின் முழக்கங் களுடன் கிழக்குமுகமா ய் வீற்றிருந்த, நீண்ட கண்களையுடைய அவ்வம்மனுக்கு அப்பியங் கம் (எண்ணையிடுதல்) செய்வித்தார்கள். (5) பிறகு அகண்ட விழிகொ ண்ட அவ்வம்பிகையை வென்னீரால் ஸ்நானம் செய்வித்து சம்பாவரி சி, வெள்ளலொத்தி, பச்சைப் பயறு இவைகளின் பொடிகளாற் செ ய்வித்த நேரத்தியான இரஸங்களினாலும், (6) நல்ல நீர்மல, மங்க ள, பரிமள, சிதள ஜலங்களாலும், கங்கை, யமுனை, நான்கு சமுத்திரங்கள் முதலியவைகளின் (7) சகல புண்ணிய தீர்த்தங்களாலும் அ முகிய கேசமூர்த்தை யுடைய, சந்திர பிம்பம் போன்ற திருமுகத் தையுடைய தேவிக்கு ஸ்நானஞ் செய்வித்தார்கள். அப்போது பெரி யோர்களும் வித்துவான்களுமாகிய மறையோர்கள் தேவி ஸூக்த மெ ன்ற வேதமந்திரங்களை ஜபித்தார்கள். (8) அப்போது சகல லோக

ங்களிலும் கலியாணைவபவ முழக்கமுண்டாயிற்று. அனேக ரிஷிபத்தினிகள், தேவபத்தினிகள், (9) அதிதி, திதி, ஸுபர்ணி, ஸாரஸை, ஸ்வாஹா, ஸ்வதா, அநஸூயை, கார்க்கீ ஆகிய இத்தேவிமார்களும், ஸாக்ஷாத் அருந்ததியம்மானும், மற்றுமுள்ள எல்லோர்களும் (10) ஸர்வலோகங்களுக்கும் சுவரியும், தாயுமாகிய பரதேவதைக்குப்பொற்றகுடங்களால் மெல்ல மெல்ல ஸ்நானம் செய்வித்து (11) பிறகு மெல்லியதாகிய சுத்த வஸ்திரத்தினால், அழகிய கேசத்தையும், மமைமலர்போன்ற கண்களையுமுடைய வம்பிகைக்கு மெதுவாய்த் துவட்டித் துடைத்துச் சீக்கிரத்தில் முடித்தனர். (12) மேன்மையும், மங்களகரம் பொருந்தியவையுமான விரண்டு பட்டுவஸ்திரங்களில் ஒன்றையிடையிலுடுத்தி மற்றொன்றை மேலாக்கிட்டு, அலங்கரிப்பதில் மிகவும் திறமைபெற்ற மங்கையர்கள் அம்பிகைக்குப்பாதம் முதல் உச்சிவரையில் சிங்காரித்துவிட்டார்கள். (13) தாமரைமலர்போல் கோமளமாகிய தேவியது பாதங்களில் புதியகொம்பாக்குச் செம்பஞ்சுக் குழம்புகளால், திருமணக்கோலத்திற்கேற்றபடியாலஸியமின்றி சாயமிட்டு (14) “அம்மணி! ஸ்ரீ ஜகதீசனுடைய சிரமீது விளங்கிய சந்திரகலையின் பக்கத்தில், தாமரைமலர்போல் கோமளமாகின்ற இப்பாதங்களையும் வைக்கலாவாய்” என்று பூஜிக்கப் படலுற்ற பார்வதியம்மனைப் பரிசாசமாகச் சொன்னார்கள். (15) அப்போது கிரிராஜபுத்திரியு மவர்களெல்லோர்களையும் புன்னகைப்புடனுற்றுநோக்கி யம்மங்கையர்களை மமைமலராலடித்தனர். (16) இரத்தினங்களிழைத்த தண்டைகளையும், மங்களகரமாகிய பொற் பாத சாங்களையும் அவ்வம்மனது காலில்பூட்டினார்கள். இடையாபரணமாகிய அநாநுஸ்தாலையைப்பூண்ட அழகிய மெலிந்த விடையையுடைய வம்மனது இடையானது (17) ஸ்ரீபரமேசுவரனுடையவிழிகளாகியவலியன்குருவிகளை பிடிக்கவிருப்பமுற்றுவலையைப்பற்றியதுபோல்விளங்கிற்று. பலவித ஆபரணங்களைப்பூண்ட அகண்டகண்களையுடைய அம்மனது இரண்டுகைகளும் (18) மச்சக்கொடியோனாகிய மன்மதனால் ஸ்ரீமகேசுவரனுடைய கழுத்து மீது கட்டப்படுவதற் கமைக்கப்பட்ட விரண்டு பாசங்கள் (கயிறு) போல் விளங்கின. பலவித ஆபரணங்களால் நேர்த்தியான மெலிந்த திருமேனியுடைய வம்மனது சரீரமானது (19) இந்திரதனு சின் (வானவில்) அனேகம் துணுக்குகளால் நிறையலுற்ற ஆகாயம்போல் விளங்கிற்று. அநேக இரத்தினமாலைகளணியப்பெற்ற, (மலர்பருவத்திலான) தாமரைமொட்டுகள் போன்ற விரண்டு கொங்கைகளும் (20) மத்தியில் நீலரத்தினத்தைக்கொண்ட பெரியமானிக்க ரத்தினமானது துணியில் நீல வர்ணத்தைக் கொண்டதுபோல் விளங்கின. அநேகமோ

ஞாயலைகளால் (தங்கநாணயம்) மறைக்கப் பட்ட தேவியினுடைய
 மார்பானது இந்திரதனுசோடுகூடிய, மாரிகாலத்திலான அநேக மேக
 ங்களையுடைய வானம்போல் விளங்கிற்று. தேவியினுடைய உதடான
 து நன்கு முதிர்ந்த கோவைக்கனிபோல் சிவந்த நிறமுடையதாகி
 ளங்கிற்று. (22) தேவியினுடைய மூக்கு துணியில், உயர்ந்த முத்து
 க்களைத் தங்கத்தோடிசைத்து விசித்திரமாயமைக்கப் பட்ட புல்லாக்
 கு அல்லது நத்து என்ற ஆபரணத்தை யிட்டிருப்பதானது ஸாயங்
 காலத்திய மேகத்தின்துணுக்குகளோடு கூடிய சந்திரமண்டலம் போ
 ல் பிரகாசித்தது. (23½) காதுகளி லிடப்பட்ட வாளி, ஜம்பலரம், க
 ம்மல் முதலிய சிறந்த வாபரணங்களின் காந்தியினால் அம்பிகையினு
 டைய திருமுகமானது (24) அப்போதுமிகவும் ஒப்பற்ற சோபையை
 க்கொண்டது. அம்பிகையின்கூந்தல் முடிச்சானது புஷ்பலரங்களால் சு
 ற்றப்பட்டுவிளங்கிற்று. (25) நெத்தியோவென்றால் முன்னெத்திமயிர்
 க்கடையில் விளங்கியமுத்துலரத்தினால் சிறக்கலுற்றது. நேரத்தியா
 ய் மையிடப்பட்ட விரண்டு கண்களின் புருவங்களும் (26) அம்போ
 டுகூடியமன்மதனது இரண்டுதனுசுகள்போல் விளங்கின. இந்தப்பிரகா
 ரமாக அம்பிகையினுடைய சிசுமுதல்பாதம்வரையில் மதிப்பிலடங்கா
 த பலநவரத்தினாபரணங்களா லலங்கரிக்கப்பட்டது. (27) ஆனால், இ
 யற்கையாகவே மிகசெளந்தரியமுள்ள தேவியினுடைய திருமேனியில்
 சம்பந்தப்பட்டதால் இவ்வாபரணங்களுக்கு அதிகசோபையுண்டாயிற்
 றேயன்றி ஆபரணங்கள் அவளுடைய திருமேனியழகைய திகப்படுத்து
 வதற்கிடமில்லை. அப்போது எல்லோர்களும், அம்பிகையது திருமேனி
 யினெவ்வொரு அவயவத்தினுடைய ரூபலாவண்ணிய செளந்தரியங்க
 ளையு முற்றுகொக்குங்கால் (28) இவளாலேஜகதீசனில்லறத்தாரும், அ
 வ்வீசனால் இலனில் லறத்தாளுமாகியதில் முவுல்கினிலும் இவர்களுக்கி
 டான தம்பதியிவர்களேயின்றி வேறில்லையென்று மதித்தனர். (29)
 பிறகு அம்மங்கையர்களும் அரசனிடத்தில் குழந்தைக்கலங்காரம் செ
 ய்துமுடித்ததைத் தெரியப்படுத்தியதின்பேரில் இமராஜன், எட்டுவி
 த விவாகங்களிலுத்தமமான பிராம்மவிவாகத்தில் வரனைவலியஅழைத்
 துக் கன்னிகையைக்கொடுக்கும்படி விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், ஸ்ரீப
 ரமேசுவரனிடத்துச் செல்லஎண்ணமுற்று சூரியன்உத்தராயணகாலத்தி
 ல்கமனம்செய்கிறமார்க்கத்தின்வழியாய்ச்சீக்கிரத்திலாதாவுடன் (30-31)
 காலகூடவிடித்தால் கழுத்தினிற்குறுப்புடைய மகேசுவரனது கைலை
 கிரிக்குச்சென்று, அங்கு இரத்தின மதிள்களால் சோபித்து நிற்கின்ற
 வும், (32) ஆயிரம்கட்டு மேல்மெத்தைகளையுடைய உப்பரிசையுள்ள

மண்டபங்களால்விளங்கிநிற்கின்றவும், மிகநேரத்தியாயப்பிரகாசிக்கின்ற
 வுமான போகபுரத்தில், சகலபுவனங்களுக்கும் ராஜாதிராஜனாகிய ஸ்ரீச
 ந்கரப்பெருமான் வீற்றிருக்கின்ற (33) மானிகையின்முதலாவதுகோ
 புர வாசற்படியையடைந்து அங்குவீற்றுநின்ற, பிரமத கணங்களுக்கு
 அதிபரும், சாலங்காயனரென்ற யோகீசுவரருக்குப் பேரப்பிள்ளையுமாகி
 ய ஸ்ரீநந்திகேசுவரப்பிரபுவை (34) வந்தனித்து, அவர்முன்பாகத் தெ
 ரியப்படுத்திக் கொண்டதாவது:— “வாரீர்சகலகுணங்களும் பொருந்தி
 ய பிரபுவாகிய நந்திகேசுவரா! பிராம்மணப்பிரபுவாகிய ஸ்ரீபரமேசுவர
 னுக்கு எனதுகுமாரியை பிராம்மவிவாகமுறைப்படி வலியப்பிரார்த்தித்
 தழைத்துத்திருமணம்செய்து கொடுப்பதாக என்னுடையபிரார்த்தனை.
 (35-36) ஆகையால்பிரபுவைத் தரிசிக்கவேண்டியவனாக வும்மைச்சர
 ணமடைகின்றேன்” என்றனர். பிறகு நந்திபகவானும் ஸ்ரீமகேசுவரனிட
 த்துச் சென்றுஉத்திரவுபெற்று (37) கிரிராஜனைநொடிக்குள் ஸ்ரீபர
 மேசுவரனருகிற் சேர்ப்பித்தனர். (37½) அங்கு, மகாமேருகிரியைவில்
 லாகக்கொண்டவரும், மூவுலகையும் பாதுகாப்பதில் விழித்திருப்பவரு
 ம், முக்கண்ணனும், ஸநகாதிமகா யோகீந்திரர்களாலருகில்கூழப்பெற்ற
 வரும், கனத்தபிரபுவும், அற்புதஸம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கின்றவரு
 மான ஸ்ரீஸ்தாசிவனையிமராஜன் (39) மிகுந்தபக்தியுடன் வந்தனித்து,
 துதிக்கப்படுவதற்குப்பாத்திராகிய அவ்விசுவானைத்துதித்ததாவது:—
 “ஓ! மகாதேவா; பரமாத்மாவர்த்தியே! சகலபுவனங்களுக்கு மதிபதி
 யே! (40) சகலசராசரேந்திரர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டபாதார விந்தங்க
 ளையுடையவரே! பரவஸ்துகளுக்கெல்லாம் பரவஸ்துவே! அண்டியவர்க
 ளது துக்கமாகியகோடைக்கு முக்கியமான மாரிகாலமாகியவரே! கங்
 கையைச் சடையிற்றரித்தவரே! ஜயாவிஜயீபவா! (41) இச்சகமதில்
 தேவர்களும்சுரர்களு மும்மைப்பூஜித்தே மிகுந்தஐசுவரியங்களைப் பெ
 ர்நிறுக்கின்றார்கள்; உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தைப் பூஜைசெய்யாத
 பேதையர்களே தூர்க்கதியையடைந்து துன்பப்படுகிறார்கள். (42) சுமங்க
 ளமூர்த்தியாகிய தேவாரீரையசட்டைசெய்கின்ற இம்மடையர்களே
 யென்றும் மங்களமற்றுநிற்கின்றார்கள். சகலருக்குமீசுவரனாகியவரே!
 சருவமங்களராகியவும், ஸகலலோகங்களுக்கும் ஸகலஅபிஷ்டங்களையும்
 கைவிடாது கொடுப்பவருமாகிய, தேவாரீரையான் சரணமடைகின்றே
 ன்; மகாமேன்மைபொருந்தியவரும், என்றுமிறப்பற்றவருமாகியவும்மை
 யிரப்போனாக வற்றிருக்கின்றேன். (43-44) ஓ! இரப்பதைக் காட்டி
 லும் மிகுதியாக வீகின்றபிரபுவே! எனதிரக்குதலைச் சீக்கிரத்தில் பூர்த்
 திசெய்யவேண்டும்” என்றனன். இவ்வாறாக வடிக்கடிவந்தனிக் கின்ற
 ஆசனேநோக்கி (45) பிரபுக்களுக்குரிய தன்மையோடுகூடிய உதா

ரமான வசனங்களா லுரைத்ததாவது:— “இமராஜனே யெழுந்திரு
மெழுந்திரும்; உமக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது; உமக்குவேண்டியவ
ரனை யீந்தருளுகின்றோம். (46) சீக்கிரத்திலுமக்கப்போது வேண்டி
யவரனைக்கேட்டிராக(46½)

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் கக—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

இமராஜன் சொல்லுகின்றான்:—“ ஓ! திருபுர்களை யெரித்தஜக
தீசா! உமக்கு எனது பெண்ணை மணம்புரிவிக்கக் காமுறுகின்றேன்.
தேவரீர், விஷ்ணுப்பிரம்மார்கள் முதலிய தேவர்களுடனும், சகலரிஜிசுவ
ர்களுடனும் எனது ஒஷ்திப்பிரஸ்தமென்ற பட்டணத்துக் கிப்போ
தே வந்து நாளைதினம் காலமே யவனைப் பாணிக்கிரகணம் செய்துகொ
ள்ளல்வேண்டும். (1-2) இவ்விதமாக இமவான் கேட்டுக்கொண்டதன்
பேரில் பிரபுவானவர் நல்லதென்று சம்மதித்துச் சந்தோஷ மனதுட
னவனைப் போகும்படி யனுப்பினர். (3) இமராஜன் போனபிறகு முன்
னின்ற நந்திகேசுவரனை நோக்கிப் பிரபு வுரைத்ததாவது:—“வாராய க
ணங்களுக்கெல்லாம் தலைவனாகிய நந்திகேசுவரா! ஆண்டங்கள்தோறு
மிருக்கின்ற, அளவற்ற கார்தியுடைய, வெகு பராக்கிரமசாலிகளாகிய,
நமதேராளமாகிய கணுதிபர்களையும், தேவர்கள், ஸாத்தியர்கள், விசுவே
தேவர்கள், சகல ரிஜிசுவர்கள், (4-5) இவர்களையும் சீக்கிரத்தில் நமது
கட்டளையின்படி யிப்போதே ஓர் ரொடிக்குள் தருவிப்பாய்;” என்ற ஈ
சன் கட்டளையை, ஸ்ரீ சங்கரருக்கு அன்புள்ள நந்திகேசுவரனானவர் கிர
மீதிற்கொண்டு, (6) ஒரு முகூர்த்த நேரம் மனதை நிலைநிறுத்தி ஸந்
தோஷத்துடன் கணுதிபர்களை நினைத்தனர். மேலும் இந்திரன், வரு
ணன், திக்பாலர்முதலியதேவர்கள் எல்லாப்பிரஜாபதிகள் (7) ஏகாதச(பதி
னென்று)ருத்திரர்கள் துவாதசா(பனிரண்டு)தித்தியர்கள், அஷ்ட(எட்டு)
வஸுக்கள், விசுவேதேவர்கள், ஸாத்தியர்கள், பிதுருக்கள், (8) உலகுக்காதி
யாகிய ஸ்ரீநாராயணன், அவரது பத்து அவதாரங்கள், சாக்ஷாத்நான்முக
த்தேவனாகிய பிரம்மா, (9) பாதாளலோகவாஸிகளாகிய, தனுவின் பிள்
ளாகளான சகல அசுரர்கள், எட்டு மகாநாகங்கள், மகா பஷிஷ்டர்களை
கிய, கத்துருவின் மக்களான, அசுரர்கள், (10) அநந்தன், வாஸுகி, கா
ர்க்கோடகன், மஹோரகன், கம்பளன், அசுவதரன், நாகங்களின் தலைவ
னாகிய தக்ஷகன், (11) சங்கபாலன், மகாபத்துமன் இவர்களெல்லோர்
களையும் கணத்தலைவராகிய நந்திகேசுவரர் நினைத்தனர். பின்னும், வி

ரோசனன், பலி, நமுசி, வலன், (12) மகாஜம்பன், ஜம்பன், ஹயக்கிரீவன், பாதாளலோக வாசிகளாகிய இன்னும்மற்ற, திதியின்மக்கள்களும், தனுவின் மக்கள்களுமாகிய அசுரர்கள், (13) பாதாளலோகத்திலிருக்கின்ற, ஹாடகேசுவரருத்திரருடைய ஆளுகையிலுள்ள மற்ற கணங்கள், கூசுமாண்ட ருத்திரருடைய கணத்தலைவர்கள், பானுதம்பன், மகாபலி, (14) ஜகங்களுக்கு மங்களமாகியவரும், பத்திரகாளிக்கு நேசனுமாகிய வீரபத்திரன், பூதகணங்கள், பிரமதகணங்கள் முதலிய சகல கணங்களினதிபர்கள், (15) மகாபலன், மகாபாகு, மதுபிங்கன், பிங்களன், சதுர்வக்திரன், பூதகணங்கள், பிரமதகணங்களின் கோடி கோடிகளாகிய தலைவர்கள், (16) கருணன், புரஹுகன், பஞ்சாக்ஷன், சதமனியு, ஸுகேசன், காஷ்டகூடன், விருஷன், மேகபிருதன், (17) விசுவரூபன், விருபாக்ஷன், தாலகேது, சதானனன், இன்னும் மற்றண்ணற்ற கணங்களையும் நந்திகேசுவரர் நினைத்தனர். (18) தேவாதிகேவரானவர், கலியாணத்துக்காகத் தருவிக்கும்படி யெச்சரித்ததைச் சிரமீதிற்றொண்டு சிலாத சுதனுனவர் கோடி கோடிகளாகிய கலைகள், முகூர்த்தங்கள், காஷ்டைகள், தினங்கள், துதிகள், பக்ஷங்கள், (19) அரைமாதங்கள், மாதங்கள், ருதுக்கள், வருஷங்கள், கங்கை முதலிய சகல நதிகள், சமுத்திரங்கள், ஓடைகள், (20) இச்சகத்திலின்னும் மற்றப்படி பார்க்கப்பட்டவைகள், அனுமானிக்கப்பட்டவைகள், கேட்கப்பட்டவைகள், இவையெல்லாவற்றையும் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய கலியாணத்துக்காக (21) மனதினால் நினைத்து, ஜகத்பதியாகிய நந்திக்கடவுளுடனே அழைத்தனர். இதற்கிடையில், பிரபுவைத் தரிசிப்பதற்கு இதுதான் நல்லசமயமென்று தேவர்களுக்கு அறிவிப்பதற்கானதுபோல் சமயக்குறிவாத்தியத்தினுடைய முழக்கத்தின் பேரொலியானது உண்டாயிற்று. (22½) பிறகு விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் அப்போதவ்வொலியைக் கேட்டு (23) கலியாணமகோற்சவத்தினுடைய பெருங்காகியைப் பார்ப்பதிலாவல்கொண்டவர்களாக வரலுற்றார்கள். (23½) ஸ்ரீஹரியானவர் சமுத்திரபுத்திரியாகிய இலக்ஷ்மிதேவியோடுகூட ஸாக்ஷாத் வேதசுவரூபராகிய மகாபராக்கிரமசாலியான கருடன்பேரிலேறிக்கொண்டு தமது சகல கணங்களுடனும் பிரபஞ்சத்துக்கு ஆதிதம்பதியாகிய ஸ்ரீ பார்வதி பரமேசுவர்களைப் பார்ப்பதற்காக மிக வாதரவோடு வந்தருளினர். (25) ஜகத்சுவரூபியான நான்குபிரம்மனும் மான் பேட்டினது விழிகளைப்போன்ற கண்களைக்கொண்ட பெருமைபொருந்திய ஸரஸ்வதியுடன் சிறந்தவன்னத்தின்மீதேறி, (26) மகா பெருமைதங்கிய மற்ற ஒன்பது சிருஷ்

* ஸ்ரீபரப்பிரம்ம சுவரூபியாகிய ஸதாசிவ மூர்த்தியானவர் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சமுகாரமென்ற மூன்றுவிதத் தொழிலை நடத்துவதற்காக மூன்று குணமூர்த்திகளான பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர்களாக அவதரித்திருப்பதில் சமுகாரத் தொழிலுக்காக வேற்பட்ட ருத்திரமூர்த்தி யென்பவ ரிக்காலாக்கினி ருத்திரரென்றவர்தான்.

டிகர்த்தர்களுடனும், உருவங்கொண்ட, வேதங்கள், ஆகமங்கள், வித்
தைகள், முதலாகிய கணங்களுடனும், (27) ஸ்ரீ பார்வதீபரமேசுவரர்க
ளுக்குக் கலியாணமென்று ஸ்ரீ சூலபாணியது சன்னிதிக்குற்றனர். இ
ந்திரன், புலோமாவின் பெண்ணாகிய இந்திராணியுடன் நான்கு கொம்
புகளையுடைய, நேர்த்தியான வெள்ளையானமீதேறி தமது மித்திரர்கள்,
(28½) துவாதசாதித் தியர்கள், அசுவினிதேவர்கள் இவர்களால் விளங்க
லுற்றவனாகவும், (29) முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களால்புகழப்பட்டவ
னாகவும், விசுவேதேவர்கள், சாத்தியர்கள், எப்போதும் பரப்பிரம்மத்
தையே யுரைத்ததிற்கின்ற முனிவர்கள் (30) இவர்களுடனும் ஆயிரம்க
ண்களையுடையவனாக ஸ்ரீஜகதீசனேத்தம்பதிசுதிதராய்க் காஷிபெறுவதற்
காக கைலைக்கு வரலுற்றான். இவ்வாறுகவே அக்கினிதேவன், இயம
ன், நிருருதி, வருணன், வாயு, (31) குபேரன், ஈசானியன், ஆகிய எல்
லாதிப்பாலர்களும் ஸ்ரீபரமேசுவர சன்னிதானத்துக் கேகினர்கள். (31½)

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௨௮—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

சகல ஸ்தாவராஜங்கம சுவருபிகளாகிய ஜீவாத்துமா, அந்தராத்
துமா, பரமாத்துமாவாகிய எல்லாஜீவராசிகளும் வந்தன. (1) மகாபராக்
கிரமசாலிகளாகிய ஆறுபிரத்ததுநாறுகோடி அசுரர்களும், பாதாளலோ
கங்ளிலுள்ள நாகர்களும், (2) ஸகல ஜகங்களுக்கும் ஆதாரபூதரான, அள
வற்ற கார்த்தியையுடைய * ஸ்ரீ காலாக்கினி ருத்திரபகவானும் தமக்குச்
சரியான பராக்கிரமங்களையுடைய அநந்தகோடி கண்திபர்களுடன் (3)
ருத்திராணியென்ற தேவியுடன் கூடியவராக ஸ்ரீ மகாதேவர் ஸன்னிதா
னத்துக்கு வந்தனர். மகாபலசாலியான ஹாடகேசுவர ருத்திரரானவர்
தமக்கொப்பான உருவங்கொண்டவர்களாகிய பத்துலக்ஷங்கொடி கண
திபர்களோடு வந்தனர். (4½) இலக்ஷுமீ விலாஸம் பொருந்திய கூசு
மாண்டொன்ற ருத்திரகண்திபதியானவர் தமது கோடி கோடி கணங்க
ளோடு (5) கலியாண மகோற்சவத்தைப் பார்க்க விருப்பமுற்றவராக
ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய சன்னிதானத்துக்கேகினர். இரக்தவர்ணரென்ப
வர் பத்துகோடி கோடி கணங்களோடும், (6) கேஸராக்ஷரென்பவர் ஆ
யிரங்கோடி கோடிகணங்களுடனும் மகோற்சவத்தைப் பார்ப்பதிலா
சையுற்றவர்களாகச் சிவசன்னிதியை யடைந்தார்கள். (7) வைத்தியுதொ
ன்றவர் நிர்மலர்களாகியவும் முக்தியடைந்தவர்களுமாகிய எட்டுகோடி
கோடி கோடிகணங்களுடன் மகோற்சவத்துக்காகச் சந்தோஷத்துடன்

வந்தார். (8) விசாகடொன்பவர் அவித்தை முதலிய சகல கிலேசங்களினின்றும் விடுபட்டவர்களான இலகூதம் கோடி கோடி கோடி கணங்களுடன் சிவசன்னிதிக்கு வந்தார். (9) சகல குணங்களும் பொருந்திய பாரியாத் திரொன்பவர் தமது ஆயிரம்கோடிப் பிரமத கணங்களுடன் உள்ளம் குளிர்த்தவராக ஈசுவர சன்னிதானத்துக்கு வந்தார். (10) ஸர்வஞ்ஞரும், ஸர்வமும் சிவசுவரூபமென்று கருதியவருமான ஸர்வாநநர் என்பவர் தமது கோடி கோடி கோடி கணங்களுடன் சிவனருகில் வந்தார். (11) விசுருதாஸியொன்பவர் இராகதுவேஷங்களற்ற பலவிதங்களாகிய அனேககோடி கணத்திபர்களுடன் ஸ்ரீ சூலபாணியுடைய சன்னிதிக்குவந்தார். (12) லோகாலோக பருவதத்தில் வாசஞ்செய்கிற, மகாபராக்ரமசாலியாகிய ஜ்வாலாகேசொன்றவர் கைகளிற் சூலங்களை யசையப்பற்றிய தேவர்களுடன் தேவாதிதேவனுடைய பக்கத்துக் கேகினர். (13) மஹாமஹிமைபொருந்திய ஸமதொன்பவர் மதத்தோடு கூடிய தனது சைனியங்களுடன் பாதிச் சந்திரனை யுச்சியிற் பூண்ட பரமசிவ சன்னிதானத்துக்குச் சீக்கிரத்தில் வந்தார். (14) துந்துபிவாத்திய வரிசைகளுடைய ஓசையினால் சமுத்திரத்தினேசையை வெல்லப்பெற்ற துந்துபியென்பவர் எண்ணற்ற தமது சைனியங்களுடன் என்றுமழிவற்ற ஸ்ரீ மகேசுவரனுடைய சன்னிதிக்கு வந்தனர். (15) மண்டையோட்டுமலைகளை யாபரணமாய்ப் பூண்ட மிக மகிமைபொருந்திய கபாலீசரென்றவர் தமது ஆயிரம்கோடி கோடி சைனியங்களால் சூழப்பட்டவராக பிரம்மனுடைய மண்டையோட்டைப் பூண்ட ஜகதீசனுடைய ஸன்னிதியில் தோன்றினர். (16) ஸமுஹ்லாதொன்பவர், பாவங்களினின்று விடுபட்ட தமது இலகூதம்கோடி கோடி கணத்திபர்களுடன் சந்திரனைப் பூஷணமாகக் கொண்ட சங்கரனது சன்னிதிக்குச் சென்றனர். (17) ஸ்ரீ ருத்திரமூர்த்திக்குச் சமானமாகிய அண்டகொன்பவர் நூறு கோடி கோடி ருத்திரர்களுடன் சருவ ஜகத்பதியாகிய ஸ்ரீ ருத்திரனுடைய சன்னிதிக்குற்றனர். (18) சும்பகொன்றவர் இந்திரன் துதிக்கப்பெற்ற தமது கோடி கோடி கணங்களுடன், மன்மதனைத் தண்டித்த மகாதேவனுடைய சன்னிதிக்கு வந்தனர். (19) மகா மகிமைபெற்ற, மதகொன்ற பிரமதகணத்தலைவராகிய பிரபுவானவர் நூறுகோடி கணங்களாற் சூழப்பட்டவராக காமன் மாற்றானருகிலுற்றனர். (20) ஸந்தரொன்ற கணத்தலைவர் தமது ஆயிரம்கோடி கோடி கணங்களுடன் கௌரீ கலியாணவைபவத்தைத் தரிசிப்பதற்காகத் தொரையோடு ஈசனருகிற் சேர்ந்தனர். (21) சருவகுணங்களும் பொருந்திய ஆவேசனியென்பவர் தமது பத்துகோடி கோடி கணங்களுடன் மிக வாதரவுடன் தோன்றினர். (22) அபவத்திரர், மகாகேசர், வீரபருவதகர் இவர்கள் ஆயிரம்கோடி கணத்திபர்களுடன் ஸ்ரீ கங்காதானுடைய சமீபத்தைச் சேர்ந்தனர். (23) சந்தராமென்ற கணங்களுக்கு அத்திபர்களாகிய பிப்பவர், காபாதர், இவர்கள் கணக்கற்ற கணத்தலைவர்களுடன் ஸ்ரீ ஸர்வே

சுவரனைச் சேவித்தார்கள். (24) மதுபிங்கன், நீலன், மகாபல கணுக்கிரணி இவர்கள் மகோற்சவத்தைப் பார்க்க விரும்பியவர்களாக மன்மதனைக் கொன்ற மகேசுவரனிடத்துக்கேகினர்கள். (25) புவனங்களுக்கு அபிபதிகளாகிய பூர்ணபத்திரன், சதுர்வத்திரன் இவர்கள் தங்கள் தங்கள் பட்டணத்திய சைனியங்களுடன் நான்கு புருடார்த்தங்களைப் படியார்க்களிக்கின்ற திருபுராந்தகரது சன்னிதியையடைந்தார்கள். (26) இவ்வாறாகிய பூதகணங்களும், மகா பெருமைபொருந்திய சகல பிரமதகணங்களும் ஸ்ரீமகேசுவரனுடைய சன்னிதிக்குவந்தார்கள். பிரமதகணங்களின் தளகர்த்தனாகிய கரணனென்றவன் தனக்குச் சமானமாகிய அனேக சைனியங்களுடன் கருணைக்கடலாகிய ஜகதீசனைச் சரணமடைந்தான். (27½) மிகுந்த புகழடைந்த பாஹுகனென்றவன் பிரமதகணங்களால் சூழப்பட்டவனாக (28) மன்மதனைச் சிகழித்த தேவாதிதேவருடைய பக்கத்தில் தோன்றினான். பஞ்சாக்ஷனென்றவன் மீர்தூற்றைம்பது கோடி பிரமதகணங்களுடன் (29) மன்மதனைக் கொன்ற மகாதேவனுடைய அருமையருகிலுற்றான். இந்திரனால் பூஜிக்கப்படலுற்ற, எப்போது மகங்காரம் பூண்ட சதமன்னியு வென்றவன் (30) தூறு கோடி கணங்களோடுகூட ஸ்ரீசூலபானியுடைய சமீபத்தை யடைந்தான். மேகபிருத், காஷ்டகூடன், ஸுகேசன், விருஷபன், பஸீ (31) இவர்கள், ஒவ்வொருவரும் கோடிகோடிப் பிரமத கணங்களுடன் ஜகதீசனுடைய சன்னிதிக்கு வந்தார்கள். சதானனன், விசுவருபன், தாலகேது, ஸுத்தகன், (32) லோகாந்தகன், சைத்திரன், தீப்தாத்துமா, லகுரீசுவரன் இவர்களும் அளவற்ற பிரமத கணங்களுடன் ஈசுவரனையடைந்தார்கள். (33) உலகாக்ஷகர்களான, தைத்தியாந்தகன், மிருத்தியுஜித்து, காலஜித்து, விஷாதனன், கலிஜித்து, விஷஜித்து இலக்ஷுமீவிலாஸம்பொருந்திய மேன்மைகொண்ட பிருங்கிரிஷி (34) ஸூரியாவாஸியன், சனிஷ்டன் இவர்கள் முதலாகிய, கண்திபர்கள் கோடி கோடி கோடி பிரமதகணங்களுடன் ஸ்ரீ ஜகதீசனைச் சரணமடைந்தார்கள். (35)

இருபதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௨௧—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

சூதர்சொல்லுகின்றார்:—* ஆயிரம்போஜனை தூர்த்திலுள்ள குறியைய யம்பினால் தவறாமலடிக்க வல்லவர்களான தேவர்களுக்குக் கெல்லும்

* இவ்வத்தியாயத்திற் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகிற ருத்திரர்களெல்லாம் வேதத்தில் ஸ்ரீ ருத்திரப் பிரசனத்தில் விளக்கப்பட்டிருக்கிற வேதவாக்கியங்களே சுவல்ப மாறுதலோடு சுலோகம் சுலோகமாக வெழுதி யருளப்பட்டிருப்பதைக் காண்க.

மேன்மைபொருந்திய, பூமியிலுள்ள பத்துலகுகளும்ருத்திரர்களும் ஸ்ரீ முக்கண்ணப்பிராணைச் சேவைகொண்டார்கள். (1½) இதோகாணப்படுகின்ற மகாசமுத்திரங்களிலும், ஆகாயத்திலும், ஸ்வர்க்கத்திலும் வாசம்செய்கின்ற, கழுத்தினிற்குறுப்புள்ளவர்களும், முக்கண்ணுடைய வர்களுமான எண்ணிலடங்காத ருத்திரர்களும் ஸ்ரீஜகதீசனருகிற்சென்றார்கள். (2½) பூமியின்கிழான பாதாளலோகத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற, கழுத்தினில் கறுப்புடைய மற்ற எல்லாருத்திரர்களும் (3) பார்வதீபரமேசுவரர்களுடைய கலியாணமகோற்சவத்தைப் பார்க்கவிருப்பமுற்றவர்களாக வந்தனர். விருகூங்களில் வசிக்கின்ற, இளம்புல்லீப் போல் பசுமைநிறமுள்ளவர்களும், சிலர் கறுத்த கழுத்தையுடையவர்களும், சிலர் மெத்தச் சிவந்த நிறமுடையவர்களுமான ருத்திரர்களும், (4) சிலர்கேசமற்றவர்களும், சிலர் சடைகளைத்தரித்தவர்களுமான பூத(மானிடர்களுக்குத் தீங்களிப்பவை)ங்களின்தலைவர்களான ருத்திரர்களும் ஆபுதபாணிகளாய் ஆயிரக்கணக்கிலு மெண்ணமுடியாதபேர்களாக ஈசுவரனருகிலுற்றனர். (5) மானிடர்கள் உண்கின்றஊன்கள்மீதும், குடிக்கின்றநீர் முதலியவைமீதும் மறைந்துநின்று அவர்களின்தாது (நாடி) முதலியவற்றைப் பிசகச்செய்து மிகுந்த துன்பங்களை யளிக்கின்ற ருத்திரர்களும், வைதிகம், லௌகிகம் முதலிய எல்லாமார்க்கங்கனையு மனுசரிக்கின்றவர்களை யிரகழிப்பவர்களும், காசி, பிரயாகை முதலியகோத்திரங்களை யிரகழிப்பவர்களுமான ருத்திரர்களும், (6) திக்குகள்தோறு மெப்பொழுதும் சஞ்சரிக்கின்றவர்களும், இன்னும் பலவிதமாயுள்ள ருத்திரர்களும் கௌரியம்மனுடைய கலியாண காஷியைப் பார்ப்பதற்காக ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய சன்னிதானத்துக் கேகினர்கள். (7) மேலும் அதிதி, திதி, விசுவை, தனு, கர்த்துரு, காளி, புலோமை, ஸரமை, ஸிம்ஹிகை, விர்தை, (8) ஸித்தி, மாயை, கிரியை, துர்க்காதேவி, ஸ்வாஹா, ஸ்வதா, ஸாவித்திரி, வேதமாதா, ரஜனீ, தக்ஷிணை, துயுதி, (9) ரதி, புத்தி, மதி, மேதை, புஷ்டி, துஷ்டி, ஸரஸ்வதி, ராகா, குறூஹ, ஸினீவாலி, அனுமதிதேவி, (10) தரணீ, தாரணி, வேலை, பாலை, நாராயணீ, இவர்களும் இன்னுமுள்ள, தேவர்களது தாய்மார்களும், பெண்டிர்களும் (11) ஸ்ரீ சங்கரப்பிரானுக்குக் கலியாணமென்று ஒல்லோர்களும் கோலாகலமாய் வரலுற்றனர். பிரம்மாண்டத்தின்கண்ணுள்ள சமுத்திரத்தில் பாய்கின்ற எல்லாநதிகளும் (12) பெண்ணுருவங்கொண்டு அனேக ரத்தினபரணங்களால் விளங்கலுற்றவர்களாக, நதியுருவத்திலுள்ள தாமரை மலரின்கண் அன்னபகவிகள் நாவை தையொத்து, பெண்ணுருவத்திலும் அவர்களுடைய கைகளாகிய தா

மரை மலர்களில் சாமரங்களாகிய அன்னபக்ஷிகள் உற்றதுபோல் சாமர பாணிகளாய் வந்தார்கள். (13) ஸர்ப்பங்கள், கருடர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள், கிந்நர்கள், மானிடர்கள், சமுத்திரங்கள், பருவதங்கள், மேகங்கள், மாதங்கள், வருஷங்கள், கலைகள், (14) வேதங்கள், மந்திரங்கள், யாகங்கள், ஸ்தோமங்கள், தருமங்கள், ஸமியமங்கள், (15) ஹும்பகாரங்கள், பிரணவங்கள், பட்டகாரங்கள், ஹிம்காரங்கள், தேவலோகத்திய கோடி அபஸ்ரஸ்தீர்களு மவர்களுடைய ஊழியர்களும் (16) ஆகிய எல்லோர்களும் ஸ்ரீ சுமங்கலமூர்த்திக்கும் ஸ்ரீ சருவமங்களா தேவிக்கும் நடக்கப்போகின்ற திருக்கலியாண வைபவத்தைக் காகழிகொள்ள இலக்ஷியங்கொண்ட வர்களாக வுடனே சேர்ந்தனர். (17) பிறகு அவர்களெல்லோர்களு மங்கொன்றுகூடி ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய வந்தப்புரத்திற் கதிபரும், சிலாதமுனிவரது வமிசத்தை யானந்திக்கச் செய்வோருமாகிய ஸ்ரீ நந்திபிரானை பக்தியுடன் வந்தனித்துத் தெரிவித்துக் கொண்டதாவது:—(18) “சர்வகுண சம்பூர்ணரும், ஞானக்கடலும், எல்லோர்களுக்கும் குருவுமாகிய நந்திகேசுவரக் கடவுளே! இங்குமற்ற யாங்க ளெல்லோர்களும் ஸ்ரீ சம்புவைச் சேவிப்பதற்காக விங்குவந்திருப்பதை (19) ஸ்ரீ தேவேசனுக் கறிவித்து ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிற எங்களுக்குத் தரிசனஞ் செய்வித்தல் வேண்டும்” என்று அவர்கள் கூறிய வ்சனத்தைத், தேவர்கள் வணங்கப்பெற்ற (20) ஸ்ரீ நந்திபகவான் கேட்டு ஸ்ரீ சந்திரசேகரானருகிற் சென்று இச்சகல ஆத்துமாக்களும் வந்திருப்பதைப் பற்றி மிகவணக்கத்துடன் தெரிவித்துக் கொண்டனர். (21) ஒன்று, இரண்டு, மூன்றுமுகந்தனை யுடையவர்களையும், மற்ற முக்தியடைந்தவர்களான கணசிரோஷ்டர்களையும், அதிகார ஸ்தானங்களிலுள்ள, அளவற்ற வெளிகொண்ட தேவர்களையும், (22) இன்னுமங்கு வரவற்ற வெல்லோர்களையும் திரிபுர சத்துருவாகிய ஸ்ரீ மகேசுவரனுடைய திரு மானிகைக்குள், அவரதுகட்டளையைக் கொண்டு அளவிலா மாக்ஷிமை தங்கிய நந்தி பகவான் ஒவ்வொருவராகச் செல்லவிட்டனர். (23) பிறகு ஸர்வேசுவரனும் கருணாமிருதக்கடலும் ஜகங்களுக்கு ஈசுவரோசவானுமாகிய ஸ்ரீ மகாதேவன், ஸ்ரீ திவிய ஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருந்த வராகக் (24) கலியா னோற்சவத்துக்காகத் தோன்றி நின்ற வெல்லோர்களையும் திருமுகச்சாடையா லழைத்தனர். (24½) சருவகணுதிபதியாகிய ஸ்ரீ நந்திகேசுவரன், அவர்க ளெல்லோர்களையும் மானிகையினோர் பக்கத்தில் முயற்சியுட னொருவரோடொருவர் தண்டாமல் விலக்காயிருப்பித்து “நமது பிரம்புதுணியை யசைப்பதினால் யாவரழைக்கப்படுகின்றனரோ அவர் வாலாகுமேயின்றி மற்றவ ரொழுந்திருக்குதல்

கூடாது: (25-26) எல்லோர்களு மொருவரோடொருவர் பேசாமலிருத் தல் வேண்டும்” என வெச்சரித்து சிலாதமுனிவரின் செல்வராகிய ஸ்ரீ நந்திகேசுவரன் பிரபுவின் முன்பாக ஒவ்வொருவராய்க் குறித்துக் காட் டினர். (27) உலகங்களை நடத்துகின்றவரான ஸ்ரீ காலாக்கினி ருத்திர பகவான், முந்தித்தான் பிரம்புதுணி யசைத்தவினால் குறிக்கப்பட்டதி ன் பேரில் வினாவுடனெழுந்து (28) ஸ்ரீதேவாதிதேவனை வந்தனித்து கைகட்டிக் கொண்டு தூரத்தில் நின்றனர். அப்போது ஸ்ரீநந்திபகவா ன் அவரைப் பிரம்பு துணியால் காட்டி (29) “ஓ! தயாநிதியாகிய மகா தேவா! இவர்தான் தேவரீருடைய மூர்த்தியைக் (உருவத்தை) கொண் டவரும், முடிவில் சுகல ஜகங்களையும் சமுகரிக்கின்றவரும், சருவப் பிர பஞ்சங்களுக்கு மாதாரபூதரும், எல்லாத் தேவர்களுக்கும் முதன்மையா கியவருமான காலாக்கினி ருத்திரர்! (30) இவர்தேவரீருடைய கட்டளை யின்படி தனக்குச்சமானமாகிய கணங்களுடன் இப்போது இங்கு வரலு ற்றனர். குளிர்த பார்வையினால்வரை வெகுமானித் தனுக்கிரகித் தரு ளவேண்டும்.” (31) என்று நந்தீசன் சொல்லியதைக் கேட்டு இந்துமௌ ளி (சந்திரனை யுச்சியிற் கொண்டவர்) யாகிய, சுகலதேவர்களுக்கு மீ சுவரான ஸ்ரீஹரன் பிரஸன்னமாகிய பார்வையினால் அக்காலாக்கினி ருத் திரஹனை யனுக்கிரகித் தருளினர். (32) அக்காலாக்கினி ருத்திரனும் ஸ்ரீ ஜகதீசுவரனுடைய இப்பார்வையைக் கொண்டதில் தம தாத்துமா கிருதார்த்த மடைந்துவிட்டதாக நிச்சயித்தனர். பிறகு கணங்களுக் கெல்லாம் முந்தினவரான ஸ்ரீநந்திபிரான் கூசுமாண்டருத்திரன், வீரோச ருத்திரன், ஹாடகேசுவரருத்திரன் இவர்களையும், மற்ற கணுதிபர்களே யும் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக் கறிவித்தனர். (33½) உடனே அந்நந்தீசனு டைய கட்டளையின் பேரில் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் தமதெல்லா அவ தாரங்களுடனும், (பிரத்தியும்ன, அநிருத்த, ஸங்கர்ஷண, வாசுதேவ) என்ற நான்கு மூர்த்திகளுடனும்கூட தாமுமெழுந்தனர். (34½) அப் போது நந்திபகவான், அவ்விஷ்ணுவையும் அவருடைய சரித்திரங்க ளைச் சொல்லி ஸ்ரீபரமேசுவரனுக் கறிவித்தனர். (35) “ஓ! அஷ்டைச வரிய சம்பன்ன மூர்த்தியே! இவர்தான் தேவரீருடைய இடதுபார்க் வத்திலுண்டான விஷ்ணு: ஓ! ஜகதீசா! இவரே தேவரீருடைய தயவி னாலுலக ரகூணூர்த்தமாய் நியமிக்கப் பட்டவர். (36) இவர் மிகநேர்த் தியும், அதிவிசித்திரமும், மோகூமடைவிப் பதுமான இந்திரரீல ரத்தி ன லிங்கத்தைப் பக்தியுடன் பூஜித்ததினால் பெருமை பொருந்திய பூதத்தை யடைந்திருக்கின்றார். (37) ஓ! கருணமிருத மூர்த்தியே! தே வரீருடைய திருக்கலியாண மகோற்சவகாக்ஷி யமிருத்ததை யுண்பதி

னல் தமது விழிகளைப் பயனுளவையாகச் செய்வித்துக் கொள்வதற்
காக வாலுற்ற இவனைத் தேவரீருடைய கடைக்கண் பார்வையினால்
வெகுமானித்தல் வேண்டும்”. (38) என்று நந்தியுரைத்த வசனங்களை
மகாப்பிரபுவாகிய பரமேசுவரன் கேட்டருளி தமது கடைக்கண் பார்
வை மாத்திரத்தினு லம்மகாவிஷ்ணுவைக் கிருதார்த்தராகச் செய்தரு
ளினர். (39) பிறகு ஸ்ரீநந்திகேசுவரனுடைய பிரம்புநுணிக் குறியினால்
ஸ்ரீ பிரம்மதேவன் பிரஜாபதிகளோ டெழுந்து ஸ்ரீ மகாதேவனைத் தரி
சித்து அஞ்சலியுடன் (40) வந்தனித்து மிக வினயத்துடன் தூரத்தில்
நின்றனர். அப்போது நந்தியும் தமது ஷகப்பிரம்பின் நுணியாலவ
ரைச் சுட்டிக்காட்டி ஸ்ரீ சங்கரனுக்குச் சொல்லியதாவது:—(41) “ஓ! ச
ருவேசுவரனாகிய மகாதேவா! இவர்தான் தேவரீரது வலது பார்க்கவந்தி
லுண்டான பிரம்மன்: இவர் தேவரீரால் மூவுலகுக்கும் சிருஷ்டி கர்த்தா
வாகநியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். (42) ஓ! என்று மழிவற்ற பகவானே!
இவர் மிகவுமுறுதி யுள்ள பக்தியுடன் சிலாலிங்கத்தைப் பூஜித்த மகி
மையினாலுமது கட்டளையின்படி பிரம்ம பதத்தை யடைந்திருக்கின்
றார். (43) தேவரீருடைய திருவடிக்கமலத் தேனை யுண்பதற்குத்
தேனீயாக வாலுற்ற இவனைக் கிருபா திருஷ்டியது கடைப்பார்வையா
லனுக்காகத் தருளவேண்டும்.” (44) ஸ்ரீ மகாதேவன் பிறகவரையும்
நோக்கி வெகுமதித்தருளினார்; இவ்வாறாக சருவப்பிரபஞ்ச நாயகராகிய
ஸ்ரீ ஜகதீசன் ருத்திரன், விஷ்ணு, பிரம்மா இவர்களை யனுக்கிரகித்
தருளியபின்னர், பிரபத கணைதிபராகிய ஸ்ரீ நந்திகேசுவரன் மற்றவர்
களையும் வரிசைக் கிரமப்படி ஸ்ரீ பசுபதியிடத் தறிவித்தனர். (45½)

இருபத்தொன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் 22—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்

பிறகு அளவற்ற காந்தியுடைய, தேவேந்திரன் முதலிய திக்
பாலர்கள், தேவரிஷிகள், அசுரரிஷிகள், கந்தர்வர்கள், உரகர்கள், அரீக்
கர்கள், (1) அசுவினிதேவர்கள், ஸப்தமருத்துக்கள், அஷ்டவஸுக்கள்,
ஏகாதச ருத்திரர்கள், ரிஷிகள், சகல பிதுருக்கள், பக்ஷிகள், பிசாசர்
கள், குஹியகர்கள், (2) நதிகள், நதங்கள், சமுத்திரங்கள், பருவநங்
கள், வனங்கள், கலைகள், முகூர்த்தங்கள், காஷ்டைகள், மாதம், ருது

அயனம், வருஷங்கள் (3) இவர்கள் முதலாகிய அங்கு வரலுற்ற வெல்லோர்களையும் நந்திதேவனுனவர் ஸ்ரீ மகாதேவனுக்கு முறைப்படி ஒவ்வொருவராய்க் காண்பித்ததில் மகாதேவனு மவரவர்களை முறையே கடைக்கண் பார்வையா லனுக்கிரகித் தருளினர். (4) அலர்ந்த செந்தாமரை மலர்போன்ற ஸந்தோஷ முகங்களையுடைய வெல்லோர்களும் அவரவர்கள் வரிசைக் கிரமப்படி தகுதியான, தங்கள் தங்கள் வெகுமதி சாமான்களை ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக்குச் சமர்ப்பித்தனர். (5) மமைலரை யாசனமாகக் கொண்ட பிரம்மன் மிகவும் தகுதியான ரத்தினா பரணங்களை ஸ்ரீ மகாதேவன் முன்பாக மிக விரயத்துடன் பொற்தட்டு களின்மீது நிரம்பவைத்து (6) ஸ்ரீ பகவானாகிய மகேசுவரனைத் தண்டனிட்டு வேண்டிக் கொண்டதாவது:— “ஓ! அழகினர்களுக் கெல்லாம் முதன்மையான ஜகதீசா! தேவரீருடைய மிகவற்புதமான செளந்தரியமானது (7) ஆபரணங்களுக் கெல்லா மாபரணமும், உலகின் மீதுள்ள அழகினர்களுக்கு ஒப்பிடத் தக்கதும், அலங்காரங்களோ டொப்பிடத் தகாத மிகவும் சிறந்த வலங்காரமு மாயினும் இவ்வாபரணங்களால் தேவரீரது திருமேனியை யலங்கரித்துக் கொண்டு ஓ! பிரபுவே! என்னையனுக்கிரகித் தருளல் வேண்டும்”. இங்ஙனமாக பிரம்மன் பிரார்த்தித்தவுடன் ஜகதீசனுனவர் திருமுகக் கமலத்தில் மந்தஹாஸங் கொண்டவராக (9) விரல்துணியால் அவ்வாபரணங்களைத் தொட்டு தாம் மிக வற்புதமான திவிய சுந்தர லாவணியத்தைக் கொண்டனர். கோடி மன்மதர்களுக்குச் சரியான வடிவத்தையும், பூர்ண சுந்தரனைப் போன்ற திருமுகத்தையும், (10) அலர்ந்த மமைலர்போன்ற விசால நேத்திரங்களையும், கோவைக்கனி போல் நேர்த்தியான வுதட்டையும், வலம்புரி, சங்கம் போன்ற கழுத்தினில் ஹாலாஹல விஷத்தினது கறுப்பையும், மிகவும் நேர்த்தியும் மிருதுவுமான திருமேனியையும், (11) அகண்ட மாற்பின்மீது விளங்கலுற்ற திவிய ஹாரங்களையும், நான்கு புயங்களையும், பொருந்தி அமைந்து ஜாஜுவலிய மானமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற தேகத்தினெல்லா உறுப்புகளையும், அந்தந்த அவயவங்களுக்கேற்ற சகலவித ஆபரணங்களையும், (12) உச்சிமுத லுள்ளந்தாள் வரையில் அததற் கேற்ற நானாவித அலங்காரங்களையு முடையதாகிய ஜகன்மோகன சுந்தர மூர்த்தி யருவத்தைத் தயாநிதியாகிய ஸ்ரீமகாதேவன் கொண்டனர். (13) சன்னிதானத்தில் தண்டனிட்டுக் கைகட்டி நின்ற பிரம்மனை நோக்கிச் சொல்லியதாவது “வாரீர் பிரம்மாவே! நம் கட்டளையின்படி அனேகமாகிய இவ்வாபரணங்களைக் கொண்டு கலியாண மகோற்சவத்துக்காக அங்கு வந்திருக்கின்ற சகல தேவர்களுக்கு மலங்காரம் செய்து விடுக”

வென்றனர். (13½) ஸ்ரீபரப்பிரம்ம மூர்த்தியை ஞானத்தினு லறிகின்றவர்களில் முதன்மையாகிய பிரம்மனும் பரமேசுவரனுடைய அக்கட்டிலைக் கமைந்து (15) இவ்வாபரணங்களைத் தேவக்கூட்டங்களுக்குள் பகிர்ந்து கொடுத்தனர். பிறகு தேவத்தலைவர்க ளவ்வாபரணங்களால் லங்காரம் செய்துகொண்டவுடன் (16) சங்கவாத்தியங்கள், கொம்பு, மிகவும் பெரிதாகிய காஹளவாத்தியம், பேரி, முரவம், தூரியம், அனேக தூந்துபி வாத்தியங்கள், (17) எங்கும் சமுத்திரங்களி னேசைகளை யதிகரித்த டிண்டிம வாத்தியங்கள் முதலிய பெரிய வாத்தியங்களும், வீணை, வேணு, நாக்சரம் முதலிய வின்ப வாத்தியங்களும், இன்னும் பல மாதிரிகளுள்ள அநேக, வர்யில் வைத்து ஊதப்படுகின்ற வாத்தியங்களும் செவிகளுக் கானந்தகரமாக கோஷிக்கப் பட்டன. (19) வெள்ளிமலையாகிய கைலைகிரிமுதல் இமயகிரி வரையில், அப்ஸரஸ்திரீக ளிடைவெளியின்றி நின்றனுகொண்டு கைகளிற் பூண்ட பொற் கங்கணங்கள் கிலுகிலுவென்று சப்திக்கப் பெற்றவர்களாக சாமரங்களை வீசி நின்றார்கள். (20) அதேவிதமாக வெங்கும் விசிரிகளைப் பற்றிக்கொண்டு மிகவாதரவுடன் விசிரி நின்றார்கள். மார்க்கமெங்கும் நேர்த்தியான, பரிமளம் வீசிய பனிநீர் தெளித்து நனைத்தும், (21) கஸ்தூரிச் சேற்றினால் மெழுகி பச்சைக் கர்ப்பூரப் பொடிகளை மணல்களாக நிரவியும், நுகைகளால் நிறையலுற்ற ஸமுத்திரம் போன்ற வெள்ளைக் குடைகளால் நிறையப் பட்டும், (22) துவஜங்கள், அசுமானகிரிகள் இவைகளின் வரிசைகளா லலங்கரிக்கப் பட்டும், எங்கும் மிகப்பரிமளம் வீசிய அகிற்கட்டைகளால் புகைக்கப் பட்டுமிருந்தது. (23) பிரம்மமேனோத்த மர்களாகிய முனீந்திரர்கள் வேதமோதி நின்றார்கள். ஸுமங்கள ஸ்திரீகள் மங்களகரமான கீதங்களைப்பாடி நின்றார்கள். (24) கட்டியக் காரர்கள், ஹரிக்காரர்கள், வந்திகள் இவர்கள் ஜயா விஜயீபவா வென்று கூறி நின்றார்கள். பிரமத கணங்களெல்லாம் பிரம்புகளைக் கைப்பற்றி கூட்டங்களை விலக்கி நின்றார்கள். (25) ஆயிரக் கணக்காகவுள்ள ருத்திர கன்னிகளென்ற ஸ்திரீக ளெல்லோர்களும் அசைவற்றுச் செல்லுகின்ற ரதங்களின்மீது நாட்டியமாடி நின்றார்கள். யோகேசுவரர்கள் அஞ்சலி செய்து நின்றார்கள். (26) இவ்வித வைபவங்களோடு ஸ்ரீசந்திர சேகரன் நந்திபிரானுடைய கையைப் பற்றியவராக பலவித விரத்தினங்க ளிழைக்கப் பெற்ற பாதுகைகளையும், குடையையும் தரித்து (27) வெகு மங்களகரமான சிங்காதனத்தினின்று மெல்ல வெழுந்தருளி, பிராகாரங்களின் வாசற்படிகளி லங்கங்கு ஏழுக்கணங்களைக் காவலர்களாக விருப்பித் தருளிவிட்டு, (28) முகத்துவாரத்தில் நிற்கின்ற, வெண்மை

யுடையதும், வெள்ளிமலை போன்ற சோபையுடையதும், நாதத்தினால் நான்கு திக்குகளையும் செவிடாக்கலுற்ற பொன்மணிகளைப் பூண்டதும், (29) அனேகசாமரங்கள் கட்டப்பட்டு விளங்கியதும், இரத்தினங்களா விழைக்கப்பட்ட ஜேணத்தைக் கொண்டதும், முதுகினி லுருண்டு பருத்த கொண்டையினால் வெகுவுலங்காரமாக விளங்கியதும், மிகவும் பருத்த கழுத்தை யுடையதும், சிவந்து நீண்ட கண்களை யுடையதும், பருவ தத்துக்கு நிகராகியதுமான மகா விருஷபராஜன் மீது, குண்டோதரனு டைய முதுகினிலோர் பொன்மலரடியை வைத்தருளி, சாதுக்களைக் காக்கின்ற ஸ்ரீ மகானுபாவனேறியருளினர். (31) இயதீசுவரர்கள், வித்தேச வரர்கள், ரிஜீசுவரர்கள், தேவேசுவரர்கள் இவரொல் லோர்களும் ஜயாவி ஜயீபவா என்றது முதலான மங்களவாக்கிய துவனிகளோடு வேத ஸூக்த மந்திரங்களை யோதினார்கள். (32) அதிதி, திதி, தது, கத்துரு, அருந்ததி, துஷ்டி, புஷ்டி, கீர்த்தி, ஸ்வதா, ஸ்வாஹா, மதி, திருதி, (33) ஸரஸ்வதீ, இலக்குமீ முதலாகியவர்களும், சகல லோக மாதாக்களும், தேவபத்தினிகள், ரிஷிபத்தினிகள், முதலாகிய வர்களும் (34) ஸ்ரீ சம்புவினுடைய பிரபாவங்களைப் பற்றிய திவிய கீர்த்தனங்களை நல்ல ஸ்வரங்களுடன் பாடினார்கள். கந்தருவர்கள், கின்னரர்கள், சித்தர்கள், வித்தியாதார்கள், மகோரசர்கள், (35) பெயர்போன ஹா ஹா வென்ற வும், ஹூ ஹூ வென்றவுமான தேவ லோகத்திய பாடகர்கள், தும்புரு முனிவர், நாரதமுனிவர் இவர்க ளெல்லோர்களும் வீணா கானத்திற் சிறந்த மாதர்களுடன் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய குணதிசயங்களைப் பற்றிய கீர்த்தனங்களை வீணையென்ற வாத்தியத்தினால் கானம் செய் தார்கள். (36) கண்திபனாகிய குண்டோதர னென்பவன் ஸ்ரீ சம்புவி னுடைய பக்கத்தில் நின்று, தூறு கம்பிகளா லமைக்கப்பட்ட, சந்திர மண்டலத்துக் கொப்பான மிகவும் பெரிதாகிய ரூடையை (37) நேச வாசையினால் மனம் பூரித்தவனாகப் பிடித்துவந்தான். அக்குடையின் சுற்றிலும் தொங்கலுற்ற முத்துமாலைக் குஞ்சங்களினால் ஸ்ரீ சருவே சுவ ரோசவரனாகிய பகவான் (38) சந்திர மண்டலத்தினின்று கங்கை யானது உச்சிதனில் விழப்பெற்றவர் போல் விளங்கினார். (38½) மகா மகிமை பொருந்திய விருஷபமானது, சாமரங்கள் கட்டப் பெற்றவையு ம், நிமிர்ந்து செல்லுமையில் மேகங்கள் கோர்க்கப்பட் லுற்றவையு மான கொம்புகளைத் தரித்துக் கொண்டு ஸ்ரீ பரமேசுவரனைச் சமந்து ஆகா ய மார்க்கமாக மிக வுல்லாசத்துடன் சென்று, (39½) ஸ்ரீ கைலை கிரியி னின்று ஓர் நொடிக்குள் இமயகிரியை யடைந்தது. (40) இமயகிரி ரா ஜனும் பந்து வார்க்கங்களாகிய அனேகம் பருவதங்களுடனும், புத்திர

பௌத்திர மித்திரர்களுடனும் அனேக அகமானகிரிகள், துவஜங்கள் முதலிய வைகளாற் சிறக்க வலங்கரிக்கப்பட்ட தனது ராஜதானியி னின்று எதிர்கொண்டு சென்றனன். (41) அப்போது ஸ்ரீ தேவாதி தேவனுடைய சைனியங்களும், கிரிராஜனுடைய சைனியங்களும் இர ண்டு சமுத்திரங்க ளொன்றோ டொன்று சந்திப்பதுபோல் சேர்ந்து சந்தித்தது. (42) இமராஜன், மைனாகன், கிரொளஞ்சனென்ற இரண்டு பிள்ளைகளுடன் ஸ்ரீ தேவாதி தேவனை வந்தனித்து, (43) மிகவுயர்ந்த வனேக கோபுரங்களாற் சிங்காரமானதும், ரத, கஜ, தூதக, பதாதிசுளா ல் நிறையலுற்றதும், (44) பேரீ, மிருகங்கம், முரவம் இவ்வாத்தியங் களின் கோஷங்களினு லெதிரொலி கொண்டதுமான வோஷதிப்பி ரஸ்தமென்ற தனது நகரத்தினுள் எழைத்துப் போயினன். (44½) அப்பட்டணத்து ஸ்திரீகள், ஸ்ரீ பரமேசுவரனைத் தரிசிக்கவாலுற்ற வர்களாக அவரவர்கள் துப்பரிகைக் குற்றனர்கள். (45) அவர்களோ வென்றால்:— மிகுந்த பேராந்தத்தினு லவரவர்கள் கைவேலையை விட்டவர்களும், அனாகுறையான வலங்காரத்தைக் கொண்ட வர்களும், ஒருவன், உடுக்கையி லிடையின் முடிச்ச நமுவலுற்ற வஸ்திரத்தை வலது கையாலும், இளங்குழந்தையை (46) மற்றக்கையினுலு மெடுத்துக் கொண்டு மிக பரபரப்புடன், பலகணிவாயி னருகிலுற்றவ ளும், மற்றொருவன், மைக்கோலினு லோர்கண்ணுக்கு மட்டில் மையி ட்டு (47) மற்றோர் கண்ணை மறந்தவளாகக்கவாகியின் (பலகணி) பக்கத்திற் சென்றவனும், ஒருவன், கூந்தலின் முடிச்சவிழ்ந்து ஆடையாபரணங்க ளலங்கோலமாய் நமுவலுற்று, (48) ஆனந்தத்தினு லோ டிச் செல்லுகையில் வழியெல்லாம் மலர்களுதிர்ந்துவிழ்ப், பலகணியடை ந்தவனும், மற்றவன், கொம்பரக்கு, செம்பஞ்ச இவைகளின் சாயங்க ளினால் ஓர்பாதத்துங்கு அலங்கரித்த (49) மட்டோடு ஓடிச்செல்லு கையில் வழியெல்லாம் அச்சாயமாக்கிய வளுமாக பட்டணத்திலுள்ள நெய்தல் மலர்போன்ற கண்களையுடைய மங்கையர்க ளெல்லோர்களும் தங்களது மனாமலர் போன்ற முகங்களினால் அளவற்றதான உப்பரி கைகளையெல்லா மம்மலர் மயமாகச் செய்து விட்டார்கள். (50½) சகல ஜகத்களுக்கும் பர்த்தாவாகிய ஸ்ரீமகேசுவரன் எல்லா தேவர்களுட னும் இராஜ மார்க்கத்திற் செல்லுகையில் (51) ஸ்திரீக ளெல்லோர் களும் நெற்பொரிகளோடு மலர்களைக் கலந்து மாரியாகப் பொழிந்தார் கள். அஸ்திரீகளுடைய இந்திரியங்கள் (பொறிகள்) எல்லாம் ஸ்ரீதே வ தேவேசுவரனைக் கண்டு, மனதுடன் (52) கூடியவைகளாகி ஒரோ மூர்த்தனியமாய்க் கண்களைச் சேரலுற்றது போல் (மற்றப் பொறிக

ளது வசமற்ற வர்களாக ஸ்ரீ பகவானைத் தரிசித்தா னந்தித்தார்கள்.) பட்டணத்தி லொருவருக் கொருவர் சொல்லிக் கொண்டாவது:—
 “ஸ்தாவர ஜங்கம சுவரூபமாகிய பிரபஞ்சங்க ளெல்லாம் (53) இவ ரது திருவருளால்தா னுண்டாகின்ற தென்றும், பிராணிக ளெல்லாம் இவருடைய பிரசாதத்தினால் மோகூ மடைகின்றதே யின்றி வேறில்லை யென்றும் முனிவர்களும், யோகிசுவர்களும் சொல்லுகின்றார்கள். (54) ஆகையால்தான் கௌரியம்மை இளமைப்பருவமுள்ளவளாயினும் பால சந்திரனை யுச்சியிற்கொண்ட ஸ்ரீ தேவதேவேசவானைக்குறித்து, அனு வ்டிப்பதற்கசாத்தியமான மிக உக்கிரமாகிய தவத்தை வெகுகாலமா கச் செய்தனர். (55) பெரியவைக்கெல்லாம் மிக பெரியவரும், கார ணங்களுக்கெல்லாம் காரணரும், தெய்வங்களுக்கெல்லாம் பெரிய தெ ய்வமும், யோகிசுவர்களால் தியானிக்கப்படலுற்றவரும், பெரியோர்க ளுக்கு முக்கிய கெதியாகின்றவருமான ஸ்ரீ சிவபிரானைக் காக்கி கொண் டதனால் நாமிப்போது கிருதார்த்தர்களாயினோம்” என்றனர். (56½)
 இவ்வாறாகிய, செவிக்கினிமையான வசனங்களை ஸ்ரீ மகாதேவன் கேட்ட ருளிக்கொண்டு மெல்ல மெல்ல (57) மிக வுன்னதமும், ஒப்பற்றதுமா ன, கிரிராஜனது பெரிய வரண்மனை வாசலில் விஜயமாயினர். பிறகு ஸ்ரீஜகதீசன் பெருமை தங்கிய வெருதினின்றிறங்கி, * தேவேந்திரனால் கொண்டி வந்துவைக்கப்பட்ட நவரத்தினங்களா லமைத்த பாதுகைகளை ப்பூண்டு, மகாப்பிரபுவாகிய ஸ்ரீ ஹன் ஓர் கையைப் பிரம்மன் கைமீதும், மற்றோர்கையை ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் கைமீதும் சுமக்க வைத்தருளி, (59) பட்டணத்திய ஸகலஸ்திரீகளும் இமைக் கொட்டன்றிப் பார்த்திரு க்குமளவில் ஸ்ரீ திருபுராரியானவர் பருவதராஜனுடைய பெரிதான மு ன் கட்டு வாசற்படியினுட் சென்றனர். (60) அப்போது ஸ்ரீ நந்திகே

* மூல கிரந்தத்தில் “ஹரி” யென்று சொல்லியிருப்பதற்குச் சிலர் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவானவர் பாதுகையைக் கொண்டு வைத்ததாக அர்த்தம் செய்கிறா் கள். நாமதற்குத் தேவேந்திரன் என்று அர்த்தமுடையதற்குக் காரணம் யாதெ ன்றால்:— ஸ்ரீ பிரபுவானவர் வாசனத்தை விட்டிறங்கும் சமயத்துக்கு முந்தியே, அப்போது அவருக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்வதற்கேற்பட்டவர்களி ல் அவரவர்கள் தங்கள் தங்களுழியத்தைச் செய்வதற்குச் சித்தமாய்க் காத்திரு த்தல்வேண்டும். ஆனால் அடுத்த வாக்கியத்தில் ஸ்ரீ விஷ்ணு கைலாக்குக்கொடு ப்பதற்கேற்பட்டதாயிருக்கிறபடியால் அவரோ பாதுகையையும் கொண்டிவைத்து உடனே கைலாக்கும் கொடுத்தாரென்று சொல்வதற்கு, மேல்கண்ட 2 ஊழியங்க ளும் அனேகமா யேககாலத்தில் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டியதா யிருப்பதால் ஒரேகாலத்தில் செய்யப்பட வேண்டிய 2-ஊழியங்களுக்கும் ஒருவரோ யேற்பட் டிருப்பது அஸம்பாவிதம். மேலும் ஒரு ஊழியத்தைச் செய்துவிட்டு அவரோ மற்றோர் ஊழியத்துக்கு வித்தம் செய்துகொள்வதற் கிடையில் பிரபுவுக்குக் கொஞ்சம் காத்திருத்தலுக் கிடமாகும். மேலும் ஹரியென்பதற்கு இந்திரன் என்றும் அர்த்தம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. கையால் பாதுகை கொண்டிவைத்தது இந் திரனே யென்பது எமதுகருத்து.

சுவரன் கைதனிற் பிரம்புகொண்டு “ஐயாவிஜயீபவா! வெகுபராக்! ஓ! பரமேசுவரா! அடியார்களின் கிலேசங்களைத் தொலைப்பவனே! கொஞ்சம் சாவதானமாக வருதல்வேண்டும்; மேடு பள்ளங்களைப்பார்த்துத்திருவடிவைத்து வருதல்வேண்டும்” என்றுரைத்துக்கொண்டு மிக வாதரவுடன் முந்திச்சென்றனர். (61½) கிரிராஜனுடைய பட்டஸ்திரீயாகிய மேனகையம்மையானவள், தயாநிதியான ஸ்ரீஸுருவேசுவரனுடைய திருவடிகளைப் பசுவின் பாலினுற் கழுவி, (62½) அஷ்டமங்களங்களைப் பாடலுற்ற மங்கையர்களோடு திருமாளிகையினுள்ளாக (63) விசுவகருமாவின் னேகவித ரத்தினங்களால் நீளத்திலு மகலத்திலும் வெகு விஸ்தாரமுள்ளதும், (64) அனேக மிரத்தினக்கம்பங்களாலும், கொடுங்கைகளாலும் விளங்கலுற்று வெகு விசித்திரமாய்மைக்கப்பட்டதுமான ஸ்ரீ சம்புவினுடைய திருக்கவியாண மண்டபத்துக்குள் எழைத்துப் போயினள். (64½) அதன் மத்தியில், அனேக நீலரத்தினங்களாலிழைக்கப்பட்டதும், மிக வுயரமுள்ளதும், (65) நான்கு கம்பங்களோடு மிக நேர்த்தியாய்லங்கரிக்கப்பட்டதும், அனேக கோடி சூரியர்களைப் போன்றதும், நோக்கிய கண்களை மற்றெங்கும் செல்லவிடாம லிழுப்பதுமான த்வ்வியஸிம்மாஸனத்தை (66) சூரியனது கண்ணைப் போக்குவித்த ஸ்ரீ பகவான் தமது விஜயத்தினால் சுறக்கச் செய்தனர். அனேக ருத்திர கணங்களோடு ஸ்ரீ காலாக்கினி ருத்திரனும், அனேக கணங்களோடு ஸ்ரீ ஹாடகேசுவர ருத்திரனும், (67) சகல பிரமத கணங்களும், பூதகணங்களும் பக்கத்திற் சுற்றி நின்றார்கள். (67½)

இருபத்திரெண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௨௩—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

ஸூதர் சொல்லுகின்றார்:— சகல குணங்களும் நிறையப் பெற்ற ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு, பிரம்மா, இந்திரன், சூரியன், அஷ்டவசுக்கள், உருத்திரர்கள், துவாதசாதித்தியர்கள், அசுவினிகேதவர்கள், (2) வஸிஷ்டர் முதலான பிரம்ம ரிஷிகள், நாரதர் முதலான தேவரிஷிகள், ஸனகர் முதலான யோகிசுவரர்கள், ஸித்தர்கள், வித்தியாதார்கள், உரகர்கள், (3) இவர்கள் எல்லோர்களும் தேவாதிகேவனுடைய கட்டளையின்பேரில் சுகமளிப்போனும், சந்திரசேகரனுமாகிய ஸ்ரீஜகதீசனுக்குச் சுற்றினுமு

ள்ள, மிக விசித்திரமான ஆசனங்களில் உட்கார்ந்தனர்.(1) உலகினுள்ள ஸப்தமாதர்கள், மிகுந்த கற்புடைய தேவப் பெண்டிர்கள், சகலரிஷி பத்தினிகள், எல்லா தேவதாஸிக் கூட்டங்கள் இவர்களும், (4) அதிதி, திதி, தக்ஷப்பிரஜாபதியின் எல்லாப் பெண்கள் இவர்கள் முதலாகியவர்களும்மத்தியில் விளங்கிய ஸ்ரீமகாதேவனுக்குச் சுற்றிலுமுள்ள சிறந்த ஆஸநங்களில் வீற்றிருந்தார்கள். (5) கிரிராஜன் மேனகையோடு கூட முவுலகுக்கும் மாதாவாகிய ஸுமங்கலாதேவிக்குப் பட்டணத்தில் குடும்பிகளாயுள்ள ஸ்திரீகளினால் அலங்காரஞ் செய்வித்தனன்.(6) அம்மங்கையர்களும்ஸ்ரீமகாதேவியைத் திருமணமணீமீது கிழக்கு முகமாய்கையில் பூச்செண்டுடன் உட்காரசித்து மகா பரிமளம் பொருந்திய சிறந்த தைலங்களினால் அப்பியங்கனஞ் செய்வித்தார்கள். (7) மேலுமவர்கள் “கௌரீ கவியாணவைபோகம்” என்றநேர்த்தியான கீதங்களைப்பாடிக்கொண்டு, தருவிக்கப்பட்டிருக்கிற அனேகம் புண்ணிய தீர்த்தங்களால்மங்கள ஸ்நானஞ் செய்வித்தார்கள். (8) சங்கம், சிருங்கம், பேரீ, முரவம், டிண்டிமம் முதலிய சகல வாத்தியங்களும் வினோதமாக முழங்குகையில் அம்மங்கையர்கள் தேவியை அலங்காரஞ் செய்து ஸ்ரீபரமேசுவரனருகில் அழைத்து வந்தார்கள். (9) ஸ்ரீதேவேசன் அம்மனோடு கூட திவ்விய ஸிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கையில் சந்திரன் உரோகினியோடு கூட மேருகிரியின் கொடு முடி மீது வீற்றிருப்பதுபோல் விளங்கினார். (10) அப்போது அங்கு அனேகவித அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்டதும், பலவித இரத்தினங்களிழைக்கப் பெற்றதனால் விளங்கியதும், சிறந்த வாசனைகொண்ட மலர்மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், பொற்சங்கிலிகளில் தொங்கவிடப்பட்டிருப்பதுமான (11) ஊஞ்சலிருப்பதைக்கண்டு ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீபரமேசுவரனைப் பிரார்த்தித்ததாவது:— “ஓ! சருவகுண சம்பூர்ணராகிய ஸ்ரீபரமேசுவரா! தேவரீர் தேவியுடன்கூட வினோதமாய்ப் பொன்னாஞ்சலாடி அருளுவதனால் எங்கள் து மனோரதத்தைத் தீர்க்க வேண்டும்” (12½) என்று விஷ்ணு முதலிய தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப்படுகையில் ஸ்ரீமகாதேவன் அப்படியே நல்ல தென்று கன்னாஞ்ச லாடினர். (13) இமவானும் தேவியை அவரது பக்கத்திலேற்றி வைத்தனன். அப்போது தும்புரு நாரத முனிவர்கள் ஆனந்தத்துடன் பாடினார்கள்.(14) பிறகு உலகவழக்கப்படி மங்கள தீபங்கள் முதலியவைகளால் பூஜித்தார்கள். மேனகை யம்மானும் சக்களத்திமாருடன் சீக்கிரமாய்க்கு வந்து (15) ஸ்ரீதேவி தேவர்களுடைய திருவடிகளைச் சந்தோஷத்துடன் பாலினாற் கழுவினள். பிறகு ஜகதீசனும் திருக்கலியாண மண்டபத்துக்கருவி (16) வேதியர்கள் வேதமந்திரங்க

னோ ஒதுவதுட னிரங்கமண்டபத்திற் கேகினர். பிறகு கிரிராஜன் மேன
கையுடனும் புத்திர மித்திர பந்து வர்க்கங்களுடனும் கூடியவனாக (17)
மிக பக்தியுடன் ஸ்ரீபிரபுவினுடைய திருவடிகளை முறைப்படி கழுவி அ
நீர்நாக் கொஞ்சம் குடித்து தங்கள்தங்கள் உச்சிமீது தெளித்துக்கொ
ண்டு (18) மகேசுவரனுக்கு மிகபக்தியுடன் முறைப்படி மதுபர்க்க மனி
த்து ஸ்ரீமகாதேவிக்குத் திருமணவஸ்திர முடித்துவதற்கு முந்தி ஸ்ரீபர
மேசுவரனுக்கு வஸ்திரம் முதலியவைகளைச் சமர்ப்பித்து (19) அம்ம
னுடைய கழுத்தினில் மங்களாபரணம் முதலியவைகளைப் பூட்டினர். பி
றகு அவ்விமவான் பொற்கெண்டியால் நீரொடுத்து, அத்தேவசபையின்
முன்னர் (20) ஸ்ரீதேவதேவேசனுக்கு வஸ்திராபரணங்கள் முதலியவ
ற்றால் பூஜித்த பின்னர் ஸ்ரீபரமேசுவரனுக்குப் பார்வதீ தேவியை நீர்த்
தாணியுடன் மந்திர முறைத்துத் தானஞ் செய்தனன். (21) அம்மந்திர
மோவென்றால்:— “சகலவித நவரத்தினுபரணங்களாலும் அலங்கரிக்க
ப்பட்டவர்களும் சகல கலியாண வைபவத்தன்மையால் நிறையப்பெ
ற்றவளுமாகிய எனது பொன்னான கன்னியைப் பிறர்களுக்குச் சகல சு
கங்கையு மீந்தருளுகின்ற தேவரீருக்கு யான் கொடுக்கின்றதைப் (22)
பெற்றருளி ஓ! பரமேசுவரா! எந்தனுக்கு ஸாயுஜ்ய பதவியை யீந்தரு
ளுவீர்”. ஸ்ரீமகாதேவனும் அங்ஙனமே அப்பார்வதியைச் சகல வலகுக்
கும் சுகமுண்டாவதற்காகத் தம் கை கீழாகப் பிரதிக்கிரகஞ் செய்தன
ர். (23) அப்போது “ஜயா விஜயீ பவா” என்றது முதலான மங்க
ள வசனங்களால் மகோற்சவமானது கொண்டாடப்பட்டது. ஸ்ரீம
கேசுவரனும் கௌரியம்மனுடைய கையை மகா ஸந்தோஷத்துடன் ப
ற்றினர். (24) பிறகு சகல ஸ்தாவரா ஜங்கமங்கள் முதலான சருவ ஜக
ங்களும் பேரானந்தங் கொண்டன. தேவர்க ளெல்லோர்களும் பார்வ
தியையும் பரமேசுவரனையும் மிக பக்தியுடன் வந்தனித்தார்கள். (25)
முனிவர்கள், கணாதிபர்கள், ஆத்துமஞ்ஞானத்தையுடைய யோகிசுவரர்
கள், இன்னும் மற்ற ஸகலப்பிராணிகளும் அங்ஙனமே செய்தார்கள். பி
றகு பூமியானது அதிக பாரங்கொண்டு தென்பக்க முயர்ந்தும், (26)
வடபக்கம் முற்றும் தாழ்ந்தது மாகியதில் எல்லா ஜனங்களும் மிகவும்
மனநடுக்க முற்றார்கள். (26½) அப்போது தேவர்களும், தவத்தையே
தனமாகக் கொண்ட முனிவர்களும் கீழேகவிழ்ந்து விடுவதான பிரடித்
தினால் மிகப்பயந்து பெருமூச் சுணர்ந்து ஸ்ரீசூலபாணிக்குப் பலவந்த
னமளித்து முறையிட்டிக் கொண்டதாவது:— ஓ!ஜயஜயா! சம்போ!
தயாலிந்தோ! பூமியானது வடபக்கம் கீழாகக் கவிழலாகின்றது; (28)
ஓ!மகாதேவா! இந்நாங்கள் விழாமலிருக்கும்படி சீக்கிரத்தினுள் செய்ய

வேண்டும், ஓ! தேவதேவேசா! தேவரீருடைய கட்டளையினால் இப்பூமியைச் சமமாக்குதல் வேண்டும். (29) இவ்வாறாக வேண்டப் பட்டதன் பேரில் சந்திரனைச் சடையிற் தரித்த பரமசிவன் புன்னகைப்புடன் தமக்குச் சரியான ஸ்ரீ அகஸ்திய முனிவரையனுப்பி (30) மகாபுத்திரசாலியாகிய அம்முனிவரைத் தென்திசைக் கதிபனாகச் செய்தருளி அவருக்குத் திருக்கலியாணக் கோலத்தையும் பிந்தி யவ்விடத்தே காஷ்டிகொடுத்தருளினர். (31) பிறகு அம்முனிவரும் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய கட்டளையின் பேரில் வெகு மனவருத்த முற்றவராகப் பெண்டிருடன் ஆகாயமார்க்கமாக மலயகிரிய நடிவாரத்தை யடைந்தனர். (32) எப்போதும் சிவனையேமனதில் பாவிப்பதனால் அச்சிவனுக்குச் சமானமாகியவம் முனிவீரர் மலயகிரி சென்றவுடன் மேடுபள்ளமான பூமியானது சமமாகிவிட்டது. (33) பிறகு பிரம்மாவானவர் ஸ்ரீ பரமேசுவரன் முன்னர்கைகட்டி நின்று தெரிவித்துக் கொண்டதாவது:—“ஓ! மகேசுவரா! விவாஹத்துக் குரித்ததாக அக்கினியிற் செய்யலுற்ற சடங்குகளை முடிப்பித்தல் வேண்டும்”. (34) ஏனென்றால் உலகுக் கெல்லாம் சிரோஷ்டராகியவரா லாதரவுடன் அனுஷ்டிக்கப் படுகின்ற கருமங்களே யுலகினில் சத்தியமா யனுஷ்டிக்கப்படும். ஓ! பிரபுவே! தேவரீரோ சகல புலனங்களுக்கும் முதன்மை யாகின்றீர். (35) அப்போது ஸ்ரீ ஜகதீசன் அப்பிரம்மனது வசனத்தைக் கெட்டு அவரையே அக்கருமங்களை முறைப்படி செய்து முடிக்கும்படி மந்தஹாஸ முகாரவிர்த்தத்துடன் கட்டளையிட்டருளினர். (36) அக்கினிதேவன் சுய உருவத்துடன் பார்வதீ பரமேசுவரர்களை வந்தனித்து விவாஹயாக மண்டபத்தில் சாக்ஷியமிசமாக ஜுவலித்து நின்றனன். (37) பிரம்மனும் அக்கினிக்கு நான்கு பக்கங்களிலும் தர்ப்பங்களைப் பரிஸ்தரணஞ் செய்து (பரத்தி), மூன்று பக்கங்களில் ஸமித்துகளைப் போட்டுக் கீழ்பக்கத்தில் இரண்டு சீமித்துகளைச் சொருகி, நெய்யை முறைப்படி யுருக்கி ஆஜியஸ்தாலி யென்ற பாத்திரத்தில்விட்டு நிரப்பி, (38) அக்கினியினின்று தனியாக வெடுக்கப்பட்ட தணல்களில் அவ்வாஜிய பாத்திரத்தைவைத்து அதனுள் இரண்டு தர்ப்பங்களின் துணிகளைப் போட்டு, ஓர்தர்ப்பத்தை மடித்து அக்கினியிற் கொளுத்தி ஆஜியபாத்திரத்தில் காட்டி யதைவடபக்கத்தி லெறிந்து, மற்றோர் தர்ப்பத்தை மடித்து அக்கினியிற் கொளுத்தி அதனால் ஆஜியஸ்தாலியை மூன்று தடவை சுற்றி வடக்கிலெறிந்து, (39) அந்நெய்ப்பாத்திரத்தை வடக்கிலிறக்கி, முந்திப்பிரத்தி யேகமாயெடுக்கப்பட்ட தணலை யக்கினியுடன் சேர்த்து, பிறகு அவ்வக்கினியில், வடக்கிலிஸ்தாபிக்கப்பட்ட தர்வி (ஓம்பாத்திரம்)யால் பிரம்மன் ஹோமம் செய்

தனர். (40) மேலும்பிரம்மன், தம்பதிகளிலொருவருக் கொருவர் நேசவ சமதிகரிப்பதற்காக ஸமித்து, நெய், ஹவிசு, பொரி யிவைகளா லோமஞ் செய்தனர். பிறகு ஸ்ரீபரமேசுவரனும் தமதிரண்டு கைகளாலும் ஸ்ரீப வானியம்மையுடைய பாதத்தைப் புன்னகைப்புடன் மெல்லப் (41) பி டித்து ஏழுஅடி தூக்கிவைத்து அம்மியின் முனையில் எடுத்துவைத்தனர். தேவரக்ஷகரான பரமேசுவரன் “ஏகமிஷேவிஷ்ணுஸ்துவான்வேது” எ ன்ற மந்திரத்தினால் தம்பதி யிருவர்களும் வெகு சந்தோஷசித்தர்க ளாக அவ்வக்கிரியைப் பிரதக்ஷிணம் செய்தனர்கள். உலகுக்கெல்லாம் முக்கிய தம்பதிகளும் முதன்மைப் பிரபுக்களுமாகிய அப்பார்வதீ பரமே சுவரர்கள் பிராம்மணர்களிடத்தி னின்றூசீர்வாதம்பெற்று மிக மனக்களி ப்புடன் ஒரோ ஆசனத்தின்மீது வீற்றிருந்து பிறகு எல்லோர்களுக்கும் தரிசனமளித்தனர்கள். முந்தி பிரமதகணுதிபர்கள், காலாக்கினிருத்தி ரர், ஹாடகேசுவரருத்திரர் இவர்களுக்கும் (44) விஷ்ணு, பிரம்மா, இந் திரன், அக்கினி, முதலியவர்களுக்கும், யோகேசுவரர்கள், முனீந்திரர்கள், உரகர்கள், ஸித்தர்கள், ஸகலதேவஸ்திரீகள் ஆகிய இவர்களுக்கும் முறை யே காக்கியளித்தனர்கள். (45) அவற்றுள், காலாக்கினி ருத்திரர், ஹா டகேசுவரர், சகல கணுதிபர்கள் இவர்களைத் திருவாக்கினாலும், ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவையோர் புன்னகைப்பினாலும், (46) பிரம்மாவையோர் பார் வையினாலும், மற்றதேவர்களைக் கொஞ்சம் கடைக்கண்பார்வைகளாலும், முனிவர்களைத் தலையசைத்தலினாலும் ஸ்ரீ பிரபுவானவர் வெகுமதி செ ய்தனர். (47) இச்சந்தர்ப்பத்தில் மன்மதன் மனைவியாகிய ரதியானவள் இந்திரன் முதலியவர்களோடுகூட ஸ்ரீ மகேசுவரனைநோக்கித் தனது க ணவன்பிழைத்தலைப் பலவாறு பிரார்த்தித்தனர். (48) அச்சமயத்தில் பார்வதியம்மை பிரபுவையோர் குறுக்குப்பார்வையால் நோக்கினள். ஹரிப்பிரம்மர்களும் தங்கள் தங்கள் போக சகானுபவத்துக்காக யாசித் தனர்கள். (49) உலககர்த்தாவுமங்கெல்லாவற்றையும் நோக்கி மனக்களி ப்புடன் ரதியை நோக்கித் திருவாய்மலர்ந்தருளியதாவது:—“பெண்ணே! ஸுரதத்துக்காக வுனது கணவனிருக்கக்கடவன்: (50) ஆனால்வன், மற்ற வார்க்கெல்லா மரங்கனும், (சரீரமற்றவன்) உனக்குமட்டிலுடலுள்ளவனு மாவான். இனிமுதலும் மூவுலகிலும் யாம் “காமாரி” யென்ற பெயரைக் கொள்வோம். (51) வாராய் சுபகுணமாதே! அவனை யநங்கனாகவே யுர மாதரிப்போம்; மன்மதனுனக்குமட்டில் மெய்யுடையோனாவான்; அவனு ன்னைமட்டிலே மெய்யுடையோனாக வாதரிப்பான்”, (52) என்று தே வெசனருளியபின்னர் பிரயாணத்துக்குச்சித்தமாயிருக்கும்போது இமவா னிரண்டு மைந்தர்களுடனும் பிரபு சன்னிதியில் தண்டனிட்டு (53) மது

பர்க்கத்தினுடைய மிச்சத்தை யாது வினியோகம் செய்வதென்று பிரபு முன்பாகத் தெரிவித்துக்கொண்டனன். அப்போது அம்மதுபர்க்க நிர்ம்மால்லியத்தை யிரப்பதற்குக் கவலைகொண்ட விஷ்ணுப் பிரம்மர்கள் முதலாகிய தேவரொல்லோர்களும் ஸ்ரீபிரபுவினுடைய (54) திருமுகத்தைச் சிரமீதஞ்சலிகொண்டு விராவுடன் நோக்கினார்கள். ஸ்ரீ பரமேசுவரனுமவர்களது நோக்கத்தையறிந்து அந்நிர்மால்லியத்தை யவர்களுக்குட் பங்கிடும்படி கட்டினையிட்டருளினர். (55) தேவரொல்லோர்களும், மெத்தபரிசுத்தமாகியதா லாவல்கொள்ளப்பெற்ற வச்சிவநிர்ம்மால்லியமாகிய மதுபர்க்க மிச்சத்தை ஆத்திம பரிசுத்தநிமித்தமாக யான் யானென்று விழுந்துபெற்றுக்கொண்டுமுற்றும் பாவமற்றோராயினார்கள். (56) பிறகு மகா மேருவை வில்லாகக்கொண்ட பகவான் கிரிராஜனையனுக்கரசித்து, ஸ்ரீ பார்வதிசமேதராக பருத்த திமிலையுடைய திருவெருதினமீதேறிக் கை லைகிரிக்குப் (57) புறப்பட்டு கண்திபர்கள், தேவர்கள், மகரிஷிகள் இவர்களுடன்கூட அரைக்கூணத்தில் அக்கிரியையடைந்து, அங்குசபமாகிய போகபுரத்தில் (58) தமது திருமானிகை வாசலில் விருஷபத்தினமீ திருந்தபடியே சற்றுநின்றருளி, ஸ்ரீ காலாக்கினிருத்திரர் முதலாகிய சகல தேவர்களையும், (59) வலிஷ்டர் முதலான ரிஷிகளையும், இன்னும் மற்ற ஸ்தாவர ஜங்கமங்களாகிய சகல பிராணிகளையும், புருவச்சிணுக்கத்தினால் விடைகொடுத்து விட்டு, ஸ்ரீ பூதேசன் ஓர் கூணத்தினுள் விருஷபத்தினின்றிறங்கி, (60) ஸ்ரீ நந்திகேசுவரனது கையைப் பற்றிக்கொண்டு தேவீசமேதரான சந்திரசேகரன் தமதந்தரங்க கணங்களுடன்கூட தமதரண்மனையினுட் சென்றருளினர். (61) இவ்வாறாகிய, ஸ்ரீ பரமேசுவரன் பார்வதிதேவியைக் கலியாணம் செய்து கொண்டதைப்பற்றிய விவ்வத்தியாயத்தை யாவராயினும் தினந்தோறும் பக்தியுடன் படிக்கினும் அல்லது சாவதானமனதுடன் கேட்கினும், (62) அவர் ஸ்திரியானாலும், புருடனானாலும், யாவரானாலும் கேளீர் பிரம்மனேத்தமர்களே! ஸ்ரீ பார்வதிபரமேசுவரர்களுடைய விக்கலியாணத்தியாயத்தை, யெடுத்துநாக்கின்ற சிறந்த பண்டிதரை நன்குபசரித்து மிகவாதரவுடன் கேட்கில் (63½) பெண்ணை வேண்டுவோர் பெண்ணையும், கணவனை வேண்டுவோர் தகுந்த சிறந்த கணவனையும், (64) வித்தையை வேண்டுவோர் வித்தையையும், ஜயத்தை வேண்டுவோர் ஜயத்தையும், புத்திரனை வேண்டுவோர் வெகு புத்திரர்களையும், ஆயுசை வேண்டுவோர் அளவற்ற வயதையும் அடைவார். (65) பூர்வத்தில், விஷ்ணுவானவர் வெகு பக்தியுடனில் வத்தியாயத்தைக் கேட்டதினால் அமிருதத்தினின்று ஜனித்த விலக்குமியை உணவியாகவும், அவளுமப்படியே ஸ்ரீ புருஷோத்தமமாகிய விஷ்ணுவை

க்கணவனாகவும் அடைந்தனர். (66) * முந்தி அங்ஙனமே பிரம்மனிதை முறைப்படி கேட்டதனாலே ஸரஸ்வதியை மனையாளாகவும், அவளுமந்நான்முகனைக் கணவனாகவும், பெருமை பொருந்திய இந்திரன் ஏராளமான தேவஸம்பத்துடன் இந்திரானியை மனைவியாகவும், அடைந்திருக்கிறார்கள். (67) இதேவிதமாய் கௌதம முனிவர் அக்ஷியையும், மற்ற முனிவர்களும் தகுந்த சிறந்த பெண்டிர்களையும், இவ்வத்தியாயத்தைப் படித்ததனாலே லவரவர்கள் தங்கள் தங்களிஷ்டங்களை யடைந்திருக்கிறார்கள். (68) ஆகையா லவரவர்கள் தங்கள் மனதின் கோரிக்கையைப்பயன் பெறுவதற்காகத் தகுந்த மிகுந்த முயற்சியுடன் உத்தமமாகிய விக்கலியானைத் தியாயத்தைப் பக்தியுடன் கேட்டுக் குலாவது படித்தலாவது வேண்டும். (69)

இருபத்திமூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௨௪—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்

பிறகு ஸ்ரீ பகவானாகிய ஜகதீசன் புதிதாய் மணம்புரிந்த, இமராஜன் பெண்ணாகிய உமாதேவியுடன், நவரத்தினங்களால் விளங்கலுற்ற திருமாளிகைக்குள் சென்று பொற் சிங்காஸனத்தை, வீற்றிருந்து விளங்கச் செய்தனர். (1½) அப்போது, அச்சிவா தேவியானவள் ஸ்ரீ சிவனைக்காட்டிலும் வேறில்லாதவளாயினும், உலகப்பெண்களுடைய வழக்கத்தை யனுசரித்தாள். (2) அவலம்மனானவள், பற்பல முகங்களுடைய கண்திபர்களாலும், ஸப்த மாதாருக்களாலும் செய்யப்படுகிற வினையாட்டு நடத்தைகளை நோக்கி நாணத்தினால், மிகவும் திருமுக வணக்கமுற்றவளாகக் களிப்படைந்தாள். (3) புதிதாய் மணம்புரிந்த வவ்வும்மன் நாளளவில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கூச்சத்தை யொழித்தாள்.

* ஸ்ரீ பார்வதி கலியாண காலத்திலே இலக்குமீ ஸரஸ்வதிகளுடன் விஷ்ணுப் பிரம்மாள் வரலுற்றனர்க ளென்பதைப்பற்றியும், இதைப்போலொத்த இன்னும் மற்ற அஸம்பாவிதம்போல் தோன்றக்கூடியவைகளைப்பற்றியும் கல்பபேதங்களால் நடந்திருக்கக்கூடியவை யென்றறி: இது மிகவும் பெரியவிஷயமாகியதால் இதைப்பற்றிய தகுந்த ஆதாரங்களைப் பிரத்தியேகமாக யளவிலே விஸ்தரித்தெழுதிவரப்படும்.

(3 $\frac{1}{2}$) இவ்வாறாக வெகுகாலம் சென்றபோது பல விசித்திரங்களாயுள்ள சிங்காரத் தோட்டங்களி லங்கங்கு அவ்வம்மையோடு கூட ஸ்ரீ குல பாணியானவர் வினோதமாய் வினையாடி வருமளவில் (4 $\frac{1}{2}$) ஸகல ஜகங்களிலும் ஆண்பெண்களுடைய கேளிவிலாஸங்கள் விருத்தியாயிற்று. (5) மனமதனும் தனது பெண்டராகிய ரதியோடுகூட வினோத லீலைகளை யனுபவித்துக் கொண்டு முயற்சியோடு முயலுருகுகளையும் தனதைந்து மலரம்புகளுக்கு வசமாக்கினன். (6) பிறகு ஸ்ரீ விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களும், தவத்தையே தனமாகநாடிய முனிவர்களும் ஸ்ரீ கலியாணேற்சுவம் முடிந்ததன்மேல் ஸ்ரீ பரமசிவனால் விடைகொடுக்கப்பட்டு தங்கள் தங்கள் லோகங்களுக்குச் சென்றார்கள். (7) அப்போது அவர்கள் சூரபத்துமனுடைய பயத்தினால், உபத்திரவத்தைச் சகிக்கத் திராணியற்றவராகி எல்லோர்களும் மகாமேரு குகைக்குத் தூரிதமாகச் சென்று ஒன்றுகூடி யோசனை செய்தார்கள். (8) இந்திரன், ஸரஸ்வதிதேவி யிலக்குமிதேவி இவர்களின் கணவர்கள் முன்பாக கைகட்டிநின்று கூறியதாவது:—“வாரீர் சர்வகுண சம்பூர்ணர்களாகிய விஷ்ணுப் பிரம்மார்களே! ஸ்ரீசம்புவானவர், சூரபத்துமனைக்கொல்வோனாகிய ஸ்ரீசுப்பிரம்மணியனென்ற தமதுமைந்தனைப் படைத்துப் பிரபஞ்சங்களை யிரகழிப்பதாக வுறுதிசெய்தருளி வெகுநாளாயிற்று. (10) ஸத்தியமூர்த்தியும், ஸத்தியவாக்குடைய வருமாகிய ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்குறுதியும் தாமதிக்கின்றதே; நமது தூரதிருஷ்டங்களினால் துன்பங்கள் விருத்தியாவதற்குச் சகதீசன் யாதுசெய்வார்? ஓ! கோ! கோ! இதென்ன கஷ்டம்! அவ்வசுரர்களோ மிக பாக்கியவந்தர்களா யிருக்கின்றார்கள்; ஸ்ரீ பரமேசுவரனையே முக்கியகெதியாக நாடியிருக்கின்றார்கள்; அவனையே மனதினால் பஜிக்கின்றார்கள்” என்றனன். (12) இவ்வாறாகவே திக்பாலர்களும், முனிவர்களும் துன்பங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டார்கள். அப்போது பிரம்மன் தேவர்களை நோக்கி வசன முரைத்ததாவது:—(13) “நாம் மறுபடியும் தயாநிதியாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரனை யாராதித்தல் வேண்டும்; யோசிக்குமளவில் அசுரர்களும், தேவர்களும், இன்னும் மற்ற ஸ்தாவரஜங்கமமுமான வுலகெல்லாம் (14) ஸகல பிரபஞ்ச சுவரூபியான ஸ்ரீ மகாதேவனுக்குச்சரியே! (14 $\frac{1}{2}$) இல்லாவிடில் கேளிர் தேவசிக்ஷைடர்களே! ஸ்ரீ ஜகதீசன் பருவதராஜகுமாரியாகிய ஸ்ரீ மகாதேவியோடு அந்தப்புரத்தில் யாது செய்கின்றாரென்று யாம் விசாரித்தல் வேண்டும். (15 $\frac{1}{2}$) இப்போது திருபுரமாற்றாணிடைத்து யாவர்தானனுப்பப்படலாவார். (16) அப்படி யனுப்பப்படுவோர் மூலமாக பாலசந்திரனை யுச்சியலங் காசுமாய்க்கொண்ட ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தியைப் பற்றிய விருத்தார்த்தத்தைத்

தெரிந்துகொண்ட பின்னர் தகுந்த பிரயத்தினத்துடன் கூடியதைச் செய்வது நலமர்கும் என்றனர். (17) இப்பிரம்மனது வசனங்களைக்கேட்டு ஸ்ரீ விஷ்ணுவும், மந்திரனும் உசிதமென்றே யெண்ணினார்கள்: மற்ற தேவர்கள், திக்பாலர்கள் முதலிய எல்லோர்களும் பிரியமாய் மெச்சினார்கள். (18) ஸ்ரீ விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய தேவசினோஷ்டர்களுடைய அனுமதியின்பேரில் பிரம்மனானவர் ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற வாயுபகவானையழைத்து (19) எல்லோர்களுடைய முன்னிலும் வாக்கினால் பலவிதத்திலுபசரித்து வெகு பராக்கிரமசாலியான ஸ்ரீ ஸரஸ்வதீமணவாளன் வெகுமானத்துடன் பின்வருமாறு கூறினார்:—“கேளீர் வாயுவே! யாமெல்லோர்களுமோ, வலிய் அசுரர்களால் நமது சகல சொத்துக்களும் லோகங்களும்பகரிக்கப்பட்டு, வெகுநாலமாய்த் தேகத்தையெட்டில் மிச்சமாகக் கொண்டவர்க ளாகிவிட்டோம். (20-21) அவர்களை யடக்குவதற்கு ஸ்ரீ முருகய்யனைத் தவிர மற்ற யாவரையும் யாம் காண்கிலோமல்லவோ அம்முருகனே ஊர்தவனோதஸ்ஸாகிய (மேனோக்கிச் செல்லும் விரியத்தையுடைய) ஸ்ரீ சூலபாணியால் ஸ்ரீ சருவாணியம்மை யிடத்துண்டாக்கப்படத்தக்கவர். (22) இவ்வெல்லாப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் பஞ்சகிருத்திய பரனாகிய (சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சமுகாரம், அனுக்கிரகம், திரோதானம் ஆகியவைந்து தொழிலை நடத்துவோன்) ஸ்ரீ ஜகதீசன், திவியார்த்தப் புரத்தில் வசிக்கலுற்ற மகாதேவியோடு வெகுநாலமாய் (23) யாதுசெய்கின்றாரொன்பதை நீர் சென்றறிதல் வேண்டும். வாரீர் ஸதாகதியாகிய (எப்போதும் நிலைமையற்றுச் சஞ்சரிக்கலுற்ற) வாயுவே! நீர் உலகிலுள்ளப் பிராணிகளுக் கெல்லா முயிராகின்றீர்: மேலும் நீர் ஸ்ரீமகாதேவனுக்கும் பெருமை பொருந்திய வோர் சரீரமாகின்றீர். (24) வேதத்திலோவென்றால் அக்கிரக (முந்திச் சொல்லுவோர்) நொன்று சொல்லப்படுகின்றீர். ஆகையால் வாரீர் வாயுவே! தேவர்களுக்கும், இம்முவுலகிலுமுள்ள வெல்லோர்களுக்கும் இதத்தை நீர் சீக்கிரத்திற்போய்ச் செய்தல்வேண்டும் என்றனர். (25) வாயுவேமோவென்றால் அதைக் கேட்டுப் பரபரப்புடன் பதிலுரைத்ததாவது:—“கேளீர் பிரம்மதேவோ! அந்தப் புரந்தன்னில் ஸ்ரீ உமாதேவியோடு உல்லாசமாய் வீற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீ பரவேசவரனிடஞ் செல்வற்கு யானும் சக்தரில்லை. (26) மற்ற யாவரானும் மாளாது. பூர்வத்தில் மன்மதன், அமிருதத்தை யன்னமாகக்கொண்ட தேவர்களது சொல்கேட்டு ரதிதேவியுடன் ஸ்ரீ பரமேசவரனிடஞ் சென்று சாம்பலானது உங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயமே” யென்றுரைத்தனர். (27) வாயுவினமொழியைக் கேட்டு பிரம்மன் திரும்பவும் சொன்னதாவது:—“ஆலமரத்தடியிலிருந்தருளிச் சனகாதிக்களுக்கு உப

தேசமளித்திருந்த ஸ்ரீ சம்புவின்மீது (28) மன்மதன் தனது மனைவியுடன் சென்று அம்பெய்தனன். அப்பாவமவனைக் கொல்லலாயிற்று. நீரோ எட்டு மூர்த்திகளைக் கொண்ட ஸ்ரீ பரமசிவனுக்கு, பெரியோர்களால் நன்குபூஜிக்கப்பட்டும், இஷ்டமானவோர்மூர்த்தியாகின்றீர். (29) மிக பெரிதாகிய வித்தேவகாரியத்துக்காக வும்மையே யாங்கள் கெதியாக நாடியிருக்கின்றோம். நீராசேஷபணை சொல்வதாகாது. தாமதமும் செய்யவேண்டாம். (30) வாரீர் வாயுவே! நீர் போய்வாரும்; உமக்கு சபமான வழியுண்டாகட்டும். இவ்வாறாகவே சகல தேவர்களும், பாவலேசமற்றப் பிரம்மரிஷிகளானப் பிரம்மணர்களும் பிரார்த்திக்கையில் (31) வாயுதேவன்வெகு மனவருத்தத்தோடேற்றுக்கொண்டு அவர்களிடத்தில் விடை பெற்றுக் கைகைகிரிக்கு பிரயாணப்பட்டனர். (32) அவர் (கைகைகிரிக்குச் செல்வதற்கு) வடமுகமாகச் செல்லத்தக்கவராயினும் கொஞ்சநேரம் மயங்கி கீழ்முகமாயும், தென்முகமாயும், மேல்முகமாயும் சென்று பிறகு வேகத்தில் வெகு சாமார்த்தியவானாயினும் மிக மெதுவாகச் செல்லலுற்று, ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய பட்டணத்தை யடைந்தனர். (33) அவர், திவி யமாணிக்கங்களா லிழைக்கப்பெற்றதும், கண்களைப் பறிக்கலுற்றதும், அனேக சூரியர்களுக் கொப்பானதும், ஆகாயத்தை யளாவி நிற்கின்ற பல வீடுகளா லாச்சரியப் படத்தக்கதுமான அப்பட்டணத்தை கோட்டைவாசல் வழியாக உட் சென்று, ஸ்ரீ சுவாமியினுடைய வாஸஸ்தானமாகிய திருமானிகையை யடைந்தனர். (34½) அவர், அங்கங்குள்ள மகாபயங்கரர்களாகிய வாசற்காவலர்களால் பார்க்கப்படாமல் அனேகம் கட்டுகளைக்கடந்து, (35) அந்தப்புரத்துக்கு அதிபராகிய ஸ்ரீநந்திகேசுவரன் வீற்றிருக்குமிடத்துக்கும் வந்துவிட்டனர். அப்போதங்கு வாயுவானவர் உருவமுடையவராகவே அந்நந்திபகவானுக்குப் புலப்பட்டனர். (36) பிறகு நந்திபகவான் கோபமுண்டுரைத்தாவது:—“அடா வாயுவே! நீ மெத்த ஸாகஸமுள்ளவன்! போ! போ! நீயாது நிமித்தம் இங்கு நம்முடைய உத்திரவில்லாமல் திருடன்போல் சந்திரசூடனாகிய ஸ்ரீபிரபுவின்னுடைய ஆலயத்தினுட் பிரவேசிக்கின்றாய்? சொல் என்றனர்.” (37½) ஸ்ரீநந்திகேசுவரனுடைய அவ்வசனத்தைக் கேட்டு வாயுவானவர் திரும்பி அவர் முன்னிலையில் (38) வந்தனித்துக் கைகட்டி நின்று “தேவர்களாலனேகம் முறை கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டதின் பேரில் தேவகாரிய நிமித்தமாய் வரலாகினேன்; (39) அதில் பெரிதான அபராதம் நெரிட்டிருக்கின்றது; அதைத் தேவரீர் தயவுசெய்து மன்னித்தல் வேண்டும், மன்னித்தல்வேண்டும்; வாரீர் பிரபுவே! தாங்கள் ஸ்ரீ மகாப் பிரபுவிடத்தி லறிவித்து அடியேனை யுட்செல்லும்ப

டி யருளவேண்டும்” என்று வேண்டினர். (40) அது கேட்டு நந்திபக வான் வெகு கோபத்துடன் னைத்ததாவது:—“அடா வாயுவே! நீ சீக்கிரத்தில் திரும்பிச் செல்; இதற்குச் சமயமில்லை; மன்மதனைப்போல் மாண்டு போகாதே” என்றனர். (41) பிறகு வாயுவர்நவர் ஸ்ரீ நந்திதேவன் வசனத்தினால் மிகவும் கிலேசமடைந்து யாதுசெய்வதென்று சிந்தை கொண்டு “இதை யெப்படியாகிலும் தேவகிசோஷ்டர்களிடத் தறிவித்துவிடுவோம்; (42) அத்தேவோத்தமர்களே யிப்போது தக்கபடியாகியதைச் செய்துகொள்ளட்டும்” என்று மனதில் நிச்சயித்துக் கொண்டு மனோவேகமாக (43) இரத்தினக் கொடுமுடிகளையுடைய மேருகரிக்குச் சென்று துரிதத்தில் தேவர்கள் தங்கிய குகையை யடைந்தனர்.

இருவத்தினாலாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௨௫—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்

அவ்வாயு பகவானைத் தேவரெல்லோர்களும் கண்டு அளவற்ற சந்தோஷமடைந்தார்கள். அந்தக்கரணத்தில் வணக்கமுற்றவராக வந்தனித்துப் பக்கத்தில் நின்ற அவ்வாயுவை அத்தேவர்கள் வினவினதாவது:—(1) “வாரீர் மஹா பாக்கியசாலியான வாயுதேவனே! பெரியோர்களுக்கு முக்கிய கெதியாகிய ஸ்ரீ மகாதேவன் பார்வதி யம்மையோடு யாது செய்கின்றனரென்பதை யிப்போதுரைப்பீராக. (2) களிப்புற்ற மனதுடன் கூடிய வத்தேவர்களது வசனத்தைக் கேட்டு வாயுதேவன் வ்வெல்லோர்களையும் நோக்கித், துரிதமாக வடியில்கண்டபடியிப்போது கூறலுற்றனர்:—(3) “வாரீர்தேவர்களே! ஸ்ரீ பார்வதி பரமேசுவரர்களது விருத்தார்த்தமானது அங்கு எந்தனாலறியப்படவில்லை; ஸ்ரீ நந்திகேசுவரனால் கோபத்துடன் “இது உங்களுக்கு ஸமயமில்லை” யென்று ஆஞ்ஞை செய்ப்பட்டதைக் (4) கேட்டு யான் திரும்பிவந்துவிட்டேன். பிரபுக்களுடைய சமயத்தை யெதிர்பார்ப்பதி லிவ்வாறாக சம்பவிப்பது சாதாரணம்தானே! இதற்குமேல் நீங்களிதமாகியதைச் செய்வீர்கள். (5) இவ்விதமாக வாயுபகவான் சொல்லும்போது பிரம்மன் முதலிய வித்தேவர்கள் மிக மனவருத்த முற்றவர்களாகி ஸ்ரீ நாராயணனோடு கூட எல்லோர்களும் மறுபடியும் வெகுநேர மாலோசனை செய்து (6)

மேருவின் குகையினின்று புறப்பட்டுச் சீகிரத்தில் கைலைகைக்குச் சென்று அங்கு ஸ்ரீ சம்பவின்னுடைய, பரிசுத்தமும், மிக நீண்டியந்தது மான திருமாளிகையைடைந்தார்கள். (7) அவர்கள் அங்கு ஸ்ரீ தேவாதேவனுடைய வெளிவாசலிலிருந்து வெகுதூரமானவில அலுப்ப டையாமல் நற்காலத்தை யெதிர் நோக்கிக் காத்திருந்தார்கள். (8) பிறகு ஒருநாள், ஸகலப் பிரமதகனுதிபர்களாலும், சித்தர்கள், கந்தர்வர்கள், கின்னரர்கள் இவர்களாலும் ஸேவிக்கப்படலுற்ற கணசிரோஷ்டராகிய ஸ்ரீ நந்திகேசுவரன் (9) தற்செயலாக வெளிவாசலுக் கெழுந்தருளிய போது அவரைத் தேவோத்தமர்கள் கண்டு, தரித்திரருக்குப் புதயல் வாய்த்ததுபோல் மிக மனக்களிப்புற்றனர். (10) அப்போது தேவர்களவரை கல்பக விருகூத்திய மலர்களினால் பூஜித்து, மிகுந்த பக்தியுடன் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து, (11) பல தோத்திரங்களால்வரைச் சந்தோஷிப்பித்தும் எதிரில் கைகட்டி நின்று சொல்லியதாவது:— “ஓ! சாலங்காயனர் குலத்துக்குத் திலகமாகிய நந்திகேசுவரா! தேவரீரினால், சருவகுண சம்பூர்ணராகிய சிலாதமுனிவர் உலகினில் பாக்கியவந்தர்களுக்கெல்லாம் மிகுந்தவரும், மூவுலகுக்கும் சாக்ஷாத் குருவாகவும் சொல்லப்படலாகின்றார். (12½) ஓ! மிதமற்ற கார்தியுடைய தேவனே! மிகவும் கிலேசமடைந்து எதிர்நோக்கி யிருக்கின்ற எங்களைப்பற்றி ஸ்ரீ தேவாதேவனுக் கறிவித்துத் தேவரீரிப்போது தேவர்களுக்கு நந்துணையோ ராகவேண்டும். (13½) மேலும் துக்கமாகிய பெருங்கடலிலாழ்ந்திருக்கின்ற ஜகங்களைக் கரையேற்றிவிடுதல் வேண்டும்.” (14) ஸ்ரீ பரமசிவனுக்கு மிகவன்புளராகிய, இலக்ஷுமீவிலாஸம் பொருந்திய மிகுந்த புண்ணியசாலியான நந்தி தேவன், இவ்வாறான, தேவர்களுடைய வசனங்களைக் கேட்டதன்மேல் தேஜோமயமாய் ஜுவலிக்கின்ற பரமேசுவரனாகித் சந்தோஷத்துடன் சென்று (15) ஜகங்களுக்குத் தாய் தந்தையர்களான தேவதேவிகளை வந்தனித்தபின்னர் ஸ்ரீ மன்மதமாற்றானுடைய மனக்குறியை யவரது முகக்குறியாலறிந்து, பிறகு (16) ஸேவார்த்தமாய் வந்திருக்கின்ற தேவர்களைப் பற்றி மிக வணக்கத்துடன் தெரிவித்துக் கொண்டதன்மேல் திருவுத்திர வடைந்தபின்னர் தேவர்களை ஸ்ரீ மகேசுவரனுடைய திருச்சன்னிதிக்குத் தருவித்தனர். (17) அப்போது ஜகத்பிரபுவாகிய மகாதேவனும் ஸ்ரீ மகாதேவியோடு கூடத் தவ்விய சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து மந்தஹாஸத்துடன் அத்தேவர்களுக்குத் திருக்காகி கொடுத்தருளினார். (18) பிறகத்தேவர்களு மவரைத்தரிசித்துப் பக்தியினாலு ரோமங்கள் சிலுக்கலுற்றவர்களாகிய யுக்ளம் பரவசம் கொண்டவர்களாக எவ்விதத் துதிக்கும் தகுதியான பிரபு

வைத்துதி செய்தார்கள்:— (19) “வணங்கினோர்கனின் துக்கத்தைத் தொலைக்கின்றவரும், அசுபங்களை விலக்குவோருமான பரமசிவனாகிய வுமக்கு வந்தனம்: சுபங்களையும், அபிஷ்டங்களையு மீந்தருளுகின்ற தேவரீருக்கு வந்தனம்: (20) மன்மதனையும், திருபுரர்களையும் கொன்றவரும், கலியைத் தீர்க்கின்றவரும், சந்திரன், சூரியன், அக்கினி இம்மூவர்களையும் மூன்றுகண்களாக வுடையவரும், சந்திரகலையை யுச்சியிற் தரித்தவரும், (21) பாவங்களைத் தொலைக்கின்றவரும், தக்ஷணுடைய யாகத்தை யழித்தவரும், அடியார்கள் சுகமடைவதற்கு முக்கிய காரணரும், சங்கரனும். ஸர்வஞ்ஞனும், திருஞ்ஞத்தைப் பற்றியவருமாகிய ஸ்ரீ சம்புவுக்கு வந்தனம்: (22) யமனைக்கொன்றவரும், ஹாலாஹல் விஷத்தை விழுங்கியவரும், பெரியோர்களுடைய பகைஞர்களை மடிக்கின்றவரும், எங்களுக்கு ம் ஸகல வுலகுக்கும் மகா பிரபுவு மாகிய தேவரீருக்கு வந்தனம்: (23) ஓ! சகல ஜீவராசிகளுடைய துக்கங்களையும் போக்கடிக்கின்ற பரமசிவா! சீக்கிரத்தில் சகல தேவசேனைகளுக்கும் தலைவனாகிய வடிவேலனைப் படைத்து, எங்களுக்கு அசுரர்களால் நேரிட்டிருக்கின்ற துன்பமானது பரம தயாளுவாகிய தேவரீரால் விலக்கப்படல் வேண்டும். (24) இவ்வாறாக தேவர்கள் மிகுந்த பக்தியுடன் துதிக்கையில் கருணைக்கடலாகிய பிரபுவானவர் ஆறு திருமுகங்களால் விளங்கலுற்ற திருமேனியைக் கொண்டனர். (25) அளவிடத்தகாத சுவரூபத்தையுடைய, ஸ்ரீ ஜகதம்பிகைக்குக் கணவனாகிய தேவன், தம்முடன் திவிய சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்த வம்பிகையை ஆறு திருமுகங்களாலும் மனவிருப்பத்துடன் நேசமாய் நோக்கினர். (26) அதே கூணத்தில், மேனோக்கும் விரியத்தையுடைய தேவாதி தேவனிடமிருந்து ஆறுநெத்திக்கண்களாலும் கோடிசூரிய பிரகாசமுடையதும், மகாபிரளய காலாக்கினிக்குச் சமனாகியதுமான தேஜஸானது வெளிப்பட்டது. (27) ஆறு உருவமானவத் தேஜஸானது அண்டபிண்ட சராசராதி ஸகல ஜகங்களிலும் வியாபித்தது. தேவர்களோ அத்தேஜஸினால் பயந்து திக்கு திக்கா யோடினார்கள். (28) எங்கெங்கெல்லா மோடினும் ஸ்ரீசம்பு வினுடையவத் தேஜஸை யவ்விடங்களிற் கண்டு, யாதொன்றுக்கு மஞ்சாதவராகியவத் தேவர்கள் மிகுந்த பயங்காளிகளைப் போல் எல்லோருமோடி யொளிந்தார்கள். (29) அவர்கள், எங்கும் கெதியற்றவர்களாகி திக்குவிதிக்காய்த் திரும்பத்திரும்ப விராவாக வொடிச் சென்றார்கள். இவ்வாறாக, சரணமடைவதற்கு யாவரையும் காணாமல் மறுபடியும் ஸ்ரீ ஜகதீசனையே சரணமாக வடைந்தார்கள். (30) பயத்தினால் தேகமெங்கும் நடுக்கமுற்று அடிக்கடி பெருமூச்சுற்றவர்களாக சரணம்

சாணமென்று (தேவன்முன்னர் முறையிட்டதாவது):—“ஓ! என்றும்
ழிவற்ற மகாதேவா! ஓ சருவஞ்ஞா! ஓ சருவலோகேசவரா! ஓ ஸகலசக்தி
யுடையோரோ! ஓ! சகல புருஷார்த்தங்கனையு மடைவதற்கு மூலகாரணமா
கியவரோ! ஓ சகலப்பிராணிகளிடத்தும் கருணையளிப்பதிற் கவலைகொண்
டோரோ! (32) இத்தேஜஸினால் கண்ணொளிமழுங்கிய வெங்களைக் காத்
தருளல் வேண்டும்”. இவ்வாறுகிய, தேவர்களின் துதிகளால் மனக்களிப்
படைந்த, சர்வேசுவ ரோசவரனும், அம்பிகையோடு கூடியவருமான (33)
ஸ்ரீ தயாநிதியானவரத் தேஜஸ்ஸை மனதினால் ஸ்மரித்தனர். நினைத்த
மாத்திரத்திலத் தேஜஸானது தன்தாய் தந்தையர்களண்டயி லோர்நொ
டிக்குள் வந்தது. (34) ஆறு உருவங்கொண்ட அத்தேஜஸானது உட
னே சிறியதும் முற்றும் சாந்தமுமாகி தெவன்முன்னர் நின்றபிறகு
கிருபா மூர்த்தியாகிய மகாதேவன் தேவர்களை நோக்கி. (35) அக்கினி
யையும், வாயுவையு மழைத்து பின்வருமாறு திருவாக்குரைத் தருளினர்.
“வாரீர்! அக்கினிவாயுக்களே! நம்முன்னர் ஆறுருவமாய் மறுபடிவந்து
நிற்கின்ற, பெருமை பொருந்தியவித் தேஜஸ்ஸை நீங்கள் (36) கொ
ண்டு மற்ற தேவர்களுடன் சிக்கிரமாய்த் தேவகங்கையில் நாணற்குத்தி
ன் பக்கத்தில் நமது கட்டளையின்படி சேர்ப்பித்துவிடுங்கள்; தாமதம்
வேண்டாம். (37)

இருபத்திரீந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௨௬—வது அத்தியாயத்தி னுர்த்தம்.

நைமிசாரணியத்திய முனிவர்கள் ஸ்ரீ ஸூதரை வினவினதாவ
து:—“வாரீர் மிகுந்த பாக்கியசாலியான சூதமுனிவரோ! அளவற்ற பரா
க்கிரமங்கனையுடைய ஸ்ரீ சம்புவுக்கு மேனோக்கிச் செல்லும் விரியத்தை
யுடைய தன்மையிருக்கு மற்புதமானது உலகில் மிகுந்த வாச்சரியம்.
நெத்திக்கண்ணினின்று வெளிப்பட்ட (1) ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய வித்
தேஜஸானது எங்ஙனம் ஸ்ரீ கந்தபிரானுகவாயிற்றோ அவ்வற்புதமாகிய
கதையை யுரைத்தல் வேண்டும். (2) வாரீர்! கதையுரைப்பதினால்
கேட்போர்களை யுரோமஞ்சிலுப்பிக்கின்ற முனிவரோ! இச்சராசர ஜகத்
தில் நீரோ சருவஞ்ஞர், உம்மாலறியப்படாதது யாது மில்லை; (3) ஸ்ரீ சு
ப்பிரம்மணியோத்பதியைப் பற்றிய வெல்லா விருத்தாந்தங்கனையு மு

னைத்தல்வேண்டும்.” இவ்விதமாகப் பிராம்மணர்களால் பிரார்த்திக்கப் பட்டபோது மகா பெருமைபொருந்திய, வியாஸமுனிவரின் சீடனான குத முனிவர்(4) சகலத்தையும் நன்காராய்ந்து வுள்ளபடி யெடுத்துரைத்தன ர்:—“வாரீர்! சகல முனிவர்களே! முந்தி ஸ்ரீவியாசமுனிவரால் மிகுந்த கருணை கூர்ந்து எங்களுக்குக் கெடுத்துரைக்கப்பட்டதும், சகலபுருஷார்த்தங்களையும் பெறுவதற்கு முக்கிய வாதாரமுள்ளதுமான ஸ்ரீசுப்பிரம்மணியருடைய வுத்பத்திசரித்திரத்தை யானெடுத்துச் சொல்வதைக் கேளுங்கள்.(5-6) ஸ்ரீசுவதேஜஸ்ஸை நாணற்காட்டண்டையில் சீக்கிரத்தில் கொண்டுபோகும்படி ஸ்ரீஜகதீசனால் கட்டளையிடப்பட்ட, மகா பவிஷ்டர்களான அக்கினிதேவனும், வாயுதேவனும்(7) மிகப்பயந்து ஸ்ரீதேவனை பக்தியுடன் தண்டனிட்டுக்கும்பிட்டுச் சொல்லியதாவது:—“ஓ! மகாதேவா! பாங்களெங்கே! சகலபுவனங்களையும் மவமதிக்கலுற்றதேவரீரது தேஜஸ்ஸெங்கே!(8) ஓ! அம்பிகாபதியே! அதைச் சுமப்பதற்கு எங்களது திறமை யெம்மாதிரம்” என்று அவர்கள் கூறியதை ஸ்ரீ சூலபாணிகேட்டு மந்தஹாஸ முகாரவிந்தத்துடன்(9) திருவாக்கருளியதாவது:—“வாரீர்! அக்கினிவாயுக்களே! தேஜஸ்ஸைச் சுமப்பதிலுங்களுக்கு நமதாஞ்ஞையின் படி பலமுண்டாகக்கடவது. இத்தேஜஸ் மிலேசாகக்கடவது (10) மற்ற தேவர்களும் விஷ்ணு பிரம்மர்களுடன் உங்களைத் தொடர்ந்து வாட்டி ம்.” என வுரைத்து ஸ்ரீஜகதீசன் மேன்மை தங்கிய வம்பிகையுடன் மறைந்தருளினர்.(11) ஒளியினால் ஜுவலித்தும், மிககுளிர்ச்சிகொண்டதுமான ஸ்ரீ பரமேசுவரனது வத்தேஜஸினுடைய ஆறு உருக்களையும், அக்கினிதேவனுச்சிதனிலெடுத்துக் கொஞ்சதூரம் செல்லுகையில் களைப்படைந்தபோது (12) வாயுதேவன் மாற்றுதலாக வதைச்சுமந்தும், இவ்வாறாக வொருவருக் கொருவர் அடிக்கடி மாற்றிச் சுமந்தும், மிகுந்த முயற்சியோடு மெத்த வருத்தமுற்று கங்கையினுடைய பாரோரத்தில் நாணற்குத்தின் பக்கத்திலுள்ள தாமமாமலர்க் கூட்டத்தி லவ்விருவர்களும் மங்களகரமானதும் மமாமலருக்குச் சமானமாகியதும், மமாமலர்களின் வாசனையைக்கொண்டது மான வத்தேஜஸ்ஸை வைத்தனர். (13-14) அத்தேஜஸினால் நீருரிஞ்சப்பட்டு சிறுகப்போன கங்கையானது, நாணற்காட்டு மடுவின் நடுவிலுள்ள மமாமலரின் மத்தியிலத்தேஜஸ்ஸை யொதுக்கிவிட்டது. (15) அங்கு, ஆயிரம் சூரியபிம்பங்களை யொத்த, ஸ்ரீ மகேசுவரனுடைய வத்தேஜஸானது, ஆறு திருமுகங்களையும், பணிரண்டு புயங்களையும், இரண்டு பாதங்களையுமுடைய, லகல ஜகங்களுக்கும் சுபத்தையு மாயுசையும் விருத்திசெய்தருளுவதான வேர் சுந்தரத் திருமேனியைக் கொண்டு (16½) ஓர் கூணத்தினுள் உள்

கிலுள்ள சிறந்த வழிகளார்களுக்கெல்லா மொப்பிடப் பெற்ற வேர் குழந்தையாயிற்று. (17) அப்போதங்கு, தேவனுந்துபி முதலிய வாத்தியங்களின் முழக்கத்தோடு மலர்மாரி பொழியப்பட்டது. நாட்டிய வித்தையில் மெத்த தேர்ச்சி பெற்ற வனைக தேவதாசிகள் நர்த்தனம் செய்தார்கள். (18) அப்போது திசைகளெல்லாம் தெளிவடைந்தது. காற்றும் பிராணிகளுக்கு வெகு சுகமாக வீசிற்று. புவனங்களில் தேவகணங்களுக்கு மிகுந்த சோபனத்துக் கிடமாயிற்று. (19) ஸ்ரீ ஜகதீசனுடைய தேஜஸானது மிக சுந்தரமான சூமார வடிவமானதைச், சுகல தேவர்களும் முதலில் காக்கிபெற்றவுடன் தாங்கள் நாடியதைக் கைப்பற்றியவராக ஷுணர்ந்து, வந்தனித்து (20) தாங்கள் இக்காக்கியைப் பெற்ற மகிமையினால் அசுரோந்திர ரிடத்தினினின்று தங்கள் தங்கள் தைசவரியங்களைத் திரும்பக் கைப்பற்றி முன்போ லனுபவிக்கலாயிற்றென்று கருதி, அதைப் பரபரப்பாய் மிகவாதாவுடன் ஸேவித்தார்கள். (21¹/₂) இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் குழந்தையைச் சுற்றிலுமிந்ன்று பாதுகாத்தார்கள். (22) தேவர்களில்வாறாகப் பணிவிடைசெய்து நிற்கையில் அசுரர்களை மடிக்கலுற்ற ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவானவர் ஆறு கார்த்திகை நகூத்திரங்களையும் தருவித்து இச்செல்வக் குழந்தையை ஸ்தனியபானம் செய்வித்தனர். (23) “வாரீர்! கார்த்திகை நகூத்திரங்களே! இவ்வாக்கினையனுக்கு * (அக்கினிகுமாரன்) தினம்தோறும் முலைகொடுத்துத் தாய்மாராவீர்கள்” என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு வுரைத்தவசங்களே ஆறு கார்த்திகைமார்களும் கேட்டபின்னர் (24) தம் கொங்கைகளிற் சுரக்கலுற்ற பாலைப் பெருகவிட்டு மிக வன்புடையோர்களாக அக்குழுவியை ஸ்தனியபானம் செய்வித்துப் போஷித்து வந்தார்கள். (25) ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய கட்டளையின்படி யிக்கார்த்திகைமார்க ளருகிலுற்றபோது அச்சம்பு குமாரனும் அவர்களை யனுக்கிரகிப்பதற்காக ஓர் நொடிக்குள் ஆறு மூர்த்திகளாகவாயினர். (26) அவர்களும் மிக சுந்தரமான வக்குமாரன் மனாமலரின் மீது விளங்கி நிற்பதைக் கண்டு களிப்பினாலுள்ளம் பூரித்தவர்களாகி ஒவ்வொருவரு மொவ்வொரு குழந்தையைபெய்துத்துக்கொண்டு (27) அவ்வெல்லோர்களும் பால் பெருகலுற்றவர்களாகி குழந்தையைத் தங்களது முகத்தோடு முகமனைத்து முத்த

* ஸ்ரீபார்வதீ பரமேசுவரர்களுக்கு அருமைத் திருமகனான ஸ்ரீமுருகேசனுக்கு, தேஜஸானது அக்கினியால் சுமக்கப்பட்டதினால் அக்கினி குமாரனென்றும் அது கங்கையில் விடப்பட்டதனால் கங்காபுத்திரனென்றும், நாணம் குத்தினில் ஜனித்ததனால் சரவண பவனென்றும், கார்த்திகை நகூத்திரங்களிடத்து ஸ்தனியபானம் செய்தபடியால் கார்த்திகேயனென்றும் சொல்லப்படும்.

மிட்டார்கள். அக்குழந்தைகளும் இத்தாய்மார்களுடைய முகத்தை நோக்கிக் கொண்டே முலையுண்டார்கள். (28) தாய்மார்கள் குழந்தைகளுக்கு முலையெடுத்தான பிறகு அளவிலே அக்குழந்தைகளை மமைமலர்கள்மீது படுக்கவைத்துத் தாலாட்டிக் காத்துவந்தார்கள். (29) பிறகு ஓர் குழந்தை தூங்கிற்று; மற்றொன்று அடிக்கடி சிரித்தது: மற்றொன்று மிகவுமழுத்தது: பின்னுமொன்றோ உரக்க வதட்டப்பட்டதனால் கதறிற்று. (30) ஓர் குழந்தை சிரித்து உடனே தூக்கக்கலக்கத்தினால் அடிக்கடி அழுத்தது; மற்றொன்று கையினால் கால்பருவிரலை வாயில் வைத்துக்கொண்டே அழுத்தது. (31) ஒன்று இருகைகளையும் சேர்த்துக் கூப்பி வாய்தனில் வைத்துக்கொண்டது. மற்றொன்று அடுத்த கண்ணத்திலே மார்பினால் நகர்ந்தது. வேறொன்றோ (32) முழந்தாள்களாலும் கைகளாலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தவிர்ந்தது. ஒன்று கால்களினாலிரண்டு மூன்றடிகள் தூக்கிவைத்து நடந்து விழுந்தது. (33) மற்றொன்று கால்களினால் கொஞ்சதூரம் நடந்து சமபூமிக்குச் சென்றது; மற்று மொன்றோ தாயின் கையைப்பற்றிக்கொண்டு சமபூமிக்குச் சென்றது. (34) ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய மற்றொரு குழந்தையானது எழுந்து கீழ்விழுந்து திரிந்தது. பிறகு அடுத்த கண்ணத்துக்குள்ளே மற்றொன்று அடிக்கடி யோடித்து; (35) பிறகு ஒன்று கால்களால் முழுதும் நடந்தது. மற்றொன்று ஒத்தைக்காலால் குந்துப்பிடித்தது. ஒன்று, மல்லரைப்போலும், ஆட்டைப்போலும், மற்றொர் குழந்தையை முன் நெத்தியினால் முட்டுக்கொடுத்தது. (36) பிறகு இரு குழந்தைகளு மொருவரோடொருவர் கட்டிக் கைச்சண்டையிட்டுக் கொண்டார்கள். ஸ்ரீ பரப்பிரம்மமே குழந்தைத் தன்மை பெற்று இவ்வாறாக வெல்லாம் செய்து (37) ஆறு குழந்தைகளாகப் பிரிபட்டதுபோல் அவ்வினையாட்டி சுகங்களை யனுபவித்தது. அத்தாய்மார்களும் குழந்தைகளுடைய விசித்திரமான லீலாவினோதங்களைப் பார்த்து (38) மிக வாச்சரியமுற்று அவ்வெல்லாக் குழந்தைகளின் பேரிலும் அளவற்ற வன்பைப் பாராட்டினார்கள். விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் அவ்விசித்திரங்களான செய்கைகளைக் கண்ணுற்றுக் களிப்பினால் மயிர்க்கூச்சலுற்று அப்போது, நாடிய பயன்கள் யாவையும் கைப்பற்றியவர்களாக வாணர்கள். (39½) “யாம்சனையோர் குமாரனை யாசித்ததற்கு ஐந்து குமாரர்கள திகமாக வருள் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். (40) உலகத்துக்குக் கண்டகர்களான (முள்) கொடிய வகரர்கள் இவ்வாறுபேர்களாலும் வேருடன் பிடுங்கப் படலாவார்கள்.” இவ்விதமாக, தேவசினோஷ்டொல் லோர்களும் மிகுந்த சுந்தர வதனங்களையுடைய ஆறு சிவகுமாரர்களைப்

ம் பார்த்து, பலவித அபிஷ்டங்களை மனதில் நினைத்து (41) மோக்ஷ ஸாம்பிராஜிய லக்ஷுமியென்ற பிரம்மாநந்தத்திலும் மேன்மையுள்ள சுகந்தையடைந்தார்கள். ஸ்ரீஜகதீசன் பிரஸன்னராக விருக்கையில் ஜக மதில் எந்தவித செளக்கியம் தான் கிடையாமற்போகும்; (41½)

இருபத்திஆறாவது அத்தியாயம்

மு ந் நி ந் து .

ஸம்பவகாண்டம் ௨௭—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

தேவர்கள், ஸ்ரீ மகாதேவனுடைய கண்களினால் வெளிப்பட்ட தேஜஸ்ஸைக்கண்டு மிகப்பயந்தோடும் போதே ஸ்ரீ பார்வதிதேவியும் (1) மனநடுக்கமுற்று ஸ்ரீபரமேசுவரன துமடியைவிட்டுமமைலரடிகளடிக்கடி யிடறலுற்றவளாக அந்தப்புரத்தைநோக்கி யோடிச் செல்லுகையில் (2) இடறிய பாதங்களிற் பூண்ட பாதஸரங்களி லிழைக்கப்பட்ட நவ (ஒன் பது) ரத்தினங்களும் ஓர் கூணத்தினுள் சிதறி வழியோரத்தி லுதிர்ந் தன. (3) தேஜஸ்ஸுகள் சிறிய உருவமடைந்து தேவர்களும் பயந்தெ ளிந்து நிற்கையில், ஸ்ரீ தேவியானவள் அச்சங்கதிகளைத் தெரிந்துகொ ண்டு மிகுந்த கோபத்துடன் அத்தேவர்களைச் சபித்தனர். (4) “வாரீர் தேவர்களே! எனது திருமேனியினின்று மைந்தன் பிறக்குமளவும் நீங் கள் பொறுக்காதபடியால் நீங்கள் பிள்ளையற்றோராகக் கடவீர்கள்”. (5) இவ்விதமாகத் தேவர்களைச் சபித்து இமராஜன் பெண்ணாகிய தேவியான வள் மறுபடியும் ஸ்ரீ தேவனுடைய மடியண்டைக்குச் சிறந்த மந்தகாஸத் துடன் வருமளவில் (6) வழியினிரண்டு பாரிசங்களிலும் சிதறிவிழு ந்த ஒன்பது ரத்தினங்களிலும் அம்மனுடைய திருமேனி பிரதிபலித்து பத்து கௌரியம்மன்களாக விளங்கலுற்றனர். (7) ஸ்ரீ சம்புவானவர் அப்பிரதி பிம்பங்களைப் பார்த்து அவ்விரத்தினங்களினின்று சீக்கிரத் தில் வரும்படி யழைத்தனர். ஸ்ரீ தேவேசனவ்வா றழைக்கையில் சகல ரத்தினபாணங்களாலு மலங்கரிக்கப் பட்டவர்களாகவும், (8) அந்தந்த வித ரத்தினங்கள் தொளியைக்கொண்டு திருமேனியுடைய வர்களாக வும், அவ்வவ் விரத்தினங்களின் பெயரைக் கொண்டவர்களாகவும் அவ ர்கள் ஸ்ரீபார்வதி பரமேசுவரர்கள தருகில்வந்து (9) ஸ்ரீமகாதேவனைமோக வாசை மனதோடு பார்த்தார்கள். தாமரையிதழை யொத்த நேத்திர ங்களையும், அழகிய மூக்கையும், நேர்த்தியான ரத்தினகுண்டங்களையு

முடையதும், (10) களங்கமற்ற சரந்தால் சந்திரனைப்போன்ற சந்திர
மந்தஹாஸத்தினால் சிறந்து விளங்கியதுமான, ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய
திருமுகத்தை காக்கிபெற்ற, அந்நவரத்தினங்களது கிரணவொளியைக்
கொண்ட அக்காளிகளுக்கு உடனே வயிற்றினிற் கொர்ப்பமுண்டாயிற்று.
ஓ! கோ! இதுமிகவும் ஆச்சரியம். (11½) பிறகு தேவியானவள், அவர்
களது மனக்குறியை யறிந்தபோது கண்கள் கொஞ்சம் சிவக்கலுற்றும்
(12) மறுபடி வயிற்றினது கொர்ப்பத்தை நோக்கையில் கோபத்தினாலு
தடு துடிக்கப் பெற்றவளுமாகி யவர்களைச் சபித்ததாவது:—“வாரீர் பெ
ண்களா! நீங்கள் பிரஸவிக்காமல் வெகுநாலும் கொர்ப்பத்தோடிருக்கக் கட
வீர்கள்”. (13) இவ்விதமாக ஸ்ரீ தேவியால் சபிக்கப்பட்ட வர்களும்,
மோகவாசையை யுடைத்தவர்களுமான வம்மாதர்களுக்கு அடிக்கடி சரீ
ரத்தில், மிகுந்த வியர்வையுண்டாகி முத்துக்கள் போல் விளங்கிற்று.
(14) இப்பெண்களமீது இவ்வியர்வைத் திவிலைகளினின்று மகா பராக்
கிரமசாலிகளும், சுத்தி, கேடயங்களைக்கைகளிற் பற்றியவர்களும், வெகு
சூரர்களுமான இலகூம் படைவீரர்க ளுண்டாயினர்கள். (15) சூரிய
ன் கண்ணைக் குத்துவித்த பரமசிவன் அவர்களைத்தமது குமாரர்க
ளாகப் பாவித்தனர். ஸ்ரீகௌரியம்மனது சாபத்தினால் கொர்ப்பத்தினுள்
ளே வசிக்கின்ற மகா பராக்கிரமசாலிகளான அப்பிள்ளைகளோ (16) ஸ்ரீ
ஜகதிசனை மனதில் தியானம் செய்துகொண்டே கொர்ப்பவாசம் செய்தன
ர்கள். ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய திருவுத்திரவிற்படி ஸ்ரீ பார்வதி யம்ம
னுக்குப் பணிவிடை செய்துவந்த வப்பெண்களோ வென்றால் (17) கொ
ர்ப்பத்தினுடைய மிகுந்த பரத்தினால் நாளுக்குநாள் அதிக துக்கத்தை
யனுபவித்து வந்தார்கள். இவ்விதமாக வெகுநாலும் அவ்வொன்பது
பெண்களும் மிகுந்த முயற்சியுடன் ஊழியம் செய்து வந்தபோது ஸ்ரீ
சங்கரனும் பிஷன்னமடிகி, பார்வதியம்மானும் அவ்வுழியங்களினால் மன
திரக்கமுற்றுக் களித்திருக்கையில் ஸ்ரீ பரமேசுவரன் (19) அப்பெண்க
ளுக்கு அலுக்கிரக மளிப்பதற்காக ஸ்ரீ ஜகதம்பிகையை வேண்டிக் கொ
ண்டனர். அவ்வாறீசன் கட்டளையைக் கொண்ட சருவாணியம்மன் தா
னும் மனதிரங்கி அத்தோழிமார்களை நோக்கி (20) “பிரபஞ்சங்களுக்கு
கேதமமுண்டாவதற்காக உங்களது கொர்ப்பங்களினின்று மைந்தர்க ளவ
தரிக்கக் கடவர்கள்” என்றனுக்கிரகித்தவுடன் மகாபல பராக்கிரமசாலிக
ளும், உலகினில் வீரர்களுக் கெல்லாம் முதன்மையான வர்களும் அந்தந்
தத் தாய்மாரின் திருமேனியது நிறத்தைக் கொண்டவர்களுமான நவவீ
ரர்கள் அப்பெண்களினின் றுண்டாயினர்கள். (21½) சிவப்பு இரத்தின
த்தினின் றுண்டான இரத்தவல்லியென்ற மங்கையிடத்தினின்று (22)

வெகு பராக்கிரமமுடைய வீரபாகுவென்ற வீரனுண்டாயினன். முத்து இரத்தினத்தினின்றுண்டான தரளவல்லியென்ற மற்றோர் மங்கையிடத்தினின்று (23) ஸகல வீரர்களுக்கும் முதன்மையானவும், இலக்ஷாமிவிலாஸம் பொருந்தியவுமான வீரகேஸரியென்ற மைந்தன் பிறந்தனன். புஷ்பியாக இரத்தினத்தினின்றுண்டான புஷ்பியவல்லி யென்றவரினினின்று (24) ஸகல வீரத்தலைவர்களுக்கும் முதன்மையான வீரமகேந்திரன் பிறந்தனன். கோமேதக வீரத்தினத்தினின்றுண்டான கோமேததிலகை யென்றவரினினின்று (25) ஸாக்ஷாத் வீரமகேசுவரன் அல்லது வீரசந்திரனென்று உலகினிற் பிரஸித்திகொண்ட மைந்தன் பிறந்தனன். வைரேரிய வீரத்தினத்தினின்றுண்டான வைரேரியவல்லியிடமிருந்து வீரபுரந்தரென்ற குமாரன் பிறந்தனன். (26) வைரத்தினினின்றுண்டான வஜிரவல்லியிடமிருந்து வீரராக்ஷஸென்ற மைந்தன் பிறந்தான். மாகதவீரத்தினத்தி லுண்டான மாகதவல்லி யிடமிருந்து (27) சத்துருக்களாகிய சேற்றையுலர்த்துகின்ற வீரமார்த்தாண்டன் (சூரியன்) என்றவன் பிறந்தான். பவழத்தினின் றுண்டான பவழவல்லி யிடமிருந்து வீராங்கென்ற மைந்தன் பிறந்தனன். (28) இந்திரநீல ரத்தினத்தினின் றுண்டான நீலவல்லியிடமிருந்து வீரதீரனென்ற மைந்தன் பிறந்தனன். இவ்விதமாகிய, மகா பராக்கிரமசாலிகளான நவவீரர்களுள்ள (29) அவ்வெல்லோர்களுள் அம்மங்கைமார் களுடைய நாபி (தொப்புள்) யின்வழியாய் மெல்ல வெளிப்பட்டு வணங்குவோர்களின் துக்கத்தைப் போக்கடிக்கலுற்ற ஸ்ரீ பவானியம்மை யோடுகூடிய ஸ்ரீ பரமசிவனை நமஸ்கரித்து (30) பெற்றோர்களின் பக்கத்தில் மகாபராக்கிரமசாலிகளாக வணக்கத்துடன் நின்றார்கள். (30½)

இருபத்திவழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் 29-வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்

ஸர்வஞ்ஞனும், ஸருவேசுவரனுமான ஸ்ரீஜகதிசன் அந்நவ வீரர்களை நோக்கித் திருவாக்கருளியதாவது:— “வாரீர்! குழந்தைகளா! என்று மழிவற்றவனும், மகாபராக்கிரமசாலியும், தேவர்களது சத்துருக்களை துவம்சம் செய்வோனுமாகிய ஸ்ரீபார்வதி குமாரன் உங்களுக்கெஜமானனாவான்.” (1½) என்றிவ்விதமாக, ஸ்ரீசங்கரனவர்களுக்குக் கட்டளை

செய்து பெயருமிட்டு (2) உமாதேவியினுடைய புத்திரனது முகராவிர்தத்தைப் பார்ப்பதில் விருப்பமுற்றனர். பிரணதார்த்திறா (வணங்கு வோரின் துக்கத்தைத் தீர்க்கின்றவர்) ராகிய மகேசுவரன் பருவதராஜபுத்திரியோடு ஸல்லாபம் செய்துகொண்டு தமது மைந்தனைக் காண்பதிற் கொண்ட மிகுந்த ஸந்தேஷத்தினால் மெத்தவாதரவுள்ளவராகத் திருவெருது மீதேறிப் பிரயாணப்பட்டனர். (3-4) அப்போது பிரயாண சன்னாகத்தின் குறியாக படஹவாத்தியம், பேரி, சங்கம், காஹளம் முதலிய வாத்தியங்களின் பேரொலியானது பிரமதகனங்களால் செவிக்கு மிகவும் இனிமையாய் முழக்கப்பட்டது. (5) மதாபலிஷ்டர்களான கணத்தலைவரெல்லாம் பற்பல அஸ்திரசஸ்திரங்களைக் கையிற் பற்றிக்கொண்டு ம், ரதகஜ தூசங்களில் ஏறிக்கொண்டும், பதாதிசுரர்களும் புறப்பட்டார்கள். (6) வெகுநூபலாவனிய சுந்தரிகளான பதிலகூடம் ருத்திர கன்னிமார்களும், அதேவிதமாய் தேவதாஸிக் கூட்டங்களும் ஸ்ரீமகேசுவரனுக்கு முன்வரிசையாகச் சென்றார்கள். (7) சூரியனும், சந்திரனும் ஸ்ரீசம்புவுக்கும், அம்பிகைக்கும் வெவ்வேறாக மிகபக்தியுடன் பக்கங்களில் நின்று வெள்ளைக் குடைகளைப் பிடித்து வந்தார்கள். ஸ்ரீஹாலாஸிய ஸுந்தரரானவர் (ஹாலஹல விஷத்தை வாயினுள் விழுங்கிய ஜகன்மோகன வடிவின்) பேரன்புடன் தம்மைந்தனருகிலுற்றனர். (8½) பிரயாண ஸன்னாகவாத்தியங்களின் ஒலியைக் கேட்டு வெகுஸந்துஷ்டியடைந்த, ஸ்ரீகுமாரமூர்த்தி யருகினின்ற விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள், ஸ்ரீபிரபுவைத்தரிசிப்பதற்காக பக்தியுடனெதிர்கொண்டு சென்றனர். (9½) ஸ்ரீபகவானும் வெகுஸந்தோஷத்துடன் ஓர் கூணத்தினுள் தேவர்களுடன் நாணக்காட்டண்டையில் வந்தனர். (10) அப்போது ஆறு மூர்த்திகளாயுள்ள குமாரனும் தம் தாய் தந்தையர்களைப் பார்ப்பதில் மிகவாவலுற்றவர்களாக மரைமலர்கள் மீதுவிளங்கி நின்றார்கள். அக்கார்த்திகை மார்களும் இக்குழந்தைக்குப் பணிவிடை செய்து நின்றார்கள். (11) ஸ்ரீபரமேசுவரன், பவானியம்மையுடனும் ஆகாயத்தில் நின்றபடியே பரபரப்புடன், தாய்மார்களுடன் மைந்தன் விளங்கியதைக் (12) கண்டு குழந்தையின் திருமுகத்தை நோக்குமளவில் தாம்முக்கண்களைக் கொண்டது இன்றுதான் ஸபலமாயிற்றென்று நினைத்தருளி, மிகவாதரவுடன் தேவியைநோக்கிச் சொல்லியதாவது:— பூசிக்கப்படலுற்றமாதே! நம்மைந்தன் ஆறுமூர்த்திகளாக மரைமலராசனங்கள் மீதுவீற்றிருந்து மிகநேரத்தியாய் விளங்கி யிருப்பதைப்பாராய்! ஜகங்களுடைய துன்பங்களை எல்லாம் வல்லவரான விம்மைந்தனாலே நீவீரமாதா (வீரனைப்பெற்றவன்) வாகின்றாய்” (14) இவ்விதமாகக் கௌரிசன் சொன்னவுடன் தேவியான்

வள் ஓர் கூணத்துக்குள் விருஷபத்தினின்றிறங்கி யவ்வாறு குழந்தைகளையும் ஒன்றாயணைத்து உச்சிமுகர்ந்து (15) தம்கொங்கைகள்திடையில் நெருங்கக் கட்டியணைத்து இவ்வாறு குழந்தை இரண்டு கால்கள், பனிரண்டு புயங்கள், ஆறுதிருமுகங்கள், பதினெட்டுக் கண்கள் இவைகளைக் கொண்ட ஒரோ குழந்தையாகச் செய்தருளி (16) கொங்கைகளிற் சுரந்து பெருகிய மிகநேர்த்தியான பாலைப் பொற்கிண்ணியாற் போட்டினள். (16½) அக்குழந்தையும் தனதன்னையது மடிமீதிருந்து, அவளுடைய திருமுகத்தை, தாமமைலரது கார்த்தியையுடைய கடைக்கண்களாலுற்று நோக்கிக்கொண்டு, எவ்விமயமும், ஞானமயமுமானவத் திருப்பாலை விளையாட்டாக வுண்டனர். (18) இக்குழந்தை அன்னையின் பாலைக் குடிக்கையில் அதினின்று கொஞ்சம் திவலைகள் வழிந்து நீரில் சிந்தியதை, பராசரமுனிவரின் சாபத்தினால் மீனூருவத்தை யடைந்திருந்த சில ரிஷிபுத்திரர்கள் குடித்தனர். (19½) அதைக்குடித்த மாத்திரத்தில் அவைகளுக்கும் முன்னுருவம் வந்துவிட்டது. (20) பிறகு தேவியானவள் விருஷபத்தின்பேரில் விளங்கிய ஸ்ரீபரமேசுவரனது மடிக்குக் குமாரனை யெடுத்துக்கொண்டு சென்றனர். தூந்துபி முதலான வாத்தியங்களுடனும், “ஐயமங்களம்!” என்றது முதலான மங்கள கீதங்களுடனும் (21) அப்போது தாய் தந்தையர்களுடைய சிரம்தில் மலர் மாரி பொழியலுற்றது. தண்டாயுதங்களையும் சடைகளையுமுடைய முனிவர்களும், சித்தர்களும் நர்த்தனமாடினார்கள். (22) ஸ்ரீபரமேசுவரனும் குமாரனையெடுத்துவந்த பார்வதியம்மனை விருஷபத்தின் மீதேற்றுவித்து, கார்த்திமார்களைப் பார்த்து மிகுந்த வன்புடன் வரமளித்ததாவது:— “நீங்கள் வெகுநாளாய் நமது பாலனை முலைகொடுத்து வளர்த்த படியால் உங்களுடைய பெயரால் இவன், உலகினில் “கார்த்திகேயன் (கார்த்திகை நகூத்திரத்தின்மைந்தன்) என்று சொல்லப் படலாவான். (24) மேலும், இவ்வுலகில், இன்றைமுதலாய் உங்களுடைய தினத்தில் (கார்த்திகை நகூத்திரதினத்தில்) யாது மானிடர் இப்பால சுப்பிரமணியனுக்குப் பிரியாக மிகவாதரவுடன் வெகுநூலம் விருதமனுஷ்டிக் கின்றார்களோ (25) அவர்களுக் கிவன்றானே ஸகல இஷ்டங்களையும் யாது தடையுமின்றி யளிக்கிறுனைன்பதில் ஸந்தேகமேயில்லை. புத்திரனை வேண்டுவோர் மிகுந்த புத்திரர்களையும், மனைவியை வேண்டுவோர் நல்லமனைவிகளையும், (26) தனத்தை வேண்டுவோர் வேண்டிய தனங்களையும், பசுக்களை வேண்டுவோர் மிகுந்த பசுக்களையும், வித்தையை வேண்டுவோர் வித்தைகளையும், யாதொன்றையும் வேண்டாதவர் அழிவற்ற மோகூத்

தையும் விசேஷமாயடைகின்றார்கள். (27) இக்குமாரப் பிறப்பத்தியாயத்தையாதோரு ஸ்திரீயானவ ளாதரவாய்க் கேட்கின்றனோ அவள் பிறவி மலடியாயினியிக் குமாரனைப்போன்ற புத்திரனை நிச்சயமாகவே யடைகின்றான்." (28) இவ்வாறாக, விஷ்ணுபிரம்மார்கள் முதலிய தேவர்களாலும், யோகந்திரர்களாலும் பூஜிக்கப்படலுற்ற, திருவடிகளையுடைய ஸ்ரீதயாதிதியானவர் கார்த்திகை மார்களுக்கு வரமளித்து தேவியோடுகூடத் தானுமிரண்டு கைகளாலும் மைந்தனைத்தழுவி யெடுத்தருளிச் சகல பூதகணங்களோடும், தமதாலயத்துக்குத் திரும்பி யருளினர். (29) "

இருபத்திளட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௨௯—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

சூதர் சொல்லுகின்றார்:— குழந்தை வினையாட்டிலதிக வுற்சாகத்தைக் கொண்ட ஸ்ரீசிவமைந்தன், வினையாட்டு காட்டுவதில் மிகுந்த களிப்புற்ற பார்வதி பரமேசுவரர்கள் முன்னர் சிலகாலத்தைப்போக்கிச் சந்தோஷமாயவர்கள் மடிமீதிருந்து அலங்கரிக்க லுற்றனர். (1) ஸ்ரீ பார்வதி மைந்தன், தமது பாதங்களிற் பூண்ட விரண்டு தண்டைகளாலும், நவரத்தினங்களிழைக்கப் பெற்ற விரண்டு பாதசரச் சதங்கைகளின் ஓல் ஓல் என்ற வொலிகளாலும், அரைஞாணிற் தேர்க்கலுற்ற கிண்கணி மணிகளது விற்பவோசைகளாலும், மாப்பினிற் பூண்ட மாலைகளாலும் விளங்கினர். (2) கழுத்தினில் வரிசையாய்ப்பூண்ட அப்புறவாபரணங்களான வளேக மோகுமாலைகள், சிறந்த பதக்கங்கள் முதலியவைகளால், பெற்றோர் முத்தமிடப்பெற்ற அவரது திருமார்பானது, அனேக நகைத்திரங்களால் நிறைந்த வாகாசம்போல் விளங்கிற்று. (3) செவிக்க லங்காரமாய்ப் பூண்ட நவரத்தின குண்டலங்களி னொளியினால் பிரகாசிக்கின்ற ஆறு முகங்களின் வரிசைகளும் நெத்திஸங்களில் தொங்கவிட லுற்ற விரத்தினமாலைனால் விளங்கிய தமது நெத்தியோடு வமைபுபெற்ற சந்திரகலையை யுடையதாக விளங்கலுற்றனர். (4) ஆறு கிரீடங்களிலு மிழைக்கப்பட்ட சிறந்த நவரத்தினங்களா லெல்லாத் திசைகளையும் பிரகாசப்படுத்துகின்ற, விஸ்தாரமான, சரசுகளின் வரிசைகள், தேவர்கள் வசிக்கப்பெற்ற மகாமேரு கிரியினது பனிர்த்தின கொடுமுடி.

ளின் வரிசையைப் போன்ற சோபையைக் கொண்டு மிகவாச்சரியமாய் விளங்கலுற்றது. (5) மிகவளவற்றதும், நாவுக்கும், மனதுக்கு மெட்டாததும், அளவற்ற சுகங்களை யருள்வதும் ஸ்ரீ பரமேசுவர புத்திரனுமான அநந்தாந்த ஸச்சித் பரப்பிரம்மமானது இவ்வாறாக மிக வலங்கரமான வேர் குழந்தைத்தன்மையை வகித்து ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேசுவரர்கள் தருகினின்று விளையாடி யலங்கரித்து வந்தது. (6) ஸ்ரீ பாலகுமாரன் தம் பரிவாரங்களுடன் உலகினில் விளையாட விருப்பமுற்று, தாய்தந்தையர்களுக்குப் பல பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களைச் செய்து அங்கினின்று வெளிப்பட்டு உலகினர்களுடைய மனதை மிகவும் களிப்பித்தனர். (7) முந்தி அவர் ஸ்ரீ பசுபதியின் முன்னர் விளங்கிய விருஷபத்தினுடைய திமிலை நகங்களினும் சொரிந்து அதன் தினவையாற்றியதன்மீது சற்றுநேரம் விழுந்து புரண்டு பிறகு வெளிச்சென்றனர். (8) அம்மிசூர்த சுந்தரமைந்தரானவர் தமது கணங்களோடு கூட, பலவித விகாரங்களையுடைய பிரமத கணங்களை நோக்கிச் சிரித்துப் பரிகாஸம் பண்ணி அடிக்கடி யவர்களண்டையிற் சென்றவர்முன்னர் தமதாறு திருமுகங்களையும் விரல்களினால் மறைத்துக் கொண்டனர். (9) அவர் துரிதமாயொரு வீட்டினுட் புகுந்து பிறகு தங்களுதிபர்களால் காணப்படாமலே பிழைக்கடைத் தோட்டத்தின் வழியாக வெளிச்சென்றதன்மேல் மற்றொரு வீட்டினுள் தப்புவழியாகப் பிரவேசித்து அங்கினின்று வெளியே வந்தனர். (10) பிறகு அவர், அனேக விருகூங்களா லடர்த்தியான, தேவர்களுக்கு பூஜியமாகிய கல்பக விருகூத் தோப்பினில் ஆகாசமார்க்கமாகச் சடிதியிற் சென்று ஓர் மரத்தின் மீதேறி யதன்பழங்களைக் குலுக்கி யுதறிவிட்டு (11) பிறகு மற்றோர் மரத்துக்குத்தாவி அதன் மலர்களை யெல்லாம் பறித்து பிறகதினின்று மற்றோர் விருகூத்துக்கு, அதன் துளிரிலும் மலரிலும் காதல்கொண்டு தாவி யாறுதிருவாய்களாறு மதன்கனிகளைப் புகித்தனர். (12) பிறகங்கினின்ற படியே பூலோகத்துக்கு வந்து தாமதமாய் தாசை யுற்றவராக நதிகளிலிறங்கிக்கலக்கி யங்கினின்று அவ்விளங்குழந்தை யானவர் ஸப்த (ஏழு) ஸமுத்திரங்களுக்குச் சென்று அவற்றின் கரைகளை யவரது செந்தாமரைத் திருவடிகளா லுடைத்துவிட்டு (13) மிக சந்தோஷத்துடன் அவ்வேழு சமுத்திரங்களையு மதிசீக்கிரத்தி லொன்றாக்கி அங்குள்ள மகரம், திமிங்கலமென்ற மச்சங்களை யழுந்த நசுக்கியும், குலாச்சலங்களை யெல்லாம் கையிற்பற்றிய சூர்தாயுதத்தினு லனேகம் துணுக்குகளாக வுடைத்து அங்குள்ள ஸிம்மங்களுடன் (14) விளையாடினர்: அநந்தகவி யாண குணசீலரும், லோககுருவுமான ஸ்ரீ கந்தபிரான், இரண்டு திருவடி.

களால் விருகூங்களைப்பெல்லா முதைத்து முறித்தும், ஓர் மலையினின்னு
மற்றோர் மலைக்குத்தாவியும், பிறகு தமது கணங்களுடன் அளவிலே
கொடி முதலியவைகளிலும், ஸர்ப்பங்கள் குடியிருக்கப் பெற்ற விரத்தி
னத் தாழ்வகைகளிலும் பலவாறாய் விளையாடினர். (15) ஸ்ரீசந்திரசே
கர சுதனும், மிக ஸமர்த்தரும், விளையாட்டினிற் சனையாதவருமாகிய பா
ல சுப்பிரமணியன் யானையுருவம் போன்ற மேகங்கள் நிரம்பிய வாகா
யத்தை நோக்கிக் கிளம்பி, அங்கு மேகங்களால் இரண்டு தனுசுகளை
யமைத்து இருகைகளில் பற்றிக்கொண்டு (16) அனேக நகூத்திரங்க
ளைப் பதிஞ்ஞயிரம்கோடி வில்லுருண்டைகளாகச் செய்துகொண்டு அவற்
று லனேகம் தேவசினோஷ்டர்களை யடித்து விழுவித்தனர். பிறகு மிக
பலிஷ்டரும், மூவுலகினிலும் விபத்துகளையும், துக்கங்களையும் தொலைப்
பிக்கின்றவரு மாகிய வக்குழந்தை மிக பிரகாசமான வருவத்தைக் கொ
ண்ட சூரியனுடைய ஏழு பச்சைக் குதிரைகளைப் பிடித்து அவற்றின்
மீதேறிப் பலவித நடைகளால் சவாரி செய்தனர். (17½) தேவகோடி
களால் துதிக்கப் பெற்ற கார்த்திகையின் திருமகன் பிறகக் குதிரைகளை
விரட்டிவிட்டு, சந்திரனது ரதத்தின்மீதேறிக்கொண்டு (18) யானையா
னது ஒரோடையின்கண்ணிறங்கிச் சுற்றிக் கலக்குவதுபோல், கொஞ்ச
மேனும் தங்கு தடையின்றிப் பத்துத் திக்குகளிலும் சுற்றிவந்தனர்.
பிறகதையும் விட்டு இந்திரன், அக்கினி, இயமன், நிருருதி, வருணன்,
வாயு, குபேரன் இவர்களுடைய யானைகள் மீதேறிப் பலவித நடைகளா
லும் ஓட்டங்களாலும் சவாரிசெய்தனர். (19) பெயர்போன மகிமைதங்கி
ய ஸ்ரீபாலகுமாரன், (பூகோளத்தின் வடக்கிலும் தெற்கிலுமுள்ள) துருவ
ங்களின் கைகளினால் பற்றப்பட்டிருக்கிற காற்றுகியவிசைக் கயிறுகளில்
கட்டப்பட்டிருக்கிற நவக்கிரகாதி நகூத்திரங்களின் * சக்கிரத்தை அறு
த்துவிட்டுத் தமது பரிவார கணங்களது கைகளாலும், தாமுமாக எட்டுத்
திக்குகளிலும் அச்சக்கிரத்தைத் தூக்கி நின்றும், ஆகாய கங்கையது மு
தலைகளைப் பிடித்துக் கட்டிப் பிறகு அவைகளை யபிமானித்து ஜலத்தில் வி
ட்டும் விளையாடினர். (20) பிற்பாடு வீலைகளி லாசைகொண்ட வேலாயுத
ன், மஹலோகம், ஜனலோகம், தபோலோகம், ஸத்தியலோகம் இவை

* பூமிக்குமேலாக, சூரிய சந்திராதி நகூத்திரங்களும், மற்ற நவக்கிர
கங்களும் சுற்றிவருகின்ற, ஓர் சிம்சுமார (முதலே) சக்கிரமென்பது வானத்தில்
வட்டமாகச் சுற்றி வருவதில் பக்கங்களில் நகராமல் நிலையாகச் சுற்றி வரும்படி
யச்சக்கிரத்தினிரு பக்கங்களிலுமிரு கயிறுகள் கட்டப்பட்டு அவ்விரு கயிறுக
ளின் துணியும், அச்சக்கிரத்துக்கும் மேற்பாகத்தில் வெகு தூரத்திலுள்ள துரு
வனென்றவனால் கைப்பற்றப்பட்டு அதுமூலமாய்ச் சக்கிரமானது ஒரோயிடத்தில்
நிலையாய்ச் சுற்றி வருகின்றது. அச்சக்கிரத்தை யவ்விசைக் கயிற்றினின்றறுத்
து விட்டனவென்பது கருத்து.

களிற் சென்று விசுவர்கள், ஸித்தர்கள், அமரோந்திரர்கள், ஒன்பது பிரஜாபதிகள் இவர்களுடையெல்லாம் நடுநடுங்கச் செய்தும், பூமியைக் கோட்டைபோல் வளைந்து நிற்கின்ற சக்கிரவாள பருவத்தாக்கும் சென்று விளையாடினர். (21) சகல வுலகுக்கும் பர்த்தாவாகிய விப்பால குமாரன் ஸத்தியலோகத்தில் ஸாக்ஷாத் பிரம்மனுடைய திருமுகங்களைத் தமது கைவிரல் துணிகளா லடிக்கடி தொட்டுணர்ந்தும், அவரது மார்பினிலணியப்பட்டு ஒன்றோடொன்று தண்டாமல் சிதறுண்டிருந்த முப்புரிநூல்களை யவரது தலையில் மாட்டிக் கூந்தலில் சுற்றிக்கட்டியும், சருவாதி நாதராகிய வம்மைந்தன் ஸ்ரீ விஷ்ணுபதமாகிய வைகுண்டம் சென்று (22) அங்கவர் முன்னர் விளங்கிய, அழகிய பின் தட்டுகளையுடைய கருடனையும், அவரது ஆதிசேடனென்ற பாம்பையும் பிடித்து அவ்வொன்றோடொன்று சண்டைக்கு விட்டு அவைக ளிரக்கைகளாலும் படத்தினாலு மடித்துக் கொள்வதிற் களிப்படைந்தனர். (23) மற்றோரிடத்தில் அவர் சிறுகுழந்தையாயினும் தான்மட்டி லொருவராக ஓர்யௌவனபுருடன் போலாகி அழகிய விழிகளையுடைய மாதர்களை விடத் தன்மையைக்கொண்டவராக மிகுந்த காமலீலாவினோதத்துடன் மோகிப்பித்தும், சிறந்த வித்துவான்களால் பூஜிக்கப்படலுற்ற திருவடிகளையுடைய வப்பாலன் பிறகு தேவாதிகள் துலங்களுக்குச் சென்று அங்கங்கு வெகு வினோதமாக மிகவும் விளையாடினர். ஆ! இது ஆச்சரியம். (24) பிறகவரோர் பெரிய வரணியம் சென்று ஆட்டுக்கிடாவையும், ஸிம்மத்தையும் பிடித்து தமதிரண்டு கைகளா லவைகளி னிருகழுத்துகளிற் பற்றியொன்றோடொன்று சண்டைக்கு விட்டும், இன்னும் விளையாட்டுத்தனமாக வோரொருமைக்கிடாவையும் குதிரையையும் பிடித்து ஒன்றோடொன்று சண்டைக்கு விட்டனர். (25) தேவர்கள் வணங்கப் பெற்ற விம்முருகன் மறுபடியும் குழந்தையாகிய யெல்லா வுலகப்பெண்டர்களாலும் தாய்மர்களாற் போலெடுக்கப்பட்டு அவர் வேதவேதாந்தங்களில் வீற்றிருக்கும் பரப்பிரம்மமாயினும், மிக வாசை கொண்டவர்போ லவர்கள் மடிமீதும் வீற்றிருந்து விளங்கச் செய்தனர். (26) பெரியோர்களுக்கு முக்கிய பந்துவும், உமையம்மனதருமைத் திருமகனுமான விப்பாலகுமாரன், ஓர் பெரிய விருத்தராகி தலையெல்லாம் நரைத்தும், கண் காதுகள், மழுங்கியும், கைதனிலோர் தடியைப் பிடித்தும் (அசுரர்களின் வதையினால்) தேவரற்றிருக்கின்ற லோகங்களை இரகசிப்பதில் கவலையுற்றவராக வங்கு திரிந்தனர். (27) ஸகல தேவர்களுக்கும் சூடாமணி (சிரோரத்தினம்) யும், அடியார்களுக்குச் சருவ விருப்பங்களையும் தருவோருமாகிய ஸ்ரீ சிவ மைந்தன், விசித்திரங்களாகிய மணிகளும், கிண்கிணிகளும்

இன்பமா யொலிக்கப் பெற்ற கழுத்தையுடையதும், மிக வுயர்ந்த கு
 திகைஞருக்கெல்லா மதிக மகிமை பொருந்தியதுமான வேரார்டுக்கிடா
 மீதேறி, யோர் சிறந்த ராஜகுமாரனைப் போல் அனேகவித நடைக
 ளாலும் சவாரிசெய்து விளையாடினர். (28) பிறகு ஓரிடத்தில் ஸ்ரீ
 பார்வதி மைந்தன் அதி தீகழிணியமான நகங்களையும், பற்களையு
 முடையதும், துணி வெளுத்தடர்ந்த மயிர்ச்சடைகளை யுடையதும், மகி
 மை பெற்ற வாலினால் நேர்த்தியானதும், மிகவுன்னத மாகியதுமான
 வேர் சிங்கத்தின் மீதேறி ஆகாயத்திலும், பூமியிலும் திருப்பித் திருப்
 பி மிகவற்புதமாய்ச் சுற்றிச் சவாரி செய்தனர். (29) ஸ்ரீ பரமேசுவரனா
 கிய திருப்பாற்கடலி னின்றித்தித்த பாலசந்திரன், ஓரிடத்தில் கருடன்,
 மந்திரோரிடத்தில் அன்னபகதி, மான், சரபராஜன், புலி, அனேகம் பற
 வைகள் இவைகளின்பேரி லெல்லாமேறிச் சவாரிசெய்து சுற்றி யதில
 வரது திருமேனியெல்லாமழுக்கடைந்து நிறம்குன்றி விளங்கலுற்றன.
 (30) விளையாட்டுத் தன்மையுள்ள, மகேசுவர மைந்தன், அனேக நட
 வாபிகளிலும், தடாகங்களிலும், சகல நதிகளிலும் தானொருவராக நீரா
 டுத்திரிந்து விளையாடித்தனது கணங்களது மனதைக்களிக்கச் செய்த
 னர். (31) சகல பீடைகளையும் தொலைக்கலுற்ற பாலன், ஓரிடத்தில் நல்
 லஸ்வரத்துடன் வெகுநேரம், வீணையைக் கைப்பற்றிக் கானம்செய்ததா
 ல் வெகுநாள் முந்தியே காய்ந்து மடித்திருந்த மாங்களைத் துளிக்கச்செய்
 தும், மிருகங்களையெல்லாம் மேய்வதைவிட்டு ஆனந்தத்துடன் இருவி
 ழிகளையும் மூடச்செய்தும், மெகங்களையெல்லா மாகாசத்தில் சுற்றிவ
 ன்னோந்து கொள்ளவும் செய்தனர். (32) அப்பரப்பிரம்ம மூர்த்தியானது,
 ஓரிடத்தில், துவாரங்களுடைய வேர் பில்லாங்குழாயை யிருகைகளிற்
 பற்றி விரல்துணிகளால் லத்துவாரங்களில் மூடிமூடித்திறந்து ஸகல விள
 ங்கொங்கை மங்கையர்களுடைய மனம் காமனதீனமாகும்படி யூதினர்.
 (33) இளமைத் திருமேனியுடைய ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியன், அக்ஷராப்பி
 யாஸம் செய்கின்ற சிறந்த பிரம்மண மைந்தர்களோடு தானும் தமிழ்
 தெலுங்கு, கன்னடம், நாகரம், கிரந்தம் முதலிய பாஷைகளை யெல்லாம்
 கற்றனர். (34) மகாத்துமாவாகிய பரப்பிரம்ம மூர்த்தியும், பிரம்ம விஷ்
 ணுக்களால் கானம் செய்யப்படலுற்ற புகழுடையவருமான ஸ்ரீசம்பு
 மைந்தன் வேதாத்தியயனம் செய்தப் பிரம்மசாரிகளுடன் தானுமத்திய
 யனம் செய்ததில் மற்றெல்லோர்களுைய மதிகரித்துத் தேர்ச்சி யடைந்த
 னர். (35) ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய அக்கினிநேத்திர தேஜஸ்ஸினின்
 றுண்டான விச்சந்தர மூர்த்தியானவர் இவ்வண்டத்துக்கு வெளியிலுள்ள

வனேககோடி யண்டங்களுக்கும் சென்று அங்கும் தனது கணங்களுடன் இவ்வாறாகவே வெகுகாலம் விளையாடி, பிறகு மகாமேருகிரிக்கு வந்து அங்குமின்று அதன்கொடுமுடிகளை யெண்ணலுற்றனர். (36)

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௩௦—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பிற்பாடு ஸ்ரீ ஜகதீசனாகிய மகேசுவர புத்திரன் இரத்தினக் கொடுமுடிகளையுடைய மகாமேருபருவத்தின்கண் ணின்று விளையாடுமளவில் தேவர்கள் மிக வாச்சரியமுற்றார்கள். (1) தேவர்களுக்கு வாசஸ்தானமாகிய ஏழு குலபருவதங்களையும் பிளந்தவரான வம்மகானுபாவனைக் கண்டு “இன்னும் பூதலத்தில் யாதுதான் நடக்குமோ” வென்று மிக பயந்தேங்கிய (2) முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள், ஏகாதச ருத்திரர்கள், துவாதசாதித்தியர்கள், அஷ்டவசுக்கள், ஸப்த மருத்துக்கள், இரண்டவசுவினி தேவர்கள் இவர்களெல்லோர்களும் கூடி (3) எல்லா திக்பால தேவர்களுடனும் இந்திரனிடஞ் சென்று ஸ்ரீ சூலபாணியினுடைய பாலகுமாரனது திருவிளையாடல்களைப் பற்றித் தெரியப்படுத்திக் கொண்டார்கள். (4) அப்போதவர்கள் ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியரது மாயாவசத்தினாலறிவுகெட்டு அவரையறியாமல் இந்திரனை நோக்கிப் பின் வருமாறு கூறலுற்றனர்:— “கேளீர்! தேவேந்திரனே! யாவருடைய மைந்தனோமிகவும் சாமர்த்தியவானாகிய வோரினோடுன், யானைக்குட்டியானது ஓடையைக் கலக்குவதுபோல் மூவுலகங்களையும் வெகுகாலமாய்க் கலங்கச் செய்து வருகின்றான். (6) மேலும்ச்சிறுவனால் குலபருவதங்களெல்லாம் சின்னாபின்னமாக்கப் பட்டது. ஏழு சுமுத்திரங்களும் ஒன்றாக்கப் பட்டன. ஏழு தீவுகளும்ழிக்கப்பட்டன. (7) திக்கஜங்களெல்லாம் காலேவாரிப் பற்றி அடிக்கடி சுழட்டி எறியப்பட்டன. இவ்வாறாகத் திங்களிக்கப்படுகிற வுலகின்கண் ணெங்களுக்கு யாது கதி யிருக்கிறதென்பதை யுரைத்தல் வேண்டும்”. (8) என்று தேவர்கள் கூறியதை யிந்திரன் கேட்டு அச்சிறுவனுடைய மேன்மையான வல்லமையைப் பார்த்து அவரது மாயையினு லவரை யறியாமல் மனதுக்குள் நினைத்ததாவது:—(9) “மகா அற்புதமான பராக்கிரமங்களையுடைய விச்சிறுவன் யாவனோ தெரியவில்லை. இவனது விளையாட்டினால் சகல ஜகங்களும் சா

ம்பலாகின்றன. (10) இச்சங்கதிகளைப் பிரம்மனுக்குத் தெரியப்படுத்தி வேண்டிய பரிகாரங்களைத் தேடிக்கொள்வோ” மென்று தேவர்களுடனும் யோஜித்துக்கொண்டு மேன்மைதங்கிய தனது வெள்ளையானைத் தேறி (11) திக்பாலர் முதலிய சகல தேவர்களுடனு மாயிரம் கண்களையுடைய இந்திரன் மேருகுகையருகாய்ச் செல்லுமளவில் (11½) ஸ்ரீகுலபானியது குமாரன் அம்மேருகிரியது கொடுமுடிகளைக் கைலாகவத்தினு லொன்றொன்றாய்ப் பிடுங்கிச் சுழட்டி யெறிவதை வழியில்கண்டு வெகு கோபம்கொண்டு தேவர்களுடனச் சிறுவனை யடிப்பதற்குத் துடங்கினான். (13) ஸ்ரீஸர்வேசுவர மைந்தனும், மநாபிரபுவுமான அச்சிறுவன் விளையாட்டிலே உற்சாகம் கொண்டவராயினும் தேவர்களோடு தம்மீது கோபமுண்டிருக்கிற விவ்விந்தரனை யடிப்பதற்குத் துடங்கலாயினர். (14) மிகவாக்கிரகம் கொண்ட, இந்திரன்முதலிய தேவர்களா லடிக்கடிவில்லிற் பூட்டியவர்மீது தொடுக்கலுற்ற வம்புகளெல்லாம் அவர்மீதும் அதிலும் விசேஷமாயவராது திருவடிகள்மீதும் மலர்மாரியாகப் பொழியலுற்றன. (15½) அக்குமார மூர்த்தியும் மந்தகாஸ முகாரவிந்தத்தோடு சும்மாவிருந்தனர். (16) பின்னும் இந்திரனதிக வாக்கிரகம் கொண்டு ஐராவதத்தின் மஸ்தகத்திலுட்கார்ந்து அப்பரப்பிரம்மத்தின்மீது மிகஜாஜ்வலியமானமாகிய வஜ்ஜிராயுதத்தை விட்டனன். (17) அவ்வஜ்ஜிராயுதமு, மவர்மீது பட்டமாத்திரத்தில், மறுவஜ்ஜிராயுதத்தினால் முட்டித் தடுக்கப்பட்டது போல், ஓர் நொடிக்குள், நெருப்புப்பொறிகளைக் கக்கிக் கொண்டு சிதறியொடிந்து பொடிப்பொடி யாகவிட்டது. பிறகு மன்னரும், தம்மீது வஜ்ஜிரத்தை விட்டதனா லிந்திரன் மீததிக கோபம் கொண்டு ஓரம்பை வில்லிற் பூட்டி யைராவதத்தின்மீது விட்டனர். (19) அம்மேன்மை தங்கிய யானையானது அவ்வம்பினால் மஸ்தகத்திலடிபட்டு, வஜ்ஜிராயுதத்தினால் மலைபடிபட்டுச் சிதறுண்டு விழுவதுபோல் முற்று முயிரற்று விழுந்தது. (20) இந்திரன் மறுபடியும், எழும்பிக் குதித்து வில்லெடுத்தது, மேகம் மழைபொழிவதுபோல் சரமாரி பொழிந்தனன். (21) மகா பராக்கிரமசாலியான குமாரசுவாமியும் ஓரம்பை வில்லிற் பூட்டிவிட்டனர். அவ்வம்பானது, அவக்கிரகமானது (நவக்கிரகங்களது மாறுதலினால் மாரிக்கு நேரிடுகிற வேராவ கேட்டுக்குறி) மழையை யடக்குவதுபோல் அச்சரமாரியை யடங்கச் செய்ததுமின்றி (22) அவ்விந்திரனுடைய வில்லையும் முறித்துவிட்டது மிகவுமாச்சரியம். (22½) இந்திரனும் மறுபடி வெகுவுரோஷ முற்றவனாகி, அதிதீக்ஷணியமுள்ளதும், பத்துதிக்குகளையும் ஜாஜ்வலியமானமாய் ஜ்வலிப்பிக்கின்றதுமான சக்தியென்ற வாயுதத்தை யப்பிரபுவினமீது துரிதமா

யெய்தனன். (23½) அதவரமீது பட்டமாத்திரத்தி லோர் துரும்பின் கதியையடைந்தது. (24) அதன்பிறகு இந்திரன் மறுசரம் தொடுப்பதற்குள், பிரபுவானவர் ஓரம்பினிலவனது கிரீடத்தை விழுவித்தனர். (25) அக்கினி புத்திரானுகிய முருகன் ஒரு பாணத்தினு விடிக்கு ஆஸ்பதமாகிய அவனது துவஜத்தை யறுத்துவிட்டனர். மற்றொரு பாணத்தினால், அதிக சிசோஷ்டமும், மிக பிரகாசமுள்ளதுமான அவனது கவசத்தைப் பிளந்துவிட்டு (26) ஓரம்பை யவனது மார்பினில் நாட்டியவுடன் இந்திரன் மூர்ச்சையடைந்தனன். வலாசரனைக் கொன்ற விந்திரன் சாய்ந்தபோது தேவரெல்லோர்களும் கோபம் மேற்கொண்டு (27) ஸ்ரீ சம்பு வினுடைய வரும் குழந்தையைச் சூழ்ந்து நின்று சரமாரிகளாகப் பொழிந்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீ சரவணபவனுமப் பெருமாரியைச் சில பாணங்களாலே தடுத்த உடனே அவர்களி லொவ்வொருவரையும் தனித்தனியாக பாணங்களாடித்தனர். (28½) இயமனை யைந்து பாணங்களாலும், அக்கினியை மூன்றினாலும், வருணனை நான்கினாலும், (29) வாயுவை இரண்டாலும், சூரியனை மூன்றினாலும், சந்திரனை யோரம்பாலும் இவ்வாறாக வம்புகளைத் தனித் தனியாக வெய்து விளையாட்டாக விழுவித்தனர். (30) இவ்விதமாக திக்பாலர்களையும், மற்ற வனைகம்பெயர்களையும் ஒவ்வொருவரையு மொவ்வோரம்பினாலும் ஸ்ரீசரவணபவனோர் நொடிக்குள் சாய்த்துவிட்டனர். (31) மடிந்தவர்கள் போக மிகுதியான வெல்லாத தேவர்களும் திக்குதிக்காயோடினார்கள். (31½) அப்போது தேவருஷியாகிய ஸ்ரீ நாரதமுனிவ ரிம்மகா வீரனுடைய செளரியத்தைப் பார்த்துக் களிப்பினு லடிக்கடி மயிர்க்கூச்சலுற்றுத் துரிதத்தில் ஸ்ரீ பிரகஸ்பதியிடஞ் சென்று இவை யெல்லாவற்றையும் ஸவிஸ்தாரமாயுரைத்தனர். (32) ஸ்ரீ நாரத ருரைத்ததோவென்றால்:—“வாரீர்! பிரகஸ்பதியே! நீர் சகல தேவர்களுக்கு முயிருக்குயிராகியவரும், புரோகிதருமல்லவோ! அத்தேவரெல்லோர்களு மோரரும் குழந்தையினால் போர்முன்னாடிப்பட்டு மாண்டார்கள். (34) இப்போது இனி நடக்கவேண்டிய வுசிதத்தைத் தாமதமின்றிச் செய்தல் வேண்டும்” என்று நாரதருரைத்திட்டதைத் தேவகுருவானவர் கேட்டவுடன் (35) ஜகங்களுக்குப் பந்தாவும், பெருமைபொருந்திய தேவசேனைகளுக்குத் தலைவரும், மிகசாமர்த்திய முடையவரும், மிகவரும் குழந்தையுமான ஸ்ரீகந்தபிரானுக்குத் தேவர்களால் செய்யப்பட்ட வபசாரங்களைஞ் ஞானதிருஷ்டியாலறிந்து (36) குகையினுள்ளிருந்து வெளிப்பட்டு, சுயாதீன முள்ளவரும், ஜகங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவுமான, ஸ்ரீ மேருகிரியின் நேர்த்தியான கொ

மேடியில் வீற்றிருந்த ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியனைச் சாணமடைந்தனர். (37) மேலுமவாங்குவந்து ஸகல பிரபஞ்சேசுவரனைப் பலதடவை நமஸ்கரித்துத் துத்துதி செய்தனர்:— “அளவற்ற மகிமையுதுபாரற்ற கடலே! உமதடி சாணம்: (38) சத்துருக்களைச் சோஷிக்கச் செய்கின்றவும், ஸ்ரீ யானைமுகக் கடவுளுக்குச் சகோதரனும், அடியாருக்கு நேசனுமாகியவுமக்கு வந்தனம்: ஆறுமுகனும், ஏகமுகனும், பிணைமென்ற வில்லைக்கொண்ட சாக்ஷாத் பரமசிவனே யாகியவும், (39) பனிரண்டு புயங்களை யுடையவும், சாந்தகுணங்களைப் பெற்றவும், தம்மைப் பூஜிப்பவரது கோரிக்கையை நிறைவேற்றியவும், உமாமகேசுவரர்கள் தாசைக்குரிய முக்கிய நேசமூர்த்தியும், (40) என்றமழிவற்ற மூர்த்தியுடையவும், அளவற்ற வற்புதங்களுக்குக் காரணருமானவுமக்கு வந்தனம். அளவற்றவொளி கொண்டவும், என்றமழிவற்றவுமான வுமக்குவந்தனம். (41) சகலதேவர்களும் பாவருடைய மாயை வசத்தினாலவரது பலபராக்கிரமங்களை யறியவில்லையோ, அங்ஙனமாகியவும், சத்துருக்கள தாயுதங்களினின்று தமது படையைக் காக்கின்றவும், ஈசுவரனும், மகாபிரபுவுமான வுமக்குயான் வந்தனம் செய்கின்றேன். (42) ஜகங்களை யிரகழிப்பதற்காக விரண்டுமூர்த்தியாக விருக்கின்ற ஜகதீசனைச் சாணமடைகின்றேன். யாவருடைய மாயையினால் தெவர்களதறி வபகரிக்கப்பட்டு அவர்கள் விபுத (விசேஷமான அறிவுடையோர்) ராயினும் அபுத (அறிவுகெட்டவர்) ராகமதிக்கப் பட்டார்களோ: (43) பூஜிப்பதற் கர்கராகிய யாதாமொருவரை விரோதத்துட னடைந்து தண்டனை கொண்டார்களோ ‘அவ்வும்மை வந்தனம் செய்கின்றேன்’ என்றிவ்வாறாகத் துதித்து அடிக்கடி திருவடிகளில் வந்தணித்த பிரகஸ்பதி தேவனைப்பார்த்து (44) அம்பிகையின் மைந்தனாகிய பகவானவரை யனுக்கிரகித்து மந்தகாஸமு காரவிர்த்தத்துடன் திருவாக்கருளியதாவது:—“வாரீர்! தேவகுருவே! உமது மனதின் கோரிக்கையை நீராதரவுடன் நம்மிடத்திற் கேட்டுக்கொள்வீர்.” (45½) என்றிவ்வாறாக ஸ்ரீ சம்புமைந்தன் சொல்லியதை பிரகஸ்பதி தேவன்கேட்டு (46) நமஸ்கரித்து கைகட்டி முன்னின்று மிகவும் மேன்மைபொருந்திய வரனைக்கேட்டதாவது:—“ ஓ!சருவகுணங்களும் பொருந்தியவரே! ஓ! சருவஞ்ஞா! ஓ! சுப்பிரம்மணியா! ஓ!தயாந்தே! (47) தேவர்கள் தேவரீரது மாயைவசத்தினு லறிவுமாறித் தேவரீருடன் போர்தொடுக்கத் தலைப்பட்ட படியால் தேவரீராலவர்களது தோஷத்துக் கேற்றபடி தண்டிக்கப் பட்டவர்களாகி (48) சின்னாபின்னர்களாகவடிபட்டு மாண்டார்கள். மிகுதிப்பட்டவர்க ளோடிவிட்டார்கள்:

ஆகையால் ஓ! பிரபுவே! அறியாமையாற் செய்த வெல்லாவற்றையும் தேவரீர் மன்னித்தல் வேண்டும். (49) தேவர்கள் தேவரீரது கிருபையினால் முன்போ லுயிருடையோராகவேண்டும்; அவர்களது சரீரம் முழுதும் அந்தந்த அவயவங்களுடன் சரிவரச் சேர்ந்து பொருந்திவிடுதல் வேண்டும். (50) ஓ! ஜகதீசா! எங்களை ரகழிப்பதில் அனுக்கரக திருஷ்டியுடன் திருவுளம் வைத்தருளி ஓ! சருவேசுவரா! தேவரீர் நொங்களுக்கு பிரசன்னராகி எப்போதும் எங்களைக் காத்தருளல் வேண்டும்.

முப்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௩௧—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

ஸ்ரீ கந்தபிரானிவ்வாறுகத் தேவலோக புரோகிதரால் பிரார்த்திக்கப்படுகையில் மிகவும் பிரசன்னராகி யவருடைய வேண்டிதலைப் பரமசந்தோஷத்துடனளித்தனர். (1) பிறகு தேவரொல்லோர்களும் தூங்கியெழுந்திருப்பவர்போ லெழுந்திருந்தார்கள். பிற்பாடு விஷ்ணு முதலிய தேவரொல்லோர்களும் வந்தனித்தார்கள். (2) மிகவும் தயாமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ தேவன் அவர்கள்மீது நின்ற அஞ்ஞானரூபமாகிய மாயையை நீக்கித் தனது திருவடிகள்மீது நிலையான பக்தியை யவர்களுக்கீந்தருளி, (3) பிறகவர்களை நோக்கித் திருவாய்மலர்ந்தருளியதாவது:—“வாரீர்! தேவர்களே! கேவலம் மூடர்கள்போல் நம்மைக் குழிந்தையென்று நினைபாதிர்கள். இதோ! நமது, சருவகிரோஷ்டமான ஸ்ரீ பரமேசுவர வுருவத்தைப் பாரீர்கள்! (4) நம துருவத்தைக் காண்பதற்குற்ற திவிய நேத்திரங்களை யுங்களுக்குத் தருகின்றோம்;” என்று இவ்விதமாக திருவாக்குரைத்துச் சருவ ஜகங்களுக்கும் பரமகுருவாகிய குருநாத னவர்களுக்குத் தமது விசுவரூபத்தைத் தரிசனமளித்தருளினார். (5) அவ்வுருவமோ வென்றால்:—ஏழுபாதாள லோகங்களை யடியாகவும், ஏழுதீவுகளின் பூமியைக்கணுக்காலாகவும், ஏழுசமுத்திரங்களையும் இடைவஸ்திரமாகவும், திக்குகளைப் புயமாகவும், ஆகாயத்தை நர்பியாகவும், (6) சுவர்க்கலோகத்தைச் சிரஸாகவும், சூரியன், சந்திரன், அக்கினியிவர்களை நேர்த்தியான கண்களாகவும், மேகங்களைச் சிரோஷ்டமான கேசங்களாகவும்,

நகூத்திரங்களை யக்கேசங்களி லலங்கரிக்கலுற்ற மலர்களாகவும், (7) ஸ்ரீ பரமசிவனை ஆத்துமாவாகவும், ஸ்ரீ பராசக்தியைப் புத்தியாகவும், ஸ்ரீ விஷ்ணுவை யிடதுபாரிசமாகவும், பகவானாகிய ஸ்ரீ பிரம்மனை வலது பாரிசமாகவும், ஸரஸ்வதியை வேதவாக்காகவும், (8) இலக்ஷுமியைச் சம்பத்தாகவும், வாயுவைப்பிராண, அபான, வியான, உதான, ஸமான, நாக, கூர்ம, கிருகர, தேவநத்த, தனஞ்சய ஆகிய பத்துவித வாயுக்களாகவும், காலாக்கினி ருத்திரனைக் கோபமாகவும், அக்கினிதேவனையே ஜாடராக்கினியாகவும், (9) அநந்தன் முதலிய மகா நாகர்களைக் காலிற் பூண்ட தண்டை, பாதசரங்குளாகவும், ஸகல வேஷதிகளையு முரோமங்களாகவும், அனேககோடி யண்டங்களையும் அவ்வுரோமங்களிற் பற்றிய பேன்முட்டை (ஈரு) களாகவும், (10) கோடிகுரியர்களுக் கொப்பானதும், கோடிசந்திரர்களின் குளிர்ச்சியுடையதும், கோடி பிரளயகாலாக்கினிய தொளியைப் பெற்றதுமான பரமார்புதமாகிய திருவுருவத்தை (11) அளவற்ற மகிமைகொண்ட ஸ்ரீ ஹரகுமாராகிய சுப்பிரம்மணியன் காசுதியளித்தனர். ஒ! கோ! அவ்வுருவத்தின தொளியினால் தேவர்களுடைய கண்கள் குருடாக்கப்பட்டன! (12) உலகின்கண்ணுள்ள பேரொளிக் கெல்லா மதிகப் பெருமை தங்கிய விவ்வொளியைத் தூக்கமும் இயமைக்கொட்டிமற்ற தேவர்களதுகண்கள்கூடப் பார்க்கமுடியாமலிருக்கையி லதைப்பற்றி யாதுரைத்தல் வேண்டும். (13) ஸகல தேவர்களுடைய மனமும் ஐம்புலன்களோடும் சேர்ந்து தேஜோவடிவமான பரப்பிரம்மமாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரன்மீது ஓர் கூணநேர மாழ்ந்திவிட்டது. (14) விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள், கொஞ்ச கூணத்தில் அவரவர்களுக்கு நினைவுதெரிந்து, சத்துருக்களை மர்த்திக்கலுற்ற கார்த்திகேய மூர்த்தியை வந்தனித்துக் கைகூப்பி நின்று அவரை வெளிக்கண்ணால் காக்கிபெறுவதற்காக அவ்வரர் கண்களைத் தரும்படி கோரினார்கள். (15½) அப்போது தேவர்கள் துதித்ததோவென்றால்:—“ஒ! தேவதேவா! சகல ஜகங்களுக்கும் நாதனே! சங்கராகுமாரா! ஸர்வர்களுக்கு மீசுவரா! (16) பெருமைபொருந்திய வுமதற்புத வுருவத்தை யாங்கள் பார்ப்பதற்குச் சக்தியற்றிருக்கிறோம்: ஒ! தயாநிதியாகிய பரப்பிரம்மமே! தயவினால் எங்களுக்குக் கண்களை யருள்வீர்.” (17) என்ற விப்பிரார்த்தனையினால் சத்துருக்களைக் கொல்லலுற்ற ஸ்ரீ சம்புகமந்தன் களித்தவராடுப்புன்னகைப்புற்று, கேவலம் மாமிசக் கண்களால் தமதுருவத்தைக் காண்பதற்கு முடியாதென்று சொல்லித் தனது சுவரூபத்தைப் பார்க்கத் தகுதியான திவிய நேத்திரங்களை யத்தேவர்களுக் களித்தருளினர். (18-19) பிறகு பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முதலிய ஸகல தேவோத்தமங்க

னும், அப்பரமாத் துமாவினுடைய வளவற்ற தேஜஸ்ஸு (ஒளி) களில் ஆயிரத்திலோரமிசத்தை மட்டில் காணலுற்றார்கள். (20) சகல பிரம்மாண்டங்களும் நிரம்பி நின்ற வப்பிரபுவினுடைய முழந்தாள் பாகத்தில் மட்டிலுள்ளவையெம்மாத்திரம்? ஆகையினால் தேவர்கள் மிகவும் மனவருத்தமுற்றார்கள். (21) அத்தேவ ஞல்லோர்களும், விசுவரூபமாகிய பெருந்திருமேனியது வத்தேஜஸ்ஸில் அனேக கோடிபிரம்மாண்டங்களுடைய உலகுகளும் அதது அததைச் சேர்ந்த, இறந்தகால, நிகழ்கால, வருங்காலத்திய புவனங்கள், ஜனங்கள், பிரம்ம விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுடனும் அந்தந்த ஆவரணங்களுடனும் இப்பிரபுவினுடைய முழந்தாள்பாகத்திய மட்டிலான உலோமங்க ஞொவ்வொன்றிலும் ஆயிரக்கணக்காக அனேக கோடி பேன் முட்டை (௪௫) கள் சடைசடையாய்ப் பற்றியிருப்பதைக் கண்டு மிகுந்த பேராச்சரியமுற்று (22-24) மிகவும் பயந்து நடுங்கிய வர்களாகி வந்தனீத்து, வாக்குகளுக்கு ஈசுவரனும், ஆனந்தங்களால் நிறைந்தவரும், மிக வற்புதமாகியவருமான, ஸ்ரீ சம்புவி னருமைத் திருமகனை, வேதவேதாந்தத் திருவாக்கியங்களா லாகிய துதிகளை மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் வெகுமதியாகவைத்துக் களிக்கச் செய்தார்கள். (25½) அத்துதியோவென்றால்:—“சகல புவனங்களும் யாவரிடத்தினின் றுண்டாகின்றனவோ, அப்புவனங்கள் யாவருக்குள் ளிருக்கின்றனவோ, (26) உண்டான புவனங்கள் யாவரால் ஜீவிக்கின்றனவோ, அவைகள் மாண்ட பிறகு எங்கடங்குகின்றனவோ, லாகூதாத் பரப்பிரம்மமாகிய வச்சுப்பிரம்மணியனைத் தொழுகின்றோம். (27) உலகினர்கள் யாவருடைய மாயையினால் அறிவுகெட்டவர்களாக ஸ்ரீ பராபர ஸச்சிதானந்த சுவரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் ஞானமற்ற ஜடப்பொருள்களை யுலகுக்குக் கீர்த்தராகச் சொல்லுகின்றார்களோ அப்பரமாத் துமாவை வந்தனிக்கின்றோம். (28) யாவர், வேதசுவரூபரும், மிக சிரோஷ்டரும், சூரியமண்டல மத்தியிலிருக்கின்றவரும், மீசை தாடி முதலாக வச்சிமுதல் கால் நகம்வரையில் பொன்மயமாகியவரும், (29) அலர்ந்த செந்தாமரை மலர் போன்ற விரண்டு கண்களையுடையவரும், எல்லா ஜகங்களுக்கும் நாதனுமாகியவரோ அக்குழந்தையாகிய வம்மையே வேறு யாதுகெதியுமற்ற யாங்கள் சரணம் பெறுகின்றோம். (30) யாவருடைய வந்தந்தங்களி லேசாஸேசந்தான் பிரம்மன் முதலிய தேவர்களுக் குளதெனப் படுகின்றனவோ அந்த பரிபூர்ணமாகிய ஆனந்தக்கடலான வரும், ஒப்பற்றவருமாகிய வுமாதேவிமைந்தனைத் தொழுகின்றோம். (31) யாவருடைய மாயையாலே மூடர்கள் இந்திரன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரம்மா, இன்னும் மற்ற தேவர் இவர்களை ஆதிப்பொருளாகச்

சொல்லுகின்றார்களோ அப்பரமேசுவர குமாரனை வந்தனிக்கின்றோம். (32) உலகினில், யாவருடைய தயவைப் பெறாத சிலர், அவரோ யுலகுக்காதியென்ற புத்தியைக் கொள்ளாமல் புலன்களைச் சொல்லுகின்றார்களோ வப்பரப்பிரம்மத்தை வந்தனிக்கின்றோம். (33) சேதனா சேதனமென்றிருவிதமான சகல ஜகங்களும் யாவருடைய சரீரமெனப்படுகின்றதோ, அவையெல்லாவற்றையும் யாவர் நடத்துகின்றவரோ அவ்வும்மைத் தொழுகின்றோம். (34) வாலிபம், யௌவனம், வார்த்தீகமாகிய மூன்றவஸ்தைகளு மற்றவரும், ஜாக்கிரத் (விழித்தல்), ஸ்வப்பின் (கனவு), ஸுஷுப்தி (தூக்கம்), ஆகிய மூன்றவஸ்தைகளிலும் சாக்ஷியாகின்றவரும், ஜீவகோடிகளை யாட்டிவைக்கின்றவும், அவைகளை விவிவிக்கின்றவுமான வவ்வும்மைத் தொழுகின்றோம். (35) ஜனங்கள், யாதாமொருவரையே சகல புருஷார்த்தங்களையும் தரலுற்றவரென்றறிவதனால் செளக்கியத்தை யடைகின்றார்களோ அப்பேர்ப்பட்ட, சகல சக்திகளையும் ஸம்பூர்ணமாய்க் கொண்ட வேலாயுதனைத் தொழுகின்றோம். (36) பிரம்மணர்கள் ஸகல மங்களத்தையு மருளுகின்ற ஸ்ரீ பரமேசுவரனைத் தவிர மற்றதை யொழித்து யாவரைத் தியானிப்பதால் முக்தி யடைகின்றார்களோ அப்பரப்பிரம்மமாகிய வும்மைத் தொழுகின்றோம். (37) மானிடர்கள், தோலைவிரித்து உடையாக வுடுப்பதுபோல் கையினாலாக யத்தைத் தழுவி யுடுத்திக்கொள்வாராகில் மட்டில் ஓ! பரமசிவா! யாதொரு உம்மை யறிந்துகொள்ளாமல் துக்கத்தினின்று கரையேறுவார்களோ வவ்வும்மை வணங்குகின்றோம். (38) ஓ! சகல ஜகங்களுக்கும் நாதராகிய சுப்பிரம்மணியா! பராபரப் பொருளாகிய வும்மைத் தரிசிக்குமளவில், மனதினிடறுகளற்று மெய்ஞ்ஞானம் பெற்று (39) இந்நிலையற்ற தேகத்தைவிட்டு யாதாமொரு பரஞ்சோதிப் பொருளை யடைந்து ஸாரூபிய பதவியைப் பெறுகின்றார்களோ அவ்வும்மை யாங்கள் வந்தனிக்கின்றோம். (40) உம்மை யாராதிக்கின்ற ஸஜ்ஜனங்கள், * ஸுஷும்னை யென்ற நாடியாலும்மை யடைந்து, தேவரீர்தனுக் கிரகதிருஷ்டியைப் பெற்று, சோதிமண்டலத்தின் வழியாய்ப் பரமபதத்தை யடைந்து, (41) மறுபடியும் சமுசாரத்தினுள் துழைவதேயில்லை. ஓ! தேவர்களைக் காக்கின்ற பிரபுவே! ஆகையால் சகல அடியார்களையு மில்லறக்கடவினின்னு கரையேற்றுவோராகின்றீர். (42) தேவரீரோ யெங்களுந்

* தேகத்திலுள்ள அனேக நாடிகளில் (நாடியென்றால் மத்தியில் துவாரமுடைய நரம்பு) ஸுஷும்னை யென்று ஓர் நாடி; இந்நாடியின் வழியாகவே யோகிகளுக்குப் பிரணவாயு வெளிச்செல்வதாகும். இது விவரங்கள் ஸ்ரீ ஸுதேச முகிதையில் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

குக்கதியென்பதைத் தவிர மற்றதை யாங்கள் நாடுகின்றோமா? யாவா
 பரப்பிரம்மனும், பரந்தாமனும், பரஞ்சோதியும், மிக மகிமைதங்கிய பர
 மேசுவரனும், (43) சிரோஷ்டமான வருவமுடையவரும், காமக்குரோதா
 தி விகாரங்களற்ற பரமசாந்தி ஸ்வரூபியும், பராபரவஸ்துவமாகிய வும்
 மைத் தொழுகின்றோம்;” இவ்வாறாகத் துதித்து விசுவரூபத்துடன் வி
 ளங்கி நின்ற மகாப் பிரபுவைத் தேவர்கள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டதா
 வது:—(44) “ஓ! ஜகதீசா! சூரிய நெளியைப் பார்ப்பதிலான ஊமை
 க்கோட்டான்களைப்போல் யாங்கள் தேவரீரது மிக வுக்கிரமான வருவத்
 தைப் பார்க்கத் திறமையற்று மெத்தப் பயந்தவராகின்றோம். (45) ஆ
 கையால்முன்போலுள்ள வருவத்தைக் கொண்டெங்களை யனுக்கிரகித்தல்
 வேண்டும். ஓ! சகல புவனங்களுக்கு மீசுவரா! மிகவும் சாந்தமும், ஆ
 று திருமுகங்களையுடையதும், ஒப்பற்றதும், பணிர்ண்டு புயங்களர் லல
 ங்கரிக்கலுற்றதும், (46) எங்களுக் கெப்போதும் பிரத்தியக்ஷத்தில் ஸ
 ம்பத்தை யளிப்பதுமான திருவருவத்தைக் கொள்ளல்வேண்டும். ஓ!
 சகல ஆத்துமகோடிகளுக்கு மீசுவரா! யாங்கள் கிருதார்த்தர்களாயினோ
 ம். (47) இவ்வாறாகப் பிரம்மன் முதலிய தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப்
 பட்டபோது சகல வேதங்களுக் கதிபதியாகிய முருகன் கோடி மன்மத
 ர்களுக்குக் கொப்பான தமதுத்தம வடிவத்தைக் கொண்டனர். (48) ஸ்ரீ
 ஜகதம்பிகையின் மைந்தனாகிய மகாப் பிரபுவானவ ரத்தேவோத்தமர்க
 ளை நோக்கிச் சொல்லியதாவது:—“இம்மேன்மையான துதிகளால் மூவு
 லகினிலும் நம்மைத் துதிப்போர்களுக்கு (49) அவரவர் வேண்டியதை
 யெல்லாம் யாமருள்வோமென்பதிற் சந்தேகமேயில்லை. நீங்களின்னு
 ம், வேண்டிய வரன்களை யெல்லாம் தடையின்றிக் கேட்டுக்கொள்வீர்க
 ள்.” (50) பிறகு பிரம்மா விஷ்ணு முதலிய தேவவொல்லோர்களும் ஸ்ரீ
 கந்தபிரானது வசனத்தைக் கேட்டு ஸாதுக்களுக்கு மித்திரனும், ஸ்ரீ ப
 ரமேசுவர புத்திரனுமான பிரபுவை வெகுமானத்துடன் வந்தனித்து
 யச்சந்தர்ப்பத்துக்கு வேண்டிய வரனைப் பிரார்த்தித்ததாவது:—(51-52)
 “ஓ! தேவாதிதேவா! பெருமைகொண்ட சைனியங்களை யுடையோரோ!
 ஜகதீசா! யாங்கள் வரத்தைப் பெறுவதற்குரியவர்களும், தேவரீரும் எ
 ங்கள்மீது பிரசன்னராகி வரனளிப்பவருமானால் (53) ஓ! ஜகதீசா! தே
 வரீரொங்களுக்கு ராஜாதிராஜனை முனிசுவர்களால் முடிசூட்டப்பட்டு அ
 ழிவற்ற விச்சருவாதி ராஜபதவியை யடைந்துஎங்களை யாண்டருள்வீர்.
 (54) ஓ! என்றமழிவற்ற பிரபுவே! இந்திரன் படைத்தலைவனாகுத
 ல்வேண்டும்: தேவரீரொங்களுக்கு மகேந்திரராகி தேவசத்துருக்களாகிய
 சூரபத்துமன் முதலிய அசுரர்களை வெற்றிகொண்டு (55) தேவரீரது ப

ராக்கிரமத்தினால், அசுரனால் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற தேவர்களை மீட்டு முன்போல் சுசுத்திவைத்து ஓ! மூவுலகின் பயங்களையும் நாசம் செய்யலுற்ற பிரபுவே! பிறகு திருவுளம்போல் சுகித்திருப்பீர்.” (56) இவ்வாறுகிய விப்பிரார்த்தனையினால் ஸந்தோஷமடைந்த, பார்வதி ஸுதனாகிய பிரபுவானவர் அருள்புரிவதில் சன்னத்தராகி தேவகிசோஷ்டர்களை நோக்கித் திருவாக்குரைத்ததாவது:—(57) “வாரீர்! சுவர்க்கலோகாதிபர்களே! இந்திரனே உங்களுக் கிந்திரனாக விருக்கட்டும்; நாமிவ் விந்திரனுக்குப் படைத்தலைவராகவேயிருந்து மூவுலகுக்கும் கண்டக (சுத்துரு) னாகிய சூரபத்துமாகுரனை யவனது பந்துவர்க்கங்களுடன் சீக்கரத்தில் ஹதம் செய்து, (58½) உலகுக்குத் தீங்களிப்பதையே தொழிலாய்க்கொண்ட அவனது தம்பிகளையும், பிள்ளைகளையும் நான்குவகை சேனைகளுடனும் ஓர் கூணமாத்திரத்தில் யாம் (59½) சமுகரித்துத் தேவர்களதுஸம்பத்தையும் நமது வீரலக்ஷாமியுடன்கூடக் கொண்டுவருகின்றோம்.” (60) என வுரைத்துத் தந்தையண்டைக்குப்போக வோர் தோற்றமுற்று கைகைகிரிக்குப் புறப்பட்டனர். பிரம்மன் முதலிய அவ்வெல்லாத் தேவர்களும் பின்றொடர்ந்து (61) கைகைகிரிசென்று அங்கோர் கொடுமுடிமீது நிலைகொண்டார்கள். பிறகு அங்கு அச்சப்பிரம்மணிய தேவனைப் படைத்தலைவராக முடிசூட்டிப் பூஜிப்பதற் (62) கெண்ணமுற்றுச் சடிதியில் விசுவகருமனை நோக்கி யுரைத்ததாவது:—“வாரீர்! துவஷ்டாவே! உமாசுதராகிய ஜகதீசனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்விப்பதற்காக அதிசீக்கரத்தில் (63) நவரத்தினப் பிராகாரங்களா லலங்கரிக்கப்பட்டதும், நவரத்தினங்களால் நிறையலுற்றதுமான வோர் பட்டணத்தை யமைத்தல்வேண்டும்” என்றார்கள். பிறகு விசுவகர்மமனு மக்கட்டளையின்படி யதிசீக்கரத்தில், உச்சியினு லாகாயத்தை யளாவப் பெற்ற வுப்பரிகைகள், கோபுரங்கள், கொத்தளங்கள் இவைகளா லலங்கரிக்கப்பட்ட, மிகவும் மேன்மைபொருந்திய வோர் பட்டணத்தை நிர்மமாணம் செய்தனன். (64½) இவ்விதமாக ஸ்கந்தகிரியென்ற மலையின்கொடுமுடிமீது, பற்பல விரத்தினங்களது ஒளிகளா லண்டங்கள் முழுமையும் பிரகாசிப்பிக்கலுற்ற விப்பட்டணத்தை, விஷ்ணு, பிரம்மன், இந்திரன் முதலாகிய தேவோத்தமர்கள் நன்குநோக்கி மரியாதைக் கர்ஹனாகிய விசுவகருமனென்ற சில்பியை வெகுசாக மெச்சினார்கள். (65½)

முப்பத்தோராவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௩௨—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

ஸகந்தபுரமென்ற வபபட்டணமோவென்றால்:— நீளத்திலுமக
லத்திலுமனேக யோஜனைகள் கொண்டதும், மிகவும் நேர்த்தியானதும்,
ஸகல பாக்கியங்களையும் ஸம்பூர்ணமாகவுடைத்ததும், (1) மிகவுன்னத
மான வனேக வீட்டுவரிசைகளையுடைய பல வீதிகளாலலங்கரிக்கப்பட்
டதும், அண்டபித்தியை (அண்டச்சுவறு) முட்டிநிற்கின்ற, மிகவுயர்ந்த
துவஜங்களை யுடையதுமாக விளங்கிற்று. (2) அதன்மத்தியில் குடை
வைக்கப்பட்டதும், மிக வழகுபொருந்தியதும், இராஜமன்னர்க்குத் த
குதியானதும், கோடிகூரிய பிரகாசமுடையதுமான வோரரண்மனையே
யும், (3) அதில், சிறந்த விரத்தினங்களா விழைக்கப்பட்டதும், கோடிக்
கம்பங்களா லலங்கரிக்கப்பட்டதும், நீர்ப்பாகங்கள் தரைபோலும், ஷாசந்
படிகள் சுவறுபோலும், சுவறுகள் வாசந்படிபோலும் பிரமிப்பிக்கலு
ற்ற விரத்தினங்களால் விளங்கியதுமான மண்டபத்தையும், (4½) அதி
ல் சகலவித ரத்தினங்களாலும் விளங்கலுற்றதும், கோடிகோடி சூரியர்
களதொளியைப் பெற்றதுமான, சிறந்தவோர் சிங்காதனத்தையும் விச
வகரும னமைத்தனன். (5½) ஸ்ரீநாராயணன், பிரம்மன் முதலிய தேவ
ர்களும், ஸாத்தியர்களும் ஸகல முனிகணங்களுடனும் வேண்டிய வெல்
லா ஸாமகரிகளையும் சேகரித்து, திருபுரமாற்றுகைய ஸ்ரீ மகாதேவமைம்
தனை யச்சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தார்கள். (7) வேதவேதா
ந்தங்களின் ககாகண்ட, வலிஷ்டர்முதலிய, பிரம்மரிஷிகள் பிரம்மாண்
டத்து மீதுள்ள புண்ணியகேசத்திர தீர்த்தங்களால் ஜகத்குருவாகிய
ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியனுக்கு, பிரம்மாவிஷ்ணுமுதலிய சேனைகளுக்குப் ப்
டைத்தலைவராக, பற்பல வேதமந்திரங்களை யோதிக்கொண்டு பட்டாபி
ஷேகளு் செய்தார்கள். (8-9) அப்போது தேவதூர்துபிகள் முழங்கி
ன. மலர்மாரிபொழிந்தது. நிஸ்ஸாணம், திமிலை, டக்கா, வீராரணம்
டிண்டிமம், (10) சங்கம், கொம்பு மிருதங்கம், சின்னம், காஹளம் இவ்
வாத்தியங்களெல்லாம் கடல்போன்ற வோசையுடன் செவிகளை யடைக்
கலுற்று முழக்கப்பட்டது. (11) மேலும்ப்போது, கின்னர்கள் (மானிட
முகமும், குதிரையுடலு முடையவர்கள்) கருடர்கள், ஸித்தர்கள், வித்தி
யூதர்களாகிய இவர்க ளவரவர்களது ஸ்திரீகளுடனும், அதேவிதமா
க, மேன்மைகொண்ட கிம்புருடர்களும் (குதிரைமுடும் மானிடவுடலு
முடையவர்கள்) ஹாஹா, ஹூஹூ வென்ற கந்தர்வர்களும், சித்திரஸே
னன் முதலியவர்களும் அளவற்றவானந்த முடையவர்களாக இனிமை
வான சப்தங்களையுடைய வீணை, புல்லாங்குழாய் முதலிய ஸுகவாத்தி

யங்களால் கானம்செய்தார்கள். (12-13) விஷ்ணுமுதலிய தேவசனியங்க ளெல்லோர்களும், ஸ்ரீஹரபுத்திரனாகிய ஜகத்பந்துவுக்கு சேனாதிபதிப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, வஸ்திரம், ஆசமனம், கந்தம், யஞ்ஞோபவீதம், தூபம், தீபம், நைவேத்தியம் முதலிய சகல வபசாரங்களாலும் பூஜைசெய்து “எங்களது ஜகத்பதி, (14-15) தேவசேனாதிபதி, ஜகத்குரு” எனவுரைத்துப் பற்பல வெகுமதி சாமான்களை கையிற்கொண்டு ஸ்ரீ தேவனைத் தரிசித்தார்கள். (16) ஒப்பற்ற சோபையுடைய ஸ்ரீ ஹரமைந்தனு மத்தேவர்களுக்குத் தரிசனமளித்துச் சிக்கிரமாயவர்களை விடைகொடுத்தனுப்பி விளையாடினர். (17) இடற்கிடையில், மகாத்துமாவும், மேன்மைபொருந்திய ரிஷியுமான நாரதரென்ற வேர் பிராம்மணன் யாகம்செய்ய விருப்பமுற்றனர். (18) இயாகம்நடத்திய அந்நாரதரது மிகுதியான * தகழிணைகொண்ட அவ்வியாகத்தில் பண்டிதராகிய, அத்துவரியுவென்ற உருத்துவிக்கானவர், பசவுக்கு (ஆடு) முறைப்படி வேண்டிய சடங்குகளைச் செய்வித்து அதனங்கத்தைக் (19) கண்டம்செய்யுமளவி லதினின்றோராட்டுக்கடா யுண்டாயிற்று. அதுவோவென்றால்:— ஸகல அவயவங்களும் மிக நேர்த்தியாகவுளதும், மிகுந்த காந்தியுடன் மிகவுயர்த்து வளைந்த கொம்புகளையுடையதும் சிவந்தவிழிகளையுடையதும், (20) களைத்துக்கத்துகையில் நீண்ட தாடியுடைய தாடையால் விளங்கியதும், இரண்டு காதுகளும், கழுத்து முலைகளும் அசைவதனால் மேகவரிசைகளைத் தள்ளலுற்றதும், (21) நீண்ட முழந்தாட்களையுடைய நான்கு கால்களையுடையதும், குளம்புகளினால் பூமியைப் பேர்க்கலுற்றதும், சிலுத்துக் கொழுத்த வுடலுடையதும், வாலினால் நகைத்திரங்களைக் கீறலுற்றதும், (22) மிகபருத்துத் தொங்கலுற்ற விருஷணத்தையுடையதும், மதத்தினாலோர்வகை வாசனையுடையதும், மிகுந்த சுருசுருப்புள்ளதும், மிக பிரகாசமுள்ள பல ரத்தினங்க ளிழைக்கப்பெற்ற கால்களிற்பூண்ட தண்டைகளும், சிலம்புகளும் சப்திக்கலுற்றதும், (23) சிறிய சதங்கைகளாலும், நேர்த்தியான சோழிமாலைகளாலும், அழகிய கழுத்தையுடையதும், பராக்கிரமத்திலும், வேகத்திலும் கருடனை

* யாகங்கள் பலவிதம். அதில் ஒவ்வொரு யாகத்திலும் அந்தந்த கருமங்களை நடத்துவதற்காக அத்துவரியூ, பிரம்மா, ஹோதா, ஆக்கினீத்திரன், பிரதிப்பிரஸ்தாதா, உத்காதா, நெஷ்டா, போதா, முதலான இன்னும் பல உருத்துவிக்குகள் என்று வேதம், சிரௌதம் முதலானவைகளை நன்கு கற்றறிந்த சில பண்டிதர்களை யேற்படுத்துவது வழக்கம். அதில் ஒவ்வொரு உருத்துவிக்குக்கும் அந்தந்த யாகத்துக்குத் தக்கபடி ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமிருக்கும்படி தகழிணைகள் (சம்பளம்) ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அதில் இந்த யாகத்துக்கு ஏற்பட்ட தகழிணை மிகுந்த துகையுள்ளதென்பது கருத்து.

யும், வாயுதேவனையும் மேற்கொண்டதும், (24) கேவலம் மிகுந்த கொழுப்புடையதும், ஜகத்தில் வேறீடுஜோடி யெதிரியற்றதுமாகத் திரிந்தது. அதன் மதவாசனைக் காற்றினொடிபட்ட மாத்திரத்தில் திக்கஜங்களைல்லா மோடின. (25) மனோவேகத்தையுடைய வக்கடாவும் அவ்வாறதி வேகமாயோடுகின்ற வக்கஜங்களை யதிசீக்கிரத்தி லெதிர்த்து வந்து தனது தலையினால் சிங்கம்போ லவைகளின் தலையில் வேகமாக முட்டிற்று. (26) அம்முட்டினால் அப்பிரமூ * வென்றதின் கணவனாகிய ஐராவதமென்ற திக்கஜமானது கண்கலங்கி மதிமயக்கமுற்றது. புண்டரீகமென்ற மற்ற திக்கஜமானது பயத்தினால் காட்டிற்கோடிற்று. (27) வாமனமென்றது பயத்தினால் நடுக்கமுற்று மிகவும் குன்றிப்போயிற்று. குமுதமென்றதும் மிகவும் துக்கத்தை யடைந்தது. அஞ்சனமென்றதோ கண்ணற்றதாயிற்று. (28) புஷ்பதந்தமென்றது அதன்முன்னரடங்கி நின்றுவிட்டது. ஸார்வபௌமனென்றது சகல பூமியிலுமோடியலைந்ததால்தான் அப்போதுமுத லதற்கப்பெயர் கிடைத்தது. (29) ஸப்பிரதீகமென்றது மிப்போதெங்களில் உனக்குமுன் நிற்கின்றவன் யார்? என்று ஒடிற்று. இவ்வாறாக வோராட்டினால் திக்கஜங்கள் துக்கத்தை யடைந்தன. (30) அக்கடாவானது தானொண்டியாகவிருந்து திக்கஜங்களை ஜயித்து இரஸாதலத்துக்குச் சென்றது. (30½) அங்கு, மகா பலசாலியும், மதகர்வமுள்ளதும், மிக வேகமுடையதுமான வவ்வாடானது பலிசக்கிரவர்த்தியது வீட்டினில் விஷத்தை யம்பாகவுடைய நாகங்களைக் கலங்க வடித்தது. (31½) அதற்கு மேலாகவுள்ள, மற்றநாகலோகங்களை யு மிவ்வாறாகவே செய்தது. (32) ஒண்டியாகிய வவ்வாடானது அதல, விதல, சுதல, ரஸாதல, மகாதல, தலாதல, பாதாளமாகிய ஏழு கீழ்லோகங்களையும் சக்கிரவாளபருவதம் வரைக்குமுள்ள பூமியையும், அதிலுள்ள மானிடர்கள், விலங்குகள் முதலியவைகளையும் விளையாட்டாகவே வென்று, (33) பிறகு கடற்குள்ளிருந்த ஜலசரப் பிராணிகளோடு மிக பராக்கிரமத்துடன் போராடிற்று. (33½) பிறகு இவ்வாடானது அதிசீக்கிரத்தி லாகாயஞ்சென்று மற்றோர் சண்டமாருதம் போல் மேகவரிசைகளை யெல்லாம் வெகு கர்வத்துடன் கால்கூணத்துக்குள் கலைத்துவிட்டது. (34½) மேலும் ஒளிக்கிறவோனாகிய சூரியன், சந்திரன் இவர்களுடைய ரதங்களைத் தூரத்திவிட்டது. (35) மத்தினால் யாவையுமசட்டை செயலுற்ற வவ்வாடானது சுவர்க்கலோக

* திக்கஜங்களைப் பற்றிய இச் சலோகங்களில், கிரந்தகர்த்தாவினால், வேறு சாதூரியமான அர்த்தங்கள் துவனிக்கும்படி, மிக நேரத்தியாகச் செய்யப் பட்டிருப்பதைக் கவனிக்க.

வாஸிகளான தேவர்களையும், மஹாலோகத்துக்கு நாதர்களாகிய விசுவே தேவர்களையும், ஜனலோகத்தில் சாத்தியர்களையும், தபோலோகத்தில் (36) ஸநகர் முதலாகிய பேரீசுவரர்களையும் துன்பப்படுத்திற்று. பிறகு மிக பலசாலியான வக்கடா ஸத்தியலோகத்தில் கணங்களோடு கூடிய சருவகர்த்தாவான நான்முகனையும் பயமுறுத்திற்று. (37) மேலும் இயாகத்திலுண்டான வவ்வாடானது விரஜரதியைத்தாண்டி வைகுண்டலோகஞ் சென்று அங்குள்ள விஷ்ணு பக்தர்களைத் திங்குசெய்யுமளவில் (38) இந்தரன் முதலிய தேவர்களும், அவ்வியாகத்தினது ருத்ருவிக்குகளும், அவ்வியாகத்துக் கெஜமானனை நாரதருடன் விபரீத பயனையளித்த அவ்வியாகசாலையைவிட்டு (39) ஹாலாஹல விஷ்த்தினின்று பயந்து ஸ்ரீ நீலகண்டனாகிய சதாசிவனிடத்திற் கோடியதுபோலோடி, சிவபிரானுக்கு மிகவும் பிரியமுள்ள கைலேசிரிக்குச் சென்றனர். (40) அங்கு ஸ்ரீ தேவனுடைய மானிகைவாசலில், வினையாட்டினால் பரவசமானவரும், மகாவீரனும், அக்கினிமைந்தனும், தேவசையினங்களுக்குத் தலைவனும், அகிலேசவரனுமான ஸ்ரீ குகமூர்த்தியானவர் வீரபாகு முதலியவர்களுடன், இந்திராதி தேவர்களால் காணப்பட்டனர். (41½) அவர்கள் ஜகன்னாதனும், சகல துக்கங்களையும் தொலைப்பிப்போரும், என்ருமழிவற்றவருமான முருகனிடம் சென்று (42) மகாலேனரும், ஸ்ரீ ஹரமைந்தருமான வப்பிரபுவை வந்தனித்து எச்சரிக்கை செய்துகொண்டதாவது:— “ஓ! தேவதேவா! மகாலேனா! ஸ்ரீ மகாதேவரது திருமேனியினின்றுதித்த (43) எங்களது பிரபுவே! ஓ! சுகத்தை யளிப்போரே! தயவுசெய்திவ் விண்ணப்பத்தைக் கேட்குதல் வேண்டும். ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய திருவடிமீது மிகவும் பக்தியுள்ளவும், (44) தேவமுனிவராகிய ஸ்ரீ நாரதனாயொத்த மகாத்துமாவுமாகிய விர்நாரதமுனிவர், இயாகங்களுக்கு அதிபதியும், உமாதேவியுடன் கூடியவரும், சந்திரகலையை யலங்காரமாகப் பூண்டவருமான ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக்குப் பிரீத்தியர்த்தமாக முற்றுமில்லற வாசையற்று யாகஞ்செய்தனர். (45) ஓ! சத்தருங்களை வதைக்கலுற்ற பிரபுவே! அப்பேர்ப்பட்ட இவரது யாகத்தில் பசுவை (ஆடு) முறைப்படிநடத்திக் கண்டம் செய்கையில் தெய்வசமமாகவோர் பெரிய ஆடு உண்டாயிற்று. (46) ஓ! தேவாதிதேவா! யாதுமெதிரற்ற, பெருங் கொரோமுள்ள வவ்வாட்டினால் இப்போது மூவுல்கும், ஹாலாஹல விஷ்த்தினால் வியாகுலம் செய்யப்பட்டதைப் பார்க்கிலும், பல மடங்கு அதிகமாகச் செய்யப்பட்டது. (47) தேவரீர்தையடக்கி பிராகுதியாவிடில் ஜகமெல்லா மழிந்துவிடும். தேவரீரைத் தவிர மற்ற யாவராயினும், தேவரானாலும், அசுரானாலும் திறமையுள

ரல்லர். (48) ஆகையினாலிக் கொடிய வாட்டினின்று ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமான ஜங்கனேச் சீக்கிரமாய்க் காக்குதல் வேண்டும். ஆட்டை யட க்குதலைப்பற்றி தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப் பட்டதன்பேரில் தேவர்க னைக் காக்கின்ற விப்பிரபுவானவர் (49) வீரபாகுவது கையைத்தமது கையினுறத்தடிச் சிரித்து சீக்கிரத்திலவ்வாட்டைக் கொண்டுவரும்படி யவ்வீரபாகுவைக் கட்டளையிட்டருளினர். (50) சத்துருக்களை வதைக் கலுற்றவவ் வீரபாகுவும் கட்டளைக்கமைந்து, ஆட்டைக் காண்பதற்காக முவுலகையு மலகழியமாகத்தேடி (51) இரஸாதலமென்ற பாதாளலோக ம்முதல் அண்டச்சுவறு வரையில் மிகதொரையுடன் சுற்றித்திரிகையில் அவ்வாடானது ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய மாளிகையில் அசாத்தியமாயுபத் திரவம் செய்துகொண்டிருப்பதையும் அதனால் ஜனங்கள் மிறண்டு மிகு ந்த கோலாகலம் செய்வதையும் கண்டனர். (52½) அளவிடத்தகாத பராக்கிரமத்தையுடைய வப்பலவானு மதன் கொம்புகளிலோர் கையினு ல் தழுவிப்பிடித்து (53) மதங்கொண்ட வவ்வாட்டை யதிசீக்கிரத்தில் பிரபுவண்டைக் கிழுத்துவந்தனர். ஸ்ரீ கந்தபிரான் ஆயிரம் சூரியப்பிர காசமுள்ளதும், மனோவேகம், வாயுவேகங்களிலு மதிக வேகமுள்ளது மான வவ்வாட்டை (54) திருக்கண்ணுற்று மிகுந்த சந்தோஷத்துட் னதன்மீதேறிக்கொண்டு குதிகாலினாலும், கசையினாலுமதை யடித்து அதன் கொழுப்பை யடக்கினர். (55) சத்துருக்களை வதைக்கலுற்ற, மிகுந்த பராக்கிரமமுடைய ஸ்வாமியானவர் தகுந்த பிரயத்தினத்துட னதைச் சுவாதீனப்படுத்தி குதிரையைப்போல் அதை * ஐந்துவித ந டைகளாலும் நடப்பித்து (56) பெருங்காற்றுச் சுழலுவதுபோல் மிக நேர்த்தியாகச் சுற்றுவித்துச் சகல புவனங்களிலு மதிசீக்கிரத்திற் சுற் றிவந்தனர். (57) அவ்வாடோவென்றால் மகா கனம்பொருந்திய வல் லோககுருவைச் சுமந்ததில் சந்துஷ்டியற்று, களைப்புற்று, மிகுந்த வியர் வைகொண்டு, வாய்திறந்து மிக துரைக்கலுற்று, (58) கர்வத்தினால் களைப்பதெல்லாம் முற்றுமற்றுப்போய், உடல்முழுமையும் நடுக்கங் கொண்டு, கசையினால் மிகவடிபட்டு, பலக்குறை வுற்றதுமாயிற்று. (59) உலகுக்கெல்லாம் தீங்களித்த இப்பேர்க்கொத்த வாடுகூட மிகுந் த தயவுடைய பிரபுவினருளா ல்லுக்கிரகிக்கப்பட்டே (60) தத்துவங்க ளை யறிந்ததாகிய யப் பார்வதிமைந்தனைத் துதித்துத் தெளிந்த மனதுட னத் தேவனை நமஸ்கரித்தது. (61) தேவனுமதன்மீது மிகுந்த திருப்

* ஆஸ்கந்திதம் (அசைவில்லாத நடை) 1. தோரிதகம் (அதிகமாயும், சுதுரமாயுமிருக்கிற நடை) 2. ரோசிதம் (வட்டமிட்ட நடை) 3- வல்கிதம் (முன் லங்காலத் தூக்கிவருகிற நடை) 4. புலுதம் (விசையுள்ள நடை) 5.

திகொண்டு அதைவாகனமாக்கி யருளினர். சூகத்கர்த்தாவானவரிவ்வாட்டுக்கே, கிருதார்த்ததையைப் பெறுதவர்க்குக் கிடைப்பதஸாத்தியமான (62) இவ்வாறனுக்கிரகத்தை யருளில் மற்றபக்தர்கள் விஷயத்தில் யாதுணைத்தல் வேண்டும்? அக்கினிகுமாரனான முருகன் அக்கினியைப் போலே யன்றுமுதல் ஆட்டுக்கடா வாகனராயினர். (63) அப்போது யாகத்தையிழந்த நாரதரும் தேவர்களுடனும், முனிவர்களுடனும் தேவசைனியங்களுக் கதிபதியான ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியனை வந்தனித்து முன்னின்றனர். (64) பிறகு ஆட்டுவாகனரான பிரபுவானவர் தேவர்களுடனும், முனிவர்களுடனும், யாகம் நஷ்டமானதில் கஷ்டமடைந்த வப்பிரம்மணனைப் பின்வருமாறு திருவாக்குரைக்க லுற்றனர். (65)

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

“ஸம்பவகாண்டம் ௩௩—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

சூதர் சொல்லுகின்றார்:— ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய அம்சபூதமாகிய, தேவசேனாதிபதியான பிரபுவானவர், நமஸ்கரித்துக் கைகட்டிப் பக்கத்தில் நின்ற நாரதமுனிவரை நோக்கி யுரைத்ததாவது:— (1) “கேளீர்! மகாரிஷியே! உமதுயாகத்தினால் நமக்கோர் பெரியவாகனம் கிடைத்தது. அதனாலோரிடையூறு மாகமாட்டாது; மறுபடியாகமானது பூர்த்தியடையட்டும். (2) தேவர்களுடன் சீக்கரத்தில் போய் முன்போலுருத்துவிக்குகளால் யாகத்தைநடத்திக்கிரமப்படி தகழிணைகளைக்கொடுத்து யாகத்தைமுடித்து அவபிருதஸ்நானம் செயலாவீர். (3) நமக்குநீர் வாகனதானம் செய்ததால் தூறு யாகங்களின் பயனை யடைவீர்; ஏனெனில் உலகில், எதையாகிலும், கொஞ்சமாயினு மெனக்காகப் பக்தியுடன் கொடுக்கின்ற மனிதர்கள் (4) ஸகல யாகங்களுடையவும், தவங்களுடையவுமான பயன்களிலு மதிகபயனை யடைகின்றார்கள்.” எனத் தேவன் கட்டளையிட்டு விடைகொடுத்த பிறகு அந்நாரதர் முதலிய தேவர்களும், முனிவர்களும் (5) பிரபுவுத்திரவிற்படி யாகத்தை முடித்து அம்முனிவர் சுகமடைந்தனர். ஸ்ரீ பகவானும் அங்கு கைலாஸத்திலே மனவிற்பத்திற்படி விளையாடினர். (6) இத்தருணத்தில் பிரம்மாவானவர், ஸாத்தியர்களுடனும், தேவகணங்களுடனும் ஸத்தியலோகத்தி

னின்று ஸ்ரீ பரமேசுவரனைச் சேவிப்பதற்காக அவரது ஆலயமாகிய கை
 லையின் கொடுமுடிக்கு வந்தனர். (7½) அங்கனேக தேவர்கள் ஸ்ரீமகே
 சுவரனை யாராதித்ததால் முக்தியடைந்து சுகமாக வீற்றிருந்தார்கள். (8)
 அப்பிரம்மனும் தேவர்களுடன் மிக விரயமாகவே சென்று மிக வுன்ன
 தமான பதாகைக (துவஜங்கள்) ளாலலங்கரிக்கப்பட்ட பற்பல வீதிக
 னைக்கடந்து (9) மிக விசித்திரமான ஸ்ரீ பரமேசுவர னதாலயத்துக்கு
 வந்து அங்கு வாசலில் ஸ்ரீ பார்வதீபரமேசுவரர்களுக்குப் புத்திரனும்,
 அளவிலா மகிமைபெற்றவரும், வார்த்திகமற்றவரும், குழந்தையுமான
 ஜகங்களுக்கு குருவாகிய ஸ்ரீ குஹமூர்த்தியானவர் தோழர்களோடு விளை
 யாடுவதைக் கண்டனர். (10½) அப்போது சுப்பிரம்மணியர் ஓர் வினே
 தார்த்தமாய்ப் பிரம்மனுடைய நல்லறிவை (11) யபகரித்து விட்டபடி
 யாவியர் மிக சிரோஷ்டரான பிரபுவென்பதைக் கெவனியாமலோர் குழ
 ந்தையென்று நினைத்துப் பிரம்மனைவர் அற்புதமான ஸ்ரீமகேசுவர சன்
 னிதானத்துக்குச் சென்றுவிட்டனர். (12) அங்கு ஸ்ரீமகாதேவனை
 வெகுநேரம் பக்தியுட னாராதித்து அங்கினின்று விடைபெற்று சாத்தி
 யர்களுடன் சத்தியலோகத்துக்குப் போவதற்காக வெளியே வந்தனர்.
 (13) அப்போதும், மன்மதனிலும் மகா சுந்தரமூர்த்தியான ஸ்ரீமகா
 தேவகுமார னங்கு வெளிவாசலில் சமவயதுள்ள சேற்றாணிகளுடன் வி
 னையாடி நின்றனர். (14) தாமரையிற்சனித்தப் பிரம்மனு மிவ்வாறு
 விளையாடிய ஸ்ரீ குமாரமூர்த்தி யண்டையாக அவரை வந்தனியாமற்
 செல்லுகையில் கூப்பிட்டு “நீயார்” என்று ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியரால் கோ
 பத்துடன் கேட்கப்பட்டனர். (15) அதன்பிறகு பிரம்மனவரை நமஸ்
 கரித்து மிக விரயத்துடன் கைகூப்பிபின்று சொல்லியதாவது:—“ஓ!
 கருணைக்கடலாகிய சுப்பிரம்மணியா! ஓ! ஜகத்குருவே! யான் பிரம்மன்;
 இச்சாத்தியர்களுடனும் தேவர்களுடனும், ஸ்ரீ பார்வதீபரமேசுவரர்கள
 து ஸேவார்த்தமாய்ச் சத்தியலோகத்தினின்று வந்து ஈசுவரஸேவையு
 மாகிவிட்டது. (17) யானிப்போது தற்செயலாக வழைக்கப்பட்டுத் தே
 வரீரது தயவுக்குப் பாத்திரனாகி, கிருதார்த்தனாயினேன். யான் ஸத்
 தியலோகத்துக்குப் போகின்றேன். என்னைத் தயவுசெய்து விடவே
 ண்டும்” (18) இவ்வாறுரைத்து அடிகளில் வந்தனமும் செய்த பிரம்
 மனை நோக்கி, ஸ்வாமியானவர் சினேகிதரோடு கொஞ்சம் நகைத்து வே
 டிக்கையாகத் திருவாக்குரைத்ததாவது:— (19) “வாரீர்! பிரம்மாவே!
 உமது தொழில் யாது? உமக்கு எந்தவித்தைகளில் பாண்டித்தியமுள்
 ளது? அதைத் தெரிந்துகொள்ள விருப்பமுற்றுக் கேட்கின்றேனேயி
 ன்றியும்மைப்பரிசுரிப்பதற்காக வில்லை. (20) ஓ! பிரம்மாவே! இப்போ

து நீர் கோபம் கொள்ளாமல் சீக்கிரத்திற் சொல்லும்” என்றனர்; காம்பீரியமும், மிக சாதூரியமுமுள்ளவன் வசனத்தைக் கேட்டு(21) நான்முதத்தேவன் பயமுற்று மனப்பிரீதியுடன் மறுமொழி யுரைத்ததாவது:—“ஓ! ஸதலவுலகாதிபதியே! யான், தேவர்கள், அசுரர்கள், மானிடர்கள் ஆகிய இவர்களுக் கெல்லாம் சிருஷ்டிகர்த்த னாகின்றேன். (22) சராசரங்களைச் சிருஷ்டிசெய்வது லெனக்குச்சரியான தேர்ச்சியுள்ளவருலகின்மீது யாவருமில்லை. ஓ!தேவாதிதேவா! பதினெட்டு * வித்தைகளிலும் திறமையுள்ளவன் யானே! “வித்” (அறி) என்ற வடமொழிப்பகுதியின் பொருளாகிய வித்தைகளுக்கெல்லாம் யானே யிருப்பிடமாகின்றேன்”. (23½) பிரம்மன் இவ்வாறாக வுரைக்கும்போது அக்கினிமைந்தனாகிய பிரபுவானவர் நயமான வார்த்தைகளாலவரை யுற்சாகப்படுத்தி யாதரவுடனோர் வசனத்தைப்பின்னு முரைத்ததாவது:— (24½) “ஓ! கோ! கோ! என்ன கெட்டிக்காரர்! எவ்வளவு கற்றவர்! இப்போது நீர் பெரியோர்க்கெல்லாம் மிகுந்த பெரியவர்; (25) ஆகையால் அப்பதினெட்டு வித்தைகளில் முதலாவது வித்தையான உருக்குவேதத்தில் எவ்வளவு பதங்களுள்ளன; எங்களைப்போன்ற வாஷிபர்களுக்குக் கிழவர்கள் சொல்வதைக் கேட்பதில் ஸந்தோஷமல்லவா? (26) ஓ! பிரம்மாவே! அவை யெல்லாவற்றையும் சீக்கிரத்திலெம் முன்னிலையிற் சொல்வீர்; யாம் தோழர்களுடன் கேட்கின்றோம். வாரீர்! தொழர்களை! இவருரைக்கின்ற மொழிகளைக் கேளுங்கள். (27) இவ்வாறு வடிவமே யெல்லோர்களுக்கும் மகிமையை நன்கு தெரிவிக்கின்றது.” எனவுரைத்ததைக் கேட்டு, பிறகு பிரம்மாவானவர் முந்தினதாகிய உருக்குவேதத்தைச் சொல்லத்தொடங்கி (28) முதலில் பதிமூன்றாவது உயிரொழுத்தாகிய ஓகாரத்தை * பிந்து (ம்) நாத (துவனி) ங்களோடு சேர்த்துரை

* 18 வித்தைகளோ வென்றால்:— உருக்குவேதம் 1. இயஜுர்வேதம் 2. ஸாமவேதம் 3. அதர்வணவேதம் 4. (ஆகிய வேதங்கள் 4). சிகை 5. இலக்கணம் 6. சந்தம் 7. நிருக்தம் 8. ஜ்யோதிஷம் 9. கல்பம் 10. (ஆகிய வேதாங்கங்கள் 6). ஆயுர்வேதம் (வைத்தியசாஸ்திரம் 11). தனுர்வேதம் (ஆயுத வித்தை 12). காந்தர்வவேதம் (சங்கீத வித்தை 13). மீமாம்ஸா சாஸ்திரம் 14. நியாய சாஸ்திரம் (தர்க்கசாஸ்திரம் 15). புராணங்கள் 16. தருமசாஸ்திரம் 17. அர்த்தசாஸ்திரம் 18. இவை மகா பாரதத்தில் கூறியபடி.

* வேதங்களுக்கு முதலெழுத்தாகிய “ஓம்” என்ற பிரணவத்தை முந்தி யுரைத்தனரென்பது கருத்து. இப் பிரணவாக்ஷரத்துக்கு அக்ர, உக்ர, மக்ர, பிந்து, நாத, சக்தி, சாந்தம் ஆகிய வேழு அவயவங்க ளுள்ளவை. இவற்றுள் “ஓ” என்றதால் அதில் அக்ரமும் உக்ரமும் அடங்கியதாயிற்று; “பிந்துநாதங்கள்” என்ற பன்மையினால் மற்ற விரண்டவயவங்களாகிய சக்தி சாந்தங்களுடனுமென்பது கருத்து. இவ்விரக்யியங்கள் யாவும் ஸ்ரீ ஸுதசமுகிதையில் விளக்கப்படுகிறது.

த்த மாத்திரத்தில் ஸ்ரீ முருகன் சிர்க்கம்பனம் செய்து (29) “நிறுத்தும் நிறுத்தும்” என்று கையசைத்தவினா லுணாத்துப் பின்னும்வரைச் சொல்லியதாவது:— (29½) “இதன்பொருளை, எங்கள் மனதுக்குச் சந்தேகமே யில்லாதபடி யிப்போது சீக்கிரத்தில் மிகவும் ஸரியாகவும், தெளிவாகவு மெடுத்துரைப்பீர்” என்றனர். (30½) அப்போது பிரம்மன் “இதற்குரிய பொருள் யானே” என்றுரைக்கையில் (31) வீரபாகுவானவர் திசையெங்கு மொவிக்கும்படி கைமுட்டியாலவரமீது சடசட வென வறைந்து கந்தகிரியின்கண்ணுள்ள சிறைச்சாலையி லப்பிரம்மனைய டைத்து விட்டனர். (32) அப்போது ஸ்ரீ கந்ததேவனால், சராசரமாகிய உலகெல்லாம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு வந்தன. (32½) பிறகு சாத்தியர்கள், முனிவர்கள், யோகிசுவர்கள் ளிவர்களும், தேவர்களும், தேவேசனும், சந்திரசேகரனுமான பரமசிவனைத் தவத்தினால் வெகுநாலமாரா தித்தடைந்து பிரம்மதேவனுடைய விதேலையைப்பற்றி யாதரவுடன் பிரார்த்தித்தார்கள். (34) ஸ்ரீ மகாதேவனாகிய பிரபுவும் தேவர்களைப் பற்றிய வரலாறுகளை யறிந்து ஸ்ரீ நந்திகேசுவரனை ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியர ண்டைக்குப் போகும்படி கட்டளையிட்டருளியதாவது:— (35) “வாரீர் நந்திகேசுவரா! நீரிப்போதே யெமது கட்டளையின்படி நமது குழந்தை முன்பாகப் போய், நமது மொழியாலவனைத் திருப்திப்படுத்தி, (36) உலகசிருஷ்டிக் கிடையூறின்றி அப்பிரம்மனை விடுவிப்பீர்” என்றனர். சிலாதர் மைந்தராகிய நந்திதேவனும் ஸ்ரீ பகவானால் கட்டளையிடப்பட்டபடியே (37) துரிதத்தில் கந்தகிரிசென்று அங்கு ஸ்ரீ கந்தபிரானை யாராதித்து பற்பல துதிகளாற் கனிக்கச்செய்து, (38) அவரை வந்தனித்துக் கைகூப்பி முன்னின்று “ஓ! பகவானே! தேவரீரது தந்தையின் திரு வாக்கின்படி, முன்போலுலகசிருஷ்டி நடந்துவரும்படியாகப் பிரம்மன் தேவரீரால் விடுவிக்கப்படல் வேண்டும்” (39) என விண்ணப்பம்செய்து ஸ்ரீ நந்திகேசுவரன் கைகூட்டி நிற்குமளவில் மகா ஸேனாதிபதியான ஸ்ரீ குகன் அதனால் கோபமுண்டு நந்தியைப் பலவாறதட்டி (40) “அடா நீவந்த வழியோடே சென்றுவிடு; இல்லாவிடி லுந்தனுக்கு மப்பிரம்மனோடுகூட காராகிரகவாலம் கிடைக்கும்” என்றனர். (41) ஸ்ரீ கந்தபிரானிவ்வாறாக மிக கொரோமா யுரைக்கும்போது சிலாத்மைந்தரானவர் மிக நடுக்கமுற்றுப் பொன்னடிமீதிற்பணிந்து, துரிதத்தில் திருபுராரியாகிய ஸ்ரீ மகாதேவரிடஞ் சென்றனர். (42) கணாதிபதியான நந்திகேசுவரன் அச்சன்னிதானத்தில் ஸ்ரீ ஸுப்பிரம்மணிய ஸ்வாமியினுடைய, வரலாறுகளை விண்ணப்பம் செய்ததை ஸ்ரீ ஜகதீசன் கேட்டு மந்தஹாஸ

த்துடன் சிரக்கம்பம் செய்து மனதில் மிகவுமாச்சரிய முற்றனர். (43)

முப்பத்திழுன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ஈசுவது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பிறகு பகவானானவர் ஸ்ரீ கந்தனாகிய மைந்தனைப்பார்க்கச் சிந்தைகொண்டு அந்தப்பிரத்திவிருந்த பார்வதியம்மைக்குச் சொல்லாமல் தானே கந்தகிரிக்கு நேரிற் சென்றனர். (1) அங்கு பல தோழர்களுடன் வெகுநேரமாய் விளையாட்டினில் முயன்றிருந்த செல்வனை, ஸ்ரீ உருத்திரானுவர் தனது முக்கண்களாலும் பார்த்தும் திருப்தியடையாமல் (2) துரிதத்திலோடிவந்து இரு கைகளாலும் தமதழகிய குழந்தையைத் தழுவி யெடுத்து நெருங்கக் கட்டியணைத்துப் புத்தியைப் பக்கத்திற் செலுத்தாமல் திருமுகத்தை யடிக்கடி முத்தமிட்டனர். (3) தந்தையால் நன்கணைத்துக் கட்டிக்கொள்ளப்பட்ட பிறகு ஸ்ரீ குமாரமூர்த்தியானவர் மிக மனக்களிப்புற்று விரயமான பக்தியுடன் ஸ்ரீ மகாதேவனது தோள்மீதேறி யுட்கார்ந்தனர். (4) அப்போது ஸ்ரீ மகாதேவனாவற்றவானந்த சுவரூபராயினும், தமதுத்தம் புத்திரனாகிய வானந்த சமுத்திரத்தினது குமாரன் திருமேனியைப் பரிசித்தலாகிய வகாத (அளவிடத்தகாத வாழமுள்ள) மான வமிருத் ஜலத்திலாழ்ந்திவிட்டனர். (5) பிறகு ஸ்ரீ பரமசிவன் திவிய விமானத்திலுட்கார்ந்துகொண்டு குழந்தையுடைய மிகுந்த சுந்தரத் திருமேனியை மமாமலர்போன்ற மெதுவான கையினால் அவயவந்தோறும் தடவிக்கொடுத்து (6) பிறகு புன் நகைப்புடன் குழந்தையது திருமுகத்தைப்பார்த்து நன்கு முத்தமிட்டு முந்தி சில நயமொழிகளால் சமாதானப்படுத்தி ஸ்ரீ ஜகதீசனுரைத்ததாவது:—(7) “வாராய்! புத்திரசிகாமணியாகிய குழந்தாய்! நமது கட்டளையின்படி பிரம்மனை விட்டுவிடு; நம்முடைய ஆதித்தொழிலாகிய ஜகத்சிருஷ்டியானது விக்கினமன்றி நடக்கட்டும்.” (8) ஆறுமுகச் செல்வனானவர் ஸ்ரீ சம்புவினுடைய திருமுகத்தினின்று நேரில் வார்த்தையைக் கேட்டும், பிரம்மனை விடவில்லையே! உடனே ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக்குக் கோபமூண்டுகொண்டது. (9) அப்போது ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய திருமனதானது அன்பு, கோபம் இவ்விரண்டுக்கு மிடையிலுள்ளதாயிற்று. அன்பானது முந்தியே யிருந்ததாயினும், புதிதாகவந்தொண்டிய கோப

மானது அதிக பலமுள்ளதாக விருந்தபடியால் அவ்வன்பை (10) யடக்கி ஸ்ரீ ஜநதீசனாகிய மகாதேவனைக்கூடத் தனது கைவசமாக்கிக்கொண்டது. ஸ்ரீ மகாதேவனும் கோபத்தோடு நகைத்துத் தனது மைந்தனை நோக்கித் திருவாக்குரைத்ததாவது:—(11) “அடா குழந்தாய்! உனக்குக் கொஞ்சமேனும் தெரியவில்லை; நமது வாக்கின்படி பிரம்மனை விட்டு விடு; முந்தி, நமது கட்டளையேறிவைத்துவிட்டு நந்தியின் மொழியை மறுத்துவிட்டாய். (12) மறுதனியாமல் நீ பிரம்மனை விட்டுவிடல் வேண்டும்.” இவ்வாறாக யுரைத்த ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய திருமுகத்தை ஸ்ரீ குஹமூர்த்தி நோக்கி (13) கணுதிபர்களால் பிரம்மனை யெதிரிலழைப்பித்து விடுதலை செய்தனர். பிறகு ஸ்ரீ மகாதேவன் மனக்களிப்புற்று, அன்புடன் மைந்தனைக் கட்டியனைத்து (14) மடித்து வைத்தருளிப் பிரம்மனிடத்துக் கோபங்கொண்ட முகாந்திரத்தை வினவியதாவது:—“ஐகத்தைச் சிருஷ்டிக்கின்ற பிரம்மனை யாது நிமித்தம் சிறைமீது வைத்தாய்?” என்றனர். (15) ஸ்ரீ கந்தபிரானும் தம் தந்தையை வந்தனித்து விரயத்தோடஞ்சலிகொண்டு மனவன்புடன் வசன முரைத்ததாவது:—(16) “ஓ தந்தையே! யான் தோழரோடங்கு மனம்போல் விளையாடி நிற்குமளவில், அவன் கர்வத்தினை லெந்தனை யசட்டை செய்து உட்சென்று வந்தனன்: (17) பிறகு யானுமவனை “நீயார்? உனது தொழிலென்ன? உனக்கிருப்பிடமெங்கு? என்ன கற்றிருக்கின்றாய்? சொல்” என்று அவமதிப்பாய்க் கேட்டனன். (18) அதன்மேலவனும் தானின்னொன்பதையும், தனது தொழில் திறமையையும், பதினெட்டு விரைதகளிலுமுள்ள தனது பாண்டித்தியத்தையும் மெத்த யுரைத்தனன். (19) மறுபடியும் வேதங்களுக்கு ஆதியாகிய வயிரொழுத்தையும், அதன் பொருளையும் நான் வினவியதற்கு மாறாக வெதையோ வொன்றை யுரைத்தனன். (20) அதன்மேல் மகா மந்திரமாகிய ஸ்ரீ பிரணவத்துக்கு விரோதார்த்தத்தை யுரைத்த விப்பிரம்மனை யான் சிறையினுள்ளடைப்பித்தேன்” என்றனர். (21) பிறகு ஸ்ரீசம்புவானவர் மனப்பிரீதியுடன் மைந்தனை யிரு கன்னங்களிலும் முத்தமிட்டுத் தேவர்களுடைய முன்னிலையி லம்மந்திரத்தி னர்த்தத்தை யெடுத்துரைக்கும்படி வினவினர். (22) பின்பு ஸ்ரீ கந்தபிரான் ஐகங்களுக்கு குருவாகிய பரமசிவனைத் தண்டம்பண்ணி “ஓ தந்தையே! மகா ரகசியமாகிய அவ்வர்த்தத்தை யித்தேவர்கள் முன்னிலையில் யாவெனவாறுரைப்பேன்; மேலும் ஸகல ஐகங்களுக்கும் பரமகுருவாகிய தேவரீர்முன்ன டொங்ஙனமுரைக்கலாவேன். (23½) தவிரவும் புத்திசாலிகள், குருவைப் பகிரங்க மாய் வெளியிடவும், மந்திரங்களைச் சகல முயற்சியுடனும் வெளியிடாம

ல் மறைக்கவும் வேண்டும்; (24) இப்படி யில்லாமல் குருவை யொளித்
து மந்திரத்தைப் பகிரங்கப்படுத்துகின்றவன் இரொளர்வமென்ற நரகத்
தை யடையலாவான். இவ்வாறாகிய தேவரீரது கட்டளையானது ஜனங்க
ளாலும், தேவாசுரர்களாலும் கடக்கத் தகாததே.” (25) என வுரைத்த
வப்புத்திரனை யடிக்கடி யுச்சிமுகர்ந்து மடிமீதுவைத்துக் கட்டியணைத்து
“அப்பனே! அம்மந்திரத்தின் பொருளைச் செவிதனி லிரகசியமாகச் சொ
ல்” என்று மிகவாசையுடன் கேட்டருளினர். (26½) பிறகு மகாலேநரு
ம் சருவலோக பராபரகுருவாகிய தனது தந்தையை வெகு ஸந்தோஷ
த்துடன் மனதினால் வந்தனித்து (27) கேளீர் பிராம்மணோத்தமர்க
ளே! இவருக்குத் தந்தையினு லந்தக்கரணத்தி லுதிக்கும்படி யெவ்வா
றனுக்கிரகிக்கப்பட்டதோ அதேவிதமாக ஸ்ரீ பிரணவமகாமந்திரத்தினு
டைய பொருளை ரகவியத்திலெடுத்தாத்தனர். (28) ஸ்ரீ சம்புவு ம
துகேட்டு “பிரணவத்தினர்த்த மிவ்வாறுதான், சந்தேகமேயில்லை, வேத
த்தில் “ஸுப்பிரமணியோம்” என்று சொல்லியபடி நீயும், “ஸதாசுவோ
ம்” என்று சொல்லியபடி யாமுமே யதன் பொருளாகின்றோம் (29) எ
ன்று உலகின்கண் யாவரறிகின்றார்களோ அவர்களெமக்குச் சமானமாகி
ன்றார்கள். மேலுமிது, சகல வேதாந்தங்களுடைய விஞ்ஞானங்களா
ல் நல்ல நிச்சயபுத்தியுடைய பெரியோர்களுக்கும், (30) இரஜோகுண
தமோகுணங்களின் கலப்பற்ற சுத்த சத்துவகுணமுடைய இயதிக
ளுக்கும் பரப்பிரம்மத்தையடைய முக்கிய வாதாரமானது.” என மிகவு
ம் பிரசன்ன மனதுடன் பிரீதியாக வுரைத்து, (31) “அடா செல்வமை
ந்தனே! பிரணவமந்திரத்தினுடைய, மகா மகிமைபொருந்திய விப்பொ
ருளானது உந்தனால் நன்கெடுத்துரைக்கப்பட்டது; இதை, அதிகாரமா
கிய மலத்தினுற் பற்றப்பட்டிருக்கிற நான்முக நெவ்வாறறியலாவான்.
(32) தியானத்தினால் பாவங்களைத் தொலைத்திருக்கின்ற யோகிகள்கூ
ட அறியார்களே; அப்பனே! எமதடியார்மட்டில் நம்முடைய அனுக்கிர
கத்தால் மாத்திர மறிகின்றார்கள். (33) குழந்தாய்! நீ நிச்சயமாக நமது
ஆத்துமாவாகையால்தா னவ்வற்புதமான பொருளையறிகின்றாய்; யோ
கிசுவர்களில் அகஸ்தியமுனிவரைத் தவிர மற்ற யாவரு மிதற்குத் தகு
தியல்லர். (34) நீ, நமது கட்டளையின்படி யில்வர்த்தத்தை யவ்வகஸ்
தியருக்கு நன்றாக உபதேசமளிப்பாய். பிறகு அவ்வித்தையானது,
இவ்வாறுகவே பாரம்பரியமாயடையப்பட்டு, விட்டுப்போகாமல் விளங்கு
ம். (35) அடா புதல்வனே! அவருனக்கு முக்கியச் சீடன். அவரை
ப்புத்திரனைப்போல் நீ யாளுவாய்” என்று ஸ்ரீபரமேசுவரன் மைந்தனைந்

கட்டளையிட்டுத் தனதாலயத்துக்குத் திரும்பிச் சென்றருளினர். (36)
அங்கந்தப்புரத்தில் ஸ்ரீஜகத்பதியானவர் பார்வதிதேவியை யழைத்து, மிகவு முபசரணசெய்த வவ்வம்மனைக் கட்டியனைத்து மடிமீது வைத்து,
(37) ஸ்ரீ ஸுப்பிரமண்ணியனையும் பிரம்மனையும் பற்றியதான விருத்தாந்தங்களைத் திருவாக்கருளினர். (37)

முப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௩௬—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

ஸ்ரீ தேவியானவள் ஸ்ரீ ஜகதீசனுடைய திருமுகத்தினின்று குமாரமூர்த்தியினுடைய மஹிமையைக் கேட்டு அடப்பவிருகூம்போல் மயிர்க்கூச்சலுற்ற வவயவங்களுடன் தனது நாயகனை நோக்கி யுரைத்த தாவது:—(1) “ஓ! பிரபுவே! தேவரீரது மைந்தனுடைய மகிமையானது உலகிலுள்ளவைகளுக்கெல்லாம் மேற்கொண்ட வற்புதமுடையது மிகவு மாச்சரியம். அவனிளமையிலே யுலகங்களை விளையாட்டாகச் சிருஷ்டித்திருக்கிறான். (2) ஓ! எனது பிரபுவே! இவனதுருவ மெவ்விதமாகியது? இவன் பராக்கிரம மெப்படி? இவன் யார்? இவன் மகிமை யெப்படி? ஓ! ஜகதீசா! இவை யெல்லாம் வினவுகின்ற வெந்தனுக் கெடுத்துதாத்தல் வேண்டும்.” (3) எனறிவ்வாறாக, மன்மதனையும் இயமனையும் சமுகரித்தவரும், தேவேசனுமாகிய ஸ்ரீசம்புவானவர் கேட்கப்பட்டதின்பேரில் தேவியை நோக்கிக் கனிப்புடன் கூறியதோவென்றால்:—(4) “கேளாய்! சுந்திரமேனியாளே! ஓ! கோ! இது மெத்த வாச்சரியம்! அவ்விரகலியத்தைச் சொல்லுகின்றோம்; நாமோ களங்கமற்ற பரிபூர்ணமாகிய பரமசிவன்: நீயோ என்று மழிவற்ற பராசக்தி; (5) நாமிருவருமோ பகுதி விசுவகளைப்போலும், மொழியு மதன் பொருளுமாகியவை போலு முள்ளவர்களென்று மதிக்கப்படுகின்றோம். வாராய்! கலியாணி! நீ மொழியும் நாம் பொருளுமாகின்றோம்; நீ ஜகமும் நாமதற்குப் பதியுமாகின்றோம். (6) நாம், சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சமுகாரம், அனுக்கிரகம், திரோதானம் ஆகியவைந்து தொழில்களுக்கதிபரும், நீந்து திருமுகங்களை யுடையோருமாகிய ஸதாசிவன்; நீயோ பலவாறாக விவறுபட்டிருக்கினும் ஒரோ முகத்தை யுடைய பரமேசுவரி. (7) நமது

மைந்தனுமோ வுனது சுவரூபத்தையு மெமது சுவரூபத்தையும் சேர்த
துக் கொண்டுவனாகையால் ஆறுமுகனெனப் படுகின்றான். மேலுமிவ
னிப்பிரபஞ்சங்களுக்கு விளையாட்டாகவே ஸீந்து தொழில்களையும் நட
த்த வல்லவனாகின்றான். (8) அழகிய வடிவங்களை யுடைய ஆறு கார்த்
திகை நகரத்திரங்களு மிவனுக்கு முலையொழிந்து உனதிர்த மைந்தனு
மவர்களது பாலையுண்டபடியால் 'கார்த்திகேய' நென்ற பெயரைக்
கொண்டான். (9) மேலும் நீ பருவதராஜனுக்குக் குமாரியாகியதால்
பார்வதியெனப்படுகின்றும்; ஆகையாலுந்தன் புத்திரனையும் உந்தன்
பெயரால் "பார்வதீந்தனன்" (புத்திரன்) என்று உலகினில் வேதமறிந்த
வர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். (10) பார்வதீ! உந்தன் மைந்தன் முவுலகி
னிலும் பராக்கிரமத்தோடு ஆக்கிரமித்து ஸஞ்சரித்தபடியால் 'ஸகந்த'
நெனப்படுகின்றான். (11) நாமடியார்களை யீக்கிரத்தில் (முன்னுக்கு)
கொண்டுவருகின்றபடியால் 'அக்கினி' யெனப்படுகின்றோம். உனது
பாலன், அவ்வாறக்கினியாகிய நம்மிடத்தினின் ருவிர்ப்பவித்தபடியால்
'அக்கினியூ' (அக்கினிமைந்தன்) வெனப்படுகின்றான். (12) அல்லது
கேளாய் புவனேசவரி! விரியம் மேனோக்கிச் செல்லலுற்ற நமது நெத்
தியிலான அக்கினி நேத்திரத்தினு லாவிர்ப்பவித்தபடியாலும் 'அக்கினியூ'
வென்று சொல்லப்படலாகும். (13) அல்லாமலும், கேளாய்! நேத்
தியான புருவத்தையுடைய சுந்தரீ! நமது கட்டளையின்படி தேஜஸ்ஸா
னது அக்கினிதேவனால் வாயுவுடன்கூட வெடுத்துப்போகப் பட்டபடி
யாலும் உந்தன் புதல்வன் 'அக்கினியூ' வென்று வித்துவான்களாலுரை
க்கப்படுகின்றான். (14) வேதவேதாந்தங்களில், தகராசாசமானது (ஹி
ருதயகமலத்திலான வாகாசம்) 'குஹை' யென்று கூறப்படுகின்றதல்ல
வோ? ஸகல பிராணிகளுடைய ஹிருதயகமலத்திலும் வாசம் பண்ணுகி
ன்ற வடிவேலன் அக்குகையில் விளங்குகின்றபடியால் 'குஹன்' எனப்
படுகின்றான். (15) இச்சுப்பிரம்மணியன் பாவங்களைத் தெநம்ஸம்பண்
ணியவனும், இரஜோகுணமற்றவனும், என்று மழிவில்லாதவனும், சோ
கமற்றவனும், யாவராலும் சிகிச்சை செய்யப்படத் தகாதவனும், அல்ல
து சமுசாரமாகிய வியாதிக்குத் தன்னைத்தவிர வேறு வைத்தியரில்லா
மையைப் பெற்றவனும், தாகமற்றவனும், அழகிய வாஸிப் பருவமு
டையவனும், (16) சத்தியகாமனும், சத்தியசங்கல்பனும், கேளாய் ம
கேசவரி! உருதபுருடனும், சத்தியபுருடனும், விசுவரூபமுடையவனும்,
விசுவங்களுக் கதிகப்பட்டவனுமாகின்றான். (17) அவன் நாணற்காட்டினி
ற் பிறந்ததால் 'சரவணபவனெனப் படுகின்றான்; அல்லது வனமென்ற

ல்ஜலம்; நாணற்காட்டிநடுவினுள்ள தடாகமத்தியிலான(18)மராமலரி
ன்கண்,ஜகன்னோதனாகிய,மராமலர்ச்சோபைத்திருமுகத்தைஅபுடையபுத்தி
ரன் ஜகங்களைக் காப்பதில் விருப்பமுற்று அவதரித்தபடியாலும் 'சரவண
பவ'னெனப்படுகின்றான்.(19)'பிராம்மணர்களுக்கு அல்லது வேதங்களு
க்கு யாம் முக்கிய தெய்வமாகையால் 'பிரம்மணிய' நெனப்படுகின்றோம்.
கேளாய்! பிரிபநாயகி! நமது மைந்தனோவென்ற லதிலும் விசேஷமா
னதால் தேவாசுரர்களால் வந்தனிக்கப்படலுற்ற 'ஸ்ரீசுப்பிரம்மணிய' நெ
னப்படுகின்றான். (20) மகா சேனைகளாகிய ஆத்துமத் திரள்கள் அந்த
ரங்க புத்தியோடு நமஸ்கரித்து அவனது சுவாசினத்திலு மிருக்கின்ற
காரணத்தால் உனது செல்வன் 'மகாசேன' நெனப்படுகின்றான். (21)
கங்கையிற் சனித்தபடியா லுன்பாலன் 'காங்கேய' நெனப்படுகின்றான்.
உலகினில் விஷ்ணு முநவிய தேவர்க ளவனுக்குச் சேனைகளானபடியா
லும், (22) அச்சேனையை யிவன் துக்கங்களினின்று கடத்திவிட்டபடி
யாலும் 'சேனா' யெனப்படுகின்றான். பாராய்! பாவமற்ற பார்வதி!
உந்தனது புதல்வனுக்கு எண்ணற்ற திருநாமங்க ளுள்ளன. (23) அ
வற்றுள் ஸகல பிராணிகளுக்கும் மோகூ ஸாம்பிராஜிய பதவியைக்
கொடுக்கலுற்ற சில திருநாமங்கள்மட்டி விப்போது நம்மாலுரைக்கப்ப
ட்டது. யாவராயினும், கந்தனுடைய வேர் திருநாமத்தையாவ துரை
த்திடில் (24) அவருக்கிவ்வுலகினிலே தரும காம்பியார்த்த மோகூங்
களாகிய நான்குவித புருஷார்த்தங்களும் கைகூடும். அவனைப்பிரம்மஹ
த்திமுதலிய பாவங்களு மணுகா. (25) பூஜிக்கப்படலுற்ற, கிரிராஜன்
பெண்ணே! ஸச்சிதானந்த சுவரூபனும், களங்கமற்றவனுமான விச்செ
ல்வனுடைய புருவத்தையுரைக்கின்றோம் கேள்; (26) கேளாய்! ஜகதி
சுவரீ! அவன், ஒளிப்பொருளுக் கெல்லாம் மிகுந்த வொளிகொண்டவ
னும், உவமையற்ற பாஞ்சோதிப் பொருளுமாகின்றான். அவனது மி
குந்த கார்த்தியினால் சூரியன், சந்திரன், நகூத்திரங்கள் இவையெல்லாம்
சோபிப்பதில்லை. (27) இவ்வாறாகிய வவனதொளிக்கு முன்னில் இம்
மின்னல்களும், அக்கினியு மெம்மாத்திரம். சகலமு மவனதருளால் வி
ளங்குவதைத் தவிர வேறு போக்கில்லை. (28) கேளாய்! பூர்ணசந்தி
ரத் திருமுகமுடைய மானே! ஆதியற்ற வுனது புத்திரனால் சாட்டினி
ல் மணிகள்போல், சகல சராசரப் பிரபஞ்சங்களும் கோர்த்துப் பின்னி
வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (29) இவ்வுருவமவனுக்குச், சுபாவத்திலு
ள்ளது; மற்றொன்றோ வென்றால் ஸ்தாவரஜங்கம மயமாகிய புவனங்க
ளி னுருவமாகும்; அதற்குச் சுவர்க்கலோகம் கிரஸாகும்; வானம் நாபியா
கும்; (30) ஏழுகீழ்லோகங்களும் பாதங்கள்; அக்கினி, சந்திரன், சூரிய

னிம்முன்றும் முன்று நேத்திரங்களாகும்; இவ்வுருவத்துக்குத்திக்குகள் புயங்களாகும்; கேளாய்! மிகுந்த சுபகுணமாதே! ஓஷதிக ளிவ்வுருவத்துக்கு உலோமங்கனெனப்படும்;(31) சகலருக்கு மருளளிக்கின்ற விவ்வுருவத்துக்கு பிருதிவி,அப்பு,தேஜசு,வாயு, ஆகாசமாகிய வைந்து மகாபூதங்களும் புலன்கள்; சப்தம், ரூபம், கந்தம், சுவை, பரிசுமுவைகள் அவ்வைம்புலன்களின் விஷயங்களெனப்படும். (32) திவி மந்தகாசத்தையும், நேர்த்தியான விழிகளையு முடைய நாயகி! பரப்பிரம்மமாகிய குமாரனா, ஆறு திருமுகங்களையும், பனிரண்டு புயங்களையும், பதினெட்டு விழிகளையுமுடைய வழகிய திருமேனியானது லோகானுக்கிரகார்த்தமாக வங்கிரிக்கப்பட்டது. (33½) கேளாய்! சுந்தரவதன மாதே! குமார மூர்த்தியினுடைய மிக பெருமைபொருந்திய விவ்வுருவத்தை யாவர் தியானிக்கின்றார்களோ (34) அவர்கள் மிகுந்த பாக்கியசாலிகளும் ஜகங்களால் புகழப்படுவோர்களு மாவார்கள். மேலுமவர்களால் நாமிகளே மிகவும் பரிசுத்தமாகும். பூதலத்தில் இவனது திருவடிகள்மீது யாவர் பக்திபண்ணுகின்றார்களோ (35) அவர்கள் தேவர்களாலும் வந்தனிக்கப்படத்தக்கவர்களும், எமக்கு முனக்கும்கூட மிகவும் பிரியமுள்ளவர்களுமாவார்கள். கேளாய்! உமையே! மகாத்துமாவாகிய குமாரனுடைய மகிமையை யுரைக்கின்றோம்;(36) அவனுடைய கட்டளைப்படி தான் வாயுதேவன் காற்றடித்து ஆவஹம் * முதலிய தனது ஏழு ஸ்கந்தங்களால் (தோள்) சிம்சுமார சக்கிரமென்ற நவக்கிரக சக்கிரம் முதலியவற்றைச் சுமந்து புவனங்களையும் தாங்கி (37) தனது பிராண, அபான, வியான, உதான, ஸமானமென்ற பற்பல வாயுக்களால் பிராணிகளையும் நடத்துகின்றான். ஸகல புவனங்களாலும் மறுக்கத் தகாத, இவனது கட்டளைக்குப் பயந்து தான் உலகங்களுக்கு நேத்திரமாகிய சூரியனும் உலகுக் கொள்கொடுக்கின்றான். (38½) கேளாய்! தேவீ! உனது செ

* ஆவஹம், பிரவஹம், ஸம்வஹம், உத்வஹம், விவஹம், பரிவஹம், பராவஹம், ஆகிய ஏழுவாயு ஸ்கந்தங்களுக்குள்ளன. இவற்றுள் ஆவஹமென்றது மேகம், இடி, மின்னல்கள் இவைகளைச் சலிப்பிக்கின்றது. அதற்குமேலாக பிரவகமென்றது சூரியமண்டலத்தை நடத்துகின்றது. அதற்குமேல் ஸம்வஹமென்றது சந்திரமண்டலத்தையும், அதற்குமேல் உத்வஹமென்றது நக்ஷத்திரமண்டலத்தையும், அதற்குமேல் விவஹமென்றது நவக்கிரக மண்டலத்தையும், அதற்குமேல் பரிவஹமென்றது ஆகாசகங்கை, ஸப்தருஷிமண்டலம் இவைகளையும், அதற்கும் மேல்பராவஹமென்றது துருவமண்டலத்தையும் தாங்கி நடத்தி வருகின்றது. பிரம்மாண்டம் முழுமையும் வாயுபலத்தால் தான் நடத்தப்பட்டு வருகிறதென்பது கருத்து. இவை பிரம்மாண்ட புராணத்திற் கூறியவாறு.

ல்வனுடைய திருவுத்திரவாலே அக்கினிதேவன் தேவர்களுக்காக ஹோமம் செய்யப்படுகிற ஹவியங்களையும், பிதருக்களுக்காக ஹோமம் செய்யப்படுகிற கவ்வியங்களையும் மவரவர்களுக்குக் கொண்டு சேர்ப்பித்தும் சகல பதார்த்தங்களையும் பக்குவப்படுத்தியும்வருகின்றான். (39½) மேலும், விசுவாநாமுனிவரின் தநயனாகிய அவ்வக்ஷினிதேவன் பிராணிகளின் வயிற்றினுள்ளிருந்து (40) பிராணபானம் முதலிய வாயுக்களுடன் சேர்ந்து மென்றும், கடித்தும், நக்கியும், குடித்தும் புசிக்கப்படுகிற நான்குவித ஆகாரங்களையும் ஜீர்ணம் பண்ணுகின்றான். இவனது கட்டளையின்படியே யியமன், பாவம் செய்தவர்களை யூயிரோடிருக்கையில் வியாதிகளாலும், இறந்தபிறகு நாக யாதனைகளாலும் தண்டித்துவருகிறான். (41½) இவனதாளுையின்படியே நான்முகத்தேவனும் மற்றவொன்பது பிரஜாபதிகளுடன் ஆதரவோடு ஜகங்களைச் சிருஷ்டித்து வருகிறான். (42½) 'நா' என்றால் ஜலம்; ஜலத்தை அதாவது க்ஷீரபத்தியை ஸ்தானமாகவுடையவரென்று பொருளடங்கிய, நாராயணனென்று பெயர்கொண்ட மகாயோகியான விஷ்ணுவும், (43) ஆறுமுகனுடைய கட்டளையின்படியே ஜகங்களைப் பாலனம் செய்துவருகின்றார். மேலும்நாராயணன் † புருகு முனிவருடைய சாபத்தினால் கட்டுண்டு மீன், ஆமை, பன்றிமுதலிய (44) வவதாரங்களை யடைந்து, இக்குமாரமூர்த்தியினுடைய கட்டளையின்படியே தருமங்களை ஸ்தாபனம் செய்வதில் முயன்றவராகி துஷ்டர்களாகிய அசுரர்களைச் சமுகரித்து வருகின்றார். (45) பிரம்மசுவருபியான ஸுப்பிரம்மணியனுடைய வாக்கினையின்படியே ஸ்ரீ காலாக்கினி ருத்திரபகவான் * பிரளயகாலத்திலிச்சருவ ஜகங்களையும் சமுகரிக்கின்றார். (46) காலம்தான் பிராணிகளைப் படைக்கின்றது; சமுகரிக்கின்றதும் காலம்தான்; எல்லாம் காலத்தினதீனமே: அக்காலமோ இச்சுப்பிரம்மணியன் கைவசத்தி லகப்பட்டதே. (47) உனது புத்திரனது பெருமைபொருந்திய வரிக்கையின்படியே ஆகாசமானது அசேஷப்பிராணி

† ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்கு புருஷாமுனிவரால் சாபம் கிடைத்த விவரமும் அச்சாப நிவர்த்திமுதலியதும் வரப்போகின்ற வுபதேசகாண்டத்தில் விவரிக்கப்படுகின்றது.

* இதைக்கொண்டு, பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களில் சமுகாரத்தொழிலுக்காக வேற்பட்டிருக்கிற ருத்திரன்தான் இக்காலாக்கினி ருத்திரனென்பதும், ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தியாகிய பரமேசுவரன் இம்மும்மூர்த்திகளைத் தவிர வேறுகிய துரீய (நான்காவது) மூர்த்தியென்பதும் நிதர்சனமாய் வெளியாகின்றதைக் காண்க.

களுக்கு மிடவெளி கொடுக்கின்றது. (48) இவனதாக்கினையின்படியே ஜலம் சகலப்பிராணிகளையும் ஜீவிக்கச் செய்கின்றது. யாவராலுமிவனது கனம்பொருந்திய வுத்திரவை மீறிநடக்க முடியாதல்லவோ. (49) இப்பூமி, மலைகள், சமுத்திரங்கள், சூரியன் சந்திரன்முதலிய வொளித்திரங்கள், விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள், ஸகல சராசரமான ஜகங்கள் இவையெல்லாம் சுப்பிரம்மணியனது திருவாக்கின் கட்டளைவசமாகவே யிருக்கின்றன. (50)

முப்புத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ஈசுவது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

ஸ்ரீ பார்வதிதேவி கேட்கின்றதாவது:-- “ஓ! புத்திரவான்களில் மிகுந்த சிரோஷ்டரோ! யாதொன்றை யறிந்ததனால் மானிடர்கள் மோகநஸாம்பிராஜியத்தை யடைகின்றார்களோ அப்படிப்பட்ட, தேவரீரது புத்திரனுடைய மகிமையை யெடுத்துரைத்தல் வேண்டும்” என ஸ்ரீ பரமேசுவரன் சொல்லுகிறார்:— (1) “ஓ! கோ! கேளாய்! சிறந்த நிறமுடைய மாதே! சரவணபவனுடைய மகிமையைச் சருவலோகோபகாரார்த்தமாக யாமெடுத்துரைக்கின்றதை நீ தெரிந்துகொள். (2) கந்தன் சகலதேவ சுவரூபனும், சகலலோக சுவரூபனும், சகலபிராணி சுவரூபனும் என்றும் நித்தியமாகிய ஸாக்ஷாத் பிரம்மசுவரூபனு மாகின்றான். (3) ஓ! கிரிகுமாரி! உலகினில் யாதாமொரு பொருளல்லது பிராணியானது மகிமை, இலக்ஷுமீவிலாஸம், தார்டியம் இவைகளையுடையதோ அதில் நமது மைந்தனுடைய மகிமையினோ ரிலேசாலேசத்தின் விலாஸந்தானுள்ள தென்பதைப் பெண்ணே! நீ அறி. (4) ஓர்விளக்கினின்று மற்றோர் விளக்கேற்றப் படுவதுபோல் ஒருவனுடைய ஆத்துமாவே அவனுக்குப் புத்திரனாகிறது. ஏற்றிய தீபத்திலுடைய மகிமையினால் மூலதீபத்தினுடைய பெருமை யறியப்படுகின்றதல்லவோ. (5) இவ்விதமாகத்தான், நம்மிடத்தினின் றுண்டான விப்புத்திரன் மிக மகிமையுள்ளவனாகின்றான். கேளாய்! பெண்ணே! இவனது மகிமையினி லேசாலேசம்தா னங்கங்கே கொஞ்சம் கொஞ்சம் தலைகாட்டுகின்றது. (6) ஓ! கிரிகுமாரி! அளவற்ற ருத்திரகோடிகளிலிவனே கா

லாக்கினிருந்தான். சங்கம், சக்கிரம், கத்தி இவைகளைத்தரித்த அனேக விஷ்ணுக்களிலிவன் மகாவிஷ்ணு. (7) ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய நான்கு மூர்த்திகளிலிவன் வாஸுதேவமூர்த்தி. அவருடைய பத்துஅவதாரங்களிலிவனே ஸ்ரீராமன். (8) ஆபுதந்தரித்த யாதவர்களிலிவனே வாஸுதேவன். பாண்டவர்களிலிவ னர்ஜுனன். வேதங்கள் அல்லது பிரம்மமணர்களுக்கற்பித்தியாகிய விக்ரந்தன், சகல பிரஜாபதிகளுக்குள் பிரம்மாவாகின்றான். (9) எல்லா மனுக்களுக்குள்ளுமிவன் சுவாயம்புவமனு; ஸகலதேவர்களுக்குள்ளுமிவனே யிந்திரன். ஒளிப்பொருள்களிலிவனக்கினி. (10) பிதுருக்களிலிவ னியமன். இவனிரகசுதீஸ்ஸுகளில் நிருநதி. ஒ! பிரியமுள்ள பெண்ணே! ஜலப்பிராணிகளிலிவன் வருணதேவன். பலமுடையோர்களில் வாயுதேவன். (11) கந்தர்வர்களில் சித்திராதன். திரவியவான்களில் குபேரன். இவன் திக்பாலர்களில் ஸகல சுதங்களையும் கொடுக்கலுற்ற ஈசானியனென்று சொல்லப்படுவான். (12) திக்கஜங்களி லேராவதமாவான். நதிகளில் கங்கை. ஏகாதச ருத்திரர்களில் சங்கரன். கந்தன் அஷ்டவஸுக்களில் பாவகனென்ற வஸுவாகிறான். (13) துவாதசாதித்தியர்களில் விஷ்ணுவென்ற ஆதித்தியன்; வைத்தியர்களில் அசுவினிதேவர்களாவான். அசுரர்களிலிவன் பிரகலாதன். ஸர்ப்பங்களில் வாஸுகி. (14) மிருதங்களிற் சிங்கம். பறவைகளிற் கருடன். பிரம்மருஷிகளிலிவன் வஸிஷ்டர்; தேவருஷிகளில் நாரதர்; (15) ஸகல விருகூங்களிலும் இவனரசமரம்; மானிடர்களிலிவன் பிரம்மமணன். இவ்வுலகினில் தேவர்கள், விலங்கினங்கள், மானிடர்கள் முதலியவர்களிலெங்கெங்கு (16) பராக்கிரமம், அதிக ஸம்பத்து, காந்தி, கல்வி, அறிவு இவைகளிருக்கின்றனவோ, கேளாய்! பிரியநாயகி! அவையெல்லாம் கந்தனுடைய மஹிமையே யென்பது நிச்சயம். (17) ஒ! புவனேசவரீ! உந்தன் மைந்தனுடைய மகிமையைச் சுருக்கமாயெடுத்துரைத்தேன். நூறுகோடி வருஷகால மிடைவிடாமலுரைத்த போதிலுமதை வளர்த்திச்சொல்வதற்கு முடியாது. (18) பெண்ணே! இதுதான் உந்தன்மைந்தனுடைய மகிமை. இதைமுந்தியோர் தடவை பிரஸ்தாபத்திலுந்தனுக்குரைத்திருக்கிறோம்; அதை நீ மறந்துவிட்டாய். (19) ஒ! பார்வதி! அல்லது உலகரகூணர்த்தமாகப் பின்னோர்வாறு நீ கேட்டிருக்கலாம்.” என்று ஸ்ரீ மகாதேவன் பிரஸன்னமாக ஸ்ரீ குமாரமூர்த்தியினுடைய வைபவங்களை (20). லோகானுக்கிரக விருப்பத்துடன் ஸ்ரீ பார்வதி தேவிக்குரைத்தருளி பிறகு தேவியையோர்வாறு ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டு அந்தப்புரத்துக்குச் சென்றனர். (21) இவ்விதமாக ஸ்ரீ பரமேசவரனால் சொல்லப்பட்டதானது உ

லகினில் விசேஷமாகப் பிரஸித்தமாயிற்று. அதிலும் மிகுதியாய்த் தேவசிளோஷ்டர்ஔருடைய உலகங்களிலங்கங்கு பிரஸித்தப்பட்டிருக்கிறது. (22) வைகுண்டத்தில் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய மானிகையில் விஷ்ணு பக்தர்களாகிய மங்கையர்களாலிக்கந்தன் புதழ்கள் எப்போதும் வினோதமாக விணைகளிற் பாடப்பட்டுவருகின்றன. (23)

இத்தருணத்தில் (தேவேந்திரனுக்குத் தம்பியும், ஸ்ரீ விஷ்ணுவின்னவதாரமுமான) உபேந்திர தேவனது கண்களினின்றனுண்டான அமிருதவல்லியென்றும், ஸௌந்தரியவல்லியென்றும் பெயர்கொண்ட, அழகிய கண்களையுடைய விரண்பெண்களும், (24) தினம்தோறும் மங்கங்கு ஸ்ரீ சுந்தரபிரானுடைய மஹிமையும், சிறந்த வடிவங்களும் விசேஷமாகப் புகழப்படுவதைக் கேட்டு, (25) மகா தூர்ப்பமாகிய, வப்பகவானுக்குப் பெண்டிற்காவதை விரும்பி அவரைப் பிரியப்படுத்துவதற்காக மிகுந்த சிரத்தையுடன் தவஞ்செய்வதற் கிச்சித்தார்கள். (26) மிக கவியாண குணசீலர்களும், மிகவும் மிருதுவான திருமேனியுடையவர்களும், வடிவத்தி லீடற்றவர்களுமான வப்பெண்கள் தங்களது செளந்தரியத்துக்கிடானவர் இஸ்தாவர ஜங்கமமான ஜகத்திலப்பிரபுத்தா நென்றெண்ணினார்கள். (27) அவர்களம்மகிமை பொருந்திய பிரபுவினுடைய சரித்திரங்களை வினாகானம் செய்கின்றவர்கள் மூலமாயடிக்கடி கேட்டுக் கேட்டு மனம் கவுபத்திரவத்தினால் துளிர்மெத்தைப் படுக்கையிலும் ஸுகமடையவில்லை. (28) அவரது திவ்யசரித்திரங்களைக் கேட்பதிலே மிகுந்த மனப்பூரிப்புகொண்டு தினந்தோறும் தூக்கமேயற்றவர்களாக வெகுரத்திரிகளைப் போக்கினார்கள். (29) அவர்கள் நாணல்வனத்துக்குச்சென்று அங்குள்ள மிகவுமுன்னதமான வோர் தடாகக்கமைத்து நிராஹாரர்களாக முனிவர்களுடைய நியமங்களை யனுஷ்டித்துக்கொண்டும், (30) இடையிற் பூண்டிருந்த நவரத்தின கஜிதமான வொட்டியாணங்களை யெடுத்துவிட்டு முஞ்சமென்ற புல்லின் கயிறுகளை யனாளுட்களாகக் கொண்டும், மிக மிருதுவும் பரிசுத்தமுமான மான்தோலையி டையிலுடுத்தியும், (31) சிறந்த வெண்பட்டு வஸ்திரங்களை நீக்கிவிட்டு மிக நேர்த்தியான மரையுரிகளை யுத்தரீயங்களாகத் தரித்தும், திருமேனியெங்கும் திருநீற்றினு லலங்கரிக்கப்பெற்றும், உருத்திராக்ஷங்களை யாபரணங்களாகப் பூண்டும், (32) ஸ்ரீ ஸுப்பிரம்மணிய ஷடக்ஷர மகாமந்திரத்தைப் பக்தியுடன் ஜபித்துக்கொண்டும், அப்பிரபுவையே யெப்போதும் மனதில் தியானித்துக்கொண்டு மிவ்வாறாக வெகுகாலம் சென்றதன்மேல் அனாதியான ஸ்ரீ மகாஸேன மூர்த்தியானவர் நேர்த்தியான மந்தஹாஸத்தினால் விளங்கிய திருமுகத்தோடவர்கள் முன்னர் பிரதத்

தியக்ஷமாயினர். (33½) அப்போது அமிருதவல்லியும், சுந்தரவல்லியும் பிரபுவை யருகிற்கண்டு (34) அங்கமெங்கும் மயிர்க்கூச்சலுற்று, பிரமையினால் விழிகள் மலரலுற்றவர்களாகி யவரை வந்தனித்தஞ்சலி கொண்டு அவர்திரண்டு பாரிசங்களிலும் நின்றார்கள். (35) கனவிலும் முந்திக்கண்டிராத அவரை சகலலோகங்களையு மதிகரித்து மகாமேன்மைகொண்ட தானவவரது தேஜஸினால் ஸ்ரீ பரமேசுவர புத்திரானாகிய குமாரமூர்த்தியென்றே யறிந்தார்கள். (36) ஸ்ரீ ஜகன்னாதனுமவர்களைப் பார்த்தருளிப் புன்னடைப்புடன் திருவாய் மலர்ந்தருளியதாவது:— “ஓ! அழகுள்ள பெண்களா! உங்களுக்கு யாமென்ன செய்யவேண்டும்; நீங்கள் மனதில் நாடிய விஷ்டங்களைக் கேளீர்கள். (37) நீங்களிஷ்டப் பட்டுக் கேட்குதலை நிறைவேற்றுகின்றோம்” என, பெண்களுமதுகேட்டு மனம் பூரித்தவர்களாகி வரனைக்கேட்டதாவது:— “ஓ! சகல ஜகங்களும் சரணாகதி யடையப்பெற்ற ஜகன்னாதா! ஓ! எப்போதும் ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேசுவரர்களுடைய வந்தக்கரணத்தினுள்ளிருக்கும் பிரபுவே! ஓ! சகல புவனங்களையும் பாதுகாக்கின்ற நாதனே! தேவரீரொங்களமீது பிரஸன்னராகி பெங்களைப் பாணிக்கிரகணம் செய்துகொள்வீர். (39) ஓ! பிரபுவே! யாங்கள் வெகுநாலமாய்ந் தேவரீருக்குப் பெண்டர்களாவதற்கு க்காமுருகின் றோம்” என, அப்பிரார்த்தனையினால் களிப்புற்று மதுபடியும் பிரபுவுரைத்ததாவது:— (40) “சிலகாலம் சென்றபிறகு உங்கள்மனதைப் பூர்ணம் செயவிக்கின்றோம். கேளாய்! அமிருதவல்லி! நீ நமதாக்க்கினையின்படி தேவலோகத்தில் தேவேந்திரனிடத்துப் போயிரு; (41) வராய்! பிரியமுள்ள சுந்தரவல்லி! நீ பூலோகம் சென்று சிவமுனியிடத்திலிரு; யாம்ஸமயத்தில்வந்து விவாகம் செய்துகொள்வோம்”. (42) என்றிவ்வாறாக பகவான், அகண்ட விழிகளையுடைய பெண்களுக்குரைத்தருளி, தாய்ந்தையர்களுடைய ஸன்னிதானத்தை நினைத்துக் கொண்டு கைலையியில் பெற்றோர்களுண்டை சென்றலங்கரித்தனர். (43) கேளீர்! செளனகாதி முனிசுவரர்களே! ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியன் பெற்றோர்களுடைய திருவடிகள்மீது தண்டனிட்டு அஞ்சலிபந்தம் செய்துகொண்டு அவர்களுடைய திருமுகங்களை நோக்கி நின்றனர். (44) அப்போதவர்கள் குழந்தையை பெரித்தனைத்து செந்தாமரை மலர்போன்ற முகத்தை முத்தமிட்டார்கள். அவர்களொவ்வொருவரும் வெவ்வேறாக முத்தமிட்டும் திருப்தியடையவில்லை. (45) வெகுநாலமாய்வு மவர்களொருவருக்கொருவர் மாற்றிமாற்றி மடிமீதுவைத்து லாளைசெய்து பிறகு குழந்தையை ஜகதீசுவரனும் ஜகதீசுவரியும் வெகுஸந்தோஷத்

துடன் தங்களிருவர்க்கும் மத்தியில் வைத்துக்கொண்டார்கள். (46) அப்போதவ்விருவர்களும் குழந்தையோடு சேர்ந்து விளங்கிய காகியைக் கண்துபர்கள் தரிசித்து என்ஹுமழிவற்ற மோகஸூம்பிராஜியஸுகத்தைத் தாங்களடைந்துவிட்டாக நின்றார்கள். (47) இப்போதுகூட, உமையோடும் கந்தனோடும் கூடிய ஜநதீசனை (ஸோமால்கந்தமூர்த்தி) ப்பக்தியுடன் தரிசிப்பவர்கள் பூமியில்வெகு பாக்கியவந்தர்களாகித் தேவர்களாலும் வந்தனிக்கத்தக்கவராகின்றார்கள். (48) இவ்விதமாக ஸ்ரீபரமேசுவரன் அம்பிகையோடும், குமாரமூர்த்தியோடும் வீற்றிருந்து விளங்கி நிற்குமளவில், யாதொரு கதியோகூழும் பெறாத தேவர்களிச்சந்தோஷ ஸமயமறித்து கைலைகைக்குச் சென்று அலுப்படையாம ல்தன்மீதேறினார்கள். (49½) விஷ்ணுமுகலிய தேவர்கள் சுருஷம்செய்யாதவர்களா லடைவதற்குமுடியாத, ஸ்ரீ ஸர்வலோகேசுவரனுடைய திருமாளிகை வசதியைடைந்து, (50½) அங்குவாசற்படியில் கணங்களுடன் ஸ்ரீ நந்திகேசுவரன் விளங்கி நிற்பதைக் கண்டார்கள். (51) ஸ்ரீ நாராயணன், இந்திரன், பிரம்மன்முதலிய தேவர்களவராகிவந்து அவரது திருவடிகளிலாகரவுடன் மலர்மாலைகளாற் பூஜித்து, (52) இருகைகளையும் தாமரை மொட்டுப்போல் முடிச்சேர்த்துத் தலைமீது வைத்துக்கொண்டு எழுத்தெழுத்தாய் தெளிவாகப் பலதுதிகளாற் துதித்து அங்கம் வணக்கமுற்றவர்களாக விண்ணப்பம் செய்துகொண்டதாவது:— (53) ஓ! ஜகங்களுக் கதிபராகிய நந்திகேசுவரா! யாங்களிங்கு வந்திருப்பதை ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனுக்கு விஞ்ஞாபனம் பண்ணி எங்களது துன்பத்தைக் கேட்பித்துத் தீர்த்துவைத்தல்வேண்டும்.” (54) என்றிவ்வாறாகத் தேவர்களால் விண்ணப்பம் செய்துகொள்ளப் பட்ட தன்பேரில் சிலாதமுனிவரின் செல்வனும், எப்போதும் ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேசுவரர்களுடைய வினோத கிருத்தியங்களை நன்கறிந்தவரும் அந்தப் புரத்துக் கதிபருமான ஸ்ரீ நந்திபகவான் (55) தேவர்களேநோக்கி யடியில்கண்டபடி திருவாக்கருளினர். “வாரீர்! தேவர்களே! உங்களுக்கு ஸ்ரீ பரமேசுவரனைச் சேவிப்பதற்கிது ஸமயமில்லை. (56) இப்போதிவ்விடத்திலே காத்திருங்கள். ஈசுவரதரிசனத்துக்குச் சமயம்கிடைக்கும்” என, தேவர்களும் சிலாததனயரது திருவாக்கின்படியக்கைலைமையிலே காத்திருந்தார்கள். (57) பிறகு வெகுகாலம் கழிந்ததன்மேல் தேவர்கள் மறுபடியும் கருணைக்கடலும், உமாபதியுமான ஸ்ரீ தேவாதிதேவனுடைய தரிசனத்தைப்பற்றிப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு (58) அச்சாலங்காயன முனிவரின் பெளத்திரனைப்பூஜித்துச் சேவைகொண்டார்கள். பிறகு புலன்களை வசத்திற்கொண்ட நந்திபிரானும் ஸ்ரீ பார்வதீசு

னுடைய வந்தப்புரத்துக்குச் சென்று ஸ்ரீ மகாதேவனுடைய திருவடிகளில் வந்தனித்துத் தெரிவித்துக்கொண்டதாவது:— (59½) “ஓ! ஸர்வேசுவரனாகிய மகாதேவா! தேவர்கள் சூரபத்துமனுடைய வதையினால் பராக்கிரம மிழந்தவர்களாகி (60) இங்குவந்து வெகுகாலமாய் லுப்படையாமல் வாசலிற் காத்திருக்கின்றார்கள். ஸ்ரீ விஷ்ணுவுடன் கூட தேவர்கள் தேவாதிதேவனாகிய தேவரீருடைய தரிசனத்தை யபேகிழக்கின்றபடியால் (61) ஸ்ரீ குமாரமூர்த்தியினுடைய சைனியங்களாகியவத் தேவர்களுக்கனுக்கிரகம் செய்தருளவேண்டும்” என்று விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டதன்பேரில் ஸகல ஜகங்களுக்கும் நாதராகிய (62) ஸ்ரீ ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்தியானவர் தேவசிரோஷ்டடர்களையும், முனிசிரோஷ்டடர்களையும், யோகிசுவரர்களையு முள்விடும்படி கண்ணாடையா லனுமதி கொடுத்தருளினார். (63) பிறகு பாக்கியவந்தர்களில் மிகுந்த சிரோஷ்டடரும் புலன்களை வசத்திற்கொண்டவருமான ஸ்ரீ நந்திகேசுவரனு மக்கட்டளையைக்கொண்டு தேவசிரோஷ்டட ரொல்லோர்களையும் ஸ்ரீ மகாதேவனுடைய வந்தப்புரத்துக் கழைத்துப்போயினார். (64) இவ்விதமாக நந்தி தேவன் வெகு பிரயத்தினைத்தின்பேரில் தேவர்களைச் சீக்கிரத்தில் ஸ்ரீ பரமேசுவர ஸன்னிதானத்திற் கட்டுப்போனவுடன் அத்தேவர்கள், உமையோடும் கந்தனோடும் கூடிய, என்றுமழிவற்றவும், ஸர்வஞ்ஞனும், ஸர்வகர்த்தனும், ஸர்வலோகங்களுக்கும் மகேசுவரனும், பிரஸன்னமுக முடையவருமான ஸ்ரீ மகாதேவனை வந்தனித்து நற்பொருளடங்கிய சிரோஷ்டமான வேத வசனங்களால் துதித்தார்கள். (65-66) நந்திதேவனுனவர், யானைத்தோலை யாடையாக வுடுத்திய ஸ்ரீ பரமேசுவர சன்னிதிக்கு மெல்ல மெல்ல வந்து “ஓ! சுவாமி! ஸர்வஞ்ஞா! சம்போ! திரிபுரஹரா! விபோ! தேவாதிதேவா! சூலபாணியே! விஷ்ணு பிரம்மர்கள் முதலிய தேவர்கள் இந்திரனுடனும், ஸாத்தியர்களுடனும், எல்லா முனிகணங்களுடனும், தேவரீருடைய விருபாதாரசிந்தங்களில் வந்தனித்து இப்போது மிகுந்த தனியர்களும், கிருதார்த்தர்களு மாகிவிட்டார்கள்” என்றனர். (67)

முப்பத்தாறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ஈள—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பிறகு தேவர்களும், முனிவர்களும் அம்பிகைக்குப்பத்யும், என்றுமழிவற்றவருமான ஸ்ரீமகாதேவன் முன்பாக வஞ்சலி செய்துகொண்டு விண்ணப்பம் செய்துகொண்டதாவது:— (1) ஓ! சருவகுணசம்பூர்ணரும், ஸருவேசுவரனும் அகரர்களை மர்த்திக்கின்றவும், சூரியன்கண்ணே விழுவித்தவருமான ஜகதீசா! வெகுகாலமாய்ச் சூரபத்துமன் முதலிய வசுரர்களால் தீங்களிக்கப்படுகிற விவ்வெங்களைத் தேவரீரது கிருபையின் வலிமையாலிரகடித் தருளவேண்டும். (2½) தேவரீரது விக்குமாரமூர்தியாலித் தேவசத்தருங்களை வதைத்திடல் வேண்டும்”. (3) என்று இவ்வாறாகத் தேவர்கள் விண்ணப்பம்செய்து பிரபுமுன்பாகச் சந்தோஷமாய் நின்றார்கள். பிறகு ஸ்ரீமகாதேவனுமச் சகல தேவர்களிடத்தும் பிரஸன்ன மனசுடையவராகி (4) யுலகைக்காப்பாற்றும் விஷயத்தைப்பற்றி வெகுநேர முமையோடாலோசித்து ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியனைக் கட்டியபிணைத்துக்கொண்டு உச்சிமுகர்ந்து (5) “அடா! சுப்பிரம்மணியா! நீ நமது கட்டளையின்படி தேவர்களுக்குப் பகைஞர்களான தூரத்துமாவாகிய சூரபத்துமன், சிங்கமுகன், தாரகன்ஆகிய இவ்வசுரர்களைப் புத்திர, மித்திர, சம்பந்தி, பந்துவர்க்கங்கள் முதலிய சகலாசுரர்களுடனு மிப்போதே சமுகரித்துவிடு; (6½) எல்லாவிடத்துமுனக்கு வெற்றியுண்டாகக்கடவது: ஓரிடத்தும் அபஜயம் நேரிடாது”. (7) என ஸ்ரீ உமாகாந்தன் நனது இக்குமாரமூர்த்திக் கரிக்கையளித்துத் தனது பதினோரு ருத்திராஸ்திரங்களை யமைத்தும், (8) சருவசத்தருக்களையும் கொல்விக்கலுற்ற வோர் வேலாயுதத்தையும் ஆகிய பனிரண்டு சூரியர்களினொளியைப் பெற்ற பனிரண்டு ஆயுதங்களையும் ஸ்ரீ தேவேசனிலுக்கு மன்பூர்த்தியாய்க் கொடுத்தருளினார். (9) அவையோவென்றால்:— எறிவல்லயம், துவஜாயுதம், பெரியகத்தி, கிரோஷ்டமான வஜிராயுதம், அம்பு, அங்குசாயுதம், கண்டாயுதம், கமலாயுதம், கோதண்டம், ஈட்டி, பாச்வதாயுதம் (10) ஆகியபதினோரு ருத்திராஸ்திரங்களும், ஒரு வேலாயுதமும் ஆகியவிப் பனிரண்டுமே. மேலும் ஸ்ரீமகாதேவன் பிரஸன்ன மனசுடன் ஸ்ரீ கந்தபிரானுக்கு ஆயிரம் சூரியர்களுக்குக் கொப்பானதும், (11) சகல வாயுதங்களால் நிறைந்ததும், இலகூதம் குதிரைகள் பூட்டியதுமான ரதத்தையும், என்றும் யாவராலும் பேதிக்கத்தகாததும், பலவித ரத்தினங்களிழைக்கப் பெற்றதுமான பொற்கவசத்தையும், (12) என்றும் குறைவுபடாத வம்புகளால் நிறைந்த விரண்டு அம்பராதூணிகளையும், சகல சத்தருக்களையும் தொம்சம் பண்ணலுற்ற, வோர்

மிகவும் பெரிதான தரவாரி (பட்டாக்கத்தி) யையு மீந்தருளினர். (13) மன்மதனைக்கொன்ற மகாதேவன், இவ்வித அஸ்திரசஸ்திரங்க ளுடன் கூடிய தம்மைந்தனைக் கட்டியணைத்து, இவரது செந்தாமரைத்தி ருமுதத்தை யடிக்கடி முந்தடித்து, (14) தேவருக்கெல்லாம் முன்மை யும், சகலபுவனங்களுக் கதிபதியுமான ஸ்ரீ பரமசிவன் அனேக ஆசீர்வா தமளித்துவிட்டருளினர். ஸர்வலோகமஹேசுவரியும், ஸாக்ஷாத் ஸர்வப் பிரபஞ்சமாதாவுமானவன் வம்மையும் (15) சகலாஸ்திரங்களுடன் கூடி ய தனது செல்வனை யுச்சிமுகூர்ந்து, சந்தோஷபுத்தியுடன் அனேகாசீர் வாதங்களால் வாழ்த்தி (16), “அப்பனே! தேவசத்துருக்களை வெற்றி கொள்” எனவிட்டான். சேனாபதியான, ஜகங்களுக்கதிபதியாகிய வச் சுவாமியும் தேவகாரியத்தை முடிப்பதில் முயன்றவராகி (17) சிரத்தையுடன் பெற்றோர்களுக்குப் பிரதக்ஷினம், தோத்திரம், நமஸ்காரமிவை களைச்செய்து அஞ்சலிகொண்டு கிட்டத்தில் நின்றனர். (18) அப்போ து ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தியும் (ஒன்பதுரத்தின காளிகளின் வியர்வைத்திவி லைகளினின்றண்டான்) இலக்ஷம் சுணாதிபர்களையும், வீரபாகுமுத லிய நவவீரர்களையும், அஸ்திரசஸ்திரங்களின் ஸம்பத்துகளையுடைய இர ண்டாயிரம் சைனியங்களையும், (19) மகா தீரர்களான நூற்றெட்டு ப டைத்தலைவர்களையும் ஸ்ரீ தேவஸௌநானியாகிய பிரபுவுக்கு பிரஸன்னமன சுடன் சேர்த்துவிட்டு, (20) வுஷ்ணு பிரம்மாதி தேவர்களை நோக்கித் திருவாக்கருளியதாவது:— “வாரீர் தேவர்களே! இச்செல்வனுங்களது சத்துருக்களையோர் காலக்ஷணமாத் திரத்தில் வெற்றிகொள்வான்; (21) இவனது பராக்கிரமத்தைப் பாரீர்கள். பரப்பிரம்மத்தை யறிந்தவர்க ளான (அல்லது வேதங்களையறிந்த) முனிவர்கள், யோகிகள், சித்தர்கள், சாத்தியர்கள் இவர்களுட னஞ்சாமற் செல்லுவிர்கள்.” (22) என ஸ்ரீ பரமேசுவரன் அம்பிகைச்சக்தமாய் வெகு சந்தோஷத்துடன் கட்டளையி ட்டு மறைந்தருளினர். பிறகு விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், (23) ஸ்ரீ ஆறுமுகனை யனேக தோத்திரங்களாற் களிக்கச்செய்து தண் டனிட்டுச் சுகமாகப் பிந்தொடர்ந்தார்கள். பிறகு அளவிடத்தகாத புத்தியுடையவும், அசுரர்களைக் கொல்வோரும், இலக்ஷமீபதியுமான ஸ்ரீ நாராயணன் வாயுதேவனையழைத்து ஸ்ரீ ஷண்முகதேவனது மனோ வேகமுடைய, மகாபெரிதான விரதத்தின் இலக்ஷம் குதிகைகளுக் கும் சாரதியாக்கினர். (24-25) அப்போது ஆகாபமெங்கும் தொனிகளால் நிறப்பலுற்ற தேவதூதர்பிகள் முழங்கப்பட்டது. மலர்மாரி பொழிய லுற்றது; மிகுதியான நெற்பொரிக ளிறைக்கப்பட்டன. (26) எல்லா முனிவர்களும் சடைகளோடு தண்டபாணிகளாகக் கூத்தாடினார்கள்.

கின்னரர்கள், கந்தர்வர்கள், கிம்புருடஸ்திரீகள் இவர்கள் பாடினார்கள்.

(27) வஸிஷ்டர் முதலிய பிரம்மருஷிகளும், நாரதர்முதலிய தேவருஷிகளும் ஸ்ரீ குமாரமூர்த்தி ஜயமடைவதற்கான ஆசீர்வாதம்ந்திரங்களை யோதினார்கள். (28) சர்வலோக மாதாருக்களும், ருஷிபத்தினிகளும், முக்கியர்களான நாககன்னிகளும், சுபமான மனதுடன் கானம்செய்தார்கள். (29) சர்வகுண சீர்களாகிய பிரம்மவிஷ்ணுக்களும், தேவலோகத்தச்சனான விசுவகருமனும், வீரபாகுமுதலிய நவவீரர்களுக்கும், சேனைகளுக்கும் (30) பற்பலவித வாகிருதிகொண்ட ரதங்களையும், அனேகவிதமான, ரதத்தில்பூட்டும் குதிரைமுதலிய வினங்களையும், திவ்யமான அனேக வாயுதங்களையும், கவசங்களையும் மமைத்தனர். (31) சில ரதங்கள் சிங்கங்கள் பூட்டியதும், சிலது யானைகள் பூட்டியதும், புலிகள் பூட்டியதும், சிலது யானிகள் பூட்டியதும், (32) யூதங்கள் பூட்டியதும், அதேவிதமாய் வேதாளகணங்கள் பூட்டியதும், சிலது ஸர்ப்பங்கள் பூட்டியதும், மற்றவை சிறந்த குதிரைகள் கட்டியதும், (33) எல்லாம் சகல வித வாயுதங்களாலும் நிறப்பப்பட்டதும், கச்சைகள் கட்டப்பட்டதுமாக பல ரதங்கள் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டன. பிறகெல்லோர்களும்கு மிக சன்னத்தர்களாகிப் பத்துத் திசைகளையு மொலிப்பித்துக்கொண்டு (34) முந்திக் கிழக்குமுகமாகப் புறப்பட்டுப் பிறகு தென்புறமாய்த் திரும்பியதன்பின் பெல்லாத் திசைகளாலும் சென்றார்கள். கணங்கள், அவ்வாறு செல்வதாலும், ரதஜ தூத பதாதிகள் செல்வதாலு முண்டாகிய புழுதிகளால் திசையெங்கும் மறைக்கலுற்றவர்களாகவும், (35½) கடலோசையை யதிகரித்த மிகுந்த சைனிய கோஷங்களைக் கொண்டவர்களாகவும், (36) கந்தமாதனகிரியென்ற குலபருவத்துக்குச் சீக்கிரத்தில் வந்தனர். ஸ்ரீகந்தபிரானுடைய பராக்கிரமமானது எல்லாவற்றிற்கும் முந்திச்சென்றது. அதன் பிறகே, (37) சைனியங்களால்கோஷிக்கலுற்ற தூந்துபி, நிஸ்ஸாணம், திமிலம், ஆனகம், கோமுகம், காகளம், கொம்பு ஆகிய விவ்வாத் தியங்களின் கடலுக்கு மேற்கொண்ட ஸன்னாக வோசைகள் தொடர்ந்தன. (38) அதற்கும் பிந்தி, இரதங்களின் வண்டிகளாலும், யானைகளின் பாதங்களாலும், குதிரைகளின் குளம்புகளாலும், காலாட்களினடிகளாலுமுண்டாகிய, சூரியமண்டலத்தையெழைத்தவற்றைப் புழுதித்திரர்கள் சென்றன. (39) அதன் பிறகு காலாட்கள், வேகமுள்ள குதிரைகள், மதஜலம் பெருகலுற்ற யானைகள் இவை முறையே சென்றன. பிறகு அதேவிதமாய் இரத்தினங்களிழைக்கப்பெற்ற சுவர்ணபரணங்களைப் பூண்ட பிரஸித்திகொண்ட தேர் வீரர்கள் தொடர்ந்தார்கள். (40) பின்பு, உக்கிர பராக்கிரமங்களை யுடைய தூற்றெட்டு சேனாதிபதிகள் செல்லலுற்ற

ர்கள். பிறகு, வெகு சூரர்களும், பலிஷ்டர்களுமான விலகூதம் கணுதி பர்கள், (41) தேவசேனைகளுக்குப் பதியும், ஜகதீசனுமாகிய ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியப் பிரபுவைச் சூழ்ந்து நின்று சென்றார்கள். அதன் பிறகு மகாதர்களுாகிய வீரபாகு முதலான நவவீரர்கள் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். (42) அவர்களுக்கும் பின்னால் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களு ம், முனிகணங்களும், பின்பு தேவர்கள் முனீந்திரர்கள் இவர்களுடைய பெண்டிற்களும் தொடர்ந்து சென்றார்கள். (43) எல்லோர்களு மிவ் வாறாகச் சென்று ஓர் கூணத்தினுள் ஏமகூடமென்ற குலாசலத்தை ய டைந்தார்கள். அப்போது பிரம்ம விஷ்ணு திக்பாலர்கள் முதலிய தே வர்கள் கிரொளஞ்சமென்ற மலையையும், அங்கு தாரகாசுரனால் பாலனம் செய்யப்பட்ட மாயாபுரியென்ற பட்டணத்தையும் கண்டு பயந்து மன நடுக்கமுற்று (44) ஜகதீசனான ஸ்ரீசுப்பிரம்மணியனைப் பயத்தினால் கீதி கலங்கியவர்களாகச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். பிறகு ஸ்ரீ பிரபுவுக்கு மி க பிரியமுள்ளவரான, வீணாகானம் செய்வதிற் சிறந்த ஸ்ரீ நாரதபகவா ன் (45) ஸ்ரீ பிரபு முன்பாக வந்தனித்தஞ்சலிகொண்டு விண்ணப்பம் செய்தனர். (46½)

முப்பத் தேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௩௮—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

நாரதர் சொல்லுகின்றார்:—“ஓ! பார்வதீ நந்தநா! ஸ்வாமீ! வ ணங்கினேரின் துக்கங்களைத் தொலைப்பிப்போரோ! ஓ! ஸ்கந்தா! ஸே நாபதே! எங்கள்மீதும் தேவர்கள்மீதும் பிரீதியை விருத்தசெய்யும் பி ரபுவே! (1) இக்கிரொஞ்சமலையானது முந்தி மிகக்கொடிய வேர் பெ ரிய அசுரனாக விருந்தது. ஸ்ரீ அகஸ்திய பகவானுடைய சாபத்தினால் மலைத்தன்மை யடைந்திருக்கின்றது. (2) ஓ! தேவாதிபா! மகா பெ ரிய வருவங்கொண்ட சருவலோகங்களுக்கும் பயத்தை யுண்டிபண்ணு கிற இவ்விதமான தூரத்தூமாவும், தேவசத்தருவுமாகிய வம்மலையைக் கொல்லுதல்வேண்டும். (3) இம்மலைக்குச் சமீபத்திற் காண்கின்ற, மி கவும் பீதியளிக்கலுற்ற விரங்கரத்தில், தூர்ப்புத்திகொண்ட சூரபத்து மாசுரனுக்குத் தம்பியாகிய, மகா கொரோமுடையோனான (4) தாரக னென்ற, யானைமுகத்தையுடைய வேர் பெரிய வசுடன் வசிக்கின்றான்.

அவன் அனெக ரதகஜ துரக பதாதிக எடங்கிய பெருஞ்சேனைகளுக்
கதிபன். (5) மகா கண்டகன், மகாதீரன், தயாலேசமற்றவன். தேவ
ர்களுக்கும், பிராம்மணர்களுக்கு மிராப்பகலாய்த் துன்பமளிப்பதைத்
தொழிலாக வுடையவன். (6) ஓ! மகா ஸேனாதிபரான பிரபுவே!
இயாகங்களுக்கும், கோவில்கட்டுதல் குளம்வெட்டுதல் முதலிய தருமங்
களுக்கும்கெடுத்செய்வோனும், மிகக்கொடியோனும், துராத் துமாக்களு
டைய சேர்க்கையையே கொண்டவனும், ஒருவராலும் நெருங்க முடியா
தவனுமான வவ்வசுரனைச் சைனியங்களுடன் சமுகரிக்கவேண்டும்". (7)
என்றிவ்வாறாகத் தேவர்களாலும், நரதராலும் பிரார்த்திக்கப்பட்டதன்
பேரில் தேவசுகந்தரும் தயவுக்கிருப்பிடமுமான பிரபுவானவர்தாரகாசுர
னைக் கொன்றுவிடுவதாகத் திருவுளத்திற் கொண்டு (8) மகாவீரனும்,
சத்துருக்களைத் தொம்ஸம் செய்வோனுமாகிய வீரபாகுவை யனுப்பின
ர். (8½) ஸ்ரீஹரமந்தனனவர், வீரபாகுவுடன் செல்லும்படி தம் ப
டைகளிற்பாதியையும், படைத்தலைவர்களிற்பாதியான வைம்பத்தினன்
கு பெயர்க்கையும் (9½) மகா பராக்கிரமசாலியான இலகூத்தெட்டு
கணைதிபர்களையும் போகும்படி கட்டளையிட்டனர். (10) ஸ்ரீ பரமேசுவ
ர புத்திரனாகிய கந்தன் மகா பிரதாபமுடைய வீரபாகுவை நோக்கிக்க
ட்டளையிட்டதாவது:—“வாராய்! வீரபாகுவே! மகா பெரியதாகியவிச்
சைனியங்களுடன் சென்று மாயாபுரியையும், (11) துஷ்டனாகிய கி
ரோளஞ்சுகிரியையும் சீக்கிரத்தில் முற்றுக்கொண்டு, சூரபத் துமனுக்கு
த் தம்பியும், துராத் துமாவும், பிறரால் வெல்ல முடியாத சத்துருவுமா
ன தாரகனை, (12) அவனது சைனியங்களுடனும், மந்திரிகளுடனும்
போரில் முறியடித்துக் கொன்றுவிடு. கேளீர் சைனியங்களே! நம
க்கு சாவற்ற விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் சைனியங்களாக இருந்து
(13) நாமுமிருக்கையில் இவ்வுங்களுக்குப் பீதியாது? மேலும் கேளா
ய்! சத்துருக்களுடைய பட்டணத்தை ஜயிக்கலுற்ற வீரபாகுவே! நா
மோவென்றால், யாவராலாவது நமக்கு அபராதம் செய்யப்பட்டதைப்
பொறுப்போம்; அதில் நமக்கு யாதொரு பாரமுமில்லை. (14½) ஆனால்
நமதிரண்டு பாதாரவிர்தங்களைச் சரணமாக வடைந்த வடியார்களுக்கு
யாவராயினும் கேடுகொடிலதைச் சகிக்கவே மாட்டோம். (15) உலகி
னில், அது தேவரானாலும், அசுரரானாலும்வர்கள் எப்போதும் நம்மால்
தண்டிக்கப்படத்தக்கவர்களே. ஓ! மகா பராக்கிரமசாலியான வீரபா
குவே! நமது கட்டளையின்படி சீக்கிரத்தில் சகல சேனாபரிவாரங்களு
டும் நீ முந்திச் சென்று அக் கிரோஞ்சுகிரியோடுகூட மாயாபுரியையு

ம் முற்றுகைபோட்டு (16 $\frac{1}{2}$) கர்விஷ்டர்களான வவ்வசுரர்களுடன் கொஞ்சமேனும் தயங்காமற் போர்தொடு. (17) நாமும் சைனியங்களோடு தொரையாகப் பின்னொடர்ந்து வருகின்றோம்.” என்றிவ்வாறாக அசுரர்களை யழிப்போரும் தேவர்களுக் கதிபருமாகிய முருகன், மகாவீரனாகிய வீரபாகுவைக் கட்டளையிட்டனுப்பிவிட்டுத் தாம் மெல்லச் சென்றருளினர். (18 $\frac{1}{2}$) அப்போதே தேவர்களது மனதினின்று பயம் வெளிச்சென்று (19) பெருங்கனிப்புண்டாகி யம்மனதைக் கவர்த்தது. அதன்பிறகு அசுரர்களுடைய பட்டணத்தோறும் (20) சரவுகுறிக்குத் தகுதியான மகா கோரமாகிய வபசகுனங்களப்போதடிக்கடி யுண்டாயிற்று:—மேகங்கள் வெகு நிபிடாயமானமாகி கழுதை கத்துவதுபோல் காஜித்து இரத்தமாரிபொழிந்தன. (21) அசுரேந்திரர்களுடைய வீட்டி னுப்பரிகைகளினின்று சிகரங்களிடிந்து விழுந்தன. (பூமியைச் சுமக்கின்ற) அநந்தனென்ற பாம்பினது படமாகிய நாட்டியசாலேயிது பூமியானது ஸந்தோஷத்தினால் நர்த்தனம் செய்தது. (பூகம்பமுண்டாயிற்று.) (22) உலகினிலொருவருக்கும் தெரியாமல் சேரிகள், கிராமங்கள், பட்டணங்களிவைகளில் திடீரென்று, காற்றோடுகூடிய மிகுந்த வக்கிளிபாதைக ளுண்டாயின. (23) அப்பெரு மக்கிளிபாதையால் திசையெல்லாம் சிக்கிரத்திற் பாழாயிற்று. மேகங்கள் காற்றினால் திரட்டப்பட்டு மண்மாரி பொழியலுற்றது. (24) வானத்தில் மேகமே தோன்றாதிருக்கையில் தங்கு தடையின்றி கோரமானமேககர்ஜனைகள் மேலுக்குமேல் விருத்தியாயிற்று.பெரும் பீதியை யெடுத்தனாகக் கலுற்ற, மிக ஜாஜ்வலியமானமாகிய கொள்ளிக்கட்டைகள் விழலுற்றன. (25) எங்கும் நகூத்திரங்கள் விழுந்தன. வானத்தில் மகா பெரிதான வால் நகூத்திரம் தோன்றலாயிற்று. (26) நீர்க்கால்தொல்லாம் கலக்கமுற்றன. எல்லாக் கடல்களும் மிகுந்த துளாகளால் நிரம்பலுற்றன. அமங்களமானநிகள் சூரியனைநோக்கிக் கோரமாக லுளையிட்டன. (27) அசுரர்களுடைய தலைகளில் ஓணைகள்விழுந்தன. அப்போது அசுரர்களுடைய வீடுதோறு மாமைகள் காணப்பட்டன. கண்ணாடிகளிலவரவர்களுடைய பிம்பங்கள் தலையன்றி முண்டமாகக் காணப்பட்டன. அவரவர்களுடைய தேர்வீரர்கள் திடீரென்று தலைகீழாக் விழலுற்றார்கள். (29) அவர்களுடைய குதிரைகளெல்லா மெப்போதும் கண்ணீரைத்தாராதாரையாய் விட்டன. அசுரராஜர்களுடைய வீரதங்களில்கழுக்குகளும், பருந்துகளுமுட்கார்த்தன. (30)அவர்களுடைய யானைகள் கராணமின்றிச் சிக்கிரமாகத் தலை தொங்கவிடப்பெற்றன. அசுரர்கள் சுவ

ர்ணங்களைக் கட்டைகள்போல் காணலானார்கள். (31) அவ்வசூர்கள் ஜலங்களி லீந்திரதனுஸை (வானவில்) க்கண்டார்கள். பிறகு ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணிய சுவாமியினுடைய சேனைகள் சிங்கநாதம் செய்வதனால் திசை முகங்களைச் செவிடாக்கியவர்களாகித் தாரகாசுரனால் பாலனம் செய்யப் பட்டதும், பெரிய சுற்றுமதிள்களுடையதும், மாயையென்ற அவனது தாயின் பெயர் முத்திரையைவகித்ததும், அவனைத்தாய்போல் காப்பாற்றியதுமான மாயாபுரியை யோர் கூணத்துக்குள் துரிதமாய்ச் சூழ்ந்து கொண்டன. (33½) “சூரபத்துமாகுரனுக்குத் தம்பியான தாரகாசுரனிவ் வா று கி ய வ ப ச கு ன ங் க னை க் க ண் ட ம் ச க ல வி ரு த் தா ர்த்ங்களையும் கேள்வியுற்றுத் தலைவிதியாலேவப்பட்டவனாகிப் போர் செய்ய விருப்பமுற்றுச் சிறந்த குதிரைகள் கட்டப்பட்டதும், சகல அஸ்திரசஸ்திரங்களால் நிரப்பப்பட்டதுமான விரதத்தின்மீதேறி சன்னத்தமாயிருந்த வனைக ரதகஜ தூக பதாதி சைனியங்களோடு புறப்பட்டனன். (34-36) அப்போ தப்பட்டணமெங்கும் ‘உயுத்தப்பிரயாணத்தைத் தெரிவிக்கின்ற நிஸ்ஸாண வாத்தியத்தின் தொனிகள் ஓய்வின்றி கேட்கப்பட்டன. (37) அவர்களிலுயுத்தத்துக்குப்போக விரும்பிய சூரர்களுக்குள் “இராஜாவானவன் தேவச்சிரோஷ்டர்களுடன் போர் தொடுப்பதற்காக வெளிப்புரப்பட்டனன் வெளிப்புரப்பட்டன” னென்று பெரிய வார்த்தைமேலுக்குமேலுண்டாயிற்று. (38) அப்போது சேனைகள் பட்டணத்தினின்று நான்குபக்கங்களிலும் கோட்டைவாசற்படிகள் வழியாய் வெளிப்பட்டு விளக்கு வெட்டுப்பூச்சிகள் தீயில் விழுவதுபோல் தேவசேனைமீது விழுந்தது. (39) மகாத்துமாவாகிய வீரபாகுவினுடைய வச்சேனையும் துராத்துமாவாகிய தாரகனுடைய வச்சேனைமீது நதிகள் சமுத்திரத்தில் விழுவதுபோ லெதிர்த்து விழுந்தன. (40) அப்போது அசுரனுடைய சேனை, வீரபாகுவினுடைய சேனை இவ்விரண்டும், கீழ் சமுத்திரமும் மேல் சமுத்திரமும் பிரளயகாலத்தில் கரையற்றுச் சேருவதுபோலோர் கூணத்துக்குள் ளொன்றுக்கொன்று கலந்தது. (41) இவ்விதமாக, தேவர்களது துக்கத்தை நிவர்த்திக்கலுற்ற ஸ்ரீஹரமைந்தனுடைய சேனையானது, எப்போதும் தேவசத்துருக்களாகிய வசுர்களால் தவிக்கலுற்ற ஜகங்களை யிரகழிப்பதற்காக அது

பிசுந்த வல்லமையுள்ளதாயினும் வீரபாகுவால் நடத்தப்பட்டு எதிர்த்துப் போர் கலந்தது.(42)

முப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௩௯—வது அத்தியாயத்தினுர்த்தம்.

பிறகு இருதிருத்தாருக்கும் சமமாக, மிகவும் பெரிய யுத்தம் நடந்தது. காலாள் காலாளுடனும், குடிலை வீரன் குதிலை வீரனுடனும், (1) யானைவீரன் யானைவீரனுடனும், வலிமையுடைய தேர்வீரன் தேர்வீரனுடனும், இவ்விதமாக மிகவும் பயங்கரமான பெரிய போரானது இரு திறத்தாருக்கும் சமமாக நடந்தது. (2) அப்போது அசுர கணங்கள் அனேக அஸ்திர சஸ்திரங்கள், ஈட்டி, குண்டாந்தடி, எறிவல்லயம் இவைகளையும் மகா பெரிதாகிய மலைகளையும், விருகங்களையும் வருஷித்தார்கள். (3) இதே பிரகாரம் இருக்கழிக்காரர்களும் உயிருக்குப்பின் வாங்காமல் ஐயத்தை எதிர்பார்த்து ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டார்கள். பிறகு வெகு கோபிஷ்டர்களாகிய கணுதிபர்களா லசுரர்களும், அவர்களால் கணுதிபர்களும் ஹதமாக்கப்பட்டார்கள். (4) இவ்விதமாகச் சண்டை செய்த இரு ககழிகளில் ஒருக்கழியும் ஐயம் பெறவாவது தோல்வி யடையவாவது இல்லை. (5) தேர்க்கால் விளம்புகளால் பெயர்க்கப்பட்டும், குதிலைக் குளம்புகளால் நொறுக்கப்பட்டும், பதாதி களின் அடிகளாற் சிதறப்பட்டும், யானைக்காதுகளால் விசிரித் தூற்றிவிடப்பட்டும், (6) பூமியினின்றுபுழுதிகளுயரக்கிளம்பிதிசைகளில் வியாபித்துசூரியமைமறைத்து விட்டது. இவ்விதமாகமுற்று மந்தகாரத்தினால் வியாபிக்கப்பட்ட வுலகில் படைகள் பார்க்கிரமத்துடன் யுத்த கோலாகலம் நடத்தி வருகையில் (7) விற்களது நாணோசையால்தான் சைனியங்களில் ஒருவருக்கொருவர் அறிந்துகொண்டார்கள். விபாடம், பல்லம் இவ்வாயுதங்களா லறுக்கப்பட்ட மகா பலசாலிகளான சூரர்களுடைய (8) தலைகளினின்று வெளிப்பட்டோடிய இரத்தப் பிரவாகத்தினால், புழுதிகளால் தூர்த்தினமாக (மேகங்களால் சூரிய வெளி மறைக்கப்பட்ட தினம்) இருந்தது சமனமாயிற்று. மகா பார்க்கிரமசாலிகளான பூதகணங்களும், அவர்களுடைய தலைவர்களும் போர் முன்னர் எவ்வளவும் பின்வாங்காமல், மகா கோரங்களும், பிரளயகால சண்டமாருதம் போன்றவையு

மான அஸ்வினசுத் திரங்குநாலசுரர்களை துவம்ஸஞ்செய்தார்கள். (9-10) மகா பூதகணங்களால் தனது சைனியமில்விதமா யடியுண்டுச் சிதறி திக்குவிதிக்காக வோடலுற்றதைக்கண்டு தாரகன் கொஞ்சமேனும் பொறுக்கமாட்டாதவனாய் வெகு கோபங்கொண்டு வெகுபயங்கராகுரத்தத்தினின்றி குதித்து (11½) அனேக பாரம் இரும்புகளால் லமைக்கப்பட்டதும், முனைகளிற் பொற்பட்டங்கள் கட்டலுற்றதும், மிகுதியான மலர்களால் பூஜிக்கப்பட்டிருப்பதுமான வோர்பெரிய கதையை (12½) எடுத்துச் சுழட்டி நிமிஷந்தோறு மதைக்கைவிரல் துணிப்பற்றாகவே சுற்றிப் (13) பற்களை கடகடவென்று கடித்தும், பிரளயகால மேகம்போல் கர்ஜனை செய்தும், கீழுதடை மடித்துக் கடித்துக்கொள்வதனால் பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமுற்றவனும், புருவங்களை நெரிப்பதனால் விகாரமுற்ற முகத்தையுடையவனும், (14) மதம்பிடித்த யானை போன்றவனும், மகா பயங்கரமுள்ளவனுமாக ஆயிரம் பூதகணங்களையும், கனாதிபர்களையும் கதையாலடித்தும், (15) பெரிய யானைபோன்ற பராக்கிரமமுடையவனாகக் கால்களாலும், கைகளாலும் சைனியங்களை வீசியடித்துத் தொகைத்தான். சைனியங்களிவ்வாறடிபடுவதை இலகூதம் பூதகணங்களும் (16) நோக்கியப் போது துரிதமாக எதிர்த்து விழுந்து கிருஷ்ண சர்ப்பங்களுக்கு நிகரான மிகுதியான பாணங்களால் பிரளயகால மேகம்போல் தாரகாசுரன் மீது சரமாரி பொழிந்தார்கள். (17) அக்கஜமுகாசுரனும் தனது கையிற் பற்றிய கதையினால் பாணங்களைச் சடிதியில் முறித்தெறிந்து மிகவும் கோபமுமுண்டவனாக மகா பருவான வக்கதையினால் துரிதமாகப் பூமியிலோடியடித்தான். (18) அக்கதையடியால் பூமி முழுதும் பாளமாக வெடித்து இரண்டு துண்டாயிற்று. அப்போது அவ்வசுரனார் செய்யப்பட்ட சிங்கநாதத்தால் ஜகம் முழுமையும் செவியாயிற்று. (19) அக்கணங்க னெல்லோர்களும் மிக கோபங்கொண்டு மறுபடியு மவ்வசுரனைச் சுற்றி யெல்லாத் திக்குகளிலும் வளைந்துகொண்டு அவ்வசுரன்பேரிலனேக திவ்விய பாணங்களைப் பிரளயகால மேகங்கள் உயர்ந்த பருவத்தில் மாரி பொழிவதுபோல் தொடுத்து வருஷித்தார்கள். (20½) எதிரிகள் திகிலடையலுற்ற பராக்கிரமமுடையவனும், மகா புஜபலமுள்ளவனுமான தாரகனும் கதையினால் பாணங்களை யெல்லாம் வீணாக்கி தேர்க்கூட்டங்களை யெல்லாம் அவைகளின் குதிரைகளோடு சிதற்சிதற்களாகப் பெயர்த்து நொறிக்கவிட்டான். (21½) மேலுமவன் அக்கணங்களையும் வெகு கோபத்தோடு தண்டரயுதம் போன்ற தனது துதிக்கையினால்வாசிச் சமுத்திரமத்தியிலெறிந்துவிட்டான். (22) அவ்வெல்லோர்களு மச்சமுத்திரத்தினின்றி கிளம்பி யங்கங்கே யொளிந்துகொண்டா

ர்கள். இச்சமயத்தில் அளவிடப்படாத பராக்கிரமத்தையுடைய நவவீரர்களிடையே லொருவனுன சாக்ஷாத் கேஸரி (சிங்கம்) போன்ற (23) வீரகேஸரியென்றவனவ் வியாணைமுகனாகிய தாரகனையெதிர்த்து எண்ணற்றபாணங்களால், மாரிகாலத்தில் மேகங்கள் மலைமீதுபொழிவதுபோல வன்மீது வருஷித்தான். (24) அப்போதவ் விருவர்களுக்கும் விருத்திராக்ஷனுக்குமிந்திரனுக்கும் நேர்ந்தவயுத்தம்போல்நடந்தது. (24½) அப்போதுதார்களால் படைவீரர்களைமறைக்கலுற்ற அம்மகாயுத்தத்திலவர்கள் சண்டைசெய்ததானது மன்மதனுக்கும், சம்பராசுரனுக்கும் நேர்ந்தவயுத்தம்போலிருந்தது. (25½) அப்போதுவீரகேஸரி மிககோபமூண்டு அசுரனைப்பாணங்களால் நிரப்பிமறைத்துவிட்டான். (26) பிறகுமகாதீரனும்கைலாகவமுற்றவனும், மிகபிரதாபவானுமாகிய தாரகனும் “அடா! எங்கேதப்பினாய்! நில்நில்” என்றதட்டி கூணநீதோறும் வில்லைசுததுக் குணத்தொனிசெய்த பேரொலியால்திசைகளெங்கும் செவிடாக்கி (27½) வீரகேஸரியாகிய மேகத்தால்பொழியப்பட்ட சரமாரியையோர் நொடியில்நீக்கிவிட்டு, (28) பொற்பூண்கள்கட்டி, சாணைபிடித்தும், கிருஷ்ணஸர்ப்பம்போன்ற முகமுடையதாக ஜாஜுவலியமானவைகளும், அவனதுபெயர் முத்திரையைப்பெற்றவைகளுமானவனேகபாணங்களைப்பிரயோகித்து, (29) அடிக்கடியனேக விதமாகச்சிங்கநாதஞ்செய்தான். பிறகு வீரகேஸரியும் கொஞ்சமேனுமஞ்சாம லப்பாணங்களையெல்லாம்பாதிமார்க்கத்திலே பொடிப்பொடியாகத் துண்டித்து (30½) பிறகு மகாகோபம்கொண்டு கண்கள்சிவக்கலுற்று நகைத்து (31) அத்தாரகனுடைய கிரீடத்தைப் பத்துபாணங்களாலுடைத்துவிட்டு, கையோடு கைகொட்டிப் பலதடவைசிரித்தனன். (32) அப்போதுஆகாயத்தினின்றி தேவர்கள் மலர்மாரிபொழிந்தார்கள். அம்மலர்களில் மொய்த்தவண்டுகளுடைய ஜங்காரவோசைகளால் திசையெங்கு மோசைகொள்ளலாயிற்று. (33) மிகவும் பலகர்வங்கொண்ட தாரகனும் மிகுந்தகோபத்தினால் கண்கள்சிவக்கலுற்று வீரகேஸரியதுமார்பினில் கதையினால் கோபத்தோடு வேகமாயடித்துவிட்டு (34) இருகைகளையு முயரத்தூக்கிக் கொண்டு கலகலவென்று நகைத்தனன். அவ்வுடியால்வீரனும் மிகநொந்து மூர்ச்சையடைந்தனன். (35) அப்போதுஸகலஅசுரர்களையும்கொல்லலுற்ற, அளவிடப்படாத மகிமைகொண்ட வீரபாகு துராத்துமாவாகிய தாரகனுடைய அப்பராக்கிரமத்தைநோக்கி வீரர்களால் சூழப்பட்டவராகத் தேர்மீதேறியத் தாரகனையெதிர்த்து, (36½) போர்க்களத்திலசுரர்களையெல்லாம், பலவாறாயதட்டி (37) “அடாதுராத்துமாவாகியதுஷ்டா! எங்கேயோடுகறாய்! நில்நில்! நம்கண்ணிற்பட்டு மிந்நோம் பிழை

த்திருக்கின்றாயல்லவா! (38) இனிநம்முன்னர் சண்டையில்நேர்த்தபிறகு வெங்ஙனமுயிர் தப்பித்திரும்பிப்போவாய்?" என்றுரைத்த வீரபாகு முன்னர்பார்மீது மகாதீரணை பெரியஅசுரனானவன திசைக்கிரத்தில், தேவேந்திரன் முன்னர்மலையெதிர்த்து நின்றாற்போல் சண்டைக்கெதிர்த்து நின்றான். (39½) அப்போதவர்கள் செய்துகொண்ட வுயுத்தமானது மதுவென்றவசரனும், ஸ்ரீவிஷ்ணுவும்செய்தவுயுத்தம்போலிருந்தது (40) அப்போது அவ்வுயுத்தத்தைப்பார்க்க விருப்பமுற்ற, சிரோஷ்டர்களான யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள், சித்தர்கள், அப்ஸரஸ்திரிகள் இவரொல்லோர்களாலுமாகாயத்தில் திக்ஞவிதிக்குகளெல்லா மெங்கும் மறைக்கப்படலாயின. (41) மகா பராக்கிரமசாலியான தாரகனும் தேர்மீதேறி வில்லெடுத்து நானேறிட்டு குணத்தொனி செய்வதா லுலகெல்லா மொலியால் நிரப்பி (42) போர்களத்தில் வீரபாகுமீது, புதனும் சுக்கிரனும் சேரும்போது மாரிகாலத்தில் மேகம் பொழிவதுபோல் சரமாரி பொழிந்து (43) பெரிய மலைமீது மழை சொரிந்து மறைப்பதுபோல் பாணங்களால் மறைத்துவிட்டான். பிறகு பாணங்களெல்லா மொன்றோடொன்று பின்னலுற்று ஆகாயத்தில் கூடாகப் பறவி யெங்கு மிருள் சூழ்ந்தபோது (44) அளவிலா மகிமைகொண்டவும், புலன்களி னடக்கமுள்ளவருமான வீரபாகுவும் நகைத்து ஸ்ரீ பரமேசுவரன் மகாமேரு பருவத்தை வில்லாகவெடுத்ததுபோல் வில்லெடுத்து (45) நகங்களின் நுணியால் நாணை மீட்டி மகா மனோதைரியத்தோடு நிதானித்து அச்சரக் கூடுகளை யெல்லாம் பதினான்கு பாணங்களால் மிகுந்த கைலாகவத்தினுற் சின்னாபின்னமாக அறுத்துவிட்டது மிக வாச்சரியமுள்ளதாயிற்று. (46½) அச்சரமாரி நீக்கப்பட்டு, சூரியனை மறைத்துக்கொண்டிருந்தது துறக்கப்பட்டபோது (47) சகல வுலகங்களும், தேவர்களது மனதும் தெளிந்து பிரகாசிக்கலாயிற்று. பிறகு தாரகனும் வீரபாகுவினுடைய வவ்வாச்சரிய கிருத்தியத்தைக் கண்டு (48) மிகுந்த கோபமுற்றவனாகி தினந்தோறும் மலர்களா லர்ச்சிக்கப்பட்டுவந்ததும், மணிகளாலும், சாமரங்களாலு மலங்கரிக்கப்பட்டதும், மிக பயங்கரமுமான முச்சூலத்தை (49) யெடுத்து அதை யோர் கையால் விளையாட்டாகவே கரகாவென்று சுழட்டினான். பிறகவ்வசரவரசன் கையிற்பற்றிய ஜாஜ்வலியமானமாகிய வம்முச் சூலத்தினால் (50) மிகுந்த ஜ்வாலாமாலையோடு கூடிய பிரளயகாலாக்கினியைப் பொல் விளங்கலுற்றான். அம்மகா பலசாலியான வசரனச்சூலத்தை வீரபாகுமீது விளையாட்டாக வெறிந்தான். (51) அப்போது தடுக்கமுடியாததும், மகா பயங்கரமானதும்

ர்கள். இச்சமயத்தில் அளவிடப்படாத பாக்கிரமத்தையுடைய நவவீ
 ரர்களி லொருவனான, சாக்ஷாத் கேஸரி (சிங்கம்) போன்ற(23) வீரகே
 ஸரியென்றவனவ் வியாணைமுகனாகிய தாரகனை யெதிர்த்து எண்ணற்ற
 பாணங்களால், மாரிகாலத்தில் மேகங்கள் மலைத்து பொழிவதுபோல
 வன்மீது வருஷித்தான். (24) அப்போ தவ்விருவர்களுக்கும், விருத்தி
 ராகரனுக்கு மிந்திரனுக்கும் நேர்ந்த வுயுத்தம்போல நடந்தது. (24½)
 அப்போது தூளிகளால் படைவீரர்களை மறைக்கலுற்ற அம்மகா யுத்த
 த்தி லவர்கள் சண்டை செய்ததானது மன்மதனுக்கும், சம்பராகரனுக்
 கும் நேர்ந்த வுயுத்தம்போலிருந்தது. (25½) அப்போது வீரகேசரி மி
 க கோபமூண்டு அசுரனைப் பாணங்களால் நிரப்பி மறைத்துவிட்டான்.
 (26) பிறகு மகா தீரனும், கைலாகவமுற்றவனும், மிக பிரதாபவானு
 மாகிய தாரகனும் “அடா! எங்கே தப்பினாய்! நில் நில்” என்றதம்படி
 கூணந்தோறும் வில்லை யசைத்துக் குணத்தொனி செய்த பேரொலி
 யால் திசைகளெங்கும் செவிடாக்கி (27½) வீரகேசரியாகிய மேகத்தா
 ல் பொழியப்பட்ட சரமாரியை யோர் நொடியில் நீக்கவிட்டு(28) பொ
 ற்பூண்கள் கட்டி, சாணைபிடித்து கிருஷ்ணசர்ப்பம் போன்ற முகமுடைய
 தாக ஜாஜுவலியமானவைகளும், அவனது பெயர் முத்திரையைப் பெ
 ற்றவைகளுமான வனேக பாணங்களைப் பிரயோகித்து, (29) அடிக்க
 டி யனேக விதமாகச் சிங்கநாதஞ் செய்தான். பிறகு வீரகேஸரியும்
 கொஞ்சமேனு மஞ்சரம் லச்சகல பாணங்களையும் (30) துரிதமாக நடு
 வழியிலே பொடிப்பொடியாகக் கண்டித்து பிறகும் மகா கோபாக்கிராந்
 தனாகி விழிகள் சிவக்கலுற்றவனாக நகைத்துக்கொண்டு (31) பத்து
 பாணங்களைப் பிரயோகித்துத் தாரகனுடைய கிரீடத்தை யுடைத்தெறிந்
 து, கையோடு கைகொட்டி யடிக்கடி ஹாவியம் செய்தனன். (32) அப்
 போதவன்மீ தாகாசத்தினின்று தேவகணங்களால், மிருந்த வண்டுகளு
 டைய ஜங்கார வோசைகளாற் திசையெங்கும் நிரப்பலுற்ற மலர் மாரி
 சொரியலுற்றது. (33) பலத்தினால் மகாகர்விஷ்டனும், கோபத்தினுற்
 கண்கள் சிவக்கலுற்றவனுமான தாரகனும் வீரகேசரியது மார்பினி லாக்
 கிரகத்தோடு மிக வேகமாகக் கதையினு லடித்துவிட்டு (34) பிறகு
 கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு கலகல் வென்று கொக்கரித்தான். வீரகே
 சரியோ அவ்வடியால் மிக நொந்து மூர்ச்சைகொண்டான். (35) அப்
 போது, துராத்துமாவாகிய தாரகனது அப்பராக்கிரமத்தைக் கண்டு அ
 ளவிடத் தகாத மகிமைகொண்டவரும், வீரகணங்களால் சூழப்பட்டவரு
 ம், சகல அசுரர்களையும் சமுகரிக்கலுற்றவருமான வீரபாகுவானவர் இர
 தத்தில் வீற்றிருந்தவராகத் தாரகனை யெதிர்த்துக்கொண்டு போர்க்களத்

தின்கண்ணுள்ள வசுர்களைப் பலவித வார்த்தைகளா லதட்டிக்கொண்டு
 (37) “அடா! துரத்துமாவாகிய கொடிய துஷ்டா! எங்கோடுகின்ற
 ய், நில் நில்; நமது பார்வையிலகப்பட்டு இந்நேரம் நீ பிழைத்திருக்கின்
 றாயல்லவோ! (38) இப்போது நம்முன்னர் யுத்தத்தில் நேர்ந்த பிற
 கெங்கு பிழைத்துச் செல்லப்போகின்றாய்?” என்றிவ்வண்ண முரைத்தி
 ட்ட வீரபாகுவோடு பார்மீது மகா வீரனான மகாசுரன், (39) தேவே
 ந்திரன்முன்னர் மலையெதிர்த்து நின்றதுபோல் துரிதத்தி லெதிர்த்து
 நின்றான். அப்போதவ்விருவர்களுக்கும், மது வென்ற அசுரனுக்கும்
 ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவுக்கும் நேர்ந்ததுபோல் சண்டையுண்டாயிற்று. (40) அ
 ப்போது அவ்வுயுத்தத்தைப் பார்க்க விருப்பமுற்ற சிரோஷ்டர்களான, ய
 கூதர்கள், கந்தர்வர்கள், சித்தர்கள், அப்ஸரஸ்திரீகள் இவரொல்லோர்களா
 லு மாகாயத்தில் திக்குவிதிக்குகனெல்லா மெங்கும் மறைக்கப்படலாயி
 ன. (41) மகா பராக்கிரமசாலியான தரகனும் தேர்மீதேறி வில்லெடு
 த்து நாணேறிட்டு குணத்தொனி செய்வதாலுலகெல்லா மொலியால் நி
 ரப்பி(42) போர்க்களத்தில் வீரபாகுமீது, புதனும் சுக்கிரனும் சேரும்
 போது மாரிகாலத்தில் மேகம் பொழிவதுபோல் சரமாரி பொழிந்து
 (43) பெரிய மலைமீது மழை சொரிந்து மறைப்பதுபோல் பாணங்க
 ளால் மறைத்துவிட்டான். பிறகு பாணங்கனெல்லா மொன்றோடொன்
 று பின்னலுற்று ஆகாயத்தில் கூடாகப் பரவி யெங்கு மிருள் சூழ்ந்த
 போது (44) அளவிலா மகிமைகொண்டவரும், புலன்சளி னடக்கமுள்
 ளவருமான வீரபாகுவும் நகைத்து ஸ்ரீபரமேசுவரன் மகாமேரு பருவத
 த்தை வில்லாக வெடுத்ததுபோல் வில்லெடுத்து (45) நகங்களின் து
 னியால் நாணை மீட்டி மகா மனோதைரியத்தோடு நிதானித்து அச்சரக்
 கூடுகளையெல்லாம் பதிநான்கு பாணங்களால் மிகுந்த கைலாகவத்தினுற்
 சின்னொபின்னமாக அறுத்துவிட்டது மிகஆச்சரியமுள்ளதாயிற்று. (46½)
 அச்சரமாரி நீக்கப்பட்டு சூரியனை மறைத்துக்கெண்டிருந்தது துறக்கப்
 பட்டபோது (47) சகல வலகுகளும், தேவர்களது மனதும் தெளிந்து
 பிரகாசிக்கலாயிற்று. பிறகு தரகனும் வீரபாகுவினுடைய அவ்வாச்ச
 ரிய கிருத்தியத்தைக் கண்டு (48) மிகுந்த கோபமுற்றவனாகி தினர்
 தோறும்மலர்களாலர்ச்சிக்கப்பட்டு வந்ததும், மணிகளாலும், சாமரங்க
 ளாலு மலங்கரிக்கப்பட்டதும், மிக பயங்கரமுமான முச்சூலத்தை (49)
 யெடுத்து அதை யோர் கையால் விளையாட்டாகவே கரகாவென்று சுழ
 ற்றினான். பிறகவ்வசுவரசன் கையிற்பற்றிய ஜாஜ்வலியமானமாகிய
 வம்முச்சூலத்தினால் (50) மிகுந்த ஜ்வாலாமாலையோடுகூடிய பிரளயகா

லாக்கினியைப்போல் விளங்கலுற்றனன். அம்மகா பலசாலியான வசுரன் சூலத்தை வீரபாகுமீது விளையாட்டாக வெறித்தனன். (51) அப்போது, தடுக்கமுடியாததும், மகாபயங்கரமானதும், தீக்ஷணியமான முனைகளைக் கொண்டதுமாகிய வச்சூலம் வீரபாகுவது மார்பினில் விழுந்ததா லவன் கொஞ்சநேரம் மூர்ச்சையடைந்தனன். (52) இதை மற்ற எழு வீரர்களும் கண்டு மகா தீரனும், மிககொரோமுள்ளவனுமான தாரகாசுரனை இரதங்களோடும், பல்வித வாயுதங்களோடும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். (53) மதங்கொண்ட யானைபோன்ற பராக்கிரமசாலியான வசுரனும் அவ்வேழுபேர்களாலும் வருஷிக்கப்பட்ட வாயுதங்களை யெல்லாம் துறிக்கையிற் பிடித்த வேர் தடியால் மறித்தெறிந்து (54) மறுபடியும் அவ்விரும்புக் கதையினு லவர்களை யடித்து நோகச் செய்தான். அப்போதவர்கள் முறியடிக்கப்பட்ட டோட்டம்பிடிக்கையில் (55) சத்துருக்களைத் தொம்சம் செய்யலுற்ற வீரபாகுவும் மூர்ச்சை தெளிந்து அதனனுண்டாகிய களைப்பையும் தீர்த்துக்கொண்டு கோபத்தினால் மிக வாக்கிரகம் கொண்டவராகி தாரகன்மீது சரமாரி பொழிந்தனர். (56) அப்போதத் தாரகனும் தனது வில்லை நானேறிட்டு குணத்தொனி செய்வதனால் பயங்கரனாகி தனது கைலாகவத்தை நன்கு தெரிவித்தவனாக அனேக பாணங்களைப் பிரயோகித்து அச்சரமாரியைப் பாதி வழியிலே துண்டித்துவிட்டு (57) போர் முனையில் வீரபாகுவைப் பாணங்களால் நிரப்பி மறைத்தனன். மகா பராக்கிரமசாலியான வவ்வீரபாகுவும் வற்றையும் பாதிமார்க்கத்திற் துண்டித்துவிட்டு (58) சிங்கம்போலவ் வியானைமுனைப் பல கம்பீர வார்த்தைகளாலதட்டி “அடா! துஷ்டா! நில் நில்; நீ நம்முன் னின்று பிழைத்துப்போவதில்லை.” (59) என்றிவ்வாறாக வீரபாகு வுரைக்கையி லசுரன் கடுஞ்சினங்கொண்டு கூறியதாவது:—“அடா! வீரபாகுவே! நீ நமது செளரியத்தை யறியாமல் வீணாகப் பிதற்றுகின்றாய். (60) அனேக சூரியர்களுக் கொப்பானதும், சத்துருக்களைத் தொம்சம்பண்ணலுற்ற துமான விஷ்ணு சக்கிரமானது முந்தியவனாற் சண்டையி லெம்மீது பிரயோகிக்கப்பட்டபோது அதெனது கையினாற் பிடிக்கப்பட்டது. (61) இந்திரனுடைய வஜ்ஜிராயுதம், அக்கிளியுடைய சக்தியாயுதம், யமனுடைய தண்டாயுதம், நிருருதியின் கத்தி, வருணன் பாசம், வாயுவின் துவஜாயுதம், குபேரனது கதை, ஈசானியரது சூலாயுதம் இவை யெல்லா மென்றால் முறிக்கப்பட்டன வென்பதை நீ யறி. (62½) மேலும் பிரம்மாஸ்திரம்கூட வெனது புஜபாசத்ரமத்தினால் தடுக்கப்பட்டது. (63) அவர்களு மென்றாற் பல தட

வைகளிற் போரில் முறியடிக்கப்பட்ட டோடிவிட்டார்கள். இப்போது நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலே யுனது பூதசேனைகளும், எட்டுத் தம்பிமார்களும் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். (64) இப்போதுன்னையு மோர் நொடிக்குள் சண்டையிற் சயித்து உனதெஜமானனையும் சகல சைனியங்களுடனு மிப்போதே ஜயிக்கின்றேன் பார்” என்றனன். (65)

முப்பத் தோன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௪௦—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்

பிறகு இவ்வாறாகக் கர்ஜனை செய்த, மதத்தினால் மெய்மறந்தவனும், துதிக்கை நுனியால் திசைமண்டலத்தையும், காலசக்கிரமென்ற சிம்சுமார சக்கிரத்தையும் பற்றுகின்றவனும் ஒருவராலு மெதிர்க்கப்படத் தகாதவனுமான தாரகனை (1) அளவிடப்படாத மகிமைகொண்ட வீரபாகுவானவர் தனது பெயரின் முத்திரையைக் கொண்டவையும், அனேகம் பொற்பூண்கள் கட்டப்பெற்ற அடிகளையுடையவையும், ஜுவலிக்கலுற்ற அக்கினியைப் போன்றவையும், இம்மூவுலகினிலும் பழுதுபெறுதவையுமான வனேக நாராசபாணங்களால் வெகு கோபத்தோடு தொடுத்தது நிரப்பினர். (2½) தாரகனு மவரது போர்த் திறமையை மெச்சி யப்பாணங்கள் தனதண்டை வருவதற்கு முந்தியே யவைகளை தன் பெயர் முத்திரைகொண்ட வாயிரம் நாராசபாணங்களால் கண்டதுண்டங்களாக்கி விட்டனன். (3½) மெத்த கைலாகவம்பெற்ற வீரபாகுவு, மறுபடியும் சாணைபிடித்துத் தீக்ஷணமாயுள்ள வனேக பாணங்களை (4) பெய்தனர். மகா வில்லாளியான தாரகனும் போரின் கண்ணப்பாணங்களை மிகக் கூர்மையும், கொரோமுமுள்ள பல பாணங்களால் தடுத்துவிட்டது மெத்த வாச்சரியம்போலாயிற்று. (5) மறுபடியவ்வசுரன் பதினாயிரம்புகளைப் பொழிந்தனன். வீரபாகுவு மதே மாதிரியுள்ள அவ்வளவே சரங்களாலவைகளை விலக்கிவிட்டனர். (6) பிறகு அம் பெய்வதிலான வவரது அக்கைலாகவத்தைக் கண்டு தாரகன் வெகு கோபமுற்றுச் சடிதியில், மற்றோர் பிரளய காலாக்கினியைப்போல் புகைந் தெறிந்தவனாகி (7) மிக வற்புதமாகிய வாக்கிரேயாஸ்திரத்தை வில்லில் தொடுத்துப் பிரயோகம் செய்கையில் (8) அதினின் றக்கினி

யானது ஆயிரம் ஜுவாலாமாலைகளோடு அண்டகடாகம் வரையி லுலக முழுதும் வியாபித்துச் சடசட வென்ற தொனியோடெரிந்தது. (9) இவ்வாறாக ஜக முழுமையும் நெருப்பா யெரிவதைக்கண்டுச் சுவர்க்கலோகத்தில் தேவர்கள் நடுக்கங்கொண்டார்கள். உடனே வீரபாகுவும் புன்னகைப்புற்று கோபாவேசங் கொண்டவராகி (10) யதற்குப் பிரதியாக வாக்கினையாஸ்திரத்தையே பிரயோகம் செய்து அதிசேக்கிரத்திலதை யடக்கிவிட்டனர். இந்தக் காரணத்தால் தான் உலகினி லுஷ்ணமானது உஷ்ணத்தாலே தணிதின்றதென்ப தோராச்சரிய வநந்தி. (11) பிறகு யானைமுகனும் வெகு கோபத்தோடு வாருணஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் செய்கையில் சகல ஜகங்களு மோர்க்ஷணத்துக்குள் மாரிகாலத்திற்போல் மேகங்களால் மூடப்பட்டு (12) அனேக மின்னல்களுடனும் இடி முழக்கங்களுடனும் கீழ்காற்றினால் குவித்துச் சேர்க்கப்பட்ட மேகங்களால் நிறையலாயிற்று. (13) வெகு கோபக் காரரான வீரபாகுவானவர் இவ்வாருணஸ்திரத்தைக் கண்டு கோபத்தினால் தேகமறியாதவராகியதை வாயவியாஸ்திரத்தாம் தடுத்துவிட்டனர். (14) அதனால் அரைக்ஷணத்துக்குள் அசாத்தியமாய் மூடியிருந்த மேகத் திரள்கள் கலைந்துபோய் க்ஷணத்துக்குள் அனாவிருஷ்டிகாலம் சம்பவித்ததுபோல் வெட்டவெளியாயிற்று. (15) எல்லாத்திசைகளு மாகாசமும் நிர்மலமாயின. வானத்தினின்று மாரிசொரிவதுபோல் சித்தர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்களிவர்களின் கூட்டத்தினின்று நிர்மலமாகிய (16) மலர்மாரியானது வீரபாகுவினுடைய ரதத்தினிமீது பொழியலுற்றது. மறுபடி தாரகனும் சேக்கிரத்தில் சூரியாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் செய்தனன். (17) அப்போது எல்லாத்திசைகளிலும், பிரளயகாலத்திலுலகங்களை யெரிப்பதற்குண்டாவதுபோல் அனேகமாயிரம் சூரியன்க, லேககாலத்திலுதயமாயின. (18) அது கண்டு வீரபாகு வாருணஸ்திரத்தைச் சந்தானஞ் செய்ததாலனேக மேகங்களுண்டாகியச் சூரியர்களை மறைத்துவிட்டன. (19) அப்போது தாரகன் சந்திராஸ்திரத்தைத் தொடுக்க அதை அதேயஸ்திரத்தாலே லவரும் தொலைத்துவிட்டனர். இவ்வாறாக க்ஷணத்துக்குள் இந்திராஸ்திரத்தை யிர்திராஸ்திரத்தாலும், யமாஸ்திரத்தை யியமாஸ்திரத்தாலும், (20) நிருருதியஸ்திரத்தை நிருருதியஸ்திரத்தினாலுமே வீரபாகு தடுத்துவிட்டனர். பிறகுகான் ஓரிடத்தும் பழுதுபெறாத பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்கையில் (21) அது சகல ஜகங்களையு மடியோடு நாசஞ்செய்வதுபோல் வானத்தில் கிளம் பலானதை வீரபாகு வதிசேக்கிரத்தி லதே யஸ்திரத்தினு லமுக்கிவிட்ட

னர். (22) பிறகு மெத்த வஸ்திரப் பயிர்ச்சியுள்ள அசுரனதிக கோப
ங்கொண்டு சகல சத்துருக்களையும் கறுவறுக்கலுற்ற வீரபாகுமீது நாரா
யணஸ்திரத்தை யேவினன். (23) அவரதையு மலகழியமாகவே யதே
யஸ்திரத்தினால் நிவர்த்தித்தனர். பிறகு மிகமாயாவியாகிய வசுரன் வீ
ரபாகுவினுடைய மிகுந்த பராக்கிரமத்தைக் கண்டு (24) அதிக ஆக்கி
ரகம் கொண்டு தூளிகளால் மிக விருண்டு கண்ணுக்கொன்றும் தெரியா
திருக்கையில் மாயாபலத்தினால் (25) பற்பல வருவங்களையெடுத்துப்
போர் முறையிற் சண்டைசெய்து ஒவ்வோ ருருவத்தாலு மனேக திவி
யாஸ்திரங்களைப் பிரயோகஞ்செய்தனன். (26) வீரபாகுவு முயுத்தரங்
கத்தி லவ்வஸ்திரங்களால் சூழப்பட்டவராகி சகல சத்துருக்களையும்
கொல்லலுற்ற வீரபத்திராஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்தனர். (27) அ
தைக் கண்டமாத் திரத்தில் மாயைத்தன்மையாலுண்டான வவையெல்லா
ம் நசித்துவிட்டன. மகாமாயாவியான அசுரனானவன் மறுபடியு மனேக
அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து (28) மாயையினால் தானிருந்து சண்
டைசெய்வதுபோல் வீரபாகுவைப் பிரமிப்பித்துச் சீக்கிரமாயோர்கூண
த்துக்குள், சுண்டெலி பொந்தில் நுழைவதுபோ லோர் குகைக்குள் நு
ழைந்துவிட்டான். (29) வீரபாகுவு மதுகண்டு திரும்பி யோடுவோனை
க் கொல்வது தகுதியல்லவென்று மனதிற்கருதி பிரயோகித்த வீரபத்
திராஸ்திரத்தைத் திரும்ப வாகர்ஷித்துக் கொண்டனர். (30) பிறகு
வீரபாகுவானவர், அசுரன் போனவழியோடே பார்ப்பதற்குத் தகாத
தும், மகா கோரமும், மகா ரொளவமென்ற நரகத்துக்குச் சரியானது
மான கிரொளஞ்ச பருவத்தின் குகைக்குள் நுழைந்து சென்றனர். (31)
மகா மாயாவியும், அசுராதமனுமான வக்கிரொளஞ்சன் அசுர வரசனாகிய
தாரகனது சொற்படி பலவித மாயைகளால் பிரமைகொள்ளச் செய்தா
ன். (32) அப்போது அந்தம் தமசு (குருட்டிருள்) என்ற மகா நரகம்
போ லங்கெங்கும் மிக வசாத்தியமான வந்தகாரத்தால் மூடப்பட்டது.
முந்தி யம்மலையினுள் பற்பல வழிகள் தோன்றிற்று. (33) அனேக வி
தங்களும் மிக பயங்கரமுமாகிய அவ்வழிகளெல்லா மங்கங்கு மறைக்க
ப்படலாயின. வீரனு மவ்வெல்லா வழிகளிலும் போய்ப் போய்த் தி
ரும்பினர். (34) கேளீர் செளனகாதி முனிவர்களே! அவர் அக்கிரொள
ஞ்சனுடைய மாயையாலே தாரகனைக் காணக்கூடாமல் வெகுநேரமளவு
ம் சித்தத்தில் மிகுந்த சிந்தைகொண்டனர். (35) அத்தருணத்தி லப்
பேர்க்கொத்த மகா வீரனே யிவ்வாறு மனத்துன்பம் கொண்டிருக்கை
யில் உலகினில் மற்ற யாவரானாலும் செத்தே யிருக்கவேண்டு மென்ப

து நிச்சயம். (36) “பாம் வேறே; அல்லது நமக்குக் கலக்கமோ; இல்லையாகில் கனவோ; இல்லாவிடில் நமக்குப் பிரமமோ; ஓ! இவை நம்கைகளல்லர்; இவை வேறு; வில்லும் வேறு, அம்புகளும் நமதல்லர்.” (37) சுற்றிலு மடைக்கப்பட்டிருக்கிற மார்க்கத்தி லெங்குதான் போவதற்குத் தரும்”. என்றிவ்வாறாகக் கலக்கமுற்ற வீரபாகுவிற்கு சித்தம் மிகுதியாகப் பிரமைகொண்டது. (38) இவ்வாறாக வீரபாகு தாமதிக் கையில் வீரகேஸரிமுதலிய மற்ற எட்டுவீரர்களும், இலகூம் பூதகணங் களும் கீம்பத்தினுக்கு கணுதிபர்களும் அவர் போனவழியாகத் தொடர்ந்து, கொஞ்சமேனு மாலோசிக்காமல் பலத்தினால் மதோன்மத்தர்களாக உயிர், சுகம்முதலியவைகளைச் சந்தேனும் பாராட்டாமலக் குகையினுட் புகுந்தனர். (40) அசுராதமனவர்களுடைய மார்க்கத்தையு மடைத்துவிட்டபடியால் அக்குகைக்குள் நுழைந்தமாத் திரத்தி லவர்களும் மோகமடைந்து விட்டார்கள். (41) அவர்களும் மயங்கிப்போனதைக்கண்டு அவன்ஜயம் கைக்கு வந்துவிட்டதாக நினைத்தான். இவ்வாறாக அவ்வீரர்களெல்லோர்களும் கிளொஞ்சகிரியின் குகைக்குள்ளடைக்கப் பட்டா னபொழுது (42) பலசாலியானவக் கொடிய தாரகன் பெரியரதத்தோடு வெளியேவந்து அசுரர்கள் துயினை வாங்கலுற்றவர்களும், மகா பயங்கரர்களுமான கணக்கூட்டங்களை (43) க்கொல்லக்கருதி யதற்காக முற் றும் சன்னத்தமாகி பிறகு நானோடு வில்லையும், என்றமகூடியமான பாணங்களையுடைய வம்பராத்தூணிகளையு மெடுத்துக்கொண்டு (44) ரதத்தின்மீதேறிக்கொண்டு வீரபாகுவைத் தொடர்ந்துவந்த ஸ்ரீஸைநானியுடைய சேனைகளைத் தொம்ஸஞ் செய்தனன். (45) அச்சேனைகளும், நடத்துவதற்கான தளகர்த்தனற்றிருந்தும் அனேகவித ஆயுதங்களோடு அவ்வசுரனுடன் வெகுநேரமளவும் வலிமையாக வுடித்தம் செய்தது மிகவுமாச்சரியம்போ லாயிற்று. (46) அவர்கள் கற்களாலும், அனேகவிருகூத்தங்களாலும், மகா பெரியவைகளான மலைகளாலும் தூற்றுக்கணக்குகளாயும் ஆயிரக்கணக்குகளாயு மெறிந்து வெகுதேரியத்தோடு போராடினார்கள். (47) உயுத்தத்திற் கைதீர்ந்த தாரக சத்துருவானவன் ஒருவனையிருந்து அனேகம் சைனியங்களோடு போராடுகையில் மகா கோபமுற்றவனாகி யப்பெரும் சைனியங்களால் வருஷிக்கப்பட்ட அம்புகள், கற்கள், மலைகள் முதலியவைகளைச் செதற்செதலாய்த் தவடுபொடியாக் கினன். (48) மகா மனோதாந்தியமுடைய, சகல அசுரர்களுக்கு மதிபனான தாரகன், மதம் மேற்கொண்ட யானையானது கடுஞ்சினத்தோடு அனேகம் கமலமலர்களால் நிறையலுற்ற தடாகத்திலிறங்கிச் சின்ன

பின்னமாக்குவதுபோல் தேவசேனைகட் கதிபராகிய ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணிய னுடைய தளங்களைக் கலக்கலுற்றனன். (49)

நாற்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் சுக—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்

பிறகு நாயகனற்ற, வீரபாகுவின் பெருஞ்சேனைகள் முறியடிக்கப்பட்டவர்களாகி பாதுகாப்பேரில்லாமல் ஹாஹாவென்று கதறி மிகவாதுரர்களாகவாயினர்கள். (1) அவர்களிவ்வாறாக மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு ஒருவர் போனவழியில் ஒருவர்போகவில்லை. (1½) அவர்களிலொவ்வொருவரும் கர்ஜனைசெய்கின்ற தாரகனால் தீக்ஷணமான பாணங்களாலடிபட்டு உயிரைக்காப்பதிற் கவலையுற்றவராகித் திக்குவிதிக்காய்ச் சென்றோடிவிட்டார்கள். (2½) விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களும் மிகவும் பயந்து நடுக்கமுற்றார்கள். (3) இவ்வாறு கதறுதலையும் தேவர்களுடைய பயத்தையும் நாரதமுனிவர்கண்டு சீக்கிரத்தில் தேவசேனாபதியாகிய கந்தபிரான் முன்பாகச் சென்று (4) மகா வித்துவானாகிவசு சுப்பிரம்மணியஸ்வாமியை மிகுந்த பக்தியுடன் வந்தனித்து மனவச்சத்துடன் கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்று பின்வருமாறு கூறினார்:— (5) “ஓ! பகவானே! இப்போது நமது வீரபாகுமுதலிய ஸகல கணங்களும் கிளைஞ்சுகிரியின் குகைக்குள் புகுந்து பிறகு திரும்பிவரவில்லையே! பிரபுவே! (6) ஓ! ஜகதீசா! அவர்களசுரமாயையால் பிழைத்திருக்கிறார்களோ இல்லையோ தெரியவில்லை. அவ்வீரபாகுவின் சேனைகளெல்லாம் திசையெங்குமோடி யொளிந்தன. (7) தேவர்களுடைய நெஞ்சத்திலு மசுரபய மிரட்டித்துவிட்டது. ஓ! தேவாத்தேவா! இவ்வாறு பெரும்பீதியினின்று எங்களை யெப்போதும் காப்பாற்றிடல் வேண்டும்” (8) என்று நாரதமுனிவர் கூறியதை ஸ்ரீ மகாதேவரது புதல்வன் கேட்டருளியதக்ஷணத்தி லெரித்துவிடுவதுபோற் கோபத்தினுற் கண்கள் சிவக்கலுற்றுத் திருவாக்குரைத்ததாவது:— (9) “ஓ! கோ! இப்போதே துராத் துமர்களாகிய வசுரர்களின் குடியை யடியோடு வேரறுத்துவிடுகின்றோம்: இப்போதே தேவர்களசுரபீதியை விட்டுவிட்டோம்” (10) உலகி

வினிலம்மைச் சரணமடைந்தவர்களுக்குப் பயமேது? அழிவுதானேது? இச்சகமத்தில் நமதடியார்களுக்குப் பகைளுதே? பிணியேது? (11) யாதாமொரு மானிடப்பதரானவன் அறிவீனத்தாலெம் தடியார்களைப் பகைக்கின்றானே அவன் நம்மையே பகைத்தவனாகின்றான். நமக்கப்பராதஞ்செய்வோனை மன்னிப்போம்: அத்தூரத்துமாவை யொருக்காலுமன்னியோம். (12) இந்திரனாலாதரிக்கப்படினு மவனைத்தொலைத்துவிடுவோம். பார்தனில் நமதடியார்களை யாதரிப்போரையே யாம் காப்பாற்றுவோம். (13) இதோ! ஓர் நொடியில் அசுராதமனாகிய க்ரௌஞ்சனைப் பிளந்தெறிந்து அவனது மாயையாற் பிரமை யடைந்திருக்கிற வீரபாகு முதலியவர்களை யு மெழுப்பிவிடுகின்றோம். (14) உயுத்தத்தின் கண் முந்தியத் தாரகாசுரனை யோர் நொடியிற் கொல்லுகின்றோம். (14½) அவனே, தூரத்துமர்களாகிய அசுரசைனியங்களுக்கும், அவனது சகோதரர்களாகிய சிங்கமுகன், சூரபத்துமனில் விருவர்களுக்கும் ஆகியவெல்லோர்களுக்கும் ஸம்யமினியென்ற இயமப்பட்டனத்தில் சீக்கிரமாக விடந்தேடி வைக்கட்டும். (16) வாரீர்! வாயுதேவனே! நீரிப்போது சீக்கிரத்தில் குதிகைகளை யிரதத்திற் பூட்டி யோட்டுவதி லுமக்குள்ள ஸாரத்தியத் திறமையை யிப்போதே நன்குதெரிவிப்பீர்”. (17) என்று வாயுதேவன் ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணிய சுவாமியாலாதாவோடு சட்டனையிடப்பட்டவுடன் தேரின் கண்ணில்கூடும் குதிகைகளையும் பூட்டி யோட்டினர். (18) அப்போது தேவதுந்துபிகள், சங்கங்கள், கொம்புகள் ஆகிய விவ்வெல்லா வாத்தியங்களும், ஆயிரமாயிரங்களாயுள்ள நில்ஸானம், முராவம், டிண்டிமமாகிய விவ்வாத்தியங்களும் கோஷிக்கலுற்றன. (19) முனிவர்களோடுகூட தேவர்கள் ‘ஜயாவிஜயீபவா’ என்றது முதலான மங்களவாக்கியங்களைப் படித்தார்கள். வந்திகள் (பராக்கிரமத்தைத் துதிக்கிறவர்கள்) எல்லோர்களும் கட்டியம்கூறினார்கள்; வைதானிக கணங்களெல்லாம் (இராஜாக்களை விடியற்காலத்திலெழுப்புவதற்காக துதிக்கின்றபாடகர்கள்) அவ்வற்ற பராக்கிரமமுடைய வாறுமுகனது பிருகாவளிகேதங்களைப்பாடினார்கள். (20½) எக்காளம் போடுவோர்களும், கெர்ஜனை செய்வோர்களும், கூத்தாடுவோர்களும், தொடர்ந்து கூத்தாடுவோர்களுமான (21) காலாட்களுடைய சப்தங்கள் திசையெங்கும் பரவிமேலுக்குமேல் விருத்தியாயின. குதிகைகளின்களைத்தல்களும், யானைகளின்பிளிறுதல்களும் (22) தேர்க்கால்களின் கீழ்க்காரவோசைகளும் கடலோசைக்கு மேற்பட்டதாயின. அப்போது ஸௌபதியாகிய ஸ்ரீகந்தபிரானுடைய ஸேனையானது அசுரப்படைகளைவளைந்துகொண்டது. (23) அப்படைகளும் கடலைக்கடலெ

திருத்ததுபோலெதிர்த்துக்கொண்டது. பிறகு வீரவாதத்தொனியால் மட்டிலெதிரிவீரணத்தெரிந்துகொள்ளும்படியான புழுதியிருளில்மிகப் பங்கரமும், உரோமங்களைச் சிவிர்ப்பிககலுற்ற துமான வுடித்தம் நடத்தப் பட்டது. (24½) அப்போது “பிடி, அடி, இப்போதெங்குசெல்லுகின்றாய்? நில் நில்” என்று கோபத்தோடு சூரர்களால் கூவப்பட்ட கெடுபிடி வார்த்தைகள் கேட்கப்பட்டன. முந்தி ஸ்ரீசம்பு புத்திரனுடைய சேனையானது அசுர சேனையை வெற்றிபெற்றது. (26) பிறகு அசுரசேனை யிதையும், இது அதையும், மறுபடி அது இதையும் இவ்வாறாக, கடலின்கண் கீழ்காற்றினாலும் மேல் காற்றினாலு மொன்றோடொன் றடித்து மோதிக் கொள்ளப்பட்ட பேரலைகளைப்போல், ஒன்றோடொன் றடித்துக்கொண்டோமற்றி மாற்றி வெற்றி பெற்றது. (27) இதற்கிடையில் தாரகாசுரன் தன்பக்கத்தில் நின்ற வேர் ஸாமர்த்தியசாலியான தூதனைப்பார்த்து அவன் கையைப்பற்றிக்கொண்டுனாத்தாவது:—(28) “வாராய்! தூதா! அதோ! பற்பல வீரத்தினமயமானதும், விசித்திரமான துவஜத்தினுலலங்கரிக்கப்பட்டதும், சுவர்ணமயமான மற்றோர் மகாமேருபருவதம் போன்ற துமானவிரதமானது இச்சேனைக் கடல்நடுவில் கப்பல்போல் விளங்குகின்றதே! அது யாவருடையதென்பதை யிப்போது நீசோல்வாய்; (29½) அதின்கண்கோடிசூரிய பிரகாசமுள்ளவனும், திசைகளெல்லாமொனியால் பிரகாசிப்பிக்கின்றவனும், (30) உலர்ந்தகாட்டினிற்பற்றியஸாக்ஷாத் பிரளயகாலாக்கினியைப்போல் போர்முன்னர் கண்கொண்டொபார்க்கமுடியாதவனும், தேவசைனியங்களால்முற்றும்வந்தனிக்கப்படுவோனும், எல்லையற்ற வல்லமைகொண்டவனுமாக விளங்கிய இவன் யார்?” (31) என, அசுரப் பிரபுவாகிய தாரகனை நோக்கி யவ்வேவுகார னுத்தரம் கூறியவிதமோவென்றால்:—அவன் மகா வாசாலகனானும் அசுரன் முன்னர்வந்தனித்து வாய்பொத்திநின்று விண்ணப்பம் கூறியதாவது:—(32) “வாரீர் மகா வித்துவானாகிய வரசனே! யான் கூறிய வெனது விண்ணப்பத்தை யாலஸியமன்றியில் கேட்கவேண்டும்: யாவரொருவர் சகல லோகங்களையும் நடத்துவோரும், யாவராலு மெதிர்க்கப்பட முடியாதவரும், (33) ஸ்ரீ விஷ்ணுமுதலிய ஸகலதேவர்களை யு மிரகழிப்பதில் தொனாகொண்டவரும் சிவமைந்தனுமான ‘கந்தர் கந்தர்’ என்ற மகா பிரபுவோ அவர் இவர்தான். இவர் ஸம்பூர்ணமான பலபராக்கிரமங்களை யுடையவர்; இவர் சரணமடைந்தோனாக் கைவிடாது காப்பாற்றவல்லவர்: (34) இவர் பலம், சத்தியம், தைரியம், ஸாமர்த்தியம், வில்வித்தை இவைகளில்

ஐகங்களுக்குக் கர்த்தாவும், ஸர்வஞ்ஞனுமாகிய ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மகேசுவர னிலும் மேலானவர். (35) இவரது ஸௌந்தரியமோ மன்மதனுடைய கர்வத்தை முற்றுமடக்குவதற்கான பெரிய ஒளவுதமாகும். மன்மதன், இயமன், திரிபுராசுரர்கள், இவர்களையும் ஹாலாஹலவிஷம், தக்ஷணவே ள்வி இவைகளையும் நாசஞ்செய்த, (36) சந்திரனை யுச்சியலங்காரமாய்க் கொண்ட ஸ்ரீ ஐகதிசன்கட இவர்முன்னர் சண்டைக்குறித்தத் திறமைய ற்ற வராவார். இங்ஙனமாயி னுலகினில் மற்மெந்த வில்லாளி நானிவர் முன்னர் நிற்பதற்கு வல்லவர்? ஆனதுபற்றி தேவர்களைக் காப்பவரான இப்பேர்க்கொத்தவரைப் புத்திராகுவடைந்தவச் சிவபிரானே யுலகினி ல் தன்னியர்களுக்கெல்லாம் மிக தன்னியொன்று யான் நினைக்கிறேன். (37½) இல்லோககுருவானவர், ஸ்ரீ சிவபிரானாகிய தீபத்தினின்றேற் றிய தீவட்டிபோலாவார்” என்றனன். (38) இவ்வாறாகத் தூதனும் சொல்லப்பட்ட வசனத்தைத் தாரகன்கேட்டு தனது ஸாரதியைப்பார் த்து கெம்பீரத்தொனியுடன் வசனமுரைத்ததாவது:— (39) “வாராய்சாரதியே! லோகநாதனும், சூலபாணியுமான ஸ்ரீ ஐகதிசனது யாதொ ரு மைந்தனைவ னிரதத்தின்மீது கோடிசூரிய பிரகாசமாய் விளங்குகி ன்றானே (40) அப்பேர்க்கொத்த விச்சிறுவனிடத்திப்போது சிவசெ ய்தி யுரைக்கும்படி யிருக்கின்றது. ஆகையால் எதிர்த்தோரானியற்ற அவனது தேர்க்கெதிராக நமது தேரை, (41) கேளாய் மகா புத்திரா ஸியே! நமது கட்டளையின்படி சீக்கிரத்தில் தாமதமின்றி, யோட்டிநிறு த்து;” என்றறிக்கையிடப்பட்ட வவனது, திறமைபெற்ற சாரதியான வன் மிகவும் வணக்கத்தோடு வாயுவேகம் மனோவேகங்களையுடைய தே ர்க்குதிகைகளை விரட்டி சீக்கிரத்தில் சுப்பிரம்மணியசுவாமி ஸன்னதியிற் சேர்ப்பித்தனன். (43) தாரகனும் ரதத்தின்கண் விளங்குகின்ற, மன்ம தனிலும் மிக சுந்தரத்திருமேனியுடைய ஸ்ரீ சம்புகுமாரனைக் கண்ணுற் றவுடன் ஓர் கூணநேரம் இதுசெய்யத்தகும், இதுதகாதென்பதை யறி யாதவனுய் மோகித்துநின்றனன். (44) பிறகு கோடிசூரியப்பிரகாசமு ம், கோடிசந்திரக் குளிர்ச்சியும் பொருந்தியவரும், அலர்ந்த கமலமலர் களை யொத்த வாறுதிருமுகங்களையும், பதினெட்டு நேத்திரங்களையுமு டையவரும், பன்னிரண்டாயுதங்களோடுகூடிய பன்னிரண்டுகைகளாலங் காரமுடையவருமான ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியனை அசுரன்கண்டு எச்சரித்துக் கொண்டதாவது:— (46) “ஓ கோகோ! உலகங்களை நடத்துவோரு ம், உலகங்களுக்குப் பதியுமாகிய விப்பேர்க்கொத்த வும்மைமைந்தனாக வடைந்த, புவனங்களுக்கு பரமேசுவரானாகிய ஸ்ரீ சம்புவே ஸப்புத்திர வான். (47) நல்லது! அதிருக்கட்டும்; கேளீர்! சுவாமிவே! நானிப்

போதுணாக்கின்ற வெனதிவ்வசனத்தைச் சற்றுப்பிரீதியுடன் கேட்டுப் பிறகு மனம்போல் நடத்துவீர். (48) கேளீர்! பார்வதிநந்தனு! தேவர்களுக்கு மசுர்களுக்கும் ஜனனகாலம் முதலாக வொருவருக்கொருவர்பகையேற்பட்டதென்பது பரிசுத்தமாகியதே! அதை விலக்குவதற்கு யாவராலும் முடியா. (49) நாங்களோ அவர்களைத் துவேஷிக்கின்றோம்; அவர்களும் பவிஷ்டர்களாகிய வெங்களைப் பகைக்கின்றார்கள். ஆனால் வையெல்லாம் ஸ்ரீசந்திரசேகரனது திருவருளாலேயின்றிவேறில்லை. (50) நீருமச்சிவபிரானுடைய சுவரூபத்தையே கொண்டவராகியதால் அவர் போல் நீருமெங்களால் பூஜிக்கப்பட்டதக்கவர். இப்படியிருக்கில் நீரொவ்வாறெங்களோடு போர்தொடுக்க வரலானீரென்பதைச் சொல்வீராக. (51) விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களுமெங்களை வதைக்கலாவார்கள். நாங்களும்வர்களை வதைக்கலாவோம். வாரீர் ஸ்ரீசிவகுமாரா! நீரோவென்றால் எங்களுக்கு ஸாக்ஷாத் பரப்பிரம்மமாகிய பரமசிவனே” என்றனன். (52) அசுரன்கூறிய இவ்வாறு வசனங்களை ஸ்ரீ பிரபுகேட்டு நகைத்து அத்தாசுரனைநாக்கி வருத்தமின்றி யுத்தரமுரைத்திட்டதாவது:— (53) “அசுரர்களி விரதத்தினமீது வீற்றிருக்கின்ற நீயாவன்? நீ யானுநிமித்தம் நம்மிடத்துவந்து கலைக்கின்றாய்? உன்பெயரென்ன? நீ யிங்குவந்த காரியமென்ன?” (54) என, தாரகன் கேட்டு ஸ்ரீ ஹரமைந்தனுக்கு மறுமொழி கூறுகின்றான்:— “ஓ! சுவாமீ! உலகினில், சூரபத்துமாகுரனுக்குத் தம்பியாகிய வெந்தனைத் தாரகனென்று சொல்வார்கள். (55) எங்களுக்குங்களோ டொருக்காலும் கலகமில்லை” என, ஸ்ரீ கந்தமூர்த்தியுரைக்கின்றார்:— “கேளாய்! தாரகா! ஸ்ரீ ஜகதீசனானவர் இவ்வுலகங்களுக்குக் கர்த்தாவென்றும், தேவாசுரர்கள் முதலிய வெவ்வேலார்க்கும் பரமகுருவென்றும் பிரஸித்தியல்லவா? (56) அவரிச்சகங்களை மகாவல்லமை பொருந்திய சக்திகளால் செங்கோல்நடத்தித் வருகின்றார். ஈசவரனவ்வாறு செய்யாவிடி லவரெவ்வாறு உலகங்களுக்கு ஈசவரனாவார்? (57) இவ்வுலகங்களி லொவ்வொன்றுமோர் வறையறையைவிட்டு நீங்காமலிருப்பதற்காகவிச் சங்கரன் ஓரொல்லையாக விருக்கிறார். ஆகையால்தான்வரோரொல்லைக்கு நிர்வாணியான ‘ஸேது’ (அணை) எனப்படுகின்றார். (58) உலகுகளைத் திருமேனியாகக் கொண்டவப் பரமேசுவரனால் ஆதியில் தொழிலானது இருவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டது. விதிப்படி செய்யத்தகுவதொன்றும், விலக்கின்படி (59) நீக்கத்தக்கது மற்றொன்றுமே. இவ்விதமாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய திருக்கட்டளையானது தேவாசுரர்களாலு மதிக்காமிக்கத் தகாததே. அவ்விலக்காகிய தொழி

லைச் செய்வோன் துஷ்டனென்றும், மற்றதைச்செய்வோன் சிஷ்டனென்றும் சொல்லப்படுவான். (60) அத்திருக்கட்டளையை மீறிநடக்கின்ற துஷ்டன் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய தண்டனைக்குள்ளாகின்றான். அக்கட்டளைக்குட்பட்டு நடக்கின்றவனோ அவரதுனுக்கிரகத்துக்குப் பாத்திரானுகின்றான். துஷ்டசிஷ்டர்களுடைய வறையிவ்வாறிருக்க (61) நீங்களோ உலகில் யெப்போதும் முற்று மகாரியங்களுைய நடத்திவருகின்றீர்கள். நாள்தோறும் பிராணிகளுக்குத் தீங்களிப்போர்களும், யாகம்செய்தல், ஆலயப்பிரதிஷ்டை, வாபீகூப தடாகாதி நிர்ம்மாணங்கள்முதலிய ஸத்கிருத்தியங்களுக்குக் கெடுதிசெய்வோர்களோ யிருக்கின்றீர்கள். (62) புவனங்களனைக விதமாக வுண்டாகியிருக்கின்றன, உண்டாகின்றன, உண்டாகவும் போகின்றன. எல்லாம் ஸ்ரீ ருத்திரசுவுரூபமேயென்றும், அவரோ எல்லாஜகங்களுக்கும் கர்த்தாவென்றும், அச்சகங்களுக்கு மேன்மைகொண்டவ ரவர்தானென்றும் வேதத்திற் கூறுகின்றது. (63) ஸ்தாவர ஜங்கம வடிவமாகவிருக்கிற ஜகமே அவரது திருமேனி; அச்சகத்தாலே ஸ்ரீ சங்கரன் சரீரமுடையோராகின்றார். ஆகையாவிச்சகத்தின் கண்ணுள்ள வெந்தப்பிராணிக்காயினும் அனிஷ்டத்தைச் செய்கின்றவ (64) னச்சிவபிரானுக் கனிஷ்டத்தைச் செய்வோனாகவே யுலகினிலெண்ணப்படுகிறான். விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களுமோ அவரது செங்கோல்முறை நீதிக்குட்பட்டு நடக்கின்றவர்கள். (65) ஸ்ரீ ஜகதீசனான வெமதுதந்தை அவர்களையும், முச்சகங்களையும் பாதுகாப்பதற்காகவும், உங்களைத் தொலைப்பதற்காகவுமே நம்மைத்திட்டமிட்டிருக்கிறார். (66) ஆகையால்தான் யாமிப்போது பலவித சதுரங்க சேனைகளோடுகூடிய மிகுதியான தளங்களுடன் உங்களோடு யுத்தமாடுவதற்கு நாமே நேரிவிங்கு வரலுற்றோம். (67) “அடா! தாரகா! நீ நம்மைப்பாலகனென்றெண்ணி யவமதிக்கவேண்டாம். இப்போதே யுத்தம்செய்; உனதுமுத்த சகோதரர்களுக்கு மிப்போதே யிச்சங்கதிகளைச் சொல்லியனுப்பு; தாமதம்செய்யாதே. (68) இன்னமும் சொல்லுகின்றோம் கேள்! உனது பிராகாரங்கள், கோட்டைகளிவைகளைத் தளங்களைக்கொண்டரணிப்பாய்க் காத்துக்கொள். நீ நமது பார்வையிலகப்பட்ட பிறகு உயிர்பிழைத்து மீண்டுபோவதில்லை. (69) உங்களால் துன்பமளிக்கப்பட்ட விஷ்ணு, பிரம்மன், இந்திரன்முதலிய தேவர்கள் ஸ்ரீ தேவாதிதேவனுடைய சன்னிதானத்தில் பயத்தினால் கதறி

முறையிட்டார்கள். ஆகையினாலிப்போது உனது துஷ்டக்குடிப்பூண்டை யோர் நொடிக்குள் முடித்துவிடுகின்றோம்” என்றனர். (70)

நாற்பத்தொன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௪௨—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்

ஸ்ரீ வடிவேலனுடைய விவ்வுண்ணமான வசனங்களைத் தாரகன் கேட்டுச்சினந்தாலுபுகள் துடிக்கலுற்றுப் புருவங்களை நெரிப்பதனால் கண்கள் வக்கிரமாகி, (1) யடிக்கடி பெருமூச்சுவிட்டு மறுபடி யுரைத்த தாவது:—“நீ யாதுமறியாத குழந்தை; எப்படியிங்கு சண்டைக்கு வரலுற்றாய்? (2) நாங்களோ மகாபலசாலிகளான சூரர்கள்: முன்வைத்தகாலேப் பின்வாங்கிப் புறஞ்செல்லாதவர்கள். மேலுமகூரெல்லோர்களு மியற்கையாகவே நெஞ்சத்திலேமற்ற கொடியோர்கள். (3) (நீ யுரைத்து) ஸ்ரீ பரமேசுவரனது திருக்கட்டளை யெங்களுக்குரித்ததே. நீ விலக்காகச் சொன்னதே யசுரர்களுக்கு விதிமுறை. அன்னியர்களின் தருமத்தை நன்காசரிப்பதைப் பார்க்கிலும் தனது தர்மம் தூர்க்குணமாயினு மதையனுஷ்டித்தலே நல்வாழ்வுக்குரித்ததாகும். (4) எங்களதசுரர்கள் நாள்தோறு மாயிரம் முறையாக எல்லாத் தேவர்களுடைய மிகுந்தவலி மையை யு மடக்கியவர்களை வதைக்கின்றார்கள். (5) இந்திரனும் போர்முனையிலெங்கள தம்புகளால் வஜ்ஜிராயுதத்தை யிழப்பித்து முறியடிக்கப்பட்டனன். மேலும் நம்மால் திக்பதிகளெல்லோரும் ஆசையொழிந்து திக்கற்றவர்களாகச் செய்யப்பட்டார்கள். (6) பிரம்மனுமதிசீக்கிரத்தில் ஜயிக்கப்பட்டான்; அவன் பிரம்மாஸ்திரம் நம்மால் விழுங்கப்படலாயிற்று. (6½) நல்லது! அவையெல்லாம் நிற்கட்டும்; விஷ்ணுவானவன் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய சரணத்தில் தனது கண்ணைப்பிடிங்கி யர்ச்சித்ததனது லம்மகேசுவரன் பிரீதிகொண்டவனுக்கருளிய ஆயிரம் சூரியர்கள் போன்ற பிரகாசமுடையதும், சத்துருக்களாகிய விருளுக்குச் சூரியனாகியதும், பகைஞரிடத்துச் செல்லும் பராக்கிரமத்தை யுடையதுமான ஸுதர்சன (சக்கிரம்) மானது (8) போர்முனையிற் புறங்காட்டிப்பயந்தோடுகின்றவன் விஷ்ணுவால் சண்டையிற்றுரிதமாக நம்ம்துவிடப்பட்டதிலது நமது மார்பினில் மோதி (9) ஆரங்கள்மழுங்கிவிழ்

பிறகுநாம், இலக்குமிக் கணவனைக் காப்பதான மிகவொளிபொருந்
 தியவச் சக்கிரத்தை வலிமையாற்பிடித்துப் பதக்கமாகக் கழுத்தினில
 னிந்தனம். (10) மேலும் ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுத
 ம், அஞ்சனம், புஷ்பதந்தம், சார்வபௌமம், ஸுப்பிரதீகம் ஆகிய
 வித்திக்கஜங்களெல்லாம் (11) நமது துதிக்கையிடியால் மஸ்தகங்கள்
 பிளக்கப்பட்டுத் திக்குதிக்காயோடிவிட்டன. நல்லது! இப்போதுவீர
 பாகுவும், உனது மற்றதம்பிகளுமெங்கே? (12) அவர்களும் உனதில
 கூடும் கணங்களும் கிளொஞ்சுகிரியின் குகைமத்தியிற் சிக்கிக்கொள்ளப்
 பட்டார்கள். (12½) உனதாயிரம் வாகினிசேனைகளு மவர்கள்மகா வீரர்
 களாயினும் சண்டையிலெனது சரத்தாலடிபட்டுச் சிண்டவிழ்ந்து முண்
 டமாகி மறுபடி திரும்புவதற்கிடமின்றி தெருத்தெருவாய்து சையெங்
 கும் சிதறினார்கள். (14) இவையெல்லாவற்றையு மிப்போது நானந்
 தக்கரணத்திற் சிந்திக்குமளவில் ஒருவனும் பதினாறுவயதளவு முயுத்
 தத்தொழிலுக்குத் தகுதியில்லர். (15) மேலும் கேளாய்! ஆக்கினைய
 னாகிய பாலகா! உங்கள்மீதெங்களுக்கு யாதொருபகையுமில்லை. உல
 கத்தி 'விளங்கன்று பயமறியா' தென்பது பிரசித்தமான வதந்தி. (16) ஆ
 கையாலுனது தாய்தந்தையரிடத்துத் திரும்பிச்சென்று சுகமாயிரு"
 என்று தாரகனுரைத்திட்ட வசனங்களை ஸ்ரீமகேசுவர சுதன்கேட்டு (17)
 கோபத்தினு லுதடு துடிக்கலுற்றவராகி ஏளனமாகக் கனித்துச் சில
 மொழியளித்ததாவது:—“அடா துஷ்டநடத்தைகொண்ட தாரகா! நெடு
 நேரம் இவ்வாறாக வீணய்ப்புகழ்ந்து கொள்ளுகின்றாய்: (18) விஷ்ணு
 சக்கிரமானது பதக்கம்போலெனது மாப்பினிலிருக்கின்றதென்று நீபுன்
 னகைப்போடு பிதற்றுகின்ற தற்புகழ்ச்சி யெல்லாம் நிற்கட்டும். (19)
 நமதிஷ்டத்தின்படி நாமிருக்கின்றோம், போகின்றோமல்லது யுத்தம்தான்
 செய்கின்றோம், நீ பிதற்றிய வீரவாதங்களை யாமிப்போது நினைக்கநினை
 க்க நீ கேவலமற்பப் பதொன்று நமக்கு விளங்குகின்றது. நாம் விளக்
 கிய வுண்மைப்பொருளை நீ கலக்கம் கொள்ளாமற்கேள். (20½) விஷ்
 ணுசக்கிரத்தைக் கூட வென்று மிக வெகுமானத்துடன் புகழ்ந்து
 கொண்டாய். (21) மகா பராக்கிரமமுடைய கவிராயரால் 'கூட' என்ற
 மொழி நன்குபயோகிக்கப்பட்டது. சத்துருக்களால் ஸகிக்கமாளாத
 வச் சக்கிரத்தினுடைய மகிமையைக்கேள். (22) நகூயாகத்தின் யுத்த
 முனையில் ஜயசாலியான விஷ்ணுவால் முந்தி வீரபத்திரன்மீது பிரயோ
 கிக்கப்பட்டவச் சக்கிரமானது, ஓரிடத்தும் பழுதுபெறாததாயினும் (23)
 அவர் பூண்டிருந்த சிரமுண்டமாலையி னோர்முண்டத்தலைவால் விழுங்கப்

படலாயிற்று. (23½) மேலும், பூர்வத்தில் விஷ்ணுவால், தேவர்களுடைய சபையில் ஓர் முக்கிய கணமாகிய பூதத்தின் மார்பின்மீது அச்சக கிரமானது பிரயோகிக்கப்பட்டபோது, கண்ணுற்றமாத்திரத்திலது முனை மழுங்கி ஓர் துரும்பாக மதித்து அப்பூதத்தால் பகழித்துவிடப்பட்டது. (25) இன்னமும், முந்தியோர்தடவையச் சக்கிரமானது, ததீசமுனிவர துடலெலும்பி லடிபட்டமாத்திரத்திலதன் கூர்வாய்கள் சிதறலுற்றதாயிற்று. அவ்விந்தச்சக்கிராயுதமானது உன்னுற் கொண்டாடப்பட்டது. (26) நம்முன்பாகவுனது செளரியத்தைப்பற்றி யிவ்வாறெல்லாம் புகழ்ந்துகொண்டாயல்லவா? இப்படிப்பிதற்றுகின்றவுன்னை யிப்போதோர்கூணத்துக்குள், சண்டையில் நமது வேலினுற் துணுக்குத் துணுக்காய்ச் சித்திரவதை செய்வதாக நமது மலரடிமீது சபதம் செய்யுன்றோம். (27½)

நாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் சக—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

ஸ்ரீ குமாரசூர்த்தி யிப்படியுரைத்த மாத்திரத்தில் தாரகன் கோபாவேசங்கொண்டவனாகி மிகவும் வலிமைகொண்டதும், பெரிதுமான தனுசையெடுத்து நானேறிட்டு (1) மிகுந்த நானேசையினால் பத்துத்திக்குகளையும் நிரப்பி சுவாதிநகூத்திரத்தில் சுக்கிரன் சேரும்போது மேகம் பொழிவதுபோல் பாணங்களைப் பலவாறாகச் சொரிந்தான். (2) அச்சரமாரியா லோர்நொடிக்குள் னெல்லாத்திக்குகளும், சூரியமண்டலமும் மறைக்கப்பட்டன. அப்போது வானத்தினின்றெங்கும் கொள்ளிக்கட்டைகளும், நகூத்திரங்களும் விழுந்தன. (3) சமுத்திரங்களெல்லாம் கொந்தளித்தன. பூமியும் நடுக்கமுற்றது. ஸ்ரீ கந்தபிரானும் பெரிய தனுசையெடுத்து நானேசையாலெங்கு மொலிக்கச்செய்து (4) பாணங்களால் மிக கொரோமானவச் சரமாரியையும் விலக்கவிட்டனர். (4½) பிறகு தாரகனும் கிருஷ்ணஸர்ப்பங்களுக்கு நிகரான பத்துலகூதம் சரங்களை யாக்கிகதத்தோ டாகுமாரன்மீது பிரயோகித்தான். (5½) அம்மகாவீரன்வற்றையு மகூணத்திலே வணக்கமுற்ற கணுக்களையுடைய பத்துலகூதம்பாணங்களா லொழித்துவிட்டனர். (6½) பிறகு தாரகனும் புன்னகைப்புற்றவன்போல் தனதுபெயர் முத்திரைகொண்ட பத்

துபாணங்களைச் சுருக்காய்க் கந்தன்மீது சந்தானித்தான். அப்போது பிரபுவும் போர்க்களத்தில் விளையாடியவர்போல வைகளை நீக்கினர். (8) பிற்பாடகங்காரம்மாண்ட குரனான தாசகன்சாரதியை யுரைத்ததாவது:— “அடா! சாரதி! யாமிப்போது போர்க்களத்தில் சண்டைசெய்ய வாசை கொண்ட, சங்கரசுதனோடு சமரலீலை சாதிக்கின்றோம்; நீ அசுவங்களை வலசாரி யிடசாரியாய்ச் செல்வித் துனது சாமர்த்தியத்தை யெமக்குச்சு ரிகாட்டுவாய்;” (10) என, சாரதியும்பபடியே பாக்கியமென்று அவனது குதினைகளை யோட்டினான். குதினைகளும் வலசாரி யிடசாரியாகக் கரகாவென்றதிவேகமாகச் சுற்றலுற்றது. (11) யுத்தத்தில் ஜயசீலனான சரவணபவனும் சாரதியாகிய வாயுதேவனை நோக்கியுரைத்ததோ வென்றால்:— “கேளீர்! வாயுதேவனே! நமது ரதத்தையும் நீர் சுற்று நேரம் மண்டலாகாரமாகச் சுற்றுவிப்பீர்” (12) என, மிக புத்திசாலியான வாயுசாரதியு மதிசீக்கிரத்தி லிலகூதம் குதினைகளையும் அசுரனி ரத மிடசாரியாகச் சுற்றுகையில் வலசாரியாகவும், அது வலமாகச் சுற்றுகையி லிடமாகவும் மனோவேகமாக வோட்டினர். (13½) இவ்வாறாகப் பிரபுவினுடைய ரதமும் அசுரன் ரதமு மொன்றோடொன்று சுற்றுகையில் (14) யுத்தத்தைக்காக்கிபெறக் காதல்கொண்ட, சித்தர்கள், சாரணர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள் இவரெல்லோர்களும் மிகுதியான மலர்களைக்கையிற் கொண்டவர்களாக வானமெங்கும் மறைத்து நின்றார்கள். (15) பிறகு தேவப்பிரபுவும் அசுரப்பிரபுவும், துரிதமாக வில்லெடுத்து எங்குமொலிப்பிக்கும்படி குணத்தொனி செய்து கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே! அவன்மீதவரும், இவர்மீதவனு மொருவரோடொருவர்கைச்சுருக்குள்ளவர்களும், வெற்றியை விரும்பியவர்களுமாய்ச் சரமாரி பொழிந்துகொண்டார்கள். (16½) சினத்தினுற் கண்கள் சிவக்கலுற்ற தாசகன் தேவர்களுக் கபயமளிக்கலுற்ற பிரவுவையும், பூமியையும் வானத்தையும் பாணங்களா லொரோமுட்டாய்ச் சடிதியில் நிரப்பிமறைத்தனன். (17½) தர்ப்பப்புல்லின் துனிபோன்ற தீக்ஷணியமுள்ளபுத்தியுடையவரும், மிக பிரதாபமுடையவரும், கைச்சுருக்குள்ளவருமான ஹரகுமாரனுமையெல்லாவற்றையும்விரைவாகப்பறக்கவடித்து, (18½) பின்னரோர்சாந்தினுலர்த்திகளுக்குப்பூரிதாதாவும், (இரப்போர்களுக்கு மிகுதியாய்க்கொடைகொடுப்போர்) பிரத்தியர்த்திகளுக்கும் பூரிதாதாவு (சத்துருக்களை மிகத் துண்டிப்போர்) மாகிய ஸ்ரீமகாபிரபுவானவரசுரனுடைய வில்லைத்தானம் (கண்டனம்) செய்தனர். (19½) பிறகத்தாசகன் முறிந்தவில்லையெறிந்துவிட்டுவேறுதிடமான வோர்வில்லை (20) விரைவினிலெடுத்து அ

னேகமாயிரம் பாணங்களைத் தொடுத்தடித்தனன். பிறகு சரவணபவனும் சிலவம்புகளா லவைகளை யி லகுவாய்த்தொலைத்துவிட்டு (21) பின்னுமிலக்ஷபாணங்களால் வனதற்புதமான வித்தனுசையும் சேதித்துத் திரும்பவும் சில் மகிமைபொருந்திய சரங்களால் தாரகனது மர்மஸ்தானங்களிஷ்டத்து நோகப்பண்ணினர். (22) மேலும் சிங்கக்குட்டிபோன்ற விக்கிரமத்தையுடையவப் பாலகுமாரனிரண்டேபாணங்களா லவனது துநக்கையையு மிரண்டு கொம்புகளையும் துணுக்குத்துணுக்குகளாக வறுத்துத் தள்ளினர். (23) அதனால் தாரகன் மிகவாக்கிரகங்கொண்டு கிருஷ்ணசரப்பங்கள் போன்ற பலபாணங்களால் பிரபுவினுடைய விரதத்தினின்று அதன் துவஜத்தை வேறுகத்துண்டித்தது மிக வாச்சரியம்போலாயிற்று. (24) ஸ்ரீவடிவேலனு மெட்டுப்பாணங்களால் வனது வில்லைக்கண்டித்து பிறகு ஆயிரம் பாணங்களால் ஸாரதியையும் கொன்றுவிட்டனர். (25) அதன்மேல் மகா பலவானாகிய தாரகனும் தானே குதிகைகளை நடத்திக்கொண்டு பொற்பட்டங்கள் கட்டப்பெற்ற மற்றோர் வில்லையெடுத்து (26) ஆயிரம் சரங்களைச் சந்தானித்து ஸ்ரீஷண்முகனுடைய சாரதியாகிய வாயுதேவனை நோகப்பண்ணினான்; அதனால் கந்தன் சினங்கொண்டு (27) கைச்சுருக்கின்பேரில் தாரகன்மீது நூறுபாணங்களைப் பிரயோகித்துப் பிறகு ஆயிரம் நாராசபாணங்களை வில்லிற்பூட்டி யவனது நெற்றியிஷ்டத்தனர். (28) அவ்வாறாக நெற்றியிஷ்டப்பட்ட மாத்திரத்திலசான் மிகவும் மூர்ச்சைகொண்டான். அதைக்கண்டு மற்றோர்சாரதி வந்து அவனது தேரைப்போர்முனையைவிட் டப்புறமோட்டிப்போயினான். (29) பிறகு மகாரதர்களாகிய தாரகனுடைய வீரரொல்லோர்களும்கொண்டுவளைந்துகொண்டு (30) பாணங்கள், பல்லாயுதங்கள், விபாடங்கள், கைக்கத்திகள், அனேக சஸ்திரங்கள், ஆகாயத்தையளாவிய மலைகள், மரங்கள் இவைகளைச் சொரிந்தார்கள். (31) ஸ்ரீ தேவாதி தேவனுடைய குமாரன் மிக விளமைத் திருமேனியுடையோராயினு மசரர்களாகிய மேகங்களினின்று பொழியலுற்ற சரமாரியை விளையாட்டாக விலக்கி (32) யவ்வெல்லோர்களை யு மியமனாகிய வில்லறத்தோனுக்கு விருந்தினர்களாக்கினர். அதற்குள் மிகமூர்ச்சைகொண்டிருந்த தாரகன் களை தெளிந்தெழுந்து (33) கோபத்தினால் பரவசங்கொண்டு தனதுசாரதியை 'சீ! சீ யென்றுகிட்டி சைனியங்கள் யாவுமடிபட்டு மாண்டும் மகாவலிமையாய்ச் சடிதியிலெதிர்த்து (34) நேர்நோக்கிநின்று, சண்டையில் தன்படைகள் மாண்டுபோனதினால் சினத்தாற் கண்கள் சிவக்கலுற்றவனாகி ஸ்ரீ ஹரகுமாரன்மீது பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம்பண்

னிவிட்டனன். (35) ஓரிடத்தும் பழுதுபெறாததும், ஊழிகாலக்காற்
றுக்குச் சமனாகியதும், மகா பெருமை பொருந்திய துமானவ்வஸ்திர
மானது தாரகனுடைய வில்லினின்று கிளம்பி, (36) துரிதமாயடிக்கடி
கந்தபிரானுக்கு வந்தனம் பண்ணிக்கொண்டே யண்டையிற் சென்றவு
டன் ஜதக்குருவாகிய முருகனைத் துதிசெய்தது. (37) பின்னுமகாநா
லேவப்பட்ட ஆக்கனேயாஸ்திரம், யாமியாஸ்திரம், இந்திராஸ்திரம், வா
ருணாஸ்திரம், ஸௌராஸ்திரம், ஆஸுராஸ்திரம், கார்த்தர்வாஸ்திரம், யா
க்ஷாஸ்திரம், மிககடோரமும், சத்துருக்களைக் கொல்லுற்ற துமான ஸ
ம்மோஹநாஸ்திரம் (38) இவையெல்லாம் போர்முகத்திற் தேவனிடஞ்
சென்று மூர்த்திகரித்தஞ்சலி செய்து சிஷ்டர்களாற் பூஜிக்கப்படலுற்
ற ஸ்ரீ ஜகதீசனைத் தோத்திரங்கள் செய்தன. (39) பிறகவ்வசுரன் கோ
பத்தோடவைகளை 'சீ! சீ! யென்று திக்கரித்துணாத்து மகா மகிமை
பொருந்திய திவியமான பாசுபதாஸ்திரத்தை மனதினாற்பூஜித்து (40)
எல்லாவற்றையு மேககாலத்தில் நாசம் செய்யத்தக்கவவ் வஸ்திரத்தைத்
துரிதத்தில் வில்லிந்தொடுத்தனன். புவனங்களுக்கீசுவரனான ஸ்ரீகுமா
ரசுவாமியோவென்றால் மிகக் கொரோமுள்ளதும், ஓரிடத்தும் பழுதடை
யாததும், அண்டச்சுவறளவும் புவனங்கள்மீதக்கினி ஜுவாலைகளை வீசலு
ற்ற துமானவவ் வஸ்திரத்தையும் யுத்தகளத்தில் விளையாட்டாகவே யோ
ர்கையினாற்பற்றினர். (41) பிரம்மாஸ்திரம் முதலிய வெல்லாவஸ்திர
ங்களும் நிஷ்பலமாகிவிட்டபோது அசுரன் மகா கோபாவேசம் கொண்
டவனாகி ஸாரதியை நோக்கி யுரைத்தோவென்றால்:— (42) “அடா
எனது சேனைகளது அனீகங்கனையெல்லாம் பக்ஷிப்பதற் கேற்பட்ட சம
யசத்துருவாகிய ஸாரதியே! போர்க்களத்தி லொருவராலும் ஜயிக்கமு
டியாதவிச் சத்துருவை யவமானப்படுத்துவதற்கும், (44) இந்திரன்மு
தலிய தேவர்களின் கர்வத்தைப் பங்கப்படுத்துவதற்கும் சீக்கிரத்திலெ
னது ரதத்தை மறுபடியுமடிக்கடி யிடசாரி வலசாரியாய்ச் சுற்றிவிடு.
(45) மாயையின் மைந்தனாகிய தாரகனது கட்டளையின்படி ஸாரத்திய
விதிகளை நன்கறிந்த ஸாரதியானவன் சீக்கிரத்திற் குதிகைகளை நடத்தி
(46) கால்கூணத்துக்குள் எம்மகாரதத்தைப் பம்பரமாகக் கரகாவென்று
சுற்றுவித்தனன். அசுரனின்வாறு சுற்றும்போதே பொன்மயமான வ
டிப்புறங்களை யுடையதும், மனோரம்மியமானதும், (47) கமுகிறகுபூண்
டதும், தீக்ஷணியமான முனைகளையுடையதும், மிகதார்ட்டியமுள்ளதும்,
வணங்கிய கணுக்களையுடையதும், கிருஷ்ணசர்ப்பங்கள் போன்றவையுமா
னவாங்களைச் சடிதியிற் கோடி-கோடியாக வருஷித்தனன். (48) அவன்பா

ணங்களை யம்பராத்தூணியினின் றெடுப்பதும், வில்லிற் தொடுப்பதும், ச
டிதியில் விடுவதுமொருவராலும் குறிப்பிடக்கூடவில்லை. (49) தாரகன்
கையில்வில்லைப்பற்றிக்கொண்டு ஊழிகாலமேகம்போற் கர்ச்சனைபண்ணி
ச்சர்மாரி சொரிவதனாலெட்டுத் திசைகளையும், ஆகாசமண்டலத்தையும்
நிரப்பி மறைத்தனன். (50) ஸ்ரீ குமாரமூர்த்தியுடைய ஸாரதியான வாயு
தேவனும், முந்திப்பிரபுவால் கட்டளையிடப்படாதவராயினும் வீட்டினி
ல் தீப்பற்றுக்கையில் மூர்த்தனியமாகக் கூடுவதுபோல் தானாகவே மனோ
வேகமுடைய விலகலும் தேர்க்குதிகைகளையும் மண்டலாகாரமாகச் சுற்று
விர்த்தனர். (51½)

நாற்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் சசுவது அத்தியாயத்தி னிர்த்தம்.

பிறகு ஸ்ரீ மகா சேனரானவர் மகாமேரு மலைபோன்ற வில்லை
யெடுத்து நானேறிட்டு குணத்தொனியா லெட்டுத் திசைகளையும் சத்திய
லோகம் பாதாளலோகம் முதலியவைகளையும் நிரப்பிச் செவிடாக்கி (1½)
தாரகாசுரனாகிய மேகத்தினால் சொரியப்பட்ட சரமாரியை யடக்கவிட்டு
(2) கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! மகா சாமர்த்தியசாலியான
ஸேனானியானவர் ரதத்தின்கண் வீற்றிருந்து மிகவும் துரிதமாகக் கரகா
வென்று சுற்றி யருளினர். கோலாஹலமான விப்போர் முழக்கத்திலா
காசத்தின்கண் ணிடைவெளியின்றி போர்க்காகி கொள்வதற்கு லக்ஷி
யங்கொண்ட யக்ஷர்கள், சாரணங்கள், கந்தர்வர்கள், சித்தர்கள் இவர்க
ளால் நிரம்பப்பட்டது. (3½) பிறகு ஸ்ரீ குமாரனுக்கும் தாரகனுக்கும்
மிக கொரோமானதும், இருதிறங்களும் நெருங்கியதாற் பெருங்கூட்
டமுள்ளதும், மயிர்க்கூச்ச லடைவிக்கப்பெற்றதும், உவமையற்ற
தும், குறிப்பிடத் தகாததுமான வுயுத்தமுண்டாயிற்று. (4½) குமா
ரனுக்கும், தாரகனுக்கும் நடந்த வுயுத்தத்திற்கீடு குமாரனுக்கும் தாரக
னுக்கும் நடந்த யுத்தமேயாம். (5) ஒருவருக்கும் வெற்றியாவது தோ
ல்வியாவ துண்டாகவில்லை. கந்தன் கெவிக்கும்போதெல்லாம் தேவர்க
ள் பளா! பளா! வென்று மெச்சினார்கள். (6) சித்தர்கள், கந்தர்வர்க
ள், கின்னர்கள் இவரெல்லோர்களும் பூமாரி சொரிந்தார்கள். மற்றவ

ன் கெளித்தபோது அசுரர்கள் அவனை மெச்சினார்கள். (7) ஸ்ரீ சிவன் செல்வன் சகல சராசரப் பிரபஞ்சங்களையு மோர் சடிதியிற் சமுகரிக்கச் சத்துவமுடையோராயினும் ஸ்ரீபாலனான வேலன் கேவலம் லீலாவினோ தார்த்தமாக வசுரனுடனப்போதைக் கப்போ தெதிர்க்கெதிராகமட்டிப் பதில் செய்துகொண்டு (8) வினையாட்டுக்கிடமாக வுலகினிலொப்பில்லாதபடி கலகமாடினர். முந்தி ஸ்ரீ சம்பு புத்திரனா துண்டிக்கப்பட்ட துதிக்கையும், கொம்புகளு (9) மீசனது வரமகிமையினால் பின்னுமுண்டாயின. அதனால் பிரபு மிக வாக்கிரகங் கொண்டு மறுபடியும் துதிக்கையையும், கொம்புகளையும் (10) மறுத்தெறிந்தனர். பின்னுமவைகள் துண்டிக்கத் துண்டிக்க வுடனைக்குடனே யதிசீக்கிரத்தில் முளைத்து விருத்தியாயின. இவ்வாறாகத் துதிக்கையும் கொம்புகளும் ஸ்ரீ லேனானியாற் பலவாறறுக்கப்பட்டபோது (11) மாயாவிபாகிய வம்மகாவசரன் மாயைபால் வெல்வதற்கெண்ணமுற்றுப் பிரபுவானவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலே அசுரன் வினாவினில் தேரோடு கிளொஞ்சமலைக்குள் மறைந்துவிட்டான். (12) மிக துரத்துமாவும், லோககண்டகனும், மாயையில் மகா தேர்ச்சியுடையவனுமாகியவத் தாரகனக் கிளொஞ்சனோடு சேர்ந்து பல மாயைகளைச் செய்தான். (13) உடனே யக்கிளொஞ்சன் எல்கு மயமானதும், வெள்ளிமயமானதும், பொன்மயமானதுமான மூன்று பட்டணங்களாயினன். தாரகனோ வித்தியுன்மாவீ, தாரகாஷ்டன், கமலாஷ்டனாகிய திரிபுராசுரர்களாயினன். (14) அப்போதே ஸ்ரீ சம்பு மைந்தன் திரிபுரமெரித்த பரமேசுவரனாகி பூமியாகிய தேரில் வீற்றிருந்து ஓர் புன்னகைப்பு மாத்திரத்தினால் வெல்லாவற்றையு மெரித்து விட்டது மிகவு மாச்சரியம்போலாயிற்று. (15) பிறகு கிளொஞ்சன் மேகமாகவும், தாரக னிடியாகவு மாயினர்கள். உடனே ஸ்ரீ ஜகதீசன் சண்டமாருதமாகியவற்றை நாசமாக்கினர். (16) பிறகம்மலை கடலாக புருமாறினன். தேவர்களுக்குச் சத்துருவான தாரகனும் வடவாக்கினியாகியெயிர்த்தான். (17) ஸ்ரீ புலனேசனுமவற்றை யுள்ளங்கை நீர்போல் வினையாட்டாகக் குடித்துவிட்டனர். அதன்மேலுடனே கிளொஞ்சகிரி (பூமியைச் சுற்றுமுள்ள) சக்கிரவாள பருவதமாகி (18) மற்றத் தாரகனு மிருளுலகாயினன். அவற்றையு முமாமைந்தன் கோடிகுரிய பிரகாசமாகி தனது லீலையா லெரித்து நீக்கிவிட்டார். (19) அதன் பிறகு கிளொஞ்சன், இமயகிரி, நிஷதகிரி, விந்தியகிரி, மாலியவான், பாரியாதிரகம், கந்தமாதனம், மகாகிரியான ஏமகூடம் ஆகிய விவ்வேழுருபருவதங்களாயினன். மற்ற வசுரக்கேடனு மவனது மாயையினால் (21) கிராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புஷ்பதந்தம்

ஸார்வபௌமம், ஸுப்பிரதீகம் ஆகிய திக்கஜங்களாயினன். (22) இவ்வாறாகத் தாரகன் ஸ்ரீ குமாஸைப் பலவிதமாக மதிமயங்கச் செய்து மிகுந்த துன்பமளிக்கையில் மகா பராக்கிரமசாலியான ருத்திரகுமாரனும் துரிதத்தில் வச்சிராயுதத்தைப் பிரயோகித்து (23) அவ்வேழுமுதல பருவதங்களையும் சேதித்து எட்டு திக்கஜங்களையும் சண்டையி லோடச் செய்தது மிகவு மாச்சரியம்போலாயிற்று. (24) பிறகவ் விருவர்களில் ஒருவன் மிகக்கொடியதான அக்கினியாகவும், மற்றவன் காற்றாகவு முருவமெடுத்தனர். முருக நவற்றையும் மிக வாக்கிரகத்துடன் கால் கூணத்திற் சார்தமாக்கினர். (25) பிற்பாடு கிளொஞ்சன், கோடி பிரளயகாலாக்கினியைப்போன்றவனும், தாரகன் ஆயிரம் பிரளயகால சூரியர்களைப் போன்றவனுமாக யுத்தரங்கத்திற் சிவன் செல்வனை வஞ்சகம் செய்தனர். (26) இவ்விருவர்கள்தொளிகளும் மூவுலகின்மீ தெல்லாத்திசைகளிலும் பரவின. பூமியெல்லாம் நடுக்கங்கொண்டது. எல்லாச் சமுத்திரங்களும் மிகவும் பொங்கிக் கொந்தளித்தன. (27) சகல தேவர்கள், முனிவர்கள், சித்தர்கள், சாரணர்கள், பூதபதிகள் இவ்வொல்லோர்களும் பயங்கரானிகளாக வேடினார்கள். (28) அதன்மேல் சங்கர குமாரனும், வல்லமை யுடையோர்க்கெல்லாம் வல்லவனுமான சரவணபவன், சகல சத்தருக்களையும் நாசம் செய்யலுற்றதும், தனது சக்தியே இவ்வுருவங்கொண்டது போன்றதுமான சக்தியை (ஸ்ரீ வேலாயுதத்தை) ப் போர் முனையில், மாயாவியாகிய தாரகனுடையவும், கிளொஞ்சகிரியினுடையதுமான வுயிர்களை வாங்குவதற்காகத் தமதெல்லா வல்லமையுடனும் பிரயோகித்தருளினர். (29-30) அவ்வேலானது ஓர் கூணத்திற் குள் வானத்திற் சென்று, தன் றெனியினுற் திசையெங்கும் ஜாஜ்வலியமானமாய்ப் பிரகாசிப்பித்து விளங்கலாயிற்று. (31) மூவுலகுகளையும் நக்கி விழுங்கலுற்ற, பிரளயகாலாக்கினியது நாவைப்போல் பொறிகளைக் கக்கலுற்றதும், மணிகளாலும், சாமரங்களாலு மலங்கரிக்கப்பட்டதும், (32) ஊழிகாலத்திய அனேகமாயிரம் மேகங்களினிடி முழக்கம்போன்ற சத்தமுடையதும், பார்க்கலுற்ற சகல தேவர்களுடையமனோபீதியையும் தொலைப்பிக்கலுற்றதுமான (33) அவ்வேலானது அநாநிமிஷத்திற் குள்ளாகத் தாரகனது கற்பாறைபோன்ற மார்பையும், கிளொஞ்சகிரியையும் பிளந்து, சகல புவனங்களையும் மோகிப்பிக்கலுற்ற வம்மையைகளையும் சடிதியிற் சமுகரித்து, (34) முந்திக்கொல்லப்பட்டது போக பாக்கி நின்ற அவனது சேனைகளையு மொரோ தடவையி லோர் நொடிக்குள் மடித்துவிட்டது. (34½) மகா சாமர்த்தியசாலியும் அசுரர்களை யதம்செய்வோருமான கார்த்திகேயன் அசுரனது மாயையினால்

கொளஞ்சபருவத்தினுள் மோகத்தினால் மயங்கி நின்ற வீரபாகு முதலியோர்களை விரைவாக வெளியிலைழப்பித்தனர். (35½) அவர்கள் தூங்கியெழுந்திருப்பொரைப்போல் சுவபாவத்தின்படி தேகச் சந்திகள் சரிவரப் பொருந்தி யோர் கூணத்துக்குள் ளெழுந்தனர். (36½) தாரசுக்கொளஞ்சார்களின் சமூகாசுதையைப்பற்றிய மிக மங்களகரமான விவத்தியாயத்தைப் பக்தியுடன் நாள்தோறும் படிக்கின்ற அல்லது கேட்கின்ற மானிட சிரோஷ்டனைக் கண்டமாத்திரத்திலவனது சத்துருக்கள் பயங்கொண் டோட்டம்பிடிப்பார்கள். (38) ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவ ரிவ்வத்தியாயத்தைச் சிரவணம் பண்ணியதால் மகா பலசாலியான ஹிரணியகசிபு, ஹிரணியாக்ஷன், மிகவும் கொடியோனாகிய ஸோமகன் இவர்களை மெல்லாம் பேரில் முறியடித்தனர். (39) பலராமன் ஜயிக்கமுடியாத பல சத்துருக்களையும், இந்திரன் கொடிய பாதகர்களான பல வசுர்களை யு முயுத்தத்தில் வெற்றிபெற்றார்கள். (40) ஸ்ரீ பரமசிவ சுவரூபனும் பார்வதீ நந்தனருமாகிய கந்தன் சகல தேவர்கள், முனீசுவரர்கள், மானிடர்கள் இவர்களுடைய கேதமார்த்தமாக அவர்களது கண்முன்னிலே யிவ்வண்ணமாகக் கொடியோனாகிய தாரகாசுரன், வெகு மாயாவியான கிகொளஞ்சுகிரி, இன்னும் மற்ற அசுரர்கள் இவரெல்லோர்களையும் வெகு லீலாவிஸமமாகவே யுத்தாங்கத்தில் நாசம் செய்தனர். (41)

நாற்பத்தினுன்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் 46-வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்

வேலாயுதமானது தாரகனுடைய மார்பினிற் பாய்ந்து கொஞ்சமேனு மிரத்தப்பற்றுதலின்றி யூருவிப்புறம் செல்லுகையில் சமுத்திரத்தையதிகரித்த வோர் சத்தமுண்டாயிற்று. (1) அவ்வேலானது தாரகனுட்புகுந்து சென்றதோ வில்லையோ வென்றொருவராலு மறியப்படவில்லை. (1½) ஆனாலவசுர்க்கேட னுயரக்கிளம்பிக் கிளம்பிப் பல தடவை துடித்துக் கீழேவிழுந்து உயிரைவிடும்போதுதா நெல்லோர்களுக்கும் தெரியலானது மிகவுமாச்சரியம். (3) வேலினால் தாரகன் அ தம்செய்யப்பட்டதைத் தேவர்களும் முனீசுவர்களும்கண்டு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் ஸ்ரீ தேவன்மீது மலர்களைச் சொரிந்தார்கள். (4) சகல முனிவர்களும் ஜயாவிஜயீபவாவென்று பாடிக்கூத்தாடினார்கள். வீ

ரபாகுமுதலிய நவவீரர்களும், இலகூதம் கணுதிபர்களும், (5) லீம்பத்தி
 னான்கு தளகர்த்தர்களு மஞ்சலிகொண்டு ஸ்ரீ பிரபுவருகற் சென்று (6)
 அவர் முன்னிலையில் புலன்களும் மனதும் குளிர்ந்தவர்களாகிச் சுற்றிலு
 ம் நின்றார்கள். ஸ்ரீ சங்கராகுமாரனும் மிக சந்துஷ்டியுள்ளவராகியவ் வெ
 ல்லோர்களையும் திருக்கண்ணுற்றுத் திருவாக்குரைத்ததாவது:— (7)
 “வாரீர்! பரமசூரர்களே! நீங்களசுரக் கேடர்களால் மிகவும் துன்பமடை
 யப் பெற்றீர்கள். இப்போது தெய்வானுகூலத்தினால் மிகவும் பெரிய
 வச் சங்கடத்தினின் று ஸிடுபட்டீர்கள். (8). வாரீர்! புவனங்களைக்காக்கு
 ம் வீரர்களே! நீங்கள் நமதருளினால் ஸுகமாயிருங்கள்” என, அவர்கள்
 உத்தரம் சொல்லியதாவது.— “ஓ! பிரபுவே! ஸாக்ஷாத் ஜகதீசனாகிய
 தேவாரீருக்கையி லெங்களுக்கு (9) குறைவேது? துன்பமேது? ஹா
 னியேது? ஓ! தயாதிதியான ஜகதீசா! தேவாரீரது செந்தாமரைத் திரு
 வடிகளை நாடியோர்களுக் கெதுநானஸாத்தியம்”? (10) என்று சொ
 ல்லியவெல்லோர்களையும் அசுரர்களையடியோடு முடிப்போரான தயாதிதி
 யானவர் மிகவும் சந்தோஷிது வீரபாகுவை யருகிலழைத்து (11) துரா
 த்துமாவாகிய தாரகாசுரனால் முந்தி பிரயோகிக்கப்பட்டுத் தம்கையாற்
 பிடிக்கப்பட்டிருக்கிற உலகினிற் பழுதடைபாத திவிமமான பாசுபதாஸ்
 திரத்தை யவருக்கீர்தருளினர். (12½) அப்போது கற்பகவிருகூத மலர்க
 ளின் மாரியானது பொழியலுற்றது. (13) தேவதூதர்பிகள் முழக்கப்
 பட்டு வானமெல்லாமொலியால் நிரம்பலுற்றது. முனிவர்களும், சித்
 தர்களும் நர்த்தனம் செய்தார்கள். கின்னரஸ்திரிகள் கானம்செய்தார்
 கள். (14) அப்போது இந்திரன்முதலான தேவரெல்லோர்களும், சூர
 பத்துமனும், சிங்கமுகனும் ஸ்ரீசுப்பிரம்மணியசுவாமியினுடைய வேர்
 லீலாமாத் திரத்தினால் மாண்டுபோனவர்களாகவேயெண்ணினார்கள். (15)
 ஸ்ரீஜகதீசனவர்களுடைய களிப்பையும் திருக்கண்ணுற்றுப் போர்க்களத்
 தைவிட்டு இமயகிரிக் கெழுந்தருளினர். (16) பிறகு சத்துருக்களைத்
 தொம்சம்செய்கின்ற ஸ்ரீ ஸௌநாதியானவர் ஸகல தேவர்கள், கணுதிபர்
 கள், சேனைகள் இவர்களுடனங்கோஷதிப் பிரஸ்தத்தில் தங்கிப் பாட்டனா
 கிய பெயர்போனவக் கிரிராஜனை வந்தனித்துச் சீக்கிரத்தில் விடைபெற்
 றுக்கொண்டு அதன்மேல் தேவகிரிக்குச் சென்றருளினர். (17-18) அ
 த்தருணத்திலவரது கட்டளையின்படி சூரியனஸ்தமனமாயினன். அப்
 போது பிரபுவானவரத்தேவகிரிக் கணுக்கிரகமளிக்கத் திருவுளங்கொண்டு
 (19) தமதுசதுரங்க சைனியங்களையும்வகுநிறுத்திமகாரதனாகிய ஸ்ரீசிவன்
 செல்வன் மகிமைபொருந்திய ரதத்தினின்றங்கு (20) ஸாயங்காலத்து

ஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு அத்தேவகிரியா லதிதிபூஜைகள் செய்யப்பட்டவராகி மகா சந்தோஷத்துடன் அவ்விரவி லங்கு' வசித்தனர். (21) பிறகு தேவர்கள், அடியார்களுக்குச் சகல வித்திகளையு மளிப்போரும், சங்கரனுக்குப் புத்திரனுமாகிய வப்பிரபுஷிடத்து வந்து வந்தனித்து விண்ணப்பம் செய்துகொண்டதாவது:—(22) “ஓ! சருவகுண ஸம்பூர்ணராகிய பிரபுவே! தேவேசா! கந்தா! ஸைநாபதியே! தேவரீ ரிவ்விரவி லங்கு தங்கியருளல் வேண்டும். (23) ஓ! அளவற்ற மகிமைகளுக்கு மிருப்பிடமாகிய பகவானே! நாங்கள் தேவரீரைப் பூஜித்து அதனாலுண்டாகிய மனத்திருப்தியைப் பெறுவதற்குக் காமுருகின் றோம்; அதற்கனுமதி தந்தருளல் வேண்டும். (24) பிறகடியார்களுக்குக் கதீனராகிய முருகனத்தேவர்களுக்குப் பிரசன்னராகி யவர்கள் தம்மைப் பூஜை செய்யும்படி விடைகொடுத்தருளினர். (25) அதன்மேல் விஷ்ணு, பிரம்மன் முதலிய தேவரொல்லோர்களும் ஸ்ரீ ஜகதீசனுக் காலயம் கட்டுவதற்காக மிக நேர்த்தியான சில்பவேலைகளிற் தேற்சிபெற்ற விசுவகருமனை யழைத்து (26) “வாரீர்! விசுவகருமாவே! இத்தேவகிரியிலே ஸ்ரீ சங்கராகுமாரனுக்காக மிக சிரோஷ்டமும், மிகுதியான காந்திகளால் நிறையலுற்ற தும், இந்திரத் துவஜங்களால் விளங்கிய துமானவோ ர்பட்டணத்தையமைத்தல்வேண்டும். (27) அதில்கணங்களுக்கும் கணத்தலைவர்களுக்கும் வசிப்பதற்கு மிகவும் தகுதியான, பருவத்தின்கொடுமுடிகள் போன்ற வீடுகளையும் ஸ்ரீ ராஜா திராஜனுடைய செல்வனுக்கும், வசிப்பதற்குத் தகுதியுள்ள தும், மிக வற்புதமான தும், விசித்திரங்களான பல சித்திரங்களின் சோபைகளால் நிறைந்த தும், பற்பல வாலயங்களோடு, கூடிய தும், மிக வுயரமுள்ள துமான வோரரண்மனையையும் (29) நமது கட்டளையின்படி யிப்போதே துரிதத்தில் அமைத்தல் தேவை” என்றனர். பிறகு விசுவகருமனு மிவ்வண்ணமான, தேவச் சிரோஷ்டர்களுடைய கட்டளையைப் பெற்று அரைக்கணத்துக்குள் (30) ஸ்ரீ மகாதேவ தனயனுக்கு மிகவும் பிரியமுள்ள தான வோர் நகரத்தை மிக சாமர்த்தியமா யுண்டாக்கினன். விசித்திரமான பொன் மதில்களாலு மிசத்தின கோபுரங்களாலு மலங்கரிக்கப்பட்ட தும், (31) ஆயிரம் மேன்மெத்தைகளுள்ள வுப்பரிகைகளையுடைய தும், ஸகலவித விசித்தினங்களாலு மலங்கரிக்கப்பட்ட தும், இலகூதம் வீதிகளால் நிறைந்த தும், பூப்பந்தல்களால் விளங்கிய தும், (32) இரத்தினப்படிக்கட்டுகளா லலங்கரிக்கப்பட்ட பலவாபிகள், கிணறுகள், குளங்கள் முதலியவற்றற் சிறந்த தும், செந்தாமரை மலரின் சோபையைக் கொண்ட தும், ஆயிரம் சூரியர்களினு

வியுடையதுமான (33) வப்பட்டணத்தில் ஸ்ரீ தேவாதீதேவசுதனாகிய மகா ஸேனையும், வீரபாகு முதலிய சகல வீரர்களையும் தேவனுந்துபி, சங்கம், சிருங்கம் ஆகிய விவ்வாத்தியங்களின் முழக்கத்தோடு ஊர்கோ லஞ் செய்வித்தார்கள். கணச் சிரோஷ்டர்க ளவரவர்களுக்குத் தக்கபடி யுள்ள வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள். (35) மரிசி, காசியபர், அத்திரி, வா க்ருசா துரியமுள்ளோர்களில் மேன்மைபெற்ற ஸ்ரீ வலிஷ்டர் ஆகிய வில் முனிவரெல்லோரும் வேதாசமப் பொருள்களை நன்கறிந்தவும், பூர்னகு ம்பங்களைத் கைப்பற்றியோர்களுமான விஷ்ணும் மற்ற பிரம்மணர்களு டன் (36) எல்லோர்களுமானந்த ஸுகத்தோடருகிற் சூழ்ந்துநின்று வேதமோதிக்கொண்டு பிரம்மன் விஷ்ணுமுதலிய தேவச்சிரோஷ்டர்க ளோடு மாற்றான்களைத் தோற்றுவிக்கலுற்ற பரமேசுவரன் செல்வனை யவரது பெருமைக்குத்தக்கதான விரத்தினமானிகைமீ தெழுந்தருள வித்தார்கள். (37½) தேவாதீதேவனுக்குச்சுதனும் ஜகத்பதியுமான ஸ்ரீ மகாபிரபுவும் வீரபாகுவால் கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்ட மிக விசித் திரமான பாதுகைகளைப்பூண்டு உள்ளத்திற் களிப்புற்றவராக திருமா லிகைக்குள் ளெழுந்தருளி யங்கு நவரத்தினங்களால் நிறைந்த மிகவும் மேன்மைபொருந்திய சிங்காதனத்தை யலங்கரிப்பித்தனர். (39½) புல னங்களை பிரகழிக்கின்றவும், சருவஞ்ஞனும், சகல ஜகங்களாலும் பூஜித் தப்படுகின்றவும், ஸ்ரீ பரமேசுவர புத்திரனுமானவச் சரவணபவன் மிக நேரத்தியான சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கையில் தேவர்களுச்சிமீ தஞ்ச லிகொண்டவர்களாகப் பற்பல துதிகளாற் களிப்பித்து (41) பிறகு ஸ்ரீ யீசானருடைய செல்வனுக்கு அர்க்கியபாத்தியம் முதலியவற்றற்ற பூ ணைசெய்தார்கள். மேலும்பிரபுவுக்குப் பரிவாரதேவதைகளான வீர பாகுமுதலிய நவவீரர்களையும் (42) தேவச்சிரோஷ்டர்கள் கிறந்த நூல் களிற்கூறிய விதிப்படி வரிசைக்கிரமமாகப் பூஜித்துத்தங்களாதாத்துமா கிருதார்த்ததையைப் பெற்றுவிட்டதாக வெண்ணி (43) நிகரற்ற பர மாநந்தம் பெற்றுப் பிரபுவருகிலிருந்தார்கள். சகல ஜகங்களும் சரண மடையப்பெற்றவரும், வினோதகருத்தியங்களைச் செய்தருளுகின்ற பா ர்வதி பரமேசுவரர்களின் திருமகனுமான ஸ்ரீ குமாரசுவாமியும் (44) அ ப்போது, மிகவும் பெரிதானவத் தேவகிரியை, ஜகங்களுக்காதிப்பொரு ளான ஸ்ரீ சங்கரன் கைகிரியை வைத்துக்கொள்வதுபோ லன்றுமுதல் தமக்கு வாசஸ்தானமாக்கிக்கொண்டனர். (45) மிக வினோத கிருத்தி யங்களைச் செய்தருளுகின்ற பார்வதிபரமேசுவரர்களின் புத்திரனும், அ டியார்கள் திடறுகளைத் தொலைப்பிக்கின்றவருமான வடிவேலன் ஸகல

கண்திபர்களுடனும், தேவகணங்களுடனும்த் தேவகிரியைப் பிரியத்
தோடு வாசஸ்தானமாக்கிக்கொண்டனர். (46)

நாற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் 47-வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

மகா பலசாலியும், தேவர்களால் துதிக்கப்படுவோனும், வஜ்ஜி
ராயுதத்தைப் பற்றியவனுமான குமாரசுவாமியால் கொடியோனான தா
ரகன் சகல சைனியங்களோடும் சமுகாரஞ்செய்யப்பட்ட(1) பிறகு ஸா
கூதரத்ரதிதேவிபோன்றவளான கௌரியென்ற வவனதுமனைபாளும்,
மற்றுமுள்ள வவன்பெண்டிர்களு மப்போர்க்களத்துக்குச் சென்று (2)
மிகவும் துக்காக்கிராந்தர்களாக குரரி (அழகுமலன்றி லென்றவோர் பற
வை) யைப்போல் நேர்த்தியான சுவரத்துடனமுதனர்கள்:— ‘ஓ! நாத
னே! நாதனே! மூவுலகுகளிலு மளவிடப்படாத விக்கிரமத்தையுடைய
அசுரவரசனே! (3) எங்கெல்லோர்களையும் விட்டிப்போதெங்கு செ
ன்றுவிட்டீர்; ஐயோ! இதென்ன காரணமோ! ஓ! சத்துருக்களை நாசஞ்
செயலுற்ற நாதனே! நாங்களிப்போதே சிக்கிரத்திலக்கினி மார்க்கமாக
(4) வுமதண்டைக்குவந்து உமதுழியக்காரிகளாகின்றோம். ஓ! கோ
கோ! இப்போது தேவரெல்லோர்களும் நிர்ப்பயர்களாக விருக்கலாயிற்
றே! இப்போது மைத்துனராகிய சூரபத்துமன் செத்தவர்போல்தான்!
(5) இப்போது சிம்மமுகனும் ஸகல பந்துவர்க்கங்களுடனும் மாண்டவ
னோ! யென்பது நிச்சயம். உம்முடைய யாதொரு உறுதியான மார்பின்
மீது விஷ்ணுசக்கிரம் கூட மோதப்பட்டு விழுந்ததோ அப்பேர்க்கொ
த்த மார்பை ஓர் வாஸிபனுடைய வேலானது எவ்வாறு பிளந்து உயி
ரையும் வாங்கிற்றே? யாதொரு மார்பினில் பிரம்மசிராஸ்திரமானது வி
சைகொண்டு மோதியதால் முனைமுறியலாயிற்றே! (7) தேவேந்திர
னுடைய வஜ்ஜிராயுதமானது மழுங்கலாயிற்றே! அது ஓர் சிறுவனா
லெவ்வாறு பிளக்கப்பட்டதோ!” என்றிவ்வாறுகப் பெண்டிர்கள் தீன
ஸ்வரத்துடன் பலவிதமாய்ப் புலம்பியழுது (8) பிரோதசரீரத்தைத் தங்
கள் மடிமீதெடுத்துச் சுற்றுமிருந்து வியாகூலமுற்று, துக்காக்கினியாற்
கொதிக்கின்ற மார்பின்மீது கண்ணீர்மாரிகளைச் சொரியவிட்டார்கள் (9)

அசுரன் பெண்டர்கள், மாயாபுரியினின்று வந்திவ்வண்ண மழுதுகொண்டிருக்கையில் 'இத்தாரகனுக்கு மைந்தனான வசுதேவரெனென்று பெயருடையசிம்மத்தின்பராக்கிரமத்தைப் போன்றவிக்கிரமத்தையுடையவசுதேவரெனென்று வையாணை, குதிரைதங்கள்முதலியதளங்களுகோடுகூடாதத்தின்மீதேறிக்கொண்டுசெங்கமுசனதுநகரத்தினின்றுதற்செயலாக வரலுற்றான்(10-11)தந்தையைப்பார்க்கவிருப்பமுற்றுத்தன்னிச்சையாகத்தூரிதத்தில் வருகையிலவன் நடுப்பாதையிற் தந்தையது விருத்தார்த்தத்தைக்கேட்டு மனமொடிந்தவனாகி (12) சச்சிகிரமாய்ப் பட்டணத்துக்குவந்து அடியற்ற மரம்போல் விழுந்து ஒப்பாரி வசனங்களாற் புலம்பிக்கொண்டு வாசலில் விழுந்து (13) ஒரோதுணியோ டானந்தமிழந்து சிண்டவிழ்ந்து தரைதனிலுருண்டு புறண்டனன். அவன் புலம்பியதோவென்றால்:— “ஐயோ! அண்ண! ஐயோ! அசுதேவரென! ஓ! உலகையெல்லாம் தவிக்கவடிக்கவல்லவோ! யெங்குசென்றுவிட்டீர்? (14) உம்முடைய யாதொரு மார்பானது விஷ்ணுவின் சக்கிரத்தாலும், இந்திரனது வஜ்ஜிராயுதத்தாலும் மலங்கரிக்கப்பட்டதோ, அம்மார்பானது இம்முலையுன்கின்ற பாலகனுடைய வேலாயுதத்தா லெவ்வாறுதான் பிளக்கப்பட்டலாயிற்றே? இதையொத்த மிகுந்தவிந்தை தரணிமீதில்லையே! ஐயோ இதென்ன கஷ்டம்!” (15½) என்று புலம்பி பெண் கூட்டங்களால் நிறையப்பட்ட போர்க்களத்துக்கு மெல்லச்சென்று(16) அடிபட்டுப் பூமியில் விழுந்துகடக்கின்ற தகப்பனை நோக்கித் தாய்மார்களுக்கெல்லாமதிகதுக்கம் ஜனிக்கும்படி மிகவும் பிரலாபித்தான். (17) “ஐயோ! இப்போது ஸகல தேவர்களிலும் அக்கினிக்கு, உமது சரீரத்தைத் தகிப்பதனால் வயிறு குளிரலாயிற்றே! இப்போதிந்திரனுக் கந்திராணி பெண்டிராகவும், மற்றப்படி சுவர்க்கத்தில் வசிப்போர்க்கெல்லாம் அப்ஸரஸ்திரீகள் வாய்த்துவிடவுமாயிற்றே!(18) ஐயோ! இப்போது இந்திரன் முதலிய தேவரெல்லோர்களும் மகா சுகிகளாகவிட்டார்களே! சுவர்க்கமுமவர்களது நகரமாகிவிடுமே! ஐயோ! இப்போது சிங்கமுகனும், ரூபத்துமாகுரனும் (19) ஆசையற்று நாசமடைந்தவர்கள்போ லானார்களே! அவர்களது வலதுகை முறிந்துபோயிற்றே!” என்று மிகவும் பரிதாபப்படும்படி பத்துத்திக்குகளையும் நோக்கி நோக்கிப் பலவாறுகப்புலம்பி (20) கையோடு கைபிசைந்து பற்களை நறநறவென்று கடித்து உதமிகளாயும் மடித்துக்கடித்துக்கொண்டு கோபத்தினுற் கண்கள் சிவக்கலுற்று அடிக்கடி சிரித்துக்கொண்டும், (21) அடிக்கடி “நல்லதிருக்கட்டிம்” எனவுரும்பி மார்த்தட்டிக்கொண்டும், அகில், தேவதாரூ, சந்தனம்முத

விய வாசனைக்கட்டைகளாலமைத்த சிதையிற் தந்தையை யேற்றுவித்து (22) அதிலுடன்கட்டையேறிய, கணவனையே தெய்வமாகக்கொண்ட கௌரீமுதலிய தாய்மார்களையும் தந்தையையும் தகனம்பண்ணிப் பின்னுமுள்ள வவர்களது பிரோதகிருத்தியங்களை (சாவுச்சூரிய சடங்கு) முறைப்படி முடித்துவிட்டு (23) நகரத்தினின்று சதூரங்க சேனைகளுடன் துரிதமாகப்புறப்பட்டு, மதிக்கலக்கமுற்றவனாகப் பின்னரும் வீரமாகேந்திரமென்ற நகரத்துக்குத் துரிதத்திற் சென்றான். (24) பிறகங்கு தந்தைக்கு மூத்தோனாகிய சூரபத்துமன் தடிகளிற் சடிதியில் மிகவும் துக்காக்கிராந்தனாகவிழுந்து பலவாறாய்ப் பிரலாபித்தமுதான். (25) பரிதாபப்பட்டத்தக்க முகத்தோடு பூமிதனிற் புறண்டமுகின்ற அவ்வசரோந்திரனைச் சூரபத்துமன் கைகளால் வாறியெடுத்து (26) மார்போடணைத்து “அப்பனே; பயப்படாதே! பயப்படாதே!” எனவுரைத்துச் சத்துருக்களைக் கொல்லலுற்றவசரன் “இதென்னவிதென்ன” வென்ற டிக்கடி யுரைத்துக்கொண்டு (27) கண்ணீர்களைத்துடைத்துவிச் சோகத்திற்குயாது காரணமென்று வினவ, தாரகன்மைந்தன் நடந்ததெல்லாம் அழுதுகொண்டே கூறினன். (28) பிற்பாடு அவ்வசரோந்திரனுரைத்த தனது தம்பியின் வதையைப்பற்றிய விடிக்கொப்பான வசனங்களைச் சூரபத்துமனெவ்வளவும் கலக்கம்கொள்ளாமலே கேட்டு (29) தாரகன் பராக்கிரமத்தை நினைத்து அதை நம்பவேயில்லை. “நம் புலன்களிற் பட்டவைகளான வண்டங்களுக் கதிபர்களாகிய வெந்தத்தேவர்களும் (30) உயுத்தத்தில் நம் தம்பிமுன்னர் நிற்பதற்குப் பார்தனில் வல்லவரில்லை. இங்ஙனமாகையில் நம் தம்பியானவன் சம்புபுத்திரனாற் போர்முன்னரெவ்வாறு கொல்லப்படலாவான். (31) நல்லது! இங்கு கேட்கவேண்டியது சிலதிருக்கின்றது; அடா குழந்தாய்! உனக்குச் சித்தப்பிரமமோ? எனடா! குழந்தாய்! இல்லையாகிற் கனவுகொண்டாயோ? அடா! எனது மைந்தனே! பயப்படாதே!” (32) என, அசரோந்திரனுத்தரஞ் சொல்லுகின்றான்:— “ஓ! அண்ணா! எனக்குச் சித்தப்பிரமமில்லை; யான்கனவுகொண்டதுமில்லை; அன்னியர் வார்த்தையைக் கேட்டுச்சொல்லவுமில்லை; சண்டையில் மாண்ட வெனதுதந்தையை யுடன்கட்டையேறின வெந்தாய்மார்களோடு நானே நேரில் தகனம்செய்து” (33) பின்னுமுள்ள சடங்குகளையும் முடித்துவிட்டு நானுங்கள் முன்னிலைக்கு வந்தேன். அங்கு சம்புமைந்தனுக்குப்பயந்து அரைகூணம்கூட தங்கவில்லை. (34) ஓ! பிரபுவே! இச்சங்கதியிவிப்போது கொஞ்சமேனும் சஞ்சலம் வேண்டாம். கேளீர்! அசுரச்சிரோஷ்டரோ! இதைப்பற்றியுமது

மலாடிகளில் சபதம் (ஆணை) வைக்கின்றேன். (35) ஓ! சத்துருக்களோ
க்கொல்லுகின்ற தந்தையே! அதிம்மட்டோடு போகாது. அம்ம
கா பராக்ரமசாவியான குமாரனால் நமக்கும் மிகுந்த கேடு வரலாயிற்
றென்றறிந்துகொள்ளும்". (36) என்று செவிதனிலாணியறைந்தது
போன்ற, நனது மைந்தனது வசனங்களைக் கேட்டுச் சூரபத்துமனுள்
ளத்திலறிந்து பயத்தினால் மிகவும் நடுங்கியவனாகிச் சிங்கக்கால்களைக்
கொண்ட தனதாசனத்தினின்று தடலென்று பூமியில் விழுந்து ஹாஹா
வென்று கதறினான். (37)

நாற்பத்தாறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் சௌ—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்

பிறகவன் தம்பியாகிய சிங்கமுகனும் வேரறுபட்ட மரம்போல்
கீழ்விழுந்து பலவாறு புறண்டு கேசங்களலங்கோலமாய் விரிபட்டவ
னும், தேகம்முழுதும் புழுதிகள் பற்றலுற்றவனுமாகி (1) யிருகைக
ளாலும் (கீழேவிழுந்துபுறண்டுகொண்டிருந்த) சூரபத்துமனை வாறியெ
டுத்து மிக துக்கத்தோடு மார்போடணைத்துக்கொண்டு “ஐயோ! நெய்
வமே! உன்னால் யாங்களெல்லோர்களும் செத்தோம்” என்று பரிதா
பப்படத்தக்கவனாகப் பலவிதமாய்ப் பிரலாபித்து (2) அடிக்கடி “ஹா
ஹா” வென்று கதறி மிகவும் தைரியமாகவழுதான். பிற்பாடு சகல மந்
திரிகளும், சேனாதிபதிகளும் (3) புரோகிதர்களும், பண்டிதர்களும் ஆ
கியவெல்லோர்களும் துக்கத்தார்கள்; சூரபத்துமன் துக்கத்தினால் தலை
மீதடித்துக்கொண்டு பூமியில் மிகவும் (4) மூர்ச்சிதனாகி விழுந்து பிற
கெழுந்து புலம்பி மறுபடி தடலென்று விழுந்து இவ்விதமாகப்பலதட
வை மூர்ச்சையடைந்தான். பிறகு மந்திரிகளெல்லோர்களும்வனை
யெடுத்து வெகுநேரமாகவாசப்படுத்தி (5) யனைக சைத்தியோபசா
ரங்கள் முதலியவற்றால் மெல்லமெல்ல மறுபடியும்வனுக்குக்களை நெ
ளியவைத்தார்கள். அதன்மேல் மகாபத்துமனாகிய (பத்துமமென்றகி
தியைப் பூர்ணமாகவுடைய, அல்லது மகா பத்துமனென்ற கொடியஸர்
ப்பம்போன்ற, அல்லது ஓர் பெரிய கமலமலனைக் கையிற்பற்றிய, அல்
லது பெருந்தீங்கை விளைவிக்கலுற்ற ஸம்பத்தையுடைய, அல்லது அஷ்ட

டலகூழை விலாசம் பொருந்திய) சூரபத்துமன் மூர்ச்சைநெளிந்துமகா
கோபாக்கிராந்தனாகி (6) கிழுதட்டையும் மேலுதட்டையும் மடித்து
மடித்துப் பற்களாற்கடித்துக்கொண்டு எல்லாத்திசைகளையு முற்றுற்று
நோக்கிப் பற்களைக்கடகடவென்று கடித்துக் கைகொட்டி யோர்சூணத்
துக்குள் (7) விழிகளாற் சராசரப்பிரபஞ்சங்களையெல்லா மெரித்துவி
டுவோன்போற் சிரித்தும் பற்களாலுதடுகளை மடித்துக்கடித்தும் பேரி
டிகளுக்கொப்பான வேரையுடன் (8) பூமியைக்கிடுகிடுவென்று நடுங்
கச்செய்வதுபோற் பலதடவை ஹுங்காரம் செய்துகொண்டு சொன்ன
நாவது:— “எனநிரண்டடிகள்மீது சபதம்செய்துகொள்ளுகின்ற வெந்
தன் வசனத்தைககேளீர்கள்! (9) யானுயுத்தத்தி ல்கந்தனை யவனதுபந்
துக்களுடன் சமுசரிக்காவிடில் போர்முனையிலவனாடிபட்டு நிச்சயமாக
வோர் சூணத்துக்குள்ளுயிர்களை யிழக்கின்றேன். (10) மகா பெரி
தான சதுரங்கசேனையானது திடமான விற்களைப்பிடித்த லேனாதிபர்
களோடிப்போதே யுத்தத்திற்குச் சன்னத்தமாகிப் பட்டணத்தினின்று
வெளிப்புறப்பட்டும். (11) நமது கட்டளையின்படி சகல வாத்தியங்
களும் முழங்கட்டும், இப்போது நிஸ்ஸாணம், டிண்டிம் முதலான வா
த்தியங்களுடன் பேரிகள் கோஷிக்கட்டும்.” (12) இவ்விதமாக திட்
டமிட்டு மறுபடியும் கோபத்தினால் அவயவங்களெல்லாம் வியர்வையா
ல் நனையலுற்றவனாகி ரோஷத்தினுற் பயங்கரனாகி வேவுகாரரொல்லோர்
களையு மழைப்பித்து (13) “கேளீர் தூதர்களே! நமது கட்டளையின்
படி பயத்தைவிட்டு இப்போதே துரிதத்திற் சென்று திரிபுரமாற்றா
னுடைய வம்மைந்தனைச் சண்டைக்கழையுங்கள். (14) இதோ! கேளீர்,
கள்! ஒன்றுமறியாத சிறுவனான, எனது தம்பியைப் போர்க்களத்தில்
வஞ்சகஞ்செய்து தேவர்களைச்சேர்த்துக்கொண்டு கொன்றுவிட்டாயல்
லவா? அம்பிகைக்குக்குமாரனாகிய மிப்போதெனக்குச் சத்துருவாகிவிட்
டாய்; (15) யானெனது தம்பியோடு ஜீவித்திருக்கும்போது நீ யெப்ப
டித்துங்குகின்றாய்? எப்படித்தானுண்கின்றாய்? என்றிவ்வாறாகிய வெ
னது வசனங்களை யிப்போதே தேவர்களிடத்திற் சொல்லுங்கள். (16)
இன்றுமுதலுங்களுக்குப்பூர்ணமாக வாகாரத்துக்கு நடப்பிக்கின்றோம்.
இப்போதென்னிடமிருந்து நீங்கள்சென் றிவ்விதமாக ஷ்ணாத்துவிட்டுத்
திரும்பி யென்முன்னர் வாரீர்கள்.” (17) என்றிவ்விதமாகத் தூதர்க
ளுக்கரிக்கையிட்டு மறுபடியும் மிக கோபம்கொண்டு அசுவபரிகைஷயில்
மிக வல்லவனான ஸாரதியை நோக்கிச் சீக்கிரத்திற் கட்டளையிட்டதா
வது:— (18) “அடா! ஸாரதியே! ஆயிரம் கோவேறுகழுதைகள் பூட்

டியதும், தங்கத்தாற் செய்து ஸகல விரத்தினங்களாலு மிழைக்கப்பட்டதும், ஸகல்வித வாயுதங்கள் வைக்கப்பட்டதுமான விரதத்தைக்கொண்டுவா. (19) பிளப்பதற்கு மாளாத விரும்புக்கவசம், பொற்கவசம், கொம்புகளாலமைத்த விற்கள், இன்னும்மற்ற பெரியவாயுதங்கள், (20) என்றும் குறைவுபெறாத வம்புகளால் நிறைந்த விரண்டு திவியவம்ப ராத்தூணிகள் இவையெல்லாம் கொண்டுவா.” என்றிவ்விதமாக வேலைக் காரர்களை யசுராஜன் கட்டளையிடுகையில் (21) மந்திராலோசனைகளை நன்கறிந்தவனும், மகா புத்திசாலியும், புலன்களினடக்கம் கொண்டவனும், அமோகனென்று பெயருடையவனும், நீதுநூல்களிற் திறமையுடையோலுமான மந்திரியானவன் சபையின்கண் ணரசனேநோக்கி (22) பயத்தைவிட்டுக் கூறியதாவது:— “ஓ! சுவாமி! இராஜநீதியென்பது மிகவும் பெரிதானது: அதுசா தாரணத்தில் ஜனங்களாலும், இன்னும்பா மரர்களான அமரர்களாலும் (தேவர்கள்) மிகவுமறியமுடியாதது. (23) சகல சுகங்களையுமளிக்கலுற்றதும், மூன்றுவித சத்திகளையுடையதுமான வந்நீதியை யரசர்கள் அவசியம் கைக்கொள்ளல் வேண்டும். அம்மூன்றுசக்தியோவென்றால்:— முதலாவது உற்சாக (தேரிய) சக்தி, இரண்டாவது அதிலும் மகாபெரிதான மந்திர (மந்திராலோசனையாலுண்டாகிய) சக்தி, (24) மூன்றாவது அளவற்ற பிரபுசக்தி (மிகுந்தபொருள்களையும், தளங்களையுமுடைதல்). ஆனவையெல்லாம் தேவரீரிடத்தெக்காலு மெங்குமுள்ளதே! மேலும், ஸந்தி, (சமாதானப்படுத்தல்) விக்கிரகம், (சண்டைசெய்தல்) யானம், (தண்டெடுத்தெதிர்த்தல்) ஆஸநம், (இருக்குமிடத்தேயிருந்து கோட்டைமுதலான தூர்க்கங்கையரணிப்பாகப்பாதுகாத்தல்) துவைதீபாவம், (மித்திரபேதகம்) செய்தல் சமாசிரயம் (அடுத்துச் சினேகம்செய்தல்) ஆகிய ஆறாஜகுணங்களும் தேவரீருக்குத் தெரிந்தவிஷயமே. (25½) மேலும், ஓ! சுவாமி! சுவாமி, (இராஜ) அமாத்தியன், (மந்திரி) ஸுகிருத், (சினேகிதன்) கோசம், (பொக்கிஷம்) ராஷ்டிரம், (அரசாக்கியின் விஸ்தீரணம்) தூர்க்கம், (கோட்டைகொந்தளம் முதலிய பலவிதஆவரணங்கள்) பலம் (தளங்கள்) ஆகியவே மு ராச்சியாங்கங்களும் தேவரீருக்குத் தெரிந்தவைதான் (26) ஆகையால் தேவரீருக்கு யான் சொல்லத்தகுவது யாதுமில்லை. ஆகிலும் கொஞ்சம் நினைவுமூட்டினேன். இதோ! கேளீர்கள்! இச்சிறுவன்திறமையற்றவனென்பதில்லை: அவனே ஸ்ரீ ருத்திரமூர்த்தியினுடைய திருமேனியினின்றுண்டானவன். (27) அவன் ஒன்றுமறியாத சிறுவன்; ஆனால் மிகுந்த பராக்கிரமமுடையவன், வேலாயுதன், சத்துருக்களைப்

பூண்டோடு வேரறுக்கின்றவன். நமக்கோ வலகுதருக்கெல்லாம் சுகத்தை யருளுகின்ற ஸ்ரீ சங்கரன்மீது பகையாதுமில்லை. (28) கந்தனு மவருக்குப் பிள்ளையாகியதா லவனை ஸாக்ஷாத் சங்கரனென்றே நினைத் தல் வேண்டும். ஏதோ தன்னிச்சையாய்வந்தவச் சிறுவனோடு தேவ ரீர் தம்பியறியாவண்ணமாகப் போர்தொடுத்துச் சடிதியாகச் சண்டை யில் மாண்டான். (29½) இல்லாவிடில் நமக்குச்சத்துருக்களாகிய தே வர்களால் ஸ்ரீ சம்புவானவர் பிரார்த்திக்கப்பட்டு (30) அதன்பேரில்வர் குழந்தையை யனுப்பியிருக்கலாம்; அக்குழந்தையோ நம்முதலியோர்க ளாற் பூஜிக்கப்படத்தக்கவன். ஆகையால் தேவரீரினியவனுடன் பகை த்தொழிலை நாடுவது தகுதியில்ல.” (31) என்றிவ்வாறுகிய, மகாபுத்திசா லியானவ மோகனுடைய பழுதுபெறாத வசனங்களை யாசன்கேட்டுஇவை யெல்லாம் மனதில் நன்காலோசித்து மெல்லமெல்லத் தணிவடைந்தான். (32) பிறகு மறுபடியும் சிம்மாசனத்திலுட்கார்ந்து சும்மாவிருந்தா ன். அதன்மேல் மகா ஸமர்த்தனும், அசுரோசுவரனுமான சூரபத்தும ன் பெரிதும், மிகநேர்த்தியுமான வாசனத்தின்மீதுட்கார்ந்துகொண்டு பக ன்(கொக்கு), சாரு (ஓர் பறவை), மயூரன் (மயில்), சியேனன் (பருந்து), சக் கிரவாகன், சுகன்(கிளி) இவர்கள் முதலான வின்னும் சிலர்களை யழைப்பித் து (33-34) அவர்களுக்குத் தகுந்த போஜனம், வஸ்திரம், ஆபரணம் முதலியவற்றால் வெகுமானஞ்செய்து அசுரனவர்களது செவிதனி விர கலியத்தி லுரைத்ததாவது:—(35) “கேளீ ரகரர்களே! மகா புத்திசா லிகளும், வேண்டிய வருவங்களை யெடுக்கக்கூடியவர்களுமாகிய நீங்க ளெல்லோர்களும் ஓர் கூணத்துக்குள் ளவரவர்கள் பெயர்களைக் கொ ண்ட பகடிகளினுருவமெடுத்துச் சுப்பிரம்மணியனிடஞ் சென்று(36) ஸ்ரீ ஹரமைந்தனுடைய வருவம் யாது? வயதென்ன? அவனது புத்தியின் கூர்மை யெவ்வாறு? அவனுக்கினி யென்னவேலை? அவனென்கு போ வதற்கு விருப்பமுற்றிருக்கிறான்? (37) அவனெப்போது மெவ்வளவு தளங்களாற் காக்கப்படுகிறான்? அங்கு வீரர்கள் யாவர்? அவர்களுருவ மெப்படி? அங்கு மகாரதர்கள் யாவர்? (38) அங்கு திவியாஸ்தாங்க ளைத் தரித்திருப்பவர்கள் யாவர்? மந்திராலோசனைகளுக்குரிய வந்தாங்கப் பிரபுக்கள் யாவர்? அவனுக்கு யாவருடைய வசனத்திற்பிறுந்துதல்? (39) அவனுக்கு ஆறு ராஜகுணங்கள், மூன்று ராஜசத்திகள், மூன்று ராஜவா க்கங்கள், (கூடியம் 1. ஸ்தானம் 2. விருத்தி 3.) ஏழாசாகியவர்கள் இவைகளி னூராய்தலில் தேர்ச்சி யிருக்கின்றதா? எந்தக் குறிப்பி ட்டிப் பிரயாணம்? நீங்களுெல்லோர்களு மவனது சேனையென்ற சமுத

திரத்துக்குச் சென்று அங்கு வெகுநேரம் தங்கி நன்கு விசாரித்து ஓ!
சனவான்களே! பிறகிங்கு வருவீர்கள்” என்றனன். (40)

நாற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௪௮—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்

இவ்விதமாக வேவுகாரர்களுக் கரிக்கையிட்ட பிறகு இந்திரனு
க்குச் சந்துருவும், மகா புத்திசாலியுமான சூரபத்துமன் சகல மந்திரிக
ளோடுகூட வடிபட்டு மாண்ட தம்பியை நினைத்துக்கொண்டே காலந்
ள்ளிவந்தனன். (1)

பிறகு தேவகிரியி லவ்விரவுகழிந்தவுடன் மகா மேதாவியான
கந்தன், ஆதித்தியனுதித்த பிறகு விஷ்ணு, பிரம்மன் முதலிய சகல தே
வர்கள், முனிவர்கள், யோகிகள் இவர்களுடனும், மிகுதியான சேனைக
ளுடனும் (2) தமக்கு மிகவும் பிரியமுள்ள தேவகிரியை மனவருத்தத்
துடன் விட்டு ஆராயமார்க்கம் சென்று வாயுவேக மனோவேகமாய் (3)
தீர்ப்பாலர்களுடன் ஸ்ரீ அகஸ்தியமுனிவர் வசிக்கலுற்ற தென்திசையை
தோக்கிச் சென்று சந்துருக்களைச் சமுகரிக்கின்ற வக்கந்தபிரான், அத்
தேவகிரியினின்று, ஸ்ரீ மகேசுவரனு லுலோகானுக்கிரக நிமித்தமா யே
ற்படுத்தப் பட்டிருக்கிற சிவத்தலங்களை (4½) யந்தாங்க பத்தியோடு
நரிசனம் செய்தனர். (5) அவற்றுள் முதலில், ஸ்ரீ பார்வதி பரமேசுவ
ர்களுக்குச் சுபத்தானமும், யாதாமொரு பிராணியு மங்கோ ருளுந்தள
வு நீரைப் பத்தியின்மையாலாயினும் குடிக்கில் பிறகு நிச்சயமாகவேதாய்
முலையுண்பதற்குப்பிறப்படையாத மகிமையைப் பெற்றதுமான கேதா
ரகேஷத்திரத்துக்கு விஜயமாகி (6½) அங்கு சகலப்பிரபஞ்சங்களுக்கு
ம் தமக்கும், தந்தையும், ஸாக்ஷாத் ஜகத்குருவுமாகிய விங்காகாரமான
ஸ்ரீ கேதாரேசுவரனொன்ற ஸ்தாகிவலை (7½) மனதினும் பூஜித்து ஸ்ரீ
ஜகதிசனுடைய பிரகாசத்தினாலே பிரகாசம் பொருந்திய காசிகேஷத்திர
த்துக்கருளி யங்கு ஜகத் பிரபுவான ஸ்ரீ விசுவேசுவரரை ஜகன்மாதாவாகி
ய விசாலாகுதியின்மையோடுகூட மானஸிக பூஜை செய்து பிறகு ஸ்ரீமகா
ரேவனுக்கு மிகவும் பிரியமாயுள்ள ஸ்ரீ சைலம், மகா மேன்மைபொருந்
திய ஸ்ரீ விருபாக்ஷம், (8) ஸுவர்ணமுகியென்ற நதியின் கரைமீதுள்

ள தகழிணகைலாஸமென்ற ஸ்ரீ காளஹஸ்தி, என்றும் தாம் (ஸ்ரீசுப்பிரம் மணியப் பிரபு) ஸான்னித்தியமாக வாசம்செய்வதால் மகா பிரசித்தி கொண்டது மற்புதமுமான ஸ்ரீ வெங்கடாசலமென்ற திருப்பதி ஆகியவி கேஷத்திரங்களில் யாத்திரைசெய்து (10) பிறகு சுவாமி புஷ்கர னி யென்ற தடாகக் கரை மீதுள்ள திருவாலங்காட்டுக் கருளி யங்கு விஷ்ணு முதலிய தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவும், காலைச் செங்குத்தாகத் தூக்கி நடனஞ் செய்வதால் மிக வலங்காரமாய் விளங்கி யவருமான ஸ்ரீவடாடவீசுவரனா (11) மனதிறைப் பூஜித்து பின்பு மு றையே ஸ்ரீகாஞ்சீபுரத்துக்கு வந்தருளினர். ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமகாதேவன், நடனத்துக்குத் தக்கபடி ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு மத்தளமடிப்பதினால் மிக நே ர்த்தியாய் விளங்கும்படி (12) சகலப் பிராணிகளுக்காவும் ரக்ஷா தா ண்டவத்தை (இரக்திப்பதற்கான கூத்து) யென்று மாடியருளிய வ கேஷத்திரத்தில் பராகாசகுஹாஸ்வரூபியான தேவியையும், (13) சகல வேதங்களு மொன்றா யுருவமெடுத்த மாமரத்தினடியில் விளங்கிய வழி வற்ற வுண்மைப் பொருளும், ஸர்வலோகேசுவரர்களுக்கும் ஸாக்ஷாத் ஈசுவரனுமான ஸ்ரீ ஜகதீசனையும் பூஜித்து (14) பின்பு எல்லாவற்றிலு ம் மிகுந்தச் சிரோஷ்டமான குமாரகோஷ்டத்துத் கெழுந்தருளி யடையு ம் தமது முக்கிய வாசஸ்தானமாகச் செய்து மேலுமங்குள்ள, அளவற் ற பராக்கிரமங்களை யுடைய ஸ்ரீ சம்புவினுடைய வெல்லாத் தலங்களிலு முள்ள (15) விங்கங்களை யுள்ளும் களிப்பிறைப் பூரிக்கலாகி பத்தியுட ன் பூஜித்துப் பிறகு திருவண்ணாமலைக்குச் சென்று அங்கு மிவ்வாறே செய்தருளினர். (16) அதன்பிறகு தயாந்தியாகிய முருகன் கைந ணையாற்றின் கரையிலுள்ள திருவெண்ணைநல்லூருக்குத் துரிதமாக வந் து அதன்மேல் விருத்தாசலம், சிதம்பரம் ஆகிய விகேஷத்திரங்களில் ஸ்ரீ பரமேசுவரனைத் தரிசித்து (17) மற்றுமுள்ள பலசிவத்தலங்களை யா காசமார்க்கத்தி விருந்தபடியே சேவித்து ஸ்ரீ மாயூரத்துக்கு வந்து பிற கு காவேரியின் சமுத்திர ஸங்கமத்தில் ஸ்நானமாடி (18) காவேரியி ன் வடபாகத்திலுள்ள மண்ணியாற்றுக் கெழுந்தருளினர். அங்கு ரூ ரியாஸ்தமனமாகித் திசைகளிருளால் நிரம்பப்பட்டது. (19) வானமெ ங்கு மொளிபொருந்திய நகேஷத்திரங்களால் நிறையலுற்றது. ஆம்பல் மலர்களுக்கு நண்பனு மிரவுக் கிறையோனுமான சந்திரன் கீழ்த்திசை யி லுதயமாகித் தனது கிரணங்களா விருள்களைத் தொலைப்பித்தனன். (20½) அரக்கர்களையிறக்கவடிக்கின்ற மயில்கொடியோனிங்கு மணிநதிக்க னாயிலே தேவர்களுட னன்றிரவில் வசிப்பதற் கிச்சைகொண்டனர்.

(21½) இங்கும் விசுவகர்மனாவன் முவுலகிலும் குமாரசுரமென்று (திருச்சேய்ஞல்லூர், இப்போது சேங்கனூர்) பிரசித்தமாய்த் தெரியப்பட்டதும், இவரது திருநாமத்தைக் கொண்டதினால் மங்களகரமாயுள்ளதும் மிக நேர்த்தியுமான வேர் நகரத்தை யுண்டாக்கினன். (22½) அதன் மத்தியில் நவரத்தினங்களாலும் விசித்திரமாயலங்கரிக்கப்பட்ட திருமாளிகையின்கண் ஸ்ரீருத்திரநந்தன னன்றிரவில் வசித்தனர். (23½) மேலும் பிரபுவானவர் தேவமால்லோர்க்கையு மவரவர் விடுதிகளுக்குச் செல்லும்படி யனுமதியிட்டருளினர். (24) அவர்களு மவரது கட்டளையின்படி யவரவர்கள் சிபிர (கடாரம்) த்துக்குச் சென்றார்கள்; இந்திரனாவன் தனது விடுதிக்குச் சென்று படுக்கையில் (25) காஷாபரம் (சீயாழி) என்ற பட்டணத்திய வனதேவதையானவள், முந்தி யிர்திரனால் (அசுரபயத்தினாலோடி யொளிகையில்) ஒளித்துவைக்கப்பட்ட வாபரணங்களடங்கிய பாண்டத்தை, யன்றிரவில் (26) கொண்டுவந்து தானே நேரிலிரகஸியமாக அவன் முன்னர் வந்து கொடுத்தனள். அப்போதிர்திரனு மத்தேவதையாற் கொடுக்கப்பட்ட வாபரணப் பெட்டியைத் (27) திறந்து பார்க்கையி லதில் முந்தி யிர்திராணி யாபரணத்தைக் கண்டதி லாயிரம் கண்களையுடைய வவ்விர்திர னவளது பிரிவினையாற் புலன்கள் கலக்கமடைந்தவனாகி யவ்விர்திராணியை நீனைக்கலாயினன். (28) எல்லோர்களுக்குமே யோர் வஸ்துவோடு சம்பந்தப்பட்ட மற்றொரு பொருளைக் கண்டமாதிர்த்தி லவ்வஸ்துவின் நீனைப்புண்டாவது வழக்கம்தான். மனமதனுமோ வென்றா லிச்சந்தர்ப்பத்தைக் கைக்கொண்டு இந்திரனைக் கூர்மையுள்ள மலரம்புகளால் நோக வடித்து அவனை மதமிழக்கச் செய்தான். (29-30) காமாதுரனான தேவராஜன் மிகவும் மனவியப்புற்றவனாகி யவ்வாபரணங்களைத் தனது பரிவா மங்கையர்களது கைதனிற் கொடுத்து தனது வேலைக்காரர்கள் மலர்களைக் கொண்டுவந்தமைத்த படுக்கையீது, இந்திராணியது விரகதாபத்தினால் வவ்விர நெவ்வோர் கூணத்தையும் கல்காலமாகப் போக்கினன். (31)

நாற்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௪௪—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

இந்திரனிர்திராணியது பிரிவினையாலவ்விரவில் வெகுநேரமளவும் சிங்காரத்தோட்டங்களிலும் குளக்கனாகளிலுமுலாத்திப் பார்த்து

மவன் நித்திரையின்சுகத்தைப் பெறவில்லை. (1) அவனவ்விரவுமுழு
மையும் மலர்மெத்தைமீதேயோர் சிறியராத்திரியை யாயிரம்புகங்களாக
க்கழித்தான். (2) பிறகு மறுநாட்காலையில் வெகுப்பிரயாசையுடன் மிக
வும்திடசித்தமுள்ளவனாக வுள்ளத்தில் நேறுதலைகொண்டு (3) காமனம்
படியாலுண்டாகிய தேகவிசாரங்களைப் பச்சைக்கர்ப்பூசம் குங்குமப்பூமுத
லியவாசனைத்திரவியங்கள் கலக்கப்பட்டசந்தணத்தாற் பூசுமறைத்துக்
கொண்டு (4) பிறகவன்ஸ்ரீ கந்தனது பாதகமலத்தைமறுபடி சேவிக்கம
னமுற்றவனாகி மற்றதேவர்களோடுமிசூர்த களிப்புடன்சென்றான். (5)
பிறகு ஸ்ரீகுமாரமூர்த்தியு மதிகாலையிலெழுந்து காலைக்கடன்களைமுடித்
துக்கொண்டு தாய்தந்தையர்களது பொன்னடிகளைப்போற்ற மனமுற்று
(6) தம் தந்தையாகிய, லிங்கரூபமான ஸ்ரீ சதாசிவனையும், மகாதேவியை
யும் மிசூர்த மனபக்தியோடு தாமே பூஜித்தனர். (7) விஷ்ணு, பிரம்ம
ன், இந்திரன்முதலிய ஸகல தேவர்களும் ஸாத்தியர்கள், விசுவேதேவர்
கள், சித்தர்கள், வித்தியாதார்கள் ஆகிய இவர்களுடன் (8) சிவார்ச்ச
னத்துக்காக மிசூர்த பக்தியுடனும் கவலையுடனும் தால்முறைப்படி புஷ்
பம்முதலிய பூஜாத்திரவியங்களைச் சேகரிப்பதில் முயன்றவர்களாகிய பூ
ழியம்செய்தார்கள். (9) ஸ்ரீ குமாரசுவாமியானவர் மிசூர்தவகண்ட விபவ
ங்களோடு பாசுபதமென்றநோன்பெடுத்தங்கு தம்தந்தையைப்பூஜிக்கும்
ளவில் தந்தையான ஸ்ரீ சங்கரனுனவர் தாயாகிய வுமையம்மையோடு (10)
திருவெருதேறித்தமது கணைந்திரர்களுடன் நேரில்தோன்றி ஸ்ரீ லே
நானிக்குத்தமது சாங்கராஸ்திரத்தையும், மற்றுமுள்ளதம்முடைய ரொள
த்திராஸ்திரம், பாசுபதாஸ்திரம் முதலிய மேன்மைபொருந்திய அஸ்தி
ரங்களையுமிற் தனுக்கிரகித்து (11½) பிறகு ஸ்ரீ சங்கரன் பார்வதியோடங்
கே மறைந்தருளினர். (12) அதன்பிறகு தேவசைனியங்களைக் காக்கி
ன்ற ஜகத்பிரபுவானவர் ஸ்ரீ மகாதேவனை வந்தனித்துப் பிரார்த்தித்துக்
கொண்டு துரிதமாக விரதமேறிப் பிரம்மன் விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களு
டனப் பட்டணத்தினின்று புறப்பட்டு (13½) அவ்வியாத்திரையிலும்
மற்றுமுள்ள ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய (14) நேர்த்தியான ஸ்தலங்களையும்
திருக்கண்களால் தரிசனம் பண்ணிக்கொண்டு செல்லுகையி லிடையி
லோர் 'நீரற்ற மைதானமாகிய பாலைவனத்துக்குற்றனர்'. (15) காட்டுத்
தீக்கொப்பான வக்காடோ யாவராலும் செல்லத்தகாத மகா கடோரமா
னது. மேலுமதில் சூரியகிரணமு மெரிக்கும்போது சூரியகாந்தக்கல்
மீது பட்டாற்போ (16) லதினின்றக்கினி ஜுவாலைகளுண்டாகி யச்சூரி
யுகாந்தக்கல்வினும் மிகுதியான நெருப்புப்பொறிகளைக் கக்கலுற்றன.

ஏமந்த (பனி) காலத்தியவிரவின் கடைப்பாகத்திற் பிரகாசிக்கின்ற சந்திரனுடைய கிரணங்கள் கூட வங்காட்டைக் குளிரச் செய்யத் திறமைபெற்றதில்லையே! இவ்வண்ணமாயினைதப்பற்றி யானுடைத்தல் வேண்டும்? அங்கு முளைத்திருந்த சதிரக்கள்ளி முதலிய மாங்கனெல்லாம் (18) மாரிகாலத்திற் கூட முதுவேனிற்பருவத்தி னவஸ்தைகளை யனுபவித்தன; வேறென்ன கஷ்டம்வேண்டும்? அங்கு வெடித்திருந்த பூமியி லதலமென்ற கீழ்லோகத்தில் வசிக்கும் வர்ப்பங்களது படங்கள் மீதுள்ள ரத்தினங்களி னெனியானது எப்போதும் காணப்பட்டது. (19½) மிருகங்கள், பகலிகள், இவையெல்லாமங்கு தற்செயலாகச் செல்லுமாயின் (20) அவைகள் துடற்ச்சந்திக னோர்க்குணத்திற்குள் பொசங்கலாகி வேறிடங்களுக்குத் திரும்பிச்செல்லும். கொடுமையான பாலைவனம்போன்ற அல்லது விஷத்துக்கொப்பான அப்பேர்க்கொத்த மைதானப் பூமிகூட ஸ்ரீ சங்கராகுமாரன் அங்கு விஜயம்செய்தருளுகையில் ஸகலப்பிரானிகளுக்கு மின்பம் பயக்கலாயிற்று. (21½) ஸ்ரீ சிவன்செல்வனுமப் பாலைவனத்தைக்கடந்து (22) மலைகளுக்கரசுணை பராசல (திருப்பரங்குன்றம்) த்துக்குச்சென்றருளினர். அங்கிந்நேரத்தியான மலையின்கண், மகாமகிமைபொருந்திய வாறுமுனிவர்களான (23) தப்தர், அநந்தர், நந்தி, சதுர்முகர், சக்கிரபாணி, மாவி ஆகிய தவசிகளிற் சிறந்தோர்களான விவ்வாறுபெயர்களும் (24) ஜகங்களின் துக்கங்களைத் தொலைப்பிப்போரான ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ ருத்திரபுத்திரனைத் தூரத்திற்கண்டு வெகுமானத்துடனு மாதரவுடனுமவர் முன்னிலையிற் தண்டம் பண்ணினார்கள். (25) இதற்கிடையிலத் தேவராஜனாகிய விர்திரன் ஜகதீசனான தேவனை வந்தனித்தஞ்சலிகொண்டு அம்முனிவர்களுடைய பூர்விக விருந்தாந்தங்கள் யாவையும் வணங்கிச்சொல்லலாயினன். (26½) “ஓ! பிரபுவே! இவர்கள் பூர்வத்தில் வியாஸமுனிவருக்கு மூத்த சகோதரர்களும், பராசரமுனிவருக்குப் பிள்ளைகளுமானவர்கள். (27) மதிக்கேட்டினால் மூடத்தன்மை கொண்டு நாணற்காட்டின் மீதுள்ள ஓடையில் மச்சங்களைப்பிடித்துத் துரிதமாயவைகள் வாய்களிற் கயிற்றைக்கோர்த்துக்கொண்டுவந்து (28) வினையாகுகின்றவப் பிள்ளைகளைத் தந்தையர்கண்டு கோபமூண்டு “ஆகா! கா! வீன்கேடர்களான புத்திரர்களே! நீங்கள் மதிதடுமாறி யிங்குமீன்களுக்குத் துன்பமளிக்கின்றபடியால் நீங்கள் மச்சங்களாகக் கடவீர்கள்” என்று சபித்தனர். (29½) முனிவராலிவ்விதமாக நேரில் சாபமடைந்த தப்தர்முதலிய மைந்தர்கள் (30) மிகவும் பயங்கொண்டவர்களாகி முனிச்சி

கோஷ்டரான நந்தையை வந்தனித்து உச்சிமீது கைகளை யஞ்சலிகொண்டு அச்சாபத்தின் நீங்குதலைப்பற்றி வினவினார்கள். (31) 'சாபபயத்தினால் வியாகூலமுற்ற புத்திரர்களை நோக்கி முனிவருத்தர மளித்ததாவது:— “வாரீரொமது மைந்தர்களை! எப்போது ஸ்ரீ பார்வதீதேவியுடைய திருமுலைப்பாலானது உங்களால் குடிக்கப்படுகின்றதோ (32) அப்போதுடனே யுங்களுக்குச் சாபம் நீங்கும்” என்றனர். (33) இவ்வாறாக முனிச்சிகிரோஷ்டரானபராசரர் மைந்தர்களுக்குக் கணுக்கிரகமளித்துச் சென்றபோதுடனே யவர்கள் டிராம்மணத் திருமேனியை யிழந்து மச்சவுருவத்தைக் கொண்டனர்.” (34)

நாற்பத் தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸம்பவகாண்டம் ௫1)-வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்

பிறகு மச்சவுருவமடைந்த முனிபுத்திரரொல்லோர்களும் நாணல் வனத்துக்குள்ளான வேர்களுத்தில் மீன்களுக்குரியபடி வினையாடிச் சஞ்சரித்துவந்தனார்கள். (1) ஓ! குமாரபிரபுவே! இவ்விதமாக வெகுகாலம்சென்றதன்மேல் ஜகத்குருவாகிய தேவரீர் தயாநிதியான ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ பரமேசுவரனிடத்தும், பார்வதியிடத்து மாவிர்ப்பவித்த (2) போது பராக்கரமசாலியைப்பெற்ற லோகமாகாவான பரமேசுவரியானவள் கேளீர்! ஜகத்குருவே! தம் கொங்கையது பாலைத் தேவரீரைக் குடிப்பித்து, மேன்மைதங்கிய ஸாக்ஷாத் அவ்வமிருதத்தைத் (3) தேவரீர் பானம்பண்ணும்போது, ஓ! தேவேசா! கருணைகொண்ட அவ்வம்மையது முலைப்பாலிற் கொஞ்சமக் குளத்திற் சிந்த, அப்பாலை மச்சவுருவங்கொண்ட முனிபுத்திரர்கள் (4) குடிக்க அதனாலவர்களுடனே மறுபடியும் தங்கள் சுவயவுருவத்தைக் கொண்டனர். அம்முனிபுத்திர ரொல்லோர்களும், தங்கள் நிஜவுருவத்தைக் கொண்டதன்மேல், (5) ஸ்ரீ பார்வதியோடு கூட தேவரீரை மடிமீதுவைத்து வீற்றிருந்த ஸ்ரீ மகாதேவனை சாஷ்டாங்கமாக வந்தனித்து அம்முனிச்சிகிரோஷ்டர்கள் ஸ்ரீ பரமசிவனையும், என்று மவரை விட்டுப்பிரிவினையடையாத ஸகலலோக மாதாவான வுமாதேவியையும் துடிகளாற் களிப்பித்தார்கள். (6½) பிறகு இலக்ஷம் கோடி சூரியர்களுக்கொப்பான கார்தியுடையவரும், ஸகலவங்கனையுமாளுவோ

ரும், யாவராலும் மிறப்படாத கட்டளையுடையோருமான ஸ்ரீ ஸாம்பமுர்
 தீபியானவர் அம்முனிவர்களை நோக்கித் திருவாக் கருளியதாவது:— (7½)
 தேவீர்! பாசரமுனிவரின் மைந்தர்களை! நமது கட்டளையின்படி நீங்க
 ன் சாபத்தினின்று விடுபட்டீர்கள்; (8) நீங்கள் பரபருவதத்தி (திருப்ப
 ரங்குன்றம்) னுச்சிக்குச்சென்று தவஞ்செய்துகொண்டு, தேவர்களோடு
 கூடச் சுப்பிரம்மணியதேவன் பாதாரவிந்தத்தினு லனுக்கிரகிக்குமளவு
 மந்தேயிருந்து, அப்போதவனை யாதரவுடன் சரணமடைந்து நீங்கள்மி
 குந்த மேஷ்மையைப் பெறுவீர்கள்.” (9-10) என, இவ்விதமான விசன்
 கட்டளையைப்பெற்று, மிகக்கொரோமான தவங்களைச் செய்கின்றவம்மு
 னிவர்களிப்போது தேவரீரைச் சரணமடைந்து ஓ! தேவேசா! அவர்க
 ள் நாடியபயனைக் கைக்கொண்டார்களென்பதிற் சந்தேகமேயில்லை.”
 (11) என்றிவ்விதமாக வந்திரனுரைத்திட்ட ஷனங்களைத் தேவர்களுக்
 கக்புனாகிய ஸ்ரீ ருத்திரபுத்திரன் செவிதனிற் கொண்டு தப்தர்முநலைய
 வவ்வாறுமுனிவர்களைப் பனுக்கிரகித்து (12) ‘நல்லது நல்லது’ என்றம்
 முனிவர்களுக்குத் திருவாக்கருளி யவர்கள் தம்முடன்கூடத் தொடர்ந்து
 வரும்படிக்கு மனுமுகிகொடுத்தருளினர். (13) பிறகு சத்துருக்களைச்
 சமுதரிக்கின்றவும், விக்கிரமத்தினு லசுரர்களை யலக்குகின்றவுமான தார
 காரியானவ ரவர்களோடு புறப்பட்டிச் சேந்திபுரமென்ற திருச்செந்தூர்
 சேர்ந்தனர். (14) அவ்விடத்திலும் விசுவகர்மனால் ஸ்ரீ பிரபுவுக்கு விசி
 த்திரமும் பெரிதுமானதும், மிகவுன்னதமான விரத்தினகோபுரங்களா
 லலங்கரிக்கப்பட்டதுமான வேர்திருமானிகை யமைக்கப்பட்டது. (15)
 பிற்பாடந் திருச்செந்தூர் மத்தியில் விளங்கலுற்ற மகா பெரிதான வா
 லயத்துக்கு விஜயம்பண்ணி ஸ்ரீ ருத்திரபுத்திரன் மேன்மைபொருந்திய
 ரத்தினச்சிங்காதனத்தை யடைந்து (16) அவ்வாசனத்தின்கண் ஸா
 க்ஷாத் ஸ்ரீ மகேசுவரன்போல் விளங்கினர். அப்போதங்கு ஹா ஹா,
 ஹூ ஹூ, தும்புரு, விசுவாவச இவர்களும் இன்னும்மற்ற கந்தர்வர்களு
 ம் கின்னர்களும் மிகவுமாதரவோடு ஸ்ரீபிரபுவினுடைய பிறந்தனுமுதல்
 நடந்த, தேவமானிடர்களது கிருத்தியங்களை யதிகரித்த வினோதக்ரும
 விருத்தார்தங்களை யெல்லாம் வினாகானம் செய்தார்கள்; (18) பிரம்ம
 ன், விஷ்ணு, இந்திரானிவர்கள் மலர்மாரி சொரிந்தார்கள். ஸப்தமருத்
 துக்களும் ஸ்ரீ சங்கராகுமானுக்குச் சாமரம்போட்டார்கள். (19) அக்க
 னி, வருணன் இவ்விருவர்களும் மிக வற்புதமான குடையைப்பிடித்தார்
 கள். மற்ற திக்பால ரெல்லோர்களும்ங்கு விசித்திரங்ளான விசிறிக
 னைப் பற்றிக்கொண்டு சேவகம் பண்ணினார்கள். சத்துருக்களைச் சமுத

ரிக்கின்ற வீரபாகுவும் (20½) மிகுதியான தங்கத்தினாலு மிரத்தினங் களாலு மமைக்கலுற்றதும், விசித்திரமான வீரத்தினங்களாற் செய்த பிடியுடையதுமான கத்தியைத் (21) கைப்பற்றிக்கொண்டு ஆடையாபர ணங்கள் முதலியவைகளின் பொக்கிஷத்தைக் காத்தனர். மற்ற எட்டு வீரர்கள், இலகூதம் கணுதிபர்கள், நூற்றெட்டு படைத்தலைவர்கள் இவ் வெல்லோர்களு மவரவர்களுக்குத் தக்க பணிகளைச் செய்தார்கள். (22½) அப்போது ஆறு திருமுகங்கள், பனிரண்டு கைகள், கமலமலர்கள்போ ன்ற பதினெட்டுக்கண்கள் இவைகளையுடையவும், (23) புன்னகைப்பு டைய திருமுகங்களுடையவும், காமபிரீயமுடைய திருமேனியைக்கொ ண்டவும், விசித்திரமான மகுடங்களால் விளங்கியவும், மிகுதியானவிர த்தினங்களா லமைக்கப்பட்ட மகா மேன்மைபொருந்திய திவியஸிம்மா ஸனத்தில் விளங்கியிருந்தவுமான (24) வம்மகாபிரபுவை முனிவர்கள் தரிசித்துக் கண்களைக்கொண்டதற் குற்றபயனைக் கைக்கொண்டார்கள். அப்போது தேவதேவேசுவரரான சரவணபவன் பிரஸன்னராகி (25) விஷ்ணு பிரம்மன் முதலிய தேவர்களைப் புன்னகைப்புடன் நோக்கித் திருவாய் மலர்ந்தருளியதாவது:— “வாரீர்! தேவர்களே! அசுரர்கள் யாவர்? அவர்களெவ்வள வாகிருதியுள்ளவர்கள்? அவர்களினுருவமெப் படி? அவர்கள் யாவருடைய பிள்ளைகள்? (26) அவர்களிற் பிரதான மாகியவன் யாவன்? இவைகளை யிப்போதுள்ளபடி யெடுத்துரைப்பீர் கள்.” என்றிவ்வகையான, ஸ்ரீ குமாரசுவாமியினுடைய திருவாக்கியங் களைக்கேட்டுத் தேவச்சிரோஷ்டர்கள் (27) ஸ்ரீ விஷ்ணுபிரம்மர்களோடு கூட வெருவரோடொருவர் கலந்தாலோசனை செய்துகொண்டு வா க்குக்கிறை யானா ன பிரஹஸ்பதிதேவனைச்சபையில் நோக்கி “தே வனே! நமதீசனும், சரவணபவனுமான ஸ்ரீ குமாரசுவாமி கேட்பதற் குத்தரஞ்சொல்வீர்” என்றிவ்விதமாகத் தேவச்சிரோஷ்டர்கள் கூறுகை யில் தேவகுருவும் பிரபுவை வந்தனித்தஞ்சலிகொண்டு (29) “தே வச்சிரோஷ்டர்களுடைய துக்கங்களைத் தீர்க்கலுற்ற குருநாதனுக்கு வந்தனமளிக்கின்றேன்.” என்றுரைத்துக்கொண்டு பிரகஸ்பதியானவ ரவ் வசுரர்களுடைய ஸகல விருத்தாந்தங்களையும் மகா வினயத்துட ன் (30) யோகீசுவரர்களுடைய தகராசாசத்தில் விளங்கி நிற்கும் பிரபுவுக்கு அடுத்த காண்டத்திற் கூறியபடி யாதியோடந்தமாக வெடுத்துரைத்தனர். சூதர் சொல்லுகின்றார்:— “சௌனகாதிமு னீசுவரர்களே! இச்சம்பவகாண்டமோ வென்றால் வேதார்த்தங்க ளோடு நிறுக்கப்பட்டது; ஆகையாலிது வித்துவான்களுக்கும் பெ ரியோர்களுக்கும் மேன்மைபெற முக்கிய காரணமெனப்படும். (31½)

ஸ ம ப வ க ண ட ம்

மு ன் றி ன் று .

௨

சரவணபவன் துணை.

ஆசாசாண்டம்.

முதலாவது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

சௌனகாதி முனிவர்கள் சூதகாக கேட்கின்றார்கள்:— “வாரீர்! சருவகுணங்களும் நிறையப்பெற்ற புராணப்பொருள்களில் மிகத்தேர்ச்சிக்கொண்ட சருவஞ்ஞரான சூதமுனிவரே! சூரபத்துமன், சிங்கமுகன், மகா பராக்கிரமசாலியான தாரகன் இவர்களுடையவும் (1) இன்னும் மற்ற அசுரர்களுடையவுமான பிறப்பு நடப்புகளை நாங்கள் கேட்பதற்கு மிகவுமாவல் கொண்டிருப்பதால் அவற்றை விஸ்தாரமாக வெடுத்துரைத்தல் வேண்டும்.” (2) என, சூதர் கூறுகின்றார்:— “வாரீர்! முனிவர்களே! அளவிலா மகிமைகொண்ட வடிவெவ்னுக்கு முந்தித் தேவகுருவா லுணாக்கப்பட்ட விருந்தாந்தங்களை யுங்களுக் காதியோடந்தமாக யானெடுத்துரைப்பதை யெல்லோர்களும் கேளீர்கள். (3) தவங்களையே பொருளாய்க் கொண்டவும், பிரம்மனுக்கு மைந்தனும், கோபத்தை வென்றவும், ஸத்தியவாக்குடையவும், தருமங்களிலே விருப்பமுடையவும் அசுரர்களுக்குத் தந்தையுமான காகியப்பொன் றோர் முனிவருண்டு. (4) அவர் துதியென்ற மனையான் மூலமாக மகா வீரிய விக்ரமங்களை யுடைய அறுபத்தாறுகொடி ஸங்கியைகொண்ட பல அசுரர்களைப் பெற்றார். (5) அவர்களில் மகா பலசாலியான ஸம்பத்துகளை யுடைய வசுதேவரென்பவன் தலைமையானவன். அவன் மங்களகேசினி யென்பவனோடு புணர்ந்து எல்லா அவயவங்களும் சுந்தரமாய்ப் பொருந்திய வொப்ப மற்ற ஸுரனை யென்ற வோர் பெண்ணைப் பெற்றான். (6) அப்பெண்ணைவென்றால் அசுரகுருவாகிய சுக்கிரபகவானண்டையிற் பணிவிடை செய்து வந்தான். (7) அப்போது சுக்கிரபகவானவருக்குப் பல வித்தைகளை யு முபதேசித்து மாயையென்று பெயருமிட்டனர். (8) அப்போதவர் தேவர்களுக்குள்ள பொங்குதலையும், அசுரர்களுக்குள்ள மிகுந்த மங்குதலையும் கண்டு மனதில் நன்காராய்ந்தபோது தகூப்பிரஜாபுதி

கிறுடைய வியாகர்த்தில் ஸ்ரீநந்திகேசுவரனால் (9) தேவர்கள தைசுவரி யங்கள் கூணிக்஑ும்படி யிடப்பட்ட சாபத்தையும், இனி நேரிடப்போ கின்ற சங்கதிகளையும் மனதிலாலோசித்து வச்சுக்கிராசாரியன் அப்பெண் ணை நோக்கிப் பின்னு முறைத்ததாவது:— (10) “கேளாம்! மாயே! மதாசார்க்கெல்லா மிப்போது தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும் நாச ம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள்; உனது தந்தையாகிய வசுநேந்திரனே கேவலம் மனவேக்கம் கொண்டனன். (11) இப்போதசார்க ளுந்தன ல் நிலைகிறுத்தப்பட்டுக் காப்பாற்றப்படலும் வேண்டும். ஆகையால் நீ காசியபமுனிவரிடஞ் சென்று, பிள்ளைகளைப் பெற்று, பெயரு (12) மி ட்டு, அவர்களது செழித்தலுக்காக வவர்களுக்கு யாகம், விரதம் முத லியவற்றையு முபதேசித்து, நீயும் தேவர்களது மங்குதலை வேண்டித் தவம்புரிவாய்! (13) என, அப்பெண்ணு மப்படியே பாக்கியமென்று புறப்பட்டுத் தந்தையாகிய வசுநேந்திரனிடஞ் சென்று சங்கதிகளையு னைத் தவனிடத்து விடைபெற்று மற்றோர் மாயையே பிரத்தியக்ஷமாய்த் தோன்றியதுபோன்ற வப்பெண் வெளிப்புறப்பட்டனள். (14) அவ ள், மார்க்கத்திற் செல்லுகையி லவனைக்கண்ணுற்றவர்களை யெல்லாம் மொகிக்கும்படி செய்துகொண்டு காசியபமுனிவ ரிருக்குமிடஞ் (15) சென்று அங்கு மகர் வுன்னதமுள்ளதும், சித்திரங்களா லலங்கரிக்கப்ப ட்டதுமான பல மண்டபங்களையும், வாபிகள், கிணறுகள், விரகூஷங்கள், மிகுந்த மலர்களிவைகளோடு விளங்கிய சிங்காரத்தோட்டங்கள், (16) அ னைகவினையாட்டுக்குன்றுகள், இவைகளையு மோர்கூணத்துக்குள் மாயை யினுற் படைத்தனள். அப்போதிவை யெல்லாவற்றையும் காசியபொ ன்ற முனிவர் கண்டு (11) “ஓ! கோ! இதோ வினேதமான மண்டபம் முதலியவைகளெல்லா முண்டுபண்ணப்பட்டிருப்பது என்ன வாச்சரிய ம்! இவைகளைப்படைத்தது பிரம்மாவா? அல்லது விஷ்ணுவா? அல்ல து மற்றெந்தத்தேவனாவதா?!” (18) என்று ருஷியானவர் பலவிதமா கச் சிந்தைகொண்டு திசைகளெங்கும் நோக்குகையில் மிக ஸுபலாவனி யம் பொருந்திய மெல்லிய தடிபோன்ற மேனியுடையவளும், (19) மோகப்படுத்துவதற்கான மன்மதனுடைய ஸகல சாக்குகளுக்கு மிருப் பிடமுமான வம்மாயையென்றவ ளோர் கூணத்துக்குட் காணப்பட்ட னள். அப்போதம் முனிச்சிரோஷ்டர் அவளருகில் வந்தவனைக்கண்ணு ற்று (20) மிக நேசமும், சிங்கார ஸங்களாற் சாதுரியமுள்ளதுமான வசனங்களை யுரைத்ததாவது:— “அடி! மாதே! ஒண்டிமங்கையாக நிற் கின்ற நீயாவன்? உன்பெயரென்ன? நீ யாவருக்கேது முறை வேண் டும்? (21) உனக்குத் தேசம் யாது? இப்போதெங்கு வாலுற்றாய்? அ

டி! திருமேனியதெல்லா வவயவங்களும் மிகச் சுந்தரமாக வமைந்த தேனே! நீ யுத்தரமுரைத்தல் வேண்டும்.” என, மாயை கூறுகின்றாள்;— “மங்கையராகிய யானொண்டியாக விக்குன்றில் நிற்குமளவில் (22) நீ ரொந்தனோடிவ்வா றுரைப்பது தவசிகளுக்குச் சரியோ? யான் மேருகிரியருகினின்று கங்காஸ்நானம் செய்வதற்காக விங்கு வரலுத்தேன். (23) நீரிங்கே நில்லும்; யானெனது மனக்குறியின்படி செல்லுகின்றேன்.” என, முனிவர் சொல்லுகின்றார்:— “யானிப்போது கங்கையையும், இன்னும் மகா பெருமை பொருந்திய புன்னிபத் தலங்கள், தீர்த்தங்கள், தேவர்கள் இவையெல்லா மிப்போதே தருவிக்கின்றேன். மேலுமுன்க் கற்புதமான விரண்டு சாமரங்கள் போடுவிக்கின்றேன். (24½) மிகுந்த புத்திரர்களையும், பணி செய்வதற்காக வாயிரம் தேவஸ்திரிகளையும் ரொடுக்கின்றேன். (25) இந்நேர்த்தியானவிடத்தி லேகாந்தலிலே செய்வதற்கென்னை நீ யாதரித்தல் வேண்டும்.” என, கமலமலர் முகத்தின் கண் குறுநகைப்புடைய வவ்வழகு மங்கையானவள் (26) அப்போது திடிலென்று மின்னற்கொடிபோல் மறைந்துவிட்டனள். அப்படியவள் மறைந்தவுடன் தவசிகளில் மேன்மைகொண்ட காசியபமுனிவர் (27) கேவலம் மோகாக்கிராந்த சிந்தையுடன் துரிதமாகத் ததாதனில் விழுந்து மெத்த மதனவெறி கொண்டவன்போலதி னுக்காக்கிராந்தராகி யழுதனர். (28) மாயையும் முனிவரிவ்வா றிருப்பதைக்கண்டு ஓர் நொடிக் குள்ளங்கே நேரில் தோன்றினள். அவ்வண்ணம் தோன்றியவச் சிறிதையானைக் கண்டவுடன் முனிவர் மோகம் தெளிபலுற்றவராக (29) தரித்திரனுக்குத் திரவியம் வாய்ந்தா லாநந்தப்படுவதுபோல் புன்னகைப்போடு முகமலர்ச்சி கொண்டவராகிப் பலவிதமாகக் கூத்தாடி (30) பிறகு மிக நேசவிசுவாசத்தோ டம்மாயையின் கால்களில் விழுந்தனர். அப்போது கேவலம் காமவெறிகொண்ட வம்முனிவரைநோக்கியவள் வசனமுரைத்ததாவது:— (31) “கேளீர்! காசியபரோ! இப்போது யான் கொண்டிருக்கின்ற மிக வற்புத வழகுசுந்தரத் திருமேனிக் கொத்த வருவத்தைக்கொள்வதற்குமக்குத் திறமையிருக்குமாயி னும் முடன் யான் கலவிதொடுக்கின்றேன்!” (32) என, யோகிகளிற் சிறந்த காசியபமுனிவரும்வ்வண்ணம் வேண்டிய வருவத்தைத் தரித்து அவ வாறுரைத்த வதிகந்தரத் திருமேனியாளோடு மிக நேர்த்தியும் நிர்மானுஷியமுமான வம்மண்டபத்திலே கேவலம் காமாதாராகப் பலதடவை கலவிசெய்தனர். (33½) அப்போதவ்விரவின் முதற்சாமத்தில், அசுரர்களுக்கெல்லாம் தலைமையான மகா பெருமைபொருந்திய சூரனென்று

பெயர்கொண்டமைந்தன் பிறந்தனன். அப்போதவ்விருவர்களுக்கு முண்டாகிய வியர்வை ஜலத்தினால் முப்பதினாயிர மசுசேனைகளுண்டாயின. (34-35) பிறகிரண்டாம் சாமத்தில் மறுபடியு மவ்விருவர்களும் மற்றொரு மண்டபத்துக்குச் சென்று சிங்கவுருவமெடுத்துச்சம்போகம் பண்ணினார்கள். அப்போதாயிரம் முகங்களின் வரிசையையும் யிரண்டாயிரம் கைகளையும் கொண்ட சிங்கமுக னுண்டாயினன். (36½) அப்போதக்கலவியாலவர்களுக்குண்டான வியர்வைத் திவிலைகளினின்று சிங்கமுகங்களை யுடையமகா கோரர்களான நாற்பதினாயிரம் சேனைகளுண்டாயினார்கள். அதே விதமாக, வினோதமாக வலங்கரிக்கப்பட்ட மற்றோர் மண்டபத்துக்கு (38) அவ்விருவர்களும் மூன்றாம் சாமத்திற்சென்று யானையுருவமெடுத்ததங்கும்பலமுறையாகக் காமலீலைசெய்தார்கள். அப்போதமுகிய யானைமுகத்தையுடைய தாசுகளென்ற வசுராஜன் பிறந்தனன். அங்கும் யானையுருவங்கொண்ட மற்றோர் நாற்பதினாயிரம் சேனைக (40) ளுண்டாயின. பிறகவ்விருவர்களும் நான்காவது ஜாமத்தில் மற்றோர் மண்டபத்துக்குச் சென்றங்காட்டுருவங்கொண்டு பின்னும் புணர்ந்தனர். (41) அப்போதஜமுகி யென்ற வசுரப்பெண் பிறந்ததோடு புணருங்காலுண்டான வியர்வைத் திவிலைகளினின்று ஆட்டுருவங்கொண்ட மகா பயங்கரமான மற்றோர் முப்பதினாயிரம் சேனைகளுண்டாயின. (42½) பிறகவர்கள் மறுநாள் காலையிலும் மண்டபத்துக்கு மண்டபம் சென்று சிவிங்கி, புலி, குதிரை, மான், பசு, கரடி, பன்றி, காட்டெருமை, சென்னாய், காண்டாமிருகம், கழுதை, ஒட்டை, குரங்கு, நரி இவைமுதலியமிருகங்களி னுருவமெடுத்துக்கொண்டங்கங்கு காமக்கிரீடை பண்ணினார்கள். (45) அப்போதந்தந்த மிருகங்களினுருவத்தோடு அறுபதினாயிரம் சேனைகளுண்டாயின. பிற்பாடு ஆகியவிவ் விரண்டிலகூடம் மொத்தச்சேனைகளையும், அஜாமுகி யென்றபெண்ணோடு சூரன், சிங்கன், தாசுகளிவ் வசுரர்களையும் கண்டு (46½) அவ்விருவர்களும் மிகுந்த வானத்தத்தினால் லந்தக்கரணம் மலர்ந்தவர்களாகி யோர் கூணத்துக்குள் தங்கள் நிஜிவுருவத்தைக் கொண்டனர். (47) அப்போது சூரபத்துமாசுரன் தாய்தந்தையர்களை வணங்கி “ஓ! தந்தையே! யாங்கள் செய்யவேண்டிய, காரியங்களைப்பெல்லா முள்ளபடி யெடுத்துரைத்தல் வேண்டும். (48) மேலுமது விஷயத்திலம்மையுடைய சம்மதம் யாது?” எனக்கேட்டு உட்கார்த்தனன். அப்போது முனிவர் கூறியதாவது:— “வாரீர்! மைந்தர்களை! என்மனதிலிருப்பதையுரைக்கின்றேன் கேளீர்கள்! (49) நீங்கள் புலன்களைக் கைவசத்திற்கொண்டெப்போதும் நவம்புரிவதே கா

சியமாகும். முந்தித்தேவரொல்லாம் தவத்தினாலே தேவத்தன்மையை யடைந்தார்கள். (50) அப்படித்தவன் செய்தாலே சில முனிவர்கள் ஜீவன்முக்தி (ஜீவனோடு மோகம்) யடைந்திருக்கிறார்களல்லவோ. ஆகையால் கேளீர்! மைந்தர்களே! எப்போதும் பாவங்களின் சேர்க்கையற்றுப் பசு, பதி, பாசமென்ற முப்பொருட்களின் விஞ்ஞானத்தைப் பெற்று (51) அதனாலானந்தமயமாகிய சிவபதத்தை யடையலாவதுதான் தகுதி. அப்படியே பாவங்களைத் தொலைப்பதற்காகத் தருமங்களை யுமென்று மனுஷ்யத்தல் வேண்டும். (52) பூர்வத்தில் சில முனிவர்கள் தருமத்தாலே சுவர்க்கலோக மடைந்தனர். புத்திமான்கள் சருவப்பிரானிகளிடத்து மென்றும் தயவுள்ளவர்களாயிருந்தல் வேண்டும். (53) நீங்கள் மேலுரைத்த நடவடிக்கைகளோடு பாவமற்றிருப்பீர்களாகில் ஸ்ரீ பரமேசுவரன் தருளைக்கொள்வீர்களென்பதற் சந்தேகமேயில்லை. ஸ்ரீ மகேசுவரனானா லிகத்திலும் பரத்திலும் சகல வித்தியும் கைடைம். (54)

முதலாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

வம்பவகாண்டம் ௨—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

காசியபர் சொல்லுகின்றார்:—“பிரம்மன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய தேவச்சிரோஷ்ட ரொல்லோர்களும் தவத்தினால் தான் சிவனருள் பெற்று அவரவர்கள் தானத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். (1) பூர்வத்திற் சில ருஷிகள் கொரோமான தவங்களைச் செய்தே சிவனருளடைந்து தங்கள் விருப்பங்களைக் கைக்கொண்டது நிச்சயம். (2) ஆகையால் நீங்கள் சகல முயற்சியுடனும் தவத்தினால் சிவபிரானைக் களிப்பித்து இகத்தில் போகபோக்கியங்களையும், பரத்தில் மேலாக ஸாம்பிராஜியத்தையுமடைதல்வேண்டும். (3) இதோ! ஓர் புண்ணிய கதை யிருக்கின்றது; அதை யுங்களுக்கு யான் கூறுகின்றேன். பூர்வத்தில் குதல்முனிவர் தவத்தின் மகிமையா லிறந்துபோன பெண்ணையும் (4) தூங்கி யெழுந்தவன்போலோர் நொடிக்குட் பிழைத்தெழுந்திருக்கச் செய்தனர். மேலுமவர் மற்றோரிடத்திலோர் யானைக்கும் தேவத்தன்மையை யீந்தனரல்லவோ. (5) அத்தவமகிமையாலே மிருகண்டுமுனிவரை பைந்தனாகு

டைந்தனர். அம்மிருண்டு முனிவரு மப்படியே தவத்தினால், பிரம்மன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலியவர்களாற் பூஜிக்கப்படலுற்ற மார்க்கண்டேயரைப் பரமாத்மத்தோடு மைந்தனாகவடைந்தனர். (6½) அம்மார்க்கண்டேயரோ தவத்தினால் பரமேசுவரனை யாராதித்து (7) மிருத்தியுவையும் வென்று நித்தியமான பரமபதத்தைப் பெற்றனரல்லவோ.” என்றுரைத்துச் சும்மாவிருந்தனர். (8) பின்பு மாயையானவள் பிள்ளைகளைநோக்கிக் கூறுகின்றாள்:—“கேளீர்! கண்மணிகளே! தவசிகளில் மேன்மைபெற்ற வுங்களது தந்தை வுரைத்ததெல்லாம் (9) பெரியோர்களாகிய யோகிகளுக்கல்லவோதகுதி. உங்களுக்காகவேண்டியதை யாதுரைக்கின்றேன்:—பெளருஷத்துக்கிருப்பிடமான நீங்கள், ஐசவரியம், செவரியம், ஆயுசு, பிரஸித்திகொண்ட கீர்த்தி, பிரபுத்தன்மை யிவைகளை யல்லவோ தேடிக்கொள்ளல் வேண்டும். (10½) பூமியின் வடக்கில் பெரிதான வடத்தீவமென்றுப் பிரஸித்திபெற்றிருக்கின்றது. (11) நீங்களங்குசென்று ஸ்ரீ பரமேசுவரனைக் களிப்பிப்பதற்காக வீரயாகம் பண்ணுங்கள்; அதற்காக வேண்டிய திரவியங்களை யானுங்களுக்குத் தருகின்றேன். (12) பிறகு ஸ்ரீ ஜகதீசன் ஸான்னித்தியமாகும்போ தெந்தனும் கூறப்பட்டவைகளையே நீங்கள் கேட்டுப் பெறுவீர்கள்”. என் நிவ்விதமாக, மாயையானவள் மைந்தர்களுக்குச் சொல்லிப் பிறகும் (13) அவர்களுக்கனேக மந்திரங்களை யதற்குள்ள தந்திரங்களோ பெதேசித்தனுப்பினள். அதன்பிறகவளப்போது முனிவரைநோக்கி வசனமுரைத்ததாவது:—(14) “ஓ! சுவாமீ! என்பெயர் மாயையெனப்படும். பிள்ளைகளைப் பெறவேண்டியும் மிடம்வந்தேன். உம்மால் மகா பராக்கிரமசாலிகளான விப்பிள்ளைகள் நன்றாக உண்டாக்கப்பட்டார்கள். (15) யான் தவஞ்செய்யப்போகின்றேன்” என்று சொல்லி யுடனே சென்றுவிட்டனள். அவள் போனபிறகோவென்றால் காசியபமுனி யவனைக் காணாத்தினால் (16) கேவலம் மூடஜனங்களைப்போல் மிகவுந்துக்கத்தினால் நொந்து புலம்பலுற்றனர். பிறகவ்வாறு புலம்புகின்ற முனிவரைக்கண்டு பிரம்மன் தாமே நேரிவிங்குவந்து (17) “கேளாய் மைந்தனாகிய காசியபா! ஒன்றும் தெரியாத, மூடன்போலேன் வீணாக விப்போதிங்குமுகின்றாய்? சொல்: உந்தனுக்கிப்போதமுதல் வேண்டாம். நமது கட்டளையின்படி சுகமுள்ளவனாகவிரு. (18) அப்பாவத்தைத்தொலைப்பதற்காக ஸ்ரீ பரமேசுவரனைக் குறித்து ஸகல பாவத்திரள்களை யுமடிக்கலுற்ற, சிரேஷ்டமாகிய வுக்கிரமான தவத்தைச் செய்தலல்லவோ வேண்டும்.” (19) என வுரைத்துப் பிரம்மனானவ ரிவரிடத்து வ

ந்ததுபோலுடனே மறைந்துவிட்டனர். அப்போது காசியபரும் தவம்புரிவதற்காகத் தனதாசிரமத்துக்குச் சென்றுவிட்டனர். (20) கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! அப்போதங்குண்டாயிருந்த மண்டபங்களெல்லாம் மாயத்தினால் செய்யப்பட்டவைபோல் மறைந்துவிட்டதுமிகவுமாச்சரியம். (21) பெருஞ்சேனைக் கூடங்களையுடைய சூரபத்துமனும் தம்பிகளோடுகூட ஸ்ரீ பார்வதீபதிக்குத் திருப்திசெய்வதைக்குறித்து யாகம் பண்ணுவதற்காகப் புறப்பட்டு நடுவழியிற் செல்லுகையில்ப் போது அசுர குருவாகிய சுக்கிரபகவானங்கு நற்செயலாக வரலுற்றனர். அப்போதவர்கூட மகா பயங்கரர்களான அவ்வசுரர்களைக் கண்ணுற்றதில் மிகவும் திகிலடைந்தது என்ன ஆச்சரியம்! பிறகவர் அவ்வசுரர்கள் சாரத்தத் தன்மையைக் கொள்ளவேண்டி வசுப மந்திரத்தை ஐபித்துக் கொண்டு சூரனருகிற் சென்று “அப்பா! குழந்தாய்! யானாங்களுக்குக்குரு” வென்றனர். (24) அவரிப்படிச் சொன்னவுடன் சூரனவ ரடிக ள்மீது பணிந்து விரயத்தோடு வணக்கமுற்று நின்றனர். (25) அப்போது சுக்கிரன் தானாகவே யாகங்களுக்குரிய விடையூறுகளை விலக்கிக் கொள்வதற்கான ஸ்ரீ சிவபிரானது மந்திரத்தை யப்போதவனுக் குப தேசித்து உடனே சென்றுவிட்டனர். (26) சூரனும் தம்பிகள் சேனைகள் சகிதனாகத் துரிதத்தில் வடத்தீவத்துக்குச் சென்று அங்கு பதினாயிரம் யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள வோர் யாகசாலையை யமைந்து அதற்குச் சுற்றிலும் மலைகளைக் கோட்டையாக வளைத்தான். (27½) அதைச் சுற்றிலும் பற்பல வாயுதங்களாற் பயங்கரர்களான பல சேனைகளை (28) நிறுத்தியங்கு மத்தியிலாயிரம் யோஜனைச் சதுரமு மாழமுமுள்ள வோரக்கினிகுண்டத்தைபுண்டாக்கி (29) யதற்குச் சுற்றிலுமதேவிதமாக தூற்றெட்டுக் குண்டங்களையும், அவைகளையும் சுற்றி யதேவிதமாக வாயிரத்தெட்டுக் குண்டங்களையு (30) மேற்படுத்தி யவற்றுள் பிரதான குண்டத்தில் தானோமம் செய்ய வெத்தினப்பட்டனன். மகா பயங்கரனான விச் சூரபத்தும னக்குண்டத்தின்மீது பூமியில் ஜலத்தைப் புரோஷித்து (நெளிந்து) (31) அப்படிப் புரோகஷித்ததனால் பாதாளலோகம் வறையிலுள்ள (பூதப்பிரேதாதிகளை) விலக்கிவிட்டனன். அதன் பிறகு மாயையென்பவள் வந்து அடியிற்கண்ட யாகத்துக்குரிய ஸாமான்களைக் கொடுத்தனள்:—(32) எருக்கு, வெள்ளெருக்கு, நாயுருவி, புறசு, வேம்பு, இரளி, புளி, தானி, (33) இவை முதலான விஷவிருகங்களது சமித்துகள், மிகுதியான பால், நெய், தையிர், எண்ணெய், தேன்,

துவரை, பயறு, உளுந்து, எள், கொள்ளு, கடுகு, அரிசி, நெல் முதலியவை, (35) இலகூதம் பசுக்கள், ஆடுகள், எருமைகள் முதலியவை, அளவற்ற இரத்தங்கள், மாமிசங்கள் முதலியவை, (36) பச்சைக் கர்ப்பூரம், சந்தணம், கஸ்தூரி, விசித்திரங்களும் நல்ல வாசனை யுடையவைகளுமான பற்பல புஷ்பங்கள், (37) தர்ப்பங்கள், ஜஹூ (அத்திமரத்தாற் செய்யப்பட்ட வோரோமபாத்திரம்), பிரஸ்தம் (தர்ப்பத்தினோர் முட்டி), ஸ்வதிதி (பசுக்களைச் சேதிப்பதற்குள்ள வாயுதம்), அரணி (கடைந்து அக்கினி யெடுப்பதற்கான வேர் கட்டை), இவை முதலிய யாகத்துக்கு வேண்டிய பற்பல சாமான்களையும் (38) மாயையானவன் மூவாயிரம் யோஜனைச் சதூரம் நிரப்பினன். அதற்குமேலிச் சூரபத்துமன் துர்க்கை, பைரவன், (39) பத்திரகாளி, பூதம், பிளோதம், பிசாசம், டாகினீகணங்களின் கூட்டம், சாமுண்டி ஆகிய வித்தேவதைகளைக்கிழக்கு முதலிய வெட்டுத் திக்குகளிலும் பூஜித்தனன். (40) பின்பகர னரணியைக் கடைந்து அதிற் கொஞ்சம் நெய்யை விட்டு அக்கினியை விருத்திசெய்து குண்டமத்தியில் மூட்டி வளர்த்து, அக்குண்டமத்தியில் தானே (முனையிற் கூர்மையுடைய) வேர் வச்சிரக்கம்பத்தை நாட்டிய வவக்கினியில் துவரை, (41) எள், உளுந்து, மாமிசம், நெய், எண்ணெய் இவைகளை ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய மந்திரத்தினுற் பதினாயிர வருஷங்களளவுமோமம்செய்தான். (42) அதேவிதமாக மற்றக் குண்டங்களிலும் மகா வீரபரக்கிரமங்களையுடைய சிங்கமுகாசுரன், தாசுரன் இவ்விருவர்களும் முறையெ தூற்றெட்டுக் குண்டங்களிலும், ஆயிரத்தெட்டுக் குண்டங்களிலு மோமம் பண்ணினார்கள். (43½) அவர்களவ்வாறு செய்திடினும் ஸ்ரீ மகாதேவன் பிரசன்னராகவில்லை. (44) பிறகு சூரன் வெகு கோபமூண்டு ஆகாசத்திற் கிளம்பிக் குதித்து நின்று கொண்டு தனதுடலைக் கண்டம்கண்டமாக நறுக்கி, ஆயிரவருஷமளவும் மனதினால் ஸ்ரீ பரமேசுவரனைத் தியானித்துக்கொண்டு விரத்தங்களாலும், மாமிசங்களாலு மோமம்செய்தான். (45½) இவ்வளவு செய்தும் ஸ்ரீஸாம்பமூர்த்தி யவ்வியாகத்தில் ஸான்னித்தியமாகவில்லை. (46) பிறகப்போது சூரபத்தும் னுயரமாக வானத்திற் சடிதியாகக்கிளம்பி யவ்விரக்கம்பத்தில் விழுந்து (அதன் முனை யாசனத் துவாரத்தின் வழியாகப் பாய்ந்து மூனையைக் கிழிக்கப்பெற்றவனாகி) அதனடிப்பிறத்திற் சேருகையில் (47) அப்போது குண்டமத்தியில்வ வசீரோசவரனுயிராமடுத்தான். அப்போதசுரர்களுக்குள் மிகுந்த ஹா ஹா காரமுண்டாயிற்று. (48) தேவர்களுக்கோ வப்போது பேரானந்தமுண்டாயிற்று. பிறகு சிங்கமுகனும் துரிதமாகத்தனது சிரசுகளை வெட்டவெட்ட மறுப்படி

மதேவிதமாக முளைத்து முளைத்துண்டானவைகளையும் வெட்டி வெட்டி யோமஞ்செய்தான். தாரகாசுரனு மிதேவிதமாகச் செய்தான். மகா பவிஷ்டர்களான மற்ற வசுரர்களும் திக்குண்டத்திற் பொத்துப் பொத் தென்று குதித்தார்கள். (50) அப்போதுகூட ஸ்ரீ மகாதேவன் பிரத்தி யக்ஷமாகாததைக்கண்டு சிங்கமுகனும்வ்வாறே யங்குயிரை யிழப்பதற் கு மனமுற்றனன். (51) அப்போதக்கினியானது பிரம்மாண்டச் சுவ று வரைக்கும் ஜுவலித்தெரிந்தது. உயரத்திலிவ்வாறெரிப்பதுபோல் சி மும் பாதாளலோகமளவு மெரித்தது. (52) அப்போது ஸ்ரீ பரமேசுவ ரனோர் கிழவனுருவத்துடன் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய *முதுகெலும்பினு லமைத்த வோர்தடியைக் கையிற்கொண்டு தோன்றினர். (53) அவர் வேதமோதிக்கொண்டு இங்குமங்கு மிடறலுற்ற திருவடிகளைக் கொண் டவராகிச் சிங்கமுகனண்டைக்குவந்து திருவாய் மலர்ந்தருளிபதாவது:— (54) “அடா! நீங்கள் யாவர்? யாவருடைய புத்திரர்கள்? நீங்களிங் கென்ன செய்கின்றீர்கள்? இவையெல்லா மாதியோடந்தமாக வுள்ளப டி யிப்போதே யுரைத்திவிர்.” (55) என, சிங்கமுகன் கூறுகின்றான்: கேளீர்! பிரம்மத்தை யறிந்த மேன்மைபொருந்திய பெரியவரே! ஓ! கோ கோ! தேவரீரைக் கண்டமாத்திரத்தில் ஸ்ரீ பரமேசுவரனை நேரில் தரிசித்ததுபோன்ற மிகுந்த திருப்தி யெங்களுக்காகிவிட்டது. (56) யா ங்கள் காசியபமுனிவரது மைந் தர்களான வசுரர்கள்; வீரபாகம் பண்ணு வதால் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக்கு நீ திருப்திசெய்து அரசாகழியைப் பெறுவ தற்காக வங்கு வரலுற்றோம். (57) ஸ்ரீ மகேசுவர னருள்செய்யாத்தி னால் மகா வீரனான வெனது மூத்தோன் வயிரக்கம்பத்தில் விழுந் தக்கி னிகுண்டத்தில் மரணமடைந்துவிட்டான். (58) அதனாலே யானுமிப் போது தேகத்தை யிழப்பதாகத் தீர்மானித்திருக்கின்றேன்”; என, வி ருத்தர் கூறுகின்றார்:—“அடா! வீரா! நீ மரணமடையாதே; உங்களு க்கிப்போது பாக்கியமுண்டாகப்போகின்றது;” என்று திருவாக்கருளி விருத்தரானவ ராகாய கங்கையைத் தருவித்தனர். (59) பிறகப்போது டனே யக்கங்கையானது, ஓர் பந்தானது அடிக்கடி யடிக்கப்பட்டிக் கிள ம்புவதுபோல், மலைகள் மீது விழுந்து பெரிய வலைகள் மோதலுற்றவை களாகக் கிளம்பி க்கிளம்பி விழுந்தங்கு வரலுற்றது. (60) அப்போதுங் கெல்லாக் குண்டங்களைமீதும் ஸமித்துக்களிற் பற்றியிருந்த வக்கினியெ

* விஷ்ணுவானவர் கூர்மாவதாரம் செய்யுங்கால் ஸ்ரீ பரமேசுவரன் தேவர் களால் பிரார்த்திக்கப் பட்டதன்பேரி லக்கூர்மத்தை நித்திரகம் செய்வதற்காக வ தின்முதுகெலும்பைப் பிடுங்கியதைத் தரித்துக்கொண்டனர். —தக்ஷகாண்டப்;

ல்லா மவ்வாகாசகங்கையது நீரின லணையலாகி, சூரன் முதலியவசர்களு மந்நீரினால் நனைக்கப்பட்டு எல்லோர்களும் பிரஞ்ஞைகொண்டார்கள். (61)

இரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆசுரகாண்டம் 4-வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்

பிறகு பிரபுவாகிய ஸ்ரீ பகவானுனவர், பார்வதி ஸக்திராகவும், பிரகாசம் பொருந்திய கங்கை, தோள்வளை, முத்துமலை யிவைகளால் லங்கரிக்கப்பட்டவராகவும், (1) சடைமுடித்து விளங்கிய சந்திராகலை யால் பூஷணமுள்ள சிரசையுடையவராகவும், பிரகாசமான சடைத்தடத்தில் தளும்பி விளங்கிய கங்கையினால் சோபிக்கலுற்றவராகவும், (2) புன்னகைப்பினால் வெளியில் பிரகாசிக்குின்ற பல் வரிசைகளால் விளங்க லுற்றவராகவும், நெற்றி முதலியவிடங்களிற் சோபிக்கலுற்ற திருபுண் டிரங்களாற் சந்திரமாகியவராகவும், (3) திருமேனி முழுதும் திருநீற் றுப் பூச்சினுலலங்கரிக்கப்பட்டவராகவும், அனேக ருத்திராகூட மாலைய னைப் பூண்டவராகவும், (3½) பல வலங்காரங்களாற் சோபிக்கலுற்றது ம், தாமரைத்தண்டு தூள்போன்ற மிக வெண்மையான சாமரங்களால் பிரகாசமுடையதும், ஒலிக்கலுற்ற கண்கணிகளி னேசைகளால் திசை யெங்கும் செவிடாக்கலுற்றவும், பாம்புடலுக்கு நிகராகிய நேர்த்தியா ன வாலினால் விளங்கியதும், கழுத்தினிற் பிரகாசமாகத் தொங்கலுற்ற மணிகளின் நாதத்தினால் திசையெங்கு மொலியால் நிரப்பலுற்றதும், மிகவும் பருத்துயர்ந்த திமிலுடையதும், வாட்டம்பொருந்திய பரு த்த கழுத்தை யுடையதுமான துலிய இரிடபத்தின்மீ தேறலுற்றவ ராகவும், (4-6½) சுற்றிலு மனேகவித வாத்தியங்கள் கோலாகலமாக கோஷிக்கப்படுகையில் (7) பற்பல கணங்களாலும், இன்னும் மற்ற பிரம்மன், விஷ்ணு முதலியதேவர்களால் சூழப்பட்டவராகவும் எல்லாப் பக்கங்களிலு மனேகமாயிரம் தேவமங்கைத் திரள்களால் நிரம்பப்பெற் றவராகவும் நேரில் பிரஸன்னராயினா. (1-8) அப்படிக்கொத்த ஸ்ரீமகா தேவனைக் கண்டு சூரபத்துமன் கண்கள் மலரலுற்றவனாகித் தம்பிகளுட னும், சுகல சேனைகளுடனும் ஸரஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து (9) வேத வேதாந்தங்களா லிசைக்கப்பட்ட மேன்மைபொருந்திய துதிகளால்

தோத்திரம் செய்தான். பிறகப்போதவனைத் திருக்கண்ணுற்று ஸ்ரீ பரமேசுவரன், அலர்ந்த செந்தாமரைபொன்ற திருமுகத்திற் பெருகிய தேன் போன்ற திருவசனங்களை யளித்ததாவது:—(10½) “வாரீர்! அகரவல்லபர்களே! உங்களது தவத்தினால் மிகவும் திருப்தியடைந்தோம். (11) ஓ! பாவமற்ற பரிசுத்தர்களே! உங்கள் மனதி லபிஷ்டமுள்ள வெல்லாவற்றையும் நம்மிடத்துடைப்பீர்கள்! அவையெல்லா மிப்போதே நிச்சயமாக வீந்தருளுகின்றோம்.” என்று ஸ்ரீ சங்கரனுரைக்க (12) சூரன் சொல்லுகின்றான்:—“ஓ! ஸர்வகுண சம்பூர்ணராகிய ஸ்ரீ மகாதேவா! யான் பத்தியோடாராதீத்ததற்காக தேவரீர் பிரசன்னமான துண்மையானால் ஆயிரத்தெட்டண்டங்கனையும் யா ஜேர் குடையின் கீழான்டி (13) ஆஞ்ஞாசக்கிரம் செலுத்துவதையும், எங்களுக்கென்று மழிவில்லாமையையும், விஷ்ணுமுதலிய தேவமொல்லோர்களு மென்முன்னிற் படும்போதே (14) மிகப் பயந்தோட்டம் பிடிக்கத்தக்கலுற்ற வாயுதத்தையு மெந்தனுக் கிந்தருளி, அவ்வெல்லா வண்டங்களுக்கும் யான் போய் வரலுற்ற வல்லமையையு மருளவேண்டும்.” (15) என ஸர்வேசுவரனவனை நோக்கி மிகுந்த கருணைகொண்டவராகி “கேட்கப்பட்டதெல்லா ம்ப்படியே யாகட்டும்: (16) ஆனால் கேளாம்! பாவமற்ற சூரர! உனக்கு ஆயிரத்தெட்டண்டங்கனி னாதிபத்தியமானது தூற்றெட்டு யுககாலம் வரைக்கும் மட்டில்தா னிருக்கக்கடவது. (17) மேலும் பற்பல விரத்தினங்களால் சோபிக்கலுற்ற வேரிரந்திரவிமானமும், மற்றோர் சிங்கவாகனமும், பாசுபதாஸ்திரம் முதலிய (18) அந்தந்தத் தேவதைகளி னஸ்திரங்களும், வஜ்ஜிராயுதம் போன்ற வலிமையுடைய தேகமும் அக்கனிகுண்டத்தினின் றுண்டான பல வசர்களும், (19) பதினாயிரங்கோடி ஸங்கியை கொண்ட ரதூரங்கபல சைனியங்களும் கேளாய்! சூரபத்துமனே! உந்தனுக்கங்கே மிகுதியாக உண்டாகக் கடவது. (20) மேலும் மற்ற உனது சகோதரர்களுக்கும் பலவாயுதங்களும், தூற்றெட்டு யுககாலமளவு மாதபத்தியமுமுண்டாகக்கடவது. (21) மற்ற விஷ்ணு முதலிய ஸகல தேவர்களோடு முனக் குயுத்தம் கேரிடினும் நம்முடைய வழிவற்ற சக்தியினொழிய மற்றபாவராலு முந்தனுக்கு நாசமுண்டாகத் தக்கதில்லை. ஆனானக்குச் சாவு நிச்சயமாகவுண்டே.” (22) என்று திருவாக்கருளிய வுடன் சருவேசுவரர்களுக்கு மிசவரானை ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தியானவர் மறைந்தருளினார். பிற்பாடு சூரபத்துமன் முதலிய வசர்கள் மிகுந்த பேராந்தங்கொண்டார்கள். (23) மற்றவர்கள் கத்திகளைக் கையிற்கொண்டு மிகுந்த அட்டகாசத்தோடு கூ

த்தாடினார்கள். சிலர் மிகுந்த சந்தோஷக் கூச்சல்களோ டிங்கு மங்கு மோடினார்கள். (24) பிறகு சூரபத்தும வசுரர்களை நோக்கி யுரைத்த தாவது:— “இவ்வளவு காலமளவும் நீங்களிங்கு காததிருந்தீர்களல்லவோ!” (25) என்றது முதலான பல உபசார வசனங்களை யவர்களுக்குரைத்தனன். அதன்மேலவர்களு மப்போததற்குத் தக்க சமாதான உத்தரங்களை மிக வணக்கத்துடன் சொல்லிக்கொண்டார்கள். (26) அப்போது ஸ்ரீ சம்பவாலநுளப்பட்ட சதுரங்க சைனியங்களையும் வகுப்பு வகுப்பாகப் பிரித்து அததற்குத் தக்க சேனாபதிகளை நாதர்களாகத் துரித்தத்திலேற்படுத்தி விட்டு, (27) பிறகு தந்தையாகிய காகியபமுனிவரிடத்துக்குத் தம்பிகளுடனும், சைனியங்களுடனும் சென்று அவரைத் தண்டனிட்டு வணக்கத்தோடு நின்று வசனமுரைத்ததாவது:—(28) “ஓ! சுவாமி! தேவரீரை விட்டுப் போனபிறகு நான் செய்த வேள்வியால் சருவேசுவரனாகிய பரமேசுவரன் மிகவும் பிரீதிகொண்டவராகி மிகுந்த சந்தோஷத்துட நெந்தனுக்கு ஆயிரத்தெட்டண்டங்களுக்கு மாதிபத்தியத்தை யிந்தருளினார். (29) தேவரீரினி செய்யத்தக்க புத்திமதிகளை யிப்போதெந்தனுக்குத் தயவுசெய்து உரைத்தல் வேண்டும்” என்றான். பிறகு காகியபரோ வென்றால் அப்போது தேவர்களுக்கு நேரிடும்படியுள்ள வபாயங்களை மனதிலுகித்துக்கொண்டு (30) “அப்பனே! உங்களது குருவாகிய சுக்கிராசாரியிடஞ் சென்று கேட்டுக்கொள்வாய்” என்று தவத்தை விக்கின்படுத்த மனமற்றவர்போல் துரித்தத்திற் சொல்லி முடித்தனர். (31) அதன்மே லசுரச்சிகோஷ்ட டொல்லோர்களும் சேர்ந்து தங்களுடைய கேழமத்தைக் கோரியவரும், சகல சாஸ்திரப்பொருள்களிலும் தேர்ச்சிபெற்றவருமான சுக்கிராசாரியனிடம் சென்று (32) வந்தனித்துக் கைகளை பஞ்சலிகொண்டு சங்கதிகளைத் தெரியப்படுத்தி “ஓ! சுவாமி! இனியாங்கள் நடக்கவேண்டிய காரியாகாரிய புத்திகளைத் துரிதமாகச் சொல்லியருளல் வேண்டும்” (33) எனவுரைத்து வினயத்தினால் வணக்கமுற்றவர்களாகி யப்போதவரைச் சுற்றிலும் நின்றார்கள். அதற்குச் சுக்கிரனோவென்றால் சூரபத்துமனொருவனை மட்டில் தனிமையிலழைத்து (34) மிகுந்த பேச்சுக்காரரானவச் சுக்கிரன் உலகினில் பிரத்தியக்ஷமாகக் காணப்படுகின்ற நடவடிக்கைகளுக் கொத்ததான வசனங்களைச் சொன்னதாவது:— “கேளீர்! ராஜனே! ஸ்ரீ பரமேசுவரனோவென்றால் கேவலம் மாயையைக்கொண்டே வானம்முதலியவற்றைப் படைத்தனர். (35) அதேவிதமாகக் கேவலம் லீலையைமட்டில் பிரயோஜனமாகக் கொண்டவராகித் தமது பரமாத்ருமாவிலுடைய அ

மச்சத்தை பிரிவினைசெய்து சரீரத்தோடு மிந்திரியங்களோடும் கூடியவராக அவரோஜீவாந்துமாக்களாக விளங்கிவருகிறார். (36) குடத்துக்கு ளிருக்கு மாகாயமானது அக்குடமுடைந்தவுடன் ஒரோ பேராகாயத்தோடு சேர்ந்துவிடுவதுபோல் ஒருவருடைய தேகத்துக்கு லயம்நேரிட்டவுடனத்தேகத்தைப் பற்றியிருந்த ஜீவாத்துமாவானது ஒரோ பஃமரத்துமாவாகிய ஸ்ரீமகேசுவரனோடு சேர்ந்துவிடுவதாகும். (37) ஆகையாலுண்மையில் புண்ணியமென்பதும், பாவமென்பதும் வெறும் பொய்யே! மோகமென்பது மிவ்வாறுதான். ஆகையால் நீர் செய்யத்தக்கது யாதென்றால்:— உம்முடைய ஆத்துமாவை ஸாக்ஷாத் பரப்பிரம்மசுவுருபமாகவே (38) நினைத்து மனச்சோகத்தைவிட்டு அதன்மேல் விஞ்ஞா, பிரம்மன்முதலிய தேவர்களை முற்றும் விலக்கி தஹராகாசமத்தியில் விளங்கிய ஸ்ரீபரமசிவனை மனதில் தியானித்து (39) இந்திரன்முதலிய தேவர்களை மிகுந்த பயத்தினால் கதிசலங்க நடுங்கவடித்து அவர்களுடைய பதவியில் மகா பராக்கிரமசாலிகளான வசுர்களை ஸ்தாபிக்கலாவீர். (40) மேலும் சத்துருக்களிடத்துக் கொலை, காதல், புரட்டு, திருட்டு, பகை இதுமுதலியவற்றைச் செய்யலாவீர். (41) இவ்வண்ணம் செய்யாவிடிலும்மை யாதொரு மானிடனாவது தேவனாவது மதியான். உம்முடையதான ஸகல வண்டங்களுக்கு மடிக்கடி நீர் போய் (42) அங்கங்குள்ள நடவடிக்கைகளை ஜாக்கிரதையாக விசாரித்து விசாரித்து நீ ருமது தம்பிகளோடும் கணங்களோடுமீம் மத்தியவண்டத்திலே வாசம் பண்ணும்.” (43) எனவுரைத்துப்பின்னு மவ்வண்டத்தினுடைய நீளமக்லம், மலைகள், கடல்கள், அனேகம் தீவுகள், பற்பலவுலகங்கள் (44) தேவர்கள், லோகபாலர்கள், திங்கஜங்கள், மனுக்கள், பிராணிகள் இவைமுதலிய வெல்லாவற்றையு மச்சுக்கிரன் விஸ்தாரமாக வெடுத்துரைத்து. (45) “இவ்வண்டந்திலிருப்பதாக வெந்தனானுரைக்கப்பட்டதுபோலவே மற்றெல்லாவண்டங்களிலு முள்ளவர்கள்.” எனவுமுரைத்துப்பின்னுமவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டிய ஸகல விஷயங்களையும் சொல்லியவர்களை யனுப்பினர். (46) பிறகு சூரபத்துமனும்ச் சுக்கிராசாரியனை வந்தனித்துக் கோடிகுரியப் பிரகாசம் போன்றதும், பற்பல விரத்தினங்களால் விசித்திரமாக வமைக்கப்பட்டதும், கோடிக்குதிகைகள் பூட்டப்பட்டதும், அழிவற்றதும், குடை துவஜம்முதலியவைகளால் லங்கரிக்கப்பட்டதும், மிக நேர்த்தியானதுமான வந்திரவிமானத்தின் மீ தேறிக்கொண்டு புறப்பட்டனன். (47-48) மகா பலசாலியான சிங்க

முதலும் பத்திக்குறும் யானிகள், அதேயென்கொண்ட குதிரைகள், பெரிய பூதங்களிவைகள் பூட்டப்பட்ட விரதத்தினுமீ தேறிக்கொண்டு பறபறவென்று புறப்பட்டனன். (49-50)

மூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆசுரகாண்டம் ௪-வது அத்தியாயத்தி னிர்த்தம்.

பின்பு தாரகனோ பதினாயிரம் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற மிக நேர்த்தியான விமானத்தி லேறிக்கொண்டும், (1) மற்றவர்கள் அனேக வித ஆயுதங்களைப் பற்றியதா லலங்கரிக்கப் பட்டவர்களாக ரதங்களிலும், கோல்போன்ற மெல்லிய வுடம்போடு வழுகினர்களாகிய மற்றவர்கள் யானைகள்மீதும் குதிரைகள்மீது மேறிக்கொண்டும், (2) மற்றப்படியுள்ள மிகுதியான சேனைகளுடனு மதேவிதமான கோவேறுகழுதைகளுடனும், ஒட்டைகளுடனும் பிரயாணப்பட்டார்கள். அப்போது காஹ்ளீ, பேரி, படஹம்முதலிய வாத்தியங்கள் மிகுதியாக முழக்கப்பட்டன. (3) மேலும் வாத்தியங்களில் பற்பலவிதமான மட்டு, டிண்டிமம், ஜர்ச்சரம் இவை முதலியவைகளெல்லாம் கடலுக்கு மெற்கொண்ட பேரோசை யுள்ளவைகளாக மிகுதியாயின்கு முழக்கப்பட்டது. (4) சிலர் கத்திகளைப் பிடித்தவர்களும், சிலர் தடிகளைக் கொண்டதனால் பயங்கரர்களாகவும், சிலர் சுட்வாங்கபானிகளாகவும், சிலர் உலக்கைகளைக் கர்வத்தோடு வகித்துக்கொண்டும், (5) அனேககோடி சேனைகள் குடைகளைப் பிடித்துக்கொண்டும், பலகோடிப் படைகள் துவஜங்களைக் கைகளிற் கொண்டும், மற்றவர்கள் பட்டாக்கத்திகளைக் கைதனிற் பற்றி இங்குமங்கு மோடிக்கொண்டும், (6) அதேவிதமாய் மற்றவர்களொருவரோடொருவர் கைதட்டி அட்டகாஸம் பண்ணிக்கொண்டும் இவ்விதமாகப் பலவாறாய் நான்கு பக்கங்களிலும் திரிந்துகொண்டிருப்பவர்களும், இவ்வளவென்று கணக்கெடுப்பதற்கு மாலாதவர்களும், மதா பராக்கிரமம் கொண்டவர்களுமான, அசுரராஜனுடைய வெண்ணிக்கையற்ற ரதகஜதுரகபதாதிகளான நான்குவகைச்சேனைகளுடையவும், ரதங்களின் சக்கிரங்களாலும், யானை காலாட்களின் கால்களாலும், குதிரைகளின் குளம்புகளாலும் கிளப்பிவிடப்பட்ட (7-8) புழுதிகளப்போது சூரியமண்டலம் வலாக்கு மெழும்பி யெங்கும் பாவலாயிற்று. (7-8½) அப்போதிவ்வி

தமாக நான்கு பக்கங்களிலும் மூன்றுகோடியோஜனை விஸ்தீர்ந்துக்கு
பூமியானது நான்குவகைச் சேனைகளாலும் மிகவும் நெருக்கமாக நிரம்ப
ப்பட்டது. (9½) மகாசுரனாகிய சூரபத்துமணிப் பிரகாரமாகத் தம்பிக
ளுடனும், சைனியங்களுடனும் சென்று (10) உயர்ந்த கோட்டையா
ல் சூழப்பட்ட அளகாபுரியை முற்றுகை போட்டான். இச்சங்கதியை
க் குபேரராஜன் துநர்கள் முகமாகத் துரிதத்திற் கேள்வியுற்று (11)
அப்போதசுரர்கள் பெற்ற வரப்பிரஸாதங்களை நன்காலோசித்து மிகப்ப
யந்தவனாகி மிகவும் வணக்கத்தோடஞ்சலிகொண்டுப் பலவாராய் வாழ்
த்திக்கொண்டு (12) ஓராளமான தனங்கள், திவியவஸ்திரங்கள், ஆபா
ணங்கள் இவைகளைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்துச் சூரபத்துமணை நோ
க்கி வசனமுரைத்ததாவது:— (13) “ஓ! சுவாமி! யான் தேவரீர
டியனாக விங்கிருந்து காலந்தள்ளுகின்றேன்; என்னைத்தயவுட னிப்போ
திரகூலத்தல் வேண்டும்.” என, அசுரனால் விடைகொடுக்கப்பட்டதன்
பேரில் குபேரன் தனது நகரஞ் சென்றனன். (14) அதற்கு முன்ன
மே யவனதுபட்டண மசுரர்களால் மிகுதியாகக் கொள்ளையிடப்பட்டது.
குபேரனப்போது மிகக்கொரோ துக்கத்தையடைந்தான். (15) பிறகசு
ரராஜன் ஈசானனைச்சயிக்க விரும்பிப் புறப்பட்டுச் செல்லுகையில் ஓ!
கோ! கோ; நடுமார்க்கத்திலே யத்தேவன், ஸ்ரீ மகாதேவனுடைய முக்க
ண்முதலிய * சின்னங்களால் விளங்கியவரென்பதைக் கேள்வியுற்று சூ
ரபத்தும லுடனே யவனைவிட்டு (16½) இந்திரனை வெற்றிபெற வேண்
டிக் கிழக்குத்திசைக்குச் சென்று (17) அவனதற்புதமான பட்டணத்
தைச் சூழ்ந்துகொண்டான். அங்கெல்லாத்திக்குகளிலுமுள்ள விருகூ
ங்களையெல்லா மனைகமாய் முறித்தெறிந்தான். (18) அப்போதிந்திர
னுடனே யாகாயத்துக்குச்சென் றோடிவிட்டான். அப்போதே சூரனு
ம் சேனைகளைக்கொண்டவனது பட்டணத்தைக் கொள்ளையடித்தான்.
(19) கேளீ! செளனகாதி முனிவர்களே! அனேகம் தேவஸ்திரீகள்
சிறைபிடிக்கப்பட்டார்கள். மேலும் சேனைகளிந்திரனுடைய மாளிகை
யைச் சூழ்ந்துகொண்டு அந்தப்புரத்திலிருக்கின்ற (20) அனேகம் தன
ங்களையெல்லாம் பூமியை வெகு விஸ்தாரமாக வெட்டி வாரியெடுத்துச்

* இவ்வீசானனைப் பற்றியோவென்றால் பல மடையர்கள் ஸ்ரீ சிவபிரான்
கேவலம் ஓர் திக்பாலரைத்தவிர வேறில்லையென்று இகழ்ச்சியாகச் சொல்வ
தையாவரும் கேள்வியுற் றிருக்கலாம். இம்மகாப் பிரபந்தமாகிய தருந்த வாதா
ரக் கிரந்தத்தில் சொல்லப்படுவதைக் கொண்டு ஈசானதேவன் தருந்த சிவாராத
னங்களைச் செய்து ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனுடைய ஸாரூப்பியத்தைக் கொண்ட வோர்
தொண்டரைத் தவிர வேறில்லை என்பதையறிக.

சென்றார்கள். இதேவிதமாக வீடுகள்தோறும் சென்று கொள்ளைகொண்டு ஓர் கண்ணத்துக்குள் அவன் பட்டணத்துக்கும் தியிட்டார்கள். (21) அப்போது பலவினர்களாயுள்ள வனேகம் தேவர்க ளவர்கள் தையிலை ப்பட்டுக் கொண்டார்கள். ஒடிச்செல்வதற்குத் திரானியுள்ள பத்தேவர்களும் ஓ! கோ! கோ! அநாக்கிரதையினு லோடுவதற்குத்தவரிச் சூரனுடைய அவ்வரவில் தங்கிவிட நேர்ந்து உடனே சிதைபிடிக்கப் பட்டார்கள். பிறகு கொடியோனாகிய வசுரராதன் கொள்ளையாடின திரவியங்களை யவர்கள் தலைமேற் சுமந்திக்கொண்டு அக்கினிதேவனுடைய பட்டணத்தைத் துரிதத்தில் தியிடுவதற்காக முந்திக்கொம்மாளம் போட்டுக் கொண்டோடிச் செல்லுகிற மகா பவிஷ்டர்களும், மகா சூரர்களுமான வசுரப்படைகளுடன் சென்றனர். (24) அப்போதுடனே அக்கினிதேவனுடைய மிகுதியான சேனையு மவர்களோடு துரிதத்தி லெதற்கு யுத்தம் பண்ணுவதற்குச் சென்றார்கள். பின்பவ்விருவர்களுடைய படைகளு மொருவரோடொருவர் அனேக சஸ்திரங்களால் சண்டையிட்டுக்கொண்டார்கள். (25) அக்கினிதேவன் படையானது தாரகாசுரனுடைய படைக்குமுன் நிற்பதற்குந் திறமையற்றவர்களுக்குச் சிக்கர்த்திலபஜயங்கொண்டு அக்கினிதேவனண்டைக் கோடினார்கள். (26) உடனே யக்கினியும் கோபத்தினால் மெய்மறந்தவனாகிச் சடிதியிற் சென்று ஐக்கங்கள் முழுமையு மெரிப்பதற்கானப் பிரளய காலாக்கினியைப் போல் திருதிடுவென்று ஜுவாலையிட்டு டெரிந்துகொண்டு (27) அனேக அஸ்திரங்களை யசுரப்படைத் திரள்கள்மீது பிரயோகித்தனர். பிறகு மகா புத்திசாலியும், பற்பல அஸ்திரப்பயிற்சியிற் தைதேந்தவனான தாரகன் (28) இடதுகையால் வில்லெடுத்து வலதுகையினால் நானேறிட்டு ஊழிகாலத்திய மேலும் கர்த்திப்பதுபோல் நானேறிட்டி. (29) வில்வித்தை முறைப்படி யவன் திரமாணம் பெற்றிருக்கிற வழியைப்பாசரித்து, அப்போது ஸ்ரீ பாமேகசுவரனைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டு மகா பெருமைபொருந்திய பாகபதாஸ்திரத்தை, (30) வாகைதாழ் மந்திரஞ் சூத்திரமூர்த்தி போன்றவனாகி, தனுசுற் சந்தானம் செய்தான். அதனுலக்கினி நிகலடைந்து மனநெங்கி (31) ஐயோ! ஸ்ரீ பாகபதியினுடைய இவ்வஸ்திரமானது ஓர் கண்ணத்துக்குள் உலகுக்கே பெரித்துவிடுமே! காலாக்கினியின் முன்னிலையிற் கொசுக்களைப்போல விசைப்பது தான் சட்டையாகும்? (32) நாமெங்கே? ஸ்ரீ பாமேகசுவரனுடைய அஸ்திரமெங்கே? ஆ! ஹா! ஹா! நாமிப்போதே மாண்டிவிடலானோம்! என்று சிந்தித்து உயிரைக்காப்பாற்றுவதற்காக விப்போது தாரகனையே சூ

ணம் பெறுவோ (33) மென நிச்சயித்துத் துரிதமாக வாயுதங்களை யெல்லாம் மெறிந்துவிட்டுச் சரணம் சரணமென்று சொல்லிக்கொண்டே தாரகனண்டைக்கு (34) அஞ்சலிகொண்டு சென்று “யான் தேவரீரடியினுக்கின்றேன்: என்னை மன்னித்துவிடல் வேண்டும்!” என வுரைத்துப் பயத்தினால் மெய்நடுங்க வங்குகின்றான். (35) அதன்பிறகு அகர சக்ஷணை தாரகன் பிரீதிகொண்டு குளிர்ந்த வார்த்தைகளால் லக்கினியைச் சமாதானப்படுத்தி (36) “நீ பட்டணத்துக்குச் சென்று முன்போல் பிரஜைகளைப் பாலனம் செய்வாய்: இது நிச்சயம். என்னுடைய கட்டையின் படி முற்றும் “பயத்தைவிட்டு உன் பட்டணத்திலிருந்து வருவாயாக.” (37) என, பிறகு அக்கினியும் “யானையாமையால் தாலுமாறு கச்செய்ததை யெல்லாம் மன்னித்தருளல் வேண்டும்.” எனவுரைத்துத் தன் நகரம்சென்றான்; (38) இரத்குமுன்னமே பலவிதத்திலெங்கேயென்று காத்துக்கொண்டிருக்கிற குத்கைவீரர்களால் துரிதத்திலவனது பட்டணமும் கொள்ளையாடப்பட்டது. (39) பின்பு சூரர்களுக்கெல்லாம் சூரனும், மகா சாமர்த்தியசாலியுமான சூரபத்துமன் பளிங்கனென்ற தனது சாரதியை நோக்கி ரதத்தைத் தென்திசையைக் குறித்துச் செலுத்தும்படி யுரைத்தவுடன் (40) அப்பளிங்கன் ரதத்தை யசரனாகித் கொண்டுவந்து குத்கைகளை விரட்ட அவைகளோர் க்ஷணத்துக்குள் தருமராஜனுடைய பட்டணம் சேர்ந்தன. (41) சதுரங்க சைனியங்களும் மற்றோர் சமுத்திரமே கரைபுறண்டதுபோற் சென்றது. யமபட்டணமு முடனே யசரர்களால் மிகுதியாகச் சூழ்ந்துகொள்ளப்பட்டது. (42) பட்டணமில்வாறு முற்றுகை யிடப்பட்டதை யியமன் தூதர்முகமாய்க் கேட்டு “ஓ! கோ! இவனால் குபேரன் பட்டணமும் முழுமையும் பறிகொள்ளப்பட்டது. (43) இந்திரன் பட்டணமோ கொளுத்திவிடப்பட்டது; அதேவிதமாக வக்கினியுடைய பட்டணமும் மிகக் கொள்ளைகொள்ளப்பட்டது.” என்றிவ்வாறான சிந்தையாற் பரவசம் கொண்டு வேகமாக இவனண்டைக் கோடிவந்தான். (44) மேலுமவன் வருகையில் அனேகம் திரவியங்கள், வஸ்திரங்கள், வினோதமான ஹாஸங்கள், மலைபோல் குவிந்த மெல்லிய அரிசிகள், (45) பயறு, கொள்ளு, துவரை, உளுந்து இவைமுதலான வின்னும் பலசாமான்களையு மேராளமாகக் கொண்டுவந்து அவனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்து (46) “ஓ! சுவாமி! அடியேன் தேவரீரது கட்டையின்படி தேவரீரடியினுக் விச்சம்யமினி பட்டணத்தில் காலந்தள்ளிவருகின்றேன். மகா வீரர்களான அசுரர்களெல்லாம் பட்டணத்தைச் சின்னாபின்னம் பண்ணுகிறார்

தன். (47) தேவரீரவர்களைச் சீக்கிரமாகத் தடுத்தழைப்பித்து அடியேனைக் காப்பாற்றல் வேண்டும்.” என் றியம் னுரைக்கத் தாரகனும் தூதர்கள் மூலமாய் கொள்ளைக்காரர்களைத் தடுத்தழைத்து (48) தருமராஜனையும் பலவிதமாகச் சமாதானப்படுத்தி மரியாதையாகப் பட்டணத்து (49) க்கனுப்பி யுடனே யசுரராஜன் சைனியங்களோடு நிருநுதிதிக்குக் குச் சென்று அவனது பட்டணத்தையும் முற்றுகை போட்டனன். (50)

நான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆசுரகாண்டம் 6-வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்

பிறகு நிருநுதிராஜனும் துரிதமாக நகரத்துக்கு வெளியே புறப்பட்டுச் சத்துருக்களைக் கண்டிப்போன தாரகாசுரனண்டைக்கு அஞ்சலிகொண்டு வந்தப்போதுரைத்ததாவது:— (1) “ஓ! அசுரேந்திரா! (இராகுஷஜாதியால்) தேவரீ ரினத்தோனாகிய யான் தேவரீரது கட்டளையின்படியிங்கு காலந்தள்ளிவருகின்றேன்; தேவரீரோ இவ்வைசவரியத்தை யெல்லாம் தங்களினத்தோர்களுடைய போஷணுத்தமாய்ப் பாதுகாத்திடல் வேண்டும்.” (2) என, இவ்வாறுரைத்த நிருநுதிராஜனை வெகுமானத்துடன் பட்டணத்துக் கனுப்பிவிட்டுத் தாரகன் சீக்கிரமாக மேற்றிசையை நோக்கிப் புறப்பட்டனன். (3) அதன்மேல் வருணதேவனவனது வரவைக்கேட்டுச் சமுத்திரம் சென்றுவிட்டனன். உடனே அசுரசைனியமானது மகா பெரிநானவப் பட்டணத்துக்குட் சென்று (4) பட்டணத்துள்ளிருப்பவர்களுடையவும், இங்குமங்கு மோடுகின்ற வர்களுடையவுமான பல வஸ்திராபரணங்களையெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு (5) பற்பல விரத்தினங்களாற் சோபிக்கலுற்ற வப்பட்டணத்தையும் கொள்ளைகொண்டு அதேவிதமாக அவன் சேனைகளோடு ஓர் கூணத்துக்குள் வாயுதிக்குக்குச் சென்றனன். (6) ஓ! கேட்டீர்களா! செளனகரதி முனிவர்களே! அவ்வாயுதேவனோ வென்ற லோர்’ நொடியி லிருநூல்கு சென்றுவிட்டனன். தாரகன் நான்குபக்கங்களிலும் ஜாஷுவஸி யமானமாயுள்ளவப் பட்டணத்தையும் கொள்ளையிட்டான். (7) இவ்விதமாக அசுரவல்லவ டெட்டுத் திக்குகளையும் வெற்றிபெற்று நாகர்க்கையு ம் ஜயிக்கக்கருதி சகல சைனியங்களுடனும் பாதுகளோகஞ்சென்றார்க

ள். (8) அங்குள்ள ஸர்ப்பத்தலைவரெல்லாம் பேர் முன்னர் விரியமிழ்ந்து அகரனுக்கு விசித்திரங்களான பல விரத்தினங்களைக் கொடுத்தனர். (9) தலைமையரசனான சூரபந்துமனங்குள்ள வழுத்ததைப்பாணம்பண்ணியவருண்டான வசுரர்களால் மிகுந்த பிரீதியுடன் பூதிக்கப்பட்டு, அங்குள்ள வினோதங்களையும் மிக நேர்த்தியான பிலத்துவாரங்களையும் கண்ணுற்று, அங்கோர் தினம்தங்கி பிறகு சடிதியில் பூதலத்துக்கு மறுபடி வந்தனர். (10-11) பின்பவன் பற்பல சைனியங்களோடும், மகா பலிஷ்டர்களான தம்பிகளோடும் எல்லாத்திரு களிலுமுள்ள நேர்ப்பான பற்பலவித தீவுகளுக்குச் சென்று, (12) அங்கங்குள்ள பற்பல விரினோதங்களையும் கண்டு ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு யோகசித்திபாபண்ணும் திருப்பாற்கடலடைந்தனர். (13) அப்போ தசுரசேனைகளெல்லாம் மதம் கொண்ட யானைகளைப்போலக்கடலிலிறங்கிப் பாலைமிகுதியாகக் குடித்துக் குடித்துக் கடலையும் கலக்கின. (14) அப்போது ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் பெருமகனான இலக்குமி நேனியும் பூமிநேனியு மக் கூச்சலைச் செவிகொண்டி பயமுற்றவர்களாக ஸ்ரீவிஷ்ணுவண்டையிற் சென்றவனாயெழுப்பினர். (15) “ஓ! சுவாமி! தடவென்று பயம் நேர்ந்துவிட்டதே! இப்போதுநானு ஆதிசேடன்மீது பள்ளிகொண்டு சித்தினை செய்வது? நமசிதிர சித்தினைபை விட்டெழுந்து பயங்கொண்டு நடுங்கிய வெங்கைகா கம்பிர்” (16) என, அரண்மேல் விஷ்ணுவானவர் தூக்கத்தை விட்டெழுந்தனர். அதற்குள்ளசுர ரெல்லோர்களு மவரகண்டைக்கு நின்றனர். (17) உடனே மகாசதுரான ஸ்ரீஹரியானவர் கௌமோதகி பெற்றதை, நந்தகமென்ற கத்தி, பாஞ்சஜனினியென்ற சங்கம், ஸுபகாமென்ற சக்கிரம், சாங்ககமென்ற தனுசு, இவையெல்லாம் கைக்கொண்டும், கச்சையிறுக்கிக்கட்டிக் கவசமணிந்து, அம்பரத்தூணியை முதுகில் மாட்டிக்கொண்டும் கருடவீரதேறிச் சூன் செனையருகிலுந் தனர். (18-19) பிறகவர் இடதுகையால் வில்லைப்பத்தி வலதுகையினுற் சடிதியில் நானேறிட்டு வேகத்துடன் (20) நாரகனுடைய சேனையிலஸ்திங்களை யோராளமாக வறுஷித்தனர். அப்போதப் பாணங்கள் விழுந்ததனால் பல சேனைத்திரள்கள் மடிந்தன. (21) மற்றவசுரர்களம்படியால் கைகால் முதலிய வவயவங்கள் கண்டிக்கப்பட்டு முண்டமாகவோடி மிகவும் இலேசத்தினால் கொந்து நாரகனைச் சரணமடைந்தார்கள். (22) பின்பு நாரகனும் மிகுதியான மகா பெரிய அஸ்திரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ நாராயணனோடு போர் தொடுப்பதற்காகப் புறப்பட்டுத் துரிதமாகச் சென்று, (23) கேளீர்! சொனகாதிமுனிவர்களே! வில்லை நானேற்றித் தனுட்டங்காரம் செய்து நாராயணன்மீது அவரது

வாகனமாகிய சுருட்டை விரந்தம் பெறுகும்படி மிகுதியாகச் சரமாரி பொழிந்தான். (21) அகராதற்றாகிய ஸ்ரீ மாதவனும் மிகக்கோபமுற்றவராக அத்தீகதனியமுடைய பாணங்களை (25) யப்போது தாரகனுடைய சகல வவயவங்கள்மீதும் மிகுதியாகப் பிரயோகித்து, பிறகு வேதஸ்நிர்க்களைத் தொடுத்து அப்போதேயவன் துரந்தைப் பொடிப் பொடியாக அடைத்து, ஸாதையைப் பூமியில் விழுத்தி (26½) பின்னுமவனது வில்லையும் செதல் செதலாக முறித் தெறித்துவிட்டான். (27) பிறகு தாரகன் துரிதத்தில், ஜாஜுவலியமா னமாகிய மற்றோரிடம் தன்மீது திறுபடியுமோர் வில்லெடுத்து மிக வுத்தண்டமாக வட்டமாகப் பண்ணி (28) கோடைமேகம்போலவர் திருமேனிமீது பற்பல பாணங்களை மிகுதியாக வருஷித்து தீகதனியமுள்ள பல சஸ்திரங்களாலங்கு விளையாட்டாகவே யொர் நொடியில் திரப்பினன். (29) அப்போதே சஸ்திரங்கள் விழுந்ததனால் விஷ்ணுவினுடைய திருமேனிபெரிந்து அவன் தறிபட்டு மெத்த ரத்தங்கள் பெருகலாயிற்று. (30) பிறகு விஷ்ணுவும் பற்றி எரிகின்றவர்போல் மகா கோபங்கொண்டவராக மர்மரஸ்ரானங்களைத் துளைக்கலுற்ற சில நாரா சபாணங்களா லவனது சரீரத்தை நோகப்பண்ணி (31) குலங்களாலும் பற்பல வஸ்திரங்களுமாவனது ரத்ததை யுடைத்துத் தள்ளி மறுபடியவன் வில்லையு மாயிரம் சுக்குகளாக முறித்துவிட்டான். (32) தாரகனுடனே மேகம்பெயருந்திய மிக வற்புநமான மற்றோரிததத்திலேறிக்கொண்டு மிகயர் கொடியான மற்றோர் வில்லையுமெடுத்து மகா கோபக்கொண்டனான். (33) யப்போது ஸ்ரீ ஹரிமீது அனேக அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தான். பின்பு மகா சஸ்திரப் பயிர்ச்சியுள்ள மாயானியான ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் மிக பாபப்போடு பல வருவங்களைக் கொண்டு இலகஷம் கொடி சஸ்திரங்களை யெடுத்து அங்கங்கு பலவிடங்களிலிருந்து தாரகன்மீது துரிதமாகச் செலித்தான். (34-35) அப்போதுடனே தாரகனும் தாயுபதேசித்த மந்திரத்தையுச்சரித்துக்கொண்டு அனேக வருவங்களாக வேறுபட்டிருக்கிற விஷ்ணுவை யெண்ணற்ற அஸ்திரங்களா வடித்தான். இவ்விதமாக, யுத்தத்தில் நல்ல மல்லர்களான விஷ்ணு தாரக இருவர்களு மப்போது மிகவும் முனைந்து பணிசெய்து வருஷகால மொருவடோருவர் போர்புரிந்தார்கள். (37) அப்போது, கடைபனென்ற வகரனைக் கொன்ற ஸ்ரீ விஷ்ணுபிரான் மிகப் பயங்கரமான கௌமோதகி பென்ற கதைவைக் கைதறித் பற்றிக் கரகாவென்று சுற்றி யதேகதனைத்திலவ்வகாள்மீதெறிய (38) தாரகன் தன்னைக் கொல்ல வெ

த்தணித்த வக்கதையைத் தனது கதையினால் மிக வாக்கிரகத்தோடு நடு
 த்தடித்தனன். (39) அதனூட்போதடியுண்ட கதையானது சோகமு
 ற்றவர்போல் பூமியில் விழுந்தது. விஷ்ணுவினுடைய நந்தகமென்ற
 கத்தியு மிவ்வாறே பழுகடைந்தது. (40) மேலுமப்போது தாசன்
 மகா கோபத்தோடு கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே! ஸ்ரீ விஷ்ணு
 வைக் கொன்றுவிட முயன்று, மிகவும் பருத்த வோர் கதையைக் கரகர
 வென்று சுழற்றிக்கொண்டுத் துரிதத்தில் ஹரியருந் கொடிவந்தனன்.
 (41) தனதண்டைக் கவ்வாரோடிவருகின்ற மகா வீரனை ஸ்ரீ மாதவன்
 கண்டவுடன் ஊழிகால மேகங்கள் கர்ஜனம் செய்வதுபோல லப்போது
 சங்கத் துவானம் செய்து சகல சத்துருக்களையு மறுத்துத் தள்ளலுற்ற
 மகா பயங்கரமான ஸுதர்சனமென்ற சக்கிரத்தைத் (42) துரிதத்தில்
 வஜ்ஜிரம்போன்ற, அவ்வசரனுடைய மார்பினிற் பிரயோகிக்கும்போது
 கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே! அதவன் மார்பின்மீது விழுந்து ப
 தக்கத்தின் தன்மையை யடைந்துவிட்டது என்னவாச்சரியம்! (43)

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆசுரகாண்டம் கூ--வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

அதன் பிறகப்போது ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் செளமோதகி யென்
 றகதை, நந்தகமென்ற கத்தி, பாஞ்சஜனியமென்ற சங்கம், சார்ங்கமென்
 ற தனுசு, சுதர்சனமென்ற சக்கிரம் ஆகிய வைந்தாயுதங்களையு மிழந்த
 வராகிச் சத்துருக்களை மர்த்திப்போன தாரகனிடத்து சுவயமாகவே
 துரிதத்திற்சென்று வசனமுரைத்ததாவது:--“ஓ! கோ! கோ! என்ன
 பலம்! என்ன தைரியம்! ஸகலாஸ்திரங்களிலு மென்ன தேர்ச்சியுள்ள
 பயிற்சி! இப்படிக்கொத்தவைகள் முக்கண்ணுடைய ஸ்ரீருத்திரமூர்த்தயி
 டத்தொழிய மற்றெங்கும் காணப்படவில்லை. (2) ஓ! அசுரோத்தமா! உ
 ம்மைப் பிள்ளையாக வடைந்த வுமது தாயே யுலகினில் நல்ல புத்திரவதி!
 அதிமமாக வளர்த்துவதில் யாதுபயன்? நீர் மிகுந்த சந்தோஷத்துட
 னெனது பிழைகளை மன்னித்தல்வேண்டும்.” (3) என, அசுவல்லப
 னான தாரகனும் மிகச் சந்தோஷமுற்று அவ்விஷ்ணுவைப் பற்பல வச
 னங்களா லாதரித்தனுப்பிவிட்டு (4) வணக்கத்தோடஞ்சலி கொண்டு
 ஞானிடஞ்சென்றான். அப்போது ஞான மத்தாரகளை யன்புடனுச்சி

முசூர்ந்து கட்டி யணைந்துக்கொண்டான். (5) பிறதெல்லா அசுரர்களு
ம் சேர்ந்து சக்கிரவாள கிரிக்கு சென்றங்குள்ள வினோதங்களைப் பார்த்
துவிட்டுச் சுவர்க்கலோகத்துக்குப் புறப்பட்டனர். (6) அங்குள்ள
மகேந்திரனோ * அசுரர்களுடைய வரவைக் கேட்டவுடன் மிகப் பயந்து
நடுங்கியவனாக யிர்திராணியோடுகூடக் கிளியுருவமெடுத்த துத்திரிதமாக
வானத்திற் சென்றான். (7) அவன் வெளிப்பட்டோடிய மாரக்கத்தி
ன் வழியாகவே யசுரர்க ளச்சுவர்க்கத்துக்கு வந்து எல்லாப்பக்கங்களி
லும் அதைச் சூழ்ந்துகொண்டு வெளிப்பட்டோடிய தேவர்களைக் கட்டி
வைத்து (8) அப்போதே யதை முற்றும் கொள்ளையிட்டுப் பிறகு மஹர்
லோகத்துக்குச் சென் றங்குள்ள ருஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்டு, பின்ப
தைவிட்டு (9) ஜனோலோகம், தபோலோக மிவைகளுக்குச் சகல சே
னையுடனும் சூரபந்துமன் சென்று நோக்கி, பிறகு பிரம்மனா லலங்கா
மாக விளங்கிய ஸத்தியலோகத்திற்குச் சடிதியிற் சென்ற (10) வுட
ன் பிரம்மன் மற்றப்பத்துப் பிரம்மர்களுடனு மோர் கூணத்துக்குள்
சூரன் முன்பாக வந்து மிகவும் குளிர்ந்த வசனங்களாலுரைத்ததாவ
து:—(11) “ஓ! அசுரோந்திரா! உங்களுக்கெல்லாம் பாட்டனாகிய யா
னெப்போது மிங்கு வாசம் பண்ணுகின்றேன். எனதிவ்வைசவரிய
மெல்லா மும்முடையதே! (12) நீர் வந்ததனலிப்போதெனக்கு மிக
வும் சந்தோஷமாயிற்று. இதோ! மிகுதியான விவ்வாயுதங்கள், பிரம்மா
ஸ்திரம், நேர்த்தியான ரதம் இவைகளெல்லா முமது தம்பிகளுக்காக வி
ருக்கட்டும்” என்று கூறி யவைகளைப் பிரம்மனீர்தனர். (13½) பிறகு
சூரனு மப்பிரம்மனை மிக 'வாதரித்தனுப்பிவிட்டுச் சடிதியாக (14) மி
குதியான சகல சைனியங்களுடனும் விஷ்ணு லோகஞ் சென்றான்.
அப்போது பிரபுவாகிய ஸ்ரீ விஷ்ணுபிரானு மவனது வரவைக்கேட்டுச்
சக்கிரமாக வவனது முன்னிலைக்குச் சென்று (15) “ஓ! அசுரோந்திரா!
உமது தயவினா விவ்வெனது லோகத்தில் வாசம் பண்ணிவருகின்றேன்.
நீ ருமது சைனியங்களோடுகூட வெனது லோகத்தை நன்றாய்ப் பார்த்
துப் போகுதல வேண்டும்.” (16) என வுரைத்து ஸ்ரீ ஹரியானவர் அ
சுரர்களுடன் தன் பட்டணத்துக்குள் வந்து அங்கங்குள்ள வினோதங்க
ளையெல்லா மவ்வசுரர்களுக்கு நன்றாகக் காண்பித்து (17) பிறகசுரோர்

* இதனால் முன்சொல்லப்பட்ட, திக்பாலரான இந்திரன் வேறென்
றும் சுவர்க்கலோகத்துக் கரசனான தேவராஜனாகிய மகேந்திரன் வேறென்றும்
செளிவராத் தெரியவதைக் காண்க.

திரனுக்கு மிகுந்த பொருள்களைக் காணிப்பம் செய்து அதனைக் வுப
சார வார்த்தைகளையு முறைத்தனர். (18) மிகப் நூபத்துமனும் மிக
மனக்களிப்புற்றவனாகிய யப்போது ஸ்ரீ விவ்னுவை மிக நேர்த்தியான
வார்த்தைகளாலாதரித்து உடனே புறப்பட்டுச் சிவலோகஞ் சென்றன
ள். (19) அனேக ருத்திரர்கள், கணநிபர்கள், கேசர்கள், மகாத்துமா
க்களான முனிவர்கள், இவர்களால் நிறைத்தலும், மிகச் சிறப்புடையது
ம், (20) சுற்றிலுமுள்ள பிராகாசங்கள், பிரபாசங்கள், அட்டால் மண்
டபங்கள், கொடுங்கைகள், ஆயிரக்கால் மண்டபங்கள் இவைகளாலலங்க
ரிக்கப்பட்டதும், (21) பற்பல ரத்தினபாணங்களைப் பூண்ட வனேக
மாயிரம் ருத்திரகன்னிகள், வீணை, புல்லாங்குதல், மீதுவங்கம் முதலிய
னாவ, பேரி, காஹளம், டிண்டிமம், (22) காட்டியம், வாந்தியம் இவைக
ளில் குசவர்களும், நல்ல பாடகர்களுமான சிங்காரர்கள், மேட்பதந்தகந்
தகரமாயுள்ள வேதகோஷங்கள் இவைகளையெப்போதும் விளங்கானி
ன்றதுமான ஸ்ரீ சிவலோகத்தைப் (23) பார்த்தும் நூபத்துமன் தூரத்தி
லிருந்தபடியே சேனைகளை யங்குதானே நின்றுதிவிட்டுச் சிங்கமுகன், தா
ரகன் இவ்விருவர்களோடு கூடப் பயபக்தியோடஞ்சலிகொண்டவனாகி
(24) மனதினில் ஸ்ரீ சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டே மெல்லமெ
ல்ல நடந்துவந்து மகா விபவம் பொருந்தியதும், (25) விசித்திரங்களா
ன பற்பல ரத்தினங்களால் மிகவும் நேர்த்தியாக வமைக்கப்பட்டதும்,
சுற்றிலுமுயர்ந்த வுருக்குத்தங்கங்களால் லமைக்கப்பட்டதும், மிக ரமணி
யமானதும், பொன்னரசிலை முதலியவற்றைத் தொடுத்துக் கட்டப்பட்ட
தோரணங்களால் சிங்காசமுள்ளதும், திசைகளெங்கும் வரிசையாகவை
க்கப்பட்ட இரிடபங்களால் லல்லாசமுள்ளதுமான பிராகாசங்களால் (மதி
ள்) விளங்கியதும், (26-27) இங்குமங்குமுள்ள, ஒவ்வொன்று மொவ்
வோரண்டம் போன்றதும், முறையே பவழங்களாலும் இந்திரசேலக்கற்
களாலு மமைக்கப்பட்ட படிக்கட்டுகளையுடையதுமான பற்பல பொன்
மண்டபங்களால் ரமணியமாகியதுமான ஸ்ரீ மகா தேவாலயத்தை யங்கு
(28) தரிசித்து அப்போதசரணுவன் கண்ணைக் கொண்டதற்குற்ற
நற்பயனைப் பிரத்தியகூமராகக் கைக்கொண்டு, தம்பிக்கொடு கூட மென
னமாகத் தண்டாகாரமாய்ச் சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டம்பண்ணி (29) தி
ரிபுண்டிரங்களாலும் ருத்திராகூமரானாலும் சோயிக்கலுற்றவரும்,
சருவாங்கமும் திருநீற்றுப் பூச்சினாலும் ருத்திராகூரபாணங்களாலு
மலங்காரமாய் விளங்கியவரும், காதுகளிற்பூண்ட குண்டலங்களால் பிர
காசமுடைய திருமுகத்தையுடையவரும், (29½-31) கைதனிற் பிரம்பை

ப்பற்றியவரும், ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய திருமாளிகையின் வாசற்படி-
 யைக் காப்பதில் மிகவும் முயன்ற தேவனும், மகா பயங்கரர்களும், ம-
 கா கொடியவர்களும், மகா பிரளயங்களைச் செய்வோர்களும், மதோன்ம-
 த்தர்களும், மகா வீரர்களும், மகா பல பராக்கிரமங்களை யுடையவர்களு-
 ம், (31½-33) அனேககோடி பிரம்மாண்டங்களையும் சமுகரிப்பதற்கு
 ற்ற வருவம் கொண்டவர்போன்றவர்களும், ஹும்காரம் செய்வதனால்
 ஸகல சமுத்திரங்களை முள்ளன்கை நீராகக் குடித்துவிடுவோர் போன்-
 றவர்களும், (34) சில ரமுகிய வருவங்களையும், சிலர் விகார வருவங்க-
 ளையும், சிலர் இழிவான வருவங்களையும், சிலரங்கவீன வருவங்களையும்,
 சிலரிரண்டு கால்களையும், மூன்று கால்களையும், நான்கு கால்களையும்,
 (35) ஒரு காலையும், ஒரு கையையும், இரு கைகளையும், மூன்று நான்கு
 கைகளையும், சிலர் சிங்கமுகத்தையும், யானைமுகத்தையும், (36) புலிமு-
 கத்தையும், சிலர் பயங்கரமான சிவிங்கி முகத்தையும், சிலர் மான், கழு-
 தை, பசு, எருமை, (37) நரி, கரடி, முயல், சரபம், இவற்றின் முகத்-
 தைக் கொண்டவர்களும், ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, முதலிய பல மு-
 கங்களை யுடையவர்களுமான, (38) அனேக கோடி கணுதிபர்களா வி-
 ருபாரசிங்களிலும் சூழப்பட்டவரும், (32) முதற்கட்டு வாசற்படியில்
 வீற்றிருப்பவருமான ஸ்ரீ நந்திகேசுவரனை யப்போது தூரத்திலிருந்தப-
 டியே (30) தரிசித்து மனமலர்ச்சிகொண்டவனாகி மிகவும் வணக்கத்-
 தோடு தண்டனிட்டான். பிறகு ஸ்ரீ நந்திரா எனச் சூரபத்துமனை
 நோக்கித் திருவாக்கருளியதாவது:—(39) “வாரீர்! அசுரேந்திரா! முந்-
 தி நீர் மகா பெரிதான யாகத்தினால் ஸ்ரீ மகேசுவரனைப் பூஜித்து வேண்-
 டிய பயன்களையும் கைக்கொண்டால்லவோ! இப்போது யாது நிமித்த-
 மிங்கு வரலானீர்?” (40) என, சூரன் சொல்லுகின்றான்:—“ஓ! பிரபு-
 வே! ஸகல ஜகத்களுக்கும் அதிலும் மிகுதியாக வெந்தனுக்கும் நாதனா-
 கிய ஸ்ரீ தேவாதிதேவனைத் தண்டம் பண்ணுவதற்கே யான் வரலானே-
 ன்; எந்தனுக்கிதைத் தவிர வேறென்னவேலையுண்டென்பதைச் சொல்-
 வீர். (41) ஆகையால் யான் ஸேவைசெய்வதற்காகத் தேவரீர் சமயம்
 பார்த்தெந்தனை யிப்போதிட்டுப்போகுதல் வேண்டும்.” என, நந்திதே-
 வனு மந்தப்புரஞ் சென்று ஸ்ரீ ஜகதீசன் முன்னர் விண்ணப்பஞ் செய்து
 (42) ஸ்ரீ சம்புவாலரிக்கை யருளப்பட்டதன்மே விங்குவந்து பிறகந்ந்-
 தியால் சூரபத்தும னுள்ளழைத்துப்போகப்பட்டான். (43) அவன்
 போகும்போதங்கங்கு வாசற்படிகளிலுள்ள கணுதிபர்களைச் சாஷ்டாங்க
 மாகத் தண்டம் பண்ணிக்கொண்டும், அஞ்சலியோடு பக்தியுடன் தியா

னம் பண்ணிக்கொண்டு மந்தப் புரத்துக்குச் சென்று (44) அஷ்டைசு வரியமுடையோரும், மகாதேவனும், முக்கண்ணுடையவரும், ஸத்தியஞ் சூனாநந்தஸ்வரூபரும், பிரத்தியக்ஷத்தில் மோக்ஷத்தை யருளி யிரகழிப் பவரும், (45) உருதப்பொருளும், ஸத்தியப்பொருளும், பரப்பிரம்ம புரு டரும், கழுத்தினிற் கறுப்பையும் சடைகனிற் சிவப்பையு முடையவரு ம் அல்லது திருமேனியி லோர் பாது கறுப்பாகவு மோர்பாதி சிவப்பாக வு முள்ளவரும், மேல் நோக்கி ஜுவலிக்கும் விரியத்தையுடையவரும், ஒப் பற்றவரும், பராபர வரும்பொருளும், காமிகம் முதலிய விருபத்தெட்டாக மங்கலால் ஆதிசெய்யப்பட்டவரும், நான்கு வேதங் களாலு மெப்போது ம் துதிக்கப்பட்ட சரணாவிந்தங்களை யுடையவரும், (47) பரதசாஸ்திரங்க ளை நன்கறிந்தவர்களும், மிகச்சந்தரமேனி யுடையவர்களும், தாமனாத்த ன்டு தூல்போல் விளங்கானின்ற சாமரங்களைக் கைகளிற் பற்றியவர்களு ம், (48) இடையாபரணங்க ளின்பமாக லொலிக்கும்படியெல்லாத் திக்குக ளிலும் நாட்டியம் செய்வோர்களுமானவனேகமாயிரம் ருந்திரகன்னிகளா லும், முக்கண்ணுடையவர்களும், கழுத்தினிற் கறுப் புடையவர்களுமா னஸ்ரீசிவஸாரூப்பியம்பெற்ற வனேக முத்தர்களாலும், (49) கும்பன், நிரு ம்பன் முதலிய மகாத் துமர்களானபல் கணுதிபர்களாலும், மறுபிறப்பற்று ஒரோ தடவையாக முத்தியடைந்தவர்களான ருஷிகளாலும் சேவிக்கப்பட்ட வருமான ஸ்ரீபரமேசுவரனைத் தரிசித்து (50) ச்ஞரபத்தும னிருதம்பிகளு டன் கூட வா தரவுடனும் பக்தியுடனும் நமஸ்காரம்பண்ணினான்:—“ஓ! மகாதேவா! சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சமுகாரங்களைச் செய்கின்ற வுமக்கிவ்வந் தனம். (51) ஓ! அடியார்களுக்கு நேசனாகிய விசுவேசா! விசுவரூப முடையவரும், ஸுதத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றவரும், மங்களகாரும், ப யங்கரமான வருவமுடையோரும் சாந்தரூபியுமான வுமக்கிவ்வந்தனம்: ஓ! சங்கரா! (52) ஜகதம்பிகையோடு கூடியவரும், சந்திரகலையைத் த ரித்தவரும், புத்திரனாகிய கந்தனோடு கூடியவருமாகிய வும்மை வந்தனி க்கின்றேன்: வந்தனிக்கின்றேன்: கங்கையைத் தரித்தவரும், மன்மதன் இயமன் முதலியவர்களைக் கொன்றவளும், ஸாக்ஷாத் மோக்ஷஸ்வரூபியும், (53) சுத்தமான ஸ்படிகம்போன்ற திருமேனியுடையவரும், பரப்பிரம் மமுமாகிய உம்மை வந்தனம் செய்கின்றேன்.” எனறிவ்வாறாகத் துதி செய்து ரூரன் முதலிய சகோதரர்கள் மிகவும் வணக்கத்தோடங்கு நி ன்றார்கள். (54) பிறகு ஸ்ரீ மகேசுவரன் நந்திதேவனை நோக்கித் திருவா க்கஞ்ஞியதோ வென்றால்:—“கேளீர்! நந்திகேசுவரா! நமதாக்களையின்ப

டி யிங்குவாலுற்ற நம்தொண்டனாகிய விச்சூரபத்தும எவனதண்டங்
களைச் சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டு அங்கங் கதிகாரிகளை நியமித்துவிட்டு
(55½) பிறகு திரும்பிவந்து இவ்வண்டத்தின் மத்தியிலவனதுதம்பிக
ளோடு வாசம் பண்ணட்டும்.” (56) என்றிவ்வாறாக ஸ்ரீ பகவானுற் க
ட்டனையிடப்பட்டபிறகு கேளீர்! சொன்னகாதி முனிவர்களே! நந்நி
தேவனச் சூரனை நோக்கி யுரைத்ததாவது:— “கேளீர்! சூரபத்துமா! நீ
ர் போ யுமதண்டங்களை யெல்லாம் பார்த்து அங்கங் கதிகாரிகளை (57) நி
யமித்துவிட்டுப் பிறகிவ்வண்டமதிலே வாஸம்பண்ணுவிர்; இதுதான் ஸ்ரீ
பாமேசுவரனுடைய கட்டளை.” என, சூரன் உலகங்களுக்குச் சுகத்தை
யளிக்கின்ற ஸ்ரீ சங்கரனை (58) நமஸ்கரித்துப் பிறகு தம்பிகளோடுகூட
வெளியில் வந்து முதல்வாசற்படியில் வீற்றிருப்போரான நந்திபிரா
ணைவணங்கி (59) யவரிடம் விடைகொண்டு சடிதியில் தனது சேனைக
ளிருக்குமிடஞ் சென்றனன். (60)

ஆறுவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆசுகாண்டம் ௭—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்

பிறகு சூரனவன் சேனைகளோடுகூட அண்டங்களைப் பார்த்
துவருவதற்காகப் புறப்பட்டு ருத்திரர்களாற் காக்கப்பட்ட பிரம்மாண்ட
த்தின் சுவற்றுக்கு வந்தவுடன் (1) அவ்வுருத்திரர்களு மவன் சிவாரு
னையின்படி சேனைகளோடு வந்திருப்பதைக் கண்டு தங்களது மார்க்கத்
தை யவனுக்கு விட்டார்கள். (2) பின்பு மகா பராக்கிரமசாலிகளான
வல் வெல்லோர்களும் கொண்டானடித்துக்கொண்டு அண்டத்துக்கு
வெளியிற்சென்று அந்தந்தவண்டங்களுக்குப் (3) போயிவ்விதமாக
வே சத்துருக்களைச் சயித்து அங்கங்கு வேண்டிய வதிகாரிகளை நியமித்
துப் பற்பல போகபோக்கியங்களையும் மனுபவித்துப் பிறகு அசுரொல்லோ
ர்களும் துரிதமாகப் புறப்பட்டு (4) ஓர் கூடணத்துக்குள் இவ்வண்டத்
துக்கு வந்தனர். அண்டத்துக் கதிபர்களான ருத்திரர்களப்போது
அவர்கள் வரவை யறிந்து (5) கேளீர்! சொன்னகாதி முனிவர்களே! அ
வர்களுக்கு வேண்டிய அளவு பிரம்மாண்டச் சுவற்றையிடித்து வழிவி

ட்டார்கள். பிறகு சூரபத்துமன் மிகக்கொடியர்களும், ஒருவரோடொருவர் ஓட்டம்பிடிக்கின்றவர்களுமான பற்பல சைனியங்களுடன் துரிதமாகச் சுவர்க்கலோகஞ் சென்றனன். (6½) அதன்மேல் முந்தித்தேவர்களால் சண்டையில் தோல்வியடைந்து பலங்களுற்றுநின்ற, மாதாமகனான அசுரோந்திரனென்பவன் சுக்கிராசாரியனுடன்கூட விச்சூரபத்துமனண்டைக்கு வந்து (7½) சுக்கிரனோடு தனக்குள்ள நேசத்தையு மவனுக்குச் சாதுரியமாக வுரைத்தனன். (8) பிறகு சூரபத்துமன் அசுரகுருவாகியவச் சுக்கிரனோடு மசுரோந்திரனோடு; மப்போது வந்தளிந்து மிகப் பிரீதியுடன் பலவாறாகப் பூஜித்தான். (9) பிறகவன் தான் திக்குவிஜயம் கொண்டதையும், பலவண்டங்களுக்குச் சென்றதையு மவர்களுக்குக் கூறி, பிறகவர்களுடனும், தம்பிகள், சைனியங்களுடனும் மிகவும் ஜாவலிக்கவற்றவனாகச் சடிதியிற் பூதலஞ்சென்றான். (10½) பின்பதுகேட்டுத் தேவர்களிந்திரனோடு கூட இவன்மீது பயங்கொண்டவர்களாகவும் மிகவும் நோயுற்றவர்களாகவும் துரிதத்தில் விஷ்ணுவோகத்துக்கு வந்து (11½) சத்துருக்களைக் கொல்லவற்ற விஷ்ணுவைக்கண்டு உரைத்ததாவது:— (12) “ஓ! சுவாமீ! அசுரரிடத்துப் பயந்து மனநடுக்கமுற்றிருக்கிற தேவர்களைத் தேவரீரிகழித்தருளல் வேண்டும்” என வுரைத்து மிக வணக்கத்தோடு நின்ற தேவர்களை நோக்கி மாதவன் கூறியதோவென்றால்:— (13) “ஓ! மூடர்களான தேவர்களே! முடிவில் ஏன் வீணாக வாதைப்படுகிறீர்கள்? முந்தித்தகூன் வேள்வியில் அத்துவர ராஜாவான (வேள்விக்கிறையோனான) ஸ்ரீ மகாதேவனை (14) நீக்கிவிட்டு நீங்களொந்தனோடுகூட ஹவிர்ப்பாகங்களைப் பெற்றுக்கொண்டிருந்தீர்களல்லவோ? அதற்குற்ற பயனை * யாமப்போதே யடைந்துவிட்ட போதிலும் இங்கும் (15) மறுபடியப்பாவத்தின் பயனைப்பதிக்கவேண்டுவது நிச்சயமே! (15½) ஆகையாலசுரோத்தமனாகிய சூரனிடத்துப் போய் வேண்டியபடி யண்டித்தான் பிழைத்தல் வேண்டும்.” (16) எனவுரைத்து ஸ்ரீ நாராயணனே யப்போது முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுடன்கூட சூரனிடத்துக்கு நேரில் புறப்பட்டனர். (17) பிரபுவான ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் சூரனிடஞ்சென்று வசனமுரைத்ததாவது:— (17½) “ஓ! அசுரோசுவரா! அண்டியவரை யாதரிப்போரும், பகைருருக்குப் பயங்கரருமான தாங்களும், தங்கள் தம்பிகளும், இரானுவங்களும் கேதமமா? (18½) யான் தேவரீரது தயவினாலிதுவரை யிருந்துவரு

* இக்கதையின் விவரம் தக்காண்டத்தில் விஸ்தரிக்கப்படும்.

கிறேன்-” (19) என, பிறகு சூரபத்துமனும் ஸ்ரீ ஹரியை யப்போதா தரித்துத் தேவர்களது மத்தியில் நின்ற அளவற்ற வொளிபெற்ற பல ருத்திரர்களைக் கண்டு (20) “வாரீர்! மாதவா! இதோ முக்கண்ணுடைய வர்களாகவும், கழுத்தினிற் கறுத்தவர்களாகவும் ஸ்ரீ ருத்திரமூர்த்தியினு டைய புருவத்தைக் கொண்டவர்களாக நிற்கின்றார்களே! இவர்கள் யா வர்? யாதாநிமித்தம் தேவருடைய மத்தியில் வரலுற்றனர்?” (21) என, ஸ்ரீ புருஷோத்தமன் அவனது வசனத்தைக் கேட்டு உத்தராமுரை த்ததாவது:— “கேளீர்! அசுரராஜனே! பூர்வத்தில் பிரம்மாவானவர் இர ஜோகூணம் மேலிட்டு வீணஹங்காரத்தினால் கர்வம்கொண்டவராகி (22) ‘யாமே சருவஜகங்களையும் படைப்பவர், இரகழிப்பவர், அழிப்பவரும் யூர மே’, என்று, மிகுந்த மாயையினால் மோஹமுற்றவராகி எல்லாம்ஸ்ரீ பா மசிவனது திருவிளையாடலென்பதை மறந்து மகா மாயையால் மோகம் கொண்டனர். (23) ஆனதுபற்றி ஸ்ரீ சிவாக்கினையால் அவருக்கப்போ து சிருஷ்டித்திறமை யற்றுப்போயிற்று. உடனேயவர் “ஓ! கோ! கோ! மூடபுத்தியால் யாதா நாம் தவறி நினைத்துவிட்டோம்; (24) ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய மாயையோ தாண்டமுடியாதது; அது சகலப்பிரபஞ் சங்களையும் மோகிப்பிக்கலுற்றது; எம்மைப்படைத்தவரும், அழிவற்ற வருமான ஸ்ரீ சர்வேசுவரனை (25) ச்சகல அண்டங்களுக்கும் சிருஷ்டி முதலிய தொழிலைச் செய்வதற்கு முயன்ற வகிலாண்டகோடிப் பிரம்மா ண்டநாயகனொன் றறியாமல் யாம் மிகுந்த வாண்மைகொண்டதனால் தா ன் யாமிப்பயனை யடைந்தோமென்பது நிச்சயம்.” (26) என்று மிகு ந்த சிந்தையினுற் பரவசம் கொண்டவராகி புருவங்களின் மத்தியில் ஸ்ரீ பார்வதீசகிதரான பரமேசுவரனை முக்கண்ணுடையவராகவும், கழுத்தி னிற் கறுத்தவராகவும் அலர்ந்த செந்தாமரை மலர்போன்ற திருமுகங் களை யுடையவராகவும், (27) குருந்துமொட்டுப்போன்ற மந்தஹாஸத் தைக்கொண்ட வதனமுள்ளவராகவும், சிறந்த முத்துமாலைகளால் விள ங்கியவராகவும், கோடிகூரியப்பிரகாச முற்றவராகவும், சிறந்த நவரத்தி ன ஸிம்மாசனத்தில் வீற்றிருப்பவராகவும், (28) ஸுகத்தை யுண்டுபண் ணுகின்ற ஸச்சிதாநந்தத் திருமேனியுடையவராகவும் தியானம் செய்து கொண்டிருந்தனர். அதன்மேல் ஸ்ரீ மகேசுவரனானவர் மனப் பிரீதி கொண்டவராகி யேகாத்ச ருத்திரர்களை (29) யேவினர். அப்போதவ்

வுருத்திரர்க ளோர்க்குணத்துக்குள் பிரம்மனுடைய புருவமத்தியினின் றுவிப்ப வித்தார்கள். உடனே பிரம்மனவர்களை வந்தனித்துப் பக்தி யோடு வசனமுரைத்ததாவது:— (30) “நீங்கள் யாவர்? யாதுமிமிந்த மிங்கு வரலானீர்கள்?” என்று பிரம்மன் வினவ, (30½) ருத்திரர்களுத் தாமுரைத்ததாவது:— “கேளீர்! பிரம்மாவே! ஸ்ரீ தேவாநி தேவனாகிய சம்பவா லுமக்காகச் சிருஷ்டிபண்ணுவதற்கு நியமிக்கப்பட்டவர்களாகி யிப்போதும்மிடம் வந்தோம்.” (31½) என, அதன்பிறகு ஸ்ரீ ருத்திர னிடத்துப் பக்தியுடைய பிரம்மன் அவ்வுருத்திரர்களை நோக்கி யுரைத்த தோவென்றால்:— (32) “ஓ! ருத்திரர்களே! ஸ்ரீ ஸர்வேசுவர னுக்கினை யின்படியச் சிருஷ்டி யுங்களாலே சிருஷ்டிக்கப்படல் வேண்டும்.” என் னு பிரம்மனுரைத்திட்ட வசனத்தைக்கேட்டு அவ்வுருத்திரர்களப்போது (33) ஓவ்வொருவரும் கோடிசங்கையவீதம் ருத்திரசிருஷ்டி பண்ணின ர்கள். அப்போது மகாத்நுமர்களான பதினோரு ருத்திரர்களாலும்சிரு ஷ்டிக்கப்படலான வனேக ருத்திரர்களைக் கண்டு (34) ஜகம்முமுதும் கேவலம் ருத்திரர்களாலே நிரம்பப்பட்டபோது பிரம்மனுரைத்ததோ வென்றால்:— “ஓ! ருத்திரர்களே! மகாத்நுமர்களான இவ்வுருத்திரர்க ளை யிவ்விதமாகச் சிருஷ்டி செய்தது போதுமானது. (35) இனியுங் களாக்கினையின்பேரில் யானே யிச்சிருஷ்டியைச் செய்கின்றேன்” என வுரைத்துப் பிரம்மனாவ ரவ் வேகாதச ருத்திரர்களுடனும், (36) அவர் களாற் படைக்கப்பட்ட பதினோர்கோடி ருத்திரர்களுடனும் பற்பலவி பவங்களால் நிரம்பிய ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய லோகத்துக்குத் துரிதத்திற் சென்றனர். (37) அங்கடைந்தவுடன் பிரம்மன் நந்திகேசுவரன் மூல மாக ஸ்ரீ மகேசுவரனுக்கு விண்ணப்பம் செய்துகொண்டதின்பேரில் நந் தியாற் கூப்பிடப்பட்டு அந்தப்புரத்துக் கேகினர். (38) பிரம்மன், உலகங்களுந் கனுக்கிரக மளிக்கின்ற மகாதேவனை யங்குகண்டு பூமிதனி ல் தண்டம்போல் சாஷ்டாங்கமாக வந்தனித்து, அனேகம் துதிகளால் தோத்திரம்செய்து (39) நிற்கையில் ஸ்ரீ மகாதேவன்சிருஷ்டிகர்த்தரானவ ப் பிரம்மனை நோக்கி “யாதுமிமித்தமிங்கு வரலானீ” லொனவினவ, பிரம்மன் தனதறிவீனத்தினுற் சம்பவித்தபாவத்தையும், சிவாக்கினையின்படிருத்திர ர்கள் வரலானதையும், அப்போது நடந்த ருத்திரசிருஷ்டிமுதலானசக ல சங்கதிகளையும் மிகுந்த பயத்தோடறிவித்துக் கொண்டனர். (40-41) பின்பு ஸ்ரீ மகேசுவர னலர்ந்தசெந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களா லவ,

ரை நோக்கி “கேளீர்! பிரம்மாவே! நீரிப்போது முதல் நமதாக்கினையி
ன்படி கர்வத்தைவிட்டு முன்போல் பிராணிகளைச் சிருஷ்டிப்பண்ணும்
எனக்கட்டினையிட்டு (42½) பிறகு ஏகாதசருத்திரர்களை யவர்களதுலோக
த்துக்கனுப்பி, (43) பதினோர்கோடி ருத்திரர்களையும் தேவர்களோடு
சேர்த்தருளினர். அவர்களைச் சேர்த்துத்தான்தேவர்களுடைய சங்கி
யை முப்பத்து முக்கோடி யாகின்றது. (44) பின்பு பிரம்மாவும் ஸ்ரீ ஜ
கதீசனையே நமஸ்கரித்துத் தமதிருப்பிடம் சென்றனர். கேளீர்! சூரருக்கெ
ல்லாம் சூரனாகிய ராஜனே! இப்போது கூறலான அவ்வுருத்திரர்க
ளிவர்தான்.” (45) என்று விஷ்ணுவாலுணாக்கப்பட்ட வற்புதமான
ருத்திரசிருஷ்டியைக் கேட்டுச் சூரபத்துமன் தம்பிகளுடனும், சைனிய
யங்களுடனு மொப்பற்ற களிப்பைக்கொண்டனன். (46) அதன் பிறி
கு சூரன் சுக்கிரனாற் குறிக்கப்பட்டபடி லவணத்தியில் (உப்புக்கடல்)
மிக நேர்த்தியு மற்புதமுமான வேர் நகரத்தை விசுவகர்மனைக் கொண்
டமைத்துக் கொண்டனன். (47) அந்நகரமோவென்றால்:— நீளத்தி
லெண்பதினாயிரம் யோஜனையு மகலத்தில் தூறுயோஜனை விஸ்தீர்ணமு
முள்ளதும், (48) (அந்நகரமாகிய மங்கையர்க்கு) ஒட்டியாணங்கள்
போன்ற பிராகாரம், அகிழ் இவைகளாற் சூழப்பெற்றதும், நான்கு வா
சற்படிகளையுடையதும், அண்டத்திற்கு நான்கு கம்பங்களை முட்டுக்
கொடுத்தது போன்ற அண்டச் சுவற்றை யளாவலுற்ற மிக உன்னதமா
ன நான்கு கோபுரங்களைக் கொண்டதும், (49½) திசைகள்தோறும் வா
பிகள், கிணறுகள், குளங்கள், ஏரிகள் இவைகளாற் சூழப்பட்டதும், (50)
நான்கு திசைகளிலுமுள்ள பல சிங்காரத் தோட்டங்கள், அரணியங்கள்
இவைகளாற் சிறக்கலுற்றதும், தெங்கு, மா, பலா, பாதரி, இலுப்பை
(51) அசோகம், கமுகு, கூந்தற்பனை, பனை, நார்த்தை, மாதுளை, நாவ
ல், இரளி, ஸுரப்புன்னை, வன்னி, முள்ளிலவு, (52) மலையகத்தி, ஆல்,
மந்தாநா, மகிழ், அரசு, வேம்பு, எலுமிச்சை, கொய்யா, தானி, வெள்ள
லொத்தி, முரள், (53) வாகை, பில்வம், அழிஞ்சி, கறும்புமர்பை, சிம்
சுபா, சந்தனம், புளி, மாவலிங்கை, கொடிமுந்திரி, மருந்த, ஏழிலம்பா
லை, பச்சிலை, மஞ்சாடி, (54) முதலிய பற்பல விருகூதங்கள், செடிகள்,
கொடிகள் இவைகளாற் சுற்றிலும் சூழப்பெற்றதும், கொடுங்கைகள்,
அட்டாள மண்டபங்கள், அரண்மனைகள், படிக்கட்டு வரிசைகள், முத
லியவைகளால் விளங்கலுற்றதும், (55) திண்ணைகள், இரோழிகள், எற

வாரங்கள், பலகணிகள் முதலியவற்றும் சிறக்கலுற்ற, மாணிக்கங்களா விழைக்கப்பெற்ற தூறு, ஆயிபக்கணக்கிலடங்கியவைகளான பற்பல வீடுகளாம் சோபிக்கலுற்றதுமா யுள்ளது.(56)

ஏழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆசா காண்டம் அ—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

சூதருகாக்கின்றார்:— கேளீர்! சென்னகாதிமுனிவர்களே! அ தன்மத்தியிலுள்ள சூரபத்தமனுடைய திருமானிகையோவென்றால்:— மிக நேர்த்தியானதும், மதிள், அகிழ்களாற் சூழப்பெற்றதும், (1) நான்குவாசற்படிகளிலும் நான்கு பெரிய கோபுரங்களா லலங்கரிக்கப்பட்டதும், அனேக அங்கணங்களுடையதும், மிக நேர்த்தியான வுப்பரி கைகளைக்கொண்டதும், (2) ஸ்படிகக்கற்களா லமைக்கப்பட்ட வனேகம் திட்டாணிகளாலும், பற்பல திசைகளிற் சாத்திவைக்கப்பட்ட வி னோதங்களான பதினாயிரம் ஏணிகளாலும் (3) சுவறுகள் மீதுள்ள பல வித சித்திரங்களாலும் விசித்திரமானதும், திசைகள்தோறுமுள்ள வனேக வினையாட்டுக் குன்றுகளாலும், சுற்றிலுமுள்ள பல வாபிகளாலும், (4) அதேமாதிரியான பல கிணறுகளாலும், பெரியவாடிகளாலும், (மரங்களின் வரிசைமுதலிய பலவிதச் சுற்றுவாணம்) சூழப்பட்டதும், வஸந்தம் முதலிய எல்லா ருதுக்களி (பருவம்) லும் பரிமளிக்கலுற்ற மலர்களை யென்றுமுடைய பல சிங்காரத் தோட்டங்களாலும், பிரமநா வனங் (அந்தப்புரஸ்திரீகள் வினையாடும் தோட்டம்) களாலுமெங்கும் சிங்காரிக்கப்பட்டதும், திசைகள் தோறும் பல யாகசாலைகளால் விளங்கலுற்றதும், (6) அனேகமாயிரம், பேரகசாலைகள், கானசாலைகள், விசாலமான சமையற் சாலைகள், (7) பல வாபரணசாலைகள், யுத்தசாலைகள், அஸ்திரசாலைகள், நாட்டியசாலைகள், (8) வித்தியாசாலைகள், போஜனசாலைகள், கஜசாலைகள், அசுவசாலைகள், இவைகளாலும், அனேக ஸபாமண்டபங்களின் வரிசைகளாலும் சோபிக்கப்பெற்றதும், (9) அனேகம் தேவமண்டபம், அசுரமண்டபம், வீரமண்டபம், மந்திரிமண்டபம், பற்பல

இரத்தினங்களாற் சிங்காரிக்கப்பட்ட ஏகாந்தமண்டபங்கள், (10) மிக மனோரஞ்சிதமும் முத்துக்களா லமைக்கப்பட்டவையுமான மற்ற மண்டபங்கள், ஜுவலிக்கலுற்ற ஒளிகளே வெளிவிளக்கிய அல்லது பாலருரியனுடைய கார்த்திக்கு மேற்கொண்டதான பவழமண்டபங்கள், (11) வைரேரியங்களா விழைக்கப்பட்ட பல மண்டபங்கள், மங்குகரமான புஷியராகங்களாற் கட்டப்பட்டவையும், பிரகாசமாக ஜுவலிக்கலுற்ற (12) வனேக பத்துமராகங்களாலும், மிகுந்த கார்த்திகளை விசுரலுற்ற மாதகங்களாலும் மிகுந்த கரந்திகளால் சிறப்பாக விளங்கலுற்ற (13) இந்திரநீலக் கற்களாலும், திராஸமென்ற பயதோஷமற்ற விலையற்ற வைரக்கற்களாலு மமைக்கப்பட்டவையுமான மற்ற மண்டபங்கள், மிக நேர்த்தியான (14) சிறந்த பல ஸ்படிகங்களாலும் நோமேதகக் கந்தளாலும் தளவரிசை செய்யப்பட்டவைகளும், மிக மணம்பொருந்திய பல செஞ்சந்தணக்கட்டைகளால் வினோதமா யமைக்கப்பட்டவைகளும் (15) இங்ஙனமான வின்னும் பலவித முள்ளவைகளுமான மண்டபங்களிவைகளா விங்குமங்கு மெங்கும் விளங்குவதனால் மிக நேர்த்தியாயலங்கரிக்கப்பட்டதும், (16) அங்கங்கனேகோடி மாணிக்கங்களாற் கட்டப்பட்டும், கேவலம் வானமார்க்கத்தை பெட்டியளாவிய பல துவஜங்களால் (17) ஸவர்க்கலோகத்துக்குப் போட்டியாக வேற்பட்டதுபோலெங்கும் விளங்கியதும், முத்துமாணிக்கங்களா விழைக்கப்பட்ட வனேகமாயிரம் கதவுகளாலும், (18) ஜனங்களுடைய மனதைத் திருடானின்ற நிலைகளது மேற்படி கீழ்ப்படிகளாலும் மிக ரமணியமாய் விளங்குவதுமாக வமைக்கப்பட்டு அந்நகரத்துக்குச் சூரபத்துமன் மூவுலகினிலும் பிரஸித்திகொண்ட வீரமாகேந்திரபுரமென்று பெயருமிட்டான். (19) மேலும் சூரபத்துமன் என்போ தந்நகரத்தைச் சுற்றிலும் ஹேமபுரியென்றும், அதேமாதிரியாகத் தேவபுரியென்றும், இலங்காபுரியென்றும், நீலபுரியென்றும், சுவேதபுரியென்றும், அசுரர்களுடைய பெரிய பட்டணமாகிய வாமாபுரியென்றும், அதேவிதமான பத்துமபுரியென்றும் ஆக வெட்டுப்பட்டணங்களையும் சாமர்த்தியசாலியான சூரபத்துமனைப்போன்றான். (20-22) பின்னு மப்போ தசுர னிதேபிரகாரமான சமூகத்தினின் வுடபாகத்தில் சகல ரத்தினங்களாலும் விசித்திரமாபுள்ள கொத்தையான ஆசுரபுரியென்றதையும், (23) அப்படியே மேருநிற்கு தெற்கில் ஜம்பூத்தீவில் ஹேமகூட பருவத்திற்கருகில் மாயாபுரியென்ற மிகவுயர் பெரிதான வோர் பட்டணத்தையும், (24) தவிர தீவுக்குத்தீவு கடலுக்குக் கடலெங்கு மனேக நகரங்களைப் முண்பெண்ணியதன்பிறகு மகாசு

ராகுசியவச் சூரபத்துமன் வீரமாகேந்திர பட்டணத்துக்குத் துரிதமாகச் சென்று, (25½) அங்குள்ள வினோதங்கனையெல்லாம் பார்த்து அளவிலே தனதரன்மனைக்குட் சென்றனன். (26) இவ்விதமாக வசுநேந்திரன் விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களுடனும், தம்பிகளுடனுமங்கு சென்றவுடன் சிங்காதனத்தி லுட்கார்ந்தனன். (27) அப்போது மகா புத்திசாலியான பிரம்மனவனுக்கு மங்களகரமான கிரீடத்தைத் தமது கையினாலேடுத்துக்கொடுத்துச் சகல தேவர்களுடனும் பட்டாபிஷேகமும் நடப்பித்தனர். (28) பிறகு சகல வசுநேந்திரர்களும் மிகுந்த சந்தோஷத்தை யனுபவித்தார்கள். அப்போது சூரபத்துமன் விஷ்ணுவைநோக்கி மிகுந்த சந்தோஷத்துட னுரைத்ததாவது:— “வாரீர்! விஷ்ணுவே! யாமெப்போ தும்மை யழைக்கின்றோமோ அப்போது நீர் வரவேண்டும்: நல்லது! இப்போது நீர் போகலாம்” எனவுரைத்துத் திக்பாலராகிய விசானரையும், மற்றப்பதினோருகோடி ருத்திரர்களையு மிவ்வாறாக வனுப்பிவிட்டுச் சிங்கமுகனையும் தாரகனையு மப்போது (30½) வீற்றிருக்கச் செய்து பிறகு தேவர்களி லொவ்வொருவருக்கும் பணி யேற்படுத்தினன். (31) வெற்றிலைத்தம்பல முமிழ்கின்ற பாத்திரத்தை யிந்திரன் கையிற்கொடுத்து, அக்கினி, இபமனிவ்விருவர்களுக்கும் குடிநீரொடுக்கும் வேலையையும், (32) நிருநதிக்கு (அவன் தனதினத்தோனாகையால் வைதிகா னுஷ்டானு திகளுக்குரிய ஜலபாத்திரமாகிய) கெண்டியையும், வருணன் கையில் விகிரியையும், வாயுவின் கையில் சாமரத்தையும், அத்தவிதமாய்க் குபேரன் கையிற் (33) பாக்குப்பெயையும், சந்திர சூரி பர்வனின் கைகளிற் குடையையும், (முந்தி தேவர்களால் மிகவும் துன்பமடைந்து வந்த) அசுநேந்திரன் கையில் (அவர்களை வேலைவாங்குவதற் சூரிய) மிகவும் நேர்த்தியான கத்தியையும் கொடுத்து (34) பற்பல கித்தங்களில் மிகுந்த சதுரர்களான வித்தர்கள், வித்தியாதார்கள், சின்னர்கள், கருடர்கள், இவர்கள் கித்தங்கள் பாடவும், (35) இரம்பை, ஊர்வசி, மீனகை யிவர்கள் நாட்டியம்பண்ணிச் சேவிக்கவும், இவ்விதமாகச் சிவமாதானத்தில் வீற்றிருந்து சுற்றிலும் காத்துநிற்கின்ற தேவர்களை (36) நோக்கி யப்போது தேவராஜனாகிய விந்திரனுக் குரைத்ததாவது:— “அடா! இந்திரா! நீ மற்றத்தேவர்களோடு கூட ‘நாம்’ யென்ப இனம்மையை யெல்லாம் தூரத்தில்விட்டு நெஞ்சத்திலச்சங்கொருவரையே மனிதர்கள் திட்டமிடுகிறபடி பயிர்த்தொழில் வேலையையும் தூரத்தோறும் நடத்திவரலாவாய்” என்றனன். (37) பிறகு சூரனக்கினி தவனை நோக்கி யுரைத்ததாவது:— “கேளாய்! அக்கினியே! அசுரர்களுந்தனைத் தொட்டாலு (38) மவர்கள் சூடுணராமல் ஜாக்கிரதையா

ய் அவர்களுக்குச் சமயம் செய்துகொண்டிப்பட்டணத்திலேயிரு.” “அடா! இயமா! நீ அசுரர்களுடைய பார்வைக்குச்சா ந்தவுருவமாக விருந்துகொண்டு (39) தவிர அவர்களுக்குச் சாவுநேரிடச்செய்யாமல் ஜாக்கிரதையா பிவ்விடத்திலேயிரு.” “அடா! வருண! நீயோவென்றால் எப்போதும் நம்முடைய விப்பட்டணம் முழுதும் வெகு ஜாக்கிரதையுடன் மிகுந்த குளிர்ச்சியும் நல்ல வாசனைப்பொருந்தியதுமான நண்ணீரை யெப்போதும் தெளித்துவருதல் வேண்டும்;” (40) “அடா! வாயுவே! நீ இளங்காற்றை வீசிக்கொண்டும், நல்ல வாசனையும் குளிர்ச்சியும் பொருந்திய (41) பனிரீர்த்திலைகளை நாள்தோறும் நமதமுகிய மங்கையர்களின் கொங்கைகள்மீது வீசியும், மேலும் நீழுற்றும் நெஞ்சுத்திலச்சமுற்றவனாக வெங்கும் குப்பைகூட்டி வருதல்வேண்டும்.” (42) “அடா! குபேரா! நீ சங்கரிதி பத்துமரிதிகளைத் திறந்து எப்போதும் ஸ்தவதானத்துடன் நமது தூதர்களுக்கு வேண்டியமட்டும் திரவியம் கொடுத்துவருதல் வேண்டும்;” (43) “வாராய்! சூரியா! நீ குளிர்காலந்திற்கூட நமது நாயகிகள்மீது உஷ்ணமான வியர்வைத்திலைகளா லலங்கரித்துக்கொண்டு கோபுரவாசலிலிருந்து வெயிலிறைத்து வருதல் வேண்டும்.” (44) “அடா! சந்திரா! நீ யெப்போதும் பூர்ணகலையோடிருந்து நமது மனோகர்வமுள்ள ஸ்திரீகளின் மனதையினக்கி (அவர்கள் நம்மை வலியவாவிங்கனம் செய்யும்படி) நீ காமத்துது பண்ணி வருதல் வேண்டும்.” (45) “கேளாய்! பிரம்மாவே! நீ யுனது மைந்தர்களாகிய பத்துப்பிரஜாபதிகளுடன் கூட விங்கேயிருந்து தினசுத்திகளைச் (பஞ்சாங்கமுறை) சொல்லிவருவாய்.” (46) என, இவ்விதமாக, மகா சதுராகிய சூரபத்துமனப்போது பலபல தேவர்களுக்கு அவரவர்க்குரிய ஜூழியங்களைச் சொல்லிவிட்டு, குருவாகிய சுக்கிராசாரியனால் குசோதகங்களால் புரோகித்கப்பட்டவனாகி (குசமென்றபுல் முடிதுனியால் நீர்தெளித்தல்) ச்சிங்காதனத்தின்மீது சுகமாகவீற்றிருந்தனன். (47) கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! சிரோஷ்டனாகிய சூரபத்துமனின்வாழ்க நாள்தோறு மிந்திரன்முதலிய தேவர்களாலும் அசுரத்திரங்களாலும் தனதுழியமெல்லாம் முடித்துவரப் பெற்றவனாகவும், வேறெதிரியற்றவனாகவும், மிகுந்த விலகூடம் விலாசத்தைப் பெற்றவனாகவும் தம்பிகளோடுகூட வென்றும் ஸார்வபௌமனாக (ஒருகுடையின்கீழாக) வாசுசெலுத்திவந்தான். (48)

எட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆசுரகாண்டம் கூ—வது அத்தியாயத்தி னிர்த்தம்.

பிறகு மிகவறிவுடையோனான சூரபத்துமன் மனதுக்கிரம்பிய
 மகா, விவாகமுன் பெண்ணாகிய பத்துமகோமளையைக் கலியாணம்
 செய்து கொண்டான். அதன்மே (1) லவளுக்கு மிகுந்த பவிஷ்டர்க
 ளாக பாதுகோபன், அக்கினிமுகன், ஹிரணிபன், வஜ்ஜிரபாகு என்று
 பெயர்களையுடைய நான்கு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். (2½) மேலும்
 சூரனவவி மகனவே அனேகம் தேவகன்னிகள், அசுரகன்னிகள், (3)
 ஆசாந்நஸகன்னிகள், கந்தர்வகன்னிகள், ஸித்தகன்னிகள், வித்தியாதர
 கன்னிகள், நாககன்னிகள், (4) கிம்புருடகன்னிகள், கருடகன்னிகள்,
 கிள்ளரகன்னிகள், ஆகிய விவர்களுக்கும் மணம்புரிந்து கேளீர்! செளன
 காதி முனிவர்களை! அப்பெண்டிர்களிடமாக மகா வீரியபராக்கிரமங்க
 ளையுடைய மூவாயிரம் ஸங்கியை கொண்ட பிள்ளைகளைச் சீக்கிரமாக
 ப் பெற்றான். (5) மகா வீரியமுடைய சூரனாவன் உடனே சிங்க
 முகன், நாகன் இருவர்களையும் ஒவ்வொருவருக்கு மிரண்டிரண்டு கோடி
 சைனியங்களுடன் முறையே ஆஸூரபுரியிலும் (6) பெரிதான மாயா
 புரியிலும் வலிக்கச்செய்தான். பிறகு சிங்கமுக னவ்வாசுரபுரிக்குச்
 சென்று இயமன் கன்னியாகிய விபூதினை யென்பவளை (7) மணம்புரி
 ந்து அழனிமகா மகா சூரனென்ற வேர் மைந்தனை யடைந்தான். இ
 தேவியை வின்னும் பல கன்னிகளைக் கொண்டு தூறு பிள்ளைகளைப்
 பெற்றான். (8) அங்குள்ளமே தாரகனு மப்போது ஸௌரிகையென்
 ற நிருநதி கன்னியை மணந்திற்கொண்டு மிகவும் தருமத்திற் பற்றுத
 லுள்ள அசுரோந்திரனென்ற வேர் மைந்தனைப் (9) பெற்று அந்நேர்
 த்தியான மாயாபுரியில் செளக்கியமாக வசித்துவந்தான். (9½) பிறக
 ப்போது சூரபத்துமன் தீவுதோறும் பல வசூர்களை யு மிரண்டு கோடி
 சைனியங்களையு மனுப்பி (10½) பாதாளம், பூமி, சுவர்க்கம் இவைகளி
 லாறாறுகோடி சைனியங்களோடு பற்பல வகுப்பசூர்களை யு மேற்படுத்தி
 வைத்தான். (11½) பின்பு சூரபத்துமன் வீரமாகேந்திரபுரத்துக்கு
 ச் சுற்றுப்புறங்களிலுள்ள வெட்டுப்பட்டணங்களிலும் (12) கஜாநந்
 (யானைமுகன்) தூங்காஸியன் (குதிரைமுகன்) யாளிவக்திரன் (யாளி
 முகன்) பல்லுருவக்திரன் (சுரடிமுகன்) மகா பலவானாகிய வியாக்ரவக்
 திரன் (புலிமுகன்) (13) வராகமுகன் (பன்றிமுகன்) ஸிம்மவக்திரன்
 (சிங்கமுகன்) கவயாஸியன் (பசுப்போன்றதான கவயமென்ற மிருகத்
 தின் முகத்தையுடையவன்) ஆகிய மகா வீரர்களும் மகா பராக்கிரமசா
 லிகளுமான இவ்வெட்டுப்பெயர்களுடும் (14) எண்பதினாயிரம் சைனி

யங்களோடனுப்பினன். மேலும் சூரனப்படியே தன் பட்டணத்திற் குள்ளிலகவும் சைனியங்களையும், (15) அநேகவிதமாகக் கோட்டைவாசல்கள், கோட்டைமதில்கள் முதலிய விடங்களிலும் ஸ்தாபித்தும், மிகுந்த வீரிய பராக்கிரமங்களைக்கொண்ட (16) துர்க்குணன், தருமகோபன், துர்முகன், சங்கபாலன், மர்மங்களை யறிவோனான வஜ்ஜிரபாலன், மஹிஷன் இவர்களை மந்திரிகளாக (17) வைத்துக்கொண்டு அவர்களோடு சூரனரசமுறை செலுத்திவந்தனன். தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்களும் தவத்தார்பே பொருளாய்க்கொண்ட முனிவர்களும், (18) நான் தோறும் சூரன், சிங்கமுகன், தாரகன் இவர்களின் பிள்ளைகள், மந்திரிகள் இவர்களைக் கண்டுகொண்டு அவரவர்களால் லேவப்பட்டுவந்த ஐழியங்களை (19) ச்செய்துகொண்டு கருடனிடத்துச் சர்ப்பங்கள்போல் பயந்து நடுங்கி யொடுங்கி யிருந்து வந்தார்கள். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் சூரன் இந்திராதிதேவர்களைப்பார்த்து (20) “ஓ! தேவர்களே! நீங்கள் சீக்கிரத்தில் மிகுதியான மீன்களைப்பிடித்து வர வேண்டும்” என, அப்போது தேவர்கள் மிகவும் மனதில் வியாசுலமுற்று (21) “நல்லது அப்படியே பாக்கிய” மென்று னாத்து விட்டு எல்லோர்களும் கூடி கடற்கரை சென்று தக்ஷப்பிர ஜாபதியின் யாக காலத்தில் தாங்கள் செய்யலான சிவதுரோக பாவத்தை மனதில் நினைத்து நினைத்து மிகப்பயந்த வராயினர்கள். (22) அப்போ திந்திரன் வருணனை நோக்கி “நீர் சடிதியிற் கடலினின்று திரண்ட மீன்களைப் பிடித்து வருகல் வேண்டும்” என, பிறகு வருணனும் மிகுந்த பயத்தோடு சென்று அனேகம் அயிரை மீன்கள், பெரிய மீன்களை விழுங்குகின்ற திமிங்கில மீன்கள், அத்திமிங் கிலங்களை விழுங்க லுற்ற திமிங்கிலகிலமென்ற மீன்கள் (23) மகாமென்ற சுருமீன்கள் இவைமுதலான வின்னும் பலவகை மீன்களையும் பிடித்தோர் நொடியில்கடலினின்று களையேற்றினன். இயமனவைகள் துயிரை வாங்கினன்; சூரியனவைகளை யுலர்த்தினன். (25) பிறகவைகளை நாகபாசத்தினால் கட்டிச் சீக்கிரமாகக் சூரன் விடுதி சேர்த்தார்கள். அப்போது சூரனவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்து “ஓ! தேவர்களே! நீங்கள் நான்தோறு மிவ்வாறாகவே திரண்ட மீன்களைக்கொண்டுவரல் வேண்டும்” என்று னாத்தனன். (26½) கேளீர்! சென்னகாதி முனிவர்களே! பூர்வத்திலிர்தப் பிரகாரமாகத் தேவர்கள் மிகுந்த பயத்தோடு நடத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். என, முனிவர்கள் சூதரைக் கேட்டதோ வென்றால்:—“ஓ! மகா புத்திசாலியான சூதமுனிவரே! பூர்வத்திலுங்களால் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட அஜாமுகி யென்பவளைப்பற்றிய (27) சரித்திரத்தை முழுமையு முள்ளபடி யெடுத்துரைத்தல் வேண்டும்.” என, சூதர் சொல்லுகின்றார்:—

கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! யான் கூறுகின்ற அவளது சரித்திரத்தைக் கேளீர்கள்! (23) அவள் மகா கொரோமுடையவளும் மகா பாவியும், மிகுந்த காமத்துக்குள்ளானவளும், மிகவும் சூதுள்ள நெஞ்சத்தையுடையவளும், எப்போதுமெங்குமலைந்து திரிகின்றவளும், (29) பதினான்கு லோகங்களிலும் தனது மனம்போனபடி சஞ்சரிப்பவளும், அங்கங்குள்ள பிராம்மணர்கள், முனிவர்கள், மற்றத்தேவர்கள், (30) அசுரர்கள், அரசுக்கள், இவர்களில்ழகினரானாலும் அழகில்லா ரானாலும் வாஸிபரானாலும் வயதுசென்றவரானாலும் யாவரானாலும் வழியில் நேருகின்றவர்களில் (31) தினமொன்றுக்கு இவ்வாறாக வாயிரம் பெயர்களை தருஷிந்தவருவது வழக்கம். அதேவிதமாக அவள் மாந்தரத்தில் சந்திக்கக்கூடிய வழகிகளான வாஸிபஸ்திரீகள், யௌவனஸ்திரீகள், கன்னிகள் இவர்களை (32) பலவந்தமாகக் கட்டி யவளதண்ணன்மாருக்குக் கொண்டுவிடுவாள். மேலும் அவள் யாகங்கள், தவங்கள் இவைகளுக்குக் கெல்லாம்கெடுதி செய்து கொண்டே வந்தாள். (33) இவ்விதமாக அவள் மிக்ககொரோமான கிருத்தியங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கு மளவிலொருக்கால் முனிவர்களிற் சிறந்த தூர்வாஸமகாரிஷியிடஞ்சென் றுரைத்ததாவது:— (34) “வாரீர்! தவசிகளிற் சிரோஷ்டரான தூர்வாஸமுனிவரோ! யான் மக்களைப் பெறுவதற்காக விற்கும்மிடம் வந்தேன். நீரொந்தனோடுகூட மிகுந்த போக சகத்தை யனுபவித்தல் வேண்டும்.” என (35) முனிவரவ்வுசனத்தைக் கேட்டு மிகப்பயமுற்றவராகி “அடி! பேதாய்! யான் தவசியாகியதா லதற்குத்திறமையுள னல்லன்; நீ சென்றுவிடு.” (36) எனவுரைக்க அவளையவளதன்மேல் மிக பலவந்தமாக விழுந்தனைத்து அவருடைய வதரோஷ்டங்களைப் பானம்பண்ணி (37) பிறகவரை மல்லாந்து மிகுந்த வலிமையுடனவள் ஸாரதம்பண்ணினள். அவர்களுடைய கவலையின் வலிமையாற் சத்துருக்களை வெல்லுற்ற விரண்டுமைந்தர் பிறந்தனர். (38) தந்தையைக்கொண்ட இவ்வலன், தாயைக்கொண்டவாதாபி ஆகிய தூராத் துமர்களான விவ்விருவர்களுமொருநாள் தந்தையைப் பார்த்து (39) “ஐயா! உமதெல்லாத் தவத்தின் வலிமைகளையு மெங்களுக்கீந்துவிடல் வேண்டும்.” என்றுரைக்க அப்போது முனிவர்கோபங்கொண்டவர்களை நோக்கி (40) “அடா! தூராத் துமர்களானமுடீர்களே! தவத்தின் பயனையேன் கொடுக்கலாகும்” என்றுரைத்து அவர்களைப் பாராமல் நிஷ்டையி லிருந்துவிட்டார். (41) பிறகப்பாவிகளப்போதம் முனிவரைக்கொல்ல வெத்தனிக்க, அதுகண்டு முனிசிரோஷ்டரும் கோபத்தினுற் பரவசராகி யப்போர்க்கொத்த அவர்களை நோக்கி (42) “அடா தூர

தமர்களே! நீங்களிவ்விதமாகவே ருஷிகளிடத்தி ளெருத்தியங்களைச்செய்து நாசமடைவீர்கள் ” என்று முனிசிகோஷ்டர் சபித்தனர். (43) கேளீர்! சென்னகாதி முனிவர்களே! அபுதன்பிறகு இவ்வலன்பிரம்மாவைக்குறித்த மிகவும் நியமத்தோடுகூட வெகுகாலம் யாகஞ்செய்ததில் (44) பிரம்மனுடைய வருளைப் பெறுவதற்காக வில்வலன் வாதாபியை யனைகங் கண்டங்களாகச் சேதித்தக்கினியி லோமஞ்செதனன். (45) அதன்மேற் பிரம்மனும் துரிதத்திலாவிர்ப்பவித்து “ஓ!கோ!வாராய் பாவமற்ற வசுரா! யாமிப்போ துந்தனுக்குப் பிரஸன்னராகி விட்டோம்; உனக்குவேண்டிய அபிஷ்டத்தை (46) யருளுகின்றோம்: அதை யிப்போதே சொல்வாய் யாமிப்போதுரைத்தது ஸத்தியம்.” என, இவ்வலன் கேட்டுக்கொண்டதாவது:— “ஓ! சுவாமீ! ஆட்டுருவமாகிநிற்கும் வாதாபியை யான் கொன்று, அப்படி யிறந்தவனை யெப்போது கூப்பிடுகின்றேனோ அப்போதவன் நிறு வருவத்தோடு வருதல்வேண்டும்.” என, பிரம்மனு மவ்வாறே வரணித்துப் பிறகுதமதிடம் சென்றனர். (48) பிறகு மகா வீரர்களான அவ்விருவர்களும் சூரபத்துமனிடஞ் சென்று மிக வன் புடன் வந்தனித்துத் தங்கள் விருத்தாந்தங்களை யுரைத்து (49) அங்கு சிலகாலம் வசித்துவிட்டுப் பிறகு குடகுநாட்டுக்குச் சென்று அங்குள்ள நேர்த்தியான வரணியத்தில் மனதுக்கு ரமணியமான வேராசிரமம் (50) கட்டி யங்கிஷ்டத்தின்படி சுகங்களை யனுபவித்து வசித்துவந்தார்கள். வழிநடையோரத்தில் குடியிருந்துவந்த அவ்வசுரர்கள் வழிப்பிர யானிகளான பிராமணர்கள், ருஷிகள் இவர்களைக் (51) கண்டவுடன் தாங்களும் ருஷிவேடமெடுத்துச் சென்று அவர்களை வந்தனித்து அர்க் யபாத்தியாதிகளா லுபசரித்துச் சிறந்த வாஸனத்திலும் (52) இருக்கச் செய்து பிறகவர்களா லனுமதி கொடுக்கப்பட்ட பிறகு தாங்களும் தமைத்துட்கார்ந்து (52½) “ஓ! தவத்தைத் தனமாகக் கொண்ட பிரம்மனோத்தமர்களே! இன்றைக் கெந்தனது பிதுரு பூஷை (பிதுருக்களுக்குரிய சடங்கு) யெங்ஙனம் நிறைவேறுமென்று சிந்தையினால் பரவசங் கொண்டிருக்கையில் நீங்கள் வந்தது எங்களது பரமபாங்கியமே.” யெனவான். (54)

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆதரகாண்டம் ௧0—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்

இவ்வலனின்னும் சொல்வதாவது:— “ஓ! பிராம்மணோத்தமர் களே! இப்போதுங்கூட விப்பிரதேசம்கூட நன்கலங்கரிக்கப்படலாயிற்று. ஆகையாலெனது சுகிருதத்தின் மகிமையால் யானே யுகினில் மிகுந்த பாக்கியசாவி. (1) நீங்களிங்கு போஜனம் செய்வதற் கேற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும்.” என்றுரைத்துப் பாவம் செய்தலையே தொழிலாகக் கொண்ட அவ்வில்வல னவர்களைச் சாப்பிடும்படி திட்டம் பண்ணி (2) ஆட்டுருவத்தோடு இளம்புல்தாமீது மேய்ந்துகொண்டிருக்கும் வாதாபியை யழைத்து அப்போதே யவ்வாட்டைக் கொண்டு நெருப்பிற் சமைத்து உடனேயப் பிராம்மணரைக் (3) கூப்பிட்டு ஓர் கூணத்துக்குள் ளவருக்குக் கழுத்தளவு நிரம்பச்சாப்பாடிட்டுப் பிறகா சிரமத்துக்கு வெளியே வந்து (4) “அடா! வாதாபி! வாவா” வென்று ரக்கக் கூப்பிடுவான். (4½) கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே! உடனே வாதாபியப் பிராம்மணர் வயிற்றைக்கிழித்து அவரதேழியிர் நாடிகளையும் பற்றிக்கொண்டு துரிதமாகப் பரபரப்போ டோடிவருவான். (5½) அப்பிராம்மணத்தியக்காரத் தூரத்துமாவானவ னிவ்வாறாகவே நாள்தோறும் செய்துகொண்டு (6) அங்கிருந்து மனம்கொண்டபடியெல்லாம் செய்யத்தகாத துஷ்கிருத்தியங்களைச் செய்துவந்தான். கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே! அஜாமுகியின் சரித்திரமில்விதந்தானென்பதை யுங்களுக் குரைக்கலாயினேன். (7) பிறகு மறுபடியும் சூரன் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றேன்.

சூரபத்தும னிந்திரவிமானத்தின் மீதேறிக்கொண்டு நாள்தோறு மண்டங்களுக்குப் போய் வருவதில் (8) ஒருநாள் பாதாளலோகத்துக்குச் சென்று அங்கு பகலிலிருந்துவிட்டுப் பிறகிரவில் வீரமாகேந்திரபட்டணம் வந்துவிடுவான். (9) அவ்வாறாகவே மறுநாள் பூலோகஞ் சென்றற்கும் பகலிலிருந்து பிறகுடனே தனது நகரம் சேருவான். இதேவிதமாக அதற்கு மறுநாள் புவர்லோகம்போய் வருவான். (10) மேலுமப்படியே சந்திரமண்டலம், புதமண்டலம், சக்கிரமண்டலம், சூரியமண்டலம், (11) செவ்வாய்மண்டலம், குருமண்டலம், சனிமண்டலம், பிராம்மலோகம் அப்படியே (12) விஷ்ணுலோகம் இவைகளுக்குப்போயங்கங்குள்ளவினோதங்களைக்கண்ணுற்று அந்தந்த நாட்களில்லங்கங்கு பகலில் (13) தங்கித் தங்கிவிட்டு இரவுதோறு மிவ்வீரமாகேந்திர பட்டணம் வந்துசேருவான். இப்படியிருக்கையி லோர் நாளிச் சூரபத்தும னிந்து

மாணியோடுபுணருவதற்கு மிகுந்தகாதல்கொண்டவனாகி (14)காமனம்
பினுலடியுண்டு தவித்துச் சேர்பதற்குக் கட்டளைமிட்டதாவது:—
“வாராய்! வீரா! இந்திரனைக்கட்டியுருட்டி யிந்திராணியை நம்பட்ட
ணத்துக்குச் சீக்கிரமழைத்துவா” வென்றனன். (15) உடனேயப்போ
தொன்பதுகோடி அசுரஸ்திரிகள் புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் வருவ
தைக்கேட்டு இந்திரனிந்திராணியோடுகூட (16) மிகப்பயந்துமனநடு
க்கமுற்றவனாகிச்சடிதியிற்பட்டணத்தை விட்டுப்புறப்பட்டோடிச்செ
ன்றனன். பிறகிந்திராணியையேற்றிப்போக வந்தஸாரதியானவன் அசுர
ஸ்திரிகளோடு தேவலோகஞ்சென்றனன். (17) பிறகச்சாரதியங்குள்
ளதேவர்களை மிகவடித்துத்துன்பப்படுத்திக் கேட்கையிலவர்களாலி
ந்திரனேடி விட்டதைக் கேட்டுடனே சூரனிடஞ்சென்றனன். (18)
அப்போது மகாபலிஷ்டனான சூரனு மவன்முகமாகச் சங்கதிகளையறி
ந்து கொண்டிடனே ஸகல லோகங்களிலும் சென்று தேடிமப்படி வே
வுகாரர்களை திட்டமிட்டனன். (19) கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்க
ளே! பின்பப்போது தேவர்க ளிந்திரனுடைய பிரிவினையாலே தேவ
லோகத்தி லைசுவரியங்களை யிழக்கலாகி மிகவும் துக்கமுற்று (20)
விஷ்ணுலோகத்திலிருந்த விந்திரன் மைந்தனான ஜயந்தனுக் கறிவித்
தார்கள். அப்போது செளனகாதி முனிவர்கள் சூதரை வினவியதா
வது:— “ஓ! தவசிகளிற்சிறந்த சூத முனிவரே! ஜயந்தனப்போது யா
து நிமித்தம் சுவர்க்கலோகத்தை விட்டு விஷ்ணுலோகத்தி லிருந்தன
னென்பதை யெங்களுக் கெடுத்துரைத்தல் வேண்டும்” (21½) என,
சூதர் கூறுகின்றார்:—வாரீர் பிராம்மனோத்தமர்களை நீங்கெல்லோர்
சுளும் ஜாக்கிரதையுடன் கேளீர்கள் (22) பூர்வத்தில் இந்திரன் தம்பி
யானவுபேந்திரன் தேவேந்திரனோடுகூட மற்றொங்கும் அச்சூரனிடத்
துப்பயத்தினால் மிக நடுக்கமுற்றிருப்பதைக்கண்டு தேவேந்திரனிந்தி
ராணியோடு கிளியுருவமெடுத்துச் செல்லுங்கால் தான்விஷ்ணுலோக
த்துக்குச் சென்றான். (23) அக்காலத்தில் ஜயந்தனும் சிறப்பனைப்பா
ர்ப்பதற்காக நிர்ப்பயமான விஷ்ணுலோகத்துக்குச்சென்று அன்றுமு
தலங்கிருந்துவந்தான். (24)தேவர்களப்போதவனை யழைத்துக்கொண்
டவனுடன் சுவர்க்கலோகம் வந்தார்கள். ஜயந்தனே தந்தையைப்பற்
றிய துக்கத்தினால் மெய்மிகவும் மெலியலுற்றவனாகி (25) அப்போது
தேவலோகத்திலேயிருந்துவொண்டு அசுரர்கள் தூழியங்களைச்செய்
துவந்தான். இவ்விதமாகச் சிலகாலங்கழிந்தபோது நாரதமுனிவர்வந்
தனர். (26)அப்போதவ னம்முனிச்சிரேஷ்டரைக்கண்டு பக்தியோடு
தண்டனிட்டுரைத்ததாவது:— “ஓ! மகாரிஷியே! தேவரூடைய பொ
ன்னடிகளைக் கண்டமாத்திரத்தில் யான் மிகுந்தபாக்கியவானாயினேன்

(27) பெற்றோர்களில்லாத்தினு லெந்தனை மிகுந்ததுக்கம்பாதிக்கின்றது எனவுரைத்து விநயத்தினால் வணக்கமுற்றுகின்ற வச்சயந்தனை நோக்கி நாரதர் கூறுகின்றார்—(28) “வாராய் ! ஜயந்தா ! இப்போது சோகத்தை விட்டுவிடு— உங்களதுகோரிக்கை நிராவேறப் பாகின்றது— இன்னும் கொஞ்சகாலத்திற்கெல்லா முந்தனுக்குப் பெற்றோர்களின் சேர்க்கை யுண்டாகும். (29) கேளாய் ! தேவச்சிரேஷ்டா ! யாவரா லெங்கு, என்னகருமம் எவ்வளவு செய்யப்படுகின்றதோ, அவராலங் கே, அவ்வளவே அதின்பய னனுபவிக்கப்பட்டே தீரவேண்டுமெ ன்பது நிச்சயமே. (30) உன் தந்தையான விந்திரனோவென்றா விந்திராணிதேவியுடன் பூலோகஞ்சென்று அசுரர்கள் நாசமடைவதற்காக ஸ்ரீ சிவபிரானைக்குறித்து தவம் புரிகின்றான். (31) ஆகையால் நீ யிப் போது சகல தேவர்களுடனும் வெகு புத்திசாலித்தன்மையோடு ஜாக்கிரதையாக அசுரர்களுடைய ஆழியத்தை யெப்போதும் செய்து கொண்டிரு”. (32) என்றுரைத்துவிட்டு ஸ்ரீ நாரதர் துரிதமாகவா னம் சென்றுவிட்டார். கேளீர் ! செளனகாதி முனிவர்களே ! இந்திரனோவென்றால் பூலோகத்தில் சிதம்பரத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ள (33) ஸ்ரீகாழியென்ற நேர்த்தியான பட்டணத்தின்கண் ஸ்ரீ மகாதேவனை மிகுதியாகப் பூஜைசெய்துவருகையில் சூரனுடைய வேவுகாரர்கள் தேடித்திரிவதைத் தெரிந்துகொண்டு (34) இந்திரானியோடுகூட தோட்டத்தின்மீதுள்ள மரங்களினிடையில் மூங்கிலுருவமாகக் கபடவேடங்கொண்டிருந்துவந்தான். (35) அனுகருஷ்டிகாலம் நேரிட்டதனால் மழை பெய்யவில்லை. அங்குள்ள விருகூங்களெல்லாம் மழையில்லாத்தினால் வாடலுற்றன. (36) “ஓகோ ! கோ ! துஷ்கிருத்தியங்களுடையமகிமையைப் பிரம்மனாலும் தாண்டமுடியாதல்லவோ ! நாமிங்குவந்த மாத்திரத்தில் மரங்களும் மிகக் காயலுற்றதே !” (37) இவ்விதமாக விந்திரன் மிகவும் சிந்தாபரவசனாகி யிருக்குமளவில் தூக்கங்கனையாற்றலுற்ற சுபமானவோ ரசரீரிவாக்கு தொனிக்கலுற்ற தோவென்றால்—(38) “வாரீர் தேவேந்திரா ! நீர்சோகத்தை விட்டுவிடு ம்; இன்னும் கொஞ்சகாலத்துக்கெல்லாம் ஓர்சிறந்தநதி வரலாகி விருகூங்களெல்லாம் முன்போலவே (39) சிரகுகளெல்லா முதிரலுற்று நன்றாகச் செழிக்கலாகும். ” என, இவ்வாறுகிய வசரீரிவாக்கையிந்திரனப்போது செவியுற்று (40) கேளீர் ! செளனகாதி முனிவர்களே ! உடனே தூக்கத்தைவிட்டு மிகவும் சந்துஷ்டியடைந்தான்.

இச்சமயத்தில் நாரதமுனிவர்துரிதமாக விந்தியபருவத்துக்கு வந்தனர். (41) அப்போதவ்விந்தியனு முடனேயங்குவரலுற்ற முனிவரைத் தண்டம்பண்ணி யர்க்கியபாத்தியாதிகளையளித்து அவரை ஆன

னத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து (42) “ஓ! முனிச்சிரேஷ்டரே! தேவரீரைத் தரிசித்தமாத் தரத்தில் மிகவும் தன்னியனுமினேன்” எனவுரைத்து நின்ற விந்தியனே நோக்கி நாரதருரைத்ததாவது:—(43) “பெரியோர்களால் னெகுமதிக்கலுற்ற கிரீந்திரா! ஸௌக்கியமா? யாமிப்போது மகாமேருவண்டையிலிருந் தூன்னிடம் வந்தோம். (44) அம்மேருகிரியை நைத்த வேர்வார்த்தையைக்கேட்டுத் திலெந்தனுக்கே ஆச்சரியமாகவிருக்கின்றது. அப்பனே! விந்தியா? மிகவும் பரிசியமான வவ்வசனத்தையுந்தன்முன்னர் யானெவ்வாறு கூலுவேன். (45) ஆகிலும் நீ நம்மீது முயற்சியுடன் குருவிடத்துள்ள மரியாதையை வகிக்கின்றதானது உந்தனுகுரைக்கும்படி நம்மைத் தூண்டுகின்றது. (46) அதாவது:— ‘தினந்தோறும் சந்திரசூரியர்கள் நகூத்திர ராசிகளுடனெப்போது மெந்தனையே பிரதக்ஷிணம்பண்ணிக்கொண்டு மனவச்சத்தோடு செல்லுகின்றன. (47) மேலும் திரிபுரர்களை யெரித்த ஸ்ரீசம்புவுக்கு யான் வில்லாயினேன். ஸகலதேவர்களு மெந்தன்மீதே மிகவாதரவோடு வசிக்கின்றார்கள். (48) ஆகையால் பெருமையி லெந்தனுக்கிடானபருவத முலகின்மீது யாதுமில்லை’ என்றும் மேருகிரி யுரைக்கலாயிற்று” என, விந்தியனும் கோபத்தினு லுதவி தாடிக்கலுற்றவனாகி வசனமுரைத்ததாவது:—(49) “கேளீர்! முனிவரே! பூர்வத்தில் ஸ்ரீபரமேசுவரன் தன்னை வில்லாகவளைத்ததை மிகவும் மூடனாகிய வம்மேரு வீணண்மைகொண்டோர் பெருமையாகப் பிதற்றுகின்றான். (50) மேலும் தேவர்க ளவன்மீதேறி மிகவும் துரைத்துக்கொண்டு நாள் தோறும் வாசம் செய்கின்றார்கள். தவிரவும் நரலிம்மத்தை ஹதஞ்செய்த ஸ்ரீசரபேசுவர மூர்த்தியினுடைய நிகக்கண்ணிலோ ருளுந்தளவாகமட்டி லவன்பற்றலான நிலைமையை யறியவில்லையோ! (51) மேலும் மச்சரபமூர்த்தியினுடைய விரக்கையடியால் மிகவும் வனடிபட்டு நொந்து (52) மின்மினிப்பூச்சிபோ லெங்குமோடித் திரியலானதையவ்விவீன னுணரவில்லையோ!” என, இவ்வாறான விந்தியன்வசனத்தைக்கேட்டு நாரதரவனுக் காசீர்வாதமளித்து (53) விட்டுக் கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! அப்போ தாகாசமார்க்கமாக அரிதத்துற் சென்றுவிட்டனர். பிறகவ்விந்தியனே! மிகவும் கோபமுடையவனாகி யண்டத்தளவு வளர்ந்துவிட்டனன். (54) அப்போ தாகாசமார்க்கத்தில் சூரிய சந்திரர்களுடைய சுற்றுத லற்றுப்போனபடியால் பூமியினோர்பக்க மிருளால் மூடப்பட்டும் மற்றப்பக்க மெப்போதும் சூரியனாற் கொளுத்தப்படவு மாயிற்று. (55) ஸகலஜனங்களு மப்போது காலக்குறிப்புக்கிடமின்றி யாதொருதொழிலு மற்றழியலானதைத் தேவர்கள் கிந்தித்து (56) இதுவிந்தியனுடைய காரியந்தானென்று

ரிச்சயித்துச் சடிதியில் ஸ்ரீ அகஸ்தியமுனிவரிடஞ்சென்று அம்முனி
ச்சிரேஷ்டரை மேருகிரியின் குகைக்குட்கண்டு (57) “ஓ! தவசிகளிற்
சிரேஷ்டரான வகஸ்தியபகவானே? தேவரீர் சகல ஸமுத்திரங்களை யு
முள்ளங்கை நீராகவாக்கினவரல்லவோ! (58) பூர்வத்தில் தேவரீரா
லிச்சகங்களனேகமுறை நன்கிரகூழிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்போ
து விந்தியனுடைய கர்வத்தினு லுலகிலோரிடத்துச் சூரியனன்றும்
மற்றவிடத்தெப்போதும் சூரியனுள்ளது மாகியபடியா லெங்கும்
தொழிலற் றெல்லாமழியலாகின்றது. (59) யாகங்க ளற்றுப்போன
தா லெங்களுக்குப் பசி மிகவும் வருத்துகின்றது. ஆகையால் தேவரீ
ர் விந்தியன் கர்வத்தைப் போக்கிச்சகங்களுையும் அதிலும்விசேஷமாக
வெங்கனையு மிரகூழித் தருளல்வேண்டும் ” என்று தேவர்களப்போ
து முறையிட்டார்கள். (60)

பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆசுரகாண்டம் கக-வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பிறககஸ்தியமுனிவரு மப்படியே நல்வென்று தேவர்களுையனு
ப்பிவிட்டு ஹிருதய கமலமத்தியில் விளங்கிற்கும் ஸ்ரீ மகாதேவனை
த்தியானம்பண்ணி (1) ஸ்ரீஸாம்பமூர்த்தி பிரத்தியக்ஷமானவுடன் மு
னிவர் கேட்டுக்கொண்டதாவது:—“ஓ! பகவானே! ஸர்வஞ்ஞா!
அடியார்க்கு நேசனே! சங்கரா! (2) பிரபுவே! தேவரீரது கருணை
வசத்தினு லிப்போது விந்தியனுடைய கர்வத்தை யடக்குவதற்கு முல
கங்களைக் காப்பதற்குமான வலிமை யெந்தனுக் குண்டாகுதல்வே
ண்டும் (3) மேலும் தென்திசைக்குச் செல்லப்போகின்ற வெந்தனு
க்கோர் புண்ணியதீர்த்தம் தந்தருளவேண்டும் ” எனவுரைத்துப் பக்
தியால் வணக்கமுற்றுகின்ற வகஸ்தியரானோக்கி ஸ்ரீ ஜகதீசன் திரு
வாக்கருளியதாவது:—(4) “ஓ! அகஸ்தியமுனிவரே! உமக்கு மிகுந்த
வலிமையுண்டாகக்கடவது. மேலும் நதிகளிற் சிறந்த காவேரியை
நீர் குடத்தில் வைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும் ” (5) என்றுரைத்
த ஸ்ரீ பகவானேனோக்கி காவேரி கூறியதாவது. “ஓ! பரமசிவா! யா
னிப்போ தப்புருடரோ டெவ்வாறு செல்வேன் ” (6) என, “கேளா
ய்! மாதரசே! முனிவருந்தனை விட்டுவிடுவார், பின்பு நீ தானாகவே
செல்லலாவாய் ”; எனவுரைக்க காவேரியை யகஸ்தியரோடு சேர்த்
துவிட்டு அடியார்களுக் கபயமளிக்கின்ற பரமசிவன் துரிதத்தில் ம
றைந்தருளினர். (7½) பிறகு தவசிகளிற்சிறந்த முனிவரும் விந்தியகி
ரியைநோக்கிப் புறப்பட்டு (8) மாயாபுரியண்டையாக வழியோடுவரு
கையில் மகா கொரேனும், மிகுந்த மதிமயக்கத்தைச் செய்விப்பவனு

ம் (9) பாதாளத்தைப் பூமியாகவும் ஆகாயமாகவும், இவைகளைப் பாதாளமாகவும் மலையை ஜலமாகவும், ஜலத்தை மலையாகவும், நிலத்தை நீராகவும், நீரை நிலமாகவும் பிரத்தியக்ஷத்தில் மாற்றுவோனும், (10½) பற்பலவுருவங்களை கொள்வோனும், மகாபாவியும், மாயையால் மலையுருவத்தோடு (11) வழிநடுவிலிருப்போனும், மிகவும் கொடியோனும், துஷ்டனுமான கிரௌஞ்சா சுரனிடத்து முனிச்சிரேஷ்டர்வந்து வழியென்று பிரமித்து மலையுருவங்கொண்ட அவ்வசுரன்மீதேறிச் சென்றனர். (12) பின் பங்குவழியைக் காணாமல் கூணநேரம் கலக்கமுற்று நின்று, பிறகோர் சிறியமார்க்கத்தைக் கொஞ்சதூரம்வரையில் (13) கண்டதினவழியாகச் சென்று பின்னும் பிரமமுற்று நின்றனர். மதுபடியப்போ திங்கு மங்குமுற்று நோக்கியதிற் பாதையொன்றையும் காணாமல் (14) அப்போது துரிதமாக வடிக்கடி மிகவு மிடறலுற்றவராக வோடியதி லங்குமற்றோர் வழியைக் கண்டதனோடு சென்றதி (15) லங்கும் மயக்கங்கொண்டு நின்று பிறகு சற்று நிதானித்துநடந்து மிவ்வாறுகப் பலபலதடவை போய்ப் போய்த்திரும்பிவந்ததி (16) லப்போது சொஞ்சம் வழியைக்கண்டு நடுக்காட்டுக்கு வந்துவிட்டனர். அங்கோவென்றால் கேளீர் ! செளனகாதி முனிவர்களே ! தூண் தூணாக மிகுந்த மாரி பொழியலுற்றது. (17) பிரளயகாலம்போல் பயங்கரமான மேக கர்ஜனைகளும், கூணத்துக்குகூணம் பளீர் பளீரென்று மின்னல்களுமுண்டாகி (18) யப்போ தக்காடுமுழுதும் காடாந்தசாரத்தினுற் சூழப்பட்டும், பயப்படுத்துவோர்க்கெல்லாம் பயங்கரமானதும், மதிமயங்கச் செய்வோரையெல்லாம் மதி மயக்குவதும், (19) மிருத்தியுவுக்கும் மிருத்தியுவானதும், சைவர்களுக்கும் பிரமத்தை யுண்பண்ணுவதுமாயிருந்ததை யகஸ்திய முனிவர்பரபரப்போ டிதென்னவென்றாலோசித்ததில் (20) ஞான திருஷ்டியாலுடனே யிதெல்லாம் கிரௌஞ்சா சுரனுடைய மாயையென்றறிந்து நிர்ப்பயராகிக்கைதனிற்பற்றிய கோலினுலப்போ தவ்வசுரனையடித்து (21) “அடா துராத்துமாவே ! நீ மலையுருவமாகவிருந்துஞ்சுடித்தினால் நம்மை பிரமிக்கச்செய்ததால் நீ சீக்கிரத்தி லிப்போதே மலையாசக்கடவாய். (22) மேலும் ஸ்ரீ ஆறுமுகக்கடவுளுடைய வேலாயுதத்தினு லுந்தன் சரீரமானது பிளக்கப்படக்கடவது” என்று மாமுனிவர்கையினால் நீரெடுத்தவ்வசுரனை மிவ்வாறுகச் (23) சபித்துவிட்டு பிறகு வழியோடுசென்று காசிப்பட்டணம் சேர்ந்தனர். முனிவரங்குபோய், விசுவநாதனும், ஜகத்குருவும், பிராணிகளின் செவிதனில் தாரகப் பிரம்ம மந்திரத்தை யுபதேசித்தருளுவோருமான ஸ்ரீ மகாதேவனை (24½) ப்பூஜைசெய்து பிறகுதைவிட்டு விந்துயகிரி

யடைந்து (25) “வாரீர் ! முனிவரிடத்து மனப்பிரீதிகொண்ட பருவத
ராஜனாகிய விந்தியகிரியே ? சகலப்பிராணிகளையும் தயவோடு நடத்து
கிறவரும் நீர்தான் ! திருப்புகின்றவரும் நீர்தான் ! (26) மகாதேவியசா
லியான வுமக்குத்தென்புறமாகவெமக்குப்போகவேண்டிய வேலைகொ
ஞ்சமிருக்கின்றது. ஆகையாலெமக்கிப்போது சீக்கிரமாக வழிவிதிவீ
ர்” (27) என்று, கேளீர் ! செளனகாதி முனிவர்களே ! நயமானவார்
த்தைபாகவே விந்தியனை வேண்டுகொண்டனர். அப்போ தம்மா
முனிவரைநோக்கி விந்தியனுரைத்ததாவது—(28) “ வாரீர் ! முனி
வரே ! உமக்கு யாதொன்றும்தெரியவில்லை ! இங்கென்னவழி ? நீர் கிர
மமானவழியோடு செல்லுவீர் ” என வுறக்கவுரைத்தனர். (29) பிற
ககஸ்தியருடனே யப்போது துரிதமாக கையை யுயர்த்துக்கி விந்தி
யன்மீதுவைத்து வலிமையோ டழுத்தினர். (30) உடனே கிரிராஜ
னக்கையழுத்தலாற் பூமியிற்சுன்றி யிருந்துபோகலுற்றனன். பிறகு
விந்தியன் மிசவும் பயங்கொண்டவனாகி முனிவரைநோக்கிக் கூறியதா
வது—(31) “ஓ ! தவசிசுளிற்கிறந்த ஸ்ரீ சிவபிரானது நேசத்திற்கிசை
ந்த வகஸ்தியபகவானே ? யானறிமையாற்செய்த பெரும்பிழையை ம
ன்னித்தெந்தனை யிப்போது காத்தருள்வீர் காத்தருள்வீர் (32) எந்தலு
க்கிவிஷயம் முன்போலெப்போதுண்டாகும். ”? எனவுரைத்து விநயத்
தால் வணக்கமுற்றவனாகி நின்ற விந்தியகிரியைநோக்கி முனிநாதர்
திருவாக்கருளியதாவது—(33) “ கேளாய் ! விந்தியா ! யாம் மறுபடி
யெப்போதிற்கு திரும்பிவருவோமோ வப்போது நீ பயமின்றி மிகுந்
த வுயரத்தைப்பெறுவாய் ” என வுரைத்துடனே புறப்பட்டு (34)
மிகுந்த பாபிஷ்டர்களான வில்வலவாதாபிகளிருக்கும் தேசத்திற்
கவ்வகஸ்தியமுனிவ ரோர்க்குணத்துக்குள் வந்தனர். (35) அப்போ
துல்வல நம்மா முனிவரைக்கண்டு முன்சொல்லியவழக்கம்போ லுரை
த்து அப்போதவருண்பதற்கானவனுமதியை யவரிடம்பெற்று பிறகு
சீக்கிரத்தில் வாதாபியை வழக்கம்போற்செய்து வேண்டியமட்டில்
நெய், பால், கனிகள், பணிகாரங்கள், தயிர் இவைகளோடுகூட மிகவு
ம் மிருதுவு முருசையுமான சுத்தான்னம், பாலிற்சமைத்த சர்க்கரான்
னம் இவைகளால் மிகமேன்மையான போஜனமளித்து (37½) பிறகு
ல்வலன் வழக்கம்போல் ‘அடாவாதாபி’ யென்றுகூப்பிதி (38) கையிலுட
னே முனிவரது வயற்றினில் சுழற்றல் நேரிடும்போதே யவர் ‘அது
அகரனுடைய வஞ்சனையே’ யென்றறிந்து (39) தமதுகையினால் வ
யிறுதனைத்தடவி மேன்மைபொருந்திய வோர்மந்திரத்தைச் சபிக்க
வம்மந்திரத்தின்மகிமையால் வயிற்றினில் தீங்களித்த வாதாபியானவ
ன் ஜீர்ணமாயினன். (40) கேளீர் ! செளனகாதி முனிவர்களே ! அப்

போதில்வலன், வரதாபி பஸ்பமாகி மாண்கிவிட்டானென் றெண்ணீ யுடனே ஸ்ரீ அகஸ்தியரைக் கொன்றுவிட வெண்ணி, யவரன்டைக் கோடி வந்தான். (41) அப்போதம்முனிவ ரவீனப்பார்த்தவுட னவ னை யோர்த்தர்ப்பப்பில்லினுற் கொன்றுவிட்டனர். பிறகவ ரக்குடகு னாட்டைவிட்டு கொங்கநாட்டுக்குவந்து (42) இரண்டி பிரம்ம ஹத்தி யை தோஷத்தினால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டவராகி யங்கு லிங்கரூபி யாகவுள்ள ஸ்ரீ ஸதாசிவனைப் பூஜைசெய்தனர். (43)

கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே ! இதிப்படியிருக்கையில் ஸ்ரீ நாரதமுனிவர் இந்திரனிடத்துக் கோர்நொடிக்குள்வந்தனர். அப்போ திந்திரானியின்சுணயனும் வந்தமுனிவரை யர்க்கிய பாத்தியாதுகளால் மிகவும் (44) பூஜித்து, கேவலம் பரிதாபப்படத்தக்க ஸ்திதியைக்கொ ண்ட அவ்விந்திரன் கெஞ்சியுரைத்ததாவது:—“ஓ! பிரம்மசுலுபியான முனிநாதா ? பயத்தினால் வாதைப்படுகிற வெந்தனுக்கெப்போது நிவர் த்திகாலமுண்டாகும்? (45) பாணெப்போ தென்னிடம்போய்த் தேவர்க ளோடுகூட வசித்து வாழ்வேன் ! சூரன் வேவுகாரர்கள் தேடித்திரிவ தனா லெப்போது யான் மூங்கிலுருவம் கொண்டேனோ (46) அப்போ தே தோட்டம் தோப்புகளிலுள்ள மரங்களெல்லாம் கேளீர்! சுவாமி! மழையில்லாத்தினால் நீர் சுண்டலாகி வாடலுற்றன. (47) விருக்ஷங்க ள் வாடிப்போன தப்போதுமுதலா பெந்தன்மனைத வருத்துகின்ற து. ஆகையால் விருக்ஷங்களுடைய போஷணைக்காக வெப்போது மழையுண்டாகும் ?” (48) எனவுரைத்த தேவேந்திரனைநோக்கி நாரதர் வசனமுறைத்ததாவது:— “வாரீர்! இந்திரா? நீர் துக்கத்தை விட்டுவிடுமி? கொஞ்சக்காலம் கிரமித்தபிறகுதான்மறுபடியு முமக்குர் சுவர்க்கலோகப் பிராப்த்தியுண்டாகும், கேளீர்! தேவோத்தமா? (49½) அகஸ்தியமுனிவர் ஸ்ரீ கைலாஸத்திலுள்ள ஸகலதீர்த்தங்களின் மத் தியிலிருந்து நதிகளிற் சிரேஷ்டமான காவேரியென்றதை கொண்பவ ன்திருக்கிறார். (50½) விருக்ஷங்களின் போஷணைக்காக அந்தநி யிங்கு கொண்டுவரப்படல்வேண்டும். (51) ஆம்முனிவரு மிப்போது இதோ கொஞ்சகூரத்திலுள்ள கொங்கநாட்டிலிருக்கிறார். ஓ! இந்திரா? ஆகையால் நீரிப்போது சீக்கிரமாக ஸ்ரீ விநாயகக்கடவுளைப் பூஜைப ண்ணும். (52) அவருமக்குப் பிரஸன்னராகி யுடனே காவேரியைக் கொண்டுவந் தருளுவார்” என்று ஸ்ரீ நாரதருரைத்துவிட்டுச் சடிதி யிலாகாயஞ்சென்றனர். (53) கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே ! அதன்பிறகு தேவராஜனும் மிருந்த வழுதத்தைப் பெருக்கலுற்றதும் ஸகலதுக்கங்களையும் தொலைப்பிப்பதுமான முனிநாதருடைய திரு வசனத்தைக்கேட்டு அப்போதே துரிதத்தில் ஸ்ரீ யானைமுகத்தோ னைப் பூஜைசெய்வதற்கு மதிவைத்தனன். (54) பிறகிந்திரனவன்

ஆறுமுகனுக்கு மூத்தோனாகிய ஸ்ரீ யானைமுகக்கடவுளுக்கு கப்போது அப்பம், குழகாட்டை, பால், நெய், அன்னம் இவைகளோடுகூட மகாபரிசுத்தமானதும், மிகுந்த பாவத்திரள்களை யடியோடுதொலைப்பிக்க லுற்றதமான பூஜையைச் செய்தனன். (55) அப்போது, அடியார்களின் கிலேசங்களை விலக்குவோரும், அடியார்களின் பாவத்திரள்களைப் போக்கடிச்சுகின்றவருமான ஸ்ரீ விநாயகமூர்த்தியானவர் வெண்ணிறத்தினுற் சுத்தப் பிரகாசமுடையவராக அவ்விந்திரனுடைய வாபிரம் சுண்களுக்கும் காக்கியளித்தனர். (56).

பதினோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆசுரகாண்டம் ௨-வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

ஸ்ரீ பகவானாகிய விக்கினராஜன் பிரஸன்னராகி யப்போது தேவராஜனுக்கு திருவாக்கருளியதாவது— “ஓ! இந்திரா? யாமுந்தனுக் கிப்போது பிரஸன்னராகிவிட்டோம். உனக்குவேண்டிய வெல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொள் ” (1) எனவுரைத்திட்ட ஸ்ரீ விக்கினேசுவரனோர்க்கி யிந்திரன் வசனமுரைத்ததாவது— “ஓ! அடியார்க்கு நேசனாகியவிக்கினேசுவரா? இம்மரங்களின் போஷணைக்காகத் தேவரீருடைய திருவருளால்மிகுந்த ஜலமுண்டாகுதல்வேண்டும்” (2) என்றவிந்திரன் வசனத்தைக்கேட்டு ஸ்ரீ ஜகதீச வவனுக்குப் பதிலருளியதாவது—(3) “வாராய்! இந்திரா? அண்டத்திலு மதற்குவெளியிலுமுள்ள ஜலங்கள், ஆகாயங்கை, இன்னும்மற்ற பாதாளகெங்கை (4) இவைமுதலிய பல நீர்க்கால்க ளிவ்வுலகின்மீ துள்ளனவல்லவோ? இவற்றிலானாலும் மற்றெவ்வுலகிலிருந்தாலு முந்தனுக்குத் தருவிக்க வேண்டிய தெந்தஜலம்? சொல் ” என்று ஸ்ரீ விநாயகருரைத்த (5) கம்பீரமும் திருத்தமுமான வசனத்தை யிந்திரன்கேட்டு “ஓ! கருணைக்கடலாகிய விக்கினேசா? தவசிகளிற்சிறந்த அசஸ்தியமுனிவர் (6) இப்போது காவேரியென்ற புண்ணியநதியை யித்தா கிட்டத்தில வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்; ஓ! பிரபுவே? தேவரீர்சென்றதை யிப்போதே கொண்டுவருதல்வேண்டும் ” என்றனன். (7) எனவுரைத்து விநயத்தோடு வணக்கமாகநின்ற விந்திரனுக்கு நல்லதென்றபயமளித்து ஸ்ரீ பகவானுனவர் ஆச்சரியகரமான சாக்கையுருவங்கொண்டு முனிவரண்டைசென்று (8) அவருடைய குடத்தின்மீ துட்கார்ந்தனர். பிறகு மாமுனிவர் குடத்தின்பேரி லுட்கார்ந்த சாக்கையைக் கண்டு பரபரப்போடு (9) அதைக்கையினாலோட்ட, கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! அப்போதக்காக்கையானது துரிதத்திற் கால்க ளால்குடத்தைத் தள்ளிவிட்டு உயரக்கிளம்பிப் (10) பயமுற்றது உபா லுடனே கொஞ்சதூர மோடிற்று. கேளீர்! செளனராதமுனி

வர்களே! முனிவர் குடம் களிழ்ந்துவிட்டதைக்கண்டு “ஆ! ஹா! பரமசிவா!” என்று கூனிக்கொண்டோடிச் சென்று “யாதூரிமித்த மிப் போதிக்காக்கை யிங்குவரலாயிற்று? இன்னும் முன்னும் பின்னும், இங்குமங்கு மிக்காகம் பலதடவை யோடிநிற்கின்றதே! (11-12) யாமெந்த வுபாயத்தாலாவ திதை வலிமையுடன் கொன்றுவிடவேண்டும்” என்றும் சொல்லிக்கொண்டு மிக கோபத்தோடு அதனருகிற்சென்றதினமேல் (13) அங்கு காகத்தைக்காணாமல் ‘இதென்ன’? வென்று ச்சரியமுற்று இங்குமங்கும் முகம்நிமிர்ந்து பார்த்தது (14) லங்கோர் திருதூலணிந்த வாலிபனிநுந்ததை நோக்கி “ஓ! கோ! யாம் காககையென்று வீணபிரமம்” கொண்டனம்; குடத்தைக்கவிழ்த்தது இவன்தானென்று” நிச்சயித்து (15) “இப்போ திப்பய்யலை நன்றாகக் குட்டிக்குட்டி யடிக்கவேண்டும்” என்று ஸத்தியவாக்குடைய ஸ்ரீ அகஸ்தியமுனிவ ரவனருகிற்கோடினர். (16) பிறகப் பிரம்மசாரிப்பய்ய லானவன் பயமுற்றவன்போல் பரபரப்போடு துரிதமாக கொஞ்ச தூரமோடிச்சென்று நின்றனன். முனிவர் மறுபடியு மங் (17) கோடியப்போதப் பிரம்மசாரியைக் குட்டுவதற்காகக் கோபத்தோடு கையைத் துரிதமாக வோங்குவதற் (18) குள்ளாக மறுபடியு மவனோர் நொடிக்குள் கையினாலெட்டிப் பிடிக்கப்படக் கூடியவன்போல் முந்தியோடி யம்முனிச்சிரேஷ்டனா யேமாற்றினன். (19) ஒளிபொருந்திய விக்கினேசுவர னிவ்வாறாகப் பலதடவையம்முனிவரை யேமாற்றி, பிறகு பற்பலவித கணங்களாலும் சுற்றிலும் ஸேவிக்கப்பட்டவராகித் தனது நிஜவுருவத்தை யம்முனிவருக்குக் காணிக்கொடுத்தருளினர் (20½) அப்போது மாமுனிவ ரவரைக்கண்டு துதிசெய்ததாவது:— “யானைமுகத்தோனும், பெரியவயிற்றையுடையவரும், (21) முறம் போன்ற காதுகளைச்சொண்டவரும், நன்கு தொங்கலுற்ற வுதட்டையுடையோரும், சந்திரகலையைத் தரித்தவரும், வேண்டியவுருவத்தைக் கொள்வோரும், ஸகலகணங்களுக்கும் கணபதியுமான வும்மை வந்தனிக்கின்றேன்; கவிசுருக்கெல்லாம் மிகுந்தகவிராயரும், பரப்பிரம்ம சுவருடியும், (22) ஸகலப் பிராம்மணர்களுக்கும் முதன்மை ராஜனுமாகிய மங்களமூர்த்தியை யெப்போதும் வந்தனிக்கின்றேன். ஸகல விடையூறுகளையும் விலக்குவோரும், ஸகல பாவங்களையும் தொலைப்பிப்போரும், (23) ஸ்ரீ கந்தபிரானுக்கு மூத்தோருமான ஸ்ரீ விநாயக க்குடவுளை யவ்வாறே சாஷ்டாங்கமாக வந்தனிக்கின்றேன்” என்றிவ்விதமாக ஸ்ரீ கணநாதரை தோத்திரம்பண்ணி யடிக்கடி நமஸ்கரித்தனர். (24) பிறகு பகவானும் முனிவரானோக்கித் திருவாய்மலர்ந்தருளியதாவது:—“வாரீர்! விந்திபகிரியது கர்வத்தை நிவர்த்தித்த,

முனிவரிற்சிறந்த வகஸ்தியரே? உமக்கு யாம் பூர்ணமாகப் பிரஸன்னராயினோம்; இப்போ துமக்குவேண்டியதைக் கேட்கலாவீர்” (25) எனவுரைத்த ஸ்ரீ விக்கினராஜன்முன்பாக வகஸ்தியர் தெரிவித்துக் கொண்டதாவது:—“ ஒ! அடியார்களுக்குக் கருணைக்கடலாகிய சுணநாதா! என திவ்வபராதத்தை மன்னித்துத் (26) தேவரது மரையடியிடத்தென்றும் பிரியாதபக்தியை யிந்தருளவேண்டும். காவேரிநதியோவென்றால் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக்குப் பூஜை செய்வதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டது. (27) ஒ! யானைத்திருமுகனே! குடம் சவிழ்ந்துபோனதா லக்காவேரி யோடிப்போய்விட்ட தல்லவோ! ஸ்ரீ பரமேசுவரனைப் பூஜிப்பதற்காக வெந்தனுக்குத் தீர்த்தத்துக்கு வழிசெய்தருளவேண்டும். (28) யான்தேவரீனாக் குட்டுவதற்காக வந்தபடியா லக்குட்டெந்தனுக்கே விழட்டு” மென்று அப்போது தமது தலைமீதே (29) யிருகைகளையும் முட்டிபண்ணிக் குட்டிக்கொண்டனர். ஒ! சென்னகாதிமுனிவர்களே! இது ஆச்சரியம்! இவ்வித முரைத்துநின்ற காரியமறிந்த வகஸ்தியமுனிவரை (30) ச் சமாதானப்படுத்தி யப்போது வசனமுரைத்ததாவது:—“ ஒ! கேளீர்! முனிச்சரேஷ்டரான வகஸ்தியரே? விருகூங்கள் பட்டுப்போனபடியா லிந்திரனால் வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டதன்பேரில் ஜலத்துக்காக யாமிங்கு வந்தேம் (31½) அதேகாரணத்துக்காகத்தான் குடமும் கவிழ்க்கப்பட்டது. (32) உம்மாற்செய்யப்பட்ட இவையெல்லாம் நமக்கு மிகவும் ஸந்தோஷமே! ஸ்ரீ திரிபுராரியைப் பூஜைசெய்வதற்காக இதோ இந்தஜலமிருக்கட்டு” (33) மென்று ஸ்ரீ விக்கினேசுவரன் தமது துதிக்கைமுகத்தினால் காவேரியிலிருந்து நீயொடுத்து அக்குடத்தில் சொரிந்தனர். (34) அக்ஷணமேக் குண்டிகைநிரம்பி வழிந்து எங்கும்பரவியோடிற்று. பிறகப்பிரபுவும் முனிவருக் கிவ்விதமாக வனேசுவரன்னை யருளிவிட்டு அந்தர்த்தானமடைந்தனர், (35) பிற ககஸ்தியருமோவென்றால் சீக்கிரமாகத் திருக்குத்தாலமென்ற பட்டணத்துக்குப் போயினர். அங்குள்ள வைஷ்ணவரெல்லோர்களும் திருமேனிமுழுதும் திருநீற்றினுற் சிறக்கவற்றவரும், உருத்திராக்ஷாபரணங்களா லலங்காரமாக விளங்கியவருமான வம்முனிச்சரேஷ்டரைக் கண்டு (36½) “அடா! பிராம்மண! சைவனாகிய நீ யிங் செங்களது பட்டணத்துக்குள் வருதல் கூடாது” (37) என்றுரைக்க முனிவரப்படியே சரியென்ற பட்டணத்துக்கு வெளியிற்சென்று மாயையினால் துரிதமாக வைஷ்ணவருவத்தை யெடுத்துக்கொண் டப்பட்டணத்துக்குள் மறுபடியும் சென்றனர். (38½) அப்போதங்கு வீதிகளிலிருந்த வைஷ்ணவரெல்லோர்களு மல்வையணவரைக் கண்டவரை வெருமானத்துட

ன் வந்தநித்தாலயத்திற் கிட்டுப்போயினர்சன். அப்போது மாமுனிவர் வைஷ்ணவர்கள் பேசிக்கொள்ளுகிற முறைப்படியே யவர்களோடு பேசினர். (40) பிறகவா வைஷ்ணவர்களைப்பார்த்து “இப்போது யான் விஷ்ணு பூஜை செய்யவேண்டு” மென்றுரைத் தவர்களை வெளியிற்போகும்படி செய்து (41) பிறசங் காலயத்திலிருக்கும் விஷ்ணுபிம்பத்தை, ஸ்ரீசவபிராஸாவே மனதில்பாவனைசெய்து கையினுற்த்தோட்டு வலிமைகொண்டமுத்திப்பிடிக்க, அப்போ தவ்விஷ்ணுபிம்பமானது உடனே சவலிங்காகாரமாகிவிட்டது. (42) அதன்மே ல்கஸ்தியரும் லிங்காகாரமாயுள்ள ஸ்ரீ பரமேசுவரனை வைஷ்ணவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலே முறைப்படி பூஜைசெய்கையில் (43) அப்போது வைஷ்ணவரெல்லோர்களும் கும்பலாகச்சேர்ந்து முனிவரையடிக்கத் துரிதமாகவந்தனர். பிற கஸ்தியரு மவர்களைக்கண்டு கோபத்தோடு பார்க்க, (44) அவர்க ளவரது கோபாக்கினியால் மிகவும் பொசுக்கப்பட்டவர்களாகி யோட்டம்பிடித்தார்கள். பின்பகஸ்திய ரங்கு சைவர்களைக் குடியேற்றிவிட்டு ஸஹியபருவதம் சென்றபிறகு (45) ததீசமுனிவர், உணவர், ஸ்ரீ நந்திகேசுவர், பிருகு, கௌதமர், பிரகஸ்பதி, பிருங்கி, ஸ்ரீ தூர்வாஸமுனிவர் இவர்களா லவ்வைஷ்ணவ கிர்ப்பாக்கியர்சளுக்கு நேரிட்டிருக்கும் சாபத்தை முனிவரப்போது நினைத்துப்பார்த்து (46) கேளீர் ! சௌனகாதிமுனிவர்களே ! அப்போ தப்பேதையனாக்குறித்து மிகவும்பரிதாபப்பட்டனர். (46½)

சேளீர் ! முனிவர்களே ! காவேரியானது குடத்திலிருந்து புறப்பட்டோடி (47) ஸ்ரீகாழிப்பட்டணத்திய மரங்களுக்குப் பாய்ந்தவுடையப்போதே அம்மரங்கள் ஈறகுதிர்ந்து (48) எல்லாம் தளிர்கொண்டு பற்பல மடர்சுளால் விளங்கப்பெற்றதை வலாகுமனைக்கொன்ற சத்துருக்களை வதைப்போனன லீந்திரன்கண்டு மனக்கவலைநீங்கி(49) யப்போது மிசவும் மகிழ்ச்சிகொண்டவனாகித் தனது நிஜவுருவத்தைக் கொண் டிந்திராணியோடுகூட விசித்திரங்களான பத்திரங்கள், மிகுந்தவாஸனைகொண்ட புஷ்பங்கள் இவைகளை மிகுதியாக வெடுத்தெடுத்தித் துச் சேகரித்து அப்பேர்க்கொத்த சத்துருவினுட்டங்களை யடக்கமுயன்றவனாக விசுவேசுவரனாகிய ஸ்ரீ ஸதாசிவனைப் பூஜைசெய்தான். (50-51) இச்சமயத்தில் தேவரெல்லோர்களும் தேவேந்திரனைப் பார்ப்பதற்காக வந்தார்கள். அவ்வெல்லாத்தேவர்களு மிந்திரனை வந்தனித்து வசனமுரைத்ததாவது:—(52) “ஓ ! அரசனே ! நீரேநங்ஙனம் உமது தேவர்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு இந்திராணியோடுகூட ஒண்டியாகக் கபடவேஷங்கொண்டிருங் வனவாஸஞ் செய்துகொண்டிருக்

கிறீர்? (53) ஓ! தேவேந்திரா! நீரிப்போது சுவர்க்கலோகத்திலிருந்து கொண்டு முன்போ வித்தேவர்களை மிகுந்த தயவோடசுரர்களை துறத்தப்பெற்றவர்களாகக் காப்பாற்றி வரல்வேண்டும்.” (54) என்றிவ்விதமாக வுரைத்துநின்ற, மிகவும் பரிதாபப்படத்தக்க தேவர்களை நோக்கி யிந்திரனுரைத்ததாவது:—“ ஓ! கேள்! தேவர்களை! இப்போது நம்மாற் செய்யத்தகுவது யாது? (55) முந்திச் சூரபத்துமனுடைய கட்டளைக்கமைந்து திரண்டமீன்கள், இரைச்சிமுதலிய வின்னும்பல பல விகழ்ச்சியான பண்டங்களும் நம்மாற் கொண்டுவரப்பட்டன. (56) இவ்வாறெல்லாஞ்செய்து மச்சூரன் பலவந்தமாக நம்மைச் சிறையிலடைத்துவிட்டு இந்திராணியைத் தருஷிப்பதற்குக் காதல்கொண்டனனல்லவோ! (57) ஆகையால் மானக்குறைவு நேரிடுவதற்குப் பயந்தல்லவா யாமிப்போ திங்கிருந்துகொண்டிருக்கிறோம். அப்படி யிங்கிருப்பதின மசுரர்களுடைய வினாசத்துக்காக ஸ்ரீ மகாதேவனைப் (58) பூஜை செய்துகொண்டிருக்கிறோம். இங்ஙனமிருக்கையில் நீங்களுமிங் கேதுநிமித்தம் வந்தீர்கள். நல்லது! நாமெல்லோரு மிப்போது கைலைக்கொடுமுடிக்குப்போவோம். (59) அங்குசென்று ஸ்ரீ மகாதேவனிடத் தெல்லாவற்றையு முள்ளபடி யறிவித்துப் பிறகத்தேவாதிதேவனால் திருவாக்கருளப்பட்ட வசனங்களைக்கேட்டு நாம் (60) எல்லோர்களும் நந்நெறியிலிருந்து வருவோ”மெனவுரைத்தவர்களை யங்கு நிறுத்திவிட்டுப் பிறகவ்விந்திரானிதை யிந்திராணிக் கறினிப்பதற்காகத் துரிதத்திற் சென்றனன். (61) உடனே யிந்திராணியவனைக் காணும்போதே ஸங்கதிகளை யிங்கி தினு லறிந்து கொண்டு மனவருத்தத்துடன் துக்கப்பட்டான். அப்போதிந்ேனும் ‘கேளாய்! அன்புள்ளநாயகி! தேவரெல்லோர்களு மிங்கு வந்திருக்கிறீர்கள். (62) அவர்களுடன் சேகிரத்திற்சென்று கைலாஸவாஸியான ஸ்ரீ மகேசுவரனுக் கிச்சங்கதிகளை யறிவித்துப் பிறகுன்னிடம் திரும்பிவருகின்றேன். (63) இதோ! இச்சாஸ்தாதேவ ருந்தனைக்காப்பவராவார்” என்றப்போ துரைத்தனன். அதற்கிந்திராணியும் “ ஓ! சுவாமி! எந்தனைக் காப்பதற்குள்ள வீசுவரான விச்சாஸ்தாதேவரயாவர்? என்பதையும், இவருக்கெல்லோர்களோயும் காக்கும் தன்மையெங்ஙன முண்டாயிற்றென்பதையு மெடுத்துரைத்தல்வேண்டும்” என்றனன். (64-65)

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆசுரகாண்டம் 13-வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

இந்திரனுரைக்கின்றான்:— “கேளாய் மாதரசே! பூர்வத்தில் தேவாசுரர்க ளெல்லோர்களுஞ்சேர்ந்து திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த னரல்லவோ? அப்போதங்குண்டான வழுதத்தை யல்வெல்லோர்க ளுக்கும் பகுத்துக்கொடுப்பதற்காக ஸ்ரீ அச்சுதரானவர் (1) மோகி னியுருவமெடுத்த அசுரர்களைக் காதல்கொள்ளச்செய்து அவ்வழு தத்தைத் தேவர்களுக்கும்ட்டிற் சடித்திற்பகிர்ந்து போஜனமளித்தனர். (2) அச்சமயத்தி லம்மோகினியைப் பார்ப்பதற்காக ஸ்ரீ ஸர்வேசுவர னங்குதோன்றி மிகலாவணியமுடையவனும், சுழலலுற்ற கடைக்கண் பார்வையுடையவனும், (3) மிகநேர்த்தியாக மின்னியுடனே மறைந்து விடாமல் நிலையாய் நிற்கலுற்ற மின்னற்கொடிபோன்றவனும், நேர்த் தியான விரத்தின ஹாரங்களாற் பார்த்தவர்மனதைத் திருடலுற்ற ப ருத்த விருகொங்கைகளது பாரத்தினுற் சற்றுவணக்கமுற்ற மெல்லிய விடையை கொண்டவனா (4) மான வம்மோகினியைக் கண்ணுற்ற மாத்திரத்தில் கலவிகொள்ளக் காதலுற்று உப்பரமேசுவரன் திருவாக் கருளியதாவது:—“ அடி! நேசமுற்ற மாதரசே! நீ யிப்போதிங் கெ ம்முடன்கூடச் சம்போகம் செய்தல்வேண்டிமென்ற வாசை யெனக் கு மெத்தவல்லவோ இருக்கின்றதடி! ” (5) என்றுரைத்துத் தரு விப்பதற்கு மிகத்துரையாகநின்ற ஸ்ரீ சிவபெருமானேநோக்கி யப் போதம்மோகினி யுரைத்ததாவது:—(6) “ஓ! ஸர்வேசுவரா! யான் நாராயணனல்லவோ இப்போது மோகினியுருவமெடுத்து நிற்கின்றே ன் தேவரீ ரெந்தனோடெவ்வாறு ஸம்போகஞ் செய்யத்தகு ” பெண் னுரைத்து இலஜ்ஜையோடு தல்குனிந்துநின்ற வம்மாதரசைநோக்கிச் சங்கரன் பின்னும் சொல்லுகின்றான்:—“ஆ! அடி! தேனே! நீ நமது நான்கு சக்திகளின் மத்தியிலான ‘புருஷன்’ என்ற (8) சக்தியல் லவோ! * ஆகையால்தான் முந்தியுந்தனோடு புணர்ந்துப் பிரம்மனைப் பிறப்பித்தோம். மேலும் தாருகாவனத்தி லிதேமாதிரியாக நீ மோகி னியுருவ மெடுத்திருக்கையில் (9) ஆ! எமசூசைக்கிசைந்த பெண் னரசே! அப்போது நீயல்லவோ வலியவெம்மோடு கலவி கூடுவதற் குக் காதலுற்றாய்! ஏனடி! எமகழகிய குழலாய்! அப்போதங்கு யாமிதோ ஆயிற்றென் றுந்தனுடன் புணர்ந்தனமல்லவோ! (10)

* ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய சக்தியானது பிரபஞ்சங்களி னிரகஷணர்த்தமாக:—கோபத்தினு லாகவேண்டியதற்காக ‘காளி’ என்றும், உய்த்தத்தினுலாக வேண்டியதற்காக ‘துர்க்கை’ யென்றும், புருடவுருவத்தினு லாகவேண்டியதற் காக ‘விஷ்ணு’ வென்றும், ஸம்போகத்தினு லுலகங்களை யிரகஷிப்பதற்காக ‘ஸ்ரீ பார்வதி’ யென்றும் நான்குவிதமுள்ள தென்பதை யறிசு.

ஆகையால் நீயிப்போ தெமதிச்சையின்படி பலதடவை காமலீலைச்
 லப்பது தகுதிபாகும்” என்றனர். இவ்வாறுரைத்து மலஸ்திருமுகத்
 தைத் திருப்பிக்கொண்டு நிற்குமளவில் ஸ்ரீ ஜகதீசனப்போது விரை
 வுட(11) னவனை வாரியெடுத்தத் துரிதத்தி லச்சந்தர மங்கையரைச்
 சம்பூத்திவினுள்ள ஸாலவிருகத்தடியில் மல்லார்த்தி ரமித்த கடு
 மையான ஸுரதத்தின் வேகத்தைத் தாங்குவதற் கவள் திறமையற்ற
 வளாகித் திருமேனிமுழுதும் மிகுந்த வியாவையால் நலையலுற் றப்
 போது குலீலென்று வாந்திசெய்தனள். (13) கேளாய்! பெண்ணே!
 இந்திராணீ! அவ்வாந்தித்தண்ணீர் தான் கண்ட கையென்ற நதியாக
 வாயிற்று அந்நதியில் வஜ்ஜிரதந்தமென்ற புழுக்களுற்பத்தியாகின்றன.
 (14) அப்புழுக்கெல்லாம் தங்கள் வாய்நீரினு லங்குள்ள இலேசான
 களிமண்ணைக்கொண்டு கரையடியிற் கூடுகட்டி யக்கூட்டினுள் பே
 சாமலொண்டியிருக்கும். (15) பிறகந்நதியில் பிரவாகம்வந்து நீரோ
 டுகையி லவைகள் செத்துப்போக அப்பிரவாகத்தி லக்கூடுகள் மிகுதி
 யாய் மிதந்துபோகும். (16) அப்போதந் நாட்டிலுள்ள சிலமானிடர்
 க ளநீர்க்காலில் வல்கூட்டி யக்கூடுகளைப்பிடித் தவற்றிற்குள்ளிருக்
 கும் தங்கத்தை யெடுத்துக்கொண்டு அக்கூடுகளை விலக்கு விற்கின்
 றார்கள். (17) கேளாய்! மாதே! அப்புச்சிக்கூடுகள் தா னிப்போது
 ஸாலக்கிராமங்களென்று வழங்குகின்றன. ஆனாலவைகள் ஸ்ரீ விஷ்
 ணுபிரானது வாந்திநீரின்கண் ணுண்டாகியபடியா லவை விஷ்ணுவு
 க் குரிய சிலைகளென்றுப் பிரவித்தி பெறலாயிற்று. (18) அதேகாரண
 த்தாற் றுனிப்போதுகூட வலகின்கண்ணுள்ள பெரியோர்கள் ஸ்ரீ
 சிவலிங்கத்திற்குவேண்டிய யோனிபீடமாகிய ஆவடயாருக்காக வச்சா
 லக்கிராம சிலையென்றகண்டகீ நதிச்சிலையை விசேஷமாகவாதரிக்கின்
 றார்கள். (19) இவ்விதப்பணர்ச்சியிலின்றுதான் ஐயனார் என்ற ஸ்ரீ
 சாஸ்தாதேவருண்டானது. மேலுமவ ரல்விருவரச்ஞர்கும் பிறந்த
 படியால் ஹரிஹர புத்திரரெனப் படுகின்றார். (20) பிறகு சாஸ்தா
 வாகிய வம்மைந்தன் ஸ்ரீ மகாதேவன்முன்பாக “ஓ! தந்தையே!
 யான் செய்யத்தகுவது யாது”? எனவுரைத்து மிகவணக்கமாக நிற்
 கையில் ஸ்ரீ ஜகதீசனப்போ தவருக்குப் புவனங்கனி னாதிபத்தியத்
 தைத் தந்தருளினர். (21) “கேளாய்! இந்திராணீ! அப்படிக்கொத்த
 ஸ்ரீ சம்பு புத்திரராகிய விச்சாஸ்தா தேவருந்தனைக் காத்திரகூழ்ச்கட்
 டும்” என்றுரைத்தபிறகு இந்திரனப்போது இந்திராணிக்கு முன்னி
 லேயிலே ஜகங்களுக்கு பிரபுவாகிய ஸ்ரீ சாஸ்தாதேவரை யேசாக்கிரசி
 த்தனாகி நினைக்க (22½) அப்போதே சாஸ்தாவானவர் மிகக்கொடியர்
 களான பலகணங்களால் சூழப்பட்டவராகப் பிரத்தியக்ஷமாகியாமெ

ன்னசெய்யவேண்டி' மென்று திருவாக்கருள, (23½) இந்திரன் “ஓ! தேவனே! யான் ஸ்ரீ சம்புவினுடைய கைவகிரிக்குப் போகுதல் வேண்டும்; யான் திருப்பிவருமளவு மெனது பிராணநாயகியான விந்திராணியை நிற்கு தேவரீர் காத்தருளல்வேண்டும்” எனக்கேட்டுக்கொண்டு இந்திராணியை யவரதண்டையி (25) லொப்புவித்து அவளிடத்தும் ஸ்ரீ சாஸ்தாதேவரிடத்தும் விடைபெற்றுக்கொண்டு விருத்திராஸுரனைக்கொன்ற விந்திரனுனவன் தேவர்களோடிகூடத் துரிதமாகக் கைகேசுப் பறப்பட்டான். (26) பிறகு சாஸ்தாவானவர் தமது கண்துபராகிப மகாகாளரை பிந்திராணியைப் பாதுகாக்கும்படி யேற்படுத்திவிட்டுத் தமதிறுப்பிடஞ்சென்றனர். (27) இந்திரனும் மற்றத் தேவர்களுடன் புறப்பட்டிச் சகலபாவத்திரள்களாகிய மிகுந்த விருள்கூட்டத்தக்குச் சூரியனொளிபோன்றதான கைவகிரிக்குச் சடிதியிற் சென்று (28) அங்கவன் தேவர்களுடன்கூட ஸ்ரீ நந்திகேசுவரனைக் கண்டு தூரத்திலிருந்தபடியே தண்டணிட்டு நிறையில் பிறகத்தே வறலழைக்கப்பட்டதன்மே லவரருநிற்சென்றனர். (29) அப்போது நந்திகேசன் “வாராய்! இந்திரா? யாதுநிமத்தமிப்போ திங்குவரலாறு” யென, அப்போதிந்திரனும் பயத்தினால் மெய்நடுக்கங்கொண்டவனாகி (30) “ஓ! சிலாதமுனிவரின் தநயரான ஸ்ரீ நந்திகேசா! யான் ஸகலதேவர்களோடு மீப்போது ஸ்ரீ பரமேசுவரனைச் சேவிப்பதற்காக விங்குவந்தேன்; தேவரீரென்மீது கருணையருளல் வேண்டும்” என்றான். (31) இவ்விதமுரைத்து வணக்கத்தோமிரின்ற விந்திரனை நோக்கிப் பிரமதகணங்களுக்குத் தலைவரான ஸ்ரீ நந்திபிரானுரைத்த தாவது “ஓ! தேவேந்திரா! இப்போது ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரன் ஸநகாதிசுளுக்கு ஞானோபதேச மருளிக்கொண்டிருப்பதால் நீ ஸேவைபண்ணுவதற்கிப்போ திங்குஸமயமில்லை; நீ போய்விடு” என்றனர். (32-33) பிறகிந்திரனு மவரதுவசனத்தைக்கேட்டுச் சகலதேவர்களுடனு மப்போதவரைப் பலதடவை வந்தனித்து மற்றோர் கொடுமுடிக்குச்சென்று (34) அங்கு ஸ்ரீ மகாதேவனைத் தியானம்பண்ணிக்கொண்டு வ வித்துவந்தனர்.

இப்படியிருக்கையில் கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! மிகக் கொடியவனும், பாவஞ்செய்தலையே தொழிலாகக் கொண்டவனும் (35) ஓர்க்கணநேரத்தி லண்டத்தினுடைய சந்துபொந்தெல்லாம் சுற்றிவருவோளும், நடுப்பாதையில்நேர்ந்த பலபலபுருடர்களோடும் சுரத மாடுவோளும், (36) அதேவிதமாய் நேரக்கூடிய, இயற்கையாகவே மிகவழகிகளான அன்னியஸ்திரீகளில் நாள்தோறு மிரண்டாயிரம்பெ

யர்களை மிகவும் பலவந்தமாகப்பிடித்துச் சூரனுக்குக் கொண்டுவிடு
 வோளும், (37) மகாபயங்கரமுள்ளவனுமான அஜாமுகியென்பவன்
 மகாவியபசாரியான துர்முகியென்ற வோர்தோழியோடுகூட ஸ்ரீகாழி
 ப்பட்டணத்திய மரங்களின் தோப்புக்குவந்து (38) அங்கிருந்த விந்
 திரனுக்குப் பிராணநாயகியும், மிகச்சௌந்தரிய முடையவனுமான
 விந்திராணியைக்கண்டதில் மிகுந்த வரந்தங்கொண் டப்போதவன்
 வசனமுரைத்ததாவது:—(39) “வாராய்பெண்ணே ! இந்திராணி ! நீ
 யாது நிமித்த மிங்குநிற்கின்றாய்? யானுனதுநிமித்தமே யிங்குவரலா
 கினேன்; ஸகலஜகங்களையு மோர் சூடையின் ழோக வாளுகின்ற வென
 தண்ணன் (40) உந்தன்மீது மிகுந்தகாதலைக்கொண் டிருக்கின்றான்;
 நீ யவன தந்தப்புரத்துக்கு வந்திடி லவ்வசரேசன் சீக்கிரத்தி (41) லு
 ந்தனையே யவனதெல்லாமங்கையர்களிலும் முக்கியநாயகியாக வைத்
 துக்கொண் டுந்தனோடே கேள்விலாஸம் செய்துகொண்டிருப்பான்.
 இந்திரன்முதலிய ஸகலதேவர்களும் கேவலம் பலவீனர்களாகி யவனு
 க்கூழியக்கார ராகிவிட்டார்கள்: (42) ஆகையால் நீ யிப்போதே யிவ்
 விடத்தைவிட்டுச் சீக்கிரமாகப் புறப்படல்வேண்டும். இல்லாவிடில்
 கேளாய் ! மெச்சத்தக்க பெண்ணரசே ! யானுந்தனைப் பலவந்தமாகப்
 பிடித்திழுத்துப் போவேன்” எனவுரைத் தருகில்வந்த அவ்வஸுரி
 யைக்கண் டப்போதிந்திராணி யுரைத்ததாவது:—“கேளாய் ! அசுரி !
 பூர்வத்தில் தேவர்கள் மிகுந்த ஐசுவரியத்தோடு செழித்திருந்தார்கள்
 (44) அப்போ தசுரர்களோ கேவலம் பலவீனர்களா யிருந்தார்கள்.
 அவரவர்கள் கருமத்துக்குத்தக்கபடி தரித்திரனாலும், செல்வனாலு
 மவளவள் பதியே யவ ளவளுக்குக்கதி. (45) என்றும் தவராதநீதி
 பை மீறுவதற்குத் தகாதல்லவா? என்னைக்காப்பவரான கணங்களு
 க்கெல்லாம் தலைவராகிய வீசுவரனை யின்னரென்றறியாமல் “யான்
 பலவந்தமாகப் பிடித்திழுத்துப்போவே” னென்றுந்தனற் சொல்
 லப்பட்டதல்லவோ ! (46) “அடி ! துராத்துமாவாகிய மூடமே !
 உனக்கென்னதெரியும் சீ ! நீ யிப்போதுபோ ! போ” என்றனள்.
 (47) பிறகு கேளீர் ! சௌனகாதிமுனிவர்களே ! அவ்வஸுரியானவ
 ளிவ்வாறுரைத்த விந்திராணியை, மிகக்கோபத்துடன் “அடி ! உந்த
 னை விடுவிப்போனான இவனதுதிறமையைக் காண்கின்றே” னென்று
 ரைத்துத் துரிதமாகப்பிடித்துக் கரகரவென்றிழுத்தனள். (48) உட
 னே யிந்திராணியும் மிசப்பயங்கொண்டு தடிபோன்ற திருமேனி
 நதிக்முற்றுக் கைகளையுதிரி கொண்டு ‘ஹா ஹா’ வென்றுறக்கக் க
 தறினள். (49) அப்போது பகாகாளராவவ ருறத்தகூக் குறச்செ
 வியுற்று ‘இதென்ன’ வென்றாச்சுரியப்பட்டு மரத்தடியினின் றெழு

ந்து இந்திராணியைப் பார்த்தவுடன் (50) அப்போது மிதந்த கோபங்
 சொண்டவராகிச் சடிதியில்வவஸூரியை “அடி! மூடமே! இந்திராணியை விட்டுவிடு; இல்லையாகி லுனதுகையைக் கத்தியால்துண்டித்து விழச்செய்வோ” மென்றுரைத்துக்கொண்டு அக்கணதிபர் விறட்டினர். (51½) அப்போது அஜாமுகியும் மிகக்கோபமுற்று “நீயாவனடா” வென, (52) மகாகாளர் “அடி! பேதாய்! வெளயானையைவாகனமாகக்கொண்டவரும், சந்திரனைச் சிரோரத்தினமாகக்கொண்ட ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனுக்கு, புருடனென்ற சக்தியான ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு வினிடத்துச் சனித்தவரும், இவ்வுலகை யாள்வோருமான யாதொரு ஸ்ரீ சாஸ்தாவுண்டோ! (53) அவரது சேவகன்யான்; இப்போதுந்தான் யாதுசெய்யத்தகம்? சீ! பூஜிக்கப்படலுற்ற அவ்வம்மையை விட்டுவிடு” என்று கூறியதைக்கேட்டவுடன்ப்போ தப்பாத்தியானவள் சூலத்தைபெடுத்து வேகமா (54) யவர்மீதெறிய, மகாகாளருமதை வேகமாய் நூறுதுணுக்குகளாக முறித்தெறிந்தனர். பின்பவளும்கையிற் பற்றிய மிந்திராணியைத் துரிதமாகத் துர்முகியின்கைதணிற் பிடிப்பித்து அவளதுகையிலிருந்த மற்றோர் சூலத்தைக்கொண்டு (55½) அப்போதக்கொரியானவள் கொரோமான வச்சூலத்தைக் கூடியவலிமை போடவர்மீதெறிந்தனர். (56) உடனேபச்சூலமும் முன்போலவரால் நூறுதுணுக்குகளாக முறியுண்டு பூமியில்விழுந்தது; பிறகவனோர் மலையைப்பிடுங்கி வேகமா (57) யவர்மீதெறிய வப்போதம்மகாகாளரதையுமவ்வாறே யுடைத்துவிட்டனர். அப்போதவரது கத்தியானது மலையையுடைத்தவேகத்தினால் முறியுண்டது. (58) அக்கத்திமுறிபட்டதை யவள்கண்டவுடன் கேட்டீர்களோ! சௌனகாதிமுனிவர்களே! “அடா! ஆயுதமற்ற வந்தன வினியாதுசெய்யத்தகம்?” என்றுசொல்லிவிட்டு அவ்விந்திராணியை மறுபடியுமல்லவோ பிடித்திழுத்தனர். (59) அப்போதுடனே பெருந்திருமேனியுடைய வீரானவம் மஹாகாளர் மிக்ககோபாவேசங்கொண்டவராகி யருகிற்சென்றவளதுகையைப்பற்றிக்கொண்டு (60) தம் பின்தட்டினிற்கட்டி விளங்கியிருந்த கூர்மைபொருந்திய சிறிய கைக்கத்தியினால், மிகப்பயங்கரங்கொண்டவராகி யவளதுகடினமான கையைச் சீசித்து, (61) துர்முகியது கையையும்வெட்டிப் பூமியில்விழுத்திவிட்டுச் சீக்கிரத்திலிந்திராணியை விடுவித்துக்கொண்டு திரும்பி யவ்விருகூத்தோப்புக்கு வந்திருந்தனர். (62) கேளீர்! சௌனகாதிமுனிவர்களே! பிறகவ்வஜாமுகிபோவென்றால் தலைமயிரிழிந் தலங்கோலமாகச் சிதறலுற்றவளாகவும், தனாதனில்விழுந்து புறண்டதன லங்கமெங்கும் புழுதிபற்றியவளாகவும், தனதுகை யிரண்டு துண்ட மாகப்பபட்டதைக்கண்டு மிகவும் மனவியாகுலமுற்றவளாகிக் கதறிப்புலம்பினாள்—(63) “ஆ! இப்போது எட்டை யுள்ளங்கையிலெடுத்துக் குடித்துவிடுகின்றேன்; ஆகாயம், அதிலுள்ள சூரியன், சந்திரன், மேகங்கள், நகூத்திரங்கள், பூமி, அவற்றுள்ள நீர் முதலிப்பவை யிவையெல்லாவற்றையு மவ்வாறேசெய்துவிடுகின்றேன்”? (64) என்றிவ்வாறுரைத்துக்கொண்டு, கண்டமான கையின் மற்றோர்துண்டத்தைப் பார்த்துப்பார்த்துப் பூமியிலடிக்கடி.

யோங்கியறைந்துகொண்டுப் புலம்பலான அவ்வஜாமுகியைகோக்கித் துர்முகியுரைக்கின்றாள்—(65.)

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆசுகாண்டம் 14-வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

துர்முடி யுரைக்கின்றதாவது—“வாராய்! சகியே! யாதுநிமித் தம் நீ அழுகின்றாய்? இவ்விதமாகத்துக்கம்பாராட்டுவதை விட்டுவிடு. பூர்வத்தில் தகூழ்ப் பூராஜபதியினுடைய யாககாலத்தில் தேவஸ்திக ளெல்லாம் ஸ்ரீ வீரபத்திரஸ்வாமியால் மூக்கறுபட்டவர்களும், முலை களிமூந்தவர்களும், காதுகள், கைகள் வெட்டுண்டவர்களு மாணர்கள். (1½) எந்தனுக்கு மிவ்விதத் துக்கம் நேரிட்டிருக்கிறதல்லவா? ஆகையால் கேளாய்! எந்தன்சகியே! இவ்விதமாகத் துக்கமடையாதே! (2) நீயுரைத்தபடி கடல்முதலியவற்றை யுள்ளங்கையிற்கொண்டு குடித் துளிவிடுவதுமுதலான காரியங்களை நடத்திவிட்டால் உலகுமுழுமையும் நமது சூரனதாகையா லதனல்லவரும் நஷ்டமெல்லா மவனுக்குத் தான்” (3) என, இவ்விதமாகத் துர்முகியால் சமாதானப்படுத்தப் பட்டதன்பேரில் அஜாமுகியானவ னுடனே யமுவதைவிட்டு மஹா காளரைப்பார்த்து “அடா! சேவகா! உனதெஜமானனாகிய இந்திர னுக்கு முந்தனுக்கும் (4) விலங்கு மாட்டும்படி யான் செய்யாவிட்டா லப்போது இதோ! இந்தமுலை ளென்னுடையதல்ல” என, (5) வுரைத்துவிட்டுத் துர்முகியோடுகூட அவ்வசுரியானவள் துரிதமாகப் புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

கேளீர்! சொளனகாதிமுனிவர்களே! இவ்விருத்தாந்தங்களுையெ ல்லாம் ஸ்ரீ நாரதமுனிவ ரப்போதுகைவகிர்க்குச்சென் றிந்திரனிடத் துரைக்க (6½) அதுகேட் டிந்திரனும் மிக வியாகுலமுற்றவனாகி (7) ஸ்ரீ நந்திகேசுவரனிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு அரிதத்தி லிந்திர ணாணியிடஞ் சேர்ந்து, பிறகவளாற் சகலசங்கதிகளையு மறிந்துகொண் டதன்பேரில் தனது கருமத்தின்கூறைய மனதிலெண்ணிக்கொண்டு (8) மஹாகாளரை நமஸ்காரம்பண்ணித் துதித்துப் பிறகுடனே யவ னைவிட்டுப் புறப்பட்டு இந்திராணியோடுகூட மேருகிரிக்குச்சென்று (9) அக்கிரியின் குகைக்குள்ளிருந்து தவஞ்செய்து வந்தான்.

அஜாமுகியானவ ளவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டு அடிக்கடி புலம் பிக்கொண்டே சூரன் செங்கோல்நடத்துகின்ற வீரமாகேந்திர பட்ட ணமடைந்தான். (10½) அப்போது வீதிகளிலிருந்த அசுர ஸ்திரிக ளெல்லாம் மிகவும் துக்கத்தோடவளைப் பார்த்தார்கள். (11) வாலிப

ஜனங்களெல்லாம் கூட்டம் கூட்டமாக மிருந்த வியாகுலத்தோடவ
ள்பக்கங்களில் நின்றார்கள். ஆட்டுக்கூடாசண்டை, சாவற்சண்டை, ம
ல்லர்சண்டை, யானைப்பந்தயம், குதூரைப்பந்தயம், (12) இவைகளில்மு
யன்றிருந்த பலபலவசுரர்க ளந்தந்தச்சண்டைகளைநிறுத்திவிட்டு “ஆ!
இதென்னவந்தை! இவனார்கு யாவரா லிவ்விதஞ் செய்யப்பட்டது?”
என்றச்சரியமடைந்தார்கள். (13) சொக்கட்டான்முதலிய சூதாட்ட
ங்களில் முயன்றிருந்த சிலர்களும், தேரேறுவதில் தொரையாயிருந்த
வர்களும், இவைமுதலிய வின்னும் பலபலவிஷயங்களில் முயன்றிரு
ந்தவர்களும் மவரவர் வேலையைவிட்டு (14) “ஆ! ஆ! இது ருத்திர
னாற் செய்யப்பட்டிருக்குமா? அல்லது இது நடத்தினது வீரபத்திர
னாற் செய்யப்பட்டிருக்குமா? அல்லது சாஸ்தாவா, தர்கையா?” வென்று பலபல
விதமாய்ச் சீந்தித்தார்கள் (15) கை முறிக்கொண்ட அவ்வஸூரியைக்
கண்டு சிலர் “இவ்விருவரு மொருவருக்கொருவ ரிவ்வாறு செய்து
கொண்டிருப்பார்களோ” வென்று மனைகவிதமாய் நினைத்தார்கள்.
(16) அப்போ தஜாமுகியும் தனது தாய், தூப்பன், ஸகோதரர்கள்,
பிள்ளைகள், மறுமக்க ளிவர்களைநினைத்து நினைத்துக்கொண்டு, ஆயிர
ம்யோஜனே விஸ்தீர்ணமுள்ளதும், ஆயிரம்கோடிச் சம்பங்களையுடைய
தும், தன்னுடைய வனேகவண்டங்களிலுமுள்ளது மிச்ச்சிறந்தவிரத்தி
னங்களாகிய பலபலபண்டங்களா லுண்டுபண்ணப்பட்டதும், அதேவி
தமாய் மேலும், கீழும், பக்கவட்டங்களிலும் விசித்திரமான கண்ணா
டிகள், வஸ்திரங்கள், சாமரங்கள் இவைகளா லலங்கரிக்கப்பட்டதுமா
ன சூரனுடைய ஆஸ்தானமண்டபத்துக்குச் சடிதியிற் சென்றனன்.
(19) அங்கு அமலரசர்கள், இருபக்கங்களிலும் வீற்றிருந்த மகாபயங்
கரர்களான தம்பிகள், (20) பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள், மகாவீர
ர்களான ஸ்தானாதிபதிகள், மந்திரிகள், தூதர்கூட்டங்கள் இவர்களா
லும், சிலர் சாமரம் (21) சிலர் விசிறி, காளாஞ்சி, வெற்றிலைப்பெட்டி,
சூடை, துவஜம் இவைகளைக் கைகளிற் பற்றியவர்களாலும் (22) பு
டைசூழப்பட்டிச் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருப்பவனும், ஊர்வசி, மேன
கை, இரம்பைமுதலிய அபஸரஸ்திரீகளால் சுற்றிலும் நாட்டியமாடி
ச் சேவிக்கப்பெற்றவனும், பயங்கரமான வருவத்தைக்கொண்டவனு
ம், (23) நீராஜநங்களைக் (மங்களாரத்திகை) கைப்பற்றிய வனேக
ம் தேவஸ்திரீகள், தினசுத்திகளை யோதிவருகின்ற பிரம்மனு மவர
துமக்களும், (24) மந்திரவாதிகள், ஜோதிடர்கள், பெயர்போனக
விராயர்கள், ஸாமுத்திரிக தூர்புலவர்கள், வைத்தியர்கள் (25) இவர்
கள்முதலிய வின்னும் பலபல சாஸ்திரப்புலவர்கள் இவர்களாற் சுற்றி
லும் சூழப்பெற்றவனும், பற்பல விரத்தினங்களால் விசத்திரமாயமை
க்கப்பட்ட ஆபரணங்கள், (26) ஹாரம், கங்கணம், தோள்வளைகள்,
கிரீடம், மோதிரங்கள், ஆயிரத் தெட்டுமாற்றிருக்குத் தங்கத்தினால்
விநோதமாயமைக்கப்பட்ட அனானாண் இவைமுதலிய பற்பலவாபர
ணங்களைப் பூண்டவனும், மிக நேரத்திபான வஸ்திரங்களை யுடுத்தி
யவனும், மிக மேன்மைகொண்டவனும், (27½) கானம்பண்ணுகின்ற
கின்னரச்சிரேஷ்டர்கள், வித்தர்கள், வித்தியாதர்கள் இவர் முதலிய

வர்களாலும் (28) கட்டியக்காரர்கள், அரிக்காரர்கள் இவர்களாலும் பற் பல குணதீசயங்களை யெடுத்துத் துதிக்கப்பெற்றவனுமான ஸாசநாத் மற்றே ருந்த திரன்போல் ஸுகமாக வீற்றிருக்கின்ற புருடச்சிங்க மான வச்சுரபத்துமனை யவ்வஜாமுகி கண்டு மெய்மறந்தவளாகப் பூ மியில் விழுந்தனள்—(29½) “ஓ! சூரா! உந்தன்வலிமை யெங்குபோ யிற்று? போர் முன்னர் ஹரியானவ னுந்தனாற் சயிக்கப்பட்டனலை லவோ! (30) சூரியனுடைய கிரணத்தின்முன்னர் கோட்டான்போ லிந்திரனுனது பராக்கிரமமாகிய வொளியைக் காண்பதற்குத் திறமை யற்றேனாகிச் சீக்கிரத்தில் குகைக்குள் புகுந்துவிட்டனனல்லவோ! (31) ஓ! அண்ண! அப்பேர்கொத்த விந்திரனுடைய சேவகனான வேர்கொடியோனா லெந்தனுக்கில்வாறு செய்யப்பட்டது. ஓ! சிங்க முகா! ஆபிரம் சரசுகளையு மிரண்டாயிரம் சைகளையுமுடைய நீ யிந் திரனோடு கூடிய ஐராவதத்தை வாரிச்சுருட்டிச் சுழற்றி யாகாயததி லெறிந்தாயல்லவா! அப்பேர்க்கொத்த வுந்ன்வலிமை யிப்போதெங் குபோயிற்று? (32-33) யாதொருகாரகனாலோ! முகதியுத்தத்தில் வி ஷ்ணுவால் பிரயோகிக்கப்பட்ட சுதர்சனமென்ற சக்கிரமானது மாந்தி ன்மீ தோர்விதப்பதக்கம்போ லணியப்படலாயிற்று! அதேவிதமாக விளமயிலே சூரியனுக்குப் பகைஞான யாதொரு (34½) பானு கோபனால் விளையாட்டுத்தன்மையாகவே சூரியன் தொட்டில்மீது கட் டப்பட்டனன். (35) இவர்களாலும், இதேவிதமான அக்கினமுன், ஹிரணியன், வஜ்ஜிரபாகு, மகாபலிஷ்டர்சனான துவிசிரஸு, தாசிர ஸு, தசசிரஸு முதலியவர்களுமான வுங்களாலெல்லாம் கிரமமாக வே யிப்போதெந்தனுடைய வீப்பேர்க்கொத்த நிலையானது எவ் வாறுதான் பார்க்கப்படுகின்றதோ! (36½) பூர்வத்தில் மகாவீரர் னா ன வெந்தன்மைந்தர்க ளிந்திரனால்தான் கொல்லப்பட்டார்கள். (37) மகாபலிஷ்டர்சனான நீங்குளெல்லாமதையும் கவனியாமலிருந்து விட் டீர்கள். ஐயோ! எந்தனப்பனே! என்மையா ஐயையோ! மகாபலிஷ்ட டர்களான! வேந்தன்மீட்சனா! எங்கு சென்றுவிட்டீர்கள்!” (38) என் நிவ்வாறெல்லாம் பவனிதமாகப்புலம்பிக்கொண் டோத்துப் பூமியிற் சுற்றிலும் புறண்டழுகின்ற அவ்வஜாமுகியைச் சூரர்களுக்கெல்லாம் சூரனான சூரபத்துமன் பார்த்துக் கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே துடிக்கலுற்றவுத்தினை கோபாக்கினியை மிகுதியாகக் கச்சலுற்றவ னாகி “ஆ! குழந்தாய்! நீ யழுதலேறிறுத்தி யாவராலிக்கொடுமை யளி க்கப்பட்டதென்பதைச் சடிதியிலுரைப்பாய். (40) அப்பகைஞனைப் புத்திரமித்திர பந்துவர்க்கங்ளுடனும் சமுகரித்து விடுகின்றே” மென்றுரைத்தனன். இவ்வாறுசொல்லிய சூரபத்துமனைநோக்கி யஜா முகி மிகத்துக்கமுற்றுக் கூறுகின்றான். (41) “ஓ! அண்ண! ஸ்ரீகாழி நகரத்திய மரத்தோட்டத்தின் கண்ணிருந்த விந்திரானியைக் கண்டு ‘அடி சுந்தரீ! சூரனிடத்துக்குவா’ வென்றுரைத்தமாத் திரத்தி லப் போதவனைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்தவன் சடிதியிற் கைமீது கத் தியெடுத்து எந்தனை யிவ்வாறுகச்செய்துவிட்டான்” என்று மிகவழு துக்கொண்டே யுரைத்தஅவனது வசனத்தைக்கேட்டுச் சூரன்மிகக்கோ

பங்கொண்டவனாகி, சூரியன்முதலிய நவக்கிரஹதேவதைகள், (44) ஆறுருதுங்கள், இன்னும் மற்றப் பள்ள தேவர்ள் இவர்களுயெல்லா மழைதது அவர்களுக் கேடையான் வில சூசனமாட்டி யவர்க ளைக்கொடுமையாகத் தட்டி (45) ஓ! கேள்ர்! செளனகாதிமுனிவர்க ளே! அவ்வல்லோர்களையும் சிறைச்சாஸ்பி லடைப்பித்தான. மேலு மப்போது பூலோகத்தில் காவலாளிசனாயிருந்தவரர்களுயெல்லாம் சிரச்சேதம் செய்வித்தனன். (46) பிறகு சூரபத்துமன் பிரம்மனைக் கொண்டவ்வஜாமுகக்குக் கையைச் சரியாபுவித்தனன். அப்போ து பிரம்மன் ஓ! சூரபத்துமா! சூரியன்முதலிய நவக்கிரஹ தேவதை களெல்லா பூலகமக்ஷணர்த்தமாக வேறப்பட்டிருப்பதா (47) லவர்க ளை விவிவி கடுவண்டியுதல்லவா! வென்று மிகவுயன்புள்ள பலவார் த்தைதசுளாற்சொல்லிச் சீங்கிரத்திலவர்களை விவிவித்தனர். (48) அத ன்பிறகு இந்திரன்ரது மிகுந்த போய்மொ ண்டிருந்த சூரபத்துமனை நோக்கிப் பாணுகோபன் வசனமுலாக்கன் டன்.

பதினான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆசுரகாண்டம் 15-வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

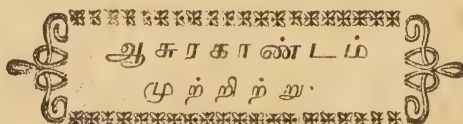
பானுகோபன் சூரபத்து மனைநோக்கி யுரைக்கின்றான்:—“ஓ ! அண்ணா! இந்திரனெனற அவ்வற்பனைப்பற்றித் தேவர்ர் யாதுசெய் யவேண்டுமீ? யான்போயவ னைகருந் ாலும் பிடித்துக்கட்டி (1)யவ னை பிந்திராணியோடுகூடத் தேவ ர்முன்பாக வோர்நொடியிற் கொண்டுவருகிறேன்! எந்தனுக் கீந்திரனசப்படாவிட்டா லவன தம ராவதிப்பட்டணத்தை (2) க்கொளுத்தினிட்டு அங்குள்ள தேவர்க ளையெல்லாம் கட்டித் தேவ ர்முன்னர் கொண்டுவருகின்றேன் ” என வுரைத்துக் கேள்ர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! பானுகோபன் தந் தையிடத் துத்திரவு பற்றுப் புறப்பட்டனன். (3) பிறகச் சூரபத்து மனு மங்கிருந்த பிரம்ம ன்ஷ்ணுகன்முதலிய தேவர்களை யவரவர்க ளிடத்துக்குச் செல்லும்படி யறிக்கையிட்டுத் தானுமந்தப்புரத்துக்குச் சென்றனன். (4) அப்போது பானு கோபனோடுகூட வாயிரம் வா கின்சேனைகளா, மலையின் தேர்வரிசைகளும் (5) மிக மதோன்மத் தங்களான யானை குதிரைகள், அனேககோடி குடைகள், பலபலதுவ ஜங்கள் இவை னும் பிரயாணப்பட்டன. (6) மிகத் தீஜைவாலான பா னுகோபனு மிவ்விதமான தளங்களோடு பறப்பட்டு இருபதினாயிரம் குதிரைகள் கட்டப்பெற்ற மிகவுத்தமமான வீரதத்துமீது தான் து ரிதத்தி (7) லேறிக்கொண்டு துர்முகியென்பவனுடன் ஸீகாழிக்கு வந்து அவளாற்காட்டப்பட்ட வங்குள்ள மரத்தோட்டத்தையுற்று நோக்கி (8) யதி லங்கிந்திரன் காணப்படாத்தினு லம்மரத்தோட்டத்

தை வெட்டிச் சின்னாபின்ன மாக்கினன். கேளீர்! செளனகாதிமுனி
 வர்களே! பிறகவ னங்குவிட்டுப் புறப்பட்டிச் சேனைகளோடுகூடப்
 பூமியெங்கும் தேடித்திரிந்ததி (9) லங்கிரன் காணப்படாத்தினு
 லதன்மேல் சுவர்க்கலோகஞ்சென்று அங்குள்ள கற்பகநிருக்ஷங்களை
 யெல்லாம் வெட்டி யலங்கோலப்படுத்தி யிர்திரனுடைய பட்டணத்
 தை முற்றுகைபோட்டான். (10) அப்போதங்கிருந்த ஜயந்தனு ம
 துகேட்டு மிகவு மாலோசித்ததினமே லவனோடு போர்புரியத்தீர்மானி
 த்து அப்பிரமுவென்றதின்சுணவனும் மிகச்சரேஷ்டமுமான வைரா
 வதமென்ற வென்பானமீ தேறிக்கொண்டு பற்பலவாயுதங்களையும் த
 ரித்தவனுசிச் சாவற்றதேவர்களுடன் பட்டணத்துக்குவெளியில் வந்
 தனன். (11-12) மிகுந்த பல கர்வங்கொண்ட பானுகோபன் சேனை
 யானது யுத்தத்துக்குச் சன்னத்தமாய்வந்ததேவசேனையைக்கண்டத
 னோடெதிர்த்தது. (13) அப்போ தவ்நிருசேனைகளுக்கும் மிகுந்தவு
 யுத்தமுண்டாயிற்று. ஓ! கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே! தேவ
 சேனைக ளுடனே கிலேசங்கொண் டோட்டம்பிடித்தன. (14) அப்
 போ தசுரர்களும் ஓட்டங்கொண்ட தேவசேனைகளைப் பிடித்துக்கட்
 டிச்சடித்தியிற் பானுகோபனன்டைக்குக் கொண்டிவந்து அவனுத்திர
 னின்பேரி லவர்களை யிறுக்கிக்கட்டி யுருட்டினார்கள். (15) அதுகண்டு
 வெகு கீர்த்திவந்தன ஜயந்தனு மப்போது மிகவுமாலோசித்து
 ஏராளமான பாணங்களை வருஷித்து அசுரசேனைகளில் நூறுவாகினி
 சேனையைக் கொன்றனன். (16½) ஓ! கோ! அப்போதெராவதமும்
 பலவசுரர்களைக் கொன்றது. (17) பிறகு மிகப்பலவான நீலகேச
 னென்ற கொடியவசுரன் ஜயந்தன்மீது மிகுந்தசஸ்திரங்களைப் பிர
 யோகித்தனன். (18) பிறகு ஜயந்தனு மவன்மீதனேக சஸ்திரங்களை
 வருஷித்து ஓர்க்குணத்துக்குள் எவனது மிகுந்த செட்டியான கவசத்
 தைச் சேதித்தனன். (19) அப்போது நீலகேசனும் மிகவாக்கிரகம்
 கொண்டு பல சஸ்திரங்களை வருஷித்து ஜயந்தனது வில்லின் நா
 ணைத் துண்டித்தனன். (20) அதன்மேல் ஜயந்தனும் மாயாமந்திரத்
 தை ஜபப்பண்ணிப் பற்பலவருவங்களையெடுத்த தவன்மீது மிகுந்தசுர
 ங்களைச் சொரிந்தனன். (21) அப்போது நீலகேசன் கொஞ்சம் பலக்
 குறைவடைய வுடனே ஸோமாஸூரன், வருணன், பத்துமன், (22)
 மிகப்பலவானுன் மாயாபலி, மகாசுரனுன் வாமன், மாகதன், தண்டக
 ன், மாருதபலி, (23) மிகுந்த பலபராக்கிரமங்களைக்கொண்ட ஸூர
 கேஸரி ஆகிய இவரெல்லோர்களும் நீலகேசன் வலிமை குறைந்ததை
 க்கண்டு சடித்தியில் (24) மிகுந்த கொடிய வுயுத்தத்தை நடத்துகையி
 லச்சயந்தனது மாயையைக்கண்டு மயக்கமுற்றவர்களாகி மிக பலிஷ்
 டர்களான அவ்வெல்லோர்களும் கொஞ்சம் மனவூக்கங்குறைந்து நி
 ன்றுவிட, (25) அதுகண்டு மகாபலிஷ்டனுன் பானுகோபனும் தா
 னே தனதுபராக்கிரமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு ஜயந்தன்முன்னர்
 வந்து துரிதத்தி லனேக சஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தனன். (26)
 பிறகு ஜயந்தனும் தனதுபெயரின் புகழை யுரைத்துக்கொண்டு பல
 வஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து மறுபடியும் மிகுந்த பெயர்போன

வாபிர மஸ்திரங்களைத் துரிதமாக(27) வருஷித்துப் பானுகோபனது கெட்டியான வில்லைமுறித்தனன். பின்பு பானுகோபனும் மிகக்கோபங் கொண்டவனாகி மற்றோர்நில்லையெடுத்து (28) அப்போது ஜயந்தனால் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களைத் துண்டித்து, கேளீர்! சௌனகாதிமுனிவர்களே! பின்னு மனேகமாயிர மஸ்திரங்களை யவன்மீதுப் பிரயோகித்தனன். (29) அப்போது ஜயந்தனு மாபிரக்கணக்கான அஸ்திரங்களைச் சந்தானித்து பானுகோபனது ரதத்தையுமுடைத்து யதின் மிகுதியான குதிகாகையையும் கொன்றுவிட்டனன். (30) பிறகு பானுகோபனோவென்றால் துரிதத்தில் மற்றோர் மகாரதத்திலேறிக்கொண்டவன்மீது வேறனேகபாணங்களை மிகுதியாக வருஷித்து (31) அவன தம்பராத் தூணிபைச் சீக்கிரமாகச் சேதித்து ஐராவதமென்ற யானையை மவ்வாறே தீக்ஷணிய முள்ள பலவஸ்திரங்களா விரத்தம் பெருக வடித்தான். (32) அப்போது ஜயந்தன் மகவும் மூர்ச்சாக்கிராந்தனாகி விழுந்தான். உடனே மகா வலிமைகொண்ட ஐராவதமானது பானுகோபனது ரதத்தைக் (33) கொம்புகளால் குறுக்காக வேகமாயிடித்துடைத்துச் சாரதியையும் கொன்று, பானுகோபனையும் கொம்புகளால் குண்டுக்கல்போன்ற கெட்டியான மார்பின்மீது முட்ட (34½) அப்போ தம்முட்டின் வலிமையால் கேளீர்! சௌனகாதிமுனிவர்களே! அதினிரண்டு கொம்புகளும் முறிந்துபோயின. (35) அப்போது பானுகோபன் கொம்பொடிந்த வகசஜராஜனைக் கன்னத்தில் நோக வடிக்க அவ்வடிபட்டமாத் திரத்திலவ்விபானை மூர்ச்சையடைந்தது. (36) பிறகஸூரரெல்லோரீகளும் மிகுந்த வட்டகாஸம்பண்ணினார்கள். (36½) அப்போது பானுகோப னசுரரீளுடன் பட்டணத்துக்குட் புகுந்து பின்னும் தியிட்டு மிகுதியிருந்த தேவர்கள், தேவஸுதிகீகள், மூர்ச்சையடைந்த ஜயந்தன் இவர்களை யெல்லாம் கட்டி, அவர்களையும் முந்திக்கட்டிவைத்த தேவர்களையும் கைக்கொண்டு துரிதமாகச் சூரனிடஞ்சென்று (38½) சகலவிருத்தாந்தங்களையு மாதுயோடந்தமாகச் சரிவர வுடைத்தனன். (39) கேளீர்! சௌனகாதி முனிவர்களே! அதன்மே லச்சூரபத்துமன் மானமிழந்ததேவர்களை யப்போது கண்ணுற்றதில் வெகுகோபமுற்றவனாகி யஜாமுகிக்குமுன்பாக அவர்களை யடித்து (40) மேலு மவ்வசுர வரசனவர்களது கைகால்முதலிய உறுப்புகளைக் கண்டனம் செய்தனன். உடனே யவர்களுக் கவயவங்களு ண்டாகிவிட்டதைக் கண்டு அதவர்க ளமிருதபானம் செய்திருப்பதாலென்று சேட்டறிந்து (41) ஓ! கோ கோ! அப்போது ஜயந்தன்முதலிய தேவர்களுக்கு விலங்கிட்டவர்களை யவ்வசுரன் சடிதியிற் சிறைமீ தடைப்பித்தனன். (42) மேலு மச்சூரன் தேவஸுதிகீளையெல்லா மசுரர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்யும்படி திட்டமிட்டுவிட்டு, அப்போது மைந்தனாகிய பானுகோபனே நோக்கி வசனமுரைத்ததாவது:- (43) “அடா! பானுகோபா! ஜயந்தன்முதலிய தேவர்களை யிங்கிப்போது நீ கட்டிக்கொண்டிவந்ததி லுந்தனுக்குப் பிரயாசையாது? (44) அடா! புத்திரா! பூர்வத்தில் நீ குழந்தையாக விருக்கையிற் சிறியதொட்டிலிற் படுத்திருக்கும்போ துந்தன்மீது பலகணிவாயின் வழி

யாகக் கிரணங்களால் தோட்ட சூரியனை (45) மப்போ துடனே நீ பிடித்துக்கொண்டிவந் துனது தோட்டிலின்பாலி லிறுக்கிக்கட்டிவிட, அப்போது பிரம்ம னெம்மட்டத்தில் சூரியனைவிநிக் கும்படி கேட்டுக்கொண்டதற்கு (46) யாமவ்வாறுரைத்த பிரம்மனோடு 'ஓ! பிரம்மாவே! அவனைக் கட்டிவைத்த பானுகோபனே யவனை விநிதல் வேண்டும்' என, (47) பிறகு பிரம்ம னுந்தனிடம்வந் துனக்குப் பிரம்மாஸ்திரம் முதலியவற்றை வெகுமதியாக வீந்துந்தனைப் பிரார்த்திச்சையிற் பிறகு நீ யவனை யமிழ்த்துவிட்டாயல்லவா! (48) ஆ! எம் கண்மணியே! உந்தன் பலமும் பராக்கிரமமு மவ்வாறிருக்க, இப்பேர்க்கொத்த விச்சயந்த னுந்தனுக் கெம்மாத்திரம்" என்றிவ்வாறு பலவார்த்தைகளைச் சூரபத்துமன் தன்மைந்தனாகிப் பானுகோபனுக்குரைத்து (49) அவனை யவன் விநிதிக்கனுப்பிவிட்டுத் தானும் தன தந்தப்புரத்துக் குடனே சென்றுவிட்டனன்.

கேளீர்! செளனகாதிப் பிரம்மனோத்தமர்களை! பின் பைராவதமென்ற கஜராஜன் மூர்ச்சைதெளிந் தெழுந்து (50) மகா பரிசுத்தமும் மங்களகரமுள்ளது மான திருவெண்காட்டென்ற பட்டணத்துக் க்சென்றற்கு ஸ்ரீ மகாதேவனைப் பூஜித்து மிக நேர்த்திபான கொம்புசுளையடைந்து (51) பிறகுப்போ திந்திரனிருக்கும் மேருகிரிக்குச்சென்றுவிட்டது. கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! இந்திரனமுதலிய தேவர்க ளெவ்வனம் சூரபத்துமனால் திங்கரிக்கப்பட்டார்களோ! (52) இதேவிதமாகவே ஸ்ரீ நாராயணன், பிரம்மன், மகாத்ருமர்களாகிப் ருஷிகள் இவரெல்லோர்களுங்கூட மகா பாதசர்களான சூரபத்துமன், சிங்கமுகன், தாரகன், இவர்களது மைந்தர்கள் இவர்களா லெல்லா மிராப்பகலா யோபனில்லாமல் வாயையுண்டார்கள். (53-54) ஓ! செளனகாதிமுனிவர்களே! சூர்வதிதமாக, தேவர்களால் பூஜிக்குற்ற பிரகஸ்பதிதேவனால் ஸால துர்தங்களுடும் தொல்பிக்குற்ற ஸ்ரீ ஷண்முக பிரபுவுக்கு அஸுரர்'ளது வரலாறுகள் ஸன்ஸ்தாரமாகவுரைக்கப்பட்டது. அதே வரலாறுகளே, பாவலேசமற்ற வடிகளுக்கிப்போது யானாதியோடந்தமாகச் சரிவர முறையே யெடுத்துரைத்தேன்.

ஆசரகாண்டம்

முற்றிற்று

உ

சரவணபவன் துணை

வீரமாகேந்திரகாண்டம்.

முதலாவது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

ஸூதர் கூறுகின்றார்:— கேளீர்! பிரம்மணோத்தமர்களே! தேவகுருவா லுரைக்கப்பட்ட வசனங்களைக்கேட்டு பிறகு ஸ்ரீ கந்தபிரான் அவரைக் கருணாகடாஷுத்தினால் நோக்கி “நல்லதுட்காரும்” என்று திருவாக்கருளி (1) பிறகச்சேனானியானவர் பிரம்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களை நோக்கி அனுகூலமான பொருளையுடையதும், செவிக்கினிமையானதுமான திருவசனமுரைத்ததாவது:— (2) “ஓ! கேளீர்! பிரம்மா விஷ்ணு முதலிய ஸகல தேவர்களே! சூரனை யிப்போதவன் பந்துவர்க்கங்களோ டதம்பண்ணி யுங்களை யுங்கள் ஸ்தானத்தில் நிச்சயமாக நிலைநிறுத்துகின்றோம். (3) அதுநிமித்தமாக விப்போதவன் பலாபலம், உயர்வு தாழ்வு முதலியவற்றைச் சென்றறிந்துவருவதற்குற்ற, மர்மங்களை நன்கறிந்தவனும், ஸமர்த்தனுமான தூதனாக யாவனா யனுப்புவது தகும்?” (4) என, அதுகேட்டுத் தேவச்சிரோஷ்ட டொல்லோர்களும் மகாபல பராக்கிரமசாலியான வீரபாகுவை யதற்குத்தகுதியாக நிச்சயித்து அதன்படி ஸ்ரீ பிரபுவிடத்து மனுமதிபெற்று, (5) பிறகத்தேவடொல்லோர்களும் மகா பலவானான வீரபாகுவை நோக்கி “ஓ! வீரபாகுவே! தேவர்களின் சூழமத்துக்காகத் தேவரீரிப்போது (6) சூரனது நகரம்சென்றவனது விருத்தாந்தங்களைக் கிரமப்படி யுண்மையிலறிந்து துரிதமாகத்திரும்பிவரல் வேண்டும்” என்று வேண்டினார்கள். (7) பின்பு தாரகனை தொலைத்த பிரபுவானவர் வீரபாகுவை நோக்கி நேர்த்தியான வசனமுரைத்ததாவது:— “வாராய்! வீரபாகு! நீ சூரனிடம் சென்று (8) ‘அடா! சூரா! நீ ‘நான்’ என்ற வீணுண்மையை யொழித்தவனாகி ஜயந்தன் முதலிய தேவர்களைவிட டவ்வெல்லோர்களையும் வெகுமானத்தோடுபாதுகாத்துக்கொண்டுநீதனது பட்டணத்தில் (9) வாசம்பண்ணு: இல்லா

விடில் நாமிப்போது வந்து சீக்கிரத்திலுந்தனை யுந்தன் தம்பிகள், மக்கள் மாருடன் கொன்றுவிடுவோமென் நிவ்விதமாகக் கந்தனுலாக்கலை செய் யப்பட்டதென்று (10) அவனுக்கறிவித்து அவனது நோக்கத்தைச் சீக்கிரமறிந்துவா” வென்றிவ்விதமான ஸ்ரீ முருகன் திருவாக்கைக் கேட்டு அவரை வினயத்துடன் வந்தனித்து, (11) தேவர்களுரைத்த வசனங்களுையும் மனதில் வாங்கி நல்லதென்றருளிவிட்டு வீரபாகுவானவர் சூரனால் பாலனம் செய்யப்பட்ட வீரமாகேந்திர பட்டணத்துக்குப் புறப்பட்டனர். (12) ஓ! கேளீர்! செனனகாதிமுனிவர்களே! பிரயாணப்பட்ட மகா பலசாலியான அவ்வீரபாகுவானவர் உடனே மலைகளிற் சிறந்த கந்தமாதனகிரி சென்றதன்மீதேறி நின்று பிரம்மாண்டச் சுவறுவரைக்கும் கோரமான வருவத்தைக்கொண்டவராகவும் மிகப்பயங்கரராகவும் வளர்ந்துகொண்டு, சூரனுடைய மிக நேர்த்தியானவர் நகரத்தைக் கண்ணுற்றனர். (14) பற்பல வசர்களால் நிறைந்ததும், பலபலகோ புரங்களாற் சோபிக்கலுற்றதும், அங்கங்கனேக மண்டபங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், (15) சுற்றிலுமுள்ள வெட்டு உபநகரங்களால் சிறக்கலுற்றதுமான வந்தகரத்தையும், பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகல ஸமுத்திரங்கள், பருவதங்கள், மிகவும் நேர்த்தியான பலபல தேசங்கள் இவைகளையெல்லாம் (16) நோக்கி யதன்மேல் “அசுரர்களோடுகூடிய விப்பேர்க்கொத்த வம்மகாநகரத்தை யிவ்வாகிருதியோடு யாமுள்ளங்கைக்குளடக்கி, (17) செக்கு எள்ளையரைப்பதுபோற் பிசைந்துவிடுவோமென்ற லங்குள்ள ஸகல தேவர்களும்கூட மடிந்துவிடுவார்க” (18) ளென்று பலவிதமாக வாலோசித்து வீரபாகுவானவரப்போ தங்கிருந்தபடியே அட்டகாசங்கள் முரலியவற்றைச் செய்கையிலப்போ தம்மையானது பூமிக்குள் ளாழ்ந்திவிட்டது. (19) இக்கிரிராஜனவ்வா ருழ்ந்திவிட்டதிலதின்குலைகளிலிருந்த தாரகனுடைய வீரர்களான சிலவசுரர்கள் பூமிக்குள்ளாழ்ந்தி மாண்டிவிட்டார்கள். (20) பிறகு வீரபாகுவானவர் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்குத் தக்கவருவத்தைக்கொண்டு தேவசேனைகளுக்குப் பதியாகிய ஸ்ரீ குகமுர்த்தியை மனதில் தியானித்துக்கொண்டு (21) கடல்நீரை மிக வேகத்தோடு ஓர் நொடியில் தாண்டினர். அவர் கடலைத் தாண்டுவதற்காக அடிகளையுயரவெடுத்தவுடன் (22) அம்மையானது முன்போலவே யோர்க்குணத்துக்குள் உயரவெழுந்து நின்றது. வீரபாகுவானவர் ரட்டகாசத்துடனாகாயமார்க்கமாகச் செல்லும் போதே (23) மலைகளெல்லாமவரது விசைக்காற்றினா லிழுக்கப்பட்டுப் பெருங்காற்றினிற் பஞ்சுபறப்பதுபோல் அவரது வழிநெடுக வந்தன. (24) அப்போது சமுத்திரமுமுடனே மிகுந்த வலைகளோடு செ

ந்தளித்து விளங்கிற்று. அவர்செல்லும் விசைக்காற்றினால் வடவாக்கி
 னியு மணைந்தது. (25) இவ்வாறாகவே வீரபாகுவின்னுடைய மார்க்கத்தி
 ல் நேரக்கூடிய மேகம், சூரியன் முதலியவையெல்லா மவரதுவேகத்தினு
 ல் மிகுதியாகக் காகரவென்று சுற்றலுற்றன. (26) அப்போதவர் யா
 னிமுகாசுரனுடைய வாஸ்கையிலுள்ள விலங்காபுரிக்கு மேலாகச் செல்
 லுகையில் அவனது சேனாதிபதியான மிகுந்த பலபராக்கிரமசாலியாகிய
 வீரசிங்கனென்ற வசுரன் (27) வீரபாகு வாகாயமார்க்கமாகச் செல்வ
 தை நோக்கி, ஐந்தாறுவாகினி சேனைகளுடன் சடிதியில் வெளிப்புறப்ப
 ட்டு “அடா! நீ துரிதமாக வெங்கு செல்லுகின்றாய்? (28) நீ யாவன்”
 என, வீரபாகுவும் “அடா! யாம் வீரபாகுவென்று பிரசித்திகொண்டவர்;
 யாமிச்சுரனிடத்துக்குச் செல்லுகின்றோம்: உந்தனால் யாதுசெய்யத்த
 கும்?” (29) என்றுரைத்துவிட்டு வேகமாயோடுவதற் சன்னத்தம்கொ
 ண்டிருந்த அவ்வீரன்மீதவசுரன் சரமாரிசொரிந்தான். அவனதுசே
 வர்களான வசுரமல்லோர்களும் பெரும் கூக்குறவிட்டார்கள். (30)
 அப்போது வீரபாகுவானவர் தூறுவாகினிசங்கியைகொண்ட அவ்வசு
 ரர்களுையெல்லாம் கத்தியெடுத்துச் சேதித்தனர். கேளீர்! செளனகா
 திமுனிவர்களே! அப்போதிருந்த மற்ற வசுரர்களுெல்லாம் ஓட்டம்
 பிடித்தார்கள். (31) பிறகு வீரசிங்கன் தானே நேரில்வந்து ஓர் கு
 லத்தையும் வஜ்ஜிராயுதத்தையும் வீரபாகுவின் திருமேனியைக் குறி
 ப்பிட்டுவேகமாயெறிந்தான். (32) அப்போது மகா பலவானான வீ
 ரபாகுஅவ்விரண்டையும் கத்தியினால் துரிதமாகத் துண்டித்து அவன
 து தலையையு மிருகைகளையும் முறையே சேதித்தனர். (33) இவ்
 விதமாக வாகாயத்திலிருந்தபடியே யனேகமசுரர்களைச் சடிதியிலதம்பண்
 னி, மகாபயங்கரரான வீரபாகுவிலங்கைமீது வேமாகக்குதிக்க, (34) அக்
 குதித்தலாலப்பட்டணமானது வேகமாகச் சமுத்திரத்துக்குள் மிகவுமாழ்
 ந்திவிட்டது. அதனாலனேக மசுரர்களிறந்துவிட்டார்கள். சிலர்கால்கை மு
 றியுண்டார்கள்(35)சிலவசுரர்களைதிமிங்கிலம்முதலியமின்களிழுத்துப்போ
 யின. பிறகுபாளிமுகன் பிள்ளையான அதிவீரனென்றவனுடனே (36) ‘இ
 தென்ன’ வென்றுகோபமுற்று மிகக்கர்வங்கொண்டவனாகவுயுத்தம்பண்
 னுவதற்குவெளிப்புறப்பட்டனன். அவனதிராணுவங்களுோமிகவும்கோ
 பாவேசம் கொண்டவர்களாகி யவ்வீரபாகுவையும், (37) க்கோடைமே
 கங்கள்சிலவிடத்துப்பொழிவதுபோல் சரமாரிசொரிந்தார்கள். அப்போ
 து வீரபாகுவும்வைகையெல்லாம் துரிதத்திற்சேதித்து அவர்களிற்சில
 னைக்கொன்றும்விட்டனர்(38)பிறகுதிவீரனும்துரிதத்திற்சன்னத்தமாகிக்
 கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! மகாபயங்கரரான வீரபாகும் து சக்தி

யென்றவாயுதத் தைப்பிரயோகிக்க, (39) வீரபாகுவும் தம்மை நோக்கி வருகின்ற அவ்வாயுதத்தைச் சீக்கிரமாக க்கத்தியெடுத்துச் சேதித்து விட்டனர். அதன்மேல் வசுரன் மிகத்திடமானவோர்கதையை வீரபாகுவின் திருமேனிமீதெறிய, (40) அதவாது மார்பினிற் பட்டு முறிந்து போயிற்று, மறுபடியும் வளரோருலத்தை எடுத்தவர் மீது வேகத்தோடெறிய (41) மகாபயங்கரமான வச்சுலத்தை யுமவர் துரிதமாகக் கையாற் பொடிப்பொடியாக்கினர். அதன்மேல் வதிவீரன்பிரம்மனாகொடுக்கப்பட்ட ஜுவலிக்கலுற்றகைக்கத்தியைக்கையிற் கொண் (42) தின்பலமகிமைகளை நாவிலுரைத்துக் கொண்டே யவாருகிலோடியதையிங்குமங்கும் முன்னிலும் பாரிசங்களிலும்குழற்றி (43) ப்பிறகதைவட்டமாகக் கரகரவென்று மிகுதியாகச் சிலம்பம் சுற்றிக்கொண்டோடிவர, கேளீர்சென்னகாதிமுனிவர்களே! வீரபாகு மிவ்வாறுகவே சிலம்பப்பயிர்ச்சியைக்காட்டிச் சுழற்ற, (44) இவ்விதமாக வுயுத்தத்தில் நல்லமல்லர்களானவ் விருவர்களுமுயுத்தம்பண்ணுகையிலப்போது வீரபாகுவானவர் தீர்த்தணியமுள்ளகத் தியாலவனதோர்கதையையும், சிரசையும் (45) பிறகனயாஸமாகவே மற்றொர்கதையையும் வெட்டியுருட்டினர். வீரபாகுவிவ்வாறுக விலங்காபுரியிலுள்ள வனேகமனேகமசுரர்களையும் தம்பண்ணிவிட்டு மகாபயங்கரமுள்ள வராகவட்டகாஸம்பண்ணிக்கொண்டு துரிதத்திலாகாயமார்க்கம்சென்றனர். (46)

முதலாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

வீரமாகேந்திரகாண்டம் ௨.—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பிறகு வீரபாகுவானவர் ஆயிரம்பயோசனை விஸ்தீர்ணமுள்ள வகிழை வேகமாகத்தாண்டி வீரமாகேந்திர பட்டணத்திய வடக்குக்கோட்டைவாசற்படிக்குச்சென்று அங்குள்ளமகா பயங்கரர்களான கோரன் அதிகோரன் யென்றவிரண்டு வாசற்படி காப்போர்களையும், (1) ஆயிரம் வாகினி ஸங்கியைகொண்ட யானைகள், அவ்வளவிரதங்கள், இரண்டாயிரம் வாகினி ஸங்கியைகொண்ட குதிரைகள் தளங்கள் இவைகளையும் கண்டு, (2) “இவ்வழியாக வுட்செல்வோமாகில் பிறகு நாம் வந்திருக்கிற காரியத்துக்கசுரர்களா லிடையுறுக்கிடமாகு” (3) மென்று கருதி, பிறகு கிழக்குவாசற்படிக்குச் சென்று அங்கும் மகா பலிஷ்டர்களான மஹிஷாசுடன், வீரபானுவென்ற விரண்டு துவாரபாலகர்களையும் (4) வ,

டக்குவாசலி விருந்தபடியேயுள்ள நான்குவித தளங்களுக்குப்பதையும் கண்டு தெற்குவாசலுக்குச் சென்றனர். (5) அங்காயிரம் முக்கங்களோடு மிரண்டாயிரங் கைகளோடு மதேவிதமாக வாயிரம் துதிக்கைகளோடும் கூடிய மிகப்பயங்கரமுள்ளவனான, ஆகாயத்துக்கும் காவலனாகிய கஜமுகனென்ற வசுரன் சேனைகளோடும் கூடியிருப்பதை (6½) வீரபாகு பார்க்கையில் கஜமுகனுமவனாப்பார்த்து (7) “அடா! நீ யாவன்? உந்தனை யெந்தத்தேவ னனுப்பினான்? இங்கெவ்விதமாக வந்தாய்?” என்று மகா கோபத்தோடவரை வினவிக்கொண்டப்போது மிகவுன்னதமான வேர்மலையைப்பிடுங்கி (8) அசுரன் மிகவேகம்கொண்டவர்தோளம் தெறிய அம்மலையை யவராகவே வலியத்தம்தோளம்தேந்தி (9) யதிலம்மலையங்கு விழுந்தமாத் திரத்தில் நீராகநொறுங்கலுற்றது. பிறகசுரன் மிகக்கோபம் கொண்டவனாகச் சீக்கிரத்திலாயிரம் மலைகளைத் (10) துதிக்கைகளால் வாரியெடுத்து வேகம்கொண்டெறிய, அவைகளுமவரது திருமேனமீது பட்டவுடன் முன்போலவே ஆயிற்று. (11) அதன்பிறகசுரன் ஓர் கதையைக்கரகாவென்றுசுற்றி யவர்திடீர்க்க, கேளீர்! முனிவர்களே! அவரப்போததையும் கத்தியினால் துண்டித்துவிட்டனர். (12) பிறகுடனே கஜமுகனாயிரம் துதிக்கைகளாலு மாயிரம் ஆலமரங்களைப்பிடுங்கிக் கரகாவென்று சுற்றித்துரிதமாயவரம் தெறிந்தனன். (13) அவரவையெல்லாவற்றையும் கத்தியினால் வேகத்தோடு பொடிப்பொடியாக்கினர். பிறகசுரன் முட்டியுத்தம் செய்வதற்காக வப்போது கைகளையுயர்த்துக்கிக்கொண்டு (14) வேகத்தோ டோடிவருகையில் அவர்கோபமுற்று அவனதாயிரம் கைகளையும் துண்டித்து அதேவிதமாக அவனதாயிரம் துதிக்கைகளையு மடியோடு வெட்டித்தள்ளினர். (15) இன்னுமவன் தன் முண்டக்கைகளால் அவரை வேகமாயடிப்பதற்கு ஓடிவரும்போது வீரபாகுவவனைக் காலினாலுதைக்க, (16) அப்போதவன் தள்ளப்பட்டவனாகி உயிரையிழந்து பூமியில் விழுந்தான். வீரபாகுவும் அவனைக்கொன்றதன்மேல் வந்தவேலை தாமதப்படுவதை (17) மனதிலெண்ணி, கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! மிகவும் சிறியவுருவத்தைக்கொண்டு மேலக்கோட்டை, வாசற்படிமீதுள்ள மிகவுன்னதமான கோபுரத்தினம் தேறிக்கொண்டு (18) அங்கிருந்தபடியே மிக நேரத்தியானமும், பற்பல வற்புதங்களோடு கூடியதும், பற்பல வசுரர்களால் நிறைந்ததும், அனேகம் வீதிகளாற் சிறந்ததும், (19) பிரம்மாண்டத்தின் கவற்றைப்பிளந்துகொண்டு அதன்வெளியாகாயத்திற் பறக்கலுற்றவைபோன்றதான பல துவஜங்களால் அமராவதியென்ற தேவநகராவெல்லலுற்றதும், (20) பல மண்டபவரிசைகளால் லலங்காமுள்ளதும்,

அனேக கோபுரங்களால் விளங்கலுற்றதும், அனேகம் வாபிகள், கிணறுகள், குளங்கள் பூத்தோட்டங்கள் இவைகளால் நேர்த்தியானதும், (21) இங்குமங்குமுள்ள பலபல மாங்களின் வரிசைகளாற் சோபிக்கலுற்றதும், நல்ல சுந்தரர்களான பலபல வசுரர்களாற் சூழப்பெற்ற வனேக வேசிவீடுகளையுடையதும், (22) சிறைமீதடைக்கப்பட்ட பல தேவஸ்திரீகளைக் கொண்டதும், வீடுகள்தோறும் மகா மங்களகரமான வனேக கற்பகவிருகூ வரிசைகளையுடையதும், (23) வேண்டியபொருளையளிக்கலுற்ற பல காமதேனுக்களால் விளங்கியதும், நவரத்தினங்களாலுமிழைக்கப்பெற்ற பற்பல வீடுகளால் நேர்த்தியானதும், (24) வீடுகள்தோறும் வெளிவாசற்படிக்களிற் கட்டப்பெற்ற வாழைமாங்களால் மிக மங்களகரமானதும், நான்குபக்கங்களிலுமுள்ள ரதகஜதுரகபதாதிகளாற் சோபிக்கப்பெற்றதும், (25) உப்பரிகைகள்மீதேறி யுல்லாசமாயுலாவுகின்ற பல வசுரப்பெண்டிர்களையுடையதும், வாயுதேவனால் மிகப்பயத்தோடு கூணம்தோறும் குப்பைகூட்டிவரப்பெற்றதும், (26) அவரவர்களுக் கிட்டதொழில்களைத் திட்டமாய்ச் செய்துவருகின்ற சந்திரன், சூரியன், அக்கினியிவர்களால் விளங்கப்பெற்றதும், சூரியனுடைய நேர்த்தியான ரதத்தையெடுத்தமுங்குழந்தைகளுக்கு (27) விளையாடக் கொடுக்கின்ற சிறந்த வசுரமங்கைகளால் விசிந்த்ரமாக விளங்கியதும், பலவிபசிசாரஸ்திரீகள் முனிவர்களையும், அதுபோலவே சுந்திரர்களான தேவவாலிபர்களையும் பலவந்தமாகவிழுத்துவந்துவரிசைவரிசையாகவுள்ளவுப்பரிகைகள்மீதுபோட்டுச்சுரதம்பண்ணுவதால் வினோதமானதும், (28½) மங்கையர்கள், கலவிக்களையையாற்றலுற்ற, அமுதத்தை கிரணங்களாகவுடையசந்திரனைச்சடித்தியிற்பற்றி, (29) அவன்மீதுள்ள வமுதத்தைப்பானம்பண்ணிவிட்டு, ஜநங்கள் தேங்காய்நீரைகுடித்து கோம்பையையெறிவதுபோலு ப்பரிகையின் பலகணிவாயிலெறிந்து விடப்பெற்றதுமான (30) வப்பேர்க்கொத்தவந்தகரத்தைக்கண்ணுற்று, கேள்ரி! செளனகாதிமுனிவர்களே! வீரபாகுவானவர் “ஓ கோ! கோ! இதைன்னபாக்கியம்! இதைன்னபாக்கியம்! இதைல்லாவுலகினிலும் தூர்லபமே! (31) இதினிலகூழ்மீவிலாஸத்தைப் பார்ப்பதற்குப் பலவாயிரம் கண்களும் போதுமானதல்லவே! இந்நகருக்குமுன்னர் பிரம்ம விஷ்ணுக்களுடைய லோகங்கள் கூடவெம்மட்டு?” (32) என்றிவ்வாறெல்லாம் பலவிதமாக வாலோசித்து கோபுரத்தினின்று சீக்கிரமாகவிறங்கிப்பட்டணத்துக்குட்போயோர்வீதியிலுள்ளவாச்சரியங்களைப்பார்த்து மற்றொரு வீதிக்குச் (33) சென்றங்குமுள்ள விசித்திரங்களைக் கண்டுமற்றொன்றுக்குப் போயங்குள்ள பல வினோதங்களையும் பார்த்து (34) இன்னுமிவ்விதமாக மற்று முள்ளவ

னேகம் விதிசூத்திரங்குப் போய் பலபல விசித்திரங்களைக்கண்டு, அளவிலே தேவர்க ளுளரர்களால் வாதையளிக்கப் படுகின்ற மானிகைக்கு வந்த னர். (35) அங்கோவென்றால் குருசர்களும் மிகத்துஷ்டர்களுமான தண்டன்முதலியவர்கள், சகு, நிச்சங்கு, கண்டகன், மகாபலபாக்கிரமங்களைக் கொண்டமகாபலி முதலியவர்கள் இவர்களெல்லாம் ஜயந்தன்முதலிய தேவர்களை “இந்திரனு மிந்திராணியு மெங்குபோயிருக்கின்றார் களென் பதையிப்போது சீக்கிரமாகச்சொல்லுங்கள்: இல்லாவிடிலுங்களை நிச்சய மாகக் கொண்டு விடுவோம்.” என்றிவ்வாறான கொடியவார்த்தைகளால் தட்டிவிட்டுச் சென்ற மாத்திரத்தில் (37½) ஜயந்தன் முதலியதேவர்க ள் “ஓ! மகாதேவா! யாதுநிமித்த மிப்போதெங்கள் மீது பராமுகமாயி ருக்கின்றீர்? (38) ஓ! சுவாமி! தேவரீரெங்களை முந்தித்திரிபுராஸூரர்க ளுடைய பயத்தினின்று காப்பாற்றவில்லையா? ஓ! காளகண்டா! (கழுத் தினிற்காள் கூடவிஷத்தை யுடையோனே) இன்னுமதேவிதமாக ஹா லாஹலவிஷாக்கினியாற் றகிக்கப்பட்ட தேவர்களை, (39) தேவரீர்விஷ த்தைப் புஜித்திரகலித்தீரோ! அப்படிக்கொத்த நீரிப்போ தெங்குசென்று விட்டீர்? மேலும் கஜாசூரன், அந்தகாசூரனினிவர்களைச் சமுகரித்துத் தே வர்களைக் காக்கவில்லையோ! (40) தவிரவும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய ம ச்சம், கூர்மம், வராஹம், நரசிங்கம், திரிவிக்கிரமம்ஆகிய விவ்வதாரங்க ளோ யெல்லாம், மச்சத்தின் கண்களையும், கூர்மத்தின் முறட்டெலும்பை யும், (41) வராஹத்தின் சிங்கப்பற்களையும், நரசிங்கத்தின் மேற்றோலை யும், திரிவிக்கிரமத்தினுடைய முதுகெலும்பையும் தேவரீர் பிடுங்கியே யவைகளைக்கொண்டு ஓ! பரமேசுவரா! ஓ சருவேசுவரா! முந்தியெங்க ளைக் காப்பாற்றினீரோ! (42½) இன்னும் பண்டாசூரன், ஜலந்தராசூரன் மகாசூரனாகிய பஞ்சமேட்டிரன் (43) இவர்களையெல்லாம் முந்தி ஹதம் பண்ணி ஓ! மகாதேவா! தேவரீர் தேவர்களைக் காத்தருளினீரோ! ஓ! சுவாமி! அசூரவர்க்கங்களாலுண்டான இவைமுதலிய பயங்களினின் றெல் லாம் (44) தேவர்களைக் களையேற்றி, ஓ! மகாபிரபுவான தேவேசா! கா ப்பாற்றவில்லையோ! மேலும் ஸகல ஜகங்களும் தூக்கமுற்றிருக்கையில் தேவரீர் சோம்பலற்றவராக விழித்திருந்து (45) ஓ! சுவாமி! தூர்மார்க்க த்திற்பற்றுதலுள்ள மனதினில் நன்மார்க்கத்தைக் கொடுக்கின்றீர். ஓ! சம்போ! அதேவிதமாகச் சகல ஜகங்களும் வருத்தமுற்றிருக்கையில் அவ் வருத்தத்தை விலக்குகின்றீர். (46) ஓ! மகாதேவா! பயமடைந்த போதப் பயத்தினின்று காப்பாற்றுகின்றீர். தேவரீரெப்போதும் ஜக ன்களை ஜாக்கிரதையாகக் காத்துவருகின்றீர். (47) ஓ! சம்போ! தேவ ரீரது திருவாக்கினையின்படி பெங்களாற் செய்யப்பட்ட கருமத்தினால்

யாங்கள் மிகவும் வருத்தப்படுவதற்குத் தேவரீர் யாதுசெய்யத்தரும்? (48) ஓ! சோ! சத்துருக்களைக் கொல்லலுற்ற விந்திரனிந்திரானியோடு கூட வெங்கு சென்றாரோ! ஸகல சத்துருக்களையும் சமுகரிக்கலுற்ற அப்பிரமுகுக்குப் பதியான ஐராவதம், (49) எல்லாப்பருவங்களுடைய மலர்களை யு மென்றும் பெற்றதான தேவர்களது பட்டணமாகிய அமராவதி, நந்தனமென்ற தோட்டம், வைஜயந்தியென்ற வரண்மனை, ஸாரதியான மாதவி, (50) பெரியோர்களாற் கூடப்பட்ட ஸுதர்மாவென்ற தேவசபை யிவையெல்லா மெங்குதான் போயிற்றோ? விருத்திராக்ஷனைக்கொன்ற விந்திரன் யாங்களனுபவிக்கின்ற இவ்விதத்துன்பங்களை யறிகின்றாரோ! இல்லையோ! (51) அல்லது தேவெந்திரனிதை யறிந்து தான் பிரம்மா விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களோடுகூடச் சகல பாவங்களையும் தொலைக்கலுற்ற சிவலோகத்துக்குச் சென்று (52) கணங்களுக்கு முக்கிய அதிபரான ஸ்ரீ நந்திகேசுவரனைச் சடிதியிற் கண்டவர் மூலமாய் நீலகண்டனும், பார்வதீபதியுமான ஸ்ரீ பரமேசுவரனிடத்துத் தெரிவித்துக் கொண்டாரோ! (53) அல்லது ஸ்ரீ நந்திகேசுவரனால் இப்போது சமயமில்லையென்று மறுதலிக்கப்பட்டனரோ! ஐயோ! சூரனாலேவப்பட்ட வேலைகளையெல்லாம் தேவர்கள் நடத்திவந்தார்களே! (54) அப்படியிருந்துப் பாதகன் மானபங்கம்செய்ய வெண்ணம் கொண்டானே! ஓ! சம்போ! மகேசுவரா! தேவர்களா லென்னபாவம்தான் செய்யப்பட்டதோ? (55) எலும்பு, பேன், கொசுக்குமுதலிய வின்னுமற்ற ஜந்துக்களுக்கெல்லாம்கூட நீரிருகூதரல்லவோ! என்றுமின்னும் பலவாறுகவு முறைத்துக்கொண்டே நித்திராகொண்டுவிட்டார்கள். (56)

இரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

சீரமாகேந்திரகாண்டம் ௩—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

கேளீர்! செளனகாதி பிராம்மணர்களே! பிறகு சகலதேவர்களும் நித்திரா கொண்ட போது ஸ்ரீமகாதேவன் மைந்தனான ஷண்முகப்பிப்புவானவர்தானாகவே யாவிர்ப்ப வித்தனர். (1) எப்படி. யென்றால்:— பற்பலவிரத்தினங்களா லிழைக்கப்பெற்ற பொற்கிரீடத்தைத் தரித்தவரும், மலர்ந்த செந்தாமரைமலர் போன்ற மிகுந்த காந்தியுடையவாறு திருமுகங்களையுடைய வரும், (2) நுகத்தடி போன்ற வருண்டு திரண்டுகரை

வாக நீண்ட பனிரண்டு புஜங்களையுடையவரும், கதவுபோல் மிகவகண்
டு விஸ்தீர்ணமுள்ளதும், மெத்த மிருதுவுமான மார்பினு ல்லங்காரமாக
விளங்கியவரும், ஆயிரந்தெட்டு மாற்றுத் தங்கத்தினுலமைத்த பிரம்மஸூ
த்திர (திருநாற்சரடு)ங்களைக் கொண்டவரும், இடையிடுக்கட்டி. விளங்கிய,
தகதகாயமானமாய்ப் பிரகாசிக்கலுற்ற பொன்னரை ஞாணிநுற் சுந்தர
மாகியவரும், (4) மெத்த விசித்திரங்களான முத்து ஹாரங்களாலலங்க
ரிக்கப்பட்ட மார்பை யுடையவரும், மிகப்பெரியதான மயில்வாகனத்
தின்மீது வீற்றிருந்தவருமாய், ஸ்ரீ ஸுப்பிரம்மணியன், தேவர்களை யஸு
ரர்கள் ஹிம்ஸித்துச் சென்றபிற கவர்க ளயர்ந்தூரங்கியவுட (5½) னங்
குவிஜயமாகி ஜயந்தன் முதலியவர்களைக் கனவினிற் றிடப்படுத்தியதாவ
து:— (6) “ஓ! ஜயந்தா! நீ யிப்போது துக்கத்தை விட்டுவிடு; உந்த
னுக்கிப்போது கேஷமமுண்டாகப்போகின்றது; இந்திரானியு மிந்திரனு
மிப்போது சுகமாயிருக்கிறார்கள்: (7) இப்போதோர் கூணத்துக்குள்
மகாபலவானாகிய நமது தூதனிங்குவரப்போகிறான்; யாம்சூரனை யவன
துதம்பியுடனும் சகலசையியங்களுடனும் ஹதம்பண்ணி (8) யுங்களை
யும் முன்போ லவரவர்கள்ஸ்தானங்களில்நிலைநிறுத்துகின்றோ” மென்றி
வ்விதமாக ஸ்ரீ தேவஸேநானியானவர் கனவின்மீது வந்தொவ்வொரு
தேவனாயும் (9) ஸமாதானப்படுத்திவிட்டு ஸ்ரீமகாதேவன் செல்வனாகிய
அக்குகபிரான்துரிதத்திலம்மைந்தருளினர். கேளீர்! செளளகாதிமுனிவ
ர்களே! பிறகு தேவரொல்லோர்களும் நித்திரை விட்டெழுந்தவுட (10)
னொருவரோடொருவ ரிந்தவாச்சரியத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்
கையிலப்போது வீரபாகுவானவ ரங்கிருந்து தீங்களிப்போர்களான வ
ஸூரர்களை மயங்கவடித்துச் சடித்தியிலங்குதோன்றி (11) தேவர்களாலடிக்
கடி வந்தனமளிக்கப்பட்டதன் பேரிலப்போது வசனம் கூறுகின்றார்:—
“கேளாய் ஜயந்தா! உங்களுக்கிப்போது சீக்கிரத்தில் ஜயமுண்டாகவே
போகின்றது; (12) உந்தன் தந்தையாகிய விர்திரனோ பிரம்மன் விஷ்ணு
முதலிய ஸகலதேவர்களுடனும் ஸைலேகிரசென் தந்தரு ஸ்ரீமகேசவரனைத்
தரிசித்துத் (13) தோத்திரம்பண்ணி நமஸ்கரித்து அத்தேவாதிதேவனி
டத்துச் சூரனுலளிக்கப்படும் துன்பங்களை முறையிட்டதன் பேரிலவனா
ல் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளப்பட்ட பகவான்சகலவஸூரர்களையும் தொலைப்
பிக்கலுற்றவரும், மிகச்சிறிஷ்டனுமான வோர்மைந்தனை ஸ்ரீ பார்வதீதே
வியிடத் துண்பெண்ணினர். (14½) அக்குமாரனும் ஸ்ரீ பரமேசுவரன
தேவுதவின் படிச்சகல தேவர்களுடனும் திருச்செந்தூருக் கருளி, சூர
னுடைய விருத்தார்த்தங்களையறிந்துவரும்படி யெம்மையிப்போ தரிக்கை

யிட்டதன் பேரில் யாமிங்குவரலுற்றோம். (16) உந்தன்தந்தையான விந்திரன் “இந்திராணியானவன்நேர்த்தியான மேருகிரியில்சுகத்தோடிருந்து வருவ” தாகவுனக்கப் போது செய்தியுரைத்தான். (17) இந்திரனுயிப் போது சுகமாகவிருக்கின்றான். ஸ்ரீ குஹமூர்த்தியானவர்கொளஞ்சன் தாரசுகனென்ற வசுரர்களை ஹதம்செய்து விட்டார். (18) ஓ! ஜயந்தா! எமதெஜமானனாகிய ஸ்ரீ ஷண்முகன் சிக்கிரத்திற் சூரன்முதலிய அசுரர்களை ஹதம்பண்ணி யுந்தனையுனது பெற்றோர்களோடு சுவர்க்கலோகத்தில் ஸ்தாபித்துக் காப்பாற்றப்போகின்றார்” (19) என்றிவ்விதமாகவுரைத்த தன்மேலத் தேவர்களாலவர்கன்கண்டவிக்கனவைச்செவியுற்று மிகசந்தோஷமுள்ள வராகித்தாமிங்கு வருங்கால் நேரிட்டவைகளை முறையே உரைத்திட்டுத் (20) தேவோத்தமரான வீரபாகுவானவர் சிக்கிரமாகத்திரும்பிப் பிரயாணப்பட்டனர். அஸுரர்களும் முன்போல்மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்தனர்கள்: (21) பிறகவர் பின்னுமுள்ள அந்தந்தவீதிகளின் மிகுந்தவாச்சரியங்களையு மளவிலேகண்ணுற்றுக்கொண்டு, அதேசிறிபவுருவத்தைக் கொண்டவராகவே கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! கோபுரவாசற் காப்பவர்களான உக்கிரன், மயூரன் இவர்களுடையவும், இவர்களுடைய தூதர்களான பலவசுரர்களுடையவும் பார்வையிற் படாமலே மிகச்சுந்தரமான சூரனரண்மனைக்குச் சென்று (22-23½) அங்கு சூரனைப்பார்த்தனர். அவனோவென்றால்:—தனதருகினிற் பலவசுரர்களாற் சேவிக்கப்பெற்றவனும், (24) திவியமான சிங்காதனத்தில் வீற்றிருப்பவனும், திவிய வஸ்திரங்களை யுடுத்தியவனும், சிகோஷ்டனும், பிரகாசம்பொருந்திய பொற்கிரீடத்தி லிழைக்கப்பட்ட நவரத்தினங்களதொளித் திரள்களாற் சூழப்பெற்றவனும், (25) காதுகளிற் பூண்ட விருகுண்டலங்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட முகமண்டலத்தையுடையவனும், மந்தஹாஸத்தினால் நன்கு சோபிக்கின்ற பல்வரிசைகளால் விளங்கியவனும், (26) பலகைபோன்ற நெத்திதனில் பிரகாசியானின்ற திருநீற்று முப்பட்டைவரிசைகளாலலங்கரிக்கப்பட்டவனும், மிக நேர்த்தியா யலங்கரிக்கப்பட்ட வாயிரம் யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள மண்டபத்தில் (27) நர்த்தனம் செய்யானின்ற நாட்டிய சங்கீதங்களில் மிகவும் சதுரர்களான வனேக வப்ஸஸ்திரீகளாலும், ஆரார்த்திகைசற்றானின்ற பலதேவஸ்திரீகளாலும் சூழப்பெற்றவனும், (28) பற்பல வலங்காரங்களோடு கூடியவனும், பற்பல பாஷைகளில் தேர்ச்சிபெற்றவனுமாகவிருந்தனன். கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! வீரபாகுவான்வ ரப்பேர்க்கொத்த சூரபத்துமனைக்கண்ணுற்று (29) “அங்கவன்முன்னர் நமக்காகவோர்சிங்காதனமில்லாமல்நாம் சென்று

லவன்மதியா” நென்றுலோசித்துச் சடிதியாக வந்தக்காணத்தில் ஸ்ரீகந்த பிரானைத்தியானித்தனர். (30) உடனேயக்கந்தபிரானுடையதிருவருளால் மகாஉன்னதமும், பற்பலவிரத்தினங்களாலலங்கரிக்கப்பட்டதும், அனேககோடிசூரியப் பிரகாசம்பொருந்தியதும், வேறுநிகரற்றதும், மிகுதியாக ஜுவலிக்கலுற்றதும், (31) தனதுமிகுந்தவொளியினாலிச் சூர்னங்காதனத்தைச் சீ! யென்றவமதிக்கலுற்றதுமான்வோர்சின்காதனத்தையடைந்து பிறகுடனேவீரபாகுதமதுசயவுருவத்தைக் கொண்டவராகி (32) அச்சின்காதனத்தைச் சூரனுக்கெதிராகப் போட்டுக்கொண்டு மட்கார்த்தப் போதுமிகுந்தமகாப்பிரபாவங்களைக்கொண்டவராகவிளங்கினர். (33) உடனேயங்குள்ள வசுரர்களெல்லா மப்பேர்க்கொத்த வீரனைப்பார்த்துச் சிந்தித்ததாவது:— “மிகவும் ஜுவலிக்கலுற்ற விம்மகாபுருடன் யாவன்? பிரம்மாவா? விஷ்ணுவா, அல்லது ஸ்ரீசங்கானேயா? (34) காவலர்களை யெல்லாம் துரிதத்தில் வஞ்சித்திங்கிவனெவ்வா ரெண்டியாக வாலுற்றனன்?” என்றிவ்விதமாக வசுரர்களால் சிந்திக்கப்படுகையில் சூரனவரைப்பார்த்துக் கோபம்கொண்டு வசனமுரைத்ததாவது:— (35) “அடா! நீ யாவன்? எவ்விடத்தி லிருப்பவன்? நீ யாவனுக் கெம்முறையோனாகின்றாய்? சீக்கிரம் சொல். அடா! நீ செய்த விம்மகேந்திரஜாலவித்தை நன்றாயிருந்தது. (36) பிரம்மன் முதலிய தேவதேவோத்தமொல்லாம்கூட நம்முன்னர் நிற்பதற்கு நடுநடுங்குகின்றார்கள். நீயோ முற்றும் ஸாஹஸக்காரனாகக் கொஞ்சமேனு மச்சமற்று மிகச்சிறந்த சின்காதனத்தின்மீ (37) தேறி ஸகலபூஷணங்களாலு மலங்கரிக்கப்பட்டவனாய் நம்முன்னரே யுட்காருகின்றாய். நம்முன்னரிப்போது நீ யிப்பேர்க்கொத்த பெரும்வித்தையை மிகவும் நன்றாய்ச் செய்தபடியா (38) லதற்குவேண்டிய தியாகத்துக்காக (வெகுமதி) நா முந்தனுக்கோர் நொடிக்குள் பிராணத்தியாகத்தைக் (உயிர்வாங்குதல்) கொடுக்கின்றோம்; நல்லது! நீ யிப்போதிங்கு யாதுநிமித்தம் வரலுற்றயென்பதை நன்றாயாதியோடந்தமாகச் சொல்” லென்றனன். (39) ஓ! செளனகாதி முனிவர்களே! வீரபாகுவு மிவ்வாறான சூரன் வசனத்தைக்கேட்டு அப்போது புன்னகைப்புற்றவராக வசனம் கூறியதாவது:— (40) “அடா! சூரா! நல்லது! நாமிப்போதுரைப்பதை நீ கொஞ்சமேனும் கர்வம்கொள்ளாமல் ஜாக்கிரதையாகக் கேள்: எப்போது முந்தனால் துன்பமடைந்து வரப்பட்ட பிரம்மன் விஷ்ணு முதலிய தேவவொல்லோர்களும் (41) ஸ்ரீகைலையியில் விளங்கிநிற்கும் தேவானிதேவனும், எல்லோர்களுக்கும் பதமளிப்போரும், ஸகல ரோகங்களையும் தொலைப்பிப்போரும், மிக

சாந்தமூர்த்தியும், பிரத்தியக்ஷமாக மொகூத்தை யருளுவோருமான ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனிடத்துச் (42) சென்று அங்கவரை நமஸ்கரித்துப் பல துதிகளால் தோத்திரம் பண்ணியுந்தஞ்ஞலளிக்கப்பட்ட துன்பங்களையெல்லா மப்போ துள்ளபடி விண்ணப்பம் செய்ததில் (43) ஸ்ரீ மகாதேவன் முகமலர்ச்சிகொண்டபோது அவர்கள் மிகவும் வணக்கமுற்றவர்களாகி யெச்சரித்துச் கொண்டநாவது:— “ஓ தேவாதிதேவா! மகாதேவா! சூரபத்துமன் தேவர்களை மிகவும் துன்பப்படுத்துகின்றான். (44) ஓ பகவானே! ஆகையால் தேவரீரவனை நாசம்செய்யவேண்டியதற்காகத் தேவர்களுக் கதிபரான மிகுந்த சுந்தரகுமாரனை ஸ்ரீ பார்வதிதேவியிடமாக வுண்டுபண்ணுதல் வேண்டு” மென்றனர். (45) அதன் மேல் பகவானாகிய ஸ்ரீ மகேசுவரனும் தேவர்களுக்கு நல்லதென் றபயமளித்துவிட்டு, சிலகாலம் சென்றபிறகு அசுரப்பூண்டை யடியோடு பிடுங்குவற்ற ஸ்ரீ குமாரமூர்த்தியை யுண்டாக்கி, (46) அக்குமாரனை நோக்கி யப்போது வசனமுரைத்ததாவது:— “ஓ மைந்தனே! நீ தேவசேனைகளுக் கதிபனாகி நமதாக்கினையின்படி சூரன் முதலிய வசுர்களைச் சீக்கிரத்தில் ஹதம்பண்ணிப் பயந்தொளிகின்ற தேவர்களை யிரட்சிக்கலாவாய்.” (47½) என்று ஸ்ரீ பகவானால் கட்டளையிடப்பட்டதன்மே லக்குமாரசுவாமியு முடனே பிரயாணப்பட்டு (48) வழிநடுவில் கரோளஞ்சனென்ற மகா பாநுகனான வசுரனையும், மகா கொடியோனாகிய வுனது தம்பியான தாரகனையும் மச்சண்முகபிரான் (49) சமுகரித்துவிட்டு இப்போது மகா ரமணியமான திருச்செந்தூரி லெழுந்தருளியிருக்கின்றார். இன்னுமத்தேவேச னுந்தன்மீ திரக்கமுற்றவராகவே யெந்தனையுன்னிடமனுப்பி (50) “ஐயந்தன் முதலிய தேவர்களைச் சீக்கிரத்தில் முன்போல் விடுவித்து உந்தன் பட்டினத்தில் நீ சுகமாய் வசித்துக்கொண்டிரு: இல்லையாகி விப்போதே நாம் வந்து சந்தேகமன்றியி லுந்தனை ஹதம்பண்ணிவிடுவோ” மென்றுந்தனுக்குப் புத்தியருளி யதையுனக்கெடுத்துரைக்கும்படி யெனக்குக் கட்டளையிட்டன” றென்றுசொன்னார். (51)

மூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

வீரமாகேந்திரகாண்டம் ச—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே! வீரபாகு சூரனுக்கின்னும்

யிர்களைப் போக்கிவிட்டனர். (13) இவ்விதமாகவச் சூரன்கண்முன்னே யவ ரகரர்களை யோர்கூணத்துக்குள்ஹதம்பண்ணிவிட்டுப் பிரயாணப் பட்டனர். அப்போதே வீரபாகுவின் சிம்மாசனமும் மறைந்துவிட்டது. (14) பிறகு சூரனும் சிக்கிரமாகச் சதமுகனென்றவனை யேவிவிட, அவனு மவ்வா றேவப்பட்டவுடன் மிகுந்த சைனியங்களுடன் வீரபாகு வேரோடு யுத்தம்பண்ணச் சென்றனன். (15) ஓ! செளனகாதிப் பிராம்மணர்களே! உடனே மகா பலவானான வீரபாகுவும் இருபதினாயிரம் கலசங்களையுடைய வோர் பெரியு, கோபுரத்தைப் பிடுங்கி மிகுந்த வலிமை கொண்டவச் சைனியங்கள்மீது மிக வேகத்தோடெறிய, ஓ! கோ! அதுவிழுந்தவுட னச்சைனியமெல்லா மோர்நொடிக்குள் மாண்டுபோயின. (16) அதன்பேரில் சதமுகன் கடுஞ்சினங்கொண்டு மிகுந்த பாணங்களை வருஷித்தனன். அப்பாணங்களெல்லா மவர்திருமேனிமீது விழுந்தவுடன் பொடிப்பொடியாயின. (17) பிறகும் வீரபாகுகோபத்தினால் மிகவும் பற்றியெரிகின்றவர்போலாகி மற்றோர் கோபுரத்தைப் பிடுங்கித் துரிதத்திலவனை வேகமாயடித்தனர். (18) அஸ்திர வித்தையில் மிகப்பயின்றவனான மகா பலிஷ்டனாகியவச் சதமுகனும் வேகத்தோடெறியப்பட்ட கோபுரத்தைச் சடிதியிற் செதல் செதலாகச் சேதித்து விட்டனன். (19) மேலுமவ்வசுரன் மகா கோபம் கொண்டவனாகித் தோமாம், பட்டாக்கத்தி, வேல், மற்றுமுள்ள வனைகபாணங்கள்இவைகளையெல்லா மவர்மீது பிரயோகித்தனன். (20) உடனே வீரபாகுவோ அவற்றையெல்லாம் முறித்தெறிந்து அவனது வில்லையுமொடித்துவிட்டனர். பிறகசுரனிருதூறு கைகளாலு மவரைக்கட்டுவதற்காக நெருங்கியோடிவந்ததி (22) லம்மகாசுரனை வீரபாகுவானவர் தம் தோள்முட்டினு லீடித்துத்தள்ளி, அவ்வாறு தள்ளிய மாத்திரத்தி லவன் பூமியில் விழுந்தவுடன், அவனையவர் வேகத்தோடு (23) ஓர் காலினு லவனது மார்பின்மீது மிதித்துக்கொண் டுடனே மற்றக்காலினால், ஜனங்கள் தேங்காய்களைப் புறங்காலினுலீடறித் தள்ளுவதுபோ லவன்தலைகளை யிடறிவிட்டனர். (24) மகா பலிஷ்டரான வீரபாகுவானவ ரிவ்வாறு கச் சதமுகனைச் சமுகரித்துவிட்டு, மறுபடியும் மகாவன்னதமான வற்புறவுருவத்தை யெடுத்துக்கொண்டு (25) ஓர் காலினுற் பூமியைய திரவுதைத்து நிற்கையிலப்போ தவரின்ந பூமியின்பாகமானது மிகவும் தாழ்ந்து தொய்வடைய, (26) ஓ! கோ! அப்போ தத்தாழ்ச்சியால் மிகுந்த ஜலப்பிரவாகம் கொண்டு அப்போதங்கிருந்த வசூர்களை முதனைகளிழுத்துப் போயின. (27) சிலவசூர்கள் நடுப்பிரவாகத்தி லகப்பட்டு

கூறியதாவது;— “கேளாய்! சூரபத்துமனே! ஆகையால் நீ வீண் கொள்வதையெல்லாம் விட்டு ஜயந்தன் முதலியவித் தேவர்களை முன்போல் விடுவித்துப் பிறகு கொஞ்சமேனும் தவறுதலின்றி வழக்கம்போலிரு”

(1) என்றது முதலான வார்த்தைகளைத் தெளிவாகவும் மிக கெம்பிரமாகவு முரைத்துவிட்டுச் சும்மாவிருந்தனர். (2) பிறகு சூரனும் வீரபாகுவை நோக்கிக் கோபத்தினால் மிகவும் ஜுவலிக்கலுற்றவனாகி “நமது பராக்கிரமத்தைப்பற்றி யவன் யாதறிவான்? அவ்வினைஞனுக் கிச்செய்கைகளெல்லாம் தகுதியல்ல. (3) முன்னமே தாரகனது வதையைக் கேட்டவுடனவனையோர் கூணத்துக்குள் கொன்றுவிடுவதாக வெளியிற் புறப்பட்ட யாம் சற்றுலோசித்ததின்பேரில் ‘என்ன! யாமிப்போது கொஞ்சமேனு மிலஜைஜயில்லாம லோரினைஞனைக் கொல்வதற்காகச் செல்லுகின்றே’ மென்று யாம் சும்மாவிருந்துவிட்டோம். (4½) நல்லது! நானேத்தினமே மிககர்வம் கொண்டவச் சிறுவனைச் சயிப்பதற்குச் சேனைகளை யனுப்புகின்றோம். (5) ஜயந்தன் முதலிய தேவர்களையும் யாம் விடுவதில்லை. மேலுமவர்களை யிப்போதே யிங்குகருவித்துத் கட்டியடித் தவர்களை யெய்தடிமைகளாக்கி நாம் வாழ்வோ” மென்றது முதலான வார்த்தைகளை யப்போதசுரன் மிக கர்வத்தோடு நோத்ததின்பேரில் வீரபாகு மிகக்கோபம் கொண்டவராகி பின்னுமவனை நோக்கி யுரைக்கின்றார்:— (7) “அடா! துர்ப்புத்திகொண்ட சூரா! ஸ்ரீ கந்தபிரானுடைய மகிமையை நீ யறியாமல் ‘அவனினேஞ’ நென்றும் ‘எம்மையறியமாட்டா’ நென்று மின்னும் பலவாறுகவும் நீ யுரைத்திட்டாயல்லவா! (8) அடா! அவர் யாரென்றால்:— தேவாதி தேவனாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய ‘கந்தன்’ என்ற அழிவற்ற மூர்த்தியாகின்றார். ஸகலவண்டங்களுமவரது திருமேனிமீதே யுற்பத்தியாகிப் பிறகதின்கண்ணே லயமடைகின்றது. நல்லது! நாமிப்போது தூதத்தன்மையில் நியமிக்கப்பட்டு வந்தபடியா லப்பேர்க்கொத்த வெம்மால் துஷ்டனுன வுந்தனுக்குத் தக்க வவமானம் ஸத்தியத்துக்காகக் கொஞ்சமேனும் செய்யப்படவில்லை.” (10) என்றிவ்வாறான கடும்வசனங்களால் வீரபாகு அவனை யதட்டிப் பயமுறுத்தியதி லச்சூரன் கடுஞ்சினங்கொண்டவனாகியசுரர்களை யேவுதல் சேய்ய, (11) உடனே ஆயிரம் தலைகளையு மிரண்டாயிரம் கைகளையும் கொண்ட வாயிர மசுரர்கள் சன்னத்தபபட்டவர்களாகிச் சண்டைபண்ணுவதற்காக வவ்வீரபாகுவை வளைந்துகொண்டார்கள். (12) அப்போதுடனே வீரபாகுவும் வல்லோர்களை யு மோர்கையினு லொரோவாறுகவாரிப்பிடித்துத் துரிதமாகத் தரைமீதடித் தவர்களது

டு மாண்டார்கள். அதன்பிற கைம்பதுவாகினி யசுரசேனைகள் வீரபா
 குமீது மிகுந்த சரமாரிகளைச் சோரிந்துகொண்டே மறுபடியும் புறப்
 பட்டன. (28½) அப்போதவர் திருமேனியி வீரத்தம் மிகுதியாகப் பொ
 மியிலுற்றது. (29) கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! பிறகு வீர
 பாகுவு மவ்வசுரர்களையெல்லாம் கைகளாலும் கால்களாலு மறைந் தவ்
 வெல்லோர்களை யு மோர் நொடிக்குள் மடித்துவிட்டனர். (30) மேலுமி
 தேவிதமாக வந்நகரக்காவலர்களையும் ஹதம்பண்ணிவிட்டு மறுபடியும்,
 இலகூம் பொற்சிகரங்களின்,வரிசைகளால் விளங்கியதும், மிக நேர்த்தி
 யானதும், சுற்றளவிலு முயரத்திலும் முறையே தூற்றைந்து, ஆயிரம்
 யோசனைகள் கொண்டதுமான வோர் கோபுரத்தைக் (32) கையாற் பிடு
 ன்கித் துரிதத்தில் வேகமாயெறிய, அது சூரனுடைய வாஸ்தானமண்ட
 பத்தின்பேரில் விழுந்தது. (33) அப்போதவ்வாறு விழுந்ததா லம்ம
 ண்டபமு, மிடிந்து விழலுற்றது. மேலுமவ ரின்னுமுள்ள மற்றமண்டப
 ங்கள், மதின்கள், கொடுங்கைகள், (34) கோபுரங்கள், அட்டாளமண்
 டபங்கள் அரண்மனைகள், கம்பங்கள், குண்டுக்கற்கள் ஆகிய விவைகளை
 யெல்லா மங்குள்ள விருகூங்களைப் பிடுங்கிப் பிடுங்கி யெறிந்திடித்துத்
 தள்ளிவிட்டு (35) கைகளை யுயரத்தாக்கிக்கொண்டு விளையாட்டாக வட்
 டகாசம்பண்ணிக் கூத்தாடினர். மிகுதியிருந்த வசுரர்களு மிங்குமங்கு
 மவைக ளிடிந்து விழுந்ததனால் மரித்துவிட்டார்கள். (36) சிலர் முடி ய
 விழ்ந்து உடையிழந்து மிகவுமோட்டம் பிடித்தார்கள். சூரனேவென்
 றால் ஆஸ்தானமண்டப மிடிந்து பட்டணமுழுது (37) மல்லோலகல்
 லோலமாய்க் குழம்பலுற்றதை யறிந்து ஐந்தாறு முகங்களையு மாயிரம்
 கைகளையும் கொண்ட பல வசுரர்களைப் பார்த்துரைத்ததாவது:—(38) “ஓ
 தூதர்களே! நீங்களிப்போது சென்றவனை வேகமாய்க் கட்டியுருட்டிக்
 கொண்டு வாருங்கள்” என்றவனொலக்கனை யிடப்பட்டதன்பேரில் மிகுந்
 த பராக்கிரமசாலிகளான வவ்வெல்லோர்களும் (39) சடிதியில் தீகூ
 னியமுள்ள வனைக வாயுதங்களை மாட்டிக்கொண்டு “ஓ! சுவாமி! யாங்க
 ளாயிரம் பெயர்களும் முந்தியே யவனைக்கட்டுவதற் காவல்கொண்டி
 ருந்தோம். ஆகிலுமதுவிஷயத்திற்காகத் தங்களது கட்டளையை யிப்
 பேறெதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தோம்” (40½) என்றுகூறியவனதனுமதி
 யைப்பெற்று அவ்வஸூரொல்லோரும் புறப்பட்டுச் சென்று (41)
 மகாஸூரர்களான வெல்லோர்களு மப்போது வீரபாகுவைச் சூழ்ந்து
 கொண்டு கூர்மையுள்ள பற்பல வாயுதங்களைத் துரிதமாகப் பிரயோகித்
 தார்கள். (42) உடனே வீரபாகுவும் மகா கோபங்கொண்டவராகி யப்

போது மிக வுன்னதமான வேர் ஸாலவிருகூத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டவ் வஸ்திரங்கையெல்லாம் மிகவும் பொடிப்பொடியாக்கி (43) யவர்களையு மிம்மரத்தினாலே ஆக்கிரகத்தோடடித்துக் கொன்றுவிட்டனர். அதன்பிறகு சூரன் அவர்களும் மடிந்துவிட்டதைத் தூதர்முகமாய்ச் சிக்கிரத்திலறிந் தம்மகா பலவானாகிய வீரபாகுமீது மிகவும் கோபம் கொண்டனன். (44) கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே! பிறகு வஜ்ஜிரபாகுவென்ற சூரன் குமாரனவன் தந்தையாக்கினையின்படி பற்பல வாபரணங்களாலுமலங்கரிக்கப்பட்ட சிறந்த மேனியுடையவனாக, நேரத்தியான பதினாயிரம் குதிகைகள் கட்டப்பெற்ற சிறந்த விரகத்தின்மீதேறிப் புறப்பட்டனன். (45)

நான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

வீரமாகேந்திரகாண்டம் ௩—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பிறகு சூரன் குமாரனவன் வஜ்ஜிரபாகுவென்ற மகா சூரன் கனிலும் மந்திரி, சேனாதிபதிகளின் பிள்ளைகளோடுகூட (1) ஐந்நூறு வாகினிகொண்டயானைகள், இரதங்கள், ஆயிரம் வாகினிசங்கியை கொண்ட வாயுவேகமுடைய குதிகைகள் (2) இரண்டாயிரம் வாகினிசைனியங்கள் இவைகளாற் சூழப்பட்டவனாக, சமுத்திரத்தின் பேரோசைக்கு மேற்கொண்ட படஹவாத்தியத் துவனியுடனும், (3) குடை, சாமரம், துவஜம் இவைகளைக் கையிற்பற்றிய, வனைகர்களுடனும் மகா பலங்களோடுகூடியவனாக வீரபாகுவை நோக்கி யாக்கிரகத்துடன் புறப்பட்டுச் செல்லுகையில் (4) அவன் பட்டணத்தில் தடல் தடலென்ற கல்மாத் தாகப் பயங்கரமானகொள்ளிக்கட்டைகள் விழலுற்றன. பட்டுப்போன மரங்களி னடிக்கிலைகள்மீது காக்கைகளுட்கார்ந்து கத்தலுற்றன. (5) அவ்வசுரனெலங்கும்நரிகளுளையிடுவதுகேட்கப்பட்டது. மேலுழவன் செல்லும்போது மார்க்கத்தில் தூரஸ்திரீ, கைம்பெண், சிவப்புமாலையியும், சிவப்புவஸ்திரத்தையும் தரித்தவள், (6) எண்ணையிட்டுக்கொண்டவன், மூக்கறுபட்டவன், கைநொண்டி, கால்நொண்டி யிவர்க ளெதிர்ப்படலான, தனக்குவரு மபாயத்தை முந்தித்தெரிவிக்கலுற்ற வபசகுனங்களைக்கண்டு (7) மவற்றைச் சட்டைசெய்யாமல் துரிதமாக வீரபாகுவன்னைக்கு

ச் சென்றனன். அப்போது வீரபாகுவு மச்சேனைகளி னுடம்பாங்களைக் கண்டு (8) “இதோ! ஓர் நொடிக்குள்ளிச்சேனை முழுதும் ஹதம்பண் ணிவிட்டு யாம் ஸ்ரீ வண்முகன் சன்னிதிக்குச் செல்லுகின்றோம்; இல்லா விடில் யாமவருக்குத் தூதனல்லர்” என்றுசபதம்பண்ணிக்கொண்டு (9) மகா பலவானாக வேகத்தோடெழும்பி யெழும்பிக்கூத்தாடிக் கர்ஜனம் செய்தனர். அப்போது வஜ்ஜிரபாகுவு மக்கர்ஜனையைக்கேட்டு மனக்களிப் புற்றவனாகி (10) விஜயனென்ற தனதுஸாரதியை ‘யிதென்ன’ வென்று கேட்டறிந்து யுத்தத்துக்குச் சன்னத்தமாயினன். (11) அப்போ ததற் கு முந்தியேயவனது சைனிபுங்கள் சரமாரிபொழியலாகி வீரபாகுவின் திருமேனமீ திரத்தவள்ளம் மிகுதியாகப் பெருகலுற்றது. (12) உட னே வீரபாகு மிககோபம் கொண்டோர் கையினு லவ்வஸூரர்களில னேகம் பெயர்களை வாரியெடுத்த தண்டச்சுவறுதண்டச் சடிதியிலெறிந் தனர். (13) மறுபடி சிலர்களை ப்பிடித்துக் கரகாவென்று சுழற்றிப்பூமி யிலோங்கியடித்தனர். வேறுசில வசூர்களைக் காலேவாரிப்பிடித்துச் சுழற் றித் துரிதமாகத் திசையெங்குமெறிந்தனர். (14) சிலரை கன்னம் கன்ன மாகவறைந்து கொன்றனர். பலவசூர்களைச் சிண்டுகளைப் பிடித்துக் கர காவென்று சுழற்றி நடுக்கடலிலும், (15) சக்கிரவாளகிரியின் நான்கு பக்கங்களிலும், ஒவ்வொருதீவுகளிலு மெறிந்தனர். சிலரைக்கால்களாலு தைத்தும், சிலரை முட்டியுத்தத்தாலும், (16) அனேக மசூர்களி ன் கால்களை யிருகைகளாலும் கூட்டிப்பிடித்துப் பூமியிலடித்து விளையா ட்டாக வாகாயத்தில் வீசியெறிந்தும், (17) சிலரை மண்டைகளிலும் மற்றவர்களைவயிறுகளிலும் முட்டியாலிடித்தும், மற்றசிலரை மார்புகளி ன்மீது ஜுவலிக்கலுற்ற வேர்க்காலினால் மிதித்துக்கொண்டு (18) மற் றக்காலினால் தலைகளை நான்குதிசைகளிலு மிடறியெறிந்தும், மிகக்கொ டியர்களான மற்றவனேகம் பெயர்களைக்கையினு லொரோ அறையாகவ றைந்து (19) நொறுங்கப்பிசைந்து மம்மகா பலசாலியானவர் சடிதியி லுருண்டையாகத் திரட்டியும் மற்றசிலர்களின் கால்களைவாரி வலிமை யோ பெரவெறிந்து (20) அவர்கள் திரும்பிப்பூமியில் விழுவதற்குமு ள்தியே வேறுசிலர்களை வாரியவர்கள்மீது குறிப்பிட்டெறிந்தும், (21) கேளீர் முனிவர்களே! இவ்விதமாகச் சகலவசூர்களையும் மிகவும் நாசம் பண்ணிச் சேனாதிபதிகளின் பிள்ளைகளான மகாசூர்களையு (22) மோ ராலமரத்தினு லவர்களது பிராணவாயுவை யிழக்கச்செய்தனர். அத ன்பிறகு வஜ்ஜிரபாகுவும் மிகப்பாபரப்போடு துரிதத்தி (23) விடது கையால் வில்லைப்பற்றி வலக்கையினால் நாணோடம்புகளைத் தொடுத்தது அச்சுரன் குமார னுயிரம் பாணங்களைப் பிரயோகித்தனன். (24) வீரபா

குலோ அவையெல்லாவற்றையு முடனே தூள் தூளாக்கிவிட்டனர். பிற கப்பலவான் மகாதீக்ஷணியமுள்ள பதினாயிரம் நாராசபாணங்களைப் பிரயோகிக்க (25) அவற்றையு மிவர் முஸ்ஸாயுதத்தினால் தெள்ளுபொடியாக்கினர். பின் பவனனேகமாயிரம் சரங்களைத் தொடுத்து மாரியாகச் சொரிந்ததை (26) யெல்லாமிவர் கையாலே பழுதாக்கிவிட்டனர்; ஓ! கோ! பிறகு வஜ்ஜிரபாகுலோ வென்று லவர்மீது மிககோபத்துடன் தலை, மார்பு, (27) கை, கால், நெற்றி, கழுத்து, மர்மஸ்தலங்கள் முதலிய விடங்களிலெல்லா மாயிரமாயிரங்களாக மிகக்கூர்மையுள்ள பாணங்களை வருஷிக்க, (28) அவ்வாறு விடப்பட்ட பாணங்களெல்லாமவரது கெட்டியான முஸ்ஸாயுதத்தை யு முடைத்தவரதங்கம் முழுதும் மிகவும் பற்றலானதி (29) உடனே வீரபாகுலோர் நொடிநேரம் களைப்புற்றவர்போலிருந்து பிறகெழுந்து மிககோபம் கொண்டவராகி மிகுந்த சுந்தரமான வவன திரதத்தைக் (30) காலினாலுதைக்க, அது நூறு துணுக்குகளாகி விழலுற்றது. உடனே வஜ்ஜிரபாகு சீக்கிரத்தில் மற்றோர் மகாரதத்தி (31) லேறிக்கொண்டு வீரபாகுவின் நெற்றியின்மீ தாயிரமஸ்திரங்களைச் சந்தானிக்க, அவையெல்லாவற்றையு மவர்முனைமுறிந்து விழச்செய்தனர். (32) பிறகவர் அவ்வகரனோடு கூட வீரதத்தைச் செங்குத்தாகத்தூரிதத்திலெடுத்து வுபரத்திலிலகூடம்யோஜனைதூரத்திற் கப்பாலெறிய, பிறகவ்விரதம் பூமியில் விழுந்தோர்கூணத்துக்குள் துண்டுதுண்டாகச் சிதறலுற்றது. (33) அதனோடு விழுந்த வஜ்ஜிரபாகுலோ தப்பியெழுந்து மிகக்கோபம்கொண்டவனாகித் திரும்பவும் மகாவுன்னதமான வேர்வில்லையெடுத்துயுத்தத்துக் கெத்தனிப்பதற்குள் (34) எப்போதே யிவரவன தத்தனுசை யிரண்டுதுண்டாக்கிவிட்டனர். அதன்மேலவ னைக்கரகம்கொண்டவனாகி யோர் கத்தியையெடுத்துக் கிளம்பிக்கிளம்பிக்குதித்துக்கொண்டு சடிதியாக (35) வோடிவருகையில் கத்திப்பிடியைப் பிடித்தபடியுள்ள வக்கையை வெட்டியெறிந்தனர். பின்பவன் கடுஞ்சினங்கொண்டோர் பெரியகையைக் கரகாவென்று சுற்றி யவர்மார்பின்மீ தடிக்க (36) அதையுமவ்வீரபாகு தனது கைக்கத்தியால் துண்டித்துவிட்டுப் பிறகெழும்பிக் குதித்துக்கொண்டு சீக்கிரமாகக் கத்தியினால் வஜ்ஜிரபாகுவது மிகவும் திடமான தலைகளை வெட்டித்தள்ளினர். (37½) கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! இவ்விதமாக வீரபாகு ஸகல வசரர்களையும் நாசம்பண்ணிவிட்டு (38) ஸ்ரீ கந்தபிரானண்டைக்குத் திரும்பிச் செல்ல வெண்ணம்கொண்ட போது சூரியனும் சுருக்காயஸ்தமன கிரியடைந்தனர்- (39) அப்போது வீரபாகு “ஓ! ஓ! சூரன் ஸ்ரீகந்தபி

ரானே நிந்தித்ததற்குற்றபயனை யிப்போது கைக்கொண்டானல்லவா” என்று மனதிலெண்ணிப் புறப்படுகையில் (40) மறுபடியு மப்பட்டண த்து வீதிகளிலுள்ள வினோதங்களை யப்போது பார்த்துக்கொண்டு வேகமாய்கிழைத் தாண்டி யோர்நொடியிலிலங்காபுரிக்கு வந்தனர். (41) அப்போதங்குள்ள, ஆயிரம் தலைகளின் வரிசைகளையு மிரண்டாயிரம் கைகளையும் கொண்டயானி முகாஸூரனென்றவ னவர் வரவையறிந்து (42) வெகு கோபத்தோடவரால் தன்மைந்தன் சாவுண்டதைமனதிலெ ண்ணி மகாபலசாலியான அவ்வகரன் மிகுந்த வகாச்சேனைகளோடவ ரை த்தடை செய்து அவரைநோக்கி கொரோமான வசனமுரைத்ததாவ து:—“அடா! நீமதுமைந்தனைக் கொன்றபடியால் நீமிகுந்த ஸாஹஸிகரு த்திய முள்ளவனுகின்றாய்; (44) ஆகையாலுந்தனையா மிப்போதே கொ ண்றுவிகின்றோம். நமதுமிகுதியான வீரியத்தை யிப்போது பாரடா” என்றிவ்விதமாக வுரைத்த அவனது கடும்வசனங்களை வீரபாகு கேட்டு க்(45) கொஞ்சம் புன்னகைப்புற்ற வராகி யப்போதவ்வியானி முகனை நோக்கி வசனமுரைத்ததாவது:—“அடா! நீயோ ஆயிரமுகங்களோடு மி ரண்டாயிரம் புயங்களோடும் (46) பயங்கரனாக விருக்கின்றாய். நா மொ ரோமுகத்தோடு விளங்குகின்றோம். வெகு செளரியத்தையுடைய நீ செய்யக் கூடுமானதை யெல்லாமிங்கு யுத்தத்தில்செய்”யென்றனர். (47) அப்போதவ் வகரனுடைய கொடிய சேனைக ளவ்வாறுரைத்த வீரபாகு வைக்குறிப்பிட்டு க்கூர்மைபொருந்திய சஸ்திரங்களைத் துரிதத்தில் மி குதியாகச் சொரிந்தார்கள். (48) பிற கத்தேஜோவா னவ்வெல்லாவ ற்றையுமுடனைக் குடனாகவே கத்தியினுற் சேதித்துவிட்டனர். அதன் மேல் யானிமுகன் வெகு கோப முற்றவனாகி யவரைத்தனதாயிரம் கை களா (49) லவரது கற்பாறைபோன்ற கெட்டியான மார்பின்மீதறை ய, அவரகூணத்திலே யவனதக் கைகளைக் கத்தியால் துண்டித்துவிட்ட னர். (50) ஓ! பிராம்மணர்களே! பிறகவன் மிகக்கொரோமான மற்றக் கைகளால் மகா புன்னதமான பல மலைகளைப்பிடுங்கி வீரபாகுவின் திரு மேனிமீதெறிந்தான். (51) அவைகளெல்லா மவரமீது பட்டமாதிர த்தில் பொடிப்பொடியாகிவிட்டன. அப்போது வீரபாகு அவ்வாயிர ம் கைகளையும்சேதித்து (52) இன்னுமவ்வகரன லவரைக்கட்டுவதற்காக நீட்டப்பட்ட வாயிரம் துதிக்கைகளையும் கத்தியினுற் கண்டனம்செய்து அவைகளையங்கு பூமிமுழுதும் பரத்தினர். (53) மேலுமக்கணுதிபரான வ ரங்குள்ள வசாப்பூண்டுகளையெல்லாம் மலைமுதலியவற்று லதம்பண் ணிவிட்டுச் சமுத்திரத்தைத்தாண்டி கந்தமாதனகிரியடைந்து (54) ஸ்ரீ

கந்தபிரான் வாசம்செய்கின்ற ஜாஜுவலியமானமாகிய திருச்செந்தூருக்கு வந்தனர். நாட்டியக்காரன் வேஷம்மாறுவதுபோலோர்கூணத்துக்குள் தன்சுவயவுருவத்தைக் கொண்டவராயினர். (55) அப்போதங்குள்ள மகா பராக்கிரமசாலிகளான விலகூத்தெட்டு கணங்களும் பிரம்மன் விஷ்ணுமுதலிய சகலதேவர்களு மிந்திரனோடுகூட அங்குவாலுற்ற மகாத்துமாவான வீரபாகுவைக் கண்டமாத் திரத்திலுடனே (56½) யவநா நமஸ்காரம்பண்ணி பல துதிகளால் துதித்தஞ்சலிகொண்டவர்களாகி நின்றார்கள். அப்போது (57) வீரபாகுவு மவ்வெல்லோர்களுடனுமஸ்ம்பாஷணைசெய்தவ்வொவ்வொருவரையும் கட்டியணைத்துக்கொண்டதன்பேரி லவ்வெல்லோர்களுக்கு மதிலும் விசேஷமாயிந்திரனுக்கும் சகல விருத்தாந்தங்களை யு முரைத்து (58) அப்போதவ்வெல்லோர்களாலும் பிந்தொடரப்பட்டவராகி ஸ்ரீ கந்தபிரான் திருமாளிகைக்குவந்தங்குதேவசனியங்களுக்கு ரகூகரும், பரமாத்துமாவாகிய ஸ்ரீ குகமூர்த்தியைத்தரிசித்து (59) மிகுந்தபக்தியுடனவரை நமஸ்கரித்து அனேகமனேகம் துதிகளால் தோத்திரம்பண்ணி மிகுந்தவணக்கத்துடன் கைகளைக்கட்டிக்கொண்டுசன்னிதியில் நின்றனர். (60) அப்போது ஸ்ரீ கந்தபிரான் கட்டளையிட்டதன்பேரில் வீரபாகு தான் போய்வந்த விருத்தாந்தங்களைச் சன்னிதானத்திலறிவித்துக் கொண்டனர்:— “ஓ! சுவாமீ! தேவரீரால் திருவாக்கருளப்பட்டபடியே அடியேனசுரனுக் கறிவித்து (61) மவனதற்குச் செவிகொடாமல் தேவரீர் கட்டளையை மறுதளித்துவிட்டதோடு ஓ பிரபுவே! அவனெந்தனைக் கொல்வதற்காகவும் சிலவசரர்களைத்திட்டமிட்டான். (62) அதன்பேரில் யான் தேவரீரது கிருபாவசத்தினு லவ்வசரர்களை ஹதம்செய்துவிட்டுப் பிறகு திரும்பியிங்கு சன்னிதானத்துக்கு வந்தேன்.” என்றிவ்விதமாக வுரைத்து வினயத்தோடு வணக்கமாய் நின்ற அவ்வீரபாகுவை நோக்கி ஸ்ரீ ஷண்முகனப்போது திருவாய்மலர்ந்தருளியதாவது:— (63) “கேளா யெமதன்புள்ள பக்தனே! எம்விஷயத்தில் நீ மிகுந்த பிரயாசையெடுத்துக்கொண்டபடியால் மிகவுமாயாசமுடையவனாக விருக்கின்றாய்” என்றதுமுதலான பலவுபசாரவசனங்களை யருளிவிட்டுப்பிறகு ஸ்ரீ முருகன் பிரம்மா, விஷ்ணு இந்திரன்முதலிய தேவர்களைநோக்கிச் சடிதியிலுரைத்ததாவது:— “கேளீர் விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களே! அவ்வசரன் நமதுகட்டளைக்கு ட்படாதபடியால் (65) நீங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே யிச்சூரபத்துமனை யவனது பந்துவர்க்கங்களுடன் நாளைத்தினமே சமுகரித்துவிடுகின்றோம்” என்றனர். (66) ஓ செளனகாதி முனிவர்களே! இ

வ்விதமாக ஸ்ரீ பிரபுவால் திருவாக்கருளப்பட்ட வசனத்தை ஸ்ரீ விஷ்ணு முதலிய தேவச்சிக்ஷோஷ்ட லொல்லோர்களும் கேட்டு மிகுந்த வானந்தம டைந்தார்கள். (67) ஓ! புண்ணியமானது மேலுக்குமேல் விருத்திய டையப்பெற்ற முனிந்தீரர்களே! முக்கிய வசுரொல்லோர்களையும் துவம் சம்பண்ணலுற்ற வீரபாகுவின் சரித்திரம் முழுமையுமிப்போதுங்களு க்கிவ்விதமாக வுரைத்தனம். மேலும் யாம் சொல்லுகின்ற பின்னுமு ள்ள விருத்தாந்தங்களையும் மிகுந்த கவனத்துடன் கேட்பீர்களாக. (68)

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

வீரமாகேந்திரகாண்டம் சு—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

பிற்பாடு சூன் தன் புத்திரன் மரணமடைந்ததைக் கேட்டு அ ஸுரர்களோடும் பத்துமகோமனையென்ற பட்டஸ்திரீயோடும் மற்றுமு ள்ள ஸ்திரீகளோடும் மிகவும் துக்கப்பட்டனன். (1) அப்போ தவன து மந்திரியாகிய மகா புத்திரசாலியான தருமகோபனென்றவன் மிகவும் துயரமுற்றவச் சூரனிடம்வந்து சில வசனங்களைக்கொண்டு சீக்கிரத்தில் ஸமாதானப்படுத்தினான். (2) “ஓ! மகா பராக்கிரமசாலியான வரசனே! தேவரீர் ஐசவரியம், கீர்த்தி, புத்தி, தைரியம், செளரியம், பராக்கிரமம் இவைகளுக்கெல்லா மிருப்பிடமும், ஸகலதந்திரங்களையு மறிந்தவரு மல் லவோ! (3) ஓ! ஸ்வாமீ! கேவலமோர் மூடனைப்போல் யாதுநிமித்த மிப்போது விசனப்படுகின்றீர்? ஓ! பிரபுவே! இப்பேர்க்கொத்த வும் மைப் பிரம்மாதிதேவொல்லாங்கண்டு (4) நகையார்களா? ஆகையால் இப்போது தேவரீர் சோகத்தைவிட்டுவிடல்வேண்டும். யாவனோ ஓ ர ற்பனுடைய தூதனாவ்வாறு செய்யப்பட்டதை நினைத்துத் துக்கம்பா ரட்டுவது எங்ஙனம் தகும்? (5) இம்மைந்தனுக் கேற்பட்ட வாழ்நா ளி னளவு இவ்வளவுதானிருந்தது; இல்லையாகில் ஸகல சத்துருக்களையு ம் சமுகரிக்கலுற்ற விம்மைந்தனோ ர்பத்தூதனலெவ்வாறு கொல்லப் படலாவான்?” (6) என்றிவ்வாறெல்லாம் பலவிதமாக வத்தருமகோப னுலுரைக்கப்பட்ட தன்மேல் சூரபத்துமன் துரிதமாகப் பக்கத்திலிருந் தவர்களை நோக்கி “அத்தூதனிப்போதிருக்கின்றானே அல்லது சென்று விட்டானே” வென, கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! அப்போத வர்கள் ‘அவன்போய்விட்டா’ னென்றதைக்கேட்டு, பிறகப்பலவானு

ன சூரனோர் தூதனை நோக்கி “அடா! பிரம்மனையிங்கழைத்துவா” வென,
 (8) அத்தூதனெங்கு மோடிச்சென்று பார்த்ததி லப்பிரம்மன் ஸகல
 தேவர்களுடனும் ஸ்ரீ முருகனருகிவிருப்பதைக்கண்டு, பிறகு திரும்பி வ
 ந்து செய்தியை யுள்ளபடியுணாக்க, (9) சூரபத்துமனு மத்தூதன் வச
 னத்தைச் செவியுற்று, அப்போது மனதில் பிரம்மாதி ஸகல தேவர்களை
 யும் கோபித்துக்கொண்டு (10) உடனே மற்றோரண்டத்துக் கதிபரா
 ன பிரம்மனை * யழைப்பித்துத் தூதன்முகமா யவரை நோக்கி “ஓ!
 பிரம்மனே! நம்நகரத்தை முன்னிருந்ததுபோற் செய்துவி” டென, உ
 டனே யப்பிரம்மன் முன்னிருந்தபடியே (11½) நகரத்தைச் சடிதியிற்
 சீர்திருத்திவிட்டுப் பிறகு சூரனிடம் செல்ல, (12) பிறகு சூரனுமவ
 ரை வெகுமானத்துடன் தனது தூதர்களோடுகூட அவரது சுய அண்ட
 த்துக்குச் செல்லும்படி யனுப்பினான். அப்போதுடனே (13) அத்
 தூதர்கள் பிரம்மனை யிப்பிரம்மாண்டத்திற்கு வெளியிற்கொண்டுவிட,
 பிறகவர் சென்றுவிட்டனர்.

முந்தி (சம்பவகாண்டம்47-வது அக்திபாயத்திற்குறிய) அனுப்ப
 ப்பட்டவேவுகார டொல்லோர்களு மிப்போதிங்கு வந்து சேர்ந்து (14) சிங்
 காநனத்தில் வீற்றிருக்கும் சூரனிடத்து விரயத்துட னறிவித்துக்கொண்
 டதாவது:—“ஓ! நாதனே! தேவரீர் கட்டளையின்படி யாங்கள்சென்
 றெல்லாவற்றையு மறிந்துகொண் டிங்குவரலானோம். (15) ஸ்ரீ பா
 மேசுவரனது திருமேனியினின்றுண்டான கந்தபிரான் திருச்செந்தூரி
 ன்கண், மகா பவிஷ்டர்களான விரண்டாயிரம் வாகினிபூதசேனைகள், ம
 கா பராக்கிரமசாலிகளான நூற்றெட்டுச் சேனாதிபதிகள், அளவற்ற ச
 க்தியுடைய விலகூத்தொன்பது வீரர்கள் இவர்களாற் சூழப்பட்டவரா
 கி நமது தாரகாசுரனையும் கொன்றுவிட்டு, பணிவிடைசெய்வதிலே முய
 ன்ற மனதையுடைய பிரம்மன் விஷ்ணு முதலிய ஸகல தேவர்களாலும்
 ஸேவிக்கப்பட்டவராகி மிகுந்த பேரொளியால் விளங்கியவராக வெழுந்
 தருளியிருக்கின்றார். (18½) அவர் மகா பலவானான வீரபாகுவைத்

* இதனால் அனேககோடி பிரம்மாண்டங்களில் ஒவ்வோரண்டத்துக்கும், சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சமுகாரங்களாகிய 3.வீத அதிகாரங்களையும் நடத்திவருவதற்
 காக வெவ்வேறு பிரம்மன், விஷ்ணு, ருத்திரர்களுண்டென்பதும், ஸச்சிதானந்த
 பரப்பிரம்ம மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரனே ஸகல பிரம்மாண்டங்களுக்கும்
 பொதுவான மூலகாரணப் பொருளென்பதும் தெளிவாகின்றதை யறிக.

தேவரீரண்டைக்கனுப்பி, (19) பிறகு திரும்பிவந்த அவ்வீரபாகுவாலி
 லங்கைக்கதிபரான மகாசுரனாகிய யாளிமுதன் மாண்டுவிட்டதையும், மி
 கச் சிறப்பான அவ்விலங்கையு மவனாற் கொளுத்திவிடப்பட்டதையும்,
 மற்றுமுள்ள தேவரீர் பலம் விருத்தாந்தம் முதலிய வெல்லாவற்றையும்
 திருவுளங்கொண்டு சிவன் செல்வரான (21) அக்கந்தபிரான் கடுஞ்சினங்
 கொண்டு யுத்தம் நடத்தத் தீர்மானித்தவராகிப் பிரம்மன் முதலிய தே
 வர்களை நோக்கி “ஓ! தேவர்களே! நாளைத்தினமே அசுரனோடு போர்
 தொடுக்கின்றோம்” (22) என, அதனால் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்த
 தேவர்களால் மிகவும் சேவிக்கப்பட்டவராகி யங்கு துலங்க விளங்கி நிற்
 கின்றார்.” என்று தூதர்களுரைத்த வசனத்தைக் கேட்டுக் கேளீர்!
 செளனகாதி முனிவர்களே! சூரபத்துமன் (23) தன்மைந்தர்க
 ள், சிங்கமுகன், சேனாதிபதிகள், மர்மங்களறிந்த மந்திரிகள் இ
 வர்களுயெல்லாம் துரிதத்தி லழைப்பித்து (24) அவர்கள் வந்ததன்
 மே லவர்களைநோக்கி மிக வாலோசனைகொண்டவனாகி வசனமுரைத்த
 தாவது:—“ஓ! தம்பீ, மைந்தர்கள் முதலிய நீங்களெல்லோர்களும் கவ
 னமாகக் கேளீர்கள்! (25) பிரம்மன் விஷ்ணு முதலிய வெல்லாத் தே
 வர்களும் ஸ்ரீ மகேசுவரன் சன்னிதிக்குச் சென்று ஓ! ஜகதீசா! சூரப
 த்தும னித்தேவர்களுக்குக் கடுமையான கொடுமை யளிக்கின்றான். (26)
 ஆகையாலிப்போது தேவரீரவ்வெங்களைக் காத்தருளல்வேண்டு” மெ
 ன் றத்தேவர்கள் முறையிட்டுக்கொண்டார்களாம். பிறகப்பகவானு ம
 வ்வசனத்தைக்கேட் (27) மடனே குமாரனை யுற்பத்திபண்ணி யவனு
 க்கு மிகுந்த ராணுவங்களையும் சேர்த்துவிட்டவ் விளைஞனை யனுப்ப, (28)
 பிறகவனும் நாளைத்தினமே நம்மோடு சண்டைசெய்ய நிச்சயம்கொண்
 டவனாகிக் கோழாப்பதையே தொழிலாகக்கொண்ட பிரம்மன் விஷ்ணு
 இந்திரன் முதலான தேவர்களுடனிப்போது திருச்செந்தூரில் வந்திரு
 க்கின்றானும்; (29½) அப்பையலானவன் தாரகனைக் கொன்றபோதே
 (30) யாமவனைக் கொன்றுவிடுவந்நகரகச் சைனியங்களுடன் புறப்ப
 ட்டனம். ஆனாலுலகின்மீது ‘சூரபத்துமன்கூட வோரிளம்பையலைச் ச
 ட்டைசெய்து வெளிக்கிளம்பலாயின’ றென்ற அவதூறு (31) நேரிட
 லாகுமென்றெண்ணித் திரும்பிவரலானோம். ஆகிலுமிப்போது நீங்களி
 னி நடத்தவேண்டிய காரியமின்னதென் றெமக்கெடுத் துரைப்பீர்களா
 க” வென்றுகூறி யவனோய்ந்தவுடன் கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்க
 ளே! அப்போது மயூரனென்ற மந்திரி யுரைக்கின்றான்:— (32½) “ஓ!

கோ! சுவாமீ! நமது தாரகனைக்கூடக் கொன்றுவிட்டவனைச் சகல முமறிந்த தேவரீர்கூட என்ன! ஓர் பாலனென்றெண்ணினீர்கள். மேலும் ஓ! பிரபுவே! நமது வஜ்ஜிரபாகுவுக்குச் காலார்தகனுகத் தோன்றலான வவ்விரபாகுவிடத்துத் தேவரீருக்கு யாது ஓர் தூதனென்ற புத்தி! (34) தவிரவும் படைகள் நெருங்கி வந்திருக்குமளவில் தேவரீருக்கேது இப்பேர்க்கொத்தபுத்தி? நல்லது! வளர்த்துவதில் யாதுபயன்? இப்போது யுத்தத்திற்குச் சன்னத்தமாவதுதான் நலமென்றெனது யோசனை.” (35) என்றுரைத்து ஆலோசனையிற் சிறந்தோனான மயூரனோய்ந்தனன். அதன்பிறகு துர்க்குணனென்றவன் சூரனைநோக்கிச் சொல்லுகின்றான்:—(36) “ஓ! பிரபுவே! அப்பையலும் பூதசேனையும் தேவரீரால் சட்டைசெய்யப்பட்டத்தக்கதல்ல. சேனைத்தலைவர்களைப் பின்பி யச்சிறுவனைச் சைனியங்களோடு வெற்றிகொள்ளல் வேண்டும்” (37) என, அவனது வசனத்தைக் கேட்டுத் தருமகோபன் துரிதமாகக் கூறியதாவது:— “ஓ சுவாமீ! தேவரீரது மைந்தர்களில் ஹிரணியன், அக்கினிமுகன் இவ்விருவர்களி (38) லொருவருக்குக்கூடவச் சிறுவன் விரியபராக்கிரமங்களில் போதுமானவனல்லர். ஆனால் தாரகனோர் சிறியோனாகியதால்தான் அவனது அஸ்திரங்களுக்குப் பதிலஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கமாட்டாம லவனாற் கொல்லப்படலானென்பது ஸத்தியம். (39½) கிரொளஞ்சமபை மகஸ்தியமுனிவரின் சாபக்கூறினால் தானவனாற் பிளக்கப்படலாயிற்று. (40) வாஸிபனான நமது வஜ்ஜிரபாகுவுக்குச் சமயத்திலிரதம் வில்லம்புகள் கைக்குக்கிட்டாதபடியா லவனதுதூதனாற்கொல்லப்பட்டனன். (41) ஆகையாலிப்போது சேனாபதியைக் கட்டளையிட்டனுப்பி விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களோடச் சிறுவனை வெற்றிபெறவேண்டும்” (42) என்றுரைத் தவனோய்ந்தபோது பிறகு காலஜித்தென்றவன் சொல்லுகின்றான்:— “ஓ அசுரோத்தமா! தேவரீர்முந்தி விஷ்ணு பிரம்மன்முதலிய தேவோத்தமரெல்லோர்களையும் வெற்றிகொண்டிருக்கிறீர். (43) அப்போது இவ்வித ஆலோசனைக ளொன்றுமில்லாதிருக்கையி லிப்போதுமட்டிலென்ன வந்தது? ஆ! ஆ! மிகவும் கஷ்டம். நல்லது! இப்போது சிக்கிரத்தில் ஜயம்பெறுவதற்காகச் சேனையை யனுப்புங்கள். (44) அல்லது தேவரீர் கட்டளையின்படி யானாகிலும் சிக்கிரமாகப் புறப்படுகின்றேன்!” என்றனன். அவ்வசனத்தைக்கேட்டுச் சண்டனென்றவன் அசுராஜனைநோக்கி யுரைக்கின்றதாவது:— (45) “ஓ சுவாமி! அப்பையலையாவது அல்லதப் பூதசேனைகளையாவது கெலிப்பதற்காகத் தேவரீரைப்போலொத்த மகாசுரர்கள்கூட இப்போது மனந்

கவலைப்படலானது யாதுகாரணம்? (46) இதோ! யானிப்போதே சென்ற வனுக்குத் துணையாக வந்திருப்பவர்களை யு மவனோ ஐயித் தச்சிறுவனைத் தடையின்றி யிங்குகொண்டுவருகின்றே” எனன்றான். (47) அப்போதளவற்ற பராக்கிரமத்தையுடைய அனலனென்றவனு மிவ்வாறு னாக்கின்றான்;— “ஓ சுவாமி! இப்போதே யான்சென்று தடையின்றித் தேவரெல்லோர்க்கையும் முறியடித்து வருகின்றே” எனன்றான். (48) அதன்பிறகு மந்திரிகளில் முந்தினவனுன சிங்க னரசனேநோக்கி வசனமு னாத்ததாவது;— “ஓ அசுரேசுவரா! இந்திரனுக்குத் துணையாகவந்தவிக் குழவியைச் சயிப்பதற்குக்கூட வென்னவிற்கு கவலைப்படுகின்றீர்? அண்டத்திலுண்டான வகண்டமானவர்களும் திரண்டண்டிவந்தபோதிலு ம் (50) அவர்களோடவனையும் வெற்றிகொண்டே தேவரீர்முன்னர் திரும்பிவருகின்றேன். ஓ பிரபுவே! இப்போதே யெனக்குக் கட்டளைய ருளல் வேண்டும்” என்றான். (51) அப்போது சேனாதிபதிகளோடு சகலமந்திரிகளு மிதேவிதமாகச் சூரனிடத்துணாத்தார்கள். பிற்பா டதிசாமர்த்தியமுள்ளவனுன பானுகோபன் வசனமுனாக்கின்றான்;— (52) “ஓ சுவாமி! உத்தமர்களான தாரகக்கொளஞ்சாகரர்களிருவரு மெப்போது கொல்லப்பட்டார்களோ அப்போதே யக்கந்தனெந்தனைக் கிளப்பி விட்டான். இப்போது யான் தேவரீரால் நியமிக்கப்பட வேண்டியதில்லை. (53) பல்முனையாதவப் பாலனிடத்துக்குத் தேவரீர் வேவுகாரரைக் கூடவனுப்பலானீர்; மேலும் தங்களுக்குள்ள விரியபராக்கிரமங்களைத் தேவரீருண்மையி லறிந்தவராகவில்லை. (54) இங்கதிகமாகச் செல்வதில் யாதுபயன்? ஓ! தந்தாய்! சீக்கிரத்திலெந்தனை யனுப்பவேண்டும்” என, அவனது வசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் ஹிரணியனும் வசனம் கூறுகின்றான்;—(55) “ஓ! தந்தாய்! ஜனங்களெல்லாம் “அஸுரோ சுவரனுன சூரபத்துமனோர் சிசுவோடு போர்புரிவதற்காக இவ்வளவா லோகித்தா” என்று பரிகாசம்பண்ணுவார்கள். (56) மேலுமிய்வற்பகாரியத்துக்காக பானுகோபன் சென்றபோதிலும் மிகுந்த அபகீர்த்திக் கிடமாகுமென்பதிற் சந்தேகமேயில்லை. ஆகையால் தேவரீராக்கினை யின்படி யானேபோய்ச் சீக்கிரத்திலவனைச் சேனையோடுகூட முறியடித்

துவிட்டு இதோ! திரும்பிவருகின்றேன்” என்றான். (57½) பிற்பாட
க்கனிமுகன் சூரனைநோக்கிச் சடிதியி லுரைத்ததாவது:— (58) “ஓ!
தந்தாய்! பாலர்களாகிய, நம்மிருவர்களுடைய சகோதரர்களு மப்பைய
லாலும் தூதனாலும் கொல்லப்பட்டார்களல்லவா! ஆகையால் யான் செ
ன்றவ்விருவர்களை யு மவர்கள் சேனையோடு சத்தியமாகச் சீக்கிரத்தில் ச
முகரித்துவிடுகின்றேன். (59) ஓ! அசுரோசுவரா! இல்லாவிடில் யான்
தேவரீரண்டைக்குத் திரும்பிவருவதில்லை. யான் முந்திப்பா தாளனோ
கத்திலுள்ள வரக்கர்களை யெல்லாம் ஜயிக்கவில்லையா? (60) ஓ! கோ!
தேவரீரொந்தன் பராக்கிரமத்தை யறியீரா? பிரம்மனாலெந்தனுக்களிக்க
ப்பட்ட கவசம், தனுசு, (61) மகா கோரங்களாகிய மிகுந்த பலவாயுத
ங்கள் இவையெல்லா மென்னிடத்திலிருக்கின்றன. ஆகையினால் ஓ! அ
சுரோசுவரா! எந்தனையிப்போதே சண்டைக்காக நியமனம் செய்யலாவீர்”
என்றான். (62) அப்போதவர்களெல்லா மொருவருக்கொருவ ரிவ்வாறு
சுறிக்கொண்டிருக்கையில் பிறகு ஸகல அர்த்தங்களின் ஸாராமிசங்களையு
ம் நன்கறிந்தவனான சிங்கமுகனவர்களது வசனங்களை யெல்லாம் நன்றா
கக்கேட்டு, (63) சூரனைநோக்கி யுள்ளதத்துவங்களை யெடுத்துநாத்த
தாவது:—“ஓ! அசுரோசுவரா! ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியரிடத்துமக்கேது சிசு
வென்றபுத்தி? (64) தேவரீர் யாதொரு ஸ்ரீ மகேசுவர னிடமிருந்து
வரனடைந்தீரோ! அவர்தானிவர். இவரது திருவாக்கியைப்படித் தான்
ஸகல வண்டங்களுமுண்டாகி அப்படியே லயமடைகின்றன. (65) தே
வரீரவராலருளப்பட்ட வைசுவரியங்களை யாண்டு ஸுகித்திப்போது மிக
வும்கர்வம்கொண்டெயிட்டீர். இனிப் பிரம்மன், விஷ்ணு, இந்திரானிவர்களுந்
கும் திங்களித்து, இந்திரன்மைந்தனான ஜயந்தனையும் விட்டுவிடாவிட்
டால் தேவரீர் தப்பப்போகின்றதில்லை. (66½) இவையெல்லாம் கேட்
டுத்தான் பகவானாகிய ஸ்ரீ கந்தபிரா னவர்கள்மீதுள்ள கருணைவசத்தினு
லிப்போது திருச்செந்தூருக் கெழுந்தருளி யிருக்கின்றார். மேலும்
தேவரீரத் தூதனை யோர் பூகமென்று கருதுகின்றீர். (67½) மகா
பலசாலியான அவ்வீரபாகு கணங்களில் ஸ்ரீ நந்திகேசுவரனிலும் மேற்
பட்டவர். (68) அம்மகாவீரனை நீர் நேரிலே நன்றாய்ப்பார்த்து மவரை

யறியவில்லையல்லவோ! தவிரவும் கேளீர்! அசுரோசவரா! ஸ்ரீ பரமேச
வரானுமகாருளப்பட்ட தூற்றெட்டுயுககாலத்தினுளுமிப்போது செ
ன்றுவிட்டது. (69½) மேலுமப்போ தவருமக்கு முடிவில் அவருடைய சக்
தியினால் மரணமென்று திருவாக்கருளியிருக்கின்றார். (70) மிகுந்த சு
ந்தரத் திருமேனியுடைய ஸ்ரீ குமாஸ்வாமியானவர் சக்தியை (வேல்)
த்தரித்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஓ! கோ! அஸாத்
தியமானவையெல்லாம் முடிக்கலுற்ற ஸ்ரீ மகாதேவன் மாயையை யா
னறியேன். (71) ஓ! அண்ணா! உமக்கேதிப்போதிப்பேர்கொத்த மிகுந்த
கெடுதற்புத்திதோன்றி யிருக்கின்றது. இனிமேலாவது சிறைமீதிருக்
கும் தேவர்களைவிட்டு (72) பயமன்றியில் ஸ்ரீ ஷண்முகன்சன்னிதிக்கு
ச்சென்றவரைப் பலதடவை வந்தனித்தவரது புத்திமதிக்கேட்கேட்டு
இந்நேரத்தியான வுமது பட்டணத்திலிருந்து வேண்டிய ஸுகங்களை ய
னுபவித்து வாழ்வீர்” என்றனன். (73) அவன திவ்வாறு வசனங்களை
க் கேட்டஸூரவரசன் மிகக் கோபத்தோடு துடிக்க விளங்கிய
வனாகிய யங்கமெல்லாம் வியர்வை பெருகி நனையலுற்று இரத்தவிழி
களைச்சுழற்றிக்கொண்டு வசனமுரைத்ததாவது:— (74½) “அடா! மூ
டா! நீநம்கிட்ட வெட்கம்கெட்டென்ன வார்த்தையுரைத்திட்டாய்! (75)
யாவனோ ஓர் வாஷிபனையும் பூதங்களையு முயர்த்தி யுயர்த்திப் பேசுகின்
றாய்; மேலும் ஓ! கோ! கோ! அடா! தூர்புத்திகொண்டவனே! ஜயந்த
ன் முதலியவர்களை விடுவித்தவனிடத்துப் போய் கும்பிட்டு நின் றவன்
புத்தியையும் கேட்டுப்பிழைக்கச் சொன்னாயல்லவா! (76½) அடா! த
விரவும் தூற்றெட்டு யுகங்களின் முடிவில் சீக்கிரமாக நமக்குச் சக்தியி
னால் மரணம் கிடைப்பதான வபாயமும் நேரிடுமென்று பொய்மொழியு
ரைத்தாயல்லவா! ஆ! ஆ! மிகவும் கஷ்டம். (77½) அடா! நீ மாயையா
விப்படிப் பிதற்றுகின்றாயா? அல்லது நீ வேறு யாவனாவதா? அல்லது
னக்குப் புத்திக்கேடா? (78) இல்லாவிடி லசுரோசவரனுக்குள்ள விரிய
மிழக்கப்பட்டதா? அல்லது நமக்கு ஸ்ரீ பரமேசவரனால் கிடைத்த வர
னை நீ யிப்போதறியவில்லையா? (79) நல்லது! இப்போது நீ நம்மண்
டையைவிட்டு டெங்காகிலும் சடிதியிற் சென்றுவிடு” என்று மிகுந்த கர்

வத்தோ டொக்கப்பட்ட வச்சூரன் வசனத்தைக் கேட்டப்போது சிங்க
முகன் (80) “ஓ! கோ! நம்மாலுரைக்கப்பட்ட வனுக்லவசனங்களை யி
ம்முட்புத்திக்காரன் கேட்கின்றானில்லை. வினோதமான வார்த்தைகளா
ன லெடுத்துக்கொள்ளுகின்றான். ஆகையாலினி யிவனுக்குத்தக்க வ
சனங்களை யுரைப்போமாக” வென்றுமனமதில் நிச்சயித்துக்கொண்டு
கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே! அப்போதவன் வசனமுரைத்ததா
வது:— (81) “ஓ! அசுரோசுவரா! என்னிடத்தனேகவித ஆயுதங்களி
ருக்கின்றன. தேவரீராக்கினையின்படி யானிப்போதே சென்று அப்பா
லனையும் பூதங்களையும் நிச்சயமாக வென்றுவிட்டுத் தேவரீர் சன்னிதி
க்குத் திரும்பி வருகின்றேன்.” என்று நடுநடுங்கலுற்ற தேவக்கூட்டங்
களாகிய யானைக்கூட்டங்களுக்குச் சிங்கம்போன்றவனுன பயங்கரனாகிய
வச் சிங்கமுக னுரைக்கலானான். (82)

ஆறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

விரமாகேந்திரகாண்டம் எ—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பின்புசூரபத்துமன் சிங்கமுகனதுவசனத் தைக்கேட்டதன் பே
ரில்மிகச்சந்தோஷங்கொண்டப்போதவனைநோக்கியுற்சாகத் துடன்வார்த்
தையுரைத்ததாவது:— (1) “ஓ! தம்பி! நீயிங்குண்மையில் நம்மன
தைப்பரிசோதிப்பதற்காகவே யிவ்வாறுரைத்திட்டாய். நல்லது! கேவ
லமோர்வாலிபனைக்குறித்து நீசெல்வதுமிகவுமனுசிடம். (2) அவனொரு
க்காலிங்குவருவானாகி லப்போதுந்தனைச் சீக்கரத்திலழைப் பிக்கின்றோ
ம். ஆகையாலிப்போது நீயுனதுவிடுதிக்குச் செல்வாயாக” வெனவுரைத்
தவனையனுப்பிவிட்டு (3) கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! அவ்னெ
ல்லோர் களுடனுமந்தப்புரம்சென்றனன்.

பிறகு ஸ்ரீ ஆறுமுகப்பிரானு மவ்விரவு சென்றதின்மேற் காலையி
லெழுந்து (4) பலபல விரத்தினங்களாற் சோபிக்கலுற்ற சிங்காதன

த்தின்மீ தெழுந்தருளி பிரம்மன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய ஸகல தேவர்களாலும் சுற்றிலும் ஸேவிக்கப்பட்டவராக (5) இலக்ஷத்தொன்பது பூதஸேனாதிபதிகளாற் சூழப்பட்டவராகி வீரபாகுவை நோக்கித் துரிதத்தில் திருவாக்கருளியதாவது:— (6) “கேளாய்! வீரபாகு! யுத்தத்துக்குச் செல்வதற்காக நீ யிப்போது துரிதத்தி் விரதத்தைத் தரு விப்பா” பென, வீரபாகுவு மவரது திருவசனங் கேட்டதன்பேரில் மிகவும் தொனாகொண்டவராகி (7) வாயுதேவனிடத் தங்ஙனமே ஸ்ரீ கந்தபிரானது திருவாக்கின்படி யப்போதுணாக்க, உடனேவாயுயும் மிகவு ம் ஜுவலிக்கலுற்ற விரதத்தைக் கொண்டுவந்து (8) ஸ்ரீ ஷண்முகன் திருச்சன்னிதியில்நிறுத்த, பிறகுஸ்ரீகுஹபிரானும் இரதம்வந்து நிற்ப தை வீரபாகு முகமாய்க் கேட்டதன்பேரில் (9) சிங்காதனத் தினின் றிறங்கி யோர்க்குணத்துக்குள் ளிரதத்தின் மீதெழுந்தருளினர். பின்பு தாரகனைவதைத்த அப்பிரபுவானவர் விஷ்ணு, பிரம்மன் முதலியதேவர்களை யவரவர் வாகனத்தின் மீதேறும்படி கட்டளையிட்டருளினர். (10½) அதன்மேலவ் வெல்லோர்களு மவரது கட்டளையின்படி வாகனங்கள் மீது ட்கார்ந்தனர். (12) பிரம்மனன்னத்தின்மீதும், விஷ்ணு கருடன்மீதும், இந்திரன் வீமானத்தின்மீதும், படைத்தலைவரெல்லாம் சுந்தரமானவிரதங் கள்மீது முட்கார்ந்தனர். (13) இரண்டாயிரம் வாகினி பூதஸேனைகளும் பிரயாணப்பட்டன. அங்குதேவ தூதுபிகள் மிகுதியாக முழக்கப்பட்டன. (14) அதேவிதமாக ஜல்லரி, காஹளம், மட்டு, டிண்டிமம், படஹம் முதலிய வாத்தியங்களெல்லா மூழிகாலக்கடலின் மிகுந்த வோசை க்கு மேற்கொண்டதாக முழங்கலாயின; (15) விபஞ்சி, பரிவாதினி, வல்லகி, உருத்திரம் முதலிய பற்பலவிதவினைவாத்தியங்கள் வாசிக்கப்பட்டன; சங்கம், கொம்பு, சின்னம் இவை முதலிய வாத்தியங்களெல்லாம் கொஷிக்கப் பட்டன. இனிமையான ஸ்வரங்களையுடைய (16) சின்னா ர்கள், கந்தர்வர்கள், ஸித்தர்கள், வித்தியாதார்கள், உரகர்கள், இவரெல் லாமப்போது ஸ்ரீ தேவசேனாபதியாகிய தேவனது வீராவளிகளை யெடு த்துப்பாடினார்கள். (17) அங்கு கற்பகவிருக்ஷமலர்களின் மாரி மிகு தியாகப் பொழியலுற்றது. மேலும் நாரதர் தும்புரு இவ்விருவர்களு ம் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய புதல்வனது பக்கங்களில் நின்று அப்பிரபுவி னுடைய விருதாவளிகளை ஆர்ப்பாடம் செய்தார்கள். (18½) அப்போ தெல்லோர்களும் புறப்பட்டு மிகுந்த வட்டகாசங்களுடன் கடற்கரைக் குச் சென்றபோது (19) தேர்கள், குதிரைகள், சைனியங்கள் இவை களது கால்களால் கிளப்பிவிடப்பட்ட புழுதிகளெங்கும் பரவி கடலிற் றேர, பிறக்கடல் முழுதும் சேறாகி, (20) அதன்மீது சைனியங்கள்

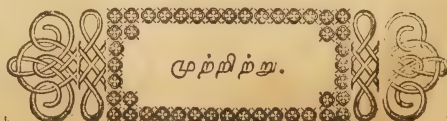
நடந்துசெல்லுநையி லதுகாயலாகி யங்கும் புழுதிகள் கிளம்பலுற்றன. ஸ்ரீ ஷண்முகனின்விதமாகச் சேனையோடு சமுத்திரத்தைக்கடந்து (21) வீரமாகெந்திரபுரத்தின் வடவாசலை யடுத்தவிடத்தை யடையும்போதே பிரம்மன், விஷ்ணு இருவர்களும் துரிதமாக (22) பிரபுசன்னிதியில் தண்டம்போல் பூமியில் விழுந்து தண்டனிட்டெழுந்து வணக்கத்தோடு நின்று அக்கந்தனுக் கறிவித்துக்கொண்டதாவது:— “ஓ! அடியார்களுக்கபயமளிக்கின்ற தேவாதேவா! ஜயாவிஜயீபவா! (23) ஓசுவாமி! ஓ பிரபுவே! அம்மகா பாதகனுடைய பட்டணத்துக்குள் தேவரீர் விஜயமாவது தகுதியல்ல. இங்கிருந்தே யிவ்விடத்துக்கு வரலாகின்ற வப்பாதகனைக் கொல்வீராக” (24) என, இவ்வாறுகத் தேவர்களால் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டவத் தேவசேனாபதியானவ ரப்போது விசுவகருமனை நோக்கி “இப்போதோர் நொடிக்குள் நமக்கோர் பட்டணத்தை யமைத்திவராயாக” (25) வென, அதுகேட்டு விசுவகருமனும் அனேக மண்டபங்களோடு கூடியதும், மிகுந்த கோபுரங்களால் விளங்கியதும் (26) பலவினோதங்களோடு கூடியதும், மத்தியில் ஸ்ரீ கந்தபிரானது சுந்தரத்திருமானிகையா லலங்கரிக்கப்பட்டதும் பலபல வீதிகளிலுள்ள தெருக்களின் வரிசைகளாற் சூழப்பட்டதும் மிக நேர்த்தியானதுமான (27) மதிக்கத்தகாத ஹேமத்தினு (தங்கம்) லமைக்கப்பட்டதால் ஹேமகூடமென்று பெயர்கொண்ட வாச்சரியகரமான பட்டணத்தை யமைத்தனன். பிறகவன் தனது மாயாசக்தியினு லப்பட்டண மவ்வாறாக வமைக்கப்படலானதை யப்பிரபுவக் கறிவிக்க, (28) ஸ்ரீ கந்தபிரானு ம்நகரத்தைத் திருக்கண்ணுற்று அச்சில்பியையும் மெச்சித்தமது திருமானிகை வாசலுக்கருளி யிரதத்தினின் றிறங்கலுற்றனர். (29) அப்போது தூற்றெட்டு சேனாதிபதிகளி லொவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியே விடுதி யேற்படித்தினார். ஓ! செளனகாதி முனிவர்களே! அவர்களின் பெயர்களை யெடுத்துவைக்கின்றேன் கேட்பீர்களாக; (30) சுப்பிரன், மேகமாஸி, சுவேதசீர்ஷகரன், பலவானான கபாலி, பெயரில்லாதவன் (31) சிந்திராங்கன், ஜுவாலதாலு, வஜ்ஜிரன், பீமன், உக்கிரன், உக்கிரேபன், பிப்பலன், நந்திசேனன், பிரம்மஜன், (32) பிரம்மஸேனன், பத்துமகன், கராளன், தண்டன், பத்திரகன், பரிகநேமி, மகானாகிய ஹுதவகன், பலவானான புஷ்பதந்தன், ருத்திரகன், அரஹன், மதிஜித், கேதுகாலி, வக்திரன், பிரம்மகேசகன், (34) நதீபதி, கலிங்கன், கோரன், அச்சுதன், பலன், சாந்தன், சித்திரசேனன், பூரி, ஸுசீலகன், (35) மாஜயன், மானவான், ஸிம்மன், உத்தரஸிம்மகன், உபதிஷ்டன், ஜயேசன், மத்தகன், மதங்ககன், (36) சண்டி, மகாபலன், சேதன், நீலபத்திரன்,

ஸுபாஹுகன், அண்டாபரணசங்கன், காகபாதன், பிங்களன், (37) ஸ
மாயன், மாயன், நிகும்பன், கும்பன், சங்கன், பாலகன், விசீகன், சுத்து
ருதாலு, (38) புத்திசாலியான ஹயக்கிரீவன், அபுதாசூன், ஸஹஸ்ரபா
கு, அநந்தன் (39) வாமன், மங்களகேசன், மகானாகிய சோமன், வஜ்
ஜிரமாலி, சண்டன், பவிஷ்டனான அச்சமுகன், (40) சரபன், கிரந்த
ன், அந்தகன், கபந்தன், மேகவிஜயன், வித்துருமன், சாலிகன், பிருசன்,
(41) மகா வீரர்களான தண்டனும் வியாக்கிரனும், கொடியோனான கா
லபாசன், தசமுகன், குமுதன், பானு, (42) அத்திரி, அசுரகாலன், ஹ
ரிசேசன், இரிடபவுருவம்கொண்ட தநஞ்சயன், (43) புத்திசாலியா
ன சுசிமுகன், அநலகேசன், சுவத்திரன், மத்தன், உன்மத்தன், நந்தி, ம
னோபவன், (44) மிகுந்த பராக்கிரமங்கனையுடைய வாயுவேகன், ஸஹ
ஸ்ரபாக், பானுகம்பன், பதங்கன், சுத்தன், அனீகன், (45) சீதன், சு
நாதன், சுமாஸி, மாஸி, ஜுவாலாகேசன் ஆகிய நூற்றெட்டு சேனாதிப
திகளாகின்றார்கள். (46) பிறகு பிரம்மன், விஷ்ணுமுதலிய சகல தே
வர்களாலும் இலகூத்தொன்பது வீரர்களாலும், (முந்தி மீனுவருவம்கொ
ண்டிருந்த) சிரோஷ்டர்களான முனிவர்களாலும் (47) சிரோஷ்டமான
தோத்திரங்களால் துதிக்கப்பட்டவராகி ஸ்ரீபிரபுவானவர் தமது திருமா
ளிகைக்கருளி மிக வற்புதவுருவம்கொண்ட சிறந்த சிங்காதனத்தில் வி
ஜயம் செய்தனர். (48)

அச்சமயத்தில் தேவரிஷியான ஸ்ரீ நாரதமுனிவர் துரிதமாகச்
சூரனிடம் வந்து “கேளீர்! சூரபத்துமா! உங்களுக்குக் குருவாகிய சுக்
கிராசாரிய டொமக்கு மிகுந்த பிராணசினேகிதராகின்றார். (49) ஓ! அசு
ரோசவரா! இப்போது கந்தனிக்கு யுத்தத்துக்காக வந்திருக்கின்றார்.
அதையும்க்குச் சொல்வதற்காகவே யாமிங்கு வந்தோம். ஆகையால்
நீர் கொஞ்சமேனு மஞ்சாமல் யுத்தம்செய்யலாவீர். (50) யாமுமக்கு
ஜயமுண்டாக வேண்டுமென்று அரும்பவம்செய்கின்றோம்.” என்று
ரைத்துவிட்டு நாரதர் திரும்பிச் சென்றனர். கேளீர்! செளனகாதி மு
னிவர்களே! (51) சூரனுமவசனம் கேட்டு மிகுந்த கோபாவேசங்
கொண்டவனாகி “இதிலென்னப் பிரயாஸை” யென்று சொல்லி கோ
ரன், அகோரனென்ற இருவர்களையும் நோக்கி (52) “அடா! நீங்களி
ருவரும் போய்ச் சீக்கிரத்தில் சமுத்திரராஜனை நம்மண்டைக்குக் கொண்
டுவாருங்க” ளென, அவர்களங்ஙனமே யோர்கூணத்திலிட்டுவந்ததின
பேரில் (53) சூரன் சமுத்திரராஜனைப்பார்த்து “அடா சமுத்திரா! ஓ!
கோகோ! நீ யச்சிறுவனோடுகூட பூதங்களை யு மிங்கேன்விடலாகுமா?”

(54) என, அதுகேட்டு ஸமுத்திரராஜன் “ஓ! அசுரோசுவரா! அப்பூத சேனைகளின் கால்புழுதிகளால் யான் தூர்ந்து காய்ந்துவிட்டபடியால் தேவதேவேசுவரானுகிய விப்பாலகுமாரனைத் தடைசெய்தத் திறமையற்றேனாயினேன்” என, சூரனுமவ்வசனங்கேட்டு (56) கேளீர்! முனிவர்களே! ஸ்ரீ ஷண்முகனைக் குறித்துள்ளத்தில் மிகுந்த கோபங்கொண்டனன். அச்சமயத்தில் தூதர்கள் ஸகல ஸங்கதிகளையு மறிந்தவனண்டைக் கோடிவந்து (57) சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்த சூரபத்துமனை நோக்கி வசனமுரைத்ததாவது:—“ஓ!ராஜனே! யாங்கள்மிகுந்த ஜாக்கிரதையோடு எல்லாஸங்கதிகளையும் பார்த்துவந்தோம். (58) கந்தன் பூதசேனைகளோடுகூடக் கடலையும் கடந்திங்குவந்துவிட்டனர். பார்ப்பதற்கிரமணியமான விலங்காபுரியானது வீரபாகுவாலழிக்கப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்துக்கொண்டு (59) கேளீர்! அசுரோசுவரா! இப்போது தேவரீர் பட்டணத்திய வடபாகத்தில் பலபல வாச்சரியங்களோடுகூடிய சிறந்த மற்றோர் நகரத்தையமைத்துக்கொண்டு (60) அத்தேவேசனான பாலகுமாரன் பிரம்மன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலியவர்களால்லே விக்கப்பெற்றவராகி யிப்போது தேவரீரோடு போர்புரிவதற்குச் சன்னத்தமாயிருக்கின்றார்.” (61) என, கேளீர்! முனிவர்களே! சூரபத்துமன், தூதரிவ்வாறாக வுரைத்தவசனத்தைக் கேட்டதில் கோபாக்கினியால் மிகவும் பற்றியெரிகின்றவன்போல் காணப்பட்டவனாகி (62) தூதர்களைக்கொண்டு தனது மைந்தனை பானுகோபனை யழைப்பித்தனன். பானுகோபனும் பல வாலிபர்களாற் சூழப்பட்டவனாகித் துரிதமாக (63) விரதத்தின்மீதேறிக்கொண்டு சூரனதாண்மனை வாசலுக்குவந்து சடிதியிவிரதத்தை விட்டிறங்கிச் சூரன்முன்னிலைக்குவந்து (64) அஸுரோசுவரனும் மகா பலவானுமான தந்தையை வந்தனிக்க, சூரனுமங்குவந்து நின்ற மைந்தனைநோக்கி ஸங்கதிகளையுரைத்தனன். (65) அது கேட்டு பானுகோபனப்போதுரைத்ததாவது:— “ஓ! தந்தாய்! யானிப்போதேசென்று இவ்வெல்லோர்களையு மோர் நொடியில் வென்று(66) ஸகல ஸேனைகளோடு மச்சிறுவனைக்கட்டித் தேவரீர் முன்பாகக் கொண்டு வருகின்றேன்” என, சூரபத்துமன் மைந்தனாலவ்வாறுரைக்கப்பட்டதில் (67) மிகவும் ஸந்துஷ்டிகொண்டவனாகி யவ்வசுரோசுவரனவனை உயுத்தம் செய்வதற் கனுப்பலாயினன். (68)

வீரமாகேந்திரகாண்டம்

முற்றிற்று.

சரவணப் பவன் துணை.

உயுத்தகாண்டம்.

முதலாவது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

திருவாறுமுகங்களுந் திரண்டுநீண்ட பன்
னிருகையு மமாமலமோய்ந்த மூவறு
கருணையங்கண்களுங் கலாபமுங்—கதிர்
உருவமுமுடைய நன்குகளை யுள்குவாம்.

பிறகு பானுகோபனதேகூணத்தி விரதமேறித் தன்விடுதிசெ
ன்று வஜ்ஜிரம்போல் வலிமைகொண்ட கவசம்பூண்டு (1) அம்புராத்தா
ணியால் ரமணியமான முதுகையுடையவனாகவும், கைதனிற்பற்றிய கத்
தியினால் விளங்கியவனாகவும், பதனிட்ட தோலினு லமைத்த விரற்கூடு
களாலழகிய கைவிரல்களைக் கொண்டவனாகவும், (2) மணிக்கட்டுக்கு
மேற்பட்ட கைகள்மீதணியப்பட்ட வுடும்புத்தோற் கவசத்தினால் நேர்த்
தியானவனும், ஆயிரத்தெட்டுமாற்றுருக்குத் தங்கஜரிகையால் விளங்கிய
பீதாம்பரத்தையுடத்தியவனாகவும், (3) விரப்பட்டயத்தாலும் பற்பல
வித வாபரணங்களாலு மலங்கரிக்கப்பட்டவனாகவும், தும்பைமலர்மா
லை யணிந்ததால் மிகுந்த சுந்தரமுள்ளவனாகவும், (4) மிகுந்த ஸம்
மோஹனஸ்திரங்களைத் தரித்தவனாகவும், இடுப்புதனிற் கட்டிய கைக்க
த்தியால் விளங்கியவனாகவும், முப்பதினாயிரம் குதிகைகள் கட்டப்பெற்
ற வுன்னதமான விரதத்தின்கண் வீற்றிருந்தவனாகவும், (5) குடைகள்
சாமரங்கள், கெண்டிகள், காளாஞ்சிகள் இவைகளைக் கைப்பற்றியவர்க
ளாலும், வெற்றிலைப்பெட்டிகளைக் கைக்கொண்டவர்களாலும், இன்னு
ம் மற்றனேகர்களாலும் ஸேவிக்கப்பட்டவனாகவும், (6) கத்தி கேடய
ங்களைத் தரித்த கொடியர்களான பலவசுரர்களா லருகினிற் சூழப்பெற்
றவனாகவும், நிறைந்து வெளிப்பிதிங்கிய பல வஸ்திரங்களாற் சுமத்தப்
பெற்ற கோடி கோடி யிரதங்களாற் பின்றுடரப்பெற்றவனாகவு (7)

முடித்தத்துக்காகப் புறப்பட்டனன். பெருமைதங்கிய வச்சூரன் மகன் புறப்படும்போதே மிகுந்த பயங்கரமும் பராக்கிரமங்களும் பொருந்திய வனேகம் படைத்தலைவர்களும் வெளிச்சிளம்பினார்கள். (8) அவர்களோவென்றால்:—அன்னியர்களால் ஜயிக்கமானாத விஜயன், மகாபலிஷ்டர்களான நேமிமாயன், முஸலி, கண்டகன், கரன், மகாபராக்கிரமசாலியான மூர்க்கன், (9) தசமுகன், முனிலாவன், மகாபலன், பிசண்டன், சண்டன், அஜமுகன், மகிஷன், உக்கிரபாகுகன், (10) விஷ்ணுஸேநன், விமோகன், விஜயஸேநன், லோமகன், மது, உச்சிஷ்டன், சசிஜித், சுசிவகந்திரன், (11) சனி, சூன்னியகேது, அஸுரஸேனன் முதலியவர்களே. அதேவிதமாக இலக்ஷம் வாகினி சங்கியைகொண்ட வசூர்களும்கூட, (12) அதேசங்கியைகொண்ட விரதகஜதுரகங்களும் துரிதமாகப் புறப்பட்டன. அப்போது மட்டு, தூந்துபி முதலிய வாத்தியங்களினொலிகளும், (13) குதிகைகளின் கனைத்தல்களும், யானைகளின் பிளிறுதல்களும், இரதசக்கிரங்களின் க்ரீங்காரவோசைகளும், யானைமணிகளது நாதங்களும், (14) குதிகைகளது கழுத்தினிற்கட்டிய சநங்கைகளின் கிலுகிலுவொலிகளும், லேஸைகளின் கூக்குரல்களும் சமுத்திரத்தின் பேரோசைக்கும் மேற்கொண்டதாயின. அப்போதுண்டான புழுதிகள் சூரியனண்டையிற் சூழ்ந்ததோடு (15) எல்லாத்திசைகளிலும் மிகுதியாகச் சூழ்ந்து பரவலாயிற்று. (15½) கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே! அப்போதப்பானுகோபனும் சவலிக்கலுற்ற பல கட்டியக்காரர்களா லருகினிற் சூழப்பட்டு விராவளி விருதாவளிகளெல்லாம் கம்பீரத்துவனியோடு முறைகூறப்பெற்றவனாகிப் பிரளயகால சமுத்திரம் கரைபுரண்டு வருவதுபோன்ற செனைகளோடு செல்லலுற்றனன். (17) கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே! அப்போது பிரம்மன் மைந்தரான தேவமுனிவராகிய நாரதரிவற்றையெல்லா மறிந்துகொண்டு ஸூரியனை வெற்றிபெற்ற பராக்கிரமம்கொண்ட பானுகோப னுயுத்தத்திற்காகப் புறப்பட்டு விட்டசெய்தியை யுரைப்பதற்காகத் தேவக்கூட்டங்களாற் சூழப்பெற்ற ஸ்ரீ பார்வதீதேவியி னருமைத்திருமகனான முருகப்பிரானென திரிற்சென்றனர். (18)

முதலாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் 2—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

நாரதமாமுனிவர் வந்தவுடன் ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியனை மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு வந்தனிக்துச் சிறந்த துதிகளால் தோத்திரம்பண்ணி நின் றப்போது வசனம்கூறியதாவது:—(1) “ஓ! சுவாம்! தேவேசா! தேவரீரொல்லாவற்றையு மறிந்தவராயினும் ஓர் கூணநேரம் தயவுசெய்து நானிப்போ தறிவித்துக்கொள்வதைக் கேட்டருளவேண்டும். (2) தேவரீரிங்கு விஜயமாகியிருப்பதை வலிமைகொண்ட சூரபத்துமனநிந்தவனாகி யினமையிலே சூரியனைச் சயித்தோனென்று பெயர்போன பானுகோபனென்ற தனது மைந்தனைத் தேவரீரோடு யுத்தமாடுவதற்கனுப்ப, (3½) மகா மாயாவியும், மிக மயங்கவடிப்போனுமான வம்மைந்தனும் புறப்பட்டுவிட்டான். (4) அவன் பிரம்மன், விஷ்ணு, இயமன், வருணன் இவர்களையெல்லா முயுத்தத்தில்தென்று அவர்களது மற்றவாயுதங்களை விட்டுப் பிரம்மனுடைய பிரம்மாஸ்திரம், விஷ்ணுவின் சக்கிரம், வருணன் பாசம், இயமனது காலதண்டம் இவைகளையெல்லாம் வலிமையாற் பறித்துக் கொண்டனன். (5½) அப்பேர்க்கொத்த பாதகனை ஸ்ரீ பரமேசுவர னுக்கினையின்படி தேவரீரோ வெற்றிபெறுவது தகுதியாகு” (6) மென, ஸ்ரீ பிரபுவ மவ்வசனத்தைக்கேட்டு மமாமலர்வதனத்தின்கண் மந்தஹாஸம் கொண்டவராகி “ஓ! முனிவரோ! சரபத்தோடு சிங்கமும், சிங்கத்தோடு யானையும், (7) புலியோடு நரியுமெதிர்க்கவருவதுபோலவன்நம்மண்டைக்கு வருகின்ற”னென்றுரைத்துவிட்டுச் சீக்கிரத்திலக்கந்தபிரான் பக்கத்தில் நின்ற மகா பலசாலியான வெரப்பற்ற பராக்கிரமம் கொண்ட மிகுந்த காம்பிரியமுடைய வீரபாகுவை நோக்கி “ஓ! வீரபாகுவே! நீ யிப்போதுடனே மகா வீரர்களான விலகூத்தெட்டு வீரர்களுடனுமாயிரம் வாகினி சைனியங்களுடனும் சிறப்புற்றவனாக வித்தூர்புத்திக்கார வசுரனுடைய பட்டணத்துக்கே சென் (10) தை யரணிப்பாக முற்றுகை பேரட்டுக் கோட்டையைத் துரித்தத்திவிடத் துத்தள்ளி மகா பயங்கரமாக வுயுத்தத்தை நடத்தியவ் வசுராதமர்களையும் நமதாக்கினையின்படி வெற்றிகொண்டு நம்மிடம் திரும்பிவருவாயாக” (11½) வென, கேளீர்! பிராம்மணைத்தமர்களை! வீரபாகுவு மப்போ திவ்வானாகப் பிரபுவால் திட்டமிடப்பட்டவுடன் (12) புறப்பட்டுச் செல்வதெப்படி யென்றால்:— மகா பயங்கரமுள்ளவரும் ஸகல வீரல

கூணங்களும் பொருந்தியமைந்தவரும் காதுகளிற் குண்டலம்பூண்டவரும் இடுப்புக்களிற் கொண்ட தங்க அனாஞானினால் விளங்கியவரும், (13) உயர்ந்த பத்துமாகத்தின் மிகுந்த சோபையா வழகியமோதிரங்களால் விளங்கிய விரல்களையுடையவரும், ஹாரம், கங்கணம், தோள்வளை, கிரீடம் இவைகளினொளியால் விளங்கலுற்றவரும், (14) இயமன்காலதண்டத்தைக்கொண்டதுபோல லோர் மகா பெரியதாயுத்தைக் கைதனிற் பற்றியவரும், மிகுந்த பாணங்களால் நிறைந்த வம்புராத் தூணிகளை யிருபின் பாரிசங்களிலும் கட்டியவரும், (15) ஸ்ரீ சங்கரன் பிராகமென்ற தனுசைப்பற்றியதுபோல் மிகவும் பெரியதான வில்லைத்தரித்தவரும், கத்தி, ஈட்டி, கைக்கத்தி, பட்டாக்கத்தி, தோமரம் முதலிய பல வாயுதங்களால் விளங்கியவரும், (16) மேருகிரி மந்தாகிரி கைலாகிரிகள் போன்ற மகாவுன்னதமான விரதத்தின்மீது வீற்றிருந்தவரும், சங்கம், காகளம், நிலஸாணம், படகம் முதலிய வாத்தியங்கள் மிக வாடம்பரத்தோ டொலிக் கப்பெற்றவரும், (17) பிரகாசமாக விளங்கிய விசிரப்படலுற்ற வெண்சாமரச் சோபையினு லலங்கரிக்கப் பெற்றவரும், ஓர் மலையானது அடர்ந்து வளர்ந்த மிகுந்த வாழைத்தோட்டத்தோடு விளங்குவதுபோல் மேகங்களைச் சிலைகளாற் றொட்டலுற்ற பல துவலங்களால் விளங்கியவரும், (18½) பூர்ணிமைச் சந்திரனது மிகுந்த சோபையைக்கொண்ட முத்துக்குடைகள் பிடிக்கப்பெற்றவரும், (19) வீணை, புல்லாங்குழல், மிருதங்கம் முதலியவற்றைக் கொண்டவர்களால் சூழப்பட்ட பாரிசபூமியையுடையவரும், தமது நேர்த்தியான பற்பல குணதிசயங்களை யெடுத்து முறைகூறலுற்ற பல கட்டியக்காரர்களால் சூழப்பட்டவரு மாகப்புறப்பட்டுச் செல்லலுற்றனர். (20) அப்போது மகா பராக்கிரமத்தையுடைய வீரர்களும் படைத்தலைவர்களும் வீரபாகு இவ்வாறாகப் பிரயாணப்படுவதைக் கேட்டுத் தாங்களு மிரதங்கள்மீதேறிப் பிரயாணப்பட்டார்கள். (21) ஆயிரம்வாகினிகூதசேனைக் கூட்டங்களுமப்போது புறப்பட்டன. சேனைகள், குதினாகள், இரதங்கள், வாத்தியங்கள் முதலியவற்றி னோசைகளும் காலடிப்புழுதிகளும் (22) இவ்வீரபாகு பிரயாணப்படலானதைச் சுருக்கினிலறிவிக்கச் செல்வதுபோல் முந்திப்பட்டணத்தி லெட்டிப்பரவலாயிற்று. படைகளிற் சில ரொருவரோடொருவர் கொம்மானமிட்டு வட்டமாகச் சூழ்ந்து கிளம்பிக்கிளம்பி குதித்துக்கொண்டு வேத

மாயோடி. (23) யிவ்வண்ணம் முந்திச்சென்றப் பட்டணத்திய வாசற் படியில் நிறைந்துநின் றடைத்துக்கொண்டார்கள். (24) பிற்பாடு கே ளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! இச்சங்கதியைப் பானுகோபன் முந்தியே கேள்வியுற்று “இதோ இவனையோர் நொடியிற் கட்டி யிறுக்கி யசுரக் ளாற் சூழப்பட்டவராகிச் சூரராஜனண்டைக்கு யாம் சத்தியமாகக் கொ ண்டு சேர்க்கின்றோ” மென்றுரைத்து மிகுந்த கோபாவேசம் கொண்ட வனாகி (25½) மகா ஆரவாரசத்தங்களோடு கூடிய வசுரர்களுடன் துரி தமாகப் பட்டணத்தினின்று புறப்பட்டனன். (26) பிறகசுரர்கள் பூத சேனையைப் பார்த்தபோது “ஓ! இவர்கள் முந்தி நம்மாற் பார்க்கப்பட்ட வர்கள்தான்! இவர்களை வெல்வதிற் கடினம் யாது?” என்ஹெண்ணி யெக்களித்தார்கள். (27) அதுகேட்டு பூதசேனையும் மகா பயங்கரமாக ச் சத்தமிட்டுக்கொண் டப்பாதகர்களை யெதிர்த்து மேலுக்குமேல் விழு ந்து சென்றார்கள். (28) அதன்மேல் கொடியர்களான வசுரொல்லோர் களும் பாணங்களையும் மற்ற வாயுதங்களையும் பூதசேனையினிம்து வரு ஷித்தார்கள். (29) ஓ! கோ! கேளீர்! முனிவர்களே! அப்போதச்சல் திரங்களாலடிபட்ட பூதப்படைகள் கல்லைகள் முறிந்து மிகவும் மூர்ச் சைகொண்டனர். (30) அதன்மேல் பூதங்கள் கோபம்கொண்டு யானை களால் யானைகளையும் குதிரைகளால் குதிரைகளையு மடித்துக்கொன்று, இ ரதங்களாலே பலரதங்களை (31) யுமுடைத்துமிசுந்தகோபத்தோடிவ்வாறு கவே யசுரர்களையே பிடித்துச்சுழற்றி யசுரர்கள்மீதடிக்க, அப்போதனே கர் மாண்டார்கள். (32) அதுகண்டு பானுகோபனது சேனைத்தலைவர்க ளிற் சிறந்தவனான அனலனென்றவ னிரதத்தைத்துரிதமாக விரட்டிக் கொண்டு பூதக்காட்டுக்குட் புகுந்து (33) வில்லை நானேறிட்டு பாண ங்களை வருஷிக்கலாயினன். (34)

இரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் 3—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பிறகு பூதசேனைகள் பயந்து நான்குதிக்குகளிலும் சிதறுண் டோடலுற்றன. அவ்வனலன் பாணங்களாலடியுண்ட சில பூதங்கள்

மூர்ச்சை கொண்டன. (1) அப்போதப் பூதப்படைகளுக்குத் தலைவனான பெருமைதங்கிய ஸிம்மனென்பவன் ஊழிகாலத்தில் பிராணிகளை மடிப்பதற்கியமன் காலதண்டத்தை யெடுப்பதுபோலோர்தண்டத்தைக் கைதனிலெடுத்துக்கொண்டு (2) எதிரியின் தேர்க்குதினைகளையடித்துக் கொன்றுவிட்டனன். உடனே யனலனும் “நாம்ப்போதிவனை ஜயிக்காவிட்டாவினி போர்முனையில் வில்லெடுப்பதேயில்லை”யென்றுசபதம்பண்ணிக்கொண்டவன்மீது சாங்களைச் சொரிந்தனன். (3½) அப்போது சிம்மனோவென்றால் அச்சரப்பிரவாக மத்தியில் விழுந்தெதிராக நீந்திச்சென் (4) மவன திரதத்தின்மீது சடித்தியிலேறி யவன்வில்லைப் பிடிங்கி யெறிந்துவிட; பிறகனலனும் மகா பயங்கரமான வோர்தண்டத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வெகு தொரையோடுகூட (5) வஜ்ஜிரம்போற் கெட்டியான ஸிம்மனது சரீரத்தின்மீதடிக்க, உடனேயவன் கடும்கிணம் கொண்டவனாகி யவ்வனன் மார்பினில் கைமுட்டியினால் தலென்றிடித்துத் (6) தனதோர் கையினாலே யவனதிருநால்களையும் வளைத்துப் பிடித்துக் கரகரவென்றுசுற்றித் தமைத்தடிக்க, அவனப்போது நூறு துணுக்குகளாயினன். (7) பின்பவன் செத்தவுடன் சண்டனென்ற வோரசரப்படைத்தலைவன் ஆயிரமாயிரங்களாகச் சாங்களை யவன்மீது சொரிந்துகொண்டு யானை சிங்கத்தோடு டெதிர்த்ததுபோல் துரிதமாகப் போர்முகத்தில் வந்தனன். (8) உடனே ஸிம்மனங்கு கிடக்கலானவிறந்துபோன வனலனது தண்டத்தைத் துரிதமாக வெடுத்துக்கிட்டத்தில் வந்தவச் சண்டன்மீது வேகத்தோட்டிக்க, (9) மகா பலவானான அவ்வசுரோசனும் தனது தண்டத்தைக் கைப்பற்றி யியமன்போலாக்கிரகம் கொண்டவனாகி யச்சிம்மன்மீது தடித்தனன். (10) இவ்விதமாக வொருவருக்கொருவர்தண்டங்களா லடித்துக்கொண்டதி லிருவரும் மூர்ச்சை கொண்டு பூமியில் விழுந்தனர். அதுகண்டு அசரப்படைத்தலைவனான மாயனும் பூதப்படைத்தலைவனான நீலனும் துரிதமாகவயுத்தகளத்தினுள் வந்ததில் நீலன் மாயன்மீது தனதுதண்டத்தை யெறிய, (12) வேகத்தோட்டியுண்ட வசுரன் கொஞ்சநேரம் மூர்ச்சையாகிக் கிடந்துவிட்டு, பிறகு தெளிந்தெழுந்து தனது சூலாயுதத்தை நீலன்மீது பிரயோகித்தனன். (13) உடனே பூதசேனாதிபதியான நீலனும்வவாறே சற்று மூர்ச்சையாகிக்கிடந்து பிறகு தெளிந்தெழுந்தவுடன் மிக வாக்கிரகத்தோடு நகயினாலவன் மார்பினிலைறந்து, (14) பிறகுடனே தனது கையாலவனதிருகைகளையும் பின்கட்டுமாறுகக் கட்டிப்பிடித்து மிகவும் கெட்டியான தனது பற்களாலவன் கழுத்தினிற் கடித்துப் பெருகிய விரத்தத்தை யு முறிஞ்சியவனைச் சாகச்செய்தான். பின்பு கேளீர்! செளனகாதிமுனிவ

களே! முந்தி மூர்ச்சையாகி விழுந்த மகாபலசாலிகளான சண்டன், ஸிம்மனிருவர்களு மெழுந்து (16) பிறகு தடிகளையெடுத்துத் தொருவனா யொருவாடித்துச் சண்டையிட்டுக்கொண்டதிலொவ்வொருவனும் மற்றவனடிப்பதைத் தன்தன் கோலினால் மறுத்து மறுத்துத் தம் தம்மைக் காத்துக்கொண்டார்கள். (17) ஒருவன் மற்றவன் தலையீதடிக்கக் கருதிக் காலைக்குறிப்பிடுவன் போலே மாற்றுவதை மற்றவன் சூதினால் நிந்துகொண்டந்த அடியினின்று தப்பித்துக்கொண்டனன். (18) இங்ஙனமிருக்கையில் மகா பலசாலியான ஸிம்மன் தன் கோலைச் சுழற்றித் துரிதமாக மற்றவன் தடியையடித்துத் தூள் தூளாக்கிவிட்டான். (19) இங்ஙனமாகச் சண்டன் தண்டமிழந்தவனாயினும் தடியைக்கொண்ட ஸிம்மனோடுகூடத் தனது கையாலே யடித்தடித்துச்சண்டையிட்டான். (20) அப்போது ஸிம்மன் வெகு கோபம் கொண்டவனாகித் தனது தண்டத் தினு லவன் கைமீதடிக்க வக்கையானது மரத்தினின்றோர் பெரியகளை முறிந்து விழுவதுபோலொடிந்து பூமியில் விழலுற்றது. (21) அதன் மேற் சண்டனும் மகா பயங்கரமான வக்கையை யெடுத்து மிகுந்த கர்ஜனையோடவன் மார்பினிலடிக்க, (22) அவனும் மகா கொடியோனான வப்பேர்க்கொத்த சண்டனைக் காலினாலுதைத்தான். கேளீர்! பிரம்ம னோத்தமர்களே! அதுகண்டு ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கலுற்ற தேவரொல் லோர்களு மப்போது வசனமுரைத்ததாவது:— (23) “ஓ! ஓ! ஸிம்மனே! இவ்வசரோத்தம னியமனைக்கூட ஜயித்தவனல்லவோ! ஆகையால் மகா பலவானும், மகா பாதகனுமான வித்தூரத்துமாவைத் தொலைத் துவிடல் வேண்டும்” (24) என, அப்பூதத்தலைவனும் தேவர்களின் வசனத்தைக் கேட்டவுடன் சிங்கம் யானையை யறைவதுபோ லோங்கிய வன் கன்னத்தின்மீ தோரறைவிட, (25) அசுரனவ்வறை தாங்காமல் நினைவுதப்பி மண்ணில் விழலுற்றனன். ஆ! ஆ! அப்போ தியமதூதர்கள் வன் பிராணனைக் கொண்டுபோவதற் கச்சங்கொள்ள (26) பிறகு ஸிம்மன் ஆக்கினைசெய்ததின்பேரில்தான் பிராணனைக் கொண்டுபோனார்கள். அவனின்விதமாக யமலோகம் சென்றபிறகு பெருமைபொருந்திய அஜ முகனென்றவ (27) னப்போது ஸிம்மனைக்குறிப்பிட்டு மகா ஆரவாரத் தோடு வெளிக்கிளம்ப, உடனே மகா பலவானான மதுயென்றவனவ்வாறு வருகின்றவனை யெதிர்த்துக்கொண்டான். (28) அப்போ தஜமுகனும் துரிதத்திலவன்மீதுமிகுந்தவம்புகளையெய்கையில் மதுவானவனவ்வம்புகளைச் சற்றேனும் பாராட்டாமல் முன்னிவிருந்த வோர்பெரியவா லமரத்தைப் (29) பிடுங்கிக்கொண்டுமிகுந்த சிங்கநாதத்தினால் பூமியை நடுநடுங்கச் செய்து சடிதியாக வுயரக்கிளம்பிப்படேலென்றவனதிர

தத்தின்மீது குதித்தனன். (30) அப்போதவ் வசுரனு மப்பெரும்சத் தத்தைக் கேட்டு மிகப்பயந்து கையிலிருந்த வில்லையும் நழுவவிட்டு தத் துக்கெட்டு தடிபோன்றவுடல் வடவடவென்று நடுக்கங்கொண்டான். (31) அப்போது மதுவும்வாறு பீதிக்கொண்ட வசுரனை நோக்கி “அடா! நீ சூராளியில்லாப் பயங்காளியாகின்றபடியா லிப்போதே திரும்பி யோட்டம்பிடித்துவிடு” (32) என்று கூறியவ னவ்வஜமுக்களை யிரதத்தி னின்றிறக்கவிட்டுத் தானுமாலமரத்தை யெறிந்துவிட்டுத் தன்கூடாரம் போகப்புறப்பட்டனன். (33) அவனிவ்வாறு செல்லுகையில் அசுரன் மிகுந்த துக்கத்தினால் பரவசம்கொண்டு “சீ! சீ! போர் முனையில் வலி மையோடெதிரியை வெல்லமுடியாத வெந்தன் ஜன்மமென்னஜன்மம்! (34) இப்படிக்கொத்தவன் பிழைத்திருப்பதைவிட சாவதே நல” மென்று மனதினில் யோஜித்துச் சண்டைசெய்வதாகவே தீர்மானித்துக் கொண்டு அவ்வசுரன் (35) ‘அடா! உன்னைஜயிக்காமல் யானிருப்பதில் லை’ யென்ற மிகுந்த கர்ஜனையோடு துரிதமாகமிகுதியான பாணங்களை வருஷித்துக்கொண்டவனை யதிவேகமாக வெதிர்த்தோடிவந்தான். (36) அதன்மேல் மகா வலிமைபொருந்திய மதுவும் திரும்பிவரலுற்ற அவ்வசுரனைக்கண்டு நகைத்து ஆயுதமேயின்றி கையினாலே யப்பாணங்களை யெல்லாம் பழுதாக்கிவிட்டு (37) இன்னுமடிக்கடி விடப்பட்ட பாணங்களை யு மவ்வாறே செய்து பிறகப்போது மிகுந்த கோபத்தினால் கையி னாலவனதிரதத்தை யவ்வசுரனோடுகூடச் செங்குத்தாக வெடுத்துச் சுழற்றிக் கடல்மீதெறிய, (38) அசுரனப்போதே துரிதமாகப் பூமியிற் குதித்துக் (39) கைமுட்டியாலவன்மார்பின்மீ தோங்கிக் குத்தினன். பிறகு மதுவும் பரிகாயுதம்போல் விளங்கலுற்ற தன் கையினாலே யவ்வசுரனை, (40) இந்திரன் வஜ்ஜிராயுதத்தினால் மலையையடித்ததுபோல றைய, இவ்விதமாக மகா பவிஷ்டர்களான அவ்விருவருமொருவனையொருவன் மயிரோடு மயிர்பிடித்தும் கையோடு கைகலந்தும் சண்டைசெய்ததில் (41) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அஜவக்திரன் மது இவ்விருவர்களும் மல்லர் முறைப்படி பூமியில் விழுந்து பிறகெழுந்து மிகுதியாக வுயுத்தம் செய்தார்கள். (42) இப்படியிருக்கையில் மதுவானவன் சண்டையிற் பூமியில் விழுந்தவன்போல் சூதாகத்தானே விழுந்து கொண்டெதிரியையும் தன்மீதேறவிட்டுத் தன்னிருகால்களாலு மவன் மார்பின்மீது செங்குத்தாக வுதைத்தவனை மேகமண்டலம்கிட்ட வெறி.

ந்தனன். (43) பிறகசுரன் கீழே விழுந்தவுடன் துரிதத்திலெழுந்து கிட்டவந்து மிகுந்த கோபத்தோடு மார்புதட்டிப் (44) பிறகுடனே மாயையால் மறைந்தவனாகி ஜுவலிக்கலுற்ற விஷ்ணு சக்கிரத்தைப் பிரயோகிக்க, அச்சக்கராயுதமு மெதிரியாயுதமற்றிருந்தது கண்டு உடனே திரும்பிவந்து, (45) கேளீர்! சொனகாதிமுனிவர்களே! தன்னை யெய்தவன் கழுத்தையேசுடிதியிலறுத்துத்தள்ளிச் சென்றுவிட்டது. மகாபல்வானான வஸுரன் தன்னுயுத்தத்தாலே சாவுண்டபோது (46) அப்போதஸுரப்படைத்தலைவர்களெல்லோர்களு மொன்றுகூடிச் சடிதியில் வந்து பூதப்படைகள்மீது மிகுதியான பாணவருஷங்களைக் கர்ஜனையோடு கூடிய கோடைமேகங்கள் பெரியதாரையாக மாரிபொழிவதுபோல் நான்கு வாக்குகளிலும் கனதியாகப் பொழிந்தார்கள். (47½) பிறகப் போதசுரப்படைகள் மிகப் பயந்திங்கு மங்குமோடலாகையில் (48) மிகுதியான விலகும் வீரர்களில் சந்துருக்களைத் தண்டிப்போன தண்டகனென்றவ னெண்டியாகவே சிறந்த மகாயுதங்களைக்கொண்டவனாகிச் சத்துருக்களையெதிர்த்து (49) வந்திடையன் மாடுகளையோட்டுவது போல்பாணங்களால்விரட்டி, அப்பாணவருஷங்களாலடிப்பட்டு அனேகமசுரர்கள் மாண்டார்கள். (50) சிலர் கால், கை, கவசம், மணிக்கட்டு முதலியவைகளை யிழந்தவர்களாகிச் செத்தவர்களபோல் பூமியில்விழுந்து கண்களை யிறுக மூடிக்கொண்டு கிடக்கலானார்கள். (51) அதேவிதமாகச் சிலர் காது, தோள், மூக்கு, முதலியவைகளை யிழந்தவர்களாகியோட்டம்பிடித்தார்கள். மேலுமப்போது கடலோசையொத்த மிகுந்த ஹாஹாகாரமுண்டாயிற்று. (52) அதுகண்டு பானுகோபன் மிகுந்த கோபாக்கினியால் ஜுவலிக்கலுற்றவனாகித் தனதுதடுகளை மடித்து மடித்துக் கடித்துக்கொண்டு வில்லைதேதோர்நொடிக்குள் நானேறிட்டு அவ்வசுரன் “ஓ! கோ! நாம் வீணி லசட்டையாயிருந்துவிட்ட (53½) தாவிரண்டாயிரம் வாகினி யசுரர்கள் மாண்டுவிட்டார்கள். (54) மற்றவர்களு முறுப்புகளிழந்த வுடம்போடு நடுநடுங்கி யோடிவிட்டார்களே! ஆயிரம் வாகினியசுர சேனைகள்தான் மிகுதியிருக்கின்றார்கள். (55) ஆகையால் நாமேசென்றிவனைச் சைனியங்களோடு யுத்தத்தில் நிச்சயமாகச் சயிக்கின்றோம்; இல்லையாகில் யாம் சூரன் குமாரனல்லர்” என,

வுரைத்து, போர் முன்னர் மிகப்பயங்கரானாகிய வப்பானுகோபன் (56)
 தன் சாரதியைத் தேரைத் துரிதமாயோட்டும்படி யுத்திரவிட்டு வில்லி
 ன் மத்தியில் முஷ்டியாற்பிடித்து நாணைமீட்டிக் கோடைகாலத்தில் மே
 கக்கூட்டங்கள் கர்ஜிப்பதுபோல் மிகுதியாகட் டங்கரவோசைபண்ணி
 யக்கொடியோன் பூதப்படைமீதுச் சரமாரிசொரிந்தான். (58) அப்
 போதப்படைகளும் மகா ஆரவார சத்தங்களால் பயங்கரர்களாகி மரங்
 கள், மலைகள், பெரிதான கற்பாறைகள், மிகவும் கொடியதான் வாயுதங்
 கள் இவைகளை (59) யெல்லாம் பானுகோபன் மீது துரிதத்திலெறிந்
 தார்கள். கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அவற்றையெல்லாம் ம
 கா பலவானான பானுகோபன் சடிதியில் (60) தீக்ஷணியமுள்ள கோ
 டி பாணங்களைக் கோபத்தோடுவிட்டுப் பொடிப்பொடியாக்கிப் பின்னு
 மவன் தனுசை மண்டலாகாரமாக வளைத்ததின்கண் ணனேககோடி பா
 ணங்களை யப்பூதப்படைமீது மிகவேகத்தோடு சந்தானிக்க (61½) அ
 வ்வாறவனால் விடப்பட்ட பாணங்கள் கருடன்னைப்போல் துரிதமாக
 (62) வெளிக்கிளம்பி பூதங்களின் கைகால் முதலிய வுறுப்புகளை யப்
 போது சுண்டனம்பண்ணி மறுபடியு மட்டகாசம்செய்து தூறு, ஆயி
 ரக்கணக்குகளாக (63) தீக்ஷணியமுள்ள பாணங்களைக் கோடைகாலத்
 தில் மேகம் நீர்சொரிவதுபோல் வருஷிக்கையிலப்போது பூதப்படைக
 ளது தடிபோன்ற வுடல்கள் சின்னாபின்னமாகலாகி (64) மிகப் பயந்
 தவர்களாக இரத்தவெள்ளத்தைப் பெருகவிட்டுக்கொண் டோட்டம்பி
 டித்தார்கள். அப்போதோடிய பூதங்களுக்கு நேரிட்ட வவமானத்தை
 ச் சீக்கிரத்திற்கண்டு (65) மகா பலசாலியான உக்கிரனென்பவன் பய
 ந்கரமான வோர் தண்டத்தைக் கைதனிற் சுழற்றி மிகுந்த சத்தமிட்டு
 க்கொண்டு மிக வேகத்தோடு யுத்தத்துக்குவந்தான். (69) அப்போதற்
 புதமான விக்கிரமத்தைக்கொண்ட பானுகோபனதி கர்வத்தோடு கர்ஜ
 னை பண்ணிக்கொண்டு பாணங்களைக் கோடிகோடிகளாக அவ்வுக்கிரன்மீ
 து பிரயோகிக்க, (67) உக்கிரனு மவற்றையெல்லாம் தன் தண்டத்தா
 லடித்துப் பழுதாக்கிவிட்டான். பிறகசுராஜனு மோர்தண்டத்தைத்
 துரிதமாயெடுத்து உக்கிரன்மீதெறிய, (68) அவனதையும் தன் தண்ட
 த்தாலடித்து வீணாக்கிவிட்டான். பின்னுமோவென்றால்:— மகா பல

வானுன அவ்வுக்கிரன் எதிரியாகிய பானுகோபனது தேர்க்குதிரைகளை யத்தேரோடுகூடத் தன்தண்டத்தினால் தொம்சம்பண்ணி விட்டனன். (69) அசுரர்களாகிய விருஸ்திரங்களுக்குச் சூரியன்போன்ற மகா பல சாலியான வுக்கிரனாவ்வாறாக இரதமானதுடைக்கப்பட்டபோது கே ளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அசுரர்களிற் சிரோஷ்டனான பானுகோ பன் ஜுவலிக்கலுற்ற காந்தியுடைய மற்றோரிரதத்தில் தூரிதமாக வே றிக்கொண்டு யுத்தகளத்துக்கு வந்தான். (70)

மூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் 4—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பிற்பாடு பானுகோபன் மிகுந்த கோபத்தோடு கூர்மையுள்ள பல பாணங்களை விட்டெதிரியின் தண்டத்தைத் தூளாக்கிவிட்டுப் (1) பின்னும் கூர்மையுள்ள வெகுபாணங்களை யவன் மெய்தனில் வருஷித் தான். அவற்றை யெல்லா மவ்வுக்கிரன்கையாலே யடித்து வியர்த்த மாக்கிக்கொண்டு (2) பின்னு மப்பலவான் நதியை மீனெதிர்ப்பது போலச் சரப்பிரவாக வேகத்தை யெதிர்த்துச் சென்று பானுகோப னோடுகூட அவன திரத்தைச் செங்குத்தாகத்தூக்கிப் (3) போர்முன் னர் வெகு பயங்கராகுகவிருந்துகொண்டதைச் சூரியமண்டலம் தண்ட வெறிந்ததி ல்வ்விரதத்தோடு வருகின்ற பானுகோபனைநோக்கிச் சூரிய னப்போது மிகுந்த பீதியடைந்தனர். (4) கேளீர்! பிராம்மணோத்தம ர்களே! சூரியன் “ஐயோ! இதோ! பானுகோபன் வருகின்றானே! யாமேதாகிலு மவனுக்கபராதம் செய்தனமோ?” வென்று கலங்கிய ம னதோடவனைக் கண்டபோதே (5) யவ்வசுரன் இரதமுடையப் பெ ற்றவனாகிப் பூமியில் விழுந்து மறுபடி சடிதியிலெழுந்து உக்கிரனது மார்பினிலோரறையறைந்து (6) அவன் கால்களை வாரிப்பிடித்தாகாய த்தினிலெறிய, அப்போதுக்கிரன் மிகுந்த வேகத்தோடு ஸத்தியலோக

ம்வரைக்கு மோர் நொடிக்குள் சென்று (7) அங்கு பிரம்மனாலருளப் பட்ட சக்தியும் சேரப்பெற்றவனாகி (புண்ணியலோகமடைந்த) ஸுகிரு திகளவரது ஸுகிருதத்தின் பயனை யனுபவித்தானவுடன் மண்ணுலகுக் குத் திரும்புவதுபோல் (8) திரும்பலாகி யோர் பெரிய மலைபோல் பூமியிற் பொத்தென்று விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தனன். பிறகவன் விழுந்தவுடன் மகா வீரனான தண்டியென்பவனோர் பெரிய மலையைப் பிடுங்கி மிகுந்த கர்ஜனைசெய்துகொண்டு பானுகோபன்மீதெறிய, அதையவ்வசரனோர் நொடிக்குள்ளாபிரஞ் சரங்களைப்பிரயோகித்து நூறு துணுக்குகளாக்கிவிட்டனன். (10) பிறகத்தண்டியும் முன்னிலிருந்த வோர்பெரிய மாமரத்தைப் பிடுங்கி யிரதத்தின்மீதிருந்த அவனது சார திமீ தடித்தவனைக் கொன்றுவிட்டனன். (11) அதன்மேல் பானுகோபன் கோபத்தினால் பற்றியெரிகின்றவன்போலாகி யோர்கூணத்தக்கு ள் மேகம்போல் மிகவும் கர்ஜனைசெய்துகொண்டவனது நெற்றியின்மீது தீக்ஷணியமுடைய பதினாயிரம் பாணங்களையப்போது வருஷிக்க, (12½) அப்பலவானுமச் சரங்கனா ஸடியுண்டு பூமியில்விழுந்து மூர்ச்சைகொண்டான். (13) அவன்சாய்ந்துவிட்டதைப் பிடுகியென்றவனறிந்து சீக்கிரமோடிவந்து மிகுந்த வலிமையோடு தனதுடைதட்டிக் கொண்டு கைகளைநீட்டி மலையைப் (14) பானுகோபன்மீதெறிவதற்கெத்தனிக்கும்போதே கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே! போர்முன்னர் பயங்கரானவவ்வசரன் அதற்குமுந்தியே ஆயிரமஸ்திரங்களைத் துரிதத்திலப் பிடுகியினுடைய மார்பினிற் பிரயோகிக்க, (15½) அவ்வஸ்திரமெல்லாம் சடிதியிலவனது மார்பைப்பிளந்துகொண்டு வெளிச்சென்றன. (16) அப்போதப் பிடுகியானவன் இந்திரனுலடியுண்ட மலைசாய்ந்ததுபோல் பூமியில் விழலாக, உடனே சகல பூதங்களும் ஸேனாதிபர்களு (17) மொன்றாகச் சேர்ந்து மலைகள், மாங்கள், குண்டிக்குற்கள், கதைகள் இவைகளையெல்லாம் கடலோசைக்குமேற்கொண்டமிருந்த பேரிடைத்தலோடு (18) வந்துபானுகோபன்மீதப்போது மிகவேகத்தோ டெறிந்தார்கள். உடனே மிகுந்த பலபராக்கிரமங்களைக் கொண்ட பானுகோபன் அனேக பாணங்களைத் தொடுத்தவையெ

ல்லாவற்றையும் துரிதமாகத் தறித்துப் பூமிதனிற்பரத்திவிட்டு (19½) மறுபடியும் பல வம்புகளைவிட் டவர்களையெல்லாம் விரட்டினன். (20) அதனால் சகலசைனியங்களு று மோட்டமெடுக்கையில் மகாபலன், அக் கண்டன், உருத்திரன், தண்டாகன், நிரஞ்சனன், கபாலகன், (21) அண்டலோசனன் இவர்கள் முதலிய இலக்ஷம் வீரர்களும்ப்போது வந்தனர் கள். மிகவுமழகிய மேனியுடையவர்களும், ஸகல வாபரணங்களாலு மலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும், ஸகல லக்ஷணங்களும் பொருந்தியவர்களு ம், வில்வித்தைதனில் மிகுந்த தேர்ச்சிபெற்றவர்களுமான வவ்வீரர்க ளெல்லா (22½) மொரோகாலத்தில் விற்களை நானோடிசைத்து (23) அவர்கள் தேர்ச்சியடைந்த முறைப்படி யெல்லோர்களுடைய துடை களையும் நேர்வரிசையாகத் தேர்கள்மீது வைத்துக்கொண்டு மீட்டி யதால் டங்காரவோசை பொலிக்கலான ஞான்கள்மீ தம்புகளின் காம் புகளைத் தொடுக்கலுற்றவர்களாகி (24) மிக வட்டகாஸத்தோடப்போ தகரன்மீது மிகுந்த பாணங்களை வருஷித்தார்கள். அவைகளிற் சில பாணங்க ளவ்வசுரனதுடல்மீது பாய்ந்துநுருவிச் சென்றன. (25) சிலவற்றை யவன் துரிதத்தில் சிலபாணங்களை விட்டுத் துண்டித்தும் விட்டனன். மேலும் மகா பலவானான அவ்வசுரன் பின்னும் சின ம் கொண்டு ஆயிரக்க ணக்கிலடங்கிய கோடி. கோடி பாணங்களை யவரெல்லோர்கள்மீதும் குறிப்பிட்டுப் பிரயோகிக்க, ஓ! கோ! கேளீ ர்! பிராம்மணோத்தமர்களை! அவைகளை யிவர்களவற்றி னேழுமடங்கதி கமான பாணங்களை (27) விட்டவனண்டைக்கே திருப்பிவிட்டார்கள். மறுபடியும் அளவற்ற பாக்கிரமத்தையுடைய வப்பானுகோபன் மய னென்ற வசுரத்தச்சு லமைக்கப்பட்ட அனேககோடி யெண்கொண்ட பாணங்களை வருஷித்து இவர்களது வில்லஸ்திரங்களைச் சடிதியில் செத ல் செதலாக்கிவிட்டனன். (29) பிறகவ்வெல்லா வீரர்களும் மறுபடி வேறுவில்லம்புகளை யெடுத்தப்போதவ் வசுரன்மீது வேகத்தோடெய்து (30) அவனால் விடப்பட்ட பாணங்களையும் சீக்கிரத்திற் சேதித்தனர் கள். பின்னுமவர்கள் மேலுக்குமேல் முயன்றவர்களாகி யவனதிரதத்தின் மீ தாயிரம் சரங்களையும், (31) நூறுபாணங்களைக் குதிரைகள்மீதும், அங்ஙனமே பல வம்புகளைத் துவஜங்கள்மீதும், ஸாரதிம் தாயிரம் பாண

ங்களையும் விட்டவைகளையெல்லாம் பூமியிற் சாமித்தார்கள். (32) அந்
 ன்மேல் மகா பலசாலியான வப்பானுகோபன் மிகுந்த கோபாக்கினியா
 ல் ஜுவலிக்கலுற்ற மனமுடையவனாகி மறுபடியோர் மகா ரதத்திலே
 றிக்கொண்டு (33) தீக்ஷணியமுள்ள வெப்பற்ற நாராசபாணங்களை
 ப் பதினாயிரம் பத்திலக்ஷங்களாக வருஷித்ததி (44) லவைகளெல்லா
 மவர்கள் தேகம்முழுது முரோமம் சிவிர்த்ததுபோல் தைத்துப் பொத்
 துத்தொத்தலாகி யிரத்தம் தாராதானாயாய்ப் பெருகலுற்று அக்கணங்
 கள் மிகவுமுற்சாகமிழந்தவரானார்கள். (35) பிறகவர்க ளவ்வாறாகிவிட்
 டதைக்கண்டு மகா கனம்பொருந்திய வீரசிம்மனென்றவன் சீக்கிரமாக
 வுயுத்தத்துக்குரிய கோலாகல சத்தத்துட னனேக மஸ்திரங்களை வரு
 ஷித்துக்கொண்டே (36) வீரர்களைத் தண்டிக்கும் பூதலமாகிய வுயுத்த
 களத்துக்கு மகா பயங்கரனாகி வேகமாய் வந்தவன். அவனவ்வாறுவி
 ட்டுவந்த சரங்களையெல்லாம் போர்முன்னர் தீரான பானுகோபன்
 (37) சடிதியிலிலக்ஷம்கோடி பாணங்களால் தூள் தூளாக்கிவிட்டுப் பி
 ன்னுமவன்மீது சினங்கொண்டவனாகி யாயிரம் வஜ்ஜிராஸ்திரங்களையும்
 பிரயோகித்தனன். (38) பிறகுவீரசிங்கனும் மிக வேகத்தோ டனே
 கமாயிரம் அம்புகளா லவனதஸ்திரங்களைத் துண்டித்துப்பின்னும் வெகு
 கோபத்தோடவனது மார்பின்மீதும் நிரப்பினன். (39) அப்போது பா
 னுகோபனுமவனது பாணங்களால் மிகவுமடிபட்டவனாகி முற்றும்நொ
 ந்து தேகமெங்கு மிரத்ததாகாகல் பெருகப்பெற்றவனாகி (40) பிற
 கோர் ஸ்ஷணத்துக்குள், சகல சத்துருக்களையும் நாசம்செய்யலுற்ற நாரா
 யணஸ்திரந்தை வெகு கோபத்தோடவன்மீது விட்டனன். (41) அவ்
 வஸ்திரமோவென்றால் பத்துத்திக்குகள் மீதும் திரண்டவொளிகளை விசி
 ரிக்கொண்டு துரிதத்தி லெல்லோர்களையும் பிரமிக்கச்செய்யலுற்றதாகி
 யனேகமனேக மஸ்திரங்களாகப் பிரிந்து மிக வேகத்தோடு கிளம்பி (42)
 மிகுந்த வொலியால் மலைகளது குகைகளை நிரப்பிக்கொண்டு வீரசிங்கன்
 பதிலஸ்திரம் பிரயோகிக்க வெத்தனிப்பதற்கு முந்தியே யவனது மார்
 பைப்பிளந்தவனைப்பூமியில்விழுவித்தது. அதுகண்டு வீரமார்த்தாண்டன்
 கோபத்தினால் பரவசங்கொண்டவனாகி (44) வில்துணியில் நாணையே
 ற்றிக்கொண்டு வருகையிலவனை யசுராதிபன் சீக்கிரமாய்ப் பார்த்த (45)

வுடன்சில பாணங்களைப் பிரயோகித்ததனாலவனது நாணையறுத்து வில்
 லையும் முறித்துக் கேளீர்! செனனகாதிமுனிவர்களே! அவனது நெற்றி
 யைப் பற்றியும் சிலவம்புகளை யெய்தான். (46) பிறகு மிகுந்த புத்தி
 சாலியான வீரமார்த்தாண்டனும் திரும்பவும் மகா வுன்னதமான வேர்
 வில்லையெடுத்ததின் கண்ணானேற்றவெத்தனிப்பதற்குள்ளதையும்மகாப
 லவானான வப்பானுகோபன் துண்டித்து அவ்வீரமார்த்தாண்டனுடை
 யவிரதத்தையும் குதிரைகளையும் சிலவஸ்திரங்களால் பூமியில் தூரிதமா
 கவிழுவித்து (47-48) பின்னருமவனது மார்பின்மீ தெழுநூறஸ்திரங்க
 ளைப் பிரயோகித்தான். பிறகு வீரமார்த்தாண்டன் மிகுந்த கோபவசத்
 தினால் மகா வட்டவாசம் பண்ணிக்கொண்டு (49) தனதிரதத்தினின்
 நெழுந்து உடனே யவனது மார்பின் மத்தியிலுதைத்தபடி குதித்து
 அவனது வில்லையும் பிடுங்கி முறித்துப் பூமியிலெறிந்துவிட்டான். (50)
 உடனே யசூன் மிகுந்த பரபரப்புள்ளவனாகி யிடையிலிருந்த கைக்கத்
 தியை யுறையினின்றுடனே யெடுத்தவனது மார்புக்குட் சொருகிப்பிடு
 ங்கையில் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! இரத்ததாரை பெருகலா
 கி மிகவும் பயங்கரமாகக் குபிலென்று சொருகினவன் மார்பின்கண்ணே
 பீலிட்டடிக்கலாயிற்று. (52) அப்போது வீரன் மிகவும் கோபமூண்
 டவனாகித் தனது கத்தியைக் கையிலெடுத்துச் சீக்கிரத்தி லசூன்மார்பி
 னிற் குத்த (53) அதனாலவன் பூண்டிருந்த கெட்டியான கவசமானது
 பிளக்கலுற்றது. பிறகசூனுமோவென்றால் கடுஞ்சினங்கொண்டவனா
 கி கத்தியைப் பின்னொர்வா நிழுத்தவனது நெற்றியிற்குத்தி யவனைப்
 பூமியில் விழுவித்தான். (54½) உடனே யாவராலும் ஐயிக்கமுடியாதம
 காவினான வீரராகூஸனென்பவன் சீக்கிரமாகப் புறப்பட்டுவந்து ஆயி
 ரம் பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். (55½) அவையெல்லா மசுரோசவ
 ரன் கீர்ஜனைச் சத்தத்தினால் திசையெல்லாம் நிரப்பிக்கொண்டனென மம்
 புகளைவிட்டுக் கண்டனம்செய்து, (56½) மறுபடியும் நூறுபாணங்களா
 லவனது ஸாரதியையும் தொலைத்துவிட்டான். (57) உடனே மகா பல
 வானான வீரராகூஸன் வேறு சாரதியை வைத்துக்கொண்டு திகூணிய

முள்ள வாயிரம் சஸ்திரங்களால் பிரகாசிக்கலுற்ற அவனது கிரீடத்தை
 (58) யப்போது பூமியிற் சாய்த்துவிட, பிறகு பானுபன் மிக வெட்க
 ம்கொண்டவனாகி யொளிபொருந்திய வேறுகிரீடத்தைத் (59) தலைமீ
 து வைத்துக்கொண்டு மிகுந்த கோபாக்கினியால் ஜுவலிக்கலுற்றவனா
 கிக் கூர்மையுள்ள வனேகமாயிரம் சரங்களால் வலிமையோடவனது வி
 ல்லைக்கண்டனம் பண்ணினான். (60) மறுபடியப் பலவான் துரிதமாக
 வேறுவில்லைக்கொள்ள வெத்தனிப்பதற்குள் பானுகோபனனேகபாண
 ங்களை விட்டவனதிரதத்தை (61) யுடைத்துவிட, பிறகோர் கூணத்
 துக்குள் எவ்வீரன் மிகுந்த கர்ஜனையால் திசையெல்லா மொலிக்கச்செ
 ய்தவனாகி வேறு சுந்தரமான விரதத்திலுட்கார்ந்துகொண்டு (62) ம
 கா கோபத்தோடு வில்லெடுத்து யுத்தத்துக்கு வரும்போதே பானு
 கோபன் பின்னருமவனுடைய அவ்வில்லைத் துண்டித்துவிட்டான்.
 (63) பிறகு மகா கோபத்தோ டவ்வீரன் மிகுந்த வரவர சத்தம்ப
 ண்ணிக்கொண்டு தனது வேலைப் பிரயோகிக்க, அதையும்பானுகோபன்
 மகா தீக்ஷணியமுள்ள தூறுபாணங்களா லோர் நொடிக்குள் தூளாக்கிவி
 ட்டான். (64) அதன்மேல்வீரராகூஸன் துரிதத்தி் விரதத்தைவிட்டிற
 ங்கி யிரதத்தோடுகூட அவ்வசுரனைச் செங்குத்தாகத் தூக்கி யாகாயத்தி
 னில் வீசியெறிய, (65) ஆகாயத்தில் மேல்நோக்கிப் போகையிலே
 யம்மகாசுர விரதத்திலிருந்தபடியே மகா அட்டகாசத் தொனியால் தி
 சைகளெங்கும் நிரப்பிக்கொண்டு, (66) தீக்ஷணியமுள்ள தன்வேலைய
 வ்வீரன் மார்பின்மீது கோபத்தோடு பிரயோகிக்க, அப்பெரிய வேல் வி
 முந்தமாத்திரத்தி் லவ்வீரன் மூர்ச்சைகொண்டு பூமியிற் சாய்ந்துவிட்
 டான். (67) ஓ! கேளீர்! சொனகாதி முனிவர்களே! அப்போததுகண்
 டி மகா பவிஷ்டர்களான வீராந்தகன், வீரமகேசுவரன், வீரபுரந்தரன், வீ
 ரதீரன் இவர்களெல்லா முயுத்தத்துக்காகப் புறப்பட்டனர். (68)

நான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் ௫—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

அப்போதம் மகா வீரரொல்லோர்களும் விற்களைமெடுத்துக்கொண்டு நீருண்ட மேகங்கள் கர்ஜிப்பதுபோல் மிகுந்த சத்தம் செய்வதினால்திக பயங்கரர்களாகிக் கோபத்தோடு பானுகோபன்மீது சரங்களை வருஷித்துக்கொண்டே பிரபாணப்பட்டார்கள். (1½) பிறகு பானுகோபனும் பற்பல வலங்காரங்களோடுகூடிய (2) வேறு இரத்தத்திலேறிக் கொண்டு மிகுந்தபாணங்களை வருஷித்தான். அப்போதிப்பிரகாரமாகத் தேவராஜர்களுக்கு மசுராஜனுக்கும் நான் முன்னே நான் முன்னேயென்று மகா கொடுமையான வுயுத்தமுண்டாயிற்று. (3½) அப்போதிரண்டு வீரர்க ளகரனது பாணங்களா ஷபட்டதனால் பிரக்கினையிழந்து விழுந்தார்கள். (4) மற்றிருவர்தேரிழந்தார்கள். மற்றுமுள்ள ஒருவன் பயத்தினால்திகைத்துச்சாய்ந்தான். அப்போதசுரசேனையானதுஒளியிழந்தபூதர்களுடைய விர்கிலைமையைக்கண்டு (5) மிகுந்த ஆரவார சத்தங்களால் மகா பயங்கரமாகி யதிகவேகத்தோடு வரலுற்றது. சிலர் விற்களைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு அட்டகாசம் செய்து கூத்தாடினார்கள். (6) சிலர் கத்திகேடயங்களை வைத்துக்கொண்டு நான்கு வாக்குகளிலும் கொம்மாளமிட்டோடினார்கள். இவ்விதமாக வசுரர்கள் சத்தமிடுகையில் அப்போதோர் நொடிக்குள்ளாக (7) மகா கைக்காரரான வீரபாகுவானவர் ஸ்ரீ வடிவேலனுடைய துதிகளையே மனதினிற் கருதியவராகி பற்பல வேதவேதாந்தங்களை நாவினாலுரைத்துக்கொண்டும் (8) ஹிருதயகமல குறைக்குள் விளங்கானின்ற ஸ்ரீ குஹபிரானைத் தியானித்துக் கொண்டும் ஸ்ரீ சங்கரன் பிடுகமென்ற வில்லைப்பற்றியதுபோலோர்கெட்டியான வில்லையெடுத்துக்கொண்டு வெளிக்கிளம்பலாயினர். (9) அப்போதவர் சரமாரிதொடுப்பதற்காக வில்லினில் நாணையேற்றி, தூங்குலுற்ற பாம்பினுடையொத்த மகா பயங்கரமான அந்தஞ்ஞானை மீட்டலுற்றனர்- (10) அப்போது மிகுந்த பயங்கரமான வோசையானது ஸகல திசைகளையும், பிரம்மாண்டம் முழுமையும், மலைகளின் குகைகளையும் நிரப்பிக்கொண்டுண்டானதில் (11) மானிடர்கள் “தடிலென்ற ண்டம்தான் வெடிக்கலாயிற்றோ, அல்லதிது பிரம்மனுக்கும் பெரும்பீதியளிக்கலுற்ற, பிரளயகாலக் கடலினலையோசையோ” வென்று பற்பல விதமாகச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். (12½) அப்போர்க்கொத்த பேரோசையுக்கேட்டு, மான்கள் புலியின் சத்தமென்று பயந்தும், (13) புலிகளும் யானைகளும் பயங்கரமான சிங்கநாதமென்று கலங்கியும், சிங்கங்களெல்லா மிது சரபத்தின் கர்ஜனையோவென்று திகைத்தும் (14) மலைப்பொந்துகளை விட்டுத் திசைகளெங்கு மோட்டம்பிடிக்கலாயின.

அப்போது பானுகோபனும் நாணமிட்டுகைபி (15) லதேமாதிரி யெல்லோர்களாலு மாச்சரியப்படுமபடியாக மிகுந்த வேரசையுண்டாயிற்று. பின்பு பானுகோபன் மகா பலசாலியான வீரபாகுவைநோக்கி “அடா! நீ பிரம்மனல்ல, விஷ்ணுவல்ல, கந்தனல்ல, இந்திரனுமல்ல; நீ யாவனோ வேர் தூதனாகியவன்; உனக்கிப்பேர்க்கொத்த கர்வம் யாதடா? (17) நீ முந்தியாயவசத்தினால் பலவசரர்களைக் கொன்றுவிட்டுத் தப்பியோடிவிட்டாய். நாமப்போது ஸத்தியமாகவே ‘யோர்தூத’ னென்றுந்தனை விட்டு விட்டோம். (18) அடா! உங்கள் சைனியங்களை யெல்லாம் கொன்று கொன் றிப்போது விசுத்தியடித்தோம் பார்த்தாயா? யாமிப்போது சக்கிரத்தி லுந்தனைப் போர்தனில்வென்று உந்தனைச் சொந்த தேவர்களுக்கெல்லா (19) மிதோ! சந்தேகமின்றிப் பளுவான விலங்குகளை மாட்டு கின்றோ” மென, இவ்வாறுநாத்த அவ்வசரனை நோக்கி வீரபாகுவுநாத்ததாவது:—(20) “அடா! அசுரா! நீதன்னைத்தானேமென்மையுள்ளவனாக நினைத்துக்கொண்டியானாத்திட்டாய்? உயுத்தத்துக்குவந்தவனைத்தானென்றவ்வாறுநாப்பதுதகுதியல்ல. (21) ‘தூதரிடத்துப்பல்லமும்செளரியமுமிரா’வென்பது யாவருடையகோட்டி? ஆகையா லிவ்வித வீணான்மையெல்லாம்விட்டு நீயிப்போது நம்முடனுயுத்தம்செய்யடா” (22) வென்றிவ்வாறாக மகா பலவானாகிய தேவேசன்வசனமளிக்கையில்பானுகோபன்பத்துப்பாணங்களைக்கோபத்தோடுதொடுக்க, (23) தேவர்களைக் காக்க லுற்ற வீரபாகுவு மவற்றைப் பத்துப்பாணங்களைவிட்டுத் துண்டித்தெறிந்தனர். பின்பசுரன் சினங்கொண்டு மறுபடி நூறுபாணங்களைத் தொடுக்கையில் (24) அவரவைகளையு மவ்வளவே பாணங்களை ஜுவலிக்க லாகும்படி விட்டு முறித்தெறிந்தனர். அதன்மேலசுரன் மிக வாக்கிரகம் கொண்டாயிரம்பாணங்களைப் பிரயோகிக்க, (25) வீரபாகு வவைகளையும் கோபத்தோடாயிரம் பாணங்களாலே துண்டித்துவிட்டுப் பிறகசுரன்மீது பதினாயிரமஸ்திரங்களைச் சந்தானம்பண்ணினர். (26) பின்பசுரனைவைளைப் பதினாயிரம் பாணங்களால் துண்டித்துவிட்டத்தேவன் மீதிலகூம்பாணங்களைப் பிரயோகித்தனன். (27) அப்போதப் பாணங்களை வீரபாகுவிலகூமம்புகளால் வீணாக்கிப்பின்னரும்மிகுந்தசத்தத்தோடுகூடியபத்திலகூம்பாணங்களையசுரன்மீதெய்ய, (28) பானுகோபனைவைளை யவ்வளவேயம்புகளை விட்டுப்பழுதாக்கிப் பிறகவன்மீது வெகுகோபத்தோடு கோடிபாணங்களை வருஷத்தான். (29) தேவநாயகரு மதனை யவ்வளவே சாங்களாற் கண்டனம் பண்ணிப் பின்னருமவனைக் குறிப்பிட்டிலகூம்பகோடியம்புகளை நான்மீது பூட்டினர். (30) தேவரகூதரால்

விடப்பட்டவப் பாணங்களையும்சுரன் வளவுகொண்ட சரங்களாற் கன் டித்து மறுபடியவரீ தூழிகாலமேகங்கள் பொழிவதுபோல் மிகுதியா னசரங்களை வருஷித்தான். (31) அதன்மேல் வீரபாகுவும் மிகுந்தகோ பத்தோடு மகாஅட்டகாஸம்பண்ணிக்கொண்டு மகாப்பிரளயகாலமேகம் போல் பெரும்சுரமாரி பொழியலாயினர். (32) அப்போ திவ்விதமாக வவ் விருவர்களு முயுத்தம் நடத்துகையில் பேராச்சரியத்துக் குரிய தூர்த்தின (கொஞ்சமேனும் சூரியனொளிக்கிடமின்றி மேகங்களால் ம றைக்கப்பட்டதின) முண்டாயிற்று. அதோவென்றால்:— ஒலிக்கலு ற்ற நாணின் டங்காரவோசைகளாகிய மேக கர்ஜனங்களால் மகா ப யங்கரமானதும், (33) பாணக்கூட்டங்களது ஒளித்திரள்களாகிய தக் தகாயமானமான மின்னல்களாற் சூழப்பெற்றதும், எல்லாத்திசைகளே யும் சூரியமண்டலத்தையும் மறைக்கலுற்ற வம்புத்திரள்களாகிய பெரு மாரியுடையதும், (34) அம்புக் குவியல்களாகிய வாறுகனிநிடையில் வட்டமாகச் சுற்றலுற்ற அவர்கள் திரதங்களாகிய மலைகளால் விளங்கி யதும், வெளிப்படலுற்ற பாணங்களினொளிகளைக் கொண்டே யொருவ ர்முகத்தை யொருவர் நிதானிக்கப் பெற்றதும், (35) கம்பொடிந்து கிடக்கலுற்ற வெள்ளைக்குடைகளாகிய துரை வரிசைகளால் விளங்கிய தும், இமைக்கொட்டற்ற தேவர்களாற்கூட கண்ணிமைத்தலோடு பார் கப் பெற்றதுமாக விளங்கலாயிற்று. (36) இவ்விதமாகத் தூர்த்தினம் நேரிட்டபோது பானுகோபன் வீரபாகுவால் விடப்பட்ட வனைக மம் புகளையும் பல சரங்களாற் சேதித்து, (37) பிறகு சடிதியில் பத்துப் பாணங்களைவிட் டவரது வில்லையொடித்தெறிந்து கோடையிடி யிடித்த துபோல் மிகுந்த கர்ஜனம் பண்ணினான். (38) பிறகு வீரபாகு மகா வுன்னதமான மற்றோர் வில்லைக் கைக்கொண்டு துரிதத்திற் சில சரங்க னைப் பிரயோகித்து அவனது வில்லைமுறித்துவிட்டனர். (39) பின்பவ னும் மற்றோர்பெரிய வில்லை வேகமாயெடுத்துப் பேரொலியால் பத்து த்திசைகளையும் நிரப்பி (40) யவர்மார்பின்மீது மிகத் தீக்ஷணியமுள்ள வாயிரமம்புகளைச் சொரிந்தான். அதன்மேல் வீரருக்கெல்லாம் வீரனா ன வீரபாகுவும் மிக வாங்கார்த்தினால் பற்றியெரிசுன்றவர்போலாகி (41) யேழுபாணங்களாலவ் வரசனது கிரீடத்தைச் சிதறுண்டு விழச் செய்தனர். உடனே யசுரன் வேறு கிரீடத்தினுற் சிாசை யலங்கரித் துக் கொள்வதற்குள்ளாக (42) அவர் பின்னும் சில பாணங்களா லவ னது கவசத்தைப் பிளந்தெறிந்தனர். அப்போ தப்பேர்க்கொத்த நி லைமையிலிருந்த பானுகோபனைப் பார்த்துச் சூரியன் நகைக்கலாயினன்.

(43) பிறகசுரனும் வெகு கோபமூண்டவனாகக்கெட்டியானவில்லைக்கு
 ணத்தொணிபண்ணி வீரனுடைய நெற்றிதனி லாயிரம் நாராசங்களைப்பி
 ரயோகித்ததி (44) லங்கு தைத்துக் கோர்க்கலானவந் நாராசங்களை வீ
 ரன்கையினுற் பிடுங்கி யெறிந்து மிகுந்த சிங்கநாதத்தோ டட்டகசாம்
 பண்ணிக்கொண்டு பிரளயகாலாக்கினிபோல் ஜுவலிக்கலுற்றவராகி நா
 ணைமீட்டி யவனது மார்பு, முகம், இருந்தோட்கள், கைகள் இவற்றினெவ்
 வொரு தானத்தையு மாயிரமாயிரம் சரங்களாஷடித்தனர். (46½) அப்
 போதசுரன் அக்கினிக்கு நிகரானவப் பாணங்களா லெரிக்கப்பட்டவனா
 கி (47) கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! வில்லின் துனியை யிரு
 கைகளாலும் பற்றிக்கொண்டு மூர்ச்சையடைந்து சாய்ந்தான். துராத்
 துமனும் கொடிய பாதகனுமாகிய பானுகோபன் மூர்ச்சைக்கொண்டு சா
 ய்ந்தபோ (48) தவனணிந்திருந்த விருபக்கங்களிலுமுள்ள மலர்மலை
 க ளிரத்தங்களாற் புறசம்பூவின் நிறத்தோடு விளங்கலாயிற்று. பிற்பா
 டசுரொல்லோர்களும் பரபரப்போ டொன்றாகக் கூடி யவரைச் சூழ்ந்து
 கொண் (49) டெல்லோரு மேககாலத்தில் கோடைமேகம்போற் சா
 மரரி சொரிந்தார்கள். பிறகு வீரபாகுவும் கர்வத்தோடு கர்ஜிப்பதால்
 திசையெங்கு மொலிப்பித்தவராகி (50) யசுரர்களைச் சமுகாரம் செய்
 யலுற்றஸ்ரீ குகபிராணை மனதில் நேராகத்தியானித்துக்கொண்டோர்நொ
 டிக்குள்ளாயிரம்கோடி பாணங்களை யெய்தெய்து (51) சூரியன் கிரண
 ங்களால் பனிமூட்டடங்களைத் தொலைப்பதுபோ லசுரர்களது சரங்களை
 யெல்லாம் தொம்சம் செய்துவிட்டுப் பின்னருமனேக கோடி பாணங்க
 ளாற் சகல வசுரர்களையும் (52) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! ஸ்ரீ
 ருத்திரன் முப்புரத்தை யெரித்ததுபோல் விளையாட்டாக மடித்துவிட்ட
 னர். அப்போ தசுரர்களது தலைகளெல்லா மம்புகளோடு பற்றிக்கொ
 ண்டு சிலது (53) கடல்மீதும், சிலது மலைகள்மீதும், மற்றவை நதிகளி
 லும் சடிதியில் விழலுற்றன. மேலும் சிலவை தீவுதீவாந்தரம் வறை
 யிலு மண்டச்சுவர்வறையிலும் சென்றுவிழலுற்றன- (54) இன்னும்
 மற்ற சில தலைக ளவரவரது பெண்டிர்கள் முன்னில்தானே போய்விழ
 லாயின. (55)

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் சு—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

அப்போது மிகுந்த கபநதங்(தலையற்றமுண்டம்)களெழுந்து ப
 யங்கரமாகக் கூத்தாடின. மேலுமவர்கள் திரத்தங்களா லோர் பெரிய

ந்தியுண்டாயிற்று. (1) அநோ வென்றால்:— மாமிசங்களாகிய சேற்றி
னால் நிறைந்தும், நேசங்களாகிய பாசிக்கொத்துகளால் மிகவும் நிரம்பியு
ம், காம்பொடிந்து மிதந்த வெண்குடைகளாகிய துரை வரிசைகளால் ல
ங்கரிக்கப்பட்டும், (2) உருண்டு பிறழ்கின்ற தலைகளாகிய பெரும் கல்
திரள்களால் மிகுந்ததும், மிகுந்த வெலும்புகளாகிய வேராளமான பெ
ரிய கிளிஞ்சில் முட்டைகளால் நிறைந்ததும், (3) பருந்து, காக்கை,
கழுகு முதலியவை மேலாக வட்டமிடுவதால் பயங்கரமுள்ளதும், மாமி
சவாசையினால் நாய் நரிகள், சூழப்பெற்றதும், (4) சுற்றிலும் பேய்
பிசாசங்களாற் கூடப்பெற்றதுமாயிருந்தது. இவ்விதமாக வசுரசே
னையெல்லாம் வீரபாகுவின் பாணக்கினியால் (5) மடிந்தபிறகு ஸகல
பூதர்களும், பூதப்படைத்தலைவர்களும் இன்னும்மூர்ச்சையடைந்துகிடந்
தமற்றவர்களு மெழுந் தெல்லோர்களு மொன்றுசேர்ந்து கூத்தாடிப்பா
ட்டுப்பாடிக்கொண்டும், ஒருவரோடொருவர்கொம்மாளமிட்டுச் சிரித்துக்
கொண்டு மிருக்கையில் கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே! அப்போ
து பானுகோபன் சடிதியில் மூர்ச்சைவிட்டெழுந்து (7) தன்படைக
ளெல்லாம் பலவிதமாக மாண்கிடப்பதையும், கொஞ்சமேனும் மிச்சமி
ன்றித் தேவப்படைகள் முழுமையும் பிழைத்தெழுந்து (8) கூத்தாடி
ப் பாடி யெக்களிப்பதையும் பார்த்து மனதினில் நினைத்ததாவது:—“ஓ!
கோ! இவ்வொல்லோர்களு மெம்மோடெதிர்த்துப் போராடியோட்டம்
பிடித்தவர்கள். (9) இவர்களி விவனொருவனே சூராதிகூரன். இவனு
க்கீழ்மற்றொருவருமில்லை. யாமப்பேர்க்கொத்த விச்சூரனை யோர் நாழி
கையளவுக்குள் ஸத்தியமாகக் கொன்றுவிடுகின்றோம். (10) இல்லையா
கி லவ்வாறவனைக் கொல்லாத வில்லாறியாகிய யாமிங்குதானே யக்கி
னிப்பிரவேசம் செய்துவிடுவோ” மென்று அசுரப்படைத்தலைவனாகி
ய பானுகோபன் கோபத்தோ மறுதிபண்ணிக்கொண் (11) டப்போ
துடனே மகா வுன்னதமான சிங்கம்போற் சடிதியிலுறக்கக் கர்ஜித்து
த் தேவவீரன்மீ தாயிரம் மூவிலையம்புகளைச் சொரிந்தனன். (12) பிற
கு தேவரகூகரு மதேமாதிரியான, அவ்வளவம்புகளா லவனதம்புகளை
முறித்தெறிந்து மறுபடியு மவ்வசுரன்மீ தாயிரமம்புகளையெய்தனர். (13)
அதன்மேல் மகா பலபராக்கிரமங்களையுடைய அவ்வசுரனோ வென்ற
லவ் வெல்லாவற்றையும் மகா கோபாவேசங்கொண்டவனாகி யதிகூர்
மையுள்ள வாயிர மம்புகளாற் சடிதியிற் கண்டனம்பண்ணிவிட்டுப் (14)
பின்னரு மக்கொடியோன் பதினாயிரம் சஸ்திரங்களைச் சந்தானித் தவா
திரதமதிற்பூட்டிய குதிரைகளையும், ஸாரதியையும் கொன்றனன். (15)

உடனே பூதசேனாதிபரும் மகா வாக்கிரகம்கொண்டப்போதே துரிதத் தில் வேறிதத்தின்மீதுட்கார்த்து கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! கூர்மைகொண்ட விருதூறிருதூரு பாணங்களைப் பிரயோகித்து (16) அகரனது தேர், குதிகைகள், ஸாரதி, தனுசு இவற்றையெல்லாம் கொன்று பூமியில் விழுத்தினர். (17) பிறகு பாணகோபன் மறுபடி வேறி ரத்தையு முயர்ந்த தனுசையும் கொண்டு வீரன்மீ தெழுதூறு வஜ்ஜிரா ஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்க, (18) அதனு லவர் கொஞ்சம் துன்பமடைந்து பிறகு மிகக் கோபமுண்டவராகி யவனது கடினமான வில்லைப் பதினான்கு பாணங்களாற் துரிதத்தில் துண்டித்து மிகுந்த சிங்கநாதஞ்செய்வதனு ல்வவசுரயானையை நடுநடுங்கச் செய்து மறுபடியு மாயிரம்சரங்களாலவனது தேர்ப்பாகன், தேர், (20) குதிகைகள் இவைகளையெல்லாம் செதல் செதலாக்கிக் கீழே தள்ளிப் பின்னும் கூர்மையுள்ள தூறுபாணங்களை விட்டவனது மார்புதனைப் பிளந்தனர். பிற்பாடசுரன் மகா வுன்னதமான வேறிரதத்தின்கண்ணுட்காருகையி லப்போது வீரபாகு அவன்மீ தாயிரமம்புகளைச் சந்தானிக்க, அவைகளவனது மார்பின் விலாப்புறத்தைச் சிதைத்துக்கொண்டவன் முதுகினிற் பூட்டியிருந்த வம்பு ராதூணியைச் சேதித்துவிட்டன. (22½) பிறகசுரன் பரபரப்புக்கொண்டவனாகி “போர்க்களமத்தியிலிருக்குமில்வீரனைவிலினைவெல்வதசாத்திய” மென்றப்போது தீரவாலோசித்துக்கொண்டு (23½) எல்லோர்களையும் முற்றும் மயங்க வடிக்கலுற்ற மோஹனஸ்திரத்தைக் கைமீதெடுத்து (24) மகாபயங்கரமான அவ்வஸ்திரத்துக்குரிய மந்திரத்தைமனதினில் ஜபித் ததனைப் பிரயோகித்தனன். கன்னங்கோலென்ற குருட்டி குருட்போற் கறுப்பானதும், (25) ஜனங்களுடைய கண்களைக் குருடாக் கலுற்றதும், ஸகல திசைகளிலும் பறவிச்சூழலுற்றதும், பெரும்பீதியைக்கொடானின்றதும், அதிகோரமானதும், மிகுந்த மாயையை யளிக்கானின்றதும், (26) மோகப்படுத்துவதை யெல்லாம் மிகவும் மோகிக் கச் செய்வதும், பயப்படுத்துவதையெல்லாம் மிகவும் பயப்படச் செய்வதுமான அவ்வஸ்திரம் வெளியிற் புறப்படும்போதே பூதர்கள், படைத்தலைவர்கள் முதலிய வெல்லோர்களு (27) மவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் வசத்திலுள்ள மிகவும் கோரமான வாயுதங்களையெல்லாம் ஜடிதியில் வ்வஸ்திரத்தின்மீதுவிட்டு மவற்றையதுகொஞ்சமேனும்சட்டைபண்ணாம லதிவேகத்தோடு வரலாயிற்று. தேவரகசுரான அவ்வீரனதைக் கண்ணுற்று (28) “ஆ! ஆ! இதென்ன! மகா பயங்கரமும், கோரமுமாகிச் சகல வஸ்திரங்களையும் துரிதத்தி லடக்கி மேற்கொண்டு சீக்கிரமாய் வருகின்றதே! இதனை யெதனால் தடுக்கலாகும்” (29) என்றத

னைப் பரபரப்புடன் பார்த்தத்தேவனுய்கன் மன வியாகுலமுற்றிருக்கையில் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அவ்வஸ்திரமானது வீரபாகுவோடுகூட வெல்லாப்படையும்களையும் விழுந்து மதிமயக்கம் கொள்ளச் செய்தது. (30½) ஒ! கோ! பூதப்படைத்தலைவரெல்லோர்களு ம்போது கம்பம்போல் நின்றுவிட்டார்கள். (31) அதுபோலவே தேராளிகள் தேரிலும், மற்றவர்கள் நிலத்திலும் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அவரவராயுதங்களைக் கைகளிற்பிடித்துக்கொண்டே நித்திரைகொண்டு விட்டார்கள். (32) அப்போதவர்கள் கேவலமோர் சிறுவனாகூட முற்றுமெளிதினில் முறியடிக்கப்படுவோர்போ விருந்தனர்கள. அச்சமயத்திற் பானுகோபன் வெகு சந்தோஷத்தோடவர்கள்மீது பல சாங்களைத் (33) தூரிதத்தில் வருஷித்து அத்தேவத்தலைவரெல்லோர்களை யு மிரத்தம்பெருகவிடச் செய்தனன். இப்படி யிருக்கையில் ஸகலப் பிராணிகளுடைய ஹிருதய கமலத்திலும் விளங்கியிரானின் தவரும், கருணைக்கடலானவரும், மிகவும் மெதுவான வழகிய திருமேனியுடையவரும், ஸச்சிதநந்தமங்களமூர்த்தியுமாகிய ஸ்ரீகுமரோசனி துவிஷயங்களைத்திருவுளத்திற்கொண்டு (34½) தேவகணங்களாற்சுற்றிலும்பக்கங்களிற்சேவிக்கப்பெற்றவராகவும்கூட மென்றப்பட்டணத்தில்திவியநவரத்தினஸிம்மாசனத்தின்கண் வீற்றிருந்தபடியே ஸகலமோகங்களையும் தொம்சம்பண்ணலுற்றப் பிரபுவாகிய வஸ்வாமியானவ ரவவஸ்திரத்தினுட்டவாட்டங்களை யடக்குவதற்காகத் (36) தகதகாயமானமாய் ஜுவலிக்கலுற்ற மகா கோரமான அமோஹாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தனர். அதோ வென்றால் சகல திசைகளையும் தனதொளித்திரங்களால் சூரியகிரணங்கள்போல் மிகவும் பிரகாசிப்பிக்கலுற்றதாகி யம்மோகனாஸ்திரத்தைத் துரிதமாகத் தொலைத்துவிட்டது. (37½) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! உடனே வீரபாகுமுதலிய தேவர்களும் ஸகல பூதப்படைத்தலைவர்களு மோர் நொடிக்குள் மோகம்தெளிந்து தூங்கியெழுந்தவர்போலெழுந்தார்கள். (38½) பிறகவ்வமோகாஸ்திரமோவென்ற லம்மோகனாஸ்திரத்தைப் போக்கிவிட்டு ஸ்ரீகுபிரானண்டைக்கு (39) உவமையற்ற வேரையோடு மிகத்துரிதமாகத் திரும்பிவந்துவிட்டது. பிறகு உடனே வீரரெல்லோர்களு மெழுந்து மனவெட்கம் கொண்டவர்களாகி (40) “ஓ! ஓ! பதிலஸ்திரம் பிரயோகிக்கத் திறமையற்ற நமக்கிங்கென்ன செளரியமிருக்கின்றது? ஸ்ரீ ஆறுமுகப்பிரானது கருணையாலல்லவோவிற் நாமெல்லோர்களு மோர்நொடிக்குள் எரிகூழிக்கப்பட்டோ” மென்றெல்லோர்களும் ஸ்ரீ முருகேசனை வேதவேதாந்தங்களா லிசைக்க

ப்பட்ட துதிகளாற் றேத்திரம்பண்ணிப்பிறகு றோஷம்கொண்டவர்க ளாகி யசுரசிகாமணியோ டியுத்தம் தொடுக்கத் தொடங்கினார்கள். (42) தேவனாதனை வீரபாகுவும்போதவ் வசுரனைச் சுருக்கினிற் கொன்று விட விருப்பமுற்றவராகி வெகத்தோடு பாசுபதாஸ்திரத்தைக் கைக் கொண்டனர். (43) அதுகண்டசுரவீரனும் மிகுந்த மனவச்சம்கொண் டு, “ஓ! நாமிவ்வஸ்திரத்திற்குற்ற பதிலஸ்திரத்தை யெடுத்தவரவில்லை யல்லவோ! (44) ஆகையால் நாம் நகரம்சென்று மேன்மைபொருந்திய பாசுபதாஸ்திரத்தைச் சிக்கிரமெடுத்துக்கொண்டிம்மகாபலவானோ டியு த்தம்புரிய வரலாவோ” (45) மென்றுமனைநிச்சயம் கொண்டவனாகித் துரிதத்திலேசான வுருவத்தைக்கொண் டிரதத்தைவிட்டுப் பற்பலவ சுரர்களால் நிறைந்ததனது நகரத்துக்குத் திரும்பிச்சென் (46) மங்கு தெருத்திண்ணையி லுட்கார்த்து பாட்டுப்பாடுவோர்களும், சூதுசொக்கட் டானுமீவோர்களுமான பல வசுரோத்தமர்களைக் கண்ணோக்கிக்கொண் டே பற்பல வீரத்தினங்களாலலங்கரிக்கப்பட்டதும், மனதைத்திருடலு ற்ற கொடிபோன்ற வுடல்களைக்கொண்ட பல சுந்தரமாதர்களாற் சூழப் பெற்றதுமான தனதரண்மனைக்குட் சென் (47½) மங்குபலபல வுபசா ரங்களா லாதரிக்கப்பட்டும் மிகுந்த மனவேட்கம் கொண்டவனாகி (48) கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! அவனிங் குயுத்தத்தைப் பற்றிச் சி ந்தையடைந்து மிகவும் நொந்திருந்தனன்.

பூதர்களும் படைத்தலைவர்களும் கோலாகல சத்தத்தோடுகொ ண்டானடித்தார்கள். (49) அப்போ தாகாயத்திலிருந்த தேவர்கள் ம லர்மாரி சொரிந்தார்கள். அதுபோல் தேவனுந்துபிக ளடிக்கப்பட்டு மிகவுமொலி முழங்கலாயிற்று. (50) மகா பலவானாகிய வீரபாகுவை நோக்கி யப்போது பூதர்களுனாத்திட்ட தென்னவென்றால் “ஓ! தேவ ராகுகரான வீரனே! இப்போதவ் வசுரவீரனைப் பட்டணத்திலிருந்திங்கு கட்டிக்கொண்டு வரல்வேண்டு” (51) மென்றிவ்விதமாகப் பூதர்களு னைக்கையி லப்போது வீரபாகு வசனமுரைத்ததாவது:— “ஓ! கேளீ ர்! வீரர்களே! இவன் யாவரானாலும் ‘போரினின்று புறம்காட்டியோடு வோனைத் திரும்பவும் படைகளைக்கொண் (52) டவமதித்தல் தகா’ தெ ன்று தத்துவப்பொருட்களை யறிந்தபெரியோர்கள் கூறுகின்றார்கள். ஆகையாலவன் தானாகவேவந்தா ல்வனைச்சந்தேகமின்றிச் சமுகரித்துவி டுகின்றோ” (53) மென, பூதப்படைத்தலைவர்களு மப்போ திவ்வானு முதலிய வசனத்தைக் கேட்டு மனக்களிப்படைந் தெல்லோர்களும் தங் க ளேமகூடபுரத்துக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார்கள். (54) கேளீர்! பிரா ம்மனோத்தமர்களே! பானுகோபனுக் கிப்பேர்க்கொத்த அவமானமே

ரிட்டதுகண்டு சூரியன் பீதிகொண்டவன்போல் கிரணங்களை யொடுக்கி
க்கொண்டு மேற்கடலிலாழ்ந்தனன். ஸகலவீரர்களு மப்போ நெல்லா
வசுரர்களையும் கொன்றுவிட்டு மகா மகிமைபொருந்திய ஸ்ரீ சுப்பிர
ம்மணியன் வாஸஸ்தானமாகிய ஹேமகூடபுரத்தைச் சீக்கிரமடைந்தார்
கள். (55)

ஆறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் எ—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

அப்போது வீரபாகுமுதலியவர்களும் மற்றுமுள்ள வெல்லா
ப்பூதப்படைத்தலைவர்களும் ஸ்ரீகுமரேசன் சன்னிதிக்குச் சீக்கிரமாகச்
சென்று பூமியில்விழுந்து வந்தனம்பண்ணி (1) சிறந்ததுதிகளால்
தோத்திரம்செய்து சங்கதிகளை யறிவித்தனர்கள். பிறகு பிரபுவானவர்
அவர்களெல்லோரையும் பரிபூர்ணகிருபையோடு திருக்கண்ணுற் றப்போ
தவர்களைத்தம் தம் விடுதிகளுக்குச்செல்லும்படி யனுமதியருளினர். பி
ன்பவரெல்லோர்களும் மகாசந்தோஷத்தோ டத்தேவாதிதேவனை வந்த
னித்துவிட்டு வீடுசென்றார்கள். (3)

அப்போதுபவவானுசூரபத்துமன்தன்மைந்தனடைந்தஅவமா
னத்தைத் தூதர்முகமாய்க் கேட்டு “ஓ! நானேத்தினமே யாம்சென்றவ்
(4) விளைஞனான கந்தன் முதலிய வெல்லோர்களையும் சடிதியிற் சந்தே
கமின்றி ஜயித்து விடுகின்றே” மென்று கூறித்தனத்தூதர்களை யவர்க
ள்விட்டுக் கனுப்பிவிட்டு (5) அவ்வசுரேச னவ்விரவுமுழுதும் சிந்தாக்
கிராந்தனாக விருந்து பிறகு காலையிலெழுந்து காலேக்கடன்கள்முழுமை
யும் முடித்துக்கொண்டு பற்பலவித இரத்தினங்களால் விளங்கப்பெற்ற
சிங்காதனத்திலிருந்து தனதாயிரம்கோடி தூதர்களை யு மங்கங்கு பலபல
விடங்களிலுள்ள தனது சைனியங்களை யழைத்துவரும்படி யனுப்பின
ன். (7½) உடனே யத்துதாச்சிரேஷ்டர்கள் புறப்பட்டுச் சென்று அந்
தந்தத் தீவுமுதலியவைகளது பூஸந்திகளி (8) லுள்ள வுயுத்த வீரர்க
ளையும் அவர்களது தலைவர்களையும் சடிதியி லழைத்துவந்தார்கள். அப்
போது சூரபத்தும னவர்களைப் பார்ப்பதற்காகக் கோபுரத்தின்மீ தே
றி (9) யதனுச்சியி லிருந்துகொண்டு தன ததீனர்களான விலகூதம்
வாகினி சங்கியைகொண்ட வசுரப் படைவீரர்களைக் கண்டு (10) வெகு

சந்தோஷங்கொண்டு சீக்கிரமா யிறங்கி யவ்வசரேசன் பற்பல வித விரத்தினங்களா விழைக்கப்பெற்ற வோ நுன்னதமான மகாதனுசைக் கையிற்கொண்ட (11) போது இந்திரதனுசைக் (வானவில்) கொண்ட மேகக் கூட்டங்கள் போல் விளங்கலுற்றவனும், புடம்போட்ட தங்கமயமான பாணங்களால் நிறைந்த வம்புராதூணிகளைக் கொண்டவனாகவும், (12) மறைந்துவிடாமல் நிலையாகவே மின்னிக்கொண்டிருக்கின்ற மின்னற் கொடிகளி னெளித்திரர்களால் விளங்கலுற்ற கார்மேகம் போன்ற வுருவ முடையோனும், தரிக்கலுற்ற தும்பை மலர் மாலைகளால் மிகுந்த சோபையைக் கொண்டவனும், (13) அதனால் கொக்கு முதலிய வெண் பறவைகள் மாலை கோர்த்ததுபோ லருகினிற் பறக்கப் பெற்ற நீருண்டமேகங்கள் து காந்தியைக் கொண்டவனும், தண்டாயுதம், பட்டாக்கத்தி, கைக்கத்தி வாள் கத்தி கண்டரக்கோடாவி முதலிய பல வாயுதங்களால் விளங்கியவனுமான வசுராஜன் (14) மந்தரகிரி, கைலேகிரி, மகாமேருகிரி முதலியவைகளை மேற்கொண்டதும்பற்பல விரத்தினங்களால் விளங்கானின்றதும், விசித்திரமும் சிரெஷ்டமுமானதும், ஆகாய கங்கையின் ஜலத்தை யளேகின்ற குடையினாலு மாலவட்டத்தாலு மலங்கரிக்கப்பட்டதுமான விர்திரலோகத்தேரின்மீ (15½) துட்கார்த்துகொண்டு சிறந்த மந்திரிமார்களுடனும், மகா வீரர்களும் மகாபலசாலிகளுமான மற்றச் சேனாதிபதிகளுடனும், சகல வாயுதங்களாலும் நிரப்பப்படலுற்ற மற்ற பல தேர்களுடனும் புறப்பட்டு (17) இராஜவீதியைக்கடந்து கோபுரவாசலுக்கு வந்தபிறகு சிங்கமுகன் சுதனுவதிசூரனையும் தாரகன்செல்வனான வசுரேசனையும் (18) படைத்தலைவர்களாகப்பட்டங்கட்டி முந்திச்செல்லும்படி யனுப்பிவிட்டுக் காஹனி, பேரி, படஹம், மட்டு, டிண்டிமம், ஜர்ச்சரம் முதலியவாத்தியங்க (19) ளமக்களமாய் முழக்கப்பட்ட வோசைகளானும், சங்கம், புல்லாங்குழல், வீணைமுதலிய விப்பவாத்தியங்கள் வாசிக்கப்படுவனாலும், குதிரைகளின்களைத்தல்களாலும், மய்யானைகளு பிளிருதல்களாலும், (20) சுற்றியோடுகின்ற தேர்களது பெரும்சக்கரங்களின் விளும்போசைகளாலும், சேனைகளின் கோலாஹலச்சத்தங்களாலும், கட்டியக்காரர்களுடைய துதிபாடல்களாலும் (21) ஊழிகாலக்கடலின் பெரியவலைகள் தோசையை மேற்கொள்ளப்பெற்றவனும், சிறந்தபலபலவிரத்தினங்களாலிகழக்கப்பெற்ற குடைகளின் வரிசைபால் மறைக்கப்பட்ட முகத்தையுடையவனும், (22) சேனைகளின் வல்களால் கிளப்பிவிடப்பட்ட புழுதித்திரைஞல் சூரியகாண்டம், துண்டிவிடைவெளி, திசைமுகங்கள் முதலியவைகளெல்லாம் பறவிமறைக்கப்படப்பெற்றவனுமாகவச் சூரபத்து

மன்னுரிதமாகச்சேனைகளோடுமகாபெரியதான போர்க்களத்தை யடைந்
தான். (23½) அதுகண் டிந்திரனுமவன் வரவைப்பற்றி ஸ்ரீகுமரேசன் ச
ன்னிதியி லறிவிந்து(24)அத்தேவேசனை வந்தனிந்துப் பிரார்த்தித்துக்
கொண்டதாவது:—“ஓ! அடியார்களுக்கு நேசனே! சகலபுவனங்களையும்
காப்பவனே!ஓ!மகா பிரபுவே! இப்போதுயுத்தத்துக்கு நேர்த்திருக்கின்ற
ஸகலவசூர்களுக்கும் அதிபதியான துராத் துமனாகிய விச்ஞரணேச்சுருக்கி
னில் ஜயிக்க வேண்டும்” (25½) என, ஸ்ரீமுருகனுமில்வாறாக ப் பிரார்த்
திக்கப்பட்டதன் பேரில் ‘நல்லதப்படியே ஆகட்டு’ மென்றிந்திரனுக்குத்
திருவாக்கருளி, (26) பிறக்ச் சகலவசூர்களையும் தொலைப்போரானப்
பிரபுவானவர் சிங்காதனத்தினின்றிறங்கித்தமது ஸாரதியான வாயுதேவ
னைத் துரிதத்தி விரதத்தைக் கொண்டுவரும்படி (27) கட்டளையிட, பி
றகம் மகாரதம் கொண்டுவரப்பட்டவுடன் பிரபுவானவர் பிரம்மன், விஷ்
ணு, இந்திரன் முதலியவர்களால் துதிசூறப்பட்ட மனையடிகளைக் கொ
ண்டவராகவும், (28) வீணைவாசிப்ப்தில்முயன்றுநின்றஸ்ரீநாரதர்முதலி
யவர்களாற் சேவிக்கப்பெற்றவராகவும், இசேவிதமாய் (முந்தீமீனுவ
மடைந்திருந்த) ஆறுமுனிவர்களும் தடிகளோடு கூத்தாடப் பெற்றவரா
கவும், (29) பேரீ, காஹளம், நிஸ்ஸாணம், ஜர்ச்சரீ, மட்டு, மத்தளம்,
சங்கம், புல்லாங்குழல், வீணைமுதலிய வாத்தியமுழக்கங்களால் கடலோ
சையை வெல்லப்பெற்றவராகவும், (30) கிதங்கன்பாடலுற்ற கின்னர
ச் சிரோஷ்டர்களாலும், தமது சிறந்த குணங்களை யெடுத்துக்கூறிய கட
டியக்காரர்களாலும் குடை சாமரங்கள் முதலியவற்றைக் கைதனிப்பற்
றிய தேவச்சிரோஷ்டர்களாலும், (31) இன்னும் பலபல வுபசாரங்களை
ச் செய்துவரலுற்ற மற்றவர்களாலு மருகினிற் சூழப்பெற்றவராகவும்
கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே! ஸ்ரீசுப்பிரம்மணியன் தமதிரதத்தி
ன்கண் ணெழுந்தருளித் துரிதமாகப் பிரயாணப்பட்டனர். (32) அப்
போது அவ்வீரர்களும்ஸகல படைத்தலைவர்களோடுகூட சகலபரணங்
களாலு மலங்கரித்துக்கொண் டிரதங்கள்மீ துட்கார்த்து துரிதமாகப்புற
ப்பட்டனர். (33) பூதப்படைகள் யாவும் கோலாஹல சத்தம்பண்
ணிக்கொண்டு பிரயாணப்பட்டுச் செல்லுகையில் புழுதித்திரள்கள் கிள
ம்பிச் சூரியனை மறைக்கலாயிற்று. (34) இவ்விதமாக வெல்லோர்களு
ம் சின்னத்தப்பட்டு மிகுந்த சந்தோஷத்தோ யுத்தகளத்துக்கு வந்தன
ர்கள். உடனே பூதப்படைகள், வடவாக்கினியானது கடல்நீரால் சூழ
ப்பட்டதுபோல் மகா பலவான்களான வசுர்களால் மிகுதியாகச் சூழ்ந்
துகொள்ளப்பட்டன. அப்போது (35½) பூதர்கள் மரங்களையும் ம
லைகளையும் பிடுங்கி (36) பெரிதான கற்புறைகளையு மெடுத்துத் துரா

த்துமர்களான வசுரர்கள்மீதெறிய, (36½) அவ்வசுர்களு மப்போது வெகுகோபம்கொண்டு மிகுந்த கூச்சல் செய்தவர்களாகி மகா கோரங் களான தங்களதாயுதங்களைத் துரிதமாகவப் பூதர்கள்மீ தெய்தார்கள். (37½) பிறகு பூதர்கள் மகா வாக்கிரகம் கொண்டவர்களாகி தூதசர்க ளை வாரிவாரி யெடுத்துச் சுழற்றியடிப்பதா லசுரர்களையும், (38) பதி னாயிரம் குதிகைகளால் மிகுந்த குதிகைகளையும், ஆயிரம் பெரிய யானை களால் மதம்கொண்ட யானைகளையும், (39) மேலுமிரதங்களாலும் யா னைகளாலும் மற்றுமுள்ள வசுரர்களையும் பரபரவென்று வாரிவாரி யடித் தடித்து மிகுதியான வசுரர்களையும் யானைகளையும் குதிகைகளையும் கொ ண்றார்கள். (40) தவிரவு மவர்கள் சிலவசுரர்களையும் குதிகைகளையும் கா ல்களை வாரிப்பிடித்துக் கரகரவென்று சுழற்றிப் பூமியிலோங்கி யடித்து மடித்தார்கள். (41) பிறகசுரர்களும் பெரும்கூச்சல் செய்வதனால் ம கா பயங்கரர்களாகிப் பூதர்களால் விட்டெறியப்பட்ட விருகூதங்களையும் மலைகளையு மாயுதங்களாற் கண்டித்து (42) ஓ! கோ! மறுபடியும்வர் கள்மீது பலபல வாயுதங்களை விட்டுக்கைகால்களை முறித்துத் துறத்தி னார்கள். (43) பின்புடனே பூதப்படைத்தலைவர்கள் கோபமுண்டவர்க ளாகி மிகுந்த சத்தமிட்டுக்கொண்டு முன்னோக்கிவந்து தண்டாயுதம், க த்தி, பாணம்முதலியவின்னும் பலவாயுதங்களால் பலவசுரர்களைக்கொன் று மற்றவர்களை விறட்டினார்கள். அப்போ தசுரர்களி லனேகம் தலைய ற்றமுண்டங்களுண்டாகி, (45) மிகுந்த விரத்தப்பிரவாகமுடைய வாறு பெருகலாயிற்று. இப்படியிருக்கையி லசுர்களுக்குள் மிகுந்த பவிஷ் டனா, சிங்கமுகன் மைந்தனான மகா சூரனென்ற அதிசூரனிதைக்கண் டு (46) மிகுந்த கர்வத்தோடு சிங்கநாதம் செய்வதினால் திசைமுகங்க ளொலிக்கலாகப்புறப்பட்டு, ஏறியதேரொடிந்திடில்மறுபடியேறுவதற்கா க வேண்டிய, (47) வேறிரண்டாயிரம் தேர்களால் பின்தொடரப்பட்ட வனாகி மகா வுன்னதங்களான பதினாயிரம் குதிகைகளா லிழுக்கப்பட்ட விரதத்தின்கண் ணுட்கார்த்துகொண்டு (48) மேகம்போல் மிகுதியா கக் கர்ஜனைசெய்து சரமாரியைச் சொரியலாயினான். அப்போது மகா பெருமைபொருந்திய உக்கிரனென்றவோர் வீரச்சினோஷ்டன் அப்பேர்க் கொத்த மகா சூரனை, (49) வேகத்தோடு தண்டாயுதத்தை யெடுத்து மார்பின்கண் ணோங்கியடிக்க, அப்போதவடியினு லவன் மார்பினிலிருந்த கவசம் பிளக்கப்பட்டது. (50) அதன்மே லதிகூரன் வெகுகோபம்கொ ண் டிலகூதமம்புகளைத் தொடுத்து அவனது தேகத்தை யிரத்தக்குமிழி கொள்ளவடித்தான். (51) பிறகப்பூதநாதன் பரபரப்போடோ ருயர்ந் த மலையைப்பிடுங்கி மகா வேகத்தோடவன் தேர்மீதெறிய, (52) அது

விழுந்ததா லத்தேரனேகம் துணுக்குகளாகிப் புமுயில் விழுந்தது. உடனே யவ்வசர னோர் நொடிக்குள் ஜுவலிக்கலுற்ற மற்றோரிரதத்தின் மீ தேறிக்கொண்டனன். (53)

ஏழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் ௮—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

மற்றோரிரதத்தி லவன்வேகத்தோடேறும்போதேதேவர்களைக் காக்கின்ற அவ்வுக்கிரன் வாயுவேகமுடைய அவனது குதிகைகளைக் காவின லோருதை விட்டுக் கிழேசாய்த்தான். (1) அதன்மே லசுரனத்தேவேசன் மீது தூறம்புகளைப் பிரயோகிக்க, அவற்றையவன் தன்தண்டத்தினால் தட்டிவிட்டட்டகாஸம் செய்தான் (2) பிறகசுரனும் மகாவுன்ன தமான வேறிரதத்திலிருந்து கொண்டு பிரளயகாலாக்கினிக் கொப்பான வொளியைக் கொண்ட மகாகோரமான ஆக்கினையாஸ்திரத்தைப் (3) பிரயோகித்து ஊழிகாலமேகம்போலதிபயங்கரமாகக்கர்ஜனம்பண்ணினன். அப்போதவ்வஸ்திரமோவென்றால் தூறு கிளைகளாகப்பிரிந்து நெருப்புப் பொறிகளைக் கக்கிக்கொண்டு மிகுந்த சத்தத்தோ டதிபயங்கரமாகப்பத்துத் திசைகளையும் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! மகாவேகத்தோ டெக்கிரனருகிற்சென்றது. (5) அதன் பிறகுபூதவீரன் ஹிருதய கமலத்தில் ஸ்ரீ குகபிரானைத் தியானித்துக் கொண்டோர் நொடிக்கு ளதனைப் பிடித்து அபக்கென்று விழுங்கிவிட்டான். (6) அது விழுங்கப்பட்டவுடன் மகா பலவானான அவ்வசுரன் மகா கோபங் கொண்டு நீர்மயமான வாருணஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, அதுவும் மிகுந்த சத்தத்தோடு பயங்கரமாகி (7) அலைகளோடு கடல்பிறண்டு வந்தது போற் கிளம்பி வருகையில் மகாபயங்கரமான அவ்வஸ்திரத்தையு மத்தேவேசன் பகலித்து விட்டான். (8) அசுரன் திரும்பவும் கோபங் கொண்டு மகா பயங்கரமான சத்தத்தோடுகூடிய பிரம்மாஸ்திரத்தைவிட, அவ்வஸ்திரம் திசைகளை யெல்லா மொலியால் நிரப்பிக் கொண்டு (9) நான்கு நான்கு முகங்களோ டனேகம் கிளைகளாகப் பிரிந்து கிளம்பி வாய்

களை 'ஹ' வென்று பிளந்துகொண்டு மகாவேகத்தொடவனருகிற்சென்றது. (10) அப்போதுக்கிரன் ஸ்ரீ வடிவேலனை மனதில் தியானித்துக்கொண்டப்பேர்க்கொத்த மகா கோரமான வப்பிரம்மாஸ்திரத்தையும் கோபத்தோடுமுன்போலவேவாய்க்கிரையாகக்கொண்டுவிட்டான். (11) இவ்வாறாக வெல்லாவஸ்திரங்களு மிரைகொள்ளப் பட்டவுடனம்மகாவீரசகலங்களையும் சமுகாரம் செய்யலுற்றதும், ஒலியினால் சகலஆசை (திக்கு)களையும் பூர்ணம்செய்யலுற்றதும், போர்முன்னர் சத்துருக்களை நிராசர் (ஆசையொழித்தவர்) களாகச் செய்விக்கலுற்றதும், சண்டை முன்னேரிடந்தும் பழுது பெறுததுமான நாராயணஸ்திரத்தை முறைப்படியத்தேவெசன்மீது பிரயோகித்தான். (12-13) அப்போதவ் வஸ்திரமோ வென்றால்பத்துதிக்குகளையும்மிகுதியாகப்பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டும், பிரளயகாலமேகம்போல்மிகுந்தசத்தம்செய்து கொண்டும்பலவுருவமடைந்து (14) மகாவேகத்தோடுதேவேச னண்டையில்வரும்போ தவன்கோபத்தினுற்சிங்கம்போற்கர்ஜனம்பண்ணி, தேவாதிதேவனாகிய ஸ்ரீமுருகேசனையந்தக்கரணத்தில் தியானம்பண்ணிக்கொண்டம் மகாபலவானதனைநாவினாலேநக்கியுட்கொண்டுவிட்டான். (15½) அப்போ தவ்வகரணவனதப்பேர்க்கொத்த பராக்கிரமத்தைக் கண்டு (16) “ஆ! ஆ! இவன்யாவன்? பிரம்மாவா? விஷ்ணுவா? அல்லது பகவானாகிய ஸ்ரீ ருத்திரனா? ஓ! கோ! எந்த மகா பலவான்தா னிப்பேர்க்கொத்த திவியாஸ்திரங்களுக்கு முன்னின்று சமாளிக்கலாகும்? (17) இவனோவென்ற லவற்றையெல்லாம் பகடித்துவிட்டானே! இவனுக்கென்ன வீரியம்! என்னதேரியம்!” என்றிவ்விதமாக வாச்சரியமடைந்து பயத்தினால் மெய்நடுக்கம் கொண்டவனான். (18) பிறகு சண்டைக்காக வந்த வசுரொல்லோர்களும் பயத்தினால் நடுக்கம்கொண்டார்கள். ஆகாயத்திலிருந்த தேவர்களெல்லோர்களு மவனது மகா வற்புதமான வலிமையைக்கண்டு (19) மிகுந்த வாச்சரியத்தோடு கொண்டாடித் துரிதத்தில் பிரம்மனை நோக்கி யுரைத்ததாவது, “ஓ! பிரபுவே! இவனுக்கிவ்வளவு வலிமையும் வீரியமும், நேரியமு மெவ்வாறுண்டாயிற் றென்பதை யெடுத்துரைத்தல் வேண்டும்” மென, (20) பிரம்ம னிவ்விதமாகச் சந்தேகம்கொண்ட தேவர்களை யுரைத்ததோவென்றால்:— “கேளீர்! தேவர்களே! ஸ்ரீ சிவபிரானே 'யடுத்திருக்கின்ற வனைகர்களி விவன் முதன்மையான சிவநேசன். (21) அளவற்ற மகிமைகொண்ட ஸ்ரீ பாமேசுவரனுடைய வருளை யிவன் பூர்ணமாயடைந்தவன். இப்பலவான் சகல வண்டங்களை யுமோர் நொடிக்குள் நாசம்செய்ய வல்லவன். (22) பூர்வத்தில் போர்முன்னர் விடப்ப

ட்ட விஷ்ணுசக்கிரத்தை விழுங்கலான மகா பலவானாகிய கணத்தையக்கா
ட்டிலுமிவன் மிக மேன்மைகொண்டவன். ஆகையாலிவனுக்கல் வசரர்க
ளெம்மாத்திரம்? (23) மேலும் ஸ்ரீ மகாதேவன் புதல்வனான சரவண
பவனிடத்துப் பற்றுதலுள்ள மனதை யுடையவர்களும், உலகமெல்
லாம் பரிசுத்தம் பண்ணுவோர்களும், சகல தேவாசுரர்களாலும் பூஜிக்க
ப்படலுற்றவர்களுமானவர்க் கெதுதானசாத்தியம்.” (25) என்றிவ்வி
தமாகப் பிரம்மனால் மிகவாதரவோ டொக்கப்பட்டதின் பேரில் தேவர்
கள் மமாமலர் மாடையணிந்த ஸ்ரீ குமரோசனை ஹிருதய கமலத்தினில்
தியானம்பண்ணிக்கொண் (25) டெல்லோர்களு மாநந்தக் கண்ணீர்பெ
ருகித் தளும்பிய கண்களையு முரோமங்கள் சிவிரக்கப்பெற்றவுட்களையு
ம் கொண்டவர்களாகி “ஓ! ஓ! இவனுக்குக் கந்தனருளாலிதிலும் அநி
கவலிமையுண்டாகக்கடவ” (26) தென்று வாழ்த்திவிட் டிச்சண்டை
யைக் காக்கிகொள்வதற்காக வாகாயமார்க்கஞ் சென் தற்கு நிலைகொண்
டார்கள்.

பிறகசுரனோவென்றால் “ஓ! கோ! இவனை யெந்தவுபாயத்தினு
ல் சடிதியில் வெல்லலாகும்? (27) போர்முன்னர் மகா பயங்கரனாகிய
பெருமைபொருந்திய பலவானான வித்தேவாசுதகனை யெந்த மகாஸ்திர
ம்தான் வென்றுவிற்றிட்டலாகு” (28) மென்றாலோசித்ததி லுடனே மகி
மைகொண்ட பாசுபதாஸ்திரத்தை நினைவிற்றொண்டவ்வசுரவீரன் அச்
சிவாஸ்திரத்தை மனதிலும் பூஜைசெய்து (29) மிகக்கொரோமுள்ளது
ம், மகா சமுகாரஞ் செய்யலுற்றதுமான அவ்வஸ்திரத்தைப் பிரயோக
ஞ் செய்ய, அது வெளிக்கிளம்பி எல்லா வுலகங்களையும் சமுகாரம் செய்
ய முயன்ற ஸ்ரீ காலாக்கினிருத்திர னட்டகாசம் செய்வதுபோல் பிரம்மா
ண்டம் முழுதும் பேரொலியால் நிரப்பலாகி (30½) பலபல விஷங்க
ள், சர்ப்பங்கள், அக்கினி, இயமதூதகணங்கள், இவைகளையும் (31) இ
ன்னும் ஜுவலிக்கலுற்ற மகா கொரோமுடைய பற்பல வாயுதங்களையும்
கக்கிக்கொண்டு சகல வுலகங்களையும், பூதத்தலைவர்களையும் நடுநடுங்கச்
செய்துகொண்டும் (32) மகா விராவாகத் துரிதத்திற் பூதசனியங்க
ளை விறட்டலாயிற்று. அதுகண் டிக்கிரனும் பெரும்பீதி கொண்டவனா
கித் தண்டத்தை யெறிந்துவிட்டுத் தன துச்சிமீ தஞ்சுகொண்டு ஸ்ரீ சி
வபிரானை ஹிருதயகமலத்தில் தியானித் (33½) துடனே ஸ்ரீ பஞ்சாசுத
ரமகா மந்திரத்தை மனதிலுச்சரித்துக் (34) கண்ணையிறுக மூடிச்
கொண்டு “ஓ! ஹர ஹர, பவ, சம்போ, மகாதேவா சிவா, சங்கரா வெந்

தனைக் காத்தருளவேண்டும்” என்று ஜபித்துக்கொண்டே (35) யம்ம
கா பல்வானுவ னப்போதுடல் முழுதும் வடவடவென்று நடுக்கம்
கொண்டவனாகி நின்றான். கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே! உ
டனே மகா கோரமான அவ்வஸ்திரமோ வென்றால் ஸ்ரீ சிவாக்கினையின்
படி யவனையனுகாம லப்போதச் சிவபிரானண்டைக்கே யேகிவிட்டது
என, (36½) அப்போதம் முனிவர்கள் சூதமுனிவரை நோக்கிக் கேட்
டதோவென்றால்:— “ஓ! பகவானாகிய சூதமுனிவரே! ஓரிடத்தும் ப
முதுபெறாத வெல்லாத் தெய்வங்களுடைய அஸ்திரங்களுக்கும் ராஜா
தி ராஜனான மகா கோரமாகிய வப்பாசுபதரஸ்திரமானது அசைக்கமுடி
யாத இவ்வுக்கிரவீரனை யனுகாமலே யெவ்வாறாக, (38) ஓ! யாவும்நிந்
த முனிவரே! ஆக்கினையின்படி ஸ்ரீ சர்வேசுவரனண்டைக் கேகிவிட்ட
தென்பதை யெடுத்துரைத்தல் வேண்டு” மென, எல்லாப்பொருட்களி
ன் சாராமிசங்கரையும் நன்கறிந்தவரான சூதமுனிவரவ்வாறு கேட்கலா
ன முனிவர்களை நோக்கி யுரைக்கின்றார்:— (39) கேளீர்! முனிவர்க
ளே! மகிமைபொருந்திய பாசுபதாஸ்திரமானது முந்தி ஸ்ரீ மகாதேவ
னா லிவ்வசுரனுக் கருளப்படும்போதே யப்பகவானவனுக்குத் திருவாக்
கருளியதோவென்றால்:— (40) “கேளாய்! அசுரா! நீ யெப்போது
யாவராணு மாயுதம் வைத்திராதவன்மீ திவ்வஸ்திரத்தை விடுகின்ற
யோ அதப்போதுடனேநம்மிடம் வந்துவிடலாகும்” (41) என்றருள
ப்பட்டிருப்பதா லதிப்போது ஸ்ரீமகேசுவரனிடம் சென்றுவிடலாயிற்
று. (42) பிறகு மகாகூனென்ற வதிநூன்முதலிய வசுரர்களெல்லா
மப்பாசுபதாஸ்திரமும் வீணாகிவிட்டதைக்கண் டெல்லோர்களும் ‘கஷ்
டம் கஷ்ட’ மென்று மனமொடிந்து பயத்தினு லுடல்நடுக்கம் கொண்ட
வர்களாகி மிகவும் கதிகலங்கலானார்கள். (43) அப்போதுடனே பூதர்
களெல்லாம் கோலாஹலங்கொள்ளவும், தேவர்களுயர மலர்மாரிபொழி
யவுமாகையி லதிநூன் தேரைவிட்டிறங்கிக் கைமீதுதண்டாயுதமெடுத்
துப் புறப்படலாயினன். (44)

எட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் கூ—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

பிறகதிநூன் கோபத்தினால் பற்றி யெரிகின்றவன்போலாகி
வினாவோடு கரத்தினால் தண்டத்தைக் கரகாவென்று சுற்றிக்கொண்
டே இங்கும்ங்கு மெழும்பி யெழும்பிக் குதித்தோடிவந்து தனதாயுதங்

கனெல்லாம் தவிடுபொடியாக விணுக்கிவிட்டதை நினைத்து நினைத்துருகி யவனாகிய வல்வசாராஜன் (2) பூதர்களின் தலைவனான வுக்கிரனைப்பெரு ம் சத்தத்தோடதட்டிப் பயமுறுத்திக்கொண்டே துரிதமாய் வ நருகில் வந் தவனது மார்பின்மீதடித்தான். (3) அதன்மேலவனும் வெகுநீகா பம்புகொண்ட வ் வசரந்தண்டத்தையே பிடுங்கிக்கொண்டு கேளீர்! பிரா ம்மனோத்தமர்களே! வினாவோடவனை யடித்துப் பிணம்புறட்டிவிட் டான். (4) அப்போதவன் மாண்டுவிட்டதைப் பூதசனியங்கள் க ண்டி கடலிவைவதுபோ லெல்லோர்களும்க் மகா பயங்கரமாகப் பெரும் கூச்சலிட்டார்கள். (5) அந்நபிறகு தாரகன் மைந்தனான வசுநோந்திர னென்பவன் புறப்பட்டிக் கார்மேகம் நீர் சொரிவதுபோல் மிகுந்த சத் தத்தோ டம்புகளை யோர் நொடிக்குள் மாரிமாரியாகப் பொழிந்துகொ ண்டே கிளம்பினான். (6) மகா வேகத்தோடு வரலுற்ற அவ்வசுனைக்க ண்டி பூதர்களோட்டம் பிடித்தார்கள். உடனே பெருமைகொண்ட கந கனென்றவ னவ்வசுநோந்திரனுடைய வலிமையை யறியாமல் மிகுந்த ச த்தம்செய்துகொண்டவனுக்கெதிர்முகமாகப் புறப்பட்டான். (7½) அப்போதகர னவன் மெய்தனிலோ ரம்பை யெய்தான். (8) கணகனத னை யோர் கையினால் தட்டிவிட்டவன திரதத்தின்மீ தேறியவன் ஸாரதி னைய யடித்து மடித்து அவனுடைய வில்லின் நாணையும் பற்களால் கடித் து (9) சினங்கொண்டு துண்டுதுண்டாக்கிவிட்டான். பிறகப்போ து கணகன் திரும்பிச்சென்று துரிதமாக வேர் மலையைக் கைமீதெடுத்த னுக் (10) கரகரவென்று சுழற்றி வினாவாக வசுநம்மீ தெறிந்தான். பிறகசுரனோவென்றால் மகா வுன்னதமான மற்றோர் வில்லைக் கைமீதெ த்துக் (11) கூர்மையுள்ள எட்டுப்பாணங்களா லம்மலையைத் தூளா க்கிவிட்டுத் திரும்பியும்மகா வலிமையோ டாயிரமம்புகளைவிட் (12) டவ் வசுரவீரன் கணகனைமண்மீது சாய்த்துவிட்டான். அப்போதவன் சாய் ந்தவுட னசுரன் மற்றோர் பாகனை வைத்துக்கொண்டு (13) பூதசேனை களை நான்குபக்கங்களிலும் விறட்டிக்கொண்டே சிக்குரமாய் வருகையில் தேவரகுகனான மலைக்கு நிகராகிய உன்மத்தனென்பவன் கையினாலோ ர் பெரியமலையைப்பிடுங்கிக்கொண்டு அதிகோரமாக வருகின்ற அவ்வசு ரனை (14½) மிகுந்த கர்ஜனைகளால் அதட்டி சிங்கத்தை யானையெதிர்த் ததுபோ லவனோடெதிர்த்து (15) மகா வலிமையோ டவனது தே ர்க்குதிகைகளைக் கொன்றான். பிறகசுரன் மிகுந்த கோபாக்கினியோ டவனைப்பார்த் (16) தவன்மீதனக பாணங்களைவிட்டுத் துளைத்து இ ரத்தம் தாராதாயாய்ப் பெருகச்செய் தோர் நொடிக்குள்ளத் தேவ வீரனை மூர்ச்சையடைவித்தான். (17) அப்போது மதம்தலைமேற்கொ

ண்ட அவ்வசுரனை நோக்கி மத்தனென்றவன் சிக்கிரமாகப் புறப்பட்டுக்
கூண்களில் நெருப்புப்பொரிகள் பறக்கலுற்றவனாகி போர் பெரிய மலையை
யெடுத்தெடுக்கொண் (18) டோடிவருகையி லவனைப்பார்த்து அசுர
ன கோபத்தினுற் கண்கள் கலங்கப்பெற்றவனாகி யவன்மீது மகா வோ
சைகொண்ட பத்துப்பாணங்களைப் பிரயோகிக்க, (19) தேவவீரனையை
களா லடிபட்டடித்தம் தாராதாரையாய்ப் பெருகி யோடியதால் மகாபய
ங்கரனாகித் தான் வைத்திருந்த வுன்னதமான மலையை மிகுந்த கோபத்
தோ டவன்மீ தெறிந்தான். (20) அவ்வாறு வருகின்ற மலையை யசுர
ன தானாகவே மார்பினிலேந்த, அம்மலையானது மிகுந்த கெட்டியும் வி
ஸ்தாரமுமுள்ள அவனது மார்பினிடையில் விழுந்தவுடன் (21) தூள்
தூளகளாகச் சிதறிச் சோகத்தினுல்படேலென்று கீழே விழுவதுபோல்
பூமியில் விழுந்துவிட்டது. மலைவந்து விழவே யசுரன் கோபாக்கினி
யானது ஜுவாலையெகொண்டெரியப் பெற்றவனாகி (22) யதிதிகூண்
மரன் வாயிரம் பாணங்களை யத்தேவாக்கூன்மீ தெய்தவுட னவ்வீரனும
வனது சரங்களா லுடலறுபட்டு மூர்ச்சையடைந்தான். (23) அதன்
மேல் சிமமெனென்பவன் மிகுந்த காஜனைசெய்துகொண் டதிவேகத்தோ
டு கிளம்பி யசுரனுக்கு நேராக வோர் பெரியமலையை யெறிந்தான். (24)
பிற்கசுரனதனைக் கூர்மையுள்ள வோரம்பிறை பொடிப்பொடியாக்கிவிட்
டான். மேலுமவ் வசுரவீரன் மறுபடியவனால் விடப்பட்ட மகா பயங்
கமான தண்டாயுதத்தையு (25) மதிக்கூர்மையுள்ள பல பாணங்களாற்
சேதித் தவனையும் மூர்ச்சைகொள்ளச் செய்தான். அதன்பிற கவ்வக
ரேந்திரன் மற்றெல்லாப் பூதசேனாதிபர்களையு (26) மிடயன் காட்டி
லில் மாட்டுமெந்தையை விற்றடுவதுபோல் துறத்துகையில் இரத்தினகா
ளிகளுடைய வியாவைத்திவிடிகளினின் றுண்டான இலக்கூம் வீரர்களி
லொருவனு ன் தண்டகனென்பவன் (27) சடிதியில் வெளிக்கிளம்பிச்சி
னங்கொண்டு சிங்கநாதஞ் செய்வதனால் மகா பயங்கரனாகி யவ்வசுரவீர
ன்மீ தாயிரம் சரங்களைப் பிரயோகித்தான். (28) அப்போ தசுரன் க
டுஞ்சினங்கொண்டவனாகி யவனது நெற்றிதன்றி கூர்மையுள்ள பலவம்
புகளை யெய்து கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களை! யவனையும் மூர்ச்சை
யடைவித்தான். (29) பின்புடனே ஸோமகனென்பவன் தேவர்சே
னைகளுக்குத் தலைவனாகத்தூரிதமாய் வரவேயவன்மீது மகாராஜன் பல்ல
ம்புகளைத் தொடுத்தான். (30) அப்போதவ்வீரன் கர்வத்தோடு சிங்க
நாதம் செய்வதால் திசைமுகங்களை நிரப்பிக்கொண்டு திகூணமுள்ள
வாயிரம்பாணங்களை விட டவனது சாரதியையு பிரதத்தையும் (31) ச
டிதிபிற் செந்நெய்செநலாக்கிப் பூமியில் விழ்த்திவிட்டான். உடனே யு

சுரன் மகாவீரன் தமான் வேற்றிரதத்தி லுட்கார்ந்து (32) நிகரற்றவோர் வேலை யதிகோபத்தோ டுத்தேவன்மீது பிரயோகிக்க, அதுவிழுந்ததா லவனுமுடனே மூர்ச்சைகொண்டுவிட்டான். (33) பின்பு மகா பராக்கிரமசாலியான் வசுகோந்திரனைச் சயிப்பதற்காக விஜயனென்பவன் துரித மாய்வந் தாயிரம் சரங்களால் மகா பலவானாகியவத் தேவப்படைத் தலைவ னவனது சாரதியையும், கெட்டியான வில்லையும் பூமியில் வீழ்த்தினன். பிறகசுரோசுவரன் மகா கோபாக்கினியால் கண்களில் நெருப்புப் பறக்கலாகி (35) யோர் தண்டத்தைக் கரகாவென்று சுற்றியத்தே வவிரன்மீ தெறித்ததின லப்போதனைக் கண்டிப்பதற்காக வதன்மீதவ னனேக பாணங்களைவிட்டு (36) மவைகளையது கொஞ்சமேனும் சட்டைசெய்யாமல்வந் தவன்மீது விழுந்தவனைச் சாய்த்துவிட்டது. ஆம் மகாவீரன்சாய்ந்தவுட னெல்லாவிரதளும் வந்து (37) கலகலவென்ற சத்தத்தினால் திசைமுகங்களைச் செவிடாக்கலுற்றவர்களாகி கோபாவே சம்கொண்டு பற்பலவித அஸ்திரங்களை வருஷித்தார்கள். (38) பிறகசுரனு மவர்களை யானைகளைச் சிங்கம் விறட்டெய்துபோல் பாணங்களால்வி றட்டும்போது மகா பலசாலியான் வீரபாகு அவனது நிகரற்ற பராக்கிரமத்தைக் கண்டு (39) விராவோடு வில்லைவளைத்து நானேறிட்டவன்முன்னில்வந் தவன்மீ தனேக மம்புகளையெய்தவ னது மெய்தனில் நிரப்பினர். (40) அசுரனும் கமிஞ்சினன்கொண்டா யிரம் திகூடணமான பாணங்களா லவ்விரனை நிரப்பி யிரத்தம் வடியச் (41) செய்து பின்னரு மேமுபாணங்களா லவரது சிறந்த வில்லைக் கண்டனம் செய்தனன். பின்பு வீரபாகுவோவென்றால் மிகுந்த கெட்டியான வேறு வில்லைக் கைக்கொண்டு (42) கோபத்தினால் பிரளயகாலமேகம்போல் கர்ஜனம்செய்து ஆயிரம் பாணங்களா லவனது சாரதி, வில், குதிரை இவைகளைக் கண்டித்தனர். (43) பிறகசுரன் பரபுரப்போடு மற்றோர் தேர்மீ துட்கார்ந்து கோரமான வில்லைக் கொண்டு சிங்கநாதஞ் செய்தவனாகி தூறுபாணங்களா லத்தேவேசனது ஸூர்தர விரதத்தையுடைத்துவிட்டான். (44½) உடனே வீரபாகு மிகக்கோபமுண்டவராகி யாகாயத்திற்குளம்பி நிலைகொண்டு (45) ஸ்ரீகுபிரானைத் தியானம்பண்ணிப் பிறகம்மகாவீரன் மிகுந்த கோலாகல சத்தங்களா லசுரசேனையை நடுநடுங்கச்செய்து பளபளவென்று மின்னுகின்ற கத்தியைக் கைமீதெடுத்துச் (46) சடிதியிலவன திரதத்திற்குதித் தோர்கையைத்துண்டித் தனர். பிறகசுரன் மற்றோர் கையினால் கெட்டியான தண்டாயுதத்தை யெடுத்து (47) விராவுடன் வீரபாகுவை மாற்பினிலடிக்க, அப்போதத்தேவேசன் காலினாலவன் தலைமீ தோங்கி யோருருதவிட்டு மிகுந்தகர்

ஜனையுடன் துரிதத்தி லாகாயம் சென்றனர். (48½) அப்போத்கூறும் கைக்கத்தியை யெடுத்துக்கொண்டு பிந்தொடர்ந்தோடினான். (49) பிறகு வீரபாகுவும் திரும்பி, தொடர்ந்து வரலுற்ற, மகா கொடியோனான அவ்வகரோந்திரனை யோர்கொடித்துத் திரைச்சேதம் பண்ணி யியமன்விட்டிற்றகு விருந்தினனாக வனுப்பினர். (51)

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்

முத்திம்.

உயுத்தகாண்டம் ௧0—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.)

அப்போது தேவர்க ளவ்வகரோந்திரன்மாண்டதைக்கண்டு மிகுந்தகோலாஹலம் செய்தார்கள். முறியடிக்கப்பட்ட வசுரொல்லோர்க ளும் பெரும்பிதிகொண் டோட்டம் பிடித்தார்கள், (1) பிறகு மகாபெருமை பொருந்திய சூரர்களுக்கெல்லாம் சிரோஷ்டானை சூரபத்துமன் தன் தம்பிகள் தருமை மைந்தர்களான வதிசூரனு மசுரோந்திரனும் மாண்டு விட்டதையும், அசுரர்களெல்லாம் பத்துத்திக்குகளிலும் சிதறுண்டோட லானதையும் கண்டு புறப்பட்டு (2½) இரதத்தைச் சீச்சிரமாயோட்டச் சொல்லி யோர்கெட்டியானவிலையெடுத்த (3) ததின்றுனியில்நாணைப்பூட்டி முட்டியாலதன் மத்தியைப்பிடித்துக்கொண்டு (3½) மற்றோர்கையினு லஞ்ஞானை மீட்ட, அது “அடா! அசுராதமா! யானெனது நிலைமையில் தவறாதிருக்கையில் நீ யானா நிமித்த மெந்தனை யடிக்கின்றாய்? இப்போ துடனே யுத்தனுக் கிவ்வித அடிபடல் நேரிடக்கடவது; ஆம், இது ஸத்தியம்” என் றவ்வசுரராஜனுக் குரைத்ததுபோல்ப்போதுசுத்த மிட்டது. (5½) இஞ்ஞானேசையைச் செவிகொண்டு ஸகலவுலகங்களும் நடுநடுங்கின. (6) பிரம்மன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய தேவ ரொல்லோர்களு மப்போது பொறிகலங்க லுற்றார்கள். மேலுமதைக் கேட்கலான பூதர்களெல்லா மவர்களை யிரகழித்தருளுகின்ற ஸ்ரீமுருகேசனிடம் சரணம்பெற வோட்டம்பிடித்தார்கள். (7) இவ்விதமாக வீச்சுத்தமானது ஜனங்களால் பனிரண்டுவருஷகாலம் வறையில் கேட்கப்பட லாயிற்று. இப்படி யிருக்கையில் மகா பராக்கிரமங்களையுடைய சேனாதிபர்களெல்லா மப்போது (8) மரங்களாலும் மலைகளாலு மஸ்திரங்களாலு மின்னும் மற்ற பற்பல வாயுதங்களாலும் மகாவேகத்தோடு சூர

பத்துமன்ம் தெறித்தெறித்து யுத்தம்செய்கையில் (9) அவ்வகரோசன வைகளையெல்லாம் தீகூணமுள்ள பத்தம்புகவால் தூள் தூளாக்கிவிட்டின்னுமும் தூறு, ஆயிரம், கோடிகளாகப் (10) பலசரங்களைமேலுக்கு மேல் வருஷித் தவர்கள் துடல்களைத்தூண்டுத்தான். சிவரப் பாணங்களா லமபட்டு மிகவும் துயரமடைத் திருத்துவிட்டார்கள். (11) சிலர்மன்ன தமொறிப் பூமியில்விழுந்து புறண்டார்கள். கேவீர்! பிராம்மனோத்தம ர்களை! மற்றச்சேனாதிபர்கள் பெருமூச்சுவிட் டோட்டமெடுத்தார்கள். (12) இவ்வாறாகப் பலவிதத்தி ல்வெவல்லோர்களு மவமானம்கொண் டார்கள். அதன்மேல் வியர்வைத்திவிலைகளா லுண்டான விலகூழ் வீர ர்களும் போர்க்களத்துக்கு வந்து (13) மிகவலிமையோடகரோசன்ம் து கூர்மையான சரங்களைச் சொரிந்தார்கள். பிறகம்மகாசுரனு மவர்க ளது தேர்களுக் கெதிரிவிருந்தாயிரங்கோடி பாணங்களா லவர்கள் விட் ட பாணங்களையும் கண்டித் தவர்களது வில்விரதங்களையும் தூள் தூளாக் கிப்பின்னு மதிகக்கோபம் கொண்டவனாகி யவர்களது மார்புகளைக்குறி பிடிட்டிலகூழ் சங்கியை கொண்ட கூரம்புகளை வருஷித்தனன். (15½) அதனு ல்வெவல்லோர்களும் மார்பு பிளக்கலுற் றுடனேமூர்ச்சை கொ ண்டார்கள். (16) பின்பு நவவீரர்களி லொருவனுன விலகூழ்விவரஸ ம் பொருந்திய வீரமார்த்தாண்டன் கிளம்பலாகி யவ்வகரோசன்ம் தேரா ளமான வம்புகளைத் தொடுத்தான். (17) அசுரனும் சிங்கநாதம்செய்த வற்றையெல்லா மனேகபாணங்களாற் கண்டித்துப் பின்னரு மவனது நெற்றியைப்பற்றி யாயிரமம்புகளைத் தொடுக்க, (18) அத்தேவேசன வ்வம்புகளை யாயிர மம்புகளாலே துரிதமாகத் துண்டித்தனன். பிற்பா டு சூரபத்தும னாயிரம் பாணங்களா (19) லவனதம்புகள், வில், அம்பு ராத்தூணி யிவைகளைத் துரிதமாகக்கண்டித்து விழுச்செய்து மறுபடியா யிர மம்புகளைத்தொடுத்தவனையும் கீழ் விழ்த்தினன். (20) அதன்மே ல் மகாவீரனுன வீரராகூஸ நென்பவன் தோன்றி யம்மகாசுரன்ம் தா யிரம் சலதிரங்களைப் பிரயோகிக்க, (21) உடனே யச்சூரனு மாயிரமம் புகளா லவைகளைத் துண்டித் தவனது வில்லையும் முறித்துவிட்டான். பின் பம்மகாவீரன் மிகக் கோபம் கொண்டவனாகி யவ்வசுரன் தேர்கனி ற்குதித்துத் (22) தனது கத்தியா லவன்வில்லை வெட்டியதி லக்கத்தி மே முறியலாக, பிறகவ னச்சூரனை முட்டியாற்குத்த வெத்தனிக்கையி (23) லவனாபுதமற்றிருப்பது கண்டு சூரன் வெகு கோபத்தோ டவன து காலே வளைத்துப்பிடித் தண்டக்கோடி முட்ட வுர வெறிந்தனன். (24) அப்போ தத்தேவேச னண்டச்சுவரி ஷ்டபட்டுப் பூமியில் விழு த்து மெய் கொறுங்கி மூர்ச்சை கொள்ளலாயினன். (25) உடனே வீர

மகேந்திரன் கிளம்பிப் பெருங்குச்சலோ டசுரன்மீ தனேக பாணங்களை
 ப்ரியோகிக்க, (26) அசுராஜ னவைகளை யனேக மம்புகளாற் கண்டி
 த்தனன். அப்போ திருவரு மொருவரோடொருவர் தேரை யிடசாரிவ்
 ல்சாரியாகச் சுற்றவிட்டுக்கொண் டம்புகளா லுயுத்தம் செய்கையிற் (27)
 சூரன்க்கிரகம் கொண்டவனாக யவனது கால்களில் முப்பது சஸ்திரங்க
 ளையும், மார்பின்மத்தியில் நாற்பதும், இரண்டுபுயங்கன்மீதும் முப்பதஸ்
 திரங்களையும் சடிதியில் தொடுக்க, அவனும் மூர்ச்சைகொண்டு மோதி
 விழுந்தான். (28½) அதன்மேல் வீரதீர னோர்நொடிக்குட் புறப்பட்ட
 னேக சரங்களைச் சொரிந்து கொண்டே வந்ததி (29) லசுரமன்
 ன னாயிர மம்புகளா லச்சரங்களோ டவனது வில்லையும் துண்டி
 த்து அவன்தேரையு மேழுசஸ்திரங்களா லுடைத்துப் பூமியில்
 தள்ளினான். (30) பிறகத் தேவ னவனை யடிப்பதற்காகத் தண்டத்தை
 பெடுத்தவருகையிலப்போ தசுரனத்த ண்டத்தையும் நான்கஸ்திரங்களா
 வீருதுண்டாக்கிவிட்டு (31) மறுபடி கோபங்கொண்டு பதினான்குசஸ்
 திரங்களை யவன்புயங்களிலு மவைகளது மத்தியிலும் பிரயோகித்துஇந்
 திரன் மலையைச்சாய்த்ததுபோ லவனைப் பூமியிற் சாய்த்தனன். (32)
 அதன்மேல் வீரமகேசுவரனென்றவன் தோன்றி 'இவனை வில்லினால்
 வெல்லமுடியா' தென்று கருதி, வேலையுதத்தைப் பிரயோகித்தனன்.
 (33) அப்போதுடனே சூரனவ்வேல்மீ தாயிரமம்புகளைச் சொரிந்து ம
 வற்றையெல்லா மது சேதம்பண்ணி யச்சூரனது கற்பாறைபோன்ற
 மார்பின்கடுவில் (34) விழுந்து கல்மீதடிபட்ட மண்கட்டியைப்போல்
 தூள் தூளாகிவிட்டன. பிறகவ்வீரன் தண்டத்தையெடுப்பதற்குமுந்தி
 யே யேழம்புகளா லசுரனவனைச் சாய்த்துவிட்டான். (35) பிற்பாடு க
 ணைதிபனான வீரகேசரியென்பவன் வரலாகி மகா கோபத்தோடவ் வசுர
 ன்மீ தனேகபாணங்களை யதிசீக்கிரத்தில் வருஷித்தான். (36) பிறகசுர
 னேழம்புகளா லவனது வில்லையும், தூறம்புகளாலவன் தேனையும் சேதி
 த்து அததேவேசன் நெற்றிமீதாயிரம் பாணங்களைப் பிரயோகித்தான்.
 பிறகு வீரன் கடுஞ்சினங்கொண்டவனாகியோர் மலையைப்பிடுங்கி சூரன்
 மீ.தெறிய, அசுரனுடனே யதனை யோரம்பினால் தூளாக்கிப் பூமியிலுதி
 ர்த்தனன். (38) பின்பு வீரன் மிகக்கோபமுண் டசுரன் தேறிற்பாய்ந்
 து அசுரனது கெட்டிபான-மார்பின்மீது கையினாலோங்கியறைந்தமாத்
 திரத்தி (39) லக்கையொடிந்து சிதறலாகி யக்கணுதிப் னசுரன் முன்
 னிலைபிழைத்தேர்மீதே விழுந்தனன். சூரனுடனே யவ்வீரனைத் துரித

த்தில்வாரி வேகத்தோடுபாற்கடல்மீதெறிந்தனன். (40) அவனங்கு மூர்ச்சைதெளிந்த பிறகவ்விடம்விட்டுச் சேனையோடு சேர்ந்தான். பிறகோர் கூணத்துக்கெல்லாம் வீரபுரந்தரணிங்கு வந்து மகா பலவானாவ வ் வசரன்மீது கன்னங்கோலென்று மகா கோரமான காலாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, (41½) அதவ் வசரன் மார்பினிடையிற் பட்டுச் சுக்குநூ யிற்று. (42) அதுகண்டு தேவரகூகன் பிரம்மாஸ்திரத்தை யெடுக்கையில்தானே வசரனவன்மார்புமீது நூறஸ்திரங்களைவிட் (43) டப்போ தேயவனை மண்மீது மல்லாத்தினன். பிறகு வயசமுறைப்படிக்கவன்முத்தோனான மகா வீரனாகிய வீரார்தகனென்பவன் மிகுந்த சிங்கநாதமிட்டுக்கொண்டு வீரர்களைக் கண்டிக்கும் தலமாகிய போர்க்களத்துக்குவந்து (44½) “இவ்வசரனால் நமது சைனியங்களுக்குக்கூட விவவாறவமான் மெவ்வாறுதகு” (45) மென்று சொல்லி வெகு கோபத்தோடு துரிதமாய் மிகுந்த கொடிய வஸ்திரங்களை வசரமன்னன்மீது வருஷித்து அசரப்படைகளைப் பயமுறுத்தி அடிக்கடி சிங்கம்போன்ற கர்ஜனம்செய்தான். (46) அப்போதசரனுமவ் வஸ்திரங்களைக் கண்டித்து விட்டு மேலுமத்தேவன்மீதாயிரம் சஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்க, அவனும் மேகம்போற் கர்ஜனம்செய்தவைகளை யாயிரம் சஸ்திரங்களாலே சேதித்துவிட்டான். (47) அப்போது சூரன் வெகு கோபமுண்டு வஜ்ஜிரமயங்களான வாயிரம் கூரம்புகளாலவனது வில், தேர், சஸ்திரங்கள் இவைகளைக்கண்டனம்பண்ணி (48) யுடனே யவன் மார்பையும் பிளந்து நொடிக்குள்ளவனை மூர்ச்சை யடைவித்தான். அவ்வாறவன் மோகித்துவிட்டதுகண்டு வீரபாகு தோன்றலானதில் (49). உயுத்தமதிற் பின்னர்காமல் நிற்கலுற்ற சூரபத்தும னம்மகா பலவானே நோக்கி யுரைத்ததாவது:— “அடா! நீ முந்தித் தூதவுருவத்துடன் வந்தனேக மகசர்களையும் (50) நமது மைந்தனையும் கொன்றுவிட்டு மர்யாவடிவமெடுத்தோடிவிட்டாய்ல்லவா? ஆகையால் நமநாக்கினையின்படி யிப்போதும் வில்லையெறிந்து விட்டுத் தூதனாகிவிடு; (51) இல்லாவிடிவிப்போதே யோர் நொடிக்குள்ளுந்தனைப் பிளந்து ஸத்தியமாகக் கொன்றுவிடுவோ”மென, வீரனும் போர்க்களமதி லவ்வாறு அரைத்த சூரனை நோக்கி வசனம்ளித்ததாவது, (52) “அடா! அசரா! யாம் ஸ்ரீ முருகேசன் திருவாக்கினையின்படி’முந்தித் தூதராக வந்தோம்; இப்போது படைவீரராகவும் வலுற்றோம்! அதனானக் காகுவதென்னடா? நீ வீணாகப் பிதற்றுவதைவிட்டு நம்மோடு யுத்தம்செய்யடா” (53) வென்றிவ்வாறாக மகா வீரனான வீரபாகு வுரைக்கையி வசரனுக்கிரகம்மொண்டு சிங்கநாதமிட் பாயிரம்கோடி சஸ்திரங்களை யவன்மீது வருஷித்தான். (54) வீரனுமவ்வாறேவிட்

டவைகளை யேர் நொடிக்குள் நிக்பலமாக்கினர். மறுபடியவனுல் விடப்பட்ட விலகூடம் சஸ்திரங்களையும் தேவன் கோடிசஸ்திரங்களால் கண்டித்துவிட்டுப் பின்னுமவனுல் விடப்பட்ட கோடிசஸ்திரங்களையும் கோடிசஸ்திரங்களாலே கண்டித்து மறுபடி சுருக்கினிலவன் மீது நூறம்புகளைத் தொடுக்க ஆவையவன் மீதுபட்டுக் (56) கற்பாறை மீது குத்திய லூசிபோல் தெறிபடலாயின. அது கண்டவர் “ஓ! கோ! இவன் ஸ்ரீ வடிவேலனது திருவேலினுவின்றிவிங்குநம்மால் கொல்லப்படலாகான்; (57) ஆகிலுமிவனைப் பலசரங்கனா லடித்து நிச்சயத்தில் நோகச்செய்யலாவோ” மென்று மனத்தினில் தீர்மானித்தவர் பலசரங்களை வருஷித்தனர். (58) அப்போதசரனச்சரங்களைச் சேதித்துவிட்டுப் பிறகெட்டுப்பாணங்களை வெகு கோபத்தோடக்கனாதிபரது மார்பினிலும் புயங்களிலுமெய்து (59) பின்னுமவன் கோடி சரங்கனா லோர் நொடியினிலவர் ஸாரதியைக்கொன்று மறுபடியைம்பது சரங்களால் துரிதத்திலவன திரதத்தையுமுடைத் தெறிந்தனர். (60)

பத்தாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

உயுத்தகரண்டம் ௧௧—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிற்பாடு வீரபாகு வேறிடத்தேறிக்கொண்டு வாயவியம், ஆக்கினேயமில் விரண்டஸ்திரங்களையும் சேர்த்துப் பிரயோகித்தனர். (1) மிகுந்த பலவானான சூரனை நக்கண்டு ‘இவன் திறமையாலாகியதை யெல்லாம் பார்ப்போமென்று பதிலஸ்திரம் பிரயோகிக்காமல் சும்மாவிரந்து விட்டான். அவ்விரண்டஸ்திரங்களும் கற்பாறையினு மதிக்கெட்டியான அவன் மார்பின் நடுவில் வேகமாய் விழுந்து (2) உடனே தூள்தூளாகிப் பூமியில் சிதறி விட்டது. பின்பு வீரன் சினங்கொண்டு இயமரஸ்திரம் சூரியாஸ்திரம் இவ்விரண்டையும் சேர்த்தவன் மீது விட்ட (3) வுடனவைகளு மவன் மீதுபட்டு முனைமுறிந்துவிழுந்து விட்டது. அதன்மேல் வீரபாகு பற்றியெரிகின்றவர்போல் கோபம்கொண்டவராகிச் (4) சீக்கிரத்தி லிரண்டு சஸ்திரங்களை வாருணஸ்திரம் ஸீந்திராஸ்திரங்களுக்குரிய மந்திரங்களால் ஜபித்துத் தொடுத்துப் பிரயோகிக்கையில்,

கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே ! அவைகளு மவ்வாறேயங்குபூமியில்விழுந்து விட்டன. (5) அதன்மேல் தேவன் மிகுந்த கோபத்தோடு நாராயணஸ்திரத்துடன் பிரம்மாஸ்திரத்தையுச்சேர்த்துச் சந்தானிக்கையில் மகாபயங்கரமுள்ளவையும், சகலங்களையும் சமுகாரம் செய்யலுற்றவையுமான (7) ஆவ்விரண்டும் நெருப்புப் பொரிகளைக் கக்கிக்கொண்டவனது நெஞ்சினில் விழுந்து மோதியெதிர்த்து விழலாயிற்று. அப்போதெல்லோர்களு மவனதிப்பேர்க்கொத்த பலபாக்கிரமங்களைக்கண்டு மிகுந்தவாச்சரியங் கொண்டார்கள். (8) அச்சமயத்தில் சூரபத்துமன் வீரபாகுவை நோக்கி உறத்தசத்தத்தோடுரைத்தேவென்றால்:— “அடா வீரா ! உனது திவ்வியாஸ்திரங்களெல்லாம் கூட வடவா முகாக்கினியில் விழுந்த ஈக்கள் போல் பதிலஸ்திரம்கூடவு பயோகிக்காமலிருந்த நம்மிது பட்டு வீணாயினவல்லவோ! (9½) நாமுந்தனை முந்தியே கொன்றிருப்போம்; உந்தன்வீரியபாக்கிரமங்களை (10) முந்தனஸ்திரங்களதுவை பவங்களையும் பார்ப்போமென்றே யிருக்கலாயினம். ஆகையாலுந்தனைச் சந்தேகமின்றி யிப்போ தோர் நொடிக்குள் கொன்றுவிடுகின்றோம்” (11) என்றவன் சொன்னமாதிரத்தி லப்போது வீரபாகு கோபத்தினால் ஜுவலிக்கலுற்றவராகி மகா கோரமான பாசபதாஸ்திரத்தை யசுரமன்னன்மீது பிரயோகித்தனர். (12) அப்போதவ்வுஸ்திரமானது ஸர்ப்பம் முதலியவைகளைக் கக்கிக்கொண்டு வெளிப்பட்டு வேகமாய்வருவதைக் கண்டு சூரபத்துமனு மப்போ ததே யஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தனன். (13) கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே ! அப்போதவ்விரண்டு மொன்றோடொன்று மகா பயங்கரமாகப் பெரும்சத்தத்தோடு சண்டைபோட்டுக்கொண்டு பிறகு திரும்பியெய்தவரிடமேயோர்நொடிக்குள் சென்றுவிட்டன. (14) பிறகுசூரன் “அடா ! வீரா ! உனதுவலிமையெல்லா மிவ்வளவுதானே! இப்போது நமது பாக்கிரமத்தைக் காட்டுகின்றோம் பாரடா” வென்று பல சரங்களை (15) வருஷிக்க, வீரபாகுவும் மகா வாக்கிரகத்தோ டனேக சஸ்திரங்களை யவ்வசுரன்மீ தெய்தனர். அப்போதசுரனும் கடுஞ்சினங்கொண்டு பதினைந்து சஸ்திரங்களா லவரது வில்லைத் துண்டித்தனன். (16) உடனேயத் தேவகணுதிபர் நிகரற்றவோர் வேலை யசுரன்மீது பிரயோகிக்க, அதவன் கடினமான மார்பினில் விழுந்து பொடிப்பொடியாகிவிட்டது. (17) பிறக்கூனும் தேவன்மீது தண்டாயுதத்தைப் பிரயோகிக்கையி லப்போதே தேவனுமவன்மீது தம் தண்டாயுதத்தை யெறிய, (18) அசுரனுடையதண்டமதனை

ததுள் துளாக்கிவிட்டு மிக வேகத்தோடவரது மார்பின்மத்தியில் விழுந்
தவரை முர்ச்சாக்கிராந்தராக்கி விட்டது. (19) அப்போதவர் முர்ச்சை
யானதைக்கண்டு சாரதியானவிசாலனென்றவனவருக்குமுர்ச்சைதெளிவி
ப்பதற்காகஜுவலிக்கலுற்றதேதையொதிக்கியப்புறமோட்டிப் போயின
ன். (20) இப்படியிருக்கையில்சூரனும் பீதிக்கொண்டபூதர்கள்மீ தனேகபா
ணங்களை வருஷிக்கலாகையிலப் பூதர்களெல்லாமப்போது பத்துத்திக்கு
களிலும் சிதறுண்டோடத் தலைப்பட்டார்கள். (21) அதன்மே லொப்பற்
ற பராக்கிரமமுடைய ஸ்ரீ பகவானான குமரோசன் பூதர்களோடுவதையு
ம், அவர்களது தலைவர்களெல்லாம் முர்ச்சைகொண்டு கிடப்பதையு மறி
ந்தவுடனேனககோடி சூரியப்பிரகாசம் கொண்ட சிவோஷ்டமமான தமதி
ரதத்தை யோட்டச்சொல்லிப் பிரயாணப்பட்டு வந்தனர். (22½) அப்
போதவரைநோக்கிச் சூரன் வசனமுதைத்தாவது:— “கேளாய்! சிறு
வனே! மகா பராக்கிரமசாலிகளான உனது படைத்தலைவரொல்லோர்
களும் ‘இவர் சகல வசுரர்களையும் சமுதாரம்செய்யலுற்ற சகல ஈசுவரர்க
ளுக்கு மீசுவரரான கந்தபிர’ னென்றெண்ணிவந்து விழுந்துமாண்ட
தைக்கண்டாயோ! (24) ஆகையால் நீ யிப்போதே திரும்பியோடிவி
டு. ஓ! தேவர்களுக் கீசனே! கேவலமிளம்பின்னே விளையாட்டுடைய
நீ நம்மைப்பலவினர்களான தாரகனையும் கிளொஞ்சனையும் பேரல் நினை
த்துக்கொண் (25) டிங்கு வரலாகின்றாய். நீ யோர் மிகவும் சிறுபை
யலாகையால் நம் பலத்தை யறியவில்லை. விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களு
க் கெல்லாம் மிகுந்த பீதியுண்டாகும்படி. (26) இப்போது சண்டைந
டுவில் வந்தவுந்தனை வெல்லுகின்றோம்” என, ஸ்ரீ வடிவேலன் முகராவின்
தமதிம்மந்தகாசம் கொண்டவராசியச் சூரனை நோக்கி யுரைத்ததோடுவ
ன்றால்:— (27) “அடா! துரத்துமாவாகிய அறிவில்லாதவசுராத
தமா! நீ கேவலம்மடப்புத்தியால் நம்மைச் சிறுவனென்றாயல்லவா! யா
மிப்போதே யுனது வலிமையை வாங்குகின்றோம்: (28) அடா! ஸ்ரீ ச
ர்வேசுவரனது நெற்றிக்கண் நெருப்பி னோர் பொரியே யண்டங்கள் மு
ழுமையும் சாம்பலாக்கப் போதுமானதா!” என்று ஸ்ரீ கந்தனருளியதி
ருவசனத்தைக் கேட்டதில் சூரன் வெகு கோபங்கொண்டவனாகி (29)
யப்போதோர் மிகுந்த வுன்னதமான தனுசைக்கைக்கொண்டான். அ
த்தனுசோடுவன்றால்,— ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவினுடைய திரிவிக்கிரமாவதா
ரத் திருமேனிபோல் விளங்கலாயிற்று. (30) அப்போதவனவ்வில்லை நா
ணேறிட்டு குணத்தொனிபண்ணுகையி லேழு சமுத்திரங்களும் கரைபு
றண்டொன்றுகூடி யொலித்ததுபோ லோசையுண்டாயிற்று. (31) அ

ப்போது தேவப்படைத்தலைவரான ஸ்ரீ குமரோசனும் பிரளயகாலத்தினு
ர்த்துவ தாண்டவமருளிய ஸகல சமுகார காரணரான ஸ்ரீ காலாக்கினி
ருத்திரமூர்த்திபோல் விளங்கலுற்றமிகச்சிவோஷ்டமும், மகா வுன்னதமு
மான தனுசைக்கைதனிலெடுத்துச் சகலவண்டங்களு மேககாலத்தி
ல் பட்டென்று வெடிக்கலுற்ற சத்தம்போல் மிகுந்த குணத்தொனி
செய்தனர். (32-33) பிறகு கொரோமுடைய சூரனனேக பாணங்களா
லவரது திருமேனி, தேர் இவைகளையுமிச் சகலவுலகங்களையும் சடிதியில்
நிரப்பினன். (34) தேவராகூதருமவன் விட்டபாணங்களைச் சின்னாபின்
னம்பண்ணி யவன்மீதனேக சரங்களைக் கோடைகால மாரிபோல் வரு
ஷித் தாகாயமத்தியை மறைத்தனர். (35) பிறகு சூரன் சினங்கொண்
டவர் விட்ட பாணங்களை யெல்லாம்கண்டனம்பண்ணி யத்தேவேசன்மீது
பதினாயிரம் பாணங்களை வருஷித்தான். (36) ஸ்ரீ குகனுமவனது பாண
ங்களைத் தமதம்புகளாற்றாட்டுளாக்கிவிட்டவன திருபுயங்களிலும்பதினா
ன்கு சிறந்தபாணங்களைப் பிரயோகிக்க, (37) அவையங்குபட்டு மழு
ங்கிவிழலாயிற்றன்றோ! அதுகண்டு பார்வதிமைந்தன் கூர்மையுள்ள
வாயிரம் சரங்களால் (38) இந்திரன் வஜ்ஜிராயுதத்தினால் மலையைப் பிளந்
ததுபோலவன் வில்லைக்கண்டித்தனர். பிறகு சூரன்பிரம்ம விஷ்ணுக்களு
க்கும்மகாபயங்கரமான தனது வேலைப்பிரயோகிக்க, (39) அதையும்ஸ்ரீமு
ருகன்சினங்கொண்டுபதினான்குபாணங்களாற்சேதித்துவிட்டனர். அதன்
மேற்சூரன்பரபரப்போடுமிகவுன்னதமான வேறுவில்லைக் (40) கைக்கொ
ள்ள, பிறகிருவருமொருவரோடொருவரனேகமனேகபாணங்களை வருஷி
த்துக் கொண்டு யுத்தம் பண்ணினார்கள். அப்போது சண்டைதனில்
தேர்ச்சிபெற்ற சூரன் ஸ்ரீ தேவன் புயத்தி லேழம்புகளை வெய்துவிட்டு
ச்சிங்கம்போல் மகாபயங்கரமாகக் கர்ஜனம் பண்ணினன். (41½) அ
வ்வம்புகளோ அவர் புயமதில் விழுந்தமாதிரத்தில் உடனே தூள்தூ
ளாயின. (42) பிறகுமகாமகிமைகொண்டஸ்ரீஷண்முகன் கடும்கினத்தினா
லுக்கிரமூர்த்தியாகியதிதீக்ஷணமானபதினான் கஸ்திரங்களாலவனதுசிறந்
தவில்லையும்வேறாயிரத்தாலவனேறியதேரையும், அதுபோலவேவெறுப
தினான்கிலக்கூம்சஸ்திரங்களாலுறைபோட்டுமுடுவிக்கப்பட்டமற்றெல்லா
விரதங்களையும் முறையேசெதல்செதலாக்கினர். (43-44) பிறகு சூரன் மி
குந்த சிங்கநாதம் செய்துகூர்மையுள்ளதனதுசூலத்தைவிடவே தேவே
சனதனை நான்குபாணங்களாற்பிளந்தெறிந்துபின்னுமேழம்புகளா (45)
லவனது வெண்குடையையும் துண்டித்து, ஓரம்பினு லவனது கீரீடத்
தையு முடைத்துத்தள்ளி, அதுபோலவே பலசரங்களா (46) லவன்

பூண்ட வாபரணங்களை யெல்லாம் சடிதியில் மண்மீது சிதறவடித்தனர். கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களை! பிறகு சூரனவ்வாறிலச்சைச் சூமையைச் சூமக்க மாட்டாதவனாகத் தலைகுனிபலுற்றுக் கைவலிமை யிழந்து பொருளற்ற தரித்திரன்போல் வறியனாக நிற்கலானான். கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களை! (47) இவ்வாறு நின்ற வசுரமன்னனை யசுரொல்லோர்களும் கண்டிடனை போர்க்களத்தி லொன்றுகூடி மிகுந்த கர்ஜனை யொலியாலண்டத்தின் வெளிகளையெல்லாம் நிரப்பியவர்களாகி யதிக விணைசெகொண்டு பூஜிக்கப்படலுற்ற வடிவேலனோடு கூர்மையுள்ள வம்புகளாலும் பலபல வாயுதங்களாலும் போராடினார்கள். (48)

பதினோராவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் கூஉ—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

அதன்மே லம் பிகையின் செவ்வனானவர்கோபமுற்றவராகிச் சகலவுலகங்களையும் சுமுகாரம்செய்யலுற்ற சக்கிராயுதத்தைக்கூறுகிறென்று சுற்றி யசுரப்படைகள்மீது பிரயோகிக்க, (1) அது கோடி சூரியர்களுதித்ததுபோன்ற தனதுகார்தியினால் சைனியங்கூட்டங்கள்மீது பிரகாசித்துக்கொண்டவ்வசுரப்படைதனிற்சடிதியிற் சென்றுடனே பலவாறுகக்கொன்றது. (2) அப்போது சிலீர் காதுகைகளிழந்தவர்களும், சிலர்கால்கழுத்து முறிந்தவர்களும், மூக்கு, கண், பாதங்களறுபட்டவர்களும், கூந்தலாடை பறிபட்டவர்களுமாகி (3) யங்குகூடலான வெல்லேரர்களும் சாவுண்டார்னர். அதனாலுன்னதமான பலதேர்களுமவ்வாறே பொடிப் பொடியாக்கப்பட்டன. (4) அங்குள்ளயானை குதிகைகளெல்லா மோர்நொடிக்குள் நாசமடைந்தது. அவ்வசுரர்களை யியமன்புஜிப்பதற் குரியவெள்ளிப்பாத்திரங்களைப் பரத்தியதுபோலெல்லா வெண்குடைகளையும் சேதித் தப்போதங்கு தனமீது பரத்தலாயிற்று. (5½) தோமரங்கள், துவஜங்கள், சஸ்திரங்களி லிவையெல்லாம் நான்குதிக்குகளிலும் கிடந்து சிதறலுற்றன. (6) அங்கெல்லாம் தலையற்ற முண்டங்கள் நெருக்கமாயெழுந்து கூத்தாடவும், பிசாசுக்கூட்டங்களால் நிரம்பவுமாயிற்று மேலும் கழுகு, காக்கை, பருந்து இவைகளால் நிறைந்து வட்டமிடப் புகு

டவுமாயிற்று. (7) அப்போதவ்வுயுத்தரங்கம் முழுது மோர்நொடிக்கு
ள் ளிவ்வாறு சம்பிரவமுள்ளதாயிற்று. அப்படிக்கொத்த வம்மகா ச
க்கிரத்தை ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய சுதர்சனமென்ற சக்கிரமானது கண்டு
மெய்நடுக்கங் கொள்ளலாகி மிகச்சிரேஷ்டமான துதிகளால் தோத்திரம்
செய்தது. கேளீர் ! செளனகாதி முனிவர்களே! அம்மகா சக்கிர மிவ்வி
தமாக வசுரர்களுையெல்லாம் நாசம்செய்து ஸ்ரீ பகவானிடம் சென்றுவிட்
டது. (9) பிறகு சூரபத்னம் னிவ்வாறாக வசுரர்களெல்லாமோர்நொடி
க்குள் மடிந்து விடலானது சுண்டு “ஓகோ ! இதைன்ன ! பாசபதாஸ்திர
மோ ? இவன்வேலாயுதமோ ? அல்லதுயாதாமொருவர் சாபமோ? (10)
மகா பார்க்கிரமசாலிகளான வசுரெல்லோர்களு மோர்நொடிக்குள் மடி
ந்து விட்டார்களே!” யென்றிவ்வாறெல்லா மாச்சரியப்பட்டுக் கொண்ட
வன் தனிமையாகவே நின்றான். (11) பிறகுடனே யவ்வசுரமன்னன்ப
சபரப்புற்றவளுகி யதிகொரோமும், மிகுந்தசத்தமுடையதுமானப் பிரம்
மாஸ்திரத்தை யத்தேவேசுவரன் மீதெய்ய, (12) அவ்வஸ்திரமானது பி
ரம்மனது உருவங்கொண்டுபலவாறாகக்கிளம்பலாகிப் பயமுறுத்திக்கொ
ண்டு துரிதத்தில் ஸ்ரீ முருகேசன் திருச்சன்னிதியில் வரவே (13) யப்ப
கவான் ஐகதனில்விளங்கிய வேலான ததனை யபக்கென்று பகழித்தல்ல
வே விட்டது. ! பின்பசுரன் வெகுகோபங் கொண்டவரீது வைஷ்ண
வாஸ்திரத்தையிட, அது பெருங்கூச்சலோடு சகல ஜகங்களையும் பயமு
றுத்திக் கொண்டனாக விஷ்ணுக்களாக உருவமெடுத்ததுவுமவர் சன்
னிதிக்கோர் நொடிக்குள் வரலாக, (15) உடனே யத்திருவே லசுரனு
டைய இவ்வஸ்திரத்தையு மவ்விதமாகவே யாதரித்து விட்டது. அத
ன்மே லசுரன் மகா ஆக்கிரகம்கொண்டுவனாகக் கோடையிடி யிடித்தது
போற் கர்ஜனம்பண்ணி (16) யஸ்திரமெடுப்பவர்களில் மெத்தச்சிரோ
ஷடரான வப்பிரபுவின்பேரில் பாசபதாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம்செய்த
து லவ்வஸ்திரமெல்லாத் திசைகளையு மொளிப்பித்துக்கொண்டு பலவுரு
வத்தோடு வெளிப்பட்ட (17) டனேகங்களான ஸர்ப்பங்கள், இயமன்
கள், பிசாசுந்சன், பூதங்கள், இராகூதஸர்களிவைகளையெல்லாம்குக்கிக்கொ
ண்டு மகா பயங்கரமாகி யப்போது ஸ்ரீ குலுன் ஸன்னிதிக்கு வந்தவுடன்
கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! யப்பகவான் கையை நீட்டி யதனைப்
பிடிக்கலாயினர். இவ்விதமாக வம்மகாஸ்திரமெல்லாம் வீணாகிவிட்டதி
லசுரன் பல விசாரமுற்ற நெஞ்சமுடையவனாக (18) “ஓ! இச்சிறுவ
னிப்போதெம்முடனும் கூடவெதிர்த்து நிகரற்று யுத்தம்பண்ணத் திற
மையுள்ளே” யென்றவ ரற்புதமான பார்க்கிரமத்தைச் சிந்தித்து நிற்கு

மளவில் ஸ்ரீ பகவானவனைநோக்கி மகா கம்பீரத் துவனியோடு நொத்த தாவது:— “அடா! கேடுகெட்ட வசரா! தேவர்களை விட்டுவிடென்று நம்மாற் கூறப்பட்டதை நீ முந்திக் கேட்கவில்லையல்லவா? (19) இப்போதோர் கூணத்துக்குள் ஞானதிலகூதம் வாகினி யசரப்படையெல்லாம் மாண்டுவிட்டதையும், உன்முடி முதலியவையெல்லாம் தொலைந்து விட்டதையும் கண்டாயோடா! இனிமேலாயினும் தேவர்களை விட்டுவிடென்று யாமுந்தனுக்குப் புத்தி யுரைக்கின்றோம்; ஓ! அசுரர்களுக்கெல்லாம் கேடுகெட்டவனே! இல்லையாகி லுந்தனுக்கிங்கு தோன்றலாகின்ற புத்தியை யிப்போ தோர் நொடிக்குட் கூறலாவாய். (20) கேளாய்! அசுரா! யாம் முந்தியுந்தனது தம்பியான தராகனை யெவ்வாரோர் நொடிக்குட் கொன்றனமோ வவ்வாரே யிப்பேர்க்கொத்த வுந்தனையும் கொல்வதற்கிங்கு வரலானோம். இப்போது யாமுன்மீதிரக்கத்தினால் தான் நமது திருவேலைப் பிரயோகிக்கவில்லை. ஆயினுமினி போர்முன்னருந்தன்மீ ததனை யவசியம் பிரயோகிக்கலாவோ” (21) மென, சூரபத்தமனிவ்வாறு முதலிய கந்தன் திருவசனங்களைச் செவிகொண்டதன்மேல் மிக மதிக்கத்தக்க அந்தப்பிரிய வசனங்களை மனதிலாலோசித்து (22) “ஓ! கோ! இச்சிறுவன் நமது வலிமையை யறியாமையாலே நமது சேனைகள் மாண்டதையும், ஆயுதங்களற்றதையும் கண் டென்று மழிவற்ற விப்பேர்க்கொத்த நம்மைப்பார்த்து (23) ‘அடா! வோர்நொடிக்குள் தேவர்களை விட்டுவிடென்று எமக்குச்சில புத்திகூறவும் ‘யாமுன்மீது தயவினாலல்லவோ வேலைப்பிரயோகிக்கவில்லை’ யென்றுரைக்கவுமாயினன். (24) ஆயினும் நமது மகா வற்புதமான வலிமையைப்பற்றி யிவனுக்கு யாது தெரியலாகும். என்றாலு மிப்பேர்க்கொத்தவர்கள், யாமொருவராகவிருந்து மெம்மைப் போரினில் வெல்லமுடியாது; (25) ஆனால் பகுத்தறிவில்லாத விப்பையலுக் கிப்பேர்க்கொத்த நடவடிக்கையுரித்ததுதான். ஆகையால் நாமிப்போது நகரம் சென்று நமக்குள்ள சைனியங்கள் யாவையு (26) மழைத்துவந்து போராடி யிவ்வாறு துள்ளிவிழுகின்ற வினோளுனை வெல்லுகின்றோ” மென்று மனதினில் நன்காலொசித்துக்கொண்டு சூரபத்தம னப்போதே யோர் நொடிக்குள் (27) மாயத்தினால் நகரத்திலுள்ள தனது சிறந்த வரண்மனைக்குச் சென்றனன். இவ்விதமாகச் சென்ற வச்சூரனை யப்போதே தமது திருவேலினால் தொலைத்துவிட அவர் திறமைகொண்டவராயினும் (28) கேளீர்! முனிவர்களே! யவனது புத்திரோக்கத்தைச் சோதிப்பதற்காகவே சும்மாவிருந்து விட்டனர்.

பிறகு விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள்தேவாதிதேவனாகிய ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியரிடமாகவுச்சிமீ தஞ்சலிகொண்டு சென்று மிகுந்தமனக்களிப்போடு தண்டம்பண்ணி(29½) ஸாக்ஷாத்பரப்பிரம்மசவருபியானவக்கடவுளையனேகம் துதிகளால் தோத்திரம் பண்ணி (30) “ஓ! சுவாமி! மனதுக்கு மெட்டாத தேவரீரது வலிமையேங்கே! தேவரீர் முன்ன ரவ்வசர நெம்மாத்திரம்? ஆகையால் துராத்துமனாகிய விவ்வசரனைக் கொல்வதிலுங்களுக்குச் கொஞ்சமேனு மிலகறியமில்லை. ஓ! ஜகதீசா! ஓர் வினையாட்டாகவே யவனைவிட்டுச் சும்மாவிருந்து விட்டீர்களேயின்றி வேறில்லை” யென்றிவ்வித முனாத்து மிகுந்த வணக்கத்தோ டருகினில் நின்ற வந்தேவர்களை நோக்கிப் பகவான் திருவாக்கருளியதாவது;—(32) “ஓ! தேவர்களே! அந்த மகாசுர னிங்கு மறுபடி திரும்பி வரும்போ தத்தூரத்துமனைச் சந்தேகமின்றி கொன்றுவிடுகின்றோ” (33) மென்றருளிய மாத்திரத்தில் தேவர்களப்போது கொம்மாளமிட்டார்கள். (33½) மேலுமப்போது மூர்ச்சைதெளிந்த இலக்ஷத்தொன்பது வீரர்களும் சகல பூதர்களும் படைத்தலைவர்கள் முதலிய சைனியங்களோடுகூட வெவ்வேலோர்களும் ஸ்ரீ கார்த்திகேயன் சன்னிதியி லொன்றுகூடி (35) யதன் பேரில் ஸ்ரீ முருகனுக்கினையின்படி சகல படைத்தலைவர்களும் பூதர்களோடுகூட வசுரன் பட்டணத்தைக் கொள்ளையிடுவதற்காகக் கிளம்பி (36) மிகுந்த கோலாகல வொலியாற் றிசைமுகங்களைச் செவிடாக்கிக்கொண்டு சடிதியில் கோட்டை வாசற்படி சென்றம்மகா பவிஷ்ட(37) டொல்லோர்களு டொன்றுகூடி மிகுந்த கர்வத்தினு லட்டகாசம் செய்து கொண்டு கோட்டைவாசற் கதவைப் பிளக்கலானார்கள். அப்பெருங்குச்சலைக்கேட்டு வாசற்காப்பொனாகிய’வதிகோரனென்று பெயர்போன மகாசுரன் சதுரங்கபலத்துடன் புறப்படலாகி யப்போது பூதர்களுக்கு மசுரர்களுக்கும் மிகுந்த பயங்கரமான வுயுத்தம் நடக்கலாயிற்று. (39) அதிலங்குகூடிய வசுர டொல்லோர்களும் தோல்வி யடைந்தார்கள். அப்போதவ் வதிகோரன் மகா கோரமான வோரிரும் புலக்கையை யெடுத்ததனைக் (40) கோபத்தொடுகையினுற்கறகறவென்று சுழற்றிக் கொண்டே பூதர்களைத்துறத்தினான். அதுகண்டு மகாபலவானான மோக நென்பவன் துரிதமாய்க்கிளம்பி (41) யோர் பெரிய மலையைப்பிடுங்கி மிகவாக்கிரகத்தோடவன்மீதேறிய, அதனை மகாவலிமைகொண்ட அவ் வசுரன் உலக்கையினால் தூள் தூளாக்கிவிட்டான். (42) பின்பு தேவ னவ்வசுரனைக் கையாலவனது நெஞ்சினி லறைந்தவுட னவ்வசுரன் மகா ரோஷமுற்றுத்தன் துதடைமடித்துக்கடித்துக் கொண்டுமறுபடியு (43)

மவ்வுலக்கையாலே போர்முன்ன ரவன் மார்பி னிடையிஷடித்தான். அது
 ன்பேரில் மோகன் கோபத்தினால் கண்கள்மீது நெருப்புப்பொரிகள் கு
 பில் குபிலென்று பறக்கலுற்றவனாக யுயரக்கிளம்பிக்குதித்துக்கொண்ட
 வனை யோர்கையினுவிழுத்துப்பிடித்து மற்றக்கையினு லவன்கன்னத்தி
 லோங்கி யறைந்தனன். (44½) மேலும் பூததொல்லோர்களு முயரத்தில்
 ஆயிரம்போஜனை கொண்ட நகரத்துக் கலங்காரமான கோபுரத்தைப் பெ
 ருங்குச்சலிட்டுப்பிடுங்கி, தேவர்கள் மந்தராகிரியைக் கடலிற்போட்டது
 போ லதனை நடுக்கடலிலெறிந்தார்கள். (46) முந்தியே கோபுரத்தின்
 மீதிருந்த பலவசூரர்களுப்போ தக்கடல் நடுவிலாழ்ந்தினார்கள். அப்போ
 தக்கடலானது அலைகளா லன்னகரத்தைத் தழுவலாயிற்று. (47) பின்
 னுமப்பூதர்கள், அந்நகரத்திற்குக் கவசம்போன்றதான வடமதினை யிடி
 த்து வீழ்த்திவிட்டு (48) யாதொரு தடையுமற் றுட்புகுந்து, ஓடலுற்
 ற பலவசூரர்களையும் கொன்று, பலபலவீடுகளை யிடித்துப்பரத்தி மனம்
 கொண்டபடி கொள்ளையடித்தும் (49) பிற கங்குவிட்டுத் திரும்பித்
 துரிதமாகத் தேவாதிதேவனுை ஸ்ரீ கந்தன் சன்னிதி வந்தார்கள். அதன்
 பிறகு பகவான் மகா கோலாஹ ஸத்தம்செய்யானின்றதமது சகலசை
 னியங்களுடனும் ஹேமகூடபுரத்துக்குப் பிரயாணப்பட்டனர். (50½)
 தேவர்கள் மகா சந்தோஷத்தோடு புஷ்பங்களை வருஷித்தார்கள். (51)
 கடலோசையை யதிகரித்துத் தேவதுர்த்துபிகள் பேரொவியோடு முழங்
 கலுற்றன- அப்போது சகலமங்களவாத்தியங்களும் மிகுதியாகக் கோ
 ஷிக்கலுற்றன. (52) கட்டியக்காரரெல்லாம் குணகணங்களை யுதாரவா
 க்குடன் கூறினார்கள்- இவ்வாறு சம்பிரவங்கனோடு ஸ்ரீ குமரேச னடி
 யார்களது கூட்டங்களால் தமதுசிறந்த துதிகள்படிக்கப்பெற்றவராகி
 யோர்நொடிதனி (53) லேமகூடபுரத்திலுள்ள சுந்தரமான தமதுதிரு
 மானிகைக்கு விஜயமாகி மிகச்சிரோஷ்டமும் ஸேர்த்தியுமான சிங்காதனத்
 தில் வீற்றருளி (54) அதன்மேற் சேனைகளையெல்லா மவரவர் விடுதிக
 ளுக்கனுப்பிவிட்டு மகா சந்தோஷமுடையவராகவும், தமது பாதாரவிந்
 தங்களைப் பற்றிப் பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்களாற் றுதிசூற
 ப் பெற்றவராகவும் (55) பல பல வுபசாரங்களெல்லாம் செய்யப்பெ
 ற்றவராகி யச்சிறந்த வாசனமதி லருளியிருந்தனர். பிற்பாடு வானமதி
 ல் விளங்கிய சூரியனு மப்பகவானுடைய வெற்றியைக்கண்ணுற் (56)
 றதிலதனைத் தனதாகவே மதித்து மிகவும் பயம் தெளிந்து சுவப்புநிற்
 தினால் விளங்கிய மேனியுடையவனாகமேற்றிசைக்கோடியடைந்தவுடன்

பிராம்மணோத்தமர்களே! கடற்குள்ளாழந்தலானான். (57½) * பிறகு
சூரபக்தம் நன்றிரவு முழுதும் தூக்கமேயின்றி சண்டையைப்பற்றி
பக்தமகோமனை யென்றதன் மனையானான் மிகுந்த சிந்தைகொண்டிரு
ந்தான். (58½) அப்போது பானுகோபன் தந்தை வந்துவிட்டதைக்
கேள்வியுற்றவுடன் (59) சண்டையில் வெற்றிபெருவதற்காகத் தான்
செய்துகொண்டிருந்த மந்திரத்தின் புரச்சாணை, (அந்தந்த மந்திரத்துக்கு
ரிய ஜபம் ஹோமம் தர்ப்பணம் முதலியவை) சண்டைப்பயிர்ச்சி, மா
யை இவைகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டுப் போர்மீது மனக்கவலைகொண்
டேங்கியிருந்த சூரனிடமவ்விரவினில் வந்து முந்தியதினத்தில் நடந்த த
னது விருத்தாந்தத்தை யப்போதறியப்படுத்தினன். (61)

பனிரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உய்த்தகாண்டம் ௧௩-வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பானுகோபனுரைத்ததாவது:— ஒ! தந்தாய்! யான் சகலசேனை
களுடனு மாயுதங்களுடனும் சென்று ஜயிப்பதற்காகப் புறப்படச் சன்
னத்தமாயிருக்கையி லடியேனுக் கறிவிக்காமல் தேவரீர் செல்லலானீர்.
(1) ஒரிளம்பிள்ளையோ யுத்தமாடுவதனால் ஜயம் அல்லது தோல்வி
இவைகளின் பயனை யாதடையப் போகின்றீர்? ஜயம்பெறினும் புகழில்
லை; ஜயமடைந்தாலும் தோல்வியடைந்தாலு மபகீர்த்தியே யுண்டாகுமெ
ன்பதி லாக்ஷேபணையேயில்லை:இது நிச்சயம். (2)அடியேன் தேவரீராக்
கினையின்படி காலையிலே சென்றவனைக் கொன்றுவிடுகின்றேன். ஒ! அ
ப்பா! நீரதனைத் தூதர்முகமாய்ப் பிறகு கேட்டாந்திக்கலாவீர். (3)
ஆனால் யான் சண்டையிலெதிரியை வெல்லாவிட்டா லப்பேர்க்கொத்த
வெந்தனுக் கும்மோடு கூடிவாழ்தல் வேண்டாம். ஒ! அசுரோசுவரா!

* (57-57½) இச்சுலோகத்தின் சிலைடைப் பொருளோவென்றால்:— பி
ரகாசிக்கலுற்ற தேகத்தையுடைய சூரியன் கொஞ்சமேனு மச்சமற்றவனாகி மிக
வும்காதல்கொண்டு தனதிடைவஸ்திரம் நழுவுவாகி மேற்றிசைமங்கையரைப்பு
ணர்ந் தானந்தக்கடலி லாழந்தினான். சூரிய னஸ்தமனமாயினனென்பது க
ருத்து.

எந்தனுக்கும்முடைய வரசாகியும் வேண்வெதில்லை. இது ஸத்தியமேயின்றி வேறில்லை” யென்று மைந்தனு லுணைக்கப்பட்ட வசனங்களைக் கேட்டுச்சூரனும் “கேளாய்! மைந்தா! இப்பாலனைச் சண்டையில் வெல்வதற் கெம்மாவின்றி வேறொருவராலும் மாளாது; ஆகையால் நீ நமதாக்கினையின்படி சென்றிங்குவந்த தூதனையும் (வீரபாகு) (5) அவன் சேனைகளையும் சீக்கிரம் வெற்றிகொண்டிரு வரலாவா” யென்று தன்பிள்ளைக்குச் சொல்லியனுப்பிவிட்டு (6) மனதினிற் களிப்படைந்து தனதரண்மனையில் வசித்திருந்தனன். பானுகோபனங்கிருந்து வெளியில் வந்தவுடன் சில தூதர்கள் வினாவாயோடிவந்து பூதசேனைகளால் நகரம் கொள்ளைகொண்டதையும், கோபுரம் சமுத்திரத்தி லெறியப்பட்டதையும், வீடுகளிடிபட்டதையும் அதிகோரன் மாணமடைந்ததையும், மதினிடித்துப் பரத்தப்பட்டதையும் சொன்னார்கள். (8½) கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே! சூரன் போர்க்களமிருந்து வந்தமாதிரித்தி லீவ்வாறெல்லாம் நடத்தப்படலானதைப் (9) பானுகோபன் தூதர்முகமாய்க்கேட்டுக் கோபத்தினால் ஜுவலிக்கலாகி, பிறகுமயனென்ற வசாசிப்பனை யிவையெல்லாம் முன்னிருந்ததுபோல் சீர்திருத்தும்படி யுத்திரவிட்டு, (10) அத்திசையைக் காப்பதற்காக மகாகாயனென்றவனைப் பதினாயிரம் வாகுகிரி சேனைகளோடுகூட வனுப்பிச் சடிதியில் (11) பற்பல வீரத்தினங்களை லலங்கரிக்கப்பட்ட தனதரண்மனை சென்றான். அப்போதவ்வசாத்தச்சனு மந்தந்த வேலைகளையெல்லாம் முன்னிருந்ததுபோல் முடித்து விட்ட (12) டவ்விரவினிலே தன் வீடு சேர்ந்தான். மகா பலவானான மகாகாயனும் சேனைகளோ டங்குசென்று (13) அனேக தீவட்டிவெளிச்சங்களா விருளைவிலக்கப்பெற்றவனாக விருந்தனன். பிறகு சூரியனுதயமானவுடன் பானுகோபன் சீக்கிர (14) மெழுந்து துரிதத்தி லன்றனுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு தவம்செய்துகொண்டிருக்கின்ற தன் பிதாமகியாகிய மாயை யென்பவனை நினைக்க, (15) அவளங்குவந்தவுட னவளைப்பார்த்து வந்தனித்துப் பல துதிகளால் தோத்திரம் பண்ணி வீரபாகுவால் தனக்குக் கிடைத்த அவமானத்தைச் சொல்லி வேண்டிய வுயுத்தி புத்திகளை வினவினன். (16) அப்போதவ் வசாரியும் விரயத்தினால் வணக்கமுற்று நின்ற அவ்வசாசனை நோக்கிச்சொல்லியதாவது:— “அடா! பானுகோபா! பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முத்திய தேவர்களெல்லா முங்களால் மிகவும் துன்பமளிக்கப் பட்டனர்களல்லவோ! அப்படியிருக்கையி லிப்போதுங்களுக் கெவ்வாறு வெற்றிகிடைக்கும்?” என்றுபலவாறுகவுரைத்தஅம்மாயையேநோக்கி யப்போதசூரன் கூறியதாவது:— (18) ஓ! போனுக்குச் சுகத்தைக் கருதிய பாட்டி!

இனி நேரிடுவ தெப்படியாகிலு மாகட்டும்: ஆனால் வீரபாகுவை வெ
ல்வதற்காக வெந்தனுக் கிப்போதோ ராயுதத்தை யீந்தருளவேண்டு”
மென்று மகா புத்திசாலியான பானுகோபனால் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்
டபோ தவள் “அடா! அசுரா! இதோ! இந்த அஸ்திரமானது போர்த
னில் சத்துருக்களுக்கு மிகுந்த மூர்ச்சையைக் கொடுக்கலாகும். (20)
சத்தியமாக வுந்தனாக கின்றதைனம் வெற்றியு முண்டாகு” மென் று
ரைத் தவ் வாயுதத்தையு மவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு மாயையென்ற
அவ்வசுரி வெளிச்சென்றுவிட்டாள். (21) பானுகோபனும் மாயையா
ல் தரப்பட்ட நிகரற்ற அஸ்திரத்தை மகா சந்தோஷத்துடன்டைந்து
பிறகு சடிதியில் தனுசை யெடுத்துக்கொண்டு பாணங்களால் நிறைந்த
வம்புராத்நூணியை மாட்டியும், (22) வஜ்ஜிரத்துக்கு நிகரான கவசத்
தைத் தனதுடலில் தரித்தும் மேலு மம்மகா பலவான் வாயவியாஸ்திர
ம், ஆக்கினையாஸ்திரம், இயமாஸ்திரம், சந்திராஸ்திரம், சூரியாஸ்திரம்,
பிரம்மாஸ்திரம், வைஷ்ணவாஸ்திரம் முதலிய சிறந்த அஸ்திரங்களையும்
(23) சிறந்த வத்திரங்களுக்கெல்லாம் மேற்பட்டவைகளுக்கும் மிகு
ந்த மேன்மைகொண்ட அஸ்திரராஜாவான ஸ்ரீபாகுபதாஸ்திரத்தையுமெ
டுத்துக்கொண்டும், ஒவ்வொன்றிலும் பதினாயிரம் வாகினிகொண்டசிற
ந்த மிக வுன்னதங்களான தேர், குதிரை, யானைகளுடனும், (24½) இ
ருபதினாயிரம் வாகினிகொண்ட சைனியங்களுடனும், (25) மிகுந்த
பேரொலிகொண்டபேரிகை முதலியவாத்தியமுழுக்கங்களோடும், சூரிய
னைச் சூழ்ந்து மறைக்கலுற்ற புழுதிகளுண்டாகப் பேர்ச்செய்வதில் மி
*க வுற்சாகம்கொண்ட பானுகோபன் பிரயாணப்பட்டனன். (26) அப்
போது யானைகளெல்லாம் மேகமார்க்கத்தி லடிவைத்துக்கொண்டு
மேகஜலத்தைக்குடித் தந்நீர்த்திவிடவேளைத் துதிக்கைகளால் மலைமீது
சொரிந்தன. மகா வேகமுடைய குதிரைகளோ முற்றும் சூரியமார்க்க
த்தி லடிவைத்துச் செல்லலாயின. (27½) மிக உன்னதமான தேர்களி
ன் சக்கிரங்களது க்ரீங்கார வோசைக ளப்போதங்ஙனமே மிகுதியாக வு
ண்டாயின. (28) நெருப்புக் கண்களையும், கறுப்பு மேனிகளையும், செ
ம்பட்டை மயிர்களையும் கொண்ட பலதிரண்ட வசார்களும் மிகுந்த கோ
லாகல சத்தங்களோடு புறப்பட்டனர். (29) இரதகஜதுரகபநாதிக
ளும், நிழலிடலுற்ற ஆலவட்டங்களும், மிகுந்த விரத்தின வெளித்திர
ள்களாற் பிரகாசிக்கலுற்ற குடைகளும் சாமரங்களு (30) மடர்ந்து
செல்வதினால் கனதியாகச் சூழலுற்ற விருந்திரளானது ஆயுதங்களிலு
மாபாணங்களிலு மிழைக்கப்பட்ட சிறந்த விரத்தினங்களின் காந்திக
ளால் விலக்கப்படலாயிற்று. (31) இவ்விதமான பலவித ஸம்பிரவங்க

ளோடு பானுகோபன் வெளிப்புறப்பட்ட டோர் நொடிக்குள் சைனியங் களுடன் கோட்டைவாசற்படி வந்து (32) ஆயிரம் குதிரை முகங்களை க்கொண்ட வேர் தூதனை நோக்கி வசனமுரைத்ததாவது:— “அடா! தூதா! நீ வீரபாகுவென்ற தூதனிடம் சென்று ‘நாமுந்தனைப் போர்த் தனில் வெல்வதற்காக வேர் நொடியினில் வருகின்றோம்; ஆகையால் நீ சீக்கிரமாகச் சேனைகளோடு சன்னத்தமாகி வெளிப்புறப்படலாவா’ யெ ன்று நாமுரைத்ததாக அவனிடம் சொல்லிவருவா” (33-34) யென, அ த்தூதனு மிவ்வாறகரான லுரைத்தனுப்பப்பட்டதின்பேரில் சடிதியி ல வ்வீரனிடம் சென்றவ்விதமே யறிவித்தனன். (35) அதுகேட்டு வீர பாகுவும் ‘நல்லதப்படியே ஆகட்டு’ மென் றத்தூதனை யனுப்பிவிட்டுப் பிறகப் பலவானானவர் தம்பிகளோடு சீக்கிரமாய் ஸ்ரீகுமரேசனிடம் செ ன்று மிகுந்த பக்தியுடன் வந்தனித்துக் கைகளை யஞ்சலிகொண்டு நின் றனர். அப்போது சகலப் பிராணிகளுடைய அந்தக்கரணங்களிலும் வ சித்தருளானின்ற ஸ்ரீ கந்தபிரா னவரைத் திருக்கண்ணுற் றுரைத்தருளி யதாவது:—(37) “ஓ! வீரபாகுவே! இப்போதத் தூரத்தமன் மிக வாக்கிரகத்தோ டென்னுடன் போர் தொடுக்க வருகின்றான். ஆயிரம் வா கினி பூதர்களுடனும், சேனாதிபர்களுடனும், இலக்ஷத்தெட்டு வீரர்க ளுடனும் நீ நமதாக்கினையின்படி சென் றயுத்தம் நடத்தலாவாய். (38½) ஆனாலவன் போர்தனிலுங்களை மாயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து மூர்ச் சையடைவிக்கப்போகின்றான். (39) என்றாலும் மிகச் சிறோஷ்டமான அழிவற்ற நமது திருவேலானது அவ்வஸ்திரத்தைக் கண்டித்துப் போ . க்கிவிடலாகு” மென்றிவ்விதமாகத் திருவாக்கருளி ஸ்ரீ மகாலேனரப்பல வாளை யனுப்ப, (40) வீரபாகுவும் மக்கந்தனை வந்தனித்துவிட்டுத் தே ர்மீதேறிப் பூதர்களுடையவும், படஹம் முதலிய வாத்தியங்களுடையவு மான பேரொலிகளுடன் புறப்பட்டனர். (41) பின்பு மகாபலவான்க ளான வெல்லோர்களு முயுத்தரங்கம் சேர்ந்தார்கள். அதன்பேரி லகர ர்களும் மிகுந்த பெருங் கூச்சல் செய்வதனால் பயங்கரர்களாகித் தேவர் கள்மீதும் அதுபோலவே பூதப்படைகள்மீதும் தங்களாயுதங்களைப் பிர யோகித்தார்கள். (42½) கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! அப்போ தனைகம் பூதர்கள், கை முறிந்தவர்களும், காலொடிந்தவர்களும், இரு தோட்களிழந்தவர்களும், துனிக்காலற்றவர்களுமாகி மிகுதியாய்ப் பூமி யிற் சாய்ந்தனர். (43½) அதன்பிற கெல்லாப் பூதர்களு மொன்று கூடிச் சில வகைகளை யுச்சந்தலையிலோங்கி யறைந் திமிசித்தும், இன்னு ம் சிறோஷ்டர்களான பல சூரர்களை வாரி யெடுத்துப் பிண்டங்களாகப் பி

டித்தும், அப்படியே சிலர்களைக் (45) கையினால் கால்களை வாரிப்பிடித்துத் தரைதனிலடித்தும், மற்றவர்களைக் கறகறவென்று சுழற்றிக் கட்டத்தனிலெறிந்தும் பலவிதமாய்க் கொல்லலானார்கள். (46) மாயாபுர நகரினோர்களான சத்துருக்கள திச்சிறந்த சேனைகளையெல்லாம், ஸ்ரீ பரமேசுவரன் திரிபுராசுரர்களைச் செய்ததுபோலோர் நொடிமாத்திரத்தில் வீணாக்கிவிட்டார்கள். (47) மேலும், கறுத்த நிறமுள்ளவர்களும், பஞ்சா (விஸ்தீர்ணமுள்ள) யுதங்களைப் பற்றியவர்களும், பத்தம (ஓர் சங்கியை) நேத்திரங்களை யுடையவர்களும், அசுரமாற்றான்களுமான சில பூதர்க ளப்போ தசுரர்களைக் கொன்று சங்கத்துவானம் செய்ததனால் பல விஷ்ணுக்கள்போல் விளங்கலானார்கள். (48½) சில பூதர்கள் யானைகளது கொம்புகளைச் சடிதியினிற் பிடுங்கிச் சுழற்றியதால் (49) ஆதிவராஹமூர்த்தியின் சிங்கப்பல்லைப் பிடுங்கலான பல சுப்பிரம்மணியர்கள்போல் விளங்கினார்கள். யானைமுகங்களைக்கொண்ட பல வசுரர்கள் மலைபோன்ற சத்துருக் கூட்டத்தினுள் (50) புகுந்து புகுந்து புறப்படுவதால் கிளைஞ்சுகிரிக்குள் புகுந்து புறப்படலுற்ற (யானைமுகம்கொண்ட) தாரகாசுரன்போல் விளங்கலானார்கள். (50½) மகா பயங்கரர்களான சில வசுரர்கள், முந்தி விஷ்ணு முதலிய தேவர்களை வென்று பிறகு பூதசக்கிர (உண்பண்ணப்பட்ட சக்கிராயுதம்) த்தினால் மடியலான ஜலந்தராசுரன் * போல் பூதசக்கிர (பூதர் கூட்டம்) ந்களால் வதைசெய்யப்பட்டார்கள். (51½) மற்ற சில வசுரர்கள், ஸ்ரீ பைரவமூர்த்தியா லந்தராசுரன் கோர்க்கப்பட்டதுபோல் சூலங்களிற் கோர்க்கப்பட்டார்கள். (52) இவ்வாறு பலபல விதமாக வனேகமசுரர்கள் பூதர்களால் வதைக்கப்பட்டார்கள். தவிரவும் மற்றுள்ள வீரர்களிற் சிலரும் திசுணமுள்ள பல சாங்களைச் சொரிந்தார்கள். (53) பிற்பாடு பானுகோபனியையெல்லாம்கண் டோர் நொடிக்குள் தேர்க்குதிகளை வினாவாய்ப் பூதப்படைகளுக்கெதிராகக் கோபத்தோடு விறட்டிக்கொண் டேறிட்ட நாணை ஜம்மென்றெலிக்கும்படி குணத்தொனி செய்து வெளிக்கிளம்புகையில் (54½) மகா ரணதீரான வீரபாகுவும் துரிதமாய்ப் புறப்படலானார். (55) சண்டைப்புலிகளான அவ்விருவர்களு மொருவரோ டொருவர் வெற்றியை வேண்டியவராகி மகா கோபத்தோ டனேகம் கூரம்புகளை வருஷித்துக்கொண்டார்கள். (56) அவ்விருவராலு மெய்யப்பட்ட பாணங்கள் ஸர்ப்பங்கள்போ லொன்றோடொ

* இவ்வற்புதக் கதையானது அடுத்த தக்காண்டத்தில் சிறப்பாய் விஸ்தரிக்கப்படும்.

ன் றடித்துச் சண்டையிட்டுக்கொண் டோர்நொடிக்குள் மடியலாயின. (57) அத்தேவாசுரரிருவரும் சீக்கிரமாகத் தேவலோகஞ் சென்றும், உடனே யோர் நொடிதனில் பிரம்மலோகம் போயும், பிறகு விஷ்ணுலோகம் சேர்ந்தும், பிறகு (58) சமுத்திரங்கள், திசைகள், அதுபோலவே சக்கிரவாளகிரி யிவ்விடங்களெல்லாம் சென்று தேர்மீதிருந்தபடியே மகா கோலாஹல சத்தத்தோ யுத்தம் செய்தார்கள். (59)

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் கௌ—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பின்பு பாணுகோப னுக்கிரகங்கொண்டவனாகி வீரனுடைய கெட்டியான மார்பின்மீது கூர்மையுள்ள வாயிரம் கணைகளைத் தொடுக்க, (1) வீரபாகுவோ கோபாக்கினியானது ஜுவாலைவிட் டேரிவதனால் மிகப்பயங்கரமாகி திக்ஷணமான வாயிரமம்புகளா லவனது ஸாரதி, குதிரைகள், தேர் இவைகளைத் துரிதமதிற் கண்டித்தனர். (2) பிறகுகரன் மறுதேதோறி யிவர்மீது சினத்தோடு கணைகளைத் தொடுப்பதற் கிச்சிப்பதற் (3) குள்ளவ ரவனது புயங்களினிடைதனி லாயிரமம்புகளைத் தொடுத்ததுகண்டு பூதர்களுய்த்தரங்கத்தில் மிகுந்த சத்தமிட்டார்கள். (4) அதன்மே லகரனும் வெருகோபமுற்று வாருணஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தனன். அவ்வஸ்திரமோவென்றால் சகல திசைகள், உலகங்கள், ஸப்த ஸமுத்திரங்களெல்லாம்வியாபித்துப் பயங்கரமாகிப் (5) பெரும் சத்தமிட்டுக்கொண்டு பூதர்களை மிகவும் துறத்தவும், பூதசேனாபதிகளைப் பயமுறுத்தவுமாகி யோர்நொடிக்குள் கிளம்பிவருகையி (6) ல தனை வீரபாகு கண்டு மகிமைபொருந்திய வாக்கினேயாஸ்திரத்தைச் சந்தானம்பண்ண, அதுவுமோர் பக்கத்தில் மிகுந்த நெருப்புப்பொரிகளாலும் மற்றோர் பக்கத்தில் மிகுந்த ஜுவாலைகளாலும் (7) மற்றோர் பக்கத்தில் புகைகளாலும் பேரொளிகளாலும் மற்றோர்பக்கத்தி லொளிகளாலும் வியாபிக்கப்பட்டதும், பிரம்மாண்டம் முழுதும் வேடிக்கலாகவும், (8) நகூத்திரச் சிரகங்களெல்லா மாட்டம்கொள்ளும்படியும், கங்கைமுகவிய நதிகள் சமுத்திரங்களெல்லாம் வற்றலாகும்படியும், சகல

பருவதங்களும் தூன் தூளாக நொறுங்கலாகும்படியும், பூமண்டலம் ப
 டேலென்று வெடிகொள்ளும்படியு மெங்கும் பறவலாகி (9) யவ்வாரு
 ணுஸ்திரத்தை நாவினால் நக்கிக்கொண்டசுரனிடம் நெருங்கலானதைய
 வன்கண் டப்போது வாயவியாஸ்திரத்தைத் தொடுத்தான். (10) அ
 தோவென்றால் மிகுந்த ஆழிகாலப்பெருங் காற்றோடு பார்க்கமுடியாத
 தாகிக் கடல்களை யல்லோலகல்லோலப்படுத்தியும், மலைகளைக் கிடுகிடு
 ன்று மிகவுமாட்டங்கொள்ளச் செய்தும், மிகுந்த பேரினாத்தலோடு ம
 கா பயங்கரமாகி (11) யவ்வாக்கினையாஸ்திரத்தைத் தணித்துவிட்டு
 த்தேவன் சன்னிதானத்தில்வரலாகையி ல்மமகா பலவானான வீரபாகு சி
 னங்கொண்டு ஸர்ப்பாஸ்திரத்தைச் சந்தானிக்க, (12) அவ்வஸ்திரமோ
 வனேக மாதுசேடர்களாற் சூழப்பட்டதாகி மகா வேகத்தோடு கிளம்பி
 மிகுந்த பெருமூச்சினாலும், கக்கலுற்ற விஷங்களாலும் நெருப்புப்பொ
 ரிகளாலு மிப்புவனங்களைச் சாம்பலாக்கிக்கொண்டும், அனேக படங்க
 ளா லலங்கரிக்கப்பட்டதாகிச் (13½) சூரியனையும் வானத்தையும் சூழ்
 ந்துகொண்டு மசுரன்விட்ட வாயவியாஸ்திரத்தை யினாகொண்டுவிட்
 (14) டசுரனாகினிற் சடிதியாகச் சென்றது. பிறகு பானுகோபன்
 ஸகல வுலகங்களையும் நடுநடுங்கச் செய்யலுற்ற அவ்வஸ்திரத்தைக்கண்
 டு காருடாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தனன். (15) அதுடனே யனேக
 ம் கருடவுருவத்தோடு கிளம்பிப் பெருங்காற்றானது பஞ்சகளை யிறை
 ப்பதுபோ லிரக்கைக் காற்றினால் மலைகளையெல்லாம் வானமதில் மிகவு
 ம் வாரியிறைத்துக்கொண்டும், (16) சமுத்திரங்களையெல்லாம் கரைபு
 றளச்செய்தும், மூக்குதுனியா லச்சர்ப்பங்களைக் கொத்திவிழுங்கிவிட்
 டித் தமதருகினில் வரலானதை யத்தேவேசன் கண்டு (17) வெகு
 கோபம்கொண்டு மிகுந்த வலிமையும் பராக்கிரமும் கொண்டதும், ஸக
 லர்களையும் நடுங்கவுடிக்கலுற்றதும் மகா கொரோமுமான விருடபாத்திர
 த்தைப் (18) பலவான்களுக்கெல்லாம் மகா பலவானான முறைகளறி
 ந்த அவ்வீரன் முறைப்படி யவ்வசூன்மீது பிரயோகிக்க, அவ்வஸ்திரமு
 ம் கறகறவென்றொலிக்கலுற்ற சதங்கை மாலையதிடையிற் கட்டியமணி
 யின் மிகுந்த நாதத்தையுடையதும், (19) ஒலிக்கலுற்ற சிறுமணிகளி
 ன் பேரோசையால் திசைமுகங்களைச் செவிடாக்கலுற்றதும், சிறந்த மி
 குந்த மகா கிரிகளையெல்லாம் கொந்தி வாரியெறியலுற்ற கொம்புகளா
 ல்விளங்கானின் றதும், (20) தனதுகால்களின் குளம்பு துனிகளால்பூமியை
 மிகவுமிடறிப்பேர்க்கலுற்றதும், விகிரலுற்ற பெரிய வாலின் காற்றினா
 ல் ஸப்த ஸமுத்திரங்களையும் கொந்தளிக்கச் செய்யலுற்றதும், (21) க
 ம்பிரமாய்க் கர்ஜிக்கின்ற முக்காரவோசையா லண்டத்தின் பேரிடைவெ

ளிகளை நிரப்பலுற்றதுமாகக் கிளம்பி யக்காருடாஸ்திரத்தை யோர் மூச்
சுக்காற்றுமாத்திரத்தா லுட்கொண்டுவிட்டு மகா பயங்கரமாகிச் (22)
சகலவசூரர்களையும் சுகிதலங்கச்செய்துகொண்டும்ஸகலஜநங்கனையு மலக்ஷ
க்கொண்டுமப்பா னுகோபனைப்பயப்படுத்தலாகிச்சுடிகுதியிலவனருகினில்வ
ரலாயிற்று. (23) அதன்மேலசான் வெகு பரபரப்போ டியமாஸ்திரம்,பி
ரம்மாஸ்திரமில்விரண்டையும்சந்தானித்தான். அவ்விரண்டுமோவென்றா
லனைகங்களாகக்கிளம்பி யததற்குரிய மகா பயங்கரமானவுருவங்களோ
டு (24) பேபோசையுள்ளவையும் மகா கோரங்களுமாகி கேளீர்! பிரா
ம்மணோத்தமர்களே! யவ்விருடபாஸ்திரத்தைக் கண்டவுடன் பயத்தினு
ல்நடுக்கம்கொண்டதனை யப்போது வந்தனித்துவிட்டுவந்த வழிபார்த்து
ச்சென்றுவிட்டது. (25) பிற்பா டசூன் மகாகோரமான நாராயணஸ்தி
ரத்தைப் பிரயோகிக்க, அதனைக நாராயணவுருவங்களோ டதிவேகமா
ய வெளிக்கிளம்பி (26) சங்கம், சக்கிரம், கதை, சார்ங்கம், கத்திஆகிய
வைந்தாயுதங்களையும் கொண்டதாகி யவ்விடபாத்திரத்தோடு மகாபயங்
கரமாகச் சண்டையிட்டது. அதுகண்டு வீரபாகுவும் வீரபத்திராஸ்தி
ரத்தை வெகுவினாவோடு (27) விட்டனர். மகா கோரமும், மகா ப
யங்கரமும், மகா வலிமைகொண்டதுமான அவ்வஸ்திரமானது அனைக
கோடி வீரபத்திரர்களாற் சூழப்பெற்றதாகி (28) யந்நாராயணஸ்திர
த்தைப் பிளந்தெரிந்துவிட்டுத் தன்னை நோக்கி வரலானதை யசுரமன்ன
ன் கண்டு மகா பீதிகொண்டவனாகி யெல்லா வஸ்திரங்களுக்கு மிராஜா
வான பாசுபதாஸ்திரத்தை (29) முறைப்படி பூஜை நைவேத்தியம் மு
தலியவைகளா லுபசரித் தத்தேவன்மீது பிரயோகிக்க, அப்போதே ம
கா பலவானான வீரபாகுவு மதே யஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தனர். (30)
மேன்மையுள்ள வஸ்திரங்களுக்கெல்லாம் மிகுந்த மேன்மைகொண்ட வ
ப்பாசுபதாஸ்திரம் புறப்படலான தெப்படியென்றால்:— அதிவேகமும்
மகா பயங்கரமுமான ஆழிகாலச்சண்டமாருதத்தைக் கொண்டதும்,(31)
எல்லாத்திசைமுதங்களிலும் பறவிச்சூழலுற்ற வடர்ந்த புனகளால் நி
றைந்ததும், ஓரிடத்துப் பற்றலுற்ற ஆழிகாலப்பெரும் தீக்களால் ஜுவ
லிக்கலுற்றதும், (32) ஹாலாஹலம் முதலிய நஞ்சுகளின் கோலாஹல
த்தினால் பயங்கரமானதும், கடைபுறண்ட பிரளயகாலக்கடல்களைக் கக்கா
னின்றதும், (33) அதேவிதமாய்ப் பிரளயகாலத்தி லுண்டாகானின்ற
'புஷ்கலாவர்த்த' மென்ற மேகத்தை யோரிடத்தும், எல்லோர்களையும்
நடுங்கவடிக்கலுற்ற அநந்தன் முதலிய வெட்டு நாகேந்திரர்களையும்,
(34) மற்றோரிடத்துப் பூதப்பிரோத பிசாசங்களையும், அதேவிதமாக
வேறிடத்து எல்லா வுலகங்களிலும் பறவிச்சூழலுற்ற கன்னங்கோலெ

ன்ற குருட்டிநீயும் கங்குவெளிவிடானின்றதும், (35) மகா மாயை களால் மிகுந்த மஹிமயக்கங்களைச் செய்யானின்றதும், சிங்கப்பற்க னோடு பயங்கரமான முகங்களையுடைய மகா மிருத்தியு கணங்களாற் குழப்பேற்றதும், (36) வெகு பயங்கரமான திரண்ட மகா சஸ்திராங்க ளால் பாசிசங்களிற் குழப்பெற்றதும், சிறந்த மூஞ்சூறு வாகனங்கள்மீ தேறலுற்ற பல கணராஜக் கூட்டங்களால் நிறையப்பெற்றதும், (37) ஒரிடத்துப் பெரிய மலைகள்போன்ற மிகுந்த நரசிங்கக் கூட்டங்களாலு ம், மற்றோரிடத்து மகா கோரமும், மிகுந்த கர்ஜனையிடுவதுமான திரண்ட சர்ப்கூட்டங்களாலும், (38) நாய்கள்மீ தேறியவர்களும், மகா பயங்கரர்களும், மிகுந்த வலிமைகொண்டவர்களும், மைமலைக்கு நிகரான வுருவமுடைய பிசாசுக்கூட்டங்கள்மீ தேறியவர்களும், (39) எல்லாவுல கங்களையும் பயப்படுத்தலுற்ற பெரும் பூதங்கள்மீ தேறியவர்களும், சி றந்த வியாளிகள்மீது மிருடபங்கள்மீது மேறியவர்களும், (40) மிகுந் த விராவுடைய குதினாகள்மீ தேறியவர்களும், மகா பவிஷ்டர்களும், மிகுந்த கோபமுடையதையுடைய மகா பயங்கரமான பல புலிக்கூட்டங் கள்மீ தேறியவர்களும், (41) அனேக சிங்கங்கள், சிறந்த யானைகள், மிகவும் பெரியதான பர்வதங்களுக்கு நிகராகிய தேர்கள், (42) பலப ல விரத்தினங்களி னெளித்திரளால் விளங்கிய விமானங்கள் இவைகள் மீ தேறியவர்களு மின்னும்தம் றனேகவித முள்ளவர்களுமான வுருத்திர கணங்களால் குழப்பட்டதும், (43) பிரம்மன் விஷ்ணு, வாயு, இந்திரன், வருணன், இயமன் ஆகிய அவரவர்கள் துருவங்களைக்கொண்ட அந் தந்த தெய்வங்களின் பற் பல அஸ்திரங்களாற் சுற்றிலும் குழப்பெற் றதும், (44) கத்தி, கட்டவாங்கம், உலக்கை, திருகுதடி, குண்டாந்தடி, இரும்புக்கட்டுத்தடி, எறிவல்லயம், சக்கரம், இரும்புலக்கை, பிரங்கி(45) ஈட்டி முதலியவை, பாணங்கள், கல்லுளி, அங்குசம், வேல், வில், கதை, பாசம், கண்டனக்கோடாலி, சூலம், (46) பெருங்கத்தி, கைக்கத்தி, வஜ்ஜி ராயுதம் முதலிய பயங்கரமான மற்ற வத்திரங்களாலு மெங்கும் நிறை யப்பெற்றதால் மிகவும் பயங்கரமாகவு மிருக்கலாயிற்று. (47) இவ் வாறு வெளிப்படலான அவ்விர ண்டஸ்திரங்களுக்கும் மிகுந்த கோரமான வுயுத்தமுண்டாயிற்று. எப்படி யென்றால்:— பெரிய சீனைகள், சமுத் திரங்கள், இபமுனை, கங்கை முதலிய நதிகள் இவைகளெல்லாம் வற்ற லாகவும், (48) ஆகாயம் பூமியெல்லாம் பற்றியெரியவும் பெருஞ்சுத்த த்தோடு மேருகிரி இடிந்துவிழலாகவும், நவக்கிரகங்கள் நகூத்திரமண்டல ம் முதலியவையெல்லாம் மிகவும் தவிக்கலாகவும், பிரம்மாண்டச்சுவர்

வெடிக்க லாகவும், (49) மலைக்கு நிகரான சூரியன் தேர் தூள் தூளாகும்படியும், பெரும் பீதியால் திக்கஜங்கள் பூமியில் விழுந்து கொம்பு முறியலாகவும், (50) வாயு வக்கினிகள் து ஆட்டவோட்டங்கள் துப்போகவும், பாதாளம் நடுக்கங்கொள்ளவும், ஸ்கல புவனங்களையும் காக்கலுற்ற வாதிசுர்மம் புறண்டு தடுமாறவும், (51) சகல ஜீவராசிகளும் மிகத்தனித்து 'ஹா ஹா'வென்று கதறுவதால் மிகப்பயங்கரமாகவும், மிகுந்த பீதியோ டிலக்குமியால் தழுவப்பட்டு ஸ்ரீ விஷ்ணுபிரான் திகிலடையவும், (51) இரத்திதேவி மன்மதனைக் கட்டிக்கொண்டு கதறியழவும், மற்றுமுள்ள விருஷிப்பத்தினிக் ளவரவர் கணவனைத்தழுவிக்கொள்ளவு (52) மிவ்வாறெல்லா மாகும்படியவ்விரு பாசுபதாஸ்திரங்களுக்கும் சண்டைநேரந்தபோது பிரளயகாலம்போ லனைகம் சேனைகள் மாண்டன. (53) அப்போது மிகுந்த மோகத்தை யுண்டுபண்ணலுற்றதும், பயங்கரமானவைக்கெல்லாம் மிகப் பயங்கரமானதும், மயங்கச்செய்வதையெல்லாம் மிக மயங்கச்செய்வதும், மிருத்தியுவுக்கும் மிருத்தியுவை யளிப்பதும், மகா கோரமுள்ளதும் சகலப் பிராணிகளுக்கும் மிகுந்த பயத்தை யளிப்பதுமான அவ்விரண்டஸ்திரங்களின் பெருங்கூச்சலைக் கேட்டச் (54½) சூரன் பட்டணத்திலுள்ள பாதகர்களான வசுரொல்லாம் மிகவும் பயம் கொண்டார்கள். (55) சூரனுமிதென்னவென் றுலோசித் தாலோசித்துச் சிக்கிரமாயோடலுற்ற தூதர்களை யதையறிந்துவர வனுப்பினன். (56) அப்போதே சில தூதர்களவற்றையெல்லா மறிந்து சிக்கிரம்வந்து உள்ளபடிசொன்னார்கள். (57) அப்போது சூரனத்தூதர்களை நோக்கி "ஓ! கோ! யாமவ்வீரபாகுஷை யோர் வீரனென்றறியாமல் கேவலமோர் தூதனென்றே யெண்ணியிருந்தோம். ஓ! கோ! அவனோர் தருந்த வீரன்தா" நென்றுரைத்தனன். (58) அவ்விருபாசுபதாஸ்திரங்களு மிவ்விதமாக மிகப்பயங்கரமான வயுத்தஞ்செய்து "ஓ! நாமிருவரும் சண்டையிட்டுக்கொள்வதா லுலகங்களே யழியலாகு" (59) மென்றறிந் திரண்டு மததனை யெய்தவரிடமே திரும்பிச் சென்றுவிட்டன. அப்போததுகண்டு தேவரொல்லோர்களும் மிகவும் சந்தோஷங்கொண்டார்கள். (60) ஓ! கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே! அப்போது தூர்ப்புத்திகொண்ட பானுகோபனும் சேனைகளையெல்லாம் சாகக்கொடுத்தவிட்டு மாயையின லுருமறைந்தவனாகி வானமார்க்கம் சென்றங்குநிலைகொண்டான். (61) அதன்பிறகு சகல பூதர்களும், வீரர்களும் சேனாதிபர்களு மவனோடிவிட்டானென்றுநிச்சயித்து மிகுந்த அட்டகா'

ஸம் செய்தார்கள். (62) கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே! சூரியனு
மஸ்தகிரியினுச்சிமீதிருந் தாகாயமார்க்கத்தில் மறைந்துகொண்டிருந்த
பானுகோபனைக் கண்டு பயங்கொண்டவன்போல் ஆகாயத்தைவிட்டு (வ
ஸ்திரம் நமுவலாகி) கிரணமிழந்தவனாகி (கைநடுக்கம்கொண்டு) கடலின்
கண் ணுழந்தினான். (63)

பதினான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தசாண்டம் 16-வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பின்பவ்வீரொல்லாம் ஸகல பூதர்களுடனும் ஸேனாதிபர்களுட
னும் கூட “விடுதிசென் றழிவற்ற வடிவேலனை வந்தனித்துவிட்டு மறு
நாள் வருவோ” (1) மென்று நிச்சயித்துப் பிரயாணத்துக்குச் சன்ன
த்தப்பட்டு மிகவும் சிந்தையற்றிருக்குமளவி லசுரனும் “இஸ்திதியில் தா
ன்போய்விட்டா லபகீர்த்திக்கிடமாகு’ மென்றுகருதி (2) யெல்லாவற்
றையும் மிகவும் மதிமயங்கச் செய்யலுற்றதும், ஊழிகாலத்திய வடர்ந்
தமேகத்தோடுகூடிய பெருங்காற்றையும் பெரும் சத்தத்தையுமுடைய
தான மாயாத்திரத்தைக் கொண் (3) டிங்கு வந் ததனைப் பிரயோகித்துப்
பூதர்களையும் மகா பவிஷ்டர்களான சேனாதிபர்கள் முதலான வீரர்க
ளோடுகூடிய ஸகலதேவரக்ஷகர்களையும் மயக்கி யேழாவதாகிய சுத்தரீர்
க்கடலின் நடு ஆழத்தி லவர்களை யெல்லாம் கட்டியெறிந்து, (4½) பிறக
ப்பானுகோபனோர் நொடிக்குள் தந்தையிடம் சென்று (5) ‘ஓ! தந்
தாய்! யான் சத்துருக்களைச் சிக்கிரத்திற் சயித்தெல்லோர்க்கையும் கடவி
லெறிந்துவிட்டிங்கு வரலானேன்; மேலும் நாளைக்கே சென்றப்பையலை
யும் வென்றுப் பிரம்மன் முதலிய தேவர்களை யெல்லாம் சந்தேகமின்றிச்
சிறையிலடைக்கின்றே’ (6½) நென, சூரனும் தன் மைந்தன் வசனத்
தைக்கேட்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சிகொண்டவனாகி (7) யப்போதச்செல்வ
னைக் கட்டியனைத் துச்சிமுகூர்ந் தருகினிலுட்கார்த்திக் கிரீடம்முதலிய சி
றந்தவாபரணங்களை யவனுக்கீந்து (8) மேலும் சிலவன்புவசனங்களை யுரை
த்து “ஓ! கண்மணியே! நமதாக்கினையின்படி நீ நாளைத்தினத்தில் முறி

யடிக்கப்பட்ட தேவர்களை யெல்லா மவ்வாறே செய்யலாவா" யென, (9) உடனே பாணுகோபனும் தந்தையிடத் துத்திரவுபெற்று விடுதிசென்றான்.

பிறகு தேவர்கள் வீரர்களுக் கப்போது நேரிட்ட அவ்வுபாயத் தைத் தண்டு (10) மிகவும் மனம் நொந்தவர்களாகி ஸ்ரீ குஹனிட மறி விக்சச் சென்றார்கள்; அதற்கும் முந்தியே ஸ்ரீ நாரதமுனிவரிவற்றை ஸ்ரீ முருகேசனுக் கறிவித்ததன்பேரீ (11) லப்பகவா னுடனே திருவே லைபெடுத்து "ஓ! வேலே! அம்மகா வீரர்களை யம்மாயாத்திரத்தினி ன்று விடுவித் திங்கழைத்துவரலாவா" யென்று திருவாக்கருளி யதனைப் பி ரயோகித்தனர். (12) "அது புறப்படலானதோவென்றால்: — ஆரீரம் கோடி சூரியப் பிரகாசம்பொருந்தியதும், காடாந்தகாரத்தினால் வியாபித் தப்பட்ட அவ்விவானில் விஷத்தீப் பொரிக்களைக் கக்கிக்கொண்டு செல்வ தால் மிக பயங்கரமுள்ளதும், (13) திண்ட மகா கிரிகளையெல்லாம் பம்பரமாகச் சுற்றுவிக்கானின்ற பெருங்காற்றி னோசையால் பயமளித் தலுற்றதும், புருவநெரியால் கொரோமான மிகுந்த இயமன்களுடைய கூ ட்டங்களால் நிரம்பப்பெற்றதும், (14) ஒரிடத்துப் பிரளயகால மேக ங்களின் நிறத்தையொத்த புகைகளின் வரிசையால் சூழப்பெற்றதும், மின்னந் கொடி களையொத்த ஜுவாலாமாலைகளது நெருப்புப்பொரிகளால் நிரம்பலுற்றதும், (15) மற்றோரிடத்து இடி முழக்கங்களோடு கூடிய பெரிய மேகங்களால் நிறையப்பெற்றதும், அக்கினி, சூரியன், இயமன், வாயு, இந்திரன், சந்திரன், வருணன், பிரம்மன், விஷ்ணு ஆகிய இவர்கள துத்திரங்களாலும், இவையொத்த வின்னும் மற்ற வத்திரங்களாலும் பி ன் டொடர்ந்து துதி கூறப்பெற்றதுமாகவானின்ற (16-17) அளவற்ற பராக்கிரமமுடைய ஸ்ரீ கந்தபிரானுடைய வப்பேர்க்கொத்த நிகரற்றவே லைக்கண்டவுடன் சமுத்திரராஜன் பயத்தினால் மெய்கடுக்கங்கொண்டவ னாகி மெ டீர்கொண்டு புறப்பட்டு வந்து (18) "ஓ! திருவேலரசே! எ ன்தனாஸிப்பேர்க்கொத்த வபாரதமொன்றும் செய்யப்படவில்லையே! ஆ கையாலெந்தனைக் காத்தருளல்வேண்டு" மென்றனேகம் சிறந்த துதிக ளால் தோத்திரம்பண்ணி யடிக்கடி தண்டம்பண்ண, (19) அத்திருவே லவனைத் தைரியப்படுத்திவிட்டு மிக வேகத்தோடந் நடுக்கடற்குச் செ ன்றவுடனப்போதே யத்தேவத்தலைவர்களெல்லோர்களும் மூர்ச்சைதெ னிந்நவர்களாகி (20) ஸ்ரீ வடிவேலனுடைய வப்பேர்க்கொத்த திரு வேலைத்தரிசித்துமிசுந்த பரமானந்தத்தோடு 'சக்தித்துதி' யென்ற ஸகல உலகங்களையும் பரிசுத்தம் செய்யலுற்ற சிறந்த துதியால் தோத்திரம்ப

ண்ணி (21) ஓ! ஸ்ரீ வேலாயுதமே! முந்தியாங்கள் தாரகனுடையமாயையினின்றுந்தனா காக்கப்பட்டன மல்லவோ! இப்போது மெங்களை யிரகவிந்தருளிப் வந்தனுக்கு யாங்கள் யாது பதி லுபகாரம் செய்யப்போகின்றோ” (22) மென்றவர்களுரைக்கலானதைக்கேட்டப்போது வேல் கூறியதாவது:—“ஓ! வீரர்களே! ஸ்ரீ குஹரோனெந்தனை ‘நீ சென்று மாயாத்திரத்தைத் தொலைத்துவிட்டு வீரர்களை நம்மிடமழைத்துவா’ (23) வென்று கட்டளையிட்டு டெந்தனை யனுப்பலாயினர். ஆகையால் நீங்கலாச்சகதீசன் சன்னிதிக்குச் சிக்கிரம் வருவிராக; யானச்சன்னிதிக்குத் திரும்பிச் செல்லுகின்றே” எனவனுத்தது ஸ்ரீதேவனிடம் சேர்ந்தது. (24) பிறகு புறப்பட்டுச் செல்லுகையில் வீரபாகு மற்றவீரர்களையும் சேனைகளோடுகூடிய மற்ற படைத்தலைவர்களையும் நோக்கி யுரைத்ததாவது:—“கேளீர்! வீரர்களே! இதோ! எதிரிலோர் கூப்பிடுதூர்த்தி லகரன் நகரத்தெரிகின்றதல்லவா! (25) இதில்தான் மாயையால் நம்மெல்லோர்களையும் மதிமயங்கச் செய்த பானுகோபாகரனிருக்கின்றான். ஆகையாலவனைக் கொல்வதற்காக, நாம் சிக்கிரத்தி லந்நகரம் சென்று (26) கொள்ளையடித்துக் கொளுத்திவிட்டா லவ்வகரன் தானாகவே வரலாவான். அப்போது யாமவனைச் சண்டைமுன்னர் சமுகரித்துவிடுகின்றோம். (27) இல்லாவிடில்விட்பிடித்தபடியே தீதனிற் குதித்து நிச்சயமாக மரித்துவிடுகின்றோ” மென்றிவ்வாறாகச் சொல்ல, அதுகேட்டு மற்ற வீரர்களு மவ்வாறே யுறுதிசெய்துகொண்டு வீரபாகு வோடுகூட (28) மகா கோலாகல சத்தத்தோ டந்நகரத்தின்மேற் புறம்சென்றார்கள். அப்போது அக்கோட்டைவாசற் காப்பவர்களில் தலைவனான மாயையென்பவனின்மைந்தனாகியவிபாக்கிரமுகனென்ற சிரோஷ்டனான மகாகரன், கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! அங்கு மிருந்த தீவட்டிவரிசைகளால் வெளிச்சமிட்டுக்கொண்டு திரண்ட சைனியங்களாற் சூழப்பட்டவனாகிச் சிறந்த சிங்காதனத்தின்மீது வீற்றிருக்குமளவி (29½) லக்கூச்சலைக் கேட்டுத் தனது சகல சைனியங்களுடனும் புறப்பட்டனன். (30) பிறகு பூதர்களா லகாரிடத்து மிகவும் பெரிய உயுத்தம் நடத்தப்பட்டது. அப்போதனேக மகார்கள் மலைகளாலும், மரங்களாலு மத்திரங்களாலும் கெட்டியான கற்பாணாகளாலு மடிபட்டு இரத்தம் தானாதானாயயப் பெருகலாகிச் செத்தார்கள். (31½) அதன்மேல் விபாக்கிரமுக னுக்கிரகம்கொண்டு சடிதியிலோர் சூலத்தையெடுத்துப் (32) புறப்பட்டு அம்மலைகளையும் மரங்களையும் கண்டித்துச் சிங்கநாதம்செய்தான். அதன்மேல் பூதப்படைத் தலைவனான பெருமைபொருந்திய ஸிம்மனென்பவன் ஊழிகாலத்திய மேககர்ஜனைபோன்ற சிங்கநாத

த்தினும் பயங்கரானாகக் கிளம்புகையி (33½) லத்தூர்த்துமனைய வச
 ரனவீனயிச் சூலத்தாலே யடிக்க, (34) பிறகு தேவனும் தன் சூலத்தை
 யசுரன்மீது பிரயோகித்தான். இவ்விநமாக அவ்விருவர்களுடைய சூல
 ங்களு மொன்றோடொன்றடித்துக்கொண்டு முறியலுற்றன. (35) பி
 ரகு தேவனதிகோரமாக மல்லயுத்தம் செய்தசுரனைக் கொன்றுவிட்டா
 ன். அவனிற்றத்துடன் தேவர்கள் மிகவும் மலர்மாரிபொழிந்தார்கள்.
 (36) மகா பலவானான வீரபாகுவும்போது மிகவும் களிப்புற்றனர்.
 பிறகு பூதர்களெல்லாம் மிகவு முயரமுள்ள கோட்டைச் சுவரை யிடித்
 துவிட்டு (37) மிக நேர்த்தியான கோபுரத்தைப் பிடுங்கி யந்நகரமத்தி
 யில் விசைகொண்டெறிந்தார்கள். அவ்வாறது விழுந்ததா லங்குள்ளவ
 னேகர் மடிந்தார்கள். (38) அதன்மேல் வீரர்கள் பூதகணங்களோடு வி
 திக்குள் றுழைந் தப்போதனைக மசுரர்களையும், கோபுரங்கள் விமானங்
 கள், பல பல வீடுகள் இவைகளையும் வெகுகோபத்தோடு ஹதம்பண்ணி
 விட்டு மிகுந்த வட்டகாசம் செய்தார்கள். (39½) மேலுமம் மகா பரா
 க்கிரமசாலிகளெல்லா மத்திரங்களாற் சதுரங்க சைனியங்களை நோறுக்கி
 னார்கள். (40) பிறகு வீரபாகுவு மந்நகரத்தைக் கொளுத்த ஆவல்கொ
 ண்டவராகி வெகு கோபத்தோடு ஆக்கினையாத்திரம், வாயவியாத்திரம்
 இவவிரண்டையு மொன்றாகச் சேர்த்துப் பிரயோகித்தனர். (41) அப்
 போதக்கினிதேவ னவ்வசுரப்பட்டணத்தைக் கொளுத்துவதற்குப் பயத்
 தினும் கொஞ்ச மாலோசனைகொண்டுப் பிற 'கெம்மையெய்தவரிருக்க
 யாமென்னசெய்யலாகு'மென்று தேறுதலைக்கொண் டதனை யோர்பக்கம
 திற்பற்றிக்கொண்டு (42) மிகுந்த ஜுவாலாமாலைகளாற் சூழப்பட்டவ
 னாகவும், வானமதிற் சுற்றினின்ற திரளான கிரஹங்கள், நகூத்திரங்கள்
 இவைவெல்லாம் மிகுந்த தாபமடையப்பெற்றவனாகவும், இங்குமங்கு
 மோடலுற்ற வசுரர்களால் மிகுந்த துயரத்துடன் பார்க்கப்பெற்றவனா
 கவும், மிகுந்த பேரோசையோ டெரித்தனன். (43½) அப்போதிதுக
 ண்டு தூதர்களோர் நொடிக்குட் சூரனிடஞ்சென்று (44) "கேளீர்! அ
 சுரர் சிரோஷ்டரான சுவாமீ! பாணுகோபனுயுத்தத்தினின்றிங்கு திரும்
 பிவருகையில் தேவரோல்லோர்களும் மயக்கிக்கடவின்றி போடப்பட்டார்
 கள். (45) பிறகவர்கள், கந்தன்வேலினால் மோகத்தினின்று விடுவிக்க
 ப்பட்டவர்களாகி தேவரீரது நகரத்தினுட் புகுந்தோர் நொடிக்குள் விபா
 க்கிரமுகன் முதலிய பல வசுரர்களையும் கொன்று (46) நேர்த்தியான
 நகரத்தில் பதினாயிரம் யோஜனை விஸ்தாரத்திற்குத் தீயிட்டிவிட்டார்கள்.
 ஒ! அசுரர்களைக் காக்கின்ற ராஜனே! இப்போதுகூட வின்னும் நெருப்
 பணையாம லெரிந்துகொண்டிருக்கின்ற" (47) தென, மதாசுரனான சூர

பத்துமனதனைக் கேட்டு மிகுந்த கோபங்கொள்ளலாயினன். (48)

பதினேந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் ௧௬—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிறகசுரன் மகா கோபத்தொடு மிக வுன்னதங்களான தலைமை மேகங்களை யழைப்பித் தவைகளையத் தீயைச் சடிதியி லணைக்கும்படி யனுப்ப, (1) அவைகளு மப்படியே பாக்கியமென் றுகாயமார்க்கமாய் மகா பிரளயகாலத்துக்குரிய வருவத்தைக் கொண்டு புறப்படலாகி “யா மிதனைத் தணித்துவிட்டால் வீரபாகு நம்மைக் கொன்றுவிடுவார்: (2) இல்லாவிடில் சூரன் நம்மைச் சந்தேகமின்றிச் சிறைமீதடைத்துவிடுவான்; ஆயினும் நமக்கிதைக்காட்டிலும் வீரபாகுவால் சாவடைவது நலமாகு” மென்று நிச்சயித்துக்கொண்டம்மேகங்களெல்லாம் மிகுந்த சத்தத்தோடு கர்ஜனைசெய்துகொண்டோர்கூணத்துக்குள் எத்தியை நீர்த் தாரைகளால் தணித்துவிட்டன. (4) வீரபாகு அவைகளைப்பார்த்து “ஓ! கோ! இதைன்ன? அசுரனாலேவப்பட்ட மாயையா? அல்லது பிரளயகாலமேகங்களா?” வென்று மனக்கலக்கமுற்றவராயினர். (5) இப்படியிருக்கையிலங்கு முனிவர்களிற் சிரோஷ்டரான ஸ்ரீநாரதமுனிவருடனே தோன்றி “ஓ! வீரனே! இவ்வேழு மகா மேகங்களும் சூரனா னுண்டிவிடப்பட்டவைகளாகி யுழிகால முழக்கங்களோ டிடைவிடாமல் நீரைப்பொழியலாகின்றன. (6½) ஆகையால் நீர் வடவாக்கினியத்திரத்தைச் சந்தானிக்கலாவி” றென்றுரைத்துச் சென்றுவிட்டனர். (7) பிறகு வீரபாகுவும் மனதினிலங்ஙனமேரிச்சயித்துக்கொண்டப்போது வடவாத்திரத்தைச் சந்தானிகக, அவ்வத்திரமானது மிகுந்த ஜுவாலாமலைகளாற் சூழப்பட்டதாகி யவைகளது நீர்களைக் குடித்துவிட்டது. (8) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அப்போதம் மேகங்கள் ஸாரமற்றுப் பூமியில் விழலாகிப் பிறகு ஸ்ரீ முருகேசனது திருநாமத்துதிகளால் வலிமையடைந்து சமுத்திரம் சென்றன. (9) பின்பு தேவரெல்லாம் வீரன்மீது பூமாரிசொரிந் தப்போது மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு பெருங்குச்சலிட்டுக் கூத்தாடினார்கள். (10) பிறகிச்சங்கதிகளை வெல்லார் சூரன் துதர்முகமாய்க் கேட்டறிந்து கோபம்கொண்டவனாகி யப்போதத்

தூதனையே நோக்கி 'ஓ! தூதா! உயுத்தத்துக்குப் போவதற்காக விரதத்தைக் கொண்டுவா' (11) வென்று மகா கோபத்தாலுணர்க்கப்பட்ட வச்சூரன் வசனத்தைக் கேட்டு மிகுந்த மாயாவியும், மகா வலிமைகொண்டவனும், பாதாளவுலகை யாள்வோனும், மூன்று சரசுகளையுடையவனும், மகா கூர்மையுள்ள புத்தியுடையவனுமான அவன் மைந்தனாகிய ஹிரணியனென்பவ (12½) நெழுந்து தந்தையை வந்தனித்து வணக்கத்தோ கொத்ததாவது:-- (13) "ஓ! தந்தாய்! தேவர்களுக்குத் திங்கனிப்பதனால் ஐசவரியத்துக்கு மாயுளுக்கும் நாசம் நேரிடலாகும்: இதோ! இப்போதவர்கள்மீது மிகுந்த கருணையோடு ஸ்ரீஸ்ரீவேசுவரனது செல்வகுமார நெழுந்தருளியிருக்கின்றார்- (14) பிசும்ம விஷ்ணுக்கள்மீது நீர் பெற்ற வெற்றியெல்லாம் ஸத்தியமாகவே யவரது வரத்தாலடையப்பட்டதேயின்றி வேறில்லை; கேளீர்! அசுரவேந்தனாகிய தந்தாய்! அப்படிக்கொத்த வலிமையை யுமக் கீந்தருளிய ஸ்ரீ மகேசுவரனுக்குத் தம் வலிமையைத் தாம் மீட்டுக்கொள்வதில் யாது மிகுந்த பாரமிருக்கின்றதென்பதைச் சொல்வீர்: (15½) மேலும் சுதந்தை வேண்டுவோர்களால் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய சிவோஷ்டமான திருக்கட்டளை மீறத்தகாதல்லவோ! (16) ஓ! அசுரோசா! ஸ்ரீ சிவாக்கிளையை மீறி நடந்தவரெல்லா மதோகதி யடைந்துவிட்டார்களென்பதை யறியீரா? மகா பராக்கிரமசாலிகளானத் திரிபுராசுரர்கள், (17) கஜாசுரன், அந்தகாசுரன், ஜலந்தராசுரன், பண்டாசுரன், வியாக்கிரன் முதலிய வசுரர்கள், மண்மதன், இயமன், (18) ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் திரு அவதாரங்களான மச்சம், கூர்மம், வராஹம், மகா பராக்கிரமமுடைய நரசிங்கம், வாமனம், அதுபோலவே தக்ஷதப்பிரஜாபதி, (19) நீர்திராவணர்கள் முதலிய வரக்கரர்கள் இவர்களெல்லாம் முந்தி ஸ்ரீ சிவாக்கிளையை மீறி நடந்தாலல்லவோ மகா கோரமாக மரணமடைந்தார்கள். (20) மேலும் மகா தேவனால் கங்கையின் கர்வத்தை யடக்குதல், ஹாலாஹல விஷத்தைப் புஜித்தல், இந்திரனுடைய கைகளைப் பங்கம் செய்தல், பீரம்மன் சிசையறுத்தல், (21) விஷ்ணுவின் இரத்தத்தை யறுஞ்சுதல் அனேக கோடி பிசும்மர்களுடைய மண்டையோடுகளை மாலையாகப் பூண்டல், திடவுருவம் கொண்ட அபஸ்மாரத்தைப் பொன்னடியால் மிதித்தல் (22) இவை முதலிய திருவிளையாடல்களெல்லாம் செய்தருளப்பட்டன வல்லவோ! ஆகையால் ஓ! அப்பா! அப்பேர்க்கொத்த ஸ்ரீ பரமாத்ருமாவின் செல்வகுமாரனோடு நீர் சண்டைக்கு நிற்பது சரியல்ல; (23) மேலும் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மகாதேவ சுவரூபியான விப்பரமாத்ருமாவைக் கேவலமோடீனாளுரென்று நினைக்கலானீர். தவிரவும் கேளீர்! அப்பா! இவரோர் திரு

வினையாட்டாகவே விசுவரூபம் கொண்டதையும் (அல்லது இவர் சகல அண்டபிண்ட சராசரங்களின் சுவரூபமுடையவரென்பதையும்) மேம்மனைச் சிறையிலடைப்பித்ததையும், உலகங்களைச் சிருஷ்டிக்கலானதையும் நீரறியவில்லை. (24½) மேலுமிக்கந்தன் மகா மகிமைபொருந்திய ஆதிவராகமூர்த்தியினுடைய சிங்கத்தைப் பிடுங்கி ஸ்ரீ பரமேசுவரனிடம் கொடுத்தனரல்லவோ! (25) கீரோளஞ்சனையும் உமது தம்பியான தாரகனையும் கொன்று போட்டனரல்லவோ! ஆகையா லுமக்கி வர் மீ தே ரா ரி னை ஞ டெ ன் ன் ற கொ ள் கை வே ண் டா ம். (26) இன்னுமும் கேளீர்! தந்தாய்! சகல ஜகங்களையும் நாசம்செய்வதற்கு ஸ்ரீ மகேசுவரானுடைய வோர் புன்னகைப்பு மட்டிலே போதுமானதல்லவோ! சாங்கேயன் கார்த்திகேயன் முதலிய திருநாமங்களுக்கெல்லாம் ஸ்ரீ பரமேசுவரன்தான் பொருளென்பதே (27) சிறந்த மாமுனிவர்களுடைய கொள்கையேயின்றி வேறில்லை. கேவலம் மூடர்கள் தான் வித்தியாசமாகச் சொல்வார்கள். முந்தியவரா லேழாவதான தெளிநீர்க்கடலுக் கனுப்பி யருளப்பட்ட திரிவேலான (28) திங்குப்பிரயோகிக்கப்பட்டா லெந்த அசுரன்தான் பிழைக்கலாவான். மேலும்மகாவீரனான வீரபாகுவிடத்துமக் கோர் தூதனென்ற கொள்கை வேண்டாம். (29) அவருக்கோ மாண்பயமில்லை; ஸகல தெய்வங்களுடைய அத்திரங்களின் பயமுமவ்வாறே. அவராலனைக மசூர்கள் கொல்லப்பட்டு நமது பானுகோபன்கூட துறத்தியடிக்கப்பட்டிருக்கிறான். (30) அவரால் நமதிந்நகரமானது இதோ!கொளுத்துகொளுத்தென்று கொளுத்தப்படுகின்றது. அப்பேர்க்கொத்தவரோடு சண்டையிடுவதற் கெவரால்தான் முடியும். தவிரவும் ஸ்ரீகந்தனே கொல்லவேண்டுமென்ற நீனைவைக் கொண்டிவிட்டா லவர் முன்னொந்த அசுரன்தான் நிற்கவல்லவனாவான். (31) அப்பகவானு முண்மையில் மிகுந்த தயவினுல்தான் “நீ தேவர்களை முன்போல்விட்டுவிட்டுச் சுகமகாயி” னொன்று தம் தூதர்மூலமாயுமக் கறிவித்துமிருக்கிறார். (32) ஆகையா லவருக்குக்கோ பமுண்டாவதற்கு முந்தியே யிப்போது தேவர்களை விட்டுவிட்டவரது திருவடியில் வணங்கலாவீர். அப்படிச் செய்வீராகில் அவர் மிகவும் பிரசன்னராகி யுமக்கு வேண்டிய வரனையும்ளித்துவிட்டுச் (33) சகல்சேனைகளுடனும் வந்ததுபோற் சென் றருளிவிடுவார்” னொன, இவைமுதலிய தன்மைந்தனான விரணியனது வசனங்களைக் கேட்டுச் (34) சூரபத்துமன் கடுஞ்சினங்கொண் டதடு படபடவென்று துடிக்கலுற்றவனாகி “அடா! மூடா! தன்னையே மகா பண்டிதனாக வெண்ணலுற்ற நீ

யாதடா வுரைத்திட்டாய்? (45) நம்முன்னர்கூட சத்துருவான வப்பையலை யுயர்த்திச் சொன்னாயல்லவா! யாவனுந்தனாக் கிவ்வாறு போதித்தானென்பதை யுரைப்பாயாகி லவனை யிப்போதே கொன்றுவிடுகின்றோம். (36) நம்முடையசாசுவதமானஐசவரியம், பலம், பராக்கிரமம், என்றும் சாகாமைஇவைகளையும், விஷ்ணுவானவன்போர்முன்னர் நம்தம்பிழன்பாகச் சக்கிரத்தை யிழந்துவிட் டோட்டம் பிடித்ததையும், (37) நாள் தோறும் நமக்குப் பிரம்மன் தனதொன்பது மைந்தர்களோடும் கூட பஞ்சாங்கம் சொல்லிவருவதையும், இந்திரன் முதலிய தேவரொல்லோர்களும் நமக்கு மீன் சுமந்து வரவேற்பட்டதையும், (38) அசுரர்களின் குலநீதியையும் நீ கொஞ்சமெனு மறியாமலுரைக்கலானாய். இனியிவ்வாறுரைப்பாயாகிற் சந்தேகமின்றி யுந்தனைக்கொன்றுபோடுவோ” (39) மென்று சூரனுரைத்திட்ட வசனங்களைக் கேட்டு ஹிரணியன் மனவியாகுலம் கொண்டவனாகி “ஆ! ஆ! இவனுக்கு விஞ்சகாலம் நெருங்கிவிட்டபடியால் நமது வசனங்களைக் கேட்கின்றானில்லை” (40) ஆகையாலிவன் மனநோக்கத்தின்படி கூறுவதே நல” மென்று தீர்மானித்துக்கொண்டவ் விரணியன் “ஓ! அப்பா! மனதைச் சோதிப்பதற்காக வெந்தனலுரைக்கப்பட்ட வசனங்களைத் தேவரீர் மன்னித்தல் வேண்டும். (41) இதோ! யான்சென்றுயுத்தத்துக்காக வந்திருக்கின்ற வச்சிறுவனைச் சகல சேனைகளோடும் ஐயித்துத் தேவரீர் முன்பாக வருகின்றென். அவனை வெல்வதில் பிரயாசை யாதென்று கூறுவீர். ஆகையால் ஓ! தந்தாய்! இப்போதே எந்தனைச் சண்டைக்கனுப்பலாய்” னொன்றுரைத்தம் மைந்தன் சூரனை வந்தனித்தன்னன். ஓ! முனிவர்களே! சூரனுமவ்வசனங்களை வெகு நேசத்துடன் கேட்டவனையனுப்பலானான். (43) பிறகு ஜுவலிக்கலுற்ற கார்தியுடைய ஹிரணியனென்ற அவ்வசுரோத்தமன் தனதரண்மனைசென்று சண்டைசெய்வதாவே மனதினில் தீர்மானித்துக்கொண்டு தனதாயிரம் தம்பிமார்களுடனும் துரிதமாய்ப் புறப்பட்டனன். (44)

யதினூறுவது அத்தியாயம்

மூற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் ௧௭—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

மகாசுரனுனவிரணியனுனவன் தும்பைமலர்மாலைகளா லலங்கரித்
துக்கொண்டாயிரம்சிங்கங்கள்கட்டப்பெற்றமகாவுன்னதமானதேரிலுட்
கார்ந்து பட்டணத்துமாதர்களெல்லாம் கண்டிச்சைகொள்ளப்பெற்றவ
னாகி ஆயிரம் படைத்தலைவர்களோடுகூடியசதுரங்க சைனியங்களோடும்
புறப்படலாகையில் (1-2) எண்ணூறு வாகினிகள் கொண்ட தேர்கள்,
மிகவும் பெரியதான மலைகள்போன்ற அதே எண்கொண்ட யானைகள்,
(3) இரண்டிலகூடும் குதிரைகள், அதே பெண்கொண்ட அசுரவீரர்கள்
முதலிய வெல்லா மவனோடுடனே புறப்பட்டனர். (4) அப்போது
கடலின் பேரோசையை யதிகரித்து இரணபேரிகள் கோஷித்தன. மே
லுயிவ்விதமாகவே பலபல வாத்தியங்களெல்லா மடர்த்தியாக நிறைந்து
முழக்கப்பட்டன. (5) இவ்விதமாக அவ்வகாசுரோர் கூணத்துக்குள்வீ
ரபாகுவினண்டைகருவர் தந்நிசியில் தனது பட்டணத்தி னலங்கோலத்
தைக் கண்ணுற்று மிகுந்த கோபத்தினால் பற்றியெரிகின்றவன்போலா
கி (6) யம்மகாசுரன் தனது சைனியங்களி லாயிரமாயிரம் வாகினிகளா
க வெவ்வேறும் நான்கணிகளாக வகுத்து (7) நான்குதிசைகளிலுமே
ற்படுத்திவிட்டு மிகுந்த தனது மற்றப் படைகளோடுகூட கோபத்தோ
டு மிகுந்த சிங்கநாதம் செய்துகொண்டு வீரபாகுவை யெதிர்த்துவந்தா
ன். (8) அவனைப்பார்த்த தன்மேல் வீரபாகுவு 'மவன்யாவ' நென்று
கொஞ்சம் கலக்கமுற்றனர். பிறகப்போது பிரம்மகுமாரரான ஸ்ரீ நார
தமுனிவரா (9) லவனது பராக்கிரமங்க ளறிவிக்கப் பட்டதின்பேரி ல
ப்புத்திமானானவர் தமது சைனியங்களையும் நான்கணிகளாகப்பகுத் த
ங்கங்கேற்படுத்திவிட்டு மிகப் பயங்கரமாகச் சிங்கநாதம் செய்துகொண்
டு மகா பராக்கிரமசாலிகளான தனது மற்ற சைனியங்களோடுகூட(10)
அவ்விரணியனுடனுயுத்தம் பண்ணினார். அப்போது பூதர்களுக் கசுர
ர்களோடு மிகுந்த சண்டையுண்டாயிற்று. (11) அதுபோலவே யசுரப்
படைத்தலைவர்களுக்குப் பூதப்படைத்தலைவர்களோடும், வீரபாகுவின்
தம்பிமார்களுக்குக் கசுரனுடைய ஆயிரம் தம்பிகளுடனு முயுத்தம் நேரிட்ட
து. (12) அப்போது உலக்கை, இரும்புலக்கை, சக்கிரம், திருகுதடி, எ
றிவல்லயம், கத்தி, பெருங்கத்தி, அம்பு, சூலம், வஜ்ஜிரம், வேல், கோ
டாவி, இவைகளாலும், (13) மரங்கள், கற்கள், மலைகள், குண்டாந்தடி
கள், மண்கட்டிகள் இவைகளாலும் கைகள், விரல்கள், கால்கள், முறிந்த
வர்களும், முழங்கைகள், மூக்குகள் மூனியானவர்களும், (14) அடித்

துடைகள், மணிக்கட்டுகளறுப்பட்டவர்களும், பற்களுடைபட்டவர்களும், விருஷணம், சிசினம் துண்டிக்கப்பட்டவர்களும், துனிக்கால்களிழந்தவர்களும், (15) கணுக்கால்கள், துடைகள், இடுப்பு, அடிவயிறு, நெஞ்சு, மார்பு, காதுகள், கண்கள் சேதிக்கப்பட்டவர்களுமாகி குழில் குழிலென்றிரத்தம் மிகுதியாகப் பீலிட்டடிப்பதனாலதிகப்பயங்கரமுள்ளவர்களுமா (16) யனேகமகரப்படைகளிறந்து மூர்ச்சையடைந்தும் சாய்ந்தன. தவிரவும் வீரபாகுவும் வந்து மகாகோபத்தோடு குணத்தொனிசெய்வதா லதிக பயங்கரமாகி யனேகம் கணைகளைத் தொடுத்துப் பல வசரங்களை மடித்தனர். (17½) அப்போது மிகுந்த இரத்தப்பிரவர்த்தினாலதிக வேகமுடைய வேர் பெரிய நதியோடலாயிற்று. (18) மேலு மங்கனேகம்தலையற்ற முண்டங்களெழுந்து கூத்தாடியதா லத்தலம் மிகுந்த பயங்கரமுளதாயிற்று. கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களை! அப்போதிரணியன் மகா வாக்கிரகம் கொண்டவனாகி ஆயிரம், பதினாயிரம், (19) இலகூதம், கோடிபாணங்களாற் சில பூதர்களைப் பிளந்தும், சிலர்களை மூர்ச்சையடைவித்தும், சிலர்களைத் துறத்தவுமானான். (20) அதன்மேல் பூதசேனாதிபர்களில் சிரோஷ்டனான நீலனென்றவன் மகா கோலாஹல சத்தத்தினால் திசைவெளிகளை நிரப்பிக்கொண்டு புறப்பட்டுவருகையி (21) லப்போதிரணியன் மிகக் கோபங்கொண்டவனாகி யவன்மீது மிக வொளிபொருந்திய தனது வேலைப் பிரயோகிக்க, அது விழுந்ததனால் நீலன் கூணநேரம் மூர்ச்சைகொண்டு பிழ (22) கெழுந்தோர் ஸாலவிருகூதத்தை யெடுத்தசுரன் தேனாயுடைத்தனன். பிறகசுரன் சினத்தோடு வேறு தேர்மீதுட்கார்ந்து (23) கூர்மையுள்ள சரங்களைத் துரிதமாயவன் மார்பினிற் பிரயோகித்தனன். அப்போது நீலன் மகா கோபங்கொண்டு மிகுந்த சிங்கநாதத்தினால் பயமுறுத்தியவனாகி யோர் பெரிய மலையைப் பிடுங்கியவ்வசுரன்மீதெறிகையி (24½) லம்மலையை யவ்வசுர னப்போதுமுன்றம்புகளாலே பொடிப்பொடியாக்கிவிட்டான். (25) பின்புதேவனெதிர்த்தோடிவந்தவ்வசுரனோடானது மலைபோன்ற தேவைச் செங்குத்தாகத் தூக்கி மகாவேகத்தோடுயரவெறிந்தான். (26) அப்போதசுர னத்தேரிவிருந்தபடி யாகாயம் சென்று பிறகு திரும்பிவிழுந்து வினாவுடன் வேறிதத்தி லேறப்போவதற்குள் நீலனவனிடஞ் சென்றவன் நெஞ்சினிலோரறைவிட, அப்போதசுரன் சினங்கொண்டவனைக் கையினாற் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டான். (28) பின்பு பெருமைபொருந்திய பூதத்தலைவன் பரபரப்போடுநெருங்கிவந் தவனைக்காலினாலோருதைவிட்டுயரவெறிந்து மிகுந்த சிங்கநாதம் செய்தான். (29) பிறகவ்வசுரோசுவர னாகாயத்திலிருந்து பூமியில்

விழலானதைக் கண்டவுடன் நீலன் மகா கோலாகல சத்தத்தோடவன் மீது வேகமாகப் பொத்தென்றுவிழுந்ததி (30) லவணிரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு மூர்ச்சையாகி விழுந்தான். பிறகு மாயாவியான அவ்வசுர வேந்தன் சீக்கிரத்தில் கொஞ்சம் மூர்ச்சைதெளிந்து கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! நீலனோ டியுத்தம்செய்வதற்காகத் தன்னைப்போன்ற வோர் மாயாவுருவத்தை நினைக்க, அப்போதுடனே அவ்விரணியன்வடிவத்தையெதொண்ட வோர் பொய்யசுரன் வெளிக்கிளம்பி (32) பெருஞ் சத்தமிடுவதாம் பயங்கராகியத் தேவனோ டியுத்தம் பண்ணினான். அப்போது நீலனு மப்பொய்யசுரனை யோர் பெரிய தண்டத்தினால் மகா கோபத்தோடுச்சிமீதோங்கி யடிக்க, (33½) அவன் மூர்ச்சைகொண்டவன்போல் பூமியில் விழுந்து பிறகோர் கூணத்துக்கெல்லாம் நடுவானம்சென்று சிங்கம்போற் கர்ஜனைசெய்தான். (34½) பிறகு நீலனங்கும் தொடர்ந்து செல்லுகையி லசுரனவனோடு பயங்கரமாக உயுத்தம்பண்ணி (35) பிறகோர் நொடிக்குள் பூமிக்குவந்து கோலாஹல சத்தம்பண்ணினான். நீலனங்கு மவனைத்தொடர்ந்து சினத்தோ டியுத்தம்தொடுக்கையி (36) லப்பொய்யசுரனும் சண்டைசெய்பவன்போ விருந்து தேவனைச் சமுத்திரத்துக் கிழுத்துப் போயும், பிறகு தீவுக்குத்தீவும், மகா பயங்கரமான வனத்துக்கு வனமும், (37) மலைக்குமலையும், குறைக்குக் குறையும், உலகத்துக்குலகமுமாக, மகாபலவானுவநீலனையிழுத்துக்கொண்டுபோய்த் (38) திரும்பத்திரும்பச்சுற்றுவித்துமனத்துன்பம் கொள்ளச் செய்தான். அப்போது சூரன்மைந்தனான விரணியாசுரன் நன்றாய்ச் களைதீர்ந்து (39) கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! வேறு தேரிலுட்கார்ந்துகொண்டு தானுமம்மாயாசுரனோடு சேர்ந்து தேவனோ டியுத்தம் கலக்கையில் மகா பலபராக்கிரமசாவியான வநீலன்மீது மகா வாக்கிரகத்தோ டாக்கினையாத்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, (40½) அவனுடனே யிரத்தத்தைத்தானாதானையாய்ப்பெருகவிட்டுமூர்ச்சையடைந்தான். (41) அப்போது வீரபாகுவானவரவன் மூர்ச்சைகொண்டதையறிந்து மகா கோபங்கொண்டவராகி யசுரனுடைய மாயையைத் தெரிந்துகொண்டப்போது விஞ்ஞானத்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, (42) அப்போதசுர னம்மாயாசுரனை யிழந்து தனிமையாக நின்றான். பின்பவ் வசுரனும் மேகம்போற் கர்ஜனைபண்ணி யவ்வீரபாகுமீது துரிதமாக வாயிரம் கணைகளைத் தொடுக்க (43½) அவைகளவ்வீரன்மாற்பு மத்தியில் விழுந்து முனைமழுங்கி விழலாயின. (44) அதன்மேல் வீரபாகு மகா

வாக்கிரகம்கொண்டவராகிச் சில கூறம்புகளைத் தொடுத்தவனது கவசம், துவஜம், தனுசு இவைகளையோர் நொடிக்குள் செதல் செதலாக்கினர். (45) பிறககரன் மற்றோர் வில்லைச் சடிதியாகக் கைப்பற்றுக்கையில்தானே மகா பஷீஷ்டரான அவவீர னாயிரம் பாணங்களா லவனுடைய அவ்வில், அம்புராதூணி, பாணங்கள், ஸாரதிஸகிதமான தேர் இவைகளை பெல்லாம் சேதித்துப்பூமியில்பரத்திவிட்டு (46½) மறுபடிகோபத்தோடு சிலவம்புகளைத்தொடுத்தவனது விசாலமான மார்பினைப்பிளந்தனர். (47) அதன்மேல் அவ்வகரன் வேறு தேர்மீதுட்கார வெத்தனிக்கையில் தேவனத் தேனாயும் பல வம்புகளா னுடைத்தெறிந்து (48) பின்னுமங்கங்குள்ள அவன தெல்லாத் தேர்களையும் சின்னாபின்னப்படுத்தியவுடனவ்விரணியன்மட்டில் தனிமையாகமிஞ்சினவனாகி யப்போது மிகுந்த சிந்தைகொண்டதோவென்றால்:— (46) “ஓ! கோ! நமதெல்லா வாயுதங்களும் சைனியங்களும் தொலைக்கப்படலாயின; இக்கந்தபிரான் சூரன்முதலிய வெல்லா வகரப்பூண்டுகளையும் சமுகரிக்கவே போகின்றார், (50) நமது உந்தையாகிய சூரபத்துமனோ வனைகம் பிள்ளைகளைப்பெற்றிருக்கையி லவர்களில் யாவனுவதொருவனவனுக்குப் பிண்டம்போடுவதற்காக (பிதுருகிருத்தியம் செய்தல்) மிஞ்சியிருந்தா (51) லப்போதிவ் வுலகினிற் புகழுள்ளதேயின்றி யில்லாவிடில் மிகுந்த வபகீர்த்திக்கிடமாகும்; ஆகையாலவனுக்குப்பிண்டம் கொடுப்பதற்காக நாமிருந்தே தீரவேண்டு” மென்று மனதினில் நிச்சயித்துக்கொண்டோர் மாயா வருவம்கொண்டு துரிதமாகச் சமுத்திரம் சென்றங்கு மீனுருவமெடுத்து நிலைத்திருந்தான். (53) மற்றும்ள்ள மூவகைச் சேனைகளு மவரவர்களால் மடிக்கப்படலானார்கள். பிறகு பூதர்களும் சேனாதிபர்களு மவனோட்டம்பிடித்ததுகண்டுமிகவும் பூரித்துக் கோலாஹலம் செய்தார்கள். (54½) அப்போது வீரபாகுவும் மிகுந்த தொனியோடு சங்கத்துவானம் செய்யலானார். (55) தேவர்களவ் வீரன்மீது மகா பரிமளம் பொருந்திய மலர்களை வாரிச்சொரிந்தார்கள். பிற்பாடு சூரபத்துமனிச் சங்கதியெல்லாம் தூதர்முகமாய்க்கேட்டு (56) கோபத்தினால்பற்றியெரிவோனாகித் தலைகுனியலாகையிலவ்விரணியன் தம்பியான வக்கினிமுகாகரன் வந்தான். (57) மகா பலவானான அவ்வகரனோவென்றால் திக்கஜங்கள், சூரியனுடைய விரதம், மகா வேகமுடைய அவனது குதிநாகள் இவைகளையெல்லாம் பிடித்துவந்து சதுரங்கங்களாகக் கொண்டு விளையாடலானவன். மேலுமவன் கர்ப்பத்தில் வசிக்கும்போதே தாய்க்கு மிகுந்த தாபத்தை யளித்தபடியா லவனை யவனது பிதாமகியான மாயையக்கினிமுகுன்னென் றழைக்கலானார். (59) தவிரவுமம்

மகா பலவான் வாஸிபத்துலே வினையாட்டாகவே ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் கருடன், பிரம்மாவினன்னமிவைகளைக் கயிற்றினுற் கட்டிக்கொண்டு வந்து வினையாடினான். (60) மேலும் மகா பாதகத்தொழிலைச் செய்யலுற்ற வத்தூராத் துமன் 'தன் மூத்தோனாகிய பானுகோபன் சூரியனைப் பிடித்துக் கட்டலானான்' எனென்று கருதிச் சந்திரனைப் பிடித்து வந்திமிசித்தவன். (61) அவன் சகல தேவர்களுடைய அத்திரங்கனையும் பூர்ணமாய்க் கொண்டவன்; மகா மாயாவி; மகா பலவான். அப்பேர்க்கொத்த வக்கினி முகாசுரன்வந்து தந்தையை வந்தனித்து வசனம் கூறியதாவது:— (62) "ஓ! அப்பா! ஓ! கோ! கோ! பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முதலிய சகல தேவர்களையும் வென்ற தேவரீர்கட யாது தலைகுனியலாகி யாலோசிக்கின்றீர்" என்று மைந்தனால் வினவப்படுகையி லசுரவேந்தன் கூறியதோ வென்றால்;— "அடா! செல்வனே! தேவசேனைகளுக்கிறையோனான கந்தனது தூதனாகிய வீரபாகுவென்றவ னிப்போது (64) தன்கூட்டத் தார்களுடன் வந்து எமது சுந்தரமான நகரத்தைக் கொளுத்தி 'வாவா' வென்றழைக்கின்றான். அத்தீதனைத் தணிப்பதற்காக யாமனுப்பிய விராஜமேகங்களெல்லா (65) மவனாற் சண்டைமுகத்தில் கண்டிக்கப்பட்டுத் தோல்வியடைந்தான். உந்தன் சகோதரனான ப்லிஷ்டனாகிய விரணியன் கூட அவனோடு பொராடித் (66) தோல்வியுண்டு கடல்சேர் தங்குமாறுருவத்தோடுவசிக்கின்றான். அவனால் மகா பலசாலிகளான வனேக மகார்களெல்லாம் மரணமடைந்து விட்டார்கள்." (67) என, அக்கினிமுகனவ்வாறு தந்தைவசனங்களைக்கேட்டு உத்தரம்சொல்லுகின்றான்; "ஓ! தந்தாய்! அத்தூதனைச் சயிப்பதிலுமக்கு யாது கவலையென்பதைச் சொல்வீர். (68) யான் தேவரீர் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு போயவனைப் போர்தனில் வென்றும்முன்னர் வருகின்றேன். ஆகையால் ஓ! பிரபுவே! எந்தனுக்கு விடையருள்வீர்." என, (69) கேளீர்! பிரம்மமேனோத்தமர்களே! அப்படியே சூரன் வாக்கின லனுப்பப்பட்ட வக்கினிமுக னப்போதே நேர்த்தியான தனதரண்மனைசென்று (70) தனக்குப் பாட்டியாகிய மாயையா லருளப்பட்ட வற்புதமான வில்லையெடுத்துக்கொண்டும், ஸகல தெய்வங்களுடைய வத்திரங்களையும் தரித்துக்கொண்டும், ஸகல வாயுதங்களையும் மாட்டிக்கொண்டும் பெருமைபொருந்திய அவ்வக்கினிமுகன் (71) ஆயிரம் வாக்கினி யானைகள், அதேசங்கியைகொண்ட தேர்கள், வாயுவேகமுடைய விரண்டாயிரம் வாக்கினி குதிரைகள், (72) அனேக வாக்கினி யசுரர்கள் முதலிய சைனியங்களாலும், ஸோமகண்டகன், ஸோமன், சூரியசத்துரு, மேகன், பிங்களகன், முதலிய வின்னும் மற்றனேக சேனாதிபர்களாலும் சுற்றிலும் சூழப்பெற்ற

றவனாகி(73½)அனேகம்ஒட்டைகள், துவஜங்கள், மிகநேர்த்தியானகுடைகள் இவைகளுடனும்,(74) மிகுந்த வாத்தியகோஷங்களுடனும் பெரும்பு முழிகளா லெங்கும் வியாபிக்கப்பெற்றவனாக மறுநாள் சூரியோதய நேரத்தில வீரர்களெல்லாம் மிகுந்த பிரதாபங்களோடு விளங்கியிராநின்ற பூபோற்களத்திற்கு வந்தான். (75)

பதினேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் ௧௮—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

அப்போ தவ்விருதிறத்தார்களு மொருவரோடொருவர் மகாவாங்காரத்தோடு மிகுந்த மாங்களாலும் மலைகளாலும் மிகக்கொடுமையாக யுத்தம்செய்தார்கள். (1) அதன்மேல்மகாபலசாலிகளும், சாமர்த்திய முடையவர்களுமான விலகும்வீரர்களும் மகாவாக்கிரகத்தோடு கிளம்பி யவ்வசுரர்களை யம்புகளால் விறட்டினார்கள். (2) பிற்பாடு ஸோமகண்டகன்,மேகன், ஸோமன்ஆகியபடைத்தலைவர்கள் மிகுந்த கர்ஜனையோடோர் நொடிக்குள் கிளம்பி (3) யம்புகளாலும் மற்றுமுள்ள பெரியஆயுதங்களாலு மவ்விலகும்வீரர்களோ டெதிர்த்துப் போராடினார்கள்.பிறகுமகா மகிமைகொண்ட வீரபுரந்தரனென்ற பூதசேனாதிபன் (4) துரிதமாய்க் கிளம்பி சிலகணைகளைத் தொடுத்தவ்வுசுரவீரர்களுடைய தேர்களை யுடைத்துச் சிலவம்புகளாலுடனே ஸோமகண்டகனென்பவனையும் கொன்றுவிட்டான். (5) பிறகசுரவீரரெல்லோர்களும் துரிதமாக மறுதேவேறி மிகுந்த சத்தத்தோடு மகா பயங்கரமாயிருக்கும்படி கொடிய யுத்தம் செய்தார்கள். (6) பிறகம் மகாவீர னதிக கோபாக்கிராந்தனாகி மிகுந்த கூர்மையுள்ள சில கணைகளை யெய்தவர்களது தேர்களையும் விற்களையும் தூள் தூளாக்கி யவர்களுடைய நெற்றி, இருபுயங்கள், மார்பு இவைகளையும் துளைத்து மிகுந்த சிங்கநாதம் செய்தான். (7½) அதன்மே லசுரவீரனான மேக னதிக வேகத்தோ டோ ருன்னதமான தண்டமதை யெடுத்துக் கறகறவென்று சுழற்றி யவனது சாரதியை யடித்து மடித்தான். (8½) அதுகண்டு மகா பவிஷ்டனான அவ்வீரபுரந்தரன் கடுஞ்சினம்கொண்டவனாகி (9) வேலாயுதத்தினு லோர் நொடிக்குள் எவ

னது மார்க்கினைப் பிளந் தவனைக் கொன்றுவிட்டான். உடனே யவ்வகா
 ப்படத்தலைவரெல்லோர்களு மோட்டம்பிடிக்கலானார்கள். (10) அதன்
 பிறகு மகா பெருமைபொருந்திய வக்கினிமுகாசுரன் தன் படைக ளோ
 ட்டமெடுப்பதை நோக்கிச் சினங்கொண் டனேக சாங்களைச் சொரிந்து
 பூதப்படைகளைத் துறத்தினான். (11) அப்போது மகா வீரனுன வீரபு
 ரந்தரன் வந்து மிகுந்த வட்டகாசத் தொனியோடனேக மம்புகளை யவ்
 வக்கினிமுடிவம் தெய்த (12) வுடனகாவிசன் பலகணைகளா லவனதம்
 புரத்தூணியையு மவனது திடமான வில்லையும் கண்டித்துப் பிறகு தன்
 வேலினு லவனையு மோர் நொடிக்குள் மூர்ச்சையடைவித்தான். (13) அ
 ப்போது மற்றேழு வீரர்களும் வீரபுரந்தரன் மூர்ச்சையடைந்ததைக் க
 ண்டு மகா வாக்கிரகம் கொண்டவர்களாகி (14) யாயிர மம்புகளை யவ
 ன் முகத்திலு மப்படியே யவன் கைதனிலு மிரு தோட்களிலு மெய்து
 பின்னும் சில பாணங்களா லவனது மகா வுன்னதமான தேனாயு முடை
 த்துவிட்டார்கள். (15) பிறகசுரனவர்களை நோக்கி வசனமுரைத்ததாவ
 து:—“ஓ! வீரர்களை! யாமிப்போதுங்களையும் வென்று பிறகோர் நொ
 டிக்கெல்லா மவ்வீரபாகுவையும் ஜயித்துவிடுகின்றே” (16) மென்ற
 அவனது வசனத்தைக் கேட்டதன்பேரில் மகா பவிஷ்டர்களான அவ்
 வீரர்கள் மகா கோபாவேசங் கொண்டவர்களாகிச் சில கணைகளாலவனது
 தேனாயும் குதிகைகளையும் துண்டித்து (17) பெரும் கற்பாணாபோ
 ன்ற கெட்டியான அவனது மாற்பையும் பிளந்தார்கள். பின்பவ்வசுரன்
 கண்களில் நெருப்புப் பறக்கப்பெற்றவனாகி யோர் நொடிநேரத்துக்கு
 ள் (18) வேறு தேர்மீதுட்கார்த்து மகிமைபொருந்திய பாசுபதாஸ்திர
 த்தைச் சடிதியிற் பிரயோகிக்க, கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அ
 வ்வீரர்கள், அக்கினி ஜுவாலைகளைக் கக்கிக்கொண்டு வரலுற்ற அவ்வத்
 திரத்தை ஆக்கினையாத்திரமென்றெண்ணி யப்போது மிகவும் மனம் க
 லங்கிபவர்களாகி யெல்லோர்களும் வாருணத்திரத்தைப் பிரயோகித்தா
 ர்கள். (20) அம்மகா பாசுபதாஸ்திரமோ வென்றா லவர்கள் விட்ட அ
 த்திரங்களை விழுங்கிவிட்டு, ஓ! கேர்! கெளரீ! முனிவர்களே! அவ்வீரர்க
 ளையு மோர் நொடிக்குள் கொன்றுபோட்டன. (21) அப்பேர்தக்கினி
 முக னவர்களைக்கண் டட்டகாசம் பண்ணினான். பூதர்களெல்லாம் பய
 ங்கொண்டோட்டம்பிடித்தார்கள். படைத்தலைவர்கள் மிகவும் வியாகு
 லம் கொண்டார்கள். (22) அப்போ ததுகண்டு வீரபாகுவும் மகா கர்
 வத்தோடுறக்கக் கர்ஜனைசெய்து சிங்கம் கஜராஜனோ டெதிர்த்தவந்தது

போல் சடிதியில் வந்தார். (23) அவ்வாறு வரலான வீரனைப் பார்த்தவ்வுகர னுரைத்ததொவென்றால்:—“ஓ! தூதா! நீ முந்திப் போர்முகத்தில் பல வசுரர்களைக் கொன்றாயல்லவா? (24) ஆகையாலிங்கு வரலான வந்தனை யாமோர் நொடிக்குள்ளாக முறியடிக்கின்றோம். உந்தனைப் போரினில் வெல்லமாட்டாதவன் பெண்டரோடு புணர்வதிலு மங்ஙனமேயாவான்” (25) என்றுரைத்திட்ட அவ்வசுரனை நோக்கி வீரபாகு வெகு கோபத்தோடு நொத்ததாவது:—“கேளாய்! அசுரா! மகா மாயா விபான ஹிரணியனென்ற மகாசுர னிப்போது சூரியன் முன்னர் நிற்கத் தகுதியற்ற கோட்டான்போல் நம்முன்னர் நிற்பதற்குத் திறமையற்றோனாகி யோட்டம்பிடித்தான். (26½) மகா பாதகனான பானுகோபனுமோ மாயையைச் செய்துவிட்டு டோடிப்போனல்லவோ! (27) ஆகிலுமவ னடுத்ததடவை நம்முன்ன ருயுத்தத்தில் நேர்ந்தவுடனவனைத் தீர்த்துவிடுகின்றோம். நீயுமிப்போது சண்டைசெய்கின்றாயா? அல்லதோட்டம்பிடிக்கின்றாயா? (28) நீ யாவனாற் காக்கப்பட்டபோதிலு முந்தனைச் சண்டையில் தொலைத்துவிடுகின்றோ” மென்றுரைத்து வில்லெடுத்து நானேறிட்டு (29) மகா கோபத்துடன் மிகப் பயங்கரமாகக் குணத்தொனி செய்தனர். அசுரனு மவ்வாறே பயங்கரமாய்க் குணத்தொனி பண்ணினான். (30) அப்போதங்குள்ள வெல்லோர்களு மஞ்ஞானேனாசகளைக் கண்டு மிகவும் பயங்கொண்டார்கள். பிறகசுரன்கோ பத்தினால் மிகுந்த தீயெரியப்பெற்றவனாகித் (31) தீகூணமுள்ள பதினான்கம்புகளைத் தேவனைக்குறித் தெய்தனன். பிறகு வீரபாகுவ மவைகளை யவ்வளவே பாணங்களா லோர் நொடிக்குள் கண்டித்துவிட்டுப் (32) பிரம்மாண்டம் முழுமையும் சத்தத்தினால் நிரப்புவோர்போல் மிகுந்த வட்டகாசம் பண்ணினார். அப்போ தக்கினிமுகனும் சினங்கொண்டவனாகி மிகுந்த சத்தத்தோடு கொடிய வார்த்தைகளா லதட்டிக்கொண்டவரமீ திருபதம்புகளைச் சந்தானித்தான். (33½) பிறகு பூதசேனாதிபரு மவைகளையெல்லா மவ்வளவே சரங்களாற் கண்டித்தனர். (34) அதன்மேலசுரன் பின்னருமாயிரம் கணைகளைத் தொடுத்திவிட்டுச் சங்கத்துவானம் பண்ணினான். அதனால் தேவன் மெய்தனிஷ்டயுண்டதி லுதகு துடிக்கப்பெற்றவராகி (35) மகா கோபத்தோ டவ்வளவே சரங்களைப் பிரயோகித்து அவனது தேர், குதினாகள், வில் இவைகளைச்சேதித்துவிட்டனர். உடனே யசான் மிக வுன்னதமான வேறிரதமேறிக்கொண் (36) டோர் பெரிய தண்டத்தை யெடுத்து வீரன் திருமேனியிற் பிரயோகிக்க, அத்தேவரகூசர் மகா கோரமாக வரலுற்ற வத்தண்டத்

தையு மத்திரத்தாற் கண்டித்துவிட்டனர். (37) பிறகசுரவீரனுடனே மற்றோரற்புதமான வில்லைக்கொண்டு கோபத்தோடு வாயு, சூரியன், இயமன் ஆகியவற்றை தேவதாத்திரங்களைப் பிரயோகிக்க, (38) வீரபாகுவுமதே யத்திரங்களை யாக்கிரகத்தோடு விட்டவைகளைக் கண்டித்துப் பிறகு தீக்ஷணமான வேர் சரத்தை யவ்வக்கினிமுகனாகிய மகாசுரன்மீது தொடுக்க, (39) அசுரனதனாலடியுண்டு தனது தேரின் கண்ணே மூர்ச்சையாகிச் சாய்ந்தனன். பிறகவனோர் நொடிக்கெல்லாம் மூர்ச்சைதெளிந்தவனாகித் தன்னாலாராதித்து வரப்பட்ட காளியம்மனை நினைக்கலானான். (40) உடனே யப்பத்திரகாளியும் வில், சூலம், கண்டனைக்கோடாவி முதலிய சிசோஷ்டமான வாயுதங்களைக் கைப்பற்றியவளாகிச் சிங்கவாகனத்தினிற் தேறிக்கொண்டும், தனது பரிவாரங்களான அனேககோடி காளிகளால் சூழப்பட்டும், மிகுந்த வாத்தியமுழக்கங்களால் திசைவெளிகளை நிரப்பிக்கொண்டும் தோன்றலாயினன். (41-42) அப்பேர்க்கொத்த அப்பத்திரகாளியைப் பார்த்தசுரன் பிரார்த்தித்துக் கொண்டதாவது:— “ஓ! தனதடியார்களுக்கு ஐயத்தோடு சுபத்தையும், சத்தருக்களுக்கு மாணத்தையு மருளுவற்ற பத்திரகாளி! இப்போது மகா கொடியோனாகிய வீரபாகுவைக் கொல்லல் வேண்டு” (43½) மென்று கேட்டுக்கொண்ட அவ்வசுரனைப் பார்த்துத் தேவியுமப்படியே ஆகட்டுமென்று கூறி (44) யுடனே மகா கோரமுடையவளாகவும் அதிக சத்தம்செய்வதால் மகா பயங்கரமுள்ளவளாகவும் புறப்பட்டு வருகையில் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அவனைப்பார்த்து வீரர்களெல்லாம் பீதியடைந்தார்கள். (45) பிறகப்போது கொடியவளான வக்காளியானவள் சூலத்தை யெடுத்து வீரபாகுமீது பிரயோகிக்க, அதனையவருடனே பதினான்கம்புகளாலே பொடிப்பொடியாக்கினார். (46) பின்பு கொடியவளான வத்தேவேசுவரியானவள் மறுபடியும் கொடிய வார்த்தைகளால் தட்டிக்கொண்டே மகா கோரமும் கூர்மையுமான மற்றோர் சூலத்தைப் பிரயோகிக்க, (47) அதனையும் மகா பலவான் மிகுந்த கோபத்தோடாயிரம்புகளால் துண்டித்துவிட்டனர். உடனே யவள் மகா கோபம் கெண்டு மிகுந்த பரபரப்போடு வாகனத்தினின் (48) நிறங்கி மகா பயங்கரமான வேர் கத்தியைக் கைக்கொண்டவ் வீரபாகுவைக் கொல்லக்கருதியவளாக மகா வேகத்தோடு வருகையில் (49) வீரபாகு வப்போதவள் கிட்டநெருங்கி வரலானதைக் கண்டு “பெண்களே வதைப்பது மகா பாதக” மென்று மனதினிற் கருதித் (50) தமதோர் கையினால்

வள நெட்டுப் புயங்கனையும் சேர்த்துப் பிடித்துக்கொண்டு மற்றோர்களை யினு லவள் மார்பின்கண் னோக்கி யறைந்தவுட (51) னவள் வாயினு விரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு வலிமை குறைந்தவளாகி யழுதுகொண் டே பூமியில் விழுந்து பிறகெழுந்து நின்று “ஓ! கோ! கந்தன் தம்பி யோ டுயுத்தம்செய்வதில் நமக்கு வெற்றிகிடைக்கா” தென்று மனமதி ம் கருதியவளாகி மகா பலவானாகிய வவ்விரபாகுவை நோக்கி (53) “ஓ! மகாபலவானுவிரனே! இவ்வசுரனுக்கு எந்தன்மீதுள்ளபக்திவசத்தினு ல்லா னுமதுவலிமையையறியாம விஞ்ஞவந்துவிட்டேன். நீரோ இவ்வக்கி னிமுதனையும்மற்றுமுள்ளபானுகோபன்முதலியவெல்லாவசுரர்களையும்ச முகரித்துப் பரிபூர்ணமான கந்தனருளைக் கொள்ளலாயிர்” (54½) என் றிவ்வாறு வார்த்தைகளை யுரைத் தவரைத் தோத்திரம்பண்ணி கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! பிறகவரது கட்டளையின்படி சிங்கமேறி வி னாவோடு தனதிருப்பிடம் சென்றான். பிற்பாடு மகாசுரனாகிய வக்கி னிமுகன் பத்திரகாளி சென்றுவிட்டதை யறிந்து (56) “ஓ! யாமிவ ளால்தானு வுயுத்தத்தில் நேர்ந்த சத்துருக்களையெல்லா மிதுவறைக்கும் வென்றுவந்தோம். யாமளது பராக்கிரமத்தைச் சோதிப்பதற்கல்ல வோ அவளை நினைக்கலாயினம். (57) நமக்கிம் மூவுலகினிலு முயுத்தம் நடத்துவதற்காக வேறு சகாயம் வேண்டுவதில்லை. நாமே யிப்போ தோர் நொடிக்குள் சகல சத்துருக்களையும் கொன்றுவிடுகின்றோம். (58) இல்லையாகில் யாம் சத்தியமாகவே தந்தையாகிய சூரனிடம் திரும்புவ தில்லை” யென்றிவ்விதமாகச் சபதம் செய்துகொண்டு மகா பலவானாகி ய அவ்வசுரச்சிகிரோஷ்டன் வினாவோடு கிளம்பி மிகுந்த சிங்கநாதத்தால் தி னைசமுகங்களை நிரப்பியவனாகி (59½) மகா கோபத்தோடு வீரபாகுமீது தூறு சரங்களைச் சொரிந்தான். (60) பிறகு வீரனு மவைகளை தூறம் புகளாலே கண்டித்துப்பின்னு மவ்வசுரன்மீது கோபத்தோடு மகா வே கமுடைய பல சரங்களை வருஷித்தார். (61) பின்பு பராக்கிரமமுடை யோனான அவ்வசுரவேந்த னவைகளை தூறுபாணங்களால் துண்டித்து உடனே மகாப் பிரளயகாலமேகம் கர்ஜிப்பதுபோல் சங்கத்துவானம் செய்தான். (62) பிற்பாடு வீரன் மகா பாபரப்புக்கொண்டு பதினான்க ம்புகளாலவனது மகா வுன்னதமான வில்லை முறித்தெறிந்து கோலாஹ ல சத்தம் பண்ணினார். (63) அதுகேட் டக்கினிமுகன் மகா கோபம் கொண்டவனாகிச் சகல சத்துருக்களையும் சமுகாரஞ் செய்யவூற்ற பிரம் மாத்நிரத்தைச் சந்தானம் பண்ணினான். (64) அவ்வத்திரமனேகப் பி ரம்மஞ்ஞவங்கனோடு வேகமாய் வெளிக்கிளம்புகையி லப்போதெ வீர

பாகுவும் வீரபத்திராஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, (65) கேளீர்! பிராம்மணேத்தமர்களே! மகா கோரமும் மகா பயங்கரமுமான அவ்வத்திரம்ப் பிரம்மத்திரத்தைத் துரிதமதி லொரோவாயாக விழுங்கிவிட்டுப் பிறகு மகா வேகத்தோ டவனது மகா பெரியதான தலையையும் துண்டித்துப் பூமியில் விழச்செய் தவனைக் கொன்றுவிட்டது. (66)

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்

, முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் ௧௯—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிற்பா டங்குள்ள சிரோஷ்டர்களான இருபத்தினுன்காயிர மகாப் படைத்தலைவர்களு மவன் செத்ததை யறிந்து தங்களது சிறந்த சேனைகளோடுகூட (1) வொன்றுசேர்ந் தெல்லோர்களுமாக ஊழிகால மேகம்போல் மிக முழுக்கங்கொண்டவர்களாகி மிகக் கூர்மையுள்ள பல சரங்களைச் சொரிந்தார்கள். (2) பின்பவ்வீரபாகுவு மவ்வசூரர்கள்மீது தூறுகோடி பாணங்களைவருஷித்துப் பலசாலிகளான சிலரைத் துறத்தி யடித்தும், (3) மற்ற சிலர்க ளாயுதங்களைச் சேதித்தும், காப்பாத்தும் படி காலில் விழுந்த சிலரை மன்னித்துவிட்டும், கேளீர்! பிராம்மணேத்தமர்களே! அப்பலவானுவர் மற்றவர்களைக் கொன்றும் விட்டனர். (4) அப்போது சில வசூரர்கள் தங்களுமீது சில வசூரப்பிணங்களை வா ரிச் சுமத்திக்கொண்டு கிடக்கையி லவர்க ளதிக பாரத்தைச் சுமந்ததினால விதிவசத்தின்படிமாண்டார்கள். (5) மற்றவர்களும்பிரமத்தினு லெங்கும்வீரபாகுவேறிப்பதுபோல்திகிலடைந்துமிகவும்மூர்ச்சை யடைந்தார்கள். சிலவசூரர்க ளங்குண்டான விரத்தநதியில் விழலாகிச் (6) சமுத்திரம் சேர்ந்ததில்பலர்கள் மாண்டார்கள். ஓ! கோ! இது மிகவும் கஷ்டம்; மேலுமங்கு பல தலையற்ற வுடல்களெழுந்து கூத்தாடின. (7) மா மிசவாசையா லங்களைகம் காக்கை கழுதுகள் முதலிய பல பறவைகள் வட்டமிட்டன. அப்போதநகரத்தினிலங்கங்குவிவி கிவி யென்ற கூச்சல்களும், (8) நான்கு பக்கங்களிலும் ஜனங்களி னழுதைக் குறல்களு முண்டாயின.

அப்போ தெல்லாத் தேவர்களு மேராளமான மலர்களை வாரிச்
 சொரிந்து (9) தங்கள் தங்களதுடைகளைச் சுருட்டி யெறிந்தெறிந்து
 பிடித்து மனமகிழ்ச்சிகொண்டவர்களாகி மிகுந்த கூச்சலோடு கூத்தாடி-
 னார்கள். (10) மேலும் ஸகல பூதர்களு மவர்களின் தலைவர்களும் மூர்-
 ச்சைதெளிந் தெழுந்தார்கள். இப்படி யிருக்கையி லப்போது மகா வீர-
 னான உக்கிரனென்ற புத்திசாலியாகிய தேவச்சிரோஷடன் வீரபாகுவை
 நோக்கியுரைத்ததாவது:—“ஓ! சுவாமி! இங்கிருந்து நூறுயோஜனை தூ-
 ரத்தி லோர் பெரியதான வாலமரமிருக்கின்றது. (12) அங் கம் மரத்த-
 டியி லுமது தம்பிகளெல்லா முயிரிழுந்து கிடக்கின்றார்கள். இயமனு
 மவர்களதுயிரைக் கொண்டுத் தனது பட்டணம் சேர்ந்துவிட்டான்” (13)
 னென, வீரபாகுவு மவனது வசனம் கேட்டு மகா துக்கதராகி தடுமாற-
 லுற்றநடையோடங்குதுரிதமாய்ச்சென்றுகட்டைபோற்கிடக்கலான த-
 மது தம்பிமார்களைக் கண்டவுட னவர்கள்மீது விழுந்து மூர்ச்சைக்கொ-
 ண்டனர். (14½) பிறகோர் கூணத்துக்குள் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்-
 து பலவாறு புலம்பி (15) “ஓ! கோ! ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய வத்தி-
 ரத்தரலடியு ண்டவரிடத்தி யமனுக் கென்ன அ திகா ர-
 ம் வந்தது? நல்லது! இவர்கள் ஸ்ரீ சுப்பிரம் மணியரது
 தம்பிகளென்பதையம்முடனறிபானா? (16) மேலும் மார்க்கண்டேயர்வி-
 ஷயத்தைப் பற்றி முந்தியவன் தண்டனை யடைந்ததையும், ஓர் நொடி-
 நேரம்மட்டில் ‘ஹர’ வென்றோதியோர் மலரைச் சிவார்ப்பணம் செய்த
 வெருவர் (17) விஷயமா யவன் முந்தி யிடது காலாலுதைபட்ட-
 தையும், மேலுமவ்விதமாகவே ‘துச்சகன், துர்மதி யிவர்கள் விஷயத்-
 தைப்பற்றியும், (18) சுவேதகேதுவென்றவனைப்பற்றியும் முந்தியவ-
 னடிபட்டதையு மெல்லாம் அஜாக்கிரதையுள்ள அவ்வியமன்மறந்துவிட்-
 டானோ?” வென்றுரைத்து (19) “அடா! இயமா! திருநீறு உருத்திரா-
 கூங்களைத் தரிப்பவர்களின் மார்க்கத்திற்குட செல்லாத உந்தனுக் கிப்-
 பேர்க்கொத்த மதம் யாது நேரிட்ட”தென்றவரோ ரம்பினி (20) வெ-
 முதி யதனை மகா கோபத்தோடியமலோகத்திற்கனுப்ப, உடனே பவ்வ-
 த்திரமும் சீக்கிரமாக இயமலோகம் சென்று எல்லாத்திசைகளையுமொளி-
 பிபித்துக்கொண் டதிவேகமாயவனருகினில்விழலானவுடன்இயமனதனை
 பெடுத்து ‘இதென்ன’ வென் றுச்சரியம் கொண்டவனாகி (22) யதனை
 த் துரிதமாய்ப் படித்தறிந்து பெரும் பயமடைந்தனன். பிறகவ்வியம

ன் ஞானதிருஷ்டியா லாகித்ததி லவர்கள் மலைகளிற் சிறந்த ஸ்ரீகைலைகிரி
தனில் ஸ்ரீ மகேசுவரன்போ லாநந்தமடைந்து கொண்டிருப்பதாக வறிந்
(23½) துடனே பயங்கரமான பெரிய வெருமைக்கடாவினம் தேறிக்
கொண்டும் பல பல வருவங்களைக் கொண்டவர்களும் மகா பயங்கரர்
மான தனது ஸகல சேனைகளுடனும் சென் (24½) நங்கம் மகா வீரர்
களைக் கண்டதிலவர்கள் உத்தியானவனத்தில் வசித்துக்கொண்டு (25)
அசுரர்களால் கொல்லப்பட்ட பல பூதர்களாம் சூழப்பெற்றவர்களாகவு
ம், திவிபருவம் கொண்டவர்களாகவும், வித்தியாதார்கள் ஸங்கீதம் பா
டவும், அப்ஸரஸ்திரீகள் நாட்டியமாடவும் முதலான பல சம்பிரவங்களா
ற் சிறப்புற்றவர்களாகவும், (26) மிகுந்த பிரம்மாநந்தம் கொண்டவர்
களாகவும், அனேக மாபரணங்களா லலங்கரிக்கப் பெற்றவர்களாகவும் வி
ளங்கியிருப்பதைக் கண்ணுற் றவர்களை வந்தனித் தஞ்சலிகொண்டு அவ்
வியமன் கூறியதாவது:— (27) “ஓ! வீரர்களே! யானுங்களைக்கொ
ண்டுபோய் விட்டதாக நினைத்து வீரபாகுவானவர் மகா கோபம்கொண்
டிருக்கின்றார். (28) ஆகையால் மகா பராக்கிரமசாலிகளான நீங்களெல்
லோர்களு மென்மீது தயவுசெய்து அங்கு மறுபடி வரவேண்டு” மென்
றவர்களை வேண்டிக்கொண்டு அவ்வியம (29)னத் தேவச்சிகோஷ்டர்களை
வீரபாகு முன்னிலைக் கனுப்ப, அப்போது மகா பராக்கிரமசாலிகளான
அவ்வீரர்கள் தூங்கியெழுந்ததுபோ லெழுந்தார்கள். (30) உடனே
வீரபாகு அவர்களைக்கண் டணைத்து அடிக்கடி உச்சி முகூர்துமி
குந்த சந்தோஷமடைந்தனர். (31) அப்போது தருமராஜனும் மிகு
ந்த தொனாகொண் டங்கு வரலாகி யம்மகா வீரனை வந்தனித்து மிகுந்த
வணக்கத்தோடு வசனமுரைத்ததாவது:— (32) “ஓ! சுவாமி! திருநீ
று, உருத்திராக்ஷங்களைத் தரிப்பவர்களின் வழியின் கூப்பிடுதொலையிற்
கூட யான் மிகுந்த பயத்தோடு செல்லுகின்றேன்? (33) ஓ! தேவே
சா! தேவரீருடைய தம்பிமார்களான இவ்வீரர்கள் ஸ்ரீ கைலைகிரியில் ம
கா வானந்தத்தோடு வீற்றிருந்தார்கள். யான் மிகப் பயங்கொண்டவ
னாகி யவர்களைத் தேவரீர் முன்பாக அழைத்துவந்தேன். (34) ஓ! க
ருணைக்கடலே! எந்தன்மீது தயவுவைத்துக் கோபத்தைத் தணித்திடல்
வேண்டும்” என, இவ்வாறுரைத்த அவ்வியமனை நோக்கி வீரபாகு வப்
போதுரைத்ததாவது:— (35) “ஓ! தருமராஜனே! நீ ஸ்ரீசிவபிரானி
டத்தும் சிவனடியாரிடத்தும் மிகவும் நேசமுள்ளவன்; அப்பேர்க்கொ
த்த நீ யிவ்வண்ணம் செய்திருப்பாயா? ஆகையால் நம்மிடம்கொண்ட
பயத்தை விட்டுவிடு. (36) யாமிவர்கள் மரணமடைந்ததை யறிந்தவு

டன் மிகவும் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையி லுண்மையில் புத்திமாறு தலாலே நீ செய்திருப்பாயென்று பிரமித்தோம். (37) ஆகையால் நீ நீர் சிவாக்கினையின்படி யிப்போது சீக்கிரமாய் முன்போலுனது பட்டணம் சென்றுவிடு" என, இவ்விதமாக வீரபாகு கட்டளையிட்டதின்பேரி லியம் னுடனே (38) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! தனது சைனிய ங்களோடு ஓர் நொடியில் தனது பட்டணம் சேர்ந்தான். அப்போது தேவர்கள் தேவேசரான வீரபாகுமீது மலர்களைச் சொரிந்தார்கள். (39) பூதர்கள் படைத்தலைவர்களோடு கூட அட்டகாசம் செய்தார்கள். ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! வீரபாகு இவ்விதமாக மற்ற வீரர்களால் பு டைசூழப்பெற் றிருக்கையில் (40) தூதர்களைச் சங்கதிகளையெல்லாம் சூரனிடம் சொல்ல, அவன் தூதர்முகமா யறிந்தவுடன் தனது மைந்தனா ன வக்கினிமுக னிறந்ததைப்பற்றி மிகவும் கதறியழுதனன். (41½) அப்போதவன் பெண்டிர்களும் 'ஹாஹ' வென்று மிகவும் கதறினார்க ள். (42) அப்பட்டணத்தில் வசித்த அகரொல்லோர்களும் துக்கம டைந்தார்கள். அப்போதச் சூரன்மக்களான மூவாயிரம் பெயர்கள் வ ர்து (43) அவ்வெல்லோர்களும் மிகவும் துக்கப்பட்டவர்களாகிச் சூ ரனை நோக்கி வசனமுரைத்ததாவது:— "ஓ! சுவாமி! மகா பலசாலிக ளாகிய விலகூத்தெட்டு வீரர்களும் பூதர்களுமான (44) விப்பேர்க் கொத்த மிகுந்த பவிஷ்டர்களோ டயுத்தம்செய்வதற்காக அவனொருவ னைமட்டி வெவ்வாறனுப்பலானீர்? மேலுமவ னிறந்துபோனதைப்பற் றி யேன் வீணில் துயரமடைகின்றீர்? ஓ! கோ! மிகவும் கஷ்டம்; (45) தவிரவும் மகா பலசாலிகளான நாங்கெல்லோர்களும், மகா பல பராக் கிரமசாலிகளான ஹிரணியனும் பானுகோபனு முயிரோடிருக்கையில் (46) சேனைகள் மடிந்துவிட்டனவென்று தேவரீ ரோனாலோசிக்கவே ண்டும்; ஒருக்கால் கடல்வற்றினாலும் வற்றும்; எங்களது பராக்கிரமமோ என்றும் குறைவு பெறா! (47) மேலும் யாங்கள் மகா மேருவைக்கூ ட விரும்பிடம் விட்டுப் புறட்டிவிடுவோம்; அப்படி யிருக்கையில் கிரி ராஜனான விமயகிரி முதலியதைப்பற்றி யாதனைத்தல்வேண்டும்? வட வாக்கினியையு மணைத்துவிடுவோம்; ஆகையாலெங்களை யிஷ்டப்படி ய னுப்பிவிடுவீராகில் (48) யாங்களப்பூதர்களையும், வீரர்களையும், இளை னான வச்சுப்பிரம்மணியனையும் கூட வெற்றிபெற்றுத் தேவரீர் முன் னர் திரும்பி வருகின்றோ" மென, இவ்வாறுரைக்கப்பட்ட வச் சூரபத்து மனு மப்புதல்வர்களைப் போர் புரிவதற் கனுப்பலானான். (49) பிறகு மகா பராக்கிரமசாலிகளான அவ்வெல்லோர்களும் தந்தையுத்திராவப்

பெற்றவர்களாகிச் சன்னத்சப்படும், நேர்த்தியான தும்பைமலர்மாலை
களையணிந்துகொண்டும், மிகவுன்னத மாண தேர்கள்மீ தேறிக்கொண்டு
(50) மகா சூரர்களான வனேக சதுரங்கபலங்களுடனும், கடலோசை
யை யதிகரித்த வாத்திய கோஷங்களுடனும், குடைகள் துவஜங்களுட
னும், (51) பெளவனப் பருவமுடைய வச்சூரன் மைந்தர்கள் திடமான
விற்களை யெடுத்துப் புறப்படலாகையி லப்போது கேளீர்! பூமிதேவர்
களே! பூமியானது "ஓ! இவர்களுக்குச் சீக்கிரம் மரணம் நேரிடுவதால்
நமக்கு தீச்சயமாகப் பாரம் குறையலாகு" மென்று நர்த்தனம் செய்த
துபோல் பூகம்பமுண்டாயிற்று. (52½) மேலு மவர்களுக்கு மேலாகக்
கழுஞ்சுளும் காக்கைகளும் பயங்கரமாக வட்டமிட்டன. (53) கொள்
ளிக்கட்டைக ளப்போது பூமியிலெங்கும் மகா பயங்கரமாக விழலுற்ற
ன. கோர வுருவம்கொண்ட பருந்துகள் குடைகளின்பேரிலுட்கார்ந்த
ன. (54) சாவு சம்பவிக்கப்போவதை நன்கறிவிக்கலுற்ற விப்பேர்க்
கொத்த வபசுனங்கள் நேரிடலானதை யவர்கள் கொஞ்சமேனும் பா
ரட்டாம லுயுத்தரங்கமடைந்தனர். (55) உடனே யவ்விருதிந்த
தார்களுக்கும், மரங்கள், மலைகள், கற்பாரைகள் இவைகளை யொருவர்
மீதொருவர் வருஷித்துக்கொண்டு மிகுந்த வமக்களமான வுயுத்தமுண்
டாயிற்று. (56) இச்சண்டையினி லசுரர்கள் மகா வீரர்களான பூதசை
னியங்களால் முறியடிக்கப்பட்டு நிற்கத் திராணியற்றவராகி யிங்கு மங்
குமாக நான்கு பக்கங்களிலு மோட்டம்பிடித்தார்கள். (57) அவர்களை
ப் பார்த்துச் சூரபத்துமனது செல்வருமாரர்களெல்லாம் மிகுந்த திடம்
கொண்ட விற்களில் ஞாண்களை யேறிட் (58) டவைகளை மிகுந்த சத்
தத்தினுற் பயங்கரமாகுப்படி டங்காரம்பண்ணி மிகுந்தகொரோமும், கெ
ட்டியும், தீக்ஷணமுமான வனேக பாணங்களை வருஷிக்க, (59) அப்
போ தப்பூதர்களும் நான்கு பக்கங்களிலு மோட்டம்பிடிக்கத் தலைப்பட்
டார்கள். பிறகுடனே மகா பவிஷ்டர்களான வச்சேனைத்தலைவர்கள்
(60) பயங்கரர்களாக மிகுந்த சிங்கநாதஞ் செய்துகொண்டு துரிதமா
ய்ப்புறப்பட்ட டோர் நொடிக்குள் மரங்களாலும், மலைகளாலும், தண்டங்
களாலும் குதிகைகளையும் தேர்களையும் நொறுக்கி (61) ஸாரதிகளையும்
டித்து மற்றத் தேர்களைக் கால்களா லுயர வாரிவிட்டு இருப்புலக்கைக
ளா லவர்களது விஸ்தாமான மார்புகளினிமீ தடித்து (62) மவ்வாறே க
ண்டனைக் கோடரிகளாற் சிலர் தலைகளைக் கண்டித்தும், கோபத்தோடு

பெரிய மலைகளை வாரி யெறிந்தெறிந்து (63) மற்றவர்களின் விற்
களைத் துண்டித்து மிவ்விதமாக மிகுந்த வுயுத்தம் செய்தார்கள். இதே
விதமாக வசுரப்படைகளு மம்மகா வீரர்களோ யுத்தம் செய்தார்கள்.
(64) பிறகு சூரன் பிள்ளைக ளெல்லோர்களு மவ்வுயுத்தத்தைப் பார்
த்து மிகக் கோபங்கொண்டவர்களாகி மிகவும் ஜுவலிக்கலுற்றவைகளு
ம், மகா மகிமைகொண்டவைகளுமான வாக்கினையாத்திரங்களைப் பிர
யோகிக்க, (65) அவைகளா லச்சேனாபதிக ளடிபட்டுச் சற்று நோக
லானார்கள். அதன்மேல் தேவேசர்களான விலகும் வீரர்களில் விஜய
ன், ஜயப்பிரதன், (66) மதி, கோரன், அசலன், கரவீரவிருஷன், அநந்த
வாமனன், அநந்த வாருணன், மஹானுன அந்தகன், (67) அகள
ங்கன், நிர்க்குணகன், மாருதன், சசிகண்டகன், சதவலி இவர்கள் முதலா
ன வாயிரம்பெயர்கள் கிளம்பலாகி (68) யவரெல்லோர்களும் சடிதியி
லொன்றுகூடி யத் துரத்துமார்களைக் கொல்ல வாலோசித்துக்கொண்டு
விராபாகுவிடம் விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள, (69) அப்படியே அவ
ரதாக்கினையைக் கொண்டம் மகா வீரர்க ளோர் நொடிக்குள் வந்து மிகு
ந்த கோபத்தோடு பயங்கரர்களாகி யச்சத்துருக்கள்மீது கூர்மையான ப
லகணைகளைத் தொடுத்தனர். (70) பிற கொருவருக்கொருவர் மிகு
ந்த வுயுத்தமுண்டாயிற்று. அப்போ தசுரர்க ளவ்வாயிரம் பெயர்களு
டைய தேர்களையு முடைத்துவிட்டார்கள். (71) உடனே யவ்வாயிரம்
வீரர்களு மவ் வசுரர்களது தேர்களையும் விற்களையும் நொறுக்கிவிட்டுப்
பின்னு முறைபோட்டு மூடிவைத் திருந்த மலைகளையொத்த வெல்லாத்
தேர்களையும் செதல் செதல்களாக வுடைத்தெறிந்தார்கள். (72) பிறக
சுரர்கள் பூமியில் நின்றுகொண்டுமகாஅட்டகாசத் தொனியோடு மரங்க
ளையும் மலைகளையும் பிடுங்கி யத்தேவ வீரர்கள்மீதெறிந்தார்கள். (73) அ
தன்மே லவ் வாயிரம் வீரர்களுமோ அவைகளைக் கூர்மையான பாணங்க
ளாற் சேதித்தும் பின்னு மவ்வசுரர்கள்மீது மகா கோரங்களான வாக்கி
னையாத்திரங்களைப் பிரயோகித்தார்கள். (74) அவைகளாற் சில வசுரர்
கள் மெய் பிளக்கப்பட்ட டிரத்தத்தைத் தாராதாரையாகப் பெருகவிட்டு
க்கொண்டு மூர்ச்சையடைந்தார்கள். ஆனால் மற்றவர்க ளெதிரிகளோ
டு நின் றுயுத்தம்பண்ணி (75) சில வீரர்களுடைய தேர்களை வாரிக் க
டலிலெறிந்தார்கள். உடனே ஓ! கோ! உயுத்தமதிற் கர்வம்கொண்ட
மகா பலிஷ்டர்களான அவ்வீரர்கள் துரிதமாகப் பொத்தென்று பூமியி
ற் குகித்து (76) வேறிரதங்கீளேறி மறுபடியு மனேக பாணங்களை
வருஷித்தார்கள். பின்பசுரர்க ளச்சுரங்களால் மிகவும் நொந்து மகா

கோபம்கொண்டவர்களாகி மறுபடியும் சன்னத்தர்களாகி ஜடிதியி லவர்
களது விற்களை முறித்துவிட்டார்கள். (77)

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் 20—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

திரும்பவு மவர்களுக் கொருவரோடொருவர் மிதமற்ற வுயுத்த
முண்டாயிற்று. அப்போது தேவர்க ளசுரர்களால் மிகவு மடிக்கப்பட்
டவர்களாகித் துயரமடைந்தார்கள். (1) பிறகு ஸ்ரீமகேசுவரனிடமிரு
ந் தோர் வில்லையும், பாணங்களால் நிறைந்தவோ ரம்புராத்தூணியையும்
வரம்பெற்றவனான அவர்களி லோர் மகா பலசாலியாகிய வீரனான வில
க்ஷுமீவிலாசம் பொருந்திய விஜயனென்றவன் (2) மகா கோபத்தோ
டவ் வசுரர்கள்மீ தம்புகளைத் தொடுத்தான். அவ்வா றவனு லெய்யப்
பட்ட வம்புகள் சடிதியி லவர்களது தலைகளைக்கொத்திக்கொண் (3)
டத் தலைகளுடனே கடல்து நான்கு வாக்குகளிலு மிங்குமங்குமாய்ப்
பறவி விழுந்தன. உடனே யோர் நொடிக்கெல்லா மவ்வசுரர்கள் பின்
னும் தலைகள் முளைக்கப்பெற்றவர்களாகி யப்போது (4) மிகுந்த கர்வ
த்தோடு கூச்சலிட்டுக்கொண்டு தங்கள் தாயுதங்களா லத் தேவனோடுயு
த்தம் செய்தார்கள். பிறகவ்வீரன் கடுஞ்சினங்கொண்டவனாகி மிகுந்த
சிங்கநாதத்தா லவர்களை யதட்டிக்கொண்டு பயங்கரமான கணைகளா ல
வர்களது கை, கால் தலைமுதலிய வருப்புகளைத் திரும்பவும் கண்டித்தெ
றிந்தான். (5½) பிறகதேவிதமா யவ்வெல்லா வருப்புகளும் மறுபடி
முளைக்கலாகிப் பாதகர்களான அவ்வசுரர்கள் (6) சத்துருக்களால் ஜயி
க்கமாளாத அவ்விஜயன்மீது கொடுமையான சாங்களைப் பிரயோகித்தா
ர்கள். இவ்வாறு பலவிதமாகத் துண்டிக்கப்பட்டதலைகளெல்லாம் மறுப
டி முளைக்கக் கொண்டவர்களான அவ்வசுரர்களைப் (7) பார்த்து விஜய
னானவ னந்தகாரணத்தினு லப்போது மனதினி லாலோசித்துக்கொண்
டு “ஓ! மகா புயங்களைக் கொண்டவரும், லகல வசுரர்களையும் தொம்சம்
செய்யவூற்றவருமான ஸ்ரீ குஹபிரானே! ஓ! சுவாமி! (8) யான் கை,
கால், தலைமுதலியவருப்புகளைக்கண்டிக்கக்கண்டிக்கவிம் மாயாவிகளானஅ

சுரர்களைவகளைமறுபடிமுனைக்கக்கொண்டவர்களாகத்திரும்பவும் வெல்லோர்களு மேககாலத்தி லொரோமுட்டாயேகோபித்துக் கொஞ்சமேனும் மனம்சலியாம லெந்தனுடன் சண்டையிடுகின்றார்களே! இதற்கு யானென்னசெய்வே” (9½) எனென்றுமனத்துயரப் பட்டுக்கொண்டுஹிருதயத்தில் ஸ்ரீ வடிவேலனைத் துதிக்கையில் (10) பார்வதிமைந்தனை அப்பகவானுடனே யவன்முன் ஸான்னித்தியமாகி “ஓ! விஜயா! இதோ உந்தனுக்கிப்போதே யெமதாக்கினையின்படி வெற்றியுண்டாகும். (11) கொடிய நடக்கையையுடைய விப்பாதகர்கள் பிரம்மனிடமிருந்து வரன் பெற்றவர்கள். யாதாமொரு பலவா னொரோபாணத்தினு லிவ்வெவல் லோர்களுடைய தலைகளையு மொரோகாலத்தில் சடிதியாகக் கண்டிக்கின்றானே! அப்போதுதான் அவர்களுக்குச் சாவுண்டாகும். (12½) இவர்களில் யாவனொருவனானும் விடுபட்டா லப்போ தவர்களுக்குச் சாவு நெரிடாது. (13) ஆகையால் கேளாய்! வீரா! நீ யொரோ யம்பினுற் சடிதியிலவ் வெல்லோர்களுடைய தலைகளையும் கண்டித் திவர்களைக் கொல்லலாவாய்; ஓ! எமதாக்கனை மிகவும் வலியதல்லவோ!” (14) என்று திருவாக்கருளி, யாதொன்றினால் பிரம்மனுடைய தலை கண்டிக்கப்பட்டதோ அப்பேர்க்கொத்ததும் சக்துருக்கட்டங்களுக்குமகா பயங்கரமுமானபரவாத்திரத்தையவனுக்கீத்தருளிவிட்டு (15) பார்வதியின்செல்வனை வப்பகவானுடனே மறைந்தருளினார். பிறகு, ஸ்ரீ கந்தனிடமிருந்த த்திரம்பெற்ற அவ்விஜயன் மிகுந்த வட்டசாஸம் பண்ணிக்கொண்டு (16) ஸகல சக்துருக்களையும் சமுதரிக்கலுற்ற மகா பயங்கரமான அவ்வத்திரத்தைப் பிரயோகம்செய்தான். உடனே யவ்வத்திரமானது அனைகைபரவழந்தி யுருவங்களாகிப் புல கிளைகளாக வேறுபட்டு (17) ஸகல சக்துருக்களையும் நடுநடுங்கச் செய்துகொண்டு துரிதமாய்ப் புறப்படுகையி லதுகண்டு மகா கைக்காரனை வசரச்சிரோஷ்டனாகிய மத்தனென்பவன் (18) அதைத் தடுப்பதற்காக மகா கோபத்தோடு துரிதமதில் மாயாத்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, அதனை யவ்வத்திரம் கொஞ்சமேனும் சட்டைபண்ணாமல் கண்டித்துவிட்டு மகா வேகத்தோ டொரோதடவையி லவ்வெல்லோர்களுடைய தலைகளையும் கண்டித் தவ் வசுரர்களைக் கொன்றுபோட்டது. (19½) ஓ! பிரம்மமேனோத்தமர்களே! அம்மூவாயிர மசுரர்களும் மடிந்தவுட (20) அவ்விஜயன் மிகுந்த மனமகிழ்ச்சிகொண்டவனாக ஸ்ரீ முருகேசன் துதியை ஜபித்தான். சகல பூதர்களும் பயங்கரமாகப் பெருங்கூச்சலிட்டார்கள். (21) அப்போது தேவர்கள் மிகுதியாக மலர்மாரி சொரிந்தார்கள். அவையெல்லாம் கண்டு தூதர்கள் நூனிடமோடிச் சொன்னார்கள். (22) அதுகேட்டுச் சூரன்

துக்கக்கடவி லாழ்ந்தினான். அப்போது மந்திரிகளின் சிகோஷ்டனை பெருமைபொருந்திய தருமகோபனென்பவ னச்சூரபத்துமனை நோக்கி (23) “ஓ! சுவாமி! தன்பின்னே, தந்தை, ஸகோதரன்முதலிய பந்துவர் க்கங்க ளிறந்தபோதிலும் மகா வீரிய பராக்கிரமங்களுடையவர்க ளிவ் வாறு துயரப்படுதல் தகாதல்லவோ! (24) அதிலும் ஓ! எக்காலத்து மெல்லாவற்றையும் கொடை கொடுக்கலுற்ற பிரபுவே! தேவரீரோ அ சுரச்சிகோஷ்டனும், மகா புத்திசாலியும், ஸகலர்களுக்கும் வேந்தனும், மகா மகிமைகொண்டவருமானவர்! ஆகையா லிவ்வாறு துயரப்படுதல் தேவரீருக்குத் தகுதியல்ல. (25) ஸகலர்களுடைய உயிர்நீயே மபகரி க்கின்ற வியமன் நமது கைவசத்திலிருக்கின்றான். போன வுயிரைக்கூ டச் சிருஷ்டிப்பதற்குப் பிரம்மனுமிருக்கின்றான். (26) தவிரவும் ஐச வரியம், வீரியம், இந்திரவிமானம், சேனைகள், மகா வீரர்களான மந்திரிக ள் முதலிய வெல்லாமிருக்கையில் ஓ! பிரபுவே! தேவரீருக்கு யாதா கு றைவிருக்கின்ற” (27) தென்னு, மகா புத்திசாலியான தருமகோபன் துக்கமடைந்த மகாசானாகிய சூரபத்துமனை யிவ்வாறு வசனங்களால் ச மாதானப் படுத்தினான். (28) அவ்வசனம் கேட்டசூரவேந்தன் துக்க த்தை விலக்கியவனாக “யாமேசென் றவ் வெல்லோர்களையும் சீக்கிரத்தி ல் ஜயித்துத் திரும்பி வரலாவோ” மென்று பெருமைபொருந்திய தரு மகோபனை நோக்கி யுரைத்துப் புறப்படுகையில் மகா புத்திசாலியான வத் தருமகோபன் வசனமுரைத்ததாவது:— (30) “ஓ! பிரபுவே! தே வரீர தூழியர்களாகிய யாங்களெல்லா மிருக்கையி லிவ்வற்பார்களைப் பா ராட்டித் தேவரீர் சொல்வது தகுதியல்ல. (31) ஓ! அசுரோசா! தே வரீர் கட்டளையைச்சிரசினிற் கொண்டு யான் சென்றிங்கு வந்திருக்கலுற் ற வெல்லாச் சத்துருக்களையும் ஜயித்துவிடுகின்றே” (32) எனன, சூ ரனு மவ்வசனங் கேட்டதில்மிக வானந்தங்கொண் டப்படியே நல்லதெ ன்றவனை யனுப்பிவிட்டுத் திரும்பவும் சிங்காதனமேறினன். (33) பிற கு தருமகோபன் பல பல சிறந்தவத்திரங்களையெடுத்துக்கொண்டு புண் டரீகமென்ற திக்கஜத்தின்மீ தேறியவனாகிவேறுநி கரற்றவனாகவும், துவ ஜங்கள், குடைகள், ஆலவட்டங்கள் இவைகளால்வெயிலை மறைக்கப்பெற் றவனாக வெளிக்கிளம்பினான். (34½) மேலுமப்போ தனைக மந்திரிமா ர்களும், சதூங்க சைனியங்களும் புறப்படலானார்கள். (35) ஊழிகா ல்மேக கர்ஜனைகளை யொத்த வாத்தியகோஷங்கள் முழக்கப்பட்டன. அ வ்வசர னிவ்விதமாகப் புறப்பட் டங்குள்ள வனைக வீதிகளையும் தாண்டி த் துரிதமாக (36) மகா பலசாலிகளான சைனியங்களுடன் கோரமா ன வுயர்த்தகனத்துக்குவந்தான். அப்போ தவ்வாறு வருகின்ற அவ்வ

கரணைக் கண்டு பூதர்களுல்லாம் வேகத்தோடு கிளம்பிக் கிளம்பிக் குதித்துக்கொண்டு ஸமுத்திரம்போல் மகா பயங்கரமாகக் கோலாஹல சத்தம் செய்தார்கள். (37½) பிறகு பயங்கரான அவ்வகா னச்சத்தங்களைக் கேட்டு மனதினில் மிக வாலோசனைகொண்டவனாகி (38) ஜடிதியில் வில்லை நானேற்றிக் குணத்தொனிசெய்து கூர்மையுள்ள பல வம்புகளை வெகு கோபத்தோடு பூதங்கள்மீது சொரிந்தான். (39) அகரப்படைகளோடு பூதப்படைகளுக்கும், மந்திரிகளோ டிலகூடும் வீரர்களுக்குமாக விருத்திரத்தார்களு (40) மொருவர்தே மொருவரானேகம் தேவதைகளுடைய வத்திரங்களை யத்தின் பெயர்களையும் மகிமைகளையும் கூறிக் கொண்டாடி வருஷிக்கலாகி மிக வமக்களமும், பயங்கரமுமான கொடிய வுபுத்தம் நேரலாயிற்று. (41) அப்போதவ்வெல்லா வீரர்களு மதிசீக்கிரத்தில் வரலுற்ற இயமதுதர்கள்போற் சடிதியில் வந் தவர்களுடைய வுயிராவாங்கிச் சென்றுவிட்டார்கள்- (42) சில வசூர்க ளவர்களைக் கண்டவுடனோட்டமெடுத்துவிட்டார்கள். அப்போது தருமகோபனும் மகா கோபத்தோடு சிங்கநாதத்தால் பயமுறுத்திக்கொண்டு பூதசைனியங்கள்மீ தனேகம் கொடிய கணைகளைச் சொரிந்தான். (43½) ஓ! கோ! புண்டரீகமென்ற யானையும்கூட மற்றசத்துருக்களைக் கொல்லலாயிற்று. (44) அதன்மேல் வீரர்க ளவ்வியானைமீ தனேகம் கணைகளைத் தொடுக்க, அத்திக்கஜ முடல்முழுது மிரத்தம் பெருகப் பெற்றதாகி மிகுந்த கோபத்தோ (45) டோர் கோரமான விரும்புலக்கையை யெடுத்துக்கொண்டதனால் மகா வேகத்தோ டெல்லாப் பூதர்களை யு மடிக்க, (46) அவர்களிற் சிலர் மூர்ச்சைகொண்டார்கள். சில ரோட்டம்பிடித்தார்கள். அதுகண்டு வீரர்களுக்கதிபரானவிரபாகுவானவர்கோபம்கொண் (47) டவ்வியானைமீது ஜடிதியி லனேகம் சரங்களைத் தொடுக்க, அப்பாணங்களா லடிபட்டமாத் திரத்தி லவ்வியானை கொஞ்சம் பல்வினம் கொள்ளலாயிற்று. (48) ஓ! பூதேவர்களை! அதுகண்டு தருமகோப னக்கஜ ராஜனை யடக்கவிட் டவ்விரன்மீது கோபத்தோடு பத்திலகூடம் பாணங்களை வருஷிக்க, (49) அப்போ தத்தேவச் சிவோஷ்டர் சத்துருவின பாணங்களா லடிபட்டு மேனியெங்கு மிரத்தம் பேருகலுற்றவராகி யோர் நொடிநேரம் தேரின்கண்ணையந்திருந்தனர். (50) மறுபடியும் மகா திறமையுடைய அவ்வசூர்ச் சண்டாள னவர்மனம்நொந்திருப்பதையறிந்து மிகுந்தவோசையால் பயங்கரமான வோர் வேலைப் பிடியோகித்தான். (51)

கேள்! பிராம்மணோத்தமர்களே! பிற்பாடு வீரபாகு துரிதமாகவெழுந்து சமீபத்தில் வரலான அவ்வேலையோரம்பாலே தூள் தூளாக்கிவிட்டுப் (52) பின்னும் சில சரங்களால் மகா கெட்டியான அவனது கவசத்தைப் பிளந்தெறிந்தனர். அப்போ தசுரமன்னன் மந்திரியான வத்தருமகோபன் கவசமிழந்தவுடன் கோபம்கொண்டு (53) இயமன் தண்டாயுதத்தைப் பற்றியதுபோல லோர் பெரும் தண்டத்தை யெடுத்தவர்மீ தெறிய, அவ்வீர னதுவிழுந்தவுட னோர் நொடிநேரம் துயரங்கொண்டனர். (54) தவிரவு மம் மகாசுரன் தனது வீராவளி, பலம், செளரிய மிவைகளைக்கூறிக்கொண்டத் தேவமன்னன்மீது மகா தீக்ஷணமான வனேக நாராசங்க ளை வருஷித்தான்- (55) வீரனுமுடனே யவன்மீது கோபத்தோ டனேக மத்திரங்களைப் பிரயோகித்துப் பிறகவனது மாறுதலான கொடுந்ன்மையை யாலோசித்து நிகரற்ற தனது வேலைப் பிரயோகிக்க, (56) அதனை யத்தூரத்துமனாகிய வசான் கண்டித்துவிட்டனன்; ஒ! கோ! இது மிகவும் கஷ்டம்! அதுகண்டு வீரபாகு கடுஞ்சினங் கொண்டவராகி மறுபடியோர் நொடிநேரத்துக்குள்ளாக (57) கற்பனையினிலு மதிக கெட்டியான அவனது மார்பை யத்திரத்தினுற் பிளக்கலானார். அப்போதே யவ்வசுர னவ் வியானையின் கழுத்தின்பேரிலே மூர்ச்சையடைந்தான். (58) உடனே யம் மகாகஜமானது கோபாவேசம் கெரண்டதாகியோர் திடமான வுலக்கையை யெடுத்ததனால் வீரபாகுவின் லாரதியை யடித்துக் கொன்றுவிட்டது. (59) பின்பு தேவ னுக்காகவசத்தினால் தேரினின்று துரிதமாயிறங்கி யவ்வியானையைக் கன்னத்தினி லோரறை யறைந்ததனை யுபர வெறிந்தனர். (60) கேள்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அப்போது தருமகோபனுடைய அக்கஜராஜனுதுழிபரமேசுவரனு லடியுண்ட கஜாசுரன்பால் பூமியில் விழுந்தோர் நொடிக்குள் மூர்ச்சையடைந்தது. (61) அதன்மேல் மகா பாதகனாகிய அவ்வசுரன் திரும்பவும் துரிதமாக வெழுந்து மிகப் பெரியதான லோர் தண்டத்தை யெடுத்தவாது நெஞ்சினிலடிக்க, (62) அதனையவர் மகா கோபாவேசம்கொண்டவராகிக் கையினுற்பற்றிமுறித்தெறிகையி லதனை யசுரச்சிகரோஷ்டன் கண்டு பெரியதான வஜ்ஜிராயுதத்தைப் பிரயோகம் பண்ணினான். (63) அப்போதத் தேவனதற் கெதிராகவே யோடி யதனைக் கைதனிற்பற்றிக்கொண்டு மகா கோபத்தோ டவ் வசுரப்பாதகனை யடித்துப் (64) பிறகவன் பூமியில் விழுந்தவுட னவர் காலினால் துகைக்க, அவ்வசுரன் வாயினு லிரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு மடிந்தான். (65) பிறகு மற்ற வசுரர்க ளவ்வசுரமந்திரி மரணமடைந்துவிட்டதுகண்டவ் வீரபாகு முன்னிலையில் நிற்பதற்கு முற்றும் திறமையற்றவர்களாக ஆ

யுதங்களை நான்கு பக்கங்களிலு மெறிந்துவிட்டு மிகுந்த மனவியாகுல முற்றுக் கூந்தல் முடியவிழலாகி வேகத்தோடு துரிதமா யோட்டம்பிடித்தார்கள். (66)

இருபதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் ௨௧—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பிற்பாடு புண்டரீகமென்ற திக்கஜமானது மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்து வீரபாகுவண்டை வந்து வந்தனித்து மிக வினயத்தோடவரை நோக்கி யுரைத்ததாவது:— (1) “ஓ! மகா பலவானாகிய தேவனே! அடியேன் திக்கஜங்களில் தலைவனென்பதை விண்ணப்பம் செய்துகொள்ளுகின்றேன். அப்பேர்க்கொத்த வென்னை யித்தூராத்துமன் பிடித்து வந்து விலங்கிட்டுவைத் (2) தவனுக்கு வேண்டியபோது தறித்து விட்டு டெந்தன்மீ தேறிக்கொண்டு வேண்டிய விடங்களுக்குச் செல்வான். அப்படியவன துத்திரவுக் கமையாவிடி லப்போதவ நெந்தனைக் கொடுமைசெய்வான். (3) ஓ! தேவேசா! அப்பேர்க்கொத்த வப்பாதக்னைக் கொன்று தேவரீரிப்போ தெந்தனைச் சுயேச்சையாக விடுவித்தீர். ஓ! கருணைக்கடலான தேவரகுகோ! தேவரீர் மகிமையை யறியாமல் மூடபுத்தியுடைய எந்தனூலளிக்கப்பட்ட பெரும்பிழையை மன்னித்தருள வேண்டும். யானிப்போது தேவரீராக்கினையின்பேரில் முன்போ லெந்தனிநுப்பிடம் சென்று வசித்துவருகின்றே” (5) நென்று மிகவேழமை வார்த்தைகளா லுரைத்தடிக்கடி வந்தனம் செய்தது. பிறகு வீரபாகு வப்படியெ நல்லதென் றக் கஜேந்திரனை யனுப்ப, (6) கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அக்கஜம் விடைபெற்றுத் தனதுநுப்பிடத்துக்குச் சிக்கிரம் சென்றது. அப்போது தேவரொல்லா மாநந்தமடைந்து வீரன்மீது மலர்களைச் சொரிந்தார்கள். (7) சைனியங்களும் மிகவுற்சாகம் கொண்டவைகளாசி யெம்பி யெம்பிக் குதித்து மிகுந்த வட்டகாசம் செய்தார்கள். சூரபத்தும நிச் சங்கதியெல்லாம் தூதர்முகமாய்க் கேட்ட (8) டதிக துக்கமடைந்து மிகவு மாலோசனை கொண்டான். ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! அவ்விரவானது, (மாயாத்நிரத்தினின்று வீர

பாகு முதலியவர்கள் திருவேலினால் விடுவிக்கப்பட்டது முதற்கொண்
 6) அனேக மசுர்களை யியமலோகத்திற்கொண்டு நிலிநிறுத்திவிட்டுத்
 தானு மப்போதுதான் முடிவடைந்தது. (9½) பிற்பாடு பானுகோபன்
 சென்றதினத்தில் மாயாத்திரத்தைப் (10) பிரயோகம் செய்துவிட்டு
 த் துரிதமாய்த் தன் விடுதிசேர்ந்ததுமுதலா யம் மகாசுரன் தன்தூதர்
 முகமாய்த் தருமகோபன் மரணமடைந்ததையும், இங்கு வந்திருக்கலுற்
 றதேவச்சிகோஷ்டர்களார் நகரம் கொள்ளைகொண்டதுமுதலான ஸகல வி
 ருந்தார்த்தங்களையும் கேள்வியுற்று (11½) உள்ளமதிற் பெரும் துக்க
 த்தினால் மிகவும்பற்றியெரிவொனாகித் (12) தன்விட்டைவிட்டு வெளி
 க்கினம்பியோர்நொடிக்குள் தன்தந்தைமனையடைந்து தகப்பனாகிய சூர
 பத்துமனை வந்தனித் தப்போது வசனமுரைத்ததாவது: (13) “கேளீர்!
 அப்பா! நம்மாலும் மகாபலவான்களைப் போர்தனில்வெல்ல முடியா
 து. மகாபராக் கிரமசாலியானதேவரீர்கூடவம் மிகுந்தபலவான்களா லவ
 மானம்செய்யப்பட்டால்லவோ! (14) மேலும்யாம்தெவர்களை யிமிசித்
 ததுபற்றி யக்கந்தனாலே நமதுசைனிய மெல்லாம் கொல்லப்பட்டன
 வென்று யானுரைக்கக்கூடவில்லை! ஆனாலோ! பலவசுரர்கள் கேவலம்ப
 யத்தினாலேமடிந்துவிட் டார்கள். (15) ஓ! அசுரவேந்தனே! யாம் பி
 ழைத்துத் தப்புவதற்குற்ற கால மெப்போதென்றால்:— யாம்கட்டி
 வைத்திருக்கிறதேவர்களையிப்போதாயினும்விட்டவ்வுடிவேலனைவந்தனி
 த்ததின்பேரி (16) லப்பகவானும் பிரஸன்னரானு லப்போதுதான் நமக்கி
 ங்குடிலையுண்டாகுமென்று மைந்தனாலுரைக் கப்பட்ட அவ்வசனங்களைக்
 கேட்டதிலப்போதசுரன் (17)வெகுகோபம்கொண்டதினால்மிகவும் ஜு
 வலிக்கலுற்றவனாகி வசனமுரைத்ததாவது:— “அடா! பையலே! பிர
 ம்மன் விஷ்ணுமுதலிய ஸகலதேவர்களாலும் வணங்கித் துதிசூறப் பெ
 ற்ற யாம் (18) தொண்டைக்குழியி லுயிர்வந்தாலும் பிடித்தகாரியத்
 தைக் கைவிடோம். அவ்வாறு கைவிடில் மிகுந்த அபகீர்த்தியுண்டா
 கும். அடா! மூடா! நீ யிங்கு மிகுந்த பயங்காளியாகின்றதா லிப்போ
 தெங்காகிலும் தொலைந்து தூங்கலாவாய். யாமே நேரிற் சென்று போர்
 முகத்தில் வரும்ச் சத்துருக்களையெல்லாம் ஜயித்துவருகின்றே” (20)
 மென்ற சூரன்வசனங்களை யவன் மைந்தனை பானுகோபன் கேட்டு
 “ஓ! அப்பா! யான் வஞ்சகமா யவ்வாறுரைத்தேனேயின்றி வேறில்லை.
 ஆகையா லெந்தனை மன்னிக்கவேண்டும். (21) ஓ! தந்தாய்! யான் தே
 வரீர் பலத்தைக்கொண் டிப்போதே ஸகல சத்துருக்களையும் ஜயித்துவி
 டுகின்றே” என, அசுரமன்ன னவ்வாறு வசனங்களால் மிகவும் களிப்
 புற்றவனாகிச் (22) சத்துருக்களைக் கொல்லலுற்ற பானுகோபனை உயு

த்தம் பண்ணுவதற்காக வனுப்பினான். பிறகு மகா பலவானான பாணிகோபன் தன் விடுதிசென் (23) றனேக தேவதாஸ்திரங்கனையும் உணா போடப்பட்ட பற்பல விசயங்களையும் சேகரித்துக்கொண்டு தான் மகா வுன்னதமான வோர் தேர்மீதேறிக்கொண்டு (24) மிகுந்த வாதத்தியங்களின் முழக்கங்கள், நேர்த்தியான துவஜங்கள், குடைகள், அனேக மசரப்படைகள் இவைகளால் நன்கு சிறப்புற்றவனாகித் (25) தன் சகோதரம்மீதுள்ள நேசவாசையால் ஊக்கப்பட்டுக்கொண்டே தனக்கும் மரணத்தையே நிச்சயித்தவனாகி விதினைக்கடர் னுயுத்தரங்கத்துக்கு வந்தவுட (26) னங்கு மரித்துக்கிடக்கின்ற தன் தம்பிகளான மூவாயிரம் வீரர்களையும் மின்னும் சுற்றுப்பக்கங்களில்விழுந்து கிடந்த மற்ற பல வசுரர்களையும் கண்டு (27) மிகுந்த ஊக்கபாரத்தினு லாக்கிரமிக்கப்பட்டவனாகி மிகுந்த கோபத்தினால் ஜுவலித்துக்கொண்டு “ஓ! அப்போர்க்கொத்த விச் சத்துருக்களைப் போர்முனையிற் சடிதியிற் சமுகரித்துவிடுகின்றேன்; (28) இல்லாவிடி லெந்தனை யிங்கெல்லா ஜனங்களும் கா மவிகாரம்கொண்ட தரித்திரன் விலைமகனாகக் காசைப்படுவதை கிந்திப்பதுபோலெந்தனையிகழுவார்க” (29) னென் றசுரன் மனதுக்குள் ஓரணாத் துக்கொண்டு சத்துருக்கூட்ட மடைந்தான். பிறகு பூதர்களெல்லா மிடம் மகாசுரனைக் கண்ணுற்று (30) “ஆ! ஆ! அனேகம் கொடியசேனையுடனினிதோ வேகத்தோடு மகா பயங்கரமாய் வருகின்றானே! இப்பாதகன் யாவன்?” என்று மனக்கவலைகொண்டவர்களாக (31) மகா கோபத்தோடவ் வசுரப்படையை யெதிர்த்து நின்றார்கள். ஓ பிராம்மணைத் தமர்களே! அப்போது மாங்கள், மலைகள், கற்பாறைகள், கதைகள், இரு ம்புலக்கைகள் இவைகளை யொருவர்மீதொருவர் வருஷித்துக்கொண்டிருத்திறத்தார்களுக்கும் மிகுந்த வுயுத்தம் கலக்கலாயிற்று. (32½) அவற்றில் மிகுந்த பலபராக்கிரமங்கனையுடைய வனேகம் சூரர்கள் மடிந்தார்கள். (33) அனேகம் தலையற்ற முண்டங்கள் மகா பயங்கரமா யெழுந்து கூத்தாடின. மாமிச வாசையா லனேகம் நரிகள், காக்கைகள், கழுகுகள் இவையெல்லா மங்கு வந்து கூடின. (34) இவ்வாறு பயங்கரமான வுயுத்தம் நேரிடலாகையில் பூதர்கள் அசுரர்களுக்கெதிரில் நிற்கத்திறமையற்றவர்களாகி நான்கு பக்கங்களிலுமோட்டம்பிடித்தார்கள். (35) பிறகப்போதே பூதசேனாதிபர்கள் வந்து கோபத்தோடவ் வசுரப்பாதகர்களை யத்திரங்களால் மர்மத்தலங்களைப் பிளந்து மிகுதியா யுயுத்தம் செய்தார்கள். (36) அப்போ தசுரர்க ளுடலறுபட்டவர்களாகி யோடத்தலைப்பட்டார்கள். அவர்களைக் கண்டு மகா பாவியான பாணிகோபமகாசுர (37) னனேக மகாத்திரங்களைவிட்டு யெதிரிகளா லெறியப்பட்ட ம

ரங்கனையும் மலைகளையும் தூள் தூளாக்கி யதிச கோபத்தோடு மிகுந்த சி
ங்கநாதத்தாம் பயமுறுத்திக்கொண் (38) டப் படைத்தலைவர்கள்மீ
தனே கமார்க்கினையாத்திரங்களைப் பிரயோகித்தா
ன். அப்போதப் படைத்தலைவர்கள் போரினில்வந்திரங்களைச் சகிக்கமு
டியாம (39) விரத்தங்களைத் தாறாதாரையாய்ப் பெருகவிட்டுக்கொ
ண்டு தெறிபட்டோடினார்கள். அதுகண்டு வீரபாகு தம் தேசையோ
ட்டச்சொல்லி (40) வேகத்தோ டெதிர்த்துவந்து வில்லை வளைத்த
னேகம் கணைகளைத் தொடுத்து அசுரனால் விடப்பட்ட வேராளமானவா
யுதங்கனையெல்லாம் கண்டித்தெறிந்து (41) பின்னும் மகா பலவான
ங்கு சண்டைபோடலான பல வசரர்களையும் கொன்றுபோட்டனர்.
அதன்மேல் பானுகோப எவ்வீரனை நோக்கிக் கோபத்தோ மொத்ததா
வது:— (42) “அடா! தூதா! நீ முந்தி பல வசரர்களைக் கொன்றுவி
ட்டோடிப்போனாயல்லவா? மறுபடியிப்போது கூட நீ நம்முன்னர்நே
ர்ந்தபிற கெங்கோடப் போகின்றாய்? (43) அப்படி யெங்காகிலும் தப்
பியோடினு முந்தனை நிச்சயமாகச் சமுகரித்துவிடுகின்றே” மென்றிவ்
வாறாக வக் கேடுகெட்ட வசரன் தனது வீரத்தன்மையைக் கொஞ்சமு
ரைக்கலாயினன். (44) அப்போது பலவானான வீரபாகுவானவர் வ
சனமுறைத்திட்டதாவது.— “அடா! அசுரா! நாயிருவருமிப்போ தங்கு
பயங்கரமாக வுயுத்தம் செய்வோம்; (45) வெற்றியையும் தோல்வி
யையும் ஸகல தேவர்களும் பார்க்கட்டும்; அடா! தூரத்துமாவே! வீ
ண்வாதினாலென்னபயன்? நம்மோடு நின் லுயுத்தம்பண்ணடா” (46)
வென்றுரைத்தமாத் திரத்தில் பானுகோபன் மகா கோபம்கொண்டவனா
கி யப்போது வீரன்மாற்புதனி லாயிரம் சரங்களைப் பிரயோகித்தான்.
(47) அதன்மே லுயுத்தமதிற் கர்வம்கொண்ட வீரபாகுவும் கடுஞ்சின
ம்கொண்டவராகி யவனது புயங்கன்மீ தாயிரம் கணைகளைத்தொடுக்க,
(48) அவைகளையும் அவரம்புரத்தூணியையும் அசுரன் தூறம்புகளா
ற் சேதித்துவிட்டனன். பிறகு வீரன் மிக வாக்கிரகத்தோடு கோலா
ஹல சத்தம்பண்ணிக்கொண் டவ்வசரனது நெற்றிதனில் ஜுவலிக்கலு
ற்ற தனது வேலைச் சடிதியிற் பிரயோகிக்க, (49½) அது விழுந்ததா
லசுரன் கொஞ்சநேரம் களைப்படைந்தான். (50) பின்னு மப்போது
தேவராஜனான வீரபாகு வாயவியாத்திரத்தைச்சந்தானிக்க, மகா பலவா
னான அவ்வசரனு மதே யத்திரத்தை விட்டதனைக் கண்டித்தான். (51)
பின்பு தேவன் துரிதமா யாக்கினையாத்திரத்தை யவ்வசரனைக் குறித்
துப் பிரயோகிக்க, அதனையு மவனதே யத்திரத்தினால் துண்டித்துப் பி
ன்னும் கோபத்தோடு சூரியாத்திரத்தை விட்டனன். (52) பிறகு வீர

பாகுவு மதனை யதே யந்திரத்தினால் வீண்செய்ய, பிற்பாட்டகா னத்தே வேசனை யாக்கரகத்தோடு பயமுறுத்திச் (53) சகலர்களையும் சமுகாரம் செய்யலுற்ற பிரம்மாத்திரத்தைப் பிரயோகித்தான். அதன்மேல் மகா பலவானான வீரபாகு வகளை யு மதே யத்திரத்தினற் பழுதாக்கினர். (54) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! இவ்விதமாக வத்திரங்கனெல்லாம் வீணானபொழு தகரமன்னன் மகா கொடியதும் மகா பயங்கரமுமான நாராயணத்திரத்தை (55) வீரபாகுமீது வெகு கோபத்தோடு துரிதமாய்ப் பிரயோகிக்க, அவ்வத்திரம் மகா கோரமாய்ச் சகல திக்குகளையும் மொளிப்பித்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டு வரலானதை (56) வீரபாகு கண்டு கோபத்தோடே யத்திரத்தைச் சடிதியிற் சந்தானித்தவுடனவ் விரண்டத்திரங்களு மொன்றோடொன் றடித்துக்கொண்டு சும்மா விருந்தன. (57) அதற்குமேல் பானுகோபன் மிகுந்த கோபத்தினால் பற்றி யெரிவோனாகி 'ஓ! யாம் சகல சத்துருக்களையும் சமுகாரம் செய்யலுற்ற ஸ்ரீ பாசுபதாத்திரத்தைப் பிரயோகித்தா னவனுமதேயத்திரத்தைப் பிரயோகிக்கலாவா' நென்று மிகவுமாலோசனை கொள்ளலானான். (58)

இருபத்தோறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் ௨௨—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பானுகோபன் வதை.

அம்மாயாவிபானவன் அவ்வாறாலோசித்தபிற கோர் கூடிணத்துக்குள் மாயையினால் மறைந்துகொண்டத் தேவேசனுக் கவ்வண்டை யிவ்வண்டையிலும், முன்னிலும் பின்னிலும் வட்டமிட்டுக்கொண்டே யவர் திருமேனியி லனேக மத்திரங்களை வருஷித்தான். (1) அப்போது வீரபாகு மிகுந்த விரத்தங்கள் பெருந்தானாகளாகப் பெருகக்கொண்டவராகி "ஓ! கோ! அத்திராத்தம னிப்போ தெங்கிருந்துகொண்டீர்நம்முது பாணங்களைத் தொடுக்கின்றான்? (2) பாணங்கள் விழுவதுமட்டில் தெரிகின்றதேயன்றி யவன் காணப்படுகிறானில்லை" யென்று திக்குவிதிக்குகனி லங்கு மிங்கும் பார்த்து மனக்கவலைகொண்டு நின்றனர். (3) அப்போது தேவர்களும், பூதர்களும், சேனாதிபர்களும் மிகவும் பயம

டைந்தார்கள். பிறகு வீரன்சற்று நேரத்திற்குள்ளத்தூர்த்துமனுடைய மாயையை யறிந்து (4) ஸகல மாயைகளையும் தொலைக்கலுற்ற விஞ்ஞானத்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, அவ்வத்திரத்தின் மகிமையாலவன் வானமார்க்கத்தில் தேர்மீது வீற்றிருப்பதைக் கண்டு வீரன் மகா வாக்கிரகம் கொண்டவராகித் தேரோடங்கு சென்றவுடனப்போதவ் விருவர்களுக்கும் மகா பயங்கரமான கொடிய வுயுத்தம் நேரலாயிற்று. (6) அவரவர் தேரை நான்குபக்கங்களிலுமிங்குமங்குமாக இடசாரி வலசாரியாய்ச் சுற்றவிட்டுக்கொண்டும், கோடையிடிபோன்ற சத்தங்களோ டிருவரும் சாமாரிபொழிந்துகொண்டும், (7) “அடா! உன்னாகூடிய பாணங்களைவிடு; நம்முன்னர் நீ யெம்மாத்திரம்? உந்தனைக் கொன்றுபோடுகின்றோ” மென்றொருவருக்கொருவருநாத்துக்கொண்டே பலசரங்களைச் சொரிந்துகொண்டும், (8) பிறகு மிகுந்த கோபத்தோடு சடிதியிற் சபதம் செய்துகொண்டும், ஒருவருக்கொருவர் தம் தம் பெயர்களை யெடுத்துச்சொல்லி வீராவளிகூறியும், (9) ஒருவர் மற்றவரத்திரங்களைக்கண்டித்தொருவருக் கொருவரத்தடியவர்களும், ஒருவரத்திரங்களை யொருவர் பழுதாக்கிவிட் டொருவரையொருவரோசியும், (10) சந்தோஷத்தினு லெக்களித்தும், மற்றவர்பெயரைக் கூப்பிட்டும், மகாகோலாகலத்தினால் மிகுந்த சத்தத்தோடு சங்கத்துவானம் செய்தும், (11) பொறுமையாற் கொடிய வார்த்தைகளாலொருவரையொருவரத்தடியுமிவ்வாறாக வத்தேவேசாசனோசரிருவர்களுக்கு மப்போது கொடிய வுயுத்த முண்டாயிற்று. (12) அப்போது விழலான பாணங்களால் பூமியெல்லாம் மறைக்கப்படலாயிற்று. மேலுமப்போது பராக்கிரமசாலிகளான பலபூதர்களு மசுரர்களும் மாண்டார்கள். (13) ஆதித்தியன் முதலிய கிரகங்களெல்லா மச்சண்டைய நோக்கிப் பயமடைந்தார்கள். வேகத்தில் வாயுவையும், கொல்வதி லியமனையும், (14) போர்தனிற்சத்துருக்களை மிகவுமெரிப்பதில் பிரளயகாலாக்கினியையும், பிரகாசிப்பதிற்சூரியனையும், மிகுந்த சத்தத்தி லிடினையும், (15) சத்துருக்களைக் கோரமாய்ப் பரிதவிக்கச் செய்வதில் ஸ்ரீ திரிபுரமற்றானுடைய சரங்களையும் போன்றவைகளான இவ்வித சஸ்திரங்களை யடிக்கடிப் பிரயோகித்துக் கொண் (16) டப்போதவ்விரு போர்வீரர்களும் மிகுதியாக வுயுத்தம் செய்தார்கள். அப்போது மலைகளெல்லா மிச்சரங்களால் மிகுதியாய் நிரம்பலாயின. (17) மேலுமச் சரங்களாலோ மேகங்களடிபட்டுத் துணுக்குத்துணுக்குகளாயின. மேலும்திக்குவிதிக்குகள், சூரியசந்திரர்கள், (18) பிரம்மாண்டம், ஆகாசபாதாளங்கள், சமுத்திரங்கள் இவை யெல்லாம் நிறையப்பட்டன. திக்கஜங்கள், பருவதங்கள், மேகங்ள்

இவையெல்லா மங்கங்கு கொளுத்தப்படலாயின. (19) அப்போது பூமியானது அச்சரங்களால் மிகவும் தகிக்கப்பட்டு வெடிக்கலாயிற்று. ஸகல சமுத்திரங்களும் வற்றலாயின; ஸகல நகரத்திரங்களு மெரியலாயின. (20) பிரம்மாண்டத்தினிடையெல்லாம் புகைத்திரங்களால் சூழ்ந்துகொள்ளப்பட்டது. அப்போதவ்விருவரு மொருவருக்கொருவரானேக மத்திரங்களைச் சேதித்துவிட்டார்கள். (21) தேவர்களும் தவசிகளு மவர்களது சண்டையி னாச்சரியங்களைப்பார்த்து “ஓ! கோ! இவ்விருவருக்கும் நிகரான வில்லாளிக ளிவ்வுலகின்மீ தில்லையே! (22) ஓ! கோ! என்னவீரியம்? என்னசௌரியம்? என்னகாம்பிரியம்? என்று மிகவு மாச்சரியப்பட்டார்கள். பிற்பாடுமகாசுரனை பானுகோபனதிக கோபத்தோ (23) டாயிரமம்புகளால் வீரபாகுவின் தேரைத் தூள் தூளாக்கிவிட்டுப் பெண்ணிங்கத்தோடு கூடிய வாண்சிங்கம் காம வெறிகொண்டுகர்ஜனையிடுவதுபோற் கர்ஜனைசெய்தான். (24) உடனே யம் மகாவீரன் பரபரப்புற்றவராகி யத்தூராத் துமனுடைய தேரை யாயிரம் சரங்களாற் பொடிப்பொடியாக்கிப் பூமியில் வீழ்த்தினர். (25) மறுபடி யசுரனும் மகா கோபம்கொண்டவனாகி யிருபது சத்திரங்களை யவர் பார்பினிற் பிரயோகித்து கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அவரைப் பயமுறுத்துவதுபோல் கைகளா விருதோட்களிலும் தட்டிக்கொண்டு சிங்கநாதமிட்டான். (26½) ஓ! கோ! கோ! அப்போதவ் வீரன் மகா கோபாக்கிராந்தராகிப் பதினான்கு பாணங்களா (27) லவனது பெரியதான கிரீடத்தை யுடைத்துப் பூமியில் வீழ்த்தினர். பிறகு மிகுந்த வலிமைகொண்ட பாதகனை அவ்வசுரனு மவ்வளவே பாணங்களா லவரது கெட்டியான கவசத்தை தூறுதுணுக்குகளாகப் பிளந்தெறிந்தான். (28½) அப்போது வீரபாகு மகா வாக்கிரகம்கொண்டு மிகுந்தவட்டகாசம் செய்தவராகித்தீக்ஷணமான வேழம்புகளா லவனது சிறந்த வில்லைக் கண்டித்துவிட்டனர். (29½) அவ்விதமாக வில் முறிபட்டவுடனவ் வசுரன் புருவநெரியால் கோணலுற்ற கண்களையுடையவனாகி (30) யத்தேவேசன்மீது நிகரற்றதான பிரம்மவேலைப் பிரயோகித்தான். பின்பத் தேவோததம எவ்வேலின்மீது தீக்ஷணமான தூறுகோடியம்புகளைப் (31) பிரயோகிக்க, அவைகளை யது சடிதியிற் சேதித்துவிட்டவரதருகினில் வரலாயிற்று. அப்போதத் தேவவேந்த எவ்வே லருகினில் வந்துவிட்டது கண்டவுடன் (32) ஹிருதயத்தினுள் விளங்கிய வெண்தாமரை மலரின்கண் ஸ்ரீ முருகேசனைத் தியானம்பண்ணிக்கொண்டு உரையிவிருந்த ஸ்ரீமுகேசுவரக் கத்தியைக் கைமீதெடுத்து மகாவலிமையோ டதனைவெட்ட, (33) அவ்வேலிருதுண்டுகளானது க

ண்டு தேவர்கள் சந்தோஷம் கொண்டார்கள். தேவேச னுடனே யக்கத்தியை யுனாக்குள் போட்டு நிற்குமளவில் (34) மகா பா வியாகிய பானுகோபனு மற்புதமான வோர் கத்தியை யெடுத்துக் கோ லாஹல சத்தம்பண்ணிக் கையினு லதனைச் சுழற்றிக்கொண்டே நெருங் கி வருமளவி (35) லப்போது வீரன்கடுஞ்சினங்கொண்டவராகி யனே கம் சிறந்த பாணங்களா லப் பாதகனுடைய வஜ்ஜிரத்திலும் கெட்டியா ன நெஞ்சைச் சடிதியாய்ப் பிளந்து (36) மதனை யசுரன் கொஞ்சமே னும் பாராட்டாம லீரத்தம் தாராதாரையாய்ப் பெருகப்பெற்றவனாகி மகா கோபாவேசம் கொண் டவருகளில் வந்து அக்கத்தியா லவரது தனுசைத் துண்டித்துவிட்டு (37) மறுபடியும் மிகுந்த சிங்கநாதம்செ ய்து அங்குமிங்கு முலாவுகையி லப்போதத் தேவமன்னனும் தனது சி றோஷ்டமான கத்தியைக் கைக்கொண்டனர். (38) அப்போ தக்கினிதே வனையு மியமதேவனையும் போன்றவர்களான கொடியர்களாகிய அவ்விரு வீரர்களுக்கும் மகா கோரமாதவும் மகா பயங்கரமாகவும் கத்திச்சண் டை நேரிடலாயிற்று. (39) அவற்றிலவ் வசுரப்பாதகன் துரிதமா யத் தேவேசன் புயத்தினி லக் கத்தியை நாட்டலாகையி லத்தேவேசவர ன தனை யோர் நொடிக்குள் தட்டிவிட்டு வீணாக்கி (40) யவனது வலது தோளை வெட்டிப் பூமியில் வீழ்த்தினார். பிற்பா டசுரன் றோஷத்தோ டிடதுகையா லக்கத்தியை மறுபடி யெடுத்துக்கொண் (41) டவரை வெட்ட முயலுகையில் கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! அவரக் கை யையும் துண்டித்துவிட்டனர், அதன்மே லவ்வசுரப்பாதகன் கோபா வேசம்கொண்டவனாகி யச் சண்டையில் மகா கோரமான மாயாத்திரத் தை யத் தேவேசன்மீது பிரயோகிக்க நினைப்பதற்குள் (42½) ளாகவே கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே!, அத்தருமமூர்த்தியானவர் பருவத ம் போன்ற பெரியதான அவனது தலையை வெட்டிப் பூமியிற் சாய்த்த னர். (43½) அவ்வசுரப்பாதக னியமன் கைவசத்தி கெப்படலானதுக ண்டு தேவர்கள் (44) மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு நன்மணம்பொருந்தி ய மலர்களைச் சொரிந்தார்கள். அப்போது பூதர்களும் சேனாதிபர்களு டன் மிகவு மட்டகாசம் செய்தார்கள். (45) சூரியன் தன் பகைஞன் மாண்டவிட்டது கண்டு மிகுந்த வானந்தமடைந்தான். அப்போதே வீரபாகு வாகாயத்தைவிட்டுப் பூமியி (46) லிறங்கித் தம்பிகளாகிய வீ ரர்களாலும், பூதர்களாலும் சிறப்பிக்கலுற்றவராகி ‘ஓ! இப்போ தப்பா தகன் சமுகரிக்கப்பட்டபடியால்நம் சபதம் நிறைவேறலாயிற்று. (47) நாம் நேற்றுதினம் கூட தேவதேவோத்தமனுன ஸ்ரீசுப்பிரம்மணியனை வந்தனிக்கவில்லை’ யென்றெல்லோர்களையும் நோக்கியுரைத்து வீரபாகு

அவர்களோடுகூட (48) மிகுந்த வாந்தியமுழக்கங்களோடு சிறந்தஹேமகூடபுரம் சேர்ந்து ஸ்ரீகந்தபிரமணது திருமானிகைவாசலில் தமது தேரினின்றிறங்க (49) மாளிகைக்குள் சென்று திவ்வியமங்களை மூர்த்தியான ஸ்ரீமுருகேசனைத் தரிசித்து மிகுந்த வானந்தத்தோடும் விரயத்தோடு மனேகம் தடவை வந்தனித்தார். (50) பின்பு பகவானுவர் வீரபாகுவைத் தம் திருக்கைகளால் தழுவிடெடுத்து “ஓ! அப்பனே! நீ மிகுந்த பிரயாசையெடுத்துக்கொண்ட மகா பாதகனைக் கொன்றாயல்லவோ! (51) நீ யிப்போது மிகவும் களைப்படைந் திருக்கின்றாய்; இப்போது நமக்கு மிகுந்த சந்தோஷ முண்டாகியபடியால் ஓ! மகா பலவானாகிய தம்பியான வீரா! உந்தனுக்கு வேண்டியமட்டிலுள்ள வரங்களைக் கேட்டுக் கொள்வாய்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஸ்ரீமுருகேசனை நோக்கி வீரபாகு கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு வசனமறிவித்துக்கொண்டதாவது:— “ஓ! பிரபுவே! யான் தேவரீரது திருவாக்கினையின்படியவ்வசரனைக் கொல்லலானதில் தேவரீரொந்தனுக்குப் பிரசன்னமானது ண்மையானு லெந்தனுக்குத் தேவரீர் பாதாவிந்தத்தன்மீது மாறாத பக்தி விருத்தியாகும்படி யருள்செய்யவேண்டும். (53) ஓ! பிரபுவே! பிரம்மன் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களின் பதம் வேண்டுவதில்லை. தேவரீர திருபொன்மறைத் திருவடிகள்மீதுள்ள மகா பரிசுத்தமான பக்தியே போதுமானது” (54) என்று வேண்டிக்கொள்ளப்படலான அத்தேவேசன் மகா வினயத்தோடு நின்ற வீரனை நோக்கி “ஓ! தம்பி! நம்மீது ழிவற்றதான பரிசுத்த பக்தியானது தேவோத்தமர்களாலு மடையத்தகாதது. (55) ஆனாலப்பேர்க்கொத்த பக்தியானது நம் கருணைவசத்தினாலுந்தனுகே யுண்டாகக்கடவ” தென்று திருவாக்கருளியிட்டத்தேவேசனவரையும் மற்றெல்லோர்களை யு மவரவர் விடுதிகளுக்குச் செல்லும்படி யனுப்ப, (56) அவ்வீரரெல்லோர்களும் ஸ்ரீவடிவேலனை வந்தனித்துவிட்டவரவர் விடுதிகளுக்குச் சென்றார்கள்.

யாதாமொருவனிலவத்தியாயத்தை த்தினம்தோறும் பக்திச்சிரத்தைகளுடன் படிக்கின்றானே! எந்த மானிடோத்தமர்கள் வீரபாகுவால் செய்யப்பட்ட, மற்றொருவராலும் முடியாததும், மகா கோமுகமான பானுகோபப் பாதகனது வதைபயப்பற்றியதுமான இவ்வத்தியாயத்தின் கதையைக் கேட்கின்றார்களோ! (58) அவர்களுக்குச் சகல சத்துருக்களிடத்தும் ஜயமுண்டாவதோடு ஸகலவேண்டதல்களும் ஈகக்கூடலாகும். என்றும் தருமமார்க்கத்தையே அனுசரித்துவந்த பாண்டவர்க ளிவ்வத்தியாயத்தின் கதையைக் கேட்டுத்தான் சத்துருக்களாகிய

மிகுந்த மதம்கொண்ட துரியோதனன் முதலியவரிடத்துப் போரினில் வெற்றிபெற்றார்கள். (59) இவ்விதமாகவே பரகராமனும் எந்திரவிரி யார்ஜுனன்முதலிய (60) மகா பல பராக்கிரமசாலிகளான சத்துருக்க ளைச் சண்டைமுதலில் வெல்லலானார். இதை முனிவர் முதமாய்க் கேட்டே வாலியும், அஞ்சனாதேவிக்கு மைந்தனான ஹனுமாரும் மற்ற வர்களால் ஜயிக்கமாறாத சத்துருக்களை வெற்றிகொண்டார்கள். (61)

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் 24-வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பிற்பாடு சூரபத்துமன் மைந்தனான பானுகோப நிறந்ததைத் தூதர்முதலாய் யறிந்ததன்மேல் மிகவும் துக்கப்பட்டுப் பூமியில் மூர்ச்சை யாகி விழுந்தான். (1) பிறகு ஸகல வசூரர்க்கு மதிமனன வஞ்சுரனுட னே மூர்ச்சை நெளிந்து புலம்பியபோவென்றால்:— “ஆ! ஆ! எந்தன ருமை மகனான பானுகோபா! ஆ! சூரியனை துயிர்வீசினே! மிகுந்த பல முடையோனே! உந்தனுக்கும் சாவடித்துவிட்டபடியா விப்போது தே வவொல்லாம் சுகமடையலாயிற்றே! (2) இப்போது குகைகளிற் கொ ளிந்து கிடக்கின்ற விவ்னுக்கட அவைகளைவிட்டுப் பூமிதேவியு மிலக்கு மிதேவியும் கால்பிடிக்கவாகித் திருப்பிறகடலிற் கவலைப்பறுத் தூங்க லாயிற்றே! (3) இந்நிலை மிந்திராணியோடு கூட மறுபடி சுவர்க்க லோகத்தல் சுகிததுவாழலாயிற்றே! (4) இன்னும் மற்ற வெல்லாத திப்பாலர்களும் சுகமடைந்து விடுவார்களல்லவோ!” என்றிவ்விதமாக அவன் புலம்பித் தவிர்குமளவி கப்போது சிவவசூரர்கள் (5) பானுகோ பனுடைய தலை, உடல், கைகள் இவைகளை யெடுத்துவந்தார்கள். கே ளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களை! சூர னப்போது தன்மைந்தனுடைய அ வ்வுருப்புனைப்பார்த்து மறுபடி (6) யவையனை முன்போல் சரிவரச் சேர்த்துவைத்து மிகுந்துக்கத்தோடு பரவிதமாய்ப் புலம்பினான். அ ப்போதவன் யனைவிமான பந்துமகோமனையும் தன் சக்களத்திமார்களு டன் வந்து (7) செவ்வனுடைய அவயவங்களை யடிக்கடி பார்த்துத் த

டவிழுகர்ந்து மிகுந்த துக்கத்தினால் பரிசுவித்துக் கூந்தல் முடியவிழுவீர்
 கிச் சற்றுநேரம் பூமியில் விழுந்து புறண்டு புலம்பியதோவென்றால்:—
 (8½) “ஓ! எனதருமை மகளே! இலக்குமிதேவி கைதனிப்பற்றிய
 தாமரை மலரைக்கொண்டு வரும்படி முந்தி யான் கேட்டதற்கு நீ
 யுடனே யதனைக் கொண்டுவந் தெந்தனுக்குக் கொடுத்த பலவானல்ல
 வோ! (9½) இத்தேவர்க ளிப்போ தெந்தனுக் கிப்பேர்க்கொத்த துக்
 கமதை யளித்தபடியா(10) லவர்களது பெண்டிர்களும் சிக்குரத்தி லிப்
 பேர்க்கொத்த நிலைமையை யனுபவிக்கக் கடவார்கள்” என்றிவ்விதமெ
 ல்லாம் சூரனும்மற்றெல்லா வசுரர்களு மவரவர்கள் பெண்டிர்களு மிறந்
 துபோன மைந்தனைப் (11) பார்த்தங்கு மிகவும் பிரலாபித்துக்கொண்
 டிருக்கையில் கேளீர்! தரணிதேவர்களே! சூரனெழுந்த மிகுந்த கோ
 பத்தினால் பற்றியெரிவோனாகி (12) ஓ! கோ! யாமிப்போதோர்நொ
 டிக்குள்ளாக விச் சத்துருக்களை ஹதம்பண்ணி யவர்கள திரத்தங்களைக்
 கொண்டிங்கு வீரயாகம் முடித்து இறந்துபோன பானுகோபனையும் பி
 ழைப்பிக்கின்றோ” (13) மென்றுரைத்துச் சிலவசுரர்களைப் பிணத்
 தைப் பாதுகாக்கும்படி யேற்படுத்திவிட்டு, பத்னமகோமனீமுதலிய
 பெண்டிர்களைப் மந்தப்புரத்துக் (14) கனுப்பிய பிறகப்போது தூதர்க
 ளை நோக்கி யுரைத்ததாவது:— “ஓ! தூதர்களே! நீங்களெல்லோர்களு
 மிப்போதே சிங்கமுகனிடஞ் சென்று நமது பானுகோபன்முதலியவர்க
 ளிறந்துபோன சங்கதிகளைச் சொல்லிவிட்டுச் சிக்குமிங்கு வருவீர்”
 (15½) னென்று கட்டளையிடப்பட்டவர்களாகி யவர்களுடனே பற்பல
 = விரத்தினங்களால் விளங்கானின்ற ஆசுரபுரியென்ற சிங்கமுகன் பட்ட
 ணத்துக்கு விராவாகச் சென்று(16½) அங்குமகா. பலவானாகிய வ
 சுரச் சிரோஷ்டனான சிங்கமுகனைக் கண்டு (17) வந்தனித் தஞ்சலிகொ
 ண்டவர்களாகி யவர்கள் வினயத்தோடு வசனமுரைத்ததாவது:— “ஓ!
 சுவாமி! தேவரீர் மூத்தோராகிய வசுரச்சிரோஷ்டர் தங்களைச் சிக்கும
 மைத்துவரும்படி யிவ் (18) வெங்களை யனுப்பினர். ஆகையால் தே
 வரீர் தாமதமின்றிப் புறப்படல் வேண்டு” மென்று சொல்லிய மாதிரி
 த்தி லப்போ தவனால் விவரம் வினவப்பட்டதின்பேரில் கேளீர்! பிராம்
 மனோத்தமர்களே! அவர்கள் சிங்கமுகனுக்குப் பானுகோபன் வதை
 யை யுரைக்கையி (19½) லதுகேட்டவுட னவ்வசுரன்மிகுந்த துக்கம்கொ
 ண்டு (20) அடிக்கடி கோபத்தினால் ஜுவலிக்கலுற்றவனும், நாணத்தி
 னால் தலைகுனியலுற்றவனுமாகி யுடனே யெழுந்து தேர்மீதேறிக்கொ

ண்டு சதுரங்க சைனியங்களுடனும், (21) அனேகம் துவஜங்கள் குடை
களுடனும், பற்பல வரத்தியங்களின் மிகுந்த வோசைகளுடனு மாகாய
மார்க்கமாகச் சென்று சூரனரசாரும் பட்டணம் சேர்ந்து (22) துரித
மாகத் தேரினின்றிறங்கி மூத்தோன் மாளிகைக்குட் சென் றங்கு அசுர
வேந்தனுடைய தமையனு ஞானைக்கண்டு வந்தனிக்க, (23) அப்போது
பலவானு ஞான தன் தம்பியைக் கைகளால் தழுவித் தன்னருகினி ல
வளை யுட்காரவித்தவுடன் சிங்கமுகன் “ஓ! அசுரோசவரா! தேவரீர் யா
து நிமித்தம் துக்கமுற்றவர்போ லிருக்கின்றீ” றென, (24½) சூரபத்
துமன் நடந்த வரலாறுகளை யாதியோடந்தமா யுரைத்துவிட்டு “நல்லது!
ஓ! சிரோஷ்டனு னதம்பி! நீ சென் றச் சத்துருக்களையெல்லா மிப்போ
தே போரினில் வென்று பிறகு நம்மண்டைக்குத் திரும்பிவா; (25½)
இப்போ திதற்காகவே யுந்தனை யாமிங் கழழப்பித்தன” (26) மென,
சிங்கமுனவ்வாறு சூரன்வசனங்களைக் கேட் டெத்தாமுரைத்ததாவது:—
“ஓ! அண்ண! முந்தியே யானுரைத்திட்ட வசனங்களைக் கேளாமற் சக
ல வசரர்களையும் கொன்றுகொண்டால்லவோ! (27) கேவலம் ஸத்திய
ஞானுனந்த சுவரூபியான விப்பரமசிவனை நீரோரினைளுனென் றுரைத்த
படியா லதற்குத் தக்க பயனை யனுபவிக்கலானீர். (28) ஓ! கோ! வி
தியை வெல்வதற்கு யாவராலும் முடியாது! அப்போது யானுரைத்த
தெல்லா முமக்கு மிகவும் தகிக்கலுற்ற விஷமாகத் தோன்றலாயிற்றல்
லவோ! (29) ஓ! நல்லது! இனி யிப்படி யுரைப்பதிற் பயன்யாது?
ஓ! அண்ண! யானிப்போதே சென் றச் சத்துருக்களையெல்லா மோர்
நொடியினில் வென்றுவிட் டெது முகத்தைப் பார்க்கின்றேன்: அவ்வா
று வெல்லாவிடி லும்மையான் பார்ப்பதில்லை” (30) மென, சூரன்வ்
வசனம் கேட்டு ‘நல்லதப்படியே யாகட்டு’ மென்று மகா பலசானியான
வத்தம்பியை யனுப்ப, (31) பிறகு சிங்கமுக னந்நகரி லவனுக்காகவே
ற்பட்டதான தனது மாளிகை சென்று ஏழுசமுத்திரங்களி னளவுகொ
ண்ட மாமிசம், பலவகை யிரத்தம், தேன், பால், தயிர், கள் இவைக
ளை (32) யுண்டு மிகுந்த வாசனைத் திரவியங்களைப் பூசிச்சிறந்த மாலிக
ளையு மணிந்து (33) புதியதான வஸ்திரங்களையு மாபாணங்களையும் த
ரித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ பரமேசுவரனு லருளப்பட்ட தண்டம், சக்கிரம் வஜ்
ஜிராயுதம், (34) சூலம் இவைகளையும் மிகுந்த மகிமைகொண்டவைக
ளான மற்றத் தெய்வங்களி னத்திரங்களையும் மிகக் கொரோமான மாயா
பாசத்தையும் சீக்கிரமா பெடுத்துக்கொண்டு அப்பலவான் (35) பத்தி

லகூதம் குவினாகள் கட்டப்பெற்றதும் மிக நேர்த்தியுமான தேர்மீதுட்
 கார்ந்து மகா வீரர்களான ஸேனாதிபர்களுடனும், மகா பலவான்களான
 தன் பிள்ளைகளுடனும், (36) மகா கீதாபாஸவரனும், மிகுந்த சுத்தமி
 கென்ற லர்களுட, பற்பலவாயுதங்களைத் தரித்தவர்களு மிலகூதம்வாகினி
 ஸங்கீதப னெண்டவர்களுமான (37) சதுரங்க சைனியங்களுடனும்
 சிங்கீரமாவெலிங்கினம்பினார். ஓ! சூரியதேவர்கோ! அப்போது யானே
 களுடைய மகஜ ன்மனும் குநிகையுடைய வாய்துடைகளும்சமுத்திரம்
 போல் மகா பயங்கரமாகவாயிற்று. (38) கடலின்பேரோசைக்கு மே
 ற்சொண்ட வாத்தியக்கூடங்கள் முழக்கப்பட்டன. (39) மேலு மப்போ
 தம் மாரக்கமானது அகே.கோடி சங்கையகொண்ட குடைகளா
 லும் மகா ஷன்னதங்களான துறாஜங்களாலும் ஸகலதிசைகளிலும் பறவி
 ச் சூழ்த்த மிசவும் நெருக்கமுளையிற்று. (40) அப்போது கழுக்குள்கு
 டைகளி ன்மேரினும்பருந்துகள் தோர்களின்பேரிலுமூட்கார்ந்தன. எங்கும்
 கொல்லி ட்டைகள் பயங்கரமாக விழலுற்றன. (41) அப்போது கா
 சகைகள் பட்ட மரங்கள்மீதுட்கார்ந்து கோரமாய்க் சுத்தலாயின. கே
 ளீ! பிராங்கோர்த்தமர்க்கீம! இவ்வாறனேகவித வபசகுனங்கள்ப
 போது நேரலாயின. (42) இவ்விதமாகச் சிங்கமுான் தனது சைனிய
 ன்கினி மரபானைக்கண்டு பிரம்மன், விஷ்ணு முதலிய தேவரொல்
 லோர்களுந் மிகப் பயங்கொண்டவர்களாகி ஸ்ரீ கந்தபிரானிடஞ் சென்று
 அக் கோதிதேவனை வந்தறித் தஞ்சலிகொண்டு பத்தியினால் வணக்க
 முற்றவர்களாகி “ஓ! கேவாதிதேவா! கருணைக்கடவே! சிங்கமுகனெ
 ன்று பெயர்போன மகாசுரனிடீ நா! வருகின்றானே! இவன் சூரபத்தாம
 னுக்கு மத்திரூர் தம்பி; இவனு பிரம் தலைகளைக்கொண்டவன்; மகா பல
 வான்; மிசவும் பெரியான விரண்டாயிரம் கைகளையுடையவன். (43)
 இவனுயிரம் யோஜனை விஸ்தீர்ணமுடைய மிசவும் கெட்டியான மார்பை
 க்கொண்டவன்; மேலுமவன் சந்துருக்களைப் பலவந்தமாகச் சயிந்தாயி
 ர மண்டங்களைப்பாண்விருகின்றான். (44) ஒருநாள், எட்டுக்குலபருவத
 ன்களாலு மெட்டுத்திக்கஜங்களாலு மெட்டுநாகங்களாலு மாதிகூர்மத்தா
 லும் சுமந்து தாங்கப்படானின்ற ளிப்பூமியை (45) மகா பலவானும்
 மாயாவியும், மிகுந்த பாதுகனும், மகா னுஷ்டனுமான இவ்வசுரனெடுத்
 துந் தூக்கலானான். மேலுமித்திடவான் பிரம்மாண்டத்தோடுகூட வி
 ச்சகல உலகங்களை யு யுருண்டையாக விழுங்கக் கருதி (46) யொ
 ருந்தால் மகாமேருநிலையப் பிடுங்கி யண்டகுண்டத்தி லடித்ததி லதுரை

சமுளதில்லைமென் தநனைமுன்போலிருந்தவிடத்திற் போட்டுவிட்டான். (49) இவன் ஸ்ரீ பாமேசுவரனு லருட்பட்ட திருபாசியிங் களிலும் கிழலாடப்பெற்ற வேர் சூலத்தைப் பிடித்திருக்கின்றான். இவன் முத்தோனாகிலும் ஸ்ரீஹரி, பதினேருகோடி நூ டிராகள், (50) எசானன் இவர்களைமட்டி விமிசிக்காமல் வழியோடு காத்துவருகின்றான். மகா பாசகனான வித் துராத்துமனோ வென்றா விவர்களைக்கூடத் தொழில் செய்யும்படி தொந்திரவுசெய்கின்றான். (51) ஆகையால் மகா பயங்கரானும், கொடியோனும், மிகுந்த பல பாக்கிமசாலியுமான வப்பேர்க்கொத்த இவ்வசுனைச்சமுகரித்து ஓ! தேவாதி தேவரான கருணைக்கடலே! இத்தேவர்களைக் காப்பாற்றிடவேண்டு” (52) மென், ஸ்ரீ வடிவேலனவர்களது வசனங்களைக் கேட்டருளி மிகுந்த தயவோடு “நல்லதப்படியே செய்வோ” மென்று திருவாக்கருளி, அருகினில் நின்று விற்பமான ஸாரதிபாகிய வாயுதேவனை நோக்கி (53) “ஓ! வாயுதேவா! மகா பெரியதான நமது தேவைச் சித்திரம் கொண்டுவாரு” மென் அவ்வசனம் கேட்டுப் பக்கத்தில் நின்று வீரபாகுவானவர் (54) ஸாக்ஷாத் ஸச்சிராந்த பரமாத்நுமரூபியாகிய ஸ்ரீ குஹபிரானை வந்தனரித்து “ஓ! தேவாதி தேவரான பிரபுவே! இவனுள்பட போர்முனையிலே நேர்ந்த வேடலோர்களுையும் யானே (55) சமுகரிக்கின்றேன்; ஆகையால் தெவரீர் நம்பியான இவ்வெந்தனையனுப்பியருளல் வேண்டு” மென், அவ்வசனங்களை மனதினில் வைத்துக்கொண்டுத் திருமுதமலரில் மந்தஹாஸங்கொண்டவராகி (56) யத் தேவாதிதேவரானவர் வீரபாகுவை யுத்தத்திற் கனுப்ப, அவ்வீரனும் மற்ற இலக்ஷத்தெட்டு வீரர்களுடனும், சேனாதிபர்களுடனும் புறப்பட்டுத் துரிதமாகத் தமது விடுதிசேர்ந்து பிறகப்பலவான் (57½) நேர்த்தியான வஸ்திரங்களை யுடுத்திக்கொண்டு தும்பைப்பூமாலைகளா லலங்கரிக்கப்பட்டவராகிப் (58) பப்பல வாயுதங்கையுமெடுத்துக்கொண்டு மிகுந்த சுந்தரமான நேர்மீதுட்கார்ந்து அதேவிதமாய்த் தேர்கன்மீதுட்காரலான மகா பஷிஷ்டர்களாகிய மற்ற வீரர்களுடனும், மகிமைகொண்ட வாயுதங்களை நன்றித்த வாபிரம் வாஹினி ஸங்கியைகொண்ட பூதர்களுடனும் புறப்படலாயினர். (59½) அப்போது திரண்ட புழுதிங் களம்பலாகிச் சூரியனை மறைக்கலுற்றன. (60) அம்மகா சைனிபங்களா லனேகவித வந்திரங்கள் நான்குபக்கங்களிலும் முழக்கப்பட்டன. அப்போதவருக்கு முன்னிலையில் மேகங்களை யளாவிப துவஜங்களு, ம் பற்பல விரத்தினங்களின் காந்திகளால் விளங்கிய வேராளமான குடைகளும் பிடிக்கப்பட்டன. (61½) இவ்விதமாக வம்

மகாபலசாஸிளெல்லா மோர் கொடிநேரத்துக்குள் ஞாயத்தரங்கம் சேர்ந்தார்கள். (62) அப்போது மிகுந்த கொடிய வாத்தியமுழக்கச்சத்தத்தினால் காதுகளைச் செவிடாக்கப் பெற்றவைகளும், (63) சுழன்றோடலுற்ற பெரியதான தேர்ச்சக்கிரங்களது வினும்புகளின் பயங்கரமான மிகுந்த வோசைகளைக்கொண்டவைகளும், இபானைகளின் மணிகள் குதிரைகளின் சதங்கைகள் இவைகளுடைய மிகுந்த வோசைகளால் பயங்கரமாகியவையும், (64) குதிரைகளின் களைத்தல், சிறந்த வியானைகளின் பிளிறுதல் இவைகளது சத்தத்தைப் பெற்றவையுமான அவ்விருதிறச் சைனியங்களுக்கும், மரம், மலை, கற்பாறை, கட்டை, சூலம், அத்திரங்கள், இவைகளை வருஷிக்கலுற்ற பூதர்களுக்கும், அனேகபாணங்கள், சூலம், பெரியகத்தி, பட்டாக்கத்தி, சிறந்த எறிவல்லயம் இவைகளை வருஷிக்கலுற்ற வசுரர்களுக்கும், மிகுந்த கொடிய வுய்த்தம் நேரிடலாயிற்று. (65-66) இவ்விதமாகக்காலாட்களின் மிகுந்தவினாத்தல்களோ டொருவருக்கொருவர் கொரோமாய்ப் பேசிக்கொண்டு சண்டையிடுகின்ற அவ்விருதித்தாரர்களுக்கும் மிகுந்த போர்கூட்டமுள்ளதும், உலகுக்கெல்லாம் மிகப் பயங்கரமுமான வுய்த்தம் நடக்குமளவி(67) லப்போது போர்தனில் தேர்ச்சிகொண்டவர்களான வசுரொல்லோர்களு மொன்றுகூடியவர்களா லெறியப்பட்ட மலைகளையும், மரங்களையும், இன்னுமுள்ள மற்றவைகளையும் துரிதமாகக் கண்டித்தெறிந்து (68) அம்மகாசுரர்களெல்லா மச்சகல பூதர்களையும் துறத்தத் தலைப்பட்டார்கள். அப்படியிருக்கையில் பூதசேனாபதியான பெருமைபொருந்தியஸிம்மனென்பவன் துரிதமாய்ப் புறப்பட்டு (69) மகா கோபத்தோடோர் பெரிய தண்டத்தினு லவ் வசுரொல்லோர்களையு மடித்தடித்துச் சிங்கம் யானைகளைக் கொல்லவதுபோ லனேகம் கொடியர்களைத் தொலைத்துவிட்டான். (70) அதன்பிறகு அசுரப்படைத்தலைவர்களி லொருவனும், மகா பலவானும், சண்டையில் ஸ்ரீ விஷ்ணுவைப்போன்றவனும், மகாபயங்கரனும், மகா பாவியும், பத்துத் தலைகளையுடையவனுமான யுதித்திரனென்றவன் துரிதமாய்ப் புறப்பட்டுக் கூர்மையுள்ள பல பாணங்களை வருஷிக்கையில் (71½) தெவச்சிகோஷ்டனான ஸிம்ம னோர்பெரியதண்டத்தினு லவைகளையெல்லாம் துண்டித்து மறுபடியும் (72) மகா கோபத்தோ டவன்மீதெதிர்த்துச் சென் றவ்வசுரனது திடங்கொண்ட மாற்புகளிலடிக்க, கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! அவ்வடியினு லவன் கவசம் சடிதியிற் பிளக்கப்பட்டது. (73) பிறகு கொடியோனான அசுரனும் கமிஞ்சினம் கொண்டவனாகி யோர் பெரிய தண்டத்தைச் சுழற்றி

யவன் மார்பினிஷிக்க, (74) அத்தண்ட மத்தேவனது சடின மார்பி
னிற் பட்டமாத்திரத்திற் பொடிப்பொடியாகிவிட்டது. மறுபடி யவ்வ
சுரப்பாதக னத்தேவனை யதட்டிக்கொண்டோர் கண்டனக்கோடாலியை
(75) யவன்மீது மிகுந்த வேகத்தோடெறியும்போ ததனைப் மத் தே
வோத்தமன் தண்டத்தினால் தூள்தூளாக்கிவிட்டுப் பிறகதிசீக்கிரமா ய
வனது சிறந்த வில்லையும் முறித்தெறிந்தான். (76) பிறகவ்வசுர னத்
தேவவல்லபன்மீது தனது வேலைப் பிரயோகிக்க, மகா வேகத்தோடு வ
ரலுற்ற அவ்வேலாயுதத்தை, யத்தேவன் மிகுந்த வாக்கிரகத்தோடு த
ன் சக்கிராயுதத்தினால் துண்டித்தெறிந்தான். (77)

இருபத்திமுன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் ௨௪—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பிறகு மகா பாநகத்தொழிலுடைய அவ்வசுவீரன் தன் வேல்
முறியுண்டதுகண்மேகா கோபத்தினால் பற்றியெரிவோன்போலாக்கா
லதண்டத்தைக் கையிற்பற்றிய இயமன்போல் மகா பயங்கரமான வோ
ர் தண்டத்தை பெடுத்துக் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அத்தே
வச் சிரோஷ்டன்மீதெறிய, (1½) தேவனைவடியுண்டதினா விரத்தம் பெ
ருகலாவதால் மேனி குலையலாகிச் (2) சற்றேயந்திருந்து பிறகு வே
கமாயோடிவந்து அம்மகாசுரனது விசாலமான மார்பினில் தண்டம்போ
ன்ற தன் கைகளா லோங்கி யறைந்தவுட (3) னத்தூரத்தாமன் முகத்
தினின்றிரத்தங்களை மிகுதியாகக் கக்கிக்கொண் டப்போதே யங்கு த
ரைதனில் மலைபோல் விழுந்து மரணமடைந்தான். (4) அதன்மே ள்சு
ரமொல்லோர்களு மொன்றுசேர்ந்து கோபத்தோ டவனுடன் சண்டை
செய்தார்கள். அதுகண்டிலகூடம் வீரர்களி லொருவனுன் மகா பஸ்சா
ஷியும், இலகூமீவிலாஸம் பொருந்தியவனும், தங்கம்போன்ற மேனியு
டையோனும், மஹா வீரனுமான கனகனென்பவன் மிக வினாவாயோடி
வந்து (5½) மகா கோபத்தோ டெல்லோர்களைப் பம்புகளைக்கொண்டு
துறத்தலானான். (6) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அசுரர்கள

ப்போ தவன் முன்னிலையில் நிற்கத் திறமையற்றவர்களாகி யோட்டம் பிடித்தார்கள். அதன்மே லகா சேனாதிபனான துர்முகனென்ற வேர்ப் பாதகன் (7) மிகுந்த வலிமைகொண்டவனாகப் பயந்தோடிய வப் படைகளைத் தேக்கிக்கொண்டுக் கோடையிடிபோல் மிகுந்த கர்ஜனம்பண்ணி மகா பயங்கரமான பாணங்களை வருஷித்தான். (8) அப்போது பூதர்களு மொன்று சேர்ந்துகொண்டு மிகுந்த சிங்கநாதங்க ளோடப் பாதகன்மீ தளேகம் மலைகள், மரங்கள், கற்பாறைகள் முதலியவைக ளை யெறிந்தார்கள். (9) பிறகு வஞ்சகயுத்தம் செய்யலுற்றவனான வ த்துர்முகனும் கடுஞ்சினம் கொண்டவனாகி நூறுருவங்களாக வேறுபட்டுக்கொண் டத் தேவசைனியங்களோ டியுத்தம் செய்தான். (10) அப்போது பூதர்களுக்குத் தலைவனான வீரமார்த்தாண்டளப் பாதகனு டைய சூதையறிந்து புறப்படலாகி மகா கோபத்தோடு விஞ்ஞானத்தி ரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்கையி (11) லப்போதகரன் சூதிழந்து தா ன் மட்டில் தனிமையாக நிற்கலாகி மிகப் பரபரப்போடு துரிதமாய்க் கூர்மையுள்ள வாயிர மம்புகளைச் சொரிந்தனன். (12) பிறகு மகா ப லவானான வத்தேவனு மாயிரம் கணைகளா லவைகளைக் கண்டித்துவிட் டுப் பின்னு மேழம்புகளா லவனது திடமான வில்லைபு மோரம்பினு ல வன் கவசத்தையும் பிளந்தெறிந்து (13) இன்னு மனேகம் கணைகளா லவனுடம்பையும் நிரப்பியவுடன் கொடும்பாவியான அவ்வகரன் சற்று மூர்ச்சையாய்க் கிடந்து பிறகு மாயைபால் மறைந்துகொண்டு தேக மெங்கு மிரத்தம் பெருகி யோடலுற்றவனாகி யோட்டம்பிடித்தான். (14½) பிறகு பூதர்களெல்லா மப் பாவத் தொழிற்காரனான துர்முக னேடிவிட்டதை யறிந்து (15) 'உயுத்தத்தினின்றேடியவனைத் தொ டர்ந்து துறந்துவது நீதிபல்ல' வென்று கருதி மிகுந்த வட்டகாசத் தோடு திரும்பிவிட்டார்கள். (16) இங்கு யுத்தத்துக்காகவந்த அகா ரெல்லோர்களு மோட்டம்பிடித்தார்கள். அவ்வோட்டத்தைக் கண்ணு ற்று அகரமன்னனார், (17) மகா பல பரக்கிரமசாலியுமான சிங்கமுக ன் துரிதமாக வெளிக்கிளம்புகையில் கேளீர்! தரணிதேவர்களே! மலை போன்ற வுருவமுடையவனும், மகா பயங்கரனுமாகிய அவ்வகரன் மிகுந்த சிங்கநாடுஞ் செய்துகொண்டு வருவதைக் கண்டு (18) பூத ர்களெல்லா மேகோபித்து மலைகளையும் மரங்களையும் வாரி வாரி வருஷி க்க, அவ்வாறு விடப்பட்ட மலைகளும் மரங்களும் அகரனுடைய நெரு ப்புக்காற்றினால் பொகக்கப்பட்டுத் திரும்பிவிழுந்தன. (19½) அவைக

ளிற் சிலது தூள் தூளாகிப் பூமியில் நான்கு பக்கங்களிலும் சிதறுண்டன. (20) மேலு மங்குள்ள சிங்கம் முதலிய மிருகங்களெல்லாம் சிக்கிரம் விழுந்தோடின. அப்போ தவன் முன்னிலையில் விழலான மலைகளாலும் மரங்களாலும் கிரஹ நகூத்திரங்களுடைய மார்க்கம்கூடத் தெக்கப்படலாயிற்று. (21) அப்போ ததுகண் டசூன் மகா கோபம் கொண்டவனாகித் தேரினின்று குதித்து அதே மலை மரங்களை வாரியெறிந்து சில பூதர்களைக் கொன்றுபோட்டான். (22½) மேலு மம்மகாசூன் சிலரை வாரித் தமைத்து வேகமாயடித்தும், (23) மற்ற சில பூதர்களை மலையின்பேரிலும், சூரியன் தேரின்பேரிலும், சிலரைக் கடல்களிலும், தீவுகளிலும் வலிமையோடு வாரிவாரி யடித்தெறிந்தும், (24) சிலரை வாரி யெடுத்து முட்டியாற் குட்டிப் பற்களால் கடித்து அண்டச்சுவர்மீ தெறிந்தும், சிலரை வாரிச்சுழற்றி யடித்து (25) பிரம்மன் விஷ்ணு முதலியவர்களுடைய வேடங்களிலும், இந்திரன் முதலிய திசுபாலர்களுடைய மிகவகண்டவைகளான ஸ்தானங்களிலும் தூக்கித் தூக்கியெறிந்தும், (26) சிலரை வடவாக்கினியிலும், மற்றவர்களைப் பாதாளத்திலும், சிலரைப் பூமியிலும் வாரியெறிந்து நிரப்பி யம் மகா பலவான் (27) இவ்விதமாகச் சகல வுலகங்களிலு மெல்லாத் திக்குகளிலும் வாரியிறைக்கலானான். தவிரவு மவன். சில பூதர்களைக் காலினு லுதைத்தும், சிலரைக் கால்களால் துகைத்தும், (28) காலினால் தலைகளை யிடறி முறித்தும், மற்றவர்களைக்கொடிய பார்வைகளால் பார்த்து ஹும்காரம் செய்தும், (29) சிலரைக் கைகளாற் பிசைந்து கோபத்தோடு புஜித்தும், தவிரவு மம்மகா பாதகன் உலக்கை, குண்டாந்தடி, அம்பு, (30) கலப்பை, கண்டனைக்கோடாலி, சூலம், மரம், மலை, இவைகளாலு மின்னுமுள்ள மற்ற வாயுதங்களாலு மடித் தவயவங்களை யெல்லாம் சின்ன பின்னமாக்கி யப் பூதர்களை மடிக்கலானான். (31) கேளீர்! பிராம்மணச்சிரோஷ்டர்களே! இவ்விதமாகப் பலபூதர்கள்மடியும்போது பிரம்மன், விஷ்ணு, இந்திரன், முதலியவர்களெல்லா மோட்டம் பிடிக்கத் தலைப்பட்டார்கள். (32) அதன்மே ல்பாதகன் வெகு சுந்தரமான தேர்மீ தேறியவுடன் அக்கினிகோபனென்ற வோர்பூதசேனாபதியானவன் மிகக் கோபம்கொண்டவனாகி யோர் நெடிக்குள் கிளம்பிவந்து (33) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! சிங்கமுதலாகக் கெதிராகத் தனது பராக்கிரமத்தைச் சொல்லிக்கொண்ட மகாசூன்மீது மகா கொரோமான் வோர் பெரிய சூலத்தைப் பிரயோகிக்க, (34) அது மிகவும் கெட்டியான அவனது மார்பினிற் பட்டவுடன் முறிந்து விழலாயிற்று. பிறகத்தேவரகூதகன் மிகுந்த கோபாக்கினியோ டோர் தண்டத்தை யெடுத்

துக் (35) கற கற வென்று வேகமாகச் சுழற்றி யட்டகாசம் பண்ணி
 க்கொண்டு அவ்வகரன் ஸாரதியையடித்து இயமனுடைய இராஜதானி
 யாகிய ஸம்யமினி பட்டணத்துக் கனுப்பிவிட்டான். (36) கேளீர்! பி
 ராம்மணோத்தமர்களே! அது கண்டு சிங்கமுகனும் மிகப் பயங்கரமான
 வேரார் தண்டத்தை யெடுத்தவன்மீ தெய்து அவனை மூர்ச்சைகொள்
 வித்தான். (37) பிறகவ் வகாச்சிரோஷ்டன் ஸுமாஸ்யென்ற மற்றோ
 ர் சாரதியை வைத்துக்கொள்ள, அப்போ தப்பூதசேனாபதி மிகக் கோ
 பத்தோடு வந்து (38) பெரிய மலைக்கு நிகரான அவ்வகாச்சிரோஷ்ட
 ன்மீ தோருயரமான மலையைப் பிடுங்கி மகா கோபத்தோ டடிக்க, (39)
 மகா பல பாக்கிரமச் சீவியான அவ்வகா னதனையே கையினுற் பற்றிக்
 கொண்டு சிறுவர் பந்தடிப்பதுபோ லத் தேவச்சிரோஷ்டன்மீ தடித்தா
 ன். (40) அதவன் மார்பினில் விழுந்ததா லப்போதே யவன் மூர்ச்சை
 யடைந்துவிட்டான். அவனவ்வாறு விழுந்தது கண்டு தேவர்களைக் கா
 ப்பவனான தண்டியென்பவ னோர் தண்டமதை யெடுத்து (41) வஜ்ஜி
 ரம்போன்ற கெட்டியான அவனது மார்பு நடுவினிஷ்டுக்க, அகங்கு பட்
 டமாத்திரத்தில் பொடிப்பொடியாகி விட்டதன்பேரி (42) லத்தேவனா
 யகன் மகா கோபங்கொண்டு சிங்கத்தை யோர் மதங்கொண்ட வியானை
 யறைவதுபோல் மறுபடியு மவ்வகாவேந்தனைக் கையா லறைந்தவுட
 (43) னக்கொடியோ னத் தேவனைக் காலின லுதைத்துப் பூமியில் த
 ள்ளி யக்காலாலே யாகாயத்தில் வாரிவிட்டான். (44) உடனே யத்தே
 வச்சிரோஷ்டனே வென்றால் மகா வேகமாக அவ்வகான்பேரிலே குதித்
 துக் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! ஓர் குரங்கானது மாங்களிற்
 களைக்குக் களை தாண்டுவதுபோல் விஸ்தாரமான அவனதெல்லாக் கை
 களிலும் (45) தாவித்தாவிக் குதித்து கோபத்தோ டடிக்கடி துகைத்து
 ம், கொடிகளமீது வண்டுகள் சஞ்சரிப்பது போல் கைக்குக் கைஇலாகவ
 மாகத் தொத்தித் தொத்திப் பத்தியுலாவினன். (46) இவ்வா லுலாவலா
 ன அத்தண்டியையகரன் மானிடர்க ளீக்களையடிப்பதுபோல் கையினுற்
 கோபத்தோடறைந்து பிண்டமாகப் பிடித்தெறிந்தனன். (47) பிறகத்
 தேவேசனே வென்றால் தூரத்தில் விழலாகி மூர்ச்சைகொண்டான்.
 தவிரவும் சகல சேனாபதிகளு மவன லோர் நொடிக்குள்ளாகச் சயிக்க
 ப் பட்டார்கள். (48) அதன்மேல் வீரொல்லோர்களு மம்புகளைச் சொ
 ரிந்துகொண்டே துரிதமாகக் கிளம்பி வருகையி லவ்வம்புக ளவனது
 தேகம் முழுதும் மலர்மாரி சொரிவதுபோல் விழலுற்றன. (49) பிற
 பாடகரன் சிரோஷ்டமான தனதிரதத்தினின்றிறங்கி மிகுந்த வட்டகாஸ
 ம் செய்துகொண்டு சிங்கமியானைசுனைப் பிடிப்பதுபோல் சத்துருக்களை

க் (50) கைகளாற் பிடித்துக் கோபத்தா லொருவரோடொருவரை ய டித்தும், சிலரைக் கால்வாரி யடித்தும், சிலரை யிரதத்தோடு தூக்கி யு வர வெறிந்தும், (51) மற்றவரை மிக வலிமைகொண்டவனாகி வேறு விதமா யொருவரை யொருவரை லடித்துக் கொன்றும், கேளீர்! பிராம் மனோத்தமர்களே! இப்படி யனேகவிதமாக அவ்வீரர்களையெல்லாம் ஜ யிக்கலானான். (52) அப்போ தெல்லோர்களும் மிகவும் பயங்கொண் ட மான்க ளோடுவதுபோ லோட்டம் பிடித்தார்கள். அதன்மேல் ம கர வீரரான வீரபாகுவானவ ரவர்களோடுவதைக் கண்டு (53) திடமா ன வில்லை யெடுத்துக்கொண்டு கொடும் பாவிகளான அசுரர்கள்தீது கோடைகால மேகங்கள் போல் கணைகளை வருஷித்தார். (54) அப் போது மிகுந்த பாதகத் தொழிலைச் செய்யலுற்ற பல வசுர்கள் மடிய லானார்கள். மேலுமோர் நொடிநேரத்துக்குள் நான்குவகைச் சேனைக் ளும் நாசமடைந்தன. (55) அங்குண்டான விரத்தப்பிரவாகத்தி லனே கம் தலையற்றவுடல்கள் கூத்தாடின. தவிரவு மப்போதங்கனேகம்முகு பருந்து முதலியவைகளும் பிசாசங்களும் சுற்றி வட்டமிட்டன. (56) அதுகண்டு ஒருவராலு மெதிர்க்க முடியாதவர்களான, சிங்கமுகனது நூறு பிள்ளைகளும் தேவேசரான வீரபாகும் தனேக பாணங்களைச் சொரிந்தார்கள். (57) அவரும் மகர வாக்கிரகம் கொண்டவராகி யவர் கள்மீ தனேகம் கணைகளைச் சொரிந்தனர். மகர பலிஷ்டர்களான அவ் வசுர்களு மனேகம்கோடி யெண்ணொண்ட பாணங்களை வருஷித்தார் கள். (58) அப்போதவரு மவைகளை யவ்வளவே பாணங்களால் கண்டி த்துவிட் டவர்களது விற்களையும் தேர்களையும் மகர கோபத்தோடு சே தித்து மிகுந்த சிங்கநாதம்செய்தார். (59) பிறகவ்வசுரொல்லோர்களு மொன்றாகச் சேர்ந்து “மஹா பலவானாகிய இவ்வீரனோடு வில்லெடுத் து யுத்தம்செய்யத்தக்கவ னொருவருமில்லை” (60) யென்று தீர்மானி ந்துக் கைதனிற் கத்தியைப் பற்றிய அவ்வீரனோடு தாங்களும் கத்திக ளை யெடுத்துக்கொண்டு மிகுந்த சிங்கநாதம் செய்தவர்களாகிப் பற்பல விதப் பயிர்ச்சி முறைப்படி சண்டைசெய்தார்கள். (61) பிறகு மகர துஷ்டர்களான அவ்வசுரர்க ளத் தேவோத்தமனைக் கத்தியாலும் வெல் லத் திறமையற்றவர்களாகி யவரைக் கொல்வதற்கெண்ணங்கொண்டு சு ற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். (62) கேளீர்! தரணிதேவோத்தமர் களே! மகர பலவானான வீரபாகுவு மப்போது சிங்கமுகன் மைந்தர் களான அவ்வசுரப் பாதகர்களைத் தனது கூர்மையுள்ள கத்தியாகியவொ ரோ ஆயுதத்தால் வீசிக் கொன்றுவிட்டு (63½) மிகுந்த மங்களகரமான

தனது தேர்மீது சடிதியிலேறிக்கொண்டனர். (64) அப்போது தேவர்கள் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு மலர்மாசி சொரிந்தார்கள். அதுகண்டு சிங்கமுகன் மிகவும் மனம் நொந்தவனாகி (65) “ஓ! கோ! இவனொருவன யிருந்தே இவ்வெல்லா மைந்தர்களையும் கொன்றுபோட்டானல்லவா” வென்றோர்ப்பக்கத்தி லிலஜைகொண்டவனு மோர்ப்பக்கத்தில் கோபத்தினால் ஜுவலித்தலுற்றவனுமாகி யவன் மனதறிந் சிந்தித்ததாவது:—(66) “ஓ! இவ்வெல்லோர்களையும் மகா பலவானாகிய இவ்வீரனோடுகூடச் சாப்பிட்டுவிட்டு மேலும் கோபம் தீருவதற்காகச் சகல லோகங்களையும் நாசம்பண்ணிவிடுகின்றோ” (67) மென, அவ்வசரன் தேரோடுகூட வீரபாகுவண்டைக்கு வந்தவுடன் கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! அவ்வாறு வரலான வசரனை வீரபாகு வெதிர்த்துக் கொள்ளுகையி(68) லவரை நோக்கி யசரனுரைத்ததாவது:—“அடா! நீ சுப்பிரம்மணிய னல்லனென்பது நிச்சயம்; ஆனால் நீ யிலகூடம் வீரர்களி லொருவனா? (69) அல்லது ஒன்பது வீரர்களி லொருவனா! இல்லாவிடில் நீ யோர் தூதனா? வென்பதைச் சத்தியமாகச் சொல்” என்று வினவப்பட்ட, பலவானாகிய வத் தரும மூர்த்தியானவ ரவன் முன்னிலையி லுத்தரஞ் சொல்லியதாவது:—(70) “ஓ! கேளாய்! அசரா! எம்மை, நிகரற்ற பாக்கிரமமுடைய தேவாதி தேவரான ஸ்ரீ வடிவேலனது தாஸனென்றும், முந்திக் தூதத்தன்மையோடிங்குவந் தசுரொல்லோர்களையும் நாசம் பண்ணலானவொன்றும் கவனத்திற்கொள்; (71) மேலு மெம்மைத் தேவோத்தமர்களெல்லாம் ‘வீரபாகு’ வென்று சொல்வார்கள். ஓ! அசரா! நல்லது! யாம் யாவரானாலு மதனாலுந்தனுக்காகுவது யாது?” (72) என்று கம்பீர வாக்கின லுரைத்த வத்தேவேசனை நோக்கி யசரன் “ஓ! தூதா! பலவீனர்களான வசரர்களைக் கொன்றதின லுந்தனுக் கென்ன வலிமை? (73) மிகவு மிளைஞர்களான வெந்தன் மைந்தர்களை நீ யிப்போதிங்கு கொன்றிருக்கின்றாயல்லவா! ஆகையா லுந்தனை யோர் நொடிக்குள் கொன்று பருந்து முதலியவைகளுக்குத் திருப்தி செய்விக்கின்றோம்; (74) மேலுமதிசுக்கரத்திலுந்தன்கந்தன், பூதர்கள், தேவர்கள் மற்றவீரர்கள் இவர்களதாண்மையைப்போர்முனையில் தொலைத்துவிடுகிறோம்” என்றது முதலிய, தன்னைப்பற்றிய வின்னும் பல பாக்கிரமங்களை யப்போது கூறலானான். (75) ஓ! கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே! சிங்கமுகன லிவ்வாறுரைக்க

ப்பட்ட வசனங்கொல்லாம் மிகக் கொரோமா யிருந்தபடியா லவைகளை வீரபாகுத் தொன்னைகளை யொத்த நேர்த்தியான தமதிரு செவிகளாலு ம் மெல்ல மெல்ல வுட்கொண்டுத் தமதிருவிழிகளாகிய குறைகளினின் று கோபாக்கினியைக் கக்கவிட்டுக்கொண் டிருக்கலாயினர். (76)

இருபத்திரான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் 26—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பிற்பா டத்தேவேசனான வீரபாகுவானவர் தீக்ஷணமான பத்த த்திரங்களை யத்தூரத்துமனுடைய கெட்டியான மார்பின் மத்தியில் பி ரயோகிக்க, (1) அவை யங்கு பட்டமாத்திரத்தில் முறிந்து பூமியில் விழுந்தவுட னப்போ தசுரகாமணியானவன் ஜுவலிக்கலுற்ற மகாபய ங்கரமான வேர் தண்டத்தை யவர்மீ (2) தெறிந்தனன். அப்போ து வீரனு மதனை நான்கம்புகளாற் கண்டித்துவிட்டு மறுபடியும் மகா கோபத்தோடவன் கிரகினி லாயிரம் கணைகளைத் தொடுக்க, (3) கேளீ ர்! தரணிதேவர்களே! அவைகளு மங்கு விழுந்த மாத்திரத்திற் பொ டிப்பொடியாயின. பிறகு சிங்கனும் மிக வாக்கிரகம் கொண்டு மகா பயங்கரமான வேர் சூலத்தைப் பிரயோகிக்கையி (4) லதனைக் கண் டிப்பதற்காக வீரனா ல் விடப்பட்ட வாயிரம் பாணங்களையும் துண்டித் துவிட்டுச் சடிதியி லவரண்டைக்கு ளீரலாயிற்று. அப்போ (5) து டனே வீரனதனைக் குறிப்பிட்டு மறுபடி யாயிர மம்புகளை யெய்தும் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அவைகளையு மது துரிதமாய்க் கண் டித்துவிட் டவரருகினில் வந்துவிட்டது. (6) அப்போது வீரபாகு ம கா பரபரப்போடு கத்தியை யெடுத்து மகா கொரோமான வச்சூலத்தை முறித்தெறிந்தவுட (7) னப்போது தேவதொல்லா மவரது மிகுந்த ப ராக்கிரமத்தைக் கண்டு களிப்படைந்தார்கள். மறுபடியும் மிகுந்த பல சாவிபான வீரபாகு மிக வாக்கிரகம் கொண்டு எல்லாவற்றையும் சமூக ரிக்கலுற்ற மகா பெருமைதங்கிய ஸ்ரீ பாசுபதாத்திரத்தைப் பிரயோகி க்க, (8½) அப்போதசுரனும் மகா பயங்கரமான வதே யத்திரத்தைச் சடிதியிற் சந்தானிக்கலாகையி (9) லப்போ தவ் வீரண்டத்திரங்களு மொன்றோடொன்று சண்டையிட்டுக்கொண்டு வந்தவழியோடு திரும்பி

ச் சென்றன. அப்போது வீரபாகு திருவுளமதி ஸ்வசுரனைப்பற்றி
 மிக வாச்சரியப்பட்டுக்கொண்டு “ஓ! கோ! இவ (10) னுயுத்தம்தில்
 ஸ்ரீ வடிவேலனு லொழிய வெம்மால் கொல்லப்பட முடியான்; ஆயினு
 மவனது ஷேனைகளைச் சமுகரித்துவிடுவோ” மென்றுகருதிச் கோபத்தி
 னால் மிகவும் ஜுவலிக்கலுற்றவராகிப் (11) பதினான்கு பாணங்களை வி
 ட்டவனது ஸாரதியைக் கொன்றனர். பிற்பா டசுரனும் மகா கோபங்
 கொண்டு மிகப் பயங்கரமான வோர் கதையைப் பிரயோகிக்க,(12) அ
 து வீரனது திருமேனியிற் பட்டமாத்திரத்தி லாயிரம் துணுக்குகளாக
 முறியலுற்றது. அதன்மே லத்தேவன் ‘சினங்கொண் டாயிரமம்புக
 ளா லவனது தேரையுடைத்துவிட்டார். (13) தவிரவும் ஸகல பூதர்க
 ளும் மலைகள், மரங்கள், குண்டாந்தடிகள், கற்பாறைகள் இவைகளை வ
 ருஷித்துக்கொண்டே யம் மகாசுரனை வளைந்து கொண்டார்கள். (14)
 அதன்பிறகு சிங்கமுகன் வேறிடத்தேறிக்கொண்டு மகா கோபத்தோ
 டாயிரம் விற்களையெடுத்துச் சடிதியில் நானேறிட்டு (15) மகா பயங்
 கரமாய்க் குணத்தொனிசெய்து மிகுந்த கோலாஹல சத்தம் செய்தவ
 னாகி யப்பூதர்கள்மீ தனேககோடி சுரங்களை வருஷிக்கையில் (16) கே
 ளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே! அப்போதனேக பூதர்க ளுயிரிழந் தவ்
 வுயுத்தரங்கத் தினின்று மலைகள், நதிகள், (17) அரணியங்கள், தீவுக
 ள், திசைகள், ஆகாயம், சிம்சுமாரசக்கிரம், சூரியனு
 டையதேர், பிரம்மாண்டம், பாரதாளம், (18) சக்கிரவா
 ளகிரி இவ்வெல்லா விடங்களிலும் கேளீர்! முனிவர்களே! கொஞ்
 சமேனு மிடைவெளியின்றி விழுந்து நிரம்பலாயின. முவுலகங்களிலு
 மிப்பாணங்களா லடிபடாத பிராணியே யில்லை. (19) அப்போது வீர
 பாகுவும் வெகு கோபங்கொண்டோர் நொடிநேரத்துக்குள்ளாக வனே
 கம் கூர்மையான பாணங்களா லனேக மசுரப்படைகளைக் கொன்றுபோ
 ட்டனர். (20) மேலு மவனதம்புகள் மகா வேகத்தோ டெங்கெங்கு
 செல்லுகின்றனவோ தேவனு மங்கங்கெல்லா மனேக மத்திரங்களைவிட்
 டவைகளைத் துண்டித்துவிட்டனர். (21) அதைத் தேவரொல்லாம் கண்
 டு மிகுந்த வாச்சரியம் கொண்டார்கள். பிறகு சிங்கமுகன் சினம்கொ
 ண்டவரிடத்துத் தன் விருதாவளிகளைக் கூறிக்கொண்டான். (22) அ
 ப்போது வீரனு மம்மசாசுரனை நோக்கிக் கொடிய வசனங்களை யுரைத்த
 னர். பிறகசுர னட்டகாஸம் செய்து பயமுறுத்திக்கொண்டு மகா கொ
 ரேமுடைய பதினாயிர மம்புகளை யத்தேவேசன்மீ தெய்ய, (23½) தே
 வனு மவைகளை யோராச்சரியம்போ லோர் நொடிக்குள் (24) கண்டி
 த்துவிட்டு மிகுந்த சிங்கநாதம் செய்தவராகி யப்பாதகன்மீது கோடை

கால மேகங்கள்போல லாயிரக்கணக்குகளாக வனேக பாணங்களை வருஷி
க்குமளவி (25) லவ்வசுர னுக்கிரகம் கொண்டு பத்தில்கூடும் பேரம்புக
ளா லவர் விட்ட பாணங்களைத் துண்டித்துப் பின்னரு மனேககோடி ச
ரங்களை வருஷித்தான். (26) பின்பு தேவனு மவைகளை யாயிரம் கோ
டி யம்புகளைவிட்டு முறித்துத் தள்ளினர். பிறகசுரன் மிகுந்த பரபரப்
புக்கொண்டு இரண்டாயிரம் சிறந்த வம்புகளால் (27) மிகுந்த தொ
னையோ டவ்வீரனுடைய திடங்கொண்ட வில்லை முறித்தெறிந்து மறுப
டியவர் வேறு வில்லை யெடுப்பதற்கு முந்தியே யவரை யனேககோடி
பாணங்களால் (28) திருமேனி முழுது மிரத்தம் தாரை தானையாகப்
பெருகும்படி யடித்தான். அங்ஙனமாயினும் வீரன் மறுபடியும் மிகவு
ம் திடங்கொண்ட வேர் சிறந்த வில்லை யெடுத்து வளைத்து (29) அ
வ்வசுரவேந்தன்மீது தூறியிர மம்புகளைத் தொடுக்க, அவனு மவைகளை
மகா கோபத்தோ டில்கூட மம்புகளாற் கண்டித்துப் (30) பிறகு மவ்
வசுரமன்னன் மிகுந்த சத்தத்தோடவர்மீ தனேகம் கணைகளைச் சொரிந்
தான். அதன்மேல் மகாபலசாலியான வத்தேவரகூகருமவைகளையெல்
லாம் துரிதமாய்க் கண்டித்து (31) மறுபடியு மோரில்கூடச் சத்திரங்க
ளைப் பிரயோகித்து மகா வுன்னதமான அவனது சுந்தரரத்தத்தை யுடை
த்தெறிந்தனர். (32) பிற்பாடு சிங்கமுகன் சினங்கொண்டு நேர்த்தியா
ன மற்றோ ரிரதத்தின்மீது பூமியை நடுங்கச் செய்வோன்போல் மகா
வேகத்தோ டேறப்போகையி (33) லப்போதே யத் தேவோத்தமன்
திகூணமான பல கணைகளைத் தொடுத்துக் கேளீர்! பிராம்மணோத்தம
ர்களே! அவன் கைகளிற் பற்றிய மகா கொடியவைகளான வாயிரம்
விற்களையும் மகா கோபத்தோடு துரிதமதி வீரண்டிரண்டு துண்டுகளாக
க் கண்டித்து விட்டனர். (34½) அப்போ தெல்லாப் பூதர்களும் மிகுந்த
வட்டகாசம் செய்தார்கள். (35) அதுகண்டப் பாதகனும் மிகுந்த கோ
பாக்கினியால் பற்றியெரிவோனாகி மனதினி லாலோசித்துக்கொண்டு
மிகுந்த வலிமையோடுமகா கொரோமான மாயா பாசத்தைத் (36) துரி
தமா யெடுத்துச் 'சகல சத்துருக்களையு முதயகிரிதனிற் கொண்டு போ
ட்டுவிடு' என் றதற்கு மந்திரம்பண்ணி யதனைப் பிரயோகித்தவுடன் கே
ளீர்! முனிவர்களே! (37) மகா கொரோமும், கன்னம்கரோலென்ற கு
ருட்டிருளாற் சூழப்பெற்றதுமான வப்பாசமானது சகல சத்துருக்களை
யும் பயமுறுத்திக்கொண்டு மிகுந்த சத்தத்தோடு மகா வேகமாய் வெ
ளிப்புறப்படுகையி (38) லைதக்கண்டு தேவர்களையும் பூதர்களையும் கா
ப்பவர்களான வீரர்கள் 'இது மாயை' யென்றே யெண்ணினார்கள். அ
ப்போதே யப்பாசமானது பூதர்களையும், சேனாதிபர்களையும், வீரபாகு

முதலிய வீரர்களையும் (39) கட்டி யவ்வுதயகிரிதனிற் கொண்டவ் வெ
ல்லோர்களையும் போட்டுவிட்டது. “ஓ! கோ! இது துன்பம்! பிற்பாட
ச்சிங்கமுகப் பாவியானவ னட்டகாசத் தொனிகளைச் செய்துகொண்டு
(40) “ஓ! கோ! இப்போ தச்சிறுவனங்கிருக்கின்றான்? அவன் மிக
வும் பயங்கொண்டவனாகி யோட்டமெடுத்துவிட்டானோ?” வென்று த
ன் தூதர்களை வினவியதில் ‘மிகுந்த வலிமைகொண்ட அவ்வாறுமுகன்
நேர்த்தியான வேமகூடபுரமதி லாயிரம் வாஹினி பூதகணங்களாற் றம
து திருவடிக் கமலங்கள் போற்றப்பெற்றவராகி விளங்கிதிற்பதை’ மவ
ர்கள் மூலமா யறிந்துகொண்டு (42) “ஓ! அவனங்கு மிகவும் பயங்
கொண்டிருக்கின்றான்: நல்லது! யாமங்கு சென்றவனை யோர்நொடிக்கு
ள் ஜயித்துவிட்டிங்கு திரும்பி வருகின்றோ” மென்றவ் வசரப்பாதகன்
(43) சகல வசரர்களுக்கும் சொல்லிவிட்டுத்தான் துரிதமாகப் புறப்ப
ட்டனன். அப்போது வாயுதேவ னவ்வெல்லாவற்றையும் சீக்கிரம்தெ
ரிந்துகொண்டு ஸ்ரீவடிவேலனிடத் தறிவித்துக்கொண்டதாவது:—(44)
“ஓ! பிரபுவாகிய ஸ்வாமீ! வீரபாகு முதலிய வெல்லோர்களு மிவ்வசர
னாலே மாயாபாசத்தினாற் கட்டப்பட்டு சூரியனது உதயகிரிதனிற் கொ
ண்டு போடப்பட்டிருக்கிறார்களே” னென்று ஸாரதியான வாயுதேவ னறிவிக்க
க, (45½) அதையவன் முகமாய்க் கேட்டருளி ஸ்ரீ தேவஸேனாபதியா
னவ ருடனே (46) தவிய ஸிம்மாஸனத்தினின் றிறங்கி ‘ஓ! அவ்வசர
னெங்கிருக்கின்ற’ னென்று வினவ, வாயுதேவன் ‘ஓ! சுவாமீ! அவனி
தோ வருகின்ற’ னென்றான். (47) பிற்பாடு ஸ்ரீ பகவானானவ ருயுத்த
ம் செய்வதாகத் திருவுளம் கொண்டு பிரம்மனால் கொண்டு வைக்கப்பட்
ட பற்பல வீரத்தினங்களாற் சிங்காரிக்கப் பெற்ற பாதுகைகளைத் திரு
வடிக் கமலங்களிற் பூண்டு புறப்பட்டுத் திருமாளிகையின் வாசற்படிக
ளைத் தாண்டி (48½) வாயுவாற் கொண்டு வரப்பட்ட மிகவும் ஜுவலிக்
கலுற்ற தவிய ரதத்தின்மீ தேறிக்கொண்டு (49) பிரம்ம விஷ்ணுக்க
ளால் மலர்களை வாரிச் சொரிய பெற்றவராகியும், தாமரைத்தண்டு தூற்
களுக்கு நிகரானசாமரத்தைப்பற்றிய(50) விர்திரனாலும், விசித்திரமான
விசிரிக்கைக்களிற்ப் பற்றிய மற்றத்தேவர்களாலும், இருபாரிசங்களி
லு மொளிபொருந்திய முத்துக்குடைகளைப் பற்றிய சூரிய சந்திரர்க
ளாலும், (51) பகலின்கண் பெரிய தீவட்டி பிடிக்கலுற்ற அக்கினிதே
வனாலும், பிரகாசம் பொருந்திய நேர்த்தியான கத்தியைக் கையற்கொ
ண்டு தொடர்ந்துச் செல்லலுற்ற இயமனாலும், (52) சிறந்த காஹள
வாத்தியத்தை முழக்கிக்கொண்டு முந்திச் செல்லலுற்ற நிருருதியாலு
ம், காளாஞ்சியைக் கைமீது கொண்டு தொண்டீழியம் செய்யானின்ற வ

ருணானாலும், (53) அதேவிதமாய்த் தங்க வெற்றிலைப் பெட்டியைப் பற்றிச் செல்லாநின்ற குபேரனாலும், பெரியதான குலத்தைக் கைமீது கொண்ட விசான தேவராலு மின்னும் பற்பல வுபசாரங்களைச் செய்ய லுற்றமற்றத்தேவர்களாலும் இலக்ஷுமீவிளாஸம்பொருந்தப்பெற்றவராகி (54) ஸ்ரீ முருகேசன் புறப்பட்டுச் செல்லுமையி லப்போ தொகோகல த்தில் மிகுந்த பலவாத்திய முழக்கச் சத்தங்க ளுண்டாயின. (55) அப்போ தேராளமான வெண்குடைகளும் துவஜங்களின் வரிசைகளும் புறப்பட்டன. மிகுந்த மங்களகரம் பொருந்திய சில துவஜங்கள் பிற்பக் கங்களிலும் பிடிக்கப் பட்டன. (56) அப்போது முனிவர்கள் தோத்திரம் பண்ணினார்கள். நாரதர் முதலியவர்கள் சங்கீதம் பாடினார்கள். மதுரமான கண்டநாதத்தையுடைய கட்டியக்காரர்கள் ஸ்ரீ பகவானுடைய விருதாவனிகளைப் படித்தார்கள். (57) அனேக பூதர்கள் மகா கொரோங்களான வாயுதங்களைக் கைதுனியாற் கறகற வென்று சுழற்றிக் கொண் டங்கு மிங்கு மோடினார்கள்; மேலு மப்போது காஹளி வாத்தியங் களுடைய மிகுவும் நேர்த்தியும் மதுரமுமான சத்தங்கள் கேட்கப்பட்டன. தவிரவும் “ஓ! ஐயா விஜயீபவா! தேவாதி தேவேசா! அடியார்க்கு நேசனே! ஸகல புவனங்களையும் காப்பவனே! (59) தேவரீர் திருவடிகள்மீது பக்தி செய்வதிலே முயன்றிருக்கின்ற வித்தேவர்களை யெல்லாம்காத்தருளவேண்டும்” என்றும், “ஆ! ஆ! அசுரகுலத்தை அடியோடு தொலைக்கின்ற பகவானிதோவருகின்றார்; வருகின்றார்; (60) தேவசைனியங்களைக் காத்தருளுவோரிதோ! வருகின்றார்; சகல லோகேசுவரானிதோ வருகின்றார்; ஸ்ரீ பார்வதி மைந்தனிதோ வருகின்றார்; சத்துருக் கூட்டத்துக்குச் சிங்கமாகியவ ரிதோ வருகின்றார்; (61) அசுரர்களுக்கி யமனான மகா தேவ குமாரானிதோ! வருகின்றார்; திருவேலைப் பற்றியதால் பிரகாசமாய் விளங்கலுற்ற கைதனைக் கொண்ட ஸ்ரீ கந்தபிரா னிதோ! வருகின்றார்; (62) அடியார்களைக் காப்பதையே கடமையாய்த் கொண்ட ஜகதீசனிடோ! வருகின்றார்; லீலாமாத் திரத்தால் ஸகல வுலகங்களையும் திருவிளையாட லருளலுற்றவரும், ஸகல லோகங்களாலும் வந்தனிக்கப் படுவோரும், ஸகலப் பிராணிகளுடைய ஹிருதய குறைகளிலும் விளங்கி யிரானின்றவரும், (63) பரம கலியாண குணசீலரும், நிகரற்ற பராக்கிரம முடையவருமான ஸ்ரீ குஹபிரானிதோ வருகின்றார்; தேவர்களுக் கீசவானும், அஷ்ட டைசுவரியங்களும் நிறையப் பெற்றவரும், (64) எல்லாவற்றையு மறிந்தவரும், எல்லா வுலகங்களையும் நடத்துவோரும், விஷ்ணு முதலிய சகல தேவர்களாலும் வந்தனிக்கப் படுவோரும், ஸகலர்களாலும் பூஜிக்கப்

படுவோரும், ஸகல ஜகங்களுக்கும் சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸங்கார காரணருமான மகாப்பிரபு இதோ வருகின்றார். (65) ஸ்ரீ சர்வேசுவரனுக்கு நிகரான புகழுடையோரும், ஸ்ரீ சம்பவின் நேசத்திற் கென்று முரியவரும், அணிமாதி குணங்களை யுடையவரும், சுயாதீன முடையோரும், என்றும் ஸகலங்களையும் செய்வோரும், (66) எல்லாப் பிராணிகளாலும் கேட்கத்தக்கவரும், எல்லோர்களுடைய செவிகளுக்கும் மிகுந்த சுகத்தை யளிப்பவருமான வடிவேல னிதோ வருகின்றார்” என்றதுமான மிக நேர்த்தியான சத்தமானது படகம் முதலிய வாத்தியங்களின் பேரொலியை யதிக்கிரமிக்கலாயிற்று. (67) அப்போது ஸ்ரீ முருகேச னிவ்வாறு முதலிய, முவுலகளிலும் வியாபிக்கலான பேரொலியைக் கேட்டருளிக்கொண்டே மகா பலசாலிகளான வீரர்களுடனுபுத்தகனத்தாக்கு விஜயமாயினர். (68)

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபுத்தகாண்டம் உசு—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

ஸ்ரீசுப்பிரம்மணியன் பிரம்மன் விஷ்ணு முதலிய சகல தேவர்களை யு மப்போது தூரத்தில் நிறுத்திவிட்டுத் தான் மிகுதியிருந்த வீரர்களோ டோரிடத்தி லிருந்துகொண்டனர். (1) . மரங்கள், மலைகள், கற்கள் இவைகளை வாரிவாசிச் சொரியலுற்ற பூதர்களுக்கப்போது மிகுந்த தூரத்தினுமாகலான வசூர்களோடு கொடிய சண்டை யுண்டாயிற்று. (2) அவற்றி லசூர்கள் மகா பலசாலிகளான பூதர்களால் துன்பமடைந்து தோல்வி யுண்டார்கள். அதுகண்டு மகா பயங்கரமான சரீரத்தை யுடைய சிங்கமுகன் புறப்படுகையிற் (3) பூதர்கள் மகா கோரமான பெரியவாக்குதிக்கொண்ட வச்சிங்கமுகன்மீது மலைகளையும் மரங்களையும் கற்களையும் வாரியிறைத் தெதிர்த்தார்கள். கேளீர் பிரம்மணோத்தமர்களே! அப்போதவ னவ்வெல்லோர்களையு மொரோகாலத்தில் தனதிரண்டாயிரம் கைகளாலும் துரிதமாய் வாரியெடுத்துப் (4½) பெரும் தேகத்தையுடைய வச்சிங்கமுகன் தன் வாய்களைத் திறந்து வயிற்றுக்குள் ளெறிந்து கொண்டான். (5) அதன்மேற் சிலபூதர்க ளவனது காதுமூக்குகளின் துவாரங்களால் வெளியில் வந்து துரிதமாய்த் தூரத்திலோடி

ப் போனார்கள். (6) வயிற்றுக்குள் போன சிலபூதர்கள் கேளீர்! தா
 ணிதேவர்களே! வெளியில் வருவதற்காகத் தங்களாயுதங்களாலவன் வ
 யிற்றைத் துளைக்க வீடம்தேடி யங்கோடித் திரிந்தார்கள். (7) பயங்க
 ரனாகிய அம்மகாபாவியானவ னிவ்வாறாக ஆயிரம் வாகினிகணக்குள்ள அ
 வ்வெல்லாப் பூதர்களையும் விழுங்கி விட்டு (8) மறுபடியு மங்குள்ள ம
 ற்ற வீரர்களையும் சேனாதிபர்களையு மெடுத்த தங்ஙனமே விழுங்கிவிட்
 டான். அப்போது சத்துருநாசகரான முருகேசனொருவர்மட்டிலே யிவ்
 வெல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். (9) அவையெல்லா
 ம் கண்டு சிலபூதர்கள் சிக்கிரமாயோடிச் சூரனிடம் சென்றிவையெல்
 லா முள்ளபடி யுரைத்தார்கள். (10) பிறகவ்வசுரோந்திரன் வீரபாகு மு
 தவிய வீரர்கள் மாயாபாசத்தாற் கட்டுண்டதையும், பூதரெல்லாம் தம்
 தம்பியினால் விழுங்கப்படலானதையும் கேட்டு மிகக்களிப்புற்றவனாகிய
 ப்போதத்துதர்களுக்கு மிகுந்த திரவியங்களையும் நேர்த்தியான ஆடை
 யாபரணங்களையும் கொடுத்து (11-12) அவ்வனேகம் பேர்களைப்
 பெருமை தங்கிய தன்தம்பி யிருக்குமிடத்துக்கனுப்பிவிட்டுத் தான் சிங்
 காதனத்தினின்றிற்ங்கிச்சகல சத்துருக்களையும்பகழிப்போன தன்தம்
 பியைப் பார்ப்பதற்காகக் கோபுரத்தின் மீதேறிக்கொண்டான். (13½) பி
 ரகு சூரனில்விதமாய்க்கோபுரத்தின்மீ திருந்துகொண்டுபோர்க்களத்தில்
 தனிமையாய் நின்ற ஸ்ரீ வடிவேலனையும் (14) பயங்கரமான வருவத்தைக்
 கொண்டவனும் மகாபெரிதான சரீரத்தையுடையவனுமான சிங்கமுக
 னையும் பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷம் கொண்டு பின்னுமங்கே யிருந்தா
 ன். (5) இவ்விதமா யசுரமன்ன னக்கோபுரத்தின்மீதிருந்து கொண்டி
 ருக்குமளவில் ஸ்ரீ கந்தபிரான் சிங்கமுகனோடுயுத்தம்செய்வதற்காகச் ச
 டிதியிற் புறப்பட்டனர். (16) அப்போதே திரண்ட வசுரர்களும் மிகு
 ந்த சத்தம் செய்துகொண் டவரையெதிர்த்துக் கொண்டார்கள். பிறகு
 ஸ்ரீ தேவேசன் கேவலம் கொசுக்கு நிகரான அவ்வசுரர்களைத் திருக்
 கண்ணுற்று விளையாட்டாகவே (17) தமதுமேன்மை பொருந்திய வி
 ல்லைவளைத்து ஞானோடு சேர்த்து உரங்கலுற்ற ஸர்ப்பம் போல் மகாப
 யங்கரமான வஞ்ஞானை மீட்டுகையி (18) லப்போது பிரம்மாண்டம்
 வெடிக்குங்கா லுண்டாகும் பெரும்சத்தம்போ லோசையுண்டாயிற்று.
 அப்பேரொலியைக் கேட்டமாத்திரத்திற் சிங்கமுகன்குதிகைகளெல்லாம்
 பீதிகொண்டு (19) கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே! தலை தொங்கவி
 ட்டிப் பூமிதனில் விழலாயின. பின்புடனே சிங்கமுகன் 'ஓ! இவன்தான்
 தாரகனைக் கொன்றவ' (20) னென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு அம்
 மகாபலவான் ஸ்ரீ குஹபிரானண்டைக்கு வந்தப்போதவரானோக்கி சவன

முனாத்ததாவது:—“ஓதேவனே! நீயாது சிமித்தமிங்கு வரலானீர்? (21) எங்களது சத்துருக்களை யாங்கள் கொல்வதினாலும்கென்ன குறைவு? ஆகையால் நீரிப்போது வழியோடு திரும்பிச்சென்றுவிடு” (22) மென, இவ்வாறவனதுவசனத்தைக் கேட்டருளிஸ்ரீதேவஸேனாபதியானவர் மந்தஹாஸம் கொண்டவராகி “அடா! அசுரா! யாங்கள் நல்லோர் கொடியோர்களால் தீங்களிக்கப்படுவதைப் பார்க்கச் சகியோமல்லவா? (23) தவிரவும் நல்லோரை யிரகழிப்பது மதுபோலவே தீயோனாக் கண்டிப்பதுமெய்ங்கள் கடமையாகையால் யாமிப்போதிங்கு வரலானோம். (24) கேளாய்! மகாசுரா! வீணுப்பவளர்த்துவது லென்ன பயல்? பாவிக்களான வுங்களால்தேவதொல்லரிமீம்சிக்கப்படுகின்றபடியாலுங்களைக் கொல்வதற்கேயிங்கு வரலானோ” மென, (25) சிங்கன் சொல்லுகிறான்:— “ஓ! தேவனே! இப்போதும்மால்தேவர்களைவிடுவிப்பதற்கெவ்வளவும்முடியாது; எங்களுக்கு வலிமை யில்லாவிடி லல்லவோவுமது கோரிக்கை நிறைவேறும்; (26) ஓ! வளர்த்துவதானென்ன? அசுரர்களைப் போர்தனில் வெல்வதற் குமது தகப்பனாலும்முடியாது. ஆகையால் நீர்மதுஉத்திர விற்படி யோடிவிடும். (27)மேலும்சத்துருக்களைக்கதறவடிக்கலுற்ற யாமோ எல்லோர்களையு மெடுத்து விழுங்கியும்,மற்றவர்களை மாயாபாசத்தினால் கட்டி யுதயகிரியிற் போடுவித்தும், சகலபடைகளையும் கொன்று ம்போட்டனம்: சிறைமீதுள்ள தெவர்களை மீட்பதற்காக நீரொருவர்தான் மிஞ்சியிருக்கின்றீர். (28-29) அப்பேர்க்கொத்த வெம்மை நீர் வாலிபனான தாரகன்போல் வீணுப்பினைக்கலாகின்றீர். நம்மாற் கொன்றுவிடப்பட்டவர்களு மின்னும் மற்றோடிப்போனவர்களும் கணக்கிலடங்கார்கள. போர்முனையில் வந்திருக்கின்ற நீரொம்மை யப்பேர்க்கொத்தவராக வறியவில்லை. (30) நல்லது! கட்டிலகப்பட்ட தேவர்களை யிங்குவந்துசேரலான வும்மையும் கனவிலும்விடொ” (31) மென, இவ்வாறு னைக்கலான பேச்சுக்காரனாகிய மகாசுரப்பாதகனைத் திருக்கண்ணுற்றுஸ்ரீ பகவானானவர் பிரகாசம்பொருந்தியபல்வரிசைக்காந்தியால் வீசப்பெற்றவராய்க்கொஞ்சம் புன்னகைப்புற்று(32)ஸ்ரீதேவேச னேரத்திரத்தினால் கடினமானஅவனது மார்பைப் பிளக்கலாயினர். அப்போதிரத்தம் தானாதானாய்ப் பெருக யோடிவரலான துவாரத்தின் வழியாயவனது வயிற்றுக்குள்ளிருந்த சிலபூதங்கள் (33) வெளியில் வந்து மிகவேகமா யோட்டம்பிடித்தார்கள். கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! அப்பாதகனப்போதே தன்கையினுலதனைப் பொத்திக்கொண்டு (34) மற்றவர்களைவயிற்றுக்குள்ளேதேக்கிமகாபயங்கரமானவோர்பெரிய தண்டத்தை யெடுத்துக் கோபத்தினால் பற்றியெரிவோனாகிய பப்பர்வதி மைந்

தன் மீடெறிய, (35) அப்போது தேவேசனுமத் தண்டத்தின்மீது நான் கு சந்திரங்களைப் பிரயோகித்தனர். அவைகளுடனே அத்தண்டத்தைக் கண்டித்துவிட்டு வனது நெற்றிதனில் விழ, (36) அதனாலவன் வலிமை குறைந்து வயிற்றுப் பொந்துதனை விட்டுக் கையை யெடுத்துக்கொண்டு மனமூர்ச்சை கொண்டான். கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களை! (37) அப்போது சகலபூதர்களு மப்பொந்தின் வழியாய் வெளியில் வந்து விட்டார்கள். மேலும்முந்தியசுரர்களாலும் சிங்கமுகனாலும் கொல்லப்பட்ட பூதர்களுள்ளாம் ஸ்ரீ சுப்பிரம்மண்ணியரது திருவாக்கியைப்படி யுடனே நான்குபக்கங்களிலிருந்துமெழுந்து விட்டார்கள். (38-39) தவிரவும் கேளீர்! முனிவர்களை! (39) பிறகு ஸ்ரீ பகவானவர்கிருபை கூர்ந்து வீரபாகு முதலிய தம்பிகளை யிங்கழைப்பிப்பதற்காக பாசத்தை விடுவிக்கும்படியான வேர்ச்சாத்தைப் பிரயோகித்த (40) புடனது சூரியனுடைய உதயகிரிக்குச் சென்று மாயாபாசத்தைக் கண்டித்து அங்கு மூர்ச்சை கொண்டிருந்தவர்களை யெழுப்பிப் (41) புஷ்பகவிமானம்போ லவ்வெல்லோர்களையும் சுமந்துகொண்டு சுக்மாயவர்களை யிங்குகொண்டு சேர்த்துப் பிறகு ஸ்ரீ கந்தனாக்கியைப்படி யம்புராத்நூலியிலடங்கிவிட்டது. ஓ! முனிவர்களை! (42) பிறகுப்போதுவீரபாகு முதலியவீரர்கள் மிகுந்தசந்தோஷத்தோடு ஸகலவபாயங்களையும் தொம்சம் செய்யலுற்ற ஸ்ரீ முருகேசனை வந்தனித்து மிகுந்தபக்தியோடுத் தோத்தரம் செய்தார்கள். (43) அப்போதப்பகவானும் “ஓ! வீரர்களை! அத்தூராத்நுமனோற் பாசத்தினோற் கட்டுண்டுநீங்கள் மிகவும்களைப்படைந்திருக்கிறீர்களல்லவா?” வென்றது முதலான பிரியவசனங்களை யவர்களுக்குக் கூறலாகையி (44) லப்போதவர்க ளுடாத்ததாவது—“ஓ! பிரபுவே! எங்களுக்கு, தேவேசரும், சகலவசுரர்களுக்கும் விநாசகர்த்தரும், அஷ்டடைசுவரிய முடையவருமான தேவரீ டொங்களுள்ளோர்களையும் மிகுந்த கிருபாகடாகூத்தோடு நோக்கிய மாத்திரத்தில் தேவரீ ரருளினால் யாதொரு களைப்புமில்லை. (45½) ஸ்ரீ பகவானுடைய பயங்கரமான குணத்தொனியைக் கேட்டு மூர்ச்சைகொண்டிருந்த வசுரப்பாவிகளெல்லா மப்போது மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து பெருங்கூச்சலிட்டத்தேவேசன்மீது கொரோமான சாங்களைச் சொரிந்துகொண்டே யவனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். (47) பிறகாறுமுதனுமப்பாதகர்களும் தனைகபாணங்கள், தண்டாயுதம், பெரும்கத்தி, பட்டாக்கத்தி, வேல், கண்டனக்கோடாலி, முதலியவைகளை வருஷிக்கலாயினர். (48) “அவைகளோ பயங்கரமான வருவங்களோடு பத்துத்திசைகளையு மொளிப்பித்துக் கொண்டு (48½) வேததருமங்களைப்பிரம்மன்போற் சிருஷ்டிப்பவைகளும், தேவச்சி

ரோஷ்டர்களை ஸ்ரீ நாராயணன்போல்கிலைதிருத்தி யிரகழிப்பவைகளும், அப் பாவினை ஸ்ரீ ருத்திரன்போற் சமுகரிப்பவைகளுமாகி (49½) வாயுவே க மனோவேகங்களையுடையமகாமேகங்கள், சமுத்திரங்கள், வடவாமுகா க்கினி இவைகளைச் சோஷித்துக்கொண்டும், சூரியன் முதலியவர்களினி ருங்கள், பிரம்மாண்டம், மேருகிரி, பூமி முதலியவைகளை வெடிப் பித்துக் கொண்டும் மிகுந்த பெரும்சத்தமுடையவைகளாகி (51) யசுர்களுடைய தலைகள், கைகள், உடல்கள் இவைகளை மிகுதியாயறுத்தும், அதுபோல வே யானை, குதிரை, தேர்கள் முதலியவைகளைக் கண்டம்கண்டமாய்த் து ண்டித்து (52) விவ்வுண்டத்தின் மத்தியெங்கும்வாரியிறைத்துக்கொ ண்டும், இம்மண்ணுலகண்டத்தைப்பிளந்துகொண்டப்பாலுள்ளவகண்ட மானநீர்களிற்சென் (53) றவைகளை மிகுந்தசெந்துட்களாற் சேருக்கியும், பிறகு மற்றுமுள்ள வண்டங்களுக்குச்சென்றுகேளீர்! பிரம்மனோத் தமர்களே! அங்கங்குள்ள தேவர்கள், முனிவர்களையும், இன்னுமுள்ள மற் றவர்களையும் விலக்கி யங்குள்ள பல வசுரர்களையும் கொன்றுவிட்டன. (54½) ஓ! முனிவர்களே! ஓகோ! ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியரது மகிமை யாவ ரால் தானறிய முடியும்? (55) யாதெனிலவரா லம்புவிடப்பட்ட மாத் திரத்திலொன்றுகோடிமடங்காகின்றது. பிறக்ககோடிபாணங்களும் மகா வேகமுடைய வாயிரம் கோடிமடங்குகளாகின்றன. (56) பிறகவைக ளோ கணக்கி லடங்காதவைகளாகிப் பலபல வண்டங்களிலும் சென்று மிக ஜாஜுவலியமானவைகளாகி யங்கங்குள்ள பாவினளான வசுரர்க ளையெல்லாமிவ்வாறாய்க் கொன்று விடலாயின. (57) அப்போது பிரம் மவிஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவரொல்லோர்களும்கெய்நடுக்கம் கொண்ட வர்களாகிப் பயத்தினாலுடனே கண்களையிறுகழுடிக்கைகளை யுச்சிமிது வைத்துக்கொண்டு (58) “ஓ! பகவானே! சுவாமீ! தேவாதிதேவா! கரு ணைக்கடலே! ஓ! அடியார்க்கு நெசனே! மகாபாவினளான வசுரர்களை யெல்லாம் கொன்று எங்கனையிரகழித்தருள்வீர். (59) ஓ! ஸுப்பிரம்ம ணியா! ஓ! தேவதேவோத்தமா! இத்தேவர்களைக் காத்தருள்வீர்! காத் தருள்வீர்.” என்றிவ்விதமா யப்பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்க ள் அஷ்டைசுவரியமுடையவரும், பரமகலியாணகுணமூர்த்தியும், மனம திற்கெட்டாத மகிமைகளுக்காதாரரும், வழவுதலற்ற விபவமுடையவ ருமான ஸ்ரீ குகமூர்த்தியை யப்போது துதிசெய்தார்கள். (60½) பிற்கிவ் விதமா யோர் நொடிநேரத்துக்கெல்லா மவ்யயுத்தரங்கத்திலுள்ள வசு ர்கள் மாண்டுபோகையி- (61) லங்கனேகம் தலையற்ற வுடல்கள் மகாப யங்கரமாய்க் கூத்தாடின. மேலும்போதங்கு, செந்நாய், நரி, கழுகு முதலியவைகளெல்லாம் சேர்ந்து கூடின. (62) பிற்பாடு பெரும்தேக

த்தையுடையவனும், மாயாபாசத்தைவிட்டவனுமான சிங்கமுகனப்போது முர்ச்சைதெளிந்து முன்போலுள்ள தேகத்தைக் கொண்டவனாகிய சுரரொல்லாம் மடியலானதையும், பூதர்கள் சேர்ந்துநிற்பதையும், வீரர்கள் வந்திருப்பதையும் பார்த்து மிகுந்த கோபத்தினால் பற்றியெரிவோனாய் நின்றான். (63)

இருபத்தாறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் ௨௭—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

சிங்கமுகன்வளந்.

பிற்பாடசுரனாயிரம் விற்களை யெடுத்துக்கொண்டு மிகுந்த சிங்கநாதம் செய்தவனாகித் துரிதமாய் ஸ்ரீபகவான்மீது பத்திலக்ஷமம்புகளைப் பிரயோகிக்க, (1) அவைகளை யப்பார்வதீமைந்தனாயிரம்களைகளாக் கண்டித்துக் கேளீர்! தரணிதேவர்களே! மறுபடியும் வெகு கோபத்தோடப்பாதகன்மீதாயிரம் சுரங்களைப் பிரயோகித்தனர். (2) அதன்பிறகு அசுரமன்னன் தேவேசுவரன்மீது பத்திலக்ஷம் பாணங்களைப் பிரயோகிக்கையி லம்முருகேசன் ஜுவலிக்கலுற்ற கோபாக்கினியாற் கலங்கலான திருக்கண்களைக் கொண்டவராகி (3) யவ்வளவே கொண்டபாணங்களாலவைகளை விளையாட்டாகவே சடித்திறர் கண்டித்தனர். பிறகு பாதகன சிங்கமுகனும் வெகு கோபங்கொண்டு ஸ்ரீதேவேசனுடைய மகாபலவானான ஸாரதியின் மார்பினை யாயிரம் பாணங்களாற் பிளக்கலாயினன். (4½) அப்போதச்சாரதிக்கு இரத்தவெள்ளம் பெருகலானதை (5) மகாபலவானாகிய வாறுமுகன் திருக்கண்ணுற்று மிகுந்த கோபத்தோடபுத்திக்ஷணமான நூறம்புகளை யெய்தவ்வுசுரனது தேயையுடைத்து விட்டனர். (6) அதன்மேலசுரன் மகாபரப்பரப்போடனேகமம்புகளை யெடுத்துத் தேவேசன்மீது மிகுந்த கோபத்தோடு கோடைகாலமேகங்கள்போல் வருஷித்தான். (7) அப்போது ஸ்ரீவடிவேலனைவைகளை யெல்லாமேகமம்புகளால் கண்டித்துவிட்டுப் பின்னுமாயிரம் களைகளாலோர் கணத்துக்குள் எவனதாயிரம் விற்களையும் கோபத்தோடொரோதடவையில் முறித்தெறிந்தார். (8½) பிறகசுரன்விற்களையிழந்ததன்மேல் மகாகோபங்

கொண்டோர்பயங்கரமானசூலத்தையெடுத்துத்(9)கோலாஹஸ்சத்தம்செய்தவனாகியத்தேவேசன்மீது பிரயோகித்தான். அப்போது மகாகோரமாயருகினில் வரலான வச்சூலத்தைத் தேவநாதன்கண்ணுற்(10)மதனை யவர் கொரோமான பதினான்கம்புகளால் துரிதமாய்த் துண்டித்துப் பின்னு மப்பாதகன் மீதாயிம் சரங்களைப் பிரயோகித்தனர். (11) அங்ஙவசரத்தியனுமவைகளை யோர்தண்டத்தினுற் மடுத்துவிட்டு மிகுந்த வட்டகாஸம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீகந்தனை நோக்கி யெதிர்த்து வந்தான். (12) அப்போது ஷண்முக னவ்வாறு வரலான வசரமன்னனை நோக்கி யேழு கூரம்புகளால் வனனது முக்கியமான எகதனைத் துண்டித்துவிட்டனர். (13) அப்போது மறுபடி முன்போல் முளைத்துவிடலான வதேகையினாலசரன்மிகவும்பயங்கரமானவத்தண்டத்தை மறுபடியுமெடுத்துக் கோபத்தினுற்பற்றியெரிவோனாகியத்தேவேசன்மீதெறிய,(14) மகாபயங்கரமாய் வரஹற் வத்தண்டத்தை ஸ்ரீதேவநாதன் கண்டு கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! மகாகோபத்தோடகளைந்துரிதமா யாயிரம்சரங்களால் முறித்து விட்டனர். (15) அநன்பிறகசர னத்தேவரகசுகன்மீது மகாகோரமான வோர்பாசத்தைப் பிரயோகிக்கலாகையி லதனை யவராயிரமம்புகளாற் சின்னாபின்னமாக்கிவிட்டனர். (16) பிற்பாடசரன் மிகுந்த வாக்கிரகம் கொண்டவனாகித் தனதிரண்டாயிரம் கைகளாலு மக்குஹ பிராணைக் கட்டுவதற்காக மிகுந்த வட்டஹாஸத்தினால் திசைமுகங்களைச் சத்தத்தால் நிரப்பியவனாகி(17)யம்மகா பலவாணவசரன் மகாவேகத்தோ டோடிவருகையி லவன் கைகளை விரித்துக்கொண்டவ்வாறு வருவதை யவர்கண்ட (18) வுடனிரண்டாயிரம் சரங்களால் வனனதெல்லாக் கைகளையும் கண்டித்து வீழ்த்தினர். அப்போதக்கைகள் மகாபெரிய தான விருகூங்கன்போல் பூமியில் விழலாயின. (19) மறுபடியு மப்பாதகனுக்கக்கைக ளுடனே முளைத்துவிட, அம்மகாசரனக் கைகளால் முறிந்து விழலான கைகளையே யெடுத்துக்கொண்டு (20) அஞ்ஞானத்தினுண்டாகிய மிகுந்த மதத்தைக்கொண்டவனாகிய திகோபத்தினால் மிகவட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு விரைவா யங்ஙவசரமாற்றானருகி லோடி வருகையி (21) லப்போது தேவனுனவர் புருவங்களது நெரித்தலால் வக்கிரமான கண்களையுடைய வப்பாதகனைக் கண்டவுடன் கூர்மையுள்ள வாயிரம் பாணங்களால் வனனது தலைகளைச் சேதித்துப் (22) பின்னும்மகாகோரங்களானவிரண்டாயிரம் கணைகளால் வனனதெல்லாக்கைகளையும் வெட்டியெறிந்தனர். பிறகுடனே மகாகோரங்களான அவனது தலைகளும் கைகளும் முன்போலவே புண்டாகிவிட்டதைத்தூரமதில்நின்ற வெல்லாததேவர்களும் கண்டு (23½) பயத்தினால் மிகுந்த மனவிபா

கூல முற்றவர்களாகி மிகவுமாச்சரியம்கொண்டார்கள். (24) அப்போது பார்வதீ மைந்தனுமில்வசுரர்களால் முந்தி யாலமரத்தடியில் பரமாத் துமாவாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரனைக் குறித்துச் செய்யப்பட்ட வீரயாகத் தைத் திருவுளத்தில் நினைத்து (25) 'அதனால்தான் நிப்பாதகனுக்குக் கை களும் மற்றவுறுப்புகளும் முளைக்கலாகின்றன' வென்று நிதானித்துக் கொண்டிருக்கையி (26) லப்போதவ்வுசுரப் பாதகனுரைத்ததாவது:—
 “ஓ! சிறுவனே! ஸ்ரீ பரமேசுவரனா லெமக்கருளப்பட்ட வரத்தையும், வார்த்திகமும்மாணமுமற்றதனால்கவிகவுத்தமமான நமதுபலம், செளரிய ம் இவைகளையும், வெட்டுண்ட கைமுதலிய வுறுப்புகள் மறுபடி முளைக் கலாகும் தன்மையையும் நீ யறியவில்லை; (27½) கேளாய்! பையலே! சிறைமீதடைக்கப்பட்ட தேவர்களை நாம் விடப்போவதில்லை. ஆனால் மிகவுமினாளுன வந்தனை மட்டில் விட்டுவிடுகின்றோம். (28) ஆசை யாறுனுதிஷ்டத்தின்படி யெங்காகிலு மோடிப்போய்விடு” என, அவ்வாறவனது வசனங்களைக்கேட்டு ஸ்ரீ பகவான் “அடா! துராத் துமாவே! நீ யிங்கு யாதடா பிதற்றுக்கின்றாய்? இனியிவ்வாறு பிதற்றுதல் வேண்டாம்; இதோ! ஓர் நொடிநேரம்பாசடா! உந்தனையூர்தொரு பிரயத்தினமுமின்றி யே கொன்றுவிடுகின்றோம். இதைச் சத்தியமாய்ச்சொன்னோமே யின்றி வேறு விதமில்லை” (30) யென்று கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! ஸ்ரீ கந்தபகவான் கம்பிரமாயுரைத்தனர். அதுகேட்டப்பாதகன் கடுஞ்சினம் கொண்டவனும் சிங்கநாதம் செய்வோனுமாகி (31) மகாபிரயத்தினத்தோடு புறப்பட்டுத் தனதிரண் டாயிரம்கைகளாலுமச் சங்கியையே கொண்ட மலைகளைப் பிடுங்கியத் தேவநாதன் மீதெறிகையி (32) லவைகளை யம்மகாவீர னப்போது தூறுகணைகளால்பொடிப் பொடியாக் கிவிட்டுப் பின்னுமாக்கிரகத்தோ டவனதுமாற்பினிலாயிரமம்புகளைத்தொடுத்தனர். (33) பிறகப்பாதகன்பெருகலுற்ற மிகுந்த வீரத்தவள்ளத் தைக் கொண்டவனாயினும் கொஞ்சம் சிரித்துக்கொண்டு மகாபயங்க ரமாய்ச்சிங்கநாதயிட்டு மிகப்பெரியதான பலமலைகளைப் பிடுங்கினன். கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அப்போது ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியன் கடும்கி னம் கொண்டவராகிக் கேவலம் லீலாமரத்திரமா யாயிரம் கணைகளாலவ ன தெல்லாத்தலைகளையும் கண்டனம் செய்தனர். (35) மறுபடியு மத்து ராத்தாமனுக்கு முன்போ லத்தலைகளெல்லாம் முளைக்கலானவுட னப்போ தவன் மிகுந்த சிங்கநாதம் செய்து கொண்டம்மைகளை யவர்மீதெறியலா கையில் (36) ஸ்ரீ கந்தபிரா னிரண்டாயிர மம்புகளா லம்மகா கிரிகளைத் தூள்தூளாக்கி யவ்வுசுரன தெல்லாக் கைகளையும் மறுபடியும் துண்டி த்து விட்டனர். கேளீர்! முனிவர்களே! (37) அக்கைகள் பின்னு

ம் முனைக்கலாக, இவ்விதமாய் முனைக்கமுனைக்க வப்பாதகனுடைய வுறு
 ப்புகளை யாயிரத்தெட்டுத்தடவை கண்டிக்கலாயினர். (38) இவ்விதமா
 யவ்வசரனுடைய மகாபெரியவைகளான தலைகளும் கைகளு மெல்லா
 த்திசைகளிலும், பாதாளம், பூமி, ஆகாயம், சமுத்திரம் இவைகளிலும், ம
 லைகள் முதலிய வெல்லாவிடங்களிலு மிடையெளியன்றி மிகவடர்த்தி
 யாய் விழலாயின. (39½) அப்போது தேவோத்தமரெல்லா மவைகளறு
 பட்டுவிழலான வோசையினால் பயமடைந்தார்கள். (40) மேலும், தலைக
 ளெல்லாம் வாய்களைப்பிளந்து கொண்டு விழுகையில் பறவைகள், மிருக
 ங்கள் முதலியவை யெல்லாம் மிகுந்த பயத்தினால் குறையென்று பிரமி
 த்து அவ்வாய்களுக்குள் புகுந்துகொண் (41) டதன்பேரில் கேளீர்!
 தரணிதேவர்களே! பிறகவ்வாய்கள் மூடிப்போனபடியா லவைகளிறந்
 து போயின. இவ்வாரும் வெட்டுண்ட வுறுப்புகளெல்லாம் மறுபடி ம
 றுபடி முனைக்கும்போது (42) ஸ்ரீ குஹமுர்த்தியானவ ரோர்தலையையு
 மிருகைகளையும் விட்டு அம்மகாசுரனது மந்தெல்லாத் தலைகளையும் கைகளையு
 ம் துண்டித்தனர். (43) அப்பொழுதும் முன்போ லப்பாவியினுடைய அ
 க்கைகளும், தலைகளும் முனைத்துவிட்டன. இவ்விதமாய் மறுபடி மறுப
 டி யவ்வசுரன துறுப்புகள் சீக்கிரம் சீக்கிரம் முனைக்கலாகையில் ஒ! கோ!
 கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! (44) அப்போது ஸ்ரீ பார்வதி மைந்த
 ன் மூக்குறுனியில்தமது விரலைவைத்துக்கொண்டு 'இப்போது முனையா
 தே' யென்று திருவுளமதில் நினைத்துக்கொண் டதனைக் கோபத்தோடு
 'ஹா'வென் றதட்ட, (45) அப்போதவ்வசுர வேந்தனது தலைகளும்
 கைகளும், ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியரது திருவாக்கினையால் ஆமைக்குள் எதன்
 தலையடங்குவதுபோ லுள்ளடங்கிவிட்டன. (46) பிறகப்பகவானோர்
 தலையையு மிருகைகளையும் மட்டில் மிச்சமாய்க்கொள்ளலானவச்சிங்கமுக
 னை நோக்கி "அடா! மூடா! 'ஓ! நமது தலைகள் வெட்டுண்டபோதிலு
 முடனே யோர் நொடிக்குள் முனைத்துவிடு' (47) மென்றுந்தன லு
 னைக்கப் பட்டதல்லவா? நல்லது! நமதிப்பேர்க் கொத்த வாக்கினையின்
 மகிமையைக் காண்டா" வென்று மந்தஹாஸமுற்ற முகாரவிந்தத்
 தைக் கொண்டவராகித் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். (48) அது கேட்டு
 மகா பாதகனு அவ்வசுரன் மிகக் கோபாவேசம் கொண்டவனாகி, "அ
 டா! பையலே! யாமிப்போ தோர் தலையையெட்டிற் கொண்டோராயினு
 ம் நமது பார்க்கிரமத்தை யிதோ! பாரடா!" (49) வென்று ஸ்ரீ சுப்பிரம்
 மணியரை நோக்கிக் கோபத்தினால் கர்ஜனை செய் துரைத்தோர் மலைதனை
 ப் பிடுங்கி யத்தேவநாதன்மீ தடிக்க, (50) அதனை யவரொரோ சரத்தி

னாற் சடிதியிற் சேதித்து விட்டனர். பிறகசுரன் கோபாவேசம் கொண்
டவனாகி யோர் பயங்கரமான தண்டமதை யெடுத்து (51) “ஓ! பால
கா! உந்தனுக் கெம்மோடு வேலினாலு மம்புகளாலு முயுத்தம் செய்ய
த் திறமை யிருப்பதே யன்றி நம்மோடு வேறாயுதத்தினாற் போராட வு
னக்கு வல்லமையிலையே!” யென்றுரைத் ததனையெறிய, கேளீர்! மு
னிவர்களே! (52) அப்போது பார்வதி மைந்தனு மனேக கோடி சூரி
யர்களுக்கு நிகரான வொளியால் ஜாஜுவலையமானமாய் விளங்கலுற்ற
பயங்கரமான பெருமை பொருந்திய வோர் வஜ்ஜிராயுதத்தைப் (53) பி
ரையோக்கி, அது மிகுந்த சத்தத்தோடு ஸகல ஜகங்கோயும் பயமுறுத்தி
க் கொண்டு புறப்படலாகி மகா வேகமா யவனது தண்டத்தைத் துண்
டித்துவிட்டுப் பிறகவன் மார்பினிலும் விழுந்து பிளந்தோர் கணமாத்திர
த்தி லத்தூராத் துமனுடையவுயிர்களையுமெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுச்
சென்று (55) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! கங்கையாற்றில் ஸ்நா
நம் செய்துவிட்டுப் பிறகு திரும்பி முன்போல் ஸ்ரீ கந்தனுடைய திரு
க்கையை யடைந்து விட்டது. (56) அப்போ தோர் நொடிக்கெல்லா
மத்தூராத் துமன் தரைமீது விழுந்து வாயினால் நான்கு பக்கங்களிலு
ம் மிகுந்த விரத்தத்தைத் தாராதாரையாய்க் கக்கிக்கொண் (57) டங்
கு மிங்கும் புறண்டு துரிதமதிற் பிரணவாயுவை விட்டனன். அப்
போதப்பாதக னிறந்து விட்டதைக் கண்டு தேவோத்தம டொல்லாம்
மி கக் க ளி ப் பு ற்ற வ ராகி (58) ய தி வி சி த் திர ங் க ளா ன
நல்ல பரிமள புஷ்பங்களை வாரி யிறைத்தார்கள். அப்போது பூ
தர்களெல்லாம் மிகுந்த வட்டஹாஸம் செய்தார்கள். (59) பிற்பாடு ஸ்ரீ
பகவானுனவர் வீரர்களையும், பூதர்களையும், மற்றுமுள்ள தேவர்களையும்
சேர்த்துக் கொண்டு மிகுந்த வாத்தியகோஷத்தோடும் பூதர்களின்கோ
லா ஹலத்தோடும் (60) ஹேம கூடபுரம் சேர்ந்து திருமாளிகையின்
வாசற்படிக்குச் சேக்கிரம்வந்து தம திரதத்தினின்றிறங்கி யெல்லா வீரர்க
ளையு மவரவர் விடுதிகளுக்கனுப்பி விட்டுக் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்
களே! தேவர்களுடன் நேர்த்தியான தமதந்தப் புரத்துக்கருளி சி
றந்த சிங்காதனத்தின்மீ துட்கார்ந்தனர். (62) இக்கதையை யெல்லா
க் காலங்களிலும் கேட்போனும், படிப்போனும் வேண்டுவதை யெல்லா
ம் கைக்கொண்டு சத்துருக்கூட்டங்களில் மிகுந்த வெற்றியையு மடை
யலாகின்றான். (63) தசரதன் மைந்தரான ஸ்ரீராம னிவ்வத்தியாய க
தையை ஸ்ரீ அகஸ்திய மாமுனிவர் முகமாய்க் கேட்டுத் தான் மகா பா

வங்களைச் செய்வோர்களான இராவணன் முதலிய வரக்கர்களை வெற்றி
கொண்டார். (64)

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் உஅ—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

ஓ! பிரம்மனோத்தமர்களே! சிற்பாடு கோபுரத்தினுச்சீமீ திரு
ந்தகூரன் சிங்கமுகனிறந்ததைத் தூதர்முகமாய்க் கேட்டவுட னங்
கிருந்து கீழேவிழுந் (1) தங்குமிங்கும் புறண்டு மகா துக்காக்கிராந்த
னாகப் புலம்பியதோ வென்றால்:—“ஐயோ! பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முத
லிய தேவரெல்லா மவரவர் செய்துவந்த ஆழியங்களை விட்டிப்போது
(2) முன்போ லவரவர் தானத்தை யடைவதற்குச் சித்தப்படலாயிற்
றே! அடா! சத்தருக்களை நாசம் செய்யலுற்ற சகோதரா! உந்தனுக்
கிப்பேர்க்கொத்த தசை யெவ்வாறு சம்பவித்ததடா?” (3) வென்றிவ்
வாறெல்லாம் மிகுதியா யவ்வசரேசுவரன் புலம்பித் தவித்தெழுந்துமகா
துக்கமுடையவனாகித் துரிதமாய்ப்பெருமைபொருந்திய சிங்காதனத்தின்
மீ (4) தேறிக்கொண்டு கோபத்தினால் கண்கள் மிகவும் துடிக்கப்பெற்
றவனாகி “ஓ! கோ! நமதாசாகடியிலுள்ள வண்டங்களிலெல்லாம், இற
ந்து போனவிச் சிங்கமுகனிலு மதிக கிர்த்திகொண்ட வசுரர்க ளேராள
மாயிருக் கிருர்கள். (5½) இவர்சனையழைப் பித்துக்கொண்டு நாமேசு
ன் றப்பாலகனொருவனை யுபுத்தத்திற் சயித்துவிட்டுப் (6) பிறகோர்
நொடிக்கெல்லாம் நமது பட்டணம் திரும்பி வருகிறே” மென்று சொல்
லிவிட் டாயிரம் கோடி தூதர்களை யனுப்பலானான். (7) பிறகத் தூதர்
களு மப்படியே யெல்லா வண்டங்களுக்கும் சென் றற்குள்ள மகா பல
வான்களான பலவசுரர்களுக்கும் சூரன் சொன்னதை யறிவித்துப் (8)
பிறகு மகாபலவான்களான ஆவ்வசுரர்களோ டிவ்வண்டத்துக்கு வந்ததே
மெப்படி வென்றால்:— முந்தி யோர் காலத்தில் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக்கு
உலகங்களைப் படைக்க விருப்பமுண்டாகும்போது தேவர்கள், அசுரர்க
ள், மானிடர்களோடு கூடிய விச்சகலபிரபஞ்சங்கள் இவைகளவரது திருவடி
களினின்றே வெளிக்குளம்பலானதுபோலும், (9½) அவரது சடைமுடித்த

டத்தினின்று கங்கையானது பெருகிவந்து போலும் மகாபயங்கரமாகி வர
 லுற்ற (10) அங்கங்குள்ள வசூர்கள் அவ்வண்டங்களின் வாசற்படி
 மார்க்கத்தின் வழியா யவையவைகளை யிடித்து விட்டுக் கொண்டு தங்க
 ளது தேகங்களி னிருள்திரள்களால்கூரியன் முதலியவைகளினொளியை
 மறைத்துக் கொண்டு மூவுலகுகளின் வெளிகளையும் நிரப்பப் பெற்றவ
 ற்களும், மகாகோரர்களுமாகி வெளிப்பட்டி வந்தார்கள். (11½) அப்போ
 தவர்களது வேகத்தினு லக்கினிக்கும், நெருக்கத்தினுல் வாயுவுக்கும், பே
 ரோசையால் ஸகல வுலகங்களுக்கும் மிகுந்த பயமுண்டாயிற்று. (12½)
 அவர்களடிவைப்பினுல் கிளம்பலான புழுதிகளால் ஸகல சமுத்திரங்களு
 ம் வற்றலாயின. (13) அப்போ தவர்கள் காலடி வைத்தலின் மிகுந்த
 வேகத்தினுல் பிரம்மாண்டம் கூட வெடிக்கலாயிற்று. பூமி, ஆகாயம்
 பாதாளம் இவைகளெல்லாம் மிகவும் நெருக்க முளதாயின. (14) மே
 லும் பிரம்மன் முதலிய தேவனெல்லா மெங்காகிலும் நகருவதற்குக் கூ
 டத் தங்களுக்கிடமற்றுப் போனதால் மிகவும் மனவிசாரத்தோடு பய
 மடைந்தார்கள். (15) அப்போது மலைகளெல்லா மாகாயத்திற் பஞ்சாய்
 ப் பறக்கலாயின. பிரம்மாண்டம் முழுது மசுரப்படைகளாலே நிறைக்க
 ப்படலாயின. (16) மற்றண்டங்களி னிருத் திங்கின்னும் வரும்படியுள்ள
 வசூர்களுக்குக் கொஞ்சமேனு மிடமில்லை. பிற்பாடு சூரபத்தும னவ்
 வசூர்கள் வந்துவிட்டதைக் கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷத்தோ (17) டெ
 முத் தந்தப்புரம் சென்று ஸ்நானம் பண்ணி வேண்டியபடி புஜித்துத் திருநீ
 ற்று முப்பட்டைகளையும், உருத்திராக்ஷமாலைகளையும் பூண்டிருப்பதாற் ச
 ரீரம் சிறக்க வலங்கரிக்கப் பெற்றவனாகி (18) நல்ல பரிமளச் சந்த
 னங்களால் சரீரத்திற் பூசியும், சிறந்த மலர்மாலைகளால் வாஷிக்கலுற்ற
 சிரசைக் கொண்டவனும், (19) பல விசித்திரங்களான புதிய வஸ்திரா
 பரணங்களைத் தரித்தும், மேன்மை கொண்ட வத்திரங்களுக்கெல்லா
 மீசுவரனான திவ்விய பாசுபதாஸ்திரத்தையும், (20) பிரம்மாஸ்திரம் முத
 லிய மற்றத்திரங்களையுமெடுத்துக் கொண்டு, உறைபோடப் பட்டவை
 களான ஆபிரம்கோடி இரதங்களால் பின்தொடரப் பெற்றவனாகி (21)
 யசூர்க்கு வேந்தனான சூரபத்துமன் துரிதமாய்ப் புறப்படலாகையி
 லப்போ தசூர்கள் கணநேரத்துக்குள் னோர்சிம்மவாஹந்தையும், (22)
 ஏழாயிரம் குதிரைகள், சிங்கங்கள், பூதகணங்கள், இவைகள்கட்டப்பெற்
 றதும், சிங்கத்துவஜமுடையதும், மிக நேர்த்தியானதும், மனோவேகம்
 வாயுவேகமுடையதும், மிகவும் ஜுவலிக்கலுற்றதுமான மற்றோரிரதத்
 தையும் மங்கு கொண்டவந்தார்கள். (22-23½) அவ்விரத மோடிவருகை
 யில் மலைகளெல்லாம் கரகரவென்று மிகவும் சுற்றலாயின; (24) சூரி

யன் குளிர்ச்சியாயினன்; வடவாக்கினி யணையலுற்றது; இவ்வாறுகிய
தும், பற்பல வாயுதங்களால் நன்கு சுமத்தப்பெற்றதும், எட்டுக் குல ப
ருவதங்களையும் பங்கப்படுத்துவதான பெரிய சக்கிரங்களால் நேர்த்தி
யானதும், வீரபாகத்தினின் மூண்டானதும், பிரம்மப் பிரளயத்திற் கூட
அழிவுபெறாததுமான வந்நேர்த்தியான வீரதத்தின்மீ தச் சூரபத்தும
(26) னுட்கார்ந்துகொண் டனேக வாத்தியகோஷங்களாலும், பெரி
யோர்களால்செய்யப்பட்டவாழ்த்தல்களாலும், முன்னிலையி லிறைக்கப்ப
டலான மிகுந்த மலர்மாரிகளாலும், களிப்புற்ற மனதையுடையவனாக
(27) யவ்வீரதத்தை யோட்டுவதற்காகப் பல சாரதிகளை நியமித்துக்
கொண்டு (தங்கமயமான) மேருகிரியின்நடுவி லோர் மைமலையிருந்தது
பொ லவ்வசுரமன்ன விரதத்தின்மீது வீற்றிருந்து துரிதமாய்ப் புறப்ப
ட்டனன். (28) அப்போது சிலர் காளாஞ்சிகளைக்கைமீது கொண்டவர்க
ளும், சிலர்பாக்குப்பைகளைப்பற்றியவர்களும், சிலர்கெண்டிகளைக்கொண்
டவர்களும், (29) விசரப்படுவதால் பிரகாசமாய் விளங்கானின்றவெண்சா
மரத்தைவகித்தவர்களும்மற்றவர்கள் ஆலவட்டங்கள், பெரியகுடைகள்
இவைகளைப்பற்றியதால் நேர்த்தியான கைகளை யுடையவர்களுமாகித்
தொடர்ந்துசென்றார்கள். (30) அப்போ தனேக மசூர்கள் மிகுந்த வ
ட்டகாசம் செய்தார்கள். இவ்வாறு சம்பிரவங்களோ டசுர னனேக வீ
திகளையும் கோபுரங்களையும் தாண்டிக்கொண் (31) டனேக மசூர்பு
டைகளோ டந்தருக்கு முக்கியமான கோபுரவாசற்படி வரலாகையி ல
ப்போதங்குள்ள வசுரோல்லா மவ் வசுர வேந்தனைக்கண்டு (32) தங்க
ள் தங்கள தாயுதங்களைப் பற்றியவர்களாகித் கிலுகிலென்று மிகுந்த ச
த்தம் செய்தார்கள். பிறகு சூரபத்தும னவர்களோடுகூட வெளியில்
வந்து பெரிய யானைகளின் மதஜலங்களால் (33) நிரப்பப்பட்டிருக்கிற
பட்டணமார்க்கத்தைக் கடந்து யுத்தகளம் சேர்ந்தனன். அப்போது
மகா பாதகர்களும் மகா பவிஷ்டர்களுமான சில வசுரர்கள் சிரோஷ்டமா
ன ஹேமகூடபுரத்தை முற்றுகைபோடலாகையி (34½) லப்போது
பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவொல்லாம் மூர்ச்சைகொண்டார்கள்.
(35) மேலுமெல்லாப் பூதர்களும் வீரர்களும் சேனாதிபர்களோடுகூட
ப் பயமடைந்தார்கள். பிற்பாடு பிரம்மன் முதலிய தேவர்கள் தேவாதி
தேவனுன ஸ்ரீ குஹமூர்த்தியை வந்தனித்து விண்ணப்பமிட்டுக்கொண்ட
தாவது:— (36) “ஓ! ஸ்வாமி! துராத்நுமனாகிய அசுரோசுவானுன சூ
ரபத்துமன் சகல வண்டங்களிலுமுள்ள வெல்லா வசுரர்களையும் படை
சேர்த்துக்கொண் டிப்போது தானே நேரிலுயுத்தத்துக்கு வந்திருக்கின்
றான். (37) அவனது சேனைகளும் தேவரீர் பட்டணத்தை முற்றுகை

போட்டிருக்கிறார்கள். ஓ! தேவேசா! ஆகையா லவ்வசரப்பாவியை யிப்போது சிக்கிரமாய்க் கொண்டுபோடவேண்டும்” (38) என, அவர்கள தவ்வாறு வசனங்களைக் கேட்டு ஸ்வஜீவதயாபரரான ஸ்ரீ வடிவேலன் “ஓ! வாயுவே! சிரோஷ்டமான மனோவேகமுடைய நமதிரதத்தை யிப்போது சிக்கிரம் கொண்டுவாரு” மென்று திருவாக்கருளிச் சிங்காதனத்தினின்று துரிதமா யிறங்கலுற்றனர், (39)

இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் ௨௯—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிற்பாடக்கினிபூவாகிய ஸ்ரீ கந்தபிரான் பரசு, வஜ்ஜிராயுதம், சூலம், பயங்கரமானவேலாயுதம், கத்தி, கேடயம், பெரியதான சக்கிரம், தண்டம், முஸலம், தனுசு, மகாகோரமானபாணங்கள், சிரோஷ்டமான எறிவல்லயங்கள் இவைகளை யெடுத்துக் கொண்டு வெளியில் விஜயமாகி, வாயுவால் கொண்டுவரப்பட்ட நேர்த்தியான விரதத்தி (1-2) லேறிக்கொண்டு ஸகல வசரர்களாலும் புஷ்பவருஷங்களாற் பூஜிக்கப்பட்டவராகி மகா பவிஷ்டர்களும் சிரோஷ்டமான துதிகளால் தோத்திரம் செய்வோர்களும், உன்னதமான விரதங்கள்மீ தேறியவர்களும், மிகுந்த புகழ்பெற்றவர்களுமான இலகூத்தொன்பது வீரர்களுடனும் (3½) மகா பலவான்களும், இரண்டாயிரம்வாகினி ஸங்கியை கொண்டவர்களும், பெரிய வாயுதங்களைக் கொண்டவர்களுமான பூதர்களுடனும் ஸ்வாமியானவர் சிக்கிரமாய்ப் பிரயாணப்பட்டனர். (4½) பிரம்மன் முதலிய வெல்லாத தேவர்களும் மலர்களை வருஷித்தார்கள். (5) பிரளயகால மேகங்களின் சத்தம்போல் மிகுந்த வாத்தியகோஷம் முழங்கலாயிற்று. அப்போது சூரியனுடைய வெயிலை முற்றும் மறைக்கலான திரண்ட குடைகளும் சாமரங்களும் வரிசையாய்ப் பிடிக்கப்பட்டன. (6) மதுரமான வாக்குகளையுடைய கட்டியக்காரர்கள் தேவனுடைய குணதீசயங்களைக் கூறினார்கள். (6½) பிற்பாடு சகல பூதர்களும் கூடிக்கொண்டு ஓ! கோ! கொரே நடத்தை யுடையவர்களும், மகா பவிஷ்டர்களும், அனேகம் தலைகளையும் கைகளையு முடையவர்களும், மகா மாயாவிகளும் பாவிகளுமான வாயிரத்தெட்டண்டங்களிலுமுள்ள வசரர்களு மிதோ வந்

துவிட்டார்களே! (8) இவர்கள் லொவ்வொருவரும் சகல லோகங்களையும் வாரி வாய்தனிற் போட்டுக்கொள்ள வல்லவர்கள். அதேவிதமாய்ச் சகல வண்டங்களையும் நடுங்கவிடக்க வல்லவர்கள். (9) இவர்கள் நெருப்புப்பறக்கலுற்ற பெரிய கண்களை யுடையவர்கள். சமுத்திரத்தையொத்த பெரிய வாய்களைக் கொண்டவர்கள். சந்திர சூரியர்களுடையவும், நகூத்திரங்களுடையவுமான மார்க்கங்களை யெட்டிமுட்டலுற்ற தலைகளையுடைய பலவான்கள்; (10) மேலுயிர் வெல்லோர்களும் பாவியான சிங்கமுகன், கொடியோனான பானுகோபன், தாரகன், அகினிமுகன், மகாசுரனையாளிமுகன், ஸூந்தன், உபசந்தன், மது, கைடவன், பலவானான ஜலந்தரன், மஹிஷாசுரன், (12) இவர்களைப்போல வேயொத்த கொடியோர்களும் மகா பல பராக்கிரமங்களைக் கொண்டவர்களுமாயிருக்கின்றார்கள். பிரம்மன், விஷ்ணு, மகேந்திரன் முதலியவர்களாகும், திக்பாலர்க ளதுமான வாயுதங்களைக் கொண்டவர்கள்! (13) ஓ! கோ! இவ்விதமாக யளவற்ற கோடி சங்கியை கொண்ட பாபிகள் கூடியிருக்கின்றார்களே! ஓரண்டத்திய வசுரர்களே நம்மெல்லோர்களுக்கும் நதற்க்கு நத வடித்திருக்கின்றார்களல்லவோ! (14) ஆகையால் நம்மெல்லோர்களுக்கு முயிர்பிழைக்கும்வகை யெவ்வாறுதான் னுண்டாகும்? (14½) தவிரவும் பிரம்மன் விஷ்ணு முதலிய சகல தேவர்களையும் யாதொரு பிரயாசையுமின்றியே ஜயிப்பதற்கிவ் வெல்லாவண்டத் தசுரர்களிலு மொருவன் போதுமானதே! (15½) அப்படியிருக்கையி லவர்களிலிருவர் சேர்ந்துவிட்டா லவர்கள் முன்னர் யாவர்தான் நிற்கலாவார்? (16) அவர்களைச் சயிப்பதற்கு வீரர்களும் சேனாதிபர்களும் திறமையுள்ளல்லோ! அங்ஙனமாயின் மரங்களாலும் கற்களாலும் சண்டைசெய்வேரான நமக்குத் திறமையேது! (17) மேலு மப்பேர்க்கொத்த வசுரர்களினிச் சதுரங்கபலங்களும் சண்டைக்குத் தலைப்பட்டுவிட்டா லப்போது வீரர்களும் சேனாதிபர்களும் பெருங்காற்றி லகப்பட்ட துரும்புபோ (18) லெல்லோர்களும் சுற்றிச் சுற்றிப் பறக்கலாவார்கள். ஒருக்கால் வீரபாகு சுற்று நின்றுபோதினு மவரும் வலிமை குறைந்தவராகிச் சந்தேகமின்றி யபஜயமடைவார். (19) ஆனால் சகல வசுரர்களையும் வதைக்கலுற்ற ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணிய மொருவர்தான் மிங்கு நிற்கத்தகுதியாவார். நாமெங்காயினு மோடிவிடுவதற்குக்கூட இடைவெளி கிடைக்கவில்லை. (20) ஆகையால் பலமுள்ளமட்டிற் சண்டைசெய்துவிட்டிங்குதானே மரணமடைவோ” மென்றப் பூதர்களெல்லாமொருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு சண்டைக்கித் தொடங்கினு

ர்கள். கேளீர்! முனிவர்களே! (21) வீரர்களும் சேனாதிபர்களு ம
வ்வசுரர்களைப் பார்த்து “ஓ! கோ! இப்போது நம் வலிமையெல்லாம்
போனதுதான் நென்றொருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண் டுயுத்தத்து
க்குத் தொடங்கினார்கள். (22) மேலும்ப்போ திந்தரன் முதலிய தேவ
ர்கள் ஸ்ரீவிஷ்ணுவை நோக்கி யுரைத்ததாவது:— “ஓ! கேசவா! பாவிச
ளான இவ்வெல்லா வசுரர்களையும் கொல்வதற்கே ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியருக்
கனைக நாட்கள் பிடிக்குமல்லவா! (23) ஆகையால் சூரனைக்கொல்வத
ற் கெப்போதுதான் முடியலாகும்: எப்போதுதான் தேவர்களுக்குக் கதி
மோகமுண்டாக (24) நமது துக்கமும் தொலைந்தெப்போதுதான் ப
தம் கிடைக்குமோ! மேலும்நா முயிரோடிருப்பதற்குள் நமக்கிவை யெ
ல்லாம் கிடையாமற் போய்விடுமோ? என்னவோ?” என, இவ்வா றவர்க
ளது வசனம் கேட்டு விஷ்ணு சொல்லுகின்றார்:— “கேளீர்! தேவர்க
ளே; நமக்குக் கர்த்தாவும் நடத்துவோரும்சுகமளிப்பவருமான ஸாக்ஷா
த்ஸ்ரீபரமசிவன் (26) தேவர்களையிரகழிப்பதற்காகத்தாமேஸ்ரீசண்முகனெ
ன்ற பெயரை வகித்துக்கொண் டெழுந்தருளி யிருக்கின்றார். அ
ச்சண்முக மூர்த்தியானவர் ஸீலாவினோதத்தினால் தமது திருமேனியினு
ரோமங்கள்மீது பிராணிகளோடு கூடச் சகல லோகங்களையு மண்டங்க
ளையும் காகழி யருளின ரல்லவோ! (27½) தவிரவும் சகல சத்துருக்களை யு
ம் சமுகரிக்கலுற்ற சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சமுகாரம், அனுக்கிரகம், திரோதா
னமாகிய பஞ்ச கிருத்தியங்களை யருளலுற்ற வப்பரமாத்துமாவும் கிவ்வ
சுரர்களைக் கொல்வதற் பாரம் யாது? (28½) அக்குல மூர்த்தியான
வ ரிவ்வெல்லோர்களை யு மோர் கணநோத்துக்குள் சமுகரித்து விடுவார்.
(29) நீங்கனெல்லோர்களு மவரவாது மகிமையை மறந்தே விட்டீர்கள்.
ஓ! இந்திரா! நீ, மகா பரிசுத்தரான வகிலாண்ட கோடி பிரம்மாண்ட
நாயகராகிய வக்குல பிரான் மீதோர் குழந்தை யென்ற கொள்கையை
யே விசேஷமாய்ப் பாராட்டுகின்றாய். (30½) இவர் தேவர்களதான ஏ
தோ ஓர் தவத்தின்மகிமையா விங்குவரவில்லை: இத்தேவநாத னிப்பேர்க்
கொத்த ஸர்வமங்கள மூர்த்தியான பாலவுருவத்தைக் கொண்டே (31½)
சூரன் முதலியசுரோஷ்டர்களுன வெல்லாவசுரர்களை யுமோர்புன்னகைப்பு
தோபம், சாபம், அல்லது உயுத்தம் இவைகளில் யாதொன்றினாலாவ தோ
ர் நொடிக்குள் கொன்றுவிட வல்லவராவார். (32½) அத்தேவரது மகா
வற்புதமான வலிமையை யாவர்தானறிய லாவார்? (33) அவராயுதங்க
ளைத் தரித்துப் பூதர்களையும் மகா பராக்கிரமசாலிகளான வீரர்களை யு
ம் சேர்த்துக் கொண் டிங்கு யுத்தத்துக்காக வந்திருக்கின்றா ரன்றோ!

(34) இதோ! ஓர் நொடி நேரத்துக்குள் எரிவவசுர டொல்லோர்களையும் கொன்றுவிட்டசுர மன்னனான சூரனையும் சமுகரித்துவிடுவார்: ஓ! கேளீர்! சகலர்களான தேவர்களே! யான் கூறிய இவை யெல்லாம் சத்தியம்! சத்தியம்!” (35) என, இந்திரன் முதலிய வெல்லாத் தேவர்களும் விஷ்ணுவினுடைய இவ்வாறு வசனங்களைக் கேட்டதன்மேற் சந்தேகம் நீங்கி, ஸத்தியஞ் சூரநாதந்த சுவரூபியும், ஸகல சத்துருக்களையும் தொலைப்பிப்போருமான ஸ்ரீ தேவநாதனை ஹிருதய கமலத்தில் தியானித்துக் கொண் (36½) டத்தேவர்கள் விஷ்ணு பிரம்மர்களோடு கூட ஸ்ரீ கந்தபிரானண்டைக்கு வந்து, (37) பிறகெல்லோர்களு மப்பிரபுவைப் பின்தொடர்ந் தவரோடு கூட அவ்வசுரக் கடற்குட் சென்றார்கள். அப்போது வடிவேலனு மிவற்றை யெல்லாம் மந்தஹாஸத்தோடு நோக்கிக் கொண்டே ஸகல தேவர்களுடனும், வீரபாகு முதலிய வீரர்களுடனு முயுத்தரங்கம்சேர்ந்தனர். (38½) கேளீர்! பிரம்மணோத்தமர்களே! மரங்களையும், மலைகளையும், கற்களையும் வாரி வருஷிக்கலுற்ற பூதர்களுக் கப்போ தசுரர்களோடோரிடத்து மிகுந்த கொடிய வயுத்த முண்டாயிற்று. அதேவிதமாய் மற்றோரிடத்து வீரர்களுக்கு மசரப்படைத் தலைவர்களுக்கும் சண்டை நேரிடலாயிற்று. (40) அவற்றி லிவ்வெல்லோர்களு மசுரர்களால் முறியடிக்கப் பட்டார்கள். பிறகு வீரபாகு வுன்னதமான வில்லைச் சீக்கிரமா யெடுத்துக் கொண்டு (41) திரண்ட பாணங்களை வருஷிப்பதின லனேக மசுரர்களை யோர் நொடிதனிற் கொன்று ம் முடிவில் தோல்வி யடைந்தவராகி ஸ்ரீ சண்முகனண்டைக்கு வந்துவிட்டார். (42) பின்பு மகா கொடியவர்களும் பாவிஞ்ஞமான வசுரர்கள் ஸ்ரீ முருகேசனைச் சூழ்ந்து கொண்டு “ஓ! இவன் முற்றும் சிறுவன்: இப்போதிவனுக்குயுத்தத்துக்கென்னதிருக்கப்போகின்ற” (43) தென்று சொல்லிக் கொண்டே யப்பாதகர்கள் தண்டங்கள், சக்கிரங்கள், வஜ்ஜிராயுதங்கள், சூலங்கள், வேல்கள், சிறந்த வத்திரங்கள் முதலியவைகளை யெல்லாம் (44) மிகுந்த சிங்கநாதம் செய்வோர்களாகி யொரேகாலத்தில் மிகுதியாய் வருஷித்தார்கள். அதன்மேல் ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியருமப்பாதகர்களை நோக்கியதிற் கேர்ப்பங் கொண்டு (45) கொரோமான வில்லை வளைத்து ஞானேறிட்டுப் பிரளயகால மேகம்போற் குணத்தொனி செய்தனர். (46) ஓ! பிரம்மணோத்தமர்களே! அசுரர்களின் சதுரங்க பலங்களு மப்போதக்கொரே வோசையைக்கேட்டவுடன் மூர்ச்சைகொண்டு பூமியில் விழுந்து விட்டார்கள். (47) என்றாலு மத்தரும மூர்த்தியானவ ரனேக மத்திரங்களைத் துரிதமாய்ப் பிரயோகித்து இந்திரன் பரு

வதங்களைக் கண்டித்தது போலவ்வுசர்களுது கால்கள், கைகள், தலைகள், மார்புகள், புயங்கள் இவைகளை யெல்லாம் வெட்டி வெட்டிப் பூமியில் வீழ்த்தினர். (48½) தவிரவு மத்தேயேசன் குதிரைகளுடைய வால்கள், கால்கள், கொழுத்த கழுத்துகள் முதலியவைகளையும், அதே விதமாய்ப் பெரியதேர்களின் சக்கிரங்கள், ஆலவட்டங்கள், கம்பங்கள் இவைகளையும், யானைகளுடைய கொம்புகள், துதிக்கைகள், கால்கள், வால்கள், மஸ்தகங்கள் இவைகளையும், (50) அசுரர்களுடைய துவஜங்கள், குடைகள், சாமரங்கள், ஆயுதங்கள், விசித்திரங்களான ஆபரணங்கள், பெரிய கிரீடங்கள் முதலியவைகளையும் கண்டித்துக் கண்டித்துப் பூமியில் பரத்தி விட்டனர். (51½) கேளீர்! தரணி தேவர்களே! தவிரவும் அளவற்ற பராக்கிரமங்களை யுடைய ஸ்ரீ முருகேசனது அவ்வத்திரங்க ளப்போ தங்கு வரலான பலவசுர்களைக் கொன்று கொண்டே சுவர்க்கலோகம், பிரம்மலோகம், விஷ்ணுலோகம், பூலோகம், பாதாளம், அண்டபித்தி, ஆகாயம், சக்கிரவாள கிரி யிவ்விடங்களி லெல்லாம் வியாபிக்கலாயின. (53)

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று..

உயுத்தகாண்டம் ௩0—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

அப்போதுகேளீர்! பிரம்மணோத்தமர்களே! தேவர்கள், முனிவர்கள் தவிர மற்றவ்வனைக மசுர்களுடைய தலைகளு மிராகுவின் சிரசுபோல் வெட்டுண்டு கிளம்பலாகி (1) ஸ்தாவராஜங்கம சுவரூபமாகிய விப்பிரபஞ்சங்கள் முழுமையு மவைகளாலே நிரம்பலாயின. மேலு மசுர்களுடைய வெட்டுண்ட கைகளிலுள்ள ஆயுதங்களெல்லாம் ஸ்ரீகந்தனது சரங்களா விடறப்பட்டவைகளாகி விழுந்தனேக மசுர்களைக் கொன்றன. (2½) இவ்வசுரக் கேடரெல்லா மிவ்வாறனைக விதமாய்க் கொல்லப் படலானார்கள். (3) அப்போது பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முதலிய ஸைகலதேவர்களும், மற்றுமுள்ள வீரர்களும் ஸைனாதிபர்களு மிவற்றைக்கண்டு மிகுந்தஸந்தோஷ மடைந்தார்கள். (4) தவிரவும் முந்திய சுரர்களையங்குவந்துநிற்கும்போதுபார்த்தவத்தேவர்கள், (இமைக்கொட்டற்றவராயினும்) பிறகவர்கள் கொல்லப்பட்டு நான்கு பக்கங்களிலும்

பிணங்களாகி விழுந்து கிடப்பதை மட்டிற் கண்டார் களேயன்றி யவ்வ
 டிவேலனாலோர் கணமாத்திரத்திற்செய்யப்படுகிறசமுதாரத்தைக் காண
 க்கூடவேயில்லை. (5½) அப்போதவ் வீரர்களெல்லாம் தேவர்களோடுகூ
 டமிருந்த நேசத்தோடு ஸ்ரீபகவானைத் தேர்த்திரம்செய்தார்கள். (6) துரா
 த்துமர்களான வசுரரெல்லா மிவ்வி நமாய்மடிந்துவிடலாகிப் பிரம்மாண்ட
 த்திலிடைவெளியுண்டானவுடன், (முந்தியேயிடமில்லாததினால் வரக்கூ
 டாதிருந்த, மற்றண்டங்களிலுள்ள மகாபலிஷ்டர்களான வசுரரெல்லா
 (7) மிவ்வண்டத்துக் குவந்து முன்போலவே நிரம்பலாகி (7½) யவ்வா
 றங்குவந்த அசுரரெல்லாம் ஸகலவசுரர்க்குக் கேந்தனான பாதகனாகிய
 சூரபத்துமனைக் கண்டு மிகுந்தகோலாஹலம் செய்துகொண்டு (8½)
 பூமிதனில் விஸ்தாரமாய்க் குவிந்துகிடக்கின்ற, இறந்தவசுரர்களின் தலை
 யற்ற முண்டங்கள்மீ (9) தடிவைத்துக்கொண்டே யிரத்தப்பிரவா
 கங்களைத் தாண்டலாகி “ஆ ! ஆ ! சூரராஜனுக்கு மாற்றுகைய விச்
 சிபுவனை யாங்கரிப் போர்க்களத்தில் கொன்றுவிடுகின்றோ” (10) மெ
 ன்றுருதி செய்தவர்களாகி யவர்கள் சத்துருநாசகரான ஸ்ரீகந்தபிரானைக்
 கண்டு “ஓ ! கோ ! இவனோ வேர் மிகுந்த குழந்தையா யிருக்கின்ற
 ன். இவனுயுத்தகளத்தின்கண் நெருவனாயிருந்துகொண்டே மற்ற
 வண்டங்களிலிருந்து வரலான வசுரசேனைகளை யெல்லாம் கொன்றிருக்
 கிறான். (11½) இச்சிபுவனுக்கோ ! யானைகளில்லை: குதிரைகளில்லை:
 தேர்முதலியவைகளுமில்லை” (12) யென் றக்குகமுர்த்தியைச் சூழ்ந்
 துகொண்டே யப்போதவர்க ளாச்சரியமடைந்து “ஓ ! கோ ! சூரராஜன்
 வருவதற்கு முந்தியே யிச்சிபுவனை யாம் கொன்றுபோடவேண்டு” மெ
 ன் றம் மகாபலவான்களெல்லாம் வெகுசூரபத்துட னனேகம் கூர்மையு
 ள்ள பாணங்களையும் ஆயுதங்களையும் வருஷித்தார்கள். (13½) அப்போ
 துபூதர்களும், வீரர்களும், ஸேனாதிபர்களும் மிகுந்த மனவியாகுலம்
 கொண்டார்கள். (14) பிறகு மகாபரிசுத்தரான பகவான் வாயுதேவனை
 நோக்கி மந்தஹாஸமுற்ற முதமலரைக் கொண்டவராகிக் கம்பிரமான் திரு
 வாக்கின லுரைத்ததாவது;—(15) “ஓ!வாயுவே!நம்மிரதத்தையோர்கண்
 மாத்திரத்திற்முன்னோட்டம்,பின்னோட்டம், நடுஓட்டம், பச்சுங்களினோ
 ட்டம்ஆகியவெல்லாவிடவோட்டங்களிலும்விரைவா யோட்டல்வேண்டு”
 (16) மென, இவ்வாறு கற்களுலருளப்பட்ட திருவாக்கைக் கேட்டு வாயு
 தேவனப்படியே பாக்கியமென்று மகா வேசமுடைய அவ்விரதத்தை
 த் துரிதமாய்ப் பூமி, ஆகாசம், சமுத்திரங்கள், நதிகள், சக்கிரவாளகிரி
 முதலிய வெல்லாவிடங்களிலும் விடலாகையி(17½) லங்கங்குள்ள ம
 காகோரர்களும், சத்துருக்களால் ஜயிக்கமுடியாதவர்களுமான வசுரர்களை

ஸ்ரீவடிவேன்னேக கோடி சங்கையகொண்ட பாணங்களாற் கொன்று வருகையி(18½) லொர்நொடிநேரத்துக்குள் எவ்வசுரர்களுடைய சதுரங்க சைனியங்களும் மடியலாயின. (19) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அப்போது மடிந்து விழுந்து கிடந்தவசுரர்களால் பூமியானது மிகுந்தபாசத்தினால் சுமத்தப்பட்ட தாகியதைத் தாங்கானின்ற வாதிசேடலும் நடுக்க முற்றபடியால் கிடுகிடென்றூட்டம் கொண்டது. ஆ! இது கஷ்டம்! (20) அப்போதங்கு கிடக்கலான வசுரப் பிணங்களை பெல்லாம் நாய்கள் தின்றன. ஆநாயமார்க்கத்தில், கேடயங்களோடு கூடிய அசுரர்களின் வெட்டுண்ட கைகளெல்லாம் சூரிய சந்திரர்களுடைய பெரிய மண்டலங்களைப் பிடித்திரானின்ற இராகுக்கள்போல் விளங்கலாயின. (21½) மேலு மப்போது தேர்களை யிழுப்பதற்காகப் பூட்டியிருந்த மகா கோரங்களான பூதப்பிரோத பிசாசங்களெல்லா மவ்வசுரர்களின் மாமிசங்களைத் தின்பத் தலைப்பட்டன. (22½) ஓ! தரணிதேவர்களே! ஸ்ரீ பகவானிடமிருந்து வெளிப்படு மத்திரங்க ளெல்லாம் சிலது சூல வருவங்களாகியும், (23) சிலது பெரிய பரசு வருவங்களாகியும், சிலது சக்கிர வருவங்களாகியும், மற்றவைவஜ்ஜிராயுதம், வேல், அக்கினி, வாயு முதலிய வருவங்களாகியும் கிளம்பி (24) அசுரர்களுடைய மாயை, செளரியம், அவர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட தேவதாத்திரங்கள் இவைகளை பெல்லாம் தொலைத்துவிட்டுச் சகல வுலகங்களிலும் வியாபித்தன. (25) அத்தேவேசனுடைய ரதமோ வென்றால் அதிசேக்கிரமா யோட்டலுற்ற வாயுதேவனால் நன்கு செலுத்தப்பட்டதாகிய யங்கங்கவரால் விடப்பட்ட வத்திரங்களின் வேகத்தையு மதிகரித்தேசெல்லலாயிற்று. (26) அப்போது பிரம்ம விஷ்ணு முதலிய தேவரெல்லா மளவற்றபராக்கிரமத்தையுடைய குமரோசனது இரதவேகத்தையும், சரங்கள், வில் இவைகளுடைய வேகத்தையும், ஸாரதியின் திறமையையும் கண்டு “ஓ! கோ! இது ஸ்ரீ குஹன் மகிமைமா? ஸாரதியின் மகிமைமா? அல்லது அஸ்திரம்முதலியவைகளின் வேகம்தானா?” வென்று நினைத்து மிகுந்த வாச்சரிய மடைந்தார்கள். (27-28½) இவ்விதமாய்க் கந்தபிரா னோர் கணநேரத்துக்குள் எவ்வசுரர்களை பெல்லாம் கொன்று போட்டனர். (29) பூமிதனி லெல்லா விடங்களிலும் பிணக்காடாயின. கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! இரத்தங்கள் பூமியெல்லாம் நிரம்பலாகிப் பாதாளத்திலும் (30) மிகுதியா யோடலுற்றன. கேளீர் பிராம்மணோத்தமர்களே! இவ்விதமாய்ப்பாதகர்களான அவ் வெல்லாவசுரர்களும் மடிந்தெல்லா விடங்களிலு மனேக கோடி பிணங்கள் மகா பயங்கரமாய்க் கூத்தாடித் கொண்டிருக்கும் போது (31½) மறுபடியு மின்னு

முள்ள வசுரர்கள் மற்றண்டங்களிலிருந்து மகா கோரர்களும், சகல வாயுதங்களையும் பற்றியவர்களுமாய் முன்போலிவ் வண்டத்துக்கு வந்து நிரம்பலானார்கள். (32½) பிறகு சகலாகர சமுதாரான குமார மூர்த்தியானவர் அவ்வெல்லோர்களை யுமோர் நொடிக்குட் கொன்று (33) பின்னு மிவ்வாறே யடிக்கடி வரலானவர்களை யுமவ்விதமே நொறுக்கிவிட்டு, மிகுந்த கோபத்தோ டண்டத்தின் வாசற்படியையும் பாணங்களா லடைத்துவிட்டனர். (34) கேளீர்! தரணிதேவோத்தமர்களே! அப்போது மார்க்கமற்றுப் போனதால் மற்றவசுரர்கள் வரக்கூடவில்லை (34½) ஓ! கோ! கோ! முனிவர்களே! அப்போது யிரிமுந்த வசுரர்களால் பிரம்மாண்டச் சுவரை முட்டியதாகிப் பிணங்கள் மயமானவோர் பெரிய மலை யுண்டாகி விட்டது. (35½) மேலு மவ்வசுரர்களி. னிரத்தங்களாலோர் கடலு முண்டாயிற்று. அதன்மேல் ஸ்ரீ கந்தபிரான் புன்னகைப் புற்ற வராகி யம்மலைதனைக் கோபத்தோடு தம் பனிரண்டு திருக்கண்களாலு ம் பார்த்துப் (37) பிரகாசிக்கலுற்ற பொறித்திரர்களா லதனையோர் கணத்திற்குள் சாம்பலாக்கி விட்டனர். பிறகெங்கும் முன்போல் வெட்ட வெளியாகி விட்டது. (38) அப்போது நான்கு பக்கங்களிலும் துளித் துளி சாம்பல்கள் மட்டில் பறக்கலுற்றன. பிறகு விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியருடைய மகிமையைப் பார்த்து மிகுந்த வானந்தம் கொண்டவர்களாகி மகா பரிசுத்தமான துதியைக் கூறினார்கள். (39½) மேலுமவ் வெல்லோர்களும் “ஓ! கோ! இச்சகதிசன் மகாபாதர்களான இவ்வசுரர்களை யெல்லாம் கொன்று இரத்தமாகிய கடலில் மிதக்கலுற்ற பிணமேடாயுள்ள வோர் பெரிய மலையையும் கோபத்தோடு கண்ணெருப்பு மாத்திரத்தினாலோர் நொடிக்குள் சாம்பலாக்கிவிட்டனரல்லவோ! (41) அப்பேர்க்கொத்த மகானுபாவனுக் கிச் சூரபத்துமனைக் கொல்வதி லென்ன பாரம்?” என்று மகா சந்தோஷத்தோ டொரு வரோடொருவர் சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ரீ வடிவேலனை வந்தனித்தார்கள். (42) பிற்பாடு சூரபத்துமனும் தேவனை நோக்கி மிகுந்த கோபாக்கினியால் ஜுவலிக்கலுற்றவனாகி யத்தேவநாதனைக் கொடிய வார்த்தைகளா லதட்டிக்கொண்டே யெதிர்த்துவருகையில் (43) ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியரு மப்பாதகனையெதிர்த்துக்கொள்ள, அவரை நோக்கியசுரவேந்தனவர்கூ ள்வசனமுரைத்ததாவது— (44) “ஓ! கேளாய்! பாலகா! ஸ்ரீபரமேசுவரனுடைய வாத்தினு லெமக்கு மாணியில்லையென்பது நிச்சயமே! மேலும் நம்மோடெதிர்த்துச் சண்டைசெய்தவரெல்லாம் தோல்வியே அடைந்திருக்கின்றார்களல்லவா! (45) இங்கு நம்மிடத்தில் தொண்டேழியம்

செய்துகொண்டிருந்ததேவர்கள் வார்த்தையைக்கேட்டுக் கொஞ்சமேனு
மாலோசனையற்றவனாக யிங்குயுத்தரங் கத்துக்குவந்து(46) தேவர் ப
க்கத்தி லிருந்துகொண்டு நமதுசைனியங்களையும் கொன்றிருக்கிறாய்
லவா? ஆகையா லப்பேர்க்கொத்த வுந்தனையெங் கோடினபோதிலும்
நாம்விடுவோமில்லை” (47) யென, ஸ்ரீதேவேசனான குமாரமூர்த்தி யி
வ்வாறவனது வசனத்தைக்கேட்டு “அடா !கேடுகெட்டவசுரா ! மகாபா
வியாகிய வுந்தனோடு யாம் பேசத்தக்கதில்லை ! ஆகிலும் நமதஸ்திரங்க
ளுந்தன் தேகத்தைப் பிளந்துஉனக்குப்பதிலுணைக்கட்டும். (48½) அ
டா ! அசுரப்பாதகா ! கிரியாய்சை மூலமாய்நம தற்புதமான வலிமையை
ப் பார்த்துக்கொள்” (49) னென, அதுகேட் டப்பாதகன் மிகுந்த
கோபத்தோடு மிகவுன்னதமான தனுசைவளைத்துளுணேறிட்டுச் சிரோ
ஷ்டமான பாணங்களை வலிமைகொண்ட வத் தேவசேனைகள்மீது வ
ருஷிக்கலாகையி (50½) லப்போது பூதர்களும் வீரர்களும் சேனாதிப
ர்களோடு கூடியவர்களாகி (51) யொரோகாலத்தி லவ்வசுவேந்தன்மீ
தனேகம் கொடிய சாங்களைப்பிரயோகிக்க, சூரன் விட்டபாணங்க ள
வைகளைத் துண்டித்துவிட் டச் சைனியங்கள்மீது விழலாயின. (52)

முப்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் ஈக—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

கேளீர்! தரணிதேவர்களை! அதனாற் சிலரோடினார்கள்; சிலர்
தலையறுபட்டும்,மார்பு பிளக்கப்பட்டு மிறந்தார்கள்;சிலர் மூர்ச்சை யடை
ந்தார்கள். (1) ஆனால் வீரபாகு முதலிய சிலர் கூர்மையுள்ள சில வம்
புகளை வருஷித்தபோதிலு மவை யவனது மார்பினில் விழுந்து மழுங்க
லாயின. (2) பிறகு மகா பலவானான சூரனும் வெகு கோபத்தோ ட
னேநம் பாணங்களைப் பிரயோகித்துப் பின்று மவர்களா லெய்யப்பட்ட
பயங்கரமான பாணங்களைக்கண்டித்து (3) மேலுமவர்களதத்திரங்களை
யும் பெரிய விற்களையும் சேதித்து அவர்களது கை, மார்பு, தலை இவைக
ளில் தூற்றுக்கணக்கான பாணங்களால் நிரப்பிவிட்டுக் (4) கேளீர்! மு
னிவர்களே! அம்மகாசுர னடிச்சடி மகா கோரமா யட்டகாசம் பண்ணிக்

கொண்டே யிரதத்தைக் கறகறவென்று சுழற்றவிட்டுக்கொண்டதட்ட
லுற்றான். (5) அப்போது வீரர்க ளிரத்தங்கள் தாராதாரையாய்ப்பெ
ருகலுற்ற மேனியுடையவர்களும்,மெய்நடுக்கம் கொண்டவர்களும், போ
ர்முகத்தில் வஸ்திரங்களை நழுவிட்டவர்களுமாகி யோட்டம்பிடித்தார்க
ள். (6) கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அப்போது மகா வீரரான வீர
பாகு மகா கோபம்கொண்டு அவன திரதத்தண்டை யோடிவந்து தமது
கைக்கத்தியா லவனது கோரமான விஸ்லை வெட்டியெறிந்தனர். (7) அ
ப்போதருகினில் வந்த அவ்வீரபாகுவை யசுரன் கையினு லறையும்போ
து அத்தேவநாதனு மவன் புயத்தினு லடியுண்டு மூர்ச்சையடைந்தார்.
(8) அப்போதசுரன் 'ஓ! இப்போ திங்கு தூதனைக்கொல்வது சூரர்க
ளுக்குத் தகுதியல்ல' வென்று கருதி கையினுல் வீரனைக் கால்களிற் பி
டித்துத்தூக்கி ஆகாயத்தி லெறிய, (9) அப்போது தருமமூர்த்தியும்
மகாபலபராக்கிரமமுடைய வருமான அவ்வீரன் நடுவான ஞ்சென்று ஓர்
நொடிநேரத்துக்குள் மூர்ச்சை தெளிந்தவராகி ஸ்ரீபகவானருகில் வந்து
சேர்ந்தனர்.(10) பிற்பா டசுரன் கடுஞ்சினம் கொண்டு கிரௌஞ்சமலை
க்கு நிகரும்,சத்துருக்களுக்குப் பயங்கரமுமான மற்றோர் விஸ்ஸையெடுத்த
(11) தவ்வில்லின் துனியில் ஞாணைமாட்டிப் பயங்கரமான வஞ்ஞாணை
மீட்டலாகையி லப்போது மகா பயத்தை யளிக்கலுற்ற மிகுந்த வோ
சையுண்டாயிற்று. (12) பிறகு தருமஸ்வரூபியான தேவநாதனாகிய ஸ்ரீ
சுப்பிரம்மணிய ஸ்வாமியானவர் விஷ்ணு பிரம்மர்கள் முதலியவர்களும்
சமுதாரம் செய்யப்படலான மகாப் பிரளயகாலத்தில் அண்டச்சுவர் வ
ரையில் வளர்ந்து விளங்கலுற்ற ளன்று மழிவற்ற கைலேகிரியினு மதிக
ச் சிரேஷ்டமு முயரமுமான விற்களுக்கெல்லாம் மிக மேன்மை பொரு
ந்திய தனுசைக் கைதனிற் பற்றி (13.14) யதனை யாறுனித குணங்க
ளும் நிறையப் பெற்றவரான வக்கந்தபிரான் நானோடு சேர்த்து உலகி
லுள்ள வனைக்கோடி ஜீவராசிகளும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு வஜ்ஜிரா
யுதமா யுருவம் (15) கொண் டாகாயத்தி விடி முழக்கக்கூடிய பேபோ
சைபோல் மகா கோரமும் மகா பயங்கரமுமான குணத்தொன்றியைச்
செய்தருளினர். (16) பிறகு சூரன் வெகு கோபத்தோடு வாயுஷிலும
திக வேகமுடையதும், அக்கினிபோல் மிகவும் தவிக்க வடிப்பதும்,இயம
ன்போல் சமுகரிப்பதும், மேரு முதலிய மலைகளைப்பிளக்கலுற்றதும், பி
ரம்மாண்டத்தைப் பேதிப்பதும், விஷத்தைக் கக்குகையில் கறுப்புமமி
ன்னல் மின்னுகையிற் சிவப்புமாயுள்ளதும், சகல ஜகங்களிலும், வியாதி

க்கலுற்ற துமானசிறந்தபாணங்களை நூறுகோடி, ஆயிரங்கோடி, பதினாயிர
ம்கோடி, இலக்ஷம்கோடிச் சணக்குகளாய்ப் பிரயோகித்தனன். (17-19)
இவ்விதமாய்த் தூரத்துமானாகிய அவ்வசுவேந்தன் பிரயோகிக்கலாகையி
ல் தேவவொல்லாம் மிகவும் பயங்கொண்டவர்களாகிச் சீக்கிரமாய்விஷ்ணு
விடம் வந்து (20) “ஓ! மாதவா! நமக் கிப்பாணவருஷங்களினின்று தப்
பிக் கொள்வதற்காக விருப்பிட மெங்கிருக்கின்ற” தென்றுமிகுந்தவி
யாகுல சித்தத்தோ லோக்க, (21) அப்போது ஸ்ரீ ஹரியானவ ரத் தேவர்
க்களேநோக்கி யுத்தர முரைப்பதற்குள் ஓ! கோ! ஸ்ரீ முருகேசனத்திரங்க
ளவனது பாணங்களை யெல்லாம் கண்டித்துவிட்டன. (22) அதுகண்டத்
தேவவொல்லாம்மிகவும் களிப்படைந்தார்கள். அப்போ தவ்வசுரக்கேடன்
மறுபடியும் வடிவேலன்மீ தத்திரங்களை வருஷிக்க, ஸ்ரீ தருமமூர்த்தியா
னவர் மறுபடி யவன் விட்ட பாணங்களையும் சடிதியாய்க் கண்டித்துத் தூ
ள் தூளாக்கி விட்டுப் பின்னு மவ்வசுரன்மீ தெழுநூறு சரங்களைப்பிர
யோகிக்க, (24) அவைகளை யசுரன் பழுதாக்கவிட் டவர்தீரண்டா
யிர மம்புகளைத் தொடுத்தான். பிறகு ஸ்ரீ தேவநாத னதே சங்கியை
கொண்ட பாணங்களா லவைகளைக் கண்டித்துப் (25) பின்னும் கோப
த்தோ டிரண்டாயிர மம்புகளை யவன்பேரி லெய்தனர். பிறகசுரனு ம
வைகளை யிரண்டாயிரம் மகாபாணங்களாலே கண்டித்துப் (26) பிறகு
மிகுந்த வட்டஹாஸங்களா லாதிசேடன், பூமி முதலியவைகளை நடுக்கச்
செய்து கொண் டளவற்ற சங்கியை கொண்ட பாணங்களை வருஷிக்க,
(27) அவைகளை யெல்லா முடனே ஸ்ரீசண்முகன் பொடிப் பொடியா
க்கிவிட்டனர். இவ்விதமாய்வ்விருவருமொருவர்விட்டபாணங்களை யொரு
வர்கண்டித்துக் கொண்டு சண்டை செய்கையி (28) லம்போ டம் பிடித்
துக் கொள்வதி னின்று நெருப்புக் கிளம்பலாகி ஓ! கோ! கேளீர்! பி
ராம்மனோத்தமர்களே! ஆகாய கெங்கையையும் சமுத்திரங்களையும் வற்
றச் செய்யலாயிற்று. (29) அப்போது வீரலக்ஷுமியானவள் அவ்
விருவர்களுடைய பராக்கிரமத்தையும் பார்த் தாச்சரியப்பட்டு ‘இவ்விரு
வர்களில் யாவரைத்தான்யாம்பெறலாகு’மென்றவர்களாகினில்காத்திருந்
தனர். (30) அவ்விருவர்களுடைய திருமேனிகளும், பாணங்களா ல
டர்ந்து மிகுதியாய்த் தைக்கப் பட்டிருந்தபடியால் கொஞ்சமேனும் தெ
ரியவில்லை. பிற்பாடு ரூரபத்துமன் ஸ்ரீ பகவானுடைய தேர்மீது விளங்
கலானமிகப்பெரிதாகியதுவஜத்தைக் (31) கண்டித்தட்டஹாஸம்பண்ணி
மிகுந்தசத்தத்தோடுசங்கத்துவானம்செய்துவிட்டுப்பின்னுமத்தூரத்து

மன் ஸ்ரீ கந்தன்மீ தேராளமான பாணங்களை வருஷிக்க, (32) அவைகளை யெல்லாம் ஸ்ரீ சர்வேசுவரன் சிரேஷ்டமான பாணங்களாற் பழுதாக்கி விட்டுக் கேளீர் பிராம்மணோத்தமர்களே! பின்னு மத்தேவேசனேழம்புக ளா லவ்வுசரன் தேரின் துவஜத்தைத் துண்டித்துக் கடவில் வீழ்த்தினர். (33½) பிறகு பூதர்களின் மத்தியிலிருந்து பானுகம்பனென்ற வோர் மகா பலவான் தன தாயிரம் வாய்களிலு மாயிரம் சங்கங்களை வைத்துக் கொண்டு ஸகல வோசைகளையு மவமதிக்கலுற்ற மிகுந்த பெருஞ் சத்தத்தைச் செய்தான். (35) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அப்போதச்சத்தமானது அண்டச்சுவரில் முட்டி டெதிரொலி கொண் டனையு கம்வனாயிற் கேட்கப் படலாயிற்று. (36) தவிர்வு மப்போது ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் தமது சிரேஷ்டமான பாஞ்ச ஜன்னியமென்ற சங்கத்தைத் துவானம் செய்தனர். பிற கக்கினிதேவன், தேவர்களால் தூண்டிவிடப் பட்டதன்பேரில் கோழி யுருவ மெடுத்து (37) ஸ்ரீ குஹமூர்த்தியினுடைய இரத்தத்தின்பேரில் கோழிக்கொடியுருவத்தோ டிருந்து கொண்டு மகா பிரளய காலத்திய மேகம்போல் மிகுதியாய்க் கர்ஜனம் செய்தான். (38) அப்போ திவ்வெல்லாவற்றையும்விஷ்ணு பிரம்மர்கள் முதலிய தேவரொல்லாம் கண்டு மிகுந்த மனக்களிப் புற்றவர்களாகி மகா கோலா ஹல சத்தம் செய்தார்கள். (39) அப்போது பாவப் பிண்டமாகிய சூரபத்தினம் நம்மிகுந்த கூச்சலைக் கேட்டு “ஆ! ஆ! மிகுந்த பயத்தோடு தினம் தோறும் நமக்குக் தொண்டுழியம் செய்து வந்த விஷ்ணு முதலிய வித்தேவர்களுக்கு (40) நம் முன்னிருந்து கொண் டட்டஹாஸம் செய்வதனா லென்ன வலிமை? ஆகையால்முந்தி யிவர்களை ஹதம் பண்ணிப் பிற கச்சிறுவனையும் ஜயித்து விடுகின்றோ” (41) மென்றுருதி செய்து கொண் டவனி ரதத்தோடு கூடவே ஆகாயத்திற் சென்று மகா கோபத்தோடு தேவர்கள்மீ தனெகம் சத்திரங்களை வருஷிக்க, (42) ஸர்வப் பிரபஞ்ச ஸ்வரூபரும், பரம பாவன மூர்த்தியுமான ஸ்ரீ குஹபிரா னிங்கு பூமியிலிருந்துகொண்டே சிரேஷ்டமான சிலபாணங்களா லவைகளையெல்லாம் பழுதாக்கி விட்டனர். (43) பிறகு கந்தபிரான்தாமுமிரத்ததைச்செல்வித் தாகாய மடைந்து அத்தேவர்களை நோக்கிப் ‘பயப்படாதீர்க’ளென்று திடப்படுத்தியவர்களைத் தூரமாயோரிடத்திலிருக்கும்படி திட்டமிட்டருள, (44) அவர்களும் மிதமற்ற சந்தோஷம் கொண்டு ஸ்ரீ கந்த னாக்கினையின்படி யவ்விடத்திலே யிருந்தனர். பிற்பாடு மகாசுரனாகிய சூரன் தன் முன்னிலிருந்து விளங்கியவப்பகவானைப் பார்த்து (45) “ஓ! கோ! தேவ ரொல்லோர்களும் நம தம்புகளை வஞ்சகம் செய் தோடி விட்டார்கள: இம்முடப் பையலோ தானாகவே நம் முன்னர் வந்து நிற்கின்றான்

(46) ஆகையால் நமக்கிப்போ துயுத்தரங்கத்தில் வலிமை சரியாய் வாய்த்திருக்கின்ற” தென் நிவ்வாறாய் நினைத்துக் கொண்டு மிகுதியான கணைகளைச் சொரிந்தான். (47) அப்போது தேவநாதனும் பதி லத்திரங்கனாற்சிக்கிரமாயவன் விட்ட கணைகளைக் கண்டித்து விட்டனர். கேளீர்! தரணி தேவர்களே! அவ்வாறு துயுத்தம் செய்த அவ் விருவருடைய விரதங்களும் சுழற் காற்றுப்போலும், சக்கிரம்போலும், இராசி சக்கிரம்போலும் அல்லது குயவன் சக்கிரமெவ்வாறு சுற்றுமோ அதுபோலும் சுற்றலுற்றன. (48-49) பிறகோர் நொடி நொடிக்கெல்லா மவ்விரதங்கள் பாதாளம், பூமி, திசைகள், கடல்கள் இவைகளிலும், மேகம்போல் மலைகளிலும், பிரம்மா விஷ்ணு லோகங்களிலெல்லாப் பக்கங்களிலும், (50) சக்கிரவாளகிரி, மகா ஸமுத்திரம், இருளுலகு இவ்விடங்களிலும், பிறகோர் கணத்துக்குள் அண்டகடாகத்தின் கீழ்ப்புறம் மேற்புறம் (51) யிவ் வெல்லாவிடங்களிலும் சென்று சென்று அவைகளை வீசலுற்ற தங்கள் காந்தியா லொளிக்கச் செய்து கொண்டு கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! இவ்வாறு யவ்விருவர்களுடைய விரதங்களும் சுற்றிச்சுற்றி வருகையில் (52) ஸகலஜனங்களும் பயமடைந்தார்கள். பூமிநடுக்கம் கொண்டது; ஏழுசமுத்திரங்களும் கொந்தளித்தன; மலைகளெல்லாம் தூள் தூளாயின; பிரம்மாண்டமும் வெடிக்கலுற்றது. (53) நகைத்திரங்களும், மேகங்களு மிவ்வாறாய் நடுநடுங்கி யெங்கும் விழலாயின. அப்போது சூரபத்துமன் பாணங்களை நெருப்பு மாரிபோல் மிகுதியாய்ப் பொழிந்தான். (54) மேலு மம்மகா பாதகன் நடுவில் நடுவில் கண்டனகோடா விகள், குலிசங்கள், மிகுதியான வஜ்ஜிராயுதங்கள், சூலங்கள் இரும்புலக்கைகள், (55) கல்லுளிகள், வேலாயுதங்கள், ஈட்டிகள், பிண்டிபாலங்கள், எறிவல்லயங்கள், கலப்பை முதலிய வின்னும் மற்ற வாயுதங்கள் இவைகளையும் கணக்கில்லாதபடி வருஷிக்கலாயினன். (56) அப்போது ஸகலப் பிரபஞ்ச ஸ்வரூபியான பிராவானவ ரவைகளையெல்லாம் வாயவியாஸ்திரங்களாற் கண்டித்துவிட்டுப் பின்னும் பதினான்கம்புகளா லவனது தேர்க் குதிரைகளைக் கொன்று போட்டனர். (57)

முப்பத்தோராவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகரிண்டம் ௩௨—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிற்பாடு குரன் தேர்க் குறிவைகளை யிழந்ததன்மேல் பூமியில் நின்று கொண்டு வில்லைப் பற்றியவனாகக் கோபத்தோடு ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியன்மீ தளவற்ற கணைகளைப்பிரயோகிக்க, (1) அத்தேவநாதனு மவைகளைக் கண்டித்துவிட் டவன்மீ தனேக பாணங்களைச் சந்தானித்தனர். பிறகப் பார்வதிமைந்தன் தன் பாணங்களை யவன் சில கணைகளாற் கண்டித்து விட்டது கண்டு பின்னு மவன் புயங்கன்மீ தாயிர மம்புகளைத் தொடுக்க, (2½) அவைகள் மலைமீது விழுந்த மழைத் தாரைகள் போல் கற்பாறையிற் று மதிகக் கெட்டியான அவன திருபுயங்களிலும் விழுந்து நிஷ்பலமாயின. (3½) பிற்பாடு கேடு கெட்ட வசுரனான வச்சுரன் கோபத்தோடு ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியன் புயங்கன்மீது தீக்ஷணமான விரண்டாயிர மம்புகளைத் தொடுத்துப் பிறகத் துராத் துமன் மிகுந்த கோலாஹல சத்தம் செய்தான். (5) அப்போ தவைக ளவரது புயங்கன்மீது விழுந்தவுடன் சாம்பலாகி விட்டன. அது கண்டசுரப் பாதகனு ம் மிகுந்த கோபத்தோடு பற்றி யெரிவோனாகிப் (6) பூதர்களமீதும், படைத்தலைவர்களமீதும், வீரர்களமீதுமளவற்ற சரங்களைச் சந்தானிக்க, சருவப்பிரபஞ்ச ஸ்வரூபியும், அளவற்றபராக்கிரமத்தைக்கொண்டவருமான வச் சகதிச னாயிரம் கூரம்புகளா லவைகளைச் சேதித் தவனது சிறந்த வில்லையும் கண்டித்து விட்டனர். (7½) அப்போ தசுர னுடனே வேறு வில்லை யெடுத்து (8) மகா வேகத்தோ டாகாயம் சென் றங்கிருந்து கொண்டு அனேக சரங்களைச் சொரிந்தான். கேளீர்! பிரம்மணோத்தமர்களே! பிறகு தேவேசனு மங்கு சென் றவனோ யுத்தம் செய்கையில் (9) மகா பாவியும் மகா துஷ்டனுமான அவ்வசுர னங்கு யுத்தம் செய்வோன் போலிருந்து பிறகோர் நொடிக்கெல்லா மவரை மாயையால் வஞ்சகம் செய்துவிட்டுத் திரும்பவும் பூதலம் வந்துவிட்டான். (10) பின்பு ஸ்ரீ தேவஸேனானியானவ றங்கும் வந்தவனோடு யுத்தம் செய்தனர். பிற்பாடு மவ்வசுரப் பாதகன் பாதாளம், கடல்கள், (11) சக்கிரவாளகிரி, மேருகிரி, மகா சமுத்திரம், திக் பரல்களுடைய லோகங்கள், பிரம்ம லோகம், விஷ்ணு லோகம், (12) இவ்விடங்களுக்கெல்லாம் மகா துராத் துமனாகி மாயையா லங்கங்கோடிச் செல்லலாகையி லத்தேவேசனுமங்கங்கெல்லா முடனுடனே சென்று சென் றவனோடு யுத்தம் செய்தனர். (13) பின் பசுரன் அண்டபித்திக்குச் சென் றங்கிருந் தனேகம் சரங்களை வருஷிக்கையில் ஸ்ரீ தேவேச னங்கும் சென் றோர் நொடிநேரத்துக் ள் ளனேக மம்புகளா லவனது சிரேஷ்டமான வீரத்ததை யுடைத்துப்

பூதலத்தில் வீழ்த்தினர். (14½) அதன்மே லவ்வசுர னிர்திர லோக ர தத்தை மன தினில் நினைக்க, (15) அது வேகமாய் வந்தவுட னவ னச ன்பேரி லுட்கார்ந்து கணைகளா லுயுத்தம் பண்ணினான். பிறகசுர னவ் வண்டத்தின் வாசற்படியைப் பார்க்குமளவி லது ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியர து சரங்களா (16) லடைபட்டுப்போனதையறிந்து அவைகளைத் தன் பாணங்களாற் கண்டித்துவிட்டான். அச்சஸ்திரங்கள் பேதுக்கப்பட்ட வுட னவ்வாசற்படி முன்போலாகிவிட்டதி (17) லங்கு வந்திருந்த மி குந்த வசுரப்படைகளை யெல்லா மத்துராத் துமன் கூப்பிடலானதைய வைகள் கண்டிட்டகாசம் பண்ணிக்கொண்டு (18) கைதட்டி யொரு வோடொருவ ரெம்பியெம்பிக் குதித்துக்கொண்டு வேகமாய் வரலா ன வச்சுதரங்க பலங்களையு மப்போது விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் கண் டு (19) “ஓ! கோ! இதென்ன? மகா கோரங்களான ஹாலாஹல் விஷ ங்களா? அல்லது அனேக வஜ்ஜிராயுதங்களா? பிரளய காலாக்கினியின் புகைத்திரளா? அல்லது அண்டத்துக்கு வெளியிலிருந்து மிகுந்த ஜலப் பிரவாகந்தான் வெகு வேகமா யிங் கோடிவருகின்றதா?” வென்று மிக வாச்சரியம் கொண்டவர்களாகி (20½) யாலோசித்து மிகுந்த பயங் கொண்டவர்களாகித் துரிதமா யோட்டம் பிடித்தார்கள். (21) அப் போதவ் வசுரப்பாவிசுரளெல்லாம் ஸ்ரீ வடிவேலனைச் சூழ்ந்துகொண்டு ம கா பயங்கரங்களா யனேகம் கொடிய பாணங்களையும் பற்பல சஸ்திரங்க ளையும் வருஷித்தார்கள். (22) ஓ! பிரம்மமேனோத்தமர்களே! உடனே ஸ்ரீ பரமாத் துமா கொஞ்சம் மந்தகாசம்பண்ணியோர்ஹும்காரத்தோ ட வர்களைத் திருக்கண்ணுற்ற மாத்திரத்திலவ்வெல்லோர்களையும்கொளுத்தி ப்பறக்கலுற்றசாம்பல்துளிகளா யாக்கிவிட்டனர். (23) மேலும்மறுபடியு மறுபடிவரலானஅசுரர்களையுமில்வாரேகொளுத்திவிட்டார். தவிரவும் ஸ்ரீத ருமமூர்த்தியானவர் சக்கிராயுதம், கண்டனகோடரி, தண்டம், முஸல ம், சுத்தி இவைகளைத் துரிதமா யெடுத்து (24) “எல்லா பிரம்மாண்டங் களிலு மங்கங்குள்ள மகா பலவான்களும் கொடியர்களு மாயுள்ள வசு ரர்க ளெல்லா மிங்கினி வராம லிருக்கும்படியாய் நீங்கள் நம தாக்கினை யின்படி யங்கங்கு சென் றெறித்து விடுங்க” ளென்ற கட்டளையுடன் கேளீர்! பிரம்மமேனோத்தமர்களே! அவ் வெல்லோர்களையும் கொல்வதற் காக் அவைகளைப் பிரயோகித்தனர். (25½) உடனே அவ் வைந்தாயுத ங்களும் சடிதியாய் மகா வேகத்தோடு வெளிக்கிளம்பி (26) ஸ்ரீ பக வா னருகினிலிருந்த வசுரர்களை யெல்லாம் கொன்றுவிட்டுப் பிற கோர் நொடிநேரத்துக்குள்ளண்டத்துக்குவெளியிற்சென் றளவற்ற கோடிசூ ரியப் பிரகாசங்களுடனும், மிகுந்த சத்தங்களுடனு (27) மனேக மு

றுக்களாய்ப் பிரிந்துபிரம்மாண்டங்கள் தோறும் புகுந்து கேளீர்! முனிவர்களே! அங்கங்குள்ள பாதுகர்களான வசுர்களை பெல்லாம் கொன்று விட்டன வன்றோ! (28) அதன்மேற் சூரபத்துமன் வெகு கோபங் கொண்டு ஸகல லோகங்களையும் சமுதாரம் செய்யலுற்றதும், சக்கிராயுதங்களுக்கெல்லாம் முக்கிய தெய்வமுமான ஸ்ரீபரமேசுவரனா லருளப் பட்ட மகா பயங்கரமான சக்கிரத்தை (29) மகா பரிசுத்த மூர்த்தியான ஸ்ரீ தேவஸேனாதிபரீது பிரயோகிக்க, அப்போது ஸ்ரீ வடிவேலப் பிரபு வதனைக் கண்டவுடன் எவ்வித பதிலுந்திரத்தினாலு மடக்க முடியாத மகிமை பொருந்திய வச்சக்கிரத்தை யோர் விளையாட்டாகவே தமது திருக் கையை விரித்துத் துரிதமாய்ப் பற்றி விடலாயினர். (30½) அதை யசுரன் கண்டு தன் னுள்ளத்தில் மிகுந்த துக்க மடைந்த வனாகிப் (31) பிறகு மாயையினற் பல வருவங்களை யெடுத்துக் கொண்டப் பிரபுவோ யுத்தம் செய்தனன். பிற்பாடு ஸ்ரீ தேவநாத னனேக வருவங்களால் வேறுபட்டிருக்கின்ற அவ்வசுரனை நோக்கிப் புன்னகைப் புற்றவராகி (32) மகா மோகங்களையு மபகரிக்கலுற்ற மகிமை பொருந்திய கொரோமான ஞானாஸ்திரத்தைச் சந்தானிக்க, அப்போ தசுரன் மாயையை யிழந்தவனாகித் தான் மட்டில் தனிமையாய் நின்றான். (33) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! பிறகு பிரம்மன் முதலிய தேவ ரெல்லாம் மலர்களை வாரி யிறைத் தெல்லோர்களு மொரோ காலத்தில் கோலாஹல சத்தம் செய்தார்கள். (34) பிற்பாடு சூரபத்தும னிப்பிரம்மாண்டத்தைக் கடந்து ஸ்ரீ குஹ மூர்த்தியைக் கூப்பிட லாகையிற் பிறகிருவரும் மற்றோ ரண்டம் சென்று மகா பயங்கரமாய்ச் சண்டை செய்தார்கள். (35) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! பின்பு மகா பராக்கிரம சாலிகளான அவ் விருவர்களும் மற்றோ ரண்டத்துக்குப் போய் வெகு கொரோமாயுத்தம் பண்ணிப் பிறகதையும்விட்டு (36) அத் தேவாசுரரிருவரும் மற்றெல்லா வண்டங்களுக்கு மிம்மாதிரியே சென்றங்கங்கு மகா பயங்கரமாயுத்தம் செய்துகொண்டிருக்கையில் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! (37) அப்போது பிரம்மன் முதலிய தேவரெல்லாம் மிகுந்த பீதியினால் கலக்க முற்றவர்களாகி ஸ்ரீ விஷ்ணுவை நோக்கி வினவியதாவது;—“ஓ! விஷ்ணுவே! இச் சூரனே ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியாதவன்; மகா மாயாவி; மகா வஞ்சகன்; (38) அப்போர்க் கொத்த அவ்வசுரன் தேவநாதரான ஸ்ரீசுப்பிரம்மணியரை உயுத்தத்துக்காகக் கூப்பிடுகையி லத்தேவனு மவனது வசனத்திற் கிணங்கி மற்றண்டத்திற்குத் தொடர்ந்தனர். (39) மகா வஞ்சகனான அப்பாதகனை யவரங்கு கண்டாரோ? இல்லையோ? அல்லது சண்டைதான் நேர்ந்ததோ? இ

ல்லையோ? யா மறிகிலோம். (40) மிகுந்த சந்தேக மனதையுடைய
 யெங்களைப் பெரும் பீதி வாதிக்கின்றதே!” யென, இவ்வாறவர்களது
 வசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீ தேவேசனுடைய
 மகிமையை மனதினில் நினைத்துப்பயத்தினால் மெய்நடுக்கம் கொ
 ள்ளலான அவ்வெல்லாத் தேவர்களையும் நோக்கி வசன முரைத்ததா
 வது;— (41½) “ஓ! தேவரெல்லோர்களும் கேளீர்கள்! உங்களுக்குப் ப
 யம்பாது?(42) இவ்வாறுமுகன்சாக்ஷாத்ஸ்ரீ பரமேசுவரானசம்புலே! இ
 தற்குச் சந்தேகமில்லை; நிகரற்ற வில்லாளியான அப்போர்க் கொத்த ப
 கவானுடைய மகா வற்புதமான வலிமையை (43) நீங்கள் நன்கறிந்த
 வராயினு முங்களை மிகுந்த சந்தேகம் வாதிக்கின்றது. அவர் சகல வ
 ண்டங்களுக்கும் சென்றதி சீக்கிரத்தி லிங்கு வரப் போகின்றார். (44)
 ஆகையா லுங்களுக்குச் சந்தேகம் வேண்டாம்; யாம் சொல்லியது சத்
 தியம்! சத்தியம்!” என, இவ்வாறு விஷ்ணு வசனத்தைக் கேட்டுத் தே
 வர்கள் வெகுசந்தோஷ மடைந்தார்கள். (45) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்
 னே! அப்பொழுதே சூர நெல்லா வண்டங்களிலும் பெருஞ் சண்டை
 செய்துவிட்டுத் திரும்பித் தன் பட்டணத் தண்டைக்கு வந்து விட்டான்.
 (46) உடனே அவனால் சண்டைக் கழைக்கப்பட்டவராகி மகா வலிமை
 கொண்ட ஸ்ரீ கந்தபிரானு (மவ்வசுரனைத் தொடர்ந்தே) யங்கு விஜயமா
 யினர். அதன்பிற கவ் வீரமாகேந்திர பட்டணத்திலுள்ள மிகக் கொ
 டியர்களான அசுர ரெல்லோர்களு மக்குஹபிரானே நோக்கி யச் சூரபத்
 துமன லேவிவிடப்பட்டவர்களாகி யவரை வளைந்து கொண்டார்கள்.
 (47½) உடனே ஸ்ரீ முருகேச நம்பாதகர்களை யோர் புன்னகைப்போ
 டி நோக்கிய மாத்மிரத்தி லெரித்து விட்டனர். ஆ! இது மிகவும் கஷ்ட
 ம்! (48) அப்போது தேவரெல்லோர்களும் புஷ்ப ஹாங்களை வாரி இ
 றைத்து அஷ்ட டைசுவரியங்களும் நிறையப் பெற்றவரும் தேவநாசனு
 மான ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியரைத் துதி செய்தார்கள். (49)

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் ௩௩—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

அப்போ தசுர வேந்தன் தனது சைனியங்களான அசுர ரெல்
 லாம் சாம்பலாகி விட்டதையும், ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியன் சகல சைனியங்

களோடும் கூட அருகில் விளங்கி நிற்பதையும் கண்டு மிகுந்த துக்கத்தினால் துன்ப மடைந்து (1) “ஓ! கோ! நா மிப்போ தென்ன செய்ய லாகு” மென்று மனக்கவலை கொண்டவனாகிய துரைத்துமன் உருவ மில்லாமல் தவம் செய்துகொண்டிருந்த தன் தாயாகிய மாயையை நினைக்க, (2) அவ னுடனே மகா வேகத்தோ டசுர மன்னன் முன் வந்து நிற்கையி லவனே நோக்கி “ஓ! தாயே! ‘இப்போ திறந்து போன வசுர்களை ரொல்லா முயிர் பிழைப்பித்தல்வேண்டு’ மென, (3) அவள் அசுரோசுவரனான சூரனை நோக்கி வசன முறைத்ததாவது;— “அடா! மைந்தா! ஸாக்ஷாத் மகா தேவஸ்வரூபியான ஸ்ரீ கந்தபிரானே நீயோ நித்திக்க லாகின்றாய்; (4) நீ யெந்தனா லுரைக்கப்பட்ட பெற்றோர் வசனத்தைக் கேட்கவில்லை. மேலு மொருவராலும் ஐயிக்க மாளாத அம்முருகனோடு நீ மதி மயக்கத்தினால் சண்டை செய்ய லாகின்றாய்; (5) ஆகையால் நீ அவரது வேலாயுதத்தினால் மாண மடையப் போகின்றாய்; அதிற் சந்தேகமேயில்லை. நல்லது, அதெல்லா மிருக்கட்டும்; உனக் கிப்போ திறந்துபோன வசுர ரொல்லாம் பிழைக்க வேண்டுமானால் (6) மகா சமுத்திரத்தின் கோடியில் இறந்துபோன சகலர்கையு மோர் கணத்துக்குள் திரும்பப் பிழைப்பிக்கலுற்றதான ‘ஸுதா மந்தர’மென்றோர் மலையிருக்கின்றது. (7) அதிங்கு கொண்டு வரத் தக்கது.” என் றுரைத்து விட்டு வந்ததுபோற்சென்று விட்டாள். பிற கசுரமன்ன னவருடைய வப்பேர்க்கொத்த வசனத்தைக் களிப்புடன் கேட்டுத் தான் இந்திரலோக ரதத்தைவிட்டு ஸிம்ம வாஹனத்தி லேறித் கொண்டு ‘ஓ! இரதமே! நீ போ யச்சுதா மந்தரமென்ற மலையை யிங்கு கொண்டு வரலாவா’ (9) யென் றுரைத் தப்போது இந்திரலோக ரதத்தைத் துரிதமாயனுப்ப, அதுவுமப்படியேநல்லதென்றற்கு சென்று அவ்வறபுத மலையையெடுத்துச் (10) சுமந்துகொண்டு கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! மகா வேகத்தோடு துரிதமாய் வந்து விகையி லப்போதே சூரபத்துமன் பிள்ளைகளும் தம்பிகளுமான மகா பலிஷ்டர்களாகிய பானுகோபன் சிங்கமுகன்முதலியவர்களும், இன்னும்மடிந்துபோன மற்றவர்களுமான வெல்லா வசுரர்களு மம்மலைக் காற்றினால் வீசப் பட்டமாதிரத்தில் (12) கேளீர்! பூமி தேவர்களே! தூங்கினவர்கள்போல் மகா கோரர்களா யெழுந்து விட்டார்கள். அப்போ தசுர ரெல்லோர்களு மேக காலத்தில் மிகுந்த வட்டஹஸம் செய்து கொண்டு (13) “ஆ! இதென்ன? உயுத் தரங்கம்போ லிருக்கின்ற” தென்றந்தப்பாவிகள் சொல்லிக் கொண்டேயங்கு நான்கு பக்கங்களிலும் விழுந்து கிடந்த வாயுதங்களை (14) யெடுத்துக் கொண் டெல்லோர்களு முயுத்தத்துக்குச் சித்தம் பண்ணிக்

கொண்டிருந்தார்கள். பிற்பாடு சூரபத்துமன் பிழைத் தெழுந்திருக்க லான பள்ளைகள், சகோதரர்கள் முதலிய வசூர்களைப் (15) மீந்திர லோக ரதத்தையும் கண்ணுற்று மிகவும் சந்தோஷப்பட்டுப் பாவ கரும ங்களையே செய்யலுற்ற வத்துராத்நுமன் தேவ ரெல்லோர்களையும் திட் டினான். (16) அப்போது தேவ ரெல்லோர்களு மிவ் வெல்லாவற்றையு ம் தூரத்தி லிருந்தபடியே பார்த்து மிகப் பயமடைந்து “ஓ! கோ! துஷ் டர்களான இவ் வசூர்களால் நா மின்னு யதிகத் துன்ப மடையா திருந் தா லதுதான் நமக்கு நல்ல பத” மென்று சொல்லிக்கொண்டு கேளீர்! முனிவர்களே! அவரவர் தங்கள் தங்க ளாயுதங்களை யெறிந்துவிட்டு அ னேகர் சக்கிரவாகபக்தியி னுருவத்தோடும், சிலர் மயில், அன்னம், புறா, கிளி, கோட்டான், வண்டு, கொக்கு முதலியவைகளி னுருவத்தோடும் மிகவும் பயங்கொண் டடனே யோட்டம்பிடித்தார்கள். (17-19) மே லு மப்போது சேனாதிபர்களோடு கூட வீரர்களும், பூதர்களும் மிகுந்த துக்கமடைந்தார்கள். அப்போது ஸாக்ஷாத் ஸச்சிதானந்த பரமாத்நும மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ குஹபெருமா னிவ் வெல்லாவற்றையும் நோக்கி மந்த ஹாஸத்தோடுகூடிய முகூரவிந்தத்தைக் கொண்டவராகி விளங்கியிருந்த னர். (20½) அப்போது சிங்கமுகன் முதலிய துஷ்டரெல்லாம் சூரன லுத்திரவிடப்பட்டவர்களாகி (21) விளக்குவெட்டுப்பூச்சிகள் தீபத்தி னிடம் செல்வதுபோல் ஸ்ரீ முருகேசனைச் சயிப்பதற்காக அவரிடம் வ ந்து கூர்மையுள்ள சரங்களை யவர்மீது சொரிந்தார்கள். (22) அப்போ து வீரர்களவ் வசூர்களி னட்டகாஸத்தைப் பார்த்து மிகவும் பயங்கொ ண்டார்கள். அதன்மேல் தருமமூர்த்தியான ஸ்ரீ ஷண்முக னுடனே யப் பாதகர்களமீது ஸகல சத்தாருக்களையும் நாசம் செய்யலுற்ற மகா கோர மாகிய பாசுபதாத்திரத்தைச் சந்தானம்பண்ண, (23½) அது, பெரிய ஸர்ப்பங்கள், வஜ்ஜிராயுதங்கள், விஷங்கள், அளவற்ற வுருத்திரர்கள், மருத்துக்கள், பெரிய பெரிய சஸ்திரங்கள், அலைகளோடு கூடிய மகா ப யங்கரமான சமுத்திரங்கள், அக்கினிகள், மற்றுமுள்ள மகா கோரங்க ளான வத்திரங்கள் இவைகளையெல்லாம் நான்கு திக்குகளிலும் கக்கிக் கொண் (25½) டோர் நொடிநேரத்திற்குள் மகா பயங்கரமா யவர்கள் தத்திரங்களையெல்லாம் கண்டித்துவிட்டுப் (26) பிறகொரோநேரத்தி ல வெல்லா வசூரப்பாதகர்களை யு மதம்பண்ணி யச்சுதாமந்தரகிரியையும் துள்ளுதுளாக்கிவிட் டப்போது சிக்கிரமாய் ஸ்ரீ பகவான் திருக்கைக்குத் திரும்பிவந்துவிட்டது. (27) அப்போ துயுத்தரங்கத்தில் சூரன்மட்டி ல் மிஞ்சி யொண்டியாய் நிற்கலாகையில் பிரம்மன் முதலிய தேவர்கள் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தார்கள். (28) பிறகு துஷ்டனான சூரன் ம

கா கோபம்கொண்டு புருவங்களின் நெரித்தலால் வக்கிரமான கண்களை யுடையவனாகி யிந்திரலோக ரதத்தை நோக்கி யப்போது வசனமுரைத் ததாவது:— “ஓ! ரதமே! நீ வீரர்களையும் பூதர்களையும் மின்னுமுள்ள ம ற்றவர்களையும் சீக்கிரமா யண்டகோளத்திற் கொண்டுவைத்திரு” என் றவ்விதத்தை யனுப்ப, (30) அதுவு மப்படியே நல்லதென்று மகா வேகத்தோடுபயமுறுத்திக்கொண்டேபுறப்பட்டுக் கேளீர்! தாணிதேவ ர்களே! வீரர்களையும் பூதர்களையு மப்போதே மூர்ச்சை கொள்வித்துப் (31) பிற கவர்களைத் தூக்கிக் கொண் டோர் நொடி நேரத்துக்குள் ள றங்கு சென்று தானு மிருக்கவற்றது. அப்போ தசூரக் கேடனாகிய வ ச்சூரன் மிகுந்த சந்தோஷ மடைந்தான். (32) தேவர்கள் ‘ஹா ஹா’ வென்று பயப்பட்டு மிகவும் துக்க மடைந்தார்கள். அப்போது பரமா த்துமாவான வடிவேல னவர்க ளெல்லா மிந்திர லோக ரதத்தினு லண்ட கோளத்திற் கொண்டு வைத்துக் கொள்ளப் பட்டிருப்பதை யறிந்து மி குந்த வத்திரங்களைப் பிரயோகிக்க, (33½) கேளீர்! முனிவர்களே! அவ்வத்திரங்களு மதிவேகமாய்ச் சென் றவ் விதத்தின் மீதிருந்தவர்களை யெல்லாம் மூர்ச்சை தெளிவித்துப் பிறகோர் நொடி நேரத்திற்குள் ள வ்விதத்தோடுகூடவே அவர்களை யதிவேகமாய்ப் பகவானிடம்கொண்டு சேர்த்துவிட்டன. (35) பிற்பாடு வீரர் முதலியவர்க ளவ்விதத்தை விட் டிறங்கி ஸ்ரீ வடிவேலனைத் தரிசித்து மிகுந்த பக்தியோடு தண்டனி ட்டுத் தோத்திரம் செய்தார்கள். (36) அப்போது ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணிய னசுரனது ரதத்தை நோக்கி “நீ யினி யவ்வசுரனிடம் போகத்தக்கதில் லை: இங்கே யிரு” என்றவ் விந்திரலோக ரதத்தைத் தம்பனம் செய்து பிறகத் தருமமூர்த்தியானவர் தம் திருக்கண்ணா லச்சூரனை நோக்கிக் கொண் டங்கு விளங்கியிருந்தனர். (38) அதுகண் டசுரனும் மகாகோ பம்கொண்டு ஸ்ரீ சண்முகன்மீ தத்திரங்களை வருஷித்தான். பிறகு வ டிவேல னவைகளைச் சில கணைகளாற் கண்டித்துவிட்டுப் பின்னும் பலச ரங்களைத் தொடுக்க, (39) பாவத் தொழிற்காரனான அவ்வசுரனு மவர ரது சாங்களைப் பழுதாக்கிவிட்டு, மேலும் மகா கோபத்தோ டவர் ஸா ரதமீது திரளான பாணங்களைத் தொடுக்கலாயினன். (40) அப்போது வாயுதேவ னவ னத்திரங்களாற் பீடிக்கப்பட்ட டிரத்தங்கள் தாரை தாரை யாய்ப் பெருகப்பெற்றவனாகித் தேரோட்டத் திறமையற்று மகா ஷியா சூலங்கொண் டங்கே யிருந்துவிட்டான். (41) கேளீர்! பிரம்மமேனாத் தமர்களே! அது கண்டு பகவா னுடனே கூர்மையுள்ள வாயிர மம்புகளா லவனது வில்லை முறித்தெறிந்தனர். (42) அதன் பிறகு சூரன் கடுஞ் சினம்கொண்டவனாகித் துரிதமாய்ச் சிம்மவாகனத்தை விட்டிறங்கி மகா

வட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீபகவான் சன்னிதியில் வந்தான். (43) அப்போதவனது வாகனமாகிய சிம்மமானது சகலர்களையும் சமுதாரம் செய்யலுற்ற வேர் சூலத்தை விரைவாயெடுத்து ஸ்ரீமுருகேசனுடைய தேர்க்குதிகைகளை (44) வேகத்தோடு குத்திக் குத்தி மிகுந்த கர்ஜனம் செய்தது. தவிரவு மப்போ தசரதும் ஸ்ரீ சண்முகன்மீ தேர் சூலத்தைப் பிரயோகிக்க, (45) அது மிகுந்த அக்கினிகள், கொடிய விஷங்கள், வஜ்ஜிராயுதங்கள், பயங்கரமான பூதங்கள், பெரிய வாயுதங்கள் (46) இவை முதலிய வின்னு மனேகங்களை மகா பயங்கரமாய் வாரியிற்றைத்துக்கொண்டு மகா வேகத்தோடு கந்தன் சன்னிதிக்கு வரலாகையி (47) லப்போ தவர் தீக்ஷணமுடைய கோடிபாணங்களை யதன்பேரி லெய்தும் கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அவைகளை யச்சூலம் சட்டைசெய்யாமற் சேதித்துவிட் டவர் முன்னர் வந்துவிட்டது. (48) அப்போதே யவர் மிகுந்த கோபத்தோ டதன்பேரில் மகா கோரமான வேர் குவிசாயுதத்தைச் சந்தானிக்க, ஸ்ரீ! குஹமூர்த்தியினுடைய கோரமான வக்குவிசமானது அச்சூலத்தை வாய்தனிற் கெளவிக் (49) கொண்டவரிடம் கொடுத்துத் தானு மவர் திருக்கையை யடைந்துவிட்டது. பிறகு தேவதொல்லாம் மனக்களிப்புற்றவராகி “ஓ! கருணைக்கடலாகிய பிரபுவே! பாவியான விக்கொடிய துராத்ருமனைக் கொன் றெங்களை யிரகழித்தருளவேண்டு” (50½) மென்று பார்வதி மைந்தனான வத்தேவேசனைத் தோத்திரம் செய்தார்கள். (51) பிற்பாடு பிரபுவானவர் மகா கோரங்களான விரண்டாயிரம் சரங்களை யத்துராத்ருமனுடைய வாகனமான ஸிம்மத்தின்மீது துரிதமாய்ப் பிரயோகித்தவுட (52) னப்போதே யச்சிங்கம் சடிதியில் பூமிதனில் விழுந்து மரண மடைந்தது. கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அப்போ தசரன் சீக்கிரமாய்ப் பூமிதனிற் குதித்து (53) மிக வற்புதமும், மகா கோரமுமான வேர் சக்கிரவாகப் பறவையினுருவத்தைக்கொண் டாகாயத்திலுயரக்கிளம்பலானான். (54)

முப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் ௩௪-வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

அப்போது பறவையுருவங்கொண்ட வசரன் பூதர்கள், வீரர்கள், ஸேனாதிபர்கள் இவர்களை யிரக்கைகளா ளடித்தும், பிறகு சிலர்களை மூர்ச்சை யடைவித்தும், சிலரை மூக்கினால் கொத்தித் தின்றும், (1) சிலரைக் கோபத்தோடு மூக்கினால் கொத்தி யாகாயத்தி லேறிந்தும், சி

ல பூதர்களைக் காலினால் கீழித் தாகாயத்தி லெறியவுமாயினன். (2) மேலு மவ்வசுர னாகாயத்திற் கற கறவென்று சுற்றிக்கொண்டே வெகு வேகமாய் வந்துஸாரதியையு மிரதத்தையு மறைந் தாகாயம் சென்று (3) பிறகு வந்து தேர்தனிற் கட்டிய குதினாகளைக் கோபத்தோடு துரிதமாய்த் துன்பப்படுத்திப் பகவானுடைய கொடிய வத்திரங்களையு ம் முறித்து முறித்துத் தூள்களாக்கினன். (4) பிறகு ஸ்ரீ தேவநாதன் துராத் துமனாகிய வச்சுரனுடைய விக் கொடுமை யெல்லாம் கண்டளவற்ற கோடி சங்கியை கொண்ட சஸ்திரங்களை யவன்மீது வருஷிக்கலாகையி (5) லவைகளை யெல்லா மவ்வசுரனிரக்கைகளால் மிகுதியாய் டித்தும், மூக்கினால் துரிதமாய் முறித்தும், கால்களால் கீழித்தும் (6) மறுபடி வேகத்தோடு பாதாளம், சமுத்திரங்கள், சக்கிரவாளகிரி, பூமி, மலைகள், நதிகள் இவைகளையெல்லாம் சுற்றியும் (7) பிறகு வெகு வேகத்தோடு வந்து வீரர்களையும் பூதர்களையும் தின்றும், மற்றவர்களைக் கோபத்தோடு மூக்கினால் கொத்தி யுதறியும் (8) ஸ்ரீ சண்முகனது தேருக்குமேலாய் மிகுந்த சத்தத்தோடு வட்டமிட்டனன். அப்போது ஸ்ரீ பார்வதீ மைந்த னன்கொரோமான பகியைப் பார்த்து மந்த ஹாஸம் செய்துகொண்டு (9) “ஓ! இப்போ திப்பறவையோ டிவ்விதமாய்ப் போராடுவது நமக்குச்சரியல்ல” வென்று சொல்லி யிரதத்தை விட்டிறங்கிப் பூமியில் நின்றுகொண்ட தத்தேவநாதன் (10) தம் முன்னில் நின்ற விர்திரனுடைய முகத்தைத் திருக்கண்ணுற்றமாத்திரத்தி லவனுடனே யோரற்புதமானமயி லுருவத்தைக் கொண்டவனாகி (11) வந்து அசுரர்களுக் கியமனான அப்பகவானை வணக்கத்தோடு துரிதமாய் வந்தனித்து “ஓ! சகல தேவர்களுக்கு மீசுவரனுனசுவாமி! தேவரீ ரடியேன்மீ துட்கார்த்துகொண்டி த்துராத் துமனே டெயுத்தம் (12) செய்தல் வேண்டு”மென் றவ்வடிவேலனைத் தோத்திரம்பண்ணினான். பிறகவன் சொல்லிய வசனத்தைக் கேட்டு ‘நல்லதப்படியே செய்வோ’ மென்றப்பகவா னம்மயிலின்பேரி லேறிக்கொன் (13) டதனைக் கோபத்தோடச் சக்கிரவாகத்தின்பேரி லேவுகையிலப்போ தச்சக்கிரவாகம்வெகு கோபத்தோடு வந்தம் மயிலைத் துரிதமாய்க் காலினு லறைந்து மூக்கினால் கடிக்க, (14½) அப்போ தம்மயில் மிகவும் பயமடைந்ததாகித் துயரமடைந்தது. (15) அது கண்டு ஸ்ரீ பார்வதீ மைந்தனு மதின் முகம், தலை, மார்பு, கால்கள் இவைகளி லனைக மம்புகளை மிகுதியாய் யெய்தனர். (16) அப்போ தப்பறவை யக்களைகளால் மிகவும் துயரமடைந் திரத்தம் மிகுதியாய்ப் பெருகப் பெற்றதாகி மறுபடியு மது மகா பயங்கரமான விரக்கைகளை விரித்துவிட் டெதறிச் (17) சகல லோகங்களையும் நடுங்

கச் செய்துகொண்டே யோர் நொடிநேரத்துக்குட் சுற்றி வந்தது. அப்போது ஸ்ரீ தேவநாதனு மவ்வசூரக் கேட நெங்கெங்கு (18) வெகு வேகமாய்ச் சென்றானே அவ்வெல்லாவிடங்களிலும் பாணங்களைப் பிரயோகித்துப் பிரளயகாலத்தில் முயன்றிருக்கும் மேகம்போ லவன்மீது சொரிந்தனர். (19) பிறகு கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அப்பறவையு மவரது வில்லை முறிக்கக் கருதி யவ்வாறுமுத னண்டைக்கு வெகு வினா வாய் வந்தது. அப்போது பகவானது சமீபத்தில் வரலானதைக் கண்டதனைக் கத்தியா விரண்டுதண்டமாய் வெட்டிப் பூமியில் வீழ்த்தினர். (21) அத்தூரத்துமன் கீழே விழுந்தவுடன் பூமிவடிவமா யண்டம்வரையில் மிகுதியாய் வளர்ந்துகொண்டு ஸ்ரீ பகவானைப் பயமுறுத்துகையி (22) லப்போது சூரியன், சந்திரன், வாயு இவர்களுடைய மார்க்கமெல்லா மத்தூரத்துமனு டைபட்டுப்போனதைத் திருக்கண்ணுற்று மகா பயங்கரமான வருவத்தோ டிருந்த அவ்வசூரனைப் பார்த்து 'அடா! தூரத்துமாவே' யென்றவனைச் சொல்லி (23) யப்பாதகன்மீது தீகூத ணமான வேழு பாணங்களைப் பிரயோகிக்க, உடனே யப்பாணங்கள் மகா சமுத்திரவருவத்தோடு சென்று அசூரனு லுருவம்கொள்ளப்பட்ட வப்பூமியை நாசம்செய்துவிட்டன. (24½) பிறகசூரன் வெகு கோபம் கொண்டு மறுபடியோர் பெரிய சமுத்திரத்தி னுருவத்தை (25) யெடுத்ததுக்கொண்டு பெரிய அலைகளுட னுறுமுகனை யெதிர்த்துவருகையில் ஸ்ரீ தேவேசன் துரிதமா யவன்மீது தூறம்புகளை யெய்தனர். (26) அப்பாணங்க ளுடனே யளவிந்த அக்குகளி னுருவங்களைக் கொண்டவையாகி யசூரனால் தூர்மார்க்கமாய்க்கொள்ளப்பட்ட மகாகோரமான வச்சமுத்திரத்தை வற்றச் செய்தன. (27) பிறகசூரப் பாவியானவ னோர் பெரிய அக்கினி யுருவங்கொண்டு வீசிப்பிரகாசிக்கலுற்ற நெருப்புப் பொரிசுளாற் சூழப்பெற்றவனாகி ஸ்ரீ தேவேசனை யெதிர்த்து வந்தான். (28) அப்போது தேவன் மந்தஹாஸம் கொண்டவர்போ லிருந்துகொண்டாயிரம் கணைகளைத் தொடுத்தார். கேளீர்! முனிவர்களே! அவைகள் சண்டமாருதங்களாய்ச் சென் றப்போதே யிப்பேர்க்கொத்த அக்கினியை யணைத்துவிட்டன. (29½) மகா வஞ்சகனும், பாவப்பிண்டமுமான அவ்வசூரக் கொடிய னப்போதே மிகவும் பயங்கரமான வோர் பெருங் காற்றி னுருவத்தைக் கொள்ளலாகையில் (30½) பிடிபவான வரவன்மீ திலகூதம் கொடிய சரங்களைச் சொரிய, (31) அவைகளனைகம் பெரிய ஸர்ப்பங்களி னுருவத்தோடு சென் றக்காற்றுதனைப் பகலித்து ஸ்ரீ குஹனிடம் திரும்பி வந்துவிட்டது. (32) இவ்வாறு யந்தந்த எல்லா வத்திரங்களும் அசூரனுடைய அந்தந்த உருவத்தை யதம் செய்துவிட்டுச் சீக்கிரமா யச்சருவேசானிடமே திரும்பி வந்துவிட்டன.

(33) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமங்களே! உயுத்த மல்லர்களான அத்தேவேசா சுரோசர்களுடைய இவ்வாறு கொடிய உயுத்தத்தோடு நான்கு தினங்கள் கழிந்துவிட்டன. (34) பிற்பாடு மகா சூதுகாரனான அவ்வசரன் திரிமூர்த்திகளி னுருவத்தோடும், ஓரிடத் தசுர வருவத்தோடும், (35) மற்றோரிடத் திர்திரன் முதலிய தேவர்களி னுருவத்தோடும், பூதர்களினுருவத்தோடும் பிசாசம், பயங்கரமான அக்கினி இவைகளி னுருவத்தோடும், (36) மற்றோரிடத்து மகா கோரமான வியம னுருவமெடுத்தும் வெகு வேகமாய் வந்தான். தவிர்வு மத்தூர்ப்புத் திக்காரனாவன் பெருங் காற்றுருவத்தோடு நான்கு பக்கங்களிலும் வீசிவந்தான். (37) மேலு மோரிடத்துக் கடல், எருது, ரஞ்சு, மேகக்கூட்டங்கள், இடி, இருள், மலை, சூரியன் இவைகளின் கூட்டம்போ லுருவமெடுத்தும், (38) திக்கஜங்கள், சிங்கம், பகூழி, மான் இவைகளின் கூட்டம்போ லோரிடத்தும், ஓரிடத்துத் தன் சுய உருவத்தோடும், நகூத்திரங்களி னுருவத்தோடும், (39) நான்கு பக்கங்களிலும் சிங்கமுகன், அக்கினிமுகன், பானுகோபன் முதலிய தம்பிகளுடையவும், பிள்ளைகளுடையவுமான பயங்கரமாகிய உருவங்களோடும், (40) ஒவ்வோரிடத்துத் தன்மந்திரிகள், செனாதிபர்களி னுருவங்களோடும் புறப்பட்டுவந்து மிகுந்த கர்ஜனங்களால் பயமுறுத்தினன். (41) அப்போது தேவரொல்லாம் மிகப்பயந்து நடுக்கமுற்று நான்கு பக்கங்களிலுமோடத் தலைப்பட்டார்கள். ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியரு மிவற்றையெல்லாம் திருக்கண்ணுற்று மந்தஹாஸம்பண்ணி யவன்பேரி லாயிரம்கோடி ஸங்கியைகொண்ட தீக்ஷணமான பாணங்களை வருஷிக்கலாயினர். (42)

முப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உயுத்தகாண்டம் ௩௦—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

தூரபத்துமன் வதை.

ஸ்ரீ பகவானால் விடப்பட்ட அவ்வத்திரங்களெல்லா மத்தூரத்துமனுடைய ஒவ்வோ ருருவத்திற்கு மெழு மடங்கதிகமாய்த் துரிதத்தில் (1) வந் துடனே யவ்வுருவங்களையெல்லா மதம்பண்ணிவிட்டவரிடமே சென்றுவிட்டன. அப்போது சூரனொருவன் மட்டிலே ஸ்ரீபிரபுவண்டையி லொண்டியாய் மிஞ்சி நிற்சலாகையில் (2) மகா மகிமை பொருந்திய வத்தேவேச னவ்வசுரனைத் திருக்கண்ணுற்று “அடா! அசுரா! உன திப்பேர்க்கொத்த வருவங்களையெல்லாம் யாம் கண்டேம். (3) ஆகிலும் நமது திருவுருவத்தையும் நீ பார்க்கலாவா” யென்று தி

சூவாக்கருளிவிட்டு அத்தேவநாதன் நாவுக்கும் மனதிற்கு மெட்டாத தம
து விசுவரூபத்தைக் கொண்டருளினர். (4) எப்படியென்றால்:— ம
காமகா பருவதங்களெல்லா மவர் பாதமத்தியிலிருந்தன. ஸமுத்திரங்க
ளெல்லா மவர் துனிக்காலிலும், நகூத்திரங்கள், மின்னல், நவக்கிரகங்க
ள் இவையெல்லாம் (5) கால்விரல்களுக்குள்ளுமடங்கியிருந்தன. சூ
ரியன், சந்திரன், நிருநதி, வருண னிவரெல்லா மிருகால் கறடுகளி லிரு
ந்தார்கள். (6) முனிவர்களும் சிந்தாமணியு மம்மகேசுவரன திருகணு
க்கால்களிற் காணப்பட்டார்கள். வித்தைமுதலியவைக ளவரது மு
முந்தாட்களிலும், இந்திரஜயந்தர்கள் துடைகளிலு மிருந்தார்கள். (7)
காலனு மியமனு மிடைச்சந்திகளிலும், அசுரர்கள் முதுகிலும், தேவர்க
ள் விலாப்பக்கங்களிலும், நாகர்கள் அபானத்துவாரம் முதலிய விடங்க
ளிலு மிருந்தார்கள். (8) ஆண்குறியி லமுதமிருந்தது. ஸகல ஜகங்க
ளுடைய வுற்பத்தியு மப்பிரபுவின் நாபிதனிற் காணப்பட்டது. ஸகல
சாஸ்திரங்களு மவரது திவ்யமான மார்பின்கண் ணிருந்தன. ஞானம்
திருதூற்சறடுகளாய் விளங்கிற்று. (9) அனேக கோடி பிரம்மாண்டங்
களு மவரது மயிர்க்கால்களிற் காணப்பட்டன. ஸகலவிதசுகங்களு மு
ள்ளங்கையி லிருந்தன. பிரம்மனும் விஷ்ணுவு மவரது புயங்களிலும்,
தேவஸ்திரீகளெல்லாம் விரல்களிலு மிருந்தார்கள். (10) ஸகலவிதத்
தொனிகளு மவரது கழுத்தினிற் காணப்பட்டன. கேளீர்! தரணிதே
வர்களே! எல்லா வேதங்களு மத்தேவாதி தேவனுடைய திருவாய் நடு
வில் விளங்கி நின்றன. (11) அக்ஷரங்களெல்லா மவர் பற்களிலும், சி
வாகமங்கள் நாவினிலும், எழுகோடி மகா மந்திரங்களு மவரது உதட்டி
னிலு மேற்பட்டிருந்தன. (12) அவரது முக்கினில் வாயுவும், சூரி
ய சந்திரர் கிருகண்களிலும், திசைகளெல்லா மவரது காதுகளிலும்,
நெற்றிதனிற் பிரணவமு மிருக்கலுற்றன. (13) மேலும் பரமத்துமா
வாகிய ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீபரமசிவனே சிரசினில் தாமே விளங்கலாயினர்.
இவ்விதமான வற்புத வருவத்தை ஸ்ரீ ஷண்முகன் காக்கியளித்தருளுகை
யில் (14) தேவரெல்லோர்களும் தரிசித்துப் பயத்தினால் மிகவும் நடு
க்கம்கொண்டவர்களாகி யுச்சிழீ தஞ்சலிகொண்டு சிரோஷ்டமான்ன துதி
யைச் செய்தனர். அப்போது (15) மகா பரிசுத்தரும், கருணைக்க
டலுமான ஸ்ரீமுருகேச னவர்களைத் தயவுடன் நோக்கி “ஓ! தேவர்களே!
இப்போதிங்கு் பயப்படாதீர்கள்” ளென, (16) தேவர்க ளப்போ தச்சு
ப்பிரம்மணியதைத் தண்டனிட்டுத் தேரத்திரம் பண்ணினார்கள். சூரனு
மப்போது தெய்வவசத்தினால் ஸ்ரீகுஹனுடைய வப்பேர்க்கொத்த திருவு
ருவத்தைத் தரிசித்தமாத் திரத்தில் நல்ல ஞானத்தை யடைந்து மனதின்

லாலோசித்துக் கொண்டதாவது;—(17½) “ஓ! கோ! இவ ரகர சே
 னைகளை மந்தெல்லோர்களுடன்கூடக் கொன்றுபோட் டெந்தனோடும் ம
 கா கோரமா யுயுத்தம்பண்ணிப்பிற கிந்திரலோக ரதத்தையும் தமது வச
 மாக்கிக்கொண்டு, எந்தனூற் செய்யப்பட்ட மாயைகளையும் நாசம்செய்
 துவிட்டுத் (19) தேவாசுர மானிடர்களோடு கூடியதும், அளவற்ற
 கோடி பிரம்மாண்டங்களுக்கு மிருப்பிடமும், வேறு நிகரற்றதுமான தி
 ருவுருவத்தைக் காஹியருளினரன்றோ! (20) அப்பேர்க்கொத்த வுப்ப
 ரமாத்துமாவை மூட புத்தியினு லோர் வரலிப னென்றெண்ணினோமே
 ஓ! கோ! இவரோ மகாதேவனும், பரமாத்துமாவுமான ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ பர
 மேசுவரன்! (21) முந்தியே நமது மைந்தனும் சிங்கமுகனு மிவ்வாறு
 னைத்தனர்களன்றோ! மதோன்மத்தரும், ஐசுவரியத்தினால் கொர்வம்கொ
 ண்டிந்தவருமான யாமவர்கள் வார்த்தைகளைக்கேளாமற் போனோமே!
 (22) ஓ! கோ! நமது சொந்தமான வாயிரத்தெட்டங்களு மவரது
 பொன்னடிமீதுள்ள மயிர்களின் கண்ணே காணப்படுகின்றனவே! ஆ!
 நமது கண்களா லவரது திருவுருவத்தை யுச்சிமூத லுள்ளர்தாள்வரை
 னோக்கியதி (23) லனேக காலம் பார்த்திருந்தாலு மவரது செளந்தரிய
 ம் பார்க்கப் பார்க்கப் புதிது புதிதாயே விளங்கலாகின்றதே! போதுமெ
 ன்ற திருப்தியுண்டாக வில்லையே! மேலுக்குமே லாசையே விருத்தியா
 கின்றதே! (24) ஏதோ தவத்தின் மகிமையால்தானவர திப்பேர்க்கொ
 த்த திருமேனியைத் தரிசிக்கலானோம். இத்தேவநாதன் நம்மீதுள்ள த
 யவினால் தானிங் குயுத்தத்துக்காக வந்தருளினர். (25) நமதந்தக்க
 ணத்தில் மேலுக்குமேல் பக்தி விருத்தியாகின்றது. நமது மனமும் பி
 ரதகவிணம், நமஸ்காரம், தோத்திரம் இவைகளிலே நாடுகின்றது. (26)
 ஓ! கோ! நமது வலக்கண்ணும், வலக்கையும் துடிக்கின்றனவே! இவர்
 நமது சத்தருக்களுக்கு குதவியாய் வரலானதை யறிந்து, கோபத்தினு
 ல்மிகவும் பற்றியெயிரியலான வெம்மன மிப்போ துருகுகின்றதே!
 (27½) இத்தேவேசனே யெந்தனைக் கொல்வதற்காகப் போர்முகம் வ
 ர்த்திடி (28) லப்போதவருக் கதலென்ன வோர் மிகுந்த பிரயாசை?
 அவர் செய்ததெல்லாம் திருவிளையாடலே! ஆனால் நாம தேவர்களைச் சி
 றையி லடைத்ததால்தா னவர் நமக்குத் திருக்காஹியருளலாயினர். (29)
 அஞ்ஞானத்தினால் மதிமயக்கம்கொண்ட சிவர் ‘இது சரியல்ல’ வென்று
 கூறினார்களே! இவரோடு சண்டைசெய்தால்தான் மிகுந்த பராகிரமமும்
 கீர்த்தியு முண்டாயின. (30) தேவர்களையும் விட்டு நாழு மிவறைச் சா
 ணமடைந்துவிட்டால் நமக்கிவையெல்லா மேது” எனநிவ்வாறு முதலி
 யதாய் சஞ்ஞரபத்தும னிங்கு மனதினி லாலோசித்துக்கொண்டு நிற்கும்

ளவில் (31) ஸர்வப்பிரபஞ்ச சுவரூபியான பசுவான் பிறகு தமது விசுவரூபத் திருமேனியைச் சுருக்கிக்கொண்டவனது நல்ல ஞானத்தையு மபகரித்துக்கொண்டு கேளீர்! முனிவர்களே! தமது முந்திய திருவுரு வத்தையே கொண்டருளினர். (32) பிறகு நல்லஅறிவு அபகரிக்கப் பட்டானவுடனசுரன் கடுஞ்சினத்தாற் பிடிக்கப்பட்டவனாகத் தேவனை நோக்கி நகைத்து மகா பயங்கரமாய்க் கைகளைத் தட்டி (33) “ஓ! இப் பையல் நம்மோடு சண்டைசெய்யத் திறமையற்றவனாகி மாயையால் ம ற்றோருருவத்தை யெடுக்க, அதனை நா மேரர் நொடிநேரத்திற்குள் தொ லைத்துவிட்டோம். (34) ஆகையால் நமக்கிடான ஸமர்த்த னுலகுகளிலே யில்லையன்றோ! இஃதோ! வேர்நொடிக்கெல்லா மவனைத் தூண்டிவிட்ட வித்தேவர்களுையெல்லாம் சந்தேகமின்றிப் பகழித்துவிட்டுப் பிறகுடனே யிவ்வனையும் ஜயித்துவிடுகின்றோ” (35½) மென் றத் தூரத்துமன் விதி வசத்தினால் தூண்டிவிடப்பட்டவனாகி மனதினி லாலோசித்துக்கொண் டு (36) மாயையா லோர் பெரும் கும்பிருட்டை யுண்பெண்ணி யனே கம் கால்களையும் கைகளையு முடையதும், அனேக முகங்களால் மிகப் ப யங்கரமுள்ளதுமான வேர் சரீரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு (37) கே ளீர்! பிராம்மணைத்தமார்களே! இப்பேர்க்கொத்த கோரமான வருவத் தோ டாகாயத்திற் கிளம்பி யங்கிருந்துகொண்டே யசுரன் மகா கோரத் தோடு தேவர்களுையெல்லாம் நோக்கித் (38) துரிதமா யனேகங்களான தன் கைகளை விரித்துக்கொண் டவர்களைப் பகழிப்பதற்குத் தலைப்படு கையி லப்போது தேவரெல்லாம் மிகவும் பயந்து நடுக்கமுற்றவர்களா கித் தேவேசனான ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியரிடத்தில் (39) “ஓ! கருணைக்கட லே! அடியார்களுக் கபயமளிப்போரோ! தேவர்களுக்குப் பயமளிப்பவ னும், மகா கொடியோனும், மகா பாதகனும், மூவுலகையும் நடுங்கச்செ ய்வோனுமான வித்தூரத்துமனைக் கொன்றெங்களைக் காப்பாத்திடல் வேண்டு” (40½) மென்று முறையிட்டுக்கொண்டே நான்கு வாக்குக னிலு மோட்டம்பிடித்தார்கள். (41) மயிலுருவங்கொண்டிருந்த தே வேந்திரனு மவ்வாறு வேண்டிக்கொண்டான். பிறகவர்களது வசனத் தைக் கேட்டதன்மேல் ஸ்ரீ தேவநாதன் கிருபைகூர்ந்தவராகிச் (42) சத் துருக்களைச் சமுகரஞ் செய்யலுற்றதான நிகரற்ற வேலாயுதத்தை நோக்கி “ஓ! வேலாயுதமே! இவ்வசுரனைத் துரிதமாய்ப் பிளந்தெறிந்து விட் டிங்கு வரலாவா” யென்று கட்டளையிட்டதனைப் பிரயோகித்தனர். (43) உடனே அவ்வேலானது கோடிசூரியப் பிரகாசமுள்ளதாய் மெ ல்ல மெல்ல வெளிக்கிளம்பிப் பெரும்நீயைப் பொழிந்துகொண்டே யவ்வசானுடைய இருளையு மவனது மாயாவருவத்தையும் போக்கடித்

துக்கொண்டகாணிடம் வரலாகையில் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களை! அப்போ (45) தவ்வசுரன் “ஓ! கோ! என்று மழிவேயில்லாத நம்மையிவ்வேலாயுதம் யாது செய்யத்தகு” மென் தவ்வசுரன் மிகுந்த கோபத்தோடு நகைத்துக்கொண்டு “ஓ! ஓ! இதோ! ஓர் நொடிக்குட் சகல வுலகங்களையும் ஹதம்செய்துவிட்டுப் பையலையும் கொன்றுவிடுகின்றே” மென் ததிவேகமாய் நடுக்கடலுக்குச் சென்று, எரியலுற்ற நெருப்புப் போன்ற மிகுந்த தளிர்களை யுடையதும், புகைத்திரன்போன்ற இலைகளால் நிறையப்பெற்றதும், (47) உருவலுற்ற தங்கம்போன்ற மலர்களால் மிகுந்ததும், பச்சைக்கற்கள் போன்ற வடுக்களைக் கொண்டதும், மாணிக்கக்கையொத்தகனிகளால்நிறைந்ததும், மேகங்கள்போன்றகளைகளால்நேர்த்தியானதும், (48) பிரம்மாண்டச்சுவர் வரையில்கீழும் வேரோடி மேலும் மிக வுன்னதமானதும், இக்கூடமையோசனைதூர மடர்த்தியாய் நிழலிடலுற்றதும், (49) கேளீர்! தரணிதேவர்களை! விஷ்ணுப்பிரம்மர்களின் லோகங்களையும் திப்பாலர்கள், ஸர்ப்படங்கன், சூரியன் சந்திரன் முகலிய தேவர்கள், ஸப்தமாத்ருக்கள், ஸப்த கன்னிகள், இவர்களுடைய லோகங்களையும், எழுகடல்களையும் நடுநடுங்கச்செய்வதும், (50½) அப்போ தண்டச்சுவரை யிடித்துவிட்டுப் பூமியையும் பிளக்கலுற்றதுமான (51) விப்பேர்க்கொத்த வேர் மாமரத்தி னுருவத்தை யெடுத்துக்கொண்டவ் வசுரன் கோபத்தோடு களைகளாற் சகல ஜகங்களையும் மோதித் தின்பளித்தான். (52) அப்போ தவன தார்ப்பாடங்களால் பூமி யானது நடுநடுங்கி வெடிக்கலாயிற்று. எல்லாக் கீழ்லோகங்களு மிடிந்து விழலுற்றன. (53) ஆதிசூர்மமும் எட்டுத் திக்கஜங்களும் அநந்தன் முகலிய மகா நாகங்களும் நடுநடுங்கின. அப்போ தெல்லாச் சமுத்திரங்களு மொன்றாயின. (54) ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களை! எல்லாமலைகளும் நகூத்திரங்களும் நான்கு பக்கங்களிலும் விழலாயின. சந்திர சூரிய ரிருவர்களும் மற்றெல்லாக் கிரகங்களோடு மவரவ ரிரதங்களை விட்டுக் குதித்து (55) மிகப் பயங்கொண்டவர்களாகிப் பூமியில் நான்கு திக்குகளிலும் சிதறுண்டோடினார்கள். சில தேவர்கள் கைலேசரிக்கும் சிலர் மேருவுக்கு மப்போ தோடினார்கள். (56) பிரம்மாவின் ண்டம்கூட மிகவு மிடிந்து பூமிகளில் விழுந்தது. பிறகு ஸ்ரீ குஹபிரானுடைய சிரோட்டமான அவ்வேலானது தூரத்துமனாகிய அவ்வசுரனுடைய இவ்வாறு மாயையைக் கண்டு கோபத்தினால் மிகப்பயங்கரமுள்ளதும் (57½) மகாப் பிரளயகால ருத்திரன்போற் காந்தியுடையதும், ஸகல ஜகங்களிலும் வியாபிக்கலுற்றதும், (58) பிரம்மதேவன் திருமாவின்

கையில் விளங்கவற்ற (அப்பிரம்மனுடைய பூஜாவேங்கமான) சோதிலிங் கத்தின் சொருபத்தை யுடையதும், ஸ்ரீ மகா பைரவமுர்த்தியினுடைய குலத்துக்கு நிகரான புந்முடையதும், மகா பயங்கரமுள்ளதும், (59) கைலாசிரி நீங்கலாய் மற்றெல்லா லோகங்களை யு மெறித்துவிடவற்றது மாகிக் கடல்களையும் வற்றச்செய்துகொண்டு வந்தம் மாமரவுருவத் தோ டிருந்த வசுரனை யிரண்டாய்க் கிழித்துவிட்டது. (60) பிறகு பா தகனான அவ்வசுரன் மாமரவுருவத்தை விட்டுத் தன் சுவய வுருவத்தை யடைந் தோர் கத்தியை பெடுத்துக்கொண்டு வேகமா யோடிவர, (61) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! மறுபடியு மவ் வேலானது கொரோ னான அவ்வசுரன் மார்பினைப் பிளந்துவிட்டுத் திரும்பி யாகாயத்தை யொளிப்பி க்துக்கொண்டு (62) சகல தேவர்களாலும் துதிசூரப்பெ ற்றதாகி யோர் கணநேரத்துக்குள் ஆகாயகங்கையில் ஸ்நானம் செய்து விட்டுக் கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அந்தேவாதி தேவனுடைய திருக் கைக்கு வந்துவிட்டது. (63) பிறகிசண்டு துண்டங்களுக்கப்பட்ட அ வ்வசுரப்பாதக னோர் துண்டத்தினால் மயிலுருவத்தையும் மற்றோர் து ண்டத்தினால் கோழியுருவத்தையு மெடுத்துக்கொண்டு புறப்படலான ன். (64) அப்போ தம் மயிலும் கோழியும் மகா கோபத்தோ டெம்பி யெம்பிக் குதித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ பரமேசுவரனான வச் சுப்பிரம்மணிய ரோ டுய்ந்தம் செய்வதற்குத் துரிதமா யோடிவருகையில் (65) ஸா க்ஷாத் பரமாதந்த முர்த்தியான அவ்வடிவேல னம்மயிலையும் கோழியை யும் கருணாகடாக்ஷத்தினால் நோக்கியவுட (66) னப்போ தவைகள் க ர்வத்தை யிழந்தவைகளாகி நல்லஞ்ஞானத்தை யடைந்து அம்முநநேச னை வந்தனித்து மிகுதியாய்த் தோததிரம் செய்தன. (67) அப்போது ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியனும் மகா பயங்கர வுருவத்தை ககெகொண்ட அக் கோழி யை நோக்கி “ஓ! கோழியே! நீ துவஜ்வுருவமாகி நமது இவ்விசை, தின் பேரி விருக்கலாவா” பென்றதனைத் திருவாக்கருளினர். (68) அப்போ து நற்கியாநமடைந்த அக்கோழியும் அவ்வாக்கினையைச் சிரமேற்றுகொண் டவரது சிரேஷ்டமான தோர்மீதேழி யுட்கார்ந்துகொண்டு மின்பயங்கர மாய் (69) ஊழிநால மேகம்போல் பெரும் சத்தமிட்டது. பிறகு கேளீர்! முனிவர்களே! ஸ்ரீ பகவானானவ ரிந்திரன லுருவம்கொள்ளப் பட்ட தமது மயிலினின் றிறங்கி யிம்மயிலின்மீ தேறியதனைத் துரித மாய்த் துறத்தலானார். (70½) ஓ! பூமிதேவர்களே! அப்போதும் மயி லானது பூமி, ஆகாயம், சுவர்க்கம், (71) முகலிய சகல லோகங்களிலு மவரைச் சுமந்துகொண் டோர் நொடிநேரத்துக்குள் னோடலுற்றது அப்போ தவ்வா ரோடலான அம்மயிலின் வேகத்தினால் கடல்களெல்ல

லாம் கொந்தளித்தன. (72) மேருவும் பூமிதனில் விழலாயிற்று. அப்போது பூமியும் வெடிக்கலாயிற்று. அக்கனி வாயுக்களும் பிரம்மாண்டத்தோடுகூட மிகவும் நடுநடுங்கினார்கள். (73) மேலுமம் மயில் தனதிரக்கைகளை விரித்துக்கொண்ட கவுவதினால் மூவுலகங்களையும் மிகவும் பயமுறுத்திக்கொண்டும், அதனால் ஆதிசேடன், இராகு கேதுமுதலிய ஸர்ப்பங்களுக்கு விசேடமான பயத்தை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டும், தேவசேனாபதியும்மகா வலிமைகொண்டவருவான ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியசுவாமியைச் சுமந்துகொண்டு திசைகளெங்கும் சுற்றிவருகையில் (74-75) ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவானவர் மேகவுருவத்தோடு ஸ்ரீ பரமேசுவரனைச் சுமந்ததுபோல் விளங்கலாயிற்று. பீன்பளவற்ற கோடிகுரியர்களினொளிகள் வீசப்பெற்ற ஸ்ரீ வடிவேலன் திசைகளெங்கு மிவ்விதமாயம்மயிலை யோடவிட்டுக்கொண்டே (76½) தேவர் முதலியோர்க ளிருக்கலான வுயர்த்தகளத்துக்கு வினாவாய் வந்தருளினர். (77) அப்போதக்கினியு மிந்திரனும் முருகேச னுக்கினையால் கோழியுருவத்தையும் மயிலுருவத்தையும் விட்டு நிஜவுருவத்தை யெடுத்துக்கொண்ட (78) அப்போது பகவானைத் தண்டம்பண்ணி மிகுந்த பக்தியோடு துதிசெய்தார்கள். மேலும் பூதர்களும் வீரர்களும் ஸகல படைத்தலைவர்களுடனும் சைனியங்களுடனும் (79) சேர்ந்து தேவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு கோலாஹல சத்தங்களைச் செய்தார்கள். தவிரவும் பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்களெல்லா மென்று மழிவற்றவராகிய வடிவேலனை வந்தனித்து (80) எல்லோர்களும் மிகச் சந்தோஷம் கொண்டவர்களாகிய யத்தேவநாதனைத் துதிசெய்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீ குமரேசனுமவ்வெல்லோர்களையும் கருணையால் கிரம்பப்பெற்ற திருவிழிகளால் பார்த்தருளினர். (81)

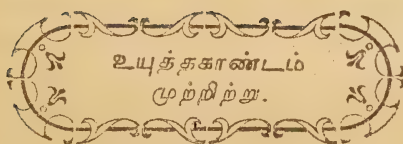
கேளீர்! பூமிதேவோத்தமீர்களே! இப்படியிருக்கையில் சூரனுடைய மனையாளான பத்துமகோமனை யவனிற்றந்தைக்கேள்வியுற்றப்போதே மரணமடைந்துவிட்டாள். (82) மேலுமவனது மற்றப்பெண்டிரர்களும் மிக நேர்த்தியான பெருந்தீயிற் குதித்துவிட்டார்கள். தவிரவும் (முந்திச் சமுத்திரத்தின்கண் மீனுருவத்தோ டொளிந்துகொண்டிருந்த) சூரபத்துமன் மைந்தனான விரணியனென்பவன்சூரன்முதலியோர்களின் மரணத்தைக் கேள்வியுற்றதின்பேரில் (83) “ஐயோ! அப்பா! நாங்கள் சொல்லியதையெல்லாம் கேளாமற் போனீர்! இப்போதிறக்கலாகிச் சத்துருவின் தேரின்கண் கோழியுருவத்தோடு துவஜத்திலிருக்கலானீர்! இது மிகவும் கஷ்டம்! (84) தவிரவுமிப்போது மயிலுருவத்தை யெடுத்துக்கொண்ட டச் சத்துருவைச் சுமக்கலானீரல்லவோ”

வென்றிவ்விதம் முதலியதா யவன் புலம்பி “ஓ! அவருடைய சைனியங்கள் கண்டா (85) லெந்தனை மிகவும் துன்பப்படுத்துவார்க” ளென்று மனதினில் நினைத்துக்கொண்டவசுரகுமாரனாவன் தங்கள் புரோகிதரான சுக்கிரனிடம் சென்று (86) தாய்தந்தையர்க் குரிய சாவுசடங்குகளை முடித்துக்கொண்டு “ஓ! ஐசவரியமெல்லா மோர் க்ஷணத்துக்குள் எழியதுற்றதே!” பென்று தீர்மானித்து மோக்ஷத்தையே கருதியவனாகி ஸ்ரீ பரமேசுவரனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்யலாயினன். (87)

யாதாமொருவன் இவ்வற்புதமான சரித்திரத்தைப் படித்தாலாவது அல்லது கேட்டாலாவது ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியருடைய கிருபாவசத்தினு லவனுக்குச் சத்துருபயமே யிராது. (88) கேளீர்! பிராம்மணேத்தமர்களே! ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவானவ ரிதனை முனிவர்கள் முகமாய்க் கேட்டுத்தான் சத்துருவான முராகுரனையும், மகா கோரனான காலநேமியையும் ஜயிக்கலாயினர். (89) ஜகன்னாதனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனு மிதனையுபமன்னியுவென்ற மாமுனிவரிடமிருந்து கேட்டுத்தான் மகா பாவிதளான பெளமன் முதலிய வசுரர்களுடையெல்லா மோர் க்ஷணமாத்திரத்தில்தம்பண்ணினார். (90) மேலும் தவகௌரிற் சிறந்த தஜீசமாமுனிவரும்மகா பரிசுத்தமானவிச்சரித்திரத்தைப்பாட்டனாகிய சுக்கிரனிடமிருந்துகேட்டுத்தா னச்சுதரான ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவை வெற்றிபெற்றனர். (91)

முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

தேவகாண்டம்.

தேவகாண்டம் முதலாவது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

கொஞ்சம் கடைக்கண் பார்வைமாத்திரத்தினு லடியார்களு டைய சத்தருக்களை நாசம்பண்ணி யவர்களுக்குக் கலியாண த்தையருளுவோரும், மேருகிரியை வில்லாய்க்கொண்ட ஸ்ரீ பரமசிவனுக்கு மைந்தனும், கருணைக்கடலும், கலியாண சுந்த ரமூர்த்தியும், என்றமழிவற்றவரும், பருவதராஜபுத்திரியி ன ன்புக்குரியவரும், மகா பரிசுத்தரும், ஸ்ரீ கணநாதனுக்கு மூற் றோனும், தேவசேனைக்குக் கணவருமான ஸ்ரீ கந்தபிரானைத் தொழுகின்றேன்.

வல்லி தேவஸேனாப்பிராட்டிகளுக்குக் கணவரும், மயில் வாகனரும், வேலாயுதனும், தாரகனைக் கொன்றவருமான ஸ்ரீ குஹபிரானை மிகுதியாய்த் தொழுகின்றேன்.

பிற்பாடு வடிவேலனுனவர் வீரபாகுவைநோக்கி “ஓ!வீரபாகு வே! அசுரர்களாற் சிறையிலடைக்கப்பட்ட ஜயந்தன் முதலிய தேவ ர்களை யிங்கழைத்துவா”வென, (1) அவருமப்படியே பாக்கியமென் று ஸ்ரீ கந்தனுக்கிணையைச் சிரசினால் வகித்துக்கொண்டு புறப்பட்டு ஜயந் தன் முதலியவர்க ளிருக்குமிடஞ் சென்றவர்களால் வந்தனிக்கப்பட்ட வராகி யம்மகாபலவா (2) னவர்களுக்குச் சகல விருந்தார்த்தங்களையும் நெறியப்படுத்திச்சீக்கிரமா யவர்களை யழைத்து வந்தனர். அப்போத வர்கள் ஸ்ரீ குஹனைத் தரிசித்து வந்தனம்பண்ணி மிகுதியாய்த் துதிசெ ய்தார்கள். (3) கேளீர்! பிரம்மமேனோத்தமர்களே! அப்போது கருணை க்கடலான பகவானுனவர் “ஓ! ஜயந்தன் முதலிய தேவர்களே! நீங்கள் முன்போ லிப்போது சொர்க்கபோகங்களை யனுபவித்துச் சுகமாயி ருங்க” ளென, (4) அவர்க ளிவ்விதமா யனுக்கிரகம் செய்யப்பட்ட வர்களாகியிருந்த சந்தோஷத்துட னப்போதவ் வடிவேலனுருகினி லி

நுந்த தேவேந்திரனுக்கு வந்தனம் செய்கையி (5) லத்தேவராஜனும் மிகுந்த சந்தோஷம் கொண்டவராகி யச்சயந்தன் முதலான தேவர்களை யன்புடன் அணைத்துக்கொண்டவர்களோடு சில வார்த்தைகளைப் பேசினான். (6) பிறகு ஷண்முகனானவர் “உயுத்தரங்கத்தில் முந்தி மாண்டுபோன பூதர்களும் வீரர்களும் சீக்கிரமாய்த் திருப்பியெழுந்திருக்கக் கடவார்க்” னென்று திருவுளத்தில் நினைத்தமாதிரித்தி (7)விறந்துபோன அய்வெல்லோர்களு மவரதாக்கினையின்படியே அறிவடைந்தவர்களாகி யவரை வந்தனித்தார்கள். பின்னும் சந்துருக்களைச் சமூகரிக்கலுற்ற சாவணபவன் சமுத்திரத்தை நோக்கி(8)“ஓ! சமுத்திரமே! அசுரர்களால் வாசம் செய்யப்பட்டுவந்த வீரமாகேந்திர நகரத்தை நீ நம தாக்கினையின்படி சீக்கிரமாய்ச் சாப்பிட்டுவி” டென்று கட்டளை யிட்டனர். கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! (9) அச்சமுத்திரமும்பட்டணத்தை வெகு சந்தோஷத்தோ டப்படியே செய்துவிட்டது. அதன்பிறகு ஸ்ரீசண்முகன் தேவர்கள், வீரர்கள் முதலிய வின்னும் மற்றவர்களுடன் புறப்பட்டு (10) மிகுந்த வாத்தியகோஷங்களோடு நேர்த்தியான திருச்செந்தூருக்கு வந்து தமது மயிலினின் றிறங்கி பெருமைபொருந்திய சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தருளினர். அப்போது சூரியனு மஸ்தமனமாயினன். (11½) அங்கு தேவர்கள் குமரோசனை மிகுந்த பக்தியோடு பூஜை செய்தார்கள். (12) அப்போ தத்தேவேசனு மவர்க ள்மீது கிருபையோடு கடாசனம் வைத்தருளினர். பிறகு மறுநாள் சூரியனு முதயமாகும்போது ஸ்ரீ சண்முகன் தாமும் (13) ஸகல ஜகங்க ளுக்கும் தந்தையான ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனை யப்போது பூஜை செய்தனர். பின்பவர் திரிபுர மாற்றானாகிய பரமசிவனைப் பூஜை செய்ததினமேல் வெகு சந்தோஷமுடைய மனதைக் கொண்டவராகி (14) அனேகவித அலங்காரத்தினுற் சிறக்கலுற்றதும், மிகவும் நேர்த்தியுமான மயிலின்பேரிலேறிக் கொண் டிரதங்களின்பேரி லேறிக்கொள்ளலான வீரர்களோடும், சேனாதிபர்களோடும் திருச்செந்தூரினின் புறப்பட்டுக்(15) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு திருப்பரங்குன்றத்தைநோக்கிப் புறப்பட்டனர். மேலும் கேளீர்! முனிவர்களே! அப்போது விஷ்ணு பிரம்மர்கள்முதலிய சகலதேவச் சிவோஷ்டர்க ளும்முருகேசனுக்கினையின்பேரில்(16) நங்கள் தங்கள் வாஹனங்களி லேறிக்கொண்டு துரிதமாய்ப்புறப்பட்டனர். அனேகம் குடைகளுடையவும் சாமரங்க ளுடையவுமான வரிசைகள் விசிரிகளோடுகூடப்புறப்பட்டாயின.(17) அதேவிதமாய் மகா வுன்னதங்களான பல துவஜங்க ளு மனேகவித வரத்தியங்களும் சென்றன. தவிரவும் கேளீர்! பிராம்

மனோத்தமர்களே! அம்மயிலோவென்றால் மூக்கினால் பூமியைக் கீறிக்கொண்டும், மகா கோரமான அகவுதலின் சத்தங்களால் சர்ப்பங்களைப் பயமுறுத்திக்கொண்டும் செல்லலாயிற்று. (18) ஓ! தரணிதேவோத்தமர்களே! அக்கோழியானது மகா மேகங்களைப் பிடிக்கையும் தன் மூக்கினால் (19) கொத்திக்கொண்டே மிகுந்த சத்தமிடுவதாகிச் சென்றது. அவரவர் வாகனங்களான விலங்கினங்களுடையவும், பூதர்களுடையவுமான சத்தங்களால் மற் ற மிருகங்களெல்லாம் (20) நடுக்கங் கொண்டவைகளாகிச் சுற்றிலுமுள்ள மலைகளின் பொந்துகளிற் புருத்துக்கொண்டன. மயிலுடையவும் கோழியுடையவும் சத்தங்களால் பெரிய சர்ப்பங்களெல்லாம் மிகவும் பயந்து (21) மிகுந்த வாழமுள்ள பொந்துகளில் சடிதியாய் னுழையலாயின. ஓ! முனிவர்களே! அப்போது வேதகோஷங்களுமுண்டாயின. இருடிச்சினோஷ்டர்களெல்லா (22) மஷ்டைசுவரியமுடையவரும், துதிகளின் பிரியமுள்ளவருமான வக் கந்தபிராணைத் தோத்திரம்செய்தார்கள். அப்போது தசுரர்களுக் கியமனான வடிவேலன் கின்னரச் சினோஷ்டர்களுடைய கானத்தில் திருமனதை விருப்பமாய்ச்செலுத்திக்கொண்டே மிகுந்த பெருங் கூச்சல்களோடு திருப்பரங்குன்றம் வந்தருளினார். (23½) அப்போது முந்தி மீனுவருவமடைந்திருந்த வாறு முனிவர்களும், பிரம்மன் முதலிய தேவர்களும் ஸ்ரீ வடிவேலனை (24) “ஓ! தேவேசா! மேன்மைகொண்ட விப்பருவதத்தின்மீது தங்கியருளவேண்டு” மென்று நைத்துத் தேவநாதரான வச் சுப்பிரம்மணியநைத்துதிகளால் பிரார்த்திக்கையி (25) லவர்களை நோக்கி வடிவேலன் திருவாக்கருளியதாவது:— “ஓ! கோ! நீங்கள்! நன்றாய்ச் சொன்னீர்கள். யாம் முந்தி யாது கட்டையிட்டனமோ! அது இப்போது நினைப்பு மூட்டப்பட்டதல்லவா!” (26) வென்று திருவாக்கருளியத் தேவேசனம் மலைமீதேறினர். பிறகங்கு சென்றவுடனவ் வடிவேலன் முன்னிலிருந்த விசுவகருமனைநோக்கி (27) “ஓ! தேவர்களுக்குப்பிரியமுள்ளவிசுவகருமனே! இங்கு நமக்கோர் நேர்த்தியான நகரத்தை நீ யமைத்தல் வேண்டு” மென்றுகருணமிருதமுர்த்தியான வக்கந்தன் திருவாக்கருளியவுடன (28) நத்தேவத்தச்சனம்மலையினுச்சியி லோரரண்மனையை யமைத்துப் பிறகு பற்பலவிருகத்தங்களாற் சோபிக்கலுற்றதும், பலகோபுரங்களைப் பட்டாளமண்டபங்களை யும் கொண்டதும், அனேகம் பிரகாரங்களாலும் கொடுங்கைகளாலும் சூழப்பெற்றதும், பற்பல வினோதங்களோடு கூடியதும், பற்பல அலங்காரங்களாற் சிறக்கலுற்றதுமான வோர் நேர்த்தியாகி நகரத்தை யமைக்கலாகையி (29-30) விஸ்வரூய் விசுவகருமனு லுண்டுபண்ணப்பட்டதைப்

பிரபுவானவர்கண்டு மிகுந்தசந்தோஷம்கொண்டவராகிப் பூதர்களைச்சேனாதிபர்களோடுகூட வீதிகளிலுள்ள வீடுகளிலிருக்கும்படி திட்டமிட்டுத் தமதுநேர்த்தியான வரண்மனைக்கருளி மயிலினின்றிறங்கி யிருபாரிசங்களினும்தேவர்களை யிருப்பித்துத்தாம் வீரர்களாற் பற்பல வுபசாரங்கள் செய்யப்பெற்றவராகிச் சிங்காதனமேறி வீற்றிருக்கையி (31-32½) லவ்வாறு முனிவர்களு மப்பார்வதிமைந்தனைப் பூஜைசெய்தார்கள். (33) கேரீர்! தரணிதேவோத்தமர்களே! அப்போதவ ரம்முனிவர்களுக்குத் தம்மை நன்கறிவதைப்பற்றிய ஞானோபதேசத்தை யருளத் திருவுளங் கொண்டவராகிப் பிரம்மன்முதலிய தேவர்களையவரவர் விடுதிகளுக்கனுப்பிவிட் (34) டவர்களுக்கு ஞானோபதேசம்செய்து விட் டங்கு வீற்றிருந்தனர். அப்போது தேவேந்திரன் பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவச்சிரேஷ்டர்களை நோக்கி “ஓ! தேவோத்தமர்களே! எனது ருமாரியை யிங்கு (35) ஸ்ரீ வடிவேலனுக்கு விவாஹதூல் முறையின்படி பாணிக்கிரஹணம் செய்து கொடுக்கின்றே” னென, அவர்க ளவ்விந்திரன் வசனத்தைக் கேட் டப்படியே நல்லதென்று கோரிய பயனைக் கைக் கொண்டவர்கள்போல் மிகுந்த சந்தோஷத்தோ டோர் நொடிதனி லவரவர் விடுதிகளுக்குச் சென்றார்கள். (36½) இந்திரன் தன் மாளிகை சேர்ந்தவுட னிந்திரானியையும் தன் பெண்ணாகிய கஜநாயகியையு (37) மப்போ தழைத்துவரும்படி சில தூதர்களை யனுப்ப, அவர்களு மப்படியே பாக்கியமென்று துரிதமாய்ச் சென்று மேருகிரியிலிருந்த இந்திரானியை (38) வந்தனித்துச் சூரன் முதலியவர்களின் சமுகாரத்தை யும், தேவர்களின் விடுவித்தலையும், பரமாத் துமாவாகிய ஸ்ரீ வடிவேலன் திருப்பரங்குன்றத்துக்கு விஜயமானதையும், (39) இந்திரனால் நன்குரைத்தபடி குமாரியினுடைய கலியாணப் பிரஸ்தாபத்தையு மவளுக்கறிவித்து அவ்வம்மையை யவள்பெண்ணுடனுமைராவதத்துடனும்கூட அழைத்துக்கொண்டு (40) பற்பல அலங்காரங்களால் விளங்கானின்ற விந்திரன் மாளிகைக்கு வந்தனர்கள். அப்போது சிறைமீ தடைக்கப் பட்டிருந்த தேவ கன்னிகளெல்லா மங்கு வரலான விந்திரானியை ப்பார்த்து மலர்ந்து சிலிர்த்த கன்னங்களை யுடையவர்களாகி வந்து வந்தனித்தார்கள். (41½) ஜயந்தனும், வந்து தன தன்னை யை வந்தனித்தான். (42) உடனே யவளழலுற்றவளாகி யவனையணைந்துகொண்டு மிகவும் தூக்கப்பட்டாள். மேலு மவள் தேவஸ்திரீகளோடு சில நல்ல உபசாரவார்த்தைகளைப் பேசினாள். (43) அப்போது ஸகல ஜனங்களும் ஸ்ரீ சரவணபவனுக்குக் கலியாணம் நடக்கப் போவதைக்கேட்டு உள்ளம் குளிர்த்து மிகுந்த ஸந்தோஷ மடைந்தார்கள். (44) பிற்பாடு தேவராஜ

ன் ஸகல தேவர்களோடும் கூடப் புறப்பட்டுவந்து ஸ்ரீ ஷண்முகனை நமஸ்
காரம்பண்ணி வினயத்தினால் முகம் வணங்கப் பெற்றவனாகி விண்ணப்
பம் செய்து கொண்டதாவது:— (45) “ஓ! கருணைக்கடலாகிய ஸ்வாமி!
தேவரீர் சூரபத்துமன் முதலிய வசுர்களைக் கொன் றெங்களைப் பதத்தி
ல்லைவத்தித்தேவர்களை யெல்லாமிரகடித்தருளினீரோ? (46) ஓ! லீலாவினோ
தமுடைய கலியாண சுந்தர மூர்த்தியே? யாங்கள் தேவரீருக் கெதைத்
தான் கொடுக்கப்போகின்றோம்? அப்படி யிருந்தபோதிலும் ஓ! அடியார்
களின் வேண்டுதல்களை நிறைவேற்றவற்ற தேவாதி தேவா! (47) ஓ!
ஸகல தேவேசவரா! தேவொல்லாம் சேஷமமாயிருப்பதற்காகத் தே
வரீ ரடியேனுடைய குமாரியைப் பாணிக்கிரஹணம்பெற்று ஓ! கரு
ணைக்கடலே! எங்களைக் காத்தருள்வீர் காத்தருள்வீர்”. (48) என் னு
ரைத்துக்கொண்டு தண்டம்போல் பூமியில் தண்டனிட்டான். அப்போ
து முருகேசனும் ‘அப்படியே நல்ல’ தென் நிந்திரனுக் குரைத்து (49)
“ஓ! இந்திரா! நம தாக்கினியின்படி நாளைத்தினமே கலியாணம் நடக்க
வேண்டும்; ஆகையால் நீ சீக்கிரமாய்ச்சென் றதற்காகவேண்டிய முயற்சி
யைச் செய்யலா வா” (50) யென்று திருவாக்கருளி யத்தேவமன்னனை
யனுப்பினார். பிற்பா டிந்திரன் வெகு சந்தோஷத்தோடு கூடியவனாகி
ப் புறப்பட்டுத் (51) தன் வீடு சேர்ந்து கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்
களே! தனது தூதர்களை நோக்கி “ஓ! தூதர்களே! முசுருந்தசக்கிரவ
ர்த்தி முதலியபூபாலர்களையும், கந்தர்வராஜர்களையும் தேவர்களையும் ஸ்ரீ வடி
வேலனுக்கிற்குநாளைக்குக்கலியாண’ மென்றுசீக்கிரமழைந்து வாருங்க”
ளென்றுகட்டளையிட்டனுப்பினான். (52½) பிறகவன் விசுவகருமனைநோக்
கி “ஓ! விசுவகருமனே! ஓர் கலியாணமண்டபத்தையும், வாபிகள், கிணறு
கள், குளங்கள் முதலிய வின்னும் மற்றவேண்டியவைகளையு மமைக்க
லா வா” யென் றத்தேவத்தச்சனைத் திட்டமிட்டனன். (54) அத்தச்ச
னு மப்படியே நல்லதென் றவற்றையெல்லாம் சீக்கிரமாய்ச் செய்துமு
டித்தனன். அப்போ திந்திர னிவ்வாறு யெல்லாவற்றையு மேற்பாடு
செய்துவிட்டுக் கலியானோற்சவத்தை யெதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தா
ன். (55) ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! அத்தூதர்க ளிவ்விருத்தார்த
ங்களையெல்லாம் முசுருந்தன் முதலிய வரசர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தி
யதின்பேரில் (56) முசுருந்த சக்கிரவர்த்தியும் ஸ்ரீ ஷண்முகருக்குக் க
லியாணம் நடப்பதைக்கேட்டதன்பேரில் யிருந்தசந்தோஷத்தினால் தூத
ர்களை யதிக வுபசாரத்தோடு மரியாதை செய்துவிட்டுத் (57) தம்
நகரத்திலும் தேசத்திலுமுள்ள சகல பந்துவர்க்கங்களுடனும் நகரத்
திலுள்ள விலாஸம் பொருந்திய கற்புடைய பெரிய குடும்ப மங்கை

யர்களுடனும் புறப்பட்டு (58) ஸ்ரீ கந்தபிரான் விளங்கியிருக்கின்ற நேர்த்தியான பட்டணம் வந்து சேர்ந்தார். ஓ! முனிவர்களே! மேலும் திசைக்கோடியிலான கேசாதிதேசங்களிலிருந்து மற்ற பூபாலர்களும் (59) சந்திரசூரியர்களும் மற்றத்தேவர்களும் புண்ணியசாலிகளான முனிவர்களும் ஸ்ரீ சரவணபவனுக்குக் கலியாணம் நடக்கலாவதைத் தூதர்முகமாய்க் கேட்டு (60) எல்லோர்களும் களித்த மனதை யுடையவர்களாகிப் பற்பல வலங்காரங்களாற் சுமக்கமாட்டாதவர்களாய்ச் சூரங்கசைனியங்களுடனும், வாத்தியங்களின் மிகுந்த வோசைகளுடனும் (61) பல்லக்குகளிலும் மஞ்சங்களிலு மேறிச் செல்லாவின்ற பிரபுக்களுடனும், சுற்றிலும் மிக நேர்த்தியான அழகிய மங்கையர்களுடனும் புறப்படலாகி யம்மகா பலவான்களெல்லாம் (62) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! திருப்பரங்குன்றத்தின் வெளிப்புறங்களிலுள்ள பூத்தோட்டங்களிலும், மாத்தோட்டங்களிலும், நதிகளிலும், தண்ணீர்ப்பந்தல்களிலும், மண்டபங்களிலும் வெகு சந்தோஷத்தோடு நெருக்கமாய்ச்சாகையேற்படுத்திக்கொண்டார்கள். (63½) அப்போது முசுஞ்சுநன் முதலிய வரசர்களும், தேவர்களும் ரிஷிகளும் (64) மிகுந்ததொளையோடிந்திரன் மனைக்குச்சென்றவனைப் பார்த்ததின்மே லவர்களொருவருக்கொருவருபசாரம்பண்ணியவர்களாகி வார்த்தை பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். (65) மேலும் தேவஸ்திரீகளுக்கிஷ்டர்களான ராஜஸ்திரீகளுமிந்திராணியிடம் சென்றவனைத் தண்டம்பண்ணிவிட்டு அம்மாதர்களெல்லாம் திருமணக்கோலமுடைய கஜநாயகி யென்ற அவன்பெண்ணைச்சிறந்த ஆடையாபரணங்களா லலங்கரித்தார்கள். (67) ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! பிறகிந்திரனாவன் 'பிரம்மனாற் கலியாணத்துக்காகக் குறிக்கப்பட்ட சமயமிதுதா' எனப்பதைக் கேட்டு விஷ்ணு முசுலியவர்களுடன் கூட (68) ஸ்ரீ கந்தனரண்மனைக்குச் சென்றத்தேவனை வந்தனித்து "ஓ! கருணைக்கடலான தேவாதிதேவா! இதுதான் கலியாணத்துக்குரிய நல்லவேளை; ஆகையால் மணம் புரிவதற்காகத் தேவரீரிப்போ தடியேன் கிரகத்துக் கெழுந்தருளி யிவ்வெல்லோர்களையும் காப்பாற்றிடல் வேண்டு" (69½) மென, பரமாத்மாவாகிய கந்தனு மவ்வாறுரைத்த விந்திரனை நோக்கி யப்போது (70) ஸந்தோஷத்தினாற் கொஞ்சம் மந்தஹாஸம்பண்ணிக்கொண்டு சிங்காதனத்தை விட்டிறங்கிப் பற்பலவலங்காரங்களால் நிரம்பப்பெற்ற நேர்த்தியான தமது மயிலின்மீ தேறிக்கொண் (71) டிலுக்கத்தொன்பது மகா வீரர்களுடனும் கைகளை யஞ்சலிகொண்டு தங்களைப் பரிசுத்தர்களா யாக்கலுற்ற சிறந்த துதிகளைக் கருனின் தேவர்களுடனும், (72) ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! மிகு

ந்த சந்தோஷத்தோடு மலர்மாரிகளைச் சொரிந்துகொண்டு வரலுற்ற சி
 றந்த அடியார்களான பிரம்ம விஷ்ணுக்களுடனும் துரிதமாய்ப் புறப்ப
 டலாயினர். (73) அப்போது சந்திரனும் சூரியனும் ஜுவலிக்கலுற்ற
 விரு குடைகளைப் பிடித்தார்கள். வாயுவும் வருணனும் சாமரத்தாலும்
 விசுரிபாலும் சேவித்தார்கள். (74) இயமனுமோர் பயங்கரமான கத்
 தியைப் பிடித்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். செவிகளுக் கினிமையான
 வேதகோஷங்களும், வாத்தியங்களின் மிகுந்த கோஷங்களு மப்போ
 துண்டாயின. (75) இருடிகளெல்லாம் துதிகளுக் கேற்பவரும், என்
 னு மழிவற்றவருமான வப்பகவானைத் தோத்திரங்களாற் பஜனம் செய்
 தார்கள். கோழியு மப்போது மகா பயங்கரமான சத்தங்களைச் செய்த
 து. (76) மதுரமான கண்டநாதங்கடையுடைய கின்னரர்கள் நேர்த்தியா
 ன ஸங்கீதங்களைப் பாடினார்கள். ஊர்வசி, மேனகை, இரம்பை இவர்க
 ள் சங்கீதம் பாடிக்கொண்டே நர்த்தனம் செய்தார்கள். (77) முனிவர்
 கள் பூர்ணகும்பங்களை பெடுத்துக்கொண்டு முந்திச் செல்லலுற்றார்கள்.
 இவ்விதங்களாகிய பலவித வுபசாரங்களுடன் ஸ்ரீ ஷண்முகன் வீதிகளை
 க்கடந்து (78) ஸுகல தேவர்களுடனு மிந்திரனுடைய மாளிகைவாசற்
 பாடி வீதிக்கு வந்தவுடன் ஸரஸ்வதி இலக்குமி முதலிய சிகோஷ்டர்களா
 ன தேவஸ்திரீக ளஷ்டமங்களும் பாடி யாராத்தி சுற்றி மூன்று பிரதக்ஷி
 ணம் செய்துவிட்டு மாளிகைக்குட் சென்றார்கள். (80) பிறகு ஸ்ரீ பக
 வானும் மயிலினின் றிறங்கி மங்கள சத்தங்களோடு கலியாணமண்டப
 த்திற் கருகினில் விஜயமாயினர். (81) அப்போ திந்திரன் தேவியான
 விந்திரானி யம்மையானவள் மிகுந்த சந்தோஷத்தோ டடபஸஸ்திரீக
 ளுடன் வந்து ஸ்ரீ கந்தனை நமஸ்காரம்பண்ணி யவர் பொன்னடிகளைப்
 பாலினுற் கழுவி (82) சிறந்த மலர்களாற் பூஜித்துத் தீபாராதனங்க
 ள் செய்தும், பிரதக்ஷணநமஸ்காரங்கள் செய்துவிட்டுப் போயினள்.
 (83) அதன்பிறகு முருகேசன் பற்பல விரத்தினங்க ளிழைக்கப்பெற்
 ற நேர்த்தியான பொற்பாதுகைகளைப் பூண்டு மெல்ல நடந்து கலியாண
 மண்டபத்திற் கருளி (84) யங்கு விளங்கிய சிறந்த சிங்காதனத்தி
 லேறி வீற்றிருந்தனர். பின்பு விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களும் ஸ்ரீ வடி
 வேலன தாக்கினையின்பேரில் அவரவர் தங்களாசனங்களி (85) லுட்
 கார்ந்தார்கள். முசுகுந்த சக்கிரவர்த்தி முகலியோர்கள் தண்டம்பண்
 னி யஞ்சலிகொண்டார்கள். மேலும் வீரபாகுமுதலிய வீரரெல்லாம்
 ஸ்ரீ பகவானுக்குரிய வுபசாரணைகளைச் செய்தார்கள். இவ்விதமான பல
 வித வுபசாரங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவராகி ஸ்ரீ தேவேசன் விளங்கியிரு
 க்கையில் (86) ஸ்ரீ பரமேசுவரனாவ ரிக்கலியாண மகோற்சவத்தை

ப்பார்,த்தருள்வதற்காகப் பருவதராஜ புத்திரி ஸகிதராய் வானமதிற்செல்லுற்ற பல விரத்தினங்க ளிழைக்கப்பெற்ற தங்கத்தினு ள்திவிசித் திரமான திவிய விமானத்தி லேறிக்கொண்டு மேகநாதத்தை யதிகரித்த வளேக வாத்திபகோஷங்களோடு மிகவும் நிர்மலமான வாகாயமாரக்கத் தி லெழுந்தருளலாயினர். (87)

முதலாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தேவகாண்டம் 2—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

ஸ்ரீமகாதேவ னங்கு வருவதை முருகேசன் முதலியோர் கண்டவுடனெழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணி மிகுந்த பக்தியோடு கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு துதிசெய்தார்கள். (1) பிறகு ஸ்ரீபரமசிவனும் பார்வதியம்மை ஸகிதராய்த் தமது விமானத்தினின் றிறங்கியருளுகையில் ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணிய னவர் முன்னிலையிற் சென்றப் பார்வதீ பரமேசுவரர்களைச் (2) சிரசினுல் திருவடிசுளீந்து வந்தனித்து விரயத்துடன் தோத்திரம்செய்தார். ஓ! கோ! கேளீர்! பிரம்மேனோத்தமர்களை! உடனே ஸ்ரீ சிவபிரான் வடிவேலனைக் கட்டியணைந் தடிக்கடி யுச்சிமுகந்து மப்போது கொஞ்சமேனும் திருப்தியடையவில்லை. (3½) அப்போது விஷ்ணுபிரம்மர் முதலிய தேவரெல்லாம் முக்கண்ணுடைய வம்மகாதேவனைத் தண்டம்பண்ணி (4) யஞ்சலிகொண்டவராகிப் பற்பல துதிகளால் தோத்திரம் பண்ணினார்கள். 'பின்பு ஸ்ரீ ஜகதீச னவர்களைத் தயவுடன் கடாகூடம்பண்ணித் திருக்கவியாண மண்டபத்திற் கெழுந்தருளினர். (5) அப்போது தேவரெல்லோர்களு மப்பரமேசுவரனைப் பின்பொடர்ந்து சென்றார்கள். அப்போது சிவாக்கனையா லங்கவரது திவிய ஸிம்மாஸனம் தோன்றலாக, (6) அதனைப் பரமானந்த மங்களமுர்த்தியாகிய வம் மகாதேவன் வீற்றிருந்து சிறப்பித்தவராகி யப்போது ஸ்ரீ குமரேசனைத்தம் மடிமதினுட்காரசித்தனர். (7) ஸகலதேவர்களும்மைந்தனோடுகூடியபார்வதீநாதனைவந்தனம்செய்தார்கள். “ஓ! சுவாமீ! தேவரீராக்கினையின்படிஸ்ரீவடிவேலன்தேவசத்துருக்களானவசுரர்களை யெல்லாம்சமுகரித்துச் (8) சிறையிற்கட்டுண்டிருந்த தேவர்களையும் விடுவித்துக் கொண்டித்திருப்பரம்குன்றத்திற் கருளினர். ஓ!பிரபுவே! அவ்வாறுமுக

ஹுடைய சந்துஷ்டிக்காக இவ்விர்திரன் தன்குமாரியை (9) யவனது குலவிருத்தி நிமித்த மவருக் கிங்கு பாணிக்கிரகணம் செய்துகொடுக்கின்ற” னென்றிவ்விதமாய்ப் பிரம்மன் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக்கு விருத்தாந்தங்களை யுரைத்தனர். (10) அதனை ஸ்ரீ பரமேசுவரன் கிரக்கம்பனத்தினு லங்கீகாரம் பண்ணிக்கொண்டு “ஓ! யாழிங்கு கலியாணத்தைப் பார்ப்பதற் காகத்தான் வந்தே” மென்று திருவாக்கருளினர். (11) ஓ! பிரம்ம னே! த்தமர்களே! அப்போது ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவ ரிர்திரனை நோக்கி “ஓ! இந்திரா! கலியாணக்கோலமுடைய வுமது சிறந்த குமாரியை யிங்குழைத்துவாரு” மென, (12) உடனே யிர்திரனும் சென்று இலக்குமிஸ ரஸ்வதிகளோடுகூடத் தனதழகிய குமாரியைத் திருக்கலியாணமண்டப த்திற் கழைத்துவந்தான். (13) அப்போது தேவொல்லா மெழுந்து பெருமைபொருந்திய அவ்வம்மையை நமஸ்கரித்தார்கள். அவரும் மாமி மாமனார்களான ஸ்ரீ பார்வதி பரமேசுவரர்களை வந்தனிக்கையி (14) லப்போது முன்னிலையி லாறுமுகனைக் கண்டு நாணமுற்றனர். அப் போது ஸ்ரீ ஸர்வேசுவர னவளைப்பார்த்துக் கருணைகூர்ந்தனர். (15) உடனே ஸகல ஜகந்தனுக்கும் மாதாவர்ன பார்வதிதேவியு மம்மறுமகளைத் தயவுடன் நோக்கிக் கையினால் தடவிக்கொடுத்து இரு கன்னங்களிலு ம் முற்றமிட்டுக்கொண் டவளையும் (16) தன் மைந்தனையும் சிங்காத னத்தி லுட்காரவித்துத் தான் சென்றாள். பிறகொரோ யாசனத்தில் வீற்றிருக்கலான தேவசேனையையும் சுப்பிரம்மணியபாயும் (17) கண்டு தேவொல்லோர்களும் வந்தனித்து மிகவும் சந்தோஷம் கொண்டார்க ள். அப்போ திர்திரனானவன் பரிசுத்தமா யிருந்துகொண்டு இந்திரா ணி கைதனில் கெண்டியை வைத்துக்கொண்டு விடலான ஜலத்தினால் ஸ்ரீஷண்முகன் பொன்னடிகளைக் கழுவி (18) சந்தனங்கள், புஷ்பங் கள், தூபதிபங்கள் முதலியவைகளாற் பூஜித்துப் பற்பல வுபசாரங்க ளைச் செய்தவனாகி மகா பரிசுத்தமான வப்பாதஜலத்தைப் பிந்தி யுப யோகப்படுத்திக்கொள்ளும்படி யோரிடத்தில் ஜாக்கிரதையாய் வைத்து விட்டுக் (20) கேளீர்! பிரம்மனே! த்தமர்களே! அவ்விர்திரன் ஜலத் தைக் கைதனி லெடுத்துக்கொண்டு ‘இவள் ஸ்ரீ முருகேசன் மனையாள்’ என்றுரைத்துத் தாராவார்த்தான். (21) அதன்பிறகு பிரம்மன் மன தினால் நினைத்தமாத் திரத்தி லோர் மாங்களிய சூத்திரத்தை யமைத்துத் தாம் கோரிய சுபகாரியத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக வதனைக் குங்கோ சனது மனா மலர்போன்ற கைதனிற் கொடுக்க, (22) அவற்றை யத் தேவனான தேவசேனை யம்மையின் கழுத்தினிற் கட்டிப் பி ன்னும் நல்ல பரிமளம் பொருந்திய மலர்மாலையாக லவ்வம்மையின்

சமுத்தையலங்கரித்தனர். (23) பிற்பாடு புத்திசாலியான வந்திரன் நல்ல இரசவர்க்கங்களில் மேன்மைகொண்ட அமுதம், கனி, இன்னும் மற்றவைகள் இவைகளாற் கலக்கப்பட்ட மதுபர்க்கத்தைப்பெண் மாப்பிள்ளைகளுக்கு வைத்திய மளித்தான். (24) அப்போது மேககர்ஜனம் போல் மிகுந்த வாத்தியகோஷ முண்டாயிற்று. அங்கிருந்த பெரியோர்களெல்லாமா சீர்வாதம் செய்து மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தார்கள். (25) ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! பின்பு பிரம்மதேவன் வலமாய்ச் சுற்றி யெரியலுற்ற அக்கினியில் ஸமித்து, அன்னம், ஆஜியமிவைகளை முறையின்படி யோமம் செய்தார். (26) அதன்மேற் பிரபுவாகிய கந்தபிராணக்கினியைப் பிரதக்ஷிணம் செய்துவிட்டுத் தானே கையினால் மனையாளுடைய மலாடியைப் பிடித்தம்மியின் பேரி லேற்றிவைத்தனர். (27) அப்போதத்தம்பதிக ளிருவரு மருந்ததியைத் தரிசித்துவிட்டுப் பிறகு ஸகல ஜகங்களுக்கும் பெற்றோர்களான ஸ்ரீ பார்வதி பரமேசுவரர்களை (28) யிங்கு மூன்று பிரதக்ஷிணங்கள் செய்து தண்டம் பண்ணினார்கள். உடனே கௌரீசங்கரர்கள் மைந்தனையும் மறுமகளையும் கிருபாகடாக்ஷத்தினால் நோக்கி யருளி துரிதமாய்க் கட்டியணைத்துத் தங்களாதனத்தில் வைத்துக்கொண்டார்கள். (29½) அதன்மேல் விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் மங்களகரமான சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்த (30) கண்களுக் காரந்தகர்களான வந்நான்குபேர்களையும் வந்தனித்து மிகுந்த பக்தியோடு தோத்திரம்பண்ணினார்கள். கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அப்போதே யப்பார்வதி பரமேசுவரர்களந்தந்தான மடைந்துவிட்டார்கள். (31) பிறகு தேவர்க ளாச்சரியத்தோ டப்பார்வதி பரமேசுவரர்களைத் துதிசெய்தார்கள். அப்போது ஷண்முகர் தம் பாரியோடுகூடப் பலவித மங்களவாத்தியங்களையும் தோத்திரங்களையும் கேட்டருளிக்கெண்டே தமதரண்மனை சென்று (32½) அங்கு வாசற்படியி லிருந்தபடியே தேவமொல்லோர்களையும் மவரவர் விடுதிகளுக் கனுப்பி, (33) வாசற்படிக்குச் சில துவாரபாலகர்களை நியமனம்செய்துவிட்டுப் பிறகப் பிரபுவானவர் கேளீர்! முனிவர்களே! மனையாளுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டே நேரத்தியான அந்தப்புரத்துக்குட் சென்றருளினர். (34) அங்கு ஸ்ரீ கந்தபிரானும் தேவசேனாபிராட்டியும் மிகுந்த வுல்லாசத்தோடு வீற்றிருந்தார்கள். பிரகத் 'தேவராஜனும் மரியாதைக் குரியவர்களான முசுருந்தன் முதலிய வரசர்களையும், மற்றுமுள்ள தேவர்களையும், முனிவர்களையு மவரவருக்குத் தக்கபடி பூஜித்தும், கற்பகவிருக்ஷத்தினின் றுண்டான சிறந்த ஆடையாபரணங்களாலும், (36) 'திராசம்' என்ற தோஷமற்ற சிறந்த

விரத்தினங்களாலும் ஹாரகங்கணங்களாலும் கிரமப்படி சந்தோஷிப்பி
 த் தவர்களை யனுப்பிவிட் (37) டப்போ திந்திரானியோடுகூடத்தம்
 மாளிகையில் மிகுந்த சந்தோஷத்தோ டிருந்தனன். கேளீர்! முனிவர்
 களே! சகல தேவர்களுக்கும் சிரோஷ்டரான ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியர் தேவி
 யோடுகூட விற்கு சிலகாலமிருந்துவிட்டுப் பிறகிந்திரனுக்குப் பட்டாபி
 ஷேகம் செய்விப்பதற்காகச் சொர்க்கலோகத்துக்குப் புறப்பட்டுத் து
 ரிதமாய்த் தமதரண்மனை வாசற்படிக்கு விஜயமாகும் (38-39) போது
 பூதர்கள், வீரர்கள், சேனாதிபர்கள் இவரெல்லாம் பிரயாணப்பட்டுப் ப
 டஹவாத்தியங்களின் பேரோசைகளோடு மிகுந்த கோலாகல சத்தம்
 செய்தார்கள். (40) அதுகேட் டிந்திரன், பிரம்மன், விஷ்ணுமுதலியவ
 ர்களும் மற்றுமுள்ள தேவச்சிரோஷ்டர்களு மப்போ தங்கு ஸ்ரீ கந்தன்
 மாளிகைவாசலண்டையி லெல்லோர்களுந் கூடினார்கள். (41) பிற்பா
 டி ஸ்ரீ ஷண்முகன் மனோவேகமுடைய சிறந்த விரதத்தினம் தேறிக்
 கொண்டு தோத்திர வந்தனங்களைச் செய்துநின்ற ஸகல தேவர்களையு
 மவரவர் வாகனங்களி லுட்காரும்படி திருவாக்கருளிவிட்டுக் கேளீர்! மு
 னிவர்களே! தம் தேவியோடுகூட வோர் கணநேரத்துக்குட் புறப்பட
 லாயினர். (42½) பிறகு ஸ்ரீ கந்தன் கட்டளையின்படி தேவர்க ளவரவர்
 வாகனத்தி லுட்கார்ந்துகொண்டு (43) மிகுந்த பக்தியுடையவர்களாகி
 யவருக்குச் சமீபமாய்முந்திச்சென்றார்கள். ஊழிகாலமேகங்கள்போலோ
 சையுடைய வாத்தியகோஷங்கள் முழக்கப்பட்டன. (44) அனேகர் கு
 டைகளையும், துவஜங்களையும், வெண்சாமரங்களையும் பிடித்துக்கொண்
 டி புறப்பட்டார்கள். ஸ்ரீ தேவேச னிவ்வாறு சம்பிரவங்களோடு புறப்
 பட்டமராவதிக்குச் சென் (45) மப்பட்டணம் தீயினால் முற்றும்கொ
 ளுத்தப்பட்டுப்பாழாயிருந்ததைக்கண்டப்பார்வதிமைந்தன்தேவத்தச்ச
 னை நோக்கி “ஓ! விசுவகருமனே! இப்பட்டணத்தை யோர் கணத்துக்
 குள் முன்போற் செய்துவிடலாவா” (46) யென்றக் கருணமிருதக் க
 டலான கடவுள் கட்டளையிட்டவுட னவனு மப்படியே ஸகல தேவர்க
 ளுக்கு மிருப்பிடமான வந்தகரத்தைத் துரிதமா யமைத்துப் போட்டா
 ன். (47) கேளீர்! பிரம்மமேனோத்தமர்களே! அப்போது விஷ்ணுமுத
 லிய தேவர்கள் சிற்பிகளிற் சிறந்த விசுவகருமனை நல்ல வபுசாரவார்த
 தைகளால் மிகுதியாய்ச் சந்தோஷப்படுத்தினார்கள். (48) பிறகு தேவ
 ர்க ளத்தச்சனோடுகூட ஸ்ரீ வடிவேலனிடம் சென் றிதனை விண்ணப்பம்
 செய்துகொள்ள, அவருமவர்களது வசனத்தைக் கேட்டுத் தம் வாகனத்
 தினின் றிறங்கி (49) யங்குள்ளதான பல விசித்திரங்களால் விளங்க

லுற்ற தமது திருமாளிகைக்குச் சென்றங்குள்ள சிறந்த சிங்காதனத்தி
ல் தேவியோடுகூட வீற்றிருந்தனர். அப்போ திந்திரானியும் விமான
த்தோடு தேவஸ்திரீகள் சகிதமாய்ச் சகல விரத்தினங்களாலும் நிரம்பப்
பெற்றதும், ஸகல வினோதங்களோடும் கூடியதுமான தன நரண்மனேக்
கு வந்துசேர்ந்தாள். (50) உடனே ஸ்ரீ அககினிபூவானவர் பக்கத்தில்
நின்ற பிரம்மாவை நோக்கி “ஓ! பிரம்மனே! நீ நிந்திரனுக்குப் பட்டாபி
ஷேகம் செய்துவிட்டுச் சீக்கிரம் வரலாவி” றொன, பிரம்மனு மத் தேவனு
டைய அவ்வாறுபெருமைபொருந்திய கட்டளையைச் சிமீத்திரகொண்டு
வேண்டிய சாமான்களைச் சம்பாதித்துக்கொண்டவ் விரந்தர னரண்மனேக்
கு வந்து(53) அவனுக்கு நல்ல தெண்ணிரினாபிஷேகம் செய் தப்போ
து பட்டமும் கட்டிவைத்துப் பிற கல் விரந்திரனாற் பூஜிக்கப் பட்டவரா
கித் தமது மாளிகைசேர்ந்தனர். (54) பிற்பாடிந்திரன் முனிவர்களா
லாசீர்வதிக்கப்பட்டவனாகியும் ஸகல தேவர்களாலும் வந்தனிக்கப்பட்
டவனாகியும், நர்த்தனம் செய்யலுற்ற அப்ஸாஸ்திரீகளின் கூட்டங்களா
லும், (55) சங்கீதம் பாடலுற்ற கின்னாச்சிரோஷ்டர்களாலும் பற்பல
வுபசாரங்கள் செய்யப்பெற்றவனாகியும் கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்க
ளே! கொஞ்சநேரம் சிங்காதனத்திலிருந்துவிட்டுப் (56) பிறகு ஸ்ரீ
குமரோசனிடம் சென்று மிகுந்த சந்தோஷங்கொண்டவனாய் நமஸ்கரி
க், அப்போது ஸ்ரீ சரவணபவ நிந்திரனை நோக்கி “ஓ! இந்திரா! நீ மு
ன்போ ஸெதிரியற்றுச் சுகமாயரசாண்டு வருவாயாக” வென்று கரு
ணைக்கடலான வக்கந்தபிரான் திருவாக்கருளினர். (57½) கேளீர்! பிரா
ம்மனோத்தமர்களே! அதன்பிறகு ஸ்ரீ குஹமூர்த்தியானவர் விஷ்ணுமு
தலிய தேவர்களை யவரவர் விதிதிகளுக் கனுப்பிவிட்டுத் (58) தேவர்க
ளான தமது வீரர்களைத் தம்மாளிகை வாசற்படியி லேற்படுத்திவிட்டு
மிகுந்த சந்தோஷ முடையவராகி யந்தப்புரம் சென்றருளினர். (59)
ஸ்ரீ வடிவேலனிவ்விதமாய்க் கொஞ்சகாலம் சொர்க்கலோகத்தில் வேண்
டியபடி வசித்துவிட்டுப் பிறகு மனையாளோடுகூடக் கந்தகிரிக்குப் போக
த் திருவுளங்கொண்டு (60) அப்போது ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணிய சுவாமி
யானவர், மிகுந்த பக்தியோடு வந்தனித் தஞ்சலிகொண்டு முன்னிலையி
ல் நின்ற பிரம்மன்விஷ்ணு முதலிய தேவர்களைத் தயவுடன் நோக்கி யவ
ர்களை யவரவர் லோகங்களுக் கனுப்பிவிட்டுத் தேவியோடுகூடச் சுந்தர
மான் இரதத்தின்மீ துட்கார்ந்து மகா பலவானாகிய வீரபாகுவைச் சரா
தியாய் வைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு (61-62½) வீரர்களாலும் சே
னாதிபர்களாலும் புடைகுழப் பெற்றவராய்க் கைலைகிரியடைந்து (63)
இரதத்தைவிட்டிறங்கிமகாதேவரானஸ்ரீபரமேசுவரனையும் தமதன்னையை

யும் மிகுந்தபக்தியோடு வந்தனித்து, அப்போதவர்களாற் கொண்டாடப்பட்டபிற (64) கவர்களிடமுத்திரவுபெற்றுத்தம்மங்கையருடனும் மற்றத்தமதுபரிவாரங்களுடனும் சிறந்தகந்தகிரிக்கு விஜயம் செய்து கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அங்குள்ள நேரத்தியான சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தனர். (65) ஓ! கேளீர்! மகா மகிமை பொருந்திய பிராம்மணோத்தமர்களே! உமையம்மன் செல்வனுன ஸ்ரீ கந்தபிரானுடைய திருக்கவியாண மங்கள சரித்திரத்தின் ஸாராம்சமானதும், செவிக்கனிமையும், மங்களகரமும், மிகச் சுந்தரமுமான விவ்வுத்தியாயத்தை மிகுந்த பக்தியோடு படிப்போரும் கேட்போரும் பெண்டிர், பிள்ளைகள், பசுவர்க்கங்கள் முதலியவைகளுடன் தீர்க்காயுளுடையவராகிய யெப்போதும் மேலுக்குமேல் விருத்தியடைந்து வாழலாவார்களென்று சொல்லப் புகிறது; ஸ்ரீ வடிவேலன் சாகுபியா யிது ஸத்தியம், ஸத்தியம். (66)

இரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தேவகாண்டம் ௩—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிற்பாடு பிரம்மன் முதலிய தேவரெல்லாம் ஸ்ரீ வடிவேலனது த்திரவிற்பேரில்தங்கள் தங்களுடைய நானங்கனையடைந்து தங்கள் ஹிருதயத்தினில் ஸ்ரீ கந்தபிரானைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டே சுகமாயிருந்து வந்தார்கள். (1) இந்திரனோவென்றால் கூணத்துக்குக் கூணம் குரனாற் செய்யப்பட்ட தீங்குகளை நினைத்துப்பார்த்து வைராக்கியத்தினால் சமுசாரத்தை நிர்த்தனைசெய்தொழிந்து (2) வாய் பேசாதவனாகத் தலைதனைக் குனிந்துகொண்டே ஹிருதயத்தில் வடிவேலனைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். இப்படி யிருக்கையில் பிரகஸ்பதிதேவனதனை யறிந்ததன்மேற் சீக்கிரமாய்விந்திரனிடம்வர் (3) தவனுக்குத் தனிமையில் காமசால்திர (கொக்கோகம்) த்தையுபதேசிக்க, பின்பவன தேசரியென்று நிச்சயித்துக் காமவிகாரத்தினால் மோஹம் கொண்டவனாக (4) “ஓ! கோ! மாதரோடு போகப்பதே நல்லசுகம்! அதை யொழிப்பது மிகவும் துக்கமே! மேலும் ஸ்திரீசம்போகத்தினு லடையப்படும் சுகமே ஐயம்மெய்ததற்குற்றபயன்; (5) தவிரவும் சந்தேகமேயின்றி ஐசவரியம், பலம், ஞானம் இவைகளைக் கொண்டதற்கும் கலவிச்சுகம்

தான் தக்கபயன். போகங்களில் மிகுந்த போகமும் சுகங்களில் மிகுந்த சுகமும் துவே! (6) அப்பேர்க்கொத்த விப்பரமசுகத்தை ஜனங்கள் திரவிய லோபித்தனத்தால் வீணாய் கிந்திக்கின்றார்கள்”. என்று மனதினிலாலோசித்துக்கொண்டு தன்குருவையும்னுப்பிவிட்டுத் (7) தன்செங்கோலை நடத்துவதற்காகமைந்தனுஜயந்தனையேப் படுத்திவிட்டு மிகுந்த சந்தோஷங்கொண்டவனாகியிரவும்பகலுமாயிந்திராணி யோடுமித்துக் கொண்டிருந்தான். (8) அப்போது ஜயந்தன் சொர்க்கலோகத்தை நீதிவழுவாம லாசாண்டு வருகையிலொருநாள் சகலசாஸ்திரார்த்தங்களிலும் மிகுந்த ஸமர்த்தரான தன்குருவாகிய பிரகஸ்பதியை நோக்கி (9) “ஓ! குருவே! ஓ! கோ! சூரபத்துமன்பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முதலிய நம்மெல்லோர்களை யும் மகாகோரமாய்த்தனதுழியத்துக் கேற்படுத்திக்கொண்டானே! (10) ஓ! எல்லாவற்றையும் நிற்த்த குருவே! அதுயாதுவியின் பயனென்பதையெடுத்துக்கூறுதல் வேண்டும்; ஏனென்றால் வினையாவின்றிப் பிராணிகள் யாதொருபயனையும்னுபவிப்பதில்லையே!” (11) பென்றபிரகஸ்பதியை வந்தனித்துவினவுகையில் குருவுரைத்ததாவது:—“கேளாய் ஜயந்தா! முந்திதகூன் வேள்வியில் விஷ்ணு முதலிய நாமெல்லோர்களு மியாகங்களுக்க திபரான ஸ்ரீ முக்கண்பிராணை விலக்கிவிட்டு ஹவிர்ப்பாகங்களைப் புஜிப்பதற்கிருந்தனமல்லவோ! (12) அதற்குற்றபயனை முந்தியே யாம் ஸ்ரீ வீரபத்திரமூர்த்தியா லடைந் தனுபவித்தானபோதிலும் (13) கருமசேஷவசத்தினால் சூரபத்துமனென்ற வோர் விபாஜமாய் நமக்குத் தாண்டமுடியாத விக் கொடும் துன்பமானது சம்பவிக்கலாயிற்று. ஆ! ஆ! வினையின்பயன் மிகவும் கொடுமையுள்ளதே!” (14) என, ஜயந்தன் “ஓ! சுவாமீ! பிரம்மன் புத்திரர்களில் முதன்மையான தகூனானவன் வேள்விக்கு வேந்தனான ஸ்ரீ மகாதேவனை விலக்கிவிட்டு மற்றத் தேவர்களை வைத்துக்கொண்டு யாகதீகைசெய்துகொண்டதற்காக (15) ஓ! ஸகலஞானங்களிலும் தேர்ச்சிபெற்ற குருவே! தேவர்க ளதன் பயனை வீரபத்திரமூர்த்தியா லெப்போதடைந்தனர்களென்ற சந்தேகத்தை யெந்தனுக்குத் தெளிவித்தல் வேண்டும்” மென்றதனைக் கிரமப்படி யவன்குருவினுடைய முகாரசிந்தத்தினின்று கேட்டறிந்து மிகுந்த மனக்களிப்புற்றவனாகி ஸ்ரீ மகாதேவனை ஹிருதயகமலத்தில் நினைத்துக்கொண்டும் (16) கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அம்மஹாதேவனை நிந்திப்போர்களான மகா பாவினை ‘சீ!சீ!’ யென்ற நிகழ்த்துகொண்டும், சுகமாயிராஜியபரிபாலனம் செய்துகொண்டு வந்தான். (18)

சௌனகாதி முனிவர்கள் சூதரை நோக்கி “ஓ! புராணங்களில் மிக வல்லவரான சூதமுனிவரே! ஸ்ரீசுப்பிரம்மண்ணியர்ப்போது கந்தகிரி

தனி லிருந்து வருகையில் யாதுசெய்தருளின ரொன்பதை யெடுத்துரை
 த்தல்வேண்டு"மென, சூதர் சொல்லுகின்றார்:— ஒ! கேளீர்! மிகுந்த ஆவல்
 கொண்ட முனிவர்களே! அப்போது பகவானாகிய ஸ்ரீஷண்முகன் ஸௌந்த
 ரியவல்லியென்ற லவலீநாயகியை (20) லீலையாப்த்திருக்கலியாணம் செய்
 துகொண்டனரென, முனிவர்கள் "ஒ! சூதரோ! அவளை யெவ்விடத்தில்
 மணம்புரிந்தார்? அவள் யாவருடைய பெண்? (21) லவலியென்ற
 பெய ரவளுந் தென்னகாரணத்தினு லுண்டாயிற்று? ஒ! தவசி
 களிற் சிறந்தோரான சூதமுனிவரோ! இவற்றை யெல்லா மிப்
 போ தெங்களுக்குத் தெளியக்கூற வேண்டு"மென, சூதர் கூறுகி
 ன்றார்: ஜகங்களில் முக்கியத்தானமாகிய காஞ்சீபுரமென்றோர்பெரியதலமி
 ருக்கின்ற தன்றோ! அதனருகினில் மூர்த்தாஸ்பாடி (மேற்பாடி) யென்றோ
 ர் பட்டணமிருக்கின்றது (23) அங்குலவலி (வள்ளிக்கொடி) க்கொடி
 களுக்கிருப்பிடமான வோர்மலை விளங்குகின்றது-கேளீர்! முனிச்சிரோஷ்
 டர்களே! அந்நில் மிகவுமில்லாது விளாஸம் பொருந்திய வேடர்களு
 க்கு வேந்தனான வேர்வேடன் மக்களற்றிருந்தான். அவன் தினம்தோ
 றும் தனக்குப்புத்திரபாக்கிய முண்டாக வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொ
 ண்டிருந்தான். (24½) அம்மலை மீதுள்ள வோர்பெரிய காட்டினில் மகா
 புண்ணிய சீலரும், சிறந்த தவசியும், ஸத்தியஸந்தருமான சிவனென்றோர்
 முனிவர் தவம் செய்துகொண்டிருந்தார்; (25½) அம்முனி வரோர் நா
 ள் தம்மருகினி லோரமுகியமான் பேடு நின்று கொண்டிருந்ததைக் (26)
 கண்ணுற்றுக்காமவி காரம்கொண்டப்போது மிகவும் மோஹாக்கிராந்தராயினர்.
 அப்போதவரால் பார்க்கப்பட்ட மாத்திரத்தி லம்மானானது கர்ப்பம்
 கொண்டதாகி (27) யவ்வள்ளிப் புதர்நடுவினிலோர் சிரோஷ்டமான பெண்
 குழந்தையைப் பெற்றா னவுடன் வேறுஜாதிப்பிறப்பானவக்குழந்தையை
 க்கண்ட மிகவுமபபந்தினுற்பரவசமுற்றோடிவிட்டது (28) கேளீர் பிராம்ம
 னோத்தமர்களே! அப்போதக்குழந்தையானது மதுரமான குழலோடமு
 ற்றது. இப்படியிருக்கையிலங்கோரிடத்தில் தினைத்தானியங்கள் பூர்ணமா
 ய் விளையப்பெற்றவோர் குழனியைப்பார்ப்பதற்காகவந்த அவ்வேடத்த
 லைவ னங்கமுதுகொண்டிருந்த வக்குழவியைக் கண்டு (29½) மிகுந்த
 சந்தேகாஷம்கொண்டவனாகி யவ்வழ்கிய குழந்தையை யெடுத்துக்கொ
 ண்டி (30) போய்த்தன்மனையாளுடையகைகளில் மிகுந்த சந்தோஷத்தோ
 டதனைக் கொடுத்து அப்போது புத்திரோற்சவத்திற்குரிய சடங்குகளை
 ச் செய்துவிட்டுக் (31) கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! ஒ! கோ!
 அவ்வேடன் தன் பெண்டிரோடு கூட நாளுக்கு நாளாய் வளர்த்து வரு
 கையில் க்குழந்தை நாளளவில் பனிரண்டு வயது கொண்டவளாகி (32)

வாலிபத்துக்குரிய மண்விளையாட்டு முதலியதைச் செய்யலானான். பிற கவ்வேடனானவன் பருவத்துக்குரிய முதிர்ந்த புத்தியைக் கொள்ளலான அப்பெண்ணைச் (33) சிறந்த தினைத் தானியங்களைப் பறவை முதலியவைகளின் திங்குகளினின்று காப்பதற்காகக் கழனியி னோர் நேர்த்தியான விடத்தினி விருக்கும்படி யேற்படுத்தினான். (34) அதன்பிறகு கப்பெண்ணு மங்கு கொஞ்சம் நிழ லேற்படுத்திக்கொண் டெலவிறவுறத்த சத்தங்களால் பறவைகளை யதட்டிக் கொண்டேயங்குள்ள வள்ளிப்பாத்தியில் வினோதமா யிருந்துவந்தாள். ஆகையினால் (வள்ளிப்புதரினிற்பிறந்துமப்பாத்திதனிலேவசித்தும்வந்த படியால்தான்) அவளுக்கு லவலீநாயகி (வள்ளியம்மை)யென்றபெயருண்டாயிற்று. அப்போர்க்கொத்தவப்பெண்ணைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஸ்ரீ முருகேசு னப்போது கந்தகிரியைவிட்டு (36) ஸ்ரீ பரிபூர்ணமென்ற மகா மங்களகரமான பருவத்துக்கு விஜயமாயினர். அப்போது ஸ்ரீ நாரதமுனிவரு மல்லலீநாயகியை யங்குகண்டதி லவளை ஸ்ரீ வடிவேலனுக்கு மனையாளென்பதா யறிந்து வந்தனித்துவிட் டெங்கு முலாவித்திரிந்து, பிறகு மகா வற்புதமான ஸ்ரீ பரிபூர்ணமென்ற கிரிக்குவந் (38) தங்கு தேவாதிதேவனான ஸ்ரீகந்தபிரானைத் தரிசித்துவந்தனம்பண்ணி யம்மாபுனிவர் “ஓ! சுவாமி! நானிப்போதுவலீநாயகியைத் தரிசித்துவிட்டிங்குவரலாகின்றே” எனன்றத்தேவநாதனை (39) மறுபடியும்விசேஷமாய்நமஸ்கரித்துவிட்டுத்தமதிச்சையின்படி புறப்பட்டுச் சென்றனர். அப்போது ஸ்ரீஷண்முகனும் வேடவுருவமெடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டு (40) வேகமாய் வலலீநாயகியிடம் வந்து “அடி குழந்தாய்! நீ யாவள்? யாவருடைய பெண்? உன்பெயரென்ன? நீ யெங்கு பிறந்தாய்? (41) ஓ! கோ! இப்போர்க்கொத்த வதிருபலாவணியமுடைய பெண்மணியான வந்தனை யிவ்வேடர்க ளெவ்விதமாய்த்தான் காடுதனில் தினைக்கொல்லை காப்பதற்கு வைத்தார்களோ! (42) அடி! சிறந்த முகத்தையுடைய பெண்ணரசே! நீ நாணத்தைவிட் டுந்தன் பிறப்புவழியை யெந்தனுக் குரைத்து இவ்வெந்தனைப் புன்னகைப்போடிங்கு சற்றுத் திரும்பிப் பாடி! (43) ஆ! அடி! அமுதத்தை நிரம்பப்பெற்ற வதரத்தையுடைய யெந்தன் பிராணநாயகி! காடுகளி லதிகமாய்ச் சுற்றிவந்தபடியா லெந்தனுக் கமுத (ஜலம், அதராமுதம்) பானம் செய்யவேண்டிய தாகம் மெத்தவிருககின்றது; ஆகையால் நிர்மானுஷியமான இவ்வனத்துக்குரிய விஷயத்தை நீ அறியலா வா” (44½) யென் றிவ்விதமாய்த் தேவநாத னுணாக்கையில் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அவளுக்குத் தந்தையான வேடராஜன் கொடிய வுருவங் கொண்டவர்களும், நல்ல வில்லாளிகளுமான பல

வேடர்களால் சேவிக்கப் பெற்றவனாகி முன்னிலையில் மகா பயங்கரமான பல வாத்திய கோஷங்களுடன் புறப்பட்டுவருகையி (46) லப்போ தே ஸ்ரீ தேவநாதன் அனந்தமான வேதங்களாகிய கிளைகளைக் கொண்ட மகா வற்புகமான வோர் வேங்கைமரத்தி னுருவத்தை யெடுத்துக் கொண்டு (47) டக்கழனிக் கருகினில் மிகவும் குளிர்ச்சியான நிழலைச் செய்துகொண்டிருந்தனர். அப்போ தவ்வேட னங்குவந்து கேளீர்! முனிவர்களே! தன் பெண்ணுக்குப் பற்பல கணிகளையும், (48) தேன் கலந்த தினைமாவையும் மெத்த வன்புடன் கொடுத்தனன். அப்போ த வன் பரிவாரங்களான மற்ற வேடர்களெல்லா மம்மரத்தைக்கண்டு (49) “ஓ!கோ! இதற்கு முந்தி யிம்மரத்தை யிங்குகண்டதில்லை” யென் றதனை வெட்ட வெத்தனித்தார்கள். அப்போ தவர்களுக்குத் தலைவனான இ வ்வேட னவர்களைத் தடுத்துவிட்டுப் பெண்ணை நோக்கி (50) “ஓ! குழந்தாய்! நல்ல நிழலை யிடலுற்ற விம்மர மிங்கெங்கு வந் துந்தனுக்கு வாய்த்தது” என் றுரைக்கலான வத் தந்தையை நோக்கி “ஓ! தந்தாய்! யா னிதனை யறியேன்; (51) இதோர் மிகுந்த மாயைபோ லிருக்கின்ற” தென் றச் சுந்தர முகமுடைய பெண்ணுரைக்க, “ஓ! குழந்தாய்! நல்ல குளிர்ச்சி பொருந்திய இம்மரத்தைப்பற்றி யுந்தனுக்குப் பயமே வேண்டாம். (52) அது உனக்கிவ்வரணியத்தி லெப்போதும் மிகுந்த சுகத்தைக் கொடுக்கலுற்ற வோர் துணையாக விருக்கட்டு” மென்றுரைத்துவிட் டவ்வேடன் வேறு பற்பல வரணியங்களுக்குச் சென்றுவிட்டான். (53) அவன் பரிவாரங்களுடன் போய் விட்டவுடன் ஸ்ரீ குஹபிரான் முந்திய வுருவத்தை யெடுத்துக்கொண்டு கைதனில் வில்லைத் கொண்டவரும், மிகுந்த செளந்தரியம் பொருந்தியவரும், யௌவனப் பருவமுடையவரு ம், கண்களுக் கின்பமானவரும், மிகச் சிரேஷ்டருமான வப்பகவான் (54) ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ள மிகுந்த விருப்பம் கொண்டவராகிக் கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! அவளை யணைந்து கொள்வதற்காகச் சா துரியமான நேசவார்த்தைகளை யுள்ளத்தினின்றுவெளிவிட்டுரைத்தனர். (55) அப்போ தவன் பயத்தினால் நடுக்கமுற்றவளாகி யவரை நோக்கித் தலை குனிந் துரைத்ததாவது:— ஓ! ராஜனே! நானே ஈனகுலத்திற் பிறந்தவன்; நீரோ வென்றால் “ராஜகுலத்தில் பிறந்தவராயிருக்கின்றீர். மேலும் நான் தினைத் தோட்டம் காப்பவ ளாகின்றேன்; உமக்கு மெனக்கு மெவ்வளவு தூரம்? (56½) ஆகையா லுமக்கிங் கிப்பேர்க்கொத்த காரியம் தகுதியல்ல. வந்த வழியோடு போய்விடும், போய்விடும்; (57) உம்மை வேடர்கள் கண்டுவிட்டா லுமக்கு நிச்சியமாய் மிகுந்த கேடு நேரிடும்” மென் றவ னுரைக்கலாகையி லப்போது

வேடாஜன் (58) மிகுந்த வட்டஹாஸங்களோடு கூடிய வனேகம் வேடர்களுடன்திரும்பவுமிங்குவந்தான். அப்போதுடனேஸ்ரீவடிவேலனது ரிதமாய் மூப்பினுல்தேகம்முழுதும்நகைக்கலுற்றவோரற்புதமானகிழவனுருவத்தை பெயித்துக் கைதனிலோர்தடியைப் பிடித்துக்கொண் (59½) டவரவ்வேடனுக் காசீர்வாதம் பண்ணித் திருநீறு கொடுக்க, (60) அதன்பேரிலவன் “ஓ! கிழவனாரே! உமக் கெங்கு போகவேண்டும்? இங்குமக்கு வேண்டுவதென்ன?” வென, கேளீர்! பிராம்மணேந்தமர்களே! அதற்கு விருத்தர் கூறியதாவது,— (61) ஓ! வேடனே! எந்தனுக்கு யாதொரு பண்டங்களிலு மிச்சையிலீலை; ஆனாலுந்தன் மலையினுள்ள குமரீ தீர்த்தத்திலுந்நாநம்செய்வதற்காகவிங்குவந்தே நென் றறிந்துகொள்வா” யென, அவ்வசனத்தைக் கேட்டவ்வேடனு மப்படியே நல்லதென்று “ஓ! ஐயா! அப்படியானால் நீர் ஸ்நாநம் செய்துவிட்டுங்குதானே யெந்தன் புத்திரிக்குத் துணையா யிருந்துவாரு” (63) மென் றவருக்குரைத்துவிட்டுமுன்போலவேயப்பெண்ணுக் கனேகம்கனிவர்க்கம் முதலியவைகளைக்கொடுத்துவிட்டுக் கேளீர்! முனிவர்களே! அவ்வேடன் தன்பரிவாரமனிதர்களுடன் சென்றுவிட்டான். (64) பிறகக் கிழவனாக்கன்னியை “ஓ! அம்மணீ! எந்தனுக்குமெத்தப் பசி வாதிக்கின்ற” தென்று சொல்லியவள் கையிலிருந்த கனி, மா, தேன் முதலியவைகளை வாங்கிப் (65) பகிழ்த்துவிட்டுப்பிறகவளேநோக்கி “ஓ! பெண்ணே மெத்தத்தாகமாயிருக்கின்ற” தென, அதற்கவள் “ஓ! கிழவனாரே! இதோ வோர்பெரியதடாக மிருக்கின்றது; நீ ரிவ்வேழு குன்றுகளையும் கடந்து சென் (66) றங்குள்ள மிக ருசிகரமான நீரைக் குடித்துவிட்டுத் திரும்பியோர்நொடிக்குள் ளிங்கு வந்துவிடு” மென்றாள். இவ்வா றவளது வசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் கிழவனார் ‘பெண்ணே! யான் வழியையறியமாட்டே னாகையால் நீ துணையாய் வந்து பாதையைக் காட்ட வேண்டு’ மென, (67½) அவனா மப்படியே நல்லதென்று புறப்பட்டத்தடாகம் வரையிலவரை யழைத்துப் போனதன்மே (68) லவரச்சிரோஷ்டமான குளத்திற் சென்றங்கு தொண்டையளவு நீரைக் குடித்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தப்பெண்ணேநோக்கி “அடி! மாதே! எந்தனுக்கு நீரை விரும்பின தாகம் (69) தீர்ந்துவிட்டபோதிலு முந்தன் ஸம்போகத்தை நாடிய தாக மின்னும் வாதிக்கின்றது; அடி, சகல அவயவங்களும் சுந்தரமாயமையப் பெற்ற மாதரசே! ஆகையால் நீ யெந்தன்மீது கருணைவைத் ததனைத் தீர்க்கவேண்டும்; (70) அடி! அமுதத்தை நிரம்பப்பெற்ற மதுரமான வதரங்களைக் கொண்ட சுந்தரீ! உந்தனைத் தண்டம் பண்ணுகின்றேன். எந்தனை மன்மதன் வாதிக்கின்றபடியா

ல் சிர்மானுஷ்யமான இவ்வரணியத்து லெந்தனை நீயங்கிரித்தல் வேண்டு”
 மென, (71) இவ்வா றவளது வசனத்தைக் கேட்ட வள்ளியம்மையா
 னவ எக்கிழவனாை நோக்கி “ஓ! ஐயா, நீரோ கீழவர்; ஆதிலும் தவசி!
 இங்ஙன மிருக்கையி லிங்கெந்தனை யேதேதோ சொல்லுகின்றீர். (72)
 மேலும் நீர் முதிர்ந்த வயது சென்றவரா யிருக்கையி லெந்தனை வந்தன
 ம் பண்ணுவதா யிப்போ துரைக்கலானீர். இப்பேர்க்கொத்த நீ ரொங்
 களினத்தார்களாற்காணப்பட்டாலப்போது (73) நீர் மிகுதியாய்வாதிக்க
 ப்படுவீர்; ஆகையாலிப்போது நான் சக்கிரமாய் முந்திச் செல்லுகின்றேன்
 நீர் பிந்திவாரு” மென் றுரைத்துவிட்டு முந்திப் புறப்பட்டனர். (74)
 அச்சமயத்தில் ஸ்ரீ சண்முகரானவர் தம் மூத்தோராகிய யானைமுகத்தோ
 னை மனதினில் தியானிக்க, அவரு மோர் மதம்கொண்ட யானை யுருவங்
 கொண்டவராகி வெருவேகமாயங்குவந்தார். (75) அப்போ தவ்வம்மையா
 னவள் சிரோஷ்டமான அவ்வி யானையைக்கண்டு மெத்தப் பயந்தவளாகி ய
 தி வேகமா யோடிவந் தக்கிழவனாக கட்டிக்கொண்டு “ஓ! ஐயா!
 நீர்யாது சொல்லிடினும் கேட்கின்றேன். (76) ஓ! சாண மடை
 ந் தே தா ரு க் கு நே ச மு ள் ள ஐ ய னே! எந் த னை ய வ் வி யா னை
 யினின்று காப்பாற்றும், காப்பாற்று” மென, இவ்வா றவளது வ
 சனத்தைக் கேட்டவுடன் விருத்த வேஷங்கொண்ட ஷண்முகரானவர்
 ஸ்ரீ கணநாதனை வந்தனித்து மிகுந்த பக்தியுடன் தோத்திரம்பண்ண,
 கேளீர்! முனிவர்களே! அப்போது ஸ்ரீ விராயகரு மவ்வுருவத்தை விட்டு
 மறைந்தருளினர். (78) அதன்பிறகோ வென்றால் ஸ்ரீ வடிவேலன் மெத்
 தநேர்த்தியான அப்பெரியவரணியத்தின்கண் ணவ்வம்மையின் கூந்தலைக்
 கூட்டிப்பிடித்துக் கொண்டபடி யவ னுதட்டினைப் பற்களால் கடித்துக்
 கொண்டவனோடு ஸம்போகித்தனர். (79) ஓ! முனிவர்களே! அவ்
 வா றவனோடு கலவி தொடுத்ததின்பிற கவர் தம் நீஜயுருவத்தைத் தரி
 சனம் கொடுத்தருளுகையி லவரை யவ்வள்ளியம்மை கண்டவுடன் பய
 மடைந்தவளாகி மிக வன்புட னவரை (80) வந்தனித் தஞ்சலி கொண்
 டு “ஓ! தேவாதி தேவா! தேவரீர் முந்தியே யிப்பேர்க்கொத்த
 சுந்தரத் திருமேனியை யடியேனுக்குக் காக்கியருளாமற் (81) சும்மா
 இவ்வாறு வஞ்சகம் செய்யலானீரே! ஓ! கோ! தேவரீரது திருவிளையா
 ட லிப்பேர்க்கொத்த மாகுலிமை கொண்டதோ!” என்றிவ்வாறு வசனங்
 களைச் சொல்லிவிட்டு அல்லவலீநாயகியானவ ளம்முருகேசனைத் தோத்
 திரம்செய்தாள். (82) பிறகத்தேவநாதனும் மந்தஹாஸமுற்ற முகாவிந்த
 த்தைக் கொண்டவராகி யவ்வம்மையை நோக்கித் திருவாக்கருளி
 யதாவது:— “கேளாய் பெண்ணரசே! பூர்வத்தில் நீ விஷ்ணுவின் பெ

ண்ணுயிருக்கையில் மிகுந்த தவக்கைச் செய்கபடியா (83) லத்தவத் தினால் யாம் சந்தேகாஷ்டம் கொண்டவராகி யுந்தன்மீது நேச ரஸத்தை ய திகமாய்க்கொண்டதினா லுனது விசுவாஸத்துக் கிணங்கியே யிவ்வித மாய்ப் புணர்ச்சி புரியலானோம். (84) ஆகையால் நீ யிப்போது நமக் கு முந்தியேதினை வயலுக்குச்சென்றுவிடு. அடி! மகா பாக்கியசாலியான கண்ணே! நாமு மங்கு பிந்த வினாவோடு வருகின்றோ” (85) மென, இவ்வா றவரது வசனத்தைக் கேட்டு வல்லிதேவியானவ ளவ்வுடிவேல னுக்குச் சிரோஷ்டமான வந்தனங்களைச் செய்துவிட்டு அவர்மீதே முற் றும் நாடிய மனதைக் கொண்டவளாகி யத்தலத்துக்குச் சீக்கிரமாய் முந் திச் சென்றனள். (86)

மூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தேவகாண்டம் ௪—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

கேளீர்! முனிவர்களே! அவளங்கு சென்றபிறகு தினைத்தானி யம் காப்பவளான அவளுடைய வேர் ஸகியானவ ளவ்வள்ளியம்மை யை “ஓ! அம்மா! இவ்வளவுநேர மெங்கு போனா?” யென்று கேட்க, (1) அதற்கவள் ‘அடி பாங்கி! இக்குளத்துக்குப் போய் நீராடித் திரு ம்பிவந்தே’ நென்றாள். பின்னுமவள் ‘உந்தனுதட்டைப் பரிசுத்தமா க்கலுற்ற வக்குள மெங்கிருக்கின்றதம்மா? (2) மேலும் ஓ! அம்மணீ! வெகு நேர்த்தியான வுனது கண்களிரண்டிலு மிரத்தம் குழம்பி யிருக்கி ன்றது. கூந்தல்கள் சுற்றிலும் சிதறுண்டிருக்கின்றன? உந்தன் முகத் திலுமோ மிக நேர்த்தியான வியர்வைத் திவிலைகளுண்டாயிருக்கின்ற ன”. வென்று தான் செய்திருக்கும் காரியத்தைப் பற்றிச் சந்தேகப்பட் டிக் கேட்கலானதை வள்ளியம்மை யறிந்து (3½) ‘ஆ! பாங்கி! நீ இப்போ தென்ன வெந்தன்மீ தவதூறு கற்பிக்கின்றா” (4) யென, இவ்விதமா யவ் விருவரு மொருவரோ டொருவர் மேலுக்குமேல் வாக்குவாதம் செய்து கொண்டிருக்குமளவில் ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணிய சுவாமியானவர் வில்லம்புக னைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு வேட்டையாடி மிகவும் களைப்படைந்தவர் போ லங்கு விஜயமாகி யவர்களை நோக்கித் திருவாக்குரைத்ததாவது:— “ஓ! பெண்களா! எனதம்புகளால் தேகமெங்கு மடிபட்ட டிங்கோடிவர லான மிக வுன்னதமான வேர் சிறந்த யானையை நீங்கள் கண்டீர் னரா?” (6½) வென்றவருரைந்த வசனத்தைக் கேட் டவரை நோக்கிக் கிசொ ல்லுகின்றாள்:—(7) “ஓ! ஐயா! உமது பரக்கிரமத்தை யும்மைப் போலொத்த குரரிடத்திற் சொல்லிக்கொள்ளும், எங்கனிடம் வேண்டா” மென்று சொல்லிவிட்டுக் கேளீர்! முனிவர்களே! அவள் மனதிற்

குள் ளாலோசித்துக் கொண்டதாவது:—“ஓ! கோ! இவ்விருவர்களுடைய விழிகளே! இவன் யானை முதலியவற்றை யாச்சரியமாய்த் தேடுவதையும், அதேவிதமாயிவள் தினைத்தானியத்தைக் காப்பதையும் தெளிவாய்க் காட்டுகின்றன. (9) இவளவளைப் பார்க்கின்றாள்; அவனுமிவளை யுற்றுற்றுப் பார்க்கின்றா” எனன் றச்சகியானவளில்லவலீநாயகியையும்ஷண் முந்நையும் பற்றிக் கொஞ்சமேனும் சந்தேகப்படாமல் நிச்சயித்து (10) மெத்தக் கோபத்துடன் தன்னுடைய வயலுக்கு வேகமா யோடினாள். கேளீர்! முனிவர்களே! ஸ்ரீ தேவேசனும் கெஞ்சிக் கெஞ்சிக்கொண்டவளைத் தொடர்ந்து துரிதமாய்ச் சென்று (11) “கேளாய்! பெண்ணரசே! நீ கோபம் கொள்ளவேண்டாம்: ஓ! சிறந்த வதனமுடைய மாணே! உங்களிருவர்க்கு மெதுவேண்டியதோ அதனைக் கொடுக்கின்றேன்; ஆகையால் நீ சிக்கிரமாய்த் தயவுசெய்யல்வேண்டு” (12) மென, அத்தோழியு மவரது வசனத்தைக் கேட்டு “ஓ! அய்யா! அரசர்கள் வேட்கக்கன்னிகளை விரும்புவதுண்டா? நீரிப்பெண்ணை யெவ்வாறிச்சிக்கின்றீர்? (13) இந்த உத்தமமான பெண்ணானவள் விஷ்ணுவின் வரத்தினு லடையப்பட்ட தேவாமுதமே; இவள் வேடனுடைய தலத்தின் மகிமையா லவனுக்குப் பெண்ணாய் வாய்த்தன” என, (14) அதற்கு ஸ்ரீ பகவான் “ஓ! சுந்தரீ! நீ யிவளை யெந்தனோடு சேர்த்துவைத்தால் மங்களகரம்பொருந்திய வப்பெண்ணை நாளைக்கு நான் சந்தேகமேயின் றிப் படத்திலெழுதிவைத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பே” (15) என, அப்போது ஸகியு மவரது திருவசனத்தைக் கேட்டதன்பேரில் மொழியுரைத்ததாவது:—“ஓ! மானிகளிற் சிறந்தவரோ! இப்பேர்க்கொத்தவார்த்தை யுமக்குச் சரியல்ல. (16) ஆகிலும் நானவளை மிக நேர்த்தியான வம்மரத்தோட்டத்திற் கழைத்துவருகிறேன்; நீரங்கு போயிரும்; ஆனால் நீரிப்பேர்க்கொத்தவராய் வேடர்களாற் காணப்பட்டாலப்போ (17) துமக்கு மிகுந்த கெடுதிநேரிடும்; ஆகையால் நீர் மிகவும் ஜாக்கிரதையாயிரு” மென்றுரைத்துவிட் டச்சகியானவளோர் நொடிநேரத்துக்குள் வள்ளியம்மையிடம் வந்து (18) வந்தணித்து அவர் கொண்டிருக்கும் விசேஷமான காதலை யவளுக்கெடுத்துரைத்து அவ்வழகிய பெண்ணரசை யழைத்துவந் தம்மரத்தோட்டத்தி னோர் பக்கத்தி லிருப்பித்துவிட்டுத் (19) தான் மலர் கொய்யப் போகும் வியாஜமாய் வேறிடம் சென்றுவிட்டாள். பிறகு ஸ்ரீ சுப்பிரம்மண்ணியஸ்வாமியானவ ரல்லவலீநாயகியைப் பார்த்தங்குவந்தவுட (20) னவள் தடலென்றெழுந்து மிகக் காமவிகாரம் கொண்டவளாகி யவரை வந்தணித்தாள். ‘அதன்மேல் ஸ்ரீ தேவேச னவ்வம்மையைக் கட்டியணைந்து மொட்டுக்கள் போன்ற விரு கொங்கைகளையும் பிசைந்து (21) கோடுகோடாய் நிகக் காயப் படுத்தியவராகி யுடனேனக் கடித்துக்கொண் டவளோடு கலவி

தொடுத்தனர். அதன்பிறகச் சகியும் மலர்களைக் கொய்துக்கொண்டோர் கணத்துக்குள்வந்து (22) அவள் கூந்தலி லனேகம் மலர்களைச் சூட்டி யவனைத் திரும்பவு மழைத்துக்கொண்டு திணைகாப்பதற்காக வக்க முனிக்கு வந்துவிட்டனர். (23) ஸ்ரீ லவணராயகியும் ‘ஓ! கோ! நமக்கினி யெப்போதுதான் ஸ்ரீ முருகேசனுடைய சேர்க்கை நேரிடுமோ’ வென்று மிகுந்த விரகதாபத்தினால் வியாகுலமுற்ற மனதையுடையவளாயினள். (24) பிற்பாடு திணைகள்முற்றிப்போனவுடன்வேடர்கள்வந்துமகாமங்கள் கம்பொருந்தியலவணராயகியை வீட்டிற் கழைத்துப்போனார்கள். (25) அவள் தோழியும் வீடுசென்றுவிட்டாள். ஓ! கோ! கேளீர்! பிராம்மணை த்தமர்களே! அதன்பிறகு ஒளிபொருந்திய வள்ளியம்மையானவள் போகும்போ தங்கு செல்லவற்ற பறவைகள், மாங்கள், மலைகள், இன்னும் மற்ற மிருகங்கள் இவைகளுக்கெல்லாம் தன் போகதலைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டு வீடுபோய்ச் சேர்ந்தாள். (26) பிறகவ் வம்மையானவள் மன்மதனால் பிடிக்கப்பட்டவளாகி ஸ்ரீ வடிவேலனை நினைத்துக்கொண்டே (27) பந்தடித்தலையும், பெண்களுக்குரிய வின்னும் மற்ற விளையாட்டுகளையு மொழித்துவிட்டுக் காமவசப்பட்டவளாகி மிகவும் மனத்துயரமுற்று முர்ச்சையடைந்தனள். (28) அதன்மே லவள் தாய்முதலியவர்க ளவளைச் சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டு இவளுக்கு கேதோ ஆவேசம்கொண்டிருப்பதா யாலோசித் ததனை விலக்குவதற்காகக் குலதெய்வமான (29) ஸ்ரீ சூம்மோசனை மிக வுபசாரத்தோடு நைவேத்தியம் முதலியவைகளாற் சந்தோஷிப்பித்தார்கள். கேளீர்! முனிவர்களே! அதன்பிற கவள் வளர்ப்புத் தாயின்பேரி லாவேசம் வந்து ‘ஓ! கோ! அளவற்ற பராக்ரமத்தைக்கொண்ட வடிவேலனுடைய சேர்க்கை யிவளுக்குண்டாகிவிட்ட’ தென, (30) உடனே யவ் வள்ளியம்மையானவள் ஸ்ரீ வடிவேலன் திருநாமங்களைக் கேட்டவுடன் திடுக்கிட்டு வேகமா யெழுந்தனள். (31) அவளின்வா றனேகவிதமாய் விரகதாபத்தினுற் பரவசமுற்றிருந்தாள். பிற்பாடு வேடர்களும் பழுக்கலான திணைத்தானியங்களை யறுத்துப்போய்விட்டார்கள். (32) இப்படியிருக்கையில் ஸ்ரீ ஷண்முகரு மக்கமுனியிற் போய்ப்பார்த்ததில் தமது நாயகியைக் காணாமல் மிகவும் விரகதாபம்கொண்டவராகி யிங்குமங்கும் தேடிப் பார்த்து (33) மலைகள், மாங்கள், அரணியங்கள், மிருகங்கள், வாகிகள், கிணறுகள், குளங்கள் முதலியவைகையெல்லாம் ‘ஆ! என் பிராண நாயகி யெங்கே போயின?’ (34) னென்று கேட்டுக் கேட்டுப் பிரயோஜனப்படாமல் மாலையிற் சூரிய னஸ்தமனமானதன்பேரி லிரவுதனில் ஸ்ரீ பார்வதிபுத்திரனானவ ரவ்வள்ளியம்மையின் வீட்டுப் பின்புறத்திற் போயிருந்து (35) கேளீர்! பிராம்மணைத்தமர்களே! ‘அவ்வழகின னெப்போ திங்கு வருவா, னென்று காத்துக்கொண்டிருந்தார். அச்சமய

த்தி லவன் ஸகியானவ ளங்கு வரலாகி ஷண்முகனைக் கண்டு (36) “ஓ! ஐயா! நீ ரவணோ டிங்கு புணருவ தற் கிடையுண்டாகமாட்டாது; ஏனென்ற ஸப்பெண்ணோ டிவ்வீட்டில் ரானே சுரமஞ்செய்வது கிரமமில்லையன்றோ! (37) ஆகையா லவனே வேறெங்காவ தழைத்துப்போய்விடு” மென்றறாத்துவிட்டுச் சகியானவன் தான் வீட்டுக்குள் ளவளிடம் வந்து அவன் தாய்தந்தைமுதலான வெல்லோர்களும் தூங்கிவிட்டதையறிந்துகொண்டதன்பேரி லோர் கணநேரத்துக்குள் ளவனையிட்டுப்போய்க் (38½) கதவைத்திறந்துகொண்டு சரவணபவன் சன்னிதியிற் (39) சேர்ப்பித்துவிட்டுக் கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே! அச்சகியானவள் ஸ்ரீ கந்தனை நோக்கி வசனமுரைத்ததாவது:— “ஓ! அய்யனே! நீர் வேடர்களால் காணப்பட்டால் மிகவும் துன்பப்படலாவீர். (40) ஆகையால் நீரிவனே ஜாக்கிரதையாய்ப் பாதுகாத்துக்கொண்டு வேறிடத்துக்குப் போய்விடு” மென்றவளுடைய விருகைகளையும் பிடித்துப் பரமாத்மாவான ஸ்ரீ முருகேசன் கைகளிற் (41) தொப்புவித்ததன்மே லவரால் பற்பல வுபசாரங்கள் செய்யப்பெற்றவனும், உள்ளத்தில் மிகுந்த களிப்புற்றவளுமாகித் துரிதமா யவரை வந்தனிந்து வள்ளியம்மையையும் (42) கட்டியணைந்துவிட்டுப் பிறகவர தனுமதிபெற்று வீடு சேர்ந்தனர். பிறகு லவலீநாயகியும் மிகுந்த துணிவுடனக் காடாந்த காரத்தில் ஸ்ரீ ஷடிவேலனை வந்தனிந்து (43) “ஓ! ஸ்வாமி! கருணைவசத்தினு ஷடிபேனை யிரகழிப்பதற்காகந தேவரீரின் கெவ்விதம் வரலானீ” என்று மிகுந்த நேசத்தோடு மனதைத் திருடலுற்றமெத்த நேர்தியான மொழிகளா லுணைக்கலானதை யக் குஹபிரான் கேட்டு மிகச் சந்தோஷமடைந்துகொண்டே தலையாரிகளாற் பார்க்கப்படாமல் (44½) தூரத்திலுள்ள வேர் பெரிய கோட்டத்திற் கவளுடன் சென்று (45) கலவிதூற்களில் மெத்தத் திறமைகொண்ட வக்கந்தபிரா னவளோடு புணர்ந்தனர். பிறகவ் விரவு கழிந்தவுடன் லவலீயம்மனுடைய தாயாரானவ (46) ளெழுந்து பக்கத்திற் பார்த்ததிற் பெண்ணைக்காணாமல் மிகுந்த பரபரப்போ டவளது தோழியிடம் சென்று ‘லவலீ யெங்’ கென்று வினவ, (47) அவளும் ‘ஓ! அம்மா! அதிகாலையில் தானே அவளெந்தனல் காணப்படவில்லை’ யென்றனர். கேளீர்! நரணிதேவர்களே! இதனாற் பட்டணம் முழுதும் கூக்குறிலுண்டானபோது (48) பிறகு வேடத்தலைவனும் மகா கோபம்கொண்டவனாகி யவனைக் தேடுவதற்காக மற்ற வேடர்களோடு வெளியிற் புறப்பட்டு ‘ஓ! கோ! உயிர்வைந்துக் கொண்டிருக்கிற மானிடரில் யாவன் தான் குழந்தையாகிய நமது பெண்ணைத் திருடிப்போ யுயிர்பிழைக்கப் போகின்றா’ (49) எனென்றங்கொள்ள பல மார்க்கங்களில் கொடியர்களானவனேகம் வேடர்களை யனுப்பித் தானும் நேர்த்தியான வனங்க

ள், மலைகள், நதிகள், (50) இவ்விடமெல்லா மளவிலே சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டு (பகவான்கேளிசெய்கின்ற) அந்த மரத்தோப்புக்கு வந்தான். அப்போதங் கங் வேடர்களைக் கண்டவுடன் லவலீயம்மையானவள பயத்தினால் நடுக்கம்கொண்டவளாகி (51) “ஓ! தேவாதிதேவா! வேடமெல்லா மிங் காயுதபாணிகளாய் வருகின்றார்களே! எந்தனைக் காப்பாற்றவேண்டு” மென்றுரைத்துத் தண்டம்பண்ணலான வப்பெண்ணை ஸ்ரீஷண்முகன் திருக்கண்ணுற்றுச்சற்றுப் புன்னகைப்புடைய திருமுகத்தைக் கொண்டவராகி (52) “ஓ! நமது நாயகியான பெண்ணரசே! நாமிருக்குமளவில் நீ பயப்படல் வேண்டாம்; நமக்குச் சண்டை செய்யத் திறமையிருக்கின்றது: நீ நமது பின் பக்கத்திலே யிரு” என்ற வருணாக்கலான திருவசனத்தை யவ்வம்மை கேட்டுக்கொண்டவர் பின்புறத்துக்குப் போகுமளவி லப்போதே யவர்கள் நெருங்கிவந்து ‘இவன்தான் பெரீண்திருடி’ யென்று மகா கோபத்தோடு (54) கொடிய வார்த்தைகளைப் பிதற்றிக்கொண் டவர்மீ தனேக மம்புகளைச் சொரிந்தார்கள். அப்போது லவலீதேவியும் பயத்தினால் மிகவும் நடுக்கம்கொண்டவளாகி “ஓ! பிராணநாதா! மகா பலசாலிகளான இவர்களைச் சமூகரித் திப் பயத்தினின்று விடுவித்து எந்தனைக் காப்பாற்றவேண்டு” (55½) மென்று ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும் சொளக்கியத்தையே யருள முயன்றவரான வத்தேவநாதரிட முணாத்தனர். (56) அப்போதது கேட்டு ஸ்ரீ பார்வதிமைந்தரானவர் தமது கோழியை நினைத்தருள, அது டனே வெகு வேகமாய் வந்து மிகுந்த சத்தமிட்டது. (51) பிரளயகால மேக கர்ஜனைக்கு நிகரான வப்பெரும் சத்தத்தைக் கேட்டு அவ் வெல்லோர்களும் கொடிய பயத்தினுற் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகிப் பூமிதனில் விழுந் துயிர்க்கோ யிழந்தார்கள். (58)

நான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தேவகாண்டம் ௫—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

அப்போது ஸ்ரீதேவநாத னெல்லா வேடர்களை யு மதம்செய்து விட்டு வெளியிற் புறப்படுகையில் கேளீர்! முனிவர்களே! லவலீநாயகியுந் தந்தையைப்பற்றித் துக்கமடைந்தவளாகி வஸ்திரத்தினால் திருமேனிமுழுதும் போர்த்திக்கொண்டம் முருகேசனைப் பிந்தொடர்ந்தாள். (1½) அச்சமயத்தில் தவசிகளிற் சிறந்தவராகிய பிரம்மன் மைந்தரான ஸ்ரீ நாரதமுனிவரானவர் நடுவழியில் வந்து, திருவிளையாடல் நிமித்தமாய் மாவிடவுருவத்தைக் கொண்டிருந்த (2½) அவ்வடிவேலனைவ

நதனித்து வரலாறுகையெல்லா மாதியோடந்தமாய்க் கேட்டபிற (3) கத்தேவேசனை வேண்டிக்கொண்டதாவது:— “ஓ! ஸ்வாம்! இவ்வம்மையின் தந்தைமுதலிய இறந்துபோன இவ்வெல்லா வேடர்களையும் பிழைப்பித்தருளி, ஓ! தேவராக்ஷகா! பிறகு சகல கலியாண வைபவங்களோடும் (4) லவணீதேவியை முறைப்படிக்குத் திருமணம் செய்துகொள்வீ” என்றஅவரதுவசனத்தைக்கேட்டு, ஸ்ரீநாரதமுனிவரா லுலகாசரணையின்படி நடத்தவேண்டிய விருப்பத்தோடு திருப்பிவிடப்பட்டவராக ஸ்ரீபகவா னதிருபலாவணியமுடைய வள்ளியம்மையை நோக்கி “வாராய்! பெண்ணரசே! இப்போது நமது திருவாக்கியையின்படி யிறக்கலான வுனது தந்தைமுதலிய வெல்லா வேடர்களையும் நீதானே (6) தயவுகொண் டெந்தன் விழிகளாற் பார்த்துப் பிழைப்பு மூட்டலாவா” யென, உடனே ஸ்ரீமுருகேச னுசைநாயகியான அவ்வம்மை யு மவ்வாறாகவே யவ்வெல்லோர்களையும் பிழைக்கச் செய்தனள். (7) ஓ! தரணிதேவர்களே! உடனே அவ்வேடரெல்லாம் தூக்கத்தினின் றெழுந்திருப்பவர்போ லெழுந்தவுடன் கேளீர்! தரணிதேவர்களே! திருவிளையாடல் நிமித்தமாய் மானிடவுருவம் கொண்டிருந்த அப்பகவான் நிஜஸ்வரூபத்தைக் காகுழியருளினர். (8) அப்போது தேவசேனைக்கு மணவாளரும், ஆறுமுகனும், பனிரண்டு கண்ணனும், துகத்தடிபோல் நீண்டதும் கற்பக மலர்மாலையுடைய லலங்கரிக்கப்பட்டதும் சிவோஷ்டமமான பனிரண்டு புயங்களை யுடையவரும், (9) அகண்டமார்பையும் பருந்த கழுத்தை யு முடையவரும், மையைக் கெட்டாதவரும், தமக்கு மேலான வுத்தமரற்றவருமான அவ்வடிவேலனைக் கண்டு வேடர்கள் பயத்தினுற் பரவசம் கொண்டவர்களாகி வந்தனித்தும், (10) மிகுந்த பக்தியோடு தோத்திரம்பண்ணியும் சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டு “ஓ! தேவாதி தேவா! தேவரீரால் மரியாதையான திவ்வாறு கடக்கப்பட்டா (11) லெங்கள் குலத்துக்கு மிகவு மிழிவான வபகீர்த்தி யுண்டாகுமன்றோ! ஓ! ஸகல ஜகங்களையும் காத்தருளுகின்ற ஜகதீசா! ஆகையினால் தேவரீர் முறையின்படி யிப்பெண்ணை மணம்புரியலாவீ” என்று விண்ணப்பமிட்டுக்கொண்டவர்கள் ஸகல ஜகங்களுக்கும் பரபரகுருவான வக்குமரேசனை வந்தனித்தார்கள். பிறகு ஸ்ரீ தேவேசனு மவர்கள் வசனத்தையங்ககரித்துக்கொண்டு (13) வேடர்களாற் குடியேறப்பெற்ற அவ்வேடச் சேரிக்கு ஸ்ரீ நாரதமுனிவரோடு கூடச்சென்று கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே! அவர்களாற் போடப்பட்ட நேர்த்தியான புவித்தோலாசனத்தில் வீற்றிருந்தனர். (14) மேலும்ப்போது பாம்பானது பழைய சட்டையையுரித்ததுபோல் மானிட வுருவத்தை நீக்கிச் சிறந்த தேவ

உருவத்தோடு சிரோஷ்டமான அவ்வாசனத்தி லுட்காரலான அல்லவலீ யம்மனையு மவர்கள் காகுகிகொண்டார்கள். (15) கேளீர்! முனிவர்க ளே! அப்போது வேடத்தலைவனுவன் கையினால் ஜலத்தை யெடுத்துக் கொண்டு சிரோஷ்டரான மாப்பின்னையாகிய அவ்வடிவேலனுக்கு மு தைப்படி தானாவார்த்தான். (16) அப்போது முனிவரிற் சிறந்த நார தரானவ ரக்கினியிற் செய்யும் சடங்குகளைச் செய்தனர். (16½) அச் சமயத்தில் ஸ்ரீ மகாதேவனும் பிரம்மன் விஷ்ணு முதலிய தேவரொல்லாம் தமது பாதாவிந்தங்களைத் துதிகூறப்பெற்றவராக ஸ்ரீ பார்வதியம்மையோடுகூட வாகாயத்தி லெழுந்தருளி யங்கிருந்தபடியே திருமணக்கோ லம் கொண்டிருந்த வக்குமகோசனையும், (18) லவலீராயகியையும் ஸ்ரீபா ர்வதியம்மையோடுகூட நோக்கியருளினர். அப்போது ஸ்ரீ வடிவேல னும் மனையாளோடுகூட விரைவாயெழுந் தவரை நமஸ்காரம் பண்ணி னார். (19) விஷ்ணு முதலிய தேவரொல்லா மச்சரவணபவன்மீது மலர் களைச் சொரிந்துவிட்டு வல்லி சுப்பிரம்மணியர்களான வத்தம்பதியைத் தண்டம் பண்ணினார்கள். (20) உடனே ஸ்ரீ மகாதேவ னத்தேவோத் தமர்களோடுகூட வந்தர்த்தானமாயினர். பிற்பாடு வேடத்தலைவன் ம ற்றவேடர்களோடும் பெண்டிர்களோடும்கூட ஸ்ரீ வடிவேலனை (21) வ ந்தனைத் தப்போ துள்ளத்தில் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தான். வேட த்தலைவனும் ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியர்மீது மலர்களைச் சொரிந்தான். (22) பி ன்பு ஸ்ரீ முருகேசனின்வாறு பற்பல உபசாரங்களாற் பூஜிக்கப்பட்டவ ராகி மகா மங்களகரமான ஸ்ரீ பரிபூர்ணகிரிக்குப் பிரயாணப்பட்டு, (23) மங்கைமார்களுடன் கூடப் புறப்படலான வேடர்களையும் வேடத்தலைவ னையு மப்பட்டணத்துக்குத் திரும்ப வனுப்பிவிட்டுத் தாம் வல்லீ தேவி யோடுகூட வப்பருவதத்துக்கு விஜயமாகி (24) யங்கு விசுவகருமனா லமைக்கப்பட்ட பற்பல விரத்தினங்களி னொளிகளால் நிறைந்த நேர்த் தியான சிங்காதனத்தில் தேவியோடுகூட வீற்றிருந்தனர். (25) அப் போதத்தேவியானவ ளென்றுமழிவற்றவரான ஸ்ரீ குஹபிரானை நமஸ்க ரித்துவிட்டு “ஓ! ஸ்வாமி! இம்மலையின் பெயரொன்ன? இதன்மகிமை யெவ்வாறென்பதையு முறைத்தருளவேண்டும்” மென, (26) அதற்கு ப் பகவான் “கேளாய்! பெண்ணே! இம்மலையானது ஸ்ரீதேவியாலென் றும் நிறைந்திருக்கின்றபடியால் ஸ்ரீ பரிபூர்ணகிரி யெனவும், இங்கு நம் மாற் சிலந்யுத்தத்தில் மடிக்கப்பட்டபடியா லுயுத்தகிரி யெனவும்படு ம். (27) மேலுமிது ஸ்ரீ காஞ்சிபுரத்துக்குச் சமீபத்திலிருப்பதால்தா னக் காஞ்சியானது புண்ணிய தீர்த்தங்களில் கங்கையைப்போலும், ஸக ல மலைகளிலும் கைலாசிரிபைப்போலு மெல்லாப் புண்ணியத்தலங்களி

லும் மிக்க மேன்மைகொண்டதாகின்றது. (28½) மேலும் யாமென்று மிம்மலையில் வீணை, புல்லாங்குழல், மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியங்களுடன் திருவிளையாடலருளுகின்றோம். (29) பூர்வத்தி லீந்திர னிம்மலை தனில் நமது திருப்திக்காக மெத்தப் பரிமளம் பொருந்திய சிறந்த செங்கழுநீர் மலர்கள் நான்தோறும் முச்சந்திகளிலும் மலரப்பெற்றதும், மிகத்தெளிவான சுத்தஜலத்தினால் நிரம்பக் கொண்டதுமான 'கல்ஹா' மென்ற வோர் தடாகத்தை வெட்டிக் காலை, உச்சி, மாலை ஆகிய மூன்று காலங்களிலு மிங்கெம்மைப் பூஜித்து (30-31) மகா மங்களகரமான விம்மலைதனிலே யவன் தனதுகோரிக்கையைக் கைக்கொள்ளலானான். தவிரவு மெந்த மானிடச் சிரோஷ்டர்க ளிம்மலைதனைத் தரிசிக்கின்றார்களோ! (32) அவர் செய்திட்ட பாவமெல்லா முடனே தொலைந்துவிடுமென்பதிற் சந்தேகமேயில்லை. யாதோர் மானிட னிச் சிறந்த தடாகத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி நம்மைப் பூஜிக்கின்றானோ (33) அவன் நமது கிருபையைப் பரிபூர்ணமாய்க் கொண்டவனாகி நமது லோகத்தை யடைகின்றான். மேலுமில்விடத்தி லைம்பொறிகளையும் வென்று யாவர் நம்மை யைந்துதினம் தியானிக்கின்றார்களோ! (34) அவர் வேண்டிய பொருட்களை யெல்லாம் கைக்கொண்டவர்களாகி முடிவின்மீது மேகாசூ ளாம்பிராஜியம் பெறுகின்றார்கள். சிரோஷ்டமான விக்கிரிதனைக் கண்டுவிட்டு வந்தனம் பண்ணு த மானிடக் கேடர்களுக் (35) கவர்களால் சம்பாதிக்கப்பட்ட புண்ணியங்கள்கூடப் பாவத்தின் பயனையே கொடுக்கலாகும். மகா பாதகர்களாயினும் யாவரிச் சிறந்த மலையை வந்தனிக்கின்றார்களோ (36) அவர்களப் பாதகங்களை யுதறிவிட்டுப் பிரம்மவிஷ்ணு முதலியவர்களால் வந்தனிக்கப்பெற்ற நமது சிறந்த பதவியை யடைகின்றார்கள். இதனில் யாதோ ராகேசுபனையுமில்லை. (37) மானிடர்களா லில்விடந்தனில் நன்றாய்ச் செய்யப்பட்ட வோர் கருமமானது அனேகம் பயன்களைக் கொடுக்கலுற்றதாகும்; இதைச் சத்தியமாய்ச் சொன்னோமேயின்றி வேறில்லை. (38) மகா மகா கோரங்களான பாவங்களு மிங்கு தொலைவலாகு" மென, ஸ்ரீ பரமாத்துமா வாகிய ஸ்ரீ குஹபிரானுடைய இவ்வாறு வசனங்களைக் கேட் (39) டவ் வம்மையானவள் புன்னகைப்புற்ற முகாவிந்தத்தையுடையவளாகி மிகவும் பிரீதிகொண்டவளானாள். பிற்பாடு ஸ்ரீ தேவநாதரங்கு சிரோஷ்டமான வோர் சிவலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டைபண்ணி (40) திரிபுரமாற்றுகாகிய ஸ்ரீமகேசவரனைப் பூஜைசெய் தவருடைய தயவினையும் கைக் கொண்டு ஓ! முனிவர்களே! இவ்வுத்தமகிரிதனில் சிலகாலம் வசித்தருளினிட்டு (41) ஸ்ரீ தேவேசன் லவணீதேவியோடுகூடத் தமது திவி

ய விமானத்தி லேறிக்கொண்டு நேர்த்தியான கந்தகிரிக்கு விஜயமாகி வி
மானத்தினின் றிறங்கிக் (42) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! தே
வியோடுகூடத் தமது திருவாஸிகையி லந்தப்புரத்துக்குச் செவ்றருளி
னர். அப்போ தங்கு ஸ்ரீ தேவசேனையம்மை யெதிர்கொண்டு வந்தத்
தேவாதிதேவனை வந்தனிக்க, (43) பிறகவர் நேசத்தோ டவனை நோ
க்கி மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு கிருபைசெய்தனர். பிறகு மகா மங்க
ளகனையான ஸ்ரீ லவலியம்மையு மத் தேவசேனையை நமஸ்காரம்பண்ண,
(44) அப்போ தவன் மிகுந்த நேசம்கொண்டவளாகி யவனை யாவிங்கி
னம் பண்ணிக்கொண்டு மந்தஹாஸத்தோடு வசனமுரைத்ததாவது:—
“ஓ! அம்மா! குழந்தாய்! நீ, யெந்தனுக் கோர்நல்லதுணையாகவாய்த்தா
யல்லவோ” என்றனர். (45) பிறகு நந்தரானவ ரொருவரோடொருவர் நே
சம்கொண்டிருந்த அவ்விருவர்களுடனும்கிங்காதனத்தி லுட்கார்ந்தவுடன்
தேவசேனையம்மை தம தென்றுபழிவற்ற கணவரான ஸ்ரீ கந்தபிரானை
நோக்கி (46) வல்லியம்மையுடைய விருத்தார்த்தத்தை யாத்யோடந்த
மாய் விளங்கக்கூறும்படி வணக்கமாய்க் கேட்க, பகவான் சொல்லுகின்
றார்:— “கேளாய் சிறந்த வதனமுடைய மாதே! முந்தி நீங்களிருவரும்
உபேந்திரரான விஷ்ணுவின் பெண்களாயிருக்கையில் (47) நம்மைத்
திருமணம் செய்துகொள்வதை வேண்டி மிகுந்த தவம்செய்தீர்கள். அ
த்தவத்தினால் யாம் களிப்புற்றவராகி யிர்தலவலியைப்பூ தலத்திலும், உ
ந்தனை யிர்திரனிடத்திலு (48) முற்பத்தியாகும்படி யாமாக்கினைசெய்
ததன்பேரில் நீங்களவ்வாறே யுற்பத்தியானீர்கள். யாமுமப்படியேயி
ந்திரன் புதல்வியான வந்தனை விதப்படி மணம்புரிந்துகொண்டோம்.
(49) முந்தி யிப் பெணனோவென்று லக்கினிதனி லத்தேகத்தைவிட்
டுப் பிறகு சூகூடமவுருவத்தைக் கொண்டவளாகி காஞ்சிபுரத்துக்குச்
சமீபத்திலுள்ள லவலியென்ற வோர் நேர்த்தியான மலைமீது, நம்மிடத்
து மிகுந்த நேசத்தைக் கொண்டவளாகி (50) யெம்மையே மனத்தினி
ல் தியானித்துக்கொண்டு மிகுந்த தலத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தன
ள். இப்படியிருக்கையில் விஷ்ணுவானவர் கண்ணுவமுனிவரின் சாப
த்தினால் ‘சிவமுனி’ யென்ற பெயர் கொண்டவராகி யங்கோர் வனத்தி
ன்கண்ணுள்ள வோர் நதிக்கரையில் கொரேதலத்தைச் செய்துகொண்
டிருந்தனர். (51½) அப்போ திலக்குமியு மோர் மானுருவம் கொண்ட
வளாகி யங்கு வரலுற்றனர். (52) அப்போ தம் முனிவரம் மாளைக்
கண்டவுடன் காமாதிராகி மோகம்கொள்ள, அப்போ திவ் வழகிய ம
ங்கையானவ ளம் மானிடமிருந்து அங்குள்ள லவலி (வள்ளி) ப்புதரி
னிற், சனித்தபடியால்தா (53) னிச்சந்தரியானவ ளப்பெயரினா லிவ்
வுலகினில் வழங்கிவரப்படுகின்றனர். மேலும் உபேந்திரனும் கண்ணு
வமுனிவரின் சாபத்தினால் வேடர் குலத்தினிற் சனிக்க (54) ளான
ன். பிறகவ் வேடச்சிளோஷ்ட னப்போ தப்பேர்க்கொத்த லவலியைப்
பார்த்தவுட னவன் மங்களில்லாதவனுக்கைய லக்குமுனியை யெடுத்துத்

தன் பெண்டிரிடம் கொடுத்தான். (55) ஓ! கேளாய்! பிரியநாயகி! அப்பேர்க்கொத்த இவ்வள்ளிநாயகியை யாம் மிக நேசத்தோடு முறை ப்படி மணம்புரிந்து பிறகவளுடன் ஸ்ரீ பரிபூர்ணமென்ற கிரிதனிற் சில காலமிருந்துவிட்டு (56) ஓ! நமதன்புக்குரிய தேனே! பிறகிவளோடு கூட வந்தனிடம் வந்துசேர்ந்தனம்” என, அதுகேட்டக் கஜநாயகியும் மிகுந்த களிப்புற்ற மனதாகக் கொண்டவளாகி “ஓ! கருணாமூர்த்தியான தேவாதிதேவா! அங்கங்கே யிருந்துகொண்டிருந்த இவ்வெந்தனையு மப்பெண்ணையு மோரிடத்திற் சகோதரிகளாய்ச் சேர்த்துவைக்கலானீரே” யென்றவ னுரைத்ததன்பேரில் (57) லவலியம்மையான வள் கஜநாயகியை நோக்கி “ஓ! அக்கா! உமது தங்கையாகிய வெந்தனை யிதுமுத லெப்போதும்நீர்பாதுகாத்திடல் வேண்டு”மென்று சொல்லிவிட்டுத் தண்டம்பண்ணுகையி (58) லப்போது தேவசேனையு மவளைக் கட்டியனைந்துகொண்டு “ஓ! குழந்தாய்! நீதா நெந்தனுக்கு மிகவு மந்தரங்கமான தோழி; மேலும் உந்தலுல்தான் ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியருடைய கிருபையான தெந்தன்மீது பரிபூர்ணமாய்ச் செய்விக்கப்பட்டது; (59) ஆகையால் யானிப்போது கிருதார்த்தையாகிவிட்டேன்” என்று கேளீர்! பிரம்மணோத்தமர்களே! அவ்விண்டு தேவிமார்களு மொருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டே ஸ்ரீ குஹபிரானுடைய பாரிசங்களிலிருந்து விளங்கிவந்தார்கள். (60) தவிரவும் ஸ்ரீ வடிவேலன் திருவாக்கினையின்படி யவரது மயில், கோழி, மனோவேகமுடைய விரதம், ஆட்டுக்கடா, வேலாயுதம், விமானம் இவையெல்லாம் மக்கந்தகிரிதனிலே யிருந்துவந்தன. (61) ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியரோவென்றால் மகாபலிஷ்டர்களான வீரர்கள், சேனாபதிகள், பூதர்கள் இவர்களாற் பற்பல வுபசாரங்கள் செய்யப்பெற்றவராகி யிருந்தேவிமார்களுடனும் சிரோஷ்டமான சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து விளங்கலாயினர். (62) கேளீர்! பிரம்மணோத்தமர்களே! உங்களாற் கேட்கப்பட்ட, ஸகல தேவச்சிரோஷ்டர்களுக்கு மீசுவரனான ஸ்ரீ ஷண்முகனுடைய சரித்திரம் யாவும் இவ்வாறுதியோடந்தமா யெடுத்துச் சொல்லப்பட்டது; மேலு முங்களுக்கின்னு மிங்கு கேட்க விருப்பமுள்ள ஸகல விருத்தாந்தங்கனையு மெடுத்துரைக்கின்றோம். (63)

இந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தேவகாண்டம் ௬—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்

சௌனகாதிமுனிவர்களுக்குதரைக்கேட்கின்ற தாவது:—“ஓ! சூதமுனிவரே ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியபரமாத்ருமாவினுடைய திருக்கலியாணத்துக்கு முகசூந்த சக்கிரவர்த்தியென்றவோரசன்வந்தனொன்று முந்தியும்மாற்

சொல்லப்பட்டுதன்றோ! அவர் யாவரென்பதை யெடுத்துரைக்கவேண்
டு” (1) மென, சூதர் சொல்லுகின்றார்:— ஓ! பிரம்மணோத்தமர்க
ளே! அவ்வரசனைப் பற்றி யானுரைக்கலாவதை நீங்கள் கவனமாய்க்
கேட்கவேண்டும்: பூர்வத்தில் ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேசுவரர்கள் கைலையின்
கொடுமுடிமீதுள்ள (2) சிங்காரத்தோட்டத்தைப் பார்த்தருளிக்கொ
ண்டோர் வில்வமரத்தடி மேடையிலுட்கார்ந்திருக்குமளவி லப்போது
முகத்திற் கறுப்புடைய மகா வலிமைகொண்ட வோர் குரங்கான (கொ
ண்டைமுகர்) (3) தம்மரத்தி லேறிக்கொண்டு மகா சந்தோஷத்தோ
டவ்வில்வபத்திரங்களைப் பறித்து மிகுந்த பக்தியுட னவர்கள்மீது மிகு
தியாய்ப் போடலாகையிற் (4) ஸ்ரீ பார்வதியம்மையானவ ளிதென்ன
வென்றம் மரத்தைப் பார்க்கும்போ தம்மரத்தின்பேரி லிருந்த வக்குர
ங்கைக் கண்டவுடன் கோபாவேசம் கொண்டவளாகி (5) யப்போதவ்
வம்மையானவ ளதின் சேஷ்டையை ஸ்ரீ மகாதேவனுக் கறிவிக்க, அப்
போது ஸ்ரீ ஜகதீச னம்மையை நோக்கி “கேளாய்! பார்வதீ! இது நம்
மீது மிகுந்த பக்தியுடையதாக்கு” (6) மென்று வசனமளித்துவிட்ட
த்தேவராகுகரானவ ரச்சிரோஷ்டமான குரங்கைக் கூப்பிடலாகையி லது
உடனே வந்து ஸ்ரீ மகேசுவரனைத் தண்டம் செய்தது. (7) அப்போ
து ஸ்ரீ பார்வதீ நாதனும் மிகுந்த கருணைகொண்டவளாகி “ஓ! குரங்கே!
நீ வில்வபத்திரத்தினு லெம்மை யர்ச்சித்தபடியால் நீ சீக்கிரமாய்ப் பூமி
தனில் ஸகல பூபாலர்களுடைய முடிகளு முந்தனடிதனில் விழப்பெற்
ற வோர் சிறந்த சக்கிரவர்த்தியாகி (8½) முடிவினி லிக் கைலாசத்
துக்கு வந்து, கிடைப்பதற்கு மிகவு மசாத்தியமான நமது கணத்தலைவ
ப்பதவியை (9) யடைந்து மகா சந்தோஷத்தோடு வாழக்கடவா” யெ
ன்றதனை நோக்கித் திருவாக்கருளுகையி லப்போது குரங்காயிருந்த ம
கா வலிமை கொண்ட முசுகுந்தன் ஸ்ரீ மஹாதேவனை நோக்கி வசனமு
ரைத்ததாவது:—(10) “ஓ! தேவாத்தேவா! மகாதேவா! கருணாமி
ருதக்கடவுளே! ஸகல புவனங்களையும் காப்பவரே! தேவரீரடியுனை
இவ்வெந்தனுக்குப் பிறப்புண்டானு (11) லப்போது நிச்சயமா யஞ்
ஞானம் மேலிட்டுவிடுமாயை யா லெந்தனுக் கிதே முகத்தைக் கொண்ட
வோருருவமுண்டாகும்படியருள் செய்தெந்தனைமிகுந்த சந்தோஷத்தோ
கொப்பாற்றிடவேண்டு” (12) மென்றுஸ்ரீபகவானையருள் புரிவிக்கும்படி
செய்துகொண்டதன்மே லரிச்சந்திராஜனுடையவமிசத்திற் சனித்துப்
பிறகுஸ்ரீவடிவேலனுடைபிறுக்கலியாணகாக்ஷியைக்கண்ணுற்று ஸ்ரீசுப்
பிரம்மணிபன்மீது சிறந்த பக்தியைக் கொண்டவராகி(13) யென்றுமெல்
லாத் தேசங்களிலும்முசுகுர்தசக்கிரவர்த்தியென்றுபுகழ்பெற்றிருந்தார்.
அவர் தவசிகளிற் சிறந்தவரான வளிஷ்டமா முனிவரிடமிருந்துஸ்ரீ வவ
வேலனுக்குரிய சிறந்த விரதங்களையெல்லாம் (14) செவியுற் றவைக

னாக் கிரமப்படி மிக வாதாவோ டனுஷ்டித்து வந்தானென, அப்போது செனனகாதி முனிவர்கள் கேட்கின்ற தாவது:—“ஓ! சூகமுனிவரோ! முசுருந்தொன்ற ராஜச் சிகோஷ்டன் முனிவரிற் சிறந்த வஸிஸ்டமுனிவரிடமிருந்து (15) கேட்டு மகா சந்தேகாஷத்தோடு விரதங்களை யனுஷ்டித்து வந்தானென்றோ! அவைகளி லென்னென்ன விரதங்களை யெவ்வொவ ரனுஷ்டித்திருக்கிறார்களென்பதை பெங்களாக் கிங்கெடுத்தாக்கூறல் வேண்டு” மென, (16) சூதர் கூறுகின்றார். கேளீர்! தரணிதேவோத்தமர்களை! பூர்வத்தில் மகா தர்மிஷ்டனாகிய பகீரதனென்றோ ரசனிநுந்தான். அவன் கோரனென்ற வோரர்க்கனாற் போர்தனில் முறியடிக்கப்பட்டு (17) அப்போதவ னத்தேசத்தை யிழந்தவனாகிய மிகுந்த பயத்தினால் சூழ்ம்பத்தோடு காட்டுக்கோடிவிட்டான். அவனது ராஜியமான தவ்வறக்கனாற் கட்டிக்கொள்ளப்பட்டது. (18) அப்போதவ்வரசன் காடுசென்று பிறகுமா முனிவரிடமிருந்து ஸ்ரீ முருகேசனுக்குரிய திவிப விரதத்தை நக்கேட்டு மிகுந்த பக்தியோடுகூட (19) வெள்ளிக்கிழமைதினத்தில் முறைப்படி ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களை! மூன்றுவருடகாலம் சிகோஷ்டமான வச்சுக் கிரவார விரதத்தை யனுஷ்டித்து வந்தான். (20) பிறகு சிலகாலத்து க்கெல்லாம் தேவாதிதேவனாகிய ஸ்ரீ குஹிரானுடைய அழிவற்ற திருவேளானது வந்தக்கோ ராக்ஷஸனைக் கொன்றுவிட்டது. (21) பிறகு பகீரதன் வெகு ஸந்தோஷத்தோடு தன தரசாகுதியை யடைந்து முன்போ லெதிரியற்று மகாராஜனுய் சகல ராஜியங்களையுப் பரிபாலனம் செய்து வந்தான். (22) ஆகையால் ஸ்ரீ கந்தபிரானுடைய சக்கிரவார விரதமானது வேண்டிய பயனைக் கொடுக்கலுற்றதாகும். மேலும் முனிவரிற் சிறந்த நாரதமுனிவர் கார்த்திகை நகூத்திரத்தில் சிகோஷ்டமான விரதத்தை முறைப்படி யனுஷ்டித்துத்தாம் முனிவர்க்கெல்லாம் சிகோஷ்டராயினர். (23½) தவிர்வு மோர் வேதியரதே கார்த்திகை நகூத்திரத்தில் வெகு ஸந்தோஷத்தோடு விரதத்தை யனுஷ்டித்துவந்து (24) பிறகவர் மகா லக்ஷுமி விலாஸத்தோடுகூடிய மனு சக்கிரவிருத்தியாகியிப்பாரதனை யாண்டிவந்தார். மேலும் மற்றோர் பிராம்மணரு மக்கார்த்திகை நகூத்திரத்தி லுத்தமமான அவவிருத்தத்தை முடித்துவந்து (25) பிறகு திரிசங்கு வென்ற பெயரோடு ராஜாதிராஜனாகியுலகளை யாண்டு வந்தார். தவிர்வும் மற்ற விரண்டிராம்மணச்சிகோஷ்டர்கள் ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியரீது மகா பக்தியுடையவர்களாகிக் கார்த்திகை நகூத்திரத்தில் சாஸ்திர முறைப்படி யம்மகா விரதத்தை யனுஷ்டித்து (26½) அந்தமென்றும் ஸந்திமென்று மிசண்டு பெயர்போன அரசர்களாகியிராஜியத்தைப் பரிபாலித்துவந்து (27) ஸ்ரீ கந்தபிரானது திருவருளாலே முடிவினில் மோக்ஷமடைந்தார்கள். இன்னும் கந்தஷ்டி விரத

மென்று மற்றோர் வீரதம் முவுகினிலும்பிவித்திபெற்றிருக்கின்றது. (28) முந்தி தேவர்களும், தவத்தையே தனமாய்க்கொண்ட முனிவர்களு மவ்விருத்தை யனுஷ்டித்து வந்தபடியா லசரபயத்தினின்று விடுபட்டு முன்போல் தங்கள் தங்கள் பதங்களை யடைந்தார்கள். (29) பெரிய மனதையுடைய முசுஞ்சுக்கிரவர்த்தியும் ஸ்ரீகுஹபிரானிடத்திலே மனதை நாட்டிக்கொண்டு இவ்வாறு முதலிய வீரதங்களைக் கிரமப்படியனுஷ்டித்து வருகையில் (30) ஸ்ரீகுஹபரமாத்ருமாவானவர் தாமே நேரி ளவர்முன்னர் தோன்றலாகி “ஓ! ராஜசேகரா! உமக்கு வேண்டியவைகளைக் கொடுக்கின்றோம்; அவைகளைச் சொல்வி” (31) மென்று திருவாக்கருளிய வப்பகவான் திருவடிகளில் தண்டம்போல் பூமியில் வந்தனித்துப் பற்பல துதிகளால் தோத்திரம்பண்ணி, கேளீர்! முனிவர்களே! அவர் வேண்டிக்கொண்டதாவது:—(32) “ஓ! கருணைக்கடலாகிய தேவாதிதேவா! இலகூத்தொன்பது வீரர்களு மடியேனுக்குத் தம்பிகளாகவேண்டும்; ஓ!ஸ்வாமி! நானவர்களைத் துணையாய் வைத்துக்கொண்டு(33)தேவரீர்கட்டளையின்படி, சத்துருக்களற்று இவ்விராஜியத்தைப் பரிபாலனம்பண்ணிவருகின்றே” மென, அதுசேட்டு ஸ்ரீதயார்தியுமப்படியே ஆகட்டுமென்று திருவாக்கருளிவிட்டு (34) வீரபாகு முதலிய வீரர்களைநோக்கி வசன முரைத்ததாவது:—“கேளீர்! வீரர்களே! நீங்கள் நமதாக்களையின்படி யிப்போதே சீக்கிரமாயிவ்வரசனுக்குத் தம்பியாகிவிடுங்க” (35) மென்றவ ருரைத்திட்ட திருவசனத்தைக் கேட்டவுடனவ்விரொல்லாம் பயத்தினால் நடுக்கமுற்றவர்களாகி“ஓ! ஜகந் களுக்கெல்லாம் பிரபுவான தேவாதிதேவா! அசுரர்களைச் சமுகரிக்கலுற்ற வடியார்களுக்கு மிகவும் தாழ்ச்சியான, இவருக்குத் தம்பிகளாயிருக்கும் தன்மையி லெவ்வா றுருகியுண்டாகு” (36) மென்றவர்களுரைத்திட்ட வசனத்தைக் கேட்டவுடன் மனதினிற் கோபாவேசங்கொண்டவராகி (37) ஸ்ரீபகவா ளவர்களைநோக்கி யதட்டிக்கொண்டு மறுபடியும் திருவாக்குரைத்ததாவது:—“ஓ!கோ! வீரர்களே! நீங்கள் கர்வங் கொண்டவர்களாகி நமது திருவாக்குக் கமைபாதபடியால் (38) நீங்கள் மானிட ஜன்மத்தை யடைந் தவ்வரசனுக்குத் தம்பிகளாயவயோ டிருந்துவிட்டுப் பிறகுச் சீரோஷ்டமான தவத்தைச்செய்வதின லிப்பா தகத்தினின்று பரிசுத்தர்களாகிப் (39) பிறகு முடிவினில் நமதாக்களையின்படி நம்மண்டைக்கு வரக்கடவீர்க” மென்றுரைத்திட்டமாத்திரத்தி லவ்விரொல்லாம் மானிடவருவத்தைக் கொண்டவர்களாகி (40) “ஓ! கருணைக்கடலான தேவாதிதேவா! எங்களது பிழையை மன்னித் தருளவேண்டு” மென்றுரைத்துப் பயத்தின லங்கம் பதறலுற்றவர்க

ளாகிப் பூமிதனில் தண்டம்போல் வந்தனம்செய்தார்கள். (41) பிறக வர்கள் ஸ்ரீ பகவானிடமிருந் தனுமதிபெற்றவர்களாகிக் கேளீர்! தரணி தேவோத்தமர்களே! ஸ்ரீ விஷ்ணுவாகிய உபேந்திர னிந்திரனுக்குத் த தம்பியானதுபோ லவ்வரசனுக்குத் தம்பியாகியவரைச் சூழ்ந்துகொண் டார்கள். (42) பிற்பாடு பரம பாவனமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ கந்தபிரா னம் முசுருந்தசக்கிவிருத்திக் கிவ்வாறு யனுக்கிரகம்செய்துவிட்டு மறைந்த ருளினர். (43) பிறகு மகா புத்திசாலியான முசுருந்தனும் பெரியநா னதமது சதுரங்க சையியங்களை மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு தந் தம் பிசுருக்கு வெவ்வேறாய்ப் பகிர்ந்துகொடுத்து (44) ஸ்ரீ வடிவேலனை மனதினில் தியானித்துக்கொண்டே மிக வானந்தத்தோ டிராஜீயபாரம் செய்துவந்தார். மேலு மவர் கருப்பூரென்றக் கிராமத்தி லிராஜ கன் னிகளாய்த் தோன்றியிருந்த வப்ஸரஸ்தீரிகளைத் தம் தம்பிசுருக்கு மண ம்புரிவித்தனர். அதனில் மகா பலவானாகிய வீரபாகுவானவர் புஷ்பக ந்தியென்பவனைக் கலியாணம்பண்ணிக் (46) கேளீர் முனிவர்களே! சி த்திரவல்லியென்ற வேர் சிறந்த பெண்ணோடுகூடக் கனகன், ஆனக னென்ற பெயர்க்கோயுடைய விரண்டு பிள்ளைகளையு மடைந்தனர். (47) அப்போது மற்ற வீரர்களு மனைகம் பிள்ளைகளைப் பெற்றார்கள். பிற கு வீரபாகுவானவர் மிகுந்த அழகுடைய சித்திரவல்லியென்ற தம் பெ ண்ணை பாவனைக்குமட்டில் தமயனாகிய முசுருந்தருக்கு விதிப்படி விவா கம் செய்துகொடுத்தார். (48½) இப்படிக்கொத்த சித்திரவல்லியின் கைதனிலிருந்த நேர்த்தியான வேர் கிளியை (49) யப்போ தியமப டர்கள் பலவந்தமாய்ப் பிடுங்கிக்கொண்டுபோ யதனைச் சந்தோஷார்த்த மாய் விரும்பி யவியமனுடையமனையாளுக்குத் துரிதமாய்க்கொடுக்க, கே ளீர்! தரணிதேவர்களே! (50) வீரர்க ளச்சங்கதியைக் கேள்வியுற்று மகா கோபாவேசம் கொண்டவர்களாகிய யியமனோ டியுத்தம்செய் தத னைத் துரிதமாய்ப் பிடுங்கி மறுபடியும் (51) சித்திரவல்லியிடம் கொடு த் தவளை மிகவும் சந்தோஷப்படுத்தினார்கள். மேலு மரசனுக்குப் பிரி ய் நாயகியான சித்திரவல்லி கெர்ப்பமாயிருக்கும் (52) போது மகாஇ ரஸவத்தான, மலையாள தேசத்திலிருந்த வோர்களியை யவள் விரும்ப, கேளீர்! முனிவர்களே! உடனேவீரர்கள தனையத்தேசவரசனிடம்தூதர் மு கமாய்க் (53) கேட்டனுப்பியுமவ னதனைக் கொடாத்தினுலவர்கள்கோ பாவேசம் கொண்டவர்களாகிய யுடனே யங்குசென் றவ்வரசனைப் போர் முனையில் முறியடித்துவிட் டக்கனியைச் சீக்கிரமாயெடுத்துவந் (54) தச்சித்திரவல்லிக்குக் கொடுத்தனர். மேலும் கேளீர்! பிராமனோத் தமர்களே! அவ்வீரர்கள் தேசங்கள்நோறு மங்கங்குள்ள கொடியரச

கோயெல்லாம் போரினில் வென்று (55) பார்முமுமையும் தங்கள் வயக்கூக்கொண்டு நீதிவழுவாம லரசுசெலுத்திவந்தார்கள். அப்போது முசுருந்தனுக்குப் பிரியநாயகியும், ஸகல அவயவங்களும் சுந்தரமா கமையப்பெற்றவருமான வச்சித்திரவல்லியு மக்கினி வர்ணனென்றவோர் குமாரனைப் பெற்றாள். (56½)

கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே! இப்படியிருக்கும் காலத்திலு யுத்தத்தில் மெத்த மதங்கொண்டவனான வலன் என்ற வோர் மகாசுரன் தூர்ப்பலனான தேவேந்திரனைப் போரினில் வென்றவனது நகரத்தை வளைந்துகொண்டான். (57½) அப்போது தேவராஜனுக் கவனோடு யுத்தம்செய்ய த்திறமையில்லாதபடியா (58) லவன் தன் தூதர்மூலமாயிராஜச்சிரோஷ்டனாகிய முசுருந்தசக்கிரவிருத்தியைத்தனக்கு வந்துதவி செய்யுமபடி கேட்டுக்கொள்ள, அப்படியே மகா பராக்கிரமமுடைய அச்சக்கிரவிருத்தியும்வந்து மிகுந்த வலிமைகொண்ட வலாசுரன் சேனைக ளையெல்லாம் போர் முகத்தில்நின்று கொன்றுபோட்டனர். (59½) அப்போது மகாசுரனான வலன்மட்டி லொண்டியாய் மிஞ்சி நிற்கலாகையி ல் (60) கேளீர்! தரணிதேவர்களே! தேவராஜன் வஜ்ஜிராயுதத்தினு லவனை யடித்துக்கொள்ளான். அதனால்தான் நிந்திரனதுமுதலாய் 'வலா ரி' யென்று சொல்லப்படுகின்றான். (61) தேவராஜ னில்விதமாய் மகா கொரோனான வலாசுரனைக் கொன்றுபோட்டு முசுருந்தகோடுகூட மகா ஸந்தோஷத்துடன் தனதரண்மனை சேர்ந்தான். (62)

ஆறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தேவகாண்டம் எ--வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிற்பா டவ்வரசமன்னரும் தேவமன்னரும்ஸநாநம்செய்து மகா மங்களகரங்களாகத் திரிபுரமாற்றானாகிய ஸ்ரீ சர்வேசுவரனைப் பூஜைசெய்யும் திருமாளிகைக்குட் சென்றார்கள். (1) அப்போது ராஜமன்ன னங்குள்ளச் சிரோஷ்டமான வோராதனத்தில் சுகமா யுட்காரந்தபொழு திந்திரன்பூஜைசெய்யுங்காலத்தி லவனுடைய ஸ்ரீஸோமாஸ்கந்தரான மகேசுவர விக்கிரகத்தைக்கண்டவுடன் (2) அலர்ந்த செந்தாமரைமலரை யொத்த திருமுகத்தையுடையவரும், பாமாநந்த மங்களமூர்த்தியுமான ஸ்ரீபரமேசுவரனை யம்முசுருந்தசக்கிரவிருத்தி தரிசனம்பண்ணிக் (3) கைலாச வாசியும், பார்வதியோடு கூடியவருமான மகா பிரபுவை மனதினில் தியானம்பண்ணிக் கொண் டாநந்தக்கண்ணீர் பெருகப் பெற்றவராகி மிகுந்

த பத்தியோடு தோத்தரம்செய்கையில்(4) ஸ்ரீபகவா னம்முசுருந்தர் முன்னர் ஸான்னித்தியமாகி “ஓ! ராஜனே! முந்தி யாம் விஷ்ணுவால் பூஜைசெய்துவரப்பட்ட டிப்போ திவ்வந்திரனிடம் வந்திருக்கின்றோம். (5) அப்போர்க்கொத்த வெம்மை நீ நமதடியார்களில் மெத்தச் சிறந்தவனாகையால் நீயே பூஜைசெய்துவரலாவா” யென்று கேளீர்! பிராம்மணோத் தமர்களை! ஸ்ரீபரமேசுவர னவ்வரசனுக்கு இந்திரன் ஓசவியிற்படதிரு க்கும்படி பிரகஸிபமாய்த் திருவாக்கருளினர். (6) அதுகேட்டு முசுருந்தசக்கரவிர்த்தியு முள்ளம் குளிர்த்தவராகி மற்றெங்கும் மனதை நாட்டாமலேதேவேந்திரனுடைய பூஜையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். பிறகந்திரனும் பூஜையை முடித்துக்கொண்டரசனோடு கூடப்பிறப்பட்டுப் (8) போஜனசாலை சென்று தனது காமதேனுவை நீராக்க, தன்னை யண்டியவர்களுக்கு வேண்டியதைக் கொடுக்கலுற்ற வக்காமதேனுவும் சிக்கிரமாய் வந்தது. (9) பிறகந்திர னன்காமதேனுவாம் கொடுக்கப்பட்டபால் முதலியவைகளோடுகூடிய நேர்த்தியான வன்னத்தா லப்போ தவ்வரசனுக்குப் போஜனமளித்து மனோக வஸ்திராபரணங்களைக் கொடுப்பித்தும், (10) கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அத்தேவராஜன் “ஓ! ராஜனே! உமக்கு வேண்டியதைச் சொல்லவேண்டு” மென்று மிகவன்முட னம்முசுருந்தரைப் ங்லமுறைகேட்டனன். (11) அதுகேட்டவ்வரச னு மப்போது மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு கூடியவராகி “ஓ! இந்திரா! உம்மாற் பூஜைசெய்யப்படுகிற ஸ்ரீசோமால்கந்த விக்கிரகத்தை நீர் கொடுப்பீரானால் (12) நான் மிகுந்த பத்தியுட னப்பரமேசுவரனைப் பூஜை செய்து வருகின்றே” னென, அதுகேட்டிந்திரன் மிகுந்த மனக்கவலை கொண்டவனாகி (13) யவனா நோக்கி வசனமுரைத்ததாவது:— “ஓ! ராஜனே! இம்மகேசுவர மூர்த்தியானவர் ஸ்ரீ விஷ்ணுவா லாராதித்துவர ப்படுவோரோ யின்றி யெனக்குச் சொந்தமில்லையென்று ஸந்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். (14) அவர் பூஜைசெய்து வரலானகாரணத்தை யெடுத்துக் கூறுகின்றேன்; இதனை நீரிப்போது கவனமாய்க் கேட்கலா விர்:—முந்தி விஷ்ணுவுக்குப் புத்திர னில்லாதபடியா லவர் ஸ்ரீபரமேசுவரனை மனதினில் தியானம்பண்ணிக்கொண்டு (15) கேளீர்! ராஜனே! புத்திரனை வேண்டியவராகி மிகவும் கொடிய தவத்தைச் செய்தனர். அ அப்போ தவர்முன்னர் ஸ்ரீ! மகாதேவர் பிரஸன்னராகையி லவர் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு தண்டம்பண்ணி (16) “ஓ! தேவாதிதேவா! மகாதேவா! தேவரீரா லிம்பெருமை பொருந்திய பதவியும், முடிவற்ற வாயுரு மருளப்பட்டிருக்கையி லேஹதனுக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை; (17) ஆகிலும் ஓ! கருணைக்கடலே! ஓ! தேவேசா! புத்திர விணனா

ன வெனது பாவத்தை யோர் நொடிக்குள் விலக்கித் தேவரீரது திருவரு
ளால் எந்தனுக்குப் புத்திரபாக்கிய முண்டாக வேண்டு” (18) மென்று வி
ஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீ பரமேசுவரனை யப்போது பிரார்த்திக்க, ஸ்ரீ பார்வதி
நாதனும் ‘நல்லதப்படியே ஆகக்கடவ’ தென்று விஷ்ணுவுக்கு வரமளித்த
னர். அப்போது (19) ஸ்ரீ பார்வதிதேவியானவ எவ்வெல்லாவற்றையு
ம் பார்த்து மிகுந்த கோபம்கொண்டவளாகி “ஓ! இவ்விஷ்ணுவானவ
ன் நம்மை விலக்கி ஸ்ரீ பரமேசுவரனைமட்டிற் பூஜைசெய்து (20) வா
ளையும் பெற்றனனல்லவோ! ஆகையா லவனுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளையா
னவன் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய நேத்திராக்கினியினால் தகிக்கப்படலாகு
ம்படி யிவனுக்கு நேரிடக்கடவ” தென்று சபித்துவிட்டு ‘ஓ தயாநிதி
யாகிய பரமசிவா! (21) மகா மாயாவியும் சூதனுமான இவ்விஷ்ணுவா
னவன் ஸாக்ஷாத் பரப்பிரம்ம ஸ்வரூபியான தேவரீர் விழித்திருக்கையி
லே தானே பிரம்ம மென்றெப்போதும் பிதற்றிக்கொண்டே ஸகல ஜீவ
ராசிகளையும் (22) துர்மார்க்கத்தில் தள்ளிவிடுகின்றான்; ஆகையாலவன
து முகத்தில் விழிப்பதே தருதியல்ல’ வென்று ஜகன்னாதனான ஸ்ரீதே
வேச னிடத்தடிக்கடி யுரைத்துக் கேளீர்! ராஜனே! ஸ்ரீ பார்வதி தேவி
யானவள் பரமேசுவரனோடுகூட வந்தர்த்தானமாயினள். பிற்பாடு வி
ஷ்ணுவானவர் துக்கத்தினால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டவராகி மகா பெரு
மை பொருந்திய விச்சோமாஸ்கந்த விக்ஹாகத்தைச் சாஸ்திரமுறைப்படி
(24) பிரதிஷ்டைபண்ணி வெகுதூரம் பூஜை செய்துவந்தார். இப்ப
டியிருக்கையி லோர்நாள் தயாநிதியான மகாதேவன் பார்வதி சுப்பிரம்ம
ணியர் சுகிதராய் விஷ்ணுவின் முன்னர் பிரத்தியக்ஷமாயினர். (25½) அ
தன்மேல் விஷ்ணுவானவ ரம்பிகையோடும் குமாரனோடும்சூடிய ஸ்ரீபா
மேசுவரனைத் துதிக்க, (26) பிறகு பிரஸன்னரானவப்பகவான் கௌரிய
ம்மனுடைய திருமுகத் தைநோக்குமளவி லவ்விங்கிதத்தை விஷ்ணு வ
றிந்துகொண்டதன்மேல் பருவதராஜபுத்திரியான உமாதேவியை நமஸ்
காரம்பண்ணி (27) ‘ஓ! பவானீ! எனதறியாத் தன்மையா லும்மைப்
பூஜியாம் லம்மகேசுவர னொருவரை மட்டிற் பூஜித்தபடியா லெந்தனுக்
கபராதமுண்டாகிவிட்டது. (28) யானோ வெகுதூரம் முதலாய்ப் புத்
திரனைவேண்டித் தவம் செய்யலானேன். ஓ! மகேசுவரீ! ஆகையால்
‘பிறந்த மைந்த நெரிந்துபோகக்கடவ’ தென்ற சாபத்தைக்கொண்டவ
ப்பேர்க்கொத்த வெந்தனைக் காப்பாற்றியருளவேண்டு’ மென்று நாராய
ணன் ஸ்ரீமகாதேவியைத் துதிசெய்து பிரார்த்திக்க, பிறகு பார்வதியும்
மிகக் களிப்புற்றவளாகி யவரை நோக்கித் திருவாக்குரைத்ததாவது:—
(30) ‘கேளீர்! விஷ்ணுவே! எரியலாகு முமது மைந்தனுக் கம்மகே

சுவராநுலே பிறகு சீக்கிரமாய்ப் பிழைப்புண்டாகக்கடவது. ஏனென்றால் நமதாக்களை மெத்தவும் வலிமையுளதன்றோ! (31) வென்று திருவாக் குரைத்துவிட்டுப் பார்வதியானவன் பரமேசுவரேனாகுட மறைந்தரு ளினன். பிற்பாடு என்று மிருப்போரான விஷ்ணுவானவர் மிகவும் சுளி ப்புற்ற மனதுடன் ஸ்ரீமகாதேவரது திருவாக்கினையின்படி மனதினால் நி னைத்தமாத்திரத்தில் மனோபவ (மன்மத) னென்ற மைந்தனைப் பிறப்பித் தனர். (32½) அம்மன்மதன் வெகுகாலம் விஷ்ணுவால் வளர்க்கப்பட்ட வனாகிப் (33) பிறகு தேவகாரியத்தைச் சாதிப்பதற்கெத்தினப்படுமீபோ து ஸ்ரீதிரிபுரமாற்றினால் தகிக்கப்பட்டுப் பிறகிருக்கம் கொள்ளலான வச் சிவபிரானுலே யவன் பிழைப்பு மூட்டப்பட்டான். (34) இவ்விதமாய்வி ஷ்ணுவானவ ரப்பேர்க்கொத்த இவ்விக்கிரஹத்தைப் பூஜைசெய்தே அ வ்வரனைப் பெற்றனர். (34½) பிறகொருக்காலவர் திருப்பாற்கடலின் ண் ணைதிசேடனமீது படுத்துக்கொண்டபடி யித்தேவேச விக்கிரகத்தை மார்பினில் வைத்துக்கொண்டு யோகநித்திரை பண்ணுகையி (35½) லப் போது விஷ்ணுவின் நடுமார்பினில் விளங்கலான விச் சோமாஸ்கந்தமூர் த்தியான ஸர்வேசுவரன் (36) ஆதிசேடன், விஷ்ணு இவர்களுடைய வு ள்மூச்சு வெளிமூச்சுக் காற்றுகளாலாட்டிவிடப்பட்டவராகிக் காற்றினு லடியடும் விருகூழம்போ லங்கு மிங்கு மசையலுற்றனர். (37) இவ்வாறு ய் விஷ்ணுவானவ ரிவ்விக்கிரக மதை மார்பினில் வைத்துக்கொண்டு நித் திரைசெய்யுமளவி லப்போது வாக்காலியென்றவோர் மகாசுரன்சண்டை க்கு வந்துவிட்டான். (38) ஓ! கேளீர்! முசுருந்த சக்கிரவர்த்தியே! பி ற்பாடு யான் மிகவும் மனப்பயம் கொண்டவனாகி யப்போது கடல்மீது தூங்கலுற்ற விஷ்ணுவக் கச்சங்கதியை யறிவிப்பதற்காக வங்கு சீக்கிர மாய்ச் சென்றவுட (39) னவர் தடலென்று விழித்தெழுந் தெந்தனைநோ க்கியான் வரலான வேலையை யறிந்துகொண்டெந்தனை 'நீ பயப்படாதே' யென்று (40) திடப்படுத்தித் தம்மார்பினிலிருந்த மகேசுவரனான விச் சோமாஸ்கந்த விக்கிரகத்தை யெந்தனிடம் கொடுத்துவிட்டுத் தாம் வெ ளியிற் புறப்பட்டுப் பூலோகத்தில் விளங்கிய சிரோஷ்டமான சிதம்பரமெ ன்ற தலத்துக்குச் (41) சென்றங்கு விளங்கிய சைதனியருபியான ஸ்ரீ மகாதேவனைத் தரிசித்து ஆரந்தக்கண்ணீர் தரும்பலுற்ற விழிகளையும் தழதழக்கலுற்ற வாக்கையும் கொண்டவராகி யந்நாராயணன் (42) நான் கு மாதமளவும் யாதொன்றையு மறியாதவராயிருந்துகொண்டு பிறகு ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய வற்புதமான திருவருளைப் பெற்றதன்மே லெ முந்த (43) வெளிப்பட்டுப் போர்தனில் மிகக் கொடியவனாகிய மகாசு ரனான வாக்காலியைக் கொன்றுபோட்டெந்தனை யென துநகரத்துக்கனு

ப்பிவிட்டுத் தாமும் திருப்பாற்கடல் சேர்ந்து முன்போலாதிசேடன்மீது பள்ளிகொண்டனர். (44½) கேளீர்! ராஜனே! நானுமெனது நேர்த்தியான நகரம்சென்றன்று முதலாகி அருகினில் ஸ்ரீ முருகேசனை வைத்துக்கொண்டு பார்வதியம்மையோடுகூடிய வென்று மழிவற்ற விம்மகேசவரனை மற்றெங்கும் மனதைச் செல்லவிடாமலே பூஜைசெய்து வருகின்றேன். (46) ஆகையால் விஷ்ணுவுக்குச் சொந்தமான இவ்விக்கிரகத்தை யவரது தெளிவான அனுமதியில்லாமல் யான் கொடுப்பது சரியல்ல. ஆனால் ஓ! ராஜச்சிகோஷ்டரோ! அளவற்ற பராக்கிரமத்தைக் கொண்ட அவ்விஷ்ணுபிரானுடைய (47) அனுமதியைப்பெற்றதன்மே லிதனைச் சிக்கிரமாய் வாங்கிக்கொள்வது தகுதியாகு” மென, முசுருந்தராஜனும் தேவேந்திரன் சொல்லிய இவ்வசங்களைக் கேட்டவுடன் (48) விஷ்ணுவிடம் வந்திச்சங்கதிகளை யெல்லாம் சொல்லி யவரது அனுமதி கொண்டதன்மே லிந்திரனிடத்துக்குத் திரும்பவும் வந்து (49) “ஓ! தேவராஜனே! யானிப்போது விஷ்ணுவி னனுமதியை வாங்கிவந்துவிட்டேன். ஆகையால் நீரிப்போ தப்பகவாணெ யென்னிடம் கொடுத்துவிடுவது தகுதியாகு” (50) மென, கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! இந்திரனில்வாறான அவரது வசனத்தைக் கேட்டவுடன் மிகுந்த கவலைகொண்டவனாகி மகேசவரனான ஸோமாஸ்கந்தமூர்த்தியைக்கொடுக்க மனமற்றவனாகி (51) விசுவகருமனான லிவ்விக்கிரகத்துக் கொப்பான வேறாறு சிறந்த மூர்த்திகளைத் துரிதமா யமைப்பித்து, தேவேந்திர னவ்விக்கிரகங்களை யொவ்வொன்றா யவ்வரசனுக்குக் கொடுத்துமப்போ (52) தாசனவைகளைப் பார்த்திந்திரனுடைய சூதை யறிந்துகொண்டு பின்னு மிந்திரனை நோக்கியதே விக்கிரகத்தைக் கேட்டனர். (53) பிற்பாடிந்திர னவ்வரசனுக்க தேமூர்த்தியைக் கொடுக்க, பிறகு ராஜச்சிகோஷ்டரான முசுருந்த னம்மகாதேவனை மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு வாங்கிக்கொண்டு (54) உத்தமத்தலங்களுக்கெல்லாம் மிக உத்தமமான ஸ்ரீகமலாலயத்து (திருவாரூர்) க்கு வந்தங்கத் தியாகராஜஸ்வாமியைச் சாத்திரமுறைப்படி பிரதிஷ்டைபண்ணி, மேலும்வ் வரசன் மிகுந்த பக்தியுடையவராகி யச் சோமாஸ்கந்த மூர்த்திக்குப் பூஜை, உற்சவம் முதலியவைகளா லனைக உபசாரங்களை நடத்திவந்தார். (55½) தவிரவும் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! மகாத்துமாவான அவ்வரசன் மற் று லிவ்விக்கிரகங்களையு மத்திருவாரூர்க்குச் சமீபத்திலுள்ள வெவ்வேறு பட்டணங்களில் பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜைநடத்திவந்தார். (56½) பிற்பாடு தேவேந்திரனும் தன்னாற் பூஜைசெய்யப்படாத வேறு சோமாஸ்கந்தமூர்த்தியைக்கொடுத்தபடியால்சண்டாளப் பிறப்பை யடைந் (57½) துடனே மகா புண்ணியத்தலமான வத்தி

ருவாருரின்கண்ணே யிருந்துகொண்டு ஸ்ரீமகாதேவனுக்கு வாத்தியகோஷங்களைச் செய்துவந்து மகா பரிசுத்தனாகிவிட்டபடியால் ஸ்ரீமகாதேவனை யருள்புரியும்படி சந்தோஷிப்பித்து மறுபடியு மிந்திரத்தன்மையை யடைந்தனன். (59) அப்போது முசுருந்தசக்கிவார்த்தியும் திரிபுரமாற்றானாகிய ஸ்ரீதியாகராஜமூர்த்திக் கணேகம் பிராகாரங்கள், மண்டபங்கள், அட்டாளமண்டபங்கள், கோபுரங்கள் முதலியவைகளைக் கட்டுவித்து (60) மிகுந்த பக்தியுடையவனாகிய ஸ்ரீ மகாதேவனுக்கு மிகுதியான பூஜைகளை நடப்பித்துவந்து சத்துருவேயில்லாமல் மகா பாக்கியசாலியா யிராஜிய பாரம் நடத்திவந்து (61) கேளீர்! முனிவர்களே! முடிவினில் தம்மை ந்தனான அக்கினிவர்ணனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்துப் பருவதச் சிரோஷ்டமாகிய ஸ்ரீ கைலாஸத்தை யடைந்தார். (62) மேலும் வீரபாகு முதலிய வீரர்களும் தங்கள் தங்கள் புத்திரர்களை யவ்வக்கினிவர்ணனிடத்தே ஸ்தாபித்துவைத்துத் தாங்கள் செய்வதற்கு முற்று மசாத்தியமான கொடிய தவத்தைச் செய்து (63) தாங்கள் கொண்டிருந்த மானிட சரீரத்தை யிழந்து துரிதமாய்த் தங்களது தீவிய சரீரத்தைக் கொண்டவர்களாகி நேரத்தியான கந்தகிரியை யடைந் தென்று மழிவற்றவரான ஸ்ரீ குமரோசனை வந்தனித்து அவரது சிறந்த திருவருளைக் கொண்டவர்களாகி மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடனங்கேயிருந்து விளங்கிவந்தார்கள். (64)

ஆறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தேவகாண்டம்

உ
சிவமயம்.

த ட் ச க ண ட ம் .

தக்ஷகாண்டம் முதலாவது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

ஞானுடைய தலைமீதிருக்கு மிரதத்தையும், வில்லினுச்சி
மீது சஞ்சரிக்கலுற்ற விரண்டு சக்கிரங்களையும், சக்கிரத்துக்
குள்ளிருக்கும் பாணத்தையும், அப்பாணத்தின் வயிற்றிலிரு
க்கும் சாரதியையும், அச்சாரதியின் வாய்தனிலிருக்கும் குதி
களையும், அக்குதிக்காகளி னுச்சியின்கண் குடியிருப்பையு
ம் ஆகிய இப்பேர்க்கொத்த வினோதமானவைகளைச் சன்னாக
ங்களாய்க்கொண்ட ஸ்ரீ பகவா னென்றும் சுபத்தைச் செய்ய
ட்டிம்.

இவற்றுள்:— ஸ்ரீ ஸதாசிவப்பெருமான் திரிபுரசுமுகாரம் செய்
யுமளவில் ஆதிசேடனை ஞானாகவும், அவர் தலைமீதிருக்கும் பூமி
யை யிரதமாகவும், மகாமேருகிரியை வில்லாகவும், அதினுச்சிமீது
சஞ்சரிக்கும் சூரியசந்திரர்களைச் சக்கிரங்களாகவும், அச்சூரியமண்
டலத்தின் மத்தியில் விளங்கும் ஸ்ரீ நாராயணனைப் பாணமாகவும்,
அவர்வயிற்றினின் றுண்டான பிரம்மனைச் சாரதியாகவும், அவர்
நாவினில் விளங்கும் வேதங்களைக் குதிக்களாகவும் கொள்ளலா
யினொன்பதும், அவ்வேதவேதாந்தங்களால் மிகுதியாய்ப் புகழ்
ந்து கொண்டாடப்படுகின்றவொன்பதுமே கருத்து.

—(*)—

சௌனகாதிமுனிவர்கள் சூதரை நோக்கிக்கேட்கின்றதாவது:—
“ஓ! தவத்தையே தனமாய்க்கொண்ட சூதமுனிவரே! முந்தி நீர், பிரக
ஸ்பதிபகவானானவ ரிந்திரன்மைந்தனான ஜயந்தனுக்குத் தக்ஷப்பிரஜாப
தியால் செய்யப்பட்ட யாகத்தின் விருத்தாந்தத்தை யெடுத்துரைத்தன

ரென்று சுருக்கமாய்க் கூறினீரன்றோ! அதனை யிப்போ தெங்களுக்கு விஸ்தாரமா யெடுத்துரைக்கலாவி” நொன, (1½) இவ்வாறாகிய அவர்கள் து வசனத்தைச் செவியிற் கொண்டு சூதர் சொல்லுகின்றார்:— (2) ஒ! பிரம்மத்தை யறிந்தவர்களில் சிரோஷ்டர்களான பிராம்மணோத்தமர்களே! நீங்க னெல்லோர்களும் கவனமாய்க் கேளீர்கள். பூர்வத்தில் பிரம்மாவானவர் ஸகல தெவர்களுடனும், புத்திரர்களாண பத்துப்பிரஜாபதிகளுடனும் ஸத்தியலோகத்தில் வீற்றிருக்கையில் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அவருக்கு முதற்புத்திரான தக்ஷப்பிரஜாபதியெய் பவன் (4) தந்தையைச் சிரசினால் வந்தனித்துச் சகமதற்கெல்லாம் பிரபுவான வப்பிரம்மனைவினவியதாவது:— “ஒ! எல்லாப் பொருட்களையு மறிந்தவரும், ஸகல வேதார்த்தங்களையும் கரைகண்டவருமான தந்தையே! (5) மும்மூர்த்திகளுக்குள் மிகவும் சிரோஷ்டரும், ஜகங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவும், எங்கும் நிறைந்தவரும், பாஞ்சோதியும், பரமாத்மனும், ஸிறப்பற்றரித்தியரும், (6) ஸகல ஜகங்களுக்கும் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சமுகாரங்களை நடத்துவோரும், எல்லா ஜீவராசிகளுக்குள்ளு மெங்கும் சாகுபியாய் விளங்கியிருப்போருமானவர் யாவர்?” (7) என, பிறகு பிரம்ம தேவ ரவனுரைத்த இவ்வாறு வசனத்தைக் கேட்டு ஸ்ரீ பரமேசுவரனை மனதினில் தியானம்பண்ணிக்கொண்டானந்தக்கண்ணீர் பெருகப்பெற்றவரும், சந்தோஷத்தினுற் சற்றுநேரம் வார்த்தை தழதழக்கலுற்றவருமாகி (8) “கேளாய்! மைந்தா! மிகுந்த மதிமயக்கத்தினு லாங்கராம்கொண் டொருவரோ டொருவர் சண்டையிட்டுக்கொள்ளலான பிரம்மவிஷ்ணுக்களாகிய வெங்களிருவர்க்கும் மத்தியில் திரண்ட வக்கினிஜுவாலைகளாற் சூழப்பெற்றவராகி யாவர் தோன்றினரோ! (9) அவ ரொருவர்தான் தகராகாயமத்தியில் விளங்கலுற்ற சம்புவான ஸர்வேசுவரன். இவரோ சகல ஜகங்களுக்கு மதிலும் முக்கியமாய்ப் பிரம்மவிஷ்ணுக்களாகிய வெங்களிருவர்க்கும் கர்த்தா” (10) வென, தக்கனும் “ஒ! தந்தாய்! தரணிதனில் சிருஷ்டி, ஸ்திதி ஆகிய விரண்டு கிருத்தியங்களையும் நடத்திவாலுற்ற ஜகதிசர்களான வுங்களிருவர்க்கும், சமுகாரத் தொழிலை நடத்தலுற்ற விச்சிவபிரா நெவ்வாறு கர்த்தாவாகின்றார்?” (11) நொன, பிரம்மனுரைக்கின்றார்:— “கேளாய்! தக்ஷா! இம்மகாதேவர் பிரம்மனான வெந்தனையும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவையும் படைத்துவிட்டு டெங்களுக்குத் தொழிலையு மேற்படுத்தி யெங்களது ஹிருதயகமலத்திலே குடியிருந்துகொண்டு (12) ஸகலப் பிரபஞ்சங்களையும் காப்பாற்றலுற்ற வப்பகவா நெங்களிருவரையு மவரவர் தொழிலை நடத்திவரு

ம்படி யென்று மெங்கு மாட்டிவைக்கின்றார். மேலு மெங்களுக்குப் புத்திக்கேடு நேரிடும்போ தெங்களை யடக்கியும் காப்பாற்றிவருகின்றார். (13) அவ்விதமாயினும் முந்தி யெங்களுக்கு வேதபுராணங்களைக் கற் பித்த வம் மகாதேவ னெங்க ளிருவர்க்குள்ளு மொருவர்போலவேவிள ங்கிவருகின்றார்;(14) ஆனல்பரமேசுவரன் மலருக்குள்வாசனைபோலும், எள்ளுக்குள் ளெண்ணைபோலும், மணிக்குள் நாதம்போலும், அக்கினி தனிலொளியைப்போலு (15) மெல்லாவிடங்களிலு மெல்லாக் காலங் களிலு மெல்லாப் பொருட்களிலு மிருந்து விளங்கிவருகின்றார். ஓ! பு த்திரா! இப்படியிருக்கையி லப்பிரபுவானவ டொங்குளிருவர்க்குள்மட்டி லொருவரொன்ப தெவ்வாறு தகு” (16) மென, தகூனும் “ஓ! ஜகங் களுக்கெல்லாம் பிரபுவான தந்தாய்! ‘ஸர்வம்கலு’ வென்ற இவ் வேத வாக்கியமானது ‘எல்லாம்பிரம்மசுவரூபம்தா’னென்று பொறுத்துச்சொ ல்வ தெவ்வாறு தகு” மென்று கேட்க, (17) பிரம்மன் சொல்லுகின் றார்:—“ஓ! மைந்தா! வேதமானது ‘எல்லாப்பொருளும் பிரம்மத்தன் மையுள்ள’ தென்று உபசாரார்த்தமாய்ச் சொல்லியதேயின்றி வேறில் லை; எப்படி யென்றால் பூலோகத்திலுள்ள பிரம்மமணர்க் ளெவ்விதமா யெந்தனைக்காட்டிலும் வித்தியாஸமுள்ளவ ரல்லவென்று சொல்லப்படு கின்றார்களோ (18) அதேவிதமாய்ச் சகல ஜகங்களும் பிரம்மத்தன் மையுள்ளனவென்பது நிச்சயமே! மேலு மென்று மழிவில்லாத அவ் வேதமானது ஸ்ரீ பரமேசுவர னெங்கும் நிறைந்து விளங்கியிருப்பதைக் கண்டே (19) யெல்லாம் ஸ்ரீமகாதேவச் சுவரூபமுள்ளதென்றுசொ ல்லியிருப்பதென்பது நிச்சயம். ஆனால் சுபாவத்தி லவ்வேதமானது மிருத்தியுனைவ வென்றவரும், உமாபதியும், ஸகல பிரபஞ்சங்களுக்கும் மேற்பட்டவருமான ஸ்ரீ மகாதேவனையே ‘சாக்ஷதமான பரப்பிரம்ம’ மென்று மிகுந்த பயத்தோ டொக்கின்றது. (20½) இச்சகல ஜீவராசி களுக்குள்ள மந்தர்யாமியாய் விளங்கி நிற்போரான வப்பரமேசுவர (21) னொருவரே ஸகல பிரபஞ்சங்களுக்கும் கர்த்தாவேயின்றி ஸ்ரீ பர மேசுவரானகிய அவ்வுருத்திரனைத் தவிர வேறொருவருமில்லை. அப்பர மேசுவரன், யாதொரு குணமும்ற்றவராயினு மவர் ஸகலகுணங்களும் நிறையப்பெற்றவரும், (22) அவ்ருருவமே யற்றவராயினு மனேகவி த உருவங்களைக் கொண்டவரும், ஸர்வஸ்வரூபியும், அரும்பொரு ளுக்கெல்லாம் அரும்பொருளும், பசு, பதி, பாசம், ஆகிய முப் பொருட் சுவரூபியும் ஸகல சுபங்களுக்குக் காரணரும், ஈசனும், (23) பாதத்துவமும், பாஞ்சோதியும், தத்துவங்களுக் கெட் டாதவருமாயிருக்கின்றார். முந்தி விஷ்ணு பிரம்மர்களாகிய யாங்க

ள் புத்திப்பிரமைகொண்டகாலத்தி லெங்களை யவர் காப்பவாற்றலான
 ர். (34) அப்பேர்க்கொத்த ஸ்ரீ மகாதேவ னவற்றி னடையாளத்துக்கா
 கவே யெங்கள் தெலும்புகளைத் தரித்திருக்கின்றார். மானிடர்கள் தோ
 லை யுடுத்துவதுபோல் வானத்தை யுடையாகக் கொள்வார்களானு (25)
 லப்போது ஸந்தேகமின்றி ஸ்ரீ பரமேசுவரனை யறிந்து மோகூதம்பெறு
 வார்கள். கேளாய்! புத்திரா! இப்பேர்க்கொத்த வப்பரமேசுவரனுடை
 ய மகிமையை யெடுத்துக்கூறுவதற் கெந்தன லெவ்வளவும் முடியாது.
 (26) வேதமான தெங்காகிலு மோரிடத்தி லெந்தனையும் விஷ்ணுவை
 யும்பற்றிச் சொல்வதெல்லா முபசாரத்துக்குமட்டிலேயின்றி யிவ்விடத்
 திற்குட வுண்மையில் ஸ்ரீ பரமேசுவரனைப்பற்றியேதான். (27) மேலு
 ம் வேதமானது இயாகம் முதலிய கருமங்கள், விஷ்ணு முதலிய தேவர்
 கள் இவர்களுையெல்லாம்பற்றி யேரர் பாகத்தி லுரைக்கின்றது. ஆன
 ல் மற்றோர் பாகத்திலோ ஸ்ரீ ஸர்வேசுவர னொருவரைப்பற்றியே மிகு
 ந்த பயத்தோடு கூறுகின்றது. (28) தவிரவு மவ்வேத மெங்களைப்பற்
 றி யுரைக்குமிடத்திற்குட வச்சருவேசனென்ற பாவனையோடுரைப்ப
 தைத்தவிர வேறில்லை. யாதாமொருவன் பிரமத்தினால் புத்தி தட்டுக்
 கெடலாகி விஷ்ணு முதலிய வெங்களை ஸ்ரீ ஜகதீசனுக்கு நிகரா (29) யு
 ரைக்கின்றானே அம்மகா பாதகன் கொடிய நரகத்தையே அனுபவிக்க
 லாவான். ஆனலெங்களை யப்பரபேசுவரனுக் கடியார்களென்றேசொ
 ல்லுகின்ற மற்றவரிடத்தோ யாங்கள் மிகுந்த நேசத்தையே பாராட்டு
 கின்றோம். (30) மகா பாதக த்தொழிற்காரர்களான தூப்புத்திகொண்
 ட மற்றவர்களுையெல்லாம் கொடியச த்துருக்களாகவே மதிக்கலாகின்றோ
 ம். ஸ்ரீ மகேசுவரனான சம்புவே பதி; மற்ற யாங்களெல்லாம் பசுக்களே.
 (31) தவிரவும் நாங்கள் முதலியவர்களெல்லாம் ஸ்ரீ மகேசுவரனுடை
 ய லிங்கங்களைப் பூமிதனில் விதிப்படி பிரதிஷ்டைபண்ணிப் பூஜைசெய்
 து வருவதே யதற்குத் திருஷ்டாந்திரம் (32) தம்மை யண்டியவர்க்க
 வறோ போகத்தையும் மோகூதத்தையு மருளுகின்றார். ஆகையால் யாவ
 ராலும் சரணமடையப்பெற்ற வப்பரமேசுவரனையே நீ யடைக்கலம்பெ
 றல்வேண்டும். (33) ஓ! மைந்தா! முந்தியே சுபாவத்தி லிவ்விதமாக
 வேயுந்தனுக்குரைத்திருக்கின்றேன். நீ ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனுடைய விப்பெ
 ருமைகளை யெல்லாம் மோகத்தினால் மறந்துவிட்டா” யென்று பிரம்ம
 னு லுரைக்கப்பட்ட விச்சங்கதிகளை யெல்லாம் தகூன் செவியுற்றத
 ன்மேல் மனதினி லைசுவரியத்தை விரும்பிக்கொண்டு தவத்துக்குரிய

விடத்தைப்பற்றியவரை வினவுகையி (35) லப்பிரம்ம னுடைத்தாவது:—“கேளாய்! தக்ஷா! நம்மனநினி லுண்டான ‘மானஸ’ மென்ற தடாகத்தின் மங்களகரமான கரைக்குச் சென்றங்கு ஸ்ரீ பரமேசுவரனைத் தவத்தினும் (36) களிப்பித் தவரிடமிருந்து வேண்டிய வரனைக் கைக் கொள்வாயாக” வென்றுடைத்துப் பிரம்மன் தன் புத்திரனான தக்ஷனை யனுப்பினர். (37) பிறகு தக்ஷனு மப்போதே களிப்புற்ற புத்தியைக் கொண்டவனாகியத்தலம் சென் றங்கிருந்து ஸ்ரீ பரமேசுவரனிடத்தே மனதை நாட்டிக்கொண்டு மாரிகாலத்தில் மழையிலும், பனிகாலத்திற் பனியிலும், கோடைகாலத்தில், பஞ்சாக்கினிமத்தியிலு மிருந்துகொண்டே மூலாதாரத்தி னக்கினிதனை மூட்டியவனாகியிருபத்தோராயிர வருடமளவும் மிகுந்த கொடிய தவத்தைச்செய்தான். (38-39)

முதலாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்ஷணாண்டம் 2—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிறகு பிரம்மன் மைந்தனான வத்தக்ஷன் முன்னர் ஸ்ரீ பரமேசுவரனானவர் முனிச்சிரோஷ்டர்கள், கந்தர்வர்கள், கின்னரர்கள் இவர்களால் துதி கூறப்பெற்றவராகிப் பிரத்தியக்ஷமாயினர். (1½) அப்போ தத்தக்ஷனும் மிகுந்த சந்தோஷத்தோ டம்மகேசுவரனைத் தரிசித்துப் (2) பல சிறந்த துதிகளால் துதித் தனேகம் முறை வந்தனம் செய்தான். பிறகு ஸ்ரீ பகவானு மவனைத் திருக்கண்ணுற்றுக் குளிர்த் திருவுளம் கொண்டவராகி (3) “ஓ! தக்ஷா! உனக்கு யாம் மிகவும் பிரஸன்னராகிவிட்டோம்: உந்தனுக்கு வேண்டிய வரனைக் கேட்டுக்கொள்வா” யென, தக்ஷனு மத்திருவசனத்தைக் கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷங்கொண்டு டைத்தாவது:— (4) “ஓ! தேவாநி தேவா! மகாதேவா! அண்டியவரிடத்து நேசங்கொண்டவனே! ஸகல ஐசவரியங்களும் நிறையப்பெற்றவரோ! தகமாகாயமத்தியில் விளங்கியிருப்போரோ! (5) பூமி, அந்தரிக்ஷம், சுவர்க்கம், பாதாளம், விசேடமாய்ப் பிரம்ம விஷ்ணுக்களின் லோகங்கள் இவைமுதலியவைகளி னானுகையு மடியேனுக் கீந்தருளவேண்டும்; (6) மேலு மங்கங்குள்ள வெல்லோர்களு மெந்தன தா

க்கினைக் குள்ளடங்கி நடக்கவேண்டும்; ஓ! ஸர்வேசுவரா! தேவரீர் திருவருளா மெந்தனுக் கெல்லாவிடத்தும் நல்ல பூதியகை யுண்டாகவேண்டும். (7) ஸ்ரீ பகவானும், மகாசேவனுமாகிய தேவரீரைத்தவிர மற்ற யாவனாயும் யான் பஜனைபண்ணுவதில்லை. ஓ! கருணைக்கடலே! ஆனாலித் தேவதொல்லா மெந்தனைப் பூஜித்தல் வேண்டும். (8) ஓ! ஸகல லோகங்களுக்கும் பாட்டனான ஸர்வேசுவரா! மேலு மெந்தனுக்கு வேதத்திற் ககாகண்டவர்களான பல புத்திரர்களு மனேகம் பெண்களு முண்டாகவேண்டும். (9) ஓ! தேவர்களைக் காக்கின்ற பரமசிவா! அடியேனுடைய கர்ப்பமதிற் பிறக்கலாகும் கௌரியம்மையை யான் தேவரீருக்குக் கொடுக்கவும், தேவரீரவளைத் திருமணம்செய் தெந்தனை பிரகரிக்கவும் வேண்டு” (10) மென, ஸ்ரீ மகேசுவரனு மிவ்வாறு முதலிய அவனது விருப்பங்களை மிகுதியாய்க் கொடுத்தருளி “ஓ! தக்ஷா! நீ நீதிவழியிலே நடந்துவருவாயாகி விவையெல்லாம் நமதாக்கிளையின் பாடி மேலுக்குமேல் விருத்தியாகக்கடவன” (11) வென்று திருவாக்கருளியிட்டு ஸ்ரீ பரமேசுவரன் துரிதமாய் மறைந்தருளினர். பிற்பாடு தக்ஷன் ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனிடமிருந்து வரம்பெற்றவுடன் மகா சந்தோஷம்கொண்டவனாகி (12) லோகநாதனாகிய தன் தந்தையான பிரம்மனை நேசத்தோடு நினைக்க, அப்பிரமனு மதனை யுடனே யறிந்து மனதினில் நினைத்துக்கொண்டதாவது:— (13) “ஓ! கோ! ஸ்ரீ மகாதேவன் பிரஸன்னராகியும் நம்மமந்தன் சிற்றின்பத்திற்காக வரன்கேட்டது மிகவும் கஷ்டம்! துன்பமேயற்ற பேரின்பமதிற் புத்தி துழையாமற் போயிற்றே! (14) ஐயோ! அபெப்போதும் தாண்டமுடியாத துக்கத்தைத் தருவிக்கலுற்றதே! ஓ! கோ! ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனுடைய திருவருளாலின்றி யாவருக்குத்தான் மோகூதத்தில் விருப்பமுண்டாகு” (15) மென்றாலோசித்துக்கொண்டப் பிரம்மதேவன் துரிதமா யங்கு வந்து அத்தக்ஷனால் வந்தனிக்கப்பட்டவராகி யவனை யாசீர்வதித்தனர். (16) பிறகு தக்கனு முள்ளம் பூரிக்கப்பெற்றவனாகித் தந்தையாகிய வப்பிரம்மனை நோக்கிச் சந்தோஷத்தோடு மொத்ததாவது:— “ஓ தந்தாய்! எந்தனுக்கு மகா பெருமைபொருந்திய நேர்த்தியான வோர் பட்டணத்தை யமைத்திடல் வேண்டு” (17) மென, பிரம்மனு மப்படியே ஆகட்டுமென்று பற்பல வாச்சரியத்தோடு கூடியதும், முடிவுகினிலும் தக்ஷபுரியென்று பிரசித்திகொண்டதுமான வோர் மிக நேர்த்தியாகிய நகரத்தைச் சீக்கிரமா யமைக்க, (18½) அவ்வாறு மைக்கலானதைத் தக்கனு மப்பிரம்மன்முகமாய்க் கேட்டவுடன் மிகவும் மனக்களிப்புற்றவனாகித் (19) துரிதமாய்த் தன் நகரம் சென்று உன் னிட்டுக்குட்போய் பிரகஸ்பதி

யோடுகூடிய இந்திராதி தேவர்களாலும், சுக்கிராசாரியோடுகூடிய வசு
ர்களாலும், சூரியன்முதலிய கிரகங்களாலும், திக்பாலர்கள், லோகபாலர்
கள் முதலிய வின்னும் மற்றவர்களாலும் சேவிக்கப்பெற்றவனாகிப் ப
ற்பல விபத்தினங்களால் விசித்திரமு மற்புதமும் நேர்த்தியுமான சிங்கா
தனத்தில் வீற்றிருந்தான். (21-21½) பிறகவன் நாளளவிலே பிரம்மா
வின் புத்திரியான மகா சுந்தரியாகிய வேதவல்லியென்ற பெண்ணை (22)
மணம்புரிந்து மிகுந்த பிரகாபத்தோடு கூடியவனாகி மிகவும் ஸாத்துவிக
த்தன்மையுடையவர்களான வாயிரம் புத்திரர்களைப் பிறப்பித் (23) த
வர்களுக் கவன் முறைப்படி, நாமகரணம்முதலிய சடங்குகளைச் செய்
துவிட்டவர்களை நோக்கி “ஓ! புத்திரர்களே! நீங்கள் ஸ்ரீ பரமேசுவர
னாகிய பராபரக்கடவுளைத் தவத்தினும் சடிதியிற் சந்தோஷிப்பித்துச்
(24) சகல லோகங்கடையும் சிருஷ்டிசெய்யும் தன்மையைக் கைக்கொ
ண்டு சீக்கிரமாய் வாருங்க” என்று கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே!
தன்மக்களைத் தவம்செய்வதற்காக வனுப்பினன். (25) பிறகுத் தக்க
ன் மக்களெல்லோர்களும் மானஸமென்றச்சிரோஷ்டமான தடாகத்துக்கு
ச் சென்று ஸ்நானம்பண்ணி பரிசுத்தமான சித்தநிலையுடையவர்களும்
பொறிகனி னடக்கம்கொண்டவர்களுமாகி மற்றவர்களாற் செய்வதற்
கசாத்தியமான கொடிய தவத்தைச் செய்தார்கள். (26½) அப்போது
ஸ்ரீ நாரதமாமுனிவ ரவர்கள் தவஞ்செய்யுமிடத்திற்கு வரலாகையில்
(27) தவத்தையே தனமாய்க்கொண்ட வத் தக்கன்மக்க ளம்மாமுனிவ
ரைக் கண்டவனா முறைப்படி வந்தனித்து சேஷமத்தை விசாரித் தெல்
லோர்களும் மிகுந்த வானந்தமடைந்தார்கள். (28) அப்போ தம்மு
னிவரும் “ஓ! தசஷன்மக்களே! நீங்க ளிங் கெதற்காக மிகுந்த கொடி
ய தவத்தைச் செய்கின்றீர்க” என்று வினவ, (29) அவர்கள் “ஓ!
ஸ்வாமி! ஸ்ரீ மகாதேவன் திருவருளா லெங்க ளெல்லோர்க்கும் ஜகங்க
ளைச் சிருஷ்டிபண்ணும் திறமையுண்டாகவேண்டுமென்று தவம்செய்கி
றோ” மென்று சொன்னார்கள். (30) அதுகேட்டு மாமுனிவரு மத் த
க்கன்மக்களை நோக்கி யுரைத்ததாவது:— “ஓ குழந்தைகளா! ஓ! கோ!
கோ! தவஞ்செய்கின்ற வுக்களுக்குக்கூட வென்ன மிகுந்தப் பிரமை?
என்னப் பிராந்தி? தவத்தினால் ஸ்ரீ மகாதேவனைத் திருப்திசெய்துவிட்
டுப் பாவலேசமற்ற வுங்களால் மிகவும் துக்ககரமான பிரம்மாவின் சிரு
ஷ்டித்தொழிலானது பிரார்த்திக்கப்படுகின்றதே! இப்பேர்க்கொத்தவு
ங்களது பாட்டனாரான பிரம்மனுக் கதிக புத்திப்பிரமை நேரிட்டபடி
யால் (31-32½) ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய கணத்தலைவரால் தலை வெட்டு
ப்படலாயிற்று. (33) மேலும்ப் பிரம்மன் வெகு பெரியோர்களால் ச

பிக்கப்பட்டு மிருக்கின்றார். சுவரவு மவ ரொருக்கால் மிகவும் கர்வம்
டைந்தபடியா லன்னபகியிருவத்தைக் கொண்டு மப்பரமேசுவரனை யெ
ட்டிப்பார்க்க முடியாமல் மிகுந்த துக்கமடைந்திருக்கிறாரன்றோ! (34)
இன்னு மவர் பிறப்புமுதலிய மிகுந்த துக்கங்களை யடைந்து இராசூஸ
ர்களாலு மசுர்களாலு மின்னு மற்றவர்களாலும் தினம்தோறும் வாதி
க்கப்படுகின்றனரன்றோ! (35) சிருஷ்டித்தொழிலானது கொஞ்சமே
னும் சுகமேயில்லாம லிவ்விதமாயெல்லாம் மிகுந்த துக்ககரமாயிருக்கி
ன்றதல்லவோ! ஆகையால் நீங்கள் மிகவும் துக்கத்திற்கே முக்கியவிரு
ப்பிடமான விச் சிருஷ்டித்தொழிவி லாசையை யொழித்துவிட்டுத் (36)
தவத்தினால் ஸ்ரீ பரமேசுவரனாகிய மகேசுவரனைக் கனிப்பித்துக் கொஞ்
சமேனும் துன்பமேயற்ற வொப்பில்லாத பேரின்பத்தை யடையலாவி
ர்க” (37) னென்றிவ்விதமாக ஸ்ரீ நாரதமுனிவ ரவர்களுக்குக் கேவல
ம் சைவமார்க்கமான தத்துவஞானத்தை யுபதேசித்துவிட்டுக் கெளரீ!
தரணிதேவர்களே! தமதிச்சையின்படி வானத்திற் சென்றனர். (38)
அதுகேட்டு மகாத்துமர்களான அவ்வெல்லோர்களு மப்படியே மனதி
னில் தீர்மானித்துக்கொண்டவர்களாகிப் பேரின்பத்தை நாடியே ஸ்ரீ
ஸ்ரீவேசுவரனைத் தவத்தினு லருள்புரிவித்துக்கொண்டு மறுபிறப்பற்ற
மோகூ ஸாம்பிராஜியத்தை யடைந்தார்கள். (39)

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

தக்ககாண்டம் ௩—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

பிறகு தக்க னச்சங்கதியை யறிந்து மிகவும் மனத்துயரமுற்றவ
னாகி முன்போல் மறுபடியு மாயிரம் பிள்ளைகளைப் பிறப்பித் (1) தவர்
களுக்கு வேண்டிய நாமகாணம்முதலிய சடங்குகளைச் செய்துமுடித்தபி
றகப்புத்திசாலியானவன் ஸகலலோகங்களுக்கும் சிருஷ்டிபண்ணும் திற
மையைப் பெறுவதற்காக அவர்களை மனப்பிரீதியோடு தவத்திற்கனுப்
பான். (2) அப்படியே அவர்களும் மிகுந்தகொடிய தவத்தைச்செய்ய வெத்
தனிக்கையில் ஸ்ரீ நாரதமுனிவர் துரிதமாயங்குவந்து சிருஷ்டித் தொழிலை
யிகழ்ந்து (3) அவர்களுக்கு மோகூத்திலே புத்தி பதியும்படி செய்

துவிட்டு முன்போ லாகாயம் சென்றுவிட்டனர். பிறகவர்களுக்கும் ஸ்ரீ
பாமேசுவரனைத் தவந்தினு லருள்புரிவித்துத் (4) தாயின் வயிற்றினிற்
பிறக்கும் நினைப்பிற்கே இடமில்லாத மோகூபதனியை யடைந்துவிட்
டார்கள். பிறகு தக்க னந்த விருத்தார்த்தத்தையு மறிந்து மகா கோப
ங்கொண்டவனாகி (5) யினி ஆணைச் சிருஷ்டிப்பதைவிட்டு மிகுந்த
சௌந்தரியமுள்ள தேகத்தை யுடையவர்களும், ஸகல இலகூணங்க
ளோடும் கூடியவர்களுமான விருபத்துமூன்று கன்னிகளைச் சிருஷ்டித்
(6) தவர்களைத் தருமர், பிருகு, மரீசி, புலத்தியர், ஆங்கோஸர், புல
ஹர், வஸிஷ்டர், அத்திரி இவர்கள் முதலிய தவசிகளுக்கு (7) முறை
ப்படிக்கொடுத்து வினோதமான கலியாணத்தை நடத்தினான். பிற கத்த
க்கன் பெண்களு மளவிலே மிகுந்த சௌந்தரியம் பொருந்திய வனேக
கம் புத்தரர்களையும் மிகுந்த காந்தியுடைய வனேகம் பெண்களையும்பெ
ற்றார்கள். (8) அத்தக்க னிவ்விதமாய்ப் பலதௌகத்திரர்களாலும்தௌ
கத்திரிகளாலும்கற்றிலும்குழப்பெற்றவனாகிப் (9) பின்னும் மிகுந்த லொ
ளிபொருந்திய அசுவதி முதல் கோவதிவனாயிலான இருபத்தேழுபெ
ண்களைச் சிருஷ்டித் தப்பெண்க ளெல்லோர்க்களையும் சந்தோஷத்தை
யளிக்கலுற்ற சந்திரனுக்கு விவாகம் செய்துகொடுத்தான். (10) பிறக
ச்சந்திர னவ்வளவு பெண்களில் கிருத்திகை யென்பவள்மீது மட்டி ல
திக நேசத்தைப் பாராட்டிவந்தான். அதனால் மற்றப் பெண்க ளதிக
த்துக்கங்கொண் டத்தக்கனிடமறிவித்ததாவது:—(11) “ஓ! தந்தாய்! சந்
திரன் கிருத்திகையிடத்தி லிரமிப்பதுபோ லெங்களிடத்திலிரமிப்பதில்
லை” யென, அதுகேட்டுத் தக்கனும் கோபாவேசம்கொண்டவனாகித் (12)
கேளீர்! பிரம்மமணைத்தமர்களே! அப்போது சிரோஷ்டனான வச்சந்தி
ரனை ‘கூணிக்கக்கடவ’ னென்று சபிக்க, அப்படியே சந்திரனும் பதி
னைந்துநாட்களி னளவில் மிகவும் குறைந்துவிடலாகிப் (13) பதினாறி
லொருபாகத்தைமட்டில் மிச்சமாய்க்கொண் டந்திரனிடத்திற் சரணமா
க அடைந்தான். அப்போ தந்திரனு மச் சந்திரனை நோக்கி வசனமு
ரைத்ததாவது:— (14) “ஓ! சந்திரா! நீ முந்தி விக்கனேசுவரனிடத்
துச் சாபம்கொண்டபொழுது பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்க
ளால் விராயகக் கடவுளை யருள்புரிவிக்கப்பெற்றவனாகி யச்சாபத்தி
னின்னு விடுபட்டிருக்கின்ற யல்லவோ! (15) ஆகிலு மிப்போதுகூட
வருஷம்தோறும் விராயகசதுர்த்தியாகிய வோர் தினத்தி லுந்தனைப் பா
ர்ப்பது சரியல்லவென் னுந்தன் முகத்தை யொருவரும் பார்ப்பதில்லை
யன்றோ? (16) இப்போர்க்கொத்த தோஷமொன் றிருப்பதோகூட

இதுவும் கேர்நுவிட்டதல்லவோ! ஆகையா விப்போது ஜகங்களுக்குப் பிரபுவான பிரம்மனிடத்து நீ யிதனை (17) யறிவித்தவரா வித்தக்கன் சாபத்தினின்று விடுவித்துக்கொள்ளலாவா” யென்று கேள்வர்! முனிவர்களே! மகா புத்திசாலியான அவ்விந்திரன் சந்திரனை யனுப்பலானான். (18) அவனு மப்படியெ ஆகட்டுமென்று புறப்பட்டுத் துரிதமாய்ப் பிரம்மனிடஞ்சென்று தண்டம்பண்ணி மிகுந்த பக்தியோடு பல துதிகளால் தோத்திரம்பண்ணி (19) யச்சந்திரன் தகைனுடைய சாபத்தை விலக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டான். அப்போ தவ் வசனத்தைக் கேட்டுப் பிரம்மனுரைத்ததாவது:— (20) “ஓ! இந்திரா! மிகவும் கொடிய மனதைக்கொண்ட வத் தக்கன் நமது வார்த்தைகளைக் கேட்பதில்லை; அவன் நம்மிடத்திற்குட கோபத்தைப் பாராட்டுகின்றான். ஆகையால் கேளாய்! புத்திசாலியான சந்திரா! (21) நீ மகேசுவரனுன ஸ்ரீஸதாசிவனிடம் சென்றிதனை யறிவித்துக்கொள். அவரோ முந்திக்காலகூடவிஷத்தையுண்டு தேவர்களைக் காப்பாற்றியிருக்கின்றார். (22) மேலும் மகா கொடியனாகிய இயமனைக் கொன்று மார்க்கண்டேயனை யிரகழித்திருக்கிறார்” என, சந்திரனு மிவ்வாறு பிரம்மன் வசனத்தைக் கேட்டுக் கைகொகிரி (23) சென்று நந்திகேசுவரன் மூலமாய் ஸ்ரீ மகாதேவன் சன்னிதியடைந்து மிகுந்தபக்தியோடுவந்தனித்துப் பற்பலதுதிகளால் தோத்திரம்பண்ணியதின்பேரில் (24) ஜகதீசன் பிரசன்னமாகு ம்போது சங்கதிகளைத் தெரிவிக்க, பிறகு பார்வதீபதியான பகவானும் மனமிதங்கியவராகிப் (25) பதினாறு லொருபாகத்தைமட்டில் மிச்சமாய்க் கொள்ளலான வச்சந்திரனுக் கபயமளித் தோர் கணமத்திர மவனைத் தம் முடிதனி லலங்காரமாய்ப் பூண்டு (26) “ஓ! சந்திரா! சந்திரனை யுச்சிதனிற் பூண்டவரும், ஸகல லோகங்களுக்கு மீசுவரனுமாகிய நமது திருவாக்கியைப்படி நீ சந்தோஷத்தோடு சீக்கிரமாய் முன்போல் வளர்ந்துவிடக்கடவா” (27) யென்று ஸ்ரீசம்புவானவர் வரன்கொடுக்கையில் பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்கள் “ஓ! சர்வேசுவரா! தேவரீர் மகிமை யுலகுநனி லறியப்படாமற்போகு (28) மாதையால் ஓ! சந்திரசேகரா! ஓ! கருணைக்கடலை! தேவரீர் லோகாக்ஷணர்த்தமாயிச்சந்திரனுக்கு மாதம்தோறும் வளருதல் குறைதல் ஆகிய விரண்டையு மருளல்வேண்டும். (29½) பிறகிவ் வடையாளத்தை யுலகினரறிந்து தேவரீருக் கடியார்களாகி வேண்டிய பயனைக் கைக்கொள்ளலாகட்டு” (30) மென, அடியார்களுக்கு நேசனும், ஸகலப் பிரபஞ்ச சுவரூபியும், பிரபஞ்சத்தை யிரகழிப்பதில் முயன்றவருமான ஸ்ரீ மகேசுவரன

வர்களது வசனத்தைக் கேட்டருளி யவ்வாறே யருள்செய்தச் சந்திரனை யனுப்ப, (31½) சந்திரனு மவரது தயவுகனைக் கைக்கொண்டவனாகியத்தேவாதி தேவனை வந்தனித்துக் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! மிகுந்த சந்தோஷம்கொண்டவனாகித் தன திருப்பிட மடைந்தனன். (32)

மூன்றாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

தக்ஷகாண்டம் 5-வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிறகு தக்கனு மச்சங்கதிகளை யெல்லாம் கேட்டு மகா கோபா வேசங்கொண்டவனாகி “ஓ! நம்மாற் சபிக்கப்பட்ட விச்சந்திரனைக்கூட மகாதேவனெவ்வாறு விவிவிக்கலான” (1) டொன்று ஸ்ரீஸர்வேசவரனை மிகவும் கொடுமையா யிகழலாகையி லதனைத் தவசிகளிற சிறந்தவரான புலஹமாமுனிவர் கேட்டு (2) “ஓ! துராத்துமாவான தக்ஷப்பிரஜாபதியே! நீ ஸர்வேசவரனை நிந்திப்பதால் ஸகல ஐசுவரியங்களும் நாசமாகிவிடும்; மேலும் ஸகல தேவர்களாலு மிகழப்படலாவாய்; (3) அடா! அந்த மகாத்துமாவினு லுந்தன் சாபத்துக்கு மோர் வழிவிடப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னும் சிலகாலத்தி லம்மகாதேவ னுந்தன் பெண்ணையும் கலியாணம்செய்துகொள்ளப்போகின்ற” (4) டொன, இவ்வாறவரது வசனத்தைக்கேட்டபிறகு கோபத்தைவிட்டுச் சந்தோஷமாய் வாழ்ந்து வந்தான். கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! யிப்படி யவன் சந்தோஷமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்குமளவி (5) லவனிடத்து ஸ்ரீகௌரியம்மை பெண்ணாக அவதரித்த வினோத விருத்தாந்தத்தை யுங்களுக் கெடுத்துக் கூறுகின்றேன். (5½)

பூர்வத்தில் ஸ்ரீபார்வதீ பரமேசுவரர்கள் கைலைகிரிதனில் பிரம்ம விஷ்ணுக்களாலு மின்னும் மற்றத் தேவர்களாலும் ஜாஜுவலியமான மாய் வீற்றிருக்குமளவி (6½) லப்போ தப்பவானியம்மை யெழுந்து ஸ்ரீபரமேசுவரனைத் தண்டம் பண்ணி (7) “ஓ! தேவாதிதேவரான பகவானே! சருவஞ்ஞா! ஜகதிசா! பிரபஞ்சச் சுவரூபியே! பிரபஞ்சங்களைக் காப்பதில் முயன்றிருப்பவோ! ஸ்தாவராஜங்கம ரூபியான விப்பிரபஞ்சமானது தேவரீரிடமிருந் தப்போ துண்டாகலான வகையை யெந்தனுக் கெடுத்துரைத்தல் வேண்டு” (8½) மென்று தேவியா லப்போது வினவப்பட்டபொழுது உலகங்களுக்கெல்லாம் சுகத்தை யளிக்கலுற்ற ஸ்ரீசங்கரன் (9) உண்மையாய் வந்த வழியோடு ஜகங்களிள் சிருஷ்டி

பைப்பற்றியு மவற்றின் செல்லுதலைப்பற்றியு மெடுத்துரைத்தான(10) வுடன் தேவியானவள் ஸ்ரீதேவேசனைப்பார்த்து மறுபடியும் குதூஹலத் தோடு கூறியதாவது:—“ஓ! ஸத்தியஞானந்தப் பிரபுவான பரமசிவா! (11) தெவரீருடைய அற்புதமான சரீரமு முருவமும் யானே! ஓ! அஷ்டைசவரியங்களையும் நிரம்பப்பெற்ற பாமேசா! தேவரீருக் கெந்தனை த தவிர வேறு சரீரமு முருவமு மில்லைபன்றோ! (12) அடியாள்வசத்திலேஸகலஜகங்களுமிருந்துகொண்டவைகள்சபாவத்தின்படியாடிவருகின்ற” தென, தேவியாற் கர்வத்தோடு சொல்லப்பட்ட இவ்வாறு வசனத்தைக் கேட்டு ஸ்ரீமகேசுவரன் (13) “ஓ! கலியாணி! நமது மகிமை பை நீ யறியவில்லையல்லவா! நம்முன்னரிருந்துகொண்டே கொஞ்சமேனு மிலச்சையன்றி யுந்தனையே மேன்மையாய்ச் (14) சொல்லிக்கொண்டாயல்லவோ! நாமோவென்று லுன்னிடத்திலும் மற்றெல்லாவிடத்திலு மெப்போதும் பரிபூர்ணரும், பரஞ்சோதியும், பரமத்துமருமாய்விளங்கியிருந்துகொண்டு (15) சூத்திரதாரன் பதுமையை யாடடிவைக்கிறதுபோற் சிருஷ்டிபண்ணி யாட்டிவைக்கலாகின்றோம். அடி! கொஞ்சமேனும் நிர்தைக்கிடமற்ற மாதரசே! நமதாட்டிவைத்தவின்றிச் சகல ஜகங்களு (16) மசைவதேயில்லை; அதனை யிதோ! பார் நம்முன்னரே காண்பிக்கின்றோ” மென்று திருவாக்கருளிவிட்டு ஸச்சிதநந்த மங்களமூர்த்தியும், ஸர்வப் பிரபஞ்ச சுவரூபியுமான ஸ்ரீஸர்வேசுவரனாவர் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அப் பார்வதீதேவியின் முன்னிலே ஸகல ஜகங்களையும் நடத்திவைக்கலுற்ற தமதுசக்தியைத் தமக்குள்ளே யடக்கிக்கொண்டு ஜோதிருபமாய் வீற்றிருந்தனர். (17-18) அப் போதிச் சகல ஜகங்களும் கேவல முருவமு மசைவுமற்றுப் போயின. இரவில்லை, பகலில்லை, சூரியனில்லை, சந்திரனில்லை, அக்கினியில்லை, தேவர்கள்தானுமில்லை. எங்கும் குருட்டிருனால் நிறையப்பட்டுக் கேவலம் பயங்கரமு முணர்வற்றதுமாகிவிட்டன. கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! (19) கிரிராஜபுத்திரிபானவ லிவ்வற்புதத்தைக் கண்டவுடன் மிகவும் பயங்கொண்டவளாகிப் பராபர குருவாகிய ஸ்ரீமகேசுவரனை வந்தனித்துக் கேளீர்! தரணிதேவர்களே! இரண்டு கைகளையு மஞ்சலி கொண்டவளாகி மற்றெங்கும் புத்தியைச் செலுத்தாம லொப்பற்ற வாக்குகளால் துதிசெய்தனர். (20)

நான்காவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

பிற்பாடு ஸ்ரீ பாதேவதையானவள் மகாதேவனைப் பார்த்துப் பி
ரார்த்தித்துக் கொண்டதாவது:— “ஓ! தேவாதேவா! மகாதேவா!
அடியார்க்கு நேசனே! சங்கரா! ஜயாவிஜயீபவா! (1) ஓ! சகல ஜக
ங்களையும் காத்தருள்வோரோ! தேவரீர் மகிமையை அடியா ளறியக்கூட
வில்லை; ஓ! தேவதேவா! எந்தன் பிழையைப்பொறுத் தெந்தனை யிப்
போ திரகழித்தருளவேண்டுமிரகழித்தருளவேண்டும்;(2) ஓ!மகேசுவரா! இ
வ்வெல்லாவற்றையும் முன்போலுயிர் பிழைப்பித்தல்வேண்டும்.ஓ!ஸர்
வேசுவரா!மகாதேவா!தேவரீருக்கெதுதானஸாத்திய” (3)மென் றிவ்
வாறாய்க் கௌரியம்மனால் பிரார்த்தித்துக்கொள்ளப்பட்ட ஸ்ரீ பகவான்
ஸந்தோஷசித்தமுடையவராகி முந்திப் பதினொருகோடி ருத்திரர்களையு
ம் தூக்கத்தினின் றெழுப்புவதுபோ லெழுப்பிவிட்டனர். கேளீர்!
வேதியர்களே! பிறகவ் வருத்திரர்களெல்லாம் பரபாப்போடு ஸ்ரீ சி
வபிரானை மனதினில் (5) தியானித்துக்கொண் டிவையெல்லாம் ஸ்ரீ சி
வபிரான் திருவிறையாடலென்றே நினைத் தவர்கள் ஸகலப் பிராணிகளையு
மெழுப்பிவிட மனங்கொண்டவர்களாகி (6) மிகவும் காடாந்தகாரமா
யிருந்த விச் சகமதிற் பெருமைபொருந்திய கேஷத்திரமான திருவிடை
மருதூர் சேர்ந்து மிகுந்த சந்தோஷம்கொண்ட மனதைக் கொண்டவர்
களாகிச் ‘சிவராத்திரி’ யென்ற பாவனையோடு நான்கு சாமங்களிலும்
சிவபூஜை செய்தார்கள். (7½) பிற்பாடு ஸ்ரீ மகேசுவரானு மவர்கள் மு
ன்னர் பிரத்தியக்ஷமாகையி (8) லவரைக் கண்டவுட னவர்கள் கைக
ளைக் கட்டிக்கொண்டு கேளீர்! முனிவர்களே! தராமீது தண்டம்போ
ல் ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்காரம் பண்ணித் துதிசெய்ததாவது:— (9)
“விச்வஸ்வருபனே போற்றி, விசுவங்களைச் சிருஷ்டிப்பவனே போற்
றி, பரமாத்ருமனே போற்றி, அவ்விசுவங்களைச் சமுகரிப்பவனே போ
ற்றி, சுயாதீனனே போற்றி, மகாப் பிரளயகாலத்தி லுலகங்கள் யா
வையு மொரோ கபளமாய்ப் புகழிப்பவனேபோற்றி, சூலபாணியே போ
ற்றி, (10) அண்டியவர்களை வீரர்களாக்கலுற்றவரோ போற்றி, ம
கா வீரனே போற்றி, உருதியான வில்லைக் கொண்டவனே போற்றி,
ஓ! தேவேசா! தேவரீர் திருவருளால் ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமான விச்ச
கம் (11) முன்போ லறிவுகொண் டெழுந்திருக்கவேண்டு” மென, -ஸ்ரீ
மகாதேவனு மவர்களது வசனத்தைக் கேட் டப்படியே ஆகக்கூடவ
தென் றவர்களுக்குத் திருவாக்கருளிவிட்டுக் களிப்புற்ற திருவுளத்தோ
டு துரிதமா யந்தர்த்தானமாயினர். பிறகுடனே கேளீர்! முனிவர்க
ளே! விஷ்ணுபிரம்மர்கள் முதலிய ஸகல தேவர்களும் சூரிய சந்திரர்க

ள் முதலிய வெல்லா ஜீவராசிகளோடும் சிவாக்கினையின்படி சுய அறிவு
கொண்டு துரிதமா யெழுந்துவிட்டார்கள். (13-14) அடர்ந்திருந்த வி
ருள்நீங்கியவுடன் ஜகம்முமுது மொளி பரவலாயிற்று. அதன்பிறகெ
ல்லாத் தேவர்களும் தேவாதி தேவனாகிய ஸ்ரீ சூலபாணியின் (15) ம
கிமையை யறிந்துகொண்டு மகா பரிசுத்தமான சிவபூஜையைச் செய்
தார்கள். பின்பு ஸ்ரீ தேவேச னந்தர்த்தானமாகும்போ தவ்வுருத்திரர்
களைத் திருக்கண்ணுற்று (16) “ஓ! ருத்திரர்களே! உங்களுக்கு வே
ண்டியதைத் துரிதமா யருளுகின்றே” மென்று கிருபையுடன் கூறப்பட்
ட்ட ஸ்ரீ சிவபிரானது திருவசனத்தைக் கேட்டு (17) “ஓ! தேவதே
வேசா! இரவுதனிற் சாமம்தோறு மிம்மாதிரியாய்ப் பகவானாகிய ஸ்ரீ
மகேசுவரனைப் பூஜைசெய்யலுற்ற மானிடோத்தமர்களுக்குத் தோவரீர
து திருவருளால் (18) ஓ! கருணைக்கடலே! மகாசிவராத்திரி புண்ணி
யகாலத்திற் பூஜைசெய்த பயனுண்டாகவேண்டும்” மென, ஸ்ரீ ஸர்வேசுவ
ரனு மப்படியே ஆசைக்கடவ தென்று மறைந்தருளியவுட னவ்வுருத்திர
ர்கள் தங்களிருப்பிடம் சென்றுவிட்டார்கள். (19) பிற்பாடு விஷ்ணு
முதலிய தேவர்கள் மஹேஸ்வரன் மேன்மைகொண்ட கைலைகிரிக்குச் செ
ன் றங்கு பிளாகமென்ற தனுசைக்கொண்ட ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனைத் தரிசி
த்து (20) மிகுந்த பக்தியோடு வந்தனித் தப்போது வசனமுரைத்த
தாவது:— “ஓ! பிரானிகளைப் படைக்கலுற்ற பகவானே! இவ்வளவு
காலமாய் (21) நாங்களெல்லோர்களு மந்தகாரத்தினுற் சூழப்பெற்ற
வர்களாகிக் கருமானுஷ்டானங்க ளற்றிருந்தோமே! இதற்காகச் சகல
பாவங்களையும் தொலைப்பிக்கலுற்ற வோர் சிறந்த பிராயச்சித்தத்தைச்
சொல்லியருளவேண்டும்” மென, ஸ்ரீ பரமேசுவரனு மவர்களது வசனத்
தைக் கேட்டு மந்தகாசமுற்ற முகரவிந்தத்தைக் கொண்டவராகி “ஓ!
சகலர்களான தேவர்களே! நமதாக்கினையா லுங்களுக்கு யாதொரு பா
வமுமில்லை. (23) இவையெல்லா மிக் கௌரிதேவியாலன்றோ கர்வத்
தினாற் செய்யப்பட்டது. ஓ! தேவர்களே! நீங்க ளினி யின்றுமுத
ல் நித்தியகருமங்களை (24) நடத்திவாருங்க”என்று ஸ்ரீ சங்கரன் திரு
வாக்குரைத் தவர்களை யனுப்பினார். பிறகு தேவர்களு மதேவிதமாய்
ப் புறப்பட்டுச் சந்தோஷமாய்த் தங்களிருப்பிடஞ் சென் (25) றவர
வர்கள் நித்தியக்கடன்களைச் செய்துகொண் டெப்போதும் சிவாக்களை
தவராமல் நடந்துவந்தார்கள். பிற்பாடு கௌரியம்மை பரபரப்போடெ
ழுந் தஞ்சலிகொண்டவளாகி (26) ஸ்ரீ மகாதேவனை நமஸ்காரம் பண்
ணி விரயத்தோடு திருமுகம் வணங்கலுற்றவளாகி “ஓ! பகவானே!
தேவதேவேசா! சர்வஞ்ஞா! ஜகப்பிரபோ! ஸகலப் பிரபஞ்ச (27)

ங்களுக்கும் கருணைக்கடலான பரமசிவா! 'எந்தனுக்குத்தா னப்பாவ
மென்ப தெவ்வாறு தகு'மென்பதைச் சொல்லியருளவேண்டு" மென,
ஸ்ரீமகாதேவன் வினோதமான சரித்திரங்களைக்கொண்ட தேவியா லவ்
வாறு கேட்கப்பட்டவுடன் (28) புன்னகைப்புடைய திருமுகத்தினு
ற் பிரகாசிக்கலுற்ற கம்பீரமான வாக்கினால் வசனமுரைத்ததாவது:—
“கேளாய்! பெண்ணே! நீ நம்முன்ன ரிருந்துகொண் டந்தனை உயர்த்தி
ப் புகழ்ந்துகொண்டாய்; (29) இப்போ தத் தோஷத்தினுல்லவோ
இவ்வுலக மிருளினுற் சூழ்ந்துகொள்ளப்படலாயிற்று; (29½) ஓ! கலி
யாணி! அப்பாவத்திற்காக நீயே பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொள்ளவே
ண்டும்- (30) ஏனென்றால் நீ சகலப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் தயவுடைய
தாயாரல்லவோ!” ஏன, இவ்வாறு ஸ்ரீமகேசுவரனுடைய திருவசனத்
தைக் கேட்டுப் பிறகு பார்வையம்மையு (31) மப்படியே பாக்கியமெ
ன்று ஸ்ரீஸர்வேசுவரனைத் தவத்துக்குரிய விடத்தைப்பற்றி வினவலா
கையில் “கேளாய்! பெண்ணரசே! இயமனுக்குச் சகோதரியான இய
முனையென் றுலகினிற் பிரசித்திகொண்ட மங்களகரமான வோர் புண்
ணியநதியின் (32) மீதுள்ள வெண்மையான விதழ்களையுடையதாமரைவ
னத்திலீயோர் சங்கினுருவத்தையெடுத்துத்தவம்செய்துகொண்டிரு.அ
ப்போது தகூப்பிரஜாபதி யதனருகினில் (33) வந்து சிறந்த வருவம்
கொண்ட நேர்த்தியான வச் சங்கைக்கண் டதனை யெடுக்கலாவான். அ
ப்போது நீ யோர் கன்னியுருவமாகிவிடு. (34) பிறகத் தக்கனு மப்
போது சகல அவயவங்களும் சுந்தரமா யமையப்பெற்ற வந்தனை யெ
டுத்துக்கொண்டு மெத்தக்கனிப்புற்றமனதுடனுந்தனையோர்பெண்ணு
க வளர்த்துவருவான். (35) பிறகளவிலே பதினைந்துவது முடிந்தவுட
ன் நம்மிருவர்க்கும் கலியாணம் நடக்கலாகு” மென்று ஸ்ரீ பரமசிவன் ப
வானியம்மைக்குத் திருவாக்கருளி யனுப்ப, (36) பூஜிக்கப்படலுற்ற
அவ்வம்மையு மப்படியே பாக்கியமென்று புறப்பட்டுத் துரிதமா யிய
முனைக்கு வந்தற்புகமான வோர் சங்கவுருவத்தைக் கொண்டவளாகி ய
ங்குள்ள நேர்த்தியான வோர் தாமரையிதழ்தனி லிருந்து மனமதில் ஸ்ரீ
பரமேசுவரனைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டே யுருதியான புத்தியோ
டு மிகுந்த கொடிய தவத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தனர். (37-38)
இப்படியிருக்குமளவில் சூரியன் மகராசியி லிருக்கும்போது மகா நகூ
த்திரதினத்தி லத்தக்கன் தன் மனையாளோடுகூட விரதத்தைக் காப்பவ
னாக, (39) தன தெல்லாப் பெண்களுடனும் தேவர்களுடனும், இரு
டிகளுடனு மங்கு வந்து நியமத்தோடு ஸ்நானம் செய்கையில் முன்னி

லையி லோர் மராமலர்மீ தச் சங்கத்தைக் கண்டான். (40) அவ்வற்புத
மான சங்கத்தைக் கண்டவுடன்தனை யவன் சீக்கிரமா யாதரவுடனெடு
க்க, அவ்வாறெடுத்தமாதிரத்தில் தகூனா லவ் வற்புதமான சங்கம்கா
ணப்படவில்லை. (41) ஆனாலகண்ட விழிகளைக் கொண்டதும், ஸகல
அவயவங்களும் சுந்தரமா யமையப்பெற்றதுமான வோர் பெண்குழந்
தை காணப்பட்டது. உடனே யிளங்குழந்தையான வப்பெண்ணை ஸ்ரீ
கௌரியம்மை பென்றே கொண்டானந்தமடையலுற்ற கண்களைக்கொ
ண்டவனாகி (42) யக்குழுவியை யெடுத்து, ஸ்நானம்பண்ணி நின்ற ம
னையாளுடைய கைகளிற் சீக்கிரமாய்க் கொடுத்தனன். பிறகு வேதவ
ல்லியென்ற அவனது மனையாளும் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு, கூடியவ
ளாகிச் (43) சீக்கிரமா யக்குழந்தைதனைக் கண்களி லொத்திக்கொண்
டமுதமயமான முலைப்பாலைக் குடிப்பித்தனன். பிற்பாடு கேளீர்! பி
ராம்மனோத்தமர்களே! அவ் வேதவல்லியானவள் சுற்றிலு மெல்லாத்
தோழிகளாலும் சூழப்பெற்றவளாகித் தனது பெண்களோடுகூடத் து
ரிதமாய்த் தன் வீடு சென்றனள். (44)

ஐதநாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தகூமானாண்டம் கூ—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பின்பு தகூனா மக்குழந்தைக்கு நாமகாரணம் முதலிய சடங்கு
களை முடித்துத் தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் சூழப்பெற்றவனாகித்
துரிதமாய் வெகு சந்தோஷத்துடன் வீடுசேர்ந்தனன். (1) கௌரிய
ம்மையும் தாய்தந்தைகளுக்கு வெகு சந்தோஷத்தை யுண்டிபண்ணிக்
கொண்டு நாளளவிலே வளர்ந்துவந்தாள். இப்படி யைந்து வயது செ
ன்றவுடன் ஸ்ரீ பாமேசுவரனைத் திருமணம் செய்ய விரும்பிய வப்பெண்
னுக்குத் தவம்செய்வதில் மனதுண்டாயிற்று. (2½) பிறகு மகா மங்க
ளகரையான வப்பெண்ணைவள் தன் புத்தியைத் தீர்மானித்துக்கொண்
டவளாகித் தனக்கனுகூலர்களும், மெத்தநேசமுடையவர்களுமான பெ
ற்றோர்களைத் தான் தவம்செய்வதற்குரிய தவச்சாலை வேண்டுமென்று
கேட்டுக்கொள்ள, (3½) அப்படியே அப்பெற்றோர்களும் மிக வுத்தம
மான வோர் தவச்சாலையைக் (4) கட்டுவித்து, மேலு மனேக விருத்த

ஸ்திரீகளையும் தோழிகளையு முழியத்திற்காக நியமித்து வெகுசந்தோ
ந்தோஷத்தோடவ் வம்மையை மங்கிருக்கச்செய்தனர். (5) பிற
கக் கௌரியம்மையும் தவசிகளிற் சிறந்த வனேக முனிவரிடத் தனும
தி பெற்றவளாகி யங்கு நிலையாயிருந்துகொண்டு மிகுந்த கொடிய தவ
த்தைச் செய்யலானாள். (6) அப்போது வேதவல்லியென்ற தக்கன் ம
னையாளானவன் “மகா பரிசுத்தமான தவவிருப்ப மிக்குமுந்தைக் கெவ்
வாறுண்டாயிற்” நென் (7) தப்போது வினவ, நேர்த்தியான புன்ன
கைப்புடைய வம்மனையாளே நோக்கித் தக்கன் கூறியதாவது:—“ஓ! மா
தரசே! இவள் பகவதியும் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக்கு நாயகியுமா
ன கௌரியம்மை; (8) இச்சகதம்பிகையானவள் தவத்தின் மகிமை
யால் நமக்குப் பெண்ணாய் வாய்த்திருக்கின்றாள்; கேளாய்! பழிப்பற்ற
மானே! அதனால் நானிப்போது மிகவும் பாக்கியசாலியாகின்றேன்; நீயு
ம் மெத்தப் பாக்கியசாலியாகின்றா” பென, இவ்வாறவனது வசனத்தை
க் கேட்டத் தக்கன் பெண்ணானவள் ‘ஓ! கோ! யாம் கிருதார்த்தையா
கிவிட்டோ’ மென்று நிச்சயித்துக்கொண்டவளாகி யுள்ளம் பூரித்திருந்
தாள். (10) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அப்போது கௌரிய
ம்மையானவள் ஸ்ரீ சிவபிரானிடத்தே மனதை நாட்டிக்கொண்டு தனக்
குப் பனிரண்டு வயதாகுமளவும் தியானம் செய்வதிலும், தோத்திரம்ப
ண்ணுவதிலும் முயன்றவளாகித் தவம் செய்துகொண்டிருப்பதை யப்
போது (11) பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீஸதாசிவனறிந்துகொண் டோர்
பிராம்மணவுருவம்கொண்டவராகிக் கௌரியம்மையது தவச்சாலையின்
வாசற்படிக்கு விஜயமாகி யவ்வம்மைக் கறிவித்தனர். (12) உடனே
கௌரிதேவியு மெழுந்து ‘மகா சிவபத்திரான வோரர்தணர் வந்திருக்கி
ற’ றென்றறிந்தச் சாலையினின்று வெளிச்சென் (13) தத்தக்கன் கு
மாரியானவள் பிராம்மணோத்தமரைக் கண்டு மெத்த வாதரவுடன் வந்த
னித்தவரைச் சாலைக்குள்ளழைத்துவந்து அம்மகாத்துமருக்கு (13) மி
கவும் பெருமைபொருந்திய வோராதனைளித்து அர்க்கியபாத்தியம் மு
தலிய உபசாரங்களால் மிகுந்த பக்தியோடவரைப் பூஜைசெய்ததின்
பேரில் ‘ஓ! சுவாமீ! தேவரீருக்கென்ன வேண்டு’ மென்று நேர்த்தியா
ன புன்னகைப்போடவரை வினவ, கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே!
இவ்வாறுரைக்கலான வக்கௌரியம்மையை நோக்கி யவர் திருவாக்கரு
ளியதாவது:—(16) “ஓ! கலியாணீ! இப்போது நீ ஸந்தோஷமாய்
நிற்கலாகையி லுந்தன் கைதனைத் துரிதமாய்ப் பற்றுவதற் கெந்தனுக்
கு மெத்தக் காதலுண்டாயிருக்கின்றது; அதை நீ நிறைவேற்றிவைத்

தால் யான் கிருதார்த்தனுகிவிடுவே” (17) என, இவ்வாறவரது வசனத்தைக்கேட்டவுடனப்போது கௌரியம்மை மிகவும் மனம் நொந்தவளாகி கைகளாற் காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டு மகா கோபத்துடன் வசனமுரைத்ததாவது:—(8) “அடா! மூடா! பரமாத்ருமாவாகியஸ்ரீஸ்தாசிவனுக்குத் தருமத்தினியாகுதலை விரும்பிய வெந்தனை நோக்கிக் கொஞ்சமேனும் பயமில்லாம விங்கெவ்விதமா யிவ்வாறுரைக்கலானாய்? (19) நான், பராபரக் கடவுளாகிய ஸ்ரீமகாதேவனைத் தவிர மற்றெந்தத் தேவனையும் விரும்பவில்லை” யென்றிவ்வாறவளது வசனத்தைக் கேட்டப் பிராம்மணோத்தமன் வெகு கோபங்கொண்டவராகி (20) ‘அடி, பெண்ணே! உந்தனுக் கத்தேவ ரொளிதனிற் கிடைப்பரரில்லே’ யென, “ஓ! பிராம்மண! மிகுந்த கொடிய தவத்தைச் செய்திடினு மவர் பிரஸன்னராகாவிட்டால் (20½) நானெந்த னுயிர்தனைக்கூட இழந்துவிடுவேன். ஆகையால் நீ சீக்கிரமாய் வந்தவழி பார்த்துச் சென்றுவிடு” என்று ஸ்ரீ தேவியானவ ஞுரைத்துவிட்டுத் தானே துரிதமாய்த் திரும்பிச் செல்லலாகையி (22) லப்போது ஸ்ரீபகவானும் மிக நேர்த்தியு மற்புத முமான தமது நிஜவுருவத்தைத் துரிதமா யெடுத்துக்கொண்டதனை யவளுக்குக் காக்கி யளித்தனர். (23) அப்போது ஸ்ரீ சிவாதேவியு மப்பரமேசுவரனைக் கண்டவுடன் மிகுந்த பக்தியோடு துரிதமாய் வந்தனித்து மிகுந்த சந்தோஷமுடையவளும் பயங்கொண்டவளுமாகி யஞ்சலி கொண்டு (24) “ஓ! தேவாதிதேவா! மகாதேவா! கருணைக்கடலே! மகாபிரபுவே! யானிங்கு செய்தபிழையை மன்னித்தெந்தனைக் காப்பாற்றவேண்டு” மென, (25) “ஓ! தக்கன் பெண்ணான அழகிய மாதரசே! நீ பயப்படாதே; இக்கொடிய பெருந் தவத்தினால் யாம் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தனம்” (26) என்றுரைக்கலான வப்பரமேசுவரனையம்பிகை மறுபடியும் நமஸ்கரித்து விழிகளி லாநந்தக்கண்ணீர் சொரியப்பெற்றவளாகி யவர் சன்னிதியில் நின்றாள். (27) பிற்பா டம்பிகையி னோர்பணிவிடைக்காரியானவள் துரிதமாயோடி தகூனிடத்தி லப்போதவ்வேதியர் வரலானதை யறிவிக்க, (28) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! தக்கனு மப்பிராமணரை ஸ்ரீ பரமேசுவரனென்றே கொள்ளலாகிப் பிறகம்மகேசுவரனுடைய திருக்கலியாணத்தைப்பற்றி மனமதில் நிச்சயித்துக்கொண்டு (29) திரண்ட சாமான் முதலியவைகளை மிகுதியாய்ச் சேகரித்துத் தேவர்கள், இருடிகள், ஸித்தர்கள், சாத்தியர் முதலிய கணங்கள் இவர்களுடையல்லா மழைப்பித்தான். (30) மேலு மவன் கலியாணத்திற்குவேண்டிய நேர்த்தியானபலவிதக் கட்டிடங்களையுமமை

ப்பித்தங்கங்குமிகநேர்ததியானவாழைமரங்கனையு(31)மனேகம்மாவிலைத்
தோரணங்கனையும் கயிலுகளாற் கட்டுவித்தான். பிற்பாடவன் தன்
தேவியோடு துரிதமாய்ப் புறப்பட்டுத் தவச்சாலைக்குச் சென்று (32)
பிராம்மண வருவத்தோடிருந்த வப்பரமேசுவரனைக் கண்டு தெளிந்த பு
த்தியுடையவனாகி வந்தனித்துத் தன் பெண்ணோடுகூடிய அவ்வந்தண
ரைக் கலியாணத்திற்காகப் பற்பல மலர்களா விறைக்கப் பெற்றதும், ப
ற்பல துவஜங்களால் சிங்காரிக்கப்பட்டதும், மற்பல மண்டபங்களோ
டுகூடியதும், பற்பல திட்டாணிகளால் நிறைந்ததுமான தனதரண்மனை
க்கழைத்துவந் (33-34) தங்குள்ள மிக நேர்த்தியும், ஸகல விரத்தின
ங்களாலும் சோபிக்கப்பெற்றதுமான சிங்காதனத்தின்மீது ஸ்ரீ சதாசிவ
னை வீற்றிருக்கச் செய்து கேளீர்! முனிவர்களே! மேலும் மகாபுத்திசா
லியானவன் பெண்ணை யலங்காரம் செய்விப்பதற்காக வந்தப்புரத்திற்
கனுப்பினான். (35) பிற்பாடு ஸகல ஜகங்களுக்கும் தாயாரும் தக்கனு
க்குப் பெண்ணுமாகிய தேவியானவ ளெண்ணேதேய்த்து (தவம்செய்த
காலத்தி லுச்சிமிதுள்ள) சடைகளைப் பிரித்துவிடப்பெற்றவளாகி ஸ்நா
நம்பண்ணிச் சிறந்தஆடையாபரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு துரிதமா
ய் ஸ்ரீ ஸர்வேசுவர னருகினில் வந்தாள். (36)

ஆறுவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்ஷகாண்டம் ௭—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிற்பாடு விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் ஸ்ரீ பரமேசுவரனை நமஸ்
காரம்பண்ணிக் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு தோத்திரம் செய்து மலர்மா
ரி சொரிந்தார்கள். (1) இலக்குமி ஸரஸ்வதி முதலியவர்களும் மங்கள
கரையான ஸ்ரீ தாக்ஷாயணிதேவியை மிகுந்த நேசத்தோடு வந்தனித்து
புஷ்பஹாரங்களை யிறைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். (2) சிறந்த வேதி
யர்களெல்லாம் சுற்றிலுமிருந்துகொண்டுச் சிரோஷ்டமான துதிகளைச்செ
ய்தார்கள். ஊழிகால மேகங்களின் தொனிகள் போன்ற வாத்தியமு
ழக்கங்க ளுண்டாயிற்று. (3) அப்போது சிறந்த கண்டநாதத்தையு
டைய கின்னரச்சிரோஷ்டர்கள் மிகுதியாய்ப் பாடினார்கள். பிரம்மன்
முதலிய தேவவொல்லா மப்போது மகாதேவனைத் துதிசெய்தார்கள்.

(4) நர்த்தனத்தில் தேர்ச்சிபெற்ற இரம்பை திலோத்தமை முதலிய வர்கள் நாட்டியம் செய்தார்கள். அப்போது தக்கனும் நல்ல சுபகாலத்தில் தேவாதிதேவனும் சூலபாணியுமான அப்பிரபுவினுடைய பொன்னடிகளை யவன் பெண்டிரால் விடப்பட்ட ஜலத்தினு லபிஷேகம் பண்ணி (5) யம்மகேசுவரனைப் பற்பல மலர்களால் முறைப்படி பூஜை செய்து (6) மகா பரிசுத்தமாய்த் தாராவார்த்துப் பாணிக்கிரகணம் செய்விக்க, கேளீர்! சிறந்த வந்தணர்களே! ஸ்ரீ பரமேசுவரனும் தேவியுடைய கமலம்போன்ற கைதனைப் பற்றலாயினர். (7) சகல ஜகங்க ளையும் படைப்பவரானபிரம்மன்மகாவைபவத்தோ டவிசினுலக்கினியைத் திருப்திசெய்வித்தார். (8) ஸ்ரீ நாராயணன் முதலிய தேவர்களும் மகா மங்களகரமான வேதங்களைப் படித்தார்கள். இப்படியிருக்கையில் ஸ்ரீ பரமேசுவரன் தடிலென் றந்தர்த்தானமாகிவிட்டனரன்றோ! (9) அ தன்பிறகு ஸ்ரீ கௌரியம்மை மகா துக்கம்கொண்டவளாகித் தனதாத் துமாவை மனதுக்குள் ளிகழ்ந்துகொண்டே இலக்குமி முதலிய தேவஸ்திரீகளால் சூழப்பெற்றவளாகித் (10) கண்ணீர் சொரியலுற்ற விழிகளுடன் தன்தாயி னந்தப்புரஞ் சென்று மிகுந்த துக்கத்துடன் பலமுறை யழுதாள். (11) அப்போது வேதவல்லி, இலக்குமி, ஸாஸ்வதியிவர்கள் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்த வக் கௌரியம்மையிடம் வந்து “ஐ! அம்மா! குழந்தாய்! நம்மாற் செய்யப்பட்டிருக்கக்கூடிய வபசாரத்தினுல்தான் ஸ்ரீ தேவ னந்தர்த்தானமாகி யிருக்கவேண்டும். (12) ஆகையால் நீ யிப்போதே துரிதமாய்த் துக்கமதைவிட்டு மறுபடியும் ஸ்ரீ பரமேசுவரனை யருள்புரிவிக்கும்படி கொடிய தவத்தினுற் பஜனைசெய்ய லாவா” யென் றவளது துக்கத்தைச் சமாதானப்படுத்த, (13) பிறகு பரமேசுவரியு மவர்கள் வசனத்தைக் கேட்டதன்பேரில் மனதினால் வெகுப் பிராசையோடு துக்கத்தை விலக்கிக்கொண்டு தவச்சாலைசென் (14) மங்கு முன்போல் கொடியதவத்தைச் செய்தாள். மேலும் ஸ்ரீ பரமேசுவர னந்தர்த்தானமானவுடன் பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முதலியதேவர்களும் (15) தவத்தைத் தனமாய்க்கொண்டமுனிவர்களும், மகா துக்கங் கொண்டவர்களாகி ஓ! கோ! அத்தக்கன் மகா பாதகியானதால்தான் ஸ்ரீ பரமேசுவர னிங்கு பிரஸன்னராகியும் நமக்கலுக்கிரக மருளாமல் தடிலென்று மறைந்துவிட்டனரோ! (16) அல்லது நம்மிடத்தில்தானே தாயினும் தோஷமிருந்ததாலோ” (17) வென்று பற்பலவிதமாய்த் தங்கள் தங்கள் மனதினி லாலோசித்துக்கொண் டெல்லோர்களு மொன்றும் பேசாமல் தலைதனைக்குனிந்து துக்கங்கொண்டிருந்தார்கள். (18) அப்போது தக்ஷப்பிரஜாபதியானவன் தேவர்களுடைய மிகுந்த துக்கத்

தையும், வியாகுலமுற்ற தன்பெண்ணையும், தேவஸ்தீரிகளின் விசனத்
தையும் கண்டிமகாமனவருத்தமுற்றவனாகக் (19) கலியாணமண்டபத்திலி
ருந்த சகல தேவர்களையும் பார்த்து வசன முரைத்ததாவது:—“ஓ! தே
வர்களே! நம்மீ தேதாகிலும் குற்றம் கண்டீர்களா? சொல்லுங்கள்; சங்
கரானவன் (20) பாதிக்கலியாணம் நடக்கையி லதனை யிவ்விதமாய்க்
கெடுத்துவிட்டோடிப் போயினனன்றோ! (20½) இவனை யெவர் வே
ண்டிரு? அஜகவத்தி நெலும்பாகிய பிணை மென்ற வில்லைக்கொண்
டவனும், பெற்றோர்களை யறியப்பெறாதவனும், என்றும் கடுகாட்டினிற் கு
டியிருப்போனும், மகா அசுத்தமானவனுமான அச்செவன் நம்பெண்மீது கா
தல்கொண்டவனாகித் தானாகவே பிராம்மணவேடம்பூண் (22) டவளிட
ம்வந்து வஞ்சகமா யவனை வேண்டினன். அதனைக் கேட்டு யானே அ
க் கொடியோனை அழைத்துவந்து (23) கேளீர்! தேவர்களே! தேவர்
களான உங்கள் முன்னிலையிலே நமது பெண்ணை விதிப்படி யவனுக்
குப் பாணிக்கிரகணம் செய்துகொடுத்தோமல்லவா? (24) அப்படியி
ருந்தும் கேடுகெட்டவர்களில் தலைவனான விக்ருத்தாடியானவன் பாதிக்க
லியாணத்தில் நடுச்சபையி லிருந் திப்பேர்க்கொத்த விழிவான வபகீ
ர்த்தியை யுண்பெண்ணியிருக்கிறான். (25) இவ்வுலகினி லொவ்வொ
ருவருக்குமுள்ள விகர்க்கையான குணமானது அவரவரை விடுவதில்
லை. ஆகையால்தான் னிவன் பிராம்மணவேடந் தரித்துக்கொண் டிப்பே
ர்க்கொத்த தொழிலைச் செய்தான்” (26) நென்றப்போ தத் தக்க நெ
ல்லோர் முன்னிலையிலும் சொல்லிவிட்டுத் தேவரொல்லோர்க்கையு மவ
ரவரிடத்திற் கனுப்பலானன். (27) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே!
அன்றுமுதலா யத்தக்கனுக் கவனது பாதகத்தின் வலிமையா லுலகு
க்கெல்லாம் சுதத்தை யளிக்கலுற்ற ஸ்ரீ சங்கரன்மீது கோபம் விருத்தி
யாயிற்றல்லவோ! (28)

ஏழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தகட்காண்டம் ௮-வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

இவ்விதமாய் வெகுகாலம் சென்றபிறகு திருமேனி மெலியலு
ற்றவளாக நியமத்தோடு மிகுந்த தவத்தைச் செய்யலுற்ற தக்கன்பெ

ண்ணை வச் சிவாதேவித் (1) கப்போ தனுக்கிரகம் செய்வதற்காகச் சகல ஜீவாத்துமாக்களுக்குள்ளும் விளங்கி யருளானின்ற ஸ்ரீ ஸர்வேச வரானவர் வெகு குதூகலத்தோ டோர் தவசியுருவங்கொண்டு சடையைக்கொண்டவரும், திருநீறுஉருத்திராக்ஷங்களை யலங்காரமாய்ப் பூண்டவரும், (2) அனேகப் பிரம்மகபாலங்களை (பிரம்மாவின்மண்டையோடு) யுச்சிதனிற்சூட்டியவரும், சூலத்தையும் மண்டையோட்டையும்கைதனிற்றரித்தவரும், ஒலிக்கலுற்ற தண்டை சதங்கைகளின் நாதத்தினு லொலிப்பிக்கலுற்ற திசைமுகங்களைப் பெற்றவரும், (3) காவிவத்திர முடித்தவருமாகி யங்கு வந்தருளினர். அப்போ தத் தாக்ஷாயணிதேவியும் சிவோஷ்டரான வத் தவசியைக்கண்டவுட னெழுந் தஞ்சலிகொண்டவளாகி யர்க்கியபாத்தியம் முதலியவற்றா லுபசாரம்செய் (4½) தவருக்கோ ராசனமு மளித்துத் தானவர் முன்னில் வணக்கமாய் நின்றனள். (5) கேளீர்! முனிவர்களே! அப்போதே கருணைக்கடலு மண்டியவர்களுக்குக் கற்பகவிருக்ஷமுமான ஸ்ரீமகாதேவன் களிப்புற்ற மனதைக் கொண்டவராகி வெள்ளிமலையின் கொடுமுடிக்கு நிகரும் ஒலிக்கலுற்ற கிண்கிணிமலைகளால் விளங்கலுற்ற பருத்த கழுத்தைக்கொண்டதுமான சிறந்த திருவெருதினம் தேறிக்கொண்டங் காவிர்ப்பவித்தனர். (6-7) அப்போது மேககர்ஜனையை வெல்லலுற்ற மங்களகரமான தேவதூத்பிகள் முழங்கலாயின. சிறந்த வாசனையோடுகூட நேர்த்தியான மலர்மாரியு மங்கு பொழியலுற்றது. (8) கேளீர்! வேதியர்களே! அப்போது ஸ்ரீ பரமாத்துமாவானவர் சித்தர் சாத்தியர் முதலியவர்களோடுகூடிய பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்களாலும் சுற்றிலும் சூழப்பெற்றவராயினர். (9) அப்போ தவ ளப் பரமேசுவரனை வெகு சந்தோஷத்தோடு தரிசித்து மிகுந்த பக்தியோடுகூடிய வந்தக்கரணத்தோடு பிரதக்ஷிணம் தோத்திரம் முதலியவைகளைச் செய்தவளாகி (10) “ஓ! கருணைக்குக் காரணரான தேவதேவேசா! தெவரீ டொந்தன் பிழையை மன்னித்தருளவேண்டு” மென்று ஸ்ரீ கௌரிதேவியானவள் நேர்த்தியான மந்தகாசமுற்றவளாகி யடிக்கடி வந்தனம் செய்தாள். (11) பிறகு ஸ்ரீ பரமேசுவரன் கைகளா லத் தேவிதனைத் தூக்கி நேர்த்தியான விருடபத்தினம் தம திடது பாரிசத்தில் வைத்துக்கொண்டு (12) ஸகல தேவகணங்களாலும் சூழப்பெற்றவராகி நிகரற்ற கைலைகரி சென்று கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அங்கு விளங்கிய சிங்காதனத்தினம் து வீற்றிருந்தனர். (13) அதன்பிறகு தேவியுடைய பரிவார ஜனங்கள் தக்கனண்டைக்குச் சென்று கேளீர்! முனிவர்களே!

மிகுந்த பயத்தோடு ஸகல சந்திகளையு மாதியோடந்தமாய்ச் சொன் னார்கள். (14) அதுகேட்டுத் தக்கனு மருகினில் நிற்கலான தேவர்க ளைப்பார்த்து “ஓ! தேவர்களே! முந்தியவனாகவே பாதிக்கலியாணத்தி லோடிவிட்டான். (15) இப்போதும் திருடர்களுக்கெல்லாம் தலைவனா ன வப்பேர்க்கொத்த சிவனிப்போ திங்கு வந்து நமது பெண்ணைத் தி ருட்டுத்தனமா யெடுத்தோடியும்விட்டானல்லவா ! (16) அவன் நமதாக் கிணையை யசட்டைசெய்ததுமின்றி நமக்கோ ரபகீர்த்தியையும் கொண் டவைத்துவிட்டான். பெற்றோர்க ளனுமதியின்றி யெவன்தா னிப்பே ர்க்கொத்த காரியத்தைச் செய்வான்? (17) ஏனென்றால் கேளீர்! தே வர்களே! அப்பிச்சைக்காரனாவ னிதற்கு முந்தி யெங்காகிலு மோர் கலியாணத்தைச் செய்ததுமில்லை; கேட்டதுமில்லை, பார்த்ததுமில்லையெ ன்றே!(18)அதனைக்கேட்டாவதுசெய்தாவதிருந்தா லெந்தப்புத்திசாலிதா னிவ்வாறுசெய்யலாவா” எனன்றிவ்வாறுவசனங்களை யப்போதத்தக்க னவர்கள்முன்னிலையி லுரைத்துக்(19)கேளீர்!பிராம்மணோத்தமர்களே! பிறகத் தேவர்களை யெல்லா மவரவரிடங்களுக் கனுப்பிவிட்டு, அத்து ராத்துமன் பரமாத்துமாவாகிய ஸ்ரீ சதாசிவன்மீது மிகுந்த கோபத்தை ப் பாராட்டிக்கொண்டிருந்தான். (20) ஓ! கோ! அவனிவ்விதமாகக்ஷ ணம்தோறும் சிவ நிந்தை செய்துகொண்டிருந்தது மிகவும் கஷ்டம்; அ ப்போதுப் பிரம்மன் விஷ்ணு முதலிய தேவரெல்லா மத்தக்களைப் பார் த்து (21) “ஓ! கோ! தேவாதிதேவனும் சூலபாணியுமான ஸ்ரீ மகா தேவனை நிந்தைசெய்வதனால் தேவர்களான நம்முடன்கூட நாசமடை யப்போகின்றான். (22) இவனை விட் டெங்காயினும் தொலைந்திருக்கவு ம் நம்மால் முடியவில்லை. ஆகையால், நாமெல்லோர்களு மப் பாதகனு க்கிங்கு புத்திமதிசொல்லி (23) ஐயோ! அவனிகழ்வதை நிறுத்துவி த்துநிச்சயமாயவனுக்குநன்மையையேசெய்யலாவோ” மென்று கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அவ்வெல்லோர்களும் நிச்சயித்துக்கொண்டு வசனமுரைத்ததாவது:—(24) ஓ! தக்ஷப்பிரஜாபதியே! ஜகங்களுக் குப் பிரபுவாகிய நீர் சகல கல்விகளிலும் திறமைகொண்டவராயிற்றே! நீர் ஸ்ரீமகாதேவனுக் குமது பெண்ணைக்கொடுத்தீரல்லவோ! (25) அ தனு லத்தேவ னுமது மாப்பிள்ளையென்று ஸகல லோகங்களிலும் பிர சித்தியடைந்திருக்கின்றார். ஆகையா லவர் யாவரானாலு மவரை யிகழ் தல் வேண்டாம். (26) சம்மந்தம் செய்தானபிறகு குலகோத்திரம் மு தலியவைகளைப்பரிசோதிப்பது தகுதியல்ல;ஓ!ஜகங்களுக்குப்பிரபுவான வோ! ஆகையால்வெகுசாமார்த்தியக்காரரான நீர் துரிதமதிற் கைலைக்

கு சென்று உமது பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையையும் பார்த்தச் சம்புவுடன் முன்போற் சமாதானம் செய்துகொண்டு பிறகு திரும்பிவாரு” மென, (27-28) தக்கனு மவர்கள் திவ்வாறு வசனத்தைக்கேட்டுத் தான் கொண்டிருந்த கோபம் தணியப் பெற்றவனாகிக் கேளீர்! தரணிதேவர்களே! ‘அப்படியே நல்ல’ தென்று துரிதமாய்க் கைலைக்குப் புறப்பட்ட (29) டவ்விடம் சேர்ந்து பரமத்துமாவாகிப் ஸ்ரீசங்கரனது திருமானிகையின் வாசற்படிக்குச் சென்றவுடனங்குள்ள வாசற்காப்போர்களால் தடைசெய்யப்பட்டதாவது:—(30) “கேளீர்! தக்கனே! ஸ்ரீதேவனதாக்கினையின்பேரில் தானுள்ளே நுழையத்தக்கது; ஆகையாலிங்கு நில்லு மல்லது வேறெங்காயினும் போய்விடு” (31) மென, தகூப்பிரஜாபதிய மிவ்வாறக் காவலாளிகளின் வசனங்களைக் கேட்டு” ஓ! நமது பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையான சம்புவையும் பார்க்கவரலான (32) வெம்மை யேன் தடைசெய்கின்றீர்க” னென்றவ னுரைக்கலான வார்த்தையைக் கேட்டக் கணுதிபர்கள் மறுமொழி யுரைத்ததாவது:—(33) ஓ! கெட்ட எண்ணங்கொண்ட மூடனுன தகூ! எங்கள் வசனத்தைக்கேள்: அடா! நீ கொண்டிருக்கிற ஐசுவரியமெல்லாம் ஜகதீசனுன ஸ்ரீசங்கரனிடமிருந் தடையப்பட்டதல்லவா? (34) அடா! பாதகா! ஸ்தாவராஜங்கமங்களுள்பட விச்சகமதைச் சத்துருவற்றாண்டு வருவதாலுள்ள மதத்தினுல்லவா நீ ஸ்ரீபிரபுவை நிந்திக்கலானாய். (35) அடா! உனக்குக் கொஞ்சமேனும் புத்தியில்லை; அவ்வறிவு அசுரர்களுக்குக்கூட விருக்கின்றது. ஆகையாலுன் முகத்தைப் பார்ப்பதுகூட இவ்வெங்களுக்குத் தகுதியில்ல: (36) இப்படியிருக்கையி லிங்குந்தனோடு பேசுவதில் மிகுதியான தோடம் நேரிடுமென்பதிற் சந்தேகமென்ன? அடா! பரமத்துமாவான ஸ்ரீசங்கரனைச் சேவிக்கவேண்டுமென்ற நிச்சயமான புத்தியிருந்தால் நீ யப்பரமேசுவரனுடைய சமயத்தை மிகுந்த பக்தியோடெதிர்பார்த் (37½) தறிந்து பிறகவர தாக்கினையின்பேரி லந்தப்புரத்திற்குச் செல்வது தகுதியாகும். (38) அடா! வீண்புத்திகொண்டவனே! இல்லையாகில் வந்தவழிபார்த்துத் தொலைந்துவிடு; அல்லதிங்குதானே நில” லென்ற அவர்களது வசனத்தைக் கேட்டவுடன் தக்கனப்போது மனம் நொந்தவனாகித் (39) திரும்பும்புகா லக் கணுதிபர்களுக்கு முன்னிலையில் மிகுந்த கோபத்தோடு வசனமுரைத்ததாவது:—“ஓ! வாசற்காப்போர்களே! உங்களுளொருவனான சங்கரனை யான் வணங்குவதில்லை; (40) பிரம்மன் விஷ்ணு முதலிய தேவரெல்லா மெப்போது ம் நமது வார்த்தையைக் கேட் டெண்மையில் நமதாக்கினைக் கமைந்தவர்க

ளாகி மிகவும் பயந்து தொண்டேழியம் செய்துவருகின்றார்கள். (41) நா
மே ஸகல தேவர்களுக்கும் நடத்துவோரும், விலக்குவோரும், சமுகரி
ப்போரும், வகிப்போருமான ஜகப்பிரபு. (42) காரியாகாரிய மறியாத
நமது பெண் மாப்பிள்ளைகளது சொல்லைக் கேட்டே நீங்கனெம்மைத் த
டைசெய்கின்றீர்கள். (43) ஆகையால் நாமிப்போதே ஸகல தேவர்க
ளாலும் கொஞ்சம் கொஞ்ச மவ்வுருத்திரனுக்குச் செய்து வரப்பட்டுவ
ருகிற வந்தனம், துதி, தியானம் முதலியவைகளின் சங்கதியைக்கூட
(44) இனி நடத்திவராமலிருக்கும்படி யவர்களை யாக்களை செய்கின்
றே” மென்றதுமுதலிய வசனங்களை யத்தக்க நவர்கள் முன்னிலையி
லுரைத்துவிட்டுத் திரும்பிப் பற்பல வலங்காரங்களாற் சிறக்கலுற்ற த
னது பட்டணம் சேர்ந்தான். (45)

எட்டாவது அத்தியாயம்,

முற்றிற்று.

தக்ஷணாண்டம் கூ—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிற்பாடு தக்ஷன் தன் பட்டணத்துக்கு வந்திருக்கலுற்ற பிரம்
மன்முதலிய தேவர்களாற் பூஜிக்கப்பட்டவனாகி யவர்கள் முன்னிலையி
ல் நின்றுகொண்டவர்களுக்குச் சங்கதிகளை யுரைத்ததாவது:— (1) ஓ!
பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்களே! நா முங்கள் வார்த்தையை
க் கேட்டு ருத்திரனையும் நமது பெண்ணையும் பார்ப்பதற்காகக் கைலைக்
குச் சென்றதி (2) லங்குள்ள கொடியர்களான அவ்வுருத்திரனுடைய
வாசற் காப்போர்களாற் கொஞ்ச மவ மரியாதை செய்யப்பட்டதாவ
து:—“அடா! தக்ஷா! ஸ்ரீ சங்கரனுடைய திருவாக்கினையாலின்றி நீ யுள்
ளே போகக்கூடாது; நாங்க ஞன்முகத்தைப் பார்க்கவும் தகாது; ஆகை
யா லெங்காவது தொலைந்துபோ, அல்லது இங்குதானே நில்” லென்று
ஓ! கோ! கேளீர்! தேவர்களே! நமது பெண் மாப்பிள்ளைகளுடையவா
ர்த்தையைக்கேட்டத் துடுக்கர்களா லின்னுமனேக மிகழ்ச்சியான வார்த்
தைகள் நம்மிடத் துரைக்கப்படலாயிற்று. (3-4½) நாம் சுயாபிமானத்
தைவிட் டப்பெண் மாப்பிள்ளைகளைப் பார்க்கச் சென்றதா விது விஷய
த்தில் சந்தேகமேயின்றி நம்மீதுகுற்றமேயொழிய அவர்களிடத்து யா

தொரு குற்றமும் இல்லை. (5½) இதனை வளர்த்துவதில் பயன் யாது? ஓ! எல்லாத் தேவர்களும் சாவதானமாய்க் கேளுங்கள்; (6) இனிமேல் நீங்கள் யாவரு மக்கொரே சித்தமுடைய ருத்திரனுக்கு வந்தனம் துதிகள் செய்யக்கூடாது; அவனை நினைக்கவும் கூடாது; (7) அப்படிச் செய்வீர்களாகி லுங்களுக்கு மிகுந்த அபராதம் நேரிடும்; உங்களுடைய பதவிக்களைப் பிடுங்கி மற்றவர்க்குக் கொடுத்துவிடுவோ” (8) மென்றவர்களைச் சங்கதிகளைச் சொல்லி யனுப்பிவிட்டுக் கேளீர்! முனிவர்களே! தான் ஸ்ரீ பரமேசுவரனை யிகழ்ந்துகொண்டே பலகாலம் தள்ளிவந்தான். (9)

கேளீர்! தாணிதேவர்களே! இப்படி வெகுதூரம் சென்றபிறகுப் பிரபஞ்சங்களைச் சிருஷ்டிக்கலுற்றப் பிரம்மனுக்கு வேள்விசெய்ய மனதுண்டாயிற்று; அதற்கவர் திரவியங்கள் (10) வேண்டியதையெல்லாம் சீக்கிரமாய்ச் சேகரித்துக்கொண்டு ‘ஓ! முக்கண்ணரும், பிரபஞ்சங்களுக்கெல்லாம் பெருமை பொருந்தியவரும், பரஞ்சோதிச் சொரூபரும், கேவலம் பரப்பிரம்ம மூர்த்தியுமான வேள்விக்கு வேந்தனாகிய ஸ்ரீ மகாதேவனை (11½) யழைத்துவந்தவனா மிகுந்த பக்தியோ டவிர்ப்பாகங்களாற் பூஜிக்கலாவோம்; (12) இத்தகையவ் விசுவானைப் பார்த்து புத்திப் பிரமையினால் பராமுகமா யிருந்தபொதிலும் யாம் மகாதேவனைச் சந்தேகமின்றியே பூஜைசெய்வோம்; (13) அதற்காகக் கெட்ட பெண்ணம்மொண்ட வத் தக்க நெது வேண்டுமோ அதனை பெனக்குச் செய்யட்டும்; அதுவிஷயத்தில் யாம் சந்தேகமின்றி உயிரைக்கூட விடலாவோம்; (14) உயிரும் தபிமான முள்ளோர்க்கல்ல வேளா எங்காக லும் புய முண்டு. தே தா லையு டையாக உடுத்தவரும், பினாகமென்ற வில்லைக் கொண்டவருமான வுயிர்தனுக் கிசனான ஸ்ரீ மகாதேவ (15) ரொப்படியும் காப்பாற்றுவா” ரொன்றிவ்விதமா ய்ப்புத்தியைத் தீர்மானித்துக்கொண்டவராகி யுலகுக்கே முதாதையான வப் பிரம்மதேவரானவர் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு சிரோஷ்டமான கைகுகிரிக்குச் சென் (16) தங்கு விளங்கிய வாசற்காப்போர்களுக் ககிபரான பருத்த சரீரத்தையுடைய நந்திகேசுவானைக் கண்டு வந்தனித்து, அனரமுகமாய் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக் கறிவித்ததன்பேரிலவரதாக்கினையைக் கொண்டவராகிக் (17) கேளீர்! தாணிதேவர்களே! அம்மகாதேவருடைய திருமாளிகைக்குட் சென்று களிப்புற்ற மனதுடனவரைத் தரிசித் (18) தடிக்கடி வந்தனம்பண்ணி யவர்தனை மிகுதியாய் வேண்டிக்கொண்டதாவது:— “ஓ! தேவாதிதேவா! மகா

தேவா! சரணமடைந்தோரிடத்து நேசமுற்றவரே! (19) ஓ! கருணைக்கடலே! வேள்விக்கு வேந்தனே! ஓ! மகேசுவரா! அடியேனைக் காத்தருளி யான் செய்யப்போகானின்ற வேள்விதனில் தேவரீர் பிரசன்னராகி (20) ஓ! தேவேசா! ஓ! ஈசுவரா! முதன்மையான ஆழ்ந்தியைத் தேவரீர் ரங்கேரித்தல் வேண்டும்; ஓ! சகல ஜகங்களுக்கும் பரபர குருவான பரமசிவா! அதனால் யான் சத்தியமாகவே கிருகார்த்தனாகின்றே” என, (21) இவ்வாறு பிரம்மன் வசனத்தைக் கேட்டுப் பகவான் திருவாக்கருளியதாவது:— “ஓ! பிரம்மதேவனே! உமது யாகத்துக்கு நமது நந்திகேசவரனை யனுப்பலாகின்றே” (22) மென்று சர்வப்பிரபஞ்ச சுவரூபியான ஸ்ரீசம்புவானவர் புன்னகைப்புற்ற முகமலரைக் கொண்டவராகி யப்பிரம்மனை மகா சந்தோஷத்தோ டனுப்ப, (23) பிரம்மனு மப்படியே பாக்கியமென்று ஜகதீசனைத் தண்டம்பண்ணிவிட்டுத் துரிதமாய் வெளியில் வந்து பின்னும் மிக மனவூக்கம் கொண்டவராகித் தக்கனிடம் சென் (24) நவனுக்கும் (தாம் யாகம்செய்யப்போவதை) யறிவித் தவனிட மனுமதி பெற்றவராகி மகாமேருகிரிக்குச் சென் நங்குள்ள மங்களகரமான ‘மனோவதி’ யென்ற கொடுமுடிக்கு வந் (25) தங்கு மகா பரிசுத்தரா யிருந்துகொண்டு யாகம்பண்ணத் துடக்கம் செய்தனர். அப்போது விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களும் மகா பராக்கிரமசாலிகளான பிரம்மபுத்திரர்களும் (26) சேர்ந்து சிரோஷ்டமமான கைலேகிரியண்டைக்குச் சீக்கிரமாய் வரலானவுடன் ஜகங்களுக்குப் பிரபுவான பிரம்மனும் புறப்பட்ட டவர்களுக் கெதிர்கொண்டு சென் (27) நவர்களுக் குபசார வசனங்களைச் சொல்லி யாசனமு மளித்தனர். அப்போ ததுபோலவே பிரம்ம னங்கு வரலுற்ற தஷ்டப்பிரஜாபதிக்கு முன்னாடியாய் (28) வெளியில் வந்து மிகுந்த வுபசாரங்களைச் செய்தவனுக் கோர் சிறந்த வாதனமு மளித்துவிட்டுத் தாமு மவனுத்திரவீன்பேரி லுட்கார்த்தனர். (29) அப்போது நந்திகேசவானும்ஸ்ரீ பகவானுடைய திருவுத்திரவீன்பேரி’ லங்கு சீக்கிரமாய் வரலாகையில் பிரம்ம னுடனே யெழுந் தம் மகாத்நுமனுக் கெதிர்கொண்டு சென் (30) ‘நவரைப் பல வுபசாரங்களோடு பூஜித்து மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு வந்தனித்து, அங்கு மத்திதனில் விளங்கிய மகா மேன்மைகொண்டதும், மகா சிரோஷ்டமுமான வேர் மகா சிங்காதனத்தின்மீ தவரைவீற்றிருக்கச் செய்துவிட்டுப் (31) பின்னு மவருடன் தொடர்ந்துவந்

த நூறுகோடி பூதகணங்களுக்கும் சிவோஷ்டமான வாதனங்களை ய
 ளித்துத் தாமும் (32) கேளீர்! முனிவர்களே! மிகுந்தப் பிரயத்தினத்
 தோடு யாகம்செய்ய வாரம்பித்தனர். அப்போது தக்கனோவென்றால்
 கணாதிபர்களோடுகூட விளங்கியிரானின்ற வந் நந்திகேசவரனைக் கண்டு
 (33) “ஆ! ஆ! விஷ்ணுமுதலிய சகல தேவர்களு மிவனுக்குச் சுற்
 றிலு மிருக்கின்றார்கள். இலக்குமி சரஸ்வதி முதலிய தேவபத்தினிக
 ளு மப்படியே யிருக்கின்றார்கள். (34) இப்படியிருக்கையி லிவ் வவல
 ஶ்ணம்கொண்டவ னெல்லாவற்றிற்கும் மிகுந்தச் சிவோஷ்டமான வாத
 னத்தின்மீ திருப்பது மெத்த வாச்சரியம். கொடியனும், மிகுந்த கர்
 வம்கொண்டவனும், மகா துஷ்டனுமாகிய இவன் யாதோ வோ ரப்ப
 னுடைய வாசற்காப்போன். (35) மிகுந்த கொடிய மனதையுடைய
 வருத்திரனது கைலேதனி லிவன் தினம்தோறு மிருப்பவன். இவனை
 யாரிங்கழைத்தார்?” என்று சொல்லிக்கொண் டந்தரங்கத்தில் மிகுந்த
 கோபாவேசம் கொண்டவனாகிப் (36) பிரம்மனை நோக்கி வசனமுரை
 த்ததாவது:— “ஓ! பிரம்மாவே! நீ ரொல்லா மறிந்தவராயினு முருத்தி
 ரனது வாசற்காப்போனான வித்துராத்நுமனை நிச்சயமாய் நீரோ அழை
 த்திருக்கிறீர். (37) மேலும் பிரபஞ்சங்களைச் சிருஷ்டிக்கலுற்ற நீ ரிப்
 பேர்க்கொத்தவனுக்கு மிகவும் பெருமைபொருந்திய வோராதனமு மளி
 த்திருக்கிறீர். ஸத்தியமாய் நா மும்மைத் தகப்பனென்றதால்தா னெ
 ளிதினில் விடலானேம். (38) மற்றொருவனாகி லவனது சிசுதனைத்
 துரிதமதில் தறித்துவிடுவோம். ஆகையா லிவ் வேள்விதனி லுருத்தி
 ரனுக் கவிர்ப்பாகம் கொடுப்பது தகாது. (39) நீ ரிவ் வியாகமதில் வி
 ஷ்ணுமுதலிய வெல்லாத் தேவர்களையும் திருப்திசெய்யலாவீர். வேத
 மதிலெங்கெங்கெல்லாம் அவ்வுருத்திரனுடைய மகிமையானது புதழ்ப்ப
 மிகின்றதோ (40) அப்பாகமெல்லாம் பிரமாணமில்லாதுபற்றி விலக்
 கப்பட்டதாகையா லவற்றை நமதாக்கினையின்படி விட்டுவிடும். அவ
 ன் கொரோமான சுபாவத்தை யுடையவனாகையால் மிகவும் கொடிய ம
 னதுடையவனும், தாமசகுணமுள்ளவனுமென்று மெலும்புகளைப் பூண்
 டவனுமாயிருக்கின்றான். (41) அப்பேர்க்கொத்தவனுடைய வாசற்ப
 டியி லிருப்பவனான இவனு மப்படியே கொடியமனதைக்கொண்டவ”
 னென, இவ்வாறு முதலிய வசனங்களை யத்தக்கன் பிதற்றலாகையில்
 கேளீர்! சிறந்த வந்தணர்களே! (42) அத்தனையெல்லாம் ஸ்ரீ நந்திகே
 சவரன் கேட்டவுடன் காதுகடனி லிருக்ககளாலும் பொத்திக்கொண்டு

‘சிவசிவா’ வென்றுரைத்துக் கோபத்தினால் நடுநடுங்கலுற்ற திருமண
தைக் கொண்டவராகி (43) மகாதேவனாகிய ஸ்ரீ சிவபிரானைத் தியான்
ம்பண்ணிவிட்டுத் தக்கனைப்பார்த்து “ஓ! அடா! அடா! மகா பாதக
னான தக்தா! மிருத்தியுவால் நெருங்கப்பெற்ற வந்தனல் ஸ்ரீ சிவபரமா
த்திமாவைப்பற்றி நிந்தைசெய்யப்பட்டதல்லவா? ஓ! கோ! இது கஷ்ட
ம்! (44½) அடா! ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனை யோர்தடவை யிகழ்வோர்க
ளைக்கூட துணிநாவை யறுத்து முகத்தையும் குறுக்காய்த் திருப்பிவை
க்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ? (45½) ஓ! ஸ்ரீ பகவா
னுடைய திருவுள மெப்படியிருக்குமோவென்றே ஸர்வேசுவரனான ஸ்ரீ
பரமசிவனை நிந்திக்கலுற்ற மகாபாதகனாகிய வந்தனை யா மிப்போதும்
ன்னித்தனம். (46½) அடா! மகா பாதகா! ஆகையால்தான் நீ யிர்தநி
மிஷத்தி லுயிரோடிருக்கின்றாய். (47) அடா! மூடா! இனி யேதானிலு
ம்கொஞ்சம்பிதற்றுவாயாகி விடேதா! இங்கிவ் வியாகசாலையின் கண்ணே
யுந்தன் தலையானது நமது துகங்களாகிய ஆபுதங்களாம் சீக்கிரம் கிள்
ளப்பட்டதென்றே நீ அறி. (48) அடா! இயாகங்களுக்கு கதிபரான
ஸ்ரீ மகாதேவனுக் கியாகமத்தியி லாகுதியே யில்லையென்று நீ பிரம்மனை
த் தடை செய்யலாகின்றாய்; (49) யாவர் மிகுந்தப் பிரம்மத்தினு வி
யாகமதில் முந்திய ஆகுதியை ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக்குக் கொடாம வியாக
த்தை நடத்துகின்றார்களோ அவர்களுடைய தலைகள் நமதாக்கினையின்
படி வெடிக்கக் கடவன. (50) அடா! பித்துக்கொண்ட தக்கா! உந்த
னது ஸகல ஐசுவரியங்களும் சிவாக்கினையின்படி தொலைந்துபோகக் க
டவன. மேலு மப்பரமேசுவரனை யிகழலுற்ற வந்தனது தலையும் பூமி
தனில் விழலாகிப் (51) பிற கவ்வா றறுபட்ட தலையானது மிகவு மிக
ழ்ச்சியுள்ள ஆட்டின் தலையாக மாறக்கடவது. தவிஷும் துராத்நுமனா
கிய வந்த னருகினி லெந்தத் துராத்நுமார்கள் நிற்கின்றார்களோ (52)
அவர்களது தலைகளெல்லா முந்தன் யாககாலத்தில் வெட்டுப்படலாகி
மேலுமத் துஷ்டர்களெல்லாம் குரபத்துமனா லெப்போதும் துன்ப மளி
க்கப்படக்கடவார்கள்” (53) எனெறிவ்வாறுகச்சரபம் கொடுத்துவிட்டு ஸ்ரீ
சங்கரனுக் கன்புள்ள வந்நந்திதேவ ருடனேயெழுந்து ஸகல பூதகணங்
களோடுகூடச் சிரோஷ்டமான கைலைகிர்க்கு (54) வந்து சந்திராகலையை
ச் சிரசினிற்கொண்ட பார்வதியோடுகூடிய ஸர்வேசுவரனைத் தரிசித்து
த் தண்டம்பண்ணி யவர் சன்னதியிற் சகல சங்கதிகளையு மாதியோ டந்
தமாகத் (55) தெரியப்படுத்திச் சர்வ வல்லமையுள்ள வம்மகாதேவ

னை மறுபடியும் வந்தனித்துக் கேளீர்! தரணிதேவர்களே! பிறகவர தா
ங்கினையின்பேரில் தமது வாசற்படி யடைந்தனர். (56)

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தகஷகாண்டம் ௧0—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

கேளீர்! சிறந்த வந்தணர்களே! பிற்பாடு விஷ்ணு முதலிய
தேவர்கள் நந்திகேசுவரன் சினத்தோடு வெளிச்சென்றவுடன் நந்திகே
சுவரன் தக்கன் இவ்விருவரிடத்தும் மிகப் பயம்கொண்டவர்களாகி (1)
யெல்லோர்களும் துக்கமாகிய பாரத்தினால் குனியலுற்ற முகத்தைக்
கொண்டவர்களாகி யொளி யிழந்தவர்களாய் நின்றார்கள். (1½) பிரம்
மனும் தக்கனிடத்துப் பயம்கொண்டவராகி இவ்விதாகத்தை முடிப்பதை
ப்பார்க்கிலும் கலகமில்லாமற் சும்மாவிருப்பது நலமென்று மனதினால்
நிச்சயித்துக்கொண் டவ்விதாகத்தைப் பாதியில் நிறுத்தித் தனிமையி
லிருந்துவிட்டார். (3) பிறகு தக்கனு மெழுந்து கோபத்தோடு தன
து நகரம் சென்றுவிட்டான். அப்போது தேவர்களும் நந்திகேசுவர
னுடைய சாபத்தை நினைத்து நினைத்து மிகப் பயந்தவர்களாகி யப்படி
யப்படியே தங்கள் தங்களிடங்களுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். கேளீர்
தரணிதேவர்களே! (4½) ஓ! கோகோ! அதுமுதற்கொண்டு வெகுகாலம்
வரையில்வ்விருவரிடத்தும் மிகுந்த பயத்தினு லுலகங்களில் யாதோரிடத்
தும் யாகமே நடக்கவில்லை. கேளீர்! வேதியர்களே! (5½) பிறகப்
போது தக்கன்தானே யோர் யாகம் செய்ய மனம்கொண்டவனாகிச் சக
ல தேவர்களையும் நோக்கி வசன முரைத்ததாவது:—“ஓ! தேவர்களே!
நீங்க ளெல்லோர்களும் நந்திகேசனுடைய சாபவசத்தினால் மிகவும் ப
யமடைந்தவர்களாகி (7) யாகம் செய்வதற் பராமுகமாயிருக்கின்றீர்க
ள். ஆகையால் யாம் முந்தி யோர் பெரும் திரவியச்சிலவுகொண்ட யா
கத்தைச் செய்து முடிக்கலாகின்றோம். கேளீர்! தேவர்களே! பிறகு
நீங்கள் நிர்ப்பயர்களாகி (8) யவ்வுருத்திரனை விலக்கிவிட்டுத் தங்கள்
தங்கள் வலிமையை யறிந்தவர்களாகி மகாமகா யாகங்களைச் செய்யலா
வீர்க” ளென் றுரைத்துவிட் டப்போது விசுவகருமனை நோக்கி யவன்

வசனம் கூறியதாவது:— (9) “ஓ! விசுவகருமனே! நீ சீக்கிரமாய் நமக்கோர் விசாலமான யாகசாலையை யமைக்கவேண்டு” மென்ற அவனது வசனத்தைக் கேட்டதேவத்தச்சசனுவனோர் நொடிநேரத்திற்குள் (10) கங்கைக்கரையிலுள்ள ‘கனகல்’ மென்ற வேர் நேர்த்தியும் பரிசுத்தமுமானவிடத்தி லாயிரம்யோஜனை யளவுகொண்ட பிரகாரங்களால் நேர்த்தியானதும், (11) கோபுரங்கள், அட்டாளமண்டபங்கள், கொடுங்கைகள், உப்பரிகைகள் முதலியவைகளாற் சிறக்கலுற்றதும், வாபிகள், கிணறுகள், தடாகங்கள், முதலியவைகளாலும், மாத்தோட்டங்களாலு மழகுள்ளதும், (12) சுற்றிலு மங்குமிங்கும் விசாலமான அன்னசாலைகள், வியஞ்சன (காய்கறிமுதலிய பக்குவபதார்த்தங்கள்) சாலைகள், தயிர், பால், நெய் முதலியவைகளின் சாலைகள் இவைகளாற் சூழப்பெற்றதும், (13) கஸ்தூரி, சந்தனம், மாலைகள், தங்கம், இரத்தினங்கள், நாணயங்கள், வஸ்திரங்கள் இவைமுதலிய சாலைகளால் மிகுதியா யலங்கரிக்கப்பட்டதும், (14) சுற்றிலும் யாகத்திற்குரிய கருவிகளின் சாலைகளாற் சூழப்பெற்றதும், தூறுயோசனை விஸ்தீர்ணமுள்ள பல ஓமகுண்டங்கள், மேடைகள் முதலியவைகளைக் கொண்டதும், (15) நான்குபக்கங்களிலு மனேகம் சித்திரசாலைகளா லலங்கரிக்கப்பெற்றதும், தேவர்களுக்காக விங்குமங்கும் பற்பல வாதனங்கள் (16) முதலிய மற்றவைகளாற் சிறப்பிக்கலுற்றதும், மிகுந்த செளந்தரியம் பொருந்தியதுமான வேர் யாகசாலையை யமைத் ததனை யத்தக்கனுக் கறிவித்தனன். (17) கேளீர்! முனிவர்களே! உலகமதிற் பிரசித்திகொண்டவனான வத்தக்கனு மச்சாலைதனை நோக்கி மிகுந்த சந்தோஷம்கொண்டவனாகி (18) கேளீர்! தரணிதேவர்களே! ஸ்ரூக் (ஓமம்செய்வதற்குரிய ஆப்பைபோன்றதான வேர் முக்கிய பாத்திரம்) ஸ்ரூவம் (மேற்கண்ட முக்கியபாத்திரத்துக்குத் துணையான மற்றோர் பாத்திரம்) முதலிய யாகத்துக்குரிய வெல்லாக்கருவிகள் வந்தவர்களுக் கடையாபரணங்கள் முதலியவைகளைக் கொடுப்பதற்காகக் கற்பகவிருகூடம், காமதேனு, சங்கம்முதலிய நிதிகள், சிந்தாமணி (19½) ஆகிய இவைகளையெல்லாம் மண்டபங்கள்தோறு மேற்படுத்தலானான். (20) கேளீர்! பிரம்மணைசுவர்களே! மேலுமத்தக்க னன்னம் பரிமாறுவதற்கு முப்பதினாயிரம்பெயர்களும், வியஞ்சனம் முதலியவற்றைப் பரிமாறுவதற் கறுபதினாயிரம் பெயர்களுமாகப் பிரம்மணப் பரிசாரகர்களைத் திட்டம் செய்தான். (21½) பிறகவ னனேகம் தூதர்களை யனுப்ப, அவர்கள் பி

ரம்மன் விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களுக்குச் சங்கதியை யறிவித் துடனே தக்கணனடைக்கு வந்துவிட்டார்கள். (22½) பிற்பாடு விஷ்ணு, பிரம்மன், இந்திரன்முதலிய தேவர்கள், முனிச்சிரோஷ்டர்கள், (23) சூரிய சந்திரர்கள், அசுரர்கள் இவ்வெல்லோர்களு மவ்வியாகத்தைப் பார்ப்பதற்காகத் தங்கள் தங்கள் சைனியங்களோடும் பெண்டர்களோடும் கூட வெகு சந்தோஷத்தோ டங்கு துரிதமாய் வந்தார்கள். (24) அப்போது தக்கணு மவர்களுக் கெதிர்கொண்டு சென்றுப் பிரம்மன் விஷ்ணு இருவர்களையும் ஸந்தோஷிப்பித் தவர்களுக்குத் தக்கபடியுள்ளச் சிரோஷ்டமான வாதனங்களி லவர்களை ஹீற்றிருக்கச் செய்து (25) பிறகு மற்றத் தேவர்களையும், இருடிச்சிரோஷ்டர்களையும் பற்பல வுபசாரங்களோ டவரவர்களை யாதனங்களி லுட்காரச்செய்துவிட்டுப் பிறகு தானும் (26) கேளீர்! முனிவர்களே! எல்லாத் தேவர்களுக்கும் மத்தியி லப்போது ட்கார்த்தான். பெயர்போன வனைகம் பிரம்மணர்களு மப்போ தங்கு வந்தார்கள். (27) மேலு மிலக்கும், ஸாஸ்வதி, இந்திராணி இன்னும் மற்ற தேவபத்தினிக ளிருடிபத்தினிகள் இவ்வெல்லோர்களும் வெகு நேர்த்தியுள்ளவர்களா யங்கு வந்து (28) வேதவல்லியினுடைய மகா மங்களகரமான மாளிகைக்குட் சென்றங்கு பற்பல வுபசாரங்கள் செய்யப்பெற்றவர்களாகி வெகு சந்தோஷத்தோ டவளுக்குச் சுற்றி லு மிருந்தார்கள். (29) பிறகு தக்கனோவென்று லங்கு வந்திருக்க லு ற்ற தூ து பே ன சே வ க ர் க ளை நே ர் மு க மாய் ப் பார்த்து “ஓ! தூதர்களே! தேவர்கள், பிரம்மணர்கள், இருடிக ளிவர்களி லிங்கு யார் வரவில்லை யென்பதைக் (30) கொஞ்சமேனு மிங்கு பயப்படாமல் நம் முன்பாகச் சொல்லுங்கள்” என, தூதர்களு மப்போ திவ்வாறவனது வசனத்தைக் கேட்டுக் கேளீர்! பிரம்மனோத் தமர்களே! எல்லோர்களும் நிர்ப்பயர்களாகி யவனை நோக்கி வசன முரைத்திட்டதாவது:—(31½) “ஓ! சுவாமி! தவசிகளிற் சிரோஷ்டரான அகத்தியமுனிவர், பெருமைபொருந்திய நாரதர், (32) வேதவேதாங்கங்களின் கணாகடந்தவர்களான ஸனகர் முதலிய மாமுனிவர்கள், ததீசி, அத்திரி, வஸிஷ்டர், பராசரர், பிருகு, (33) தவசிகளில் முதன்மையான தூர்வாசமுனிவர் இவ்வெல்லா மாமுனிவர்களும் ஜகங்களுக்குப்பிரபுவான தேவரீரையும், தேவரீர் யாகத்தையு மிகழ்ந்து பேசி யிங்து வராதிருந்துவிட்டார்க” (34) நென, மகா பாஷ்யான தக்கணு மவர்களது வசனத்தைக் கேட்டு நகைத்துக்கொண்டு “ஓ! இவ்வெல்லோர்களு மவ்வுருத்திரனுக் கடியார்கள்; ஆகையால் தானவர்க ளிங்கு வரவில்லை; (35) நல்லது! அவர்களிங்குவரவே வேண்டா” மென்றவ் வெல்லோ

ர்களையும் திக்காரம்பண்ணி வசனமுரைக்கையில் கேளீர்! முனிவர்களே! அப்போது மகாத்துமாவும் ஸ்ரீசர்வேசுவரனிடத்தே பற்றுதலுள்ளவருமான ததீசிமாமுனிவர் நமது சீடர்களோடும் சீடர்களின் சீடர்களோடு மங்கு விஜயமாயினர். (36½) அப்போது தக்கன் அவரைக் கண்டவுடன் “ஓ! இவருருத்திரனுக் கடியரால்லர். ஆகையால்தா னிவர் நம்மிடத்துப் பயங்கொண்டிங்கு வரலுற்றனனொன்பது நிச்சய” மென்று மனநிலையில் நிச்சயித்துக்கொண்டு கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அவருக்கும் சீடர்களுக்கு மாதனமளித்தான். (38) அப்போது ததீசிமுனிவரவனை நோக்கி “ஓ! தக்ஷப்பிரஜாபதியே! நீர் யாது நிமித்தம் நம்மை யழைக்கலானீ” என்று பிரகாசிக்கலுற்ற கம்பிரமான வாக்கினு லவனை வினவலாயினர்”. (39)

பத்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்ஷகாண்டம் ௧௧-வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

தவசிகளிற் சிறந்த வத்ததீசிமாமுனிவரை நோக்கித் தக்கன் மறுமொழி யுரைத்தாவது:— “கேளீர்! முனிவரோ! முந்தி முக்கண்ணன் நமது பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொண்டதி (1) லக்கலியாணத்தைப் பாதியிற் கெடுத்துவிட்டு நிராமையற்ற தொழிலைக்கொண்டவனா யோடிப்போய்விட்டான். பிறகு கொடிய தொழிற்காரனும், கொடிய கண்ணையுடையவனும், மிகுந்த சூதனுமான வச்சிவன் மறுபடியு மிங்கு வந்து நமது பெண்ணைத் திருட்டுத்தனமா யெடுத்துப்போய்விட்டான். (2½) அப்படியிருந்தும் நாமல் விருவர்களையும் பார்ப்பதற்காக அவனுடைய கைகைகிரிக்கி யூம் (3) துரிதமாய்ச் சென்றதில் ஓ! கோ! அவனது வாசற்காப்போர்க ளவன் வார்த்தையைக் கேட்டெழ்மைத் தடுத்துவிட்டார்கள். (4) பிறருக்கு வஞ்சகமளிக்கலுற்ற வச்சூத னிவ்விதமாய் நம்மண்டையிலிருந்தநமது பெண்ணை மாயத்தினுல் மயங்கச் செய் தவனை நம்மிடத்துப் பராமுகமாயிருக்கும்படி செய்துகொண்டிருக்கின்றான். (5) ஆனதுபற்றிப் பிரம்மன் செய்த யாகத்தி லவனுக் கவிர்ப்பாகம் கொடுக்கத்தகாதென்று யாம் தடுத்துவிட்டன

ம். அப்போ தவனது வாசற்காப்போனான நந்தி யெழுந்த “யாவர் ஸ்ரீசிவபிரானுக் (6) கியாகமதில் முந்திய ஆஹுதியைக் கொடுக்காமற் செய்கின்றார்களோ அவர்களது தலைகள்சுக்குதுறாய்வெடிக்கக்கடவன்” வென்று (7) சொல்லி மிகுந்த கோபாவேசம்கொண்டவனும் நம்மிடத்துப் பயமடைந்தவனுமாகித் துரிதமா யோடிவிட்டான். அப்போது மத்தள மடித்ததுபோன்ற அவனது வசனத்தைக் கேட்டித் தேவரெல்லா (8) மச்சிவனை விலக்கியியாகம்செய்யப் பயங்கொண்டவர்களாகிய யதுமுதலா யியாகம் செய்யவேயில்லை. பிறகவர்களுக்காக யாமே அந்நந்தி வசனத்தைச் சட்டைபண்ணும் (9) லவ்வுருத்திரனை விலக்கிவிட்டு மகா பரிசுத்தமான இவ்வியாகத்தைச் செய்யலாகின்றேன். ஓ! கேளீர்! முனிவரோ! அதற்காக யாமித் தேவர்களையெல்லா மிங்கழைப்பித்திருக்கிறோம். மேலும் மகாத்துமாவாகிய நீருமிதனைப் பார்ப்பதற்காக விற்கு வந்தபடியா விது யாதோ ராக்ஷேபணையுமின்றியே முடிவடைந்துவிட்டதாக நினைக்கின்றோ” மென, (11) இப்பேர்க்கொத்த அவனது வசனம்கேட்டுத் தவசிகளிற் சிறந்த ததீசிமா முனிவரப் போது கோபத்தினுற் கைகொட்டி நகைத்து வசன முரைத்ததாவது:—(12) “ஓ! தக்ஷா! உமது சகல புண்ணியங்களும் பர்வமாகவே முடிந்துவிட்டதல்லவா” வென்றப்போதவ ருரைத்துவிட்டு மௌனமடைந்து சும்மாவிருந்துவிட்டார். கேளீர்! முனிவர்களே! (13) பிற்பாடு தக்கன் கோபத்தினுற் கலங்கலுற்ற கண்களைக் கொண்டவனாகி வசனமுரைத்ததாவது:—(13½) ஓ! ததீசிமுனியே! நீ யவ்வுருத்திரனிடத்துப் பத்தியுடையோனாகையா லல்லவோ நகைத்துக்கொண்டிங்கு நம்மையு மிகழ்ந்து நம்முன்னரோ யேதேதோ பேசலானு” யென்றப் போதுரைத்துக் கோபத்தினுற் சூன்றிய முகத்தைக் கொண்டிருந்தான். (15) அதுகேட்டுத் ததீசிமா முனிவருரைக்கின்றார்:—“ஓ! தக்ஷா! சகல சாத்திரங்களையும் கற்றறிந்த நீர் மிகுந்த புத்திப்பிரமையினால் வேள்விகளுக்கு வேந்தனாகிய வம்மகாதேவரை விலக்கிவிட்டு யாகம்செய்யக் கருதுகின்றீர், (16) ஸ்ரீமகேசுவரன் பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்களையும் மற்றப் பிராணிகளையும் படைத்தவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கும் தக்க ஏற்பாடுசெய்துவிட்டுப் பிறகு முடிவினி லுருத்திர வுருவம்கொண்டவராகிய வவர்களைச் சமுகாரமும் செய்கின்றார். (17) சகலருக்கும் ஜனகரான வச்சம்புவே பரமத்துமாவென்று முறையிடப்படுகின்றார். தவிரவும், “அம்மகா தேவரோ அவிசுகளைப் புசிப்பவர்: அந்த அவிசுனுடைய சொரூபமு மவர்தான். அவ்வவிசுதனை யோமம் செய்யப் பெற்ற அக்கினிதேவனுக்குத் தந்தையு மவரோ! (18) ஜகதிசுனான ஸ்ரீ

பரமசிவனே யாகத்துக்குக் கர்த்தாவு மதனைக் காப்பவருமே யின்றி மற்ற யாவரு மில்லை, யென்று உபநிஷத்துக்களெல்லாம் முறையிடுகின்றன. (19) இப்போ திச் சபையில் யாவராவது வேள்விக்கு வேந்தனாயிருந்தா லவர் நம்முன்னர் வந்து நிற்கட்டும். விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுக்கு மவரால்தா னைசுவரியம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (20) சகலர்களையும் படைத்தவ ரம்மகாதேவர்தான். அவரைப் படைத்தவருங்கு மில்லை. பெருமைபொருந்திய ஈசுவரனும், சுகத்தை யுண்டிசெய்வோரும், கறுத்தகழுத்தையுடையவரும், முக்கண்ணுடையவருமான ஸ்ரீ பரமசிவனே (21) சகல பிராணிகளுக்குள்ளு மந்தர்யாமியாய் விளங்கிநிற்பவரும், பரப்பிரம்மமூர்த்தியும் பராபரக்கடவுளுமாகின்றார். அவரிவ்வெல்லாத் தேவர்களிலும் மிகுந்தச் சிரோஷ்டரானப் பிரம்மமணரல்லவோ! (22) அப்பேர்க்கொத்த ஸ்ரீஜகதீசனே மும்மூர்த்திகளிலும் மிக்க மேன்மைகொண்ட மூர்த்தி. மேலும் வேதமதில் பகவானாகிய ஸ்ரீ மகாதேவன் பிரம்மமணரென்றும் விஷ்ணு கூத்தநிரியொன்று மடிக் கடி முறையிடப்படுகிறது. (23½) இப்படியிருக்கையில் ஓ! தகூதா! நீர் மிகுந்த புத்திப் பிரமையினால் வேதத்தினால் விளக்கப்பட்ட விப்பொருள்தனை யறியாமல் (24) வேள்விக்கதிபரும், வேள்விக்குக் கர்த்தாவும், துக்கங்களைத் தொலைப்பிப்போரும், என்றும்ழிவற்றவருமான அம்மகாதேவனை விட்டு முள்ளிலவம்பூவுக்கு நிகரானவர்களும், அற்பப்பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்கலுற்றவர்களுமான மற்ற இவ்வெல்லோர்களையும் (25) வீணாய்க் கூட்டிவைத்துக்கொண்டு யாகம் செய்ய முயன்றவனாகத் தொடக்கம் செய்யலாகின்றீர். ஐயோ! இதெல்லாமோர் வேசிமகன் தன் தகப்பனை யறியமாட்டாமல் மற்றவரைத் (26) தகப்பனாய்க் கொள்வதுபோலாயிற்றே! இது மிகவும் கஷ்டம்! புண்ணியத்திற்காகப் பிரயத்தினப்பட்டவருக் கிங்கு பாவமல்லவோ பயனாய் கிடைக்கலாகின்றது. (27) நீர் வேதமார்க்கத்தைவிட்டுத் துர்மார்க்கத்தில் தலைப்பட்டிருக்கின்றீர். ஆகையாலுமது இவ்வியாகத்துக்கு மிகுந்த விடையுறு சம்பவிக்கப்போகின்றது. (28) மேலு முடிக்கு விநாசகாலம் நெருங்கவிட்டதென்று சத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றோம். அம்மகாதேவருக்குப் பயந்தே வாயுதேவனென்போதும் காற்று வீசுகின்றான்; சூரிய னுதயமாகின்றான்; (29) அக்கினிதேவனு முயாக்கிளம்பி யெரியலாகின்றான்; இந்திரன் சொர்க்கமானுகின்றான்; ஐந்தாவதான மிருத்தியுவு மவரிடத்துப் பயத்தினுல்தா னவர தடியார்களைக் கண்டு வெகு தூரத்தில் விலகலாகின்றான். கேளீர்! தகூதா! காலனுக்குக் காலனும், நித்தியாநந்தச் சொரூபியுமான வம்மகாதேவரிடத்தி வித்தேவர்களி

ல் யாவர்தான் பயப்படவில்லை; அவரை நீர் சொல்லும். (30½) ஓ! தக்ஷா! ஆகையால் நீரம்மகாதேவனுக்கு முந்தியதான அவிசைக் கொடுத்தலேவேண்டு” (31) மென, அம் மாமுனிவருரைத்த இவ்வாறு வசனங்களைக் கேட்டுக் கேளீர்! பிரம்மணேந்திரர்களே! துராத்நுமனாகிய வத்தக்கன் பாவத்தினு லாவேசம்கொண்ட மனதையும், சுழலலுற்ற விழிகளையும் கொண்டவனாகியவரை நோக்கி மறுபடியும் வசனமுரைக்க லாகின்றான். (32)

பதினோறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்ஷகாண்டம் ௧௨—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

 பெரும்பாலுமிவத்தியாயத்திலும் முந்திய 11-வது அத்தியாயத்தின் சிலபாகத்திலும் ததீசி முனிவரால் ஸ்ரீசிவபிரானுக்குப் பரப்பிரம்மத்தன்மையை நிரூபணம் செய்யும் பாகங்களி லெல்லாம் உபநிஷத்தின் வாக்கியங்களையே சுலோகங்களாய் மாற்றப் பட்டிருப்பதையறிக.

“ஓ! இருடியே! நாமவ் வருத்திரானுக்குச் சிரோஷ்டமான அவிசைக் கொடுக்கமாட்டோம்; ஆனால் தனைச் சகல பாவங்களையும் தொலைப்பிக்கலுற்றவரும், சகல ஜகத்களுக்குப் பிரபுவுமான ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவுக்குக் கொடுத்து யாகம் செய்கின்றோம். (1) இவ்வினியாகமதில் சகலப்பிரபஞ்சச் சுவரூபியான அவ்விஷ்ணுவே நம்மாற் பூஜிக்கத் தக்கவ” றென, இவ்வாறவனது வசனத்தைக் கேட்டு மாமுனிவர் மறுபடி வசனம் எரித்ததாவது:—(2) “ஓ! பிரஜாபதியே! பூஜிக்கத் தகாதவனை நீர் பூஜித்தா லுடனே நிச்சயமாய் நாசம் சம்பவிக்குமென்று சாத்திரமறிந்தவர் கூறுகின்றார்கள். (3) கைலாசங்கூக்கும் பெரியோரும், மகாதேவனும், சந்திரகலையை யுச்சிதனிற் சூடியவருமான ஸ்ரீசிவபிரானே வேள்விற்கு வேந்தனான மகேசுவரனென்று உலகத்திலும் வேதத்திலும் பிரசித்திகொண்டிருக்கிறார். (4) ஆகையால் யாகங்களி லந்தப் பிரபுவுக்கல்லவோ முந்திப் பூஜைசெய்யவேண்டு” மென, இவ்வாறவரது வசனத்தைக் கேட்டுத் தக்கன் மறுபடியும் வசனம் கூறுகின்றான்:—(5) கேளீர்!

இருடியே! பூமிதனில் பிரசித்திகொண்ட விசானொன்ற திக்பால
 னையும், அதேவிதமாக ஏகாதச ருத்திரர்களுக்கும் மட்டில்தான் யாம் சந்
 தேகமின்றிப் பூஜைசெய்வோம். (6) ஏனென்ற லவ்வுருத்திரர்களைப்
 போலவே அச்சிவனு மொருவன் தானாகையால் நாம் யாகமதி லவர்களை
 யே பூஜிக்கலாவோ” மென, ததீசி யுரைக்கின்றார்:—“ஓ! பிரஜாபதியே!
 இவ்வுருத்திரரெல்லாம் ஸ்ரீமகாதேவருக்குச் சரியா யெப்படியாவார்கள்?
 (7) ஓ! தக்ஷா! உலகமதி லெந்த மகாத்துமர்கள் பரமகாரணாகிய
 ஸ்ரீசிவபிரானைத் தியானிக்கின்றார்களோ! அவர்கள் ஸாரூப்பியபதவியை
 க்கொண்டல்லவோ உருத்திரர்களு என்றுப் பிரஸித்திகொண்டிருக்கின்ற
 ர்கள். (8) ஆகையா லவ்வுருத்திரர்க ளப்பேர்க்கொத்த ஸாரூப்பியத்
 தை யடைந்திருப்பதினால் மட்டி லப்பரமேசுவரனைப்போல் யாகமதிற்
 பூஜிக்கத் தக்கவராகமாட்டார்கள். ஆனாலவர்கள் பிரம்ம விஷ்ணுக்கள்
 முதலியவர்களுக்கும் மேற்பட்டவர்க ளென்பதிற் சந்தேகமே யில்லை;
 (9) அச்சிவனடியார்கள் முந்தி யப்பேர்க்கொத்த பதவியை விரும்பிய
 படியா லதனை யடைந்திருக்கிறார்கள்; ஆயினு மவர்க ளுமதுயாகமதில்
 ஸ்ரீபரமேசுவரனுக்குரியதான முதன்மையாகிய அவிசைப்பெற்றுக்கொ
 ள்வதற்காவது அதனைப் புஜிப்பதற்காவது தகுதியல்லர். (10½) முந்தித்
 தேவேச னிவர்களது தவத்தினுற் பிரசன்னராகித் (11) தமது திருவு
 ருவத்தைக்கொண்ட ஈசானதேவரைத் திக்பாலர்களுக்குள் ளோர்தி
 சைக் கதிபராய் நியமித்து மவ்வுருத்திரர்களைத் தேவர்களோடுசேர்த்து
 (12) மாதியந்தமற்ற அவ்விசுவரன் தாமே யவர்களை யென்றும் காப்
 பாற்றிவருகின்றார். அவர்களோடு சேர்ந்தல்லவோ தேவர்களின் சங்கி
 யை முப்பத்தாறுமுகோடி யாகின்றது. (13) அதனு லவர்களுக்கு ஸ்ரீ
 மகேசுவரனுக்குரியதான அவ்வவிற்பாகத்தைப் பெறுவதற்கதிகாரமில்
 லை. ஆகையினால் கேளீர்! தக்ஷணே! யாகத்திற் கதிபதியும் மகாச் சி
 ரோஷ்டருமான வம்மகாதேவனையே பூஜிக்கலாவீர். (14) ஏனென்ற ல
 ந்த சர்வேசுவரான பகவானே யெல்லா வேண்டுதலையும் கொடுக்கவு
 ற்றவ” னென, இவ்வாறம்முனிவரது வார்த்தைகளைக் கேட்டதன்மேல்
 மறுபடியு மத்தூரத்துமன் கூறுகின்றதாவது:—(15) “ஓ! முனிவரே!
 நீரோன்மிகுந்தப்பிரயாசையெடுத்துக்கொள்ளுகிறீர்? ‘ஆவோராஜான’மெ
 ன்ற வேதமந்திரத்தினுலுருத்திரனுக்கவிர்ப்பாகம் கொடுக்கவேண்டுமெ
 ன்று’ சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (16) ஆகையால்யாம்நம்முடையயாக
 மதிலெந்தவுருத்திரனையாகிலும்பூஜைசெய்கின்றோம். எல்லாவுருத்திரர்க
 ளுக்குள்ளொமொருவருக்கொருவரோற்றவித்தியாசமில்லையே! (17) ஆகை
 யால் நமதிச்சையின்படி யவர்களில்யாதாவதொருவர் பூஜைக்குத் தக்கவ

ரொயின் நிமற்றவரில்லை” என, இவ்வாறவன் சொல்லியதைக் கேட்டுத் தத்துவங்களையறிந்த அம்மா முனிவருரைக்கலாகின்றார்:—(18) “ஓ! கேளீர்! தகூப்பிரஜாபதியே! ‘உருத்திரன்’ என்ற பெயரின் பொருளானது யாகத்துக்கு மதுபோலவே ஸ்ரீ ஷண்முகருக்கும், சகலர்களுக்கும் தாபத்தைச் செய்விக்கலுற்ற ஜுவரத்துக்கும் பொருந்தியிருக்கிறதாய்ப் பிரசித்திகொண்டிருக்கின்றதன்றோ! (19) மேலும் மது ஸாரூப்பியபதனியை யடைந்திருக்கும் பூதகணங்கள், பாதாளலோகங்களுக்குக் கீழ்ப்பாகத்திலுள்ள ஸ்ரீ காலாக்கினிருத்திரர், (20) ஹாடகேசுவரர், கூசுமாண்டருத்திரர் இவர்களுக்கும் பொருந்தியிருக்கின்றது. தவிரவும், அக்கினிதேவன் தேவர்களுக்காக அவிரப்பாகங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு செல்வதற்குள் (21) எப்போதத் தேவர்களாற் பின்தொடர்ந்து துறத்திப் பிடிக்கப்படலாகையி லவன் ரோதனம் (அழுதல்) செய்கின்றதால் ‘உருத்திர’ னென்ற பெயரின் பொருள் எவ் வக்கினிதேவனுக்கும்பொருந்துகின்றது. (22) மேலும் தமது நேசத்திற் கிசைந்த அடியார்களிடத்துத் தயவின லவர்களது துக்கத்தைத் தொலைப்பிக்கின்றபடியால் ஸாக்ஷாத் பரப்பிரம்மமும், ஸர்வேசுவரனும், மகாதேவனும், முக்கண்ணனும், கழுத்துதனிற் கறுத்தவரும், ஸத்தியாந்த ஞானப்பாற்கடலும், மகா பரிசுத்தமுள்ளவருமாகிய வப்பரமசிவனிடத்தே அம்மொழியானது காரணப்பெயராகவு மிடுகுறிப்பெயராகவும் பூர்ணமாய்ப் பொருந்தி யேற்பட்டிருக்கின்றது. (23-24) ஆகையினால் கேளீர்! தகூனே! நீர் வீண் பிரமையைவிட்டு மற்றெல்லோர்களை யு மொழித்து இயாகங்களுக் கதிபரும், மகேசுவரனுமான ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ பரமேசுவரனையே பூஜைசெய்யல் வேண்டு” மென, (25) அதுகேட்டுத் தக்க னுரைக்கின்றான்:— “ஓ! முனிவரோ! மும்மூர்த்திகளிட லவ்வுருத்திரன் சமுகாரத்தொழிலை நடத்தலுற்ற ஒருவனே! பிரம்மவிஷ்ணுக்களாற் சிருஷ்டிஸ்திதி இவ்விரண்டும் நடத்தப்படுகின்றனவல்லவோ! (26) இப்படியிருக்கையில் சமுகாரத்தொழிலைமட்டில் நடத்துவோனுக் கெல்லாவற்றையும் நடத்தும் தன்மை யெவ்வாறுண்டாகும்? நீர் நிச்சயமாய்ப் புத்திப்பிரமையால்தா னவனை யெல்லாவற்றிற்கும் கர்த்தாவென் றுரைக்கலாகின்றி” (27) ரொன, கேளீர்! ‘பிரம்மணந்திரர்களே! இவ்வாறுரைத்த வப் பாதகனை நோக்கியத்தவசிக் கூறியதாவது:— “ஓ! தகூனே! நீர் கொண்டிருக்கும் மிகுந்த புத்திப்பிரமையைவிட்டு நல்ல புத்தியை யூன்றிக் கேட்கலாவீர்? (28) ஸ்ரீ மகாதேவன் ஞானமூர்த்தியும், ஸத்தியாந்த குணமுள்ளவருமென்று சொல்லப்படுகிறார். அவருக்கென்று மழிவற்றதான சேதஞ்சக்தியைத் தவிர வேறு சரீரமில்லை.

(29) அவளோ ஸர்வஜகராயிருந்து பிரம்மன், விஷ்ணு முதலியவர்களைச் சிருஷ்டித் தவர்களுக்குச் சிருஷ்டி, ஸ்திதிமுதலிய தொழில்களையுமேற்படுத்தியிருக்கிறார். (30) ஸகலமும் நாசமடையும்பொழுது தவர்களாற் கூட அவரறியப்படுவதில்லை. காலமாகிய இயந்திரத்தி லகப்படலான இவ்வெல்லோர்களையு மவொப்போது மாட்டிவைக்கலாகின்றார். (31) காலம் கிரமித்தவுடன் பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முதலிய அவ்வெல்லாத் தேவர்களையும் அவர் ஹதம்பண்ணிப் பிறகு லீலாவினோதத்தினு லவ்வெல்லோர்களையும் சிருஷ்டித் தவரவர்களுக்குத் தொழிலையு மேற்படுத்திப் (32) பிறகவர்களுக் கம் யகேசுவரன் சிசைசூ, வியாகரணம், சந்தம், நிருக்தம், சோதிடம் கல்பம் ஆகிய வாறங்கங்க ளோம்கூடிய வேதங்க ளையும் கற்பித்து விபூதி ருத்திராக்ஷங்களையும் தரிப்பித்து (33) ஸத்தியோஜாதம், வாமதேவம், அகோரம், தத்புருஷம், ஈசானம் ஆகியவைந்து பிரம்மங்களின் சொரூபத்தைக்கொண்ட ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தையு முபதேசித்து என்ருமழிவற்ற வம்மகாதேவ னவர்களை யெப்போது மிரகித்துவருவதோ (34) டவர்கள் மறுபடியும் புத்திப்பிரமைகொள்ளும்போ தவர்களை யவ் வீசுவர னடக்கியும் வருகின்றார். அப்பாமேசுவரனைத்தவிர மற்றத்தேவர்களாற் சமுகாரத்தொழிலை நடத்தமுடியாதாகையா லதனைச் சகல ஜகங்களுக்கும் பராபர குருவான வச்சம்புவே (மும்மூர்த்திகளி லொருவரான) உருத்திரவுருவம் † கொண்டவராகி நடத்தலாகின்றார். ஆகையால் பிரபஞ்சங்களின் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சமுகாரம் பிறகு ரூக்ஷமவுருவத்தோடுப் பிரம்மத்தினிடத்து லயித்தல் முதலியவையெல்லாம் மகாப்பிரபுவும், (36) மகாதேவனும், ஸத்தியஞானாநந்த ஸ்வரூபியுமான வப் பரமேசுவரனாலே நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. முந்திச் சில இருடிகளுக் கிம்மாதிரியாகவே சந்தேகமுண்டாகிக் (37) கேளீர்! பிரஜாபதியே! அவர்கள் மகாமேருகிரிக்குச்சென்றற்குப் பிரம்மனைக்கண்டு பற்பல துதிகளால் தோத்திரம்பண்ணி விநயத்தோடு வணக்கமுற்றவர்களாகி யவரை வினவியதாவது:— (38) “ஓ! சகலகுணங்களும் நிரம்பப்பெற்ற பிரம்மதேவா! சந்தேகத்தினால் மனம் தடுமாறலுற்ற இவ்வெங்களுக்குப் பரப்பிரம்மமும் பாஞ்சோதியுமான தேவன் யாரொன்பதைத் தெளிய வுரைக்கவேண்டு” மென,

† இதனு லு மின்னுமில் வத்தியாயத்தி னனேகச் சுலோகங்களாலும் மும்மூர்த்திகளி லொருவரான ‘ஸ்ரீருத்திரர்’ என்பவரைத் தவிர பரப்பிரம்மமூர்த்தியான ஸ்ரீபரமசிவன் ஓர் நான்காவது மூர்த்தியாக விளங்குகின்றாரென்பதே ஸ்ரீவேதவியாச முனிவரின் கருத்தென்பதைக் காண்க.

(39) பிரம்மனு மவர்களது வசனத்தைக் கேட்டவுடன் ஹிருதயகமல மத்தியில் விளங்கியிராநின்றவரும், கறுத்த கழுத்தைக்கொண்டவரும், முச்சண்ணுடையவரும், சந்திரகலையை யலங்காரமாய்ப் பூண்டவரும், சாந்தமுள்ளவரும், ஸச்சிதநந்தமுர்த்தியும், ஓர்பக்கத்திற் கறுப்பும் மற் றோர்பக்கத்திற் சுவப்புமான நிறத்தைக்கொண்டவருமாகிய ஸ்ரீ பரமேச வரனை யப்போது கணநேரம் தியானம்பண்ணி (40-41) யாநந்தக்கண் ணீர்த்திவிலைகளால் நனையப்பெற்றவரும், சந்தோஷத்தினால் வார்த்தை கள் தழுதழுக்கப்பெற்றவருமாகி “ஓ! முனிவர்களே! அஷ்டைசுவரிய ங்களும் நிரம்பப்பெற்றவரும், சகல வித்தைகளுக்கு மீசுவரனும், சகல ஜகங்களுக்கும் பிரபுவும், (42) பிரம்மனுக்கும் வேதங்களுக்கு மதிப தியும், அடியார்களுக்குச் சகத்தைக் கொடுக்கலுற்றவரும், என்ருமழி வற்றவரும், ஸதாசிவனும், பாஞ்சோதியும். பிரணவத்தினிற் குடியிருப் போரும், மிகுந்த பெருமைபொருந்தியவருமான (43) ஸ்ரீ சங்கரனே பரப்பிரம்மமேயின்றி மற்றவரல்லொன்று கைகளே யுயரத்துக்கிக்கொ ண்டு சத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றோம்: இது சத்தியம் சத்தியம்; (44) தவிரவும் வேதங்கள், எங்கும் நிறைந்திருப்பவரும், ஸத்தியப்பொருளு ம், பரப்பிரம்மமுர்த்தியும், ஓர்பக்கத்திற் கறுப்பும் மற்றோர்பக்கத்திற் சிவப்புமான நிறத்தைக்கொண்ட புருடரும், மேல்நோக்கி ஜுவலிக்கலு ற்ற வீரியத்தை யுடையவரும், பிரபஞ்சரூபியுமான வம்மகேசவரனை ந மஸ்காரம்பண்ணி மிகுந்த பயத்தோ டவனாயே ஸர்வேசவரனென்று முறையிடுகின்றன. (45½) ஆகையா லவனாயே ஸர்வேசவரனென்று யாம் னாறுமுரையாய்க் கூறுகின்றோம். (46) உலகங்களி லவருக்குச் சரியாகவாவது மேற்பட்டாவது மற்றொருவருமில்லை. மேலும் சருவ ப்பிரபஞ்ச ஸ்வரூபியான வப்பரமாத்ருமாவானவர் பெரியதுக்கெல்லா ம் பெரியவரும், அணுவுக்கெல்லா மணுவுமா யசைவற்ற கட்டைபோ லாகாயத்தி லோய்ந்து விளங்கி நிற்கின்றார். அவராலே யிச்சகம்முழு தும் நிரம்பலாகின்றது. (47½) வேதங்கள் மனதினாற்கூட அவனாடு யட்டமுடியாமற் களைத்துத் திரும்பலாகின்றன. (48) அப்பரப்பிரம்மத் தினுடைய ஆநந்தத்தை யறிந்தவர்க் கோரிடத்தும் பயமில்லை. இப் போதுகூடப் பிரம்மனாகிய வெந்தனாலும் விஷ்ணுவாலு மம்மகேசவர ன் காணமுடியக்கூடவில்லை. (49) அவ்வீசுவரன் சகல பசுக் (பிராணி) களுக்கும் பதியாகின்றார். பிரம்மாவாகிய யாம் முதலிய வெல்லோரும் பசுக்களே; அவரே கருணமுர்த்தியும், ஒப்பற்றவரும், அடியார்களுக் கபயமளிப்பவரும், (50) சகல ஐசுவரியங்களோடும் கூடியவரும், ஆ

காயமத்தியில் விளங்கியிருப்பவருமான சர்வேசுவரன். ஓ! இருடிச்சி
 ரோஷ்டர்தளே! வளர்த்திச்சொல்வதில் யாது பயன்? பரப்பிரம்மமென்ப
 தவர்தா” (51) என, இவ்வாறு பரப்பிரம்மமென்பது வசனங்களைக் கேட்ட
 வுடனம்முனிச்சிரோஷ்டொல்லாம் பிரமைதெளிந்தவர்களாகி ஸ்ரீமகா
 தேவனையே நித்திய பரப்பிரம்மமா(52) யறிந்துகொண்டதன்மேல்
 பிரம்மனைப் பற்பல துதிகளால் தேர்த்திரம்பண்ணி வந்தனித்துத் திரு
 நீற்று முப்பட்டைகளையு முருத்திராக்ஷமாலைகளையு மாபரணங்களாய்ப்
 பூண்டவர்களும், சிரோஷ்டமான ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தையே ஜபம்
 செய்வதில் மிகுந்த மனக்கவலை கொண்டவர்களுமாகிக் கேளீர்! தகூ
 ப்பிரஜாபதியே! அச்சிவனடியாரொல்லாம் மோக்ஷஸாம்பிராஜியத்தை ய
 டைந்துவிட்டார்கள். (54) ஆகையால் சகல குணங்களும் நிரம்பப்பெ
 ற்ற ஜகதீசனான வப்பிரமசிவனே பரமாத்மமா; அம்மகாதேவனாத்வி
 ர வேறொருவருமில்லை. ஸர்வார்த்தாயாமியாய்க் கேட்பவரும் பார்ப்பவ
 ரு மப்பிரபரக் கடவுளே! (55) யென்று உபசிடத வாக்கியங்களுக்
 கெல்லா மம்மகேசுவரனிடத்தே முக்கியமான பற்றுதல். மேலு மப்ப
 கவானே பதியென்றும் மற்றவொல்லாம் பசுக்களென்றும் (56) முந்
 திப் பிரம்மதேவரால் வேதவாக்கியங்களின் முக்கிய ஆதாரங்களைக்கொ
 ண்டு நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தவிரவும் நீரும் முந்திச் சிருஷ்டிகர்
 த்தரானப் பிரம்மதேவன் வசனத்தைக் கேட்டத்தேவேசனிடத்தே யி
 ப்பேர்க்கொத்த பக்தியைக்கொண்ட சாதத்தியமான தவத்தைச் செய்து
 ஓ! பிரஜாபதியே! இப்பேர்க்கொத்தச் சிரோஷ்டமான ஐசுவரியத்தை
 யும் பெற்றிருக்கிறீர். (58) பிரம்மன் சிருஷ்டிகர்த்தராயிருப்பதும், வி
 ஷ்ணு வசுரர்களைச் சமுகரிப்பதும், இந்திரன் சொர்க்கத்தை யாள்வது
 ம் சிவபூஜையின் மகிமையால்தான் எல்லீவோ; (59) நிச்சயமா யும்கு
 மரணகாலம் நெருங்கிவிட்டபடியால்தான் நீர் மாயையினால் புத்திப்பிர
 மை கொண்டிருக்கிறீர். அவருடைய மாயையைக் கடப்பதற்கு விஷ்
 ணுப்பிரம்மர்களாலும் முடியாதே! ‘பிரகருதி’ யென்பதே மாயையெ
 னப்படும். அம்மாயையையுடையவ ரம்மகேசுவரனே! அக்கொடியமா
 யையோ மகாத்மர்களான சிவனடியார்களை வாதிப்பதில்லை. (61) ஓ
 கோ! ஆகையால்தான் நீர் கொஞ்சமேனு மவரை நினைக்கவில்லை. பிர
 ம்மன்ஷ்ணுக்கள் முதலிய வித் தேவொல்லாம் மிகுந்த மோகவசத்தி
 னு (62) லவிர்ப்பாகத்தி லாசைகொண்டவர்களாகி யும்குமண்டைக்கு வ
 ந்திருக்கிறார்கள். ஓ! துர்நடத்தைக்கார தகூதனே! வளர்த்துவதிற்ப் பய
 நென்ன? நீர் மேன்மையான நன்மையை விரும்புவீராகி (63) லிப்

போது வேள்விதனுக் கிளைவனான ஸ்ரீமகாதேவனை யவ்வினாற் பூஜை செய்பும்; ஆம்மகாதேவனே சதலப் பிரபஞ்சச் சுவரூபியான பரப்பிரம் மமேயின்றி மற்ருருவருமில்லை. (64) கேளீர்! தகூநா! நாமுமக்கு நிச்சயமாய் நன்மையை விரும்பியே யிங்ஙனமுரைத்தன” மென்றிவ்வா ரெல்லாமம்மாமுனிவ ருரைத்துவிட்டு மௌனம்கொண்டு சும்மாவிருந்த னர். (65)

பனிரொண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தகூநாண்டம் கூட—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! பிற்பாடு மகா பாதகனான வத்தக்கன்சிரித்துக்கொண்டுவசனமுரைத்ததாவது:—“கேளீர்! முனிவ ரோ!அவ்வுருத்திரன்பரமாத்துமாவும்,பரப்பிரம்மமுமெங்ஙனமாவான்?(1) அவன் பரப்பிரம்மமாயினேனவன் நிருவாணியாயிருக்கின்றான்? ஏனவன் சூலத்தையும் மெத்த விழிவான மண்டையோட்டுக் கப்பறையையும் த ரித்திருக்கின்றான்? (2) ஏனவன் கொஞ்சமேனும் பயமிலச்சையில்லா மல் தெருத்தெருவாய்ப் பிச்சையெடுக்கின்றான்? மேலு மச்சிவ னேன் க டினமான புலித்தோலை யுடுத்திருக்கின்றான்? (3) ஓர் மாணையும் கொடே ரமான கோடாலியையும் கைகளிற் சுமந்திருக்கின்றானன்றோ! மகாகோ ரங்களும், கொடிய விஷத்தைக் கொண்டவையுமான பாம்புகளையு முட ம்புதனிற் சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றான். (4) எப்போதும் மகா பயங் கரங்களான பூதசேனைகளாற் சுற்றிலும் சூழப்பட்டிருக்கிறான். பல்வி னிக்கலுற்ற வோர் முண்டத்தலையை யெப்போதும் தலைதனில் வைத்தி ருக்கின்றான். (5) மிகுந்த சத்தத்தினால் பயங்கரமாகிய வோருடுக்கு தனைக்கைமீது கொண்டிருக்கின்றான். இப்போதுகூடக் காலின்கீழாக வபஸ்மாரத்தை மிதித்திருக்கிறான். (6) நெருப்புதனைக் கைமீது வைத் துக்கொண்டு பயங்கரமாய்க் கூத்தாடுகின்றானன்றோ! மேலுமப்பர்மாத் துமாவாகியவன் கெட்டியான யானைத்தோலை யேன் போத்திக்கொண்டி ருக்கிறான்? (7) அப் பிரம்மமாகியவ னேன் பன்றியின் பல்லைப்பிடுங்கி க் கைமீது தரித்திருக்கிறான்? இக்கொடியனால் மிகவு மிழிவான வோரா

மையெலும்பும் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முந்தியவன் கெட்டநடத்தை யால் ஹாலாஹல விஷத்தைப் புகித்திருக்கிறான். அவன் தூரசையினு லுலகங்கள்தோறும் பிச்சையெடுக்கின்றான். (9) மெத்த விசுவான வோர் பருத்த தொந்தியுடைய கிழக்காளையின்மே லேறலாகின்றான். த விரவு மவனெப்போதும் வேறுமுண்டத் தலைகளின்மேலையை யணிந்து கொண்டிருக்கிறான். (10) மகாஅசுத்தியானவெலும்புகளை யெப்போதும் பூமலைபோல் மெய்தனிலணிந்திருக்கிறான். இன்னுமவ னிப்போதுகூட த் தலையிர்களைமுப்பிரிதூலாக வணிந்திருக்கின்றானல்லவா? (11) அவனெப்போதும் குலத்தினுடைய நுனியில் மகா பயங்கரமான பிணத் தைக் கோர்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். சுடுகாட்டுச் சாம்பற்களை யுடம் புதனிற் பூசிக்கொண்டெப்போதும் முயன்றவனாகி (12) மதத்தினுல் மிகுந்த வட்டகாசம்பண்ணிக்கொண்டு கூத்தாடுகிறான். மேலுமவன் ஸ கலப் பிராணிகளையும் சமுகரிப்பவன்; கொடியவன்; பற்பல வருவங்க ளைக் கொண்டவன். (13) அவன் காமவிகாரத்தினுல் கண்டெரிபாதவ னாகி யோர் பெண்ணைத் (கங்கை) தலைமீதும் மற்றொருவனைப் (அம்பி கை) பாரிசத்திலு மெப்போதும் தூக்கிவைத்திருக்கிறுனென்றுஉலகினி ல் பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றது. (14) தவிரவு மவன் பெண்டிர் பிள் ளைகளோ டோர் குடும்பியாயிருந்தும் தரித்திரனாயிருக்கின்றான். அவ ன்தமோ குணமுடையவன்; கொடியன்; எல்லோர்களுக்கு மபகாரம் செய்பவன். (15) இப்படியிருக்கையில் ஓ! மாமுனிவரோ! இப்பேர்க் கொத்த அவ்வுருத்திர னெவ்வாறு பரப்பிரம்மமாவான்?" என, இவ்வா றுரைக்கலான வத்தக்களை யம்மாமுனிவர் மிகுந்த கோபத்தோடு பார் த்து (16) "ஓ! இப்பேர்க்கொத்த பாவியான தக்கனோடு வார்த்தை பேசுவது மவன் முகத்தைப் பார்ப்பதும்கூடத் தகுதியல்ல; (17) இப் பாவி மிகுந்த புத்திப்பிரமையாலே சபைதனி லிவ்வா றுரைத்தனன். இங்கவனுக்குப் பதிலுரைக்காமற் போய்விடுவதும் தகுதியல்ல" (18) வென்று மனதினில் நிச்சயித்துக்கொண் டத் தவசிச்சீரோஷ்ட ரவனை நோக்கி யுரைத்ததாவது:— "ஓ! கோ! கோ! தகஷா! நீ மிகுந்த மதி மயக்கவசத்தினுல் ஸ்ரீ சிவபரமாத்மாவினுடைய (19) வித்திவிய சரி த்திரங்களையெல்லா மோ நிகழ்ச்சிபோற் பிதற்றுகின்றாய். நீ யம் மகே சுவரனுடைய விச் சரித்திரங்களையெல்லாம் நீ பெவ்வா றறியலாவாய்? (20) சகல ஸ்வரூபியான வம் மகேசுவரன் சகலப் பிராணிகளுக்குள் ளு மந்தர்யாமியா யிருப்பவர். அவருடைய அற்புதமான உருவத்தை க் காண்பதற்கு யாவராலும் முடியாது. (21) என்றாலும் சித்தஸ்வரூபி

யான ஸ்ரீ சம்புவானவர் சகல லோகங்களுக்கு முபகாரிமித்தமா யில கூடா மீவிலாசம்பொருந்திய கைலைகிரிதனில் மிகுந்த சுந்தரத் திருமேனியோடு விளங்கிக்கொண் (22) டங்கிருந்தபடியே ஸகல தேவர்களை யு மனுக்கிரகித்துவருகின்றார். அவர் நிருவாணியாயிருப்பது முதலான ச ரித்திரங்களெல்லா மொவ்வோர் காரணர்த்தமாயேயன்றி வேறில்லை. (23) அடா! துர்நடத்தைக்கார தக்கா! நீ ஞானமாகிய கண்ணைக்கொ ண்டவனாகி யதனைக் கேட்கலாவாய்.

பூர்வத்தில் தாருகாவனத்திலுள்ள மிகுந்த மகிமைபொருந்திய சில முனிவர்கள் (24) கொடிய மனதையடைந்து ஸ்ரீமகாதேவரிடத் தில் பக்தியில்லாதவர்களாகிக் கேவலம் ஜபம் தவம் முதலிய கருமங்க ளையே முக்கியமாய்ப் பாராட்டிக்கொண்டு தவத்தைத்தவிர யாதொரு தெய்வமு மில்லையென்றும், (25) இயாகம்தவிர மற்ற யாதொரு தெ ய்வமும் பலன்கொடுப்பதில்லையென்றும், எல்லோர்களுக்கும் சத்திய மாயவரவர்களின் கருமங்களே பலனைக் கொடுக்கலுற்றதென்றும், (26) கருமத்தினாலொழிய பலன்கொடுக்கலுற்ற மற்றத்தெய்வமே யில்லை யென்றும், பிராணிகளுக்குப் போக மோகூங்கள் கிடைப்பது மக் கரு மத்தினால்தானென்று (26) மிவ்வாறெல்லாம் வீண் விதண்டாவாதம் பண்ணிக்கொண்டே யவர்கள் வெகுகாலம் தவம்செய்துவந்தார்கள். பிறகுவிஷ்ணுப்பிரம்மர்கள்முதலிய தேவோத்தமர்களாவர்களிவ்வாறுபா விகளாயிருப்பதை (27) யறிந்ததன்மேல் “ஓ! கோ! பாவத்தினுற் சித் தம்கெட்டுப்போனவர்களுக்கு ஸ்ரீசிவபிராணிததுப் பக்திநேரிடாதா கையால் தகுந்த முயர்ச்சியாலின்றி யிவர்களுக்கு ஸ்ரீசங்கரனிடத்துப் பக்தியுண்டாகப்போவதில்லையென்று” கருதி (28) கேளாய்! தகூடா! அவர்கள் சபித்துவிடுவார்களே யென்ற பயத்தினு லவர்களைச் சிகழிப்ப தற்குத் திறமையற்றவர்களாகி யப்போ தத் தேவர்க ளிவற்றையெல் லாம் ஸ்ரீமகாதேவரிட மறிவிக்க, அப்போதவ ரிவைகளைச் செவிகொ ண்டதன்மே லவர்களை யனுப்பிவிட்டு வெகுகாலம்சென்றபிறகு உலகு க்கெல்லாம் சுகமளிக்கலுற்ற ஸ்ரீசங்கர (30) னவ்விருடிகளையெல்லா ம் மயக்குவதற்காக ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைத் திருவுளமதில் நினைக்க, அவர து திருவாக்கினையின்படியே நாராயணன் ஸ்ரீசிவபிரான் சன்னிதிக்குத் துரிதமாய் வந்தனர். (31) பிறகம் மகேசுவரன் தமது சிங்காதனத்தி லிருந்தபடியே யவரது கைதனைப்பற்றிக்கொண் டதினின் றிறங்கயரு னி மகா பரிசுத்தமான வக்கைலையைவிட்டுத் துரிதமாய்ப் புறப்பட்டு (32) “ஓ! விஷ்ணுவே! நமது திருவாக்கினைக் கமையலுற்ற நீர் மோ

கினியுருவ மெடுத்துக்கொண்டு வீணனுஷ்டானங்களைச் செய்துவரலுற்ற அம்முனிவர்களை மோகிக்கச் செய்யலாவி” (33) ஒன்று திருவாக்கருளினிட டப்போது தாமு மோர் நிருவாணியாகி யிச்சாசக்தி, ஞாநசக்தி, கிரியாசக்தி ஆகிய மூன்று சக்திகளி னுருவமாகிய வோ ரற்புதமான முச்சூலத்தையும், (34) பராசக்தியி னுருவமாகிய வோர் கப்பபாபையும, திரோதான சக்தியி னுருவமாகிய விசித்திரங்களான பாதுகைகளை யு (35) மமைத்துக்கொண்டு துரிதமா யவ் விசுவரன் தாருகாவனத்திற் கேகினார். அப்போதம் மோகினியு மம்மகேசுவரனைக் கண்டு மோகம்கொண் (36) டப்பரமாத் துமாவோடு புணர்வதற்கு வேண்டிக்கொள்ளுகையி லப்போது மேல்நோக்கும் விரிபத்தைக்கொண்ட வச் சம்புவானவர் சுழலலுற்ற கடைவிழிகளைக் கொண்டவனும், (37) நேர்த்தியான ஹராங்கோயும், பிறர் மனசுகளைத் திருடலுற்ற பல் வரிசைகளார் சிறந்த மந்தஹாஸத்தையும் கொண்டவனும், புதிய பவழத்திற்கு நிகராய்ப் பிரகாசம்பொருந்திய தளிர்போன்ற வுதடுகளை யுடையவனும், (38) சந்திரகலைபோல் வளைந்த புருவங்களைச் சினுக்கலுற்றவனும், சுறு நெய்தல்மலர்போன்ற கண்களைக்கொண்டவனும், நன்கு வட்டமாய்ப் பருத்த கொங்கைகளின் பாரத்தினுற் கொஞ்சம் வணக்கமுற்றவனும், மெல்லிய இடையுடையவனும், (39) நீலோத்பல மலருக்கு நிகரான சோபையைக்கொண்ட உரோமவரிசையால் விளங்கலுற்றவனும், சிங்காரவசனங்களையே முக்கிய வார்த்தையாய்க் கொண்டவருமான வம்மோகினியைக் கண்டு ஸ்ரீ பகவான் புன்னகைப்புற்ற திருமுகத்தைக் கொண்டவராகி (40) “ஓ! சகல லோகங்களையும் மோகிக்கச் செய்யலுற்ற மாதரசே! மற்றோர்காலத்தி லுந்தனோடு சுரதம் தொடுக்கலாகின்றோம்; நீ யிப்போது தாருகாரணியம்சென் றங்கு நம்மீது பராமுகமாயிருக்கலுற்ற (41) தவசிகளை மோகிக்கச்செய்துவிட்டிங்கு சீக்கிரம் வரலாவா” யென்று கட்டளையிட்டப்போ தவளையனுப்பினார். பிறகு பழுதற்ற வழகு கொண்ட மேனியுடைய வம்மோகினியும் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய வத் திருவசனங்களை நல்லதென்று கொண்டத் தவசிகளிருக்கும் தவவனம் செல்லலாகையி (43) லத் தவசிகளெல்லோரும சிங்காரமான வெய்யாரநடையோடு நான்குபக்கங்களிலு மிங்குமங்கும் பார்த்துக்கொண்டு செல்லலுற்றவனும், புன்னகைப்புற்ற சுந்தரவதனத்தையுடையவனும், (44) மான் பேடுபோற் சுழட்டலுற்ற விழிகளைக்கொண்டு வனமத்தியி லுலாத்தலுற்றவனும், மன்மதனாகிய சம்பாவித்தை விதைப்பதற்குற்ற சிறந்த கழனியையொத்த வடிவத்தைக்

கொண்டவனும், ஓய்யாரத்தினு லடிக்கடி பின்தட்டுமீது வைக்கப்பட லான தளிர்போன்ற உள்ளங்கையைக் கொண்டவனும், பாதசரங்களி ன் மதுரவொலியினால் மன்மதனுக் கறிவிக்கலுற்றவருமான வம் மோ கினியைக் கண்டமாத் திரத்தில் (46) கேளீர்! பிரஜாபதியே! அம்மு னிவரொல்லாம் காமன் கணைகளாற் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகித் தங்கள் த ங்கள் நியமங்களை யொழித்தும், இடுப்பாடைக ளவிழலாகிக் காமவிகார த்தினு லவனைச் சுற்றிக்கொண் டிந்திரியங்களை யொழுகவிட்டுக்கொண் டுமவனை (47½) யுற்றுற்று நோக்கிப் பலவிதமா யம்மாதாசை வர்ணி த்து (48) மவாவர்க் ளிச்சைபோனபடி மோகவசத்தினுற் சரச சல்லா பம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீமகாதேவனும் மிகு ந்த யௌவனமுடையவரும், கோடி மன்மதர்களுக்கு நிகரான சுந்தரத் திருமேனியுடையவருமான வோர் பிச்சைக்கார னுருவத்தைக் கொண் டவராகி யதே வீதிதனில் வந்து (49½) சிலவிடத்தில் வேதவாக்கிய ங்களைச் சொல்லிக்கொண்டே பிச்சைவாங்கியும், (50) சிலவிடத்தில் வீணையை மீட்டி நல்ல ஸ்வரத்தோடு பாடிக்கொண்டும், சிலவிடத்திற் சிவாகமங்களை யோதிக்கொண்டும், சிலவிடத்தில் சிவநாம ஸங்கீர்த் தனம் செய்துகொண்டும் திருவிளையாட்டாய்ப் பிச்சைவாங்கி வந்த னர். (51)

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தகஷ்காண்டம் ௧௪—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

இப்பிரகாரமாக ஸ்ரீஜகதீச னுல்லாசமார்க்கமாய்ப் பிச்சைவாங்கி வக்குகையி லிருடிபத்தினிகளெல்லாம் கரண்டி நிரம்ப அன்னத்தையெ டித்துக்கொண்டு வந்து யௌவனப்பருவமுடைய சுந்தர வருவத்தைக் கொண்ட வம் மகாதேவனைக் கண்டவுடன் காமவெறிகொண் (1½) டா பரணங்கள் கயண் டிடுப்பாடையின் முடிச்சவிழலுற்றவர்களும், (2) அ ல்குவினி லூற்றம் கொள்ளப்பெற்றவர்களும், தேகத்தி னுறுப்புகள் மிகுந்த மயிர்க்குச்சல் கொள்ளப்பெற்றவர்களும், கூந்தல் முடியவிழ க் கொண்டவர்களும், சரச வுல்லாஸ வார்த்தைகளைப் பேசலுற்றவர்க

ஞமாகிப் (3) பிச்சைபோடும் வியாஜத்தோடப் பிச்சைக்காரரிடம் வந்தவுடனப்போ தவர்கள் கர்ப்பம் தரிக்கப் பெற்றவர்களாகி யோர் கணத்துக்குட் சிவாக்கினையால் பிள்ளைகளையும் பெற்றார்கள். உடனே யப்பிள்ளைகளு மெழுந்து ஸ்ரீபரமேசுவரனை விரயத்தோடு வந்தனிக்க, அப்போ தப்பிச்சைக்காரரும் தமதப் பிள்ளைகளைச் சந்தோஷத்தோடு திருக்கண்ணுற்றுத் திருவாக்கருளியதாவது:—(5) “ஓ! புத்திரர்களே! நீங்களெல்லோர்களும் நமதாக்கினையின்படி யிங்கு நம்மைத் தியானம் செய்து மிகுந்த தவத்தைச், செய்யலாவீர்க” ளென்றந்த ஞானமூர்த்தி யான ஜகதீச னவர்களையனுப்பிவிட் டவ்விருடிபத்தினிகளாற் பின்தொடர்பெற்றவராகி யங்கு பத்தியுலாவினர். (6½) மேலுமப்போது சகல அவயவங்களும் சுந்தரமா யமையப்பெற்ற வம் மோகினியும் சுற்றிலுமல் விருடிகளாற் சூழப்பெற்றவளாகி யங்கப் பரமேசுவரனண்டைக்கு வந்தனர். (7½) முனிவர்களப்போ தங்கு தங்கள் பெண்டிர்கள் காம வெறிகொண்டிருப்பதைப் பார்த்து “ஓ! இப்பிச்சைக்காரன் சிவனே! இவனிங்குவந்து மந்திரவாதியானவன் மந்திரத்தினாலும் மருந்தினாலும் செய்வதுபோல் நமது மங்கையர்களை மாயத்தினால் மயக்கவிட்டான். (9) நம்மை மயக்கலான சிறந்த மங்கையராகிய விம்மோகினிவிஷ்ணுவே! அவனே யிவ்வாறு செய்திருப்பது நிச்சய” (10) மென்றிவ்விதமாய் ஞான திருஷ்டியா லறிந்துகொண் டம்முனிவர்கள் கோபாவேசம் கொண்டவர்களாகி “ஓ! கோ! நமது தவத்திற்கு நேரிட்ட குறைவின லேதாயினும் பாவமுண்டான (11) லதனைத் தக்கப் பிராயச்சித்தத்தினால் தீர்த்துக்கொள்ளலா மென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஆன லிஸ்திரீகளின் கற்பழிதலைத் தீர்த்துக்கொள்ள இடமேயில்லையே! (12) ஐயோ! சகல லோகங்களிலும் பிரசித்திப் படும்படியான வபகீர்த்திக் கிடமாயிற்றே!” யென்றவர்கள் மனதுக்குள் ளாலோசித்துக் கொண்டு தங்கள் மனையாள்களைப் பலவிதங்களாலும் கூப்பிட்டி ‘ஓ! ஸ்திரீகளா! நீங்கள் நமது வீடுகளுக்குப் போங்க” ளென்றவர்கள் பலதடவை யுரைத்ததன்மேல் கேளாய்! தக்ஷா! அப்போ (14) தம்மணத்தோடிருந்த வச்சிறந்த மங்கையெல்லோர்களும் ஸ்ரீபரமேசுவரனைப் பின்தொடர்ந்தோடாம லவரதாக்கினையின்படியே யோர் கணநேரத்திற்குள் தங்கள் தங்கள் வீடு சென்றுவிட்டார்கள். ஓ! இது ஆச்சரியம்! (15½) ஓ! கேளாய்! தக்ஷா! பிறகு விஷ்ணுவானவர் தம் சுய உருவத்தைக் கொண்டவராகி ஸ்ரீமகாதேவனை வந்தனித்துச் (16) சிறந்ததுதிகளால் தோத்திரம்பண்ணி மிகுந்த பயபக்தியோ டஞ்சலிகொண்டு

நிற்கலாயினர். அப்போது பிரம்மன் முதலிய தேவர்களு மங்குவந்து
 பூரிமகேசுவரனை (17) வந்தனித்து மிகுந்த பக்தியோடு தோத்திரம்
 செய்தார்கள். பிறகு நிஜவுருவத்தைக் கொள்ளலான பரமகலியாண
 சீலரும், கறுத்த கழுத்தையுடையவரும், பராபரக்கடவுளு மொப்பற்
 தவருமான சிவபரமாத்துமாவை யப்போது முனிவர்கள் கண்டு மிகுந்
 த கோபம்கொண்டவர்களாகி (18½) “ஓ! இவன் நமக்கு மிகுந்த வப
 சித்தியை யுண்டாக்கியபடியா லித்தொடிய தொழிற்காரனை யாம் தவத்
 தின் மகிமையாற் கொன்றுபோடவேண்டு” (19½) மென்று நிச்சயி
 த்துக்கொண்டவ்வெல்லோர்களு மாபிசாரப் பிரயோகம் (ஏவல்வைத்
 தல்) செய்தார்கள். (20) அப்போ தங்கிருந் தோர் கொரோமான புலி,
 கண்டனகோடாலி, மான், ஸர்ப்பம் பயங்கரமான பல பூதங்கள், (21)
 பல்லிளிக்கலுற்ற வோர் முண்டத்தலை, மகா பயங்கரமான அபஸ்மாரம்
 இவைகளெல்லாம் மிகுந்த சத்தத்தோடு கூடிய வட்டகாசங்களுடனும்
 கொரோவசனங்களுடனு முண்டாகலாகையிற் (22) சகல லோகங்களி
 லுமுள்ள வெல்லாஜனங்களும் பயந்து நடுக்கம்கொண்டார்கள். அப்
 போதுப் பிரம்மன் முதலிய தேவரெல்லோர்களும் மிகவும் நடுநடுங்கிய
 வர்களாகி ஸ்ரீசிவபரமாத்துமாவின்னுடைய பின்பாகத்திற் பதுங்கலாநுர்
 கள். (23½) பிறகு ஸ்ரீபரமேசுவர னைவகளது கர்வத்தோடுகூடிய மி
 கவும் பயங்கரமான வோசைகளைக் கேட்டுத் தம் திருவுளத்தி லவைகள்
 வருகின்றதை யறிந்து நிற்கலாகையி லதற்குள் கொடிய முகத்தையு
 டைய வப்புலியானது சிவபிரானை யதட்டிக்கொண் (25) டவரைக்
 கொல்லக் கருதியதாகிக் கோபத்தோடோர் கைதனை யுயரவோங்கிக்கொ
 ண் டவரருகினில் வந்தது. அப்போது பகவானும் தமது கையினு
 லதின் கடினமான வலைப்பற்றி யடித்ததனைக் (26) கொன்று தோலை
 யுரித்து வத்திரம்போ லுடுத்தலாயினர். அதன்பிறகு வரலான கண்ட
 னகோடாலியை யப்பரமேசுவர னோராயுதமாய் வைத்துக்கொண்டு, மி
 குந்த சத்தத்தோ டதினோரமாய் வரலுற்ற மாணையும் கையினுற் பிடித்
 து “ஓ! மாணே! நீ யெப்போதும் சத்தம்செய்துகொண்டு நமது செ
 வியண்டையி லிருக்கலாவா”யென்றதனையும் (28) வைத்துக்கொண்டார்.
 கேளீர்! பிரஜாபதியே! பிறகு சுயாதீன முள்ளவரும், ஸகலப் பிரபஞ்
 சச் சுவருபியுமான வம்மகேசுவரன் மகா பயங்கரமாய்ச் சிறிக்கொண்டு
 வரலுற்ற பாம்பைத் (29) தாம் சகல ஆபரணங்களாலு மலங்கரிக்கப்
 பெற்றவராயினு மோராபரணமாய்ப் பூட்டிக்கொண்டார். பிறகு மகா
 கோரங்களா யட்டகாசம் செய்துகொண்டவரான வெல்லாப் பூதகண

ங்கனையும் ச்ருவவல்லமைகொண்ட வப்பகவான் தமக்குச் சைனியங்க
ளாக வைத்துக்கொண்டு (30½) பிற்பா டங்குவந்த, பல்விளிக்கலுற்ற
தலைமுண்டத்தையு முச்சிமீது கொண்டருளினர். (31) தவிர்வு மங்கு
வந்த கொடியதான அபஸ்மாரத்தைக்கட பொன்னடியின்கீழாய் வைத்
து மிதித்துக்கொண்டுவிட்டனர். இவ்விதமா யவையெல்லாம் வீணாகி
விட்டபோ தம்முனிவர்கள் மிகுந்த கோபங்கொண் (32) டப்பேர்க்
கொத்த ஸ்ரீபரமேசுவரனைக் கொல்லவேண்டு மென் தக்கினியை யேவி
விடலாகையில் பிரளயகாலாக்கினிக்கு நிகராய் ஜுவலித்துக்கொண்டு வ
ந்த அவ்வக்கினியையும் கைமீ தேந்திக்கொண்டார். (33) பிற்பா டவ்வி
ருடிக ளச் சிவபிரானைக் கொல்வதற்காக மகா மகா கோரங்களாகிய மந்
திரங்களைத் தங்களது தவத்தின் வலிமையினு லோர் பெரிய வுடுக்காய
மைத்தவுடன் (34) மகா பயங்கரமாய்ச் சத்தம் செய்துகொண்டுவந்த
அவ்வுடுக்கையும் ஸ்ரீபகவான் கைமீது தரித்துக்கொள்ளலாயினர். இ
வைகளும் வீணாகிவிட்டவுட னம்முனிவர்கள் மகா கோபாவேசம்
கொண்டவர்களாகிக் கேளீர்! தகூதப்பிரஜாபதியே! அவ்வெல்லோர்க
ளு மம் மகாதேவனைச் சபிக்க, அப்போ தவர்களின் சாபங்களும் எரிய
லுற்ற பெருந்தீ முகத்தில் மிகுதியான பஞ்சுப்பொதிகள் படுவதுபோ
லவரிடத்து நிஷ்பலமாகிவிட்டன. (36½) பிற்பாடவ் விருடிகளெல்
லோரு மிவைகளையெல்லாம் கண்டு மிகுந்த பயம்கொண்டவர்களாகி
(37) “ஓ! கோ! நமது தவங்களும், சகல மந்திர தந்திரங்களு மிம்ம
கா புருடனிடத்துப் பயனடையவில்லையே! இவன் மானிடரை யதிக்
கிரமித்தவ” (38) எனென்று சிந்தைகொண் டவர்களெல்லாம் வெட்கத்
தினால் தலைகுனியலானார்கள். அப்போது ஸ்ரீமகாதேவனும் மந்தகாஸ
முற்ற முகாவிந்தத்தைக் கொண்டவராகி (39) “ஓ! இத்தவசிக ளின்
னும் நமது மகிமை யிவ்விதென் றறியவில்லை” யென்று திருவுளத்திற்
கொண் டப்போது மகா தாண்டவமாடலாகையி (40) லவர்க ளந்நட
னத்தைத் தரிசித்தமாத்திரத்தி லவ்வெல்லோர்களும் பயத்தினால் நடுக்
கமுற்றவர்களாகிப் பிரமித்துத் திகைத்துத் தலைகள் கவிழ்ந்து கீழேனி
முந்தார்கள். (41) அப்போது கருணைக்கடலான ஸ்ரீபரமேசுவர னவ்
வெல்லோர்களிடத்தும் கருணையளிக்க, உடனே அவர்கள் நல்லறிவு
கொண் டெழுந் தவரை வந்தனித்து (42) “ஓ! ஜயாவிஜயிபவா! தே
வாதிதேவனும் கருணைக்கடலுமான மகாதேவா! ஓ! இயமனுக் கியம
னான பரம்சிவா! எங்களது பிழைகளை மன்னித்தெங்களைக் காத்தருள
ல் வேண்டும் காத்தருளல் வேண்டு” (43) மென்று தோத்திரம் பண்

ணிக் கைகட்டி நிற்கலான வம்முனீசுவர்களை யப்போது திருக்கண்ணு
ற்று அக் கருணாமூர்த்தியானவர் திருவாய் மலர்ந்தருளியதாவது:—“ஓ!
முனிவர்களே! நீங்க ளிதுபரியந்தம் ஜகதீசவரனாகிய வெம்மை யறியா
மல் புத்திப் பிரமைகொண்டு கெட்டவழியை நாடி (45) யிருந்துவிட்
டீர்களல்லவா? இனிமேல் நமதாக்கீனையின்படி நீங்கள் வேதமார்க்கத்தி
லிருந்து திருநீ றுருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டு (46) மற்றெ
ங்கும் மனதை நாட்டாம லெப்போதும் நம்மையே பூஜைசெய்து வரல்
வேண்டு” மென்றம் முனீசுவர்களை யிவ்விதமா யனுப்பிவிட்டுப் பிறக
த் தயாநிதியானவர் (47) பற்பல விசித்திரங்களோடுகூடிய கைலேகிரி
க்குத் துரிதமதிற் சென்றங்கு விஷ்ணு முதலிய தேவர்களையு மனுப்
பிவிட்டுத் தாம் ஸ்ரீகௌரீதேவியோடுகூடக் கேளீவிலாஸமா யிருந்த
னர். (48)

பதினன்காவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

தக்ஷகாண்டம் ௧௫—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

“ஓ! தக்ஷா! முனிவர்களை யிரகழிக்கக் கருணைகொண்ட நிகரற்
ற பரமசிவனுடைய, அம்மணத்தோ டிருப்பதுமுதல் நர்த்தனம்செய்த
துவரையிலான திவிய சரித்திரங்களை (1) யாமிப்போது கூறினம்; இ
ன்னும் மற்றுமுள்ள சரித்திரங்களையும் யா முனக்குச் சொல்லப்போவ
தைச் சாக்கிரதையாய்க் கேட்டறிந்தா லுந்தன் பாவமெல்லாம் தொலை
யலாகும். (2)

கௌய்! பிரஜாபதியே! பூர்வத்தில் மிகக் கொடியனும், துஷ்
டனுமான கஜாக்ஷரனென்றவன் தவத்தினுல் பிரம்மனைக் களிப்பித்து வ
ரன்கேட்டதன்பேரில் (3) சகல வீரர்களையும் சமுகரிக்கலுற்ற ஸ்ரீசி
வபிரானேத்தவிர மற்றெல்லாத் தேவர்களாலும் கொல்லப்படாமையும்,
மிகுதியான ஆயுசு, வலிமை, செளரியம், பராக்கிரமம் (4) இவைமுத
லிய வின்னும் மற்ற வரன்களு மப் பிரம்மனா லவனுக் கருளப்பட்டன.
பிற கவ்வாறு வரன்பெறலான அவ்வகரன் பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முதலி
ய தேவர்களைப் போர்முனையிற் சயித்தும், இன்னும் மற்ற தேவர்களை

யு மனேகம் முனிவர்களையும் கர்வத்தோடு கொன்றும், சகல லோகங்
களையும் வாதிக்கலானான். (5-6) இவ்விதமாய்ச் சகல ஜகங்களையும் நா
ள்தோறும் பிடித்துவந்தான். பிற கொருநா ளவன், வலாகுனைக் கொ
ன்றவனான தேவராஜனைப் (7) போர்தனில் வென்று அப்பிரமுகுக்கு
க் கணவனான இராவதமென்ற இயானையைத் துறத்தி யதன் வால்தனை
க் கையினுற் பிடித்துக் கறகறவென்று சுற்றிலும் சுழற்ற, (8) அத
னால் மூர்ச்சையடையலான வக்கஜத்தை யத்தூர்த்துமன்வெகு தூரத்தி
லெறிந்துவிட்டான். மேலும் மற்ற திக்பாலர்களையும் பலவிதமா யிமி
சித்து விறட்டிவிட்டான். (9) தவிரவு மக் கொடியன் யக்ஷர்களையும்
பூலோகத்தில் வசிக்கலுற்ற மற்றவர்களையும், பின்னுமுள்ள சில மாமு
னிவர்களையும் கொல்வதற்காக விறட்டலாகையி (10) லத் தவசிகளெ
ல்லோரும் பயங்கொண்டவர்களாகிக் காசிரகருக் கோடி யங்குள்ள விரு
டிகளுடன் கூடிக்கொண்டு பிறகு மணிகர்ணிகா கட்டமடைந்து ஸ்ரீ வி
சுவநாதஸ்வாமியினுடைய மிகச் சிறோஷ்டமு மற்புதமுமான திருக்கோ
விலுக்குப் போ யங் சீசுவர கைங்கரியமதில் முயன்றவர்களான ஜனங்
களுட (12) னவ் விசுவநாதரை வந்தனித்துவிட் டங்கு மிகவும் பயப்
பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போ தக் கயாகுசன் வெகு வேகமா
யங்கு வந்து (13) வாசற்படியிலிருந்து மகா பயங்கரமா யோ ரட்ட
காசம் செய்தான். அதுகேட் டத் தவசிச்சிறோஷ்டர்களெல்லாம் நடுந
டுங்கியவர்களாகி யெல்லோர்களும் ஸ்வாமியைக் (14) கட்டிக்கொண்
டறிவுதப்பி மூர்ச்சையடைந்துவிட்டார்கள். கேளாய்! தக்ஷப்பிரஜா
பதியே! பிறகதேக்ஷணத்தி லப் பாவி வாசற்படிகடர் (15) தவ் வெ
ல்லோர்களையும் கொல்வதற்காக ஸ்வாமியண்டைக்கு வந்தவுட னெல்
லோர்களுடைய துரிதங்களையும் நாசம்செய்யலுற்ற வப்பக்வான் தா
மே (16) யனேககோடி சூரியப்பிரகாசம் பொருந்திய த்ருமேனியை
க்கொண் டாவிர்ப்பவித் தம் மகேசுவர னுறத்தத் தொனியோ டக்கொ
டியனை யதட்ட, (17) ஸ்ரீ ஜகதீசனுடைய வத்தொனியான தெல்லோ
ர்களாலும் வெகுகாலம் கேட்கப்பட்டது. அப்பாவியோ அம்மகேசுவ
ர னடியார்களுக்கு விரோதிகளான ஸகல வீரர்களையும் சமுகரிக்கலுற்ற
சாகுவதொன் றறிந்தவனையிலு (18) மக்கஜாகுசன் மிகுந்த மதிப்பிரம
த்தினு லப்பரமேசுவரனோடு யுத்தம்செய்கையில் மகா வலிமையும், மகா
ஸார்ப்பும், மகா தனுசும் கொண்டவரான அம்மகேசுவர னத்தூர்த்தும
னுடைய தலைமீது தம் பொன்னடியா லுதைக்க, உடனே அவ்வசாக்
கேட னங்கு பூமியில் விழுந்து (20) சரீரம்முழுது மிரத்தம் தானா
தானாய்ப் பெருகப்பெற்றவனாகி மிகுந்த சத்தத்தோடு கதறினான்.

அப்போது தேவனுடனே யவனது முறட்டுத்தோலை யுரித்தெடுத்து
க்கொண்டனர். (21) ஓ! கோ! அவன் கதறிய சத்தத்தைக் கேட்டுக்
கௌரிதேவிகுடப் பயமடைந்தாள். (21½) அப்போது ஸ்ரீ பரமேசுவ
ரனுடைய கோடிசூரியப் பிரகாசம்பொருந்திய வற்புதத் திருமேனியை
ப் பார்க்கக் கேளீர்! தகூப்பிரஜாபதியே! ஸகல தேவர்களுடைய கண்
களும் மழுங்கிப்போயின. (23) பிறகு தேவன் தூரத்துமனான வக்
சஜாக்ரனுடைய தோலினால் போர்த்திக்கொண்டவுடனப்போ தெல்லா
த்தேவர்களுடைய கண்களும் பார்க்கத் திறமைகொண் (24) டெட்
லோர்களும் பயமற்றவர்களாகி யானைத்தோலினுற் போர்த்திக்கொள்
ளலான வம் மகேசுவரனைக் கண்ணுற்று மிகுந்த பக்தியோடு வந்தனித்
தார்கள். (25) பிறகு தவசிகளும் மூர்ச்சைதெளிந் தெழுந்து ஸ்ரீ பர
மேசுவரனையு மல் வசரனுடைய எலும்புகளை மட்டிலுமே பார்க்கலாகி
(26) ‘யடியார்களது துக்கங்களைத் தொலைத்துச் சுகமளிக்கலுற்ற வத்
தேவாதிதேவனாலே யவ்வசரன் கொல்லப்பட்டிருக்கவேண்டு’மென்று
நிச்சயங்கொண் டவ் வெல்லோர்களும் பயமற்றவர்களாகிப் பிரம்மவிஷ்
ணுக்கள்முதலிய சகல தேவர்களோடும்கூட வெகு சந்தோஷமாய்ப் ப
ரமேசுவரனைத் துதிசெய்து (27½) “ஓ! ஜயாவிஜயீ பவா! சம்போ, ம
காதேவா, வணங்கியவர்களின் துக்கங்களைத் தொலைக்கலுற்றவரோ,
(28) ஸகல ஜகங்களுக்கும் நாதனே, ஸச்சிதானந்த மூர்த்தியே! தே
வரீ ரிக் கஜாக்ரன் தோலை வத்திரமாகப் போர்த்திக்கொள்ளலானதை
யெந்த வித்துவான்கள் வர்ணிக்கின்றார்களோ (29) அவர்க ளெப்பே
ர்க்கொத்தவரிடத்தும் பயமடையாதிருப்பதோ டவர்க ளெங்கும் பூஜி
க்கப்படுவோர்களும், சகல ஜனங்களாலும் வந்தனிக்கப்படுவோர்களு
மாகுதல்வேண்டு” மென, (30) ‘அப்படியே ஆகட்டு’ மென்று மகேசு
வரனுத்தமமான அவ்வரனை யளித்துவிட் டந்தர்த்தான மாயினர். அ
ப்போது பிரம்மவிஷ்ணுக்கள்முதலிய வெல்லோர்களும் மிகுந்த வான
ந்தமடைந்தார்கள். (31) ஓ! கேளாய்! தகூப்பிரஜாபதியே! ஸகலப்
பிரபஞ்சங்களுக்கும் மேற்கொண்டவரான வப்பரமசிவன் ஸகல தேவர்
களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் வாதையளிப்போனான மகா கொடியனாகி
ய வக் கஜாக்ரனை யதம்பண்ணி யெல்லோர்களையும் காப்பாற்றிச் சுகவர்
களுக்கு மதன் ஞாபகமிருக்கும்படி யவ்வசரனுடைய முறட்டுத்தோலை
யு மவர் தரித்துக்கொள்ளலானது (32½) ஓர் தக்க பூஷணமேயின்றி
தூஷணமல்லவடா.” (33)

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்ஷணாண்டம் ௧௬—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

“ஆடா! தக்ஷா! ‘ஸ்ரீமகாதேவன் பன்றியின் சிங்கப்பல்லைத் தரித்திருக்கின்ற’ என்று முந்தி நீ கூறினாயே! அக்கதையை யாமுந் தனுக் குரைக்கின்றோம்; நீ யதனைக் கவனமாய்க் கேட்கலாவாய்:—(1) கொடிய கிருத்தியங்களைச் செய்யலுற்ற ஹிரணியாக்ஷ நென்ற வோ ரகூர னிப்பூயிதனைச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு பாதாளத்திற்குச் சென்றுவிட்டான். (2) அப்போது ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவ ரவ்வசரக்கே டனைக் கொல்லக் கருதியவராகி யோர் பன்றி யுருவத்தைக் கொண்டு ஸ்ரீபிரம்மதேவன் மூக்கினின்று வெளிப்பட்டு மிகுந்த கோபத்தோ (3) டங்கு சென்று நடுப்பாதாளத்திற் கோடலான வவ்ஹிரணியாக்ஷனைக் கொன்று ி போட்டுப் பிறகசூரர்களுக் கியமனான வந்நாராயண னப்பூ மிதனை முன்போல் நிலைநிறுத்தி வைத்தார். (4) பிற்பாடு விஷ்ணுவு மப் பாதகனுடைய விரத்தத்தைப் பானம் செய்ததினால் வெறிகொண் டவராகிச் சகல லோகங்களையும் மவ் வசரனிலு மதிகமாய் வாதிக்கத்தலை ப்பட்டனர். (5) அதன்மேல் தேவரெல்லாம் சகலர்களும் சரணமடை யப்பெற்றவரான ஸ்ரீமகாதேவனிடம் சரணமடைந்து “ஓ! சகலர்களு டைய துக்கங்களையும் தொலைப்பிக்கலுற்றப் பிரபுவே! பன்றியுருவம டைந்திருக்கின்ற விஷ்ணுவா விரவும் பகலுமாய் வாதிக்கப்படலுற்ற வித்தேவர்களை யிப்போதுக் காப்பாற்றிடல்வேண்டு” மென, இவ்வாற வர்களது வசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் ஸ்ரீசந்திரசேகரன் கருணைகூர்ந் (7) தக் கொடிய பன்றியைக் கொன் றதன் பல்லையும் பிடுங்கிக்கொ ண்டிச் சரணமடைந்தோரின் விபத்துகளை நாசம்செய்யலுற்ற வச்சகதி ச னவ்வெல்லாத் தேவர்களையும் காப்பாற்றியருளினர். (8) பிறகப்பொ முது விஷ்ணுவும் பிரமை தெளிந்தவராகித் தேவாதிதேவரான வப்பா மசிவனை வந்தளித்துத் துதிசெய்ததாவது:—“ஓ! அடியார்களுக் கபய

§ இ-ள். ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய வராகம்முதலிய 6-அவதாரங்களில் நரசி ங்காவதாரத்தைத் தவிர மற்ற ஐந்தவதாரங்களையும் ஸ்ரீ பரமேசுவரன் நிக்கிரகம் செய்ததெல்லாம், இப்பிரபந்தத்தி லச் சரித்திரங்கள் சுருக்கமாய்ப் பிரஸ்தாபிக்க ப்படுகிறதுபற்றி யநிக்கிரகங்களை யவரோநேரிற் செய்திருப்பதுபோற் சொல்ல ப்படுகின்றதேயின்றி யச்சரித்திரங்களை விஸ்தாரமாய்க் கூறப்படுகிற மற்றோர் புராணத்தில் ஸ்ரீ பகவா னில் வராகாவதாரத்தை ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியனாக்கொண்டு ம், மற்றவைகளை விராயகர், சாஸ்தா, மகாகாளர் முதலியவர்களைக்கொண்டும் நிக் கிரகம் செய்வித்திருக்கின்றனவென்றே தெளிவிக்கப்படுகின்றது. ஆகிலு மவர தாக்கிணையின்படி நடத்தப்பட்டதை யவரோ நடத்தியதா யிங்கு சொல்லியிருக்கி ன்றதென்பது கருத்து.

மளிக்கலுற்ற மகேசுவரா! போற்றி போற்றி, (9) உலகங்களுக்குத் தீங்களிப்போர்களைக் காலநுபியாய்ச் சமூகரிக்கலுற்றவரோ! போற்றி, சுகமளிப்பவரோ! போற்றி, மங்களமூர்த்தியே! போற்றி, (10) ஓ! சருவரக்ஷகரான மகாதேவா! தேவரீ ரிரக்கித்தது ஞாபகத்தி லிருக்கும் படியாயு மடியே னிதனைப் பார்ப்பதின லெந்தனுக் கினி அஞ்ஞானமு ண்டாகாம விருக்கும்படியாயும் தேவரீ ரிப்பல்லுதனைத் தரித்துக்கொ ள்ளல்வேண்டு” (11½) மென்று, விஷ்ணுவால் பிரார்த்தித்துக்கொள்ள ப்பட்டதன்மேல் கருணைக்கடலும் சருவஞ்ஞருமான ஸ்ரீபரமேசுவர ன ப்படியே நல்லதென்றதனைத் தரித்தருளினர். (12½)

பூர்வத்தில் விஷ்ணுவானவ ராமையுருவமெடுத்து நேர்த்தியான சூகைகனையுடைய மந்தரமலையைச் (13) சுமந்துகொண் டமுதமெடுக் கக் கருதியவராகித் தேவர்களாற் பாற்கடலைக் கடைவித்தனர். அப்போ தக்கடலினின்று மகா பெருமை பொருந்திய வமுதமுண்டானவுடன் (14) ‘நிச்சயமாய் நாங்கள் பாற்கடலைக் கடைந்ததால்தா னமுதமுண் டாயிற்’ மென்று தேவர்களுக்கு மகார்தளுக்கு மொருவரோடொருவர் மிகுந்த கலகம் நேரிட்டது. (15) அப்பொழு தவ்வாமையும் வெறி யெடுத்ததாகி ‘மகா பலவானாகிய வெந்தன லல்லவோ கடல்கடை யப்பட்ட’ தென் றக் கடல்தனைக் கலக்கத்தலைப்பட்டது. (16) பிறக வ்வா றக்கடல் கலக்கப்படலாகும்போ துலகங்களுக்குமிகுந்த வாதையு ண்டாகி யதனைச் சகிக்கமுடியாமல் தேவரொல்லாம் பிரம்மனை முன்னிட் டெக்கொண் (17) டொப்பற்ற கைலேகிரி சென் றதனை ஸ்ரீ மகாதேவரி டம் தெரிவித்துக்கொள்ள, அப்போ தத் தேவன் மகா வலிமைகொண் டதான வவ் வாமையையும் கொண்டு, (18) மகா கோரமாகிய அவ்வா மையின் முதுகெலும்பையும் பிடுங்கிவிடலாகையில் கேளாய்! பிரஜாப தியே! அப்போது தேவர்களாற் பிரார்த்தித்துக்கொள்ளப்பட்டதன் பேரில் ஸ்ரீ மகாதேவ னவ்வெலும்பையும் தரித்துக்கொள்ளலானார். (19) ஓ! தக்ஷா! முந்தி ஸ்ரீ பரமசிவன் சகல லோகங்களையும் காப்பாற்றுவத ற்காகவே ஹாலாஹல விஷத்தை யுண்டிருக்கின்றார்.

முந்திச் சகல தேவாகுரர்களுக்குள்ளும் பயங்கரமான கொடிய வயுத்தமுண்டாகும்போது (20) ‘எந்தவுபாயத்தினால் நமக்கு மாண முண்டாகாமலிருக்கு’ மென் றவர்கள் பிரம்மனோ டாலோசித்துக்கொ ண்டி விஷ்ணுவிடம் சென்றார்கள். (21) பிறகு விஷ்ணுவு மவர்களது வசனத்தைக் கேட்டு மனதினால் தக்க வுபாயத்தை யாலோசித்து ‘அமு தபானம்பண்ணினாற் சாவுண்டாகா’ தென் றத் தேவர்களுக் குரைத்து

விட்டுப் பிறகு நாராயணன் (22) மந்தரமலையை மத்தாகவும், ஸர்ப்ப ராஜாவான வாசுகியைக் கடைகயிறாகவும் செய்து பாற்கடலை யத்தேவர் களோடுகூடக் கடையும் (23) போது மிகுந்த கூக்குறற் சத்தமுண் டானதோவென்றால்:— கடைகயிறுன சர்ப்பத்தி னுள்முச்சு வெளிமு ச்சுக்காற்றுகளா லக்கடல் கலக்கப்படலாகையி (24) லச் சர்ப்பத்தின் வாயினின்று மகா கோரமாகிய விஷ மக் கடல்தனில் விழுந்தது. பிறகு அதோர் கணநேரத்திற்குள் ளனேககோடி வடவாக்கினிகளின் வேகத்தையு மிருளுருவத்தையும் கொண்டதாகி யக்கடல்முழுமையும் பாவலாயிற்று. (25½) பிறகுடனே தேவர்கள் கடைகயிறுன வாசு கியை விட்டுப்போட்டுத் துரிதமா யோட்டம்பிடித்தார்கள். (26) விஷ னுவு மல் விஷத்தினால் மிகவும் தகிக்கப்பட்டவராகிப் பிந்தியோடினார். இவ்வாறாக வப்போது விஷனு வல்லமையிற் குறைந்தும், பிரம்ம ன தேவிதமாகியும், (27) வாயுதேவன் தைரியமிழந்தும், அக்கினி யாசை விட்டும், குபேர னியத்தினமற்றும், மற்றத்தேவர்களு மிவ்விதமே யா னார்கள். (28) அவ்வெல்லோர்களும் விஷாக்கினியால் மிகவும் பொசு க்கப்படலாகிக் காப்பவரற்று 'ஹாஹா' வென்று கதறிக்கொண் டோடு கையிற் சகலப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் சரணியரான ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனை யே சரணமென்று (29) கருதிச் சகல துக்கங்களையும் தீர்க்கலுற்ற கைலைகிரிக்கு மிகுந்த கூக்குறற் சத்தத்தோடு துரிதமா யோடினார்கள். ஓ! தகூதா! (30) அப்போது விஷ்ணுவானவர் தேகம் முழுமையும் பொசுக்கப்பட்டுக் கன்னம்கறேலென் றுகிவிட்டார். பிறகு தேவர்க ளங்கு திருமானிகையின் வாசற்படியில் கணாதிபரான ஸ்ரீ நந்திராணைக் கண்டு (31) வந்தனித் தெல்லோர்களுந் வெகு துக்கம்கொண்டவர்க ளாகி யவருக்குச் சங்கதிகளைச் சொன்னார்கள். அதுகேட்டு நந்திபக வான் மிக னிறக்கம்கொண்டவராகி யவ்வெல்லாத் தேவர்களையு (32) மங்கு நிறுத்திவிட்டுப் பிறகு பிரம்மன், விஷ்ணு, இந்திரன்முதலிய திக் பாலர்கள் இவர்களோடு துரிதமா யந்தப்புரத்துக்குச் செல்லுகையி(33) லங் கைந்தாவதுபிராகாரத்தில் திக்பாலர்களைநிறுத்திப் பிறகாறாவதுபிரா காரத்திற் பிரம்மவிஷ்ணுக்களிருவரையுமிருப்பித்துவிட்டப்போது தாம்ம ட்டி னுள்ளேசென்று பகவானிடத்தில் தேவர்களது வரவை யறிவித் துப், (35) பிறகப் பிரபு வுத்திரவின் பேரில் பிரம்மனையும் விஷ்ணுவை யும் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய அந்தப்புரத்திற்குச் சந்தோஷமாய்ப் போ கவிட்டனர். (36) பிறகப் பிரம்மவிஷ்ணுக்களிருவரும் போய் ஸ்ரீ பர மேசுவரனை வந்தனித்து மிகுந்த பக்தியோடு வேதாந்தத்தா லிசைக்க

ப்பட்ட துதிகளால் துதித்தார்கள். (37) அப்போது மகேசுவரனும் மகா மகிழ்ச்சிகொண்டவராகிப் பிரம்மவிஷ்ணுக்களை நோக்கி “ஓ! கோ! விஷ்ணுவே! சுத்தமான படிசுத்துக்கு நிகராகிய சரீரத்தையுடைய நீ ரிப்போ தெந்தக்காரணத்தினால் (38) காட்டுத்தியினு லெரியுண்ட கட்டைபோற் கறுத்துப்போய்விட்டீர்? மேலும் வெண்டாமரை மலரையொத்த வுமது கண்க ளிரத்தம் குழம்பலாயின. (39) ஓ! விஷ்ணுவே! உமது சரீரம் மிகவும் வியாதியுண்டதாய்க் காண்கின்றது. மேலு முருகனுற்ற தங்கத்தையொத்த விப்பிரம்மன் மேனியும் விகாரநிற முள்ளதா யிருக்கின்ற” (40) தென, இவ்வாறாகிய ஸ்ரீ மகேசுவரன் வசனத்தைக் கேட் டவரை நோக்கி விஷ்ணு வுரைத்ததாவது:— “ஓ! மகாதேவா! தேவர்களெல்லாம் தேவரீருக் கறிவித்துக்கொள்ளாம லமுதமதில் விருப்பமுற்றவர்களாகிப் பாற்கடலைக் கடையலாகையி (41½) லப்போது பிரளயகாலாக்கினிக்கு நிகராகிய மகா கோரமான விஷ்ணுண்டாயிற்று. (42) ஓ! முக்கண்ணுடையோரோ! அத்தேவமொல்லா மல் விஷத்தின் ஜுவாலையினால் ஸகல வுறுப்புகளும் பொசுங்கப்பெற்றவர்களாகி வேறு காப்பவரில்லாமல் ஸதாசிவனாகிய தேவரீரைச் சரணமடைந்திருக்கிறார்கள். (43) அவர்களில் முந்தியவனாயிருந்த யானத்தேவர்களுக்குப் பிந்தி யோடிவந்தபடியால் ஓ! ஸ்வாம்! எந்தன் தேக மதிகமாய்ப் பொசுங்கலாயிற்று. (44) ஓ! தேவாதிதேவா! மகாகோரமாகிய இவ்விஷத்தினால் பிரபஞ்சங்கள் மிகுதியாய் வாதிக்கப்படுகின்றன. ஓ! சம்புவே! இப்போது யானும் மிகுதியாய் வாதையுண்டு கூணத்துக்கு கூண மதிகமாய்க்கறுத்துப்போகின்றேன். (45) ஓ! ஸகல விசுவங்களுக்கும் மேன்மைகொண்டப் பிரபுவே! வேறு கதியற்ற வித்தேவர்களை யிரகழித்தருளவேண்டு மிரகழித்தருளவேண்டும். ஓ! கருணைக்கடலே! தாமதம் செய்யக்கூடாது. (46) ஓ! சருவஞ்ஞரான பரமசிவா! ஸகலப் பிராணிகளி னந்தராத்துமாவாயும், ஸகலப்பிரபஞ்ச வியாபியாயும், சாசுவதராயும் விளங்கலுற்ற பரப்பிரம்மமாகிய தேவரீர் ஸகல லோகங்களையு மிரகழிப்பதற்காகவே ஸகல கவியாண குணங்களாலு மலங்கரிக்கப்பெற்ற விப்பேர்க்கொத்த திருமேனியைக் கொண்டருளி விளங்கலாகின்ற” றென்று ஸ்ரீ மாதவ ருரைத்துவிட்டுத் துரிதமா யடிக்கடி நமஸ்காரம் பண்ணினார்.” (47)

பதினாறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தகட்காண்டம் கௌ—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

அப்போது வெளியிலிருந்த தேவரொல்லோர்களு மேககாலத்தி
ல் “ஓ! சரணமடைந்தவரிடத்து நேசமுடைய மகாதேவா! விஷமென்
ற நிபத்தோடிருக்கும் மகாக்கினியால் தகிக்கப்படலுற்றவர்களும், வே
று கதியற்றுத் தேவரீரையே சரணமடைந்தவர்களுமான வித் தேவரொ
ல்லோர்களையும் காப்பாற்றவேண்டும் காப்பாற்றவேண்டும். (1-2) ஓ!
மகாதேவா! வளர்த்துவதில் யாதுபயன்? இரகழித்தருள்வீ ரிரகழித்தரு
ள்வீ” டென்று கூக்குறவிட்டார்கள். பிறகு கருணைக்கடலும் பரிசுத்த
ப்படுத்துவோருமான வச்சங்கர னப்பேர்க்கொத்த அவர்களது கூச்சலை
க் கேட் ‘டிதென்ன’ வென்றுப் பிரம்மனை வினவ, “ஓ! பார்வதீநாதா!
அதிகொரோமாகிய விஷாக்கினியால் தகிக்கப்படலான தேவர்கள், அசுரர்
கள், தவசிகள் முதலிய வெங்களைக் காப்பாற்றல்வேண்டும். ஓ! விசு
வங்களைக் காப்பாற்றலுற்ற பரமசிவா! (4½) தேவாசுர ரொல்லோர்க
ளும் தவசிகளோடுகூட மகா கொரோமான விஷத்தைச் சகிக்க முற்றும்
திறமையற்றவர்களாகி மிகவும் கிலேசமடைந்து தேவரீரையே சரண
மாய் நாடி வெளியில்வந்து கதறுகின்றார்கள். (6) ஓ! பரமேசுவரா!
ஆகையால் தேவரீ ரவர்களைச் சீக்கிரமாய்ப் பாதுகாத்தருளவேண்டு”
மென, இவ்வாறுப் பிரம்மன் வசனத்தைக் கேட்டவுடன் ஸ்ரீபகவான் நந்
திதேவரைத் திருக்கண்ணுற்றுத் (7) தயவுடன் புருவத்தை யசக்கலா
கையில் நந்திகேசுவர னச் சாடையறிந்து மறுபடியும் சென்று தேவர்க
ள், அசுரர்கள், (8) இருடிகள் இவர்களையெல்லாம் ஸ்ரீஜகதீசன் முன்னி
லைக் கழைத்துவந்தார். அப்போ தவ் வெல்லோர்களும், சந்திரகலை
யை யுச்சிதனறி பூண்டவரான ஸ்ரீமகாதேவரைத் தரிசித் (9) தனேக
ம் துதிகளாற் றுதித்துத் தண்டம்போற் பூமியில் வந்தனம் பண்ணினார்
கள். அப்போது நெஞ்சிறக்கமுடைய கௌரியம்மையானவள் தேவர்
களையும் மற்றவர்களையும் பார்த் (10) திறக்கமுற் ‘றிவர்களைக் காப்பா
ற்றவேண்டு’ மென்று சம்புவை நோக்கிக் கிருபை செய்தனர். அப்
போது ஸ்ரீ ஸர்வேசுவர னருகினில் நின்ற மிகுந்த செளந்தரியம் பொரு
ந்தியவனான சுந்தரமென் றவனை நோக்கி (11) “ஓ! கணநாதா! நீ
பேரூ யவ் விஷத்தை யெடுத்துக்கொண்டு சீக்கிரம் திரும்பி வரவேண்டு”
மென்று பகவானக் கணுதிபதியை யனுப்ப, (12) அவன் சிவாக்கியை
ன்படி புறப்பட்டுச் சென் றவ் விஷமதைக் கைதனி லெடுக்க, அப்போ
த்து அவனுடைய மிருதுவான கையாகிய மமாமலர்தனில் வண்டு உட்

கார்த்தபுரில் விளங்கலாயிற்று. (13) பிறகு சுந்தரன் ஸ்ரீபரமேசுவரனுடைய திருவாக்கினையின்பேரில் லவ்விஷத்தை யவர் கைமீது கொடுக்க, கேளாய்! தகூதப் பிரஜாபதியே! அப்போதே தோர் நொடிநேரத்திற்குள் லவ்விஷ மவரது கைதனி னேர் கஸ்தூரிப் பொட்டுப்போலாயிற்று. (14½) பிற்பாடு ஸ்ரீமகேசுவரனத் தேவர்கள் நடுநடுங்கி நிற்பதை நோக்கி (15) “ஓ! தேவர்களே! யாமிதனை நக்கிவிடலாமா? அல்லது தூரத்திலெறிந்துவிடலாமா? வென்பதை நீங்கள் நமதாக்கினையின்படியிங்கு பயமின்றிக் கூறுங்க” (16) னென்று மகாப் பிரளயகாலத்தில் சகலப் பிரபஞ்சங்களை யு மொரோ கபளமா யுண்ணுற்றவரும், அந்தகனைச் சயித்தவருமான ஸ்ரீமகாதேவன் திருவாக்கருள், பிரம்ம விஷ்ணு முதலியவர்க ளவரது திருவசனத்தைக் கேட்டு (17) “ஓ! பகவானே! அது தூரத்திலெறியப்பட்டாற் பிறகோர் நொடிக்கெல்லாம் வந்துவிடுமென் றிப்போ தெங்களுக்கு மிகுந்த பீதி வாதிக்கின்றது. ஏனென்றால் ஒரு நொடிநேரத்திற்குள் நாங்களெல்லோர்களு மிக்கொடிய விஷத்தால் பொசுக்கப்படலானோம். ஓ! அந்தகனைக்கண்டித்த மகாதேவா! இதனைத் தேவரீருடைய இலக்ஷுமீனிலாஸம்பொருந்திய கைமீதுகாணும் போதேயாங்கள் பயப்படுகின்றோம். (19) ஆகையால் சருவஞ்ஞரும், கருணைக்கடலும், எல்லாவுலகங்களையும் காப்பதிலே முயன்றவரும், இயமனைக் கண்டித்தவரும், அடியார்களை யெதிர்க்கலுற்ற வீரர்களை நாசம்செய்வோரும், காலனுக்குக் காலனும், மகேசுவரனுமாகிய தேவரீர் (20) கிரமப்படி பார்த்துக்கொண்டித் தேவர்களை யிரகழிக்கவேண்டு” மென்று வேண்டிக்கொண்டு “உருத்திரனே போற்றி போற்றி, சகலப் பிராணிகளுக்கும் நன்மையைக் கோருவனே போற்றி, (21) காலனுக்குக் காலனே போற்றி, சகலர்களை யு மிரகழிப்பவனே போற்றி, சூலபாணியே போற்றி,” யென்றவர்கள் தோத்திரம்பண்ணி யப்பரமேசுவரனைத் தண்டம்போல் நமஸ்காரம்செய்கையி (22) லப்போது பகவான் மந்த ஹாசத்தையுடைய முகாரசிந்தத்தைக் கொண்டவளான ஸ்ரீ கௌரியம்மையை நோக்கிக்கொண்டே கருணைக்கடலும், நித்தியானந்த பரிபூர்ணக்கடவுளுமான வம் மகாதேவ ரவ்விஷமதை யுண்டுவிட்டனர். (23) உடனே மகாகோரமும், மிகவும் கறுப்புநிறமுள்ளதுமான வக் காளகூட விஷமானது தேவனுடைய தொண்டைக்குள் துரிதமாய் வந்தபோது சகல தேவர்களும் கைகளை யஞ்சலிசெய்துகொண்டு (24) “ஓ! தேவாதிதேவா! கருணைக்கடலே! அடியார்க்கு நேசனே! பிரபஞ்சங்களை

க் காப்பவனே! அநந்தங்களான மகிமைகளுக் காதாரமானவரே! சுயர
தீன முள்ளவரே! நித்தியநந்த மூர்த்தியே! (25) வேதமறிந்தவர்க
ள், மகாப் பிரளயகாலத்தில் சகல ஜகங்களையு மொரோகபளமாய் விழுங்
கலுற்றவரும், சூலபாணியுமான தேவரீருக்குப் பிரம்ம க்ஷத்திரியர்கள்
முதலியோர்களால் வழங்கிவரப்பெற்ற சகல ஜகங்களு மன்னமென்று
ம், மிருத்தியுவானவன் நார்த்தங்கா யூறுகாபென்றும் சொல்லுகின்றார்க
ளே! (26) ஓ! சுயாதீனமுள்ள சக்தியுடையவரே! சுத்தமான படிக
த்திற்கு நிகராகிய தேவரீரது நெஞ்சுதனிலே யதனை நிறுத்திவிட்டா
லது ஓர்ப்புதமான சிறந்த வலங்காரமாயிருக்கும். (27) மேலும் ஓ!
பகவானே! இந்த ஹாலாஹலவிஷ மெப்போது தேவரீரது திருக்கழுத்
தை யலங்கரிக்கலாகுமோ! அப்போதுதான் தேவஸ்திரீகளுடைய கழு
த்துகளை யவர்களுடைய மாங்களியசூத்திர மலங்கரிக்கலாகும். (28) த
விரவு மிவ் விஷத்தினால் தகிக்கப்படலான தேவர்களாகிய யெங்களுக்குத்
தேவரீரா லவ்விஷத்தையுண்டு காப்பாற்றப்பட்டதானது எப்போ
தும் மறவாமலிருக்கு” (29) மென்று கேளாய்! பிரஜாபதியே! அப்
போ தத்தேவர்க ளிவ்வாறுமுதலிய வசனங்களால் வேண்டிக்கொள்ள,
ஸ்ரீ பகவானு ‘மப்படியே நல்ல’ தென் ததனைத் தமது தொண்டைக்கு
ள்ளே லீலாவினோதமாய் நிலைநிறுத்திக்கொண்டனர். (30) சுயாதீன
முள்ள சக்தியையுடைய அப்பேர்க்கொத்த பரமசிவனுடைய மகிமை
யானது யாவரால்தான் வர்ணிக்கத்தகும்? அதன்பிறகு தேவமொல்லாம்
மிகச் சந்தோஷங்கொண்டவர்களாகி ஸ்ரீ பரமேசுவரனைத் துதிசெய்ததா
வது:— (31) தேவாதேவனே போற்றி, கறுத்த கழுத்தையுடைய
சம்புவே போற்றி, விஷ்ணுப்பிரம்மர்கள் முதலிய ஸகல பசுக்களுக்கு
ம் பதியே நின்னடிபோற்றி, தேவர்களுக் குயிர்தனை யளித்தவரே போ
ற்றி, (32) உயிர்களுக் கீசனுன வருத்திரனே போற்றி, யானைத்தோ
லை யாடையாய்ப் போர்த்தியவரே போற்றி போற்றி; ஓ! தயாநிதியே!
உலகினர்க ளிப்போது முதலாய் ஸ்ரீமகேசுவரனாகிய தேவரீரை (33)
நீலகண்டொன் நெப்போது மறியத்தக்க” தென, பகவானாகிய ஸர்வே
சுவர னித் துதியினால் மிக மகிழ்ச்சிகொண்டவராகி (34) “ஓ! தேவர்
களே! நமதாக்கினையின்படி நீங்கள் போய்ப் பாற்கடலைக் கடைந்து அ
வ்வாறு கடைவதா லுண்டாகு மமுதத்தை மனக்கவலையற்றே உண்ண
லாயினர். (35) ஓர் கணநேரத்திற்குட் சந்தேகமின்றி யமுதமுண்
டாகப்போகின்ற” தென்று பகவான் தேவர்களை நோக்கித் தயவுடன்

தருவாக்கருளினார். (36) பிற்பாடு தேவர்கள் சிவாக்கிணையால் தூண்டி விடப்பட்டதன்பேரில் மிகுந்த சந்தோஷம்கொண்டவர்களாகி ஸ்ரீ பார்வதிநாதனை வந்தனித்துவிட்டுச் சென்று பாற்கடலைக் கடைந்து மேன்மைகொண்ட அமுதத்தை யெடுத்தெல்லோர்களும் சாவடையாம விருக்கும்படி யதனை யுண்டார்கள்.” (37)

பதினேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்காண்டம் சுஅ—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

“ஓ! தக்கா! ஸ்ரீபரமேசுவரன் காளகூடவிஷத்தையுண்டு சகல தேவர்களையு மிரகழிக்கலான சரித்திரத்தை யாமிப்போ திங் குணக்குக் கூறினம். (1) மேலும் ஓ! பித்துக்கொண்ட தக்கா! அவ ருந்நாய்ப் பிச்சைவாங்கலான திவிய சரித்திரத்தை நீ விண்மயக்கத்தை விட்டுக் கவனமாய்க் கேளடா! (2)

பூர்வத்தில் விஷ்ணுப் பிரம்ம நிருவர்களும் மேருகிரியின் பாரிச த்திவிருந்து கொண்டிருக்கு மளவில் தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் மனதினிற் சந்தேகமுண்டாகி (3) யவர்களிடம் வந்து வந்தனித்துச் சந்தோஷத்துடனவர்களை வினவியதாவது: —“ஓ! விஷ்ணுபிரம்மர்களே! ஸகல தேவர்களுக்கும் சிரோஷ்டரும், வியாபகரும், பிரபுமாயியவரும், ஸகல பிராணிகளுக்குள்ள மந்தர்பாமி யாயிருப்பவரும், பரஞ்சோதியும், பரமாத்மாவும், பராபரரும், சகலப்பிராணிகளுக்கும் சிருஷ்டிஸ்திதி சமுகாரகர்த்தருமாகிய தேவர் யாவ”னென! (5) இவ்வாறவர்களதுவசனத்தைக் கேட்டப்போதுப் பிரம்மன்கூறியதாவது:—“ஓ!தேவமுனிசுவரர்களே! யாம் தான் ஜகங்களுக்குக் கர்த்தா; நம்மால்தான் சகலமும்த நடந்து வருகின்றது; (6) ஸகல ஜகங்களும் நமதாக்கிணையின்படி முடிவினில் நம்மிடத்தில்தான் லயமடைகின்ற” தென் றுணைக்கலான வப் பிரம்மனைப் பார்த்து விஷ்ணு உரைக்கின்றார்;—(7) “ஓ! பிரம்மாவே! யாம் முந்தி யுத்தனைச் சிருஷ்டித்துப் பிறகிதோ காணப்படுகின்ற ஜகமதைச்சிருஷ்டித்து விடுகின்றோம்நம்மைத்தவிர மற்றொருவரும் ஜகங்களுக்கும் கர்த்தரல்லர். ஏனென்றால் நம்மிட மிருந்தல்லவோ எல்லா முண்டாகின்றன. (8) சகலஜகங்களும் விஷ்ணு சுவரூபமேயானதால் ஜகங்க

ஞக்கு மூலம் யாம்பா” என, இவ்வாறாக அவ்விருதேவர்களும் மிகுந்த மோகவசத்தி லகப்பட்டவர்களாகி யொருவரோடொருவர் (9) ‘நாம் பரப்பிரம்மமேயின்றி நீயல்ல’ வென் றப்போ தவ் விருவர்களு மடிக்க டி வெகுதூரம் வாதாடிக்கொண்டார்கள். கேளாய்! தக்தப்பிரஜாபதி யே! (10) அப்போ தங்கிருந்த வெல்லோர்களும் பயமடைந் தவரவ ரிருப்பிடங்களுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். பிறகு வெகுதூரம் சென் றதன்மேல் பிரணவத்தை மூலமாக வுடையதும், (11) மிகுந்த மகி மைபொருந்தியதும், தத்துவப்பொருட்களை நன்கு போதிப்பதுமான வேதமான தங்குதோன்றி யுரைத்ததாவது:— “ஓ! விஷ்ணுவே! ஓ! பிரம்மாவே! நீங்களிருவரு மேன் வீண்கலகம் செய்துகொள்ளுகின்றீர் கள்? (12) ஸ்ரீ பரமேசுவரனே ஜகங்களுக்குக் கர்த்தாவும், பரமாத்து மாவும், மகேசுவரனும், ஸகலப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் மேன்மைகொண்ட வரும், சகலப்பிரபஞ்ச ஸ்வரூபியுமானவர். அவ்வுருத்திரனே மகா பெ ருமைபொருந்திய விருடிச்சிறுஷ்டர். (13) நடு வானத்தில் விளங்கலு ற்ற வச்சம்புவே அணி மாமுதலிய சகல ஐசுவரியங்களும் நிறையப் பெற்றவர். அவ்விசுவரனே அனுக்கெல்லாம் பரமானுவாகியவர்; பெ ரிதுக்கெல்லாம் பெரியவர்; (14) ஸ்ரீ பார்வதியோடுகூடிய வப்பிரபுவே சகல மதிகளுக்கும் கர்த்தா; சொர்க்கம், பூமி, இந்திரன், விஷ்ணு ஆகிய வெல்லாவற்றையு மவரே யுண்டுசெய்பவ” (15) என, இவ்வாறு வே தம்கூறிய வசனத்தை மிகுந்த மோகவசத்தி லகப்படலான அவ்விருவ ர்களும் கேட்டு மனனைச் சட்டைசெய்யாமல் மறுபடியும் முன்போலவே கலகம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். (16) பிற கிப்படியிருக்கையில் பரமாத்துமாவாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரன் “ஓ! இவ்விருவர்களும் வீ ணுங்கா ரத்தினுல்லவோ நிச்சயமாய்த் துன்பமடைப்போகின்றார்கள். நா மிவ் விருவர்களுடைய கர்வத்தையு மிங் கடக்கவிடவேண்டு” மென்று ஸ்ரீமகேசுவரன் கோடிசூரியப் பிரகாசம்பொருந்திய வோர் ஜோதியுரு வத்தைக்கொண்டருளியப்போ தங் காவிர்ப்பவித்தனர். (17-18) பிற கு பார்ப்போர் கண்களையெல்லாம் பறிக்கலுற்ற பரஞ்சோதிருபியான வப் பரமசிவனைப்பார்த்து ‘இதென்ன’ வென்று பயந் தவ் விருவர்களு ம் மிகுந்த விசாரமடைந்தார்கள். (19) அப்போது ஸ்ரீ பரமேசுவரன் பிரம்மவிஷ்ணுக்களான அவ்விருவர்களுக்கும் தேவியோடுகூடத் தம த ற்புதமான திவிய வுருவத்தைச் சீக்கிரமாய்க் காகுடியருளிய (20) வுட ன் ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் பார்வதிநாதரு மென்று மழிவற்றவருமான வம் மகாதேவரைக் கண்டவுடன் சடிதியி லெழுந் தடிக்கடி நமஸ்கரித்து அ

த்தேவரைப் பற்பல ஆதிகளால் தோத்திரம்பண்ணிவிட்டுத் தாம் திருப்பாற்கட லடைந்துவிட்டனர்.” (21)

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தகஷகாண்டம் கசு—வது அத்தியாயத்தினுத்தம்.

“விஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீ ஜகதீசனை நமஸ்காரம்பண்ணிவிட்டு மிகுந்த பீதியோடு பாற்கடலுக்குச் சென்றவுடன் பிரம்மன் மிகுந்த மதிமயக்கங்கொண்டதினா லம்மகேசுவரனை நமஸ்காரம்பண்ணாமலே (1) புத்திகெட்டவராகித் (தமதைந்து முகங்களில்) மேற்புற முகத்தினா லத் தேவேசனை யிகழலாயினர். அப்போது ஸ்ரீ தேவேசரும் கோபாவேசம்கொண்டவராகிப் பைரவமூர்த்தியைத் திருவுளத்தின்கண் ணினைக்க, (2) அப்போது ஸ்ரீ பைரவமூர்த்தியும் மேனியெங்கும் திருநீரைப் பூசியவரும், ஸர்ப்பத்தை யகாஞ்ஞானாகப் பூண்டவரும், (3) ஒலிக்கலுற்ற பாதச்சதங்கைகள் ஜல் ஜல்லென்று சத்திக்கப்பெற்றவரும், மண்டையோட்டு மாலைகளைப் பூண்டவரும், சிவோஷ்டமான சூலம், பாசம், உடுக்கு இவைகளைத் தரித்தவரும், (4) வட்டமும், பயங்கரமும், பிரகாசிக்கலுற்றதுமான கண்களைக்கொண்டவரும், அதிகோரமான வோர் மண்டையோட்டுக் கப்பரையைக் கைதனிற் பற்றியவரும், விகாரமாகிய செம்பட்டைச் சடைகளா லதி, பயங்கரமுள்ளவரும், (5) திருமேனியெங்கும் மிகுதியாய் பிரகாசிக்கப்பெற்றவரும், சிறந்த மந்தஹாஸத்தினால் மெத்த நேர்த்தியானவரும், அகிலப்பிரம்மாண்டங்களை யு மோர் நொடிக்குள் ளொரோ கபளமாய்ப் பகிழ்த்துவிடத் திறமைகொண்டவருமாகி ஸ்ரீ சிவாக்கினையின்படி துரிதமா யங்கு தோன்றலாயினர். (6) இப்பேர்க்கொத்த வப் பைரவமூர்த்தியானவர் ஸ்ரீ மகேசுவரனை விகயத் தோடு வந்தனித்து நின்று “ஓ! சுவாமி! ஜகதீசா! எந்தனாற் செய்யப் படவேண்டிய காரியமின்னதென்று தேவரீர் தாஸனாகிய வடியேன்மீது கருணைகூர்ந்து கட்டளையிட்டு டருளவேண்டும்” மென்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்ட வப் பைரவரை நோக்கி ஸ்ரீ மகேசுவரன் திருவாக்கருளிய தாவது:— (8) “ஓ! பைரவா! நமது மாயையினால் புத்திப்பிரமை கொள்ளலான விப் பிரம்மனுடைய, நம்மை யிகழலான மேல்தலையை

நீ கண்டித்தும், மேலும் மிகுந்த கர்வம்கொள்ளலான விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள், இருடிகள் இவர்களுடைய விரத்தங்களையெல்லாம் பிச்சையென்ற வியாஜத்தால் வாங்கிக்கொண்டவர்க ளிறந்துவிட்டபோதிலும் பிற கவர்களைத் துரிதமாய்ப் பிழைப்புமூட்டிவிட்டு (10) அதன்மேல் நமதாக்கினையின்படி யிப்பிரம்மாண்டத்திற்கு மேற்புறத்திலுள்ள வுந்த னிருப்பிடத்துக்குச் சென்று அங்கிருந்தபடியே தேவர்களை யு மிருடிக ளையும் சோம்பலின்றிக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கலாவா” (11) யென் றவரையனுப்பிவிட்டு ஸ்ரீ லாம்பமூர்த்தி யந்தர்த்தான மடைந்தனர். அப்போ திச் சங்கதிகளை விஷ்ணு வறியலாகி மிகுந்த மனவிசாரம்கொண் டேங்கியிருந்தனர். (12) பிறகோவென்றால் பைரவரும் கோபத்தினால் மிகுந்த வட்டகாசம் பண்ணிக்கொண்டு மகா பயங்கரராகி யப்பிர ம்மனுடைய ஐந்தாவது தலைதனைத் தமது துனி நகத்தினுள் கள்ளிப் போட்டவுட (13) நவ ரிரத்தவன்ளம் பெருகப்பெற்றவராகிப் பூமி தனில் விழுந்தவ் வள்ளமதினே யோர் நொடிநேரத்திற்குள் மூர்ச்சை யடைந்தனர். கேளீர்! பிரஜாபதியே! (14) பிறகு நெற்றிதனிற் கண்ணுடைய வப்பைரவர் பிரம்மன திரத்தங்களை வற்றச்செய்து மறுபடி தமது கிருபாதிருஷ்டியா லவரைப் பிழைப்புமூட்டிவிட்டார். (15) அதன்மேற் பிரம்மன் துரிதமாய் மூர்ச்சைதெளிந் தெழுந்து அவர் மகி மையை யறிந்து பயத்தினால் நடுக்கமுற்றவராகி யவரை வந்தனித்துத் துதிசெய்து (16) “ஓ! தேவாதிதேவரானப் பிரபுவே! தேவரீர் மகா மூடனான வடியேன் பிழைக்கை மன்னித்துத் தேவரீரது திருவாக்கிணையா லெந்தனுக்கினி அஞ்ஞான முண்டாகாமலிருக்கும் (17) படியாய் ஓ! கருணைக்கடலே! அடியேனுடைய முண்டத்தலையை யோர் பாத்திரமாகச்செய்து நைத்து வைத்துக்கொண்டு அம்மண்டையோட்டுப் பாத்திரத்தைப் பிச்சைக்கப்பரையாக்கி (18) ஓ! சுவரீ! அக் கப்பரையைக்கொண்டே பிரத்தபிகை யெடுக்கவேண்டு” மென் றவரை வேண்டிக்கொண்டடிக்கடி நமஸ்காரம் பண்ணினார். (19) பிறகு பைரவரு மப்படியே நல்லதென் றதனை யெடுத்துக்கொண்டு மேருகிரியை விட்டுப் புறப்பட்டுத் தமதிச்சையின்படி யோர் கணநேரத்திற்குள் ளனே க பூதகணங்கள், மகா பலசாலிகளான ஹாலாஹன், காலவேகன், அக்கினிமுகன், சோமகன் முதலிய வின்னும் மற் றனேக பூதச்சேனைத் தலைவர்கள் இவர்களையெல்லாம் சிருஷ்டித்துக்கொண்டு (20-21) ஸ்ரீ காலபைரவமூர்த்தியானவ ரனேகம் பூதசேனைகளுடனும் சேனாதிபர்களுடனும் கூடியவராகி பிரத்தபிகை யெடுக்கும் வியாஜமாய்ப் பூலோக

மெங்கும் திரிந்து (22) எல்லாப்பெரிய அரணியங்களிலும், மலைகளிலும், பாதாளம், நாகலோகம், தேவலோகம் இவைகளிலு (23) மங்கங்குள்ள கர்வம்கொண்டவர்களான தேவர்க ளிருடிகளுடைய விரத்தங்களை யெல்லா மப்பைவர் தமது கப்பனாயில் வாங்கிக்கொண்டு (24) அதனால் மரணமடையலாகும் சிற்சிலர்களையும் லீலாவினோதமாய்ப் பிழைப்புமுட்டிவிட்டுக்கொண்டே யெல்லாவிடங்களிலும் பிசைவாங்கிக்கொண்டு பிறகு விஷ்ணுலோகத்திற் கேகினர். (25) அப்போ தவரது பூதசேனையெல்லாம் மிகுந்த கோலாஹல சத்தத்தோடு விஷ்வக் லேனருடைய கணங்களாற் காக்கப்படும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் திருமாளிகை வாசற்படிக்குத் துரிதமாய் வந்தவுட (26) எப்போது மகா கொரோ முடைய கணாதிபரான விஷ்வக்லேனரவர்களைத் தாக்கினார். உடனே ஸ்ரீ பைரவமூர்த்தி யவரது கன்னங்களி லறைந்து துரிதமா யவரைத் (27) தமது குலத்தின் துனியிற் கோர்த்துக்கொண்டு ஸ்ரீ விஷ்ணுவ ண்டைக்கு வந்தார். அப்போ தாதிசேட னுடலுமீது சயனித்திருந்த ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவும் மிகுந்த பீதியினுற் பரபரப்போ (28) டெழுந்து ஸ்ரீ தேவி பூமிதேவிகளுட் னவரை நமஸ்காரம்பண்ணித் துதிசெய்துவிட்டு மகா பயங்கராகிய வப் பைரவரை நோக்கி வசனமுரைத்ததாவது:— (29) “ஓ! அடியார்களுக் கபயமளிக்கலுற்ற ஜகத் குருவான தேவாதிதேவா! தேவர் ரிங்கு யாதுகாரியமாய் விஜயமானது? தேவர் னாத் தரிசித்ததின லடியேன் கிருதார்த்தனுகிவிட்டேன். (30) ஓ! கருணாமூர்த்தியே! தேவரீனாயே முக்கிய ஆதாரமாய் நாடிய வடியேனைக் காப்பாற்றிடல் வேண்டு” மென் னுரைக்கலான அவ்விஷ்ணுவை நோக்கி ஸ்ரீ காலபைரவர் திருவாக்கருளியதாவது:— (31) “ஓ! விஷ்ணுவே! யாம் பிசைவாங்கும் நிபத்தினு லுமது தயையி னிரத்தத்தை விரும்பி வந்திருக்கின்றனம். ஆகையால் நீ ரதனைச் சீக்கிரமா யிப்போது தந்துவிடவேண்டு” மென, (32) இவ்வா றவரது வசனத்தைக் கேட்டு ஸ்ரீ மாதவரும் ‘ஓ! இதனால் யான் கிருதார்த்தனுகிவிட்டே’ னென்று கூறியவராகித் தமது நகத்தினால் நெற்றிதனைப் பிளந் திரத்தத்தைப் பெருகவிட, (33) அவ்விரத்தங்களை யெல்லாம் ஸ்ரீ பைரவர் தமது கப்பனாயா லேந்தினார். இவ்விதமாகவே அவ்விரத்தங்கள் விஷ்ணுவருஷத்தி லாயிரம்வருஷகாலமளவும் பெருந்தாரையாய்ப் கொட்டிப் (34) பிறகு விஷ்ணு விரத்தமேயற்று மூர்ச்சைகொண்டு கீழேவிழுந்து மக் கப்பனாயிற் பாதிசூட நிரம்பவில்லை. (35) இவ்விதமா யம் மகாவிஷ்ணு வானவர் மிகுந்த மூர்ச்சையினால் கீழே விழலானதை ஸ்ரீதேவி யிலகூறு

மிதேவிதன் கண்டு மிகுந்த துக்கம்கொண்டவர்களாகித் துரிதமாய் வந்து (36) மகாத்தமாவாகிய ஸ்ரீ பைரவமூர்த்தியுடைய விருபாதங்களை யும் கைகளால் பிடித்துக்கொண்டு “ஓ! கருணாசமுத்திரமாகிய பைரவேசுவரா! இவ்விஷ்ணுவை யிரகழித்துத் (37) தேவரீ ரடியாள்களுக்குச் சீக்கிரமாய்த் தாவிப்பிச்சையருளவேண்டு” மென் றவ் விருதேவி மார்களு மம் மகேசுவரனைத் தோத்திரம்செய்கையில் (38) பிறகு கருணாமிருதக்கடவுளும் பகவானுமாகிய ஸ்ரீ பைரவர் பிரஸன்னசித்தராகித் தயவினா லவ் விஷ்ணுவை நோக்கிப் பிழைப்புமுட்டியவுடன் (39) ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு அறிவடைந் தெழுந்தப் பிரபுவை மிகுதியாய்த் துதிசெய்தார். பிறகு ஸ்ரீ காலபைரவ ரவ்வாறு துதிசெய்யலான விஷ்ணு வைத் தயவேடு திருக்கண்ணுற்றுப் (40) பிறகு மிகுந்த வாத்தியமுழக்கங் களோடும், பூதகணங்களி னூரவரச் சத்தங்களோடும் தமது லோகத்துக்குப் புறப்பட்டுச் செல்லுகையி (41) லவ்வாறு செல்லலாகு மப் பைரவரை விஷ்ணுவானவர் வெகுதூரமளவும் பின்புறத்தோடார்ந்துவந்து பிறகப் போ தவரை நமஸ்கரித்துத் துதிசெய்து சூலமதிற் கோர்க்கப்படலான தமது கணத்தலைவராகிய (42) விஷ்வக்ஸேனையுமீ மீட்டுக்கொண்டு திருமால் தமது மானிகைக் கருளினர். அப்போது ஸ்ரீ பைரவரும் மிகுந்த வட்டகாசத்தோடுகூடிய பூதகணங்களுடன் தமது திருமாளிகை சேர்ந்தனர். (43)

இப் பைரவமூர்த்தியானவர் கல்பத்தின் முடிவின் பிர்மவிஷ்ணுக்கள் முதலிய ஸகல தேவர்களையும், சகல ஜகங்களையும் ஸ்ரீ சிவாக்கிணையின்பேரில் மகா கோலாஹல சத்தமுடையவராகிச் சமுகரித்துத் (44) தமதிச்சையின்படி யவர்களுடைய முண்டத்தலைகளை யெல்லாம் மாலைகளாக்கித் திருமேனியை யலங்கரித்துக்கொண்டப் பிணங்களுடைய ல்லாம் தமது நெற்றிக்கண்ணெருப்பி னிலேசமாத்திரத்தினுற் கொளுத்திவிட் (45) டச் சுமுகாடுதனிலே யச்சாம்பற்களைத் திருமேனிதனிற் பூசிக்கொண்டு, தமது சுதந்திரத்தினுற் சகல வேதங்களையும் நாய்களா யமைத் (46) தவைகள்மீ தேறிக்கொண்டு பயங்கரமான சத்தத்தோடு கூடியவரும், அப்பேர்க்கொத்த தமது கணங்களாற் சூழப்பட்டவருமாகியும், திருவுளமதில் ஸ்ரீ பரபரமூர்த்தியைத் தியானித்துச் சுமக்கமுடியாத மிகுந்த பேராரந்தம்கொண்டவராகியு (47) மிவ்வாறு நிகரற்ற திருவுருவத்தைக் கொண்டவராகி யங்கங் கலைந்து திரியலாகின்றார். ஓ! தகஷப்பிரஜாபதியே! ஸ்ரீ மகேசுவர னூரூராய்ப் பிச்சையெடுக்கலான விக் கதையை யுந்தனுக் குணர்க்கலானோம்; மேலும் ஸ்ரீ பரமேசுவர

னுடைய மற்றோர் சரித்திரத்தை யிப்போ துனக்குக் கூறுகின்றோம்; கேளடா” (48)

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்ஷகாண்டம் உய—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

“கேளாய்! தக்ஷா! கிருதயுகம், திரோதாயுகம், துவாபரயுகம், க வியுகம் ஆகிய விந் நான்கு யுகங்களி லாயிரம்கொண்டது பிரம்மனுக் கோர் பகலெனப்படும்; அவ்வளவுகாலம்கொண்டதே ஓரிரவாகும்; இவ் விதமான இரவு பகல்களைக்கொண்ட நாட்களில் முன்னூற்றறுபது கொ ண்ட தவருக் கோர் வருடமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (1½) இவ்விதமான னூறுவருடங்கள் முடிந்தவுட னப்பிரம்மனுக்கு நாசம் நே ரிடுகின்றது. (2) அதுதான் விஷ்ணுவுக் கோர் பகல்; அவர திரவு ம வ்வளவே. இப்படி யிரவும் பகலுமாகிய முன்னூற்றறுபது நாட்கள் கொண்ட தவ் விஷ்ணுவுக் கோர் வருடமெனப்படும். (3) இவ்விதமா க னூறுவருடங்கள் முடிந்தபோது விஷ்ணு நாசமடைகின்றார். இவ் வாறாக வனேகம் விஷ்ணுக்கள் சமுகரிக்கப்பட்டதன்மேல் மகாப்பிரள யம் (4) நேரிடுகின்றது. அப்போ ததுகண்டு தருமமானது மிகுந்த பயம்கொண்டதாகி யோ ரிருடப் புருவ மெடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீமகேச வரனைத் துதிசெய்ததாவது:—(5) “ஓ! ஜயஜயா! சம்போ! மகாதேவா! சரணமடையலான வடியேனைக் காப்பாற்றிடல் வேண்டும்; இதோ மகா ப்பிரளயகாலமானது சீக்கிரமாய் நேரப்போகின்றபடியால் (6) ஓ! அ ஷ்டைசுவரியங்களும் நிரம்பப்பெற்ற பரமசிவா! அடியேனை விலக்கி யே யிச் சகல ஜகங்களையும் சமுகரிக்கவேண்டு” மென்று பல துதிகளா ல் துதித்து ஸ்ரீசங்கரனை வேண்டிக்கொண்டது. (7) அதன் பிறகு ஸ்ரீ பகவான் பிரஸன்னராகி யதற்கு வரனை யளித் ததனைத் தமக்கு வாகன மாகச் செய்துகொண்டதற்குத் தக்க வலிமையையும் கொடுத்தருளி (8) யென்று மழிவில்லாதிருக்கும் தன்மையையு மருளி, மேலும் நா ன்கு கால்களையுடைய அவ்விருடத்தைக் கிருதயுகம்முதலிய நான்கு யு கங்களிலும் யுகத்துக்கு யுகம்முறையே ஒவ்வொருகால் குறைந்ததாகிச்

சஞ்சரித்துவரும்படிக்கு மருள் செய்து (9) “ஓ! மகா பரிசுத்தமுடைய தருமமே! யாம் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு நெதன் சரீரத்தின்பேரில் வசிக்கலாகின்றோம்; நீ யெங்கும் நமது சன்னிதியிலே யிருந்துவரலாவாய். (10) ஓ! தருமமே! உலகினில் மானிடர்கள் நம்மைப் பூஜைசெய்யாம லெப்பேர்க்கொத்த மிகுந்த மகா புண்ணியங்களைச் செய்திடினு மவையெல்லாம் பாவங்களின் பயனையே யவர்களுக் களிக்கலாகும். (11) நம்மைப் பூஜிக்கலுற்ற அடியார்க ளென்னபாவங்களைச் செய்திடினு மவையெல்லா மவர்களுக்குப் புண்ணியங்களின் பயனையே கொடுக்கலாகின்றது. கேளாய்! மகாவலிமைகொண்ட தருமமே! யாமெந்த அடியாரிடத்திலாவது சந்தோஷமடைந் தவருக் கனுக்கிரக மளிக்க விரும்பும்போது நீ நமதாக்கினையைச் சிரமேற்கொண்டிருடப வருவத்தோ டிங்கு வந்துவிடலாவா” (13) யென்றதுமுதலிய திருவசனங்களை யுரைத் ததனைத் தமக்கு வாகனமாக்கிக்கொண்டதனை யனுப்பிவிட்டார். அதுகேட்டறிந்து ஸகல ஜகத்ஸ்வரூபியான ஸ்ரீவிஷ்ணுவும் (14) ஸ்ரீ பரமேசுவரன் திரிபுரர்களைச் சமுகாரம் செய்யும்காலத்தி லிருடபவருவ மெடுத்தாக்கொண்டு திரிபுரந்தகனாகிய வம் மகாதேவனைச் சமந்தனர். அடா! தக்ஷா! ஆகையினால்தான் ஸ்ரீமகாதேவ ரிருடப வாகனொன்று சொல்லப்படுகின்றார். (15)

இருபதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்ஷகாண்டம் 22-வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

“ஓ! தக்ஷா! ஸ்ரீ மகாதேவருடைய, நிகரற்றதும், மகா பரிசுத்தமுள்ளதுமான மற்றோர் திவிய சரித்திரத்தை யுந்தனுக்குக் கூறுகின்றோம்: நீ யதனை மிகவும் ஜாக்கிரதையுடன் கேட்கவேண்டும். (1) மகா பவிஷ்டர்களாகிய, உருத்திரரான காலாக்கினிருத்திரபகவானும், பைரவ மூர்த்தியும் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய திருவாக்கினையின்படி சகலப் பிரபஞ்சங்களையும் சமுகரிக்கின்றார்கள். (2) இது அவாந்தரசமுகார மெனப்படும். கேளாய்! பிரஜாபதியே! சகலங்களையும் மொரோகபளமாய் விழுங்கலாகின்ற ஸ்ரீமகாதேவன் சகல அண்டங்களையும், சகல ஜகங்க

னையும், (3) சகல ஜீவராசிகளையும் சிலதைப் பார்வையாலும், சிலதை புன்னகைப்பினாலும், சிற்சிலனைக் கோபம், அட்டகாஸம், நர்த்தனம், நெற்றிக்கண்ணக்கினி, (4) ஹும்காரம், கை, காலுதை யிவைகளாலெல்லா மனேக வருத்திரகணங்களோடு கூடியவராகித் திருவினையாடலாய்ச் செய்தருளும் சமுகாரமானது (5) சகலர்களுக்கும் நாசமளிக்கலுற்ற மகாப்பிரளயமெனப்படும். அப்போது சமுகாரம்செய்யும் ஸ்ரீ மகாதேவ னந்தந்தவண்டங்களி லுள்ளவர்களான வெண்ணிறந்த, விஷ்ணுக்கள், பிரம்மாக்கள், இந்திரன்முதலிய மற்றத்தேவர்கள் (6½) இவர்களிற் சிலரை யெரித்துச் சாம்பற்களைத் தூள்நீராய்ப் பூசும்விதிப்படிக்குத்தம் திருமேனியிற் பூசியும், அப்பிரபுவானவர் மற்றவர்களுது முண்டத்தலைகளைத் தமதிச்சையின்படி மாலைகளாக வணிந்தும், (8) அவர்களுடைய வெலும்புகளை யாபரணங்களாகப் பூண்டும், மற்றவர்களுடைய தலையிர்களை முப்பிரிதூற்களாகத் தரிக்கவுமாகின்றார். (9) தவிரவும் சகலப்பிராணிகளையும் சமுகரிக்கலுற்றவரும், என்றுமழிவற்ற ஞான மூர்த்தியுமாகிய லாக்ஷாத் ஸ்ரீ பரமேசுவரன், அப்பிரளயகாலத்தில் மடியலாகும் சிவபக்தியினர்க ளுடனே பிசாசப் பிறப்படைய, தா மொருவராகவே யப்பிசாசங்களாற் சூழப்பெற்றவராகி மற்ற விஷ்ணுக்களையும் பிரம்மாக்களையும் சூலமதிற் கோர்த்துக்கொண்டு மிகுந்த மனமகிழ்ச்சியோடக் காடாந்தகாரமதி லட்டகாசத்துட னுனந்தக்கூத்தாடுகின்றார். (10-12) பிறகவர் லீலாவினோதமாய் பிசாசங்களையும் சமுகரித்து விட் டெரிந்துகொண்டிருக்கு மப் பெருஞ் சுகோட்டு மத்திதனி லோரிடத் தேகாங்கியாய் நர்த்தனம் செய்யலாகின்றார். (13) பிறகவரம்மகாப் பிரளயம் கழிந்தவுடன் ஸ்ரீ பரதேவதையானவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்குமளவி லவன் முன்னிலையிலே பரமாந்தவசத்தினால் (14) பெருங்கூத்தாடிவிட்டுப் பிறகு சிருஷ்டிசெய்வதற்குரிய இச்சாசக்தியோடு கூடியவராகி முந்தியகற்பத்திலிருந்ததுபோலவே பஞ்சமகாபூதங்கள், (15) சகலங்களான பிரம்மாண்டங்கள், அததின் லோகங்கள், அவ்வெல்லா வண்டங்களுக்கும் வேண்டிய அனேக மனேகம் விஷ்ணுப் பிரம்மாக்கள், (16) சகல ஜீவராசிகள், அசுரர்கள், அரக்கர்கள் இவற்றையெல்லாம் சிருஷ்டித் தவரவருக்குத் தக்க வதிகாரங்களையு மேற்படுத்தி யவரவருக்குத் தக்க வித்தைகளையும் கற்பிக்கின்றார். ஆகையால்தா னம்மகேசுவரன் மகாக்கிராஸ (பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முதலிய சகல சிருஷ்டிப்புகளையு மொரோ கபளமாய் விழுங்கலுற்றவர்) டொன்றுப் பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றார்; (18) அடா! தக்ஷா! அவருடைய ஆபர

ணங்களின் மகிமையைப்பற்றி யுந்தனுக் குரைக்கின்றோ மதனைக் கேள்
டா!

பூர்வத்தில் விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் தேவாதிதேவரான ஸ்ரீ
பாமேசுவரனை வந்தனித்துத் (19) தவத்தினு லாராதித்துப் பிரார்த்தி
த்துக்கொண்டதாவது:— “ஓ! ஹா! சம்போ! மகாதேவா! விசுவநா
தா! தேவேசா! (20) ஓ! பிரபஞ்சங்களை யிரகழிக்கின்ற பரமசிவா!
இதோ மகாப் பிரளயகாலம் நெருங்கி வருகின்றது. ஓ! ஜகதீசா! எங்
களுக்கோ அனேக ஜன்மங்களாகிவிட்டன. (21) ஓ! பிரபுவே! சமுசா
ரத்தில் மிகவும் கிலேச மடைந்திருக்கின்ற வெங்களுக்கினி மறுபிறப்ப
டையத் திறமையில்லாதபடியால் தேவரீருடைய பாதாவிந்தத்தைத் தி
யாணிப்பதனு விச் சமுசாரத்தினின்று மோகஷமுண்டாகவேண்டும்.
(22) ஓ! கருணைக்கடலே! இப்பெரும் சமுசாரத்தினின் றெங்களைச்
சமுகரித்தபிற கெங்களிற் சிலர்களுடைய வெலும்புகளை யாபரணமாய்
ப் பூண்டும், (23) மற்றவர்களின் சாம்பற்களையெடுத்துத் தூளாய்ப்பூ
சியு மருளுவீராயின் யாங்க ளெளிதினில் மோகூதம் பெறலாவோம்; ஏ
னென்றால் ஓ! தயாநிதியே! (24) தேவரீரால் தரித்தருளப்படுகின்ற
உலகின்கண் மிகுந்த பரிசுத்தம்பொருந்திய கங்காநதியினில் பார்மீதுள்
ள யாவர்களுடைய வெலும்புகள் போடப்படுகின்றனவோ (25) ஓ! ம
காதேவா! அவர்களுக்குக்கூட மோகூதம் கிடைக்கலாகின்றது; ஓ! த
யாசமுத்திரமே! ஆகையால் சமுசாரத்திற்குள் அகப்படலான வெங்க
ளைக் காப்பாற்றல் வேண்டு” (26) மென் நிவ்வா றவர்களால் வேண்
டிக்கொள்ளப்பட்டதன்பேரில் ஸ்ரீ பகவா னவ்வாதே அருள்செய்யலா
னார். ஆகையினால் தேவர்களை யிரகழிப்பதற்காகவே காலனுக்குக் கா
லனும், சோதிருபியும், பரமாத்ருமாவும், மகேசுவரனும், மூப்புச்சாவற்
றவரும், சருவ ஞானானந்தஸ்வரூபியும், மகாப்பிரபுவமான ஸ்ரீ சிவபிரா
னவர்களது சாம்பல்முதலியவைகளைத் தரித்தருளலாயினர்.” (27-28)

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்ஷகாண்டம் 22-வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

“ஓ! தக்ஷப்பிரஜாபதியே! ஸ்ரீ தேவாதிதேவன் சமுகாரம் செ
ய்வதுமுதலிய சிறந்த சரித்திரங்களை யா மிங் குந்தனுக் குரைத்தனம்;

மேலும் மற்றோர் புண்ணியசரித்திரத்தைக் கூறுகின்றோம்; அதனைக் கேளடா. (1) பூர்வத்தில் தேவேந்திரன் ஸ்ரீ பரமேசுவரனைச் சேஷிப்பதற்காகச் சற்று கர்வமுற்றவனாகக் கைகெரிக்கு வந்தான். அப்போது ஸ்ரீ பரமேசுவரனோர் பிரமதகணத்தி னுருவத்தைக் கொண்டவராகி வாசற்படியில் (2) நின்றார். அப்போ திந்திரன் வாசற்படிதனில் நிற் கலான வப் பிரபுவை நோக்கி 'அடா! இப்போது ஸ்ரீ மகேசுவரனுடைய சமயமென்ன' வென்று டம்பமாய்க் கேட்ட, (3) அதற் கவர் பதினாக்காமல் கோபத்தோடு மீறு நோக்கினார். பிறகவரைப்பார்த்த தி விந்திரனுக் கதிக கோபமுண்டாகித் தன் வஜ்ஜிராயுதத்தைப் பிரயோகிக்க, (4) அவ்வாயுதமானது கற்பாணாபோல் மிகவும் கெட்டியான அவரது மார்பினில் விழுந்தவுடன் நெருப்புப்பொரிகளைக் கக்கிக்கொண்டு தூள் தூளாகி விழுந்தன. (5) அதன்மேல் ஸ்ரீ மகேசுவரன் துரிதமாய்த் தமது உருத்திரவுருவத்தை யெடுத்துக்கொண்டவுட னிந்திரனவரை ஸ்ரீ பரமேசுவரன்தா னென்றறிந்து பயத்தினால் நடுக்கமுற்றவனாகி வந்தனித்து (6) 'ஓ! சகலப் பிராணிகளிடத்தும் கருணையுரிக்க முயன்ற பரமசிவா! அடியேன் பிழைகளை மன்னித்தருளவேண்டு' மென்று பல துதிகளால் தோத்திரம்பண்ணி யவரை யருள்புரியும்படி செய்துகொண்டான். (7) பிறகு ஸ்ரீ பகவான் பிரசன்னராகி யவ்விந்திரனை நோக்கி 'ஓ! இந்திரா! நீ யிப்போது பயப்படல் வேண்டாம்; யா மிங்கு உந்தனுக்குப் பிரசன்னராயினோமென் றறியலாவா' (8) யென்றத் தேவேந்திரனுக் கனுக்கிரகமளித் தவன் பட்டணத்திற் கனுப்பிவிட்டுப் பிறகச் சிவபிரான் மிகுந்த கருணையால் தமது கோபாக்கினியைச் சமுத் திரத்தி லெறிந்துவிட் டப்போ துடனே தமது மாளிகைக்குட் செல்ல லானார். பிற்பாடு ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய வக் கோபாக்கினியோவென்ற லோர் குழந்தையாகி அழ, (10) அச்சத்தமானது தேவர்கள், முனிவர்கள், முதலிய மற்றெல்லோர்களாலும் கேட்கப்பட்டது. அப்போ தக்குறலைக் கேட்டவுடன் வருண னங்கு வந் தக்குழந்தையை யெடுத்துப்போய் வளர்த்துவந்தான். (11) இவ்விதமாக வக்குழந்தையானது வருணன் வீட்டில் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வரலாகையி லோர்நாளவ் வருணன் வீட்டிற்குப் பிரம்மன் வந்தார். (12) அப்போது வருண னக்குழந்தையைப் பிரம்மன் கைமீது கொடுக்க, அப்பிரபுவு மக்குழந்தையைத் தன் மடிதனில் வைத்துக்கொள்ளலாகையில் (13) மிகுந்த வலிமைகொண்ட வக்குழந்தை யழுதுகொண் டப்பிரம்மனது தாடி மயிர்களைக் கையினுற் பிடித்திழுக்கலாயிற்று. (14) அப்போது பிரம்

மன் “ஓ! இவன் பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முதலியவர்களைக் கூட்டப் போர்த
 னிற் சந்தேகமின்றி முறியடித்துவிடுவான். எப்போர்க்கொத்தபெரியோ
 ர்களுடைய சாபத்தினின்று மிவனுக்கோரிடத்தும் பயமிராது. (15) இ
 வன் முயலகங்களிலும் ‘ஜலந்தர’ எனென்றுப் பிரஸித்தி பெறலாவான்.
 தைரியம், பராக்கிரமம் முதலிய குணங்கடையுடையவனும், மகாபலவா
 னும், மகாதுஷ்டனும் (16) கோரோமுள்ளவனுமான விச்சிறுவன் தே
 வரகரைச் சயித் தசுரர்களுக்களிக்கலாவா” எனென்று சொல்லிவிட்டுப்
 பிரம்மன் நேர்த்தியான தமது மானிகைக்கேகினர். (17) பிறகு ஜலந்
 தரன் பின்னும் சிலகால மல் வருணனிட மிருந்துவிட்டுப் பின்பு கொடி
 யர்களான சில வசுரர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு பூலோகத்துக்குவந்து (18)
 சகல திக்பாலர்களையும் ஜயித்துத் தேவர் மானிகைகளையெல்லா மசுரர்க
 ளுக் கீந்து மயனென்றவசுரச் சிற்பியாலமைக்கப்பட்ட ஜாலந்தரமென்ற
 நகரத்தி (19) விருந்துகொண்டு சகல சத்துருக்களையும் ஜயித்து மகா
 பராக்கிரமசாலியா யிருந்துவந்தான். பிறகவன் சிலகாலம் சென்றதன்
 மேல் காலநேமியென்ற வசுரன் பெண்ணாகிய (20) பிருந்தையென்ப
 வளை மணம்புரிந்துகொண்டு மிருந்த சந்தோஷத்தோ டிருந்துகொண்டி
 ருக்கையில் வெகுகாலம் சென்றதன்மே லவன், தேவதொல்லாம் மேருகி
 ரியிற் பதுங்கியிருப்பதைத் (21) தெரிந்துகொண்டங்கு சென்று அ
 வ்வெல்லோர்களையும் போரினில் வென்று, பிறகவர்களுக் குதவியாய்
 வரலான விஷ்ணுவையும், (22) இருபதினாயிரம் வருடமளவு முயுத்தம்
 பண்ணிக் களைப்படைந்து தன்னைத் துதிசெய்யலானவுடன் சத்துருக்க
 ளை வதைசெய்யலுற்ற அவ்வசுரன் விட்டுவிட்டான் (23) பிறகந்திர
 ன் முதலிய தேவதொல்லோர்களுட் பயத்தினால் நடுக்கமுற்றவர்களாகி
 க் கைலைகிரிக் கோடிவிட்டார்கள். அசுரனோ வென்றால் தன்னகரம்செ
 ன் றங்கு வெகுகால மிருந்துவிட்டுப் பிற (24) கக்கொடிய மகாசுரன்,
 தடைசெய்யலான தன் மனையாளாகிய பிருந்தையின் வார்த்தையைச்
 சட்டைசெய்யாமல் தேவர்கள் பயந்தோடியிருக்கின்ற பருவதோத்தம
 மான கைலைகிரிக்கு மிருந்த பரபாப்புடன் தன் சேனைகளோடு ஷேச
 றான். (25½) அப்போது தேவர்க ளவன் வரவை யறிந்ததன்மேல்
 மிருந்த பயங்கொண்டவர்களாகி (26) வாசற்படியிலிருக்கும் ஸ்ரீ நந்தி
 பக்ஷானைத் தண்டம்பண்ணி யவரதனுமதியின்பேரில் தேவாதிதேவனா
 கிய ஸ்ரீ மகாதேவரது மகா பரிசுத்தமான திருமானிகைக்குட் சென் (27)
 றங்கு மகாதேவனைத் தரிசித்துத் தண்டம்போல் வந்தனம்பண்ணியிரு
 ந்த பக்தியுடன் பல துதிஞ்ஞால் தோந்திரம்பண்ணியதன்பேரில் (28)

விவரமென்னவென்று வினவி யருளிய வச் சங்கரன் முன்பாகச் சங்கதி
 களையெல்லாம் தெரிவித்துக்கொண்டார்கள். அப்போது ஸ்ரீ பரமேசு
 வர னத்தேவர்களுக் கபயமளித்துவிட்டுத் (29) தாம் பிராம்மண வுரு
 வம் கொண் டோர் முனிவர்போல் தண்டகமண்டலங்களைக் கைதனில்
 வைத்துக்கொண்டும், ஓர் குடைதனைப் பிடித்துக்கொண்டு மவ்வசுரனை
 யெதிர்நோக்கிப் புறப்பட்டனர். (30) அப்போ தவர் பிறரறியாம லு
 ருவத்தை மறைத்துக்கொள்ளலான தேவர்களால் பின்தொடரப்பெ
 ற்றவராகி யச் சலந்தராசுரனண்டைக்கு வந் (31) தவனை நோக்கி
 “அடா! நீ யாவன்?” எங்கிருந்து வந்தாய்? எங்கு போகலாகின்ற?”
 யென் றம்மகேசுவர னவனை யிவ்வாறெல்லாம் வினவலாகையி (32)
 லவ்வசுரன் “ஓ! தவசியே! என் பெயர் ஜலந்தரன்; யான் சகல தேவர்
 களையு முயுத்தரங்கத்திற் சயித்துவிட் டிப்போது சங்கரனை வெல்வதற்
 காகக் கைலைகிரிக்குப் போகின்றே” (33) னென, பின்பு பகவான் நகை
 த்து அவ் வசுரனை நோக்கித் திருவாக்கருளியதாவது:— “ஓ! அசுரா!
 பினுகமென்ற வில்லைக்கொண்டவரும், அடியார்களைப் பகைக்கலுற்
 ற வீரர்களைத் தொலைப்பிப்பவருமான வச் சம்புவோ யுத்தம்பண்
 ன யாவன்தான் திறமையுளனாவான்? (34) அவளோ யுத்தம்பண்
 ன மனதினால் நினைப்பவன்கூடச் சந்தேகமின்றி யவமானம் பெறு
 வான். இங்ஙனமாயி னப் பிரபுவைச் சயிக்க எவ்வாறு தகும்?
 (35) ஓ! ஜலந்தரா! யானவாருகினி லிருப்பவன்தான்; நீ யினி பி
 னைத்திருக்க வேண்டுவாயாகில் வந்தவழியோடு திரும்பிச் சென்று
 வி” (36) டென, இவ்வா றவ் வந்தணர் வசனத்தைக் கேட்டதன்
 மேல் ஜலந்தரன் “ஓ! பிராம்மண! ஒருவராலு மண்டமுடியாதவெ
 னது வலிமையை நீ ரறியவில்லை; (37) அதனை யிதோ! ஓர் நொடி
 நேரத்திற்குள் காட்டுகின்றே” னென, கேள்! செளனகாதிமுனிவர்க
 ளே! கோபங்கொள்ளலான பாவியாகிய வச் சலந்தரன திவ்வாறு பட
 படத்த வார்த்தையைக் கேட்டுப் பிராம்மணவுருவம் கொண்டவரான வ
 ப் பகவான் (38½) “ஓ! அசுரா! உன்னுடைய அப்பேர்க்கொத்த வ
 ளிமையைப் பார்க்க வெந்தனுக்குக் (39) குதூஹலிருக்கின்றது; ஆ
 கையால் நீ இதோ! இந்தச் சக்கிரத்தை யிருகைகளாலும் தூக்கி யென்
 முன்னிலையி லுந்தன் தலைமீது வைத்துக்கொள்ளலாவா” (40) யென்
 று திருவாக்கருளித் தமது கால்பெருவிரலினு லங்கு பூமிதனி லெழுத,
 பூமியி லெழுதப்படலான வச் சக்கிரத்தை யசுரன் பார்த் தவ் வேதிய
 னா நோக்கி வசனமளித்ததாவது:— (41) “ஓ! பிராம்மண! யான்

பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்களுையெல்லாம் போர்மீது துறத்திய டித்திருக்கின்றேன். மேலும் முந்தி யோர் கணமாத்திரத்தில் வடவாக்கினியைக் கையினு லணைத்திருக்கின்றேன். (42) சமுத்திரங்களுையெல்லாம் வற்றவடித்திருக்கின்றேன். பருவதங்களுையெல்லா மெடுத்துப்பந்து விளையாடியிருக்கின்றேன். இப்படியிருக்கையில் ஓ! பிரம்மண! இச் சக்கிரமதைத் தூக்க வெந்தனுக் கென்ன மெத்தப் பிரயாசை?" யென் றுரைத் ததனைக் கைகளால் தூக்கி மாற்பினில் தாங்கவைத்துக் கொண்டு மறுபடியும் வெகுப் பிரயாசையோ டதனைத் தூக்கித் தலைமீது வைத்துக்கொள்ள, உடனே யோர் நொடிக்குள் (44) எச் சக்கிரமான தவனை யிருதுண்டங்க ளாக்கிவிட்டு வேகமாய்ப் பூமியில் விழலாயிற்று. அப்போது மகாவேகமுடைய பெரிதான வோ ரிரத்தவள்ள முண்டாயிற்று. (45) உடனே யச் சலந்தான் மலைபோ லிருதுண்டங்களாய்ப் பூமியில் விழுந்து, தடைதனிற் புறண்டு, சடிதியில் மடிந்தான். (46)

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தகஷநாண்டம் 24-வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

“அம்மகாகொடிய நிறந்தவுடன் திரிபுர்களுக் கந்தகரான ஸ்ரீ பரமேசுவர னவனது தளங்களுையெல்லாம் கண்ணுற்று நெற்றிக்கண் ணெருப்பினு லெரித்துவிட்டனர். (1) அத்துராத் துமன் சேனைகள் தங்கள் சாம்பற்களைமாத்திரம் மிச்சமாகவைத்துப் போகலானார்கள். பிற்பாடப் பிரபுவானவர் தமதிச்சையின்படி நிகரற்ற நிஜவுருவத்தைக் கொள்ளலானவுட (2) னப்போது பிரம்மவிஷ்ணு இந்திரர்கள் முதலிய தேவர்களெல்லா மம் மகேசுவரனைத் தரிசித் தனேகம் துதிகளால் ப லனிதமாய்த் தோத்திரம்பண்ணித் தண்டம்போல் நமஸ்கரித்தார்கள். (3) அப்போது அகண்டாநந்தமூர்த்தியாகிய வப்பகவானு மவர்களைக் கிருபையுடன் திருக்கண்ணுற் றருளி யவரவர் விடுதிகளுக் கனுப்பிவிட்டுத் தாமுடனே அந்தப்புரஞ் சென்றனர். (4)

கொடிய ஜலந்தரனிறந்து சிலகாலம்சென்ற தின்மேல் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் காமவசப்பட்டவராகி ஜலந்தரன் மனையாளான பிருந்தையை நினைத்துக்கொண் (5) டக் காமாதூரானவ ளவனது மாளிகைத்

தோட்டமடைந் தோரிருடி யுருவம் கொண்டவராகித் தவஞ்செய்யும் னி
யாஜமா யங்கிருந்தனர். (6) அப்போது பிருந்தையும் கணவன் வரலா
றுகளை யறியாம லவனது பிரிதலினால் மேனி மெலியப் பெற்றவளா
கிப் பொழுதுபோக்குவதற்காகத் தன் வீட்டுத் தோட்டத்துக்குவந்தா
ள். (7) அப்போதங்கு மகா பலசாலிகளான விரண்டு விஷ்ணுகணங்க
ள் விஷ்ணுவால் தூண்டிவிடப்பட்டவர்களாகி யோர் சிங்க வுருவமெடுத்
தவனைத் துறத்த, (8) அப்போ தவ ளக் கொடிய சிங்கங்களைக் கண்ட
வுட னவ்விருடியண்டைக்கு வந்தாள். பிறகம் முனிவரும் சிங்கங்களா
ல் துறத்தப்பட்டுப் பழந்து நடுங்கிய வப் பிருந்தையைப் பார்த்து (9) “ஓ!
மாதரசே! நீ பயப்படாதே? நம்மை யிரகழிப்பவராக வறிந்துகொள்”
னென் றுரைத்துவிட் டவ்விஷ்ணு வச்சிங்கங்களைச் சடிதியில் விறட்டி
விட்டனர். (10) அப்போதே யவரை யவன் முக்காலங்களையு மறியலு
ற்ற வோரிருடியென வறித்து “ஓ! சுவாமி! என்கணவன் ஸ்ரீசங்கரனோ
டு யுத்தம் செய்வதற்காகக் கைலைகிரிக்குப் போயினர். (11) அவருயி
ருட னிருக்கின்றாரோ, அல்லது நாசமடைந்துவிட்டாரோ தெரிக்கலேன்.
ஓ! தவத்தையே தனமாய்க்கொண்ட முனிவரோ! தேவரீர் ஸர்வஞராகி
யதா ல்வரலாறுகளை யெந்தனுக்குத் தெளிய வுரைத்தல்வேண்டும்” (12)
மென் றவளுரைக்கலாகையில் ஸ்ரீ விஷ்ணு தமது தூதர்களான கணதி
பர்களை நோக்கி யப்பிணத்தை யெடுத்துவரும்படி யனுப்ப, (13) அப்
போது சிங்கவுருவம்கொண்டிருந்த அவ்விரு கணதிபர்களும், குரங்குக
ளினுருவத்தைக் கொண்டவர்களாகிப் பூமியி லிரு துண்டங்களாயிறந்
து கிடந்த கொடிய ஜலந்தரனை (14) யெடுத்துக்கொண்ட வ் விருவர்க
ளு மப் பிருந்தையின் முன்னிலையிற் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். பி
றகப் பிருந்தையு மிருதுண்டங்களா யிறந்து கிடக்கலான தன் கணவனோ
நோக்கியவுடன் (15) கேளாய்! தக்ஷப்பிரஜாபதியே! தன் புருடன்
பேரில் விழுந்து மிகுந்த துக்கத்தோடு புலம்பலாயினன். அதுகண்டு
ஸ்ரீ விஷ்ணு வானவர் மிகவும் துக்கப்படலான வப்பிருந்தையை மறுபடி
சமாதானப்படுத்தி (16) “ஓ! பெண்ணே! உன் புருட னிறந்தபோதி
லும் திரும்பவும் பிழைத்துவிடுவா” னென வுரைத்துவிட்டுத் தாம்
மறைந்துகொண் டச் சலந்தான் தேகத்திற்குட் புகுந்தனர். (17) உட
னே அவ்விஷ்ணு வானவர் ஜலந்தரனென்ற பெயரைக் கொண்டவராகிச்
சடிதியி லெழுந்தவுட னவரை யவன் கணவனென்றே எண்ணித் துக்கத்
தைவிட் டவரை (18) மிகுந்த மோகத்தோடு நன்காலிங்கனம் பண்
ணிக்கொண்டு மிகுந்த பாமசுகமடைந்தான். பிறகு அவன் அங்கு அந்
தவசியையு மக் குரங்குகளையும் காணவில்லை. (19) பிற்பாடு விஷ்ணு

வானவரச் சலந்தரன் சரீரத்திற் புகுந்தவராகி வெகுநாலம் வரையிற்
 கொஞ்சமேனும் சோம்பலின்றி யிச்சைகொண்டமட்டி லவளுட னிரமி
 த்துவந்தார். (20) இப்படி வெகுநாலம் சென்றதன்மே லொருக்கால்
 விஷ்ணுவானவர் தமது கபடச்செய்கையைமறக்கலாகித் தம் சுபாவத்தி
 ன்படி யோகநித்திரை செய்யலாயினர். (21) அப்பொழுதே யப் பிரு
 ந்தை யவரை ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுவென்றே அறிந்து “ஓ! விஷ்ணுவே!
 நீர் மாயையினுற் பிறர் கூட்டுக்குட் புகுந்துகொண்டு மிகவும் காமாது
 ரராகிக் கொஞ்சமேனு மிவச்சையற்றுப் பிறர்மனையாளான கற்புடைய
 வெந்தவேடு சுகமனுபவித்து வந்தீரல்லவா! (22½) ஆகையினால் ஓ!
 விஷ்ணுவே! உமது பெண்டரைச் சக்துருவானவன் வஞ்சகத்தா லெ
 டுத்துப்போகக் கடவது. (23) மேலும் ஓ! மாதவா! உமக்குக் குரங்
 குகளோடுச் சினேகமிருந்தபடியா லுமக்குக் குரங்குகளோடுகூடச் சஞ்
 சாரமுண்டாகக்கடவ” தென்று விஷ்ணுவை யிவ்வாறாகச் சபித்துவிட்
 டுப் பிருந்தையானவன் மிகுந்த கோபத்தோ டக்கனிப்பிரவேசம் செய்
 துவிட்டனன். அதன்மேல் விஷ்ணுவானவ ரவனாக் காண்பதிலே கவ
 லைகொண்டவராகி யச் சாம்பற்களை வாரித் தேகமெங்கும் பூசிக்கொண்
 (24) டச் சுகொட்டின்கண்ணே, மிகவும் காமவெறி கொண்டவராகி
 த் தமது லோகயாத்திரையைக் கொஞ்சமேனும் சிந்தியாமற் பைத்திய
 க்காரன்போ விருதுவந்தனர். (26) அப்போது பிரம்மன் முதலிய
 தேவரொல்லோர்களும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் சங்கதிகளை யறிந்ததன்பேரில்
 பிரபஞ்சங்களை நடத்துவோரான ஸ்ரீ மகாதேவரிடத்து விண்ணப்பம்
 செய்துகொண் (27) டத்தேவரொல்லோர்களும் கைலையில் வசிப்போ
 ரும் ஸச்சிதானந்த மூர்த்தியுமான ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனை வேண்டிக்கொண்ட
 தாவது:—“ஓ! பரமேசுவரா! அருள்புரியல்வேண்டும்; ஓ! ஸச்சிதானந்
 த மூர்த்தியே! அருள்புரியல்வேண்டும்; ஓ! சம்போ! பிருந்தையிடத்
 துமோகம்கொண்டு மெத்தக் காமாதூராயிருக்கின்ற விஷ்ணுவைக் கா
 ப்பாற்றிடல்வேண்டு” (29) மென் றத்தேவர்களால் பிராத்திக்கப்பட்
 டதன்பேரில் தயாநிதியாகிய ஸ்ரீ பரமசிவன் ‘அப்படியே நல்ல’ தென்று
 பாரிசுத்தின்கண் ணிருந்த கௌரியம்மையைத் திருக்கண்ணருள, (30)
 ஓ! கோ! அவ்வம்மையும் தம்மிடக் கைச்சுண்டுவிரலின்கண் ணேதோ
 ஒரு வித்தை யுண்பெண்ணி யவ்வற்புதமான வித்தைப் பிரம்மனுடைய
 கைமீது கொடுத்தருளி (31) “ஓ! பிரம்மாவே! இவ்வித்தைத் துரித
 மாய்க் கொண்டுபோ யப் பிருந்தையின் சுகொட்டினில் விதைத் தகளை
 நான்தோறு மமுதத்தை யூற்றிப் பயிர் செய்வீராகி (32) விதிநின்று
 விஷ்ணுவுக்கு நேசமுடைய நேர்த்தியான துளசிபென்பவ ளுண்டாவா

ள். அவனைப் பார்த்தவுடன் விஷ்ணுவு மவளிடத் தெப்போதும் மனப் பிரீதி கொண்டவ (33) ராவார். ஓ! பிரம்மாவே! பிறகத் துளசியை விஷ்ணுவுக்குப் பாணிக்கிரகணம் செய்விக்கலாவீர். பின்பவரவளோடு நாள்தோறும் தமதிச்சையின்படியே சோம்பலின்றிச் சுகமனுபவித்துக் கொண்டு (34) கேளீர்! பிரம்மாவே! நிச்சயமாய் மோகம் தெனியப் பெறலாவார். மேலுமவ் விஷ்ணுவானவர் நிகரற்ற வத் துளசிமாலையைச் சிரசினிற் சூட்டிக்கொள்ளலாவார். (35) அவரிவ்விதமாக வத் துளசியை மாலையாகவும் பெண்டிராகவும் செய்துகொண்டு பிறகவர் சந்தேகமின்றியே அவரது சொந்தத்தொழிலைச் செய்துவரலாவா” (36) ரொன்று திருவாக்குரைத் தப் பரமேசுவரியானவன் பிரம்மனை யனுப்பி யருளினன். பிற்பாடு பிரம்மன் முதலியவர்கள் ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேசுவரர்களை நமஸ்கரித்துவிட்டு (37) மனச் சந்துஷ்டி கொண்டவர்களாகித் துரிதமாய்க் தங்கள் தங்கள் தானங்களுக்குச் சென்றார்கள். பிறகு பிரம்மனோ வென்றால் சடிதியி லச்சுகாடு சென்று ஸ்ரீதேவியினுடைய திருவாக்கினையைச் சிரசினால் வகித்துக்கொண்டற்புதமாகிய அவ்வித் துதனை யங்கு விதைக்க, அப்போ ததினின்றி நேர்த்தியான துளசியுண்டாயிற்று. (39) அப்போ ததனைக்கண்டவுடன் விஷ்ணுவுக்குத் துக்கம் சடிதியில் நீங்கிவிட்டது. பிற்பாடவ ரத்துளசியை மணம்புரிந்துகொண்டு (40) மிகுந்த மனக்களிப்புற்றவராகித் தமதிச்சையின்படி நாள்தோறு மவளோடு கிரீடித்துவந்து மேலும் மெத்த நேர்த்தியான வத் துளசிமாலையையு முச்சிதனிற் சூட்டிவந்தனர். (41) பிற்பாடு ஸ்ரீவிஷ்ணு பைத்தியம் தெனியப்பெற்றவராகித் தமது தானமாகிய வைகுண்டம் சேர்ந் தங்கிருந்துகொண்டு தமது கிருத்தியங்களைச் செய்துவந்து பிறகு சிலகாலம் சென்றதன்மே லவர் ஸ்ரீ மகாதேவரை, மராமலரையொத்த தமதுத் திருக்கண்ணைப் பிடுங்கி யர்ச்சித் ததனும் சந்தோஷிப்பித்து (42) முந்தி யப்பரமேசுவரனால், ஜலந்தராகுரனைச் சமுகரிப்பதற்காக வமைக்கப்படலான கோடிகூரியப்பிரகாசம்பொருந்தியதும், மிக வற்புதமுமான சக்கிரத்தை யவரிடத்தினின் றடைந்து மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தனர். ஓ! தகூடா! இவ்வாறாக ஸ்ரீ பிரபுவினுடைய பற்பலவிதமான விருத்தார்த்தங்களை யுந்தனுக் குரைத்திட்டனம்.” (47)

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்ஷ நாண்டம் ௨௪ —வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

“ஓ! தக்ஷா! முந்தி நீ ‘ஸ்ரீமகேசுவரன்பரிசுத்திலும் சிசிலுமிரு பெண்டர்களை வைத்திருக்கின்ற’” நான் நிகழ்ச்சியாய்ப் பேசினுயல்ல வா! அதற்கு விடை கூறுகின்றோம்; கேளடா. (1) முந்திக்கைலைக்கொடு முடிதனில் பார்வதீதேவியானவள் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடையவிருகண்களைச் சாச வுல்லாசக் கோபத்தினு விருகைகளாலும் பொத்தலானாள். (2) அப்போ திவ்வுலகங்களுள்ளாம்மிருந்த வந்தகாரத்தினால் முடப் பட்டது. பிற்பாடு சகலப்பிரபஞ்சங்களையும் பிரகாசிப்பிக்கலுற்ற ஜகதீச னானவர் தமது நெற்றிக்கண்ணை விழிக்கலாகியந்தகாரத்தினால் மறைக் கப்பட்ட ஜகங்களைப் பிரகாசிப்பித்தனர். (2½) அப்போது கௌரியம் மையதனைக் கண்டுமிகவும் பயந்தவளாகி (4) ஸ்ரீமகாதேவருடைய கண்களை மூடலான தன திருகைகளை யெடுத்துவிடும்போ தவளது செந் தாமரை மலரை யொத்த அவ்விருகைகளிலிருந்தும்மிருந்த வியர்வைப் பெருக்குண்டாயிற்று. (5) பிறகு தேவியால் விடப்பட்ட அவ்வியர் வைரானது வெவ்வேறாய்ப்பத்துப்பிரவாகங்களாகி யோர்கணநேரத்திற் குட்சகலஜகங்களிலும்வியாபித்தன. (6) அப்போதுவிஷ்ணுமுதலியதே வரொல்லோர்களும்பயத்தினால்மிகவும்நடுக்கமுற்றவர்களாகி ‘ஓ! கோ! இ தென்ன! அகாலத்தில் பிரளயம்நேரிடுவ’ தென்று மெத்தச்சிந்தைகொ ண்டவர்களாகி (7) ஸ்ரீமகாதேவனைத் தரிசித்து மிருந்த சந்தோஷத் தோடு பூஜித்து “ஓ! கருணைக்கடலானசம்போ! மகாதேவா! காலமில் லாக்காலத்தில் ஜலப்பிரளயத்தினால்முழு கப்படலான ஸ்தாவரஜங்கம ரூ பமாகிய விச்சகமதை யிரகூழித்தருளவேண்டு” (8½) மென் றெல்லாத் தேவர்களாலும் பிரார்த்திக்கப்பட்டவுட னுலகங்களையிரகூழிப்பதிலே மு யற்சியுடையோரான (9) ஸ்ரீ ஸர்வேசுவர னவர்கள்மீது கருணைவைத் து மிருந்த ஜலப்பிரவாகத்தை யெடுத்துத் தமது செஞ்சுடையினோர் மயிர்க்காலிலோர் சிறிய நீர்த்திலைபோல் வைத்தருளினர். (10) அப் போது விஷ்ணு, பிரம்மன், இந்திரன் முதலிய தேவர்க ளவ்வற்புதத்தைக் கண்டவுடன் ஸ்ரீ பகவானைத்தண்டம்போல் வந்தனித்துப் பலவிதத்து திகளால்தோத்திரம்பண்ணி (11) “ஓ! பகவானாகிய பரமசிவா! அம்மை யின் திருக்கையினின் றுண்டான மகா பரிசுத்தமரீகிய விந்தியானது ஹேவரீர் திருச்சடைத்தடத்தில் தரிக்கப்பட்டபடியா (12) லதனைப் பா ர்த்ததினாலும், தொட்டதினாலும், குடித்ததினாலு மதனில் நீராடியதா லு மென்றும் சகலப்பிராணிகளுக்கும் பாவவிமோசனம் செய்விக்கலு ற்றதாயைவால் (13) ஓ! தேவதேவேசா! அந்நதியின் ஜலத்தி லெங்களுக்

குக் கொஞ்சம் தந்தருளவேண்டு” மென்று பிரார்த்தித்துப் பிரம்மன், விஷ்ணு, இந்திரன் இவர்கள் வெகு சந்தோஷத்தோடு ஸ்ரீ சம்புனிடை மிருந் தச்சலத்தை வெவ்வேறும் (14) வாங்கிக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் லோகத்தில் வைத்துக் கொண்டார்கள். விஷ்ணு வாங்கிக்கொண்டு போன ஜலமானது உலகினில் சிரோஷ்டமான விஷ்ணுநதியென்று பிரஸித்திகொண்டது. (15) அதுபோலவே பிரம்மனும் தாம் வாங்கிப் போன ஜலத்தை பெப்போதும் தம் குண்டிகையில் வைத்திருந்தார். இந்திரன் வாங்கிப்போய்ச் சுவர்க்கலோகத்திற் கொண்டுவைக்கலான நதிதா னாகாய கங்கை யென்று சொல்லப்படுவது. (16) பிறகு வெகு காலம் சென்றதன்மேல் பகீரதனுனவன் பிரம்மலோகத்தில் பிரம்மனால் கொண்டுவைக்கப்பட்ட வந்ததியை மிகுந்தப் பிரயாசையோடு பூமிக்குக் கொண்டுவந்த (17) போது மிகுந்த அலைகளால் பயங்கரமான கர்வங்கொண்ட வந்ததியை ஸ்ரீ பரமேசுவரன் தம் செஞ்சடையி லேந்தி வற்றச் செய்து (18) பிறகவனும் பிரார்த்திக்கப் பட்டதன்பேரில் தனை யவர் விட, ஸ்ரீ சம்புவால் விடப்பட்டமாத் திரத்தி லக் கங்கையானது புறப்பட்டு மகா வேகமுடையதும், பெரிய அலைகளால் நிரம்பப் பெற்றதுமாகிப் பூமியடைந்து (19½) அபாரமாகிய சமுசாரக்கடவினின் னு ஸாகரங்களைக் களையெற்றலாயிற்று. (20) ஆகையினால் கேளாய்! தக்ஷப்பிரஜாபதியே! ஸ்ரீ சங்கரன துச்சியலங்கார மாலையான வக் கங்கையா விப்போது நீராடியவர்கள் பாவங்களைத் தொலைத்து மேரக்ஷலாம்பிராஜியத்தை யடைகின்றார்கள். (21) அடா! தக்ஷா! ஸ்ரீ கங்காதரன் பெண்டைத் தூக்கிக்கொண்டிருக்கின்றனரென் றுந்தன லுரைக்கப்பட்ட திவ்வாறுதானடா. மேலு மிப்போது மற்றோர் சரித்திரம் சொல்லுகின்றோம்; அதனைக் கேளடா. (22)

பூர்வத்தில் பிரம்மனுவர் சனகர்முதலிய நால்வர்களைச் சிருஷ்டித்தார். அவர்கள் சிருஷ்டித்தொழிலில் மிகவும் பராமுகமாகி மிகுந்த தவநிலையை நாடியவர்களும், ஞானிகளுமா (23) யிருந்தார்கள். அதுகண்டுப் பிரம்மன் விஷ்ணுவோடுகூட ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக் கதனைத் தெரிவித்துக்கொள்வதற்காகக் கைலாசத்துக்கு வந்தார். (23) அப்போது ஸனகர்முதலிய இருடிகளு மங்கு வந்தார்கள். (24½) பிறகு விஷ்ணுபிரம்மர்களை ஸ்ரீ பரமேசுவரனை நோக்கி “ஓ! ஸ்வாமீ! ஜகங்களைச் சிருஷ்டி செய்வதற்குச் சக்தியில்லை” யென்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டவுடன் ஸ்ரீ சங்கரன் கோபத்தோடும் விருவர்களையும் தமது நெற்றிக்கண்ணினு லெரித்துவிட்டுத் (26) தம திடதுபாகத்திற் கொள

ரியம்மையைச் சிருஷ்டித்து வைத்துக்கொண்டு பிற கவ் விஷ்ணுப் பிரம்மர்களையும் லீலாவினோதமாய்ச் சிருஷ்டித்தருளி (27) “ஓ! பிரம்மாவே! நா மெப்போது மிப் பராசக்தியோடு கூடியவராகித் திருவிளையாட வருளிக்கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தினாலுமக் கிப்போதுமுதல் மறுபடியும் சிருஷ்டித்தொழிலில் மிகுந்த சக்தியுண்டாகும். (28) ஆதையால் நீர் விஷ்ணுவுடன் கூடப்போய் முன்போ லெல்லாவற்றையும்க் சரிவரச் சிருஷ்டித்துவரலாவி” ஞென்று திருவாக்கருளி ஸ்ரீ பரமேசுவரன் விருவர்களையு மனுப்பலாயினர். (29) பிற்பா டவ் விருவர்களும்க் ஸ்ரீ பரமேசுவரனையும், ஞானரூபியாகிய ஸ்ரீ கௌரியம்மையையும் நமஸ்காரம்பண்ணிவிட் டவரது திருவாக்கினையின்படி மிகுந்த மனமகிழ்ச்சியோடு தம் தம் தானங்களுக்குச் சென்றார்கள். (30) அதன்பிறகு பிரம்மதேவன் சோம்பலின்றிச் சகல ஜகங்களையும் பலவாறாய்ச் சிருஷ்டித்துவந்தார். கேளாய்! தக்ஷா! ஆகையால் ஸ்ரீ ஜகதீசன் ஜகங்களைச் சிருஷ்டிசெய்யும் நிமித்தமாகவே கௌரியம்மையோடு கூடியிருக்கின்றா டா. (31) அவ்வம்மையோ ஸத்தியஞானந்த ஸ்வரூபியாகிய வப் பிரபுவி றெனியே. சந்திரனையும் நிலவையும்க் போ லவ் விருவர்களுக்கும் பேதமேயில்லை.” (32)

இருபத்தினான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்ஷகாண்டம் 26-வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

“ஓ! தக்ஷா! ஸ்ரீ பரமேசுவர னிரண்டிபிள்ளைகளைப் பெற்றிருக்கின்ற ஞென்றுரைத்தாயல்லவா டா! அச் சரித்திரத்தை யிப்போது வர்ணித்துச் சொல்லுகின்றோம்; நீ யதனைக் கவனமாய்க் கேளா டா. (1) பூர்வத்தி லசுரோந்திரனென்ற அசுரானுவ னிந்திரனாலுய்த்தத்தில் துறத்திவிடப்பட்டவனாகிச் சைனியங்க்கை யிழந்தொண்டியாகி மிகுந்த துக்கத்தோடு சுக்கிரனிடம் சென்றான். (2) உடனே யச் சுக்கிரனு மவன் வந்த காரியத்தை ஞானதிருஷ்டியாலாலோசித்து “ஓ! அசுரோந்திரா! யா மிருக்கும்போது நீ யொன்றுக்கும் துக்கப்பட வேண்டாம்; (3) வஸிஷ்டமா முனிவரின் குலத்திற் சனித்தவரான மாகதனொன்ற வோர் மகா யோகிசுவரானவர் தவத்தினிலே மனதை யுருதி

யாய் நாட்டிச் கொண்டு மகா கோரமாய்ந் தவம் செய்துகொண்டிருக்கின்றார். (4) அவருட னெப்போ தோ ரகரஸ்திரீ புணருகின்ற னோ அப்போ தங்கு கஜமுகனென்ற வேர் கொடிய மகாசுர (5) னு ண்டாகி ஸ்ரீஸர்வேசுவரனிட மிருந்து வரப்பிரசாதம் பெற்று மகா பல பராக்கிரமசாலியாகிச் சத்துருக்களையெல்லா மதம்பண்ணித் தானே நிச் சயமா யிராஜியபாரம் நடத்திவருவா” (6) நென்றுணாத்துச் சுக்கிர னவ் வசுசோந்திரனை யனுப்பினான். பிறகு புத்திசாலியாகிய அவ்வசுசோ ந்திரன் துரிதமாய்த் தன் வீடுசேர்ந்து விழுதியென்ற வேர ரகரமங்கை யரை நோக்கிச் சந்தோஷமாய் வசனமுரைத்ததாவது:—“ஓ! மிகுந்த சுந்தரமேனியுடைய விழுதி! தவசிகளிற் சிறந்த மாகதமுனிவர் (8) மேருகிரியின் தென்பாரிசத்தில் கொடிய தவத்தைச் செய்துகொண் டிருக்கின்றார். நீ சிவோஷ்டரான வத் தவசியிடம் செர்ந் தோர் புத்திரனை ப் பெற்றுக்கொள்வாயாகி (9) லுந்தன் கர்ப்பமாகிய முத்துச்சிப்பியி னின்றுண்டாகிய வப் புத்திர ரத்தினத்தா லெந்தன்குடி சத்துருக்களே யற்று வியாகுலமில்லாமல் விளங்கலாகும். (10) அப்போது நாமெல் லோர்களு மெதிரியற்றுச் சுகமாயிருக்கலாவோ” மென்று தாரியத்தை வேண்டி யுரைத் தவனை யனுப்பினான். (11) பிறகவரு மப்படியே நல் லதென்று புறப்பட்டு மாகதமுனிவர் ஸ்ரீபரமாத்ருமாவினிடத் தேகாக் கிரசித்தராய் மிகுந்த தவம் செய்துக்கொண்டிருக்குமிடத்துக்குச் (12) சென் றவரது பரிசுத்தமாகிய தவ நிஷ்டையைக் கண்டு மிக வாச்சரிய ம் கொண்டவளாகி மனதினில் நினைத்துக்கொண்டதாவது:—(13) “ஓ! கோ! திடசித்தமுடைய மகாத்ருமாவாகிய வில் மாகதமுனிவர் மன தைக் கலைப்பதற் கென்ன மிகுந்த முயற்சிசெய்தபோதிலும் நம்மால் முடியாது. (14) ஆனால் யா மசுசோந்திரனிடத்திற்குத் திரும்பிச்செ ன்றுவிட்டா லவர் மிகவும் வியாகுலப்படலாவார். (15) ஆகையா லிங் கிருந்து தவம்செய்துகொண் டவரை வசப்படுத்தலாவோ” மென் று லோசித்துக்கொண் டவருக்கு முன்னிலையிலே கொடிய தவத்தைச் செ ய்யலானான். (16) பிறகு வெகுகாலம் சென்றதன்மே லம் முனிச்சி ரோஷ்ட ரோர் யானையும் யானைப்பேடும் சுகமனுபவித்துக்கொண்டிருந்த தைக் கண் டெழுந்து மோகிக்கலாயினர். (17) அப்போ தவ் வசுரஸ்திரீயானவ ளம் முனிவரிடம் சென் றவரை வந்தனித்து “ஓ! முனிவ ரே! உம்முட நெந்தனுக் கெப்போது புணர்ச்சி நேரிடப்போகின்ற தென்று யான் (18) வெகுகாலமா யும்மண்டையிலே தவம் செய்து கொண்டிருக்கின்றேன். ஆகையால் ஓ! ஸ்வாம்! மிகவும் காமாதுரை

யாகிய வெந்தனைத் தேவரீ ரங்கிகரித்தல் வேண்டு” மென, (19) இவ் வாறவளது வசனத்தை முனிவர் கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷம்கொண்டவராகி ‘யப்படியே நல்ல’ தென் றவ் வசரியை யோர் பெண்பாளையுருவம் கொள்ளச்செய்து (20) தாமு மோ ரியானையாகி யவளுடன் புணர்ந்தனர். அப்போ தவ்விடத்தில் மகா கோரனான கஜமுகாசுர னுண்டாயினன். (21) மேலு மப்போ தவளுடைய மயிர்க்கால்களிலிருந் தனேக மசுர்களு முண்டானார்கள். பிறகு வலிமைகொண்ட கொரோ முடைய வக் கஜமுக னவ் வசுரர்களோடுகூடக் கத்தி கேடயங்களை யெடுத்துக்கொண்டு மிகுந்த கோலாகல சத்தம்செய்தவனாகி மலைகளைப்பிடுங்கி மலைகளின்பேரிலும், மரங்களைப்பிடுங்கி மரங்களின்பேரிலு மெறிந்துகொண்டு வனத்துக்கு வனம் திரிந்துகொண்டிருந்தான். (22-23) அப் பெற்றோ ரிருவரு மப்பேர்க்கொத்த பிள்ளையைச் சகிக்கமுடியாமல் பயத்தினால் நடுக்கமுற்றவர்களும், மிக வாச்சரியமடைந்தவர்களுமாகி யவ் வனத்தைவிட்டு வெகுதூர மோடி (24) யோர் குகைகளி லிருந்துகொண்டு முனிவ ரவ் வசரியை நோக்கி ‘யிச் சங்கதியின் விவரமென்ன’ வென்று வினவ, அவ் வசரியு மச் சங்கதிகளை முனிவருக்கு விவரமாயுரைத்தனர். அப்போ தவளது வசனத்தைக் கேட்டவுடன் மாக தமுனிவர் மிகுந்த துக்காவேசம் கொண்டவராகி (26) “ஓ! கோ! நம்மா லுலகங்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் தீங்கு தேடப்பட்டதன்றோ” வென்று சொல்லிக்கொண்டம் மாமுனிவர் மறுபடியும் தவவனத்துக்குச் சென்றனர். (27) அவளு மம்முனிவரை வந்தனித்துவிட்டுப் பிடித்தகாரியத்தைக் கைக்கொண்டவளாகிச் சந்தோஷத்துடன் துரிதமாய்ச் சென்றச் சங்கதிகள் முழுமையு மசுரோந்திரனுக் கறிவித்தனர். (28) உடனே யவ் வசுரோந்திரனும் துரிதமாய்க் கஜமுகாசுரனோடு சேர்ந்து கொண்டு வெளிக்கிளம்பிச் சகல லோகங்களையும் தேவேந்திரன்முதலிய தேவர்களையும் மிகவும் துன்பப்படுத்தலானான். (29) அப்போ தசுர குருவாகிய சுக்கிரனும் சடிதியி லங்கு வந்து “ஓ! கஜமுகாசுரனே! அஷ்டைசுவரிய சம்பன்னமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீபரமேசுவரனை நீ தவத்தின லாராதித் (30) தத் தேவனிடமிருந்து வரனை யடைந்து பிறகு பயமில்லாம விச்சையின்படி திரியலாம். இல்லையாகி லுந்தனுக்கு நிச்சயமாயெங்காயினும் பயம் நேரிடலாகு” (31) மென் றக் கஜமுகாசுரனுக்குரைத்துவிட்டுச் சுக்கிரன் செல்லலானான். பிறகு கஜமுகன் சுக்கிரன் வசனத்தைக் கேட்டவுடன் நேர்த்தியான மேருவின் பாரிசத்தின்மீ (32) தாயிரம் வருடமளவும் புற்களையும், அவ்வளவுகாலம் சிரகுகளை

யும் புஜித்தும், அவ்வளவேகாலம் நீரைக்குடித்து (33) மதேவிதமாய்
க் காற்றைப் புஜித்துக்கொண்டும் சகிக்கமுடியாத பஞ்சாக்கினிமத்தியி
லிருந்து மூலாதாத்தி னக்கினியை ஸுஷும்னையென்றும் நாடி வழியா
ய்ப் பற்றிவிட்டுச் (34) கிரசின் மத்தியிலிருக்கு மமுதத்தைப் பானம்
பண்ணியு மொரோகாலால் நின்றுகொண்டு மிகுந்த கொடிய தவத்தைச்
செய்தான். (34½) அவ னிவ்விதமாகப் பதியுயிரம் வருடமளவும் சி
ரோஷ்டமான தவத்தைச் செய்துவருகையி (35) லவ் வசாச்சிரோஷ்ட
னுடைய இவ்வாறு தவத்தைக் கண்டிந்தான்முதலிய தேவதொல்லோர்
களு மப்போது தங்கள் தங்கள் மனதினில் மிகுந்த பீதியைக் கொண்
டவர்களாகி யோட்டம்பிடிக்கலானார்கள். (36) அப்போது கருணாமூர்
த்தியாகிய ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய திருவுளத்தில் தயவுண்டாகி யவாது தி
ருவாக்கினையின்படி யவனது தேகமானது வஜ்ஜிரம்போல் கெட்டிப்பட
லாயிற்று. (37) அப்போ தசூரக எவன் தலைமீது மலர்மாரி சொரிந்
தார்கள். அதற்குள் ஸ்ரீ மகேசுவர னிரிடபத்தின்மீ தேறிக்கொண் ட
வன்முன்னர் பிரத்தியக்ஷமாக, (38) அதுகண் டசூரன் மிகுந்த வன்
போ டம் மகாதேவரை நமஸ்காரம்பண்ணி யப்போ தவருக்குத் திருப்
திசுரமான வசனங்களா லவரைத் துதிசெய்தான். (39) அப்போது
ஸ்ரீ பரவானு மவனை நோக்கி “ஓ! மங்களகரம்பொருந்திய வசாச்சிரோ
ஷ்டா! உந்தன் மனதினுள்ள வரனைச் சீக்கிரமாய்க் கேட்டுக்கொள். பி
ரரன்னராகிய யாமுனக் கிப்போதே யருளுகின்றோ” மென, (40) அ
த்தேவகாதகன் ஸ்ரீதேவாதிதேவனுடைய விப்போர்க்கொத்த திருவசன
த்தைக் கேட்டவுடன் “ஓ! பகவானே! தேவரீ டொந்தனுக்குப் பிரசன்
னராகி வரனளிப்ப துண்மையானே (41) விந்தான்முதலிய தேவதொல்
லா மென் முன்னிலையி லுயுத்தத்திலிருந்து சிங்கத்தின்முன்ன ரகப்பட்
ட நரிக்கூட்டங்கள்போல் தோல்வியடையவேண்டும்.” (42)

இருபத்தைத்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தகுகாண்டம் ௨௬—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

“ஓ! மகேசுவரா! அடியேனுக்குப் பற்பலவிதங்களான வனே
க மாயுதங்களை யருளவேண்டும். தவிரவு மெந்தனுக்குச் சத்துருக்களு

டைய அடியாயுதங்கள், பலவித வெட்டாயுதங்கள், அறுப்பாயுதங்கள், மற்றுமுள்ள எறியாயுதங்கள் இப்பேர்க்கொத்த பற்பல வாழ்க்கங்களாலும் மரணம் நேரிடாமலிருக்கவேண்டும். (1-2) மேலும் தேவர்கள், மானிடர்கள், அசுரர்கள், அரசர்கள், இன்னும் மற்ற வலிமைநொண்ட மிருகங்கள், பகவிகள், சர்ப்பங்கள் (3) இவர்களுடைய ஜயிக்குமுடியாத வுய்த்தத்திலெல்லா மெங்கென்காயினு மடியேனுக்குப் பயமுண்டாகாமலிருக்கவேண்டும். ஓ! பாமேசுவரா! சகல ஜகங்களு மடியேன தாக்கினைக்குள் ளடங்கியேயிருக்கவேண்டும். (4) ஓ! தேவாதிதேவா! ஒருக்கால் தேவரீரது திருமாயையினு ளடியேனுக் கென்காகிலும் மரணம் நேரிட்டபோதிலும் ஓ! பிரபுவே! மறுபிறப்புண்டாகாம லிருக்கவேண்டும்” (5) மென, இவையெல்லாவற்றையும் கேட்டு ஸ்ரீபாமேசுவர ‘னப்படியே நல்ல’ தென்று திருவாக்கருளிவிட் டவனது முன்னிலையிலே துரிதத்தி லந்தர்த்தான மடைந்தனர். (6) மகா பாவியானவக்கஜமுகாசுரானிவ்வெல்லாவற்றையும் ஸ்ரீமகேசுவரானிடமிருந்தடைந்தவுடன் கொடியர்களான பல வசுரர்களோடுகூட மிகுந்த மனக்களிப்போடு (7) விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய தேவர்களை யெல்லாம் ஜயித்தவ ரவர்களுடைய பதவிகளையசுரர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் துரிதமாய்ப்பூலோகம் சென்றங்கு வெகு சந்தோஷமா யிருந்துகொண்டு மிகநேர்த்தியானதும், பத்துயோஜனை விஸ்தீர்ணமுடைய விசாலமான பவீதிகளைக்கொண்டதுமாகிய மதங்கபுரமென்றநகரத்தி(9) லங்கசுரர்கள், அரசர்கள், சகோதரர்கள் இவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ளவர்களுக்கும் பலபலமானிகைகளைக்கொடுத்துத் தானும் வெகுகுதுகலத்தோ டநகரின் மத்தியிலுள்ள நேர்த்தியான வரண்மனைக்குச் சென்றான். (10½) பிறகு சிலகாலம் சென்றதன்மே லம்மகாசுர னசுரோந்திரன் பெண்ணாகிய (11) விசித்திரகாமிகை யென்ற மிகுந்த செளந்தரியம்பொருந்திய நேர்த்தியான மங்கையரை மணம்புரிந்து மேலும் தேவர்கள், அசுரர்கள், அரசர்கள், (12) வித்தியாதார்கள் இவர்களுடைய சிறந்தவர்களான வனேகம் பெண்களையும் கலியாணம்செய்துகொண்டும், இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும், கல்பவிருகூதம், காமதேனு, நிதிகள், சிந்தாமணி இவைகளையும் தன தூழியத்தி லேற்படுத்திக்கொண்டும், (13½) சுக்கிரனுடனும், மற்றுமுள்ள வனேக மசுரர்கள் மந்திரிகளுடனும்கூட (14) மிகுந்த பரிவாரத்தோடு சகல ஜகங்களை யு மரசாண்டெவந்தான். இப்படியிருக்கையிலொருநா ளங் கிந்திராதி தேவர்கள்வந்து (15) தண்டம்போல் வந்தனம்பண்ணிவிட் டவன் முன்னர் கைகட்டி நின்றார்கள். அப்போதத் தேவர்களை நோக்கி யசுரன் வசனமுரைத்ததாவது:—(16) “ஓ! தே

வர்களே! இன்றைமுடல் நீங்க னெல்லோர்களும் கொஞ்சமேனும் சோம்பலின்றி (அஷ்டாங்கம், பஞ்சாங்கம், திரியங்கம்) ஆகிய மூன்றாவிதங்களாலும் நமஸ்காரம்பண்ணிக் கைகளால் (நெற்றிதனில்) குட்டிக் கொண்டு (17) இருகைகளாலும் மாறுதலாய்க் காதுகளைப் பிடித்துக் கொண்டு தோப்புக்கரணம்போட்டுவிட்டுப் பிறகு நம துத்திரவிற்பேரில் போகவேண்டு” (18) மென்றுரைத்துக் கஜமுகாசுர னத்தேவர்களை யனுப்பினான். பிறகப்படியே யவன தாக்கினையின்படி யெல்லாத் தேவர்களும் மிகுந்த துக்கத்தோடு வெகுகாலம்வரையில் சோம்பலேயின்றி யவனைச் சேவித்துவந்தார்கள். (19½) பிற கொருநாள் தேவர்களெல்லாம் விஷ்ணு பிரம்மர்களோடுகூடப் (20) பருவதச் சிரோஷ்டமாகிய கைலைகிரிக்குச் சென்று ஸ்ரீ நந்திகேசுவரனது திருவாக்கினையின்பேரி லங்கு சமுசாரமாகிய வியாதிக்கு மருந்தையொத்தவரான ஸ்ரீமகாதேவனைத் தரிசித்து (21) மிகுந்த பக்தியோடு தண்டம்போல் நமஸ்காரம்பண்ணிப் பற்பல துதிகளால் தோத்திரம்பண்ணினார்கள். அதன்மேல் ஸ்ரீ பரமேசுவரன் பிரஸன்னராகி விஷ்ணுவை நோக்கி வந்த வரலாற்றை வினவுகையில் (22) விஷ்ணுவும் சகல சங்கதிகளையும் விண்ணப்பம்செய்துவிட்டு ஸ்ரீஜகதிசனைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டதாவது:— “ஓ! சம்போ! சருவஞ்ஞா! விசுவேசா! அடியார்களின் பயத்தைத்தொலைப்பவரே! மகாதேவா! சர்வதேவேசுவரா! சரணமடைந்தோரிடத்து நேசமுடையோரே! கஜமுகாசுரனா விராப்பகலாய் வாதிக்கப்படலுற்ற வித்தேவர்களை யோர் சிரோஷ்டரான புத்திரனா யுண்பெண்ணிக் காப்பாற்றிடல் வேண்டு” மென, (23-24½) இவ்வாறவனது வசனத்தைக் கேட்குட்ப்படியே நல்லதென்று வந்தனிப்போர்களின் துக்கத்தைத் தீர்த்த தருளலுற்ற ஸ்ரீபரமேசுவர னத்தேவர்களை யனுப்பலானார். பிற்பாடத்தேவர்க ளவரை நமஸ்காரம்பண்ணிவிட்டு வெகு சந்தோஷமாய்த் தங்கள் தானம்சென்றார்கள். (26) இவ்வாறுகத் தேவரெல்லாம் தங்கள் தங்கள் தானமடைந்தவுடன் ஸ்ரீபரமேசுவரன் பார்வதியோடுகூடச் செஞ் சந்தனம், பாரிஜாதை முதலிய விருகூங்களா லடரலுற்ற விசித்திரமான கேளிவிலாஸத் தோட்டத்திற்கெழுந்தருளினார். (27)

இருபத்தாறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்ஷிணாண்டம் ௨௭—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

பிற்பா டக்கேளிவிலாஸ வனத்தில் ஸ்ரீ மகாதேவ ரங்குள்ள வி
 னோதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே சித்திரமண்டபத்துக்கருவினர். பி
 ன்பு பார்வதி நேசரான (1) ஸ்ரீ பரமேசுவரன் தேவியோடுகூட இர
 த்தின சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து சித்திரச் சுவறுமீதுள்ள சித்திரங்க
 ளை மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு (2) பார்த்துவருகையி லளவிலே யங்
 குள்ள வேர் பிரணவத்தைத் திருக்கண்ணுற்றபோ தவ்வா றவர் நோக்
 கியமாத்திரத்தி லப்பிரணவத்தினின் றோ ராண்பாணையும் பெண்பாணையு
 (3) முண்டாகி யவ்விரண்டும் வெகுசந்தோஷத்தோ டொன்றோ டொ
 ன்று கிரீடித்தன. அதனை யவர்கள் கண்டதில் கௌரியம்மை மிகவாச்
 சரியம்கொண்டவளாகி (4) ஸ்ரீ மகாதேவரை ‘யிதென்ன’ வென்று வின
 வ, “ஓ! கலியாணி! இது லோகோபகாரார்த்தமான வுந்தனது கிருபை
 யென்றே அறி” (5) யென்று ஸ்ரீ மகேசன் திருவாக்கருளியதன்மே ல
 வ்விருவர்களு மவ் வியாணைகளை நேசத்தோடு கண்ணுற்றார்கள். அப்
 போ தவ்விருபாணைகளும் புணரலாகையி லங்கு கோடிசூரியப் பிரகாச
 ம்பொருந்திய வியாணைமுகத்தோரான ஸ்ரீ விராயகமூர்த்தி யாவிர்ப்ப
 வித்தனர். (6½) அப்போது மகா பலபராக்கிரமசாலியான விராயக ருட
 னே ஸ்ரீ பார்வதி பரமேசுவரர்களை மகா விரயத்துடன் தண்டம்போல் ந
 மஸ்கரிக்க, அவ்விருவர்களு மவரை யணைந்துகொண் டெச்சிமுகூர் (8)
 தக்கண ராஜனை மடிமீதில் வைத்துக்கொண்டார்கள். பிற்பாடு ஸ்ரீ ம
 கேசுவரன் கிருபையுடன் புத்திரனான கணேசரை நோக்கித் திருவசன
 மளித்ததாவது:—(9) “ஓ! குழந்தாய்! எம்மைக்காட்டிலும் வேறில்
 லாத நமது புத்திரனான வுந்தனை வந்தனிக்கலுற்ற புருடர்களுக் கியா
 தோ ரிடையுறுமின்றி யவர்களது கோரிக்கை சீக்கிரம் பயனடையக்க
 டவது. (10) நம தாக்கினையின்படி நீயே நமது கணங்களுக்கெல்லாம்
 முதன்மையான தலைவன். அவரவ ரொத்தனிக்கும் காரியத்தின் தொடக்
 கத்தி லுந்தனைப் பூஜிப்பவர்க ளக்காரியங்களை நிறைவேற்றப் பெறுவார்
 கள். (11) ஓ! புத்திரா! நீ அசுரர்களிற் சிரோஷ்டனும், தேவர்களுக்குத்
 திங்க ளிப்போனுமான கொடியனாகிய கஜமுகாசுரனை யதம்பண்ணி வி
 ஷ்ணுமுதலிய தேவர்களைச் சோம்பலின்றி யிரகழிக்கலாவா” (12) யெ
 ன்று திருவாக்கருளி ஸ்ரீ பரமேசுவர னக்கணேசவரனைக் கைலையின் கோ
 புரவாசலில் ஸ்தாபித்துவிட்டுத் தாம் (13) மன மகிழ்ச்சிகொண்டவரா
 கிக். கௌரியம்மையோடு துரிதமா யந்தப்புரம் சென்றனர். பிற்பாடு
 நந்திகேசுவரன் முதலியகணங்களும் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களு (14)

மக் க்ணேசரை வந்தனித்துப் பற்பல ஆதிகளால் ஆதித் துவிட்டுப் பிற கவர தாக்கினையின்படி தங்கள் தங்கள் கிருத்தியங்களை முன்போல் நடத்திவந்தார்கள். (15)

அப்போது ஸ்ரீசிவபிரான் சிவாதேவியை நோக்கிக் குணாகலத்தினால் வசனமுரைத்ததாவது:—“ஓ! கலியாணி! நீ நம்மோடுகூடச் செக்கட்டான் விளையாட வருவாய்; (16) அதனில் நீ தோல்வியடைந்தாலுந்தபரணங்களை நமக்குத் தந்துவிடல்வேண்டும்; நாம் தோல்வி கொண்டால் நம்முடைய வாபரணங்களை புத்தனுக்குத் தந்துவிடுகின்றோ” (17) மென்று பந்தயம் பேசிக்கொள்ளும் சமயத்தி னங்கு விஷ்ணு வரலானார். அவரங்கு வந்து பார்வதீ பரமேசுவரர்களை வந்தனித்துவிட்டுப் பயபத்தியோடங்கு நிற்குமளவி (18) லப்போது பரமேசுவரியானவ ளவரைப் பொது சாகுதியாக வேற்படுத்திக்கொண்டான். அப்போது சுந்தரன் முதலிய பரிவாரங்கள் செக்கட்டானாவதற்கு வேண்டிய சாமான்களைக் கொண்டுவந்தார்கள். (19) விஷ்ணுவும் ஸ்ரீசிவாக்கினையின்பேரி லந்தந்த விடத்தில் காய்களை வைத்துக்கொண்டவர்கள் பாச்சக்கா யாவதைப் பார்த்துவந்தார். (20) அப்போது நிகரற்ற செய்கையுடைய அவ்வம்மையால் ஸ்வாமி தோல்வியடைவிக்கப்பட்டார். அப்படி யிருந்தும் ஸ்ரீபகவான் ‘ஓ! மாதரசே! யாமுந்தனைச் சயித்துவிட்டோம்; (21) ஆகையால் ஓ! கலியாணி! நீ சீக்கிரமா புத்தன் பூஷணங்களை நமக்குத் தரலாவா” யென்று ஸ்ரீபரமேசுவர னப் பாதேவதையைப் பார்த்துச் சாதூரியமா யுரைத்தனர். (22) அதற்கம்மை நகைத்துக்கொண்டு “ஓ! தேவேசா! தோல்வி பெறலான நீ ரிலச்சையற்று யாதுரைத்திட்டிர்? (23) நல்லதிருக்கட்டும்; ஓ! பரமசிவா! பொய்வார்த்தையை விட்டுவிட்டுச் சாகுதிக்காரரான இவ்விஷ்ணுவைக் கேட்டுக் கொண்டிப்போ தும்முடைய பூஷணங்களை யெந்தனுக்குத் தாரும் தாரு” (24) மென, அப்போது விஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீமகேசவரனால் கண் ஜடைமூலமா யேவப்பட்டவராகித் தலையைக் குனிந்துகொண்டு பொய்ச்சாகுதி சொன்னதாவது:— (25) “ஓ! மகாதேவீ! சருவஞ்ஞான ஸ்ரீ பரமேசுவரராலல்லவோ இப்போது ஜயிக்கப்பட்ட” தென, இவ்வாறு விஷ்ணுவசனத்தைக் கேட்டவுடன் கௌரியம்மன் கோபாவேசம் கொண்டவளாகி (26) “ஓ! விஷ்ணுவே! நீர் மத்தியஸ்தராய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தும் பொய்யுரைத்தபடியால் நீர் சீக்கிரமா யோர் குருட்டு மலைப்பாம்பி னுருவத்தைக் கொள்ளக்கடவி” (27) றென்றிவ்விதமாய்ச் சிவாதேவியர்னவள் தலைகுனிந்து பொய்ச்சாகுதிசொல்லலான

அவ்விஷ்ணுவைச் சபித்தனர். கேளாய்! தகைப்பிரஜாபதியே! பிற்பாடு விஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீ பார்வதிதேவி சாபத்தினால் மிகப்பயந்தவராகி ஸ்ரீ மகேசுவரனை (28) வந்தனித்துச் சாபவிமோசனத்தைப் பிரார்த்திக்க, அப்போது பகவான் “ஓ! மாதவா! நீர் வடத்தீவத்திற்குப் போய்க் கொடிய தவத்தைச் செய்துகொண்டிரும்; (29) சிலநாளளவில் விநாயகன் கஜமுகாசுரனை யதம்பண்ணிவிட்டங்கு வாலாவான். அப்போது நீ ரவணைக் கண்டவுடன் சாபத்தினின்று விடுபடலாவி” (30) ரொன்று திருவாக்கருளி விஷ்ணுவை யனுப்பினார். பிற்பாடு பொட்டைமலைப்பாம்பாகிய விஷ்ணுவும் சிவர்க்கினையைக் கைக்கொண்டு (31) வடத்தீவம்சென் றங்குள்ள வேழயோஜனை வில்தீர்ணமுள்ள மகாபயங்கரமான வோராலமரப் பொந்துக்குள் (32) துழைந்துகொண்டு பார்வதிதேவியின் சாபமகிமைபால் மிகவு மிகழ்ச்சியுள்ள தேகத்தை யடைந்தவரான விஷ்ணுவானவ ரப்போது நிகரற்றவரான ஸ்ரீ சிவபிரானையும் விநாயகமூர்த்தியையு மேகாக்கிர சித்தமுடையவராகி ஹிருதயகமலத்தில் தியானம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தனர். (33)

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தகைநாண்டம் 24-வது அத்தியாயத்தின் அர்த்தம்.

பிற்பாடிந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் கஜமுகன் கொடுமையினால் மலைகளிற்சிறந்த கைலைகிரி (1) யடைந்தங்குவிளங்கிய பராபரக்கடவுளான ஸ்ரீ மகா கணபதியைப் பற்பல விதங்களான நைவேத்தியங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் பூஜைசெய்து (2) உபநிஷத்துக்களா விசைக்கப்பட்ட சிறந்த துதிகளால் மிகுதியாய்த் தோத்திரம் செய்தார்கள். பிறகு ஸ்ரீ பாமேசுவர புத்திரரான ஸ்ரீ விக்கினேசுவரபகவான் (3) “ஓ! மகா பார்க்கிரமசாலிகளான தேவர்களே! உங்களுக்கு வேண்டியதைச் செய்கின்றோம்; நம்மாற் செய்யப்படவேண்டியதை நீங்கள் பயமின்றித் தெரிவித்துக்கொள்ளலா” (4) மென, அதன்மேல் தேவர்கள் நிர்ப்பயர்களாகி வசனமுரைத்ததாவது:—“ஓ! அடியார்களது வேண்டிதலை யருளலுற்ற மகா வலிமைகொண்ட கணநாதா! (5) கணங்களுக்கெல்லாம் கணபதியும், சகலர்களாலும் சரணம் பெறத்தக்கவருமா

ன தேவரீரைச் சரணமடைந்தோம். ஓ! கணுதீசா! கஜமுகாகரணை ய தம்பண்ணி யத்தூரத்துமனா விராப்பகலாய் வாதிக்கப்படுகின்ற வித் தேவர்களுையெல்லா மிரகழித்தருளவேண்டு மிரகழித்தருளவேண்டு” மெ ன, (6½) இவ்வாறவர்களது வசனத்தைக்கேட் ‘டப்படியேநல்ல’ தெ ன்று ஸ்ரீ மகா கணபதியானவர் (7) சிங்காதனத்தை விட்டிறங்கித் து ரிதமதி லசலனென்ற வேர் மகா பூதத்தின் மிக வுன்னதமு மொப்ப ற்றதுமான கழுத்தினி லேறிக்கொண்டு மிகுந்த கோலாகல சத்தத் தோடுகூடிய பூதசேனைகளாம் சூழப்பெற்றவரும், குடைகள், சாமரங்க ள், துவஜங்கள், விசிறிகள், (9) கடலோசையை அதிகரித்த வாதீத்ய கோஷங்கள் இவைகளாலும், மலர்மாரிகளைச் சொரியலுற்ற தேவர்க ளாலும் சூழப்பெற்றவருமாகி (10) ஸ்ரீ விக்கிணைசுவரர் மகாவேக த்தோடு மதங்கநகருக்கருகினில் வந்தனர். உடனே கஜமுகமகாசு ரானவரது வரணைக்கேட் (11) டிரதத்திலேறிக்கொண்டு சதுரங்க சைனியங்கள், சாமரங்கள், விசிறிகள், குடைகள், துவஜங்கள், அணைக வாத்தியங்கள் இவைகளோ டாயிரம் வாகினி சங்கியை கொண்ட சேனை களோடு கூடியவனாகித் துரிதமாய் (12½) மிகுந்த வாடம்பரத்துடன் பட்டணத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டு வந்தான். (13) அப்போ தவ் விரு திறத்தார்களின் சேனைகளுக்கும் கோரமான வுயுத்த முண்டாயிற்று. அப்போ ததேசஷணத்தி லகரன் சேனை தோல்வியடைந்தது. (14) அது கண்டு கஜமுகன் மிகுந்த கோபாவேசமுற்ற முகத்தைக் கொண்டவனா கி வில்லவனைத் தாயிரம் சத்திரங்களை வருஷித்தான். (15) மேலு மா யிரம் கூரம்புகளால் பூதர்களைத் துறத்திவிட்டுப் பின்னும் வெகு கோப த்தோடு ஸ்ரீவிராயகரிடமா யிரதத்தை விராவாய் விறட்டிக்கொண்(16) டவ்வசரக்கேட னவனானோர்க்கி வசனமுரைத்ததாவது:— “அடா! நீ ந மது செளரியத்தையும், நாம் ஸ்ரீபாமேசுவரனிடமிருந் தடைந்திருக்கின் ற வரணையு மறியவில்லை. (17) நீ பிழைத்திருக்க விருப்பம்கொண்டால் வந்தவழியோடு சும்மா போய்விடு; நீ கேவலம் சிறியோனாகையால் நம் மோ டிங் குயுத்தம்செய்யத் திறமையுனல்லன். (18) முந்திப் பல சத்துருக்கள் நம்மோ டுயுத்தத்திற்கு வந்து தோல்வியடைந்துவிட் டார்கள். நமக்கு ஸ்ரீ சம்புவின் வரத்தினுற் சகல வாயுதங்களாலு மிங் கு நாசமுண்டாகமாட்டாது. (19) நீ தேவர்களுக் குதவிசெய்வதற்கா க வீணாக்கிரகத்தோ டிங்கு வந்திருக்கின்றாய். உனக்கு யுத்தம்செய்ய மனதிறந்தா லிப்போது நம்முடன்கூடச் சண்டைக்கு வா. (20) முந் தி யுந்தனைச் சயித்துவிட்டுப் பிறகத் தேவர்களையும் சமுகரித்துவிடுகின் றோ” மென, இவ்வா றவனது வசனத்தைக் கேட்டு ஸ்ரீ கணைசுவரன்

(21) அடா! அசுரா! யாம் ஸ்ரீ சிவாக்கிணையின்பேரி லுந்தனை யதம்ப
ண்ணித் தேவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக விற்கு வந்திருக்கின்றோம்.
நீ யிர்திராடிகளுக்கு முன்போலவரவர் பதவிகளை விட்டுவிடு.(22) இல்
லாவிடி லுந்தனைச் சந்தேகமின்றி யாக்கினை செய்துவிடுவோம். ஆகை
யால் நீ தவறுதலை யொழித் திப்போது பாராண்டிருக்கலாவா” யென
இவ்வாறு ஸ்ரீ விக்கினேசுவரன் திருவசனத்தைக் கேட்டவுட னவ்வகா
மன்ன னவர்மீது மிகுந்த சத்தத்தோடு கூடிய பல சாங்களைச் சொரிந்
தான்.(24) அப்போது ஸ்ரீகணநாத ரதேகூணத்தி லோரிருப்புலக்கை
யா லவைகளைத் தூள் தூளாக்கிவிட் டத்துராத் துமனுடைய மகா கோர
மாகிய தனுசையும் செதல் செதலாக்கிவிட்டனர். (25) அப்போ தவ
ன் மற்றோர் தனுசை யெடுத்துக்கொண் டவரருகினில்வர, மகா பலவா
னாகிய ஸ்ரீ விக்கினேச ரதனையு மதே யுலக்கையால் முறித்துவிட்டார்.
(26) பிற்பாடவ் வசுரனோர் தண்டத்தை யெடுத்துக்கொண் டட்டகா
ஸம் பண்ணிக்கொண்டு வெகு வேகத்தோடு மகா பயங்கரமா யவரருகி
னில் வருகையி(27) லப்போ தவரத்தண்டத்தையும் பொடிப்பொடியா
க்கிவிட் டத் துராத் துமனுடைய நடுமார்பினி லுலக்கையா லோரடியடி
க்க, (28) அப்போ தசுரனடி பட்டு மிகவும் கிலேசமடைந்தான். த
விசவு மிதற்கிடையில் ஸ்ரீகணநாதர் கண்டனகோடாலியா லோர் நொடி
நேரத்திற்குள் ளவனது சைனியங்களை யெல்லா மொரோகாலத்தில் மடி
த்துவிட்டனர். ஓ! இது கஷ்டம்; (29½) பிறகு கஜமுகாசுரன் கோ
பாக்கினியால் ஜுவலிக்கப்பெற்றவனாகி (30) மகாத் துமாவாகிய அப்
பிரபுவின்பேரில் மிகுதியான தேவாத்திரங்களை வருஷிக்க, ஓ! தகூப்
பிரஜாபதியே! அவ்வத்திரங்களெல்லா மவரை முறைப்படி பிரதக்ஷிண
(31) நமஸ்காரங்கள் செய்துவிட்டு மிகுந்த பயபக்தியோடு நின்றன.
(31½) அப்போ தசுர னதைப்பார்த்தவுடன் மகா வாக்கிரகத்தோடுப்
பிரளயகால மேகங்கள் மகா கர்வத்தோடு பெருமாரி சொரிவதுபோ
லவர்மீ தனேக பாணங்களை வருஷித்தான். (32½) பிறகு பலவானாகிய
ஸ்ரீகணேசரானவரவனத்திர சத்திரங்களால் கொல்லப்படத் தகாதவனெ
ன்பதை யறிந்து (33) தமதோர் கொம்பின் நுணியை முறித் தவன்
மீதெறிய, அது மகா வேகத்தோடு வந் தவனது கடினமாகிய மார்பை
ப் பிளந்துவிட் (34) டோர் நொடிநேரத்திற்குள் தெண்ணீர்க் கடலு
க்குச் சென்று ஸ்நானம்பண்ணி யவரது திருக்கையையடைந்தது. அப்
போ தவ் வசுர னிரத்தங்களால் பூசப்படலுற்ற வத் தேகத்தை விட்டு
விட்டு (35) நிகரற்றதும், மகா வுன்னதமுமான வோர் மூஞ்சூறின்
தேகத்தை யெடுத்துக்கொண்டான். அதோவென்றால்:— நன்கு வட்

டமுள்ள சிவந்த பெரிய பயங்கரமாகிய விரு கண்ணைக்கொண்டதும், (36) பருந்து நீண்டு மிக கெட்டியான முகத்தோடும் வாலோடும் கூடியதும், சுற்றிலும் பற பற வென்று சவிக்கலுற்ற நான்கு கால்களால் மலைகளையும் மரங்களையும் (37) தூள் தூளாக்கலுற்றதும், அதிகொடுமையுள்ளதும், சகல வண்டங்களையும் விழுங்கிவிடத் திறமைகொண்டதும், மிகுந்த சத்தமுடையதும், மகா கோரமுள்ளதும், முவுலகுகளையும் நடுங்கச்செய்யலுற்றதுமான (38) விப்பேர்க்கொத்தவம் முஞ்சுருளானது மகாவேகத்தோடு ஸ்ரீ விநாயகராகுகின்ற செல்லானவுடனாவரதன் பேரி லேறிக்கொண்டதனைத் தமது வாகனமாக்கிக்கொண்டனர். (39) ஓ! கோ! அம்முஞ்சுருளும் திவிய ஞானத்தைக்கொண்டதாக ஸ்ரீ விக்கினேசுவரனைச் சுமந்தது. பிற்பாடு பிரம்மன் முதலிய தேவர்கள் மிகுந்த சந்தோஷங்கொண்டவர்களாகிய யப்போது (40) மலர்மாரிசொரிந்து சுற்றிலும் நர்த்தனம் செய்துகொண்டு கட்டியக்காரர்கள்போலவரது குணாதிசயங்களை யெடுத்துப் பாடினார்கள். (41) பின்பு தயாநிதியாகிய ஸ்ரீ விக்கினேசுவரனவர்கள்மீது கிருபைசெய்தனர். தூரத்து மனாகிய கஜமுகனால் கொல்லப்படலான (42) பூதர்களுல்லாம் ஸ்ரீ விக்கினேசுவரர் கிருபாவசத்தினு லெழுந்துவிட்டார்கள். எப்போதும் நல்லோர்களினிரகுகாரான வக்கணராஜனுக்கெதுதா னசாத்தியம்? (43) அதன்மேல் பூதர்களுல்லாம் மிகுந்த கோலாகலம் செய்தார்கள். அப்போ தசுதோந்திரனென்பவன் பூதர்களிடத்து மிக்கிரகித்ததும் மிகவும் பயந்தவனாகி (44) யோர் பறவையுருவ மெடுத்துக்கொண்டு மேருகிரியின் குகைக் கோடிவிட்டான். அப்போது சக்கிரனும் பயத்தினுற் பகடியுருவம் கொண்டு தன்னிருப்பிடத்திற் கோடிவிட்டான். (45) தூரத்துமனான கொடிய வகரன் மிகுந்த விரத்தங்களைப் பெருகவிட்டுக்கொண்டிறந்தவிடமதில் மகா ரத்தவனமென்ற பட்டண முண்டாகி (46) யங்கு விக்கினேசுவரன் விதிப்படி யோர் சிவப்பிரதிஷ்டை பண்ணியச் சிவலிங்கத்திற்குத் தமது திருநாமத்தால் விளங்கலுற்ற 'ஸ்ரீகணபதிசுவர' றென்று பெயரிட்டுப் பூஜைசெய்தார். (47) அதன்பேரில் ஸ்ரீ விநாயகர் முஞ்சுருளும் தேறிக்கொண்டு பூதர்களும் தேவர்களும் குடைகளையும் சாமரங்களையும் பிடித்துச் சேவிக்கப்பெற்றவராகி வெகு சந்தோஷத்தோடு புறப்பட்ட டெழுந்தருளுகையி (48) லங்கு நடுவழியில் நேரலான நேர்த்தியாகிய வடத்தீவத்திற் தருளியவுடனங்கு குருட்டுமலைப் பாம்பி னுருவத்தோடு கிடக்கலான விஷ்ணு வானவர் மகாத்துமாவாகிய ஸ்ரீ விக்கினேசுவரனெழுந்தருளியதை யறிந்து வெளிக்கிளம்பி (49½) யங் கவளைத் தரிசித்து வந்தனம்பண்ணி யவ்யுருவத்

தை யிழந்து நீயுநுநவத்தைக் கொள்ளலாகி மிகுந்த சந்தோஷத்தோட வரைத் துதிசெய்தார்:— (50½) “ஓ! அடியார்களுக் கபயமளிக்கலுற்ற கணேசா போற்றி போற்றி! (51) தேவரீருக்கு மேலான வியஜமா னில்லாமையைப் பெற்றவரோ போற்றி! மகா மகிமை பொருந்தியவரோ போற்றி! ஸகல லோகங்களுக்கும் முக்கியமான நாதரோ போற்றி! ஓ! தேவர்களைக் காக்கின்ற கணேசா! தேவரீரைத் தரிசித்தமாத்திரத்தினால் ஸ்ரீ கௌரியம்மையின் சாபத்தா லடையப்பட்ட வெந்தன ததிகோரமான விந் தேகத்தைத் தொலைக்கப்பெற்றேனல்லவா!” (52½) வென்றுவரைத்து ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் மிகுந்த பகழியபோஜியங்கள் முதலிய பூஜாந்திரவியங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு மகா பத்துயோ டவரைப் பூஜைசெய்தார். (53½) அதன்மேல் ஸ்ரீ விக்கினேசுவரன் பிரசன்னரானவுடன் விஷ்ணு வசனமுரைத்ததாவது:— “ஓ! ஸர்வேசுவரா! ஸகல வபீஷ்டங்களையும் மருளலுற்ற தேவரீரை யெந்த மானிடச்சிரோஷ்டார்க ளித் தனுர்மாதத்தின் ஷஷ்டிதியில் பூஜிக்கின்றார்களோ! ஓ! விசுவேசா! தேவரீ ரடியேனை யிரகழித்தது ஞாபகத்தி லிருப்பதற்காக அவர்களுடைய வேண்டிதலைக் கொடுத்தருளவேண்டும்” (55½) மென, இவ்வா றவரது வசனத்தைக் கேட் டப்படியே நல்லதென்றுவிட்டு ஸ்ரீ கணநாதன் தமது கணங்களோடுகூட மலைகளிற் சிறந்த கைலாகிரிக்குத் துரிதமாய்ச் சென் (56½) மங்கு தம் பெற்றோர்களாகிய பார்வதி பரமேசுவர்களை வந்தனம்பண்ணி (57) யப்போ தவர்க ளாக்கினையின் பேரில் தமது வாசற்படிமேடையி லிருந்தருளினர். பிற்பாடு விஷ்ணு முதலிய தேவர்க ளிங்கு ஸ்ரீ விநாயகரைத் தண்டம்பண்ணித் (58) துதித் தஞ்சலிசெய்துகொண்டு வேறுவரன் கேட்டுக்கொண்டதாவது:— “ஓ! விக்கினேசுவரா! துரத்துமாவாடிய கஜமுகாசுரனுக்கு முன்னிலையில் தேவர்களான வெங்களாற் செய்யப்பட்டுவந்த குட்டிக்கொள்ளுந ல் தோப்புக்கரணம் முதலியவைகளை (59½) பின்னுமுதல் மகாத்துமா வான தேவரீர் முன்னிலையில் யாங்கள் செய்துவரும்படி யருள்செய்ய வேண்டும். (60) ஏனென்றா லதனால் யாங்க ளிரகழிக்கப்பட்டது மறக் காமலிருக்கவேண்டும். மேலு மெந்த மானிடர்கள் தேவரீர்முன்னிலையி லிதேமாதிரியான செய்கைகளைச் செய்துவருகின்றார்களோ (61) ஓ! பரமேசுவர புத்திரரான தேவாதிதேவா! அவர்களுக் கென்றும் சகல வபீஷ்டங்களையும் கொடுத்தருளவேண்டு” மென்று வேண்டிக்கொண்டவ் வரனைக் கைக்கொண்டதின்பேரி லவ் வெல்லோர்களு மவரைக் குட்டிக்கொள்ளுதல் முதலியவைகளுடன் நமஸ்கரித்துவிட் டவா தாக்கினையின்பேரில் வெகு சந்தோஷத்தோடு தங்கள் தங்கள் தானங்களுக்

குச் சென்றார்கள். (62) ஓ! தகூதப்பிரஜாபதியே! அளவற்ற மகிமை கொண்ட ஸ்ரீவிக்கிணைசுவரருடைய விச் சரித்திரத்தை யாதியோடந்த மா யுந்தனுக்கு யா மிங்கு வர்ணித் துணாத்தனம். இதனால் ஸ்ரீ ஜகதீச னுக் கென்ன விகழ்ச்சி யிருக்கின்றதடா’?

இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தகூதாண்டம் ௨௯—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

“அடா! தகூதா! ‘ஸ்ரீ பரமேசுவரன் தாமசகுணமுடையவ’ ரெ ன்று நீ யுரைத்திட்டா யல்லவா! யாமிப்போ தந்தச் சரித்திரத்தையு மு ந்தனுக் குரைக்கின்றோம்; அதனைக் கவனமாய்க் கேளடா. (1) அடா! ஸ்ரீ மகாதேவன் முக்குணங்களை யு மதிகரித்தவரும், கலிப்ராணகுணங்க ளா லலங்கரிக்கப்பெற்றவரும், அளவற்ற மகிமைகளுக்கு மாதாரும், பாஞ்சோதியுமான பராபரக்கடவுள். (2) முந்தி யவர் ஸத்துவம், இர ஜசு, தமம் ஆகிய முக்குணங்களையும் சிருஷ்டித்துப் பிரம்மனை யிரஜோகு ணத்தோடு சேர்த் தவருக் குலகங்களைச் சிருஷ்டிக்கலுற்ற புத்தியையு ம், (3) விஷ்ணுவைச் சத்துவகுணத்தோடு சேர்த் தவருக் கிரகூஷணை செய்யலுற்ற புத்தியையும் கொடுத்தருளியிருக்கின்றனர். ஆனால் மற் றெந்தத் தேவச்சிரோஷ்டர்களாலும் சமுகாரத்தொழிலை நடத்தமுடியா தாகையா (4) லப்போது பிரபுவாகிய ஸ்ரீசம்புவானவ ருள்ளத்தில் கேவலம் சத்துவகுணமூர்த்தியாயினு மவரே தமோகுணத்தோடுகூடிய வுருத்திரமூர்த்தியா யிருந்துகொண் டொவ்வொரு கல்பத்திலும் சகல ங்களையும் சமுகரித்துவருகின்றார். (5) இங்ஙனயின்றி யவர் தாமசகு ணமுள்ளவராகவேயிருந்தால் ஸனகர்முதலிய ஹிருடிகளுக்கும், பிரம்ம விஷ்ணுக்கள்முதலிய தேவர்களுக்கு மச் சிவபிரா னெவ்வாறு ஸகல வி த்தைகளையு முபதேசிப்பவராவார்? மேலு மவ ரொவ்வாறு சுத்தநிர்ம்ம லமாகிய திருமேனியைக் கொண்டவராவார்? (6½) தவிரவும் வேதமா ன தப் பரமேசுவரனைச் சத்தியஞ்ஞானந்த பரப்பிரம்மமென்று முறை யிடுகின்றதே! (7) இதுமுதலியவையெல்லா மவர் தாமசகுணமுள்ள வராயி னவருக் குண்டாகமாட்டா. அன்றியும் நிர்ம்மலரும், நிற்குணரு ம், நிர்விகாரரும், அளவற்ற மகிமைகளுக் காதாரும், கொஞ்சமேனும்

குறையிலா விபவங்களைக் கொண்டவரும், மாயையா லணுகப்படாத திருமேனியைக் கொண்டவரும், இலகிய மிலகிணமற்றவருமான வம்மகாதேவரை (8-9) யவர் மிகவும் பரிசுத்தமுள்ளவர் பற்றியே வேதமானது 'சிவ' னென்று கூறுகின்றது. பிரம்மா விஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவமொல்லாம் முக்குணங்களோடும் கூடியவராவார்கள். (10) விஷ்ணு நித்தியையும் சோம்பலுமுடையவரும், கறுத்தநிறமுள்ளவருமா யிருப்பதால் தமோகுணமுடையவர். அவருக் காங்காரம் முதலிய குணங்க ளிருக்கின்றபடியா லிரஜோகுணமுள்ளவரென்றும் சொல்லப்படுகின்றார்: (11) மேலுமவர் சிவஞானமுள்ளவரும், சிவார்ச்சனம் சிவத்தியானங்களைச் செய்பவருமா யிருப்பதால் சத்துவகுணமு முடையவராவார். நான்முகனுள் பிரம்மனு மிவ்வாதே முக்குணங்களை யு முடையவர். (12) அவர் னுக்கம் அக்கியானம் முதலியவைகளைக் கொண்டவராகையால் தமோகுண முடையவரென்றும், தங்கநிறமுள்ள மேனியையு மாங்காரத்தையும் கொண்டவராகையா லிரஜோகுண முடையவரென்றும், (13) சிவஞானம் முதலியவைகளைக் கொண்டவராகையால் சத்துவகுண முடையவரென்றும் சொல்லப்படுகின்றார். கேளாய்! பிரஜாபதியே! இவ்வாறுகவே சகல வுலகங்களும் முக்குணங்களாலும் நிரம்பப்பட்டவைதான். (14) ஆனால் ஸ்ரீ சிவபிரானேவெனில் குணங்களையற்றவரும், சார்தமுடையவரும், கேவலம் ஞான வருவத்தைக் கொண்டவருமே! என்றாலும் ஸ்ரீ மகேசுவரன் சகல ஸ்தாவரஜங்கமங்களுக்குள்ள மந்தராத்நுமாவா யிருந்துகொண்டு (15) சமுகாரமாகிய வோர் பேதமான தொழிலைச் செய்தருளுகின்றபடியால் பெயருக்கு மட்டில் தமோகுணமுடையவர்போல் விளங்குகின்றோயின்றி வேறில்லை. ஓ! தகூதா! ஸ்ரீ பரமேசுவரன் ம்மணமா யிருப்பதுமுத லவர் தமோகுண முள்ளவரென்பது வரையிலான சரித்திரங்களை யெல்லாம் யாமிங் குந்தனுக் குரைத்திட்டனம். (16) அதாவது:— தாருகாரணிய வாசிகளான நாற்பத்தெண்ணாயிர மிருடசுவர்களை யு மின்னு மப்போதுக் கப்போ தவரவர்களை யு மிரகழிப்பதற்காக வுள்ள வப் பரமேசுவரனுடைய அந்தந்த திவிய சரித்திரங்களை யெல்லா முந்தனுக் கெடுத்துரைத்தனம். (17½) ஆகையால் நீ யு மிவ் வியாகமதில் வேள்விக்கு வேந்தனாகியவப் பரமசிவனைப் பூஜை செய்யலாவாய். (18) அடா! தக்கா! சத்தியமா யந்தப் பகவானே யுந்தனையு மிரகழிக்கின்றாடா” வென்று முனிச்சிரோஷ்டான ததிசிமாமுனிவ ருரைத்தவுடன் மறுபடியு மத் தக்கன் (19) “அடா! தவசியே! அவ நெப்பேர்க்கொத்தவ

னாயினு மவனுக்கு யா மவிசு கொடுக்கப்போவதில்லை; நீ யினியி
ங்கொன்றும் சொல்லவேண்டாம். உந்தன் பேச்சுக்காரத்தன்மையை
விட்டு நீ வந்தவழியோடு சென்றுவிடு” என்றிவ்வாறு யத்தக்கனு
ரைத்ததன்பேரில் மாமுனிவர் கோபாவேசம் கொள்ளலாயினு (21)
மக் கோபத்தை முயற்சியின்பேரில் தமக்குள்ளே யடக்கிக்கொண்டு
வசனமுரைத்திட்டதாவது:—“ஆ! ஆ! எந்தப் பிராம்மணக்கேடர்களி
யாகமதில் ஸ்ரீ மகாதேவரைப் பூஜியாம விருக்கின்றார்களோ (22) அவ
ர்களுக் கவ் வியாகத்தின் பயன் கிடையாமற் போவது மின்றி யவர்கள்
விபரீதமான பயனைக் கைக்கொள்ளலாவார்கள். ஆகையால் ஆடா! த
க்கா! உந்த நியாகத்திற்கு நிச்சயமாய்த் தடை சம்பவித்து (23) உ
டனே அவிசுகளைப் புசிக்க வாசைகொண்டு வந்திருக்கலுற்ற வித் தேவ
ர்களோடுகூட வுந்தனுக்கும் சிரச்சேதமும் நேரிடப்போகின்றது. இ
தற்குச் சந்தேகமே யில்லை” (24) யென் னுரைத்துவிட்டுப் பின்னு ம
ங் கியாகசாலையில் வந்திருக்கலுற்ற வந்தணர்களை நோக்கி யம் மாமுனி
வர் வசனமுரைத்ததாவது:—“ஓ! சகலர்களான கேடுகெட்ட வந்தண
ர்களே! நீங்கனெல்லோர்களும் சாத்திரங்களில் கெட்ட அர்த்தத்திலே
மனப் பற்றுத லுள்ளவர்களும், (25) என்றும் சிவத்துரோக புத்தியை
க் கொண்டவர்களும், சிவார்ச்சனத்தில் பராமுகமுள்ளவர்களும், முக்கி
யமான வேதமார்க்கங்களில் பராமுகமுள்ளவர்களும், சிவனடியார்களை
யிகழ்வோர்களும், (26) மிகுந்த துக்கம் கொண்டவர்களுமாகி யெல்
லா நரகங்களிலும் விழப்பெறக்கடவீர்கள்” என் றம்மாமுனிவ ரவர்க
ளைச் சபித்துவிட்டுக் கேளீர்! செளனகாதி முனிவர்களே! ஹிருதயகம
லத்தில் ஸ்ரீ பரமேசுவரனைத் தியானம்பண்ணிக்கொண்டே சீடர்களோடு
கூடத் தமதாசிரமத்திற்கேகினர். (27)

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்ககாண்டம் ஈய—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

ததீசிமாமுனிவர் சென்றவுடன் துராத் துமனாகிய வத் தக்கன
னு பலம், வீரியம், தைரியம், கிர்த்தி, ஐசவரியம் முதலியவைபெல்லாம்

போய்விட்டன. (1) பிற்பாடு தக்ஷனுடைய கொடிமா மிரண்டுதுண்டாகிப் பூமியில் விழுந்தது. மேலு மவன் பெண்டிருடைய தாலிச்சாடவளது கழுத்தினின் றுந்துவிழுந்தது. (2) அப்போது மகாவன் னதமான யூபத்தம்ப (இயாகத்திற்குரிய பசுக்களைக் கட்டுவதற்கான வேர் கம்பம்) த்தின்மீது காக்கைகளும் கழுக்களு முட்கார்ந்தன. ஆயினும் தூர்ப்புத்திகொண்ட வத்தக்க னிவ்வாறுமுதலிய வபசகுனங்க ளை நேரிற் கண்டு (3) மவன் சற்றேனும் பயமற்றவனாகி முந்தி விஷ்ணுவையும் பிறகு பிரம்மனையும் பூஜித்துவிட்டுத் தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் பற்பல வுபசாரங்களைச் செய்தும், (4) அதேவிதமாய்த் தன் பெண்களையும் மாப்பிள்ளைகளையும் பல வாபரணங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும் (4½) வெகுமானித்தும், அங்கு வந்திருக்கலுற்றப் பிரம்மணரெல்லோர்களையும் காமதேனுவால் கொடுக்கப்பட்ட வுண்டுகளாற் பூஜிப்பித்துக் கற்பகவிருக்ஷத்தினின் றடையப்பட்ட வஸ்திரங்களாலும், சிந்தாமணியினின் றுண்டாகிய நேர்த்தியான பல பூஷணங்களாலு மிரத்தினங்களாலும் சந்தோஷிப்பித்தனன். (6½) அப்பிரம்மணர்க னிவ்வெல்லாவற்றையும் போர்போராய்க் குவித்துக்கொண்டார்கள். சில (7) சவைகளையெல்லா மெடுத்தோரிடத்திற் கொண்டுவைத்துவிட்டுத் திரும்பவும் துரிதமாய் வந்தார்கள். விசாலமாகிய அவ்வியாகசாலைதனில் தேர்கள், குதிரைகள், இயானைகள் இவைகளுடைய சத்தங்கள் சமுத்திரம்போ லுண்டாயின. (8½) மேலு மங் கனேகமனேக விமானங்கள் மிகவு மடர்த்தியாய் நிரம்பியிருந்தன. (9) இரம்பைமுதலியவப்ஸரஸ்திரிக ளங்கு மிக நேர்த்தியாய் ஈர்த்தனம்பண்ணினார்கள். தவிரவும் மதுரமான கண்டநாதத்தையுடைய சில வித்தியாதார்கள் செவிக்கினிமையா யங்கு பாடினார்கள். (10) தேவரெல்லா மவரவர் ஸ்திரீகளோடுகூட வங்கு வெகு சந்தோஷமாயிருந்தார்கள். பிறகு தக்கனும் பிரம்மணர்களுக்கு வேண்டியமட்டில் தானங்கள் கொடுத்துவிட்டுப் (11) பிறகு துரிதமா யக்கனியை முட்டி யவிசைப் பூஜிக்கலுற்ற தேவர்களை யுத்தேசித் தவரவருக்கு வரிசைக்கிரமமாய் மந்திரம்சொல்லி யாகுதிகளைச் செய்தான். (12) அப்போது ஸ்ரீ நாரதமுனிவ ரதனை யறிந்து மலைளின் சிறந்த கைலைகிரிக்குச் சென் றங்கு பார்வதியோடு கூடிய ஸ்ரீ மகாதேவனைப் பந்தியுடன் வந்தனித்துக் (13) கைகளை யஞ்சலிபண்ணிக்கொண் டவருக் கிவ் விருத்தார்த்தங்களை யுரைத்ததாவது:— “ஓ! பரமேசுவரா! தக்ஷப்பிரஜாபதியானவன் பிரம்மனுக்குப் புத்திரனாயிருந்தும் வேள்விக்கு வேந்தராகிய தேவரீருக் (14) கவிர்

பாகம்கொடாமலே தூர்ப்புத்திகொண்டவனாகி யியாகங்களுக் கேசவரான தேவரீரீம்து பராமுகம்கொண்டவனாகி யிப்போது மற்றத் தேவர்களை யெல்லாம் வேண்டியமட்டில் பூஜிக்கின்ற” என, (15) அப்போ தவா து வசனத்தைக் கேட்டு ஸ்ரீ கௌரீதேவியானவள் புன்னகைப்புற்ற மனதைக்கொண்டவளாகி யத்தக்கனுடைய இயாகத்தைப் பார்க்க மனதினில் நிச்சயித்துக்கொண்டு (16) ஸ்ரீ மகேசுவரனை வந்தனித்து வசனமுரைத்திட்டதாவது:— “ஓ! தேவதேவேசா! அடியே நவ் வியாகத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி யிங்கு சீக்கிரமாய் வந்துவிடுகின்றேன். (17) ஓ! ஸர்வேசவரா! அங்கு போவதற்காக விப்போ தெந்தனுக்குத்திரவருளவேண்டு” மென, இவ்வாறு தம்மனையாளது வசனங்கேட்டுப் புன்னகைப்புற்ற முகராவிர்த்தத்தைக் கொண்டவராகி (18) “ஓ! கலியாணி! நீ யங் கெப்படி போகத்தரும்? அத்தக்க னுந்தனை யழையாமலே மதிமயக்கத்தால் நம்மை விட்டு மற்றெல்லாத் தேவர்களையும் பூஜிக்கலாகின்றனல்லவோ! (19) ஆகையால் கேளாய்! மாதரசே! நீ யிப்போ தங்கு செல்வது தகாதல்லவா?” என, ஸ்ரீ பரமேசுவரன திவ்வாறு வசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் தக்ஷன்பெண்ணாகிய ஸ்ரீ சிவாதேவி தந்தையிடத்து நேசத்தினால் லோகயாத்திரைசெய்ய விருப்பமுற்றவளாகி மறுபடியும் வசனமுரைத்ததாவது:— (20½) “ஓ! பரமேசுவரா! ஒன்றுமறியாத வத் தக்கன தபராதத்தை யிப்போது மன்னித்தருளவேண்டும்; (21) ஓ! தேவேசா! தேவரீ ருத்திரவிற்படி அடியே நவன தியாகத்தைப் பார்த்துவிட்டுச் சீக்கிரமாய் யிங்கு வந்துவிடுகின்றே” எனென்று ஸ்ரீ உமாதேவியானவ ளப்போது வெகு விருப்பத்தோ டிவ்வித முரைத்து (22) மெத்த வணக்கத்துடன் ஸ்ரீ மகாதேவரைத் தண்டம்போல் வந்தனிக்க, அவரு ‘மப்படியே நல்ல’ தென் றவனையனுப்பலாயினர். (23) உடனே ய்வாறு கணங்க ளவர தாக்கினையின்படி யோர் பெரிதான விமானத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள். பிறகு, அனேககோடி சூரியப் பிரகாசம் பொருந்தியதும், பற்பல விரத்தினங்களால் விசித்திரமானதும், (24) சகல வித அலங்காரங்களோடும் கூடியதுமான அவ் விமானத்தி லம்மை யேறிக்கொண்டு சுமாவினி, மாவினி யென்றவர்களாற் சிறந்த குடைகள் பிடிக்கப்பெற்றவனும், (25) மங்களை, சுமனசு யென்றவர்களாற் சாமரங்கள் வீசப்பெற்றவனும், நந்திகேசுவரன் டுளையாளான சுந்தரமேனியையுடைய ஸுகேசியம்மையால் (26) பற்பல இரத்தினங்க ளிழைக்கப்பெற்ற பாதுகைகள் தரிக்கப்பெற்றவனும், மிகச் செளந்தரியம் பொருந்தியவனும், அநிந்திதை, கமலினி யென்பவர்க

ளால் மலர்மாரி சொரியப்பெற்றவனும், (27) விசிரிகள், வெற்றிலைப் பெட்டிகள், கண்ணாடிகள், கோடி கோடிகளான, மாலை, சந்தனம், வஸ்திரம், ஆபரணம் இவைகளின் பெட்டிகள் இவைகளைக் கைமீது தரிக்க லுற்ற தேவஸ்திரிகளாற் சூழப்பெற்றவனும், (28½) நர்த்தனம் செய்யானின்ற மெத்த வழகிய தடிபோன்ற தேகமுடைய வப்ஸரஸ்திரிக ளாலும் (29) அனேக விமானங்களி லேறிய வனேகம் தோழிப் பெண் களாலும், சிலர் கினிகளையும், சிலர் குயில்களையும், சில ரன்னங்களையும், (30) சிலர் நாகணவாய்ப் பறவைகளையும் கைகளிற் கொண்ட பல சந் தரஸ்திரிகளாலும், இவ்வாறு முதலிய வின்னும் மற்ற தேவஸ்திரிகளா லும் சூழப்பெற்றவனுமாகி மிகுந்த வாத்திய கோஷங்களுடன் புறப்ப ட்டனள். (31½) அப்போது பனிரண்டுகோடி பூதர்க ளிருடபத் துவ ஜத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சிலர் குடைகளையும் சில ராயுதங்களையு ம் கைப்பற்றியவர்களாகி யவ் வெல்லோர்களும் மிகுந்த கோலாஹல ச த்தத்தோடு புறப்பட்டார்கள். (33) சோமநந்தனென்ற வேர் கணத் தலைவ னம்மையை யடிக்கடி தண்டம் பண்ணிக்கொண்டே சென்றான். இவ்விதமான மிகுந்த சம்பிரவங்களோடு ஸ்ரீபரமேசுவரி யவ் வியாகசா லை சேர்ந்து (34) தம் விமானத்தினின் றிறங்கி தக்க னருகினில் வந் தாள். அப்போது துராத்துமனாகிய வத் தக்க னிப்பேர்க்கொத்த தன் பெண்ணை மதியாமல் (35) “ஓ! பெண்ணே! உன் கணவ னமங்களம் பொருந்தியவனும், அறியப்படாத குலகோத்திரத்திற் பிறந்தவனும், என்று மனசாரத்திலே பற்றுதலுடையவனுமானதா லவனை யாமழை க்கவில்லை. (36) ஆகையா லவன் பெண்டாகிய வுந்தனையும் சிரொஷ்ட மான இவ் வியாகத்திற்கு யா மழைக்கவில்லை யன்றோ! அங்ஙனமாயி னும் நீ வீணைசைகொண் டிங்கு வந்தாயல்லவா! (37) ஆகையால் நீ யுந்தன் புருடன் வீடாகிய மயானத்துக்குச் சீக்கிரமாய்ப் போய்வி” டென்று தூர் நடத்தைக்காரான தக்கன் சொல்லும்போது கௌரியம் மை கூறியதாவது:—(38) “ஓ! தந்தாய்! என தெல்லாச் சகோதரிக னுக்கு மவர்களது புருடொல்லோர்களுக்கும் நீர் மரியாதை செய்திரு க்கின்றீரல்லவா? (39) மேலும் மற்றச் சுற்றத்தா றொல்லோர்களுக்கு ம் நிரவரவருக்குத் தக்கபடி மரியாதை செய்திருக்கின்றீர். ஓ! கோ! இப்படி யிருக்கையில் நீ ரிவ்வியாகமதி லெந்தனையு மெந்தன் கணவரை யும் மட்டில்தான் மதிக்கவில்லை. (40) ஆ! கா! இப்படி யிருக்கையில் யான் வலிய வந்தும்கூட நீர் வெகு கோபாவேசம் கொண்டவராகி யிங்

ரு வந்திரானின்ற வெந்தனைத் திரும்பி யோடென்று சொல்லலாகின்றி
ர். (41) யான் யாது பிழைதான் செய்பலானேனோ; அதை நீர் சொ
ல்லும்: இது உமக்கு வாழ்வுக் கிடமாகாது” என, இவ்வாறு கௌரியம்
மை கூறிய வசனத்தைக் கேட்டுத் தக்கன் பின்னு முரைத்ததாவது:—
(42) “அடி! பெண்ணே! உன் கணவன் சுடுகாட்டினிற் கூத்தாடுவதி
லே முயன்றவனும் தமோகுண முடையவனு மன்றோ! ஆகையா லவ
ன் பெண்டாகிய நீயு மிங் கெமதியாகத்தைப் பார்க்கத்தக்கவள
ல்லன். (43) அதோ இருக்கின்ற நம தெல்லாப் பெண்களும், அ
வர்களது கணவர்களாகிய நமது மாப்பிள்ளைகளும் நம்மா லழைக்கப்ப
ட்டு வந்திருக்கின்றார்கள். (44) ஸத்தியமாய் நீ நமது பெண்ணுமல்ல
ள்; உன் கணவனும் நமது மாப்பிள்ளையல்லான்; நமதிச்சையின்படி
வேண்டியதெல்லா மவர்களுக்கே கொடுக்கலாவோம். (45) இவர்களெ
ல்லாம் நம்மையே அண்டி யிருக்கின்றார்கள்; நீயோ அப்படியல்லன்; ஆ
கையால் நமது யாகத்தி லுன் கணவனுக்குச் சிறந்த அவிர்ப்பாகத்தை
க் கொடுப்போமில்லை. (46) அவனுக்குக்கூட அவிர்ப்பாகம் கொடுக்
கும்படி வேதவாக்கியங்களால் சொல்லப்பட்டபோதிலும் நமது வலி
மையா லவைகளைச் சட்டைசெய்யாமலே யிப்போது காரியத்தை முடிக்க
முயன்றிருக்கின்றோம். (47) ஆகையால் நீ யடிகடி வீண்வார்த்தை
பேசாம லிலச்சையைவிட்டு நம்முன்னிலிருந்து சும்மாபோய்விடு” (48)
என, இவ்வா றவனது வசனத்தைக் கேட்டவுடன் கௌரிதேவியானவ
ள் மிகவும் கோபம்கொண்டவளாகி நின்றாள். அப்போ தங்குள்ளவெ
ல்லோர்களும் தேவியைப் பார்த்து மிகவும் பயங்கொள்ளலானார்கள்.
(49) அப்போது தேவியுடைய ஸகியாகிய விமலையென்பவ ளவ் வம்
மையைத் தண்டனிட்டு “ஓ! தேவதேவேசீ! நீ ரிவ் வுலகங்களுக்கெ
ல்லாம் தாயாகியதால் கோபத்தை விலக்கியருளவேண்டும். (50) ஏனெ
ன்ற லுமது கோபத்தினாற் சகல ஜகங்களும் நிச்சயமாய் நாசமடைந்
துவிடும்; ஆகையால் ஓ! கவியாணி! தாங்கமுடியாத விக் கோபத்தைத்
தணித்தருளாவீ” (51) ரொன் னுரைத்துவிட் டவன் மறுபடியும் பூ
மிதனில் தண்டம்போல் தண்டனிட்டான். அப்போது தக்கன் மக
ளான கௌரியம்மையும் கோபத்தைவிட்டுத் துராத்தமனாகிய வத் தக்
களை நோக்கி மறுபடியும் திருவசனமுரைத்ததாவது:— (52½) “அ
டா! துர்ப்புத்திகொண்ட தக்கா! நீ யிப்போது ஸ்ரீதேவாதிகே

வனைப்பற்றி நிர்ந்தை செய்ததின லிங் கெத்தன் மனம் மெத்த நொந்து பதறலாகுதடா; (53) நீ யெந்தனை யிகழ்ந்துபேசியதா லெந்தனுக் கிவ்வாறு வருத்தமில்லை. (54) ஆனால் கலக்கமற்றவ ரும், நிராதாரரும், நிர்க்குணரும், தீங்கற்றவரும், சருவஞ்ஞரும், ச கல வித்தைகளுக்கும் மூலகர்த்தாவும், நாசமற்றவரும், (55) தத்துவ ங்களுக்குக் கெட்டாதவரும், சார்தமுள்ளவரும், சுதத்தைச் செய்வோரும், வணங்கியோரின் துக்கங்களைத் தொலைப்பிப்போருமான ஸ்ரீ பரமேசுவர னை நீ மதிமயக்கத்தினால் தமோகுணமுடையவரென் றுரைத்திட்டாயல் லவா! ஓ! கோ! கோ! உனக்கேதடா இப்பேர்க்கொத்த பாவம் நேரி ட்டது? (56) அவர் சகல ஜகங்களுக்கும் சமுகாரகர்த்தாவானதால்ம ட்டில்தான் தமோகுணமுடையவர்பொ லாகின்றார். அவருக் கவிர்ப்பா கம் கொடுக்கப்படவேவேண்டும். அவர் பூஜிக்கத்தக்கவரோயின்றி மற்றவ ரல்லர். (57) கேளாய்! தக்கா! எப்பேர்க்கொத்த மகா பாவியும் 'சிவ' என்ற விரண்டெழுத்துக்களடங்கிய சிரோஷ்டமான திருநாமத்தை யொ ருதடவை யுரைத்திட்டமாத்திரத்தி லவன் மோகூலாம்பிராஜியத்தை யடைகின்றானடா. (58) மேலும் சமுசாரத்தினின்று களாயேற்றலு ற்ற வச் சருவேசுவரனை யாதாமொருவ னிகழ்கின்றானே அப்பாதகனு க் குடனே மிகுந்த அபாயமுண்டாகும். (59) ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனுடை ய மகிமையானது இப்பிரகாரமாயெல்லாம் வேதமதில் மிகுதியாய்க் கே ட்கப்படுகின்றது. ஆகையால் ஓ! தகூ! ஸ்ரீ பரமேசுவரனை நிந்திப்ப திலே முயன்றவனாகிய மகா பாதகனு னீயும் (60) சிவாக்கினையின்ப டி சந்தேகமின்றித் துரிதமா யிங்கு நாசமடையப்போகின்றா" யென் ற ம் மகாதேவியானவன் திருவாக்குரைத்துவிட்டு நேர்த்தியான திவிய வி மானத்தி லேறிக்கொண்டு (61) திரும்பி மலைகளிற்சிறந்த கைலாகிரி க் குச் சென் றங்கு ஸ்ரீ மகாதேவனைக் கண்டு மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு வந்தனித்துச் (62) சங்கதிகளையெல்லாம் சொல்லிவிட்டு அத்தக்கனை வதைசெய்யும்படி பிரார்த்தித்துக்கொண்டான். அப்போது ஸ்ரீ பரமே சுவர னம்மையுடைய திருவசனத்தைச் செவிகொள்ளாதவர்போ லிரு க்கையில் (63) மறுபடியும் ஸ்ரீ சங்கரியானவன் மகாதேவரைத் தண்ட ம்போல் பூமியில் வந்தனித்து "ஓ! சம்போ! சருவஞ்ஞா! விசுவேசா! பிரபஞ்சங்களைக் காப்பதிலே முயற்சிகொண்டவரோ! (64) ஓ! கருண முதக்கடலே! ஆசையும் பகையுமொழிந்த தேவரீ ரத் தக்கனுடைய வேள்விதனைக் கலைத் தவனையும் சீக்கிரமாய்ச் சமுகரித்துவிடல்வேண்டு ம். (65) ஏனென்றா லப் பாவியானவன் மிகவும் துர்நடத்தையுள்ளவ

னும், சிவநீந்தையிலே முயன்றவனுமாகியதா லப்போதுதான் ஸகல லோகங்களுக்கும் கேஷமமுண்டாவதோ டடியேனுடைய கோரிக்கையு ம் நிறைவேறலாகு” மென்றாள். (66)

முப்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தகஷநாண்டம் கூக—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

ஸ்ரீ கௌரிதேவியினுடைய இவ்வாறு துதியைக் கேட்டதன் மேல் ஸகல அண்ட பிண்ட சராசரங்களையு மொரோ கப்ளமாய்ப் புசிக்க லுற்ற ஸ்ரீ மகாதேவர் வீரருக்கெல்லாம் வீரரும், அடியார்களுக்குப் ப த்திர (கேஷம) த்தை யருளுவோரும், மிகவும் பெரியதான திருமேனி யைக் கொண்டவரும், ஸகல லோகங்களுக்கும் முக்கிய நாயகருமான ஸ்ரீ வீரபத்திரரைத் திருமனதால் நினைத்தருள, (1½) அப்போதவர் ஜய ஜயா! விஜயீபவா! வென்றுறக்க வுரைத்துக்கொண்டு (2) ஸ்ரீமகேச வரனது பயங்கரமான நெற்றிக்கண்ணாகிய அக்கினிகுண்டத்தினின்று, மகா மேருகிரியினது கொடுமுடிக்கு நிகரான வாயிரம் சிரசுகளைக் கொ ண்டவரும், (3) மிகவும் பருத்து நீண்டு மெத்த வழகிய விரண்டாயிர ம் கைகளாலும் கத்தி, கேடயம், கதை, சக்கரம், வஜ்ஜிராயுதம், சூலம், ததுசு, சாங்கள், (4) முலைம், பிராஸம், நாராசம் முதலிய ஆயுதத் தி ரள்களைக் கைக்கொண்டவரும், விஷ்ணு முதலிய தேவக்கூட்டங்களின் முண்டத்தலை மாலையினின் வரிசைகளால் விளங்கப்பெற்ற திருமேனி யைக் கொண்டவரும், (5) கைதனில் விளங்கிய பெரிய மணியின் வி ஜய சத்தத்தினால் மகா பயங்கர முள்ளவரும், சிவந்த காந்தியால் பிரகா சிக்கலுற்ற சடைமுடியா லலங்கரிக்கப் பெற்றவரும், (6) மிகவும் சி வந்த பெரிய வுருவத்தைக் கொண்டவரும், கோரமான சிங்கப்பற்களை யும், மெத்த வகண்ட தாடைகளையு முடையவரும், பற்பல வீரத்தின வரிசைகளா விழைக்கப்பெற்ற வொலிக்கலுற்ற தண்டைகளால் விள ங்கிய பாதங்களைக் கொண்டவரும், (7) குபீல் குபீலென்று நெருப் புத் தணற்களைக் கக்கலுற்ற மகா வுக்கிரங்களான மூவாயிரம் கண்களைக்

கொண்டவரும், கொம்புவாத்தியத்தை வைத்துக்கொண்டு லீலாவினோதத்தினால் மிகப்பயங்கரமாய்ச்சத்திக்கலுற்றவரும், (8) மிகுந்தவட்டகாசத்தோடு பெருஞ்சத்தம்செய்துகொண்டு தொன்னைபோன்றமூக்குகளினின்று தீதனைக்கக்கலுற்றவரும், வராகாவதாரத்தின் சிக்கப்பல்லையும், கூர்மாவதாரத்தின் மகா பெரியதான முதுகெலும்பையும் தரிக்கலுற்றவரும், (9) விஷ்ணு பிரம்மர்கள் முதலிய தேவர்கள் நெனும்பு மாலைகளால் விளங்கானின்றவரும், கைதனிற் கத்தியைப்பற்றிச் சுழற்றிக்கொண்ட டிங்கு மங்கும் கேடயத்தை யுதரானின்றவரும், (10) ஓர் கையினால் சகல வண்டங்களையும் தூக்கத் திறமை கொண்டவரும், மிகுந்த கோலாகல சத்தம்செய்துகொண்டு துரிதமா யங்கு மிங்கு மோடானின்றவரும், (11) பாம்புடல்போன்ற புயங்கன்மீது சர்ப்பங்களை யாபாணமாய்ப் பூண்டவரும், பற்பல வீரத்தினங்களா விழைக்கப்பட்ட வாபாணங்களா லலங்கரிக்கப்பெற்றவரும், (12) திருமேனி முழுதும் திருநீற்றினால் பூசப்பெற்றவரும், உருத்திராக்ஷங்களை யாபாணங்களாய்ப் பூண்டவரும், செஞ்சந்தனமிட்ட நெற்றி மார்புகளைக் கொண்டவருமாய் காவிப்பவித்தனர். (13) அப்போது ஸ்ரீ தாக்ஷாயணியம்மையினுடைய கோபத்தினின்று மகா பயங்கரமுள்ள பத்திரகாளியானவளதேவிதமான பயங்கர வருவத்தோடு மிகுந்த கோலாகல சத்தம் செய்துகொண்டு வெளிப்பட்டாள். (14) பிற கவ வீரபத்திரரும், பத்திரகாளியும் ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேசுவர்களைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்துவிட்டவர்கள் முன்னிலையில் நின்றார்கள். அப்போது வீரபத்திர பகவானே நோக்கி மகா பயபக்தியோடு வசனமுரைத்திட்டதாவது:— (15) “ஓ! ஜயா! விஜயீபவா! சம்போ! மகாதேவா! அடியார்களைப் பகைத்த வீரர்களை நாசம்செய்வோரோ! பிஞ்சுபாணியே! தேவரீர் தாசனாகிய வடியேனை யெந்த வேலையினாலும் கட்டளையிட்டருளவேண்டும்; (16) தேவரீர் திருச்சன்னிதி முன்பாக விஷ்ணுவைக் கட்டிகொண்டுவரல்வேண்டுமா? அல்லது பிரம்மாவை அப்படியே கொண்டுவரல்வேண்டுமா? அல்லது தேவரீ ராக்கினையின்படி ஸகல ஜகங்கள், அல்ல திந்திரன் முதலிய தேவர்கள், கின்னரர்கள், அல்லது இன்ன மவ்வவ்வுலகங்களிலுள்ள மதம்பிடித்த மற்றவர்கள் இவர்களைக்கொண்டுவரல்வேண்டுமா? உத்திரவானால் மலைகளையானாலும் நக்கி விழுங்கி விடுகின்றேன்; அல்ல தவைகளைக் கையினால் நொறுக்கிவிடுகின்றேன். (18) ஓ! ஜகதீசா! தேவரீரது திருவுளத்தில் நினைக்கப்பட்ட யானென்னசெய்யல்வேண்டு” மென்றுரைத்து ஸ்ரீபிரபு முன்னிலையில் வினயத்தோ

டஞ்சலிகொண்டு நின்றனர். (19) பிறகு பகவான் மகா பலசாலியான வீரபத்திரரை நோக்கி “ஓ! நமதாக்கிணையை நிறைவேற்றலுற்ற மகா வலிமை பொருந்திய மங்களகரானகிய வீரா! (20) தக்கனென்பவனிப்போது நம்மை விலக்கிவிட்டுச் சகல தேவர்களையும் வேண்டியமட்டில் பூஜிக்கலாகின்றான். ஆகையால் நீ யங்கு சென்று நமக்குரித்தாகிய சிரோஷ்டமான ஹவிர்ப்பாகத்தைக் கேட்டு, (21) அதனை யவன் கொடுப்பானாகில் வாங்கிக்கொண்டு சீக்கிரமாய் நம்மிடத்திற்குவா. அவனதனைக் கொடாவிட்டா லப்போது கெட்ட எண்ணங்கொண்ட வத்தக்கனைச் சகல தேவர்களோடும் கூட வியாகமத்தியில் சிரசாக்கினை செய்து கொன்றுவிட்டு (22½) நீ யங்கே யிரு; அப்போது யாமு மங்கு சீக்கிரமாய் வருவோ” (23) மென்று திருவாக்கருளி யம் மகேசுவரன் வீரபத்திரரை யனுப்ப, உடனே மகா பலசாலியான அவரும் பகவானை வந்தனித்துவிட்டுத் தாங்க முடியாத மிகுந்த வரந்தத்தோடு கோலாகல சத்தம் செய்துகொண்டு புறப்படுகையி (24) லுள்மூச்சு வெளிமூச்சுகளி னின் றனேக மொப்பற்ற வீரர்களைச் சிருஷ்டித்தார். மேலும் வரதேமாதிரியா (25) யெல்லா மயிர்க்கால்களிலிருந்தும், தமது தொன்னைபோன்ற மூக்கு, காதுகள், வியர்வைத்திவிடைகள், கண்கள், சடைகள், இரண்டு புயங்கள், (26) மார்பு, கை, கழுத்து, முழந்தாள், கணுக்கால், பாதங்கள், நாபி, இடுப்பு முதலிய இன்னும் மற்ற வருப்புகளினின்றும் தமக்குச் சமானமான வேறனேகம் (27) கணங்களையும் திரண்ட பூதர்களையு மோர் கணமாத்திரத்தில் லீலாவினோதமாய்ச் சிருஷ்டித்தார். (27½) அப்போ த்த்காளியம்மையும் சிவாக்கிணையின்பேரில் புறப்பட்டுக் (28) கறுப்பு, சிவப்பு, வெண்மை, மஞ்சள், சித்திரவர்ணம் முதலிய பற்பல நிறங்களோடுகூடிய புலி, சிங்கம், சரபம், யானை, குதிரை, இருடபம், கரடி, யானி, கவயம் முதலிய மிருகங்களின் முகங்களைக்கொண்ட தமக்குச் சமானமான வனேகர்களைச் சிருஷ்டித்தார். (30) பிறகவ் வெல்லோர்களும் பற்பல வாயுதங்களைக் கைப்பற்றியவர்களும், பற்பல நிறமுடையவர்களும், பற்பலவித முகங்களைக் கொண்டவர்களும், (31) பற்பலவித பூஷணங்களா லலங்கரிக்கப்பெற்ற மேனியைக் கொண்டவர்களும், அதி பயங்கரமான நெருப்புக் கண்களையுடையவர்களும், மிகுந்த வலிமைகொண்டவர்களும், மகா வேகமுடையவர்களும், அனேகம் பிரம்மவிஷ்ணுக்களுடைய வெலும்புகளை மாலையாய்ப் பூண்டவர்களும், (32) அனேககோடி பிரம்மாண்டங்களையும் பிண்டமாய்ப் பிடிக்கத் திறமைகொண்டவர்களும், ஸகல பிரம்மாண்டங்களை

யும் வடவாக்கினையு முண்டு ஜெரித்துக்கொள்ளத்தக்க ஜாடராக்கி
 னியுடையவர்களுமான (33) விப்பேர்க்கொத்த பயங்கரர்களான பூத
 ர்கள், வீரர்களும், காளிகள், மோகினிகள், சாகினிகள், டாகினிகள், யோ
 கினிகள், (34) பைரவிகள், காளராத்திரிகள், முதலியபெண்கணங்களும்
 இவர்களெல்லாம் மிகுந்த கோலாகல சத்தம் செய்துகொண்டவ் விரு
 வளையும் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். (35) மேலும் பானுகம்பன்
 முதலிய கணங்களெல்லாம் வாத்தியங்களை முழக்கினார்கள். தவிரவும்
 குடைகள், சாமரங்கள், துவஜங்கள் இவைகளைப் பிடிப்பவர்களும், பற்
 பல வுபசாரங்களைச் செய்ய வேற்பட்டவர்களும், (36) குடை பிடிக்க
 லான பிணுகி, தண்டி, முதலியவர்களும் புறப்பட்டு துரிதமாய்ச் சென்
 றார்கள். (37) இவ்வெல்லோர்களும் சென்றோர் கணநேரத்திற்குள்
 தக்கனுடைய யாகசாலையை முற்றுகை போட்டார்கள். அப்போது ப
 தினான்கு லோகங்களு மவற்றிலுள்ள சகல ஜனங்களும் நடுநடுங்கினா
 ர்கள். (38) அப்போது ஸ்ரீ வீரபத்திரர் வீரர்களையும் மற்றவர்களையும்
 நோக்கி “ஓ! கணங்களே! நீங்களெல்லோர்களு மிப் பெரிய யாகசாலை
 யைச் சூழ்ந்து நில்லுங்கள்; (39) இல்லாவிடில் ஊனாகுகொண்டிவ்
 வியாகசாலையில் வந்திருக்கலுற்ற மகா சூதர்களான சகல தேவர்களும்
 மற்றவர்களும் வெளிப்பட்டோடிப்போவார்கள். ஆகையால் நீங்களி
 ப்போ திங்கு வெகு ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும்” மென்றார். (40)

முப்பத்தோராவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தகடகாண்டம் ௩௨—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

வீரபத்திர ரிவ்வா றுரைத்தபிறகு பத்திரகாளியோடுகூடச் சக
 ல தேவக்கூட்டங்களாலும் நிரம்பப்படானின்ற வியாகசாலைக்குட் செ
 ன்றனர். (1) வீரபத்திரர் மிக நேரத்தியான அவ் வியாகசாலையிற் பி
 ரவேசித்தபொழுது கணங்களெல்லா மப் பாதகனுடைய யாகசாலையை
 ச் சூழ்ந்துகொண் (2) டதனைக் காப்பவர்களான வெல்லாச் சைனிய
 ங்களையு மதம்பண்ணிவிட்டு மிகுந்த கோலாகலம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீ
 வீரபத்திர தாக்கினையின்படி வெகு சாவதானமா யிருந்தார்கள். (3)

அப்போது விஷ்ணுப்பிரம்மர்கள்முதலிய தேவரெல்லாம் பத்திரகாளி யோடுகூட வந்திருக்கலுற்ற வீரபத்திரனைக் கண்டவுட னொருவரோ டொருவர் பேசிக்கொண்டதாவது:— (4) “ஓ! கோ! புருவநெரியா ல் வக்கிரமான நேத்திரங்களைக் கொண்ட நிகரற்ற திருமேனியுடைய இ வ்விருவரும் யாவர்கள்? ஆ! கா! இவர்கள் ஸ்ரீபார்வதி பரமேசுவர்களு டைய கோபத்தினின் றுண்டானவர்களே யென்பது நிச்சயம். (5) ஏ னென்றால் மற்றவர்களுக் கிப்பேர்க்கொத்த மகா பயங்கரமான கோப மெவ்வா றுண்டாகு” மென்று சில தேவர் தலைகுனிப்பெற்றவர்களா கிச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். (6) சிலர் “ஓ! கோ! இங்குள்ள வெ ல்லாத் தேவர்களுக்கும் விநாசகாலம் நெருங்கிவிட்ட” தென் றொருவ ருக்கொருவர் வியத்தமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். (7) சிலர் “ஸ்ரீ சிவபிரானையும், சிவனடியார்களையும் நிந்திப்போரான மகா பாவிதருக் கெல்லாம் தெய்வீகமான தண்டனை சம்பவித்துவிடுமென்ற வேதவாக் கியம் நிச்சயமே! (8) அது இப்போது பிரத்தியக்ஷமா யித்தக்கனித த்தில் பார்க்கப்படலாயிற்” நென்று பேசிக்கொண்டார்கள். சிலர் “ஓ! கோ! சிவநிந்தை செய்வோர்களின் கூட்டத்தி லிருப்பவர்களும் (9) வினாசமடைவார்களென்ற வேதவாக்கியமானது நிச்சயமாய் நமக் குள்ளே பவித்துவிட்டது. ஐயோ! இத்தக்கப்பாதகனுக் கியாகம்செ ய்யவேண்டுமென்ற புத்தி யேன்தா னுண்டாயிற்றோ! (10) ஓ! கோ! இப்புத்தி யுண்டானதாலல்லவோ ஏல்லாத் தேவர்களுக்கு மேககாலத்தி ல் நாசம் நேரிடலாயிற்று. ஆ! ஆ! இப்பாதகன் தேவர்களாகிய நம் மெல்லோர்களையும் சுயப்பிரயோஜனத்தையே நாடியவர்களென்றும், மு ற்றும் வலிமையற்றவர்களென்றும் துரும்புக்குச் சரியாய் நினைத்துக் கொண்டு (11½) தன் நோக்கத்தின்படி ஸ்ரீமகாதேவரை விலக்கி யியா கம்செய்யத் தலைப்படலானான். (12) ஆகையால்தான் ஸ்ரீ பரமேசுவா ராக்கிளையின்படி பெல்லோர்களுக்கும் விநாசம் நேரிடலாயிற்” நென் று மிகுந்த பயத்தோடு சொல்லிக்கொண்டார்கள். (13) சிலர் “ஓ! கோ! ஸர்வலோகமாதாவாகிய ஸ்ரீ தாக்ஷாயணியம்மையை யவமதித்ததி ன்பேரி லவன் வெளிச்சென்றவுடனதின் பய னதிசீக்கரத்திற் கைக்கு வந்துவிட்ட” (14) தென்றும் பற்பலவிதமாய்த் தேவர்கள் சொல்லி க்கொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீவீரபத்திரர் பத்திரகாளியோடுகூட மகா கோ பத்தோடு தக்க னருகினில் வந்து கோலாகலசத்தம்பண்ணி யற்புதமா கிய கொம்புவாத்தியத்தை யொலிப்பித்துச் சகல தேவச்சிரோஷ்டர்க ளும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் தக்கனெதிரில் கலகலவென்று ந

கைத்துக்கொண்டு நின்றார். (16) அப்போ தக் கொம்புச்சத்தத்தைக் கேட்டவுடன் சில தேவர்க ளோட்டம்பிடிக்கலானார்கள். உடனே மே ருகிரியும் பூமியும் வெடிக்கலாயின. (17) சகல லோகங்களிலுமுள்ள வெல்லாப் பிராணிகளும் மூர்ச்சையடைந்தார்கள். அங்குள்ள தேவ ரொல்லோர்களும் பயந்து மூர்ச்சைகொண்டு பூமியில் விழுந்தார்கள். (18) இயாகசாலைக்கு வெளியி லோடலான சில தேவர்க ளங்குள்ள வீரர்களால் துறத்தப்பட்டவர்களாகித் துயரமடைந்து பிறகு யாகசா லைக்குத் திரும்பினார்கள். (19) அப்போ திவ்வாமெல்லா மத் தேவர்க ள் பயமடைந்தபோது பாதகனான தக்க னதி சோகம்கொண்டு மூர்ச் சையடைந்தான். (20) பிறகவன் மூர்ச்சை தெளிந்தபொழுது மகா பயம்கொண்டவனாகி வீரபத்திரரை நோக்கி யப்போது வசனமுரைத்த தாவது:— (21) “ஓ! மகா பலவானே! நீர் யாவர்? எதற்கு வந்தீர்? எந்தத் தேசத்திலிருந்துவந்தீர்?” என்று தக்கன்கேட்டவு டன்வீரன் கம் பிரவசன ந்தோ னொத் ததாவது:— (22) “அடா! தக்ஷா! தேவா த்தேவனும், சூலபாணிபுமான ஸ்ரீ மகாதேவரது மைந்தராகிய யா முந் தன தியாகத்தி லவருக்காகவுள்ள அவிர்ப்பாகத்தை வாங்கிப்போவதற் காக வந்திருக்கின்றனமென்று நீ மனதின்றி கொள். (23) ஆகையால் நீ யிங் கியாகமதில் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய ஹவிர்ப்பாகத்தைச் சீக்கிர மாய்க் கொடு” என்று வீரபத்திரரால் திருவாக்கருளப்பட்டவுடன் தக் கன் மறுபடி யுரைத்ததாவது:— (24) “ஓ! வீரனே! இவ்விதாகமதி லச் சங்கரனுக் கவிர்ப்பாகம் கொடுக்கப்படமாட்டாது; தமோருணமு டைய வச் சங்கரனே யாம் விலக்கிவிட்டு மற்றத் தேவர்களேமட்டிலே ய விசினால் திருப்திசெய்விப்போ” (25) மென் றத் தக்க னுரைக்கும் போது கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! அப்போது வேதமானது பயத்தினால் நடுக்கம்கொண்டதாகிப் பிரணவத்தோடுகூட வந்து வசன முரைத்ததாவது:— (26) “ஓ! தக்ஷா! நீ ரிப்போது வேள்விக்கு வேந்தரான ஸ்ரீ மகாதேவரை யவிசினால் திருப்திசெய்விக்கவேண்டிய தே! ஏனென்று லவரது கட்டளையின்படியே ஸகல ஜகங்களு மோர் வ னாயரைக் குட்பட்டிருக்கின்றது. (27) கேளாய்! தக்ஷப்பிரஜாபதி யே! முந்தியதான அவிர்ப்பாகத்துக்கு அவரோ தகுதியுள்ளவொன்று யா யிப்போ துந்தனுக்குப் பலமுறையாய்ச் சத்தியம் சொல்லுகின் றோ” (28) மென்று வேதத்தினு லுரைக்கப்பட்ட வசனத்தைக் கே ட்டும் ஓ! கோ! கேளீர்! பிராம்மணைத்தமர்களே! அத்தக்கன் ஸ்ரீ ம கா தேவனுக்குச் சிரோஷ்டமான அவிசைக்கொடுக்க விருப்பப்படவில்

லை. (29) பிற கப்போ தவ் வேதமானது பிரணவந்தோடுகூட பார்வ தியோடுகூடிய ஸ்ரீ பாமேசுவரனைத் தோத்திரம்பண்ணி வீரபத்திரரையு ம் வந்தனித்துவிட்டவர தாக்கினையின்படி துரிதமாய்த் (30) தமதிரு ப்பிடம் சென்றது. வேதமிய்வா றுரைத்துவிட்டுச் சென்றவுடன் வீ ரபத்திரர் மறுபடியும் கோபம்கொண்டு (31) தூர்நடத்தைக்காரனான வத் தக்கனை நோக்கிச் சிவாக்கினையை மனதினில் நினைத்துக்கொண்டு ‘அடா! தக்கா! இயாகமதி லெங்களுக்குரிய அவிர்ப்பாகத்தைக் கொ டுத்துவி’ டென்று மகா வலிமையோடு நோக்க, (32) தக்கனும் “ஓ! வீரனே! கொடிய நொழிற்காரனான அவ் வருத்திரனுக்கு நம்மா லவி ர்ப்பாகம் கொடுக்கப்படமாட்டாது. அவ நெப்போதும் பூதப்பிரோ த பிசாசங்களோ டலைந்து திரிகின்றான். (33) ஆகையா லவன் நமதி யாகத்தி லவிசைப் புஜிப்பது தகுதியல்ல” வென்றக்கெட்டநடையுள்ள தக்கன் செவிகளுக்கு நாராசம்போல் வசனமுரைத்தனன். (34) அப் போ தவ் வசனத்தைக் கேட்டவுடன் மகா பராக்கிரமசாலியான வீரப த்திரர் “ஓ! சகலர்களான தேவர்களே! இவன் வார்த்தை யுங்களுக்கு சம்மதம்தானா?” (35) வென் றங்குள்ளப் பிரம்மவிஷ்ணுக்கள்முத லிய தேவர்களை நோக்கி் கேட்கலாகையில் தேவர்கள் வீரபத்திரருடை ய அவ் வார்த்தையைக் கேளாதவர்கள்போ லெல்லோர்களும் தலைதனை க் குனிந்துகொண்டு உள்ளமதில் பிரமம்கொண் டிருந்தார்கள். (36)

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்காண்டம் ௩௩—வது அத்தியாயத்தி னைந்ததம்.

அப்போ தவற்றையெல்லாம் கண்டு மகா பலவானாகிய வீரப த்திரர் பிரம்மாண்டத்தை வெடிக்கச்செய்பவர்போல் கோலாகலசத்தம் செய்துகொண் (1) டம் மகா பராக்கிரமசாலியானவர் விஷ்ணுவினு டைய நடுமார்பினில் தண்டத்தினு லோ ரடியடிக்க, அப்போ தவர், மார் பினிலிருக்கு மிலக்குமிதேவியும், கௌஸ்துபமென்ற விரத்தினமும் (2) கேளீர்! பிரம்மமேனோத்தமர்களே! மிகவும் நொறுங்கிப் பூமியில் விழலாயிற்று. விஷ்ணுவும் செளரியமிழந்தவராகி விழுந்து மூர்ச்சை

யடைந்தனர். (3) பின்பு பிரபுவானவர் பிரம்மன்தலைமீது முட்டியால் குட்ட, அதனாலவர் மூர்ச்சைகொண்டு விழுவதற்குள்ளாக (4) வீரபத்திர ரப் பிரம்மனைவிட்டுச் சிதறிவிழலான காயத்திரி, ஸாவித்திரி, ஸாஸ்வதி இவர்களின் மூக்குகளையும் முலைகளையும் கத்தியா வறுத்துவிட்டார். (5) அதன்மேல் தேவர்கள் மிகவும் பயங்கொண்டவர்களாகி நான்கு பக்கங்களாயும் வெளியி லோடலாகையில் வெளியிலிருந்த பூதர்களாலும் வீரர்களாலும் திரும்பவு முள்ளே தூரத்திவிடப்பட்டார்கள். (6) பிறகு வீரபத்திர ரோட்டம் பிடிக்கலான சந்திரனைக் காலினாலு தைத்துத் துகைத்து இயமனுடைய மகா கடினமான தலையையும் வெட்டிவிட்டார். (7) மேலு மற்புதமான விக்கிரமத்தைக்கொண்ட அவ் வீரன் சூரியனுடைய தாடையி லோரறைவிட்டவுட னவன் பற்களெல்லா முடைந்து பூமியில் விழுந்தன. (8) பின்னுமவர் தூரத்துமனாகிய பகனுடை விரு கண்களையும் பிடுங்கிவிட்டுக் குயிலுருவமெடுத்து வெளியோடலான விந்திரனையும் வெட்டி (9) யவிசை யுண்போனான வக்கினிதேவன் கைகளையும் நாவையு மறுத்து, அவ்வக்கினியின் பெண்டிருடைய வற்புதமான மூக்கையும் கத்தியாற் கண்டித்துவிட்டனர். (10) மேலும் சத்துருக்களைக் கண்டிப்போரான அவ்வீரன் நிருருதியைத் தண்டத்தா லடித்துக்கொன்றுவிட்டு இருப்புலக்கையினால் வருணனை யதம்பண்ணிக் (11) கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களை! ஓடிப்போகலான வாயுதேவனையும் கண்டனகோடாலியால் கொலைசெய்துவிட்டுக் குபேரனைச்சூலத்தின்றுனியில் கோர்த்துக்கொண்டு கூத்தாடினார். (12) அப்போதேகாதச ருத்திரர்களு மீசானதேவனும் பயங்கொண்டவர்களாகி வந்தனிப்போரின் துக்கங்களைத் தொலைப்பிப்போரான அவ்வீரபத்திரரை வந்தனிக்க, (13) அவரு மவர்களை யோர்வாறதட்டி விட்டுவிட்டனர். மேலுமப்போ தகரோந்திரனை யோ ரம்பினுற் கொன்று (14) மானுருவமெடுத்தோடு மியாகமதை யவ்வியாகசாலையின் மத்தியிலே தடுத்துக்கொண்டதின் முன்னிலையிற் சென்று மகா கோபத்தோ டோ ரத்திரத்தினுற் சேதித்துவிட்டார். (15) அப்போது தக்கனு மிவற்றையெல்லாம் கண்ணோக்கி மனமதிற் சிந்தித்ததாவது:—“ஓ! கோ! இவ்வீரன் நாம் பார்த்திருக்கும்போதே யியாகத்தையும் தேவர்களையும் கொன்றுபோட்டான். (16) முந்தியே யப்பரமேசுவரனுடைய மகிமை பிரம்மனாலு கைக்கப்பட்டதன்றோ! அப்படியே நாமு மச் சிவபிரானை யறிந்து மகா கொடிய தவத்தைச் செய் தம் மகேசுவரன் கிருபையினால் மிகுந்த ஐசுவரியத்தை யடைந்திருந்தும், புத்தியில்லாத நாம் வீண் சத்துரு புத்தி

ன ல்வரை நிந்திக்கலானோம். (18) மேலும் முந்தி நமது தந்தையான
 ப் பிரம்மனா வியாகம் செய்யப்படலாகும்போது நாமம் பரமேசுவரனு
 க் கவிரப்பாகம் கொடுக்கக்கூடாதென்று தடுத்தவிட்டோமல்லவா! (19)
 தவிரவும் நாமு மவரை விலக்கிவிட்டுத் தேவர்களோடுகூட வியாகம்செ
 ய்யத் தொடங்கலாகையில் நமது கேசுமத்தைக் கருதிய ததிசிமுனிவ
 ரா லுணைக்கப்பட்ட வசனத்தையும் மீறிவிட்டோம். (20) தவிரவும் நமது
 பெண்ணாகிய தாகூராயணி வார்த்தையையும் நாம் கேளாமற் கடந்துவிட்
 டோம். மேலு மிவ்வீரன் முந்தியவிரப்பாகத்தைக் கேட்டதற்கும் நாம் ப
 ராமுகமாயிருந்துவிட்டோம். (21) வேதமே பிரணவத்தோடுகூட வந்து
 னைத்த வார்த்தையையும் நாமாதரிக்கவில்லை. ஆகையால் விஷ்ணுமுத
 விய தேவருக்கெல்லாம் நாம் மிகுந்த வனர்த்தத்தையே யுண்டுபண்ணி
 விட்டோ” (22) மென்று மகா வாங்காரம் கொண்டிருக்கிற வீரபத்தி
 ரராயு மதேவிதமாயுள்ள பத்திரகாளியையும் கண்டும், எங்கும் பூ
 தகணங்கள் சூழ்ந்துநிற்பதை யறிந்தும் வெளியிலோட முடியாமல்
 (23) அப்போது மிகவும் திகிலடைந்திருந்தும், வெளிக்குப் பயப்படாத
 வன்போல் மௌனமாயிருந்தான். உடனே வீரபத்திரர் கத்தியையெ
 டுத் ததிவேகமாயெழும்பிக்குதித்துத் (24) துராத் துமனாகிய வத்தக்கன்
 தலையைக் கண்டித் தவன் சிவநிந்தை செய்ததற்குத் தக்கப் பிரயோஜன
 த்தைச் செய்துவிட்டார். (25) பிறகவ ரவ்வாறுக்கப்பட்ட தலையை
 யக்கினியில் போட, அப்போது கேளீர் முனிவர்களே! அதின் சாம்பல்
 தான் மிஞ்சலாயிற்று. (26) பிற்பாடு தக்க னிறந்துவிட்டதை யவன்
 பெண்டிரான வேதவல்லியு மவன் பெண்கள், பந்துக்கள், மற்றுமுள்ள
 வர்களும் கண்டு சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். (27) அப்போது
 பகைவீரர்களைக் கொல்வோரான் வீரபத்திர ரவ்வேதவல்லியினுடைய
 இருகாதுகளையு மறுத்துவிட்டனர். மகா வலிமைபொருந்திய பத்திர
 காளியானவன் மற்றவர்களுடையவும், தேவர்கள், முனிவர்கள், மானிட
 ர்கள் இவர்களது மகா செளந்தரியமுள்ள பெண்டிர்களுடையவுமான
 தலைகளைக் கண்டித் தவைகளைப் பந்தாடினான். (28-29) இவ்விருவரு
 மிவ்வாறாக அவ்வெல்லோர்களையும் கொன்று கண்டவுடன் மற்றுள்ள
 வனைக் வீரர்களும் காளிகளு மப்போ தவ் வீரபத்திர பத்திரகாளிகளு
 டைய கட்டளையின்பேரி வியாகசாலையின் வெளிப்பக்கத்திலுள்ள வெ
 ளிதில் வெல்லமுடியாத பெரும்சேனைகளை யதம்பண்ணி, நிகரற்ற ம
 தில்களையு முடைத்துத்தள்ளிவிட்டு யாகசாலைக்குட் சென்று (30-31)
 மிக வட்டகாஸம் செய்தங்கு பாக்கியுள்ள தேவர்கள், பிரம்மணக்கேட

ர்கள், இருடிகள் இவர்களைக் கூர்மைபொருந்திய வம்புகளாலும், கத்திகள், உலக்கைகள், எறிவல்லயங்கள் இவைகளாலும் மற்றுமுள்ள வாயுதங்களாலும், (32) காலுதைகளாலும் கைகளாலும் பலவிதமா யடித்துக் கொலை செய்தார்கள். அப்போது பூதர்களெல்லாம் சில துராத்துமர்களுடைய தலைகளை வெட்டியும், (33) சிலர்களின் கழுத்து கைகளை யறுத்தும், வெகு கோபத்தோ டெலும்புகளை நொறுக்கியும், தேகங்களைக் கசக்கியும், சிலர்களது நாவுகளை யறுத்தும், (34) கண்களைப் பிடுங்கியும், சரீரங்களைக் கழித்து மெறிந்தார்கள். தவிரவு மவர்கள் சிலர் தேகங்களை யாயுதங்களாற் பிளந் திரத்தங்களைக் குடித்தார்கள். (35) மேலும் சில துராத்துமர்களின் தேகங்களை ஆஜியஸ்தாவி (முறைப்படி நெய் வைக்கப்படுகிற பாத்திரம்) களிற்போட்டு நெருப்பினிற் சமைத்து மிக நேர்த்தியாய்ப் புசித்தார்கள். (36) பின்னு மப் பூதர்கள் சிலர்களது நதம்புகளை மாலைகளாய்க் கட்டிப் பூண்டுகொண்டு சங்கத்துவானம் செய்து சிவநாமசங்கீர்த்தனம் பண்ணினார்கள். (37) ஓடத்தலைப்பட்ட மற்றத் தேவர்களைக் கால்களால் தொகைத்தார்கள். பின்னு மவர்க ளங்குள்ள தேன், பால், நெய், தயிர் முதலிய அவிசுகளை யப்போது குடித்து (38) இயாகத்திற்காக வந்திருந்த ஆடுகளையும் பிசைந்து தின்றார்கள். பின்னு மவர்கள் மிகுந்த கோபத்தின் வலிமையால் குண்டங்களிலுள்ள வெல்லா வக்கினிகளையும் மூத்திரங்களைப் பேயந் தணைத்து விட்டுச் (39) சில பூதர்களவ் வியாகசாலையை யோரிடத்திற் கொளுத்திவிட்டார்கள். அங்குள்ள வெல்லாக் குடங்களை யு முடைத்துப் பசுக்களை யெல்லாம் கங்காநதியி லாழ்த்திவிட்டார்கள். (40) மிகுந்த வட்டகாசம் பண்ணிக்கொண்டங் கியாகத்திற்காகப் பருந்தி னுருவமா யமைக்கப்பட்டிருந்த மேடைகளை யிடித்துத் தேவர்களின் விமானங்கள், இரதங்கள், குதிரை முதலிய வாகனங்கள், (41) அபுதங்கள், ஆபரணங்கள் இவைகளை யெல்லாம் மிகுந்த கோபத்தினு லக்கினியில் வாரி யெறிந்தார்கள். கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! மேலு மிதேபிரகாரமாயவர்க ளத் தக்கப் பாதகனுடைய பெண்கள் மாப்பிள்ளைகள் முதலிய பந்துக்களை யெல்லாம் (42) நாவினு லுணைக்க முடியாதபடி யிமிசித்தார்கள். அப்போதங்கெல்லாம் காக்கைகளும் பருந்துகளும் நிரம்பியிருந்தன. (43) இப்படிப் பலவாறு யெல்லாத் துராத்துமர்களும் கொல்லப்பட்டானவுட னப்போது விஷ்ணுவானவர் மூர்ச்சை தெளிந் தெழுந்து மகா கோபாவேசம் கொண்டவராகிச் (44) சாவடைந்த தம் சைனியங்களை யு மியாகத்திற்கு நேரிட்ட விடையூரையும் கண்டு கேளீர்! மு

னிவர்களே! 'இவை யெல்லாம் சிவநிர்த்தையின் பய' நெறுணராம் (45) லவ் வீரபத்திரரோ யுத்தம்செய்வதற்கான தமக்கு விஞ்சகமுள்ள புத்தியான தவருந் குண்டாயிற்று. பிறகவர் கருட னிறந்துவிட்ட தையறியாம லதனை வரும்படி நினைத்ததி (46) லது வராதது கண்டவர் கோபமும் சோகமும் மேற்கொண்டவராகிப் பிறகு தம் மாயையால் மகா வலிமைகொண்ட மற்றோர் கருடனை யுண்டுபண்ணி (47) ய்தன்பேரி லேறிக்கொண் டப்போது பாஞ்சஜன்னிய மென்ற சங்கத் தையூதிப் பூதர்கள்மீதும் காளிகள்மீதும் மிகுந்த கூரம்புகளைச் சொரியலாகையி (48) லப் பூதர்களும் காளிகளு மாயுதங்களால் விஷ்ணுவை யெதிர்த்துக்கொண்டார்கள். பிறகு மகா பரக்கிரமசாலியான வீரபத்திர ருயுத்தம்செய்யலான அவ் விஷ்ணுவைப் பார்த்து (49) மிகுந்த கோபத்தோடு நகைத்துக்கொண் டவருட னுயுத்தம் செய்யத் திருவுளம்கொண்டபோது ஸ்ரீ சிவாக்கியைப்படி யங்கோ ரிரதம் தேவ ன்றலாயிற்று. (50) அதோவென்றால்:—ஆயிரம் வேதங்களாகிய குதினைகளால் பூட்டப்பெற்றதும், வினோதமான துவஜத்தோடு கூடியதும், அனேக மாயுதங்களால் நிறைந்ததும், மிக நேர்த்தியான மாலைகளால் லங்கரிக்கப்பெற்றதும் வியங்கலாயிற்று. (51) அப்போ தச் சமயத்தில் பிரம்மன் மூர்ச்சை தெளிந் தெழுந்திருக்கலாகி யுத்தத்தில் முனைந் திருக்கும் விஷ்ணுவையும், இயாகம் நாசமாய்ப் போனதையும், தேவ ரெல்லாம் மரணமடைந்திருப்பதையும் கண்டு வெகு பயத்தினால் நடுங்கலாயினர். (52)

முப்பத்திமூன்றாவது அத்தியாயம்

பூற்றிற்று.

தக்ககாண்டம் ௩௪—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிறகு பிரம்மன் 'ஓ! நம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற் கிப்போது நல்ல சமயம் வாய்த்திருக்கின்ற' தென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு தாமவ் விரதத்திற் சாரதியாகிச் சடிதி லேறிக்கொண் (1) டச் சிறந்த விரதத்தை வீரபத்திரருகினிற் கொண்டுவந்து தா மிரதத்தைவிட்டிற்றங்கி வீரபத்திரரை வந்தனித்து "ஓ! மகா பலவானே! தேவரீருக்காகச் சிவாக்கியைானால் சிரோஷ்டமான இவ் விரதம் வந்திருக்கின்றது.

என்னால் ஸாரத்தியம் செய்யப்படலாகு மிவ் விரதத்தைத் தேவரீர் வி
ற்றிருந் தலங் கரித் தருளவேண்டும். (3) ஆகையால் ஓ! எந்தன் பிரபு
வே! தேவரீ ரொந்தனை மன்னித்துப் பத்திரகாளியம்மையோடுகூட விக்
கு வந்தருளலாயி” ரென் றுரைத்துவிட்டுத் தண்டம்போல் பூமியில் வ
ந்தனம்பண்ணினார். (4) அதன்மேல் மகா பலவானாகிய ஸ்ரீ வீரபத்திர
ரு மப் பிரம்மன்மீதுள்ள கோபத்தைவிட்டுச் சகல வாயுதங்களாலும்
நிரம்பப்பெற்ற அவ்விரதத்தின்மீது பத்திரகாளி சகிதராயேறிக்கொண்
டுப் (5) பிரம்மனால் ஸாரத்தியம் செய்யப்பெற்றவராகி விஷ்ணுவை
யெதிர்த்துப் புறப்பட்டனர். கேளீர்! வேதியர்களே! அப்போது வி
ஷ்ணு வீரபத்திரரை நோக்கி வசனமுரைத்ததாவது:—(6) “ஓ! வீர
பத்திரரே! சிவநிந்தை செய்யலான வித் தக்கனுக்கு நீர் செய்த தண்ட
னை யோக்கியம்தான்; ஆனா விக் கு கிட்டத்திலிருந்த தேவர்களெல்
லாம் கொல்லப்படத் தக்கவர்களல்ல” வென, (7) இவ்வாறு விஷ்ணு
வா லுரைக்கப்பட்ட வசனத்தை மகா பவிஷ்டரான வீரன் கேட்டு
“கேளீர்! விஷ்ணுவே! ஸ்ரீ மகேசுவரனை நிந்தைசெய்வோர்களான மகா
பாதகர்களின் (8) கூட்டத்திலிருப்பவர்களும் பாவிகளென்றே நினைக்
கப்படலாவார்களாகையால் வேதமான தவ் வெல்லோர்களுக்குமே த
ண்டனை விதித்திருக்கின்றது. (9) ஆகையால்தான் நா மப்படிச் செய்
தனம்: ஓ! மாதவா! நா மும்மையும் விடப்போவதில்லை” யென் றுரை
க்கப்பட்டவுடன் விஷ்ணு கடுஞ்சினம்கொண்டு மிகுந்த நானேசையிட்
டுப் பூதர்களீது கோடைகால மேகம்போ லொரோகாலத்தில் கூர்மை
பொருந்திய சரங்களைச் சொரிந்தனர். (10½) அதுகண்டு வீரபத்திரரு
ம் கெட்டியான வோர் வில்லைக் கைப்பற்றி (11) நானேறிட்டுச் சடிதி
யா யவ் விஷ்ணுவின்மீ தத்திரங்களைச் சொரிந்தார். பிறகு விஷ்ணுவு
ம் மகா கோபம்கொண் டதிதீக்ஷணியம்பொருந்திய வாயிரம் பாணங்க
ளைச் (12) சகல சத்துருக்களையும் நாசம் செய்யலுற்ற அவ் வீரபத்தி
ரீரீது பிரயோகித்தார். மகா பராக்கிரமம் பொருந்திய வீரபத்திரரு
மப் பாணங்களை யெல்லாம் சேதித்துவிட்டுப் (13) பிறகு மகா தீக்ஷ
ணமான வோ ரம்புதனை விஷ்ணுவின் நெற்றிமீதெய்ய, உடனே விஷ்
ணுவானவர் பெருகலுற்ற விரதப்பிரவாகத்தினால் நனையப்பெற்றவ
ராகிப் (14) பூமிதனில் விழுந் தறிவுதப்பி மூர்ச்சைகொண்டு சற்றுக்
கிடந்துவிட் டுடனே பரபரப்பா யெழுந்து பலசாலியான அவ் விஷ்ணு
வானவர் (15) வெகு கோபத்தோடு வீரபத்திரரீது மகா கொரோமா
ன் பல பாணங்களை வருஷித்தார். உடனே வீரனும் கலகலவென்று ந
கைத்துக்கொண் டப் பாணங்களை யெல்லாம் கண்டித்தெறிந்து (16)

பின்னும் சகல சத்துருக்களையு மடிக்கலுற்ற வாக்கினையாத்திரத்தை யவ் விஷ்ணுவினமீது சந்தானிக்கு, அவ் வத்திரத்தினு லவர் மிகவும் பி டிக்கப்பட்டவராகி மூர்ச்சையடைந்தார். (17) பிற கோர் கணத்துக்கு ள் எவ் விஷ்ணு மூர்ச்சைதெளிந் தெழுந்தவுடன் வீரபத்திரர் 'ஓ! வி ஷ்ணுவே! இன்னும் நம்முடன் சண்டைக்குவாரு' மென, (18) அவ் வா றவாது வசனத்தைக் கேட்டு விஷ்ணுவானவர் கோபத்தினால் வி யாகுலம் கொள்ளப்பெற்ற வுள்ளத்தைக் கொண்டவராகி யவ்வீரன்மீ தனேக தேவாத்திரங்களை தூற்றுக்கணக்குகளாயு மாயிரக்கணக்குகளா யும் வருஷிக்கலாகையி (19) லப்போது வீரனைவையெல்லாம் திற மைபெற்ற தேவாத்திரங்களாலே கண்டித்துவிட்டார். பிற்பாடு விஷ் ணு சத்துருக்களைக் கண்டிக்கலுற்றப் பிரம் மத்திரத்தைப் பிரயோகி க் க, (20) பராக்கிரமசாலியான வீர னதனையு மோர் பிரம்மத்திரத்தா லே சேதித்துவிட்டார். மறுபடியும் மாதவன் வெகு கோபத்தோடு ம கா கொரோமுள்ள பல பாணங்களை வருஷிக்க, (21) கேளீர்! முனிச் சிரோஷ்டர்களே! வீரபத்திரன் கேவலம் லீலாமாத்திரத்தினு லொரோ ச ரத்தைவிட் டவைகளைப் பொடிப்பொடியாக்கி யவரது சார்ங்கமென்ற சிறந்தவிலையும் துண்டித்துவிட்டுப் (22) பின்னு மப் பலவா னிரண் டம்புகளா லவரது கருடனை யடிக்க, அதனு லக் கருடன் மரணமடைந் துவிட்டதைக் கண்டு விஷ்ணு வெகு கோபம் கொண்டவராகி யுடனே தம தனேக வருவங்களையும் சீக்கிரமா மெடுத்துக்கொள்ள, (23) அ ப்போது வீரன் மகா மாயாவியான விஷ்ணுவி னவ் வருவங்கையெல் லா (24) மோர் கணமாத்திரத்தில் மகா பயங்கரமாகிய தமது நெற்றி க்கண்ணெருப்பினு லெரித்துவிடலாகையி லப்போ தொண்டியாய் மிஞ் சலான விஷ்ணுவானவர் வீரபத்திரர்மீது ஜுவலிக்கலுற்ற தமது சக்கி ரத்தைப் (25) பிரயோகிக்க, சீகல சத்துருக்களையும் கண்டிக்கலுற்ற மிகுந்த கார்தியுடைய வச் சக்கிரம் மகா வேகமா யுயரக்கிளம்பி வெகு வினாவாய் அவரருகினில் வந்தவுட னதனை (26) யளவற்ற பராக்கிரம த்தைக்கொண்ட அவ்வீர னுல்லாஸமாகவே கைதனிற் பற்றிவிட்டனர். பிற்பாடு திருமாலும் காலதண்டத்திற்கொப்பான தமது தண்டத்தை யெடுத்துச் (27) சுழற்றி மகா மகிமைபொருந்திய அவ்வீரன்மீது மகாப் பிரயத்தினத்தோ டெறிய, அதனை வீரன் தமது தண்டத்தினு லடித்துத் தூள் தூளாக்கிவிட்டனர். (28) பிற்பாடு விஷ்ணு வெகு கோ பாவேசம்கொண்ட முகத்தைக்கொண்டவராகிக் கல கலவென்று கூச்ச விட்டுக்கொண் டோர் பெரிய கத்திதனை யெடுத்தி திவேகமாய்க் கற கற வென்று சுழற்றிக்கொண்டு (29) வெகு லாகவமாய்க் காலடிவைத்துச்

சடிதியி லங்கு மிங்கு மோடிக்கொண்டே மதபாணை சிங்கத்தினிடத்தெ
தீர்த்துவருவதுபோல் விரபத்திர ரருகினில் வந்தனர். (31) கேளீர்!
சொன்னகாதிமுனிவர்களே! அப்போது சத்துருக்களைத் தொம்சிப்போ
ரான அவ்விரபத்திர ரவ்வாறு மகாவேகமாய் வரலான அவ்விஷ்ணுவை
யோ ரும்கார மாத்திரத்தினால் தம்பிக்கச்செய்ய, (31) விஷ்ணு வுடனே
சித்திரப் பதுமைபோ லசைவற்றவராகித் தம்பித்து நின்றார். கேளீர்!
முனிச்சிறோஷ்டர்களே! அப்போது விரபத்திரர் “ஓ! இவரைப் பிசைந்
துவிடலாமா, அல்லது அடித்துப்போடலாமா அல்லது வேறென்னதா
ன் செய்யலா மொன்றும். தோன்றவில்லையே” யென் றுலோசனை
செய்கையி லப்போது சிவாக்கிணையின்படி “ஓ! சகலப் பிரபஞ்சங்களை
யும் சமுகரிக்கலுற்ற வீரனே! கோபத்தை விட்டுவி” டென்றோ ரசரீர
வாக்குண்டாயிற்று. (33½) பிற கப் பராக்கிரமசாலியானவ ரதனைக்
கேட்டவுட னிது சிவாக்கிணை யென்றே நிச்சயித்துக்கொண்டு (24)
கோபத்தைத் தமக்குள் ளடக்கிக் கொண்டனர். பின்பு பிரம்ம னவ்
விரதத்தைவிட்டுச் சடிதியி லிறங்கி (35) மெத்த வணக்கத்துட னஞ்ச
லி கொண்டவராகி வீரபத்திரரை நமஸ்காரம்பண்ணி “ஓ! கருணைக்கட
லான தேவேசா! எந்தன் பிழைகளை மன்னித்தருளவேண்டு” (36)
மென் றப்போ தவ் வீரனைத் துதிசெய் தவரை மனமிறங்கச்செய்து
கொண்டனர். இதே சமயத்தில் விஷ்ணுவும் அத்தேவேசனைத் (37)
தண்டம்போல் வந்தனித்துப் பக்தியுடன் பல துதிகளால் தோத்திரம்
பண்ணித் தமது பிழைகளை நீக்கிக்கொள்ளும்படி பிரார்த்தித்துக்கொ
ண்டதாவது:— (38) “ஓ! சிவாக்கிணையை நிறைவேற்றலுற்ற மகா
வலிமைபொருந்திய வீரபத்திரா! சிவநிந்தை செய்வதில் முயன்ற வத்
தக்கப்பாதகனோடு சேர்ந்ததினால் (39), மூடபுத்தியுடைய பாங்க ளெங்
களுக்குத் தக்கபடியுள்ள பயனை யடைந்துவிட்டோம். ஓ! பிரபுவே!
ஸகல ஸ்தாவரஜங்கமங்கள், பூதங்கள், புவனங்கள், அகிலப் பிரம்மாண்
டங்கள் இவைகளெல்லாம் தேவரீரது பார்வை, புன்னகைப்பு, அட்ட
காஸம், உள்மூச் சல்லது வெளிமூச்சு இவற்றினால் கேஷமமடையவும்
சாம்பலாகவு மாகின்றது. (41) ஓ! தேவாக்கூகா! ஆகையினால் கேவ
லம் பஞ்சதனுக் கொப்பாகிய தேவர்களான வெங்களிடத்துத் தேவரீ
ருல்லாசார்த்தமாய்த் திருவிளையாடல் மட்டி. லருளினீரொன்பதி லாக்ஷே
பணீயில்லை. (42) ஸகலப் பிரபஞ்சங்களையும் சமுகரிக்கலுற்ற தேவரீ
ரொங்கே; கொசுக்களை பொத்த வித் தேவர்களெங்கே! ஓ! புன்னகைப்
பையே ஆபுதமாய்க்கொண்ட பிரபுவே! தேவரீருக்குப் படைகளாலு
மாயுதங்களாலு மாவதென்ன? (43) ஓ! மகா வலிமை பொருந்திய

விரானே! வளர்த்துச் சொல்வதில் யாது பயன்? தேவரீர்த் தீனர்களான வித் தேவர்களைக் காத்தருளவேண்டும். யானே ஜகதீசனாகிய ஸ்ரீபரமேசுவரனுடைய 'பிரகிருதி' என்ற சக்தியாகின்றேன். (44) தவிரவு மப்பகவானிடமிருந்து சிரோஷ்டமான சக்கரத்தை யு மடைந்திருக்கின்றேன். மேலும் யான் விஷ்ணுத்தன்மையை யடைந்திருப்பதே சிவ பூஜையின் மகிமையால்தான். (45) ஓ! மகா பல பராக்கிரமம் பொருந்திய வீர பத்திரா! இப்போ தெந்தன் பிழையை மன்னித்தருளவேண்டு" மென்றுரைத்துவிட்டு வ் வீரபத்திரரை யடிக்கடி வந்தனிக்க, அப்போது வீரபத்திரர் பிரஸன்னராகி உத் திருமாலுக் கருள் புரிந்தனர். இதற்கிடையில் ஸ்ரீ மகாதேவர் கலியாண குணம்பொருந்திய பார்வதத்தேவி ஸகிதராயிருப்பத்தினமீ தேவிக் கொண்டு நந்திகேசுவரன் முதலியப் பிரமதகணங்களோடுகூட அங்கு ஆவிர்ப்பவித்தனர். (47)

முப்பத்தினான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்கபாண்டம் ௨௫—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிறகு வீரபத்திரன் ஜகத்குருவாகிய ஸ்ரீ மகாதேவரைக் கண்டு வந்தனித்துப் பல துதிகளால் மிகுந்த பக்தியுடன் தோத்திரம்செய்து விட்டு (1) டம் மகேசுவரன் சன்னிதியி லஞ்சலிகொண்டு நிற்கலாயினர். அப்போது பிரம்மவிஷ்ணுக்களும் மகா பயம்கொண்டவர்களாகிப் பிரமதகணங்களோடுகூடிய ஸ்ரீ பார்வதி பரமேசுவரர்களை வந்தனித்து நின்றார்கள். (2½) கேளீர்! பிரம்மேணுத்தமர்களே! அப்போது தக்ஷன் பெண்ணாகிய கௌரியம்மையானவள் மாணமடைந்த தேவர்களை யும், அஞ்சலிகொண்டு நிற்கலான அவ் விஷ்ணுப்பிரம்மர்களையும், இயாகம் தொம்சம்செய்யப்பட்டிருப்பதையும், தக்கன் பிணமாய்க் கிடப்பதையும் திருக்கண்ணுற்றதன்பேரீர் (4) கருணைபுரிந்தவளாகிக் கருணாமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ மகாதேவரை நோக்கித் திருவசனமுரைத்ததாவது:— “ஓ! ஸ்வாமி! இவ்வெல்லோர்களும் கேவல மஞ்ஞானத்தினுடையார்களுக்குச் சுகத்தை யருளுகின்ற மகாதேவரான தேவரீரை யறியாமல் மிகுந்த கர்வம்கொண்டதினா லிப்பேர்க்கொத்த தசையை யனுபவிக்கலானார்கள். (5½) ஓ! பிரபுவே! இவையெல்லா மெந்தன் நிமித்த

த்தினாலேயாகையா லெல்லோர்களையும் பிழைப்புமுட்டி யருளவேண்
டு” (6) மென் றுரைத்துவிட் டம் மகாதேவி ஸ்ரீ மகேசுவரனைத் தண்
டம்பண்ணினாள். பிறகு கருணாமூர்த்தியாகிய வப் பகவா னவளது வ
சனத்தைக் கேட்டுத் திருவுளத்தில் வைத்துக்கொண்டு (7) முன்னி
லையி லஞ்சலிகொண்டு நிற்கலான வீரபத்திரரை நோக்கி “ஓ! வீரபத்தி
ரா! நமதாக்கினையின்படி யீவர்களைச் சீக்கிரம் பிழைப்புமுட்டிவைக்க
லாவா” (8) யென் றத்தயாநிதி திருவாக் கருளியவுடன் கேளீர்! பி
ராம்மேனோத்தமர்களே! வீரபத்திரர் சிவாக்கினையைச் சிரமேற்கொண்
டித் தேவர்களுையெல்லாம் (9) கருணைக்கண்களாற் பார்த்துப் பிழைக்
கச்செய்தனர். உடனே மடிந்துகிடந்த தேவர்களெல்லாம் தூக்கத்தி
னின் றெழுந்திருப்பவர்கள்போ லெழுந்துவிட்டார்கள். (10) தக்கன்
கூட்டத்திற் சேர்ந்திருந்ததெல்லா மவர்களுக்குக் கனவுகண்டதுபோ
லிருந்தது. பிற்பா டவர்க ளம்பிகைக்கு மித்திரரும், அழிவற்றவரும்,
அஷ்டைசுவரிய ஸம்பன்னமூர்த்தியுமான ஸ்ரீ ஸதாசிவனைத் (11) தண்
டம்போல் வந்தனித்து மிருந்த பயபக்தியுடன் பல துதிகளால் தோத்
திராம்பண்ணிக் கேளீர்! முனிவர்களே! அவர்கள் ஸ்ரீ மகாதேவரை நோ
க்கி வசனமுரைத்ததாவது:— (12) “ஓ! கருணைக்கடலும் பிறர் நன்
மையையே முக்கியப் பிரியோஜனமாய்க் கொண்டவருமான ஸ்ரீ மகாதே
வா! ஓ! பரமசிவா! இத்தேவர்களாகிய யாங்களெல்லாம் மகா பாவியா
ன தக்கன் சேர்க்கையா லுண்டானதும், வெகுகாலமளவு மதின் பயனை
யனுபவிக்கத் தக்கதுமான மகா பாவத்தினின் (13½) றெல்லோர்களு
ம் சீக்கிரமா யேககாலத்தில் விடுபடலானோம்; (14) ஓ! சரணமடைந்
தோரின் தூக்கத்தை நாசம்செய்விக்கலுற்ற பரமேசா! மகாமூடபுத்தி
யுடைய வித்தேவர்களுக் குலகங்களில் தேவரீரைத்தவிர யாவர்தான் க
தியிருக்கிறார்கள்? தேவரீரே சரணம். (15) முந்தி மகா பரிசுத்தம்பொ
ருந்திய கங்கையைச் சிரசினில் தாங்கலானீர். தேவர்களுையெல்லாம் கா
ப்பாற்றுவதற்காகத் தளிர்போன்ற கைதனி (16) லக்கினியை யேந்
தினதுமின்றி யாலாகலவிஷத்தை யு முண்டிருக்கின்றீரன்றோ! மேலு மி
துமுதலிய பல வபாயங்களிலிருந் தெல்லாம் தேவரீ ரொங்களைக் காப்
பாற்றியிருக்கின்றீர். (17) ஓ! பரமேசுவரா! ஆகையால் மகா பயம்
கொண்டிருக்கின்ற வெங்களுக்குத் தேவரீரே யிரகூடகர். மகாதேவா
போற்றி போற்றி! அடியார்களின் வேண்டதலை வருஷிப்போரோ போ
ற்றி! (18) மொட்டைத்தலையோ போற்றி! சடையோ போற்றி! நி
ம் பொன்னடி போற்றி! ஸகலர்களையு மிரகூழ்க்க முயன்றவரோ போற்
றி போற்றி” யென் றத் தேவர்க ளப்போ திவ்வா றுரைத்துவிட் டடி

யார்களுக்கு நேசரான வம் மகாப்பிரபுவை நமஸ்கரித்தார்கள். (19) அப்போ தவர் மந்தகாசமுற்ற முகாவிந்தத்தைக் கொண்டவராகி விஷ்ணு பிரம்மர்கள்முதலிய அவ்வெல்லாத் தேவர்களையும் கிருபாதிருஷ்டிபால் நோக்கியருளிக் (20) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! உலகரகூதார்த்தமாக அவரவர்கள் பதவிகளுக் கனுப்பலாயினர். அவ்வாறு கட்டளை யிடப்பட்டவுடன் தேவர்கள் முக்கண்ணராகிய ஸ்ரீ மகாதேவரை (21) மிகுந்த பக்திவிசுவாசத்துடன் தண்டம்போல் வந்தனித்தார்கள். பிறகு பிரம்மாவானவர் பிரணதார்த்திஹரரால் ஸ்ரீ மகாதேவரை நமஸ்கரித்து (22) ஓ! சரணமடைந்தோனாக் காக்கலுற்ற மகாதேவா! சுயாதீனமுடைய சக்தியுடையோரோ! சருவஞ்ஞா! ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் சுகத்தையருள முயன்றவரோ! இத்தக்கணையு முயிர்பிழைப்பித்தல் வேண்டு” மென் நிப்பிரகாரமாக அடியார்களுக்கு வசப்பட்டவரும், கருணைக்கடலுமான ஸ்ரீ மகாதேவரைப் பிரார்த்தித்துக்கொள்ள, அவ்வாறு வசனத்தைக் கேட்டவுடன் பிளாகபாணியான பரமசிவன் (24) சமீபத்திலிருந்த வீரபத்திரரைத் திருக்கண்ணருளும்போ தவர ச் சாடையறிந்துகொண்டு சிவாக்கனையின்படி (25) பானுகோபனென்ற கணத்தலைவனை யத் தக்க னுடலைக் கொண்டேவரும்படி யனுப்ப, கேளீர்! முனிவர்களே! அப்போ தப் பலவா னத்தைக்கொண்டுவந்தவுடன் (26½) சிவாக்கனையை நிறைவேற்றலுற்ற அவ்வீரன் தக்கப்பா தகனுடைய முண்டவுடலி லோ ராட்டுத்தலையைச் சேர்த் துயி ருண்டு பண்ணினார். (27½) பிறகு தக்கன் தூங்கியெழுந்திருப்பதுபோ லெழுந்து மிகுந்த பயங்கொண்டவனாகி (28) யவ் வீரபத்திரரை நமஸ்கரித்துவிட்டுத் தனது பாவத்தை நினைத்து மிகுந்த பீதியுடனவர் முன்னிலையி லஞ்சலிகொண்டு நின்றான். (29) பிற கவ னுடனே ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேசுவர்களைத் திருவெருதிவீபேரிற் கண்டு மகா பயம்கொண்டவனாகி யஞ்சலிகொண்டு நமஸ்கரிக்க, கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! (30) கருணைக்கடலான வப் பகவான் நடுங்கலுற்ற வுடலைக்கொண்டவத் தக்கனை நோக்கி “ஓ! தகூதா! நீ பயப்படவேண்டாம்; யா முந்தனுக்குப் பிரஸன்னராகிவிட்டனமென்று மனதினிற் கொள்” (31) னென, செவிதனுக் கின்ப மளிக்கலுற்ற இவ்வா ரவரது திருவசனத்தைக் கேட்டுக் கேளீர்! முனிச் சிரோஷ்டர்களே! மிகுந்த பக்தியுடனஞ்சலிகொண்டு மறுபடியு மவரை நமஸ்காரம்பண்ணி (32) “ஓ! மகாப்பிரபுவான மகாதேவா! தேவரீரைத் தரிசித்தமாத் திரத்தினு லடியேன் கிருதார்த்தனாகிவிட்டேன். ஓ! தேவதேவேசா! தேவரீரை விலக்கி யித் தேவர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டதற்காகத் (33) தேவரீ ராக்கனையா ல

திசீக்கிரத்தில் தக்கபயனையனுபவித்தேன். ஓ! கருணைக்கடலான மகாதேவா! எந்தன்பிழையை மன்னித்தருளல்வேண்டும்(34) ஓ! தேவேசா! தேவரீர் பொன்னடிமீதுவந்தனம்செய்கின்றேன்; பின்னும் பின்னும்வந்தனம்செய்கின்றேன். ஓ!சம்போ!ஸ்தாவரஜங்கமஸ்வரூபியானவிச்சகங்களெல்லாம்தேவரீராதினத்தினுள்ளதே!(35) தேவரீராலருளப்பட்டதிருவாக்கினையை மீறுவதற்குயாவர்தான் வல்லவர்? ஓ! ஸ்வாமி! தேவரீராக்கினையை மீறியதால்யானிப்பயனை!யடையலானே”(36) எனன்றத்தக்கனஞ்சலிகொண்டொத்து நிற்கையில் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அப்போதுஸ்ரீகௌரியம்மையானவள் நேசரணம்பொருந்திய திருமுகத்தைக்கொண்டவளாகி வீரபத்திரரை நோக்கி(37) மிகுந்த சந்தோஷத்தோடவரது முதுகினில் தம் திருக்கையினால் தடவிக்கொடுத்து மெத்த மனக்களிப்புடனவருக்குப் பின்னும் பின்னுமனைக வரன்களைக் கொடுத்தருளினள். (38) அப்போது ஸ்ரீபரமேசுவரன் விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களை நோக்கித் திருவாக்கருளியதாவது:— “ஓ! தேவர்களே! உங்களால் செய்யப்பட்ட பாவத்துக்குத் தக்கபயனை யாம் கொடுத்தன”மென, (39) இவ்வாறவரது திருவசனத்தைக்கேட்டப்போதத்தேவமொல்லாம் ஸ்வாமி, அம்மன், மகா பலவானாகிய வீரபத்திரர் இவர்களை நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டு (40) டெல்லோர்களுமஞ்சலி கொண்டவர்களாகி ‘ஜயா விஜயீபவா’ வென்று கூறிக்கொண்டப் பெரியதான யாகசாலையின் மற்றோரிடத்தில் நின்றார்கள். (41) பிற்பாடு ஸ்ரீபரமேசுவரன் பார்வதியம்மையோடுகூடப் புறப்பட்டுப் பத்திரகாளியோடு கூடிய வீரபத்திரராலும், ஸகலப் பிரமதகணங்களாலும் சூழப் பெற்றவரும் (42) பற்பலவித வாத்திய கோஷங்களாற் சகல திசைகளும் நிரம்பப் பெற்றவருமாகி மலைகளிற் சிறந்த கைலைகிரி யடைந்தனர். (43) அங்கு ஸர்வப் பிரபஞ்சச் சுவரூபியும், சர்வலோக பூஜிதருமான ஸ்ரீபகவான் தேவையோடுகூடச் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து பத்திரகாளியோடுகூடிய வீரபத்திரரை யவரது சைனியங்களோடுகூட அவர திருப்பிடத்திற் கனுப்பியருளினர். (44½) பிறகு பலவான்களிற் சிறந்த வீரபத்திரரும்ஸ்ரீபரமேசுவரன்கட்டளையைச்சிரசினால் வகித்துக்கொண்டு (45) பார்வதி பரமேசுவரர்களைப் பத்திரகாளியோடுகூட நமஸ்கரித்து விட்டு டிசுதமதிலேறிக்கொண்டு சகல வீரர்களாலும் சூழப்பெற்றவரும் பாணுகம்பனென்ற கணத்தலைவனால் ஸாரத்தியம் செய்யப்பெற்றவருமாகிப் புறப்பட்டுக் (46½) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! மிகுந்த மனசீ சந்துஷ்டியுடன் தம் நகரம்சேர்ந்தனர். (47)

முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்தகாண்டம் நட்சு—வது அத்தியாயத்தி னைந்தம்.

பிற்பாடு பிரம்மன் மிகவும் துக்காக்கிராந்தனாகிய தமது மைந்தனை நோக்கி யுரைத்ததோவென்றால்:—“அடா! தக்தா! நீ மிகுந்த மதிமயக்கத்தினு லென்ன காரியம் செய்யலானாய்?(1) தேவர்கள், மகா த்துமர்களாகிய முனிவர்கள், பிரம்மணர்கள் இவர்களுக்கெல்லாம் நாசத்தைக் கொண்டுவந்துவிட்டாயல்லவோ! (2) தவிரவும் நீ யடைந்திருந்த புகழும், சம்பத்தும், மத்துமுள்ள வுத்தனைச் சார்ந்தவர்களும் நாசமாய்ப் போயினார்கள். நீ ஸ்ரீ ஸாம்பமுத்தியை யிகழ்ந்ததனு லிப் பயனை யனுபவிக்கலானாய். (3) அடா! மைந்தா! உந்தனுக்குமட்டில் ஸ்ரீ பரமேசுவரனிடத்து மிகுந்த மதிமயக்கமுண்டாயிற்றென்பதில்லை. ஜகதீசனுடைய மாயையால் முந்தி யெந்தனுக்குக்கூட புத்தி மிகவும் கெட்டுப்போகண்டிற்று. (4) அப்போது அப்பகவானே வந்தெந்தனைக் காப்பாற்றினார். ஆகையால் நீ சகல கேசுமங்கலையும் செய்தருளலுற்றவத் தேவேசனைப் பூஜைசெய்யலாவா” யென, (5) தக்தன் “ஓ! தந்தாய்! தயாநிதியாகிய வப் பரமேசுவரனிடத் துமக்கெப்போது புத்திக் கேடுண்டாயிற்று? மோகம் கொள்ளலான வும்மை யவரெவ்வாறு வந்து காப்பாற்றினார்? (6½) ஓ! பிரபுவே! இச்சக்தையை யெந்தனுக் குள்ள படி யெடுத்துரைத்தல்வேண்டும்” மென, (7) தக்கனுடைய இவ்வாறு வசனத்தைக் கேட்டப்போது பிரம்மனுரைத்ததாவது:—“அடா! புத்திரா! உந்தனுக் கிதனை முந்தியே யுரைத்திருக்கின்றனம்; ஆகிலும் பின்னோர்வாறு சொல்லுகின்றோம்; நீ ஜாக்கிரதையாய்க் கேள்” (8) என்றவர் சொல்லிவிட் டஞ்சலி கொண்டவராகிச் சமுசாரமாகிய நோய்க் கௌஷதமான ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மதாதேவரை ஹிருதய கமலத்தடத்தில் தியானம்பண்ணிக்கொண் டொத்ததாவது:—(9) “ஓ! கேளாய்! எந்தன் புத்திரனே! ஆயிரம் சதுர் புகங்கள் கொண்ட நெமக்கோர் பகல்; எனதிரவு மவ்வளவே! அவ்விரு முழுமையும் நமக்குக் தூக்கம் தான். (10) அப்போது சூரிய சந்திரர் முதலிய கிரகங்களும், நகூத்திர மண்டலங்களு மொன்றுமில்லை. இச் சகமெல்லாம் ஸத்தியலோகமளவும் ஜலத்தால் மூடப்பட்டிருக்கும்; (11) ஆனால் முப்பத்திரண்டு தருமங்க ளையு மாசரிப்பவளும், அடியார்களுக்கு வேண்டிய பொருட்களை யருள லுற்றவளும், உலகினில் காமாக்ஷியென்று பிரசித்திகொண்டவளுமான ஸ்ரீ பரமேசுவரியால் விளங்கப்படானின்ற ஸ்ரீ காஞ்சீபுரம்மட்டில், (12) ஓர் குடமானது கடலினிற் கவிழ்க்கப்பட்டிருக்கும்போது ஜலமதி னுட் புறத்திற் கொள்ளாமல் வெளியில்தானே யிருப்பதுபோல், ஜலம் கொ

ள்ளப்படாமலிருக்கும். (13) அப்போது மலைகளுக்கு கீசனான கைலாசிரியானது மகாவுள்ளதமாய் வளரலாசியகனிவிருக்குமோராலவிருத்தத்தினின் மச்சலப் பிரவாகத்தின்கண் விழலானவோராலிலை (14) மீது விஷ்ணு ஒருவரம்மட்டி லோரிளங் குழந்தை யுருவத்தோடு பள்ளிகொண்டவராகி மகாபயங்கரமான வச்சலாசயத்திலவ் விரவுமுழுது முலாத்திக்கொண்டிருந்தார். (15) பிறகப்போது ஸகலப் பிரபஞ்சங்களையும் நாசமாக்கிய அவ்விரவுமுடிந்தவுடன் விஷ்ணுவானவர் பன்றியுருவமெடுத்திக்கொண்டு நடு ஜலத்தில் முழுகிப் போகலான் பூமிதனை (16) யுபரக் கிளப்பிவிட்டதி சீக்கிரத்தில் முன்போல் நிலைநிறுத்தி வைக்கலானார். கேளாய்! மைந்தா! அப்போது யானும் முன்போலவே ஸகலப் பிரஜைகளையுமுண்டாக்கிவிட்டேன். (17) ஓ! புத்திரா! அப்போது நம்கஷ்டகாலத்தினால் சிவாக்கினையின்படினனக்குமிருந்த புத்திப்பிரமமுண்டாயிற்று. பிறகு 'யானே ஜகங்களுக்குக் கர்த்தாவே யின்றி மற்றொருவருமில்லை. (18) ஜகமெல்லாம் நான் தூங்கினால் தூங்குகின்றது, விழித்தால் விழிக்கலாகின்றது. தேவர்கள், அசுரர்கள், யக்ஷர்கள் இவர்களும் ஸகல ஸ்தாவராஜங்கமங்களும் (19) நமது வசத்திலே உள்ளவர்கள். இச்சகமத்தில் நமக்குக் கர்த்த ரொருவருமில்லை; யாமே யோகிசுவரர்களால் நியானம்செய்யத்தக்கவற்ற நித்தியமான பரப்பிரம்ம' மென் (20) நிவ்விதமா யெல்லாம் யான் மதம்பிடித்தவனாகி நமதிரூப்பிடமாகிய ஸத்தியலோகத்தினின்று வெளிக்குளம்பி மேரு, மந்தரம், கைலாஸம், சக்கிரவாளம் முதலிய பருவநங்கள் (21) தீவுகள், சமுத்திரங்கள், பற்பல லோகங்கள் இவைகளிலெல்லாம் வெகுநூலத்தோடு திரிந்துகொண்டங்களுக்குள்ள வினோதங்களை யெல்லா மளவிலே பார்த்துக்கொண்டு, பிறகு யாம் (22) விஷ்ணு யோகநித்திரை செய்துகொண்டிருந்த திருப்பாற்கடலுக்குப்போயங்கு "ஓ! இப்பூமியானது நம்மாலே உபரக் கிளப்பிமுன்போல்ஸ்தாபிக்கப்பட்டபடியால்நாமேஜகங்களுக்கதிப்" றென்று மனதினில்தினைத்துக்கொண்டே ஆகிசேடன்மீதுபள்ளிகொண்டு மிகுந்தமதம்ம்கொண்டிருந்த விஷ்ணுவைக் கண்டு (23-24) கேளாய்! புத்திரா! அவரதுநெயிர்பினைத்தட்டியவனாயெழுப்ப, உடனே அவ்விஷ்ணு பரப்பா யெழுந்து வெகு கோபத்தோடு பேசினார். (25) அப்போது யாம் மெத்தவாங்காரத்தோடவனா நோக்கி 'நீயார் சொல்' லென்றனம். அப்போதவ ரொமது வசனத்தைக்கேட்டு "அடா! நா முந்தனுக்குத் தகப்பனென்றும், ஸகலப்பிரபஞ்சங்களுக்கும் கர்த்தாவென்றும் மனதினிற்கொள்" றென் நிவ்விதமாக வெகு கோபத்தோ னொத்தார். (26½) அதற்கு யாம் "அடா! இப்போதுகூட என்ன தூக்கமோ சொல்? சகலலோ

கங்களுக்கும் சிருஷ்டிகர்த்தாவான நம்மைக்கூட நேர்விரோதமா யுந்த
 ன் புத்திரனென்கூறும்; அடா! உந்தன் புத்திப்பிரமத்தைவிட்டு நம்மை
 யே பரப்பிரம்மமென் றறிந்து சீக்கிரமாய்ச் சுகத்தை யடைந்துகொள்”
 (28) னென் றுரைக்கலான நம்மைப் பார்த் தவர்கோபத்தோடு
 னைத்ததாவது “ஓ! நமது புத்திரனாகிய பிரம்மாவே! நீ முந்தி நமது
 நாபிகமலத்தினின் றுண்டானவன். (29) ஓ! கோ! அதனை மறந்துவி
 டிப்போது விரோதமாய்ப் பேசுகின்றாயே! நமது மைந்தனாகிய வுந்
 தனுக்கு நாமின்றிப் பிறப்பேது? ஈசுவரத்தன்மைதா னேது?” என,
 (30) இவ்வாறு விஷ்ணுவரைத்த வார்த்தையைக் கேட்டு நாம் பின்னு
 முரைத்ததாவது:— “ஓ! விஷ்ணுவே! அரணி (யாகாதிகளுக்கு நெரு
 ப்புக் கடைந் தெடுக்கப்படுகிற வன்னிமாக்கட்டை) யினின் றக்கினி
 யுண்டாவதினா லதற்கிது பிள்ளையாகமாட்டாது. (31) அதேவிதமாய்
 நாம் நமதிச்சையா யுன்னிடமிருந் தாவிர்ப்பவித்தனம். அங்ஙனமாயி
 னதேமாதிரியாய் நீயும் (நாசிக்காவதாரத்தில்) கம்பத்தினின் றுண்டாயி
 ருக்கின்றாய். (32) ஆகையா லுந்தனை யாமிப்போது கம்பத்தின் மக
 னென்றே தடையின்றிச் சொல்லுகின்றோம். ஓ! கோ! தூர்ப்புத்தி
 கொண்ட விஷ்ணுவே! முந்தி நீ பிருகுமாமுனிவரால் சபிக்கப்பட்டதி
 னா லுந்தனுக்குப் (33) பத்துஜன்மங்கள் நம்மா லடிக்கடி சிருஷ்டிக்க
 ப்பட்டுச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிழித்து, சிருஷ்டிப்பவரான நமதுகை யிப்
 போதுகூட மிகவும் சிவந்திருக்கின்றது” (34) என, இவ்வா றுரைத்த
 நம்மை நோக்கி விஷ்ணு மறுபடியு முரைத்ததாவது:— “அடா! பிரம்
 மனே! நம்மைக்கூட நீ சிருஷ்டிப்பவனாகில் முந்திச் சிவனா (35) ல
 றுக்கப்படலான வுன தைந்தாவது தலையை நம்முன்பாக இப்போது சி
 ருஷ்டித்துக்கொள் பார்ப்போம். ஆகையினால் நாமே ஜகங்களுக் கதி
 பர். அதிலும் விசேஷமா யுந்தனுக் கதிபர். (36) இப்படியிருக்கையி
 ல் நீ மிகுந்த புத்திப்பிரமத்தினால் நம்முன்னிலையிலே யேதேதோ உ
 ரைத்தாயல்லவா!” வென் றிவ்விதமா யவ்விஷ்ணு வரைக்கையில் நாமு
 மப்போ ததேவிதமா யுரைத்தனம்; (37) மிகுந்த புத்திக்கேட்டினால்
 நாம்முன்னே நாம்முன்னே யென்று பேசிக்கொண்ட எங்களிர்வருக்கு
 மப்போது மிகுந்த வாக்குக்கலகமுண்டாயிற்று. (38) பிறகு ‘சண்
 டையிட்டுக்கொள்வதில் ஜயம்பெறுவோரோ பெரியவர்’ றென்று சபதம்
 பண்ணிக்கொண்டு யாங்களிருவரும் மதங்கொண்டவர்களாகி யொருவ
 ரோடொருவர் வெற்றியை விரும்பிக்கொண்டு (39) பற்பல வாயுதங்
 களா லதிசீக்கிரத்தி லிருவரும் மகா பயங்கரமான வுயுத்தம் தொடுத்தது

க்கொண்டோம். பிற்பாடு விஷ்ணு வெகு கோபம் கொண்டவராகி ஜயம்பெறவேண்டி நம்மீது மகா பயங்கரமான நாராயணத்திரத்தைப் பிரயோகித்தார். (40) பின்பு நா மதனை யதேயத்திரத்தினால் வெற்றி கொண்டு மறுபடியும் கோபம்கொண்டவரீது பிரம்மத்திரத்தைத் (41) தொடுக்க, விஷ்ணுவு மதேயத்திரத்தினு லதனைக் கண்டித்துவிட்டார். இம்மாதிரியா யொருவரோடொருவ ரத்திரத்துக்குப் பதிலத்திரம்போட மெத்தத் திறமைபெற்றவர்களாகி யடிக்கடி முறித்து முறித் தெறிந்து (42) பிரம்மவிஷ்ணுக்களாகிய யாங்களிருவரும் மதம்பிடித்த யானைகள்போல் மகா கோரர்களும், மகா வேகமுடையவர்களும், மகா வலிமைகொண்டவர்களுமாகிப் போர்புரிந்தனம். (43) பிற்பாடொருவரோடொருவர் மகா கோபம்கொண்டவர்களாகி மற்றவரை நாசம்பண்ணித் தாம் வெற்றிபெறக் கருதி யெல்லாவற்றையும் விழுங்கிவிடலுற்ற மகா கோரமான சிவாத்திரத்தைப் பிரயோகம் பண்ணினோம். (44) எங்க ளிருவர்களாலு மேலிவிடப்பட்ட மகா கோரமான அவ்வத்திரம் வெளிப்பட்டபோ ததினால் ஸமுத்திரமெல்லாம் வற்றிப்போயின. மலைகளெல்லாம் பொடிப்பொடியாயின. (45) அப்போது பூமியானது வெடித்து ஆகிசேடன்தலை துருடுங்கிக்குத்தாடிற்று. தேவர்கள், முனிவர்கள், மானிடர்கள் எல்லோரும் பயந்து ஓட்டமெடுத்தார்கள். (46) அனேகம்பெயர்கள் கிலேசப்பட்டு இறந்தார்கள். சிலர் கால், கைகள் முறியப்பெற்றார்கள். மற்றவர்கள் மலைகளுக் கீசனான கைலேசரிக்குச் சிக்கிரமா யோடி யொண்டினார்கள். (47) ஓ! புத்திரா! இவ்விதமாக அவ்விருசிவாத்திரங்களும்கலவுகங்கனையும் தகிக்கும்போது நமதுபுத்திரரான நாரதமாமுனிவ ரங்கு வந்து (48) பிரம்மவிஷ்ணுக்களாகிய எங்களிருவரையும் கண்டு வசனமுரைத்ததாவது:—“ஓ! பிரம்ம விஷ்ணுக்களே! உங்களுக்கு யிர் கொடுத்தவர் ஸகல பிரபஞ்சங்களுக்கும் கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரனென்றே யறியாமல் (49) மூடர்களாய் மகாமோகம் மேலிட்டு ஏன் வீணாய்ச் சண்டையிட்டுக்கொள்ளுகிறீர்கள்? இப்போதுங்களுக்கு இச்சண்டை வேண்டாம்; ஸ்ரீ பரமேசுவர னிப்போததிசிக்கிரத்தி லுங்கள் வலிமையைப் பரிசோதிப்பதற்காகச் சோதிலிங்க ரூபியா யிங்கு ஆவிர்ப்பவிக்கப்போகின்றார்” (50) என்றுரைத்து விட்டுத் தவக்கையே தனமாய்க் கொண்ட அம் மாமுனிவர் சென்று விட்டார். (51) அத்தேவருஷி சென்றபிறகு யுத்தத்தில் கெட்டமதம் கொண்ட எங்க ளிருவருக்கு மாயிர மாண்டளவும் பயங்கரமான வுயுத்தம் நடந்தது. (52) பிற கதன்முடிவில் ஜகத்குருவாகிய ஸ்ரீ பகவான் லோகங்கள் தொந்திரவுப்படுவதைக்கேட்டுப் மாசிமாதகிருஷ்ணபக்ஷ சது

ர்த்தசிதினத்தின் (மகாசிவராத்திரி) பாதிராத்திரியி லொப்பற்ற வெள்ளி யைக் கொண்டவராகிச் சோதிலிங்கரூபிபா யங் காவிர்ப்பவித்தனர். (53½) கேளாய்! புத்திரா! அப்போ தச் சைவாத்திரமானது அச் சோதிதனில் லயித்துவிடலாயிற்று. (54) நாங்கனிருவரும் நிமிர்ந்து பார்த்துக்கொண்டே யவ் வற்புதத்தைக் கண்டோம். அப்போது நடு வானத்தி லோர் வாக்குத் தொனித்ததாவது:— (55) “அடாஅடா! மகா மோகத்தைப் பராட்டிய பல வீனர்களான பிரம்ம விஷ்ணுக்களா! ஸ்ரீ மகாதேவரது சிரோஷ்டமான வலிமையைத் தவிர உங்கள் வலிமை யென்ன வலிமை? (56) உங்களுக்குவலிமையேயில்லை இல்லையென்று யா னிப்போது ஸத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். ஆனால் சோதிரூபி யான் விஸ்விங்கத்தி னுச்சிபையு மடியையு முங்களில் யார் காண்கின்றீர் களோ அவரே பலவான்களுக்கு எல்லாம் சிறந்தவர்” என, இவ்வாறு வசனத்தை யாங்கள் இருவரும் கேட்டவுடன் கேளாய்! புத்திரா! அப் போது யாங்க ளிருவரும் கோபத்தை விட்டுப்போட்டு மறுபடியு மெங் களுக்குள் மிகுந்த கர்வம்கொண்டவர்களானோம்.” (58)

முப்பத்தாறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தகஷ்காண்டம் ௩௭—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

“பிற்பாடு யாங்கனிருவரு மவ் வாக்குதனையாலோசித்து மிகுந்த குதூகலம் கொண்டவர்களாகி டுபுதிரிலில் விளங்கலான வெள்ளி பொ ருந்திய வச் சோதிதனைக் கண்டுகூட மகா கர்வம்கொண்டவர்களாகி (1) யதனை யோரக்கினி யென்று கருதிச் சட்டைசெய்யாம லதன் மேற்பா கத்தையும் கீழ்ப்பாகத்தையு மெளிதினிற்காண விச்சைகொண் டொரு வரோடொருவர் பிரதிக்கனை செய்துகொண் டாயிரம் யோஜனை யுயரமு ள்ளவைகளும், மிகுந்த வேகத்தையும் வலிமையையும் கொண்டவைக ளுமான அன்னபக்ஷியுருவத்தையும் பன்றியுருவத்தையும் கொண்டவர்க ளாகி(2½) யான் மேற்புறத்தையும் விஷ்ணு கீழ்ப்புறத்தையும் காண்ப தற்காகச் சென்றோம். (3) பிற்பாடு விஷ்ணு வெகுதூரம் சென்று ம னமொடிந்தவரும், மேனிமிகவும் நொறுங்கப்பெற்றவருமாகி யப்போது மிகுந்த துக்கங்கொள்ளலாயினர். (4) மேலுமவர் திரும்பி வருவதற்கு மோரடிகூடத் தூக்கிவைக்கச் சக்தியற்றோராயினர். தவிரவு மப்போ

தவரீ கேளாய் ! புத்திரனே ! அப்பன்றியுருவத்தை விலக்கிக்கொள்வதற்குக்கூடத் திறமையற்றவராகி (5) யப்போது ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ பரமசிவனையே மேன்மைபொருந்திய ரக்ஷகமொன்று நினைத்தார். அந்நேமே லவருக்குச் சிவாக்கினையினால் கொஞ்சம் வலிமையுண்டாகி (6) யப்பாஞ்சோதியின் கீழ்ப்பாகத்தைக் காணாமலே மாதவன் சடிதியில் திரும்பிப் பூதலத்துக்கு வந்து (7) கேளாய் ! புத்திரனாகிய தக்ஷா ! நமஸ்காரம்பண்ணிவிட்டு மேனி நடுங்கப்பெற்றவராகி யச் சோதியின் முன்னிலையிலே நின்றுகொண்டிருந்தார்.”

“அப்போது யானோவென்ற லன்னபட்சியுருவமெடுத்துக்கொண்டாயிரம் வருடமளவு (8) முயரவுயர பறந்து இரக்கைகள் நோய்கொள்ளப்பெற்றவராகி யுயர்ச்செல்லத் திறமையற்றுப்போ யச்சோதி விங்கத்தின் முடியைக் காணாமலே யங்கு மிங்கும் தத்தளித்துக்கொண்டோர் கணநேரம் மங்குதானே யிருந்துவிட்டேன்: ஓ! தக்ஷா ! (9) அப்போது சில சித்தர்களும் யோகீசுவர்களு முருத்திராக்ஷங்களை யாபரணங்களாய்ப் பூண்டுகொண்டச் சோதிப்பொருளினிடது பக்கத்தினின்று புறப்படலாகி (10) “ஓ! இப்போது மிகுந்த வஞ்ஞானத்தினால் மூடப்பட்ட இவ்வன்னப்பட்டசியானது இனி யோ ரடியாவ துயரப்பறக்கல் செத்தேபோய்விடும். (11) விஷ்ணுகூட பராபரமான விச்சிவச்சோதியை யறியாமலே யிச்சோதிப்பொருளி னடிப்பாகத்தைக் காணாமல் கிலேசப்பட்டுத் (12) திரும்பிச்சென்று மிகவும் களைத்துப் போய் நமஸ்காரம்பண்ணிவிட்டு மிகவும் பயங்கொண்டவராகி யிருக்கின்றார். ஓ! மகா பேதமைகொண்ட விப் பறவைக்கு ஸ்ரீ ஸர்வேசுவர னருளின லுயி ரிருக்கின்றதேயின்றி யில்லாவிடி லிது சந்தேகமேயின்றிச் செத்தேபோய்விடு” மென்றவர்க ளொருவரோடொருவ ரென் முன்னிலையிற் பேசிக்கொண்டே சென்றார்கள். கேளாய் ! மைந்தனே ! (14) பிற கவர்கள் வசனங்களைக் கேட்டதன்பேரி லெனக்கு மறிவுண்டாகி மதிமயக்கம் தெளிந்துவிட்டபடியால் யான் சீக்கிரமாய்த் திரும்பிப் பூதலத்துக்கு (15) வந்து மிகுந்த பயத்தோடு ஸ்ரீமகாதேவனைப் பல துதிகளா லனேகவிதமாய்த் தோத்திரம்பண்ணிவிட்டங்கு மிகுந்த பயத்தோ டஞ்சலிகொண்டிருக்கும் விஷ்ணுவைக் கண்டேன். (16) பிற சப்போ தெங்க ளிருவருக்கும் சிவாக்கினையினால் இங்கிச்சேசத்தினில் சிவபூஜைசெய்யப் புத்தியுண்டாகி (17) “ஓ! விஷ்ணுவே ! வீண் மோகவசத்தினால் நா மிங்கு புத்திகெட்டுப்போனோ” மென்றப்போது நாங்க ளொருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு பூஜைசெய்யத் தீர்மானித்த

வர்களாக ஸ்ரீமகாதேவரை மிகுந்த பக்தியோடு பூஜைசெய்தனம். ஓ! தக்ஷா! பிற்பாடு ஸ்ரீபகவான் தெனரீதேவியொடுகூட மாயாசம்மந்தம் ற்ற திவிய சரீரத்தைக் கொண்டவரும், இலக்ஷுமீவிலாசம்பொருந்திய வரும், சந்திரகலையை யுச்சியலங்காரமாய்ப் பூண்டவரும், சுத்தமான ப டிகதத்துக்கு நிகரானவரும், முக்கண்ணுடையவரும், கறுத்த கழுத்தையு டையவரும், அபயஹஸ்தம் கொண்டவரும், மகா ஸௌந்தரியம் பொரு ந்தியவரும், பாசவாயுதம், மான் இவைகளால் விளங்கலுற்ற திருக்கை யை யுடையவருமா யிச் சோதியினின் றுவிர்ப்பவித்தார். (19-20½) பி றகு உலகங்களுக்கெல்லாம் சுகத்தை யளிக்கலுற்ற அஷ்டைசுவரியம் பொருந்திய வம் மகாதேவரை யாங்கள் தரிசித்து (21) மிகுந்த பக்தி யோடு நமஸ்காரம்பண்ணி யனேகம் துதிகளால் பலவாராய்த் துதித்து “ஓ! சங்கரா! எங்களுடைய விப்பேர்க்கொத்த வபராதத்தைத் தேவரீ ர் மன்னித்தருளவேண்டும். (22) தேவரீரே சகல புவனங்களுக்கும் பராபரகுருவும், சகல லோகங்களுக்கும் நன்மையைச் செய்தலிலே மு யன்றவருமாகின்ற” றென்று சூலபாணியான வம் மகாதேவரை யாங்க ள் வேண்டிக்கொண்டபோது (23) தேளாய்! தக்ஷா! சந்திரசேகரரு ம், திவியமங்களமூர்த்தியுமான வப் பகவான் முன்போ லெங்களுக் கவ ரவர் பதவியை யருளி யப்போது ஸர்வஸ்வரூபியான பரமேசுவர னெ ங்க ளிருவரையும் சுயேச்சையா யனுப்பிவிட்டுப் (24½) பிற கவ ரப் பெருஞ்சோதிக்குள் எந்தர்த்தான மடைந்துவிட்டனர். (25) உடனே விப்பேர்க்கொத்த வச் சோதியானது மகா மகிமைபொருந்தியதும், இ லக்ஷுமீகரமுள்ளதுமான ‘அனலகிரி’ (திருவண்ணாமலை) யென்ற திரு மலையாயிற்று. பின்பு யாங்கள் சோதிலிங்கரூபியான விப்பேர்க்கொத் த அவ்வனலகிரியை நமஸ்கரித்துவிட்டு (26) ஸ்ரீபரமசிவனுடைய க ருணையின் வலிமையால் நாங்கள் மிகுந்த புத்திப்பிரமம் தெளியப்பெற் றவர்களாகி யெங்கள் திருப்பிடம்சென்று முன்போல் சுகமாயிருந்தோ ம். கேளாய்! புத்திரனாகிய தக்ஷா! (27) வெகுபெயர்கள் மாசிமா தக் கிருஷ்ணபகூத சதுர்த்தசிதினத்தில் சோதிலிங்கரூபியான வற்புத மாகிய அவ் வனலகிரிக்குச் சென்றமாதத்திரத்தில் சகல பாவங்களும் தொல்யப்பெற்றவர்களாகிப் (28) பூஜைசெய்து ஸ்ரீமகேசுவரன் திரு வருளால், வேண்டிய பயனைக் கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மேலும்ப் பேர்க்கொத்த சோதிலிங்கரூபியான ஸ்ரீமகேசுவரன்மீது பரிபக்குவ மான சித்தத்தை யுடையவர்களாகி மனதை யுருதியாய் நாட்டி யவர்க ள் ஸ்ரீதேவேசனுடைய கிருபையினால் வேதாகமங்களா லுண்டாகிய

சிவஞ்ஞாந்தை யடைகின்றார்கள். (29½) ஓ! மைந்தா! உனக்கிப்போது சிவஞ்ஞானமுண்டா யிருக்கின்றபடியா லுந்தனுக்கு மப் பரமேசுவரனுடைய கிருபை பூர்ணமா யிருக்கின்றது. ஆகையால் நீ சுகல பாவங்களும் தொலையப்பெற்றவனாகின்றாய். (30½) அந் தேவேசனைச் சரணமடைந்து தடையின்றிச் சுகமடையலாவா” (31) யென்றுரைத்துவிட்டுப் பிரம்மாவானவர் திரிபுராரியான ஸ்ரீஸர்வேசுவரனைப் பூஜைசெய்து விட்டு ஸகல தேவர்களாலும் சூழப்பெற்றவராகித் தமதிருப்பிடம் சென்றார். கேளீர்! பிரம்மேணுத்தமர்களே! (32) பிற்பாடு தக்கனும் பிரம்மனா லேவப்பட்டவனாகிச் சுகல பாவங்களையும் நாசம்செய்யலுற்ற காசி நகருக்குத் துரிதமாய்ச் சென் (33) நங்கு தன் பெயரால் விளங்க லுற்ற ‘ஸ்ரீ தக்ஷசுவர’ றென்ற சிவலிங்கத்தை ஆகமமுறைப்படி பிரதிஷ்டைபண்ணி (34) யப் புத்திசாலியானவன் மிகுந்த பக்தியோ டாயிரம் வருடமளவும் பூஜை செய்தான். பிறகு ஸ்ரீ மகேசுவரன் பிரஸன்னரானவுடனத்தக்கன் மிகுந்த பக்தியோடு நமஸ்கரித்துப் பரமேசுவரன் முன்னிலையில் நின்று துதிசெய்கையில் (35½) ஸ்ரீ பகவான் “ஓ! தக்ஷா! உந்தன் பூஜையின் மகிமையால் யாம் பிரஸன்னராயினமென்றறி; ஆகையா லுந்தனுக் கென்ன வேண்டும் சொல்; யா மதனை யுனக்குக் கொடுக்கின்றே” (36½) மென, இவ்வாறம்மகேசுவரனது திருவசனத்தைக்கேட்டுத் தக்கனவரைநோக்கி யுரைத்ததாவது:—(37) “ஓ! சருணைக்கடலான தேவேசா! எந்தனுக்குக்காலஅளவி லழிந்துபோகலுற்றவிஷ்ணு, பிரம்மா, இந்திரன், அக்கினி இவர்களுடைய பதவிகளிலாவது அல்லது இன்னும் மற்றவர்களின் பதவியிலாவது விருப்பமில்லை. (38) ஆனால் ஓ! தேவதேவேசா! மலைகளிற் சிறந்த தேவரீரது கைலாகிரியிலுள்ள திருமாளிகை வாசஸின்கண் ணெப்போதும் கணங்களின் தலைவனா யிருக்கும் தன்மை பெய்தனுக் குண்டாக்கும்படியருள்புரியவேண்டு” (39) மென்று ஸ்ரீ மகாதேவரை வரன்கேட்டுவிட்டஞ்சலிகொண்டவர் முன்னிலையில் நிற்கையில் ஸ்ரீ மகாதேவ ‘னப்படியே நல்ல’ தென் றருளி யங்குதானே யந்தர்த்தான மடைந்தனர். (40) பிற்பாடு தக்கனும் வரனடைந்தபிறகு பருவதோத்தமமான ஸ்ரீ கைலாஸத்துக்குச் சென்று கேளீர்! முனிச்சிரோஷ்டர்களே! அங்கு கணத்தலைவப் பதவியை யடைந்து மெத்தச் சுத்த சித்தத்தைக்கொண்டவனாகியங்கு மகா சந்தோஷத்தோ டிருந்தான். (41)

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்ஷகாண்டம் ௧௮—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! முந்தித் தக்கன் வேள்வியி லெந்தந்தத் தேவர்களிருந்தார்களோ அவர்களெல்லாம் கருமசேஷத்தி னால் சூரபத்துமனால் மிகவும் வாதிக்கப்படலானார்களென, (1) முனி வர்கள் “ஓ! சூதமுனிவரோ! ஆயிரத்தெட் டண்டங்களுக் கதிபனு மகா மகிமை பொருந்திய சூரபத்தும மகாசூரனுக்குச் சுக்கிரனா லண்ட த்தின் பரிமாண முணாக்கப்படலாயிற்றென்று முந்தி யும்மால் கூறப் பட்டதல்லவா! ஓ! மகா ருஷியே! (2½) அதனை யிப்போ தெங்களுக் கு விரிவா யெடுத்துரைக்கவேண்டு” (3) மென, இவ்வா றவரது வச னத்தைக்கேட்டுச் தவசிகளிற் சிறந்த சூதமுனிவர் வேதங்களிற் கரை கண்டவர்களான அவ்வெல்லாப் பிராம்மணச் சிரோஷ்டர்களுையும் பார்த் துக் கூறியதாவது:—(4) ஓ! பிராம்மணர்களே! பாவமற்ற நீங்களெல் லோர்களும் கவனமாய்க் கேளீர்கள். பிரபஞ்ச தத்துவத்தி லிவ்வ ண்டமானது பிரம்மாவினால் கிருஷ்டிக்கப்பட்டது. (5) அது நூறு கோடி யோஜனை யுயரமுள்ளதும் முடப்பட்ட இருண்டு சம்புடங்களி னுருவத்தைக் கொண்டதும், மத்தியி விடவெளியுள்ளதும், (6) மெ த்த வாச்சரியத்துக் கிருப்பிடமுமாய்க் கேவலம் ஜலத்திலே நிலைகொ ண்டிருக்கின்றது. ஓ! பிராம்மணர்களே! அதின் சுவற்றின் கனதியா னது கோடியோஜனைகொண்டது. (7) அதின் கீழ்ப்பாகச் சுவற்றின் கனதியும் கோடி யோஜனை கொண்டதுதான். இதற்கு மேலாகத்தான் மகானுகிய ஸ்ரீகாலாக்கினி ருத்திரரிருக்கின்றார். (8) இக்கீழ்ப்பாகச் சுவ ற்றிற்கு மேல் கோடியோஜனை யுயரமுள்ள திவியமான திருமாளிகை மீது ஆயிரமாயோஜனை யுயரமு மிரண்டாயிரம் யோஜனை விஸ்தீர்ணமு முள்ளதும், அனைக விரத்தினங்குளாற் சோபிக்கலுற்றதுமான வேர் திவிய விம்மாஸனத்தி லக் காலாக்கினி ருத்திரபகவான் தமக்குச் சமா னமாகிய பத்து ருத்திரர்களாலும், இவர்களின் பரிவாரங்களாகிய மற்ற ப் பத்துகோடி உருத்திரர்களாலும் சுற்றிலும் சேவிக்கப்பெற்றவராகி க் கத்தி, கேடயம், வில்லம்புகளை யெப்போதும் தரித்துக்கொண் டெந் நாளும் விளங்கியிருக்கின்றார். இம்மகா ருத்திரருடைய பயங்கரமான ஜுவாலையானது (9-11½) பத்துகோடி யோஜனை யுயரமுள்ளது. (12) அச்சுவாலைக்கு மேற்செல்லும் புகையி னுயர மைந்துகோடியோஜனை. மேலு மப் பிரபுவினுடைய திருமேனியோ பதினாயிரம் யோஜனையுயரம். (13) அத்தேவ னாதிகூர்மத்தினால் துதிசெய்யப்பெற்றவரும், அந்ந் தங்களான மகிமைகளுக் காதாரமும், பரமாதந்தபரிதரும், ஸர்வகாரணமூர் த்தியாகிய ஸ்ரீ பரமசிவனைத் தியானம்செய்யலுற்றவருமாகி யிங்கு விள

கியிருக்கின்றார். (14½) கேளீர்! பிரம்மணோத்தமர்களே! மேற்கூறிய புகையின் கோடியானது பிரம்மாண்டக் கீழ்ச்சுவற்றிலிருந்து பதினேழுகோடி யோஜனையுமரத்திலுள்ளது. (15½) இப்புதைக்குமேலாகத்தான், பாவித லியமகிங்கரர்களால் மிகுதியாய் வாதிக்கப்படலுற்ற நாகங்கலிருக்கின்றன. (16½) அவை யிருபத்தொன்பதுகோடியே பணிரண்டிலகூடம் யோஜனையுள்ளதாயிருக்கும்படி ஸ்ரீ பரமேசுவரனால் கட்டினையிடப்பட்டிருக்கின்றது. (17½) இவைகளின் மேற்புறத்தி லனேக கோடி கணுதிபர்களாலு மதேவிதமாயுள்ள பரிவாரங்களாலும் சேவிக்கப்பெற்றவரான மகேசுவரனாகிய ஸ்ரீ கூசுமாண்ட ருத்திரர் மகா ஸந்தோஷத்தோடு விளங்குகின்றார். (19) கேளீர்! முனிவர்களே! இவருடைய லோகமானது கோடியோஜனைக்கோரிலகூடம் குறைந்ததாகும். இதற்குமே லொன்பதி லகூடம் யோஜனையளவும் வெருமாகாயமென்றறியத்தகும். இதற்கும்மேலாக அறுபத்தின்மூன்றிலகூடம் யோஜனைவரைக்கு மேழு பாதாளங்களுள்ளன. (20-21) கேளீர்! வேதமறிந்தோரிற் சிறந்தவர்களே! இவைகளுக்கு மேலாக வெட்டிலகூடம் யோஜனைப் பிரமாணமுள்ள 'கனிஷ்ட' மென்று பெயருடைய எட்டாவது பாதாளமிருக்கின்றது. (22) இதனி லசுரர்கள், நாகர்கள், இராகூதர்கள் இவர்கள் வசிக்கின்றார்கள். கேளீர்! முனிவர்களே! இதற்குமுயரத்தி லொன்பதிலகூடம் யோஜனைவரைக்கும் ஸ்ரீ ஹாடகேசுவர தேவருடைய வாஸஸ்தானமாகிய பெரிநான லோகமிருக்கின்றது. (23½) அத்தேவரனெனக் ருத்திரகணங்களோடுகூடப் பணிவிடைசெய்ய முயன்ற மற்றனேக முருத்திரர்களாற் சுற்றிலும் சேவிக்கப்பெற்றவராகியவங்கு வசிக்கலாகின்றார். (24½) இவரே பாதாளங்களுக்கெல்லா மதிபர்; மேற் சொல்லியவர்க்கெல்லாம் மகாப்பிரபு. (25) இல்லோகத்திற்கும் மேற்பட்டுக் கோடியே இருபதிலகூடம் யோஜனையளவும் வெருமாகாயமே! (26) அதற்குமேலாக வெட்டுத் திக்கஜங்கள், மகா நாகங்கள், இவைகளாலும், ஆதிசேடனாலும், சுமக்கப்படானின்றதும், எண்பதிலகூடம் யோஜனைப் பிரமாணமுள்ளதும், சமுத்திரங்கள், திவங்கள், மலைகள் இவைகளோடுகூடியதுமான பூமியானது சிவாக்கினையா லிருக்கின்றது. (27) கேளீர்! வேதியர்களே! இவ்விதமாக அண்டத்தின் கீழ்ச்சுவறு முதல் பூமியரைக்கு (28) மைம்பதுகோடி யோஜனையுள்ளதென்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. கேளீர்! முனிவர்களே! இப்பூமிக்கும்மேலாகக் குஹியதர்கள், வாயுதகள், மேகங்கள், கிம்புருடர்கள், கருடர்கள், சித்தர்கள், தேவர்கள், வித்தியாதார்கள், இயகூதர்கள், ஆகாயதங்கை ஆகிய பத்துகணங்களும்முறையேமேலுக்குமேலாக இருக்கலாகின்றன. (30½) இவைக்கெல்லாம் மேற்பாகத்தில் பூமியிலிருந் திலகூடம் யோஜனை தூர

த்திற் சூரியன் (31) தனதொளியினை லுலகங்களைப் பிரகாசிப்பித்து
க்கொண்டு சுற்றிவருகின்றான். இந்த விடத்தில்தான் முப்பத்துமூக்
கோடி தேவர்களும் வாசம் செய்கின்றார்கள். (32) இதற்குமே வில
கூதம்யோஜனை தூரத்தில் சந்திரன் சஞ்சரிக்கின்றான். சந்திரனுக்கு மில
கூதம் யோஜனை தூரத்தில் நகூத்திரங்களிருக்கின்றன. ஓ! வேதியர்க
ளே! இவைகளுக்கும் (33) மேலாகப் புதன், சுக்கரன், செவ்வாய்,
வியாழன், சனி, இவர்களொருவருக்குமேலொருவர் முறையே இரண்டி
ரண்டிலகூதம் யோஜனை தூரங்களிற் சஞ்சரிக்கின்றார்கள். (34) இவை
களுக்குமே விலகூதம்யோஜனை தூரத்தில் ஸ்பதருஷிகளிருக்கின்றார்கள்.
ஓ! முனிவர்களே! இதற்கு மிலகூதம் யோஜனை தூரத்தில் துருவநகூத்
த்திரமிருக்கின்றது. (35) பூமிக்கு மேற்பட்டுத் துருவநகூத்திரம் வ
ரைக்குமுள்ளது 'புவர்லோக' மெனப்படும். இதில்தான் ஸப்தமருத்
துக்கள் வசிக்கின்றார்கள். (36) இதற் கெண்பத்தைந்திலகூதம் யோஜ
னை தூரத்துக்குமேல் ஸுவர்லோகம்; இங்குதான் தேவேந்திரன் ஸகல
தேவர்களுடனும் விளங்கலாகின்றான். (37) இதற்கொண்டுகோடி யோ
ஜனை தூரத்தில் மகர்லோக மிருக்கின்றது. கேளீர்! முனிவர்களே!
இங்கு மார்க்கண்டன் முதலியருஷிகள் வசிக்கலாகின்றார்கள். (38) இதற்
கெட்டுகோடி யோஜனை தூரத்துக்கு மேல் ஜனோலோக மென்றறியத்
தகும். இங்கு சிவாக்கினையின்படி பிதுருக்கள் வசிக்கின்றார்கள். (39)
இதற்குமேல் பனிரண்டுகோடியோஜனை தூரத்திலிருப்பது தபோலோக
மெனத்தகும். அங்குதான் பிரம்ம நிஷ்டர்களான ஸனகர் முதலிய
மகா ருஷிகளிருக்கின்றார்கள். (40) கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே!
இதற்கும் மேலாகப் பத்னாறுகோடி யோஜனை யளவினில் ஸத்திய
லோக மெனப்படும். (41) இதில் சிருஷ்டிகர்த்த ரொப்போதும் சிரு
ஷ்டிசெய்துகொண்டிருக்கின்றார். இதற்கு மூன்றுகோடி யோஜனைக்கு
மேலாகத் தான் பிரம்மலோக மெனத்தகும். (42) இவ்விடத்தில் நான்
முகத்தேவரான பிரம்ம நென்றும் ஸந்தோஷமாய் வசிக்கலாகின்றார்.
இதற்கு மூன்றுகோடி யோஜனை தூரமளவில் விஷ்ணுலோக மிருக்கி
ன்றது. (43) அங்கு ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவ ரொப்போது மிலக்குமீ தேவ
யோடுகூட இரமித்துக்கொண்டு விளங்கலாகின்றார். ஓ! கேளீர்! செள
னகாதி முனிவர்களே! இவ்வெல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நான்குகோடி
யோஜனை தூரத்தில்கிவலோகமிருக்கின்றது. (44½) இந்தவிடத்திலுள்ள
சுவரனும், பரமாத்மாவும், பராபரமான்மஸ்ரீ பரமேசுவரன் ஸ்ரீகௌரிதே
வியோமேப்ரிமதகணுதிபர்களோடும்கூடச்சுயஞ்சோதியாய்ப் பிரகாசித்
துக்கொண்டுவிளங்கலாகின்றார். (45½) இதற்கு மேலண்டச்சுவறுவரைக்

குமுள்ள அளவு கோடியோஜனை. (46) கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்க
ளே! இவ்வாறாகப் பூமிக்கு மேலண்டைச்சுவறுவனாக்கு முள்ள விஸ்தீ
ர்ணமைப்பதுகோடி. யோஜனையாகின்றது. (47)

முப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தக்ஷகாண்டம் ௩௯—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

ஓ! பிராம்மணச்சிரோஷ்டர்களே! இப்போது தீவங்கள், சமுத்தி
ரங்கள், மலைகள், இன்னும் மற்றவைகள் இவைகளையெல்லாம்பற்றி யு
ரைக்கின்றேன்; நீங்களெல்லோர்களும் சோம்பலின்றிக் கேளுங்கள்.
(1) பூமிக்கு மத்தியி லீலகூடமயோஜனைப் பரப்பளவுகொண்டவிப்பாகம்
'ஜம்பூத்தீவ' மெனப்படும். இதற்கு மத்தியில் மிகவும் பெரிதும் நேர்
த்தியுமாயுள்ள மகாமேருகிரியானது (2) பூமிக்குள் பதினாறாயிரம்போஜ
னை யாழ்ந்தியு முயரத்தில் முன்னுற்றிருபதினாயிரம் போஜனை யுயர்ந்து
மிருக்கின்றது. (3) மேலு மக்கிரிராஜனானது கேளீர்! பிராம்மனோத்
தமர்களே! பதினாறாயிரம்போஜனைவிஸ்தீர்ணமுள்ளதும், முப்பத்திராயிர
ம் முப்பத்திராயிரம் போஜனை யுயரத்திலுள்ள மூன்று தாழ்வகைகளைக்
கொண்டதுமாய் விளங்குகின்றது. (4½) இவற்றுள் மேற்பாகத்திலுள்
ள தாழ்வரையி லனேகம் கொடுமுடிகளுள்ளன. அவைகளில் மிகவும்
நேரத்தியான நடுக்கொடுமுடிதனில் (5½) மிகவும் சிரோஷ்டமானதும்,
அனேக கோபுரங்களாலு மட்டாலங்களாலும் சோபிக்கப்பெற்றதும்
தங்கத்துவஜத்தை யுடையதுமான 'மனோவதி'யென்று பெயர்போனப்
பிரம்மனுடைய நகர மிருக்கின்றது. (6½) கேளீர்! முனிவர்களே! இ
வ்வாறாகவே இதின் கீழ்க்கிலுள்ள கொடுமுடியின் கண்ணனேகம் விசி
த்திரங்களால் நிறைந்ததான வையுண்டமென்ற விஷ்ணுவினுடைய நே
ர்த்தியான பட்டணமிருக்கின்றது. (7½) மேலும் வடகீழ்க்கிலுள்ள
கொடுமுடி தனேகம் கோபுரங்கள், அட்டாளங்கள், கொடுங்கைகள்,
பிராகாரங்கள் இவைகளா லலங்கரிக்கப் பெற்ற 'அஜோவதி' யென்று
பெயர்போன, பரமாத்ருமாவாகியஸ்ரீபரமேசுவரனுடைய நேர்த்தியானப
ட்டண மிருக்கின்றது. (9) கேளீர்! முனிவர்களே! இவைகளுக்குச் சு
ற்றிலுமுள்ள வெட்டுக் கொடுமுடிகளில் திக்பாலர்களுடைய விசித்திர
ங்களான பட்டணங்களிருக்கின்றன. (10) இம்மகா மேருவின் கீழ்க்
திசையில் மந்தாகிரியிருக்கின்றது. இது லாயிரம் போஜனை யுயரமுள்ள

ள வோர் கதம்ப விருகூழ் விளங்குகின்றது. (11) மேலும் மேருகிரியின் கீழ்த்திசையில் 'அருண்' மென்ற வோர் பெரிய தடாகமும் 'சைத்திராத' மென்ற வோர் ருத்தியான வனமு மிருக்கின்றது. (12) அம்மந்தாகிரிக்கும் கீழ்த்திசையில் 'மால்வியவா' மென்ற வோர் சிறந்த மலையானது மேருவிலிருந்து வடசமுத்திரத்திற்குள் பிரவேசித்ததாகி விளங்குகின்றது. (13) ஓ! தாணிதேவர்களே! மேருவின் தென்பாரிசத்தில் மிகவும் பெரிய தும்பை நிறமுள்ள துமான 'கந்தமாதனகிரி' யென்றோர் மலை விளங்குகின்றது. (14) இதனிலிரண்டாயிரம் யோஜனை யளவுள்ளவோர் ஜம்பூ (நாவல்) விருகூழ்மிருக்கின்றது. ஆகையால்தானிதற்கு 'ஜம்பூத்தீவ' மென்று பெயருண்டாயிற்று. (15) ஓ! முனிவர்களே! தவிரவும் மேருவின் தென்பாரிசத்தில் 'மானஸ' மென்றோர் தடாகமுண்டு. அதில் 'மகாவன' மென்று பெயர்போன வோர் சிங்காரவன மிருக்கின்றது. (16) இதற்குத் தெற்கினில் சிவப்பு நிறமுடைய 'நிஷத்' மென்றோர் பெரிய மலையும், அதற்கும் தென்பாரிசத்தில் தங்க நிறத்தையுடைய 'ஏமகூட' மென்ற மலையும் அதன்தெற்கினி விமய மலையு முள்ளன. (17½) ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! நிஷதகிரி, ஏமகூடகிரி, இமயகிரி, ஆகிய விம்முன்று மலைகளும் கீழ்ச் சமுத்திரத்தினுட் பிரவேசித்திருக்கின்றன. (18½) மேருவுக்கு மேல்பாரிசமாய் 'விபுல' மென்ற மலை யிருக்கிறது; (19) அதினிலாயிரம் யோஜனை யளவுகொண்ட மகா வுன்னதமான வோ ரரசமர மிருக்கிறது. கேளீர்! முனிவர்களே! அம்மேருவின் மேல்பாரிசத்திலே 'அஸிதோத்' (கறுத்த நீரையுடையது) மென்ற வோர் பெரிய தடாகமுள்ளது. (20) மேலுமங்கு 'மகத்வப்பிர' மென்றவோர் சிறந்தவுத்தியானவன மிருக்கிறது. இம்மலைக்கு மேற்காக உறுக்கிவிட்ட தங்கத்திற்கு நிகரான மற்றோர் பெரிய 'கந்தமாதன' மலை விளங்குகின்றது. (21½) இம்மலை தெற்கு ஸமுத்திரத்துக்குள் நன்றாய் பிரவேசித்திருக்கின்றது. (22) ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! மேருவின் வடக்கில் அலர்ந்தமானது மலருக்கு நிகரான 'சுபாசுப' மென்ற மற்றோர் மலை விளங்குகின்றது. இதினி லாயிரம் யோஜனை யுயரமுடைய வோர் ஆலமரமிருக்கிறது. தவிரவும் மேருவின் வடக்கிலும் மற்றோர் சிறந்த பெரிய தடாகமுள்ளது. (24) இன்னு மிங்கு 'கிருத்தியை' யென்று பேருடைய மற்றோர் சிங்காரத் தோட்டமும் விளங்குகின்றது. மேற்கூறிய சுபாசுபமலைக்கு வடக்கில் நீலகிரி, (25) அதற்கு வடக்கினில் சிரோஷ்டமான சுவேதகிரி (வெள்ளமலை), அதற்கும் வடக்கில் சந்திர ஞானிபோன்ற தான சிருங்ககிரி (26) ஆகிய இம்முன்று மலைகளும் மேலச்சமுத்திரத்தி

ற்குள் நன்றாய் வியாபித்திருக்கின்றன. மகாமேருகிரியானது இவ்வாறெல்லாம் சுற்றிலும் மிகுந்த மலைகளாற் சூழப்பட்டு விளங்குகின்றது. (27) மேருவுக்கு மத்தியில் தென் வடலாய் மிகவும் சிறியதான வோர் வெடிப்பிருக்கின்றது. மந்தாகிரி முதலான நான்குமலைகளும் மேருவினிற் பாதி யளவுகொண்டதென்றும், (28) மால்லியவான்மலை பதினாயிரம் யோஜனைக் கனதியுள்ளதென்று மறியத்தகும். மேருவுக்குத் தெற்கிலுள்ள நிஷதகிரி முதலியமூன்றுமலைகளுமிரண்டாயிரம் யோஜனைப் பருமன் கொண்டதென்றும், மேற்கிலுள்ள கந்தமாதனகிரி (29½) பதினாயிரம் யோஜனைப் பரும னுள்ளதென்று மறியப்படுகிறது. கேளீர்! முனிவர்களே! (30) வடக்கிலுள்ள நீலகிரி முதலிய ஒவ்வொன்று மிரண்டாயிரம் யோஜனைப் பருமனுள்ளதாகும். சிருங்ககிரிக்கும் கடலுக்கும் மத்தியிலுள்ள பாகமானது 'குரு வருஷ' மெனவும், (31) சிருங்ககிரிக்கும் சுவேதகிரிக்கும் மத்தியிலுள்ள பாகம் 'இரணியவருஷ' மெனவும், சுவேதகிரிக்கும் நீலகிரிக்கு மிடையிலுள்ளது இரம்மியக வருஷமெனவும், (32) மால்லியவான்கிரிக்கும் கடலுக்கு மிடையிலுள்ளது 'பத்திராசுவருஷ' மெனவும், இமயகிரிக்கும் கடலுக்கு மிடையிலுள்ளது 'பாரதவருஷ' மெனவும், (33) இமயகிரிக்கு மேமகூடகிரிக்கு மிடையிலுள்ளது 'கிம்புருட' வருஷ மெனவும், ஏமகூடகிரிக்கும் நிஷதகிரிக்கு மிடையிலுள்ளது (34) 'ஹரிவருஷ' மெனவும், கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! மேற்கிலுள்ள கந்தமாதனகிரிக்கும் கடலுக்கு மிடையிலுள்ளது 'கேதுமாலகவருஷ' மெனவும், (35) மேருகிரியைச் சுற்றிலுமுள்ள பாகமானது 'இளாவிருகவருஷ' மெனவும் படும். கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! குருவருஷத்தில் வசிப்பவர்கள் கறுத்த நிறமுடையவர்களும், பிணியற்றவர்களும் (36) எல்லோரும் கற்பகவிருஷத்தின் கனி முதலியவைகளையே புசித்துச் சீவிப்பவர்களுமாய்க் கூடப்பிறந்தவ ரெல்லோர்களும் மணம்புரிந்துகொண்டு குடும்பிகளாயிருப்பார்கள். (37) மேலு மவர்கள் பதின்மூவாயிர வருடமளவும் ஜீவித்திருப்பார்கள். தவிரவு மிங்கு மிகுந்த மகிமைபொருந்திய படிசுத்தின்சிறத்தைக் கொண்டவர்களான சில சித்தர்க் (38) எவ்வளவு வருடகாலமே ஜீவித்துக்கொண்டு மிகவும் சுகமாய் வசித்துவருகிறார்கள். இரணியவருஷத்தில் வசிப்பவர்களோ எல்லோர்களு மாலங்கனிகளையே ஆகாரமாப்பிபுசித்துக்கொண்டு செங்கழிநீர் மலையொத்த நிறத்தோடு மெத்த வொளிபொருந்தியவர்களாகிப் பன்னீராயிர வருடமளவும் ஜீவித்திருக்கின்றார்கள். (39½) இரம்மியவருஷத்திலுள்ள ஜனங்கெல்லாம் சந்திரகாந்தக் கல்லையொத்த நிறத்தைக் கொண்டவர்களாகிப் (40) ப

தினோராயிர வருடமாலமளவும் ஜீவித்திருக்கின்றார்கள். பத்திராசுவவ
ருஷத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் பதின்மூவாயிர வருடமளவும் ஜீவித்
திருப்பவர்களும், (41) சிவப்புரிமுடையவர்களும், சடிபோன்றமெ
த்த வழகிய மேனியைக் கொண்டவர்களுமாயிருப்பார்கள். இந்தப் பார
தவருடத்திலுள்ள ஜனங்களோ வென்றால் பற்பல தொழில்களை யுடை
யவர்களும், பற்பல ஆகாரங்களைப் புஜிப்பவர்களும், உயுகத்துக்குத் தக்க
படியுள்ள அறிவைக் கொண்டவர்களும், அப்படியே யுகத்துக்குத் தக்
க ஆயுசைக்கொண்டவர்களுமாயிருப்பார்கள். (43) கிம்புருட வருஷத்
திலுள்ளவர்களெல்லாம் மதூரமான கனிவர்க்கங்களைப் புசிப்பவர்களும்,
உருக்கிய தங்கத்திற்கு நிகரானவர்களும், பதினாயிர வருடமளவும் ஜீவி
த்திருப்பவர்களுமாவார்கள். (44) ஹரிவருஷத்திலுள்ளவரெல்லாம் க
னிவர்க்கங்களைப் புசிப்பவர்களும், சந்திரகார்த்தக் கற்கு நிகரான வெ
னியுடையவர்களும், பதினாயிர வருடமளவும் ஜீவித்திருப்பவர்களுமா
வார்கள். (45) கேதுமால வருஷத்திலுள்ளவர்களோ செங்கழிநீர் ம
லையொத்த வொளியைக் கொண்டவர்களும், பதினாயிர வருடமளவு
ம் ஜீவித்திருப்பவர்களும், (46) தாமங்கன்களைப் புசிப்பவர்களுமாயி
ருப்பார்கள். கேளீர்! முனிவர்களே! இளாவிருத வருஷத்திலுள்ளவர்
கள் சுத்தமான படிக்கத்துக்கு நிகரானவர்களும், (47) கருப்பஞ்சாற்
றையே ஆகாரமாய்க் குடிப்பவர்களும் துக்கமற்றவர்களுமாய்ப் பன்னீ
ராயிர வருடமளவும் ஜீவித்திருப்பார்கள். கேளீர்! பிரம்மமேனோத்தமர்
களே! (48) மற்ற எட்டுவருஷங்களிலுள்ள வெல்லோர்களும் மூப்
பும் பிணியுமற்றிருப்பார்கள். ஆனால் ஓ! தரணிதேவர்களே! இப்பா
சு வருஷத்திலுள்ள ஜனங்கள் மூப்புப் பிணிகளை யுடையவராவார்கள்.
(49) இந்தப் பாரதவருஷத்தில் நல்வினை தீவினைகளைச் செய்வோர்கள்மு
றையே மற்றெட்டு வருஷங்களையும், நாகங்களையு மடைவார்கள். (50)
ஆகையா விது கருமபூமி யெனவும் மற்றதெல்லாம் போக பூமி யென
வும் படும். இமயகிரிக்கு மேமகூடகிரிக்கும் மத்தியில் கைலேகிரியான
து பற்பல விரத்தினங்களால் வினோதமா யிருக்கலுற்ற வனேகம் வெ
ள்ளிக் கொடிமுடிஞ்ஞடன் விளங்கலாகின்றது. (51½) இதனில் ஸ்ரீம
காதேவர் தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் துதி செய்யப் பெற்றவரு
ம், பரமாதந்த பரிதருமாய் ஸ்ரீ பார்வதீதேவியோடுகூட விளங்கலாகின்
றார். (52½) அக்கிராஜனோ வென்றால் விஷ்ணு முதலிய ஸ்கலப்
பிராணிகளுடையவுமானப் பிரளயகாலத்தில் (53) ஸ்ரீ சிவாக்கனையால்
சுடுதியில் வளரலாகிப் பிரம்மாண்டத்தைப் பிளந்துகொண்டிருக்கின்ற
தென, முனிவர்கள் “ஓ! குதமுனிவரோ! இச்சம்பூத்தீவத்துக்கு யாவ

ரதிபொன்பதை யெங்களுக்கு எடுத்துரைத்தல் வேண்டு” மென்றார்கள். (53)

முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தகுகாண்டம் சயி—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

சூதமுனிவ ரில்வா றவர்களது வசனத்தைக் கேட்டபிறகத் தவசிச்சிரோஷ்டர்களை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார்:—கேளீர்! செளன காதிமுனிவர்களே! பிரம்மாவின் புத்திரானு சுவாயம்புவரொன்பவர் ஸகல லக்ஷணங்களோடும் கூடியவனும், மகா சிரோஷ்டனுமான பிரியவிருதனென்ற வேர் புத்திரனையடைந்தார். (1½) பிறகப் புத்திரானு மே மு தீவங்களடங்கிய பூமியை யாண்டவருகையி (2) லவனுக் கேமுல குகளிலும் பெயர்போனவர்களான வேமு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களி லாக்கினீத்திரனென்ற பிள்ளைக்கு விச் சம்பூத்தீவத்தையும் (3) மற்றப் பிள்ளைகளுக்கு மற்றத் தீவங்களையுமாகப் பங்கிட்டுக்கொடுத்தான். பிறகவ் வாக்கினீத்திரனுக்கு மெங்கும் பெயர்போனவர்களான வொன்பது பிள்ளைகளுண்டானார்கள். (4) பிறகிச் சம்பூத்தீவமானது அவர்களுக் கொன்பது பங்காய்ப்பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டன. அவ் வொன்பது பாகங்களும் முறையே அவரவர்களின் பெயரைக் கொண்ட வருஷங்களாக வழங்குகின்றன. (5) அப்பிள்ளைகளோவென்றால்:— குரு, ஹிரணியகன், இரம்மியன், பத்திராகவன், பரதன், கிம்புருஷன், நிகரற்றவனு ஹிர், (6) கேதுமாலன், இளன் ஆகிய வொன்பதுபெயர்கள். இப்பாகமானது பரதனுடையதாகையால் பாரதவருஷமெனப்படும். (7) இப்பரதனுக் கெட்டுப் பிள்ளைகளு மோர் பெண்ணும் பிறந்தார்கள். பிறகு சத்துருக்களைக் கொல்லுற்ற மகா புத்திசாலியான வப்பரதனும் தனது பாரதவருஷத்தை யொன்பது பங்குகளாய், பிரித்துக் கிரமப்படிக்குத் தன் மக்கள்களுக்குக் கொடுத்தான். (8½) இவற்றுள் எப்பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தேசமெல்லாம் மிலேச்சர்களாற் குடியேறப்பெற்ற பூமியே! (9) ஆனாலவன் குமாரிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஆயிரம் யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள வித்தேசத்திற்கு

க் குமாரிகண்டமென்று பெயர்; இதனில் நற்கருமங்களைச் செய்யலுற்ற பெரியோர்கள்வசிக்கின்றார்கள். (10) மேலுமிதனில்மகாபரிசுத்தம்பொருந்திய கங்கை, கௌதமீ, யமுனை, ஸாஸ்வதீ, கௌசிகி, காவேரி, நிர்மதை, (11) கம்பை, பம்பை, துங்கபத்தி, குசை, பாலாறு, பாஞ்சாலி, கோமதி, சூரி, சிகி, பாபவிநாசினி, (12) பாவங்களைத் தொலைக்கலுற்ற சங்கவாஹி, பாரத்துவாஜி, சிகை, சார்வரீ, சந்திரபாகை, ஸரயூ, வேணுபிங்களை, (13) சுவர்ணமுகரீ, தாம்ரபர்ணீ, குண்டலை, பெண்ணை, வைகை, மங்களகரம் பொருந்திய கந்தநதி (14) இவை முதலிய புண்ணியநதிக ளெல்லா மோடுகின்றன. தவிரவும் கேளீர்! தரணிதேவர்களே! இதனில் மகேந்திரம், மலயம், மானுஷம், பாரியாத்திரம், சக்தி, விந்தியம், ஸ்ஹியகம், ஆகிய வேழு பெயர்போன மலைகளுள்ளன. (15½) மேலுமிங்கு காசி, காஞ்சி முதலிய வேழு புண்ணியத்தலங்களு (16) மாயிரத்தெட்டு சிவத்தலங்களு முள்ளன. ஓ! முனிவர்களே! அனேக மக்கிரகாரங்க ளும், வைதிகப் (வேதமுறையில் நடக்கலுற்ற) பிராம்மணர்கள் வசிக்கு ம் வீடுகளு மிங்கிருக்கின்றன. (17) அவர்கள் வேதத்திற் கூறியபடியு ள்ளொளபாஸனம், அக்கினிஹோத்திரம் முதலிய நித்தியநைமித்திககருமங் களை யனுஷ்டித்துவருகிறார்கள். மேற்கண்ட வொன்பது வருஷங்களு மாகிய விச் சம்பூத்தீவமானது இலக்ஷயோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ளதென ப்படும். (18) இலக்ஷயோஜனையுள்ள உப்புக்கடலானது இதனைச் சூழ்ந்திருக்கின்றது. ஓ! முனிவர்களே! இவ்வுப்புக்கடலுக்குச் சுற்றி லு மிரண்டிலக்ஷம் யோஜனைகொண்டதும், பற்பல வாச்சரியங்களோடு கூடியதுமான சாகத்தீவமிருக்கின்றது. (19½) பிரியவிருகராஜனுக்குப் புத்திரானுகோமேதகனென்றவ னிதற்கரசன். (20) அவனேழு பிள்ளை களைப்பெற்று அவர்களுக்குச் சாகத்தீவத்தை யேழுபங்காய்ப் பகிர்ந்து கொடுத்தான். இதனில் ஸேர்மம், சுமனசு, சந்திரம், துந்துபி, மகாகிரி, பிரவிராஜனம், நாரதீயம், கோமேதம், ஆகிய வேழு மலைகளுள்ளன. (22) மேலுமங்கு சிவை, விபாபை, அமிருதை, சுகிருதை, மனுதத்தகை, சித்தி, கிரஹை ஆகிய வேண்டியபயன்களையெல்லா மளிக்கலுற்றவையும், மகா பரிசுத்தமுள்ளவையுமான வேழு நதிகளோடுகின்றன. (23½) இத்தீவ மதை யிரண்டிலக்ஷயோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள க்ஷீராப்தி (பாற்கடல்) யானது சூழ்ந்திருக்கின்றது. (24) ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! அக் கடலைச் சூழ்ந்திருக்கும் பூமியானது குசத்தீவமெனப்படும். அது நா

ன்கிலகூதம் யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ளது. (25) இத்தீவத்தில் பிரிய விருதராஜன் புத்திரான வபுஷ்மா (நல்ல மேனியைக்கொண்டவன்) நென்றவ வரசாண்டுவந்தான். பிறகு சகல சாத்திரப்பொருட்களையும் கற்றறிந்த அவ்வரசு நேழு பிள்ளைகளைப்பெற்று அவர்களுக் கத்தீவத் தைக் கிரமப்படி யேழு பாகங்களாகப் பகிர்ந்துகொடுத்தான். (26½) அங்குஜோனை, ரூபியை, மதி, தூம்மை, நேத்தினை, பாவவிமோசனை, (27) விருத்தி ஆகிய மகா பரிசுத்தமும் சிரோஷ்டமும் பொருந்திய வேழாறுகளும், உன்னதம், குமுதம், குமாரம், மேகம், சங்ககம், (28) மஹிமை, துரோணகம் ஆகிய வேழு மலைகளுள்ளன. கேளீர்! தரணிதேவர்களே! இத்தீவமதை நான்கிலகூதயோஜனை விஸ்தீர்ணமுடைய ததிசமுத்திரம் (தயிர்க்கடல்) சூழ்ந்திருக்கின்றது. (29) இதைச் சுற்றிலுமுள்ளது கிரொளஞ்சத்தீவமெனப்படும்; அத்தீவத்திற்குப் பிரியவிருதன் மைந்தனான ஜியோதிஷ்மானென்பவ னரசன்; பிறகவனுக் கேழுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். (30) பின்பவன் நதிகளோடும், மலைகளோடும் கூடிய வத்தீவத்தை யவர்களுக் கேழுபங்காய்ப் பாகித்துக்கொடுத்தான். அத்தீவத்திலோ குசேசயம், ஹரி, புஷ்பாவர்த்தம், வித்துருமம், (31) ஹிமாத்திரி, துதிமான், மந்தரம் ஆகிய வேழுமலைகளும், சிவை, விதுதபாபை, ஹிமை, பூர்ணை, புனீதகை, (32) கிலபாபை, தம்பை ஆகிய வேழு சிறந்த நதிகளுமுள்ளன. ஓ! முனிவர்களே! யெட்டிலகூதயோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள வித்தீவத்தை (33) யவ்வளவு விஸ்தீர்ணமேகொண்ட கருதாப்தி (நெப்க்கடல்) சூழ்ந்திருக்கின்றது. இக்கடலைச் சுற்றிலும் பதினாறிலகூதம் யோஜனைகொண்ட சால்மலீத் தீவமிருக்கின்றது. (34) அதற்கரசனாகிய பிரியவிருதன்சுதனான த்ழிதியென்பவ நேழுமக்களையடையலாகி யவர்களுக் கத்தீவத்தைக் கிரமப்படி யேழு பங்குகளாகப் பிரித்துக்கொடுத்தான். (35) இதிலோவென்றால் திமிரம், சாபி, வாமனம், விருத்தகம், ஸம்மியக்தடம், தூந்துபி, புண்டரீகம் ஆகிய இவ்வேழு மலைகளும், (36) குமுதை, கபரீ, தாத்திரி, யாமை, பெளண்டரீகை, மனோபமை, ஸந்தியை ஆகிய மகா பரிசுத்தமான வேழுநதிகளு மிருக்கின்றன. (37) இத்தீவத்தைப் புதினாறிலகூதம் யோஜனைகொண்ட இகூஷாஃப்தி (கருப்பஞ்சாற்றுக்கடல்) சூழ்ந்திருக்கின்றது. ஓ! முனிவர்களே! இக்கடலுக்குச் சுற்றிலுமுள்ள கோமேதகத் தீவமானது முப்பத்திரண்டிலகூதம் யோஜனைகொண்டது. (38) இதனைப் பிரியவிரதன் மைந்தனான ஹவ்வியனென்பவன் நீதிமுறை வழுவாம லரசாண்டுவந்தான். பிறக

வனு மேழு பிள்ளைகளைப் பெற் றவர்களுக் கத்தீவத்தை யேழு பாகங்க ளாகப் பகிர்ந்து கொடுத்தான். இதனிலு மேழு மலைகளுள்ளன. (39)

நாற்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

தஷகாண்டம் சுக—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

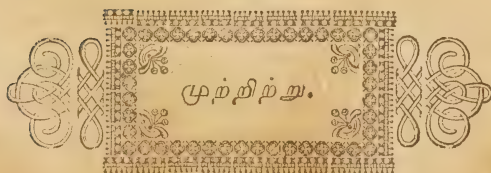
அக் கோமேதகத் தீவத்தில் ஸிம்மகம், கிளாஞ்சம், சலகம், அஸ்தகிரி, உதயகிரி, ஆம்பிகேயம், மகாகிரியான ரம்மியகம் ஆகிய வே முமலைகளும், (1) அபாதி, தேனுகை, புண்ணியை, கபர்த்தி, சுருமார கை, குமாரப்பிரளயை, இக்ஷுரணை ஆகியவேழுசிறந்த நதிகளுமுள்ளன. (2) இத்தீவத்திற்குச் சுற்றிலும் முப்பத்திரண்டிலகூ யோஜனைகொ ண்ட மத்துவப்தி (கங்கடல்) யிருக்கின்றது. ஒ! பிரம்மனோத்தமர் களே! இதற்குச் சுற்றிலுமுள்ளது புஷ்கரத்தீவம். (3) இது அறுப த்தினுன்கிலகூடம் யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ளது. பிரியவிரதன் புத்திர னுனச் சியவனனென்பவ னதற்காசன். (4) இவனுக்கோவென்றால் மகா பலசாலிகளான விரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். பிரம்மஞ்ஞானி யான அவ்வாச னத்தீவத்தை பிரண்பாகமாய்ப் பிரித் தவர்களுக் கீந்தனன். (5) இத்தீவத்திலோ விருஷபம், மகேந்திரம், வருணம், நீல பருவதம், வராகம், இந்திரம், மாடேகந்திரம் ஆகிய வேழு சிறந்த மலை களும், (6) குடிலை, சிவை, உமை, தரணி, சுமனை, சிம்மிகை, குமாரி ஆகிய மகா பரிசுத்தமுள்ள வேழுநதிகளுமுள்ளன. (7) மேலு மித் தீவத்தி லைம்பதிலகூடம் யோஜனையளவுகொண்ட மற்றோர் மலையுண்டு; இத்தீவத்தில்தான் பெயர்போனவர்களான வந்திரன் முதலிய திக்பாலர் கள் வசிக்கின்றார்கள். (8) இத்தீவமான தறுபத்தினுன்கிலகூடம் யோ ஜனை கொண்ட சுத்தநீர்க்கடலால் சூழப்பட்டிருக்கின்றது. (9) இவ் வேழு தீவங்களிலு மேழு வேறுமலைகள் சமுத்திரங்களுக்குச் சுற்றி லும் பிராகாரம் (மதிள்) போல் வளைந்துகொண்டு விளங்கலாகின்றன. (10) மகாமேருவின்நடுமய்யத்திலிருந்துமேற்கூறிய வேழுதீவங்களுமே மு கடல்களுமாக விரண்டுகோடியே யைம்பத்துமூன்றிலகூடத்தைப்பதி

னாயிரம் யோஜனையளவுகொண்டதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (11½) ஓ! முனிவர்களே! இவைகளுக்கப்பால் பத்துகோடியோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள தங்கமயமான பூமியிருக்கின்றது. (12) அதைச் சுற்றிலும் சக்கிரவாளகிரி யிருக்கின்றது. மிகவும் பிரசித்திகொண்ட வம் மலையானது பதினாயிரம் யோஜனைக் கனதியுள்ளது. (13) அதற்கு மப்பால் நூற்றிருபத்தேழிலகூட யோஜனையுள்ள மகாசமுத்திரமானது ஒட்டியாணம் பூட்டியதுபோல் விளங்கியிருக்கின்றது. (14) அதன் பிறகு முப்பத்தைந்துகோடியே பத்தொன்பதிலகூத்த நார்பதினாயிரம் யோஜனைகொண்ட வெரு மிருளுலகே! (15) முற்கூறிய அண்டச் சுவற்றின் கனதி கோடியோஜனை யென்பது தெரிந்த விஷயமே! கேளீர்! முனிவர்களே! மகாமேருவின் நமெய்யத்திலிருந்து அதன் தென்புறமா யண்டச்சுவறுவவரையிலுள்ள விஸ்தீர்ண மைம்பதுகோடியோஜனையாகின்றது. அக்கிரியின் மற்றப் பாரிசங்களிலு மதே அளவுள்ளதென் றறியத்தக்கது. (16½) மேலும் மேருவுக்கு வடபாரிசமாயண்டச்சுவற்றிற்கருகினி லீலக்ஷுமீனிலாஸம்பொருந்திய மற்றோர் மகாகைலாஸபருவதம் விளங்குகின்றது. (17½) அங்கு ஸ்ரீபாமேசுவரன் ஸகல கணங்களாலு மடியார்களாலும் துதிசெய்யப்பெற்ற பாதாரவிந்தத்தைக் கொண்டவரும், என்றும் சந்தோஷமுற்ற திருமனதைக் கொண்டவருமாக ஸ்ரீ மகாதேவியோடுகூட விளங்கலாகின்றார். (18½) தவிர வு மிவ் வண்டத்தின் வெளிப்புறத்தி லிதனைக் காப்பவர்களான வருத்திரார்க ளிருக்கின்றார்கள். (19) கேளீர்! தாணிதேவர்களே! இவ்வண்டத்திற் குரைக்கப்பட்ட இலகூணங்களையும், அளவுகளையும் கொண்டநாகவேஅனேக அண்டங்களுள்ளன. (20)

நார்பத்தோர்வது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

தக்ஷகாண்டம்

உ
சிவமயம்.

உபதேச காண்டம்.

உபதேசகாண்டம் முதலாவது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

வெள்ளைவத்திர முடித்தியவரும், சகல லோகங்களிலும் வியாபிக்கலுற்றவரும், சந்திரனையொத்த நிறத்தையுடையவரும, நான்கு புயங்களை யுடையவருமான வியாணமுகக் கடவுளை, யான் தொடங்கும் காரியத்தில் தடைநேரிடாம விருப்பதற்காகத் தியானம்செய்கின்றேன். சகலப் பிரபஞ்சங்களாலும் வந்தனம்செய்யப் பெறுனின்றவரும், நிர்மலமான ஞானத்தை யருளலுற்றவரும், பார்வதிபுத்தரனுமான ஸ்ரீ விக்கினேசுவரரை யிவ் வுபதேசகாண்டம் முடிவுபெறுவதற்காக வந்தனம் செய்கின்றேன்.

சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சமுகாரம்முதலிய தொழில்களுக்குக் காரணபூதர்களாகியப் பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களான மும்மூர்த்திகளுக்கும் மூலகாரணப்பொருளான பரப்பிரம்ம சுவரூபியாகிய ஸ்ரீ ஐயாறப்பக்கடவுளை நமஸ்காரம் செய்கின்றேன்.

சௌனகாதிமுனிவர்கள் சூதரைக் கேட்கின்றதாவது:— “ஓ! சூதமுனிவரோ! மேருவின் வடபாரிசமா யண்டபித்திக்குச் சம்பத்தில் மகாகைலாபருவத மிருக்கின்றதென் றும்மா லுரைக்கப்பட்டதல்லவா? அதனுறும், பிரமாணம், உயரம் இவைகளையெல்லாம் விவரமாயெடுத்துரைத்தல் வேண்டு” மென, (1-2) சூதர் கூறுகின்றார்:— ஓ! சகலர்களானப் பிராம்மணர்களே! இரகஸியத்துக்கெல்லாம் பரமரகஸியமான அவ் விவரங்களை யெடுத்துக் கூறுகின்றேன்; நீங்கள் ஜாக்கிரதையாய்க் கேளுங்கள்! மகாகைலாஸ பருவதமானது மேருவின் வடபாகத்தி லிருக்கின்றது. (3) அது கணங்களோடு மடியார்களோடும் கூடிய சந்திரசேகரரான ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்திக்கு வாஸஸ்தானம். ஓ! பிராம்ம னோத்தமர்களே! அது இருபதுகோடிநீளமு (4) மத நிருமடங் கு

யாமுமுள்ளதென் றறியத்தக்கது. அதன் மத்தியில் மகாச்சிகோஷ்டமும், நவரத்தினமயமுமான வேர் சிகரமிருக்கின்றது. (5) அங்குள்ள ஸ்ரீ மகேசுவரனுடைய திருமாளிகையானது பற்பல விரத்தினங்களால் வினோதமுள்ளதாகிப் பிராகாரங்கள், கோபுரங்கள், அட்டாலங்கள், கொடுங்கைகள் இவைகளோடு விளங்குகின்றன. (6) அங்குள்ள சிறந்த வேர் ரிரத்தினவிம்மாஸனத்தில் சம்புவாகிய ஸ்ரீ மகாஸ்தாசிவப்பெருமான் விளங்கலாகின்றார். அலர்ந்த செந்தாமரை மலர்போன்ற வல்லாஸமான இருபத்தைந்து திருமுகங்களால் விளங்கியவரும், (7) பற்பல வாயுதங்களைத் தரிக்கலுற்றவரும், பிரகாசியானின்ற வைம்பது திருக்கைகளா லலங்கரிக்கப்பெற்றவரும், அலர்ந்த செந்தாமரைமலர்நுனியின் சோபையை யபகரிக்கலுற்ற விருத்திருவடிகளால் விளங்கியவரும், (8) விசித்திரங்களான விரத்தினங்களா விழைக்கப்பெற்ற பல வாபாணங்களா லலங்கரிக்கப்பெற்றவரும், அனேககோடி சூரியப்பிரகாசம் பொருந்தியவரும், பரமாதந்த மங்களமூர்த்தியும், (9) மாயையா லணுகப்படாத திருமேனியைக் கொண்டவரும், இலக்ஷம்விலாஸம்பொருந்தியவரும், இலகழியமில்லாந மற்றவரும், வாக்குக்கும் மனதுக்கு மெட்டாதவருமான (10) அப்பேர்க்கொத்த ஸ்ரீ மகாஸ்தாசிவமூர்த்தியானவரந்த மகாகைலாஸ பருவத்தி லேந்து சக்திகள், அனேக ருத்திரர்கள், (11) வித்தர்கள், ஸகல இருடசுவார்கள் இவர்களாற் சுற்றிலும் சேவிக்கப்பெற்றவரும், ஸகல ஐசவரியங்களோடும் கூடியவரும், சருவ வியாபியும், ஆதியந்தமற்றவரும், (12) தங்கள்தங்க னாழியங்களில் முயன்று நின்ற பரிவாரகணங்களாற் சேவிக்கப்பெற்றவருமாய் விளங்கலாகின்றார். கேளீர்! முனிவர்களே! ஓ! கோ! அவ்விரத்தின சிகரத்துக்குச் சுற்றிலும் சூரியகாந்தக் கல்மயமான மெத்த நேர்த்தியாகிய வேறு பதினோரு சிகரங்க ளிருக்கின்றன. (13½) அச் சிகரங்களில் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய பதினோரு மூர்த்திகளும் முறையே வசிக்கின்றார்கள். (14½) ஓ! தாணிதேவர்களே! இச் சிகரங்களுக்குச் சுற்றிலும் சந்திரகாந்தக் கல்மயமான (15) நூற்றோருசிகரங்க ளிருக்கின்றன. அவைகளி லெட்டு வித்தியேசுவர மூர்த்திகள், ஸ்ரீ மகேசுவரனுடைய மற்றெட்டு மூர்த்திகள், (16) ஒன்பது சக்திகள், சம்புவி னமிசங்களான மெத்த நேர்த்தியாகிய விருபத்தைந்து மூர்த்திகள், (17) ஐம்பத்தோரு

மாதுருகைகள் இவர்கள் வசிக்கின்றார்கள். ஓ! முனிவர்களே! இவைகளைச் சுற்றி அக்கினிகாந்தக் கல்மயமான ஆயிரத்தெட்டு சிகரங்க ளிருக்கின்றன. அவைகளில் ஸ்ரீ மகேசுவரனுடைய நூற்றெட்டு தாண்டவேச மூர்த்திகள், (19) ஈசுவரஸ்வரூபங்களைக் கொண்ட வேமுகோடி மகாமந்திரங்கள், இவர்களெல்லாம் ஸ்ரீ மகாதேவரை ஹிருகயகமலத்தில் தியானம் பண்ணிக்கொண்டு வசிக்கின்றார்கள். (20) ஓ! வேதியர்களே! இவைகளுக்குச் சுற்றிலு மாயிரத்தோரு பெரியசிகரங்கள் படிக்காந்தியைக் கொண்டவைகளாகி ஸ்ரீ சிவாக்கினையால் விளங்கலாகின்றன. (21½) இவைகளிலோ விக்கினேசுவரர், சுப்பிரம்மணியர், மகா சாஸ்தா, பைரவர் (22) ஆகிய ஸ்ரீ தேவாததேவருடைய குமாரர்களும், நந்தி, பிருங்கி, மகாகாளர் முதலிய கணத்திபர்களும், (23) தருமத்தாலுருவம்கொள்ளப்பெற்ற விருஷபராஜன், சகல வேண்டுதல்களையும் கொடுக்கலுற்ற காமதேனு, துர்க்கைமுதலிய மற்ற சக்திகள், சண்டேசுவரர் முதலிய பக்தர்கள், (24) என்றும் சிவநாமஸங்கீர்த்தனம் செய்யலுற்ற ஐந்தஸ்திரதேவமூர்த்திகள் இவர்களும் மெத்தச் சந்தோஷமாய் வசிக்கின்றார்கள். கேளீர்! முனிவர்களே! இச் சிகரங்களுக்கும் சுற்றிலு மெப்போது மிரத்தினகாந்திகளைக் கொண்ட நேர்த்தியாகிய விலகூத்தோரு சிகரங்களுள்ளன. (25½) இவற்றுள் மேற்றிசையி லுள்ளவைகளி லனேகம் விஷ்ணுக்கள் தங்கள் பதவிகளி னுசையி லொழிவுபெற்றவர்களாகி மோகூதமடையவேண்டியதற்காகச் சோதிவிங்கஸ்வரூபியாகிய பார்த்ததூவமான ஸ்ரீ பரமேசுவரனைப் பூஜித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். (27) வடபாகச் சிகரங்களி லனேகம் பிரம்மர்க ளிதேபிரகாரமாய்ப் பதவியி னுசையி லொழிவுகொண்டு மோகூதம்பெறுவதற்காக ஸ்ரீ மகேசுவரனைத் தொழுகின்றார்கள். (28) கீழ்ப்பாகச் சிகரங்களி லிந்திரன்முதலிய லோகபாலர்க ளிருடபாருடான ஸ்ரீ மகாதேவரைத் தியானம்பண்ணிக்கொண்டு வசிக்கலாகின்றார்கள். (29) பிறகு தென்பாரிசச் சிகரங்களிலோ கொடிய தவங்களைச் செய்யலுற்ற இருடசுவரர்கள் தத்துவஞானம்பெற விருப்பமுற்றவர்களாகித் தென்றிசையை நோக்கி வீற்றிருப்பவரு மென்று மழிவற்றவருமான ஸ்ரீ தகழிணமூர்த்தியை யேகாக்கிர மனசுடன் தியானம் செய்கின்றார்கள். (30½) ஓ! முனிவர்களே! இச் சிகரங்களுக்குச் சுற்றிலுமாகப் பொன்னொளிகொண்டவைகளான பத்திலகூத்தோரு சிகரங்கள் விளங்கலாகின்றன. (31½)

ஓ! பிராம்மணேந்திரர்களே! இச் சிகரங்களில் இலக்ஷம் பூதசேனாதிப
ர்கள், உருத்திரர்கள், சித்தர்கள், வித்தியாதார்கள், (32½) கருடர்கள்,
கந்தர்வர்கள், காமதேனு, (33) சிந்தாமணி, கற்பகவிருக்ஷம், சங்கரிதி,
பதுமரிதி, மெத்தச் செளந்தரியம்பொருந்திய உருத்திரதாசிகள் இவர்க
ளெல்லா மிருப்பதோடுகூட வின்னும் பற்பலவித ஆச்சரியங்களுமிருக்
கின்றன. ஓ! வேதியர்களே! (34) மேலுமிங்கு ஸாம்பியமென்ற
மோக்ஷபதவியை அடைந்திருப்பவர்க ளெல்லா மிருக்கலாகின்றார்கள்.
இவைகளுக்குச் சுற்றிலும் வேறு வெள்ளிமயமான சில சிகரங்களு
ண்டு: அவைளின் சங்கியை கோடியே ஒன்று; (35½) தவிரவு மிச் சிக
ரங்களில் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ சிவபரமாத்ருமாவினாலே சிருஷ்டிக்கப்படலான
பிரணவச் சுவரூபிகளாகிய விரண்டாயிரம் வெள்ளையாணிகள், அதேவித
மாய் வேதசுவரூபிகளாகிய, குதினிகள், விமானங்கள், இரதங்கள் இவை
களெல்லாம் சிவாக்கினையினால் வசிக்கலாகின்றன. (37) கேளீர்! செள
னகாதிமுனிவர்களே! மேலு மச் சிகரங்களி லொன்று, இரண்டு மூன்
றுகளான கால்களை யுடையவர்களும், அனேகம் கால்களை யுடையவர்க
ளும், காலேயற்றவர்களும், சில ரொன்று, இரண்டு, மூன்று முதலிய
முகங்களைக் கொண்டவர்களும், (38) முகமே யற்றவர்களும், சில
ரொன்று, இரண்டு, மூன்றுகளான கைகளை யுடையவர்களும், கையே
யற்றவர்களும், சில ரொன்று, இரண்டு, மூன்று முதலிய கண்களைக்
கொண்டவர்களும், (39) அனேகம் கண்களைக் கொண்டவர்களும், கண்
ணை யற்றவர்களும், சிலர் மானிட முகங்களைக் கொண்டவர்களும்
சிலர் பக்ஷிகள், (40) யானை, குதிரை, சிங்கம், புலி, நரி, குரங்கு, கரடி,
சிவிங்கி இவைகளின் முகங்களைக் கொண்டவர்களுமான (41) பற்பல
வுருவங்களைக் கொண்ட பூதகணங்களெல்லாம், ஸ்ரீ பரமேசுவரனால் கட்
டனை யிடப்பட்டவர்களாகிய பவரதாக்கினையின்படி வாசம்செய்கின்றா
ர்கள். (42) தவிரவு மனேகமாயிரம் சிறந்த சிங்காரத்தோட்டங்கள்,
அனேகம் திவிய தீர்த்தங்கள், பற்பல வரணியங்கள், மற்றும் பற்பல
வாச்சரியங்கள் இவைகளும், (43) சிற்சில முனிவர்களும் தேவர்க
ளு மங்கு வசிக்கலாகின்றார்கள். சிவபூஜையின் மகிமையால் ஸ்ரீலோ
க்கியமென்ற மோக்ஷபதவியை யடைந்திருக்கின்றவர்களெல்லாம் (44)
மிகுந்த போகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு மெத்தச் சந்தோஷத்துட
னங்கு வாசம் செய்கின்றார்கள். (44½) ஓ! பிராம்மணேந்தமர்களே!
ஸ்ரீ மகா கைலாசத்திலுள்ள இவ்வெல்லாச் சிகரங்களும் சேர்ந்து கோடி
யே பதினோரிலக்ஷத்துப் பதினோராயிரத்து நூற்றுப்பதினெட்டு சங்

கியை கொண்டதென்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீ ஸர்வேசுவர ஹுடைய மகா கைலாஸபர்வதமான திவ்வாறு விளங்கலாகின்றது. (46)

முதலாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௨—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

மேலும், கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அம் மகா கைலாஸத்தி னடிவாரத்தில் கோடியோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள பொன்மயமான பூமியான ததனைச் சுற்றிலு மிருக்கின்றது. (1) இங் கணைமாயிர முருத்திரர்களும், தபோதனர்களான முனிவர்களும், அனேகம் பூதர்களும் வேண்டிய போதங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு (2) மகா சிவ பக்தர்களாய் ஸ்ரீ பரமேசுவரனையே தியானிப்பதில் முயன்றிருக்கின்றார்கள். தவிரவு மப் பொன்னிலத்தைச் சுற்றிலு மோர் பொன் மதிள் விளங்குகின்றது. (3) அது கோடியோஜனை விஸ்தீர்ணமு மிருகோடி கோடி யோஜனை யுபரமுமுள்ளது. அதற் கெட்டு வாசற்படிகளுண்டு. (4) அவைகளின்பேரில் பற்பலவித இரத்தினமயங்களான கோடி உப்பரிகைகளைக் கொண்ட வெட்டுச் சிறந்த கோபுரங்கள் விளங்குகின்றன. (5) ஓ! வேதியர்களே! அதன் கீழ்த்திசையில் விளங்கும் கோபுரவாசலில் ஸ்ரீ விக்கணேசுவரர் தமது கணங்களோடுகூட வீற்றிருக்கின்றார். (6) அக்கினிதிக்கினிலுள்ள கோபுரவாசலில் மகா பராக்கிரம சாலியான வீரபத்திரர் தமது கணங்களோடுகூட விருக்கின்றார். (7) தென்றிசைக் கோபுரவாசலில் கணதிபரான ஸ்ரீ நந்திகேசுவரன் கைதனிற் பெரம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு தமது கணங்களுட் விருக்கின்றார். (8) தென்மேற்குக் கோபுரவாசலில் ஸ்ரீ பரமசிவாக்கிணைய நிராவேற்றலுற்ற மகாபராக்கிரமசாலியான பைரவமூர்த்தியானவர் தமது கணங்களோ டிருக்கின்றார். (9) மேலக்கோபுரவாசலில் ஸ்ரீ பரமேசுவரர் புத்திரரான சுப்பிரம்மண்ணியப்பெருமான் ஸ்ரீ ஜகதம்பிகையைத் திருவுளமதில் நினைத்துக்கொண்டு தமது சைனியங்களுடன் விளங்கிபிருக்கின்றார். (10) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! வடமேற்குக் கோபுரவாசலில் மகா பலபராக்கிரமங்களைக்கொண்ட தூர்கையம்மனுவள் ஸ்ரீ சிவபிரானை மனதினில் தியானம் செய்துகொண்டு தமது கணங்க

ளோ டிருக்கின்றார். (11) வடகோபுரவாசலில் மகா மகிமைபொருந்
திய மகா காளர் ஸ்ரீ பார்வதி பரமேசுவரர்களை மனதினில் தியானம்செ
ய்துகொண்டு தமது கணங்களுட னிருக்கின்றார். (12) கேளீர்! வே
தியர்களே! வடகிழக்குக் கோபுரவாசலிலோ ஸ்ரீமகாதேவர் மைந்தரான
மகா சாஸ்தாவானவர் மகேசுவர ராக்கிணையச் சிரசினால் வகித்துக்
கொண் டெப்போதும் காத்துவருகின்றார். (13) மகா மகிமைபொருந்
திய இவ்வெல்லோர்களு மிவ்வாறிருந்துகொண்டு ஸகல ஜகங்களை யு மிர
கழித்து வருகின்றார்கள். ஸ்ரீ மகா கைலாஸபருவதமானது பற்பலவித
விரத்தினமயங்களான வனைகம் சிறந்த சிகரங்களோடு விளங்குவதுட
னிவ்வாறுகிய வேர் சிறந்த மதிளாலும் சூழப்பட்டிருக்கின்றது. (14½)
பாவிகளான அரசர்களு மசுரர்களும், இன்னும் மற்றவர்களு மதனைப்
பார்க்கமுடியாது. (15) கேளீர்! முனிவர்களே! இம்மகா கைலாஸமா
னது (மகாப்பிரளயத்துக்குட்பட்ட) அவாந்தரப் பிரளயகாலங்களி லண்
டத்துக்குமேல் வளர்ந்துவிடலாகின்றது. ஸகலர்களுக்கு மனுக்கிரக
மளிக்கலுற்ற ஸ்ரீ மகாதேவ னிம்மகா கைலாஸத்தி விருந்துகொண்டு
(16) ஸகலப் பிராணிகளுக்கு மனுக்கிரக மருளலாகின்றார். ஆனால்
ஜம்பூத்தீவமதிலுள்ள கைலாஸத்திலோடுவன்றால் ஸ்ரீ பரமேசுவரனதனி
விருந்துகொண்டு தமதிச்சையின்படி யெப்போதும் நிக்கிரகம் அனுக்கி
ரகம் இவ் விரண்டையும் செய்தருளுகின்றார். (17) கேளீர்! தரணி
தேவர்களே! இவ்விருகைலாஸங்களும் கேவலம் ஞானஸ்வரூபமானவை.
(18) இவ்விருகைலாஸங்களையும் நினைப்பவர்களின் பாவங்கள் நினைத்
தமாத்திரத்தில் தொலைவலாகின்றன. ஓ! முனிவர்களே! இவ்விரண்டும்
சிவாக்கிணையால் தாங்கப் பட்டிருக்கின்றனவே யின்றிப் பூமியிலில்லை.
(19) புராணப்பொருட்களைத் தெனிய்வறிந்த பெரியோர்க ளிவ்விரண்
டும் சோதிருபமானவை யென்றறிகின்றார்கள். தவிரவும், கேளீர்! தர
ணிதேவர்களே! ஸகலப்பிரபஞ்சங்களுக்கும் சுகத்தை யளிக்கலுற்ற
ஸ்ரீ மகாஸதாசிவமூத்தியானவர் அனந்தர்களான வருத்திரர்கள், விஷ்ணு
முதலிய தேவர்கள், பிரமதகணங்கள், தவநிலையிலிருக்கலுற்ற மகாத்து
மார்களான அடியார்கள் இவர்களாலெல்லாம் நாள்தோறும் பூஜிக்கப்பெ
ற்றவரும், ஸகலவைசுவரியங்களோடும் கூடியவருமாகி யம் மகா கைலா
ஸபருவதத்தில் விளங்கியிருக்கின்றார். (21½) ஆனால் ஜம்பூத்தீவத்திலு
ள்ள கைலாஸத்திலோ 'ஸ்ரீகண்ட' (கழுத்தினில் விஷத்தையுடையவ)
னென்ற மகாதேவர் தமதிச்சையின்படி ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும் நிக்கிர
கம், அனுக்கிரக மிவ்விரண்டையு மளித்துக்கொண்டங்கு விளங்கியிருக்

கின்றார். (23) மேலும் வாக்குக்கு மனதுக்கு மெட்டாத மகேசுவரரான ஸ்ரீ மகாதேவர் சர்வலோகரக்ஷகராய் விரு மலைகளிலும் விளங்கியிருப்பதா (24) லவரதாக்கினையால்தான் வாயு வீசுகின்றான்; சூரியன் பயத்துட னுதயமாகின்றான்; அக்கினி உயரக்கிளம்பி யெரிகின்றான்; இந்திரன் சொர்க்கத்தை யாளுகின்றான்; (25) பிருதிவி முதலியவை ம்பூதங்களு மோர் நிபந்தனையி லிருக்கின்றன. கேளீர்! தரணிதேவர்களே! யாதாமொருவ ரிவ்வத்தியாயத்தைப் படிக்கின்றார்களோ, கவனமாய்க் கேட்கின்றார்களோ, (26) அல்லது சிவனடியார்களுக் குரைக்கின்றார்களோ அவருக்கு ஸ்ரீ ஜகதீச னருள்செய்கின்றார். அம்மானிட னாயுசு, ஆரோக்கியம், ஸீசுவரியம் இவைகளை யடைகின்றான். (27) மெத்த வுத்தமமான இவ்வத்தியாயத்தைத் திறமையும் பக்தியுமுடைய தக்க சீடருக்குக் காட்டத்தக்கதே யின்றி கண்டபேர் கேட்டபேர்களுக்கிதனைக் கொடுக்கத் தகாது, காட்டவும் தகாது. (28) ஓ! முனிவர்களே! வளர்த்தியுரைப்பதிற் பயனென்ன? இது இரகசியங்களுக்கெல்லாம் பரமரகஸியமே! உபமன்னியுமுனிவர் வியாக்கிரபாதமாமுனிவரிடமிருந் திதனைக் கேட்டதனால் (29) வேண்டிய போகாதினை யனுபவித்துவிட்டு நிகரற்ற கைலாஸத்தையடைந்தார். மேலும் கிருஷ்ணபிரானதனை யுபமன்னியு மாமுனிவரிடமிருந்து கேட்டதனால் கைலாஸ மடையலானார். (30) தவிரவும் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! சூர்தியின் சுதனான மகா புத்திசாலியாகிய அர்ஜுன னிதனை யக்கிருஷ்ணனிடமிருந்து கேட்டதினால் போர்முகத்தில் நேர்த்த சத்துருக்களை யதம்பண்ணிவிட்டுப் பிறகு கைலாஸத்தையடைந்தான். (31)

இரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் — வது அத்தியாயத்தி னிர்ததம்.

முனிவர்கள் சூதனைக் கேட்கின்றதாவது:—“ஓ! மகா புத்திசாலியான சூதமுனிவரே! மகா கொடியோனாகிய சூரபத்தும னிரு தம்பிகளோடுகூட முந்தி யுண்டாயிருந்தானல்லவா! மகா பலசாலிகளான அவனது தம்பிகளாகிய சிங்கமுகன் தாரக னிவ் விருவர்களு மெங்கு போனார்களென்று தெரிகிலோம்; (1½) மேலு மச்சூரனோர் மயிலுரு

வத்தையும் கோழியுருந்ததையு மெடுத்துக்கொண்டு வெளிப்பட்ட (2) தாக வும்மாலுரைக்கப்பட்டதே! அதென்ன காரணத்தினாலென்பதை யெடுத்துரைத்தல்வேண்டு” மென, சூதர் சொல்லுகின்றார்:—ஓ! ஸகல ர்களான முனிவர்களே! வெகு ஜாக்கிரதையாய்க் கேளீர்கள்; (3) மு ள்ந்தி யோர் கற்பத்தில் ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியஸ்வாமியானவர் மெத்த நேரத் தியான பூஷணங்கூடியுடைய மயிலின்மீதேறிப் புறப்பட்டு உல்லாஸ மாய் ஜகங்களி லுலாத்துமளவில் (4) பருவதராஜனுை நிகரற்ற கை லைக்குச் சென்று வாகனராஜனுை தமது மயிலைவிட் டிறங்கி (5) யம் மலையி னடிவாரத்தி லம் மயிலையும், துவஜவுருவமாயிருந்த கோழியையு ம் நிறுத்திவிட்டுத் தம் பெற்றோரிடம் சென்றார். (6) அப்போ தவ் விரண்டு மம் மலையின் ஸ்திதியைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தன. பி றகுப் பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்களெல்லாம் ஸ்ரீ பரமேசு வரனைச் சேவிப்பதற்காக (7) வப்போ தங்குவந் தவரவர்கள் வாகன ங்களை யங்கு நிறுத்திவிட் டெல்லோர்களும் பரமேசுவாரிடம் சென்றா ர்கள். கேளீர்! பிரம்மணோத்தமர்களே! அப்போ தவர்களுடையவா கனங்களெல்லா மங்குள்ள சிறந்த மயிலையும் கோழியையும் வந்தனிக் காம லுள்ளமதிற் கர்வம்கொண்டவைகளாகி நிற்கலாயின. (9) ஓ! மு னிவர்களே! அப்போ தங்கிருந்த நான்குபூதங்க ளவைகளின் கர்வத் தை யறிந் ததனை மகா பராக்கிரமமுடைய வம் மயிலுக்கும் கோழிக்கு மறிவித்துப்போட்டுப் (10) பிற கப் பூதங்க ளொன்றுசேர்ந்து மகா கோபம்கொண்டவைகளாகி ஓ! கோ! அவ்வாகனங்கையெல்லாம் சக ல லோகங்களிலும் துறத்திக்கொண்டு (11) விஷ்ணு, பிரம்மன், இந் திரன் இவர்களுடைய லோகங்கையெல்லா மிடித் ததம்பண்ணி மெத் த வாக்காரத்தோ டவ் வெல்லா வாகனங்களையும், பின்னு மங்கங்குள் ள தேவர்களையும், வழியில் நேர்ந்த மற்றவர்களையும் கொன்றுபோட்ட ன. (12½) கேளீர்! தாணிதேவர்களே! அப்போ தெங்கும் மகா பய ங்கரமான ஹாஹாகார முண்டாயிற்று. (13) இவ்வாறாக வந் நான்குபூ தங்களு மந்தந்த லோகங்கையெல்லா மோர் நொடிநேரத்திற்குள் கொ ளுத்தி நாசம்பண்ணிவிட்டுப் பிறகு துரிதமா யொன்றுகூடி முன்போ லங்கு வந்திருந்தன. (14) பிற்பாடு கந்தபிரானும் ஸ்ரீ சம்புவால் வி டைகொடுக்கப்பட்டவராகித் திரும்பி வெளியில் வந்து அளவற்ற கோ டிபூதங்களும் மயில் கோழிகளோடு உல்லாசமா யிருந்துகொண்டிருந் கு மவ் விடத்திற்கு விஜயமாயினர். (15½) பின்பு விஷ்ணுமுதலியதே வர்களும் ஸ்ரீ பரமேசுவரனை வந்தனித்துவிட்டுத் துரிதமாய் (16) வி

டைகொண்டனர்களாகி யவரவர் வாகனத்தின்மீ தேறிக்கொள்ள விருப்பம் கொண்டு திரும்பிவருகையி லங்கு தங்களது வாகனங்க ளில்லாதுக ண்டாச்சரியப்படும்போ (17) தங்குள்ள அவரவர்களின் லோகத்தார்களால் பூதங்களுடைய நடவடிக்கைகளையும், வாகனங்கள் மாண்டதையும், அவரவர் லோகமெல்லா மிடித்து நாசம்பண்ணப்பட்டதையு மறிந்து மிகுந்த துக்கமடைந்தார்கள். (18½) பிறகவர்க ளெல்லா முடனே ஸ்ரீ வடிவேலனண்டைக்கு வந்து வந்தனித்து விரயத்தினால் வணக்கமுற்றவர்களாகி (19) யவரிடத்திற் சங்கதிகளை யாதியோடந்தமாய்த் தெளிய அறிவித்துக்கொண்டார்கள். அப்போது “ஓ! தேவர்களே! யாவ ரிப்பேர்க்கொத்த கொடிய காரியத்தைச் செய்தது? அதனை நீங்கள் நம தாக்கினையின்படி நம்முன்பாக யோஜனையின்றிச் சொல்லுங்க” (20) ளென் றம் முருகேசனால் வினவப்படலாகையி ல் வ் விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் (21) “ஓ! தேவராக்ஷரான பிரபுவே! சூரன், பத்துமன், சிங்கமுகன், தாரகன்ஆகிய நான்குபூதங்களும் தேவரீரது மயில் கோழிகளோடுகூட மிகுந்த கோபம் கொண்டவைகளாகி (22½) யெங்களது வாகனங்களையெல்லா மதம்பண்ணிப் பிறகு முன்போல் தேவரீர் வாகனமாகிய மயில், கோழி யீவைகளி னருகிலுள்ள பூதங்களோடு சேர்ந்திருக்கின்றன. ஓ! கருணைக்கடலான தேவஸேனேசா! தேவரீ ரிராக்ஷிக்கவேண்டு மிராக்ஷிக்கவேண்டு” (24) மென, இவ்வா றவர்களது வசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் ஸ்ரீ ஷண்முக ரப் பூதங்களைக் கூப்பிட்டு “ஓ! பூதங்களே! நீங்க ளிக் கெடுத்துசெய்தபடியா விப்போது நம தாக்கினையின்படி பசுரகுலத்திற் பிறப்படையக் கடவீர்க” ளென் றந் நான்கு பூதங்களையும் சபிக்க, (26) பிற கப் பூதங்கள் மகா பயங்கொண்டவைகளாகி யென்று மழிவற்றவரான வக் கந்தபிரானை வந்தனித்து “ஓ! தேவதேவேசா! எங்களுக்கு கிப் பாவம் தொலைவதற்காக (27) ஓ! கருணைக்கடலே! அதற்குத் தக்க திருவாக்கிணையை அருளி யிராக்ஷிக்கவேண்டும். ஓ! பிரபுவே! எங்களுக்குக் கசுரஜன்மம் வந்துவிட்டால் யாங்கள் தேவரீரை நினைப்பதற் கிடமிராதே” யென் றவைக ளுரைத்துவிட்டு அழிவற்றவரு மடியார்க்கு நேசனுமான வப் பகவானைத் தண்டம்பண்ணின. (29) பிற கத் தேவேசன் மிகுந்த தயவினா லப் பூதங்களை நோக்கித் திருவாக்கருளிவதாவது:— “ஓ! பூதங்களே! நல்லது! இப்போ துங்களுக்கு நமதாக்கினையின்படி பசுரப்பிரப் புண்டாகிவிட்டீடும். (30) நாம் கருணைவசத்தினால் ஜன்மத்தி லுங்களை வதைசெய்துபிறகுங்களுக்கு முந்திய வருவத்தைச் சந்தேகமின்றி யருள்செய்கின்

ரே” (31) மென் றத் தேவேசரா னுணைக்கப்பட்டமாத் திரத்தி லப்
 போது சூரன், பத்துமன் என்ற விருபூதங்களும் ஸ்வாமியை நமஸ்கா
 ம்பண்ணிவிட்டு (32) “ஓ! கருணைக்கடலான தேவதேவேசா! மிகுந்
 த சந்தோஷத்தோ டெங்க னிருவனாயும் காப்பாற்றவேண்டும். ஓ!
 பிரபுவே! பாங்களிருவரும் மயில் கோழி யுருவங்களோடு மிகுந்த கொ
 டியதான தவத்தைச் செய்தோமே! (33) ஓ! பகவானே! பாங்களெ
 ப்போதுதான் தேவரீர் கருணைக்குப் பாத்திரர்களாவோமோ! இப்படி
 யிருக்கையில் பிரஸன்னரான தேவரீரா லெங்களுக்கு மகா பயங்கரமா
 ன வசாஜன்ம (34) மருளப்படலாயிற்றே! ஓ! ஸகல லோகாதிபோ!
 அதினின் றெங்களுக் கெப்போது விடுதலையுண்டாகு” மென, இவ்வா
 ரச் சூரன், பத்தும னிவர்களுடைய வசனத்தைக் கேட்டருளி யென்று
 மழிவற்ற ஸ்ரீ குகபிரான் புன்னகைப்புற்ற திருமுகத்தைக் கொண்டவ
 ராகித் தெனியவெடுத்துக் கூறியதாவது:— (35½) “கேளீர்! சூரபத்
 துமர்களே! நீங்க னிருவரும் மகா கொடியோனும், தேவர்களுக் கியம
 னுமான சூரபத்துமனென் றுலகினிற் பெயர்ப்போகலாகு மொரோ அகர
 னு யுண்டாகலாவீர்கள். (36½) பிற கச் சன்மத்தி லகரத்தன்மையிளி
 ருந்து விடுபட்டவுட (37) னுங்களுக்கு நம தாக்கினையால் மயில் கோ
 ழிஇவைகளுடைய உருவம் கிடைக்கலாகு” மென்று திருவாக்கருளி ய
 ப் பூதங்களை யனுப்பிவிட்டுப் பிற கத் தேவேசன் (38) பயத்தினால்
 தமது பாரிசத்திற் பதுங்கியிருக்கலான வெல்லாத் தேவர்களையும் திரு
 க்கண்ணுற்று “ஓ! தேவர்களே! இவைகளால் கொல்லப்படலான சே
 னைகளும் வாகனங்களு (39) மிப்போது நம தாக்கினையின்படி முன்
 போலாகிவிடக்கடவன” வென் றவர்களுக் கருள்செய தவர்களைத் தங்
 கள்தங்கள் பட்டணத்துக் கனுப்பிவிட்டுத் (40) தாமும் மெத்த நேர்
 த்தியும் பற்பல பூஷணங்களா லலங்கரிக்கப்பட் டிருப்பதுமான மயிளி
 ன்மீ தேறிக்கொண்டு கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அத் தேவேச னோ
 ர் கணநோத்துக்குள் தமது நகரமடைந்தனர். (41) கேளீர்! பிரம்ம
 னோத்தமர்களே! பிற கப்போது அந்நான்குபூதங்களும் மகாத்துமரா
 கிய காசிபமாமுனிவருக்கு மூன்று பிள்ளைகளாகப் பிறக்கலானார்கள்.
 (42) பிற்பாடு தாரகனும் சிங்கமுகனும் ஸ்ரீ வடிவேலனாற் கொல்லப்
 பட்டவுடன் முன்போல் பூதர்களி னுருவம்கொண்டவர்களாகிக் கைலாஸ
 மடைந்தார்கள். கேளீர்! வேதியர்களே! (43) சூரபத்துமனோவெ
 ன்ற லத் தேவரா லதம்செய்யப்பட்டமாத் திரத்தில் சடிதியில் சிளோஷ
 டமான மயில், கோழி இவைகளி னுருவத்தை யெடுத்துக்கொண் (44)

டப்போ தத் தேவேசனுக்கு மிருந்த சந்தோஷத்தைப் பண்ணிவைக்க
லானான். ஓ! செளனகாதிமுனிவர்களே! சூரன் முதலியவர்களின்
பிறப்புவிஷயம் மின்னதென்பதை யுங்களுக்குத் தெளிய வெடுத்துரை
த்தாயிற்று. இன்னு முங்களுக்கு மற்றப்படி என்ன கேட்கவேண்டி
யதோ அதனைச் சொல்லுகிறேன். (45)

மூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ச—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

முனிவர்கள் சூதரை நோக்கிக் கேட்கின்றதாவது:—“ஓ! தவ
த்தையே தனமாய்க்கொண்ட சூதமுனிவரோ! அஜாமுகி யென்று பெ
யர்போன சூரபத்துமனது தங்கையும், மாயை யென்ற அவன் தாயும்
பிறகெங்கு போனார்கள்? அவ் விருவர்களுடைய விருத்தாந்தத்தையு
மெங்களுக் கெடுத்துரைத்தல்வேண்டு” மென, (1½) சூதர் சொல்லு
கின்றார்:—கேளீர்! முனிவர்களே! தாயாகிய மாயையென்பவ ஞாயுத்த
காலத்தில் சூரனிடம்வர் (2) தவனுக்குச் சில வுபாயங்களைச் சொல்
லிவிட்டுப் பயங்கொண்டவளாகி மந்தரமலைக்குச் சென்றவுட னஜாமுகி
யிடம் சென்று “ஓ! பெண்ணரசே! சூரன் முதலியவர்க ளிறந்துபோ
னவுடன் (3) நீ மலைகளிற் சிறந்த ஸ்ரீ பருவத்திற்குச் சீக்கிரமாய்
வந்துவி” டென்று தனது பெண்ணாகிய வஜாமுகிக் குரைத்துச்சென்று
விட்டாள். (4) பிறகு சிலகாலம் சென்றதன்மேல் சூரபத்துமன் முத
லிய வசூர்கடெல்லா மிறக்கலாகி யசுரேந்திரனு மிரணியனு மோடிப்
போனவுட (5) னப்போ தஜாமுகி ஸ்ரீ பருவத்திற்கு வந்து தன் தா
யாகிய மாயையைக்கண்டு கட்டிக்கொண்டு பலவாரூய்ப் புலம்பலாகை
யில் (6) மாயை தன் பெண்ணுக்கறிவித்ததாவது:— “ஓ! பெண்ணே!
நீ துக்கப்படாதே! உனது சகோதரான சூரபத்துமன் ஸ்ரீ சுப்பிரம்ம
ணியருக்கு வாகனமாயும் துவஜமாயு மிருப்பதற்காகவே நிகரற்ற மயி
லுருவத்தையும் கோழியுருவத்தையும் கொண்டவனாகிப் பிரம்மவிஷ்ணு
க்களால் வந்தனிக்கப்படலுற்ற பதவியை யடைந்திருக்கிறான். (7-8)
மேலும் சிங்கமுகனும் தாரகனுமோ பூதவுருவத்தோடு மிருந்த ஐசுவரி
யமுடையவர்களாகிக் கைலாஸகிரியில் சந்தோஷமாய் விளங்கலாகின்

றார்க்” (9) னென, இவ்வாறு மாயையா லுரைக்கப்பட்டபோது மகள் வினவியதாவது:— “ஓ! அம்மா! இவர்கள் மகா பாததர்களாயிற்றே! இவர்களுக் கிப்பேர்க்கொத்த நல்ல கதி யெவ்வாறு கிடைக்கலாயிற்றென்பதை (10) வினவிய வெந்தனுக் கிப்போ துள்ளபடி யாதரவோ டெடுத்துரைத்தல்வேண்டு” மென, மாயை கூறுகின்றாள்:—“கேளாய்! மகளே! முந்தி யோர் கற்பத்தில் சாகத்தீவத்தில் மிகுந்த தருமாத் துமனும், ஸத்தியவாக்குடையவனும், பொருமையற்றவனுமானப் ‘பிரபாகர’ நென்றோ ரிபாஜச்சிரோஷ்ட னிருந்தான். (11½) அவ்வரசன் மிகுந்த செளந்தரியம் பொருந்திய வேர் மனையானைக் கலியாணம் பண்ணிக் கொண் (12) டவளிடமா யோரிரட்டைப் பிள்ளைகளைப்பெற்றான். மேலு மவனுக்கு வெவ்வேறாய் மற்றிரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்து ஆந் நான்கு பிள்ளைகளுண்டானார்கள். (13) பிறகவ் வரசு னப்பிள்ளைகளுக் கு முறையே தன் தந்தை தாய்களின் தந்தை சகோதரர்களுடைய மிகவும் பிரஸித்திகொண்டவைகளான பெயர்களுையிட்டான். (14) முந்திப் பிறந்த இரட்டைப் பிள்ளைகள் சூரனென்றும் பத்துமனென்றும் பார்தனில் வழங்கலானார்கள். பிந்திய மற்றிரு பிள்ளைகளும் சிங்கனென்றும் தாரகனென்றும் பெயரடைந்தார்கள். (15) பிற்பா டப்பிரபாகராஜ னிராஜியத்தில் பிள்ளைகளை யேற்படுத்திவிட்டுத் தவம்செய்வது ம்காகத் தன் மனையாளோடுகூட வேர் சிறந்த தவவனத்திற்குச் சென்றுவிட்டான். (16) அதன்மேற் சூரன் முதலிய பிள்ளை களரசாகழியைச் சோம்பலின்றி நீதியாய்ச் செலுத்திவந்தார்கள். அந்தகாலத்தில் ஸ்ரீ அகஸ்தியமாமுனிவர் சூரன் பத்துமன் இவ்விருவரிடத்தும் வந்து (17) சகல பாவங்களையும் தொலைக்கலுற்ற ஸ்ரீ கந்தபிரானது மகிமையை யெடுத்துரைத்தனர். இதேமாதிரியாகச் சிங்கன், தாரகன் இவர்களிடத்திற்குத் தவங்களுக்கு நிலையாகிய திரிணபிந்துமுனிவர், (18) யோகிகளில் தலைவரான விருஷபயோகிமுனிவர் ஆகிய ஸகலலோகங்களுக் கு முபகாரம் செய்வோர்களும், தத்துவங்களை யறிந்தவர்களுமான இவ்விருவர்களும் வந்து முறையே மகா பரிசுத்தம்பொருந்தியவர்களான தூர்க்கையம்மன், மகா சாஸ்தா இவர்களுடைய மகிமைகளையெல்லாம் விருப்பத்திற் கிசைந்தபடி நன்றாயெடுத்துரைத்தனர். அப்போது கேளாய்! குழந்தாய்! (20) இந்த ராஜகுமாரர்களெல்லா மவ் விருஷசுவர்களுடைய பெருமைபொருந்திய திருவசனத்தைக்கேட்டவுடனேதோ முதிர்ந்த புண்ணியவசத்தினால் மெத்தப் பக்தியுடையோராகி விட்டார்கள். (21) சூரன், பத்தும னிவ்விருவருக்கும் ஸ்ரீ ஷண்முகரிடத்தும், சிங்கன், தாரகன் இவர்களுக்குத் தூர்க்கையம்மன், மகா சாஸ்தா

தா இவர்களிடத்தும் மிகுந்த பக்தியுண்டாகிவிட்டது. (22) சூரன் மயிலுருவம்கொண்ட சக்கப்பிரம்மணியைச் சுமப்பதற்கும், மகாபலவானை பத்துமன் கோழியுருவம்கொண்டுத் துவஜமாயிருந்தப் பிரபுவைச் சந்தோஷிப்பதற்கு மிச்சைகொண்டார்கள். (23½) சிங்கன் தாரகனென்பவர்களு மதேபிரகாரமாய்ச் சிங்கம், இயானைகளி னுருவங்களைக் கொண்டவர்களாகித் துர்க்கையம்மன், மகாசாஸ்தா இவர்களுக்கு வாகனங்களா யிருத்தலை யிச்சைகொண்டார்கள். (24½) இவ்வரசர்க ளிவ்விதமா யவரவருக்கு வாகனமாகும் தன்மையை வேண்டிக்கொண் (25) டப்பேர்க்கொத்த பதவிகளை யடைவதற்காக வெப்போதும் பக்தியுடையவர்களாகித் தங்கள் பிள்ளைகளிடத் திராஜியத்தை யொப்புவித்து ப்போட்டுத் தவம்புரிவதற்காகச் சென்று (26) நாற்பதினாயிரம் வருடமளவு மதிகோரமான தவத்தைச் செய்தார்கள். அச்சமயத்தி லெல்லாத் தேவர்களும் கைலைகிரிக்குச் சென்று தங்கள் தங்கள் வாகனங்க ளையம் மலையி னடிவாரத்தில் நிறுத்திவிட்டு ஸ்ரீ பரமேசுவரனைச் சேவிப்பதற்காகச் சந்தோஷமா யவரண்டைக்குச் சென்றார்கள். (27-28) அப்போது பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முதலிய வெல்லாத் தேவர்களின் வாகனங்களும் ஸ்ரீ கந்தபரமாத்துமாவினது மயில், கோழி, துர்க்கையின் வாகனமான சிங்கம், மகா சாஸ்தாவின் வாகனமான வியானை யிவைகள் ண்டைக்கு வந்து (29½) கேளாய்! குழந்தாய்! கருடன் முதலிய அவ்வாகனங்களெல்லா மவைகளை நோக்கி வசனமுரைத்ததாவது:—(30) “ஓ! மயில் முதலியவைகளே! பிரபாகராஜன் புத்திரர்க ளுங்கள் பதவிகளை யடைவதற்காகப் பஞ்சாக்கினி மத்தியி லிருந்துகொண்ட திகோரமான மிகுந்த தவத்தைச் செய்கின்றார்களே” (31) ளென, இவ்வா மவைகளின் வசனத்தைக் கேட்டவுடன் மயில் முதலியவைகள் ளதிகோபம் கொண்டவைகளாகி ‘ஓ! நமது பதவி யிவர்களுந் கெவ்வாறு கிடைக்கத்தகு’ மென் (32) நத் தவத் தலத்துக்குச் சென் றங்கு மிகுந்த ஜுவாலைகளோ டெரிந்துகொண்டிருந்த வக்கினிகளை யணைத்து ‘நீங்கள் ளெதற்காக வித் தவம் செய்கின்றீர்கள்’ (33) ளென் றவ் வரசர்களை வினவ, உடனே அந் நான்கு பெயர்களும் மெய் நடுக்கம் கொண்டவர்களாகித் தங்களுடைய வேண்டுதலை யம் மயில் முதலியவைகளுக்குச் சொன்னார்கள். (34) அப்போ தவைகள் “ஓ! ராஜர்களே! நீங்கள் மயில் முதலிய வெங்களது பதவிகளை யிச்சித்தபடியா லிப்போது துரிதத்தி லெங்கள் முகங்களைக்கொண்ட பூதங்களாகக்கடவீர்கள்” (35) ளென் றிவ்வாறுகச் சபித்துவிட் டம் மயில் முதலியவைகள் துரிதமாய்த் தங்களிடம் சென்றுவிட்டன. அப்போ தவ் வேந்தர்களும் மிகுந்த

துக்கத்தோ டந்நந்த முகத்தை யடைந்தவர்களாகி யவர்களைப் பின்
தொடர்ந்தே யவர்களிடத்திற்குச் சென் றம்மயில் முதலியவைகளைத்
துதிக்க, (36½) அப்போது மயில் முதலியவைக ளப்பூதங்களைப்பார்த்
(37) திறக்கம் கொண்டவைகளாகி வசனமுரைத்ததாவது:—‘ஓ! பூத
ங்களே! நீங்க ளிப்போ திங்குதானே வசியுங்கள்; ஸத்தியமாய்ச் சில
காலம் சென்றதன்மே லுங்களது கோரிக்கை கைக்கடு.” (38) மென,
கேளாய்! பெண்ணே! இவ்வா றவைகளது வசனத்தைக் கேட் டப்
பூதங்கள் ஆண்டாவரணப் பூதங்களோடு சேர்ந்து சந்தோஷமாய் வசித்
துவந்தன. (39) ஓ! பெண்ணே! பிற்பாடு பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முத
லிய தேவர்கள் ஸ்ரீ பரமேசுவரனை நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டு வெகு சந்
தோஷமாய்த் திரும்பிவந்து தங்கள் தங்கள் வாசனங்களி லேறிக்கொ
ண்டவரவர்க ளிடங்களுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். (40)

நான்காவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் 6—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

இவ்விதமாக மகா பலசாலிகளான விற் நான்கு பூதங்களு மனே
சகோடி யண்டாவரணப் பூதங்களோடு சேர்ந்துகொண் டிருக்குமளவி
(1) லப்போது தேவர்களெல்லாம் போர்முகத்தி லசுரர்களால் விறட்
டிவிடப்பட்டவர்களாகிச் சகல பூதங்களும் வசிக்கலுற்ற கைலையிக்கு
வந் (2) தங்கு மிகுதியா யழுதுகொண் டப் பூதங்களையே அடைக்க
லமாய் வேண்டிக்கொண்டார்கள். (3) பிற கவ்வா றழலுற்றவர்களான
தேவர்களின் வசனத்தைக் கேட்டவுட னந்நான்கு பூதங்களும் பூலோ
கத்துக்கு வந்தங்கு துணையாய்வந்த சில பூதங்களுட (4) னனேக ம
சுரர்களைக் கட்டைகள் கட்டிகள் முதலிய வாயுதங்களா லடித்துக் கொ
ன்றார்கள். ஓ! குழந்தாய்! அசுரர்கள் தோல்வியடைவிக்கப்பட்டவுட
னிப்பூதங்கள் (5) பூலோகத்திலுள்ள பூதங்களை யவைகளின் விமீதிக
ளுக் தனுப்பிவிட்டுச் சடிதியி லண்டாவரணப்பூதங்களிடஞ் சென்றங்கு
சுகமாய் வசித்துவந்தன. (6) பிறகத் தேவர்களெல்லாம் மிகவும் சந்
தோஷம்கொண்டவர்களாகித் தங்களிருப்பிடம் சென்றார்கள். அப்போ
துசுரர்களுக்குத் தலைவனுன அசுரோந்திரனென்பவ னோரிடத்தில் மறை

ந்திருந்து (7) பூதங்களைக்கொண்டுத் தலைவனான அண்டாவரணனை வந்த
தனித்துப் பூதங்களா லளிக்கப்பட்ட தீங்குகளை யறிவித்தான். (8)
அதுகேட்டக் கணுதிபன் கோபம்மொண்டப் பூதங்களை நோக்கி “ஓ!
பூதங்களே! நீங்கள் நமதுத்திரவின்றிச் சரணமடையலான தேவர்களுக்
(9) குதவிசெய்வதற்காகப் போரினி லனேக மகார்தனைக் கொண்டு
மோட்டபடியால் நீங்கள் நமது வாக்கின் வலிமையா எதிகொரோமான
வசுரத்தன்மையை யடைந்து நாள்தோறும் தேவர்களுக்குக் கெடுதிசெ
ய்துகொண்டிருக்கக்கடவீர்க” (10½) ளென் நிவ்வாறாக வப்பூதத்த
லைவன் வெகு கோபத்தோடு சபித்துவிட் (11) டவ் வசுநேந்திரனை
வெகு சந்தோஷத்தோ டவன் பட்டணத்துக் கணுப்பினன். பிற்பா
டதுமுதலாய்த் தேவர்களிடத்துப் பகை பாராட்டலான வந்நான்கு பூத
ங்களு (12) பிறக்கமற்றவைகளாகி நான்கு பக்கங்களிலு மவர்களுக்
கு வலிமையுடன் கொடிய துன்பங்களைச் செய்துவந்தன. பின்பு கே
ளாய்! குழந்தாய்! ஒரு சமயத்தி லப் பூதங்கள் ஸ்ரீ கந்தபிரானுடைய
மயில் கோழிகளோடு சேர்ந்து முந்திய வைரத்தை நினைத்து மகா கோ
பாவேசம்மொண்டவைகளாகித் தேவர்களை யு மவர்களது வாகனங்களை
யும் தங்களிச்சையின்படி அடித்துக்கொன்றன. (13-14) ஆதுகேட்டு
த் தேவர்களைக் காக்கின்ற ஸ்ரீ ஷண்முகரும் வெகு கோபம் கொண்டவ
ராகித் துரிதமதி லதி பயங்கரமான வசுர ஜன்ம முண்டாகக்கடவதென்
றப் பூதங்களைச் சபிக்கலானார். (15) பிறகுடனே அந் நான்கு பூதங்க
ளு மசுரத்தன்மையை யடைந்தன. ஓ! பெண்ணே! கொடியவைக
ளான சூரன், பத்துமன் இவ்விவரண்டு பூதங்களும் மகா கொடிய உரு
வத்தோடு சூரபத்துமனென்ற வேர் மகாசூரனாகிவிட்டன. (16½)
அப்பேர்க்கொத்த வெனது புத்திரனாகிய சூரபத்துமன் ஸ்ரீ முருகேசனா
லடிக்கப்பட்டு (17) அக்கந்தபமாத்துமாவினுடைய மயில், கோழி
யுருவங்களோ டிப்போதுப் பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்களால்
வந்தனிக்கப்படுவோனாகி விளங்குகின்றான். (18) ஆனால் ஸ்ரீ தேவாதி
தேவனுடைய முந்திய மயிலும் கேர்ழியுமோவென்ற லிவைகள் முந்தி
ய ஜன்மத்திற் செய்த தவத்திற்குக் கெடுதிசெய்ததும், (19) பூதங்க
ளின் வார்த்தையைக்கேட்டுத் தேவர்களுடைய கருடன் முதலிய வாக
னங்களைக் கொல்ல வுடந்தையா யிருந்ததுமான குற்றத்தை யவ்வி
ண்டும் மனதினி லாலோசித்துக் (20) காஞ்சீபுரம் சென் றங்கு முயில்
கோழி யுருவங்களுடன் ஸ்ரீ குஹபிரானையே அந்தக்காணத்தில் தியானம்
பண்ணிக்கொண்டே வெகுகாலம் வாசம்செய்து (21) ஆ! அடி! மக
ளே! பிறகு முடிவினில் ஸ்ரீ முருகேச னுக்கினையின்படி யவரது ஸாயுஜ்

ஜிய பதவியை யடைந்துவிட்டன. மேலும் சிங்கமுகன் தாரகனென் று பெயர்போன விரு சகோதரர்களும் (22) ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியரா ல டிக்கப்பட்டவர்களாகி யவ்விருவரு முத்தம்மான கைலேகிரியடைந் தங் கு பூதங்களி னுருவத்தோடு ஸ்ரீநந்திகேசுவரனாற் சந்தோஷிப்பிக்கப் பட் டவர் ளாகி விளங்குகின்றார்கள். (23) தவிரவு மிவ்விருவரு மிக் கற்ப த்தின் முடிவினில் தூர்க்கையம்மனுக்கும் மகா சாஸ்தாவுக்கும் முறை யே சிங்கவாகனமும் யானைவாகனமுமாகப் போகின்றார்கள். (24) அனா லிக் கற்பமதி லவர்களுக்கு வாகனங்களான முந்திய சிங்கமு மியானையு மொரோகாலத்தில் ஸ்ரீ விருஷபராஜனுடைய ஸாரூப்பிய பதவியை யடை ந்துவிடலாகு” மென, (25) அப்போ தஜாமுகி கேட்கின்றதாவது:— “ஓ! அம்மா! தூர்க்கையம்மனுக்கும் மகா சாஸ்தாவுக்கும் சிறந்த வாக னங்களான சிங்கம், இயானை யிவ்விருவருக்கும் ஸ்ரீ விருஷபராஜனுடை ய ஸாரூப்பிய பதவியெவ்வாறு கிடைக்கலாயிற்றென்பதையிப்போதெ ந்தனுக்குத் தெளிய வுரைக்கவேண்டு” மென, (26) மாயை கூறுகின் றாள்:—“கேளாய்! மகளே! பூர்வத்தில் ஸ்ரீ மகாதேவர் தூர்க்கை சாஸ் தா இவ்விருவர்களையும் முறையே! ஸ்ரீ கௌரியம்மையிடமாயும், விஷ் ணுவிடமாயும் சிருஷ்டித்தார். (27) பிறகு வாகனங்களுக்கெல்லா மீசுவரனான மெத்தச் செளந்தரியம் பொருந்திய விருடபராஜனை நோக்கி “ஓ! விருஷபராஜனே! நீ யிப்போ திவ் விருவர்களுக்கும் சீக்கிரமாய் த் தக்க வாகனங்களைக் கொண்டுவரல்வேண்டு” (28) மென்று ஸ்ரீ பக வான் தருமத்தினு லுருவம்கொள்ளப்பெற்ற அவ்விருடபராஜனைக் கட் டனையிட்டவுட னதுகேட் டிலகூடாமீவிவாஸம்பொருந்திய அவ்விருடப ராஜன் மனமதி லாலோசித்துக் (29) கைலேதனி லிருக்கும் மிருகங்களி ல் மகா பலபராக்கிரமம்பொருந்தியவைகளான வோர்சிங்கத்தையு மியா னையையு மழைத்துத் திருவாக்குரைத்ததாவது:—(30) “ஓ! சிங்கவியா னைகளே! நீங்க ளித் தூர்க்கையம்மனுக்கும் சாஸ்தாவுக்கும் சிரோஷ்ட் லமான வாகனங்களாயிருக்கும் தன்மையை யடையுங்க” ளென, இவ்வா றவ்விருடபத்தின் வசனத்தைக் கேட்டுச் சிரோஷ்டங்களான வச் சிங்க மு மியானையும் (31) “ஓ! சுவாமி! யாங்க ளிருவரும் தேவரீருடைய ஸாரூப்பியத்தை யடைவதற் கிங்கிச்சைகொண்டிருக்கையி லிப்போதெ ங்களுக்கு கிப்பேர்க்கொத்த தொழிலை யேற்படுத்தலாயிற்றே!” (32) யென, இவ்வாறுரைக்கலான அவைகளை நோக்கி விருஷபேசுவரன் பின் னு முரைத்ததாவது:—“நீங்கள் நமதாக்கினையின்படி நம்மைத் தியா னித்துக்கொண்டே யிவர்களுக்கு வாகனங்களாயிருந்துவந்து பிறகு வெகுகாலம் சென்றதன்மேல் நமது ஸாரூப்பியத்தை யுடையக்க

டவீர்க்” (33½) னென்று வாகனேசுவரனான அவ்விருடபராஜனே
ற்பாடு செய்தனர். (34) பிற கச் சிங்கமு மியானேயு மவ்வாறே
வாகனங்களாகி யென்றுமழிவற்ற விருடபராஜனையே வெகுகாலம் தி
யானித்துவந்ததன்மே (35) லத்தூர்க்கையையும் சாஸ்தாவையும் விட்
டு விருடபராஜனுடைய ஸாமீப்பியத்தை யடைந்து பிற கதின் ஸாரூப்
பியத்தைக்கொண்டு மெத்தச் சுகத்தோடு களித்திருக்கின்றன. (36)
கேளாய்! மகளே! அப்போது தூர்க்கையும் சாஸ்தாவுமோ வாகனமிழ
ந்தவர்களாகிக் கணுதிபராகிய ஸ்ரீ நந்திகேசுவரிடம் சென்று சிறந்தவா
கனங்களை வேண்டின்போ (37) தவர் மனதினி லாலோசிததுக் கே
ளாய்! பெண்ணரசே! சிவாக்கினையின்படி மகாபல பராக்கிரமசாலிக
ளான சிங்கமுதன் தாரகனென்ற விருபூதங்களையு மத் தூர்க்கையம்மனு
க்கும் மகாசாஸ்தாவுக்கும் வாகனங்களா யேற்படுத்திவிட்டனர். (38½)
ஓ! பெண்ணே! முந்தி வாகனங்களாயிருந்த சிங்கம் இயானே யிரண்டிற்
கு மிருடபராஜனது ஸாரூப்பியம் கிடைக்கலான விவரத்தை யானிப்
போ துந்தனுக் குரைத்திட்டே” னென்றான். (39)

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் கூ—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! பிற்பா டவ்வஜாமுக மெத்தக்
களிப்புற்றவளாகி மாயையெனோக்கித் தனது வரலாற்றைப்பற்றிப் ப
யத்தோடு வினவுகையில் (1) மாயை கூறுகின்றாள்:— “கேளாய்!
பெண்ணே! கோமேதகமென்ற வோர் பெரிய தீவத்தில் விசிஷ்டனெ
ன்ற வோர் சிறந்தப் பிராம்மணனிருந்தான். அவனுக்குச் சபதையென்
று மிகுந்த தருமபுத்தியுடைய வோர் மனையாளிருந்தான். (2) அவ்வி
சிஷ்ட நவளிடமாய் மிகுந்த செளந்தரியம்பொருந்திய குழந்தையாகி
ய வுந்தனைப் பெற்றான். நீ யப்போது பூதலத்தில் சித்திரரோகையெ
ன்று பெயர்கொண்டிருந்தாய். (3) மேலும் பூசக்கிரமென்ற பட்டண
த்தில் ஹரிஜன்மனென்றோ ரந்தனைனிருந்தான். அவனுக்குப் புஷ்டரீ
கனென்று மகா புத்திசாலியான வோர் சிறந்த பிள்ளையுண்டானான்.
(4) அப்புண்டரீகன் மிகவும் நேர்த்தியான சிறுவளாகிய வுந்தனை மு
றைப்படி மணம்புரிந்து தனது நேர்த்தியான பட்டணத்தில் விஷ்ணுப

க்தி பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். (5) பிறகு நாளளவினி லவ் வந்தண
னுக்கு விஷ்ணு பிரத்தியக்ஷமாகும்போ தவ நவரிடமிருந்து, நாளொ
ன்றுக்கு தூறு மோகருக்களைக் கொடுக்கலுற்றதும், மெத்த நேர்த்தி
யான வொளியைக் கொண்டதுமான வோர் சிறந்த வீரத்தினத்தைப்
பெற்றுக்கொள்ள, அவ னதின் மகிமையால் (6½) சாத்திரமறிந்தவர்
களான பல சீடர்களாற் சூழப்பெற்றவனும், வேதங்களிற் கணகண்ட
வனும், (7) நாள்தோறும் வேதமோதுவோனும், கோபமற்றவனும்,
என்றும் தருமத்தையே பாராட்டியவனும், அன்னதானம் சுவர்ணதான
ங்களை யென்றும் மிகுதியாய்ச் செய்வோனுமா யிருந்துவந்தான். (8)
அப்பிராம்மணனுக்குப் பெண்டிராகிய நீயோவென்றால் மிகுந்த ரூப
யௌவனங்களால் கர்வம்கொண்டவனும், காமவசப்பட்டவளுமாகி மி
குந்த பாவத்தொழிற்களைச் செய்யத்தலைப்பட்டு (9) நீ யங்கங்கே பா
ர்த்துபார்த்துப் பரபுருடர்களிடத்துக் காதல்கொண்டு வந்து பிறகு நா
ளளவி விலச்சைகெட்டவளாகி யுன் புருடனுக்குச் சீடர்களான சிற
ந்தப் பிராம்மணர்கள், (10) மற்றும்வரலான பந்துக்கள், அதிதிகள்,
தவசிகள், தானம்வாங்க வரலான மற்றவர்கள், தற்செயலாய்த் தங்குவ
தற்காக வந்தவர்கள் (11) இவர்களையெல்லா முன்வசப்படும்படி மோ
கிப்பித்துப் பலவந்தமாய்க் கலவிகொள்ளலானாய். மேலு மிதை வளர்
த்துவதில் யாதுபயன்? நீ கேவலம் காமவிகாரம்கொண்டவளாகி விலக்
கன்றி கண்டவர் கேட்டவர்களை யெல்லாம் கைவைக்கத் தலைப்பட்டுவிட்
டாய்; (12) ஆன லுந்தன் கணவனுன வச் சிறந்த வந்தணனோ உந்த
ன்மீதுள்ள மிகுந்த நேசவசத்தினால் ரூபலாவணியங்களுக்கு நிதியாகி
ய வுந்தனைக் கைவிடவேயில்லை. (13) அடி! மகனே! அவனுன் சங்க
திகளை யறிந்தும் தெரியாதவன்போற் சும்மாவிருந்துவிட்டான். இப்
படியிருக்கையில் தவசுகளிற் சிரோஷ்டிரான தூர்வாஸமாமுனிவர் தமது
சீடர்களோடுகூட அங்கு வந்தார். (14) அப்போ துன் கணவ னவ்வா
று வரலான அம்மாமுனிவரைத் தன் சீடர்களோடுகூட வெதிர்கொண்
டுசென்று மெத்த வெகுமானத்துடன் நேர்த்தியான தன் வீட்டிற் க
ழைத்துவந்து (15) அங்கோர் மண்டபத்தி லவருக்குச் சாகையேற்ப
டுத்திவிட்டுப் பிற கந்தப்புறத்திற்குள் வந்து “ஓ! பெண்ணே! நீயே
வெகு நேர்த்தியான பிசுநான்னத்தை யெடுத்துக்கொண்டுபோ யம்மா
முனிவருக் கிட்டுவிட்டுத் துரிதமாய் நம்மிடத்திற்கு வரலாவா” யென்
றுரைத்து உந்தனையே அனுப்பலானான். (17) பிறகு நீயு மப்படியே
நல்லதென்று வெகு நேர்த்தியான பிசுநான்னத்தைச் சிக்கிர மெடுத்து
க்கொண் டம் மாமுனிவரிடஞ் சென்று ‘ஓ! ஸ்வாமி! பிசுநுகொண்டு

வந்திருக்கின்றே' நென் றறிவித்ததற் (18) கவர் முந்தியே பிணைபுப
ண்ணியாகிவிட்டபடியா லதனை யங்கீகரிக்கவில்லை. (19) அப்போது நீ
யத் தவசிச்சிரோஷ்டடைக் கண்டு காமமோகம் கொண்டவளாகித் திரும்பி
ப்போ யோர் மூலையி லிருந்துகொண்டு பிற கம் மாமுனிவர் தூங்கிவிட
லானதைக் கண் (20) டறிந்ததன்மே லவரருகினிற் சென் றவறைய
ப்போ தனைந்துகொண்டதி லவர் விழித்துக்கொண்டவுட னோட்டம்பி
டித்தாய். (21) அப்போ தங்கு கடைத்தெருவீதியில் மெத்த வுன்ன
தமும், பல விழுதுகளைக் கொண்டதுமான வேர ராலமர மிருந்தது. அ
தனடியி லனேக மாடுகள் படுத்திருந்தன. (22) ஓ! குழந்தாய்! நீ ய
ப்போது வெகு பயம்கொண்டவளாகி யவ் வாடுகளின் நடுவில் பதுங்கி
க்கொள்ளலானாய். பிற கம் மாமுனிவ ரொழுந்தவுடன் தமது சீடனா
ன தருமகுப்தனை யழைத் (23) தவனிடத்துச் சங்கதிகளைச் சொல்லி
'ஓ! சீடா! சீக்கிரமா யப் பாதகியைப் பிடித்துக்கொண்டு நம்மிடத்திற்
கு வா' வென் றுககினைபண்ணித் தவங்களுக்கெல்லாம் நிதியான வத்து
ர்வாஸமுனிவ ரவனை யனுப்ப, (24) அத் தர்மகுப்த னப்படியே புற
ப்பட்டவ் வீட்டிற்கு வெளியே சென்று பார்த்ததி லவனைக் காணாமல்
திரும்பி யம் முனிவரிடம் வந்து 'ஓ! சுவாமி! அவ ளெந்தனுக் ககப்ப
டவில்லை' யென்றான். (25) கேளாய்! மகளே! பிற்பா டம் மாமுனி
வரோ ஞானதிருஷ்டியா லறிந்துகொண்டு "ஓ! தருமகுப்தா! நீ சீக்கிர
மாய்ப் போ யங்கு கடைத்தெருவினி லாலமரதடியிலுள்ள ஆட்டுமந்
தைக்குமத்தியில்பதுங்கியிருக்கு மிப்பேர்க்கொத்தவப்பாதகியை நோக்
கி நமதாக்கினையின்படி 'அடி! துர்நடத்தைக்காரி! நீ யிங் கொளிந்து
கொண்டிருக்கிறாயா? நீ சீக்கிரமாயாகாயத்தி லளாவிய விம் மரத்துது
னியிற் போயிருக்கக்கடவா' யென்று சபித்துவிட்டுச் சடிதியி லிங்குவந்
துவி' டென் றவனை யனுப்பினார். (28) பிற கவனு மப்படியே புறப்
பட்டாட்டுமந்தையின் மத்தியிலிருந்த வுந்தனைப் பார்த்து அதேகூணை
த்தி லுந்தனை யவ் வாலமரத்தின் துனியி லிருக்கும்படி சபித்துவிட்டா
ன். (29) பிற்பா டவ் விரவுகடந்தவுட னம் முனிவர் காலையில் சகலவ
னுஷ்டானங்களையும் முடித்துக்கொண் டங்கு வந்து மரத்தின் துனியிலி
ருந்த வுத்தனைக் கண்டார். (30) மேலு மப்போது ஜனங்களுெல்லாம்
"ஓ! கோ! புண்டரீகனுடைய பெண்டி ரிதோ ஆலமரத்தின்பேரி லிரு
க்கின்றான்; இதென்ன வற்புத" மென் றெருவவோடொருவர் சந்தேதத்
தோடு சொல்லிக்கொண்டே ஆச்சரியத்தினால் மனக்களிப்புற்றவர்க
ளாகி யவனைப் பார்த்தார்கள். (31½) கேளீர்! பிராம்மணைத்தமர்க
ளே! பிறகு புண்டரீகனும் தன்சீடர்களுாகுகட அம் மாமுனிவரிடம்

வந்து வந்தனிதது விரயத்தினால் வணக்கமுற்றவனாகி வசனமுனாத்த தாவது: —“ஓ! தவசிச்சிரோஷ்டரான சுவாமீ! தேவரீருக்குப் பிணைப்பி வெதற்காக எந்தன் மனையாளான இவனோ யா னனுப்பினேனே! அவள் மறுபடி திரும்பி வராம(33½) லெல்லோர்க்கு மோ ராச்சரியத்திற்கே துவா யிந்த ஆலமரத்துநுனியி லிருக்கின்றாளே! (34) ஓ! இருடசுவ ரா! இதைந்தப்பாவத்தின் பயனென்று சொல்லியருளவேண்டு” மென, இவ்வா றவனது வசனத்தைக் கேட்டவுடன் மாமுனிவர் வணக்கிப்பே ர்க்கொத்த விருத்தார்தங்களை (35) யுபாத்துவிட்டு -இப்போ தப் பா தகி நம்மா லங்கு தம்பனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறு’ ளென்று கூறினர். பிற்பாடு புண்டரீகன் வெகு கோபத்தோடு “ஓ! முனிவரோ! ஸ்திரீக ளென்ன மகாபாவிளானபோதிலு மவர்களிடத்து நீ ரிப்போ திப்பேர் க்கொத்த செய்கை நடத்தியிருப்பது தகுதியா? மேலும் பிறர் பாவத் தைப் பகிரங்கப்படுத்துவது லப்பாவ மப்படிச் செய்வோனையே அடை யுமல்லவா? (36-37)

ஆறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் எ—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

அப்புண்டரீகன் வசனத்தைக் கேட்டவுடன் மாமுனிவர் கோப த்தோ டவனுக் குத்தாமுறைத்ததாவது:—“அடா! புத்திகெட்டவனே! இவனோர் மனையாளென் றுந்தனுக் கென்னடா வீண்பிமானம்?(1) இக் கொடிய நடைக்காரியா லனைகம் பிராம்மணர்கள் கொல்லவும்பட்டிருக் கிறார்கள். இத் துராத்துமியானவள் வெகுபெயர்களுடைய விரதங்க ளைக் கெடுத்திருக்கிறாள். (2) இப்பாவ புத்திக்காரியால் மற்றனைகம் பிராம்மணர்கள் பாவிளாகிவிட்டார்கள். அடா! இப்பாதகி யுந்தன் பெண்டிரோயென்ப துண்மையான லப்போது நீ(3) யவனே மறத்தினின் றிறங்கச்செய்து மெத்தச் சீமானு யழைத்துக்கொண்டு போகலா”, மெ ன, இவ்வா றவரது வசனத்தைக் கேட்டவுட னவ்வந்தன னுந்தனைக் கூப்பிடலாகையில் ஓ! மகளே! நீ கொஞ்சம்மட்டில்தா னிறங்கிவா லானாய். (4½) அப்போ தவ் விருடிச்சிரோஷ்ட ரங்குள்ளப் பிராம்மண ர்களைப் பார்த்து “ஓ! பிராம்மணர்களே! இவனோடு மைதுனம் பண் ணியிருக்கலுற்ற மற்ற எல்லாப் புருடர்களு மிவனைக்கூப்பிட் டும்முதத்

தினின்று சீக்கிர மிறங்கச்செய்யுங்க” னென்று திருவாக்கருளினர். (6) அப்போது மெத்தக் காமாதூனான வப் புண்டரீகனென்ற பார்ப்பா னு மவளீதுள்ள மோகவசத்தினு லங்குள்ள பார்ப்பாரொல்லோர்களை யு மவளைக் கூப்பிடும்படி யனுமதிக்கொடுத்தான். (7) அதன்மே லங்கு கூடியிருந்தவர்களான அவனது சீடர்களும் மற்றப்படியுள்ளப் பிரம்ம ணொல்லோர்களும் தலையை நிமிர்த்திக்கொண்டப் பாதகியைக் கூப்பி ட்டார்கள். (8) அவ்வாறவர்கள் கூப்பிட்டமாத் திரத்தி லவன் பாதிமா த்தில் வந்து தங்கலானான். பிறகு புண்டரீகன் கொரோமான கோபாக் கினியால் சூழப்பெற்றவனாகி (9) “ஓ! தவசியே! இப் பிரம்மணொ ல்லோர்களாலும் கூப்பிடப்பட்டு மே னிவளின்னும் பாதி மரத்தினில் தங்கியிருக்கின்றாள்? அதன் காரணத்தை யிப்போ தெனக்குச் சொ ல்லு” மென, (10) இவ்வா றுரைத்த வப் பார்ப்பாணை நோக்கி மாமு னிவர் பின்னு முரைத்ததாவது:—“அடா! உன் மனைவிக்குக் கணவர்க ளான பார்ப்பார்க ளிவர்களைத் தவிர வின்னு மனைகமனைகம்பெயர்க ளிருக்கின்றார்கள். (11) அங்கங்கே வசிக்கலுற்ற வப்பேர்க்கொத்த தூர்நடைக்காரர்களெல்லா மிங்கு வந்திருக்கவில்லை” யென் றுரைத்து விட்டு நடுமரத்திலிருக்கலுற்ற வப் பாதகியை நோக்கி (12) “அடி! பாதகி! நீ மற்ற யாவரோடெல்லாம் வியபிசாரம் செய்திருக்கின்றாயோ அவர்களுடைய பெயர்களை யுறக்க வுரைத்துவிட்டிம்மரத்தினின்றிற் றங்கி வீட்டிற் கோடிப்போ” மென, (13) பிறகவ் வியபிசாரியு மவரது வா ர்த்தையைக் கேட் டப்படியே நல்லதென்று கொஞ்சமேனும் பயமற்ற வளாகிய வப்பேர்க்கொத்த பார்ப்பார்களுடைய பெயர்களைச் சொல்லி விட் டம்மரத்தி னடிக்கவை வந்து தங்கலாயினள். (14) அதன்மே லக்கெட்டநடைக்காரி யம் மாமுனிவரை நோக்கி யுரைத்ததாவது:— “ஓ! ஸ்வாமீ! என்னோடு சம்மந்தப்பட்டவர்களி லெனது ஞாபகத்தி லில்லாதவர்களா யனைகருண்டு. மற்றின்னுமனைகம் பிரம்மசாரிகள், கலியாணம்செய்தவர்கள், சனியாசிகள், தவசிகள், இவர்களெல்லாம் த ங்கள் விரதம் பங்கமாயிற்றே யென் றுயிரை யிழந்துவிட்டார்கள். மே லுமனைகம் சிறந்தப்பிரம்மணர்கள் நான் பலவந்தமாய்ப் புணர்ந்தமாத் திரத்தில் மடிந்துவிட்டார்க” னென்றாள். (16½) இதைக் கேட்டவுட னத் தவசிச்சிரோஷ்டர் பின்னும் மகா கோபாவேசம்கொண்டவராகி (17) “ஆ! கா! பிரம்மணனாகிய விப் புண்டரீகன் தன் மனைவியோர் கெட்ட நடை யுள்ளவளும் கெட்ட வியபிசாரியாயுமா யிருப்பதை யறிந்தும் நல்ல நடையுள்ள மற்றொருவனே மனையாளாகக் கொள்ளாமலே (18) யதனைக் கொஞ்சமேனும் பாராட்டாம லுந்தனைக் கைவிடாமலே யிருக்

கின்றபடியால் அடி! துஷ்டே! உந்தனற் செய்யப்பட்ட வெல்லாக் கொடிய பாவங்களு (19) மவனுக்கே பயன் கொடுக்கலாகு மென்பதி லாசேஷபனையேயில்லை” யென்று கேளாய்! மகளே! அம்மாமுனிவர் பூர்வஜன்மத்தி லுந்தனை நோக்கித் திருவாக்குரைத்தனர். (20) பிற கப்பேர்க்கொத்த வசனத்தைப் புண்டரீகன் தன் சீடர்களோடுகூட் கேட்டு வசனமுரைத்ததாவது:— “ஓ! தவசியே! நீர் சைவராகையா லெங்களை வைணவர்களென்று நினைத்து மெத்தத் துவேஷத்தினு லெ ங்கள்மீ தேதோ கொஞ்சம் பாவத்தைக் கற்பித் திவ்வாறு செய்திருக்கி ன்”” என, (21½) இப்படி யுரைத்த அவ் வந்தனைப்பார்த்து முனி வர் மெத்தக் கோபாவேசம் கொண்டவராகிச் சொல்லியதாவது:— அடா! மூடா! நேவலம் யோனியின் நிமித்தமாகவே மிகவும் பாவத்தி ல் முயன்றவளான விம்மாதர்மீது நீ மெத்த வாசைகொண் டிருக்கிறப டியால் நீ துராத்துமர்களான விச் சீடர்களோடுகூடத் துரிதத்தில் யோ னிக்குறியைக் கொள்ளலாவதோடு (23) மகா பாவிகளான விப் பார்ப் பார்களுடன் வேதமுறை மார்க்கங்களை யிகழ்ந்து கெட்ட சாஸ்திரங்க னிலே மனப்பற்றுத லுள்ளவனாகி ஸ்ரீ ஸதாசிவபரமாத்துமாமீது பரா முகமா யிருக்கக்கடவாய்.” மேலும் “ஓ! துராத்துமர்களான பிராம்ம ணக்கேடர்களே! நீங்கள் குருவின் மனைவியோடு புணர்ந்ததின லுங்கள் பெண்டிர்களெல்லாம் கெட்டநடையுள்ளவர்களும் வியபிசாரிகளுமாகக் கடவார்க்” (25) என் றவர்களைச் சபித்துவிட் டவ் விருடிச்சிரோஷ்ட ராலமரத்தின்மீதிருந்த இவ் வுந்தனைப்பார்த்து “ஆ! அடி! துர்மார்க்கீ! நீ நம்மைப் பலவந்தமாய்த் தொட்டபடியால் (26) நமது திருவாக்கி ன் கௌரவத்தின்படி துரிதமதி லோ ரசரப்பெண்ணாகக்கடவாய். தவி ரவும் நீ ஆட்டுமந்தைக்குள் ளொளிந்திருந்தபடியா லாட்டு முகத்தைக் கொள்ளக்கடவாய். (27) அடி! பாதகீ! நீ யிப்போதும் மரத்தைவிட் டிறங்கி யுனதிச்சையின்படி சென்றுவி”” என்றம் மாமுனிவர் சபித்த மாத்திரத்தில் நீ மெத்தப் பயந்தவளாகி யவ் வாலமரத்தினின் (28) றிறங்கி யோர் கணத்துக்குள் ளம்முனிவரை விரயத்தோடு வந்தனித்து த் தனதழகிய மேனி நடுங்கப்பெற்றவளாகி வசனமுரைத்ததாவது:— (29) “ஓ! தவசிச்சிரோஷ்டரான சுவர்மீ! தேவரீர் மெத்த கோபத்து ட நெந்தன் பர்த்தாவையு மவரது சீடரையு மெந்தனையும் சபித்துக் கொடுரமா யிப்பேர்க்கொத்த காரியங்களை நடத்தலான (30) போதி லு மிருடசுவரரான தேவரீர்மீ தடியேனுக்குக் கோப லேசம்கூட ஜனிக் காம லொப்பற்ற மெத்த நேசமே மேவிட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் ஓ! சரணமடைந்தோரிடத்து நேசமுடைய மாமுனிவரே! இப்பேர்க்

கொத்த வெந்தனை யெவ்விதத்தாலாவதுகாப்பாற்றிடல்வேண்டு” (31½)
 மென்றுரைத்துவிட்டுக் கேளாய்! மகளே! மிகுந்த பயத்தோடு பலமு
 றை வந்தனித்தாள். (32) பிறகம்முனிவர் மிகுந்த சந்தோஷம்கொ
 ண்டவராகி யவனைத் தயவோடு நோக்கி “ஓ! பெண்ணே! உந்தனும்
 செய்யப்பட்ட கெட்டநடையாகிய சேறுகளெல்லா மவைகளைப் பகிரங்
 கப்படுத்தும் வியாஜத்தினும் கழுவப்படலாயினவேயின்றி நம்மால் மற்
 றென்றும் செய்யப்படவில்லை. (33½) ஆகிலும் நீ யுனது கருமசேஷ
 த்தினு விசுழ்வான வசாஜன்மத்தில் ஜனிக்கலாகி (34) மிகுந்த காம
 மோகம்கொண்டு வியபிசாரியாய்க் கண்ட புருடர்களோடெல்லாம் வே
 ண்டியபடி புணர்ந்து வந்து பிறகு சிலநாளளவில் மோகம்கொண்டவளா
 கி நம்மையடைந் (35) தொப்பற்ற சம்போகம்பண்ணி யிரு பிள்ளைக
 ளைப்பெற்று பிறகு மகாசாஸ்தாவினுடைய கணுதிபரான மகா காளரால்
 தொடப்பட்டமாத்நிரத்தில் சகல பாவங்களும் முற்றும் தொலையப்பெ
 ற்றவளாகிப் (36) பிறகு மலைகளிற் சிறந்த ஸ்ரீ பருவத்தத்திற்குச் செ
 ன்று சிறந்த வைராக்கியத்தைப் (இல்லறவாசையொழித்தல்) பெற்று
 பின்பு நாளளவினில் மெத்த மங்களகரம்பொருந்திய கைலைகிரியடைந்
 (37) தங்கு ஸ்ரீ கௌரீதேவியைப் பூஜைசெய்து மெத்த வுத்தமமான
 மோகூஸாம்பிராஜியத்தை யடையலாவாய்” என்று கேளாய்! எனதரு
 மைமகளே! சிவனடியார்களிற் சிறந்த வத் தூர்வாசமாமுனிவ ரிவ்வித
 மா யுந்தனை யுரைக்க, (38) அப்படியே நீயு மசாகுலத்தி லெந்தனுக்கு
 மகளாய்ப் பிறந்து மிகுந்த காமமோகம் கொண்டவளாகி வேண்டியபடி
 யெல்லா மிப்பேர்க்கொத்த போக சுகங்களை யனுபவித்துவிட்டு (39)
 மலைகளிற் சிறந்த மெத்த வுத்தமமான ஸ்ரீ பருவத்தத்திற்கு வந்துவிட்
 டாய். ஓ! என்பெண்ணே! இவ்விதமான வுந்தன் வரலாற்றை யானி
 ப்போ துந்தனுக் கெடுத்துரைத்துவிட்டேன். (40) இனி நீ கைலாஸ
 மடைந்து அங்கு ஸ்ரீ கௌரீதேவியைப் பூஜைசெய்வதனால் மோகூ
 ஸாம்பிராஜியத்தை யடைந்துவிடுவா யென்பதிற் சந்தேகமே யில்லை”
 யென்றாள். (41)

ஏழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் அ—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிற கஜாமுகி கேட்கின்றாள்:—“ஓ! அம்மா! உந்தனும் தெனிய
 வுரைக்கப்பட்ட வெந்தன் விருத்தாந்தத்தை யான் கேட்டாயிற்று.

இப்போ துந்தன் விருத்தார்த்தத்தைக் கேட்கப் பிரியமிருக்கின்றபடியா
லதனை யெடுத்துரைத்தல்வேண்டு” மென, (1) மகளா விவ்வாறுரைக்
கப்பட்ட வார்த்தையைக்கேட்டு மாயை பின்னும் கூறுகின்றாள்:—“ஓ!
கேளாய் குழந்தாய்! யான் முந்திக் காசியபமாமுனிவருக்குத் திதியென்
று பெயருடைய வேர் மனைவியா யிருந்தேன். அப்போ தெந்தனுக்
கனேக மகரர்கள் பிள்ளைகளாய்ப் பிறந்தார்கள். (2½) அவ்வெல்லோர்
களையும் தேவர்க ளுயுத்தத்தில் மிகுதியாய்க் கொன்றுபோட்டார்கள்.
(3) பிற்பாடு நான் புத்திரசோகத்தினால் துக்கப்பட்டங்கம் மெலிய
லுற்றவளாகி வெகு கோபத்தோடு மலைகளிற் சிறந்த விர்த ஸ்ரீ பருவத
த்திற்குவந்து (4) “ஓ! யான் மெத்தச் சிரோஷ்டர்களான பிள்ளைகளை
ப்பெற் றிவ்வெல்லாத் தேவர்களையும் கொன்றுபோடுகின்றே” நென்
று சித்தமதி லுருதிபண்ணிக்கொண் டிம்மலையிலிருந்து பூமியில்விழுந்
(5) னாயினா யிழுந்து பிறகசுரகுலத்தினிற் பிறந்து ஓ! பெண்ணே!
மறுபடியு மக் காசியபமாமுனிவரைக்கொண்டே சூரபத்துமன் முதலிய
வசுரர்களைப் (4) பெற்று அப்பிள்ளைகளால் தேவரொல்லோர்களும்
கொடிய துன்ப மனுபவிக்கலானதைப் பார்த்து வேண்டிய பயனை முற்
றும் கைக்கொண்டவளானதோடு பூர்வஜன்மத்தில் மெத்த வழகியாயிரு
ந்த வுந்தனை யான் (7) பார்த் தாசைப்பட்டபடி ஓ! கோ! பெண்ணே!
உந்தனையும் மகளாய்ப் பெற்றுவிட்டேன். இனி யான் பிள்ளைகளைப்
பெற வாசைகொண் டம் முனிவரிடம் போவதில்லை. (8) ஆனால் சி
ரோஷ்டமான விர்த ஸ்ரீ சைலத்தில் ஸ்ரீ சிவபெருமானுக் கூழியம்செய்து
கொண்டிருந்து முடிவினில் மெத்தச் சந்தோஷம் கொண்டவளாகி யுத்
தமமான கைலாஸமடைந்து (9) ஸ்ரீ பார்வதீதேவிக் கூழியம்பண்ணி
மோக்ஷஸாம்பிராஜிய மடையலாவே நென்பதிற் சந்தேகமே யில்லை.
மேலும் கேளாய்! பெண்ணே! யானெப்பேர திர்த ஸ்ரீ சைலத்தினின்
று விழுந் துயினா யிழுந்தேனோ அப்போ துன் தந்தையான காசியப
முனிவர் மெத்தத் துக்கமடைந்தவராகிப் புலஸ்தியப் பிரஜாபதியின்
பெண்ணை மற்றோர் திதியென்பவளைக் (11) கலியாணம்செய்து பிற
கு மோகம் தெளிந்தவராகி யிருக்கின்றார். கேளாய்! மகளே! தவிர
வும் சுக்கிராசாரியாருடைய திருவருளா லெந்தனுக்கு முக்காலங்களின்
நல்ல அறிவு (12) மிருக்கின்றது. இப்போ தெந்தன் விருத்தார்த்தத்
தையு முனக் காதியோ டந்தமா யுரைத்துப்போட்டே” நென்றாள்.
பிற்பா டவ் வஜாமுகியானவள் தாயின் வசனங்களைக் கிரமப்படி (13)
கேட்டதன்மேல் மெத்தச் சந்தோஷத்துடன் தன்தாயை வந்தனித் தப்
போது சிரோஷ்டமான அந்த ஸ்ரீ சைலத்தில் தன் தாயோடுகூட ஸ்ரீ சிவ

பெருமானுக் (14) கூழியம் செய்துவந்து முடிவினில் மலைநுக்கெல்லா முத்தமமான ஸ்ரீ கைலாஸகிரி யடைந் தங்கு ஸ்ரீ பார்வதீதேவிக் கூழியம் பண்ணிப் பிறகு தன் தாயோடுகூட மறுபிறப்பிற் கசாத்தியமான மோகூடஸாம்பிராஜிய பதவியை யடைந்துவிட்டாள். (15)

எட்டாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் கூ—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

சௌனகாதி முனிவர்கள் சூதரை நோக்கிக் கேட்கின்றதாவது:—“ஓ! புராணப்பொருட்களை யெடுத்துரைப்பதில் திறமைகொண்ட சூதமுனிவரே! நீர் முந்தி ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியசுவாமியால் அகஸ்திய மாமுனிவருக் குபதேச மளிக்கப்பட்டதென்று கூறினீரல்லவா! (1) அப்பார்வதிபுத்திரன் மிகுந்த தயவுட னவருக் கென்ன வுபதேசம் பண்ணினான் பதை யாங்கள் கேட்க வேண்டுகின்றபடியா லதனை யெடுத்துரைக்கவேண்டு” (2) மென, சூதர் கூறுகின்றார்:— ஓ! புண்ணியவான்களிற் சிறந்த முனிவர்களே! மகா புண்ணியமான பஸ்மமகிமை, ஸகல பாவங்களையும் நாசம் செய்யலுற்ற வுருத்திராக்ஷத்தின் மகிமை, (3) சிவநாமத்தை யுச்சரித்தல், சிவ விரதம், சிவ புண்ணியம் இவைகளின் மகிமை, சிவதுரோகத்தின் பாதகம், (4) ஸகல வேதங்களாலும் முறையிடப்படுகிற சிவபிரானுடைய வாயிரம் திருநாமங்கள், சிவபூஜை, சிவ யோகம், (5) சிவஞானம் இவைகளின் மகிமை இவைகளெல்லாமே ஸ்ரீ முருகேசனு லகஸ்தியமா முனிவருக் குபதேசம் செய்யப்பட்டது. (6) அதனை யக்கந்தன் கிருபையின் வலிமையால் யானுங்களுக்குள்ள படி யெடுத்துரைக்கின்றேன். பஸ்மமானது (திருநீறு) கல்பம், அனு கல்பம், உபகல்பமென மூவகைப்படும். (7) பஜனம் (தரித்தல்) செய்வதால் ஸகல பாவங்களையும் தொலைக்கலுற்றதும், ஸ்மரணம் செய்வதால் ஸகல சுகங்களையும் மளிக்கலுற்றது மாகையா லதற்கு ‘பஸ்ம’ மென்று பெயர். அது போகம் மோகூட மிரண்டையும் பயனுய்க் கொடுக்கும். (8) முறைப்படி மந்திரத்தோடு மெண்டாக்கப்பட்ட வத் திருநீற்றைத் தரிக்கலுற்ற மானிடருக்குச் சகல பீடைகளும் தொலைந்துவிடுவதோடு வேண்டிய பொருட்களெல்லாம் கைகூடலாகும். (9) ஸ்ரீ பார்வதி நாதனுடைய மகிமை யெவ்வா றறிவதற் கஷுத்தியமோ திருநீற்றி

ன் மகிமையு மதேவிதமானதென்று வேதவேதாந்தங்களின் ககைகண்ட பெரியோர்களாற் சொல்லப்படுகின்றது. (10) ஓ! பிராம்மணோத்தம ர்களே! ஸத்தியம், ஞானம், தயவு, சிரத்தை, அக்கினி, வாயு, ஜலம், தலம், வானம் முதலிபவைகளெல்லாம் பஸ்மங்களே. * (11) ஸ்ரீ சிவ பிரானுக்கு மிகவும் பிரியமுள்ள வித் திருநீறானது பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்கள், இருடிகள், தவசிகள், பிராம்மணர்கள், கூத்திரியர் கள், வைசியர்கள், சூத்திரர்கள், மற்றுமுள்ள ஸங்கராஜாதியார்கள், ஸ்திரீகள் இவர்களாலெல்லாம் தரிக்கத்தக்கதாகும். (12½) இதனை மந்திரத் தோடி தரிப்பதனால் அஷ்டைசவரியங்கள், அஷ்ட (எட்டு) ஸித்திகள், பரமகாரணரான ஸ்ரீ சம்புவினிடத்துப் பக்தி இவைகள் கைகூடும். (13½) இது ஸகல வசியங்களையும் செளபாக்கியங்களையு மளிக்கும் துற்தும் மகா மேன்மைபொருந்தியதுமாகின்றது. (14) திருநீற்றைக் கண்டமாத்திரத்தால் சகல பூதப்பிரோத பிசாசங்களும், இராகூஸர்களும் மற்றுமுள்ள துஷ்டர்களும் பயந்து தூரத்தி லோடிவிடலாகும். (15) அதேவித மாய் அபஸ்மாரம் குஷ்டம் முதலிய வியாதிகளெல்லா மேர் கணநேரத்திற்குள் நசித்துவிடுகின்றன. திருநீறானது பெரியோர்களால் உத்தூளன (உதிராய்ப்பூசல்) மாகவும், திரிபுண்டிர (முப்பட்டை) மாகவும் தரிக்கத்தக்கது. (16) உத்தூளனமும் திரிபுண்டிரமும் மனதினற்கூட அசட்டைசெய்யத் தகாதது. இவ்விரண்டும் வேதங்களால் விதிக்கப்படுகின்றபடியா லதனை விலக்குவோர் பதிதராவார்கள். (17) உத்தூளனத்திலும், திரிபுண்டிரத்திலும், அவைகளின் மகிமையைப் பிரஸ்தாபிப்பதிலும் யாவருக்குச் சிரத்தையுண்டாகவில்லையோ! அவர்கள் மகா பாவி களாவார்கள். (18) கேளீர்! தரணிதேவர்களே! திருநீற்றில் ஜலத் தைவிட்டுக் குழைத்துச் சிரசு, நெற்றி, கழுத்து, மாப்பு, வயிறு, இரு பாரிசங்கள், இருபுயங்கள், கைகளின் மத்தி, இருமணிக்கட்டுகள், முதுகு, பிடரி (19-20) ஆகிய பதினைந்திடங்களிலும் திரிபுண்டிரம் யாவரால் தரிக்கப்பட்டபோதிலு மவொப்பேர்க்கொத்த மகா பாவியாயினு மவோ சிவன்; அவோ விஷ்ணு; அவோ பிரம்மா; அவரொல்லோர்களாலும் வந்தனிக்கத் தக்கவரோ. (21) எல்லாச் சாதிகளுக்கு மெல்லா ஆசிரமங்களுக்கும் உத்தூளனமும் திரிபுண்டிரமு மெடுத்தவையென்று ஜாபாலோபநிடத்தை நன்கறிந்த பெரியோர்களால் மெத்த வாதரவுடன் சொல்லப்படுகின்றது. (22) மேலு மவ் விரண்டும் ஞானத்திற்கு முக்

* இவ்வாக்கியமானது திருநீற்றை யுத்தூளனம் செய்துகொள்வதற்கான வேதமந்திரத்தின் மொழிகளையே கொண்டிருப்பதை யறிக.

கிய ஆதாரமுள்ளவை யென்பதே 'சுவேதாசுவதர்' மென்ற உபநிடத்
தை யறிந்த மாமுனிவர்களி னுதரவுள்ளகொள்கை. (23) தவிரவும்
ஆதர்வசிகோபநிடத்தை நன்கறிந்த மாமுனிவர்க ளவ்விரண்டு மஞ்ஞா
னங்களை முற்றும் தொலைக்கலுற்றவை யென்று தெளிவிக்கின்றார்கள்.
(24) என்றாலும் கேவலம் ஞானத்தினால்தா னஞ்ஞானத்திற்கு நாசமு
ண்டாகும்; ஏனென்ற லவ் வஞ்ஞானமானது நல்ல ஞானத்தினால் வில
க்கத்தக்கதேயின்றி மற்றொன்றுமில்லை. (25) யாவரால் சிவ விரதங்க
ளெடுத்து நன்கனுஷ்டித்து வரப்படுகின்றனவோ அவருக்குத்தா னட
ர்ந்த அஞ்ஞானங்களைத் தொலைக்கலுற்ற நல்ல ஞானமுண்டாகும். (26)
ஆகையினால் மோகூத்தை யபேகழிப்பவர்க ளுத்தாளனத் திரிபுண்டிர
ங்களை நன்றா யாசரித்துவரல்வேண்டும்.

முந்தி யோர் பிரஜயம் நேர்ந்தபோது விஷ்ணுவானவர் (27)
சமுத்திரஜல மத்தியிலுள்ள ஆலிலேயிது பள்ளிகொண்டிருந்தார். அ
ப்போது பகவானாகிய ஸ்ரீ ஸதாசிவ னங்கு வந்து விஜயமாயினர். (28)
சமுத்திரமானது மகா ஆரவாரத்தோடு கொந்தளித்தபோதிலு மவருக்
குப் பருவிரலம்ட்டுத்தா னிருந்தது. அப்பேர்க்கொத்த மகாபுருட
ரான ஸ்ரீ மகேசுவரனைக் கண்டவுடன் விஷ்ணு (29) புத்திப்பிரமம்கொ
ண்ட வுள்ளத்தைக் கொண்டவராகி 'நீர்யா' ஒன்று கேட்க, கேளீர்!
முனிவர்களே! அப்போ தம் மகாபுருட னவருக்குக் கொஞ்சம் திருநீ
று கொடுத்தனர். அப்போ தவ் விஷ்ணு வதனை வாங்கி நெற்றியி லி
ட்டுக்கொண்டு கொஞ்சம் புஜித்தவுட னப்போ தவருக்கு நல்ல ஞான
முண்டாகித் தம்மைத் தாம் நிதானித்துக்கொண்டு (31) மகாதேவரு
ம், சந்திரகலையை யுச்சியலங்காரமாய்ப் பூண்டவரும், யௌவனப்பருவ
முடைய புருடச் சிரோஷ்டரும், முக்கண்ணரும், கறுத்த கழுத்தையுடை
யவரும், (32) அஷ்டைசுவரியச் சம்பன்னருமான வப் பரமேசுவரனைக்
கண்டு துரிதமா யெழுந்'தம் மாதவன் பக்தியுடன் தண்டம்போல் வந்த
னித்து அப்பிரபு விற்கு விஜயம்செய்தீ காரணத்தை வினவ, (33) ஸ்ரீ
ஜகதீசன் சொல்லுகின்றார்:— "கேளீர்! விஷ்ணுவே! சகல லோகங்க
ளையும் சிருஷ்டிப்போரான பிரம்மாவை யுண்டுபண்ணுவதற்காக யா மி
ங்கு வந்தோம்; ஆகையால் நீர் நமதாக்கினையின்படி யிப்போது துரித
மாய் நமது மனைவியாகவேண்டும். (34) ஏனென்றால் ஓ! விஷ்ணுவே
நீரோ நமது சக்தியாகியபடியா லும்மிடமிருந்தே யவருக்குப் பிறப்புண்
டாகவேண்டு" மென்று திருவாக்கருளிச் சகலப் பிரபஞ்சச் சுவரூபியும்,
சகலப் பிரபஞ்சங்களை யு மிரகழிக்க முயன்றவருமான வச்சருவேசுவர ன
ப்போ தவரைப் பெண்டிராகப் பண்ணிக்கொண்டு சம்போகம் செய்கை

யி (35½) லப்போ தப் பரமசிவனுடைய தங்கத்தையொத்த வீரிய
மானது விழ, (36) கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அவ் விஷ்ணுவின்
நாபிகமலத்தினின் றைந்து முகங்களைக்கொண்ட பிரம்மனுண்டானார்.
உடனே பிரபுவாகிய வப் பிரம்மனும் ஸ்ரீ பரமசிவாக்கினையின்படி லகல
ப் பிரஜைகளையும் படைக்கலானார். (37) பிந்தி யோர் சமயத்தி லப்
பிரம்மனுக் காங்காரம் ஜனிக்கலாக ஸ்ரீ பைரவமூர்த்தியா லோர் தலை
யறுக்கப்படலானபடியா லவர் நான்முகனென்ற பெயரையடைந்தார்.
(38) ஓ! தரணிதேவர்களே! திருநீறு தரித்தமாத்திரத்தினால் ஸ்ரீவிஷ்
ணுவுக்குக்கடத் திரண்ட வஞ்ஞானம் நாசமாகி நான்முகனும் பிள்ளை
யாய்ப் பிறந்தனரல்லவா! (39) ஓ! முனிவர்களே! பூர்வத்தில் மகா
பலவானாகிய வீரபத்திரஸ்வாமியானவர், கொடிய நடைக்காரர்களான
ஸர்ப்பாசுரன், பஞ்சமேட்டிராசுரன், (அகண்டவாண்குறியைக்கொண்ட
வன்) பாவியானவக்கினியசுரன் இவர்களால்கொல்லப்படலானஸகல தேவ
ர்களையும் திருநீறுபோட்டுப் பிழைப்புழம்பிவிட்டனர். (40) தவிரவும்
வாமதேவரென்ற மாமுனிவருடைய திருநீறணிந்த திருமேனிதனிற்
பட்டமாத்திரத்தினு லனேக ஜன்மங்களாய்ச் சம்பாதித்த மகா பாதகங்
களை யெல்லாம் கவசமாயணிந்தவனான வேரார் துலுக்க ராஜன் தான
டைந்திருந்தப் பிரம்மராசுல ஜன்மத்தை யிழந்து மோகூலாம்பிராஜி
ய மடையலானான். (41)

கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! தமிழ் நாட்டில் மிகுந்த
கெட்ட வெண்ணம் கொண்டவனும், சகல ஸ்திரீகளோடும் புணருவோ
னும், மகா பாவியும், கண்டவிடங்களி லுண்போனும் மெத்தத்தூரத்து
மனுமாய்ப் பெயர்போன வேரார் பார்ப்பா (42) எனவனது வினையினு
லோர் பிராம்மணக் கிராமத்தி லிறந்துபோகலானான். அப்போது ஜன
ங்க ளவனைக் கால்தனிற் கயிற்றைக்கட்டி யூருக்கு வெளியி விழுத்தெ
றிந்தார்கள். (43) அப்போ தியமதூதர்களு மப் பாதகனைத் துரிதமாய்
நாகத்திற்கொண்டுபோட்டார்கள். இப்படி யிருக்கையில் கேளீர்! பி
ராம்மனோத்தமர்களே! சாம்பற்பற்றலுற்ற கால்களைக் கொண்டதான
வேரார் நா யப் பிராம்மணப் பிணத்தைத் தின்பதற்காக வந் தவனது
நெற்றி, இரு புயங்கள், மார்பு இந்த விடங்களிலெல்லாம் மிதித்துத்
திரிந்தமாத்திரத்தி லம் மறையவன் நற்கதி யடைந்து விட்டானன்
னோ? (44-45)

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் யி—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! திருநீற்றின் மகிமையைப்பற்றி மற்றோர் கதை சொல்லுகின்றேன்; நீக்களெல்லோர்களு மதனைச் சாக் கிரதையாய்க் கேட்பீர்களாக. (1) வங்கதேசத்திற் கதிபனுன புஜபல னென்ற வோ ரரசன் கொடை கொடுப்பதில் வல்லவனும், நல்லோர்க ளுக்கு மீத்திரனும், குடிகளைக் காப்பாற்றுவதில் முயன்றவனுமா யிருந் தான். (2) மகா புத்திசாலியான அவ்வரசன் மாதப்பிறப்பான வோர் புண்ணியதினத்தில் பிராம்மணர்களுக்குமிருந்த தானங்கள் கொடுத்தான். (3) அப்போது பற்பல தேசங்களிலுள்ளப் பிராம்மணர்களெல்லா மதற்காக வங்கு வந்தார்கள். விதர்ப்பதேசத்திலிருந்து ஸுசீலனென் ற வோர் சிறந்தப் பிராம்மண (4) னவ் வரசன் தானம் செய்வதைக் கேட்டுவந்தார். அப்போதெல்லாப் பார்ப்பார்களு மப் பிராம்மணச் சிரோஷ்டனாக் கண்டு வந்தனித்துப் போட் (5) டரசனிடம் சென்று “ஓ! ராஜனே! ஸுசீலனென்ற விப் பிராம்மணன் நல்லொழுக்கமுடையோரும், வேதமோதுவதில் முயன்றவரும், சகல சாஸ்திரப் பொருட்க ளின் தத்துவங்களை யறிந்தவரும், எப்போதும் ஸ்ரீ பரமேசுவரனிடத் தே மனதை நாட்டியவருமாகையா (6) விவருக்கே முந்திய தானத் தைக் கொடுத்தல்வேண்டும். ஏனென்றாலிவருக்குச் சுவர்ப்பதனத்தைக் கொடுத்தபோதி லும தமிழ் வற்ற பயனைக் கொடுக்கு” (7) மென்றெ ல்லாப் பிராம்மணர்களு மவ் வரசனை நோக்கிச் சொல்லுகையி லப்போ து பெருமைபொருந்திய வப் புஜபலராஜனு மவர்களது வசனத்தைக் கேட்டப்படியே நல்லதென் றப் பிராம்மணச் சிரோஷ்டனாக் கூப்பிட்டு தானம் கொடுக்க வெத்தினப்படுகையி லப் பிராம்மணன் சொல்லியதா வது:—(8½) “ஓ! ராஜனே! நீர் திரிபுண்டி ரோத் தூளனங்களாகத் திருநீற்றணிதல்வேண்டும்;” (9) இல்லாவிடில் நீ றொன்ன மகா மகா தா னங்கள் செய்தபோதிலு மதற்குப் பயனை யில்லை. கேளீர்! பூபதி யே! விபூதி யணியாம லேதாகிலும் சில கருமங்களைச்செய்தா (10) லது நிஷ்பலமே பென்பதிற் சந்தேகமே யில்லை” யென, இவ்வா றவ் வந்தணரது வசனத்தைக்கேட் டரசன் தனக் கொழுப்பினால் (11) கே ளீர்! முனிவர்களே! அம் மறையவனாரோக்கிக் கர்வத்தோடு வசனமு ளைத்ததாவது:—“ஓ! பார்ப்பான்! உம் நிமித்தமாய் நா மெந்த காரண த்துக்காகத் திருநீற்றணியவேண்டும்? (12) தானம் செய்கையில் திருநீ றிடாத்தினால் நமக்கென்ன சக்தியில்லாமற்போயிற்று? திருநீ றிட்டுக் கொண்டுதான் தானம்பண்ணவேண்டுமென்பதென்னவிதி?” (13) என்

றுநாக்கலான அவ் வரசனை நோக்கி வேதியர் பின்னு முரைத்ததாவது:—“கேளீர்! ராஜனே! பஸ்மத்திலாவது அக்னைத் தரிப்பதிலாவது யாவருக்குப்புத்தி (14) யுண்டாகவில்லையோ அப்பேர்க்கொத்த பாதகனுக்குச் சம்பத்து விருத்தி யாகாதது யின்றி யோர்கனைத்துக்குள் ளுள்ளதும் நசித்துப்போய் மிகுந்த தரித்திர முண்டாகி வியாதிமேலிட் (15) டவயவங்களும் குறைந்து போய்விடு மென்பதிற் சந்நேகமேயில்லை. மேலுமப்பாதகனுக்குப் பிள்ளை முதலியவர்கள் சாகலாகிக் கொடிய நரகவாதையும் நேரிடும். (16) ஓ! ராஜசேகரா! ஆகையால் ஒவ்வொருநருமத்தின் தொடக்கத்திலும் பரிசுத்தம் பொருந்திய திருநீர் மறைத் தரித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஓ! ராஜனே அவ்வாறு கொடுக்கும் திரவியம் தான் வாங்குவோருக்கும் விருத்தியாகுமேயின்றி மற்ற தாகா” நென, (17) கேளீர்! தரணிதேவர்களே! இவ்வாறும் மறையவரது வசனத்தைக் கேட்டு ராஜன் பரிகாஸத்தோடு சிரித்துக்கொண்டு வார்த்தை யுரைத்ததாவது:— (18) “ஓ! ஐயமோ! நல்லபுண்ணியவானாகிய வெமக்குக்கட எவ்வாறு தரித்திர முண்டாகும்? பிள்ளை முதலியோ ரெவ்வாறு நசிப்பார்கள்? அங்கங்க ளொப்படி யீனமாகும்? (19) வியாதிக ளெல்லாம் தூரத்திலோடியே போய்விடும்; நீர் வீணு யேதோ பிதற்று கின்றீர்; ஒருக்கா லவ் வியாதிகள் நமக்கு நேர்த்துவிடல் ஓ! பார்ப்பான்! அப்போ தும்மிடம் வந்து திருநீறுவாங்கி யிட்டுக்கொண்டு நமது துன்பங்களை விலக்கிக்கொள்வோம்; ஓ! அய்யமோ! நல்லது! நீரிப்போது சிக்கிரமாய் நம் கையிலிருந்து தானத்தை வாங்கிக்கொள்ளு” மென, (21) இவ்வாறவனது வசனத்தைக் கேட்டுப் பிரம்மணன் நகைத்துக்கொண்டெழுந்து “ஓ! ராஜனே! நமக்கப்போ துமது தானம் வேண்டா” மென்றுவிட்டுக் கேளீர்! முனிவர்களே! அவ் வேதியர் தமது தேசத்திற்குப் புறப்பட்டனர். அப்போ தரசன் மனையாளானவன் பொய்யாய்த் தும்மினன்; ஓ! இது மிகவும் கஷ்டம்! (23) பிற கிப்படிச் சிலகாலம் சென்றதன்மே லவ்வரசன் மிகுந்த நோய் கொண்டவனாகி விட்டுக்குள்ளே கிடந்துவிடலானான். (24) ஓ! கோ! மேலுமப்போது மிகுந்த அம்மையின் கொடுமையினால் சைனியங்கள் மடிந்துவிட்டன. ஆகையினால் தூரத்துமனாகிய அவ்வரசன் சத்துருவினால் நகரத்தைவிட்டுத் துறத்திவிடப்பட்டவனாகி (25) யப்போது பயங்கொண்டு பெண்ணோடுகூடப் பயங்கரமான காட்டுக் கோடிப்போனான். அங்கு கொடியோனாகிய வேர் வேட னரசன்பெண்ணைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்விட்டான். (26) அப்போ தப் பாவியானவன் பெண்ணரிழந்தவனாகி மனத்துன்பப்பட்டுக்கொண்டு மெத்தப்பசிதாகங்களோடங்கு திரி

கையில் (27) பிச்சையிரறந்து மப் பாதகனுக் கொருவரும் கொடாத படியா லப்போதுக்கப்போ தவன் திருட்டினால் வயிறு வளர்த்துவந்தான். (28) இவ்விதமா யவன் சிலகாலம் போக்கியதன்மேல் கேளீர்! முனிவர்களே! ஒருங்கா லவன் திருடும்போ தப் பாதகனை (29) யந் நகரத் தலையாரிகள் கண் டவனை யுடனே கயிற்றினுற் கட்டி யப் பட்ட ணத்துக்குவெளியிற்கொண்டுபோய்ச் சைகால்களைவெட்டிவிட்டார்கள். (30) அப்போ தவன் மெத்தப் பசிதாகங்களால் வருத்தமடைந்துபிற கேதோ நல்வினையின்வசத்தினால் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! விதர்ப்பதேசத் தரசனுடைய குண்டினமென்ற நகரம்போய்ச் சேர்ந்து (31) மெத்தத் தினனும் பறப்புள்ளவனுமாய்ப் பிச்சையெடுத்து ஜீவி த்துவந்தான்.

கேளீர்! முனிவர்களே! இச் சமயத்தி லத் துராத் துமனுடைய மனையாளோ வென்று (32) லவளைப் பிடித்துப்போன வேட னோர் புலியினு லடிக்கப்பட்டுச் சாகலாகி யம் மகா பாவியும் திருடியதால் மூக் கறுக்கப்பட்டவளாகி மிகுந்த பசியால்வாதையடைந் தேதோநல்வினையி ன் வசத்தினு லதேபட்டணத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள். (33½) பிற்பா டப் புருடன் பெண்டி ரிருவர்களு டொருவரையொருவ ரறியாம லொரு வரோடொருவ ராங்காரப்பட்டவர்களும், உள்ளத்திலும் வெளியிலும் மெத்த வியாதியால் பிடிக்கப்பட்டவர்களும், பூச்சிவைத் தூனீர் வடிய லுற்ற விரணங்களைக் கொண்டவர்களு மாய்ப் பிச்சைபோடு பிச்சை போடென் றுறக்கக்கூவிக்கொண் டங்கு திரிந்துவருகையில் (35) கே ளீர்! வேதியர்களே! ஒரு சமயத்தில் ஸுசீலனன் றப் பிராம்மணன் வீட்டு வாசலில் வந்தார்கள். அப்போது ஸுசீலரு மவ்வாறு கூவுவோ ர்களைக் கண்டு மிகவும் மனதிரக்கம் கொண்டவராகி (36) “ஓ! கோ! நீங்களிருவரும் யாவர்? என்னபாவத்திற்காக விப்பேர்க்கொத்த பயனை யனுபவிக்கிறீர்கள்? என் றப் பிராம்மணோத்தம ரப் பாதகர்களை நோக் கி வினவுகையி (37) லவ் வாசன் சொல்லியதாவது:—“ஓ! சுவாமீ! யான் புஜபலனென்று பெயர்போன வங்கதெசத் தரசன். ஏதோ வேர் கொடிய பாவத்தினு லிப்பேர்க்கொத்த நிலைமையை யடைந்தே” நென, இவ்வா றவனது வசனத்தைக் கேட் டவ் வேதியர் மெத்த வா ச்சரியம் கொண்டவராகி மூக்கினில் விரலை வைத்துக்கொண் டவனை நன் று யுற்றுப்பார்த்து “அடா! முந்தி யெந்தனைப் பார்த்திருக்கிற ஞாபக முனக் கிருக்கின்றதா” வென்று கேளீர்! பிராம்மணச் சிரோஷ்டர்களே! அந்த சுசீலர் கேட்கையி (40) லரசன் “ஓ! ஸ்வாமீ! முந்தி யும்மைப்

பார்த்ததாக வெனக்குக் கொஞ்சமேனும் தோன்றவில்லை; ஏனென்று
 லெனக்கு கூணத்துக்கு கூணம் புத்திப் பிரமம் விருத்தியாகின்ற”
 நென், (41) பிராம்மணனும் “அடா! முந்திரீ மிகுதியாய்த் தானம்ப
 ன்னும்போது யான் திருநீறணிந்துகொள்ளவேண்டு மென் றதற்கு
 நீ திரவியம், யௌவனம் இவைகளின் கர்வத்தினு லதனை மறுத்துவிட்
 டபடியால் (42) யானுந்தனல் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டும் தானம் வே
 ண்டாமென்று திரும்பி வந்துவிட்டேனல்லவா? ஆகையால் திருநீற்றை
 யவமதித்ததால்தா னிப்பேர்க்கொத்த கதி யுந்தனுக்கு நேரிட்டதென்ப
 து நிச்சய” (43) மென், இவ்வா றச் சசீலன் வசனத்தைக் கேட்டவுட
 னச்சங்கதியைக் கனவுகண்டதுபோல் நினைத்துக்கொண் டரசன் தண்
 டம்போல் பூமியில் வந்தனம்பண்ணிக் கைகளை கட்டிக்கொண்டு (44)
 வசனமுரைத்ததாவது:—“ஓ! பிராம்மணேந்திரா! ஆம், ஆம், நீர் வந்தி
 ருந்து மும்மால் தான மங்கிகரிக்கப்படவில்லை. (45) யானும் திருநீற
 ணிந்துகொள்ளாம லுமநாக்கினையைக் கடந்துவிட்டேன்; ஆகையா லித்
 தோடத்தினல்தா னிப்பேர்க்கொத்த கதி யெனக்கு நேரலானது நிச்ச
 யம். (46) ஆகையால் ஓ! சுவாமி! இப்போ தெந்தனுக்குத் திருநீறு
 கொடுத் தெந்தனை யிப்பேர்க்கொத்த மிகுந்த ஆபத்திலிருந்து காப்பா
 ற்றல் வேண்டு” மென் றப் பிராம்மணனை யரசன் நமஸ்கரித்தான். (47)
 பிற்பாடு மகா புண்ணியாத்துமாவாகிய சசீலரும் மெத்தப் பரிசுத்தம்
 பொருந்திய திருநீற்றையெடுத்து “இதனைத் தரித்தமாத்திரத்தில் சகல
 பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுவதற் சந்தேகமேயில்லை. (48) மேலு
 மெல்லா ஐசுவரியங்களையு மடைந்து பெண்டரோடுசேர்ந்து வியாதிகள்
 தொலைந்து சத்துருக்களையும் வெற்றிபெறலாகும்.” (49)

பத்தாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௧௧—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

அப் பிராம்மணோத்தம ரிவ்விதமுரைத்தத் திருநீற்றை யரசனு
 க்குக்கொடுக்க, அவன் மகா பரிசுத்தமான வத் திருநீற்றை வாங்கித்
 தன் தேகமதிற பூசிக்கொண்டவுட (1) னதேககூணத்தி லவனது வெ
 ட்டுண்ட கை கால்களு முண்டாகிச் சகல பிணிகளும் தறிப்பட்டு முன்

போலவே ஆகிவிட்டான். (2) பிறகரசன் தன்னுருவத்தைப்பார்த்து மெத்த வாச்சரியம்கொண்டவனாகித் தண்டம்போல் வந்தனித்துவிட்டவர் முன்னிலையில் மிகுந்த பக்தியோ டஞ்சலிகொண்டு நின்றான். (3) பிறகு மூக்கறுபட்ட அவனது மனைவி யவனைப்பார்த்து மிக வாச்சரியம் கொண்டவளாகிக் கேளீர்! முனிவர்களே! அவனைத் தன் கணவனான வரசனென்றே யறிந்து (4) ஓ! ராஜனே! பிணிகளால் பீடிக்கப்பட்ட சரீரத்தையுடைய விந்த நானுமது மனைவியே! ஆகையா லம்மா முனிவரிடமிருந்து மகா பரிசுத்தம்பொருந்திய கொஞ்சம் திருநீற்றை வாங்கி யெந்தனுக்குச் கொடுக்கவேண்டும். (5) அதனைத் தரிப்பதினால் யானு மிப்போது துக்கங்கள் தொலையப்பெறுவேனென்பதற் சந்தேகமில்லை” யென, இவ்வாறவனது வசனத்தைக் கேட்டரசனவனாந் குத்தரமுரைத்ததாவது:—(6) “ஓ! பெண்ணே! எந்தத் தோஷத்தினு லுந்தனுக்கு மூக்கறுபட்டாயிற்றென்பதை நீ யெந்தனுக் குரைக்கவேண்டும்” மென, (6½) மனைவி கூறுகின்றாள்:—“ஓ! ராஜேந்திரா! இப் பிராம்மணோத்தமர் தானம் வேண்டாமென்றுவிட்டு வெளிச்செல்லும்போது யான் திரவியம், யௌவனம் இவைகளின் கர்வத்தினால் துஷ்டத்தன் மையாய்த் தும்மிவிட்டு ‘ஓ! அய்யா! இதோ சருனத்தடையாகின்றது; ஆகையா வித்தானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டுபோ’ மென்று, பரிகாஸமாய் வசனமுரைத்தேன். (8½) ஆகையா வித்தோடத்தினால்தான் மூக்கறுபட்டாயிற்றென்று நான் சத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றே” நென்றாள். (9) அதுகேட்டரசனு மது சரியென்றே நிச்சயித்துக்கொண்டுப் பிராம்மணனைத் தண்டம்போல் வந்தனித்து “ஓ! பிராம்மணேந்திரா! எனது பாரியாகிய விஸ்திரீயும் சத்தியமாய்தே தோடத்தினால் மூக்கறுபட்டிருக்கின்றாள். ஆகையால் ஓ! கருணைக்கடலே! இவளைச் சீக்கிரமா விரகழித்தருளவேண்டும்” (11) மென்றுரைக்கலான வரசனைப் பிராம்மணன் பயப்படவேண்டாமென்று கூறிக் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! கொஞ்சம் திருநீற்றையெடுத்தித் திதனை யுந்தன் மனைவிக்குக் கொ’ டென்று கொடுக்க, (12) இராஜேந்திரன் மகா பரிசுத்தமானவனை வாங்கி மனைவியிடம் கொடுத்தான். பிறகவனாந் மனைப் பக்தியாய் வாங்கித் தேகம் முழுதும் பூசிக்கொள்ள, (13) உடனே யம் மூக்கானது திருநீற்றின் பெருமையால் முன்போல் வளர்ந்துவிடலாகி, வியாதிகளெல்லாம் நீங்கி யவ ளதிசிக்கிரத்தில் முந்திய வடிவத்தைக்கொண்டிவிடலானாள். (14) பிற்பா டப் புருடன் பெண்டி ரிருவர்களும் மனக்களிப்புற்றவர்களாகி யஞ்சலிகொண்டு தண்டம்போல் வந்தனித்

தவளைத் துதித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். (15) கேளீர்! முனிவர்களே! இந்தச் சமயத்தி லவ் விதர்ப்பதேசாதிபனான விசித்திராத நென்ற வரசு நினைக் கேள்வியுற்று மெத்த மனக்களிப்புற்றனாகத் (16) துரிதமாயங்குவந் தப் பிராம்மணரைத் தண்டம்போல் பூமியில்வந்தனித் து “ஓ! சுவாமீ! தேவரீரா விரகழிக்கப்பட்ட இவ்வரசு நெந்தனுக் கம் மான்மகன்; (17) அவரொங்கு கான் போய்விட்டாரோ வென்று யான் மெத்த விசாரமுற்றிருந்தேன். தேவரீரது கருணைவசத்தினு லவரையிப்போது பார்க்கலாயிற்” நென்று சொல்லிவிட் டவ் வரசன்(18) புஜ பலனைத் தழுவி யவனுக்கு மெத்த நேர்த்தியான ஆடையாபரணங்களைக் கொடுத்துவிட் டவன் மனைவிக்கும் நல்ல வஸ்திரத்தைக் கொடுத்து(19) அனைக வுபசார வசனங்களைச் சொல்லித் தன தரண்மனைக் கழைத்துப் போ யவ் விருவர்களுக்கும் பகழியபோஜியங்களுட னுண்டியளித்துப் (20) பிற கொருவரோடொருவ ருபசாரமாய்ப் பலவாறு பேசிக்கொண்டபிற கவ் வரசன் புஜபலனுக் கனைகம் குதிரைகள், சேவகர்கள், படைகள் இவைகளைக்கொடுத்தவனையவன துபட்டணத்துக் கனுப்பினான். (21½) அப்போ தவ னேகாக்கிரசித்தனாய் ஸ்ரீ சிவபிரானை மனதினில் தியானித்துக்கொண்டே மிகுந்த சைனியங்களோடு புறப்பட்டு ஸுசீலர் வீட்டுக்கு வந்து மனைவியோடுகூட மெத்தப் பக்தியுடன்தண்டம்போலவரை வந்தனித்து (23) “ஓ! சுவாமீ! நாங்க ளிங்கு தேவரீரால்லவோ சுகமா யிரகழிக்கப்படலானோம். இப்போது யான் தேவரீருடைய கருணைவசத்தினுற் சுயதேசத்திற்குப் புறப்படலாகின்றேன். (24) ஆகையால் யான் சத்துருவை விஜயம்பெறும்படியாய்க் கொஞ்ச மெந்தனுக்குத் திருநீறு கொடுத்தருளவேண்டு” மென்றுநாத்துப்போட்டு விநயத்தோடு வணக்கமாய் நிற்கலான அவ் வரசனை நோக்கி யப் பிராம்மணோத்தமன் (25) “ஓ! ராஜனே! மகா மகமைபொருந்திய விப் பஸ்மத்தினு லுமக்குச் சத்துருபய முண்டாகவேமாட்டா” நென்று சொல்லிவிட்டுத் திருநீற்றை நன்றாய் மந்திரித் தவனுக்குக் கொடுக்க, (26) மகா பரிசுத்தம்பொருந்திய வத் திருநீறுதனை வாங்கி நெற்றிமீ திட்டுக்கொண் டஞ்சவியுட னவரைவந்தனித் துத்திவுபெற்று (27) மிகுந்த சைனியங்களோடு கூடியவனாகி மெத்தச் சந்தோஷத்துடன் புறப்பட்டான். அப்போ திப் புஜபலனுடைய சத்துருக்களை யதம்பண்ணிவிட் டவனது தேசத்தையும் தன் கைவசப்படுத்திக்கொண்டு நா ள்தோறும் குடிகளை மிகுதியா யிமிசித்துவரலான மெத்தத் துராத் தும னும் பாவியுமாகிய வோ ரிராசுத்த னவன் புறப்பட்டு வருவதைக் கேட்

(28-29) டவனைக் கொன்றுவிட விருப்பமுற்றவனாகி மகா கோபத் தோடு புறப்பட்டுவந்ததன்மேல் திருநீ றிடப்பட்ட அவ் வாசனது முகத்தைப் பார்த்தவுடனும் (30) எனவன் மகா கோரமாகிய தன் திராசுதை தேகத்தைவிட்டுச் சிறந்த தேவசரீரத்தை யடைந்துவிடலானான். தேவரீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அப்போது புஜபலனு மத் தேவனைப் பார்த்து மெத்த வாச்சரியம்கொண்டவனாகி யவனது வரலாற்றைக் கேட்க விருப்பமுற்று 'நீர்யா' டொன் றவனை வினவ, அதற் கத் தேவன் "ஓ! ராஜ்சிகோஷ்டனே! எனது விருத்தார்தங்களை யாதியோடந்தமாய்ப் பிறகுரைக்கின்றே" (32) எனன்று சொல்லிவிட்டவனை யவனது நேர்த்தியான பட்டணத்திலுள்ள மெத்தச் சிறந்ததும், பற்பல விரத்தினங்களால் விசித்திரமுள்ள துமான வரண்மனைக்(33) கழைத்துவந் தவனை மகாச் சிகோஷ்டமான சிங்காதனத்தி லுட்கார்த்தி நல்ல இலக்கினமான சுபவேளையில் நேர்த்தியும் மங்களகரமுமான நாதங்களைக்கொண்ட சீதவாத்தியங்களோடு சுற்றிலும் நகரத்திலுள்ள ஜனங்களால் சூழப் பெற்றவனாகி மிகுந்த சந்தோஷத்துட னவனுக்குத் திருநீற்றினால் பட்டங்கட்டிவைத்து (34-35) "ஓ! ராஜனே! எந்தன் விருத்தார்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றேன்; நீர் ஜாக்கிரதையாய்க் கேட்பீராக."

"ஓ! ராஜனே! பூர்வத்தில் யான் மேற்றிசைக்கதிபனான வருணன்; (36) நான் சமுத்திர மத்தியிலுள்ள பாதகர்களான அசுரர்களாலும் மரக்கர்களாலும் மிகுதியாய்ப் பீடிக்கப்பட்டபடியால் மெத்தப் பயங்கொண்டவனாகித் தேவேந்திரானிடம் சென்றேன். (37) அப்போது வரால் சங்கதி யென்னவென்று கேட்கப்பட்டபோது யான் சொல்லிய தாவது:—“ஓ! தேவேந்திரா! ஸமுத்திரத்திலுள்ள பாதகர்களான விராசுதைர்களு மசுரர்களும் ஜகமதை வாதிக்கின்றார்கள். (38) மேலு மெந்தனிருப்பிட மவர்களாற் சூழப்பட்டிருக்கின்றபடியால் லங்கு யான் போக முடியவில்லை” யென்றுரைத்துவிட்டுக் கேளீர்! ராஜனே! அவ் விர்திரனண்டையி லதற்காகக் காத்திருந்தேன். (39) அச் சமயத்திலங்கு தவங்களுக்கு நிலையாகிய வகஸ்தியமாமுனிவர் வந்தார். அப்போது தேவராஜ னவரைக் கண்டவுடன் வந்தனித்து அர்க்கியபாத்தியம் முதலிய வுபசாரங்களால் லவரைப் (40) பூஜித்து நேர்த்தியான வாசனத்தி லுட்காரச்செய்து தானு மவர தாக்கனையின்படியங் குட்காரந்தான். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நாரதமுனிவரு மங்கு வந்தார். (41) பின்பவரு மிந்திரனால் பூஜிக்கப்பட்டங்கு வீற்றிருந்து “ஓ! அகஸ்திய முனிவரே! ஓ! தேவராஜனே! யான் பூலோகத்தில் சில வற்புதத்தைப்

பார்த்துவிட்டுச் சீக்கிரமா யுங்களிடத்திற்கு வந்திருக்கின்றேன். அதனை நீங்கள் கேட்கவேண்டும். (42½)

காச்மீர தேசத் ததிபனை, அயலரசர்களை வெற்றிபெற்ற, வஜ்ஜிரதேகியென்று பிரஸித்திகொண்ட வேரரசன் ஸுதர்மனென்ற தனது புரோகிதன் (43½) கல்வி கற்காதிருந்ததைக்கண்டப்போது வசனமுரைத்ததாவது:—(44) “ஓ! ஐயா! பிராம்மணர்களுக் கலங்கரமான வித்தையை நீரோன் கற்கவில்லை? கல்வியற்ற வழது முகமானது சுகோடுபோ லிருக்கின்ற” (45) தென, இவ்வா றரசன் வசனத்தைக்கேட்டுப் புரோகிதன் சொன்னதாவது:—“ஓ! ராஜனே! எந்தத் தோடத்தினாலோ யா னென்ன படித்தபோதினு மெனக்கு வித்தையே (46) வருவதில்லை. ஆகையால் நான் ஜகத்பிரபுவான மகாவிஷ்ணுவை யாராதித்து நிச்சயமாய் வித்தையைப் பெற்றுக்கொள்ளுகின்றே” னென்று சொல்லிப்போட்டப் பார்ப்பான் (47) ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவை வேதமந்திரங்களாற் பலவாறா யாராதித்தான். அதன்மேல் விஷ்ணு பிரசன்னராகியவனுக்கு வித்தையைச் சந்தோஷமா யருள்செய்துவிட்டுச் சடிதியி லந்தர்த்தான மடைந்தார். (48½) பிறகச் சுதர்மன் கல்வியடைந்தவுடன் மெத்தச் சந்தோஷமுற்றவனாகி யப்பொழுதே (49) மெல்லப் புலவர்களுக்கு மிருப்பிடமான வரசனண்டைக்குச் சென்று தான் வரனடைந்ததை யவ் வரசனுக்கு மெத்த வாதரவுட னறிவித்தான். (50) அதன்மே லவ் வஜ்ஜிரதேகி ராஜன் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்துப் பிராம்மணர்களைக் கூட்டிவைத்து மெத்த மங்களகரமான வேர ரியாகம்செய்கையி (51) லவன் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு புலவர்களுக் கனேக தானங்கள் செய்தான். அப்போது சுதர்மனும் தன் தர்க்கவாதத்தினால் பண்டிதர்களையெல்லாம் கண்டனம் செய்யலானான். (52) இவன் முன்னிலையி லுத்தரம் சொல்வதற்குற்ற வல்லவ னொருவருமில்லை. ஆகையா லவன் பண்டிதர்களையெல்லாம் கொடிய வார்த்தையா லவமானம் செய்யலாகையி (53) லப்போது சகல லோகங்களுக்கும் பாட்டனான நான்முகத் தேவ னோர் கிழப் பார்ப்பா னுருவத்தோ டங்கு தோன்றி யெழுந்து நின்று வசனமுரைத்ததாவது:—(54) “ஆ! கா! கல்வியானது ஷினயத்தோடுகூடி லது முவுலகினிலும் புகழப்படலாகும்; அது வினயத்தோடு சேராவிடற் சகல ஜனங்களாலு மிகழவேபடலாகும். (55) ஆகையால் பண்டிதராகிய நீரு மிப் பண்டிதர்களையெல்லா மவமானம் செய்யலாகாதன்றோ! ஏனென்றால் பிறப்பு முதற்கொண்டு புலவரா யிருக்கலுற்ற புருடன் பார்மீ தெர்ருவருமில்லை” யென, (56) இவ்வாறவாது

வசனத்தைக்கேட் டச் சுதர்மன் வெரு கோபத்தோடு வசனமுரைத்த தாவது:— “அடா! கீழவா! நீ யுந்தன் பண்டிதத்தன்மையை யிங் கொ ன்றும் காட்டவேண்டாம்; சும்மாவிரு: (57) மேலு மிச் சபையிலுள்ள வெவ்லோர்களும் கல்வி லேச மில்லாதவர்களா லவர்கள் வெரும் புத்தி மூடர்களே! ஆகையால் நீயுமோர் மூடபுத்திக்கார னென்பதிற் சந்தே கமேயில்லை. வீனாங்காரம் கொண்ட வெரும் கீழவனாகிய வுந்தனுக் கென்ன தெரியு” மென, இவ்வா றிகழ்ச்சியான வசனங்களைக் கேட்டவு டனவர் பிராம்மணவேடத்தைவிட் (59) டங்கு நான்கு முகங்களோடு காணப்பட்டு மெத்தக் கோபாலேசம் கொண்டவராகி “அடா! மூடா! தன்னைத் தானே பண்டிதனாகப் பராட்டலுற்ற வுந்தனுக்கு யாம் புத்தி யுரைத்தும் (60) நீ வீண் கொழுப்பினால் கொஞ்சமேனும் வித்தையி னிலேசத்தைக்கூட அறியவில்லை. மேலு மடக்கத்தைவிட்டு புத்தி மெளட்டியத்தினால் நம்மைக்கூட நிந்திக்கவாகின்றாய். (61) ஆகையா ல் மகா பாவியான வுந்தன் நாவானது அசைவற்றுப் போகக்கூடவ” தெ ன் றிவ்விதமா யவனைச் சபித்துவிட்டுப் பிரம்ம னவ்விடத்திலே அந்தர் த்தானமடைந்துவிட்டனர். (62)

பதினோராவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௧௨—வது அத்தியாயத்தி னைந்தாம்.

“அப்போதேயப்பாவியின்நாவான துதம்பித் தசையவேயில்லை” அவ ன்ச்சபாமண்டபத்தின் கண்ணே கேவல மோ ருமையன்போலிரு ந்துவிட்டான். (1) பிற கரச னிவ்வற்புத்ததைப் பார்த் திதென்னவெ ன் றுலோசித்துக் கேளீர்! அருத்திய தேவேந்திரர்களே! அப்போ தவ ன் மிகுந்த கவலையடைந்தான். (2) பிற்பா டரசன் சுதர்மன் தம்பியா ன விசுத்தனை நோக்கி “ஓ! விசுத்தா! நீர் மெத்தப் புத்திசாலியல்ல வோ! இனி செய்யத்தகுவதென்ன” வென, (3) இவ்வா றவ் வரசன் வசனத்தைக் கேட் டவ் வந்தனன் வசனமுரைத்ததாவது:— நா னிப் போது கமலக்கண்ணரான விஷ்ணுவை யாதரவுட றாராதித்து (4) ஓ ரிடத்தும் பழுதுபெறாத முன்போலுள்ள வாக்கை யென தண்ணனுக்

கடைவிக்கின்றே” எனன்று கூறிவிட்டதத் தம்பியானவன் புத்தியை மற்ற்ெங்கும் செலுத்தாமல் விஷ்ணுவைப் பூஜைசெய்தான். (5) அப்போ தவனுக்கும் திருமால் மெத்தப் பிரியத்தோடு துரிதத்தி லாவிர்ப்ப் விக்ையி லவன் “ஓ! அடியார்களுக் கபயமளிக்கலுற்ற பகவானுன் ம காவிஷ்ணுவே! தேவரீரடியானுன் வென தண்ணனைப் பிரம்மன் சாபத் தினின்று துரிதமாய் விலக்கி யருள்புரியவேண்டு” மென, (6½) அது கேட்டு ஜகத்ஸ்வரூபியாகிய விஷ்ணுவைத்ததாவது:— (7) “இவன் முந்தி நமது வரப்பிரஸாதத்தினால் வித்தையைபடைந்து நல்லோர்களா ன புலவர்களைக் கொடியவார்த்தைகளா விதழ்ந்தது சரியா? (8) விரய த்தோடுகூடிய வித்தைக்கே யெங்கும் மரியாதையுண்டாகும். அவன் புலவர்களை யவமானம் செய்தபடியா லப் பிரம்மன் மிகுந்த கோபத் தோடு சபிந்துவிட்டார். (9) ஆகையாலிவனை யிச் சாபத்தினின்று வி லக்குவதற்கு நம்மால் முடியா” தென, இவ்வாறு விஷ்ணுவின் வசனத் தைக்கேட் டவன் பின்னும் சொல்லியதாவது:—(10) ஓ! ஸ்வாம்! லோக குருவாகிய தேவரீருக்கு யாங்கள் தாஸர்களல்லவோ! ஆகையால் தேவரீ ரிப்பிழைக்கை மன்னித்துச் சீக்கிரமா யிவனைச் சாபத்தினின்று விலக்கியருளவேண்டு” மென, (11) இவ்வாறவனது வசனத்தைக் கே ட்டுச் சகல ஜகத்ஸ்வரூபியான ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் மறுபடியு மிவனுக் குக் கல்வியைக் கொடுத்தா லிவன் புலவர்களை யின்னு மிகழ்வா” எனன் று (12) மனநினை லாலோசித்துக்கொண் டப்போது திருவாக்கருளிய தாவது:— “அடா! இங்கு முடியாத காரியந்தி லேன் நீ வினாயப் பிர யத்தினப்படுகின்றாய். (13) இப்பொழுது பிரம்மன் சாபத்தினின்று விடுவிப்பதற் றெந்தனுக்கு வல்லமையில்லை” என, இவ்வாறு திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஸ்ரீ கோவிந்தனைப் பார்த்தவன், மெத்தக் கோபத்துடன் வசனமுரைத்ததாவது:—(14) “ஓ! புருஷோத்தமா! பூர்வத்தில் தவ சியாகிய விசுவாமித் தீரர்கடந் தம் தவத்தின் பெருமையினால் தன்னை யடுத்த திருநகரூரானைச் சொர்க்கத்திற் கனுப்பியிருக்கிறார். (15) இப் படியிருக்கையி லண்டினவனிடத் திவ்வளவு தயவுகூடத் தேவரீருக் கில் லாமற் போயிற்றே!” என, இவ்வா் றவனது கொடிய வசனத்தைக் கேட்டு ஸ்ரீ விஷ்ணு கோபாவேசம் கொண்டவராகி (16) “அடா! நீ புத்திப்பிரமத்தினால் நம்மை யிகழ்ந்தபடியால் நீ யோர் மாதகாலத்திற் குள் ளுனது சரீரம் குறைவுபெறக்கடவா” யென் றவனைச் சபித்து விட்டநத்தந்தானமடைந்தார். (17) பிற்பாடு விகத்தன் விஷ்ணுவால் சபிக்கப்படலானதை யாசனறிந்து ‘ஓ! கோ! இதைன்ன’ வென் றுன்ன

த்தில் மிகுந்த விசாரமடைந்தான். (18) அப்போது விசுத்தனும் கால் கைகளிற் குறைவு கண்டு பிறகு நாளளவிலே தலைதனிற் குறைவுபடும் காலத்தி லவ் வரச னோர் மகோற்சவகாலத்தில் ஸ்ரீ கேதாரோசுவரசுவாமி யைச் சேவிப்பதற்காக மிகுந்த சைனியங்களோடுகூட வச் சுதர்மனையும் விசுத்தனையு மழைத்துக்கொண்டு மெத்தப் பக்தியுடன் சென்று (20) அம் மகேசுவரனைத் தரிசித்து நமஸ்காரம்பண்ணி மிகுந்த பக்தியுடன் பலவாறு யனேகம் துதிகளால் தோத்தரம் செய்துவிட்டவ் விரு பார் ப்பார்களுடன்கூடக் கோபுரவாசலில் வந்திருந்தான். (21) அப்போது சில இருடசுவரர்களும் கேதாரோசுவரனாகிய வப் பரமேசுவரனை வந்த னித்துவிட்டு மிகுந்தச் சந்தோஷத்தோடு திரும்பி யக் கோபுரவாசலுக் கு வந்தபோது (22) அவ்வரச னவர்களை நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டவ் விரு பாவிகளையு மவர்களுக்குக் காட்டி “ஓ! முனிவர்களே! இவர்களைச் சாபத்தினின்று விடுவித்தல்வேண்டு” மென, அவர்க ளிவ் விருவரும் பிரம்ம விஷ்ணுக்களுடைய சாபத்தை யடைந்தவர்களென்பதை யறிந் ததன்மே லவர்களை யச் சாபத்தினின்று விடுவிக்க வல்லமையற்றவர்க ளாகி யரசனை (24) வாழ்த்திவிட்டுத் துரிதமாய்த் தங்கள் தங்க ளிடங் களுக்குப் போய்விட்டார்கள். பிற்பா டரசன் ‘ஆ! கா! இவர்களை விடு விக்கலுற்றவர் யாவராயினு மிருப்பாரா” வென் றங்கிருந்துகொண்டே (25) மனத்துயரம் கொண்டவனாகி விசாரமுற்றிருக்கையி லப்போ தங் கு ஸ்ரீ ததீசிமாமுனிவர் தமது சீடர்களோடுகூட ஸ்ரீ கேதாரோசுவரஸ்வா மியைப் பக்தியுடன் நமஸ்காரம்பண்ணித் திரும்பிவந்தார். (26½) அப் போ தரச னத் தவசிச்சிரோஷ்டடைக்கண்டு மெத்தச் சந்தோஷம்கொ ண்டு (27) வந்தனித்து விரயத்தினால் வணக்கமுற்றவனாகிப் பக்தியு டன் பிரார்த்தித்துக்கொண்டதாவது:— “ஓ! மகா விருஷ்யே! அவர்க ள் தோடத்தினால் பிரம்ம விஷ்ணுக்களிடமிருந்து சாபமடைந்திருக்கிற வெமது புரோகிதர்களாகிய இவ்விருபிராம்மணர்களையு மிரகூழிக்கவேண்டு மிரகூழிக்கவேண்டு” மென, (28½) இவ்வா றவனது வசனத்தைக்கேட் டு முனிவர் மெத்தச் சந்தோஷம் கொண்டவராகி மகா பரிசுத்தமும், பாவத்திறன்களைத் துறத்தி யடிக்கலுற்றதுமான கொஞ்சம் திருநீற் றை யெடுத்துக்கொடுக்க, (29½) ராஜேந்திரனு மதனை வாங்கி யவ்விரு பார்ப்பார்களுக்கும் பூசினான். (30) அப்போதே விசுத்தன் தேகம் முன்போல் வளர்ந்தும், சுதர்மன் நாவு சரிப்பட்டும்போயின.(31) அப் பேர்க்கொத்த வந்த வற்புதத்தைப் பார்த் தெல்லோர்களும “ஆ! கா! திருநீற் றைப் பூசியமாத் திரத்தி லிவ் விருவர்களும் பிரம்ம விஷ்ணுக்களு

டைய சரபத்தினின்று விடுபட்டனர்களே! ஆகையால் லீத் திருநீற்றின் மகிமை யாவரால்தான் கணக்கிடத்தகு” மென்று மிகவுமாச்சரியம் கொண்டார்கள். (32½) அப்போ தவ் வஜ்ஜிரதேகராஜனு மாச்சரியம்கொண்டவனாக (33) தவசிகளிற் சிறந்தவரான வத்ததீசீமுனிவரைப் பூமியில் வந்தனித்தான். அவ் விரு பிராம்மணச் சகோதரர்களு மம் மாமுனிவரைத் தண்டம்பண்ணி(34) ‘ஓ! சுவாமீ! நாங்களிருவரும் தேவரீரால் பஸ்மத்தின் மகிமையைக்கொண்டு காப்பாற்றப்படலானோம். பஸ்மத்தின் மகிமை தேவரீரல்லது ஸ்ரீ பரமேசுவரனால்தா னறியமுடியும்” (35) என்றுரைத்துத் தண்டம்போல் பூமிதனில் வந்தனிக்கலான அவ்விரு வர்களையு மரசனையு மாசீர்வாதம்பண்ணிவிட் டம்முனிவர் சந்தோடமாய்த் தமதாசிரமத்திற் கேகினர். (36) ஓ! அகத்தியதேவேந்திரர்களே! அதுமுதலா யவ்விரு பார்ப்பார்களும் பஸ்மத்தினு லுத்தானனம் செய்யப்பெற்ற மேனிதனைக் கொண்டவர்களாகி மிருத்தமேன்மையைக் கொண்டிருந்தார்கள்” னென, (37) இவ்வாறு ஸ்ரீ நாரதமுனிவரின் வசனத்தைக் கேட்டகத்தியமாமுனிவர், இந்திர னிவ்விருவர்களும் மெத்த வாச்சரியமுற்ற மனதைக் கொண்டவர்களாகி யற்புதமான பஸ்மத்தின் மகிமையைப்பற்றி (38) யொருவரோ டொருவர் பிரஸ்தாபித்து மெத்த மனமகிழ்ச்சியோ டிருந்துகொண்டிருக்குமளவில் கேளீர்! புஜபலராஜனே! அப்போது நான் மனத்துன்பத்துட னெதெதையோ மனதினால் நினைத்துக்கொண்டு (39) “ஓ! தேவராஜனே! இக்கையின் பிரஸ்தாப மிருக்கட்டும்; இராசூதர்க ளசுரர்களோடுகூ டச்சமுத்திரத்தின் மத்தியி லிருந்துகொண்டு துன்பப்படுத்துகின்றார்களே! ஆகையால் நீ ரவர்களைக் கொல்வதற்காக விப்போது பிரபத்தினம் செய்யல் வேண்டு” மென்று யா னுரைக்கையி லப்போ தகத்தியமாமுனிவர் மெத்தக் கோபாவேசம்கொண்ட மனதைக் கொண்டவராகி (41) “ஆ! அடா! மூடா! எங்களது வார்த்தையை அடக்கி நீ யென்னவுரைத்திட்டாயடா? பாவங்களைத் தொலைக்கலுற்ற திருநீற்றின் மகிமையைப் பற்றி வர்ணித்துக் கொண்டிருக்குமளவில் (42) ‘இக்கையின் பிரஸ்தாப மிருக்கட்டு’ மென் றசட்டையாய்ச் சொன்னாயல்லவா! ஆகையினால் அடா! துராத்துமாவே! நீ யித்தோஷத்தினால் சீக்கிரத்தி லிராசூதனாகக் கடவு’ யென்று சபித் தவ்வகஸ்தியமாமுனிவ ரிர்திரனைக் கூப்பிட்டு ‘ஓ! இந்திரா! பாவங்களை யதட்டித் துறத்தலுற்ற பஸ்மமாகா த்துயியத்தை நீ யிப்போ திங்கு கேட்டபடியா லசுரர்களைக் கொல்வதில் யாதொரு பிரயாஸையுமில்லை’ யென்றுரைத்துவிட்டுக் கடற்கரைக்குச் சென்று மந்தி

ரிக்கப்பட்ட கொஞ்சம்திருநீற்றை பெடுத்து (45) கைதனிற்குழைத்து நெற்றியி லிட்டுக்கொண் டம்மாமுனிவர் தமது திருக்கையை நீட்டிச் சமுத்திரத்தை யழைக்க, (46) அப்போ தச் சமுத்திரமானது பனித் திவலைக்கு நிகரா யவரது கைமீது வந்துசேர்ந்தவுட னவர் ஸ்ரீமகாதேவ னைத் தியானம்பண்ணி யதனைக் குடித்துவிட்டு, (47) “ஓ! இந்திரா! இ ப்போது பாவிசனும் துஷ்டர்களுமான விராக்ஷதர்களை யு மசுரர்களையும் கொன்றுவி” டென்று திருவாக்கருளி யவ் வந்திரனுக்குக் கொஞ்சம் திருநீறு கொடுத்தார். (48) பிறகந்திரனு மதனை வாங்கிச் சரீரமுழுதும் பூசிக்கொண்டு கேளீர்! புஜபலராஜனே! சகல ராக்ஷதர்களை யு மசுரர்க ளையும் கொன்றுபோட்டான். (49) பிற்பா டம் மாமுனிவர் சமுத்திர த்தைவிட்டுவிட்டுத் தமதாசிரமத்துக்குப் பிரயாணப்படுகையில் கேளீர்! ராஜனே! அப்போ தந்திரன் துரிதமா யெந்தனை யழைத்துக்கொண் (50) டம்மாமுனிவரிடம் சென் றவரைச் சமாதானம்பண்ணி வசன முரைத்ததாவது:— “ஓ! தவசிச்சிரோஷ்டளே! ஓ! சுவாமி! இவன் மூ டனாகிய கா லொன்றையு மறியமாட்டான். ஆகையால் தேவரீர் தய வுட னிலனைக் காப்பாற்றிடல்வேண்டும்” மென்று சொல்லிவிட் டவரை வந்தனிக்க, (51½) பிறகவ் வகத்தியரும் பிரசன்னராசி பெய்தனையோ க்கித் திருவாக்கருளியதாவது:—(52) “ஓ! வருண! புஜபலனென்றோ ரசுரனுண்டாகப்போகின்றான். நீ யவனது நெற்றிதனில் திருநீற்றைக் கண்டமாத்திரத்தி லிவ் விராக்ஷத தேக முடனே (53) நீங்கலாகிமுன் போ லுந்தன் சொந்தத் தேகத்தையடைந்து மேற்றிசை சேர்ந்தரசாள லாவாய்; இது விச்சய” மென் றருளிவிட் டத் தவசியானவர் சடிதியில் தமதாசிரமம் சென்றுவிட்டார். பிறகு பாணு மதன்படியே மெத்த வி கழ்ச்சியும் கோரமுமான இராக்ஷத சரீரத்தை யடையலாகி யுமது பட்ட ணத்தில் வசித்துவந்து (55½) பிற்பா மெது நெற்றிமீது திருநீற்றைக் கண்டதன்மே லெனது சொந்தச் சரீரத்தைப் பெற்றே” (56) எனன்று கூறிப் பிறகவ் வருணனப்போது துரிதத்தில் தன் படைகளை நினைக்க, அப்போதே மகா பலசாலிகளான அவனது படைகளெல்லா மங்குவந் து (57) பிறகவனும் மெத்த மனமகிழ்ச்சிக்கொண்டவனாகி யவர்களுட ன் மேற்றிசை சென்று கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அவனில் வாறு திருநீற்றைக்கண்டமாத்திரத்தினால் தன் பதவியை யடையலா னான். (58) அப்போ தப் புஜபலராஜ னவனது சரித்திரத்தைக்கேட்டு மெத்த வாச்சரியம்கொண்டவனாகித் திருநீற்றின்மீ ததிக மனப்பற்றுத ல்கொண் (59) டெப்போதும் கேகமெல்லாம் திருநீற்றைப் பூசி

கொள்வதிலும், திருநீற்றையே படுக்கையாய்ப் போட்டுக்கொள்வதி
லும் முயன்றவனாகப் பெண்டிர் பிள்ளை யிஷ்டபந்துக்களோடுகூட வே
ண்டிய சுகங்களை யனுபவித்துவந்து (60) கேளீர்! பிராம்மணோத்தம
ர்களே! பிறகு தேகத்தின் முடிவில் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு கைலா
ஸபதவியடைந்தான். யாதாமொருவ னிப் பஸ்ம மாகாத்துமியத்தை
ச் சாக்கிரதையுடன் கேட்கின்றானே, (61) கேட்பிக்கின்றானே, அல்
லது படிக்கின்றானே அவன் மேன்மையுள்ள பதவியை யடையலாவா
ன். மேலும் பிள்ளையை வேண்டுமோன் பிள்ளைகளையும், தனத்தையே
ண்டுமோன் மிகுந்த தனத்தையும் (62) கல்வியை வேண்டுமோன்
கிறந்த கல்வியையும், மோகூதம்வேண்டுமோன் மோகூதத்தையு மடைய
லாகும். தவிரவும் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! இதனை நியமமா
ய்க் கேட்டமாதிரத்தில் பொன் திருட்டு, மத்தியபானம், பிரம்மகத்தி
முதலிய சுகல மகா பாதகங்களிலிருந்தும் விடுபடலாகின்ற நென்பதிற்
சந்தேகமேயில்லை. (63½) ஓ! செளனகாதி முனிவர்களே! வளர்த்தி
யுரைப்பதில் பயன்யாது? இதனை மெத்த வந்தக்கரணபக்தியுடன் கேளு
ங்கள். (64) இது பிரம்மகத்தி முதலிய பாதகங்களுக்கெல்லாம் பிரா
யச்சித்தமானதென்றும், ஸகல உபநிடதங்களுடையவுமான முக்கிய ஸா
ரமென்றும், ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ ஸர்வேசுவர ஸ்வரூபமென்றும் மதிக்கப்படுகி
றபடியால் வேதவேதாங்கங்களில் மெத்தத்தேற்சிபொருந்திய நீங்கனெ
ல்லோர்களு மிப்போது கருதார்ததராகிவிட்டீர்கள். (65)

பனிரொண்டாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற் று.

உபதேசகாண்டம் ௧௩—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! படிப்பவர் கேட்பவர்களுடை
ய ஸகல பாவத்திறட்களையும் தொலைக்கவற்றதும், மெத்தப் புண்ணிய
முமானவருத்திராக்ஷமாகாத்துமியத்தை யிப்போடுகித்துணைக்கின்றே
ன். (1) பத்தியே யற்றவனாயினும், பத்தியுள்ளவனாயினும், முடனாயினும்
மகா முடனாயினும், யாதாமொருவ னுக்குப் பிராக்ஷத்தைத் தரிக்கின்ற
னே அவன் ஸகலபாதகங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான். (2) தத்துவங்களை

விளக்கலுற்ற பெரியோர்க ளிதனை மகா விரதமென்று சொல்லுகின்றார்கள். மகா புண்ணியமான வருத்திராக்ஷம் தரித்தலா லுண்டாகும் புண்ணிய மெதோடுதா னெப்பிடத்தகும். (3) யாதாமொருவ ரதேவிரதமா யாயிர முத்திராக்ஷங்களைத் தரிக்கின்றாரோ அவரைத் தேவரொல்லாம் வந்தனிக்கின்றார்கள். அவர் ஸ்ரீ ருத்திரமூர்த்திக்கொப்பானவரோ! (4) ஆயிரமில்லாவிட்டாலும் புயங்களிற் பதிறுது பதினாறு, சிகையிலொன்று, கைகளிற் பனிரண்டு, பனிரண்டு (5) கழுத்தினில் முப்பத்திரண்டு, காதுகளி லவ்வாறு இவ்விதமாகயாதாமொருவருருத்திராக்ஷங்களைத் தரிக்கின்றாரோ அவருருத்திரர்போலவே பூஜிக்கப்படுகின்றார். (6) மேலும் யாதாமொருவ ருருத்திராக்ஷங்களை முத்து, பவழம், படிசம், வெள்ளி, வைரேரியம், தங்கம் இவைகளோடு சேர்த்துத் தரிக்கின்றாரோ அவருருத்திரரோ யென்பதிற் சந்தேகமேயில்லை. (7) அல்லது ருத்திர முத்திரையாகிய வெரு முருத்திராக்ஷங்களை மட்டிலாவது தரிப்பவரிடத்து, சூரியனிடத் திருள்போல் பாவங்க ளணுகுவதே யில்லை. (8) மேலும் மானிடர்களுக்கு உருத்திராக்ஷமாலையால் செய்யப்படுகின்ற ஜபமானது அளவற்ற பயனைக்கொடுக்கலாகும். ஆன லம் மாலையன்றியில் செய்யப்படுகின்ற ஜபமோஜபத்துக்குத் தக்கபடியுள்ளபயனைமட்டிலேகொடுக்கலாகும். (9) அனேக புண்ணியங்களையளிக்கலுற்ற வருத்திராக்ஷங்களி லொன்றையாயினும் யாவன் தரிக்கவில்லையோ அவனது ஜன்மமானது திரிபுண்டிரமிடாதவனுடைய ஜன்மம்போலவே பிரயோஜனமற்றதேயாகும். (10) யாதாமொரு புத்திசாலியான மானிட ருருத்திராக்ஷத்தைச் சிரசினில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்நானம் செய்கின்றாரோ அவருக்குக் கங்காஸ்நானபலன் கிடைக்கலாகு மென்பதிற் சந்தேகமேயில்லை. (11) மேலு முருத்திரமூத்திரையாகிய வருத்திராக்ஷங்களி லொன்றையாயினும் தரிப்பவரிடத்தனேக ஜன்மங்களில் செய்யப்பட்ட பாவங்கள் கூடவனுகாமல் நீங்கிவிடும். (12) உருத்திராக்ஷத்தில் ஜலத்தை யபிஷேகம் செய்கின்றவர் சிவலிங்கத்தி லபிஷேகம் செய்த பயனை யடைகின்றார்களென்பது நிச்சயம். (13) ஸகல வுலகங்களாலும் பூஜிக்கப்படலுற்ற ஒன்று, ஐந்து, பதினென்று, பதினான்கு இந்த முகங்களைக்கொண்ட வருத்திராக்ஷங்களைப் (14) பக்தியுடன் பூஜைசெய்கின்ற மானிடர் மெத்தத்தரித்திராயினும் மிகுந்த சம்பத்தை யடைவார்கள். ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! சில புண்ணிய கதைகளைச் சொல்லுகின்றேன்; அதைச் சாக்கிரதையாய்க் கேட்பீர்களாக. (15)

பூர்வத்தில் நந்திக்கிராமத்தில் சகல அவயவங்களும் சுந்தரமா ய
மையப்பெற்ற மகாநந்தை யென்றோர் தாசியிருந்தாள். (16) அவள் பூர்
ண சந்திரனுக்கு நிகரான குடை, சுவர்ணபரணங்களால் விளங்கப்பெற்
ற வாகனங்கள், சிறந்த பிடிசையுடைய சாமரங்கள், தங்கமயமான பா
துகைகள், (17) விசித்திரங்களான வஸ்திரங்கள், சந்திரனொளியை
யொத்த படுக்கைகள், அனேகமனேகம் பசுக்கள், எருமைகள், சேவகர்
கள், (18) கந்தம், குங்குமம், கர்ப்பூம், கஸ்தூரி முதலிய பூச்சுத்திர
வியங்கள், மிகுந்த விலைமதிப்புள்ள ஆபரணங்கள், கோடிசங்கியைக் கதி
கப்பட்ட தனங்கள் இவைகளைக்கொண்டிருந்தாள். (19) மேலுமவளெ
ன்றும் சிவபூஜையிலே முயன்றவளும், சத்தியம், தருமம் இவைகளை
யே பாராட்டியவளும், எப்போதும் ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய சரித்திரங்களி
லே ஆவல்கொண்டவளும், சிவநாமத்தைச் சபிப்பதிலே விருப்பமுற்ற
வளுமாயிருந்தாள். (20) தவிரவு மவள் சிவனடியார்களானப் பிராம்
மணர்களைக் கண்டபோதெல்லாம் சந்தோஷத்தோடு தண்டம்பண்ணு
வாள். அத் தாசியானவ னோர் குரங்குக்கும், கோழிக்கு முருத்திராக்ஷ
ங்களை யாபரணங்களாய்ப் பூட்டி நாட்டியமண்டபத்தில் வினோதார்த்த
மா (21½) யெப்போது மவைகளைக் கைத்தாளங்களாலும் கீதங்களாலு
ம் தானே நாட்டியமாடும்படி செய்து, (22) பிறகு சகிகளாற் குழப்ப
ட்டவளாகி யுறக்கச் சிரிப்பாள். அக்குரங்கானது ருத்திராக்ஷங்களா
ற் செய்யப்பட்ட தோள்வளை, குண்டலம், கழுத்தாபரணங்கள் இவைக
ளைக்கொண்டதாகி யவளது சிகைசூயினால் குழந்தைபோல் நேர்த்தியா
ய் நர்த்தனம்பண்ணும். (23½) கோழியோவென்றால் சிகைதனி லுரு
த்திராக்ஷத்தைக் கட்டப்பெற்றதாகிநாட்டியமுறையையறிந்து பார்ப்ப
வர்களுக்கு வினோதமா யக்குரங்கோடுகூட நர்த்தனம்பண்ணும். (24½)
இப்படி வெகுகாலம் சென்றதன்மே லக்குரங்கு கோழிகளிரண்டும் சா
கலாகி (25) யக் குரங்கானது காச்மீரதேசத் தாசனான பத்திரசேன
ராஜனுக்குச் சுதர்மனென்ற பிள்ளையாகவும், (26) கோழியான தவ் வ
ரசன் மந்திரிக் குத்தாரசனென்ற பிள்ளையாகவும் பிறந்தன. (26½) பி
றகவ் விருபிள்ளைகளும் மெத்த நேசமுள்ளவர்களும், ரூபலாவண்ணிய
ம் பொருந்தியவர்களும், (27) கல்விகற்பதில் முயன்றவர்களும், சிறு
குழந்தைகளுமாகிச் சேர்ந்து விளையாடி வருவார்கள். அவ்விருவர்களு
மெல்லா அவயவங்களிலு முருத்திராக்ஷங்களா லலங்கரித்துக்கொண்டு
(28) தங்கமயங்களு மிரத்தினமயங்களுமான ஹாசகேயூர மகுடகுண்
டலங்கள் முதலிய வாபரணங்களை யொழித்து ருத்திராக்ஷங்களையே த
ரித்துக்கொண்டார்கள். (29) அவர்க ளுருத்திராக்ஷங்களை யெப்போ

தும் மாலைகளாகவும், சிறந்தகங்கணங்களாகவும், கழுத்தாபரணங்களாகவும், குண்டலங்களாகவும் தரித்துக்கொண்டார்கள். (30) அவர்க ளிவ் விதமாய்ப் பெருமைபொருந்திய வமிசத்திற்சனித்து வேண்டிய ஸுகங் களை யனுபவித்து முந்தியஜன்மத்தின்வழக்கத்தினை ஹருத்திராக்ஷத்தின் மீது பக்திச் சிரத்தைகொண்டவர்களா யிருந்து வெகுகாலம் சென்ற தன்மேல் மெத்த மங்களகரம் பொருந்திய சிவபதத்தை யடையலா னார்கள். (31)

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் கசு—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பூர்வத்தில், எப்போதும் துர்மார்க்கத்திலே முயன்றவனும், நா ள்தோறும் வேசிகளிடத்துப் புணருவதிலே காதல்கொண்டவனுமான புஷ்கரதேசத்துக் கதிபனாகிய ஸௌமியனென்றோ ரிராஜனிருந்தான். (1) நல்ல ரூபமெளவனங்களோடுகூடிய அவனது மனைவியான வஸு மதியென்பவ ளரசன் வேசிமார்க்கத்தி லிருந்துகொண்டு தன்னோடு கல வாதிருப்பதைக்கண் டவன் (2) மெத்த வியாசுலமுற்ற மனதைக் கொண்டவளாகி யோய்வற்ற கவலையையடைந்து தங்கள் புரோகிதன் பாரியாகிய ஸத்தியவிரதையென்றவளிடத்துத் (3) தன் துக்கத்துக்கு க் காரணமான அரசன் கெட்டநடையையறிவித் தவனுக் கெந்த வுபாய த்தினால் தன்மீது காதலுண்டாகு (4) மென்று வினவ, அவன் பதிலு ளைத்ததாவது:—“ஓ! அம்மணீ! உருத்திராக்ஷம் தரித்தலானது ஸகல வசியங்களையு மளிக்கலுற்றதும், மெத்த மேன்மைபொருந்தியதும், (5) மானிடர்களுடைய வெல்லாப் பாவங்களையும் வியாதிகளையும் தீர்க்கலுற் றதுமாகின்றது. அதனைத் தரிக்கும் மானிடரைப் பூதப்பிரோத பிசாசங் கள் முதலியவைகளெல்லா மிமிசிப்பதில்லை. (6) அதனை யாவரொவ்வி தமாய்த் தரித்தபோதிலு மவரைச் சர்ப்பங்கள் தீண்டா” வென்றுரைத் தவனுக்கு மகா பரிசுத்தமான ஹோருருத்திராக்ஷத்தைக் கொடுத்தனன். (7) அரசன் மனைவி யதனை மெத்த விருப்பத்தோடு வாங்கிக்கொண்டு கழுத்தினிற் கட்டிக்கொண்டாள். பிறகல் வரச னவன்மீது மிகவும் வி ருப்பமுற்றவனாகி யன்றிராவினிலே (8) யவள தரண்மனைக்குச்சென்று மெத்த மோகத்துட னவளோடு கலந்தான். மேலுமவ னிதேமாதிரி

யாக விரவும் பசுலுமா யவளோடு புணர்ந்துகொண்டு வருகையி(9) லப் போது விசாரிப்போ ரில்லாம ல்வனது சைனியங்களெல்லாம் மிகவும் காமாதரணை அவ்வரசனைவிட் டங்கு மிங்கு மோடிப்போயின. (10) இப்படியிருக்கையி லோர் பகையரசன் சதுரங்க சைனியங்களோடுகூட மிகுந்த கோலாகலசத்தம் செய்துகொண்டுவந் தவன் நகரத்தை முற்று கைபோட்டான். (11) அதுகேட் டிவ்வரசன் மிஞ்சியிருந்த சிலசைனி யங்களோ ட்ட்டகாசம் செய்துகொண் டவனை யெதிர்த்துக்கொள்ள, (12) உடனே யவன் சைனியமெல்லா மங்கு மிங்கும் தறிபட் டோட் டம்பிடித்தன. பிற்பாடரச னெண்டியா யதுவேகத்தோடு நகரத்துக்கு த்திரும்பி யோடிவந்து (13) தன தரண்மனைக்குட் சென்று மனைவிக் கெல்லாவற்றையு மறிவித்துப்போட்டுத்தனதரசாகழிம் தாசையொழித் தவனாகி மெத்த வியாகுலமுற்ற மனசுடனிருந்தான். (14) அப்போ தவன் மனைவியானவள் மிகவும் துக்கமுற்றிருந்த வரசனேநோக்கி வசன முரைத்ததாவது:— “ஓ! ஸுவாமீ! உருத்திராக்ஷாபரணங்களைத் தரித் துக்கொண்டா லுடனே ஜயமுண்டாகும். (15) இது விஷயத்திற் சந் தேகமேயில்லை. ஆகையால் தேவரீ ரதனைத் தரித்துக்கொள்ளவேண்டு ம். அதன் மகிமைகளைப்பற்றிப் புராணங்கள் மூலமாய்க் கேட்டறிவதற்குத் தேவரீருடைய புரோகிதர் தக்க வல்லவராயிருக்கின்றார்” (16) னென, இவ்வா றவளது வசனத்தைக் கேட்டரசன் தன்புரோகிதரை யழைத்துச் சகல துக்கங்களையும் தீர்க்கலுற்ற ஸ்ரீ ருத்திராக்ஷ மகிமையைக் கேட்டவுட (17) னத் தரணிவேந்த னாயிர முருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டான். அவன் மனைவியான வஸுமதியும் மகா பரிசுத்தம் பொருந்திய அவ்வளவு ருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டாள். (18) பிற்பா டவ் வரசன் தனக்குச் சேனையே, யில்லாது பற்றித் தன் பெண் டரைச் சாரதியாக வைத்துக்கொண்டு யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டுச் (19) சென்று அச் சத்துருக்களை பெல்லா மதம்பண்ணி யவனது தேசத்தையு ம் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு, தன் நகரமடைந் (20) தங்கு மனைவி யோடுகூட அவ்வரசன் தனதரண்மனைக்கு வந்து மிகுந்த சந்தோஷத்து ட னவ்வுருத்திராக்ஷத்தின் மகிமையை மிகக் கொண்டாடித் (21) தன் தேசத்து ஜனங்களைபெல்லா முருத்திராக்ஷம் தரித்துக்கொள்ளுமபடி செய்தான். அவனுக்குச் சகல இலக்ஷணங்களும் பொருந்தப்பெற்ற மிக சிறுமுகினர்களான விரண்டு பிள்ளைகளிருந்தார்கள். (22) அவர்களி லொருவ னதிரதனென்றும் மற்றவ னவிரதனென்றும் பெயர் கொண் டவர்கள். மேலு மவனுக்கெல்லா இலக்ஷணங்களும் பொருந்தப் பெற்ற விரு பெண்களுமுண்டு. (23) அவர்களில் மூத்தோள் சருவகலா

ஞ்ஞ (எல்லா வித்தைகளையும்றிந்தவன்) யெனவும் மற்றவன் சித்திரா
 ங்களை யெனவும் படுவார்கள். அவ்வரச னிவர்களுக்குக்கூட வருத்தி
 ராகூத்தைக் கட்டிவிட்டான். (24) இப்படி யிருக்கையில் கோளதேச
 வாஸியும், பிரம்மனாகனுக்கு புத்திரனும் நல்ல யௌவனப் பருவமுடை
 யவனுமான கமலாகூனென்ற வோரிராஜகுமார னம் முத்தகுமாரியான
 சருவகலாஞ்ஞ யென்பவளை முறைப்படி மணம்புரிந்துகொண் டவ்விர
 ஷினிலே புருடன் பெண்டிர்களான அவ் விருவரும் சேரந்திருக்கையி
 (25) லப்போ தக் கமலாகூத வப் பெண்ணுடைய ஆபரணங்களையெ
 ல்லாம் வாங்கிப் பெட்டியில்வைத்துத் தனதாபரணங்களை யவன் கையி
 ற்கொடுத்து (27) மெத்தக் காமாதுரனாகி யவனைக் கலவிக்கழைக்கை
 யி லப்பெண்ணானவன் “ஓ! சுவாமீ! மகா பரிசுத்தமும் சிறந்த பூஷண
 முமான வருத்திராகூத்தை நீர் தரித்துக்கொள்ளாத (28) படியால்
 நீரொந்தனோடு புணருவதற் கெப்போதும் தகுதியில்லான்றோ” வென,
 இவ்வாறு தன்மனைவியின் வசனத்தைக்கேட்டுக் கமலாகூதன் சொல்லிய
 தாவது:—(29) “ஓ! சிறந்த வதனத்தையுடைய மாதே! பற்பல விர
 த்தினங்களாற் சிறந்தவைகளான பல சிறந்த வாபரணங்களை யான் தரி
 த்திருக்கையி லவ் வருத்திராகூத்துக் கென்ன அதிகப் பெருமை யிருக்
 கின்ற” தென, (31) அது கேட்டு மனைவி கூறியதாவது:—“ஓ! ஐயா!
 நீர் மிகுந்த மதிப்பிரமத்தினால் சிறந்த வாபரணமான வருத்திராகூத்தை
 த் தரிக்காதபடியால் (31) நீர் மகா பாதகங்களாகிய ஸர்ப்பத்தின
 ல் தீண்டப்பட்டிருக்கிறீ ரென்பதற் சந்தேகமில்லை. ஆகையா லும்
 மோடு புணருவதாவது சகவாசம் செய்வதாவது சரியல்ல. (32) இந்த
 விஷயத்தைப்பற்றிச் சந்தேகமின்றிப் புராணங்களே நல்ல ஆகாரங்களா
 யிருக்கின்றன. அல்லது உமக்கு நம்பிக்கையுள்ள சகல சாத்திரங்களை
 யும் கற்றறிந்த வெந்தச் சிறந்த மானிடனாயாவ தென் முன்னிலையிற்
 கேட்கவேண்டு” மென, (33) இவ்வாறு மனைவியின் வசனத்தைக்
 கேட்டரசன் பின்னும் சொல்லியதாவது:—(34) “ஓ! பெண்ணே!
 யாம் சம்மதிப்பட்ட பண்டித ரிவ்விஷயத்தைச் சொல்வாராகி லப்போ
 து யாம் புருடா யிருந்தபோதிலு முந்தனுக்கு மனைவியாகிவிடுகின்றோ
 ம்; (35) நீயு மெந்தனுக்குக் கணவராகிவிடென்பதைச் சத்தியமாய்ச்
 சொல்லுகின்றோ” மென் றவ் வரசன் முன்னிலையிலிருந்த பெண்டரை
 ப்பார்த்து வினையாட்டாய்ச் சொன்னான். (36) அவளு மவ் வசனத்
 தைக்கேட் டப்படியே சம்மதித்தாள். பிறகவ் விரவு கடந்ததன்மே
 லப்புருடன் பெண்டிர்க ளிருவரு மெழுந்து (37) சகல வாபரணங்க
 ளாலு மலங்கரிக்கப்பெற்றவர்களாகிக் கலியாண மண்டபத்திற்கு வந்

தார்கள். அப்போ தவர்களின் கலியாணத்தைப் பார்ப்பதற்காக வளே கம் சிறந்த வந்தணர்களு மரசர்களு மங்கு வந்திருந்தார்கள். (38½) அ போது மகா புத்திசாலியான வப் பெண்ணானவ ளங்கு வந்திருக்கின்ற பேர்களை யெல்லாம் கண்டு தன்புருடனை நோக்கிச் சொல்லியதாவது:— (39) “ஓ! ராஜேந்திரா! உருத்திராகூத்தினுடையது மதனைத் தரிப் பவர்களுடையதுமான மேன்மையை விசாரிப்பதற்காக விப் பிராம்மண ர்களி லுமக்கு யார் சம்மதி?” (40) என, இவ்வா றவளது வசனத்தை க்கேட் டரசன் புன்னகைப்புடன் வார்த்தை யுரைத்ததாவது:— “ஓ! பெண்ணே! இக்கலியாண மண்டபத்தி னிதோ விருக்கின்ற சித்திரச் ச வற்றின்கண் சித்திரரூபியா யாதிசேடன்மீது பள்ளிகொண்டிருக்கலுற் ற ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவானவர் துரிதமா யெழுந் தஞ்சலிகொண்டு சொல் லிடில் நீ சொல்வது சரியே” (42) யென, பிறகு சருவகலாஞ்ஞையு மி வ்வாறு கணவனது வசனத்தைக்கேட் டப்படியே நல்லதென்று சொல் லிவிட் (43) டஞ்சலி கொண்டவளாகிச் சித்திரரூபியான திருமாலே நோக்கி யுரைத்ததாவது:— “ஓ! விஷ்ணுவே! பாவங்களைத் தொலைக்க லுற்ற வருத்திராகூத்திற்கு மகிமை யிருப்பதான லதுவும், (44) உ ருத்திராகூதம் தரிப்பவர்கள் பாவம் செய்திடினு மது புண்ணியத்தின் பயனையே கொடுக்குமென்பதும், உருத்திராகூதம் தரியாதவர்க ளென் ன புண்ணியங்களைச் செய்திடினு மவை பாவங்களின் பயனையே கொ டுக்கலாகு மென்பதும் (45) ஆகிய விப் பொருட்களெல்லாம் சத்திய மும், வேதாந்தங்களுக் குரித்ததும், எல்லாவற்றிற்கும் விநோதமற்ற தும், எங்கும் புகழப்பட்டதுமேயென்ப துமக்குச் சம்மதியான (46) விப்போது நீர் சீக்கிரத்தி லிவ் வாதிசேடனைவிட் டெழுந்து ஓ! ஸ்வா மீ! சுகமாய் நின்றுகொண்டு சிவாக்கனையின்படி யதனை யுண்மையா ய்ச் சொல்லவேண்டு” (47) மென் றவளா லுரைக்கப்பட்ட மாத்திரத் தில் சித்திரரூபியாயிருந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் மிகுந்த பயபக்தியோடு “ஓ! பெண்ணே! நீ யுரைத்தது சகல வுபநிடதங்களுக்கும் சம்மதியுள் ள தென்பது ஸத்தியம் ஸத்தியம்: (48) அதன் மாகாத்துமியத்தை ஸா கூதாத் ஸ்ரீ பாமேசுவரனே அறிந்தவராவார்; ஓ! மங்கனகரம் பொருந்தி ய மாதே! எப்பேர்க்கொத்த ஜாதிதனிற் பிறந்த மானிடராலாயினும் (49) மகா பரிசுத்தமும் சிறந்த வாபாணமுமாகிய ஸ்ரீ ருத்திராகூதம் த ரிச்சுப்படி லவரோ தனவான்; அவரோ சகலர்களாலும் பூஜிக்கலுற்றவர்; ஸத்தியமா யவருக்கு யானு மஞ்சகின்றேன். (50) ஓ! கற்புடைய ம ங்கையனோ! வளர்த்துவதிற் பயன் யாது? அது சகலர்களாலும் தரிக்க ப்படத்தக்கதென்பது நிச்சயமே” யென்று திருவாக்கருளி யல் விஷ்ணு

வானவர் முன்போல் பள்ளிகொண்டுவிட்டார். (51) பிற கங்குநர் ந
 ஜனங்க ளெல்லா மவ் வாச்சரியத்தைக் கண்டதன்மே லவன்மீது மிகுந்
 த விசுவாச மடைந்தனர். கமலாக்ஷனென்ற அவ் வரசனும் மெத்
 த வாச்சரியம்கொண்டவனாகித் தானுடைத்த வார்த்தையை மனதினில்
 நினைத்து மிகவும் கவலையடைந்தான். (53) அப்போ தவளது வேலைக்
 காரிக ளவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு “ஓ! ராஜனே! நீருடைத்த வார்த்தை
 யை மனதில் நினைத்துக்கொண் டிப்போதே சீக்கிரத்தில் புருட இலக்ஷ
 ணங்களை விலக்கிவிட்டுப் பெண்களுக்குரிய ஆடையாபணங்களைத் தரி
 த்துக்கொள்ளவேண்டு” மென, இவ்வாறு பரிகாச வார்த்தையைக் கே
 ட்டதன்மே லவ் வரசன் வெட்கத்தினால் முகம் வணங்கப்பெற்றவனாகி
 த (55) தா னவ் வேலைக்காரிகளை நோக்கி “ஓ! பெண்களா! இவள்
 புருடனாகிவிட்டா லப்போது யானிலருங்கு நேசமுடைய மனைவியாகி
 விடுகின்றே” (56) நென்றவன் சொன்னமாத் திரத்தி லப்போ தப்
 பெண் புருடனாகிவிட்டாள். உடனே கமலாக்ஷனும் சிவாக்கியை யால்
 பெண்ணாகிவிட்டான். (57) அதுமுதலா யிப்பெண் கமலாகழியென்று
 மப்புருடன் சருவகலாவல்லபனென்று முலகினில் பிரஸித்தியடைந்தார்
 கள். (58) பின் பக் கமலாகழியானவள் தன் கணவனை நோக்கி வசன
 முரைத்ததாவது:— “ஓ! பர்த்தாவே! சகல பாவத்திரள்களையும் நாசம்
 செய்யலுற்றதும், ஸகல வுபநிடதங்களாலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதும்,
 ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ பரமேசுவரஸ்வரூபியும், மெத்தச் சிரோஷ்டமுமான வோ
 ருருத்திராக்ஷத்தை யடியேனுக்குத் தந்தருளவேண்டும. (59½) ஓ! நே
 சனே! மகா பரிசுத்தமான விதன் மகிமை யாவராலு மறியத்தகாத
 தே.” (60) என, அப்படியே அவன் கொடுத்தவுட னதனை யவன் மி
 குந்த பக்தியோடு வாங்கி மெத்தச் சந்தோஷத்துடன் தன துடம்பினி
 ல் தரித்துக்கொண்டான். ‘ பிற்பாடு புருடன் பெண்டிர்களான அவ்விரு
 வர்களும் நன்றாய்ச் சுகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். (61)
 இப்படியிருக்கையில் கமலாக்ஷனுக்குத் தந்தையாகிய கேரளதேசாதிப
 னான பிரம்மனாதனென்ற அரசன் ளெளம்மியவானென்ற ராஜனைநோக்
 கி (62) “ஓ! ராஜேந்திரா! என்புத்திரனான கமலாக்ஷனோ பெண்தன்
 மையை யடைந்துவிட்டான். உமது குமாரியும் மகா மங்களகரமான
 புருடத்தன்மையை யடைந்துவிட்டாள். (63) கேளீ! ராஜனே! இ
 வ்விருவர்களுடைய விருத்தார்த்தமும் மெத்த வாச்சரியமாகக் காண்கின்
 றது. என்றாலு மெந்தனுக்கு மகா புத்திசாலியான விபுதனென்று ம
 ற்றோர்பின்னை யிருக்கின்றான். (64) அவனுக்குச் சகல இலக்ஷணங்க
 ளும் பொருந்தப்பெற்ற சித்திராங்கனையென்ற ஐமது மற்றோர் கன்னி

கையை முறைப்படி கலியாணம்செய்து கொடுக்கவேண்டு” (65) மென, இவ்வாறவனது வசனத்தைக் கேட்டுச் செளம்மியவானென்ற அரணு மப்படியே நல்லதென்று மெத்த மேன்மைபொருந்திய தன் பெண்ணை விபுதனுக்குக் கொடுக்க, (66) அவ்விபுதனு முருத்திராகூதங்களை யாபரணமாய்த் தரித்தவனாகியவனை மணம்புரிந்துகொண்டு பிறரு கலியாணக்கோலத்தோடவனைத் தன் தேசத்திற் கழைத்துக்கொண்டு போ (67) யங்கிருந் தகண்டபோகங்களையு மனுபவித்துவந்தான். மேலும் செளம்மியவான் பிரம்மனாத னிருவர்களு முருத்திராகூதங்களை யாபரணங்களாகப் பூண்டவர்களாகிப் (68) புராணங்களில் பிரஸித்திகொண்டதான வருத்திராகூதமகிமையைப் பிரஸ்தாபித்துக்கொண்டே யகண்ட சுகங்களை யனுபவித்து மங்களகரம்பொருந்திய பார்க்கத்தகாத கா குகளையும் பார்த்துவந்து (69) முடிவினில் கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே! புத்திர பெளத்திர களத்திரங்களோடுகூட மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் நிகரற்றது மிலகூதுமீவிலாசம் பொருந்தியதுமான கைலாஸ பதவியை யடைந்தார்கள். (70)

பதினான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௧௫-வது அத்தியாயத்தி னிர்த்தம்.

கேளீர்! செளனகாதிமுனிவர்களே! உருத்திராகூத மகிமையைப் பற்றிய மற்றோர் சரித்திரத்தை யெடுத்துரைக்கின்றேன். விந்துதேசத்தில் பூசக்கிரமென்று மகா மங்களகரம்பொருந்திய வேர் பட்டண மிருக்கின்றது. (1) அதில் மகா மகிமைபொருந்தியவரும், உருத்திராகூதமலைகளை யாபரணமாய்ப் பூண்டவரும், பூரிருத்திரரிடத்தே மனப்பற்றுத லுள்ளவருமான ஸுப்பிரதீபரென் றோர் பிரம்மணச்சீரோஷ்ட ரிருந்தார். (2) அவரது புத்திர பெளத்திரர்களும், மற்றுமுள்ள அவரைச் சேர்ந்தவர்களு முருத்திராகூதபூஷணங்களைக் கொண்டவர்களாயிருந்தார்கள். இவ்விதமாகச் சுப்பிரதீபர் வசித்துவருகையில் “நாமுருத்திராகூதம் தரிப்பவர்களுக்கே நல்ல உத்தமமான அன்னத்தைக் கொடுப்போமேயின்றி மகா பாவங்களாற் கலக்கமுற்ற மனதைக்கொண்ட மற்றவர்க்கெல்லாம் கொடுப்பதேயில்லை” யென்றோ ருருதிபண்ணிக்கொண்டா

ர். (3-4) இவ்வுருதியைக் கேள்விப்பட்டு யோகமார்க்கத்தையே முக்தியமாய் நாடியவனும், சகல சாத்திரப்பொருட்களிலும் மெத்தத் தேர்ச்சி பெற்றவனுமான யோகாங்கனென்ற வேர் சிறந்த சன்னியாசியானவன் (5) பட்டணத்திலுள்ள மற்றெல்லா ஜனங்களாலும் மிகுதியாய் வெகுமதிசெய்யப்பெற்றவனாகச் சீக்கிரமா யப்பட்டணத்துக்கு வந்தான். இவனே சிறந்த பூஷணமான வுருத்திராக்ஷத்தைத் தரிப்பதேயில்லை. (6) ஆகையால் மகா புத்திசாலியான சுப்பிரதீபர் ரந்த யோகேசுவரனை யாதரிக்கவுமில்லை; அவனுக்குப் பிணைச்சொல்லவுமில்லை. (7) இப்படி வெகுநாள் சென்றதன்மே லந்த யோகேசுவரன் மெத்தக் கோபம் கொண்டவனாகி விடுதோறும் பிணைசுவாங்கும் வியாஜத்தோ டவரவீட்டு வாசற்படிக்கு வந்தான். (8) அவ்வீட்டி லிருப்பவர்களெல்லா மவன்வந்திருப்பதை யறிந்தும் தெரியாதவர்கள்போ லவனை யாதரியாமல் சும்மா வுள்ளே யிருந்துவிட்டார்கள். (9) பிறகு சுப்பிரதீபர் தாமே வீட்டிற்கு வெளியே வந்து ‘அடா! நீயே னிங்கு வந்தாய்? உனக்கு நமவீட்டில் பிணைக்கில்லை; ஒடிப்போ; (10) மற்றவீடுகளிலெல்லா முனதிச்சையின்படி பிணைசுவாங்கு; அடா! பிராம்மண! நம்வீட்டி லுருத்திராக்ஷத்தரிப்பவர்க் கன்னமிடுவதேயின்றி மற்றவர்க்கில்லை. (11) உந்தனாலோ சகல பாவங்களையும் கொல்லலுற்ற வுருத்திராக்ஷம் தரிக்கப் பட்டிருக்கவில்லை” யென, அதுகேட் டவன் ‘நம்முன் நில்லாதே போ போ’ வென்றான். (12) அதற் கல் வேதிய ருனக்குப் பிணைபோடுவதேயில்லையென்றார். அறிவிற சிறந்தவரான வச் சுப்பிரதீபருடைய இவ்வாறுவசனத்தைக் கேட் (13) டவன் மெத்தக்கோபத்துடன் சில கொரோவசனங்களை யுரைக்க, அந்த யோகேசுவரனுடைய வக் கொடிய வசனங்களைக் கேட்டவுட னப்போது (14) சுப்பிரதீபருடைய பிள்ளைகள் வெகு கோபம்கொண்டவர்களாகிக் கெட்டமனதைக்கொண்ட வச் சனியாசியோ டொன்றும் பேசாமலே கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அவனுடைய தடியாலே அவனைத் தூரத்தில் தள்ளிப்போட்டார்கள். (15) பிற கச் சன்னியாசி மெத்தக் கோபம்கொண்டவனாகிப் பாபரப்போ டப் பட்டணத்தரசனான ஸாலங்கராஜனிடம்சென் றவனிடமாய்ச் சகலத்தையு மறிவித்தான். (16) பிறகு ராஜேந்திரான வச் சாலங்க நாதனை யாதியோடந்தமாய்க்கேட் டப்போது தன் தூதர்களைக் கொண்டு சுப்பிரதீபரை யழைப்பித்து (17) “ஓ! ஐயா! உம்வீட்டிற்குப் பிணைக்காகவந்த விச் சன்னியாசியை யவருக்குப் பிணைக்கிடாமல் பலவந்தமாய்த் தள்ளிவிட்டது நியாயமா? ஆ! கா! மேலு முமது பிள்ளைகள் எவரைக் கொடுமையாய்த் திட்டியிருக்கிறார்களேன, இவ்வா

றவ் வாசனது வசனத்தைக் கேட்டுச் சுப்பிரதீபர் வசனமுரைத்ததாவது:— (19) “ஓ! ராஜேந்திரா! உருத்திராகூதாரணமின்றிச் சனியாசாசிரமமேயில்லை; ஏனென்று லெல்லா வாசிரமங்களுக்கு முருத்திராகூதாரணமே முக்கிய அங்கமாகின்றது. (20) மேலு முருத்திராகூதாரணத்தாலின்றி வெரும் ஞானத்தால்மட்டில் மோகூதபில்லையென்று நான்குவேதங்களும் மெத்த ஆதரவுடன் முறையிடுகின்றன. (21) அன்றியும் ஓ! அரசனே! எந்தனுக்கோ ருருதியுண்டு; அதனைச் சொல்லுகின்றேன் கேளீர்:— பாவமற்றவர்களான வருத்திராகூதம் பூண்டவர்களுக்கே யா னன்னம்போடுவேன். (22) ஏனென்றால் ஓ! ராஜேந்திரா! அம்மானிட ரொப்பேர்க்கொத்த யாவராயினு மவர் வந்தனிக்கத் தக்கவரோ! ஸ்ரீ மகாதேவரைப்போலவே மிகுந்த தருமாத்துமாவும், எல்லோர்களாலும் பூஜிக்கத் தக்கவருமாவார். (23) ஆனால் வெரும் டம்பர்களான மற்றவர்களுக்கு மேன்மையுள்ள வன்னத்தை யான் கொடுப்பதேயில்லை. அவனாசிரமங்களி லென்ன சிறந்தவனாயினு மப்பாவி பூஜிக்கத்தக்கவனல்ல” (24) வென, இவ்வா றச் சுப்பிரதீபரது வசனத்தைக் கேட்டுச் சனியாசி மிகுந்த கோபத்துடன் வ்வாசனமுன்பாகப் பின்னு ம் வசனமுரைத்ததாவது:— (25) “ஓ! பிராம்மண! நமக்கு ருத்திராகூதம் தரிப்பதனு லாகவேண்டியதென்ன? நீ யவ் வருத்திராகூதத்தைத் தரிப்பதனு லென்ன சாதிக்கின்றாய்? (26) நாமோவென்றால் நமது யோகத்தின் மகிமையா லிப்போதே மெத்த வுத்தமமான தேவலோகத்துக்குத் துரிதமாய்ச் சென்று கற்பகவிருகூத்தின் மலர்களைக் கொண்டுவருவோம். (27) உருத்திராகூதம் கட்டியதா லுந்தனுக் கிவ்வாறு திறமையுண்டானு லப்போது நீ யுரைத்ததெல்லாம் ஸத்தியமே” (28) என, இவ்வா றந்த யோகியுடைய வசனத்தைக்கேட்டதத்தாணிதேவர் வசனமுரைத்ததாவது:— “கேளாய்! சனியாசியே! நீ யுனது யோகாப்பியாஸத்தினால் தேவலோகம்போய் வெரும் கற்பகவிருகூத மலரைத் துரிதமாய்க் கொண்டுவருவாயாகி (29½) லப்போது நம் வீட்டிலிருக்கும் நேர்த்தியான வோர் பூனைக்குட்டியான (30) துருத்திராகூதம் கட்டப் பெற்றதாகித் தேவலோகம் சென்று ஸகல தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டதிசீக்கிரத்தில் மெத்த மங்களகரம்பொருந்திய வக் கற்பகவிருகூதத்தையே (31) ஸத்தியமாயவ் வருத்திராகூதம் கட்டிய மகிமையினால் கொண்டுவரலாகு” மென, இவ்வா றவரது வசனம்கேட்டுச் சனியாசியப்போது மெத்தக் கோபாவேசம் கொண்டவனாகி (32) “ஓ! பிராம்மண! இப்போது நீ சொல்லுகின்றபடி நடத்திவிட்டா லது முதலாய் நீ யெந்தனால் வந்தனிக்கும்படி யாகின்ற யென்பதிற் சந்தேகமேயில்

லை. (33) மேலு மப்போது ஸகல கருமங்களிலு முருத்திராக்ஷம் தரித்தலே மெத்த வுத்தமமாகு” மென்றுரைத்துவிட் டவன் ஸகல ஜனங் களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலே யோகமார்க்கத்திலிருந்துகொண் டு முறைப்படி சுவாசத்தை யடக்கி ஜுவலிக்கலுற்றவனாகி யாகாயத் திற் கிளம்பித் தேவநகர் சென்று சடிதியில் கற்பக வி்ருக்ஷமலனைக்(35) கொண்டுவந் திராஜனிருக்கும் சபாமத்தியடைந் தத் தேவவிருக்ஷத்தின் மலனை யரசன் கைதனிற் கொடுத்தான். (31) அப்போ தங்கிருந்த வெல்லோர்களு மவ் வற்புதத்தைக் கண்டு மெத்த வாச்சரியம் கொண் டவரானார்கள். மேலுமரசன் முநவிய சபையினர்களெல்லா மவனைத் துதிசெய்தார்கள். (37) இவ்வாறாக அந்த யோகேசுவரன் கற்பகமலர் கொண்டுவந்ததைப் பார்த்ததன்மேல் மகா புத்திசாலியான ஸுப்பிரதீ பபொன்றப் பிரம்மணன் (38) தன் வீட்டிலிருக்கு முருத்திராக்ஷம் க ட்டிய பூனைக்குட்டியைக் கொண்டுவரும்படி தன் புத்திரனை வீட்டிற்க னுப்ப, (39) அவன் வீட்டிற்குப்போய்ச் சடிதியி லதனைச் சபைநடுவி ற் கொண்டுவந்தான். உடனே சுப்பிரதீப ரப்பூனைக்குட்டியைத் தம் கைதனி லெடுத்துக்கொண்டு வசனமுரைத்ததாவது:—(40) “ஓ! ரா ஜேந்திரா! உருத்திராக்ஷத்தின் மகிமையினு விப்பூனைக்குட்டியானது தேவலோகத்திற்குப் போய்த் தேவவிருக்ஷத்தையே யிதோ சடிதியிற் கொண்டுவரப்போகின்ற” (41) தென்றுரைத்துவிட் டதனை யாகாய மார்க்கத்தி லெறிய, அப்போ தங்கு மகா மங்களகரம்பொருந்திய வோ ர் சிறந்த விமானம் வரலாகி, (42) அங்கிருந்த வெல்லா ஜனங்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலே பூனைக்குட்டியவ்விமானத்தி லேறிக்கொ ண்டு சடிதியில் சொர்க்கலோகமடைந்தது. ஓ! பிரம்மணோத்தமர்க ளே! (43) அப்போது மகா பல்வானான தேவராஜனு மது வருவதை யறிந்து துரிதமாய்த் தனது சிறந்த வியானீமீதேறிக்கொண்டு தன் சே னைகளோடுகூட வதனை யெதிர்கொண்டு சென் (44) மதனண்டையிற் போனவுடன் சீக்கிரமா யியானையை விட்டிறங்கிப் பக்தியினால் வணக்க முற்றவனாகி யப் பூனைக்குட்டியை யியானையின் கழுத்தில் வைத்துக் கொண் டதன்மேல் மகா புத்திசாலியான அவ்விந்திர னாது வந்தகாரியத் தை மனதினு லறிந்துகொண் டதனை யெடுத்து முத்தமிட்டுத் தன் த லைமேல் வைத்துக் கண்களி லொத்திக்கொண் (46) டப் புத்திசாலியா னவன் தன் தாபரணங்ளா லதனை யலங்கரித்து மிகுதியாய்ப் பூஜையும் பண்ணி பிறகு கற்பகவிருக்ஷத்தை நோக்கி (47) “ஓ! கற்பகமே! நீ மகாத்துமாவான சுப்பிரதீபர் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண் டவராகு னிலே யிருக்கவேண்டு” மென் றுரைத்து நிகரற்றதான அவ்விருக்ஷத்

தையு மனுப்பி (48) யதனோடுகூட வேதசித்தனென்ற தேவனையு மனுப்பிவிட்ட பூனைக்குட்டியை முன்போல் விமானத்தின்பேரி லேற்றிவைத்து (49) வந்தனித்துவிட்டு மெத்தச் சந்தோஷமா யனுப்பினான். பிற கப் பூனைக்குட்டியு மிவ்விதமாக வந்திரா லனுப்பப்பட்டதன்மே (50) லவ் விமானத்தி லேறிக்கொண்டு சீக்கிரத்தில் வானமார்க்கமாய்ச் சென்று வேதசித்தன் கற்பகவிருகூங்களாற் சிறக்கப்பெற்றதாகி யோர் கணநேரத்துக்குள் ளச் சபையின் மத்தியடைந்து (51) சுப்பிரதீப ரருகினில் வந்து தன்விமானத்தை விட்டிறங்கி யவரை மூன்று பிரதகூணங்கள் பண்ணி வணக்கமாய் வந்தனித்துவிட் (52) டச் சபையின்கண் ணவர் முன்னிலையில் நின்றது. பிறகு கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! வேதசித்தனென்ற தேவனும் சுப்பிரதீபரைப் பத்தியுடன் பிரதகூணநமஸ்காரங்கள் பண்ணி யப்போ திரந்திரா லுற் சொல்லப்பட்ட வசனங்களைக் கூறியதாவது:— (53½) “ஓ! ஸ்வாமி! கேவலம் தேவரீருடைய தயவினாலே ஸ்ரீசிவபிரானுக்கு நேசரான தேவரீரையெப்போதும் மனதினில் நினைத்துக்கொண்டே யான் சொர்க்கலோகத்தைப் பகைஞர்களற் றுண்மெவருகின்றே” நென்ற தேவேந்திரா லு னாக்கப்பட்ட வசனங்களைச் சொல்லிவிட் டவரால் மரியாதை செய்யப்பெற்றவனாகி (55) யத்தேவன் சுப்பிரதீபருடைய அனுமதியின்பேரில் விமானத்தி லேறிக்கொண்டு துரிதமாய்ச் சொர்க்கலோகமடைந்தான். கேளீர்! வேதியர்களே! அப்போது கற்பகவிருகூமும் மிகுந்த பக்தியோ டவ் வந்தணரை மூன்றுப் பிரதகூணங்கள் பண்ணி வந்தனித் தவர் முன்னிலையில் நின்றது. (56)

பதினெந்தாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் 16-வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

இதெல்லாவற்றையு மரசன் கண்டு மெத்த வாச்சரியுற்ற மனநிலைக் கொண்டவனாகிச் சடிதியா பெழுந் தவ் வந்தணரை வந்தனித்துப்போட்டு மெத்த வணக்கத்தோடும் (1) பயத்தோடும் கூடியவனாகியப்போதப்பூனைக்குட்டியைநோக்கி “ஓ! பூனையே! நீயெவ்விதமாய்ச் சொர்க்கத்துக்குப்போனாய்? அங் கிரந்திரா ல் உனக் கென்ன செய்யப்பட்ட

து? (2) மேலு மவனா லென்னவார்த்தை யுரைக்கப்பட்டது? இவற்
 றை நீ யுண்மையா யுரைத்திடல் வேண்டு” மென, இவ்வா றரசன் வச
 னத்தைக் கேட்டவுடன் சுப்பிரதீபர் ஸ்ரீ சிவபிரானை மனதினில் நினைத்
 துக்கொண்டு (3) “ஓ! பூனைக்குட்டியே! நீ சொர்க்கலோகம் போன
 தையும், தேவேந்திரனைப் பார்த்ததையும், நீ யவனால் பூஜிக்கப்பட்ட
 தையும் ஆகிய வெல்லா விவரங்களையும் சிவாக்கனையால் நீ யுண்மையி
 லெடுத்துரைக்கக்கடவா” மென்ற வசனத்தினு லதற்குப் பேசும் வல்ல
 மையை யருஞ்செய்தனர். (4½) உருத்திராக்ஷங்களை யாபரணமாய்ப்
 பூண்டவரான வப் பிராம்மணேந்திர ரிவ்வாறுரைத்தவுட (5) னப்பூனை
 க்குட்டி யெழுந் தஞ்சலிகொண் டொத்திட்டதாவது:— “ஓ! ராஜேந்திர
 ரா! யான் மெத்தச் சுந்தரமான ஜுவலிக்கலுற்ற தேவவிமானத்தி லே
 றிக்கொண்டு (6) சொர்க்கலோகம் சென்றவுடன் தேவராஜ னெந்த
 னைப்பார்ப்பதற்காகச் சந்தோஷத்துட னெதிர்கொண்டுவந்து கண்டவு
 டன் பரபரப்போடு துரிதமா யியானையவிட்டிறங்கி (7) யெந்தனைப்
 பக்தியோடு கைகளால் தழுவி முத்தமிட் டியானையின் கழுத்தினிற் றா
 க்கிவைத்துக்கொண்டு தனதாபரணங்களா லெந்தனை யலங்கரித்து (8)
 மேன்மையாய்ப் பூஜை செய்ததின்மே லெனது சங்கதிகளை யெல்லா
 மறிந்துகொண் டம்மகா புத்திசாலியானவன் மிகுந்த பக்தியோடுகூட
 க் கற்பகவிக்ஷுத்தையு மோர் தேவனையு மெந்தனோடு சேர்த்தனுப்பினு
 ன். (9½) மப்போ தவனது மனையாளான வந்திராணி யத் தேவராஜ
 னை நோக்கி வினவியதாவது:—(10) “ஓ! தேவேந்திரா! இப்பூனையெ
 வ்வாறு பூஜிக்கப்படத் தகுதியாகும்? ஆகையால் ஓ! ஸ்வாமி! இது யா
 ரொன்பதையும், எந்தத்தேசத்தினின்று வந்திருக்கின்றதென்பதையும் ப
 ற்றி யெந்தனுக் கெடுத்துரைக்கவேண்டு” (12) மென, இவ்வா றவள
 து வசனத்தைக் கேட்டதன்மே லவளை நோக்கி யிந்திர னுரைத்ததாவ
 து:— “ஓ! கேளாய்! இந்திராணி! இப் பூனையானது ஸ்ரீ ருத்திரருக்கு
 ப் பூஷணமும் மெத்த மேன்மை தங்கியதும் புண்ணியமுமான வருத்தி
 ராக்ஷத்தைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கின்றது. (13) ஓ! என தன்பிற்குரி
 யமானே! பிராணிகளில் யாதாமோருவர் மகா பரிசுத்தம்பொருந்திய
 வருத்திராக்ஷத்தைத் தரிக்கின்றாரோ அவரோ மகா பாக்கியவானும், சக
 ல தேவர்களாலும் மானிடர்களாலும் பூஜிக்கத்தக்கவரு மாகின்றார். (14)
 அடி! பெண்ணே! நீ ஸ்ரீ ருத்திராக்ஷத்தின் மகிமையை யறியமாட்டா
 யா? அதனைப்பற்றி யாமிங் கோர் புண்ணிய கதை யுரைக்கின்றோம்; நீ
 ஜாக்கிரதையாய்க் கேள். (15)

கேளாய்! இந்திராணி! நேற்றுதினம் நேர்த்தியான குகைகளை
 க்கொண்ட மந்தரபர்வதத்தின்கண் ஸ்ரீ பரமேசுவரனிடத்திற் கியமதரு
 மராஜன் தன் தூதர்களோடுகூட வந்து மிகுந்த பக்தியோ டவரை வந்
 தனித்துப் (16) பிற கவ னங்கு வந்த வரலாற்றைப்பற்றி யத்தேவ
 ரால் வினவியருளப்பட்டதன்பேரி லவ னுரைத்ததாவது:— “ஓ! ஜ
 யா! விஜயீபவா! சம்போ! மகாதேவா! அடியாரிடத்து நேசமுள்ள
 வரோ! பிரபஞ்சங்களைக் காப்பவரோ! (17) ஓ! மகேசுவரா! அடியே
 னுக்குத் தேவரீரால்தான் முந்தி யிந்தப் பதவிகொடுக்கப்பட்டது. நே
 வரீர தடியார்களுக்கெல்லாம் யான் பரிசுத்தமான பூஜையைச் செய்து
 வருகின்றேன். (18) ஓ! சமுசாரமாகிய சமுத்திரத்திற்குத் தெப்ப
 மாகிய பகவானே! தேவரீரிடத்துப் பராமுகமாயிருக்கின்ற ஜனங்களெ
 ல்லாம் துக்கக்கடலான நரகத்தில் வாதிக்கப்பட்டுவருகின்றார்கள். (19)
 தேவரீரா ளுருளப்பட்டிருக்கிற வறையனையை யெங்குதான் மீறிநடக்க
 த்தகும்? ஓ! பிரபுவே! தேவரீரால் தருமமென்று மதருமமென்று மிர
 ண்டொமார்க்கங்கள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. (20) ஓ! சங்கரா! தே
 வாதிகேவரான தேவரீரால் தருமத்துக்குச் சுகமும், அதர்மத்துக்குத்
 துக்கமும் பயன்களாக வேற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. (21) மேலு
 மதற்கேதுவாகச் சொர்க்கமும் நரகமும் தேவரீராலே யுண்டாக்கப்பட்
 டிருக்கின்றன. ஆகையா லெனது தூதர்களால் நரகத்தில் மிகுதியா
 யிமிசிக்கப்படலான (22) வேர் மகா பாவியை, ஓ! பிரபுவே! தேவ
 ரீரது கணங்கள் வந்து பற்பல விரத்தினங்களால் விசித்திரமான வேர்
 விமானத்தி லேற்றிக்கொண் (23) டெனது தூதர்களையு மடித்துப்
 போட்டவனைக் கைலாசத்துக்குக் கொண்டுபோய்விட்டார்கள். ஓ! இ
 துகஷ்டம்!” என்றியமன் பயத்தினால் வியாகுலமுற்ற மனதைக்கொ
 ண்டவனாகிய யுரைத்தவுடன் (24) பைரவமூர்த்தியானவர் ஸ்ரீ பரமேசு
 ன் முன்னிலையி லவ் வியமனை நோக்கிக் கம்பிரவாக்குடன் வசனமுரை
 த்ததாவது:— “ஆ! அடா! மகா புத்திசாலியான இயமா! என்ன இவ
 னுக்கிந்த ஜன்மத்தில் மங்களகரமான புண்ணிய மில்லாமற்போயிற்று?
 அதனை நீயிப்போது ஸ்ரீ மகேசுவரசன்னிதானத்தி லுண்மையாய்ச்சொ
 ல்” (25½) லென, இவ்வா றப் பைரவரது வசனத்தைக் கேட்டவுடன்
 தருமராஜன் (26) தன்னருகினில் நின்ற சித்திராகுப்தனைக் கண்ஜாடை
 காட்ட, பிறகு சித்திராகுப்தனும் ஸ்ரீ பைரவதேவரை வந்தனித்துக் கை
 களை யஞ்சலிபண்ணிக்கொண் டவரை நோக்கி யவர் முன்னிலையில் விந
 யத்தினால் வணக்கமுற்றவனாகிக் கூறியதாவது:— (27½) “ஓ! தேவ
 தேவேசனும், கருணைக்கடலுமான பைரவமூர்த்தியே! அடியேன்மீ த

ருன்புரியவேண்டும். (28) கவின்கமென்ற தேசத்திலுள்ள வியாக்கிரபுரமென்ற வேர் பெரிய பட்டணத்தில் மகா கொடியனாகிய ஜாமித்திரனென்ற விம் மகாபாவி யிருந்துவந்தான். (29) கள்ளப்புருடனுக்குப் பிறந்தவனான விப் பாதகனுடைய தாயானவ னோர் பெரிய அவிசாரி; கேளீர்! தேவரகூதகரோ! இப்பாதகியானவன் கள்ளப்புருடனால் மருந்திடப்பட்டு மாண்டான். (30) பிறகு கொடிய புத்தியுடைய விப் பாதகன் கள்ளப்புருடனான வத் தகப்பனாற் போஷிக்கப்பட்டுவந்தான். பிறகு நாளளவிலே யிவனுக்கு மிகுந்த புத்திப்பிரமத்தை யுண்டுபண்ணி வைக்கலுற்ற யெளவனப்பருவம் வந்தபோ (31) தத் தூராத்தமன் காமன்கணையால் பீடிக்கப்பட்டவனாகிச் சமவயது கொண்டவர்களான தன்னைப்போன்ற பல தோழர்களுடன் நாள்தோறும் தாசிகளோடு புணர்வதிலே முயன்றுவந்தான். (32) பிறகோர்நாளி லவனுக்குப் பண மில்லாமற்போனபோது ஓ! கோ! மகா பாதகனான வித் தூராத்தமன் மோசடியாய்த் தகப்பனைக் கொன்றுபோட்டான். (33) மேலு மவனென்போதும் மத்தியபானம் செய்வோனு மிளைச்சிகளைத் தின்போனும் மெத்த வஞ்சகனுமாகியவன். இப்படியிருக்கையி லவ றெருநாள் திருடியதைக் கிராமத் தலைபாரிகள் கண்டவனைப் (34) பிடித்தடித்து நாள்தோறு மிமிசித்துவந்து பிறகு கொன்று சுடுகாட்டினி லெறிந்துவிட்டார்கள். ஓ! ஸ்வாமி! அப்பாதகனுக் கிச் சன்மமதில் யாதொரு புண்ணியமும் காணப்படவில்லை. (35) ஓ! ஜகதீசா! அவனிற்ந்து நான்குதினங்களாகிவிட்டன. அவனெனது தூதர்களால் மிகவும் வாதிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் (36) ஓ! மகேசுவரா! தேவரீரது தூதர்கள் வந் தத் தூதர்களையெல்லாம் மிகுதியாய் படித்துப்போட்டத் தூராத்தமனை விடுவித்துக் கைலாசத்துக்குக் கொண்டிபோய்விட்டார்கள். (37) இத்தூராத்தமனுக்குக் கொஞ்சமேனும் புண்ணியமிருப்பதாயெனக்குத் தெரியவில்லை” யென்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டச் சித்திரகுப்த னவர் முன்னிலையி லஞ்சலிகொண்டு நின்றான். (38) அப்போது பைரவரு மவனைப் பார்த்து மந்தகாஸம்பண்ணிக்கொண்டியமனை நோக்கித் திருவாக்கருளியதாவது:— “கேளாய்! இயமா! சகல அவயவங்களும் சுந்தரமா யமையப்பெற்ற சக்கிரவாகராஜன் பெண்ணை வன் (39) நடுவினி லுருந்திராகூதப் கோர்க்கப்பெற்ற நேரத்தியான விரத்தினமாலையை மல்லிகைக் கொடியின்பேரில் வைத்துவிட்டுத் தன தரண்மனையில் ஸ்நானம்செய்துகொண்டிருக்கையி (40) லோர் காக்கையான ததனைத் தூக்கிக்கொண்டெயரப் பறந் தாகாயமார்க்கமாய்ச் செல்லும்போது நேரத்தியான அம்மலை யறுகலாகி (41) அப்போ ததின்

மத்தியிலிருந்த மகா பரிசுத்தம்பொருந்திய வருத்திராக்ஷமானது ஏதோ
 வேர் யுண்ணியவசத்தினால் வெட்டுண்டு கிடக்கலான இவனது தலை
 து விழுந்து (42) அதி னிரத்தத்தில் பற்றலாகி யின்னும்கூட அதிலொ
 ட்டிக்கொண் டிருக்கின்றதடா. அடா! இயமா! அந்தப்புண்ணியத்தி
 னுல்தா னிவன் கைலாஸபதவி யடைந்திருக்கின்றனடா. (43) ஓ! கோ!
 உருத்திராக்ஷத்தின் மகிமையான தெந்தன லுரைக்கப்பட முடியாது.
 அடியார்களின் துக்கங்களைத் தொலைக்கலுற்ற வருத்திராக்ஷவான்தான்
 றிவாரோ இல்லையோ” (44) வென, இவற்றையெல்லாம் கேட்டதன்
 மே லங்கிருந்த நந்திகேசுவரன் திருவசனமுரைத்ததாவது:— “ஓ! இ
 யமா! யாதாமொருப் பிராணியின் தேகத்தில் ஸ்ரீ பாமேசுவரனுக்குப்
 பிரியமும், மெத்த வுத்தமமுமான வருத்திராக்ஷ மிருக்கின்றதோ அவ
 ன் கைலாஸத்தை யடைகின்றதி லென்ன வாச்சரியமடா? (45) ஓ!
 கேளடா! இயமா! இறந்தவர்களுடைய வெலும்பு, மயிர் முதலியவை
 ன் வெகுதூரம் சென்றதன்மேலாவது கங்கையில் (46) விழுந்திடி
 லவர்க ளுடனே கைலாசத்தை யடைவார்களே! ஆகையா லிவனுக்குக்
 கைலாசப்பிராப்தி யுண்டானதில் யாதோ ராச்சரியமு மில்லையன்றோ”
 (47) வென, இவ்வாறு நந்திகேசுவரனுடைய வசனத்தைக் கேட்டத
 ன்மேல் சித்திரகுப்தன் இயமன் இவ்விருவர்களும் பயத்தினால் நடுக்க
 முற்றவர்களாகித் தேவாதிதேவரான ஸ்ரீ முக்கண்ணரை வந்தனித்துவி
 ட் (48) டவரது திருவாக்கியைப்பேரில் சகலபாவங்களையு மபகரிக்க
 லுற்ற ஸ்ரீ ருத்திராக்ஷத்தின் மகிமையை மனதினில் நினைத்துக்கொண்
 டே தங்கள் தலாத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். (49) அவ்வாறு புறப்ப
 டுகையில் ஸ்ரீ மகேசுவர னவ் விபமனைக் கூப்பிட்டு “ஓ! இயமா! இப்
 இப்போதுமுதலாய் நீ நம தன்பினர்களான வருத்திராக்ஷதாரிகளைக்
 (50) கண்டால் பயத்தோடு தூரத்திலின்றபடியே யவர்களை மனப்பூ
 ர்த்தியாய் நமஸ்காரம் பண்ணிவிட் டோடிப்போகவேண்டும். மேலும்
 நீ யிச் சினைசூயைத் தவருதலின்றி யுந்தன் தூதர்களுக்குக்கூடக் கற்பி
 த்துவைக்கவேண்டும். (51) நமதுயிரிலு மதிகர்களான பஸ்ம ருத்திரா
 க்ஷதாரிகளாகிய வெம அடியார்களிடத் துந்த னதிகாரம் செல்லத்தகாத
 தே! இஃதாயிற் குனக்குச் சத்தியமாய்ச் சொன்னோம், சத்தியமாய்ச்
 சொன்னோம்” (52) மென, இவ்வாறு ஸ்ரீ சம்புவின் திருவசனத்தைக்
 கேட்டவுட னவ னப்படியே மனதினி லுருதிசெய்துகொண்டு மெத்த
 ப் பக்தியுட னவரைத் தண்டம்பண்ணிவிட்டுத் தன் தானத்திற்குச் செ
 ன்றுவிட்டான். (53) ஓ! கேளாய்! இந்திராணி! நேற்றுதினம் ஸ்ரீ பா
 மேசுவரன் சன்னிதானத்தில் நாமில் வெல்லாவற்றையும் பார்த்ததின்

மேலெமக் குருத்திராகூதம் தரிப்பவரிடத்து மிகுந்த பக்தி விசுவாஸ முண்டாகிவிட்டது. (54) கேளாய்! எம் பிரிய நாயக! ஆகையால்தான் யா மிப் பூனைக்கு மிகுதியாய்ப் பூனைசெய்தன” மென, இவ்வாறு தேவேந்திரானது வசனங்களைக் கேட்ட டிந்திராணியும் மெத்த வாச்சரியம் கொண்டவளாகி (55) கேளீர்! அரசனே! அவள் கைகளா லெந்தனைத் தழுவினெடுத் துச்சிமுகர்ந்து மிகுந்த பக்தியோடு கண்களிலொத்திக் கொண்டதன்மே லெந்தனை யனுப்பலான” (56) ளென்று பூனைக்குட்டியால் சொர்க்கத்தில் நடந்த சங்கதிக ளுண்மையா யங் குரைக்கப்படலானதைக் கேட்டு, கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! அவ்வரசன் மனதினில் மெத்த வாச்சரியம்கொண்டவனாகி யச் சுப்பிரதீபரிடத் ததிக பக்தியைப் பாராட்டலானான். (57)

பதினாறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௯—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பிற்பா டவ்வரசனாத்துமஞ்ஞானம் கொண்டவனாகிச் சுப்பிரதீப றொன்ற வப் பிராமணச் சிரோஷ்டரை வந்தனித்துவிட்டுப் பக்தியுடன் தரித்துக்கொள்வதற்காகத் தனக்கு மோருருத்திராகூதம் கொடுத்தருள ம்படி வேண்டிக்கொண்டு (1) “ஓ! பிராம்மனோத்தம! சரணமடைந்தவனான குற்றம்செய்த வெந்தனை மன்னித்தருளவேண்டும். தேவரீரைத் தரிசித்துச் சம்பாஷித்ததனால் யான் கிருதார்த்தனாகிவிட்டே” (2) னென் றவ் வரசமன்னன் சொல்லுகையி லச் சனியாசியானவன் சடிதியி லெழுந் தப் பிராம்மணச்சிரோஷ்டரை மெத்தப் பக்தி விசுவாஸத்தோடு வந்தனித்துவிட் டொத்ததாவது:—(3) “ஓ! பாவலேசமற்ற வருந் எப்போதும் தயவினால் நனையப்பெற்ற திருமனைதக் கொண்ட வருமான ஸ்வாம்! தேவரீர் கேவல முருத்திராகூதாரணத்தினு லுருத்திராயாகின்றீர். ஆகையால் நான் செய்த பிழையை மன்னித்தருள வேண்டும். (4) ஏனென்றால் பிராணிகள் குற்றம் செய்திடினு மவர்களிடத்து மகாத்துமார்கள் கோபிப்பதில்லை” யென்று துதித்துப் பிறகவ் விருவர்களு மஞ்சலிகொண்டு நிற்கையில் (5) சுப்பிரதீப ரவர்களைத் தமதருகினி லுட்காரச்செய் தோர் கதை சொன்னதாவது:—

“கேளீர்! யோகீசுவரோ! மகாமென்ற தேசத்தில் மகாபுரமென்றோர் பட்டணமிருக்கின்றது (6) அங்கு சுகுப்தனென்று மகா புத்திசாலியான வோர் பிராம்மண னிருந்தான். அவனுக்கு நல்ல புத்தியையுடைய வைந்து பிள்ளைகளிருந்தார்கள். (7) அவர்களிற் கடைப்பிள்ளையாகிய மகா புண்ணியவானான சாந்திக னென்பவன் மண் விளையாட் டாடிக்கொண்டிருக்கையி லோ ருருத்திராக்ஷத்தைக் கண்டெடுத்துக் (8) கேளீர்! சனியாசியே! அதனை பெப்போதும் கழுத்தினிற் கட்டிக்கொண்டிருந்தான். கூர்மையான புத்தியுடைய வச்சிபூவ னோர் பைத்தியக்காரன்போ லவனது பெற்றோர் சகோதரர்களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்பதில்லை. (9) அவன் மெத்த வேழையாயினு மெறக்கப் போகாமல் தனதிச்சையின்படி யிருந்தான். ஓ! சனியாசியே! அவனது நான்கு சகோதரர்களும் பெற்றோர்களோடுகூடப் (10) பிச்சையெடுத்துவந்து தன் தன் வயிற்றைவளர்த்துவந்தார்கள். அச்சிறுவேனோ அவர்களேதாயினும் கொஞ்சம் கஞ்சியூற்றினு லகனைமட்டிற் குடித்துக்கொண்டு வீட்டைவிட் டெங்கும் போகாமலே யிருந்தான். (11½) அவனின்வாறாக வருத்திராக்ஷத்தை யாபரணமாய்க் கட்டிக்கொண்டு சிலகாலமிருந்துவந்தான். (12) சகோதரர்களுமவ்வாறே சொன்னசொற்கேளாத வச் சிறுவனைக் கண்டு பகைத்துவந்தார்கள். இப்படி யிருக்கையி லப்போது தவசியாகிய வோர் மேளதேசத்தரசன் (13) பத்திரகாளியம்மைக்கு வருடம்தோறு மேர் நரபலிகொடுத்துவந்தான். அப்பலிக்கு வத் தேசத்தில் வெகு பாடுபட்டு மங்கு கிரயத்துக்கு வாங்க வோர் மனிதனும் கிடைக்கவில்லை. (14) பிற்பா டல் வரசனோர் பழுதற்ற நல்ல மனிதனை விலைக்குவாங்குவதற்காகத் திரண்ட டானிபத்தைக்கொடுத்துச் சில னூதர்களை மகாதேசத்திற் கனுப்பினான். (15) பின்பத்துதர்களு மங்கங்குள்ளப் பிராம்மணர் வீடுகளிலெல்லாம் விசாரித்துக் கொண்டளவினிலே யிச்சிறுவன் வீட்டிற்குவந்து சங்கதிகளைச் சொன்னார்கள். (16) அதனைக்கேட்டவன் பெற்றோரும் சகோதரர்களு மத்திரவியத்தை வாங்கிக்கொண் டப்போது சாந்தமான மனநயுடைய சாந்திகனை பவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டார்கள். (17) பிறகவனு மவர்கள தனுமதியின்பேரி லத்தூதர்களுடன் சென்று மேளதேசத்தரசன் பட்டணத்தில் புரோகிதன் வீட்டில் யிருந்த சந்தோஷமுற்ற மனதைக்கொண்டவனு யிருந்துவந்தான். (18) பிற்பாடு பலிகொடுக்கும் தினத்தி லச் சாந்திகன் புரோகிதன் சொற்படி ஸ்நானம் பண்ணி யாடையாபரணம் தரித்துத் தேகம் முழுதும் சந்தனம் பூசிக்கொண்டு (19) மி

குந்த மனச்சந்துஷ்டியுடன் புரோகிதனோடுகூட வரச னரண்மனைக்குச் சென்றான். அப்போ தரச னவனைக் கண்டவுடன் பலிகொடுப்பதற்காக வுள்ளமதில் நிச்சயித்துக்கொண்டவனாகி (20) யச் சிறுவனோடும் புரோகிதனோடும்கூடத் துரிதமாய்க் காளிகொவிலுக்குப்போய் வம்மையைச் சிறந்த தூபதீபங்கள், புஷ்பங்கள், பற்பலவித பகவியபோஜியங்கள், மாமிசங்கள், இரத்தங்கள் இவைகளா லெல்லாம் மிகுதியாய்ப் பூஜித்துவிட் (21½) டப் பத்திரகாளியின் சன்னிதியி லச் சாந்திகளை நிற்கவைத்துத் தானும் நின்றுகொண்டிருந்தான். (22) பிறகக் காளியம்மையு முருத்திராக்ஷாப்ரணத்தைத் தரிக்கலுற்ற வச் சாந்திகளைக் கண்டு பயந்தவளாகி மனதினாலவனை வந்தனித்துவிட்டுச் சடிதியிலெழுந்து பிறகவன் (23) மிகுந்த கோபத்தினு லங்கிருந்த புரோகிதனைக் கொன்றுவிட் டத் தூராத்மனுடைய விரத்தத்தைக் குடித்ததன்மே லப்போதவளச் சாந்திகளைப் பார்த்துத் திருவாக்குரைத்ததாவது:—(24) “ஓ! பிராம்மணர்களிற் சிறந்த மெத்தப் புண்ணிபசாவியான வுத்தமனே! நீயுனது கழுத்தினில் மகா பரிசுத்தம்பொருந்திய வருத்திராக்ஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றபடியா விச்சகமதி லுந்தனுக்கு நிகரொருவருமில்லை. (25) ஓ! மிகுந்த சாத்துவீககுணம் பொருந்தியவனும், அசைவற்ற சித்தரிலையைக்கொண்டவனும், உருதியான விரதத்தைக்கொண்டவனுமான சிறுவனே! இப்போர்க்கொத்த நீ ஸாக்ஷாத் உருத்திரனும், தேவச்சிரோஷ்டர்களா லெல்லாம் பூஜிக்கலுற்றவனுமே யென்பதற் சந்தேகமேயில்லை. (26) ஓ! புண்ணியாத்தமனே! உனக்கு வேண்டிய வரனைக் கேட்டுக்கொள்; அதுனை யுந்தனுக்குக் கொடுக்கின்றோ” மென, இவ்வாறு பத்திரகாளியின் வசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் சாந்திக னவனை நோக்கி யப்போ துரைத்ததாவது:—(27) “ஓ! ஜகதீசவரீ! என்மீ துமக்கன்பிருந் தெந்தனுக்கு நீர் வரனும் கொடுப்பீரானு லுமக்கு வருடம்தோறு மிந்த நரபலிகொள்ளுதல்வேண்டாம். (28) மேலும் நீரிவ்வரசனுக்கு மெத்தச் சந்தோஷமுற்ற திருவுளத்துடன் வேண்டியவரனை யளித்தருளவேண்டு” மென, இவ்வாறுவனது வசனத்தைக் கேட்டதன்மே லவனுக் கப்படியே வரனையளித்துவிட்டுப் (29) பின்னுமீசவரி யங் வரசனை நோக்கித் திருவாக்குரைத்ததாவது:— “ஓ! அரசனே! சிரோஷ்டமான வருத்திராக்ஷ பூஷணத்தைக் கொண்ட விச் சிறுவனை நீயென்றும் பூஜித்துவரவேண்டும். (30) மேலும் நீ யவனது வார்த்தையை ஸ்ரீருத்திரனதுபோல் கேட்டு நடப்பது தகுதியாகும். தவிரவும் நீயுனது பெண்ணை யவனுக்குப் பாணிக்கிரகண முறைப்படி கலியாணம் செய்துகொடு. (31) இப்படி நீ செய்வாயாகி லுந்தனுக்குச் சக

வேண்டுமென முண்டாகும். ஓ! ராஜனே! உன் புரோகித னிவனைப் பவிக்காகக் கொண்டு வந்த (32) தோடத்தினால் தா னுண்மையி லுன் முன்பாகவே அவன் கொல்லப்பட்டான். மேலு மவனது பிள்ளையும் பழிப்பற்ற பெண்டிரும் மாணமடைந்து விட்டார்கள். (33) ஓ! தரணி வேந்தனே! மேலுமவனது வீடும் தீப்பற்றலாயிற்று. இவனைப் பகை த்த மகா பாவிளான இவனது பெற்றோர்களும் சகோதரர்களும் (34) திரவியங்களெல்லாம் திருடர்களால் கொள்ளையிடப் பெற்றவர்களும், குஷ்டம் முதலிய வியாதிகளால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும், நான்தோறும் பசிதாகத்தினால் துன்பப்பட்ட கார மிருப்பிடம்ற்றவர்களுமாகித் (35) துக்கத்தடவி லாழ்ந்தித் தேசத்துக்குத் தேச மலைந்து கொண்டிருக்கின் றார்கள். உருத்திராகூதம் கட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீமகேசுவரனையொ த்த வம் மறையவனை யாவர் பூஜிக்கின்றார்களோ (36) அவர்கள் பாவ ங்கள் தொலையப்பெற்றவர்களாகிப் பார்மீது தேவன்போ லானந்தம டைகின்றார்க்' னென, இவ்வாறு ஸ்ரீ காளியம்மையின் வசனத்தைக் கே ட்டாசன் மிகவும் பக்தி விசுவாசம்கொண்டவனாகி. (37) யவனுக்கு நேர்த்தியான தன் பெண்ணை முறைப்படி கலியாணம் செய்துகொடுத் து பற்பல விரத்தினங்களா லலங்கரிக்கப்பெற்ற வேராரண்மனையும் கட் டிவைத்து (38) நான்தோறு மவனை ஸ்ரீ மகேசுவரனைப்போல் தரிசித் துப் பூஜைசெய்துவந்தான். பிற்பா டச் சாந்திகனு மோருருத்திராகூத ம் கட்டியதற்குப் பய னிவ்வாரிருப்பதை (39) யாலோசித்துப் பிறகு கழுத்து, கைகள், புயங்கள், மணிக்கட்டுகள், தலை இவ்விடங்களிலெல் லா மாயிரம் சங்கியைக் கதிசமாக வருத்திராகூதங்களைத் தரித்துக்கொண் டி (40) தனதாரண்மனையில் மனையாளோடுகூடச் சந்தோஷமாய்ச் சுகி த்திருந்தான். இவ்வா றவனது விருத்தார்த்தங்களை யெல்லா மிவன் பெ ற்றோர், சகோதரர்கள் கேள்வியுற்றதன்மே (41) லவர்க ளவனைத் தங்கள் பிள்ளையென்றே நிச்சயித்துக்கொண்டுப் பிராம்மணசாணைகளை யிழந்தவர்களும், இரணத்தின லுனீர் வடியலுற்ற தேசத்தைக் கொண் டவர்களுமாய்ச் சடிதியி லத்தேசத்துக்கு வந்தார்கள். (42) பிறகு சாந்திக னவர்களைக் காணலானதின்மே லவர்களைச் சந்தோஷத்துடன் நேர்த்தியான தனதாரண்மனைக் கழைத்துவந் தவர்களுக் கெண்ணையிட் டி ஸ்நானம்செய்துவித்துச் சிறந்த வஸ்திரங்களையும் கொடுத்துக் (43) கேளீர்! தவசியே! அவ்வெல்லோர்களுக்கு முருத்திராகூதங்களா லலங் காரம் செய்வித்தான். பிறகவர்களு முருத்திராகூத்தின் மகிமையால் குஷ்டம் முதலிய வியாதிகள் நீங்கப்பெற்றவர்களாகி (44) நான்தோ றும் திவிய வஸ்திரங்களை யுடுப்பவர்களும், திவியாபரணங்களா லலங்க

ரிக்கப்பெற்றவர்களுமாகி விச் சாந்திகளோடுகூட் மிகுந்த போகங்களை யனுபவித்துவந்து (45) முடிவின்மீல் மிகுந்த வானந்தங்கொண்டவர்களாகி யொப்பற்ற கைலாஸபதவியடைந்தார்கள். கேளீர்! மஹா புத்தி சாலியான தவசியே! இச்சாந்திக னுருத்திராக்ஷமென்றே அறிபாமலோர் மணியென்ற பிரமத்தோ டதனைத் தரித்து மதனாலுள்ள பயனை நன்றாய்க் கேட்டீர்களல்லவா! (46) இப்படி யிருக்கையி னுருத்திராக்ஷத்தை ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய மெத்தச் சிறந்த வாபாணமென்றும், சொர்க்கமோக்ஷ பதவிகளைக் கொடுக்கலுற்றதென்றும் நன்கறிந்தவனாகியாவர் தமது சரீரங்களி லெப்போதும் நன்றாய்க் தரிக்கின்றார்களோ அதனால் தங்கள் பாவங்களைத் தகிக்கப்பெற்ற வப்பேர்க்கொத்த மகானுபாவர்களுடைய பயனை ஸ்ரீ பரமேசுவரன், பார்வதி, விக்கினேசுவரர் இவர்களைத் தவிர வெந்தப் புத்திசாலிகள் தானறியத்தகுமென்று யான் சத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றே னென்றார். (47)

பதினேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௧௮—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிற்பாடந்த யோகீசுவரரும் சுப்பிரதீபரது வசனத்தைக் கேட்டு மெத்த வாச்சரிய முற்றவராகி யப்போது முதலாய் ஸ்ரீ ருத்திரருக்குப் பூஷணமான லுருத்திராக்ஷத்தைத் தரித்துக் கொண்டு பாவத்தீரர்களை யெரித்துவிடப் பெற்றவராகித் தமது கருமபோகத்தைவிட்டுத் தொலைத்து (1½) சிவபெருமனருளினாலே சீக்கிரத்தில் சிவயோகித் தன் மையை யடைந்து (2) சிவஞானம் பெற்றதனால் மறுபிறப்பிற்கு சாத்தியமான மோக்ஷஸாம்பிராஜிய மடைந்தார். அப்போது முதலவ்வாசன முத்திராக்ஷாபாணங்களால் விளங்கலுற்றவனாகி (3) வெகுகாலமளவு மெதியியற்றவனாய்ச் சுகல விராஜ்ஜியங்களைபுமாண்டு ஸகல போகங்களையும்னுபவித்து மானிடருக்குரிய சுகல வானந்தங்களையும் கொண்டவனாகி (4) கேளீர்! பிரம்மமேனாந்தமர்களே! பிறகரசாக்ஷியைப்பிள்ளைகளிடத் தொப்புவித்துப்போட்டுச் சிவலோகமடைந்தான். பிறகச்சுப்பிரதீபரு முருத்திராக்ஷத்தின் மகிமையைப் புகழ்ந்துரைத்துவிட்டு (5) மெத்தச் சந்தோஷத்துடன் தமநகத்திற்குச் சென்று புத்திர பெளத்தீரர்களுடனும், சீடர்கள், சீடர்களின் சீடர்கள், பந்துவர்க்கங்கள், மனைவியி

வர்களுடனும் கூடப்பலவருடங்களையும் மிகவும் ஜுவலிக்கலுற்றவராய்நேக விதபோகங்களை யனுபவித்துவிட்டுப் (6½) பிறகு தேவஸ்திரீகளாலலங்கரிக்கப் பெற்றதேவ விமானத்திலேறிக்கொண்டு தேவதுந்துபி முழக்கங்களுடனும் மேன்மைபொருந்திய மலர்மாரிகளுடனும் முந்திச் செல்லுற்ற தேவருடிகளாற் சூழப்பெற்றவராக (8) முந்தி யிந்திரனு லுலுப்பப்பட்ட கற்பகவிருகூத்தையு மாபரணத்தை யு முற்றியினீ பட்டணத்தில் விளங்கும் ஸ்ரீ மகாகாளேசவரஸ்வாமிக்குக் காணிகை கொடுத்துப் போட் (9) டந்தப் பூனையுடன் கூடச் சந்தோஷமாய்ச் சிவலோகமடைந்து பிறகளவிலே ஸ்ரீ பரமேசவரனுடைய ஸாயுஜிய பதவியை யடைந்தாரென, (10) செளனகாதி முனிவர்கள் கேட்கின்றதாவது:—“ஓ! சூதமுனிவரோ! முந்தித் திருநீற்றின் மகிமையும், பிறகு சகல வேதசாஸ்திரங்களுக்கும் சம்மதமான வருத்திராகூதமகிமையு மும் மா லெடுத்துணாக்கப்பட்ட தன்றோ! (11) ஓ! தவசிச்சிரோஷ்டரோ! திருநீற்றைத்தரித்தமாத் திரத்தினாலே சகல ஆபீஷ்டங்களும் வேண்டிய மட்டி லுண்டாகிவிடும்போது ருத்திராகூதத்தை யெதற்காகத் தரிக்க வேண்டும். (12) ஓ! புராணப்பொருளில் தேர்ச்சிகொண்ட சூதமுனிவரோ! இப்பேர்க்கொத்த வெங்களது சந்தேகத்தைத் தெளிவிக்கவேண்டும். ஏனெனினி ஷச் சந்தேகத்தைத் தீர்க்கத்தக்க பண்டித ரும்மைத் த விசு மற்றொருவருமில்லை. (13) ஓ! தவசியே! உம்மைப்போன்ற பெரியோர்களுக்குச் சாதுக்களான கேட்போர்களிடத்தி லென்ன பரிசுத்தமும் மகா ரகசியமுமானபோதிலும் சொல்லத்தகாத தொன்றுமில்லை” (14) யென, இவ்வாறவர்களது வசனம்கேட்டுச் சிறந்த புராணிகரான சூதர் மந்தகாசமுற்ற முகமலரைக்கொண்டவராகிக் கம்பிரமான வாக் குடன் சொல்லியதாவது:—(15) ஓ!, முனிவர்களே! பாவலேசமற்றவர்களான நீங்களெல்லோர்களும் கேளீர்கள். வெரும் திருநீற்றைத் தரித்துக்கொள்ளல்மாத்திரமான லது ஜலம், வியர்வைத்திவிலை, (16) மழை, ஸ்நாநம் செய்தல், ஜனக்கூட்டத்தின் நெருக்கம் இவை முதலியவைகளாலெல்லா மழிக்கப்பட்டுப்போனால் பிராணிகளுக்குப் பயமுண்டாகலாகும். (17) மேலும் பூதப்பிரோத பிசாசப் பிரம்மராகூதஸங்கள், பாம்பு, திருடர்கள், மர்மஸ்தலங்களைப் பிளக்கலுற்ற புலிகள், சிங்கங்கள், சத்துருக்கள் முதலிய வெல்லாம் கேளீர்! தாணிதேவர்களே! விபூதி ருத்திராகூதங் ளற்றிருப்பவர்களை யெப்போதும் வாதிக்கலாகும். (18½) ஆகையால் தமக்கு நன்மையைக்கோருவோர் விபூதி யிட்டுக் கொள்வதோடுகூட வருத்திராகூதத்தையும் கழுத்து, காதுகள், கைகள் முதலியவிடங்களி லெப்போதும் தரித்துக்கொள்ளல்வேண்டும். (19½)

ஓ ! வேதியர்களே ! இதுவிபூதியைப்போல் ஜலம் முதலியவைகளாலெல்லா மபாயமடைவதற் கிடமிராது. (20) திருநீறு ருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்திருப்போரைப் பூதப்பிரோத பிசாசங்களு மிராக்ஷதர்களும் வாதிப்பதி ல்லை. ஸர்ப்பங்களும் தீண்டா. (21) இவ்வுருத்திராக்ஷத்தைக் கயிற்றி லாவது அல்லது பொன், வெள்ளி, செம்பு இவைகளிலாவது கோர்த்து க்கழுத்து முதலிய விடங்களில் தரித்துக்கொள்ளவேண்டும், (22) இல் லாவிடில் கேளீர்! மறையவர்களே ! எல்லா விதத்திலும் விபூதி யிட்டுக் கொள்வதோடுகூடப் பூதூற் சரட்டிலாவதோ ருருத்திராக்ஷத்தைத் தரி த்துக்கொள்ளல்வேண்டும். ஆகையால் சகல முயற்சியாலும் விபூதி ருத் திராக்ஷங்களைப் பூஷணமாய்க் கொள்வோர் (23) சத்துருக்களிடத்துப் ப யமடையாமல் நிர்ப்பயர்களாகவே யிருப்பார். ஓ! தரணிதேவர்களே ! இது விஷயத்தைப்பற்றி முந்தி நடந்த வோர் சிறந்த கதையைச் சொல்லுகி ன்றேன்:—(24)

சவிதா வென்ற தேசத்திலுள்ள விலக்ஷுமீவிலாஸம் பொருந்தி ய நேர்த்தியான சூரியபுரமென்ற பட்டணத்தில் விந்துஸேனனென்றோ ர் பெருமைதங்கிய வரசனிருந்தான். (25) மகா பலசாலியான இவ்வா சன் தன் மாற்றானான, காகளபுரமென்ற பட்டணத்தில் வாழும் விர்த்திய தேசத்திற் கதிபனான ஸிம்மனென்ற வரசனைத் தன் சைனியங்களோடு கூட வுயுத்தத்திற் சயித்துக் காட்டிற்குத் துறத்திவிட்டான். (26½) பி ரகவ் வரசனும் சிலகால மக்காட்டினில் வசித்துக்கொண்டே (27) சக ல சத்துருக்களையும் தொம்சம் செய்விக்கலுற்ற ஸ்ரீ விஷ்ணுவைத் தவ த்தினு லாராதித்துச் சத்துருக்களைச் சமுகரிக்கலுற்றதும், மகா மகி மைபொருந்தியதுமான சக்கிரத்தைப் பெற்றான். (28) ஆன லப்போ து பிரத்தியக்ஷமான திருமா லக் சக்கிரத்தை யருளும்போது ஓ ! ராஜ னே ! நிகரற்ற விச் சக்கிராயுதமான துனக் கைந்துதடவை மட்டில்தா ன் சத்துருக்களைக் கொல்லத்தக்கதாகும். (29) அதன்பிற கது நம்மிட ம் வந்து சேர்ந்துவிடக்கடவ” தென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி யற்புதமா ன வச்சக்கிரத்தைக் கொடுத்துவிட் டுடனே அந்தர்த்தானமடைந்தனர். (30) பிறகு பலவானான அவ்வாச னதனைப் பெற்றுக்கொண் டோர் நொடிநேரத்திற்குள் ளாணியத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுத் துரிதமதி லச் சிந்துசேனனையு மவனது சைனியங்களையும் வளைந்துகொண் (31) பெ யு த்தம்செய்கையில் மகா பயங்கரமான வச் சக்கிரத்தைப் பிரயோகிக்க, அச் சக்கிரமான தவ் வரசனை மட்டில் விலக்கி மற்றெல்லாச் சேனைகளே யு மதம்பண்ணிவிட்டுத் (32) திரும்பி மகா பயங்கரமா யவனது கை யையடைந்தது. பின்பு ஸிந்துசேனன்மட்டி லொண்டியாய் மகா பயங்

கரமான வரணியத்திற்குச் சென்று (33) கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அங்கலைந்துகொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீ வஸிஷ்டமாமுனிவரி னுசிரமத்திற் குப்போ யங்கு மகாத்துமாவான வஸிஷ்டர், சிரோஷ்டரான கௌதமர், (34) கௌசிகர், நாரதர் முதலிய மாமுனிவர்களை யெல்லாம் கண்டு வந்தணித்து “ஓ! ஓ! நல்ல ஞானத்தினால் நிரம்பப்பெற்ற கொடிய தவங்களைச் செய்யும் மாமுனிவர்களே! (35) மகா புத்திசாலியான நீங்க ளடியேனைச் சகல தேசங்களுக்கு மதிபனுன வேந்தனென்றறியவேண் மும். நானெனக்கு நிகரான சத்துருவோடு யுத்தத்தில் தோல்வியடைந் (36) தேதோ மிருந்த புண்ணியவசத்தினு லிப்போ துங்களைச் சரணமடைந்தேன். ஆகையா லெந்தனுக் கெந்த வுபாயத்தினால் வேண்டியமட்டிலுள்ள வெற்றி கிடைக்குமோ (37) அப்பேர்க்கொத்த வுபாயத்தைச் சகல குணங்களும் நிரம்பப்பெற்ற நீங்கள் சொல்லியரு ளவேண்டு” மென, இவ்வா றவனது வசனத்தைக்கேட் டவ்வெல்லா இருடசுவர்களு (38) மவன் வெற்றிபெறக்கூடிய மெத்த வுத்த மமான வுபாயத்தை யாலோசித்துச் சொன்னதாவது :— “கேளா ய்! ராஜனே! நீயுனது சேனைகளோடுகூட ஜயத்தைக் கொடுக்கலுற் ற விபூதியையு முருத்திராக்ஷத்தையும் தரித்துக்கொண் (39) யெத்த ம் செய்தால் வெற்றியுண்டாவதி லாக்ஷபணையில்லை. ஆனதினால் தான் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களைத் தரியாதிருந்த வுனதெல்லாச் சேனைகளும் (40) சத்துருவால் கொல்லப்படலாகி நீ யொருவன் மட்டில் மிஞ்சலானு” யென, இவ்வா றவர்களது திருவசனங்களைக் கேட்டதன்மே லரசன் சந்தேகத்தினால் குழப்பமுற்ற வுள்ளத்தைக்கொண்டவனாகி விரயத்தினால் வணக்கமுற் றவ் விருடிகளை நோக்கி வசனமுரைத்ததாவது:— (41½) “ஓ! தவங்களேயே துனமாய்க்கொண்ட மாமுனிவர்களே! இப்போது சத்துருவால் விடப்பட்ட சக்கிரமான (42) தென்னகாரணத்தினால் விபூதிருத்திராக்ஷம் தரியாமலேயிருந்த வெந்தனைமட்டில் விலக்கிச் சகல சைனியங்களையும் கொன்றுபோட்டுத் திரும்பிப்போய்விட்டது? (43) ஏனென்றால் விபூதிருத்திராக்ஷங்களைத் தரியாத சைனியங்களெல்லாம் மடியலாயினவென்றுங்களால் திருவாக்குரு ளப்பட்டபடியா லெந்தனை மெத்தச் சந்தேகம் வாதிக்கின்ற” தென, (44) இவ்வா றவனது வசனத்தை மனதி லெண்ணி யோர் மாமுனிவர் வசனமுரைத்ததாவது:— “ஓ! ராஜனே! உந்தனில் ஜயத்தைக்கொடுக்கலுற்ற விபூதியு முருத்திராக்ஷமும் தரிக்கப்பட்டேயிருந்தது. (45) அந்த காரணத்தினால்தான் சக்கிர முந்தனை விட்டுப்போயிற்றென்பது நிச்சய” மென, பிறகரசன் “ஓ! தவசிச்சிரோஷ்டர்களே! யானும்வி

பூதிருத்திராக்ஷங்களைத் தரியாமல்தா னுயுத்தம்செய்தேன். (46) கஸ்
 தூரிசந்தனங்களைப் பூசிக்கொண்டும், முத்துமாலை யணிந்துகொண்டும்,
 மேலும் நீலம், இரத்தினம், முத்துக்கள் முதலியவைகளா லலங்காரம்
 செய்துகொண்டுமே யா னுயுத்தத்துக்குச் சென்றேன். இவ்வளவுமாத்
 திரம்தா நெனக்குத்தெரியும்; (47½) அப்படியிருந்து மச் சக்கிர மெ
 ந்தனைவிட்டு மற்றெல்லாச் சைனியங்களையும் கொன்றுபோட்டுச் சென்
 றுவிட்ட” நென, இவ்வா றவ் வரசனது வசனத்தைக் கேட்ட ம் முனி
 வர்க ளுள்ளமதிற் சந்தேகம்கொண்டவர்களாகி ‘ஓ! ராஜனே! நீ யிப்
 போ திங்கு முத்துமாலையையு மிரத்தினமாலையையும் பரிசோதித்தல்
 வேண்டு’ (49) மென்றுசொல்லி யவர்க ளவனது முத்துமாலையைச்
 சடிதியாய்ச் சோதித்துப்பார்த்ததி லதனி லோ ருருத்திராக்ஷத்தைக் க
 ண்டெடுத் தவனுக்குக் காட்டினார்கள். (50) பிற கரச னதைக் கண்ட
 வுடன் மெத்த வாச்சரியமுற்றவனாகிப் பயத்தினால் நடுக்கமுற்று நின்
 றான். அப்போது முனிவர்கள் ‘ஓ! அரசனே! இது யாவரால் கொடு
 க்கப்பட்டது? எப்போதுமுத லிதனைத் தரிக்கின்றாய்? (51) இதனை யி
 ப்போ தாலோசித் தெங்கள்முன்பாக வுண்மையாய்ச் சொல்” லென,
 அப்போ தரசன் சொல்லியதாவது:— “ஓ! இருடிகவார்களே! யா நெ
 ப்போது யுத்தத்துக்காகச் சன்னத்தப்பட்டுத் தொனாயம் விட்டைவி
 ட்டிப் புறப்பட்டேனே (52) அப்போ தோர் வணிகன் வந் திதனைக்
 காணிக்கையாகக் கொடுக்க, யானு மிதை யுத்தத்துக்குப்போகிற வேக
 த்தோடு தரித்துக்கொண்டு போர்க்களத்திற் பிரவேசித்தேன். (53) அ
 ப்போது யுத்த அவசரத்தின விம் முத்துமாலையானது பரிசோதிக்கப்
 படவில்லை” யென, இவ்வா றவனது வசனத்தைக் கேட்டவ் விருடிக
 ளெல்லோர்களும் மெத்த வாச்சரியம் கொண்டவர்களாகி (54) “ஓ!
 ராஜனே! இதன் மகிமையால்தான் சக்கிரமான னுந்தனைக் கொல்வதற்
 காக வந்தபோது சைனியங்கள் மடியலாகித் தோல்வியடைந்து நீ யுயி
 ர்பிழைக்கலான யென்பதிற் சந்தேகமில்லை. (55) நீ யிதற்குமேலும்
 மெத்த வுத்தமமான விபூதிருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டு விபூ
 திருத்திராக்ஷங்களைத் தரிக்கப்பெற்றவைகளான சைனியங்களாற் சூழ
 ப்பெற்றவனாகி (56) யுயுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டால் நிச்சயமாகவே
 வெற்றி கிடைக்கும். விபூதி ருத்திராக்ஷங்களைத் தவிர வெற்றிபெறு
 வதற்கு வேறுபாயமில்லை” (57) யென, இவ்வா றவர்களது திருவச
 னத்தைக்கேட் டவனு மப்படியே நிச்சயித்துக்கொண்டு விபூதி ருத்தி
 ராக்ஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்குப்போக நிச்சயம் கொண்
 டவனாகிச்(58) சிறந்த வில்லையெடுத்துக்கொண்டு தானே ஒண்டியாகப்

புறப்பட்டான். அப்போ தவனுக்குச் சில படைகளு மாபுதங்களோடு கூட வந்து சேர்ந்துகொண்டன. (59) பிற்பாடரசு னவர்களுக்கும் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களைக்கொடுத்து மெத்தச் சன்னத்தப்பட்டவனாகித் தனது சைனியங்களோடுகூடச் சிம்மனுடைய நகரத்தை முற்றுகை போட்டான். (60) உடனே ஸிம்மனும் தன் தளங்களுக்கோடுகூடத் துரிதமாய்ப் புறப்பட்டடக்காசம் பண்ணியவனுக்குச் சகல சத்துருக்களையும் கண்டிக்கலுற்ற வப்பேர்த்தொத்த சக்கிரத்தைப் பிரயோகித்தான். (61) உடனே அச்சக்கிரமும் மிகுந்த சத்தத்தோடுகூட வெடிகளின் தளங்களிற்சென் றவைகள் விபூதிருத்திராக்ஷதாரிகளும், ருத்திரதேஜஸ்ஸைக் கொண்டவர்களுமாயிருப்பதைக் கண்டவுடன் மிசப் பயந் தவைகளைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்துவிட்டுக் கேளீர்! தரணிதேவர்களே! திரும்பியவன் கைபோய்ச் சேர்ந்துவிட்டது. (62) பிறகச் சிம்மனதைக்கண்டு மிகவும் பயந்தவனாகித் தோல்விகொண்டு வனத்திற்குப்போ யங்கு நாளளவிலே யவனது விருத்தாந்தங்களைக் கேள்விப்பட்டதன்மேல் புத்திசாலியான வச் சிம்மன் (64) கேளீர்! மறையவர்களே! வருணனைக்குறித்துத் தவம் செய்தான். பிறகு வருணன் பிரத்தியக்ஷமாகும்போ தவன் வரன் கேட்டதாவது:—(65) “ஓ! பிரபுவாகிய வருணதேவனே! நீ ரொனக்குப் பிரஸன்னரான துண்மையானு லெப்போதும் யான் மழையை வேண்டும்போதெல்லா முடனே சிக்கிரமாய் மழை சொரியல்வேண்டு” மென, (66) வருண னப்படியே நல்லதென்று சொல்லிவிட்டுத் தமதிடம் சென்றுவிட்டான். பிறகிவ்வாறு வரன் பெற்ற சிம்மன் மஹாநா ஸிந்துசேனராஜனிடம்சென் (67) தட்டகாஸம் பண்ணி யவனைச் சண்டைக்கழைக்க, உடனே அச்சிந்துசேனனு முயுத்தமதிற் கர்வம்கொண்ட வச் சிம்மராஜனை யெதிர்த்துக்கொண்டான். (68) அப்போது ஸிம்மன் வருணனை நிறைக்க, உடனே வெயிலெரிக்கலுற்ற வப் பகல்நேரத்திலே வருணன் சடிதியில் ஜலவுருவமாகவே அங்கு வந்துவிட்டான். (69) அப்போ தவ் விருதிருத்துச் சேனைகளு ம் மழையினால் மிகவும் நனையப்பெற்றார்கள். அப்போது சிந்துசேனன் சேனைகளில் வெறும் விபூதியையமர்த்திரம் தரித்திருந்தவர்களான (70) வீரர்களெல்லா மப் பெரும் மாரியால் தங்கள் விபூதி யழிந்துபோகப் பெற்றார்கள். அப்போது நிகரற்ற விக்ரமத்தைக்கொண்ட ஸிம்மனது பயங்கரமான சக்கிரத்தை யெடுத்துச் சிந்துசேனன் சேனைகளின்மீது பிரயோகிக்க, (71½) உடனே அச் சக்கிரமானது அவனுடைய பெரிய சேனைகள்மீது பிரவேசித்து (72) உருத்திராக்ஷம் தரியாதவர்களாய் விபூதி யழியப்பெற்றிருந்த சேனைகளைமட்டில் துரிதத்தி லதம்பண்

ணியும், உருத்திராக்ஷம் பூண்டிருந்தவர்களான சேனைகளையு மவ்வரசனையும் விட்டுவிட்டும் (73) மகா பராக்ரமசாலியான வச் சிம்மன் கையைத் துரிதத்திலடைந்துவிட்டது. அப்போது சிந்துசேனனுக்குச் சொற்பச் சேனைமட்டில் மிஞ்சலானபடியாலுருத்திராக்ஷபூஷணங்களைக்கொண்டவர்களான (74) சில வீரர்களோடுகூட அவன் மகா துக்கமுற்றவனாகச் சடிதியில் காட்டிற்றோடிப்போ யங்கு முந்திக் கண்டவர்களான வலிஷ்டர் முதலிய மாமுனிவர்களைக் கண்டு வந்தனித்து (75) “ஓ! பெரியோர்களே! யானுங்கள் பேச்சைக்கேட்டு விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை யானும் தரித் தெனது சைனியங்களையும் தரிக்கச்செய்துகொண்டு யுத்தகளத்திற்குச் சென்றேன். (76) கேளீர்! தவசிச்சிரோஷ்டர்களே! அப்போதவ னெனது சைனியங்கள்மீது சக்கிரத்தைப் பிரயோகிக்க, அதுடனே எனது சைனியங்களிற் பிரவேசித் தெந்தனையும் மூன்று நான்கு வீரர்களையும் மட்டில் விலக்கி மற்றெல்லோர்களையு மதம் பண்ணிப்போட்டுச் சென்றுவிட்ட” (77½) தென் றவ் வரசன் மாமுனிவர்களை நோக்கிமிகுந்தபயத்தோடுஇரைத்தான். (78) இவ்வாறவ்வரசனா லுரைக்கப்பட்ட வார்த்தைகளை யவர்க ளதேகக்ஷணத்தில் தங்கள் திருவுளத்திலாலோசித்து “ஓ! ராஜனே! யாவனில் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை யெப்போதும் மெய்தனில் தரிக்கின்றானே அவனொருக்காலும் சத்துருக்களினுயுதங்களால் மரணமடையமாட்டா” நென்றார்கள். (79)

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் கூ—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

இவ்வாறவர்களது வசனத்தைக்கேட் டரசன் பின்னு மவர்களை நோக்கிச் சொன்னதாவது:— “ஓ! பெரியோர்களே! சில வீரர்மட்டில் விபூதி ருத்திராக்ஷ மிரண்டையும், மற்றவரெல்லாம் விபூதிமட்டிலும் தரித்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள். பிறகு மிகுந்த மழை பெய்யலாகி (1½) யப்போ திருகிறத்துச் சேனைகளும் நலையலானார்கள். (2) அதன்பிறகு வச் சிம்மன் சத்துருக்களைக் கண்டிக்குவற்ற வச் சக்கிரத்தைப் பிரயோகிக்க, அக்கொடிய சக்கிரத்தினு லெனது சைனியமெல்லாம் மடிந்துபோயின” (3) வென, இவ்வாறவ்வரசனது வசனத்தைக்கேட்டுக் கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அப்போ தம்மாமுனிவர்க ளதுவிஷ

யத்தில் காரணத்தை மனதினாலேலாசித் தவ்வரசனை நோக்கித் திருவாக்கருளியதாவது:—(4) “கேளாய்! ராஜேந்திரா! மழையினால் மகாபரிசுத்தமாகிய திருநீர் றழிந்துபோகப் பெற்றவர்களி லுருத்திராக்ஷம் தரியாதிருந்தவர்கள் மாத்திர முயுத்தத்தில் மடிந்திருக்கிறார்கள். (5) பிழைத்திருப்பவரெல்லா முன்னோடுகூட விபூதி ருத்திராக்ஷ மிரண்டையுத் தரிக்கலானவர்கள்தான். முந்தி விபூதி ருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்தவர்களானத் திரிபுராசுரர்களுக்குத் (6) கேளாய்! பூபதியே! மகா மகிமைபொருந்தியவர்களான தேவர்களிடத்துக்கூடப் பயம் ஜனிக்கவில்லை. அப்போது பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவரெல்லோர்களு மாபிசாரப் பிரயோகம்பண்ணியதனால் (7) மகா பயங்கரங்களான பல பூதங்க ளை யுண்பெண்ணிச் சடிதியி லவர்கள் பேரி லேவிவிட, அவையெல்லாம் விபூதி ருத்திராக்ஷங்கள் தரித்தவர்களான அவர்களைக் கண்டமாத்திரத்தி ல் (8) கேளாய்! அரசனே! மெத்தப் பயந்தவைகளாகித் துரிதமாய் த் திரும்பி யோடிவிட்டன. அதன்பேரில் பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முதலி ய தேவர்க ளவர்களை விபூதி ருத்திராக்ஷங்களி லசட்டைகொள்ளும்படி செய்வித்து, பிறகவர்களை ஸ்ரீ சிவபிரானைக்கொண்டே கொல்வித்தார்கள். (9½) ஆகையால் கேளாய்! ராஜேந்திரா! நீயும் விபூதி ருத்திராக்ஷங் களைப் பூஷணங்களாய்க் கொண்ட (10) வுனது படைகளோடுகூட வுயு த்தத்திற் பயமற்றவனா யிருந்துகொண்டு சத்துருக்களைத் துறத்திவிட லாவாய். விபூதியோடுகூடச் சிறந்த பூஷணமான வுருத்திராக்ஷமும் த ரிக்கத்தக்கது. (11) ஏனென்றால் வெரும் விபூதியானது நிச்சயமாய் மழை முதலியவைகளா லழிந்துபோய்விடும். ஓ! ராஜனே! உருத்தி ராக்ஷத்துக்கோ மழை முதலியவற்று லழிவில்லை. (12) வெரும் விபூ தியைமட்டில் தரித்தவர்களான வுனது ஸ்ரீரர்களெல்லா மவர்களது விபூ தி கனத்தமழையினு லழிந்துபோனதால்தான் மடிந்துவிட்டார்களென் று சத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றோ” (13) மென, இவ்வா றவர்களது வசனத்தைக்கேட்டாரச னவ்வாறே மன நிச்சயம்கொண்டவனாகி யவர் களைத் துரிதமாய் வந்தனித்துவிட்டுத் தான் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டு சைனியங்களுக்குத் விபூதியோடுகூட வுருத்திராக்ஷ ங்களையும் கொடுத்த (14½) துருத்திராக்ஷ பூஷணங்களோடுகூடத் தே கம் முழுதும் விபூதியா லவங்கரிக்கப்பெற்றவர்களான (15) வெல்லா ப் படைகளோடும்கூட நிகரற்ற பராக்கிரமத்தைக் கொண்டவனாகிப் பு றப்பட்டுக் கேளீர்! முனிவர்களே! சிங்கத்தைச் சாபமழைப்பதுபோ லச் சிம்மராஜனைத் துரிதமா யழைத்தான். (16) பிற்பாடு மகிமைபொ ருந்தியவனும் சக்கிராயுதத்தைக் கொண்டவனுமான ஸிம்ம னுயுத்தத்தி

ற்குச் சென்றான். உடனே அவ் விருவர்களுக்கும் பயங்கரமான வ்யுத்தமுண்டாயிற்று. (17) அப்போது ஸிம்மன் கலகலவென்று சத்தமிட்டுக்கொண்டு சக்கிராயுதத்தைப் பிரயோகிக்க, அச் சக்கிர மவ்வெல்லோர்களும் விபூதிருத்திராக்ஷங்களைப் பூஷணமாய்க் கொண்டிருப்பதைக்கண்டவுடன(18) எவர்களை மூன்று பிரதக்ஷணம்பண்ணிவந்தனித்துவிட்டுத் துரிதமாய்ச் சென்றுவிட்டது. பிற்பாடு சிம்மன் மிகுந்த கோபத்தோடு தன் தாபத்தைத் தீர்க்கலுற்ற வருணதேவனை நினைக்க, (19) அப்போது உடனே கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அவ்விருதிருத்துச் சேனைகளின்பேரிலும் கனத்த மழைபொழியலாகையிற் சிந்து சேனைத்தொடர்ந்து வந்தசேனைகளின் திருநீறெல்லா மழிந்து போயின. (20) அதுகண்டு ஸிம்மன் மறுபடியு மச்சக்கிரத்தைப் பிரயோகிக்க, உடனே அச்சக்கிரமு மவ்வெல்லோர்களும் திருநீறழியப் பெற்றவர்களானபோதிலும் சிறந்த வருத்திராக்ஷ பூஷணங்களைக் கொண்டிருப்பது (21) கண்டு மிகுந்த பயத்தோடப் படைகளை வந்தனித்துச் சென்றுவிட்டன. கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அப்போது ஸிம்மனைக் கண்டவுடன் மிகுந்த பயத்தோடு தன் சைனியங்களோடுகூடத் துரிதமாய்க் காட்டிற் கோட்டம் பிடித்தான். (22½) உடனே திரான சிந்துசேனனும் மிகுந்த வட்டகாசம் பண்ணியவனது நகரத்தைப்பிடித்துத் தன் தேசத்தோடுசேர்த்துக்கொண்டு (23½) டம் மகா புத்திசாலியானவன் தன் தேசத்திலுள்ள குடிகளுக்குக் கெல்லாம் விபூதிருத்திராக்ஷங்களைக் (24) கொடுத்தவர்களையும் திருநீறுருத்திராக்ஷங்களைத் தரிக்கும்படிசெய்து தானும் விபூதிருத்திராக்ஷங்களின் மகிமையையே நினைத்துக்கொண்டு வசித்து வந்தான். (25) இப்படி யவ்வரசன் வெகுகாலம் வரையில் தன் தேசக்குடிகள், பந்துக்கள், இஷ்டர்களின் பந்துக்கள் இவ்வெல்லோர்களோடும் கூட வேராளமான பேர்கங்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருந்துவிட்டுப் (26) பிறகவன் விமானத்தி லேறிக்கொண்டு நிகரற்ற கைலாஸமடைந்து கேளீர்! பிராம்மணச் சிரோஷ்டர்களே! பிறகனவிலே மோக்ஷத்தையு மடைந்தான். (27) பிற்பாடு ஸிம்மராஜனோ வையாக்கியத்தினுவி ராகத்துவேஷ (ஆசை, பகை) ங்களை யொழித்து விபூதிருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டில்வாழ்க்கையி னுசாபாசங்களைமுற்றும்விலக்கியவனாகிச் (28) சிலகாலமிருந்துவிட்டுத் தேவத்தின் முடிவில் மெத்தவசாத்தியமான மோக்ஷ ஸாம்பிராஜியத்தை யடைந்தான். கேளீர்! வேதியர்களே! ஆகையால் விபூதியோடுகூட வருத்திராக்ஷத்தையும் தரித்துக் கொள்ளவே வேண்டும். (29) ஸ்ரீருத்திரானுக்குக் கண்ணயிருப்பதால் தான் வருத்திராக்ஷமென்று சொல்லப் படுகின்றது. ஸ்ரீ சம்பவானவருந்

திராக்ஷம் தரிப்பவரிடத்துப் பரிபூர்ணமான கடாக்ஷங்களை யருளுகின்றார். (30) உருத்திராக்ஷம் தரிப்பவனெல்லோர்களும் ஸ்ரீ ருத்திரஸ்வரூபிகளென்றே சொல்லப்படுவார்கள். எந்தமானிடர்க ளிவ் வருத்திராக்ஷமாகாத்துமியத்தைக் கேட்கின்றார்களோ, படிக்கின்றார்களோ, அல்லது (31) பிறர்களைக் கேட்பிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் ஸாக்ஷாத் ருத்திரஸ்வரூபிகளே! மேலு மவர்கள் மிகுந்த ஆபுக, ஆரோக்கியம், ஐசுவரியம் இவைகளையும் புத்திர பெளத்திரர்களுையு மடைந் திங் கிருந்துவிட்டு முடிவினில் ஸாயுஜியபதவியை யடைகின்றார்களென்பதற் சந்தேகமேயில்லை. (32)

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௨0—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

சூதர் சொல்லுகின்றார்:— கேளீர்! வேதியர்களே! விபூதிருத் திராக்ஷங்களுடைய மகிமையைச் சொன்னேனல்லவா! இப்போது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தினுடைய மகிமையைச் சாக்ஷாதையாய்க் கேட்பீர்களாக. (1) மேலு பெந்தமானிடர் பஞ்சமகாபாதகங்களை நாசம் செய்யவூற்றதும், ஸ்ரீ பரப்பிரம்மத்தையுணர்த்துகின்ற துமான ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தை நல்ல குருவினிடமிருந்துபதேசம்பெற்றுச் சுத்தமாயிருந்துகொண்டு நாள்தோறும் நியமமாய் ஜபிக்கின்றாரோ அவரோ மகா பாக்கியசாலியும், உலகங்களுக்கெல்லாம் மகா பரிசுத்தம்பொருந்தியவரு மாகின்றார். (2½) தம்மைத் தரிசித்தமாத் திரத்திலுப் பிறர்பா வங்களைத் தீர்க்கவூற்ற அப்பேர்க்கொத்தவருக்குப் பாவலேசம்கூட இல்லை. (3) அப்பேர்க்கொத்த மகானுபாவருக்கும் பரப்பிரம்மத்திற்கும் வித்தியாசமேயில்லை. இம்மகாமந்திரத்தைச் சபித்ததினால் வெகுபெயர்கள் பாவத்தினின்று விடுபட்டு மோக்ஷமடைந்திருக்கிறார்கள். 'கேளீர்! தாணிதேவர்களே! இதைப்பற்றி யுங்களுக் கோர் சரித்திரம் சொல்லுகின்றேன். (4½)

காசிருருக் கதிபஞ்ன வஜ்ஜிரபாகுவென்றோ ராசனிருந்தான். (5) இவனுக்குக் கல்வியிற் சிறந்தவனும், கற்புடையவனும், மகா புண்ணியசாலியுமான கலாவதி யென்றோர் பெண்ணிருந்தான். (6) இப்ப

டியிருக்கையி லொருநாளளவில் ஸ்ரீ தூர்வாஸமாமுனிவ ருக் காசிராஜ னர
ண்மனைக்கு வந்தார். அப்போ தவ ரப் பெண் மகா புண்ணியவதியெ
ன்று கண்டவளிடத்துக் கருணைபா லவருக்கு (7) ஸ்ரீ சிவபஞ்சாக்ஷர
மகாமந்திரத்தை யுபதேசம் பண்ணினார். அதுமுதலா யவள் ஸ்ரீ சிவபி
ராணி-டத்து மிகுந்த பக்தியோ டெப்போது மப் பஞ்சாக்ஷரத்தைச் ச
பம்செய்வதிலே முயன்றுவந்தாள். (8) பிற்பாடு வஜ்ஜிபாகுராஜன்
வெகு புண்ணியசாவியான வப் பெண்ணைப் பாண்டியநேசத் ததிபனான
தாசரதனென்ற வரசனுக்குக் கொடுக்க, (9) அவ னவளை முறைப்படி
கலியாணம்செய்துகொண்டு தன்நேசத்திற் கழைத்துப்போனான். அ
ன்றிராவினில் தனதாண்மனையி லவன் காமன்சரத்தால் வாதையுன் டாவி
ங்கனத்தில் விருப்பம்பெண்டவனாக ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரஜபத்தில் முயன்ற
வனும், பராபரப்பொருளிடத்து நிச்சயபுத்தியைக் கொண்டவளுமான
வப பெண்ணைப்பார்த்து வேடிக்கையாய்ப் பேசினான். (11) அப்போ
தவள், கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அவன திங்கித்ததை யறிந்
துகொண் டவனை நோக்கி வசனமுரைத்ததாவது:— “ஓ! நாதனே!
உமக்குச் சகல பாவங்களையும் நாசம்பண்ணலுற்ற பஞ்சாக்ஷரஜபில்
லை. (12) மேலும் மதுமாமிசங்களைப் புஜிக்கலான வுமக்குத் தகாத ப
தார்த்தங்கள் தள்ளுபடியுமில்லை. வெரும்போகத்தையே பாராட்டலா
ன வுமக்கயல்பெண்டிடத்துக் காதலின்மையுமில்லை. (13) ஆகையா
ல் ஓ! ராஜனே! ஆசையொழிவுள்ள வெந்தனை நீ ரிப்போது தொடுத
லே கூடா” தென, இவ்வா றவளது வசனத்தைக் கேட்டதன்மே லரச
ன் மன்மதனால் பிடிக்கப்பட்டவனாக (14) “ஓ! யென்பிரியநாயகி!
உந்தன தாலிங்கனம் கிடைக்குமென்று மெத்த வாசைகொண்ட வெந்
தனுக் கிப்போ துந்தனாலிங்கன மில்லாமற் பிராணன் நில்லாது. (15)
ஆகையா லுந்தனுடைய, ஆலிங்கனத்தை யெனக்குச் சீக்கிரமாய்த் தந்
தென துயினைக் கொடுக்கவேண்டு” மென்றுசொல்லிய மவள் பராமுக
மாயிருப்பதை யறிந்தக் காமாதூனானவ (16) னவளது சரீரத்தோடு
சரீரமா யொட்டிக்கொண்டவன்போ லவளைப் பலவந்தமாய்க் கட்டிக்
கொண்டான். அப்போ தவளது தேகமானது நெருப்புப்போல் தகிக்
கலாகையி லத் தரணிவேந்தன் (17) பிகுந்த துயரத்துடன் ஹாஹா
வென்று கதறிக்கொண்டு தூரத்தில் விழுந்து பிற கங்வரசன் மனைவி
யைநோக்கி யிதென்னவென்று வினவ, (18) அப்போது கலாவதியு
ரைத்ததாவது:— ஓ! ராஜனே! பாவங்களை நாசம்செய்யலுற்ற பஞ்சா
க்ஷரமகாமந்திர முமக்கில்லாதபடியா லதனை நல்ல குருவினிடமிருந் து
பதேசம்பெற்றபிறகே யெந்தனைத் தொடலாவீர். (19) இல்லாவிடிவ்

ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தில் முயன்றவளான வெந்தன்தேகம்! பொசுக்கி விடு” மென, இவ்வாறவளது வசனம்கேட்டவுடனாச னுள்ளமதில் நிச்சயம்கொண்டவனாகி (20) மறுநாள் தவங்களுக் கிருப்பிடமும், தவ சிச்சிரோஷ்டருமான கர்க்கமாமுனிவரை யடைந்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மகா மந்திரத்தை யுபதேசம்பெற்றான். (21) ஒளியானது ஓர் தீபத்தினின்று மற்றோர் தீபத்தை யடைவதுபோல மம்ந்திரம் முனிவரிடமிருந் தவனை யடைந்தவுடன் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அவனுடைய மகாபாதகத்திரள்களெல்லாம் காக்கையுருவமாய் வெளிப்பட்டுத் தொலையலாகி (22) யச்சுத்ததேஹிராஜனுக்கு நல்ல சித்தசுத்தி வந்துவிட்டது. பிறகவன் தன்குருவி னனுமதியின்பேரில் பிரியமும் நேர்த்தியுமான வரணமனைக்குச் சென்று (23) கேளீர்! முனிவர்களே! அன்றிரவுமுதலாய் நாள்தோறும் தன்பெண்டோடுகூடலீலைசெய்துவேண்டியமட்டில் பேராந்தமாய்ப் போகசுகத்தை யனுபவித்துவந்து (24) பெருமைபொருந்திய பல பிள்ளைகளையும் பெற்று வெகுகாலம் சுகமாய் வசித்துவந்து முடிவினில் தன் மனைவியோடுகூட மகா பரிசுத்தமான கைலாஸமடைந்தங்கு சிலகால மிருந்துவிட்டுப் பிறகு மோக்ஷஸாம்பிராஜியத்தை யடைந்தான். (25)

இருபதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௨௧—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

சூதர் சொல்லுகின்றார்:— ஓ! முனிவர்களே! பாடபமென்ற தேசத்தில் மால்லியபுரமென்றோர் பெரியபட்டண மிருக்கின்றது. அங்கு மகா புத்திசாலியான சுபுத்தனென்றோர் பிராம்மண னிருந்தான். (1) அவனுக்கு மற்றோர் தருமமேயெனத்தக்க தருமனென்றோர் பிள்ளையுண்டு. மேலு மதே ஊரில் விபுலனென்று மற்றோர் பெருமை பொருந்திய வந்தணரிருந்தார். (2) அவருக்குப் பெற்றோர்சொற் கடவாத விரண்டிபிள்ளை னிருந்தார்கள். அவர்களில் மற்றோர் சந்திரனே யெனத்தக்க மூத்தோனுடைய பெயர் சந்திரசேனன். (3) தருமன், சந்திரசேனன் ஆகிய ஓரோவயதுள்ள சினைகிதர்களான அவ் விருபிராம்மண குமாரர்களும் தகுந்தகாலத்தி லுபநயனம் செய்யப்பெற்றவர்களா

கிப் பிரம்மசாரி விரகத்தை யனுஷ்டித்துவந்தார்கள். (4) அவ்விருவர்
 களும் மகா புத்திசாலிகளாய்க் கல்விகற்பதிலே முயன்றவர்களாகி வித்
 தியாநந்தனொன்ற வேர் சனியாசியிடம் சென் (5) தம் மகாத்துமரு
 டைய சொற்படி மிகவும் பக்திவிசுவாச முள்ளவர்களா யவருக்குப் ப
 ணிவிடைகள் செய்துகொண்டு நல்ல ஆசாரங்களை யனுஷ்டித்துவந்தார்
 கள். (6) அச் சனியாசியு மப் பக்தர்களைக் கண்டு மனதுநில் மெத்த
 த் தயவுகொண்டவராகி “ஓ! சீடர்களே! பிரம்மசாரிகளான நீங்க விரு
 வர்களும் மோகூத்துக்கு ஸாக்ஷாத் முக்கிய சாதகமான சனியாஸாசிர
 மத்தை யெடுத்துக்கொள்ளவேண்டு” (7½) மென் றவ ருநாக்கலா
 கையில் விரயத்தினால் வணக்கமுற்ற அவ்விருவர்களு (8) மவரது தி
 ருவசனத்தைக் கேட்டதன்மே லப்போது தங்கள் பெற்றோரிடம் செ
 ன்று சங்கதிகளைத் தெனிய வுரைத்தார்கள். (9) அப்போது விபுலொ
 ன்பவர் தன் புத்திரானது வசனத்தைக் கேட் டப்படியே நல்லதென்றார்.
 பிறகு மகா புத்திசாலியான வச் சந்திரஸேனனு மவர தனுமதியைக்
 கொண்டவனாகி யச் சனியாசியிடம் சென் றவரை வந்தனிந்துத் தன் த
 ந்தை யனுமதியின்படி வித்தியாநந்தனொன்ற வச் சிறந்த சனியாசியிட
 மிருந்து நான்காவ் தாசிரமத்தை யடைந்து (10-11) தன தாசிரமத்து
 க்குத் தக்க வாசாணைகளை யனுஷ்டிப்பவனும், காமக்குரோதாதிகளைத்
 தொலைத்தவனும், குதிரைகளைப்போத்த விர்திரியங்ஙளைச் சுவாதினத்தி
 லடக்கியவனும், கிழங்கு, காய், கனிமுதலியவைகளையே யாகாரமாய்க்
 கொண்டவனுமாகிச் (12) செல்வதற் கசாத்தியமான வரணியத்திற்கு
 ச் சென் றங்கு வேறு துணையற்றிருந்துவந்தான். தருமனென்றவனோ
 தன் தந்தையிடம் சென்று “ஓ! தந்தாய்! சுகல சாத்திரப்பொருட்களி
 ன் தத்துவங்களை யு மறிந்தவரான வித்தியாநந்தனொன்ற இயதீசவாரிடமி
 ருந்து யான் சன்னியாசாசிரமத்தை யெடுத்துக்கொள்ளவே வேண்டு”
 மென, (13½) இவ்வா றவனது வசனத்தைக் கேட் டவன் தந்தையா
 கிய சுபுத்தன் துக்கத்தினால் வியாகுலமுற்ற மனதைக்கொண்டவனாகி
 யப்போது தர்மனை நோக்கி வசனமுரைத்ததாவது:— (14½) “கேளா
 ய்! புத்திசாலியான புத்திரனே! பெருமைபொருந்திய வெந்தனது வ
 மிசுத்திற்கு நீ யொருபிள்ளைமட்டி விருக்கின்றாயேயின்றி வேறொருவரு
 மில்லை; ஆகையால் நீ சன்னியாசாசிரம மெடுத்துக்கொள்வது நியாயமி
 ல்லை. (15½) பிராம்மணர் தேகமெல்லாம் நரையினால் வெளுக்கலானதி
 ன்பேரில் மனைவியைப்பிள்ளைகளிட மொப்புவித்துப்போட்டுத்தான்தாம்
 சன்னியாசம் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டியது. இல்லாவிடி லவன் பதித

னுகின்றனென்பதற் சந்தேகமேயில்லை. (16½) ஆகையால் ஓ! புத்திரனே! நீ யிப்போது சன்னியாச மெடுத்துக்கொள்வது தகுதியல்ல” (17) மென, இவ்வாறு தந்தையா னுரைக்கப்பட்ட வசனத்தைக் கேட்டதன்பேரில் தருமன் மிகவும் துக்கமுற்றவனாகி மனதினிற் கவலையடைந்திருந்தான். கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே! (18) அப்போதங்கு வருணனுக்குப் புத்திரனும், சிறந்த சன்னியாசியும் மிகவும் பெருமைபெற்றுந் தியவருமானப் பிருகுமாமுனிவர் சகல சீடர்களோடும் கூட வக் கிராமத்திற்கு வந்தார். (19) அந் தவகீச்சிகோஷ்டரைப் பார்த்து மகா புத்திசாலியான சுபுத்தன் வசனமுரைத்ததாவது:— “ஓ! சுவாமீ! என் புத்திரனான வித் தருமனென்பவன் பிரம்மசாரி யாசிரமத்தி லிருந்த படியே (20) ஸன்னியாசாசிரமமெடுத்துக்கொள்ள முயன்றதை யான் தடுத்திருக்கின்றேன். ஓ! தவத்தையே தனமாய்க்கொண்ட மாமுனிவரோ! என் குலத்திற் கவனாதலினால் வேறு புத்திரமில்லை. (21) எனக்கு வெருகலத்திற்குமேல் புத்திசாலியான இவ்வேருவன் தான் பிறந்தான். ஓ! சன்னியாசியா! தேவரீ ரிவனுக்குத் தந்தை புத்தியுறும்படி செய்தருளவேண்டும்” (22) மென, இவ்வாறு வசனத்தைக்கேட்டதன்மேல் கேளீர்! முனிவர்களே! தவகீச்சிற் சிறந்த பிருகுமுனிவர் தம்மருகினிற் நின்று தருமனை நோக்கி வசனமுரைத்ததாவது:—(23) “ஓ! தருமா! நீ மெத்த வுத்தமமான கிரகஸ்தாசிரமத்தைத் தானடையத்தக்கது. மற்றதெல்லாம் வ் வாசிரமத்தைக்கொண்டே ஜீவிக்கவாசனற்படியா வதற்கு நிகரானதொன்றுமில்லை (24) ஆகையால் சுவர்ண பரணங்கோடு கூடியவரும், தனதுப் பிரவாழம் கோத்திரமுயில்லாத வமிசத்திற் பிறந்தவனானவோர் சன்னியை யுனக்குரிய வாசிரமத்தின்படி நீ கலியாணம் செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். (25) மேலுமெல்லா மேன்மையையும் செய்யின்றவற்ற தந்தை சொற்களைக் கடவாதிருத்தல்வேண்டு” மென, இவ்வாறு பிருகுமாமுனிவரின் வசனத்தைக் கேட்டுத்தருமன் மறுபடியு முரைத்ததாவது:—(26) “ஓ! ஸ்வாமீ! எனதொத்த வயதுடைய சினேகிதனாகிய மகா புத்திசாலியான சந்திரசேனனென்பவன் மிகுந்த பயனுடைய வுத்தமமான நான்காவ தாசிரமத்தை யடைந்திருக்கிறான். (27) ஆகையா லெல்லாவிதத்தினு மெனக்கு ம் சனியாசாசிரமத்தி லாசை யிருக்கின்ற” தென, இவ்வாறு வசனத்தைக் கேட்டவுட னப்போ தம்மாமுனிவர் வயனை யோர்வாறு ததட்டிவிட்டு (28) “ஓ! தருமா! நீ மெத்த வுத்தமமான கிரகஸ்தாசிரமத்தி லிருந்துகொண்டு நியமத்துடன் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மகா மந்திரத்தை யுபதேசம்பெற்று (29) ஜபம் பண்ணிகொண்டு நான்தோறு முத்தனாக்

குரிய தருமங்களைக் காப்பாற்றிவந்தால் கேளாய்! பாவமற்ற தருமா! வெரும் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை ஜபம் செய்வதனை லுனக்குச் சந்திரசேனனிலும் மெத்த வதிகமான பயனுண்டாகு" (30¹/₂) மென்று சொல்லி யவனுக்கு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை யுபதேசம் செய்து (31) பாணிக்கிரகண முறைப்படி யவனுக்கு விவாகத்தையும் முடித்துவைத்துப் பிறகுத் தவசியானவர் தனதாசிரமத்திற்குத் துரிதமாய்ப் போய்விட்டார். (32) பிறகு புத்திசாலியான தருமனும் மணம் புரிந்துகொண்டு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தில் மிகவும் முயன்றவனாகி வம் மனைபாருடன்கூடி வாழ்ந்து நாளளவி ல்லேனகம் பிள்ளைகளையும் பெற்று (33) வெகு காலம் வறையில் கிரகஸ்தாசிரமத்தைக் கொண்டவனாகியே வெகு சந்தேகாத்மாய் வசித்துவந்தான். இப்படியிருக்கையி லோர் நாள் சிறந்த சன்னியாசியான சந்திரசேன னக்கிராமத்திற்கு (34) வந்து தருமனைக் கண்டதன்மே லவனை நோக்கி வாஸிப நேசத்தின் வசத்தினால் "ஓ! தருமா! சகல துக்கங்களும் நிறுக்கலுற்ற சன்னியாஸாசிரமத்தை (35) நீ யெடுத்துக்கொள்ளாம லிக்கிரஹஸ்தாசிரமத்தி லிருப்பதானு லென்ன பயனை யடைந்துவிட்டாய்? ஆ! கா! ஓ! புத்திசாலியே! இப்போது கிரஹஸ்தாசிரமத்தி லிருக்கலுற்ற வுனது ஜன்மம் வியர்த்தம்தான். (36) சகல பந்தங்களும் மறந்தாகையால் சன்னியாஸாசிரமத்திற் கொப்பான தொன்றுமில்லை. நாமோ வச் சிறந்த வாசிரமத்தை யடைந்து துக்கக் கடலைக்கடந்து (37) வேண்டிய பயனைக் கைக்கொண்டுவிட்டோம். ஆகையா லீந்த வாசிரமமே மெத்த மேன்மைபொருந்தியது. நமது தவத்தின் மகிமையா லீந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லா மெனக்கு வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். (38) நாமிர்திரன் முதலிய சகல தேவர்களையு மிப்போதிங்கு வருவிக்கத்தகு" மென, இவ்வா றவனது வசனத்தைக்கேட்டுக் கிரகஸ்தாசிரமத்தை யுடையவனான வந்தரும னவனை நோக்கி யுரைத்ததாவது:—(39) "ஓ! மித்திரா! கிரஹஸ்தாசிரமத்தைக் கொண்டவனான வெந்தனுக்கும் யாதொரு துக்கமுமில்லை. எனக்கு மிந்திரன் முதலிய தேவரெல்லாம் வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதில் சந்தேகமே யில்லை" (40) யென, இவ்வா றுரைத்த வத தருமனை நோக்கிச் சந்திர லேனன் வசனமுரைத்ததாவது:— "ஓ! தருமா! நாமிப்போது தவத்தின் வலிமையா லீந்திரனை யிங்கு வருஷிப்போ" (41) மென்று சொல்லிப்போட்டுச் சொர்க்கலோகத்தில் வசிக்கலுற்ற விந்திரனை மனதினால் நினைக்க, கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! உடனே இந்திர னவனருகில் வந்துவிட்டான். (42) பிறகு இயதிசுவரனான சந்திரசேன னவனைக் கண்டவுடன் துரிதமா யெழுந்தவனை வந்தனித்துப் பூஜைசெய்துவி

ட்டுப் பிறகவ் வித்திரனைச் சொந்தந்திற் கனுப்பிவிட்டான். (43) பிற்பாடு புத்திசாலியான தருமனும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தைச் சபம்பண்ணி யித்திரனை நினைக்க, அப் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தின் வலிமையால் (44) பெருமைபொருந்திய தேவராஜன் சடிதியி லப்போதே யங்கு தோன்றிக் கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே! அத்தருமனைப் பிரதக்ஷிணம்செய்து நமஸ்காரமும் பண்ணினான். (45) பிறகத் தரும னவ் வித்திரனோடு ஸம்பாஷித் தவனை யனுப்பினான். அதுகண்மி சந்திரஸேனன் மெத்த வாச்சரியமுற்ற மனதைக்கொண்டவனாக (46) "ஓ! நேசனே! நீ யிப்போது சகல வுலகங்களுக்கும் பாட்டரானப் பிரம்மனை யிங்கு தருவிக்கலாவா" பென்று மறுபடியு மத் தருமனை நோக்கி மிகுந்த பயமுற்றவனுசிச் சொன்னவுட (47) னவனு மப்படியே ஆகட்டு மென்று சகலர்களுக்கு மதிபரானப் பிரம்மனை நினைக்க, அப்படி நினைத்தமாத்திரத்தி லுடனே பிரம்ம னங்கு தோன்றிக் கேளீர்! முனிவர்களே! (48) அத் தருமனைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணி யவனுடன் ஸம்பாஷித்துவிட்டுத் துரிதமாய்த் தமதிருப்பிடம் போய்விட்டார். பிற்பாடு மகா புத்திசாலியான வத் தருமன் சந்திரசேனனை நோக்கி யுரைத்ததாவது:—(49) "ஓ! சன்னியாசியே! நீரு மிப்போ துமது யோசத்தின் வலிமையால் பிரம்மனை யிங்கு வருவித்தல்வேண்டும்" மென, இவ்வாறவனது வசனத்தைக்கேட்டுக் கேளீர்! தவத்தையே தனமாய்க் கொண்ட முனிவர்களே! அச் சந்திரசேனன் பிரம்மனை நினைத்தான். (50) அவனவ்வாறு நினைத்தும் பிரம்ம னெப்போது வரவில்லையோ அப்போதே யெல்லோர்களு மத் தருமனை ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ சிவபிரானாக வே பாவித்துப் பூஜைசெய்தார்கள். (51) அதுகண்டு சந்திரசேனன் பயத்தினால் ஸீயாகுமுற்ற மனதைக்கொண்டவனாகி யத் தருமனை வந்தனித்து "ஓ! புண்ணியவான்களிற் சிறந்தவனான நேசனே! தேவரீருக்கெந்த மகிமை மெவ்வாறுண்டாயிற்றென்பதைப் பாலிய சினேகத்தின் வசத்தினு லெந்தனுக்குச் சொல்லியருளவேண்டும்" (52½) மென, இவ்வாறவனது வசனத்தைக்கேட்டுத் தரும னவன் முன்னிலையில் ஸத்தியமா யுரைத்ததாவது:—(53) "ஓ! தவத்தையே தனமாய்க்கொண்ட சன்னியாசியே! இதெல்லாம் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மகா மந்திரத்தின் மகிமையே! கேளீர்! பாவமற்றவரோ! எல்லா விதத்திலும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மகா மந்திரத்திற்கு நிகரான தோர் மந்திரமுமில்லை. (54) இதன் மகிமைபை முக்கண்ணுடைய ஸ்ரீ பரமேசுவரனைத் தவிர யார்தானறிவா" றென, இவ்வாறவனது வசனத்தைக்கேட்டுக் கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே! யோகிசுவரனான வச் சந்திரசேன னத் தருமனிடமி

நந்தே பஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தை யுபதேசம்பெற்றதனை யான்ஸியமி
வழி பிராப்பகலாய் ஜபம்பண்ணி (56) மிகுந்த புண்ணியாத்துமனாகி
ய வத்தருமனோடுகூட விப் பார்மீதில் வெகுதாலம் வரையி லில்லறவா
சையை யொழித்தவனு யிருந்துவிட்டுப் பிறகு மெத்த வுத்தமமான
கிரகநாதனை (57) யடைந்தங்கு மெந்தச் சந்தோஷத்துட னை
ண்ட போகங்கனையு மனுபவித்துவந்து நாளளவிலே யந்தருமனோடு
கூட ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய ஸாயுஜிய பதவிபை யடைந்தான். (58)

இருபத்தேராவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் உஉ—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

ஓ! பிரபலனைசுவர்களே! ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தைப்
பற்றிய மந்திரோர் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றேன்; அந்நைச் சாக்கி
ரதையாடிக் கேளுங்கள். (1) கௌகமென்ற பெரியதேசத்தில் விக்
கிரமபுரமென்ற றோர் பட்டணமிருக்கின்றது. அங் தெவ்லோர்களையும்
மோசஞ்செய்வோனான மானதனை ன் றோர் பார்ப்பானிருந்தான். (2) அ
வன் மெத்தச் சிறந்தவரான சூரியசுருமனென்ற வேர் பிராம்மணச்சி
ரோஷ்டர்மீது பகை பாராட்டியவனாகி யவரை வஞ்சனைமார்க்கத்தாலொ
ழிய வேறு ருஜுமார்க்கத்தால் வெல்லமுடியாதென்று (3) மனதின
லாலோசித்துக்கொண் டம்மானத னவரிடம் போய் வந்தவரிந்து “ஓ!
ஸ்வாம்! அடியே னிப்போதுமுதலாய்த் தேவரீருக் கூழியம்கெய்வதி
லே முயன்றவனாகி யோர் வேலைக்காரனா யிருந்துவருகின்றேன். (4) ஆ
கையால் தேவரீ ரிப்போ தெந்தனைக் கேவல மோர் சீடனாகவே யங்கீச
ரிக்கவேண்டு” மென, இவ்வா றவனது வசனத்தைக் கேட்டவ ரவனை
யப்படியே ஆகட்டுமென்றுசொல்லி (5) கேளீர்! தரணிதேவர்களே!
அன்றுமுதலா யவன்மீது நம்பிக்கைபாராட்டிவந்தார். சூதான மான
தனும் தக்க இடுக்குவேளையை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டே வந்தான்.
(6) பிற்பா டொருநா ளப்பாதகன் ஓ! தரணிதேவர்களே! அது கா
ட்டையடுத்த கிராமமாகையா லவ் லுருக்குள் புலிவருகிறதென்று சூரி
யசுருமனுக்குப் பயத்தைக் காட்டி “ஓ! ஸ்வாம்! யா னின் திரவியினில்
விட்டுக்கு வெளியே ஜாக்கிரதையா யிருக்கின்றேன்; தேவரீர் விட்டிற்

குள்ளாகத் தூங்காம லிருக்கவேண்டு” மென்று சொல்லிப்போட்டுப்
 (7-8½) பின் பப் பாதக னோர் பசுமாட்டை வீட்டுக்கு வெளியே (9)
 கொண்டு வந் ததனுடம்பை யோர் புவித்தோலினால் மூடிவிட்டு ‘ஆ! ஓர்
 கொடியபுலி வந்துவிட்ட’ தென் றப்போது சொல்லிக்கொண்டே வீ
 ட்டிற்குள் (10) னோடியவருக் கறிவித்துத் துரிதமா யோர் நல்ல கெ
 ட்டியான வில்லையெடுத் தவர் கைதனிற் கொடுத்தவனோடுகூட வீட்டி
 ற்குவெளியே சென் றவருக் கதனைக் காட்ட, (11) அச்சுரியசருமனு
 மதனைக்கண்டு புலியென்றே நிச்சயித்துக்கொண் டதன்பேரி லோர் கூ
 ர்மையான வம்பை மிகுந்த வலிமைகொண் டெய்தனர். (12) ஆ! ஆ!
 கேளீர்! தாணிதேவர்களே! உடனே அப்பசுமா டல் வம்பினு லடிப
 ட்டிராத்தம் வடியப்பெற்றதாகிப் பூமியில் விழுந்து சடிதியில் மாண்ட
 து. (13) பின்பு பிறருக்கு வஞ்சகமளிப்போன வம்மானத னவரை
 யங்குதானே யிருத்திவிட்டுத் தானேதோ வேர் வியாஜமாய் வீட்டுக்கு
 ள்வந்து (14) அச்சுரியசருமன் மனைவி படுத்திருக்கு மரைக்குச் செ
 ன் றச் சூதனோர் மெத்த வாய்தன்போ லவளுக் குரைத்ததாவது:—
 (15) “ஓ! அம்மா! இப்போது மிகுந்த திருடர்பயம் நேர்த்திருக்கின்
 றது; ஆகையால் நீரு மிங் கிருக்கத்தகாது; உம்முடைய பிள்ளையின் ப
 டிக்கையரைக்குட் போய் நீர் ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும். (16)
 மேலு முமது பிள்ளையோ அவன் மனைவியோடுகூட வும தரைக்குட்
 சாக்கிரதையா யிருக்கட்டு” (17) மென்று சொல்லி யவனைப் பிள்ளையி
 னரைக்குள்ளும், பிள்ளையை யவன் மனைவியோடுகூடச் சூரியசருமன
 ரைக்குள்ளு மடைவித்தான். (18) தவிரவு மப் பாவஞ்சக னப் பிள்ளை
 க்குப் புத்திகூறியதாவது:— “ஓ! புலவனோ! யார் கூப்பிட்டபோதிலும்
 நீரு முமது மனைவியு மிவ் வரைக்குள்ளே யொன்றும் பேசாமலே யிரு
 க்கவேண்டு” மென்று சொல்லிவிட்டுத் துராத்துமனாகிய (19½) வம்
 மகாகொடியன் சூரியசருமனைிருக்கு மிடத்திற்குவந்து (20) “ஓ! ஸ்
 வரமீ! தேவரீர் வீட்டிற்குள் துராத்துமனாகிய வேர் கள்ளப்புருடன்
 வந்திருக்கின்றான். அவனுடன்கூடத் தேவரீர் மனைவியானவள் கிரீடை
 செய்துகொண் டிருக்கின்றான். (21) ஓ! நேசனோ! யானிப்போ தத
 னைப் பார்த்துவிட்டுத்தா னிங்கு சிக்கிரமாய் வந்தேன். ஆகையால் ம
 காமானியாகிய நீ ரதற்குத் தகுந்த சிறைநாயைச் செய்யவேண்டு” (22)
 மென்று சொல்லிவிட் டோர் மெத்தத் திடமான கத்தியை யவர் கைத
 னில் கொடுத்தவரை யுள்ளழைத்துப்போனான். அவரு மங்ஙனமே
 சரியென்ற நம்பிக்கையால் தம் மனைவியைக் கூப்பிட்டார். (23) அவ
 ர் பிள்ளை தன் பெண்டிரோடுகூட வப்போ தவர் கூப்பிட்டதைக் கேட்

மே கேளீர்! வேதியர்களே! அவனுக்கு மாணகாலம் நெருங்கிவிட்டபடியால் மானதன் போதனையின்படி யொன்றும் பேசாமற் சுமாவிருந்து விட்டான். (24) அப்போது சூரியசருமன் வீட்டினுச்சிமேட்டைப் பிளந் துப்புருத் தவன் கள்ளப்புருடன்தானென்ற நிச்சயத்துடன் கத்தியை யெடுத்தாக்கொண்டு (25) கேளீர்! தாணிதேவர்களே! தம்மகனையும் மறுமகளையும் கொன்றுபோட்டார். பிற கவ் விரவுகடந்தவுடனவர் வெளியில்வந்த (26) போது காலையில் தமது பாரியானவன் பிள்ளையி னளையிலிருந்து வருவதைக் கண்டவுடனவர் மெத்த மனவிசாரத்துடன் திரையாய்த் தம் வீட்டிற்குட் சென் (27) நங்கு தம்புத்திரன் மறுமகளோடுகூடக் கத்திவெட்டினால் மாண்டிருப்பதைக் கண்டு ஆ! கா! அவர் சோகமும் மூர்ச்சையும்கொண்டவாகிப் பூமியில் விழுந்து (28) மகாதுக்கத்துடன் மெத்தவுந்தமமான ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமகாமந்திரத்தை யுறக்கச்சொல்லிவிட்டுமறுபடியுமுக்கத்தைக்கைக்கொண்டு வீட்டினின்று வெளியில்வந்தவுடன் (29) பசுமாடான தம்பினு ளடிப்பட்டிரத்தம்பெருகப்பெற்றிருப்பதைக் கண்கையில் துக்கத்தினால் வியாகுலமுற்ற மனதைக்கொண்டவாகி (30) யப்போது * * * * என்று மகாச்சிரோஷ்டமான ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தை ஜபப்பண்ணினார். பிற்பாடு மானதன் துரிதமாய் மற்றப்பிராம்மணர்களிடம் சென்று (31) “ஓ! பிராம்மணர்களே! நேற்றிரவில் ஸூரியசருமன் தன் மகளையும், மறுமகளையும், ஓர் பசுவையும் மிகுந்த கோபத்தினால் கொன்றுபோட்டான். (32) ஆகையால் ஓ! வித்துவான்களே! மகா பாவியான கெட்ட எண்ணங்கொண்ட விப் பிராம்மணக்கேடனைச் சாதியைவிட்டுத் தள்ளியிவ்வூரினின்று துறத்திவிடல் வேண்டு” (33) மென, இவ்வாறம் மானதனுடைய வசனத்தைக் கேட்டதன்மே லவ்வூரா ரொல்லோர்களு மதனைக் கண்டு மிகுந்த பாவத்தின் பயத்தினால் மெத்தக் கோபம்கொண்டவர்களாகி (34) “ஓ! சூரியசருமனே! மகா பாதகனான வந்தனா லென்னகாரியம் செய்யப்பட்டது? நீ பதிகபாவத்தைச் செய்துவிட்டபடியா விப்போ தெங்க னுரைவிட்டுக் காட்டிற் கோடிப்போகவேண்டும். (35) இல்லாவிடில் ஓ! கேடுகெட்டப் பிராம்மண! உந்தனுக் கிப்போது நிச்சயமாய்த் தக்க வாக்கினை நேரிடு” மென, இவ்வாறவர்களது வசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் சூரியசருமன் வசனமுரைத்ததாவது:— (36) ஓ! பிராம்மணர்களே! இரவினி வீச் செய்கையான தெந்தனாலறிவோடு செய்யப்பட்டதல்ல. இது அஞ்ஞானத்தினால் செய்யப்பட்ட பாவமேயென்று ஸத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். (37) மேலும்

யான் காலையி லிவர்கள் மாணமடைந்திருப்பதைக் கண்டு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தை ஜபம்செய்துவிட்டேன். ஆகையால் கேளீர்! பிராம்மணர்களே! பாவத்தின் நாதற்குட விப்போ தெந்தனுக் கில்லை” (38) மென, இவ்வாறவாது வசனத்தைக் கேட்டப் பார்ப்பார்கள் மறுபடியு மவரை நோக்கி-புரைத்ததாவது:— “ஓ! சூரியசருமனே! உமக்குப் பாவமேயில்லாவிட்டா லப்போது அதோ நிற்கின்ற விருடபமானது, அது ஸாக்ஷாத் தருமஸ்வரூபமென்றே சொல்லப்படுகின்றபடியா விங்கு சீக்கிரமா யோடிவந் துந்தனூல் போடப்படும் புல்லைத்தின்னட்டு” மென, இவ்வாறவர்களது வசனத்தைக் கேட்டுச் சூரியசருமன் வசனமுரைத்ததாவது:— (40) “ஓ! பிராம்மணர்களே! அறிவுள்ள தான இவ்விருடபம் புல்லைத்தின்பதினூல் பாவசோதனை யாகமாட்டாது. ஆனால் ஸ்ரீதேவாரோசுவரஸ்வாமி கோவிஷின் மதிள்மீதுள்ள, மனிதரால் செய்யப்பட்டதாகிய அவ்விருடபங்கள் வந் தெந்தனூல் போடப்பட்ட புல்லைத்தின்பதானு லப்போதுதானெந்தன் பாவத்திற்குத் தக்க சோதனையாகு” மென, (41-42) இவ்வாறவாது வசனத்தைக் கேட்டப்போ தப் பிராம்மணர்க ளப்படியே நல்லதென் றிப் பாவசோதனையை மெத்தப் பிரீதியுடன் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தார்கள். (43) கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அப்போ தச் சூரியசருமனும் தம் தம்பிகளையனுப்பிப் புற்களைத் தருவித்துக்கொண்டவைகளை ஸ்ரீ தேவாராதேச வரஸ்வாமி ஸன்னிதியிற் போட்டுவிட் (44) டஞ்சலிகொண்டவராகி ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய மகாமந்திரத்தை மனதினில் நினைத்துக்கொண்டே “ஸ்ரீ சம்புவினுடைய கோபுரத்திலும், மதினிலும், சித்திரங்களிலுமுள்ள ஸ்ரீ சிவபிரானையே தியானம்செய்வதிலும், தினம்தோறும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தை ஜபிப்பதிலும் முயன்றவைகளும், ஸ்ரீ பராபரப் பொருள்மீதே முக்கியமாய் மனதை நாட்டியபயிக்குமான சகல விருடபங்களுமாகிய (45-46) வப்பேர்க்கொத்த நீங்கனெல்லாம்ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தை ஜபம்செய்ததினாலெந்தனுக்குக் கொலைசெய்ததோடமேயில்லாதிருக்குமாயினிப்போதேமகாபாக்கிரமசாலிகளாகியிங்குவந்திப் புற்களைத்தின்னவேண்டு” (47½) மென்றுசொல்லிவிட்டுமெத்தவுத்தமமான பஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தைத் துரிதமாய் ஜபம் செய்தார். (48) கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அப்போ தங்கங்கெல்லாமுள்ள சகல விருடபங்களு மதனைக் கேட்டவுடன் கீழிறங்கியவ் தப்புற்களைத் தின்றுவிட் (49) டங்கு சரணமும் போட்டு ஓ! பிராம்மணைத்தமர்களே! அப் பிராம்மணர்களைக் கண்டு உறக்க முக்காரம் போட்டுவிட்டச் சூரியசர்மனை வலம்சுற்றி முகர்ந்து பார்த்துத் (50) திரும்பி யோர் கணத்துக்கு

ள் ளவைகளின் தானங்களிற் போயிருந்துவிட்டன. அதுகண்டுப் பிராம்மணர்களெல்லாம் பயத்தினால் வியாசுலமுற்ற மனதைக்கொண்டவர்களாகி (51) யிம் மகா பாவத்தினின்று பரிசுத்தமா யிருக்கின்ற வம் மகாத்துமரை வந்தனித்து ஓ! மகாத்துமாவானப் பிராம்மணோத்தமா! தேவரீ ரொங்கள தபராத்ததை மன்னித்தருளவேண்டும். (52) தேவரீர் மகிமையையும், பெருமைபொருந்திய வம் மந்திரத்தின் மகிமையையும் யார்தானறிவா” நென் றம் மகாத்துமரைத் தூதிபண்ணி யஞ்சலி கொண்டு நின்றார்கள். (53) அப்போ தவாது கற்புடை பாரியானவன் மெத்த வுத்தமமான வசனத்தைச் சொன்னதாவது:— “ஓ! ஸ்வாமி! ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர ஜபத்தினு லிப்போ திவ் விருட்பங்கள் புற்களைத் தின்ற தல்லவா! ஆகையால் அஞ்ஞானத்தா லடிபட்ட தேவரீர் பிள்ளைபையும் மறுமகனையும் மிப்பசுவையும் ஓ! பிரபுவே! சீக்கிரமாய்ப் பிழைப்புமுட்ட வேண்டு” மென, (55) இவ்வா றவளது வசனத்தைக் கேட்டதன்மே லப் பிராம்மண ரெல்லோர்களு மங்ஙனமே யவரை வேண்டிக்கொண்டு “ஓ! பிராம்மணோத்தமா! இவர்களைத் திரும்பப் பிழைப்புமுட்டுவதில் தேவரீருக் கென்னபாரம்? (56) ஓ! பாவலேசமற்ற மறையோரோ! தேவரீர் மந்திரத்தின் மகிமையினு லிவர்களைத் திரும்பவும் பிழைப்பு முட்டல்வேண்டு” மென, இவ்வா றவர்களது வசனத்தைக் கேட்டதன் மேல்மறுபடியு மத் தாணிதேவர் (57) “ஓ! ஓ! ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர மகா மந்திரமானது பஞ்சமகாபாதகங்களை * நாசம்செய்யவற்றதென்பதும், அதனை ஜபிப்போர்க்கு மறுபிறப்பில்லையென்பதும் நிச்சயமேயான (58) லிப்போது நீங்கள் தூக்கத்தினின் றெழுந்திருப்பதுபோல் சீக்கிரமாயெழுந்துவிடக்கடவீர்க” ளென்றுரைத்துக் கைகளை யஞ்சலிகொண்டு சிரோஷ்டமான வம் மகா மந்திரத்தை ஜபம்பண்ணினார். (59) கேளீர்! முனிவர்களே! அப்போ துடனே மகனும், மறுமகளு மப் பசுமாடு மெழுந்துவிடலாகையி லெல்லாப் பிராம்மணர்களு மல் வற்புத்ததைக்

* பொன்திருட்டு, மத்தியபானம் செய்தல், குருவின் மனையாளோடு புணருதல், பிரம்மஹத்தி, இந்நான்குபாதகங்களைச் செய்தவர்களோடு சேருதல் இவ்வைந்தும் பஞ்சமகா பாதகங்களெனப்படும். ஆனால் மேல்கண்டவைகளில் ஐந்தாவது பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற நான்கு மகா பாதகங்களுக்கும் பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்படவேயில்லை. ‘ஹேமாத்திரி’ யென்ற தருமசாத்திரக்கிரந்தத்தில் பாவங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் சொல்லப் படுவதற்கு முந்தி ‘நான்கு மகா பாதகங்களையும் தவிரமற்றப் பாவங்களுக் கெல்லாம் மட்டில் பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்படுகின்ற’ தென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்போர்க்கொத்த மகா பாதகங்கள்கூட ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மந்திர ஜபத்தினால் தொலையலாகின்றதென்பது கருத்து.

கண்டதன்மேல்த் தரணிதேவரை (60) ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ சிவபிரானென்
றே நிச்சயித்துக்கொண்டு மனப்பூர்ணமாய் நமஸ்காரம்பண்ணி யவா
தாக்கினையின்பேரி லப் பிராம்மணரெல்லாம் தங்கள் தங்கள் விடுதிகளு
க்குச் சென்றுவிட்டார்கள். (61) பிற்பாடு சூரியசருமன் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷ
ர மகா மந்திரத்தை ஜபம் பண்ணிக்கொண்டே வெகுகாலமளவும் பே
ராந்தத்ததுடன் வேண்டியபடி போகங்களை யனுபவித்துவிட்டுப் (62)
பிறகு பெண்டிர், பிள்ளை, பந்துவர்க்கங்கள், உற்றார்கள் இவர்களோடு
கூடத் தேவ ருஷிகணங்களால் விளங்கப்பெற்ற மகா மங்களகரமான
வோர் விமானத்தில் (63) மெத்த விருபத்துட னேறிக்கொண்டு கே
ளீர்! முனிவர்களே! தேவதூதுபி வாத்தியங்களுடனும், வருஷிக்கலு
ற்ற மலர்மாரிகளுடனும் சிவலோகமடைந் (64) தங்கு ருத்திரகணங்
களோடுகூடச் சந்தோஷமாய் வெகுகால மிருந்துவிட்டுக் கேளீர்! பிரா
ம்மனோத்தமர்களே! ஸ்ரீ சம்புவாக்ய பரப்பிரம்மத்தின் ஸாயுஜியபதவி
யை யடையலானார். (65)

இவருக்கு விரோதியான, பிறருக்கு வஞ்சகமளிக்கலுற்ற வம்
மானதனே மெத்தப் பயத்தினுற் சடிதியி லத்தேசத்தைவிட்டு மறுதே
சத்திற் கோடிப்போ (66) யங் கென்று மாகாரமற்றவனும், பெண்டி
ரில்லாதவனுமாய் மிகுந்த தாபத்தோடுகூடியவனாகி வெகுகாலமளவும்
மெத்த வியாதியினு லடிபட்டவனும், பூச்சிவைத் தூனீர்வடியப்பெற்ற
தேகத்தைக்கொண்டவனுமா யிருந்துவந்து பிறகு மடிந்தான். அப்பா
வியானவ னிப்போதுகூட நரகத்தில் வாதையளிக்கப்படுகின்றான். (67½)
ஆகையா லெந்தமானிடர்கள் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மகா மந்திரத்தை ஜபம்
செய்யும் மாணிடரைப் பகைக்கின்றார்களோ (68) அவர்கள் மகா பாத
கங்களோடுகூடியவர்களாகி நிச்சயமாய் நரகத்தை யடைவார்களே! ஆனா
லெவர்கள் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை ஜபிப்போர்களுக்கு மித்திரராயி
ருக்கின்றார்களோ அவர்கள் மிகுந்தபு ண்ணியவசத்தினு லதிக ஸந்தோ
ஷத்துடன் மெத்த வுத்தமமான சிவலோகத்தை யடைவார்களே! (69½)
ஆகையால் கேளீர்! முனிவர்களே! எல்லோர்களும் பஞ்சமகாபாதகங்
ளை நாசம்செய்யலுற்ற ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர மகா மந்திரத்தை நான்தோறும்
மகா முயற்சியோடும் ஜபம் பண்ணவேண்டும். (70)

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் உரு—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

ஓ! தரணிதேவர்களே! ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தின் மகிமையை யெடுத்துரைத்தேனல்லவா! இப்போது ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய திருநாமங்களின் மகிமையைக் கவனமாய்க் கேளுங்கள். (1) சிவன், பசுபதி, சம்பு, சங்கரன், சந்திரசேகரன், மிருத்தியுஞ்சயன், விருபாக்ஷன், நீலகண்டன், மகேசுவரன், (2) பவன், பார்க்கன், மகாதேவன், ஹரன், உருத்திரன், உமாபதி யிவ்வாறுமுதலிய சிறந்த திருநாமங்கள் ஸ்ரீ ஸதாசிவனுக்கிருக்கின்றன. (3) இவற்றிலொன் றல்ல தனேகம் திருநாமங்களை எந்தமனித னெப்போதும் ஐயிக்கின்றானே அவனை பாக்கியவானும், புண்ணியாத்துமாவும், சகலதேவர்களாலும் வந்தனிச்சப்படுவோனுமாகிச் (4) சகல போகங்களையு மனுபவித்து முடிவினில் கைலாசமடைந்து கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அங்கு சிலகாலமிருந்துவிட்டுப் பிறகு சிறந்த பாப்பிரமத்தின் ஸாயுஜியத்தை (5) யடைகின்ற நென்பதையுங்களுக்குச் சத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். மேலும் ஸ்ரீசிவபிரானது திருநாமங்கள் மகா பரிசுத்தமுள்ளவைகளென்பதை யறிந்து எவர்கள் உச்சரிக்கின்றார்களோ (6) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அவர்கள் சிவலோகமடைந்து மேன்மை பொருந்திய ஸ்ரீசிவபிரானது ஸாயுஜிய பதவியைப் பெறுகின்றார்களென்பதி லாச்சரியமேயில்லை யென்பது நிச்சயமே! (7) ஏனென்ற லனேகம் பெயர்கள் ஸ்ரீசம்புனின் திருநாமங்களைக்கேவல மஞ்ஞானத்தினு லுச்சரித்த மாத்திரத்திற் சிவலோக மடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்களிற் சிலரை யிப்போ துங்களுக் கெடுத்துக் கூறுகின்றேன். (8)

கௌதம மென்ற தேசத்தில் கந்துகபுரமென்றோர் பெரிய பட்டண மிருக்கின்றது. அங்கு பாவமற்றவனு னவியாள னென்றோர் பிராம்மண னிருந்தான். (9) அவனுக்குச் செளரியமுடையவனும், பாவத் தொழிந்னைக் செய்யலுற்றவனும், மத்தியபானஞ் செய்வோனும், மகா மாயாவியும், இரைச்சிகளைத் தீன்போனும், பணத்தின் துரையைக் கள், இறைச்சி முதலியவைகளை வியாபாரஞ் செய்வோனும், மகாபாதகமான கெட்ட நினைப்புடையவனுமான வேர் பிள்ளை யிருந்தான். (10½) அவன் பிராம்மணர்களுக் குரிய வொழுக்கங்களை யொழித்துக் கெட்ட நடைகளை நாடியே வசித்து வந்தான். (11) அத் தூரத்தும் னிவ்வாறே வெகுநூல மளவு மிருந்து வருகையில் கேளீர்! முனிவர்களே! அவனுக்குச் சடிதியா யந்தியகாலம் நேரிட்டு விட்டது. (12) அப்போ தவன் பிள்ளைகள் அவன் படுத்திருக்கு மகாக்கு வந்து அவனை வினவியதாவ

து:— “ஓ! அப்பா! நமக்கு யாதொன்ன கொடுக்க வேண்டும்? அல்லது நாம் யாவருக் தென்ன கொடுக்க வேண்டும்? (13) மேலும் நீர் யாவருக்குக் கடன் கொடுத்திருக்கிறீர்? யாவரிடத்திலிருந்து கடன் வாங்கியிருக்கிறீர்” என, இவ்வாறவர்களது வசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் அவன் மாமிச வியாபாரத்தி னுதாயஞ் சிலவைச் சொல்லிப்போட்டுப் பிறகு கள்ளைக் கடன் கொடுத்திருக்கும் விவரத்தைச் சொல்லுகையில் ஓர் பறையனுக்குச் சிவம் (குருணி) கள் கடன் கொடுத்திருப்பதாய்ச் சொன்னவுடன் (15) பிராணவாயுவை விடலாகையி லப்போது கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! மகாபயங்கரர்களான வியம தூதர்க ளவனைக்கட்டிக்கொண்டு போவதற்காகத் துரிதமாய் வந்தபோது (16) சிவ கணங்கள் வந்து தங்க ளாயுதங்களா லவர்களை யடித்துத் துறத்திப் போட்டார்கள். பிறகு அத் தூதர்க ளெல்லாந் துரிதமாய்க் காலனிடஞ்சென்று சங்கதிகளை யுரைத்தவுடன் (17) அவன் சேனைகளாற் சூழப் பெற்றவனாகிச் சடிதியிற் புறப்பட்டு மகா பயங்கரனாகிய வக்காலன் சிவகணங்க ளண்டைக்கு வந்தான். (18) அப்போது சிவதூதர்க ளவ்வாறு வரலுற்ற மகா கொரோனா காலனைக் கண்டவுட னவனது சேனைகளை யடித்துத் துறத்திவிட் டவனையு மவன் கைப் பாசத்தைக் கொண்டு பல்வந்தமாய்க் கட்டி, அம்மகாபலவான்க ளிவ னியமனுடைய முதன்மையான வேலைக்காரனென்பதை யறிந் (19-20) தவனை ஸ்ரீ கைலாசபருவத்தின் கீழாகவுள்ள வேர் குகைக்குத் துரிதமாய்க்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அப்போ தியமனே அவர்களால் காணப்பட்டிருந்தா லவன் கொல்லப்பட்டேயிருப்பானென்பதிற் சந்தேகமேயில்லை. (21) கேளீர்! முனிவர்களே! ஆன லவர்க ளக் காலனை யோர் பிரதான வேலைக்காரனே யென்றறிந்ததால்தா னவனுடைய வுயிரை வைத்தார்கள். அவர்க ளவனைத் துரிதமா யோர் மரத்தில் கட்டிவைத் தவனுக் கோர் காவலனையு மேற்படுத்திவிட்டுப் (22) பிற கம் மகாபலவான்க ள் பராக்கிரமசாலியான வப் பிராம்மணோத்தமனைச் சிவலோகத்திற்குக் கொண்டுபோ யங்கு ஸ்ரீ மகாதேவன் சன்னிதியில் (23) வைத்துப் போட்டு ஸ்ரீ மகேசுவர னுக்கினையின்பேரில் தங்களிருப்பிடத்திற்குச் சென்றார்கள். பிற கப் பிராம்மணனும் ஸ்ரீ மகாதேவனைச் சேவித்ததன்மேல் ஸாரூப்பியபதவியை யடைந் தங் கிருந்தான். (24) அப்போதியமன் மேருகிரியின்கண் ணஜோவதியென்று பெயர்போன நகரத்தி ல் விளங்கிய ஸ்ரீ மகாதேவனைச் சேவித்துப்போட்டு வந்ததின்மேல் தூதர்களின்முகமாய்க் காலனுடைய சங்கதிகளைக் கேட்டு (25-26) மிகுந்த துக்கத்தினால் மனக்கவலைகொண்டவனாகிச் சடிதியில் கைலாசத்திற்

குப்போய்ச் சங்கதிகளை ஸ்ரீ நந்திகேசுவரனிடம் மறிவித்தான். அப்போதவர் மிகுந்த பீதியடைந்திருக்கலான அவ்வியமனை நோக்கித் திருவாக் குரைத்ததாவது:— (27) “ஓ! இயமா! அப்புண்ணியாத்தம னுயிர் பிரியும்காலத்தில் மகா பரிசுத்தமான ஸ்ரீ மகேசுவரனது திருநாமத்தை யுச்சரித்தபடியா லம்மகா புண்ணியத்தினால்தான் சிவஸூரூப்பியத்தை (28) யடைந்திருக்கிறுனென்பதில் நீ சந்தேகிக்க வேண்டியதில்லை. கேளாய்! இயமா! எந்த மகாத்துமர்கள் ஞானத்துடனோ அல்லது அஞ் ஞானத்துடனோ பிராணனை விடும்சமயத்தில் பாவங்களை யபகரிக்கலுந் த ஸ்ரீ சிவபிரானது திருநாமங்களை யுச்சரிக்கின்றார்களோ (29½) அவர்களைக்குறித் துந்தனாக்களை செல்லத்தகாதென்றே ஸ்ரீஸ்ரீவேசுவரனுடைய திருவாக்களையல்லவா! (30) அடா! யமா! அனுபோகப்படாதவிஷயத்திற் பிராணிகளுக்குச் சந்தேகம் ஜனிப்பது சரியே! திருநாமங்களை யுச்சரிப்பதின் மகிமையைப்பற்றி நீ முந்தியே அனுபோகப்பட்டிருக்கிறாயல்லவா? (31) அதனை யிப்போது நீ மறந்துவிட்டாயோ? அதை மறுபடியும் நினைத்துப்பார்த்துக்கொள். என்னவென்றால்:—

முந்தி மகாபாவியான வோர் வேடத்தலைவன் மரணமடைந்த போது(32) எப்போதும் தருமமார்க்கத்திலே யிருக்கலுற்ற நீ சித்திரகுப்தனை யழைத் தவன் செய்த தருமாதருமங்களை விசாரித்தாயல்லவா? (33) அதற்குச் சித்திரகுப்தன் மனதினில் நன்றா யாலோசித்துப்பார்த்த துரைத்தாவது:— “ஓ! தருமராஜனே! பிராணிகளைக் கொலைசெய்வோனான விப்பாதகனுக்குத் தருமத்தி னிலேசம்கூடவில்லை. (34) கெட்டவொழுக்கமுடைய இவ்வேடன் பணத்தின் பேராசையால் நான் தோறும் காலையிலெழுந்தவுடன் காட்டிற்குச் சென்று சிலர்களைக் கொன்றும், (35) சிலர்களைக் கட்டியும், மற்றவர்களை யடித்து மப்பாதகன் நான்தோறும் பறித்துக்கொண்டுபோவான். மேலு மவன் பல வேடர்களாற் சூழப்பட்டு மெத்தக்கோபம்கொண்டவனாக (36) ‘ஆ! அடா! அவனைக்கட்டிக்கொண்டுவந்து கசைகளால் மிகவு மடித்துக் கத்தியாலவனை யிங்கு கொன்றுபோ’ டென்று கொடுமையா யுரைப்பான். (37) தவிரவு மிப் பாதகன் மத்தியபானம்செய்வோனு மிரைச்சிகளைத் தின் போனுமாகி மதத்தினால் மிகவும் கர்வம்கொண்டிருந்தான். இங்கு வளர்த்திச்சொல்வதிற் பயனென்ன? இத்தராத்தமனுக்குப் புண்ணியமே கிடையாது. (38) ஆகையால் தேவரீர் தூதர்களைக்கொண்டு சீக்கிரத்தி லிவனுக்குச் சினைசெய்யவேண்டும். தவிரவும் ஓ! தருமராஜனே! எப்போது மெல்லோர்களையும் கொல்வோனான விப்பாதகன் உயிர் வெளிப்படும்போதுகூட பிழைக்கும்வழியைக் கேட்டுக்கொண்ட

தன் பிள்ளைகளுக்குப் பிரஹ்ரா (அடித்து) ஆஹ்ரா (பறித்து) ஸம்ஹ்ரா (கொன்றுவிடு) என்று புத்திசொல்லிவிட்டுத் தான் மரணமடைந்தா” (40) நென்று சித்திரகுப்த னுரைத்த வசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் கேளாய்! இயமா! நீ மனதினி லாலோசித்துக்கொண்டு “ஓ! மசாபுத்தி சாலியான சித்திரகுப்தா! புண்ணியவிசேஷத்தினால் ஸ்ரீ சம்புவினுடைய ஸாரூப்பியபதவிக்குப் பாத்திரனாகிய விம் மானிடனைப்பற்றி நமக்கதி காரமில்லையே!” யென்று சொல்லிப்போட்டு (41½) “அடா! அடா! துராத் துமர்களான தூதர்களை! இப்போ திவனை விட்டுப்போட்டு டோ டிப்போங்கள். (42) இப்புண்ணியாத்தம நெப்போதும் ‘ஸ்ரீ சம்பு’ வென்ற பாவனையுடனே யெந்தனால் வந்தனிக்கத்தக்கவன். ஏனென்ற லீவன் பிராணனை விடும்காலத்தில் ‘பிரஹ்ரா, ஆஹ்ரா, ஸம்ஹ்ரா’ (43) வென்று சொன்னதில் ஸ்ரீமகேசுவரனுடைய திருநாமமாகிய ‘ஹ்ரா’ வென்றமொழி மூன்றுதடவை யவனு லுச்சரிக்கப்பட்டவுட னவன் மரண மடைந்திருக்கிற” நென்று சொல்லிவிட்டுக் கேளாய்! இயமா! நீ மிகுந்த பயங்கொண்டவனாகிய பப்போ தவனை வந்தனம்செய்தாய். (44) ஆகையால் நீ யிங்கு திருநாமங்களை நினைத்தலின் மகிமையை நினைத்துப் பார்த்துத் தவருதலின்றியில் ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும். (45) பிற்பாடு சிவகணங்கள் வந்தவ் வேடனைச் சிறந்த விமானத்தி லேற்றி வைத்து ஸ்ரீ கைலேகிரிக்குக் கொண்டுபோய் ஸ்ரீமகாதேவன் சன்னிதியி லவனைக் (46) கொண்டுவிட்டார்கள். ஓ! இயமா! உன்தூதர்களோ முந்தியே ஓடிவிட்டார்க” ளென, இவ்வா றந் நந்தகேசுவரனுடைய வசனத்தைக் கேட்டதன்மே லத் தருமராஜன் (47) “ஓ! ஸ்வாம்! யான ப்போ தங் கிருக்கவில்லை. ஈசுவரனைச் சேவிப்பதற்காகப் போயிருந்தேன். ஓ! பிரபுவே! புதிதா யதிகாரத்தில் நியமிக்கப்பட்டவனுன விக்காலன் பரமாத் துமாவாகிய ஸ்ரீ சங்கரனுடைய திருநாமங்களை யுச்சரித்தலின் மகிமை யிப்பேர்க்கொத்ததென்பதை யறியவில்லை. (48½) ஆகையால் ஓ! பகவானே! தேவரீர்! கணங்களால் வாதிக்கப்படலாகின்ற காலனை யிரகழித்தருளவேண்டு” மென, (49) இவ்வா றவ் வியமனது வசனத்தைக் கெட்டு ஸ்ரீ நந்திதேவ ரவனை நோக்கிப் பின்னுமுரைத்ததா வது:— “கேளாய்! இயமா! இப்போது மகாகாளருடைய கணங்கள் காலனைக் கட்டிக்கொண்டு போயிருக்கிறார்கள். (50) ஆகையால் நீ யவரிடத்திற்குப்போ யவரை வந்தனித்து நம துத்திரவையு மவருக்குத் தெரியப்படுத்தி நீ காலனைச் சீக்கிரமாய் மீட்டுக்தொள்” ளென்று திருவாக்கருளி இயமனை அனுப்பினார். பிற கவனு மப்படியே பாக்கியமென்று புறப்பட்டுக் கணாதிபராகிய மகாகாளரிடம் (52) சென்று மிகுந்

த பயத்தோ டவனா யஷ்டாங்கத்தோடு * நமஸ்காரம்பண்ணிவிட்டுக் காலனை விடுவித்துக்கொள்வதற்காகச் சகல சங்கதிகளையும் சொல்லிவிட்டுப் (53) பிறகு கணங்களுக்குத் தலைவரான ஸ்ரீநந்திகேசுவரனுடைய வசனத்தையும் சொன்னான். அதுகேட்டு மகாகாள ரவ் வியமனைக் கோபித்துக்கொண்டு (54) “அடா! கெட்டநினைப்புடைய வியமா! நீ யிப்போது முந்திய சங்கதியை மறந்துவிட்டாயா?” வென, இவ்வளவு மட்டிலுள்ள அவரது திருவசனத்தைக்கேட்டியம் னுரைத்ததாவது:— (55) “ஓ! பிரபுவாகிய கணத்தலைவரான மகாகாளரோ! அடியேன் முந்திய விருத்தார்த்தத்தை மறக்கவேயில்லை; அதனை யிப்போதுகூட மனதினில் நினைத்துக்கொண்டேயிருக்கிறே” நென்று கேளீர்! பிராம்ம னேந்தமர்களே! அவ்வியமன் மகா பயத்தோடு தெரிவித்துக்கொண்டான். (56)

இருபத்திமூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௨௪—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

சௌனகாதிமுனிவர்கள் கேட்கின்றதாவது:—“ஓ! தவத்தையே தனமாய்க்கொண்ட சூதமுனிவரோ! மகாகாளரால் வினவப்பட்டதற்கியமன் தா னதனை மறக்கவில்லை யென்று சொன்ன பூர்வ விருத்தார்த்த மின்னதென்பதை பெங்களுந் கெடுத்துக் கூறவேண்டு” (1) மென, சூதர் சொல்லுகின்றார்:—கேளீர்! முனிவர்களே! ஸௌராஷ்டிர மென்ற தேசத்தில் தீவ்விரதனென் றோர் மெத்தப் பணக்காரனானப் பிராம்மணனிருந்தான். அவனுக்குக் கௌசிகனென்றோர் மிகுந்த னுஷ்டனான பிள்ளை யிருந்தான். (2) அவன் களவுசெய்வோனும், கெட்ட

* நமஸ்காரம் 4 வகைப்படும்; அஷ்டாங்கம், பஞ்சாங்கம், திரியங்கம், ஏகாங்கம் என்பவையாம். இவற்றுள் அஷ்டாங்கத்திற்குரிய 8 அங்கங்களோ வென்றால்:— சிரசு, மார்பு, கண், வாக்கு, மனசு, கைகள், புயங்கள், பாதங்கள் இவைகளே. அல்லது சிரசு, இரு கைகள், இரு காதுகள், மோவாய், இரு புயங்கள் இவ்வெட்டங்கங்களும் பூமியிற்பட வந்தனின்தல். பஞ்சாங்கமோவென்றால்:— சிரசு, இரு கைகள், இரு புயங்கள் இவ்வைந்தங்கங்களும் பூமியிற்பட வந்தனின்தல். திரியங்கமோவென்றால்:— இரு கைகளையும் கூட்டிக்குவித்துச் சிரசு மேல் வைத்துக்கொள்ளல். ஏகாங்கமோவென்றால்:— சிரசினுள்மட்டிற் செய்தலேயாம்.

நினைப்புக்காரனும், நாள்தோறும் மது மாமிசாதிகளைப் புவிப்பவனும், தன்னையொத்த வப்பேர்க்கொத்தவர்களேயான சூத்திரச் சினைகிதர்களுடனெப்போதும் சாவாசம் செய்வோனுமா யிருந்தான். (3) அவன் மகா பாவங்களைச் செய்யலுற்ற மற்றொருவனோடு சினைகம் செய்து கொண்டு மிகவு மிஸ்சைகெட்டவனாகிப் பறையர்களுக்குரிய வாகாரங்களைச் சாப்பிட்டுவந்தான். (4) இப்படி யிருக்கையி லொருநா ளவன் மெத்தச் செளந்தரியம்பொருந்திய வேர் சண்டாளஸ்திரீயை யனுசரித்துக்கொண்டவளுடன்கூடக் கள்ளவழியாய்ப் புறப்பட்டுப் போகையி (5) லவளுடைய புருடனான பறைய னவனைக்கண்டு கோபாவேசம் கொண்டவனாகியவனைத் தன் பெண்டிரோடுகூடச் சேர்த்துக் கட்டியடித்துப் (6) பிற கவன் தீக்ஷணமான வேர் கத்தியா லப் பாதகனுடைய வாண்குறியை யறுத்தெறிந்துபோட்டான். அதன்பிறகக் கௌசிக னந்தத் துக்கத்தோடு வெகுளல மிருந்துவிட்டுப் பின்பு மாணமடைந்தான். (7) கேளீர்! பிராம்மணேந்திரர்களே! அப்போ தியமது தர்கள் வந் தவனை யிறுக்கிக் கட்டுகையிற் சிவகணங்கள் சிச்சுரமாய் வந்ததூதர்களையடித்துவிட்டுக் கௌசிகனைச் சிறந்த விமானத்தி லேற்றிக் கைலாஸத்தில் ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய சன்னிதியில் கொண்டுவிட்டுச் சென்றார்கள். (8-9) பிறகத் தூதர்கள் மகா துக்கம்கொண்டவர்களாகிய பப்போதே யியமனிடம் சென்று கௌசிகனுடைய விருத்தார்த்தங்களை யும் தாங்க ளடிபட்டதையும் சொல்லித் (10) தேகமெல்லா மிரத்தம் பெருகப்பெற்றவர்களும், தழதழத்த குலைக்கொண்டவர்களுமாகிய யழுதார்கள். பிற கியமனு மவர்களது வசனத்தைக் கேட்டவுடன் கைலைகிரியில் விளங்கும் ஸ்ரீ சிவபிரானண்டைக்குப் போவதா யுத்தேசித்துத் துரிதமாய்ப் புறப்பட்டுச் சென்றவுட (11½) னக் கைலையி னடிவாரத்திற் சிறந்த சிங்காதனத்தின்மீது வீற்றிருந்த துணத்தலைவரான ஸ்ரீமகா காளரைக் கண்டு (12½) கேளீர்! முனிவர்களே! அவரிடத்துக் கௌசிகனுடைய சங்கதி யோயும், தன் தூதர்களுக்கு நேரிட்ட வாதையை யும் சொல்லிக்கொண்டான். (13½) அம் மகாகாளரு மதனைக் கேட்டவுடன் மிகக் கோபம்கொண்டவராகி (14) “அடா! இயமா! மகாத்துமாவாகிய விக் கௌசிகனுக்குப் பாவத்தி னிலேசம்கூடவில்லை. ஏனென்று லிப் பிராம்மணேந்தமன் வாஸிபப் பருவத்தில் சம்பு வென்ற வேர் பார்ப்பாரப் பிள்ளையோடு விளையாடலாகையில் (15) மகாத்துமனாகிய வச் சம்புவானவ னிக் கௌசிகனுக்குத் ‘திரியம்பக’ (முக்கண்ணன்) எனென்ற பெருமைபொருந்திய பெயராவைக்க, ஸ்ரீ மகேசுவரனுடையதான வந்தத் திருநாமத்தை யிவனோர் சாமநேரமளவும் வகுத்திரு

ந்தான். (16) மேலும் மகா புத்திசாலியான வச் சம்புர்வனவன் தனது
 நோழர்களுக்கெல்லா மிம்மாதிரியாகவே மகா பரிசுத்தங்களான ஸ்ரீ பர
 மேசுவரன் திருநாமங்களையே குறிப்பாய் வைத்திருந்தான். (17) ஆ
 கையா லிக் கௌசிகன் மகா புண்ணியமானத் திரியம்பகனென்ற பெய
 னாக்கொண்டிருந்தபடியாலே யிவனுக்குக் கைலாஸபதவி கிடைத்ததெ
 ன்று யாம் ஸத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றோ” மென, (18) மகா மூடன
 ன இயமன் ஸ்ரீ மகாகாளரா லுணாக்கப்பட்ட விப்பேர்க்கொத்த திருவச
 னத்தைக் கேட்டும் பின்னுமவன் “ஓ! சுவாமீ! என்னுலு மிப்பேர்க்
 கொத்த மகாபாவிக்கு ஸ்ரீ கைலாஸபருவதத்தில் மகேசுவரனுடைய சன்
 னிதியில் வாஸம்கிடைப்பது தகாதன்றோ” (19½) வென் றியமதரும
 ராஜன் ஸ்ரீ மகாகாளருடைய திருவசனத்தை மறுத்துரைத்துப்போட்
 (20) டவரைவிட்டு ஸ்ரீ மகாதேவனுடைய சன்னிதிக்குப் போவதற்காக
 த் துரிதமாய்ப் புறப்பட்டான். கேளீர்! தாணிதேவர்களே! அப்போ
 து மகாகாளர் மெத்தக் கோபத்துட னவனைக் கூப்பிட்டு (21) “அடா!
 துரத்துமாவாகிய யமா! நமது திருவாக்குக் கெதிர்வாக் குரைத்திட்டா
 யல்லவா?” வென்று சொல்லித் தம் தண்டத்தினு லவனது மார்பினிலோ
 ரடியடிக்க, (22) அப்போ தவ னவ் வடியுண்டதனால் தேகம் முழுது
 மிரத்தம் பெருகப்பெற்றவனாகி யோர் பெரிய மலைக்கு நிகராய் மூர்ச்
 சைகொண்டு சாய்ந்தான். (23) பிறகவ் வியமனோர் கணநேரத்திற்குள்
 ளம் மூர்ச்சைதெனியப்பெற்றவனாகி யெழுந்திருக்கலாகையி லப்போது
 ப் பிரம்மதேவன் ஸ்ரீ மகேசுவரனைத் தரிசித்துவிட் டங்கு வர் (24) தச்
 சங்கதியைக் கேட்டதன்மே லவரம் மகாகாளரை வந்தனித்து “ஓ! க
 ணாதிபோ! இயமனாற் செய்யப்பட்ட விப் பிழையை மன்னித்தருளவே
 ண்டு” (25) மென்று சொல்லிக் கேளீர்! வேதியர்களே! பலமுறை
 யா யவரை வேண்டிக்கொண்டு “ஓ! தருமராஜனே! பெருமைபொருந்
 திய வக் கௌசிக னிப்போது ஸ்ரீ தேவாதிதேவனுடைய சன்னிதியி
 லிருக்கின்றான். (26) ஸ்ரீ மகாதேவனுடைய திருநாமங்களி னுத்தமமா
 ன மகிமையைத் தேவேசனும், நீலகண்டனும், உமாபதியுமான வப் பர
 மசிவனைத் தவிர யார்தா னறிவார். (27) ஆகையால் கேளாய்! இயமா!
 நீ யிப்போது முதலாய்த் தவரிப்போகாதே” யென் றவனுக்கும் புத்தி
 சொல்லி யவனை விடுவித்துப்போட் டப் பிரம்மதேவன் போய்விட்டார்.
 (28) அவ்வாறு விடுபட்ட வியம னவரது வசனத்தைக் கேட்டதன்
 மேல் கேளீர்! தாணிதேவர்களே அப்போ தம் மகாகாளரை வந்தனித்
 துவிட்டுத் துரிதமாய்த் தன்னிருப்பிடமடைந்தான். (29) ஓ! பிரம்ம
 ணேத்தமர்களே! இக்கதைதா னியமனால், தான் மறக்கவில்லையென்று
 சொல்லப்பட்டது.

பிற கியம் நிவ்வாறுகச் சொல்லியும் மகாகாளரை வந்தனித்து விட்டு (30) “ஓ! ஸ்வாமீ! இக் காலன் புதிதா யதிகாரத்திற்கு வந்தவனாகையா லொன்றுமறியவில்லை. ஆகையால் தேவரீர் கணங்களா லவன் கட்டுண்டிருப்பதைத் தேவரீர் தயவினால் முந்தி யடியேனை விடுவித்தது போலவே விடுவித்தருளவேண்டு” மென, (31½) மகா பலவானாகிய மகாகாள ரிவ்வா றவ் வந்தகனது வசனத்தைக் கேட்டதன்மே (32) லோர் கணத்தை யனுப்பி யக் காலனை விடுவித்தருளினர். பிற்பாடு கா லனும் மகாகாளருடைய கணங்களால் விடப்பட்டதன்மே லவ் வியமன ண்டைக்கு வந்து, (33) பிறகவ் விருவரும் பயத்தினால் நடுக்கமுற்றவர்களாகி யப்போ தம் மகாகாளரை வந்தனித் தவர துத்திரைவக் கொ ண்டதன்மேல் தங்கள் தானத்திற்குத் துரிதமாய்ப் புறப்பட்டார்கள். (34) அப்போ தவர்கள் நடுமார்க்கத்திற் செல்லுகையில் படைத்தலை வனான கரல னியமனை நோக்கிச் சொல்லியதாவது:— “ஓ! ஐயா! தரு மராஜனே! இனி யும்மிடத்தி லெனக் கிவ்வதிகாரம்வோண்டாம்; (35) இதோ என் தேகம்முழுது மிரணப்பட்டதாகி யிரத்தம் பெருகப்பெற் றிருப்பதைப் பாறும். இப்போது நான் விடுதலையடையாவிட்டா லிந்த நிமிஷத்தி லென துயிர் போயேயிருக்கு” மென, (36) இவ்வா றக் காலனது வசனத்தைக்கேட் டியமன் பிறகுசொல்லியதாவது:—“அடா! மூடபுத்திகொண்ட காலா! நீ சிவகணங்களைக் கண்டவுட னேன் (37) கௌசிகனை விடவில்லை? அடா! அவன் புண்ணியவானாய்த் தானிருக்க ட்டு மல்லது பாவியாய்த்தா னிருக்கட்டும்; சிவகணங்களைக் கண்டவுட ன் ஸ்ரீ சிவபிரானுக்கு நேசமுள்ள அவனை விட்டுப்போட் டவர்களையும் வந்தனித்துவிட்டுப் (38) பிறகு சங்கதிகளை நம்மிடம் வந்து தெரிவி த்தா லதற்குத் தக்க காரியத்தை நாம், செய்யமாட்டோமா? அதனால் தான் நீ தக்க பயனை யனுபவித்தாய். (39) கேளாய்! காலனே! நாம் முந்தி யிவ் வதிகாரத்துக்குப் புதிதாய் வந்தபோது திருநாமங்களின் ம கிமையை யறியவில்லை.

கந்துகமென்ற பெரியதேசத்திலுள்ள வற்புதமான கதளீபுர மென்றபட்டணத்தி (40) லத்தேசத்துக் கதிபனான நந்தகனென்றோர் பெருமைபொருந்திய வரசனிருந்தான். அவனுக்குப் பார்த்தமாத் திரத்தி ல் மானிடர்களுக்கு மோகத்தை யுண்டிபண்ணலுற்ற வதிரூபலாவண் னியம்பொருந்தியவனும், மெத்த மதம்கொண்டவனும், காமதையென் று பெயர்கொண்டவளுமான மிகவும் கெட்டநடையுள்ள லோர் மனைவி யிருந்தாள். (41½) அக்கெட்டநடைக்காரியானவன் நாள்தோறும் விய பிசாரம்செய்வதிலே மிகுதியாய் முயன்றுவந்தான். (42) மேலும் ம

காபாவின வக் காமதையானவன் மிகவும் மானம்கெட்டவனாகி யரச
 னைவிட்டுப்போட்டுப் பறையர்களாயிருந்தபோதிலு மழகுளனாகிய மற்
 ற எவனையாயினும் பார்த் தவனைத்தர்னை வவியக்கப்பிட்டுக்கொண் ட
 வனோடு சம்போகிப்பான். (43½) இப்படியிருக்கையி லவன் தூர்ப்புத்
 தியென்ற வோர் சூத்திரனை யடைந் தவனோடுகூடப் புணர்ந்துவந்ததில்
 (44) கர்ப்பம்தரிக்கலாகிப் பிறகவனையும் விட்டுப்போட்டுப் பாவசே
 ஷத்தினால் வசுவேதியென்ற மற்றோர் பார்ப்பாளை யடைந் (45) தவ
 னுடனும் கிரீடித்துவருகையி லப்பாதகி பூர்ணகர்ப்ப முடையவனாகி
 யோர் பிள்ளையைப் பெற்றாள். கேளீர்! தாணிதேவர்களே! பிறகு சி
 வநாட் சென்றதன்மேல் பாதகனான அவ்வசுவேதி மரணமடைந்தான்.
 (46) பிற்பா டத் தூர்ப்புத்திக்காரியானவன் தன் குழந்தையை யங்கே
 போட்டுவிட்டு வெளிப்பட்டுப்போய் மறுபடியும் தூர்ப்புத்தியென்ற மு
 ந்திய சூத்திரனிடமே போய்ச்சேர்ந் (47) தத்தூராத்நுமனுடன் வெ
 குகாலமளவும் கிரீடித்துவந்து அக்காமதையானவன் மகா கொடிய பா
 வங்களைச் செய்துவந்தான். (48) பின்பவ ளத் தூராத்நுமனோடுகூட
 த் தீவாந்தரத்திற்குப் போவதற்காகக் கப்பலேறி நடுக்கடலிற் செல்லு
 கையி (49) லக் கப்பல் காற்றடிபட் டுடையலாகி யப்போதப் பாதகி
 யவனோடுகூட வக்கடலில் மாண்டான். (50) அப்போ தியமதுதர்க ள
 தேசகூண்டத்தி லவனையு மவனையும் கட்டி. நரக்கடலில் தள்ளிக் கொடோ
 ன்களான வாஸ்களால் வாதித்தார்கள். (51) ஓ! காலனே! உடனே
 மகாபலசாலிகளான சிவகணங்கள் வந்து மகா கோரங்களான தங்களா
 யுதங்களா லத் தூதர்களை யடித்தவனையு மவனையும் மீட்டுத் துரிதமாய்த்
 (52) திவியவிமானத்தி லேற்றிக்கொண்டு சிவபதமடைந்தார்கள். அ
 ப்போது யாம் சிவகணங்களைக் கண்டு மகாகோபம்கொண்டவராகி (53)
 ஓ! கணங்களே! இப்படிவிகளை யேன் திவியவிமானத் தில் வைத்துக்கொ
 ண் டிப்போ தெங்கோ கொண்டுபோகின்றீர்கள்” (54) ளென்று யாமப்
 போது புதிதா யதிகாரத்திற்குவந்தபடியா ளவர்களைக் கொடுமைமாய்ப்
 பேசினோம். அவர்களெல்லா மெம்பேச்சைக்கேட்டுக் கோபாவேசம்
 கொண்டவர்களாகி (55) மிகுந்த விறுமாப்போடு நம்மை யோர் திட
 மானபாசத்தினுற் கட்டிச் சக்கிரவாளகிரியி லடிவாரத்தினுள்ள குகை
 க்குள் ளோரிடத்தில் (56) தலைமூகத் தள்ளிவிட்டு ஆ! கா! அடா!
 காலா! மிகவும் பலவீனமுள்ள வோர் பூதத்தை யழைத் ததனிடத்தி
 லவர்க ளெந்த னதிகாரத்தையு மொப்புவித்துப்போட் (57) டச் சூத்
 திரனையு மிப்பாதகியையும் ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய சன்னிதியிற் கொண்டு
 சேர்த்தார்கள். பிற கல் விருவர்களும் ஸ்ரீ கைலையின் கண்ணே யிரு

ந்துவந்தார்கள்! (58) பிற்பாடு விஷ்ணுவும் பிரம்மனும் ஸ்ரீசந்திரசேகரனுடைய தரிசனத்திற்குப் போவதற்காக வொன்றுசேர்ந் திருக்கும்சமயத்தில் சித்திரகுப்த னவர்களிடம்சென்று ஸ்ரீ விஷ்ணுவிடத்திற் சங்கதிகளை யறிவிக்க, (59) அப்போ தவ் விஷ்ணுவு மதனைக் கேட்டவுடன் மிகுந்த துக்கத்தோடு தாமு மப் பிரம்மனுடன்கூட ஸ்ரீ பரமேசுவரனிடத்தில் தெரியப்படுத்துவதற்காகப் புறப்பட்டுத் துரிதமாய்ச் சிவலோகஞ்சென் (60) மங் கவ் விருதேவேசர்களுமாய் ஸ்ரீ விக்கினேசுவரரைக் கண்டவரை வந்தனித்துப்போட்டுத் துரிதமா யவரிடத்தில் சங்கதிகளை மெல்ல வுரைத்தார்கள். (61) அப்போ தவ் விக்கினேசுவரருமில் வெமது விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டதன்மேல் கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே! மிகுந்த கோபத்தோடுகூடியவராகித் திருவாக்குரைத்ததாவது:— (62) “ஓ! விஷ்ணுப்பிரம்மர்களே! அவ்வியமன் சிவகணங்களோடுகூடச் சண்டைக்குத் தலைப்பட்டானல்லவா! ஆகையால் ப்புத்திகெட்டவனுக் கவர்களால் தக்க சினைச் செய்ப்பட்ட” தென, (63) இவ்வா றவரது வசனத்தைக் கேட்டவ் விருவர்களும் பயங்கொண்டவர்களாகி “ஓ! சகல விக்கினங்களுக்கு மதிபரானப் பிரபுவே! தேவரீ ரிவ் வபராதத்தை மன்னித்தருளவேண்டும். மகா மூடனும் கெட்டவெண்ணம் கொண்டவனுமான இவ்வியமன் புதிதாகையா லொன்றுமறியவில்லை” யென்றுரைத் தவ் விருவர்களு மக் கணுதிபரைப் பூமியில் தண்டம்போல் வந்தனித்தார்கள். (65) கேளாய்! காலனே! பிற்பா டவ் விக்கினேசுவரபகவான் பிரசன்னராகி அசலனென்ற வோர் பூதத்தையோக்கித் திருவாக்கருளியதாவது:— “ஓ! அசலா! இவ்வியமன் மகா பலசாலிகளான வீரபத்திரர் கணங்களால் கொண்டோபாகப்பட்டிப்போது சக்கிரவாளகிரிதனி விருக்கின்றான். ஆகையால் நீ யிப்போது சீக்கிரமா யங்கு சென்று மிகவும் கீலேசமடைந்திருக்கிற அவ்வியமனை யிங் கழைத்துவா” வென்றுரைத்து மிகுந்த தயவினாலே யப்பூதத்தை யனுப்பினார். (66-68) இவ்வா றவரது திருவசனத்தைக் கேட்டவுட னப்பூதம் துரிதமாய்ப் புறப்பட்டு மெம்மைச் சீக்கிரத்தில் ஸ்ரீ கணேசர்முன்பாக அழைத்துவந்தது. (69) பிறகு நா மவ் விக்கினேசுவரரை வந்தனித்துவிட்டுக் கைகட்டிக்கொண்டவ ரருகினில் நின்றோம்., அப்போ தப் பகவா னெம்மை நோக்கி மந்தகாசத்துடன் திருவாக்கருளிய தாவது:— (70) “அடா! இயமா! நீ பாவபுத்தியினு லவ் விருவர்களை யும் தொந்திரவுசெய்தாயேயின்றி வேறில்லை. புண்ணியவான்களான இவர்களுடைய சுகிருதத்தை நீ யறியவில்லை. (71) இஸ்திரீயானவள் தூர்ப்புத்தியென்ற வச் சூத்திரனிடமிருந்து கர்ப்பம் தரித்தபிறகு மகா

விடனாகிய வசுவேதியென்றப் பிராம்மணனை யடைந்து (72) காலமா
 னதின்மே லவன் வீட்டி லவன் பிரசவித்தான். பிறகப் பார்ப்பான் செத்
 தவுட னவன் தன தக் குழுவியை (73) யப்பார்ப்பான் வீட்டிலே விட்
 டெப்போட்டுக் கேளாய்! அந்தகா! பிற கத் தூர்ப்புத்தியிடமே சென்று
 விட்டான். பின்பவன் மகனாகிய வக் குழந்தை யப் பிராம்மணன்வீட்
 டிலே வளர்ந்துவர் (74) தப் பார்ப்பான் வீட்டின்கண்ணே சூத்திரன்
 போ லாழியம்செய்துகொண்டு வந்தான். கேளாய்! இயமா! அப்போ
 து வசுவேதியின் கற்புடைய மனைவியானவ (75) ளப்பிள்ளை தனது ச
 க்களத்திமகனு மிருசாதிப்பிள்ளையுமானதா லவன் சத்தியவாக்குடையவ
 ளாகி யதன்பொருள் விளங்கும்படி யச் சூத்திரன் மகனுக்கு 'ஸங்கர'
 னென்று பெயரிட்டான். (76) அதுகொண்டு உலகினர்கள் தங்கள்பா
 ஷைவழக்கத்தினு லவனைச் 'சங்கர' னென் றழைத்தார்கள். இவ்வித
 மா யிவர்களுடைய வப் பிள்ளையானவ னிப்போது சங்கரனென்ற திரு
 நாமத்தைக் கொண்டிருக்கின்றபடியா (77) லம் மகா புண்ணியத்தினு
 ல்தா னிவர்களுக்குக் கைலாசப்பிராப்தி கிடைக்கலாயிற்று. அடா! இ
 யமா! தேவாதிதேவனாகிய ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய, சகல பாவங்களையும்
 தொலைப்பிக்கலுற்ற திருநாமங்களின் மங்களகரம்பொருந்திய மகிமை
 யை யுண்மையில் யார்தா னறிவார். (78½) மேலு மெவர்கள் ஸ்ரீ மகா
 தேவரது திருநாமங்களி னுத்தமமான மகிமையை யறிந்து (79) தாங்
 கள் பெற்ற பிள்ளைகளுக்கு ஸ்ரீ மகேசுவரனுடைய வத் திருநாமங்களை
 யிடுகின்றார்களோ அவர்களின் பயனைக் கோடிவருஷங்களானபோதிலு
 ம் நம்மாற் சொல்லமுடியா" (80) தென, அளவற்ற பராக்கிரமத்தை
 க்கொண்ட ஸ்ரீ விக்கினராஜனுடைய இவ்வாறு திருவசனங்களைக் கேட்
 டதின்மேல் கேளாய்! காலனே! தேகம்முழுதும் பயத்தினுல் நடுக்க
 ம்கொள்ளப்பெற்றவராகி யப்போது நம திருப்பிடத்திற்கு வர நினைத்
 து (81) மிகுந்த பக்தியால் பயத்தோடு தண்டம்போல் பூமியில் வந்த
 னித்துவிட்டு "ஓ! தேவேசரான ஸ்ரீ கணநாதா! எந்தன திப் பிழையை
 மன்னித்தருளவேண்டு" (82) மென்று அடியாரிடத்து நேசமுற்றவ
 ரான வக் கருணையுடையோரைப் பக்தியுடன் வேண்டிக்கொண்டோம்.
 பிறகு விஷ்ணுப்பிரம்மர்களு மவரை யிவ்விதமே வந்தனித்து வேண்டி
 க்கொண்டதன்மே லவர் (83) நாதரற்றவர்போல் பயந்து துக்கமடை
 ந்திருந்த நம்மைக் கிருபையுடன் நோக்கி யருளி "ஓ! யமா! நீ யினி
 மேல் புத்தியுடையவனாகி ஐகதீசனான ஸ்ரீ மகேசுவரனுடைய திருநாமங்

களின் வைபவத்தைக் கண்டறிந்து நடக்குதல் வேண்டுமென் றுந்தனு க் கெச்சரிக்கின்றோ” மென்றனர். (84)

இருபத்திரான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௨௫—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

“கேளாய்! காலனே! கணாதிபரான ஸ்ரீ விக்கினராஜ னிவ்வாறு திருவாக்கருளிவிட்டு (முந்தி நமததிகாரத்தில் நியமிக்கப்பட்டிருந்த) பூத த்தைவருவித்துக்கொண்டு முன்போல் நமக்குள்ள பதவியை யீந்தருளி நம்மையனுப்பினார். (1) பிறகு நாமும் பிரம்ம விஷ்ணுக்களோடுகூட அவரை வந்தனித்துவிட்டு நம்மிருப்பிடம் வந் தெப்போதும் தவருதல ன்றியிலே நடந்துவருகின்றோம். (2) ஆகையால் கேளாய்! காலா! நீயு மினி தவருதலின்றியே நடந்துவரவேண்டும். மேலு மெந்த மானிடர் கள் மகா பரிசுத்தமான சிவபிரானது திருநாமங்களை ஞானத்தினாலாவது அஞ்ஞானத்தினாலாவ துச்சரிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு நிச்சயமாய் ப் பாவமேயில்லை. (3½) ஒ! காலனே! இதெல்லாம் நாமனுபவித்த தைக்கொண்டே ஸத்தியம், ஸத்தியம், ஸத்தியமென் றுருதியாய்ச் சொ ல்லுகின்றோம். (4) இல்லாவிடில் நமக்குமுனக்கும் மற்றுமுள்ளவர்க ளுக்கும் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய திருவாக்களை நேரிடலாகும். ஆகை யால் நாம் பிரம்ம விஷ்ணுக்களோடுகூட வப்பேர்க்கொத்தப் பிரபுவின் சமயத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டு நுள்ளோறு மவரைச் சேவைபண் ணிவரவேண்டும். ஆகையால் நமக் கவகாசமில்லை. நீ யதிகாரத்தை யெப்போதும் மெத்த ஜாக்கிரதையுடன் நடத்திவரவேண்டும். (5-6) ஆ கையால் நீ நம் வார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு தவருதலன்றியில் நட ந்துவரவேண்டும். தவிர்வு மெவர்கள் சகல பாவங்களையும் நாசம் செய் யலுற்ற ஸ்ரீ மகாதேவன் திருநாமங்களைத் தரிக்கின்றார்களோ (7) அப் பேர்க்கொத்தவர்களின் தாய்தந்தையரைக் கண்டால் நீ தூரத்தி லோடி ப்போகவேண்டும்; ஆகையால் நீ ஸகல முயற்சியோடும் தவருதலின்றி யிருக்கவேண்டும்” (8) மென, இவ்வா றவ் வியமனுடைய வசனத்தைக் கேட்டுக் காலன் பயங்கொண்டவனாகி “ஒ! ஐயா! உமதிப் பெரிய ஆதி காரத்தை நடத்திவர வெந்தனல் முடியாது. ஏனென்ற லடிக்கடி பெ

ந்தனுக்கு மெத்தப் பயஞ்சனிக்கின்ற” (9½) தென, இவ்வாறக் காலன் வசனத்தைக்கேட்டியமன் பின்னு முறைத்ததாவது:—(10) “கேளாய்! காலனே! எல்லோர்களும் நமது வசத்தி லகப்பட்டவர்களே யாகையால் நீ யேன் பயப்படல்வேண்டும்; எல்லாப் பிராணிகளும் நம்மைக் கண்டமாத்திரத்தில் பயப்படுகின்றார்களென்பது நிச்சயமே! (11)

கேளாய்! காலனே! பூர்வத்தில் ஸாந்திபிணிமாமுனிவருடைய, நல்ல பொழுக்கமுடையவனும், மிகுந்த புத்திசாலியுமான புத்திரனான வன் அச்சுதா, கோவிந்தா, முகுந்தா வென்றது முதலிய ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் திருநாமங்களைக் கீர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டே பாவங்களைத் தீர்க்க வுற்ற மகா பரிசுத்தமான வோர் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்கையி(12½) லோர் வலிமைபொருந்திய முதனையானது நடு ஜலத்திலிருந்த வப் பிள்ளையைப் பிடித்துத் (13) தூரத்தி விழுத்துப்போய் மிகுந்த பசியுடையதாகிய மவனை யுடனே தின்றுவிட்டது. அப்போது மாணமடைந்த வச் சிறுவனை, மகா பலசாலிகளான நமது தூதர்க் (14) எவன் ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்கு மிகவும் பிரியமுள்ளவனாயினும் கொஞ்சமேனும் கவலையின்றியில் நமது லோகத்திற்குக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். அப்போதச் சாந்திபிணிமுனிவரும் தம் புத்திரன் பெரிய மடுவினில் மாணமடைந்ததைக்கேட்டுச்(15) சோகமும் மூர்ச்சையும் கொண்டவாகி முடன்போற் புலம்பினார். பிற்பாடவர் தம் சீடர்களாகிய மகாபலசாலிகளான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும் பலராமனையும் (16) பார்த்து மகா புத்திசாலியான வக் குருவானவர் தமக்குரிய குருதகவிணையைக் கேட்டதாவது:— “ஓ! சீடர்களே! நீங்கள் முதனையால் பிடித்துப்போகப்பட்ட நமது புத்திரனைக் கொண்டுவருவீர்களாகி (17) விப்போதது எல்லாவற்றிலும் மெத்தச் சிறந்த தகவிணையாகு” மென, இவ்வாறக் குருவின் வசனத்தைக் கேட்டம் மகா பலசாலிக் ளிருவ்ரு (18) முடனே யப் பெரிய தடாகத்திற் றுரிதமாய்க் குதித்து அம் முதனையைக் கொன்று மப்போது குருபுத்திரனைக் காணாமல் துக்கத்தினால் வியாகுலமுற்ற மனதைக்கொண்டவர்களாகி (19) யியமலோகத்துக்குப் போவதாய் நிச்சயித்துக்கொண்டு சீக்கிரமாய்ப் புறப்பட்டு நமது லோகத்துக்கு வந் தப்போதவ் விருவர்களும் மிகவும் வணக்கமுற்றவர்களாகி (20) நம்மைத் துதிசெய்தக் குருபுத்திரனை மீட்டுக்கொண்டு பிறகவ் விருவர்களும் தங்கள் குருவாகிய ஸாந்திபிணிமாமுனிவரண்டையி லவனைக்கொண்டு சேர்த்தார்கள். (21) பிறகு மகா புத்திசாலியான அவ் விருடி புத்திரன் பயத்தினால் வியாகுலமுற்றவனாகி “ஓ! கோ! நாமோ எப்போதும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் திருநாமங்களைக் கீர்த்தனம் செய்துகொண்டிருந்தோம். (22) அப்படி

யிருந்து மியமதூதர்கள் வந்து நம்மை யியமலோகத்திற்குக் கொண்டு போகும்படி யாயிற்றல்லவோ!” வென்று மனதின லாலோசித்துக் கொண்டு பிறகியமனுக் கியமனும், சூலபாணியும், (23) பயங்கரமும், பரப்போம்மமும், பரமத்துமாவுமான ஸ்ரீ மகாதேவருக் கெந்தச் சிறந்த திருநாமங்கள் மூவுலகுகளிலும் பிரஸித்திகொண்டிருக்கின்றனவோ (24) அவைகளைக் கீர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டே மகா புண்ணியாத்துமா வாய் வெகுதூர மியமனிடத்துப் பயமற்றவனா யிருந்துவிட்டு முடிவின் னில் சிவதூதர்களாற் சூழப்பட்டவனாக ஸ்ரீ கைலாஸமடைந் தங்கும் வெகுதூர மிருந்துவிட்டுப் பிறகு மகா தூர்ப்பலமான மோக்ஷஸாம்பி ராஜியத்தை யடைந்தான்.” (25)

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௨௬—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

“மேலும் கேளாய்! காலனே! முந்தி நமது தூதர்கள் நல்ல விஷ்ணுபக்தனும் மகா புத்திசாலியுமான புஷ்கரனென்றப் பிராம்மண னிடம் சென் றவனை நம் லோகத்துக்குக் கொண்டுவந்தார்கள்.(1) அப் போதப்புவனைப்பார்த்துவிட்டு நாமத்துதர்களைநோக்கிவசனமுரைத்த தாவது:— ‘ஓ! தூதர்களே! அதேகிராமத்தில் மகா பாவியும் கெட்ட நினைப்புடையவனுமான மற்றோர் புஷ்கரனிருக்கின்றான். (2) ஆகையால் பாவமற்றவனான விப் பார்ப்பாணக்கொண்டு விட்டுப்போட் டவ னையல்லவோ இங்கு பிடித்துவரவேண்டு’ மென, இவ்வாறு நமது வார்த்தையைக் கேட்டதன்மேல் நம் தூதர்களச் சிறந்த பார்ப்பாணக்கொ ண்டு விட்டுப்போட்டு புஷ்கரனென்ற மற்றோர் பார்ப்பாணை யிங்கு கொண்டுவந்தார்கள். (3½) அன்றுமுதலாய்ப் புத்திசாலியான வப் புண்ணியவான் மனதின லாலோசித்துக்கொண்டு (4) ‘ஓ! கோ! நா மெப்போதும் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய வெல்லாத் திருநாமங்களையும் ஜபித்து க்கொண்டு வந்தோமல்லவா! அப்படி’ யிருந்து மியமதூதர்கள் வந்து நம்மை யவர்கள் பட்டணத்துக்குப் பிடித்துப்போனார்களன்றோ!’ வெ ன்று நன்றா யாலோசித்துக்கொண்டு ஸைகல பாவங்களையு மபகரிக்கவூற் ற, ஸ்ரீ சிவபரமத்துமாவின் திருநாமங்களை மிகுந்த பக்தியோடு நொடி தோறும் ஜபித்துவந்து (6) அப் புண்ணியாத்துமன் சிவநாமத்தின் மகிமையினு லில்லற வாசாபாசங்களி லொழிவுபெற்றவனாகிக் கொங்

சமேனும் மனக்கவலை யற்றவனாய்ச் சுயேச்சையாகப் பர்தனில் வசித்
 துவந்து (7) முடிவினில் சிவலோகமடைந் தங்கு ஸகல வைசுவரியங்
 களோடும் கூடியவனாகி யெல்லாப் போகங்கனையு மனுபவித்துப்போ
 ட்டுப் பிறகு மோக்ஷஸாம்பிராஜியத்தை யடைந்தானன்றோ. (8) கே
 ளாய்! காலா! வளர்த்துவதா லென்னபயன்? பூர்வத்தில் துஷ்டநிக்கிர
 க சிஷ்டபரிபாலனங்களைச் செய்தலிலே மிகவும் முயன்றவரும், ஸ்ரீவிஷ்
 ணுவீ னுத்தமமான அவதாரமுமான, தசரதராஜன் புத்திரனாகிய ஸ்ரீரா
 மனே நாமே கொண்டுவந் திருக்கின்றனமன்றோ! (9½) ஆகையால் நீ
 யேன் வீணுப்ப் பயப்படல்வேண்டும்? (10) ஓ! காலனே! முக்கண்
 ணரும், சுகத்தைச்செய்வோரும், மிருத்தியுவைச் சயித்தவரும், உமை
 க்கு மித்திரரும், காலத்தை யதிக்கிரமித்தவரும், நீலகண்டரும், கபாலியு
 மான ஸ்ரீ மகாதேவனாயும், சகல சாத்திரங்கனையு மறிந்தவர்களும், நல்
 லொழுக்கங்களில் முயன்றவர்களுமான அவரதடியார்களையும், விக்கினே
 சுவரர், அவரதடியார்கள் இவர்களையும் தவிர அப்பேர்க்கொத்த விஷ்ணு
 முதலிய தேவர்களிடத் தெல்லாம் நமதுள்ளத்திற் பயமுண்டா? அவ்
 வெல்லோர்களும் நமதாக்களைக்குட்பட்டவர்கள்தா னென்று நமதுனு
 போகத்திற் கொள்ளப்பட்டிருப்பது ஸத்தியம், ஸத்தியம், ஸத்தியமே!
 (11-13) ஆகையால் கேளாய்! காலனே! நி யெப்போதும் கொஞ்ச
 மேனும் பயமற்றவனாகி முன்போல் நமததிகாரத்தைச் செலுத்தவா
 வேண்டும். (14) மேலு மிப்போது மற்றோர் வார்த்தை சொல்லுகின்
 றோம்; அதனைச் சாக்கிரதையுள்ள மனதுடன் கேட்பாயாக. (14½) எ
 ன்னவென்றால்:— ஸ்ரீ பார்வதீதேவி, விக்கினேசுவரர், மகாத் துமாவாகிய
 ஸ்ரீ கந்தபிரான், பைரவர், வீரபத்திரர், மகாசாஸ்தா, கண்திபரான நந்தி
 கேசுவரர், மகாகாளர் முதலியவர்கள், அஸ்திராயுதர், இருடபராஜன்,
 சிவனடியார்கள் இவர்களுடைய திவ்யத் திருநாமங்களை யெந்த மகாத்து
 மர்க ளெப்போதும் ஜபிக்கின்றார்களோ, அல்லது இடைவிடாமல் தங்க
 ளுக்குப் பெயராய் வைத்துக்கொள்ளுகின்றார்களோ (15-18) அப்பேர்க்
 கொத்த, பாவத்தின் தொடுதலேயற்றவர்களிடத்து நமக்கதிகாரம் செ
 ல்லவே செல்லாது. அந்தச் சிவநெசர்களைக் கண்டவுடன் நாம் மெத்த
 ப் பயந்து தூரத்தி லோடிவிடுகின்றோம். (19) ஆகையால் நீயு மப்படி
 யே அப்புண்ணியவான்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் மிகுந்த பயத்துட ன
 வர்களே நமஸ்கரித்துவிட்டுச் சடிதியாய்த் தூரத்திலோடிப்போகலாவாய்;
 இனி மறுபடியு மிவ் விஷயத்தில் தவரியேபோகாதே. (20) இதைப்
 பற்றி யோர் பழைய சரித்திரமிருக்கின்றது: அதனை நீ ஜாக்கிரதையா
 ய்க் கேள்.

“பூர்வத்தில் மாகததேசத்தில் சூரியன்போன்ற தேஜஸ்ஸைக் கொண்டவனான பாரவியென்றோர் பிராம்மணனிருந்தான். அவனோர் மகாவித்துவானாயினு மேதோ பாவவசத்தினால் (21½) நாஸ்தோதும் தாசிகளோடு புணருவதில் காதல்கொண்டவனும், திருடுவோனும், மத்தியபானம்செய்வோனும், கெட்ட நினைப்புடையவனுமாயிருந்தான். (22) அவன் பகல்முழுதும் பெரியகாட்டினிற் பதுங்கியிருந் திரவுகேரத்திற் பட்டணத்துக்குள்வந்து தலையாரிகள் பார்வையி லகப்படாமலே திருடிக்கொண்டுவந்தான். (23) இப்படியிருக்கையி லொருநாள் எவ்வாறு திருடியவனைத் தலையாரிகள் கண்டவனைக் கொல்வதற்காக வப்போ தவனைத் துறத்திக்கொண்டே மகா வேகத்தோ டோடினார்கள். (24) பிறகவ னவர்களைக் கண்டவுடன் பயம்கொண்டு தன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக மகா வேகத்தோடு பெரிய காடுகளில் வெகுதூரமோடினான். (25) மகா பலசாலியான வோர் தலையாரியானவன் ‘எப்போதும் திருடுவோனான வப் பார்ப்பானை அடி, கொல்’ லென்று சொல்லிக்கொண்டே அவனைத் தொடர்ந்தோடினான். (26) அப்போது மகா பலபாக்கிரமமுடைய வோர் புலியானது அவ்வா றிறைந்துகொண்டே களைப்படைந் தோடலான வத் தலையாரியைக் கண்டு குகைக்குள்ளிருந்து (27) வெளியில்வந்து மகா கோபத்துடன் அவனை யறைந்து கொன்றுபோட்டது. மகா பலவானான வக் கொடிய தலையாரி புலியினம் கொல்லப்பட்டதன்பேரி (28) லவன் பயம் தெளியப்பெற்றவனாகி ஓ! கா! கேளாய்! காலனை! அவன் கோளதேசம் போய்ச் சேர்ந் தப்போ தங் கப் புத்திசாலியானவன் தன் பெயரை மாற்றிப் புதிதாய் வைத்துக்கொண்டான். (29) எப்படியென்றால்:— ‘ஓ! நாம், வியாக்கிரபாத (புலிக்கால்) த்தினால், நம்மைக்கொல்ல முயன்ற தலையாரியைக் கொன் றிரகழிக்கப்பட்டபடியால் நமக்குனி வியாக்கிரபாதனென்ற பெயரிருக்கட்டு’ மென்றவன் (30) தனக்கப் பெயரை வைத்துக் கொண் டவ் வன்னியதேசத்தில் வசித்துவந்தான். அப்போது முதலாயத்தேசத்து ஜனங்க ளவனை யப்படியே கூப்பிட்டுவந்தார்கள். (31) தானும் வியாக்கிரபாதனென்று சொல்லிக்கொண்டே திரிந்துவந்தான். ஓ! தாணிதேவர்களே! பிற்பாடவன் ‘காலவசத்தினால் மரணமடைந்த (32) போது நமது தூதர்க ளவனைக் கட்டிக்கொண்டு போவதற்கு வந்தனர்களன்றோ! அப்போது மகா வலிமைகொண்டவர்களான சிவ தூதர்களும் சீக்கிரமாய்வந்து நமது தூதர்களைத் (33) தங்களாயுதங்களால் லடித்துப்போட்டுப் பிறகவனைத் தேவகணங்களாலு மிருடிகணங்களாலும் சுற்றிலும் சூழப்பெற்று விளங்கானின்ற வோர் சிறந்த விமா

னத்திலேற்றிவைத்துக்கொண்டு (34) தேவதுந்துபி 'முழக்கங்கள், மலர்மாரிகள் முதலிய பற்பல வுபசாரங்களோடுகூட அவனை ஸ்ரீ சம்புவி ன் திருச்சன்னிதியிற் கொண்டுசேர்த்தார்கள். (35) பிறகடியார்க்கு நேசரான ஸ்ரீ மகேசுவரன் கருணையுடன் திருக்கண்ணுற்றுத் திருவாக்கருளியதாவது:— 'ஓ! நமதடியாரான வியாக்கிரபாதமுனிவருடைய சிறந்த திருநாமத்தை நீ (36) யஞ்ஞானத்தாலாவ துந்தனுக் கிட்டுக்கொண்டபடியால் கேளாய்! மங்களகரம்பொருந்தியவனே! அப்புண்ணியத்தினும் சகலர்களாலும் மெச்சப்பட்ட விக்கைலாஸத்தில் வெகுகாலம் வசித்துவிட்டு (37) முடிவினில் நீ நமது ஸாயுஜிய பதவியை யடையலாவா யென்பதிற் சந்தேகமேயில்லை.' யென்று திருவாக்கருளிவிட்டு ஸ்ரீ சகதீசனவனைத் தம தருகினிலே வைத்துக்கொண்டார். (38) அந்தச் சமயத்தில் நாம் ஸ்ரீ நந்திகேசுவரனுடைய திருவுத்திரவின்பேரில் ஸ்ரீ பகவானுடைய சன்னிதிக்குச்சென்று வந்தனித் தஞ்சவிடுகொண்டவர் முன்னிலையில் நின்றோம். (39) பிறகு கருணைபொருந்திய வப் பிரபுவினால் வினவப்பட்டதன்மேல் நாம் சங்கதிகளைத் தெரிவிக்க, அப்போதவ ரொம்மை நோக்கித் திருவாய் மலர்ந்தருளியதாவது:—(40) "ஓ! அந்தகா! நம்முடைய திருநாமங்களை யெந்த மானிடர்கள் வகிக்கின்றார்களோ அவர்களைப்பற்றி நாமுனக் கதிகாரம் கொடுக்கவேயில்லை. (41) அப்படியிருக்கையி லிப்போ துனது தூதர்க ளேனிவனைக் கட்ட முயன்றார்கள்? இனியிதனை யறிந்தபிற கிவ்வாறு செய்திடி லுடனே ஆக்கினை நேரிடு" (42) மென, இவ்வாறு ஸ்ரீசம்புவின் திருவசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் நாம் பயத்தினால் வியாகுலமுற்ற மனதைக்கொண்டவராகி யப்போ தப் பகவானை வந்தனித்துவிட்டு நாம் பயத்தோடு வவசனமுரைத்ததாவது:—(43) "ஓ! சுகத்தை யளிக்கானின்ற கருணைக்கடலான பிரபுவே! தூதர்களாலறியாத்தன்மையாய்ச் செய்யப்படலான விப்பிழையை மன்னித் தெந்தன்மீது முன்போல் பிரீதிவைத்தருள வேண்டு" (44) மென்று வேண்டிக்கொண்டப்போது பயத்தினால் தண்டம்போ லவரை நமஸ்காரம்பண்ணினோம். பிறகு வந்தனிக்கலான வெந்தனைப்பார்த்துச் சங்கரன் திருமகனான வானுமுக்கடவு ளப்போது (45) ஸ்ரீ பரமேசுவரன் திருச்சன்னிதியி லிருந்துகொண்டி கம்பிரமாய்த் திருவாக்கருளியதாவது:— "ஓ! கேளாய்! இயமா! முந்தி, சிவபிரானுக்கு நேசமுள்ளவரான மகா யோகியாகிய ஸதாநந்தமாமுனிவர் தம திச்சையின்படி யுலாத்திவருகையில் (46) நாகத்தி லுள்ளவர்களெல்லாம் மயமதூதர்களால் கொடுமையாய் வாதிக்கப்படலானதை யெதிரிற் கண்டதன்மே லவரிடக்கமுற்றவராகி யவர்களைக் கண்ணுற்று 'ஹாஹா'

வென்றுறக்கக் கூவினார். (47) அப்போ தந் நரகவாசிகளுக்கு 'ஹர்' வென் றத் தொனி கேட்டமாத் திராத்தி லங்கு பற்பல விரத்தினங்களால் விசித்திரமாய் விளங்கிய பல விமானங்க ளங்கு வந்துவிட்டன. (48) உடனே யவ வெல்லோர்களு மவைகளின்மீ தேறிக்கொண்டு துக்கத் தைத் தொலைத்துச் சந்தோஷமடைந்தவர்களாகி ஸ்ரீ மகாதேவரால் விளங்கியருளப்பட்ட கைலாஸத்தையடைந்தார்கள். (49) அப்போது நரகம் பாழாகிவிட்டதன்மேல் நீ ஸ்ரீ பரமேசுவரன் சன்னிதிக்கு வந்தவனா வந்தனித்துவிட்டு மெத்தப் பயத்தினால் நடுக்கமுற்றவனாகி (50) 'ஹர்' வென்றத் தொனியால் நேரிடலான அவ் விருத்தார்த்தத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டாய். அப்போது கருணைக்கடலான தேவேச னுந்தனை நோக்கி (51) "ஓ! கேளாய்! இயமா! நாம், நமது தேவி, விக்கினேசுவரன், அல்லது கந்தன் இவர்களுடைய சிறந்த திருநாமங்களையாவது நமது கணங்கள், அடியார்களுடைய நாமங்களையாவது ஞானத்தினாலோ, அல்லது தற்செயலாலோ பேராசையினாலோ எந்தமானிடர்கள் செவியால் கேட்கின்றார்களோ அல்லது தங்கள் பெயராய்த் தரிக்கின்றார்களோ, அல்லது நாவின லுச்சரிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்குப் பாவமுமில்லை; மகா மகா நரகங்களிற்குட யாதனையு மில்லையென்பது நிச்சயமே! (52-54) மேலு மப்பேர்க்கொத்தவர்களின் பிதருக்களுக்கும் சுற்றத்தார்களுக்கும்கூட நரகத்தின் பயமில்லையென்பது நிச்சயமே!" யென்று சந்திரசேகரரான ஸ்ரீ சங்கரன் திருவாய்மலர்த்தருளினாரன்றோ! (55) இப்படியிருக்கையில் அடா! நீ யேன் மூடன்போல் ஸ்ரீதேவாதி தேவனுடை திருச்சன்னிதிக்கு வரலானாய்? அடா! துராத்துமாவே! போ, போ." (56) வென, இவ்வா றக் கந்தனது திருவசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் யாம் பயத்தினால் வியாகுலமுற்றவராகி யவ் வாறுமுகனைப் பக்தியுடன் தண்டம்போல் வந்தனித் தவரைச் சந்தோஷிப்பித் (57) தப்போ தவர தாக்கினையின்பேரில் நாம் நமது லோகத்திற்குவந்தோம். ஓ! காலனே! நீ யிப்போ திப் புண்ணியகதையைக் கேட்டாயல்லவா! ஆகையால் நீ யினியாகிலும் ஸ்ரீ சம்புவின் திருநாமத்தினுடையதும், அவர தடியார்களுடைய துமாகிய வுத்தமமான மகாத்துமியத்தை யெப்போதும் கொஞ்சமேனும் தவருதவின்றியே மனதில் நினைப்புவைத்துக்கொண்டபின்னுமிங்கு நமது வேலையைப்பார்த்துவரலாவாய். (58-59½) தவிரவும் கேளாய்! காலனே! எவர்கள் ஸ்ரீ சிவனடியார்களின் திருநாமங்களைச் செவியால் கேட்கின்றார்களோ, அல்லது நாவின லுரைக்கின்றார்களோ அவர்களைக் கண்டமாத் திராத்தில் நீ நமதாக்கினையின்படி தூர்த்தி

லோடிப்போய்விடு" என, இவ்வாறவ் வியமனுடைய வசனத்தைக் கேட்டதன்மேலக் காலனப்போது முதலாய் (61) ஸ்ரீ சிவபிரானுடையதும், அவர தடியார்களுடையதுமான திருநாமங்களின் மாகாத்துமியத்தைக் கொஞ்சமேனும் தவருதலின்றியே யெப்போதும் மனதினில் நினைத்துக்கொண் (62) டப்பேர்க்கொத்த சிவனடியார்களைக் கண்டவுடன் வெகுதூரத்தி லோடிப்போகின்றான். ஆகையால் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! திருநாமங்களுடைய மகிமையை யுண்மையில் யாநானறிவார்? என்றாலு மெந்தனுக் கேதோ கொஞ்சம் தெரியவந்ததையுங்களுக் கெடுத்துரைத்திட்டேன். (63½) மேலு மனைகம்பேர்கள் ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனுடைய திருநாமங்களை ஜபித்துவந்து மெத்த வைசவரியத்தை யடைந்திருக்கிறார்கள். (64) சிலர் பூர்ணமான ஆயுசுகளையும், சிலர் புத்திரபாக்கியங்களையும், நீண்டகாலமாய்ப் பிணிகொண்டிருந்த சில ராரோக்கியங்களையு மடைந்திருக்கிறார்கள். (65) சிலர் மூப்பேயற்றவர்களாகி யென்றும் யௌவனப்பருவமுள்ளவர்களாயே யிருந்திருக்கிறார்கள். மேலும் சில மானிடர்கள் ஸ்ரீ சிவநாமத்தின் மகிமையால் பூதப்பிரோத பிசாசங்கள், விஷம், துஷ்டமிருகங்கள் இவைகளுக்குப் படிப்படுவதேயில்லை. (66½) ஓ! முனிவர்களே! சிலருய்த்தத்திற் சத்துருக்களை வென்றிருக்கிறார்கள். சிலர் வாக்குஸ்த்தியடைந்திருக்கிறார்கள். (67) சில புண்ணியவான்கள் ஸ்ரீ மகேசுவரனது திருநாமங்களை யுச்சரித்ததனால் வேண்டிய பயன்களை யெல்லாம் கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையினால் ஓ! கேளீர்! பிராம்மணேசுவரர்களே! (68) எவர்கள் திருநீறுருத்திராக்ஷங்களையும் தரித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ ஜகதீசன் திருநாமங்களையும் ஜபித்துவருகின்றார்களோ அப்பேர்க்கொத்த ஸாக்ஷா தீசுவரஸ்வரூபிகளான அவர்களுடைய மகிமையை யெடுத்துரைக்க வெந்தனால் முடியவேமுடியாது. (69) தவிர்வு மெந்த மகானுபாவர்கள் ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனது திருநாமங்களுடைய விம் மாகாத்துமியத்தைப் படிக்கின்றார்களோ, கேட்கின்றார்களோ, அல்லது பிறர்களைக் கேட்பிக்கின்றார்களோ அவர்கள் ஆயுசு, ஆரோக்கியம், ஐசுவரியம், ஸந்தானம், கல்வி இவைகளை யடைந்தவர்களாகி யளவற்ற போகங்களையு மனுபவித்துப் பிறகு கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! முடிவினில் ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய ஸர்வஜிய பதவியை யடைவார்களே! (70-71)

இருபத்தாறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௨௭ —வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

ஓ! செளனகாதிமுனிவர்களே! அனுஷ்டித்தமாத்ரத்தில் பி
ராணிகளுக்குச் சகல வேண்டதெல்களும் கைகூடப்பெற்ற ஸ்ரீசிவபிரா
னுக்குரிய விரதங்களைச் சொல்லுகின்றேன்; நீங்களெல்லோர்களும் கே
ட்கவேண்டும். (1) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! உத்தமமான
லோமாவாவிதம், மெத்த வுத்தமமான திருவாதிராவிதம், உமாம
கேசுவரவிதம், சிவராத்திரிவிதம், (2) கேதாரவிதம், கலியாணவி
தம், மகா புண்ணியமான சூலவிதம், விருஷபவிதம் (3) ஆகிய இவ்
வெட்டுவிதங்களும் ஸ்ரீ மகாதேவனுக்கு மிகவும் பிரியமுள்ளவையென்
றுப் பீரசித்தியுள்ளவை. கேளீர்! தரணிதேவர்களே! ஸ்ரீ உமாதேவி
க்குரிய விரதங்களோடுவென்றால்:— சகல லோகங்களிலும் பெயர்போ
னதானசுக்கிரவாவிதம், (4) அவ் வம்மைக்கு வெகுப் பிரியமுள்ள
தான வைப்பிசிமாதம் பூரநக்ஷத்திரத்தி லனுஷ்டிக்கத்தக்க மற்றோர்வி
தம், ஐப்பிசிமாதம் சுக்கிலபக்ஷத்தின் நவமித்தியி லனுஷ்டிக்கத்தக்க
மற்றோர் புண்ணியமான விதம் ஆகிய விம்மூன்றும் ஸ்ரீ பார்வதிதேவி
க்குரிய புண்ணியவிதங்களாகும். (5½) ஸ்ரீ விக்கினேசுவரருக்குரிய வி
தங்களோடுவென்றால்:— சுக்கிரவாத்தி லாசரிக்கத்தக்க மகா பரிசுத்த
மானவிதம், (6) புறட்டாசிமாதம் சுக்கிலபக்ஷத்திலான புண்ணியமா
கிய சதுர்த்திவிதம், அதேவிதமாய் மார்கழிமாதம் சுக்கிலபக்ஷத்திலா
ன மகாபரிசுத்தம்பொருந்திய ஷஷ்டிவிதம் (7) ஆகிய விம்மூன்றும்
சகலபாவங்களையும் தீர்க்கலுற்ற, ஸ்ரீ கணேசருக்குரிய விரதங்களே. கே
ளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! ஸ்ரீ ஷண்முகருக்குரிய விரதங்களோடு
வென்றால்:— சுக்கிரவாத்தி லனுஷ்டிக்கத்தக்க புண்ணியவிதம், (8) கா
ர்த்திகைநக்ஷத்திரங்களிற் கொண்டாடத்தக்க மகாபரிசுத்தமான வித
ம், ஸகல லோகங்களிலும் பிரசித்திகொண்ட கந்தஷஷ்டிவிதம், (9)
ஓ! பூமிதேவர்களே! இம்மூன்றுவிதங்களும் சகல வேண்டதெல்களையு
ம் கொடுக்கலுற்றவைகளே. ஸ்ரீ பைரவருக் குரியவைகளோடுவென்ற
ல்:— மகா மகிமைபொருந்திய ஞாயிற்றுக்கிழமைவிதம், (10) சூரிய
ன் துலாராசியிலும், மேடராசியிலு மிருக்கும்போதான (ஐப்பிசி, சித்தி
னாமாதங்களின்) பரணிநக்ஷத்திரத்தி லாசரிக்கத்தக்க ஸகல பாவங்களை
யும் நாசம்செய்யலுற்ற விதங்க ளிரண்டு, (11) கேளீர்! தரணிதேவ
ர்களே! இம்மூன்றுவிதங்களும் மகாத்துமாவான ஸ்ரீ பைரவருக் குரிய
வைகள். மேலும் செவ்வாய்க்கிழமையி லாசரிக்கத்தக்க வற்புதமான

விரதமானது ஸ்ரீ வீரபத்திரருக் குரியதாகும். (12) முறைப்படியேயா யினு மில்லாவிடினு மிவ்வெல்லாவிரதங்களையு மாசரிக்கும் மானிடர்க ளெல்லாம் மகா பராக்கிரமசாலிகளாகி யிங்கு வெகுதூரமளவும் வேண் டிய போகங்களை யனுபவித்துப்போட்டுப் (13) பிறகு சிவலோகம டைந் தங்கும் வெகுதூரமிருந்துவிட்டு முடிவினில் மோக்ஷமடைகின் றார்களென்று பரமசத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். (14) கேளீர்! த ரணிதேவர்களே! இவைகளின் முறைபையும் மகிமையையும் யான் கூ றுகின்றேன்:— முந்திச் சோமவார விரதத்தின் * சிரோஷ்டமான வனு ஷ்டானவிதியைக் (15) கிரமமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். நீங்க ளதனைச் சாக்கிரதையாய்க் கேட்கவேண்டும். கேளீர்! பூமிதேவர்களே! முத லில் கார்த்திகைமாதத்தின் சோமவாரதினத்தி (16) லருளுதையவே னையி லெழுந்து ஸ்ரீ மகாதேவனைத் தியானம்பண்ணிவிட்டுப் பரிசுத்தமா ன ஜலத்தில் ஸ்நானம்செய்து சந்தி யனுஷ்டானங்களை முறைப்படி முடி த்துவிட்டுச் (17) சகல கலியாணங்களுக்கும் காரணராயிரானின்ற ஸ்ரீ மகாதேவரைப் பூஜைசெய் ததின்மேல் சிவனடியார்களையும், கற்புடைய ஸ்திரீகளையும் பார்வதீபரமேசுவரர்களாகப் பாவித்துப் பூஜைபண்ணி ய வர்களுக்குப் போஜனமுமளித்துப்போட்டுப் பிறகு தானொதேதடவை புசிக்கவேண்டும். (18½) ஆனால் சிவபூஜையில்லாதவனாயி னவன் பரி சுத்தமான ஜலத்தில் ஸ்நானம்செய்து (19) நித்திய கருமங்களை முடித் துக்கொண்டு பிறகு மங்களகரமாகிய சிவாலயத்துக்குச்சென் றங்கு ஸ்ரீ தேவேசனுக்கு மகா பரிசுத்தமான பஞ்சாமிருதம் முதலியவைகளா லபிஷேகமும், பழுதற்ற வில்வதளங்களா லர்ச்சனையும், பணச்செட்டி ல்லாமல் நேர்த்தியான பக்ஷியபோஜியங்களால் நைவேத்தியமும் செய் வித்துப்போட்டுப் (20-21) பிறகு பொறியடக்கமுற்றவர்களான சிற ந்தப் பிராம்மணர்களுக்குப் போஜனமளித்துவிட்டுத் தா னவ் விரதத்தி ற்குக் குறைவுநேரிடாதமட்டில் போஜனம் செய்யவாவது அல்லது உப வாசமிருக்கவாவதுவேண்டும். (22) இவ்விதமாகச் சிரோஷ்டமான ஸ்ரீசோ மவாரவிரதத்தை யாகமபுறையின்படி யெந்த புத்திசாலி யனுஷ்டிக்கி

* சோமவாரம்முதலிய வெல்லாவிரதங்களையும் பற்றியதான முறைகள், இதிகாஸங்கள் முதலியவையெல்லாம் மற்றப் புராணங்களி லொவ்வொன்றி லொவ்வொன்றாய் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பெரும்பாலும் சிவவிரதங்க ளெல்லாம் ஸ்ரீ ஸ்காந்தத்தின் பிரம்மோத்தரகண்டமென்ற பாகத்தில் விசேஷமா ய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையா லிதில் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகிற ஒவ் வொருவிரதத்தி னனுஷ்டானவிதியையும், சரித்திரங்களின் விரிவையும்பற்றி யி ன்கு விஸ்தரிப்ப தஸாத்தியமானதுபற்றி விலக்கப்பட்டது.

ன்றானே அவன் சகல பாவங்களினின்றும் மீண் (23) டிக்கு வெகுதூரம் லமளவு மனேகபோகங்களை யனுபவித்துப்போட்டு முடிவிலில் கைலாஸமடைகின்றான். (23½)

பூர்வத்தில் மிகவும் கற்புடையவளான ஸீமந்தினியென்ற வேர் இராஜகுமாரியானவள் ஸ்ரீ ஸோமவார விரதத்தை யனுஷ்டானம்செய்கையி லீரண்டுப் பிரம்மசாரிகள் கபடமாய்ப் புருடன் பெண்டிர்களினுருவத்தை யெடுத்துக்கொண்டங்கு வந்தார்கள். (25) அப்போதவளவர்களைத் தம் பதியென்றே நிச்சயம்கொண்டவளாகப் பூஜைசெய்ய, அவ்வாறு பாவிக்கப்படலான அவ்விருவர்களும் புருடனும் பெண்டருமாயே ஆகிவிட்டார்கள். (26) அச் சீமந்தினியானவள் ஸ்ரீ சோமவாரவிரதத்தின்மகிமையா விப்பேர்க்கொத்த வாச்சரியத்தைச் செய்திருக்கிறாள். மேலும் கேளீர்! முனிவர்களே! இருடிகளிற் சிறந்தவரான ஸ்ரீ வஸிஷ்டமாமுனிவரு மிவ்விரதத்தை யிம்மாதிரியாயெல்லா மர்சரித்துவந்தே அருந்ததியம்மானை மனைவியாகவடைந்தார். (27½) பூர்வத்தில் 'விபு' வென்ற வேரரசனின் விரதத்தை யனுஷ்டித்துவந்தே (28) அவனுக்குப் பிள்ளையே யில்லாதிருந்து மிவ்விரதத்தின் மகிமையால் சிறந்தமைந்தனை யடைந்தான். ஸோமசருமனென்ற வேர் பிராம்மணனுமுத்தமமான விச் சோமவாரத்தை யனுஷ்டித்துத்தா (29) னீசனருளினால் மிகுந்த வைசவரியத்தைப் பெற்றான். அனேக சத்துருக்களால் வாதையளிக்கப்பெற்ற வஜ்ஜிரபாகுவென்ற வேர் பெரிய அரசனு (30) மிவ் விரதத்தை யனுஷ்டித்துவந்துதான் சத்துருவாதை நீங்கப்பெற்றான். முந்திக் கீசகனென்ற வேர் வேதியு நியமனைக்கூட ஜயம்கொண்டான். (31) பெருமைபொருந்திய ஸிமமனென்ற வேரரசனஷ்டைசுவரியங்களையும் பெற்றிருக்கிறான். மகா புத்திசாலியான வேதாங்கனென்றவ னிச் சிறந்த விரதத்தை யாசரித்துவந்தே (32) தன் மனைவியோடுகூட விச் சரீரத்துடனே சிவலோகமடைந்தான். ஓ! தாணிதேவர்களே! தருமவிரியனென்பவ னிதை யனுஷ்டிப்பதினால் மோக்ஷமடைந்திருக்கிறான். (33) காக்கசீல நென்பவுனு மிதை யனுஷ்டித்தே மோக்ஷமடைந்திருக்கிறான். மேலு மவன் புத்திர மித்திர களத்திரங்களோ டிவ் விரதத்தை யனுஷ்டித்ததின விங்கு நிகரற்ற பேராகங்களை யனுபவித்துப் பிறகவர்களோடுகூடக் கைலாசமடைந் தங்கும் வெகுதூரமிருந்துவிட்டு முடிவில் மோக்ஷம்பெற்றான். (34-35) மேலும் மகாபாவியும், திருடனும், தாசீவிடனும், ஸத்தியஸந்தனுக்குப் புத்திரனுமான விராடனென்ற வேர் தூரத்தும னிவ் விரதத்தின் மகிமையை

யறியாம லோர் தாசியோடு புணருவதற்காக அவன் வீட்டுக்குப் போனான். கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! (36-37) அப்போது சில தலையாரிகள் சன்னத்தர்களாகி யங்கு வந்தார்கள். பிற கல் விராடன வ்வாறவர்கள் வருவதை யறிந்து பயம்கொண்டவனாகித் துறிதமாய்க் காட்டிற் கோடிவிட்டான். (38) அன்றைதினத்தில் மழைபெய்ததோடன்றைக்குச் சோமவாரமாய் மிருந்தது. காட்டிற்குப்போன அவ்விராடனுக் கன்றைதினத்தி லங்கன்னம் கிடைக்காதபடியால் (39) கேளீர்! வேதியர்களே! அவன் கிழங்கு காய் கனிகளைத் தின்றுகொண்டக் காட்டினில் திரிந்துவிட்டு மறுநாள்வ லோர் பெரிய சர்ப்பத்தினால் திண்டப்பட்டுமோண்டான். (40) பிறகவனைக்கட்டிக்கொண்டுபோவதற்காக வியமதூதர்கள் சீக்கிரமாய் வந்துவிட்டார்கள். அப்போது மகாபலசாலிகளான சிலதூதர்க ளங்குவந் தியமதூதர்களை யடித்துத் துறத்திவிட்டவனை யோர் தவியவிமானத்தி லேற்றிக்கொண்டு சிவலோகத்திற்குப் புறப்பட்டுவிட்டார்கள். கேளீர்! பிராம்மணேசவரர்களே! (42) சிவதூதர்களால் வாதை யளிக்கப்பட்ட அவ்வியமதூதர்களு மப்போதே யியமனிடம்போ யவனுக்கிச் சங்கதிகளையெல்லாம் சீக்கிரமாய்த்தெரியப்படுத்தினார்கள். (43) அப்போ தியமனும் தூதர்களின் முகமாய்தனைக் கேட்டவுடன் சீக்கிரமாய்ச் சென்ற சிவகணங்களை வழிதனிற்கண்டு மிகுந்த வணக்கத்துடன் வரர்களை வந்தனித்துவிட்டு (44) “ஓ! சிவகணங்களே! எப்போது மகிருத்தியங்களைச் செய்தவனுன் விம்மனிதன லென்னபுண்ணியம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது? அவனை யேன் தவியவிமானத்தி லேற்றிவைத்துக்கொண்டு போகின்றீர்கள்? (45) யோஜிக்குமளவி விவனுக் கியாதொரு புண்ணியமு மிருப்பதா பெந்தனுக்குத் தெரியவில்லை. சிவலோகமாவது நல்ல மகாத்துமார்களுக் கல்லவோ அனேகம் புண்ணியங்களால் கிடைக்கத்தக்கது” என, (46) இவ்வாறவ் வியமனது வசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் சிவகணங்கள் “கேளாய்! இயமா! இவன் சோமவாரதினத்தில் மழைபெய்ததினால் ஸ்நானம் செய்யப்பெற்றவனாகியாகாரமன்றியில் (47) கிழங்குகாய்கனிகளைத்தின்றுகொண்டவன் நடுக்காட்டினிற்சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தான். ஏதோ மிகுந்த புண்ணியவசத்தினு லொன்று மறியப்படாதிருந்தும் தற்செயலாயிவனுக்கு விரதங்களிற் சிவோஷ்டமான லோமவாரவிரதம் கிடைத்துவிட்டது. (48½) பிறகு மறுநாள் காட்டினி லிவன் பாம்புகடித்து மடிந்தான். (49) அப்பேர்க்கொத்த புண்ணியத்தின் மகிமையால்தானிவன் சிவலோகத்திற்குப் போகின்றான். மேலு மிவ னங்கு வெகு

காலமிருந்துவிட்டு நிச்சயமாய் மோகூதத்தையு மடையப்போகின்றான். (50) நாங்கள் தேவாதிதேவரான ஸ்ரீ மகாதேவன் திருவாக்கினையின் பேரிலே யிதற்கு வந்தோம். ஆகையால் நீ வீண்வருத்தப்படாமற் போய்ச் சேரலாவா” யென, (51) இவ்வாறவர்களது வசனத்தைக் கேட்டதன்மேலவ் வியமன் பயத்தினால் கடுக்கமுற்றவனாகிச் சிவ தூதர்களையு மப் புண்ணியவானையும் வந்தனித்துவிட்டுத் தன்னிருப்பிடம் சேர்ந்துவிட்டான். பிறகு கேளீர்! தரணிதேவர்களே! (52) ஸ்ரீசிவ பிரானுக்கு நேசமுள்ளவனான அவ்விராடனோ சிவலோகத்தையடைந்து மிகவும் ஜுவலிக்கலுற்றவனாகி ஸ்ரீ தேவாதிதேவன் திருச்சன்னிதியிலனைகமாண்டளவு மிருந்துவிட்டு (53) முடிவினில் மோகூதமடைந்தான். மேலும் கேளீர்! பிராம்மணேசுவரர்களே! ஸோம (சந்திர)னு மிவ்விராதத்தை யாசரித்துவந்து தான் ஸ்ரீசங்கரனிடமிருந்து சந்திரத்தன்மையை யடைந்தான். (54) தவிரவு மவன், ஸ்ரீ மகாதேவ ரவன்முன்னர் பிரஸன்னரானவுடனவரை மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு வந்தனித்துவிட்டு “ஓ! எத்தன் பிரபுவே! இதற்குச் சோமவார விரதமென்றே பெயருண்டாகவேண்டும். (55) மேலும் ஓ! பகவானே! இச் சோமவார மகா விரதத்தை யாவானுஷ்டிக்கின்றார்களோ அப்பேர்க்கொத்த புண்ணியவான்களுக்குத் தேவரீர் திருவருளால் (56) வேண்டிய பொருட்களெல்லாம் கைகூடிவந்து முடிவினி லவர்கள் மோகூதத்தையு மடையவேண்டு” மென்று கேளீர்! வேதியர்களே! சந்திர னப்போ திப்பேர்க்கொத்த வரனையும் கேட்டுக்கொண்டான். (57) பிறகு ஸ்ரீ மகேசுவரனு மவனுக்கிவ்வாறே யருளிவிட்டுடனே யந்தர்த்தானமடைந்தனர். ஆகையால் ஸோமவார தினத்தில் ஸ்ரீ மகேசுவரனுக்குப் பிரியமுள்ள விம்மகா புண்ணிய விரதத்தை (58) செய்க ளாசரிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்குப் பார்வதிதேவியின் தோழரான ஸ்ரீ பரமசிவன் ஐசவியோடுகூடப் பிரஸன்னராகிச் சகல வபிஷ்டங்களையு மருளுகின்றொன்பதை யுங்களுக்குச் சத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். (59) கேளீர்! பிராம்மணேத்தமர்களே! ஸ்ரீ சிவபிரானுக்கு முற்றும் பிரியமான விச் சோமவார விரத மான்மியத்தை யாவர் படிக்கின்றார்களோ, கேட்கின்றார்களோ, அல்லது கேட்பிக்கின்றார்களோ அவர்க ளிங்கு மனைக போகங்களெல்லா மனு பவித்துப்போட்டு முடிவினிலும் மோகூதத்தை யடைவார்களே! (60)

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் உஅ—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

ஓ! முனிவர்களே! சகல சுபங்களுக்கும் காரணமாகிய திருவாதினா விரதத்தை யான் சொல்லுகின்றேன். சூரியன் தனுரிராசியிலிருக்கும் (மார்கழிமாதம்) பொழுதான, உருத்திரதெய்வத்துக்குரியதாகிய (திருவாதினா) தென் றுலகினில் பிரஸித்தியாயிருக்கிற (1) திருநாளில் காலையிலெழுந்து சுத்தமா யிருந்துகொண்டு சகல வாபத்துகளையும் நாசம்செய்யலுற்ற ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்தியை யிருதயத்தி லேகாக்கரசித்தனாய்த் தியானம் செய்துவிட்டு (2) வீட்டினின்று வெளிச்சென்று பரிசுத்தம்பொருந்திய வுத்தமமான ஜலத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி நித்திய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ பாமேசுவரனுடைய சிறந்த வாலயத்திற் குச் சீக்கிரமாய்ப் போ (3) யங்கு ஸ்ரீ பகவானுக்கு முறையின்படியபிஷேகசுத்தையும், பற்பலவித நைவேத்தியங்களையும் மகா வைபவத்தோடு செய்வித்தும், (4) சன்னிதியில் நெய்களால் பெரும் ஜவாலையுடைய தீபங்களைப் போட்டும் மிகுந்த மனக்களிப்புடன் ஸ்ரீ தேவாதிகேவருடைய மகா லிங்கத்தை நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டுப் (5) பிறகு, ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்திக்கும் மிகுந்த வைபவங்களுடனபிஷேக நைவேத்தியங்களைச் செய்வித்து நெய்யினால் தீபங்களேற்றி (6) ஸ்ரீ மகாதேவனைத் தரிசனம் பண்ணிவிட்டு மகா பரிசுத்தனாய்த் தன் வீடுசேர்ந் தப்புலவனத்தினத்தி லுபவாசமா யிருந்துவிட்டு மறுநா ளருளுதையகாலத்தி (7) லெழுந்து சுத்தம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீ முக்கண்பிரானைத் தியானம் பண்ணிவிட்டு நித்திய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டதினமேல் பொறியடக்கமுற்ற சிவனடியார்களுக்குப் (8) போஜன மளித்துவிட்டுப் பிற்பாடு ஸ்ரீ சிவாக்கனையின்படித் தாம் புசிக்கவேண்டும். (8½) எந்த மகானுபாவர்கள் திருவாதினா நக்ஷத்திரத்தி லிவ்வாறாய் ஸ்ரீ மகேசுவரனை யாராதித்து ஸ்ரீ சிவபிரானுக்கு மிசவும் பிரியமுள்ள வியம் மகா விரதத்தை யாசரிக்கின்றார்களோ (9½) அவர்களுக்குப் போக மோக்ஷங்க ள்கைக்குள்ளிருக்கின்றன வென்பதிற் சந்தேகமேயில்லை. (10) கேள் ளீ! வேதியர்களே! முஞ்சகேசசொன்ற வோர் மாமுனிவ ரிவ்விரதத்தை யனுஷ்டித்து மகாத்துமாவான ஸ்ரீ நடராஜன் திருக்கூத்தைக் காக்கி கொண்டு (11) பாவங்களை யுதரப்பெற்றவராகிச் சீவதசையிலே மோக்ஷமடைந்திருந்தார். மகா யோகியான ஸ்ரீ பதஞ்சலிபகவானும், காரக் கோடகனென்ற மகா ஸர்ப்பமும் (12) மகா சந்தோஷத்துடன் திருவாதினா விரதத்தை விதிப்படி யனுஷ்டித்துத் தேவாதிகேவரான ஸ்ரீ நடராஜனுடைய திருக்கூத்தைக் காக்கி கொண்டதின லவ் விருவர்களு

ம் (13) கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! பிறப்பிறப்பற்ற நித்திய த்தன்மையை யடைந்தார்கள். மேலும் பெருமைபொருந்திய யோகி யான ஸ்ரீ விபாக்கிரபாதமுனிவரு மிவ் விரதத்தின் மகிமையினால் (14) கேளீர்! வேதியர்களே! சிறந்த மாமுனிவரான வுபமன்னியுபகவானை ப் புத்திரரூபடைந்தும், ஸ்ரீ தேவாதிதேவருடைய திருக்கூத்தைக் காக்கிகொண்டதினால் ஜீவன்முத்தராகிவிட்டார். தவிரவும் விபுலொன் ற வோர் சிறந்தப் பிராம்மண னிவ் விரதத்தை யனுஷ்டித்ததினால் (15) சிவபிரானுக்கு மகா நேசமுள்ளவராகி யிச் சரீரத்துடனே சிறந்த விமா னத்தி லேறிக்கொண்டு கைலாஸத்துக்குச் சென் றங்கு ஸ்ரீ மகாதேவ னைத் தரிசித்து (16) மிகுந்த பக்தியுடன் வந்தனித்துவிட்டுப் பிறகு திரும்பித் தம் வீட்டிற்கு வந் தங்கு மனைவியோடுகூட விருந்துகொண் டனேக போகங்களை யனுபவித்துவிட்டுப் (17) பிறகு விமானத்தின் மீ தேறிக்கொண்டு தேவருடி கணங்களோடுகூடச் சிவலோகமடைந்தங் கு ஸகல வைசுவரியங்களோடும் கூடியவராகி யிருந் (18) தளவற்ற போகங்களை யனுபவித்துப்போட்டு முடிவினில் ஸாயுஜியபதவியை ய டைந்தார். கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! இன்னும் மற்றனேகம் பெயர்க ளிம்மாதிரியாகவே யிப் புண்ணிய விரதத்தை யனுஷ்டித்து (19) வேண்டியபடி யளவற்ற போகங்களை யனுபவித்துவிட்டு முடிவினில் மோக்ஷமடைந்திருக்கிறார்கள். கேளீர்! முனிவர்களே! இத் திருவாதி னை தினத்தில் ஸ்ரீ பரமேசுவரன் பரமாரந்தத்தோடு கூடியவராகிச் (20) சகலர்களுக்கு மிரகை யருளுவதற்காக வாரந்தத் திருநடனமாடுகின் றார். ஆகையினால்தா னிப் புண்ணியவிரதம் மற்றெல்லா விரதங்களிலு ம் மேன்மைகொண்டதாகும். (21)

இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௨௯—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! உமாமகேசுவர விரதத்தை யெடுத்துரைக்கின்றேன். இவ்விரதமானது சூரியன் விருச்சிகராசியினி ருக்கும்போ (கார்த்திகைமாதம்) துள்ள பூர்ணிமையி லனுஷ்டிக்கத்தக் கது. (1) இந்தத்தினத்தில் காலையிலெழுந்து சுத்திசெய்துகொண்டு

பரிசுத்தமான நீரில் ஸ்நானம்செய்து நித்தியகருமங்களை நியல்வாம் முடிந்துக்கொண்டு (2) பணப்பேராசையில்லாமல் வெள்ளியாலாவதுபொன்னாலாவது ஸ்ரீதேவாதிகேவருடைய பதுமையைச்செய்து பிற கணேகம் பூஜாத்திரவிபங்களோடுகூட மிகுந்த பக்தியுடன் ஸ்ரீ பார்வதியோடு கூடிய மகேசுவரனைப் பூஜைசெய்து (3½) தனது திரவியத்திறமைக்குத் தக்கபடி பற்பல நைவேத்தியங்களை யளித்து (4) வந்தனித்துப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டதன்பேரில் விரதக்காரன் தேவாலயத்திற்குச் சென் றங்கு மகா புத்திசாஸித்தன்மையாய் ஸ்ரீ பகவானுக்கும் பஞ்சாமிருதம்முதலியத் திரவியங்களா லபிஷேகமும், நைவேத்தியமும்செய்வித்துத் தாம்பூலமளித்துப் பற்பல வுபசாரங்களையும் செய்வித்தபிறகு (6) வந்தனித்துப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டதன்மேல் நல்ல புத்தியுடையவனாகித் தன் விடுதிசேர்ந்து தன் திறமைக்குத் தக்கபடி சிவபக்தர்களானப் பிராம்மணர்களுக்குத் தானங்கள் கொடுத்துவிட்டுப் (7) பிற கடியார்களுடன்கூட வொரோதனை போஜனம்செய்யவாவது கேளீர்! முனிவர்களே! உருசியுள்ள கனிவர்க்கங்கள், அல்லது அரிசிமா, அல்லது அப்பம் இவைகளைச் சிவனடியார்களோடுகூட மகா புத்திசாஸித்தன்மையாய் விரதத்திற்குக் கெடுதி சம்பவியாமவிருக்குமளவு புசித்தல் வேண்டும். (8½) அதற்குமே விவ் விரதத்தின் மாகாத்துமியத்தையிமமாய்க்கேட்டுவிட்டப் பதுமையைச்சிவயோகியாகிய வோரடியாருக்குத் தானம்செய்துவிடவேண்டும். (9½) இம்மகாவிரதத்தையிவ்விதமாக வாசகமுறைப்படி யெவர்க ளாசரிக்கின்றார்களோ (10) அவர்களுக் கிகத்தில் மகா தூர்ப்பமான சம்பத்துகள் கூடிவருவதோடு பரத்திலும் மோக்ஷம் பெறுவார்கள். கண்களில்லாதத் திரிணபிந்து வென்ற வோர் மாமுனிவ ரிவ் விரதத்தை யனுஷ்டித்ததனால் லலர்ந்தசெந்தாமரை மலையொத்த சிறந்த கண்களை யடைந்தார். (11½) மேலு மோர் ஸ்திரீயானவ ளிவ் விரதத்தின் மகிமையினால் விறந்துபோன கணவன் பிழைக்கலாகிப் பிற கோர் பிள்ளையைப் பெற்று முடிவினில் சிவலோகமடைந்தான். (12½) ஸ்ரீ விஷ்ணுவும் கிருஷ்ணவதாரத்தில் ஸ்ரீ சிவபிரானுக்கு முற்றும் பிரியமுள்ளதான இவ் விரதத்தைத் தம் மனைவியோடுகூட மெத்தச் சந்தோஷத்துடன் னாசரித்துவந்ததினால் லனேகம் பிள்ளைகளை யடைந்தார். (13½) பூர்வத்தில் பிரம்மனும் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் இவ் விரதத்தை யாசரித்துவந்த மகிமையினால் காயத்திரியையும், ஸாஸித்திரியையும் கைக்கொண்டார். (14½) இந்திரனு மிவ் விரதத்தின் மகிமையால்தான் ஜயந்தனைப் பிள்ளையா யடைந்தான். (15) இதனால்தான் ஸ்ரீ வசிக்ஷ்டமாமுனிவ ருக்கினிஷேர்த்திரம் செய்வதற்காக

க் காமதேனுவைக் கைக்கொண்டார். கௌதம மாமுனிவரு மிவ் வற் புத விரதத்தை யனுஷ்டித்ததனா லிருடிகளிற் சிறந்த சதாநந்தமுனிவ ரைப் புத்திரனாக வடைந்தார். (16½) மேலும் கேளீர்! பிராம்மணோ த்தமர்களே! ஜநகராஜனு மிவ் விரதத்தை யனுஷ்டித்து ஸாக்ஷா தில க்ஷாமியாகிய ஸீதையென்ற ஜானகியைப் பெண்ணு யடைந்தார். (17½) சித்திராங்கனென்ற ராஜனு மிவ் விரதத்தை யனுஷ்டித்துவந்து (18) சொர்க்கலோகத்திற்குப்போ யங்கு தேவேந்திரனால் பூஜிக்கப்பட்டவ னாகிச் சகல அவயவங்களும் சுந்தரமா யமையப்பெற்ற ஊர்வசியோடு கிரீடைசெய்துவிட்டுக் (19) கற்பகவிருக்ஷத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பவும் பூலோகத்திற்கு வந் தங்கு புலவர்களான பல பிள்ளைகளைப் பெற்று வெகுசாலமிருந்துவிட்டுப் (20) பிற கோர் நல்ல முகூர்த்தத் தி லணைகம் வேதியர்களோடுகூடத் தன் பிள்ளைக்குப் பட்டம்கட் டி யதன்மே லணைக மிரத்தினங்களி னொளிகளால் நிறையப்பெற்ற வோர் தங்கவிமானத்தி லேறிக்கொண்டு கேளீர்! முனிவர்களே! (21) ஸ்ரீ கைலையிக்குச் சென் றங்கு வெகுசால மிருந்துவிட்டுப் பிறகு பா ப்பிராம்மத்தின் மோக்ஷபதவியை யடைந்தான். (22)

பூர்வத்தில் சுதர்மனென்ற வோர் பிராம்மணன் சாத்திரப்பொரு ள்களி னிலேசம்கூடத் தெரியாதவனாயிருந்தான். இம் மந்தப்புத்திக்கா ரனுக் கென்ன படித்தபோதிலும் சாத்திரம் வருவதேயில்லை. (23) வெ குபெயர்க ளவனை வெறுப்பினுல்மந்தப்புத்திக்காரனென்றநகைத்தார்க ள். அப்போ தப் பார்ப்பான் மிருந்த பக்தியுள்ள மனஸோசுச் சிரோ ஷ்டமான இவ் வுமாமகேசுவர விரதத்தை முறைப்படி யாசரித்துவரு கையி (24½) லப்போது ஸகல வித்தைகளி னுருவத்தைக் கொண்டவ ளான பரிசுத்தம்பொருந்திய ஸரஸ்வதியானவன் (25) ஸ்ரீ பார்வதிதே வியின் கிருபாவசத்தினு லென்று மவனது நடுநாவினி லிருந்துகொண் டருள்செய்துவந்தான். கேளீர்! முனிவர்களே! அப்போதே அவனு க்குச் சகல சாத்திரார்த்தங்களும் தெளிய விளங்கலாயின. (26) சா த்திரங்க ளவனுக்கு விளங்குவதுபோல் மற்றொருவருக்கும் விளங்குவ தில்லை. அப்போ தாச னவனை யழைப்பித் தவனுக்கு வெகு தனங்க ளைத் தானம்கொடுத்தான். (27) அப்போ தவனது கல்வியின் மகிமை யா லெல்லா ஜனங்களு மவனை வந்தனிக்கலானார்கள். பிறகவன் வெ குப் பிராம்மணர்களுக்குக் கல்விகளைக் கற்பித்தான். (28) மேலு மவ ன் சகல சாத்திரார்த்தங்களிலும் திறமைகொண்டவர்களும், நல்ல விந

யமுள்ளவர்களுமான பல பிள்ளைகளை யடைந்து முடிவினில் மெத்த நேரத்தியான வேரார் விமானத்தி லேறிக்கொண்டு சிவலோகத்திற்குப்போ (29) யங்கு ஸ்ரீ சிவாக்கனையின்பேரி லோர் கணத்தலைவத்தன்மையை யடைந்தான்.

மேலும் விந்துசேனனென்ற வோ ராசன் போர்தனில் சத்துருவால் துறத்திவிடப்பட்டவனாகித் (30) தனது நகரத்தைவிட்டு மனைவியோடுகூடக் காட்டிற் கோடிப்போ யங்கு கிழங்கு காய் கனிகளைத் தின்றுகொண்டு வெகுகாலமளவும் வசித்துவந்தபோ (31) தங்கு முனிவர்களிற் சிறந்த வகஸ்தியமாமுனிவர் வருவதைக் கண்டவரை வந்தனித்துவிட்டு மெத்த வணக்கமுற்றவனாகித் தன் விருத்தாந்தத்தை யவருக்குச் சொன்னான். (32) அப்போ தம் மாமுனிவ ரிவனுக்கிம் மகாவிரதத்தைச் சொல்ல, பிறகவன் தன் மனைவியோடுகூட விச் சிறந்த விரதத்தை யாசரித்தான். (33) கேளீர்! முனிவர்களே! அவ்வாறனுஷ்டித்த விரதம் முடிந்தபோது குஹியர்களுக் கராசனான குபேஷன் ஸ்ரீ சிவாக்கனையின்பேரி லங்கு வந்து “ஓ! இராஜனே! யா னிப்போது ம்முடைய சத்துருக்களையெல்லா மதம்பண்ணிப்போட் டிம்மையு மும திராஜியத்தில் நிலைநிறுத்திப் பட்டம்கட்டிப்போட்டுத் திரும்பி யென்னிடம்போவதாய் ஸ்ரீ சிவபிரானது திருவாக்கனையின்பேரி லெங்கு வந்தே” நென் றுரைத்துவிட் டவனைக் கூப்பிட் டவன் பட்டஸ் திரீயோடு கூட வியானையின் கழுத்தின்பேரி லுட்கார்த்திக்கொண்டு சதுரங்கசையிங்களோடும் சென்று சத்துருக்களை யவனுக்குப் பிரியமுள்ள நகரத்தைவிட்டுத் துரிதமாய்த் துறத்திவிட் (37) டவனுக்குப் பட்டம்கட்டி யனைகம் தனங்களையும் கொடுத்தொருவரோடொருவர் ஸம்பாஷித்துக்கொண்டதன்பேரி (38) லவ் வராசனால் வெகுமானிக்கப்பட்டவனாகி மெத்தச் சந்தோஷத்துடன் தன் பதவிசேர்ந்தான். பிறகு கேளீர்! முனிவர்களே! அவ் வராசன் வெகுகாலமளவும் வேண்டியபடியெல்லாம் பெர்கங்களை யனுபவித்துப்போட்டுப் (39) பிறகு கைலாஸமடைந்து வெகு சந்தோஷத்துடன் மோக்ஷமும் பெற்றான். ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! இன்னு மனைகமானிடர்க ளிவ் விரதத்தை யனுஷ்டித்து (40) வேண்டிய விருப்பங்களை யடைந்து முடிவினில் மோக்ஷம்பெற் றிருக்கிறார்கள். மேலும் கேளீர்! முனிவர்களே! எவர்க ளிவ் விரதத்தின் மாகாத்துமியத்தைக் கேட்கின்றார்களோ, அல்லது ப

டிக்கின்றார்களோ அவர்கள் வேண்டியபடியெல்லாம் போகங்களை யனுபவித்துப் பாமகதியை யடைவார்களே! (41)

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௩௦—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

ஓ! வேதியர்களே! சகல கலியாணங்களுக்கும் காரணமாகிய சிவராத்திரி விரதத்தைச் சொல்லுகிறேன். அது நித்திய சிவராத்திரி, மாதசிவராத்திரி யென்றது முதலாய் நான்குவகைப்படும். (1) தினம் தோறு மிராத்திரியில் நான்கு ஜாமங்களிலு மெப்போதும் ஸ்ரீ பாமசிவனைப் பூஜித்தலானது நித்தியசிவராத்திரி யெனப்படும். (2) இவற்றுள் சிலமாதங்களில் சோமவாரத்தோ டமாவாசையும் சேர்ந்திடி லது மகாமங்களகரமான 'யோகஜ சிவராத்திரி' யெனப்படும். (3) மாதந்தோறு முள்ள கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசியி லனுஷ்டிக்கத்தக்க விரண்டாம்வகுப்பானது பிரத்தியக்ஷத்தில் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கலுற்ற மாதசிவராத்திரி யெனப்படும். (4) மூன்றாவது வகுப்பொவென்றால்:— மாகமாதத்திய சுக்கிலபக்ஷப் பிரதமைமுகல் கிருஷ்ணபக்ஷத் திரயோதசிவரைக்கும் ஸங்கல்பம் பண்ணிக்கொண்டு நாள்தோறு மொரோதவை புஜித்துப் பொறியடக்கமுள்ளவனாய் நியமத்தோ டிருந்துவந்து (5½) மறுநாளாகிய சதுர்த்தசி தினத்திற் காலையி லெழுந்து (6) அநந்தங்களான கலியாணகுணங்களையு மளவிடத்தகாத விபவங்களையும் கொண்டவரும், அனேகமாயிரம் ஜுவாலாமலைகளால் நிறையப்பெற்றவருமானமகாவிக் காகிருதியையுடைய ஸ்ரீசிவபிரானை (7) யிருதயகமலமத்தியில் விளங்கி நிற்பவராய்த் தியானம்பண்ணியதன்மேல் பரிசுத்தமான ஜலத்தில் ஸ்நானம்செய்து பிற கிராத்திரி நான்கு ஜாமங்களிலும் ஸ்ரீ மகேசுவரலிங்கத்தைப் பூஜைசெய்தலானது ஓ! தரணிகேவர்களே! (8) 'மாகப்பிரதமாத்ரி சிவராத்திரி' யெனப்படும். ஓ! முனிவர்களே! நான்காவது வகுப்பாகிய சிவராத்திரியையு மெடுத்துக் கூறுகின்றேன். (9) மாகமாதத்திய கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசி தினத்தில் காலையி லெழுந் திருதயகமலத்தடத்தில் ஸ்ரீமகாதேவரைத் தியானம்பண்ணிவிட்டுப் பரிசுத்தம்பொருந்து

ய ஜலத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி வெகு சுத்தனாயிருந்துகொண்டு (10) நித்திய சருமங்களை முடித்துப்போட்டுப் பிறகாவின்னில் நித்தியையை யொழித்து நான்கு ஜாமங்களிலும் ஸிங்கமத்தியில் விளங்கலுற்ற ஸ்ரீ மகேசுவரனை விதிப்படி பூஜித்தலேயாம். (11) இவ்விதமாக, ஸ்ரீ சிவபிரானுக்குப் பரிபுமுள்ள சிவராத்நிரியானது நான்குவிதமுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. இவ்விவரங்களில் நித்தியையை யொழித்தவனாகச் சுத்தரத்துமனாயிருந்துகொண்டு ஸ்ரீ சிவபிரானைப் பூஜைசெய்து (12) மறுநாள் ஸ்நானம்பண்ணி ஸகல நித்தியகருமங்களையும் முடித்துவிட்டுச் சிவபக்தர்களோடுகூட அசனம் புசித்தல்வேண்டும். (13) கேளீர்! பிரம்மணேந்திரர்களே! மேற்கண்ட நான்குலகைகளிலும் ஒன்று, அல்லது இரண்டு, மூன்று, அல்லது நான்குதனையு மவரவர் வலிமைக்குத் தக்கபடி யெவரனுஷ்டிக்கின்றாரோ (14) அவருடைய புண்ணியத்தை யளவிட்டுச் சொல்வதற்குக் கல்பகோடி காலங்களானபோதிலு மெந்தனல் முடியாது. அவர் தமதிச்சையின்படியுள்ள சகல போகங்களையு மனேககால மிங்கிருந்தனுபவித்துப்போட்டு (15) முடிவினில், ஓ! முனிவர்களே! அவர் மோக்ஷமடைகின்றொன்பதி லென்ன வாச்சரியம்? முந்தி ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவரிம் மகா விரதத்தை விதிப்படி யனுஷ்டித்துத்தான் (16) ஸ்ரீ மகேசுவரனருளினால் விஷ்ணுத்தன்மையை யடைந்திருக்கிறார்; அப்படியேபிரம்மனுமவருளால் தான்ஸகலவுட்கங்களையும்கிருஷ்டிக்கும் தன்மையைக்கொண்டிருக்கிறார். (17) இந்திரனும்முந்தியிவ்விரதத்தையனுஷ்டித்துத்தான் இந்திரத்தன்மையை யடைந்திருக்கிறான். மேலுமனேக தேவர்க ளிதனை யனுஷ்டித்ததால் கணத்தலைவத்தன்மையைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். (18) அனேகமிருடிகள் முந்தி யில் வுத்தமமான விரதத்தை யனுஷ்டித்ததினால் மறுபிறப்பற்ற மோக்ஷத்தை யடைந்திருக்கிறார்கள். ஓ! முனிவர்களே! (19) குபேர னிதின் மகிமையால்தான் தனதுதிபத்தியமடைந்தான். வாயுவருணர்க ளெல்லாவற்றிற்கும் மேற்கொண்டதான சக்தியைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். (20) தவிரவும் கல்மாஷபாதனைன்ற அரசன் ஸ்ரீ கௌதமமுனிவரிடமிருந்திவ் விருதத்தைக் கேட்டதனை விதிப்படி யாசரித்ததினால் தான் கொண்டிருந்த சாபத்தினின்று விடுபட்டுப் பிரம்மஹத்தியைத் தொலைத்தவனாகியிதின் வைபவத்தினால் திரும்பவும் தன் தேசத்தைக் கைப்பற்றிப் (21½) பட்டாபிஷேகம் பண்ணிக்கொண்டு மெத்த வசாத்தியமான போகங்களையு மனுபவித்துவிட்டு (22) ஸ்ரீசிவபிரானருளால் முடிவில் மோக்ஷமுமடைந்தான். (22½) பின்னும் கேளீர்! தரணிதேவர்களே! ஒரு பெரிய

காட்டினி லொருநா னோர் வேடன் புலியின் பயத்தினு லன்றைக்குச்
சிவராத்திரியென் றறியாமலே யோர் வில்வமரத்தின்மீ தேறிக்கொண்
டிவழுமுழுதுமாகாரம் நித்தினாயில்லாதவனும் வில்வத்தழைப்பறி
த்துப்பறித் தம் மரத்தடியில் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். (23-24½) அ
ன்றைக் கவ னாகாமே யில்லாதிருந்தபடியால் மறுநாள் தெய்வத்தின்
வலியையா விறக்கலாகிச் (25) சிவராத்திரிவிரதத்தின் மகிமையா ல
வன் சிவலோகத்தை யடைந்தான். மேலும் கேளீர்! பிரம்மனோற்
தமர்களே! முந்தி யோர் வயதுசென்ற நீசஸ்திரீயானவள் மிகுந்த வி
யாதியால் பிடிக்கப்பட்டவளாகிச் (26) சிவராத்திரிதினத்தி லன்னம்
கிடைக்காத்தினுற் பட்டினியாயிருந் தன்றிரவுமுழுதும் விழித்திருந்து
வெடியற்காலத்தி லிறந்துபோய்க் (27) கேளீர்! முனிவர்களே! ஸ்ரீ
சிவபிரா னருளினால் துவியசரீரத்தைக் கொண்டவளாகி யோர் திவியவி
மானத்தி லேறிக்கொண்டு சிவலோகமடைந்தனள் (28).

இப்போது சிவராத்திரியின் வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றேன்,
அதனைக் கவனமாய்க் கேளுங்கள். பூர்வத்தில் பதலில்லாம லிரவுமி
ல்லாமல், இருக்கின்றதென்பது மில்லாம லில்லைமென்பதுமில்லாமல் கே
வலம் (29) ஸ்ரீ சிவபிர னட்டினி மகா சமுந்ரகாலத்திலுள்ள வந்த
காரத்திலு லினங்கி நிற்குமளவில் கேளீர்! முனிவர்களே! ஸ்ரீ பார்வதி
தேவி யொருந்நிமிட்டி லதற்குச் சாக்ஷிபா யறுபாதிசான்கு கலைகளோ
டும் கூடியவளாகி யிருதயகமலத்தத்தில் ஸ்ரீ பரமேசுவரனைப் பூஜை
செய்துகொண்டிருந்துவந்தாள். (30½) பிறகு முன்போ லுலகசிருஷ்
டியுண்டாகுமளவி (31) லப்போது தேவியானவள் கருணைக்கு நிதி
யான ஸ்ரீ மகாதேவனா வந்தணிந்து (31½) “ஓ! சுவாமி! யானிரவுத
னில் தேவரீனா யிருதயகமலத்தில் பூஜைசெய்துகொண்டிருந்தபடியா
(32) லிவ்விரவுகளில் நான்குஜாமங்களிலும் மகவானும், ஜகத்குருவு
மாகிய தேவரீனா பெவர் பூஜிக்கின்றார்களோ (33) அவர்களுக்குத்
தேவரீ ரருளினு வித்தினைவேண்டிய பயன்எனெல்லாம் கைகூடுவதுமி
ன்றி ஓ! ஜகதீசா! பரத்திலு மவர்கள் மோகூதம்பெறவேண்டும். (34)
மேலு மதற்குச் சிவராத்திரிவிரதமென்று பெயர் பிரஸித்திப்படவே
ண்டும். ஓ! பிரபுவே! எந்தப் புண்ணியவான் சிவராத்திரிகளில் ஸ்ரீ ச
ம்புவினுடைய மகாவிரதத்தை யாசரிக்கின்றானோ அவன் வேண்டிய வ
பிஷ்டங்களைக் கைக்கொள்வதுட னகூதயமான மோகூதத்தையு மடைந
ல்வேண்டு” (35½) மென்று தேவியானவள் பிரஸன்னரான பரமேசுவ
ரனிடமிருந்து வரன்பெற்றுக் (36) கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே!
முந்தி யவனே யிம் மகாவிரதத்தை யாசரித்துக்கொண்டு பரமாதந்தி

னால் நிரம்பப்பெற்றவளாகியச் சங்கரனண்டையிலிருந்து விளங்கிவந்தாள். (37) மேலும் ஸ்ரீ பரமேசுவர புத்திரர்களான ஸ்ரீ விராயகர் கந்தர்முதலியவர்களும், நந்தி, பிருங்கி, மகாகாளர்முதலிய கண்துபர்களும் மிம் மகாவிரதத்தை (38) யாசரித்தார்கள். தவிரவும் கேளீர்! முனிவர்களே! முந்திப் பிரம்மவிஷ்ணுக்க ளிருவரு மொருவரோடொருவர் மதம்கொண்டவர்களாகிய ஸ்ரீ ஸ்வேசுவரனுடைய சோதிமகாலிங்கத்திருவருவத்தி னற்புதமான வடிமுடிகளைக் காணமுடியாத்தினு (39) ல் விருவர்களும் சிவராத்திரிதினத்தில் ஸ்ரீ மகேசுவரனை யிரவினில் பூஜை செய்தார்கள். அதன்மேல் ஸ்ரீ பகவா னவர்கள்முன்னர் பிரசன்னராகையி (40) ல் விருவர்களு மஷ்டைசுவரியங்களால் நிரம்பப்பெற்றவம் மகாதேவனைக் கண்டு சிறந்த துதிகளால் தேரத்திரம்பண்ணி வந்தனித்து மிகுந்த பக்தியோடு வணக்கமுற்றவர்களாகி நின்றார்கள். (41) அப்போ தகண்டாந்த மங்களமூர்த்தியான பகவா னவர்களின் பிழையை மன்னித் தவர்களுக்கு வேண்டிய வரனையு மளித்துவிட்டந்தர்த்தானமடைந்தனர். (42) ஆகையா லிவ் விரதத்தின் மகிமையை யெந்தனாற் சொல்லமுடியாதே! ஓ! பிரம்மமேனோத்தமர்களே! எந்தன் துருவாகிய ஸ்ரீ வேதவியாஸராலும் சொல்லமுடியாதுதான். (43) ஒருக்கால் மகா யோகித்திரான ஸ்ரீ ஸனத்குமாரர்தா னதனைச்சொல்ல அறிவாரோ மாட்டாரோ! முந்தி யிம்மகா விரதத்தின் மகிமையை நந்திகேசுவரன் ஸ்ரீ மகேசுவரனிடமிருந்து கேட்டுப் (44) பரமாத்மாவை வலைதருக்குக் கடலாகிவிட்டார். ஸ்ரீ மகேசுவரனது மகிமை யெவ்வாறு வாக்குகளுக்கும் மனதுகளுக்கு மெட்டாததோ (45) அதேவிதமாயிவ் விரதத்தின் மகிமையும் வாக்கு மனதுகளுக் கெட்டாததே! ஸ்ரீ சிவபிரானுக்குச் சம்மதியான இவ் வத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும் கேட்பவரும், (46) தெய்வநம்பிக்கையுள்ள பிள்ளைகளைப் பெற்ற தளவற்ற போகங்கனையு மனுபவித்துப்போட்டுக் கேளீர்! முனிவர்களே! முடிவின்னிகைலாஸமடைந்து மோக்ஷமடைவார்களே! (47)

முப்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ஈக—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

ஓ! முனிவர்களே! சகல கலியாணங்களுக்கும் காரணமாகிய கேதாவிரதத்தின் மகிமையை யெடுத்துரைக்கின்றேன். அதனைக் க

வனமாய்க் கேட்குதல் வேண்டும். (1) இவ்விரதமானது புறட்டாசிமா தத்தின் சுக்கிலபக்ஷ அஷ்டமியில் தொடங்கி யிருபத்தோருநாள் வரை க்கும் முறைப்படி (2) யனுஷ்டிக்கத்தக்கது. மேலும் மேற்கூறிய தினத்திலும் முடிவுதினத்திலும் விதிப்படி யனுஷ்டித்து நியமத்துடன் புஜித்தல் வேண்டும். (3) எந்த மானிடர் ஸகல வபிஷ்டங்களையும் கொ ட்க்கலுற்ற இவ்விரதத்தை யாசரிக்கின்றாரோ அவர் சகல போகங்களை யு மனுபவித்துப்போட்டு முடிவில் மோக்ஷமடைகின்றார். (4) ஓ! தா ணிதேவர்களே! பூர்வத்தி லிம் மகா விரதத்தைக் கௌரிதேவி யாசரி த்ததின லளவற்ற தேஜஸ்ஸைக்கொண்ட ஸ்ரீ மகேசுவரன் திருமேனியி ன் பாதிபாகத்தை யடைந்தார். (5) மேலும் விஷ்ணு இதனை யாசரித் ததனால் வைகுண்டாதிபத்தியத்தையும், பிரம்ம னன்னத்தை வாகனமா ய்க்கொள்ளலையு மடைந்தார்கள். (6) ஓ! வேதியர்களே! முந்தி அஷ்ட தித்க்பாலர்களு மிவ்விரதத்தை யாசரித்ததனால் தான் ஸ்ரீ சிவபிரானரு ளினுற் சத்துருக்களாகிய வசுரர்களைக் கொன்றார்கள். (7) ஸப்தருடிக ள் மெத்த மங்களகரமான இவ்விரதத்தை யனுஷ்டித்ததின லப்போ தே, பிரம்மனுடைய சாபத்தினின்று விடுபட்டதாகச் சொல்லப்படுகின் றார்கள். (8) முந்திப் பாக்கியவதியென்ற வொருத்தியும், புண்ணியவதி யென்ற மற்றொருத்தியு மிவ்விரதத்தை யாசரித்து மிகுந்த வைசுவரிய த்தை யடைந்திருக்கிறார்கள். (9) மகா பரிசுத்தாத்துமாவாகிய வோ ரந்தணர் சிவபிரானுக்கு மிகவும் பிரியமுள்ளதான விம் மகா விரதத்தை யனுஷ்டித்து நிகரற்றவர்களான தூறுபிள்ளைகளை யடைந்தார். (10) பி றகம் மகா னுபாவ ரிவ் விரதத்தை யப் புத்திரர்களுக்கு மனுஷ்டிப்பித் தவர்களோடுகூட வனேகம் போகங்களை யனுபவித்துவிட்டுப் (11) பி றகு சிவலோகமடைந்து முடிவினில் மகா தூர்லபமான மோக்ஷத்தை யடைந்தார். கேளீர்! பிரம்மணோத்தமர்களே! இன்னும் ஸ்ரீ சிவபிரா னுக்குப் பிரியமுள்ள விம் மகா விரதத்தை நியமத்துட னாசரித்து மோ க்ஷமடைந்தவ ரனேகம்பெயர்க ளிருக்கின்றார்கள். (12 $\frac{1}{2}$) ஆகையா லெவர்க ளிவ் வுத்தமமான வத்தியாயத்தைப் படிக்கின்றார்களோ, அல் லது கேட்கின்றார்களோ அவர்கள் பல போகங்களை யனுபவித்துப்போ ட்டு ஸ்ரீ சிவாக்கனையால் முடிவினில் நிகரற்ற மோக்ஷத்தை யடைகின் றார்களே. (13)

முப்பத்தோராவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௩௨—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம் து.

ஓ! வேதமறிந்தோர்களிற் சிறந்த வந்தணர்களே! சகல கலியாணங்களுக்கும் காரணமான கலியாணமென்ற புண்ணிய விராஜத்தை யெடுத்துக் கூறுகின்றேன். அதில் மெத்தச் சுகிரு முண்டாஸைப்பால் நீங்கள் கவனமாய் கேட்கவேண்டும். (1) சூரியன் மீனராசியிலிருந்தும் (பங்குனிமாதம்) போதுள்ள சூக்திப்பகதர்திலான மங்களசாரம்பொருத்திய வுத்திராக்ஷத்திரைத்திரைக்காலையிலெழுந்து கலியாணக்கோலத்திருமேனியுடையவர்களான ஸ்ரீ பார்வதி பரமேசுவரர்களை நியமத்துடன் தியானம்பண்ணிவிட்டு (2) வெளிச்சென்று பரிசுந்தமான தீர்த்தத்தில் நியமமாய் ஸ்நானப்பண்ணி (3) நித்தியபகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு சிவபூஜையில் முயன்றவனுக்கெனச் ஜீவாசுகளுக்கு மதிபருமம், மகாதேவருமான ஸ்ரீ பரமேசுவரனைப் பூஜை செய்யவேண்டும். (4) சிவபூஜையில்லாதவனுமோவென்றால் நித்தியபகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு தங்கத்தினால் ஸ்ரீ பார்வதியரமேசுவரர்களுடைய திருவுருவங்களாக விரண்டு பதுமைகளை யமைத் (5) தளைகளை விடப்படி நல்ல ஜலத்தினால் நிரப்பப்பட்ட வேர்க்குப்பத்தில் வைத்து அபிஷேகனிதிப்படி ஸ்ரீ ஜகத்குருவுக் கபிஷேகம் செய்யவேண்டும். (6) கேளீர்! முனிவர்களே! பிற கப்புத்திசாலியானவன் விவாகமுறைப்படிச் சகல வுலகங்களுக்கும் மாதாவான ஸ்ரீ பார்வதியைப் படியோடுகூட தேவேசான ஸ்ரீ மகாதேவருக்குத் திருக்கலிபாணம்செய்து (7) பற்பல வியஞ்சனங்களோடுகூடிய நைவேத்தியங்களை யு மளித்துவிட்டுப் பிறகு வேதமறிந்தவர்களும், சிவபக்தர்களும், பொறியடக்கமுள்ளவர்களும், அவரவர்களின் மனைவிகளோடு கூடியவர்களுமானப் பிராம்மணர்களை யனைகம் தானங்களாற் களிப்பித்தவர்களுக்கும் பாயசங்களுடனும் பகலியபோஜியங்களுடனு முணனித்தல் வேண்டும். (8-9) பிற கவன் சிவாலயத்திற்குப் போய் ஸவாமியை யு மம்மனையும் நமஸ்காரம்பண்ணிவிட்டுத் தன் திறமைக்குத் தக்கபடியுள்ள பண்டங்களை யு மளித்து (10) மூன்றுப் பிரசாதகிணங்களைச் செய்து தந்தாங்கத்துடன் வந்தனம்பண்ணிவிட்டுத் துரிதமாய்த் தன் வீடுசேர்ந்து இரவுதனிற் சிவனடியார்களான சிறந்த வந்தணர்களோடுகூடக் கனிவர்க்கங்களை யும் பாயஸத்தையும் ஸ்ரீ சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டே புதித்துவிட்டுக் (11) கேளீர்! முனிவர்களே! அவ்விரவினில் தர்ப்பங்கனிந்து படுக்கவேண்டும். (12) பிற பாடு காலையிலெழுந்து நித்தியபகருமங்களை முடித்துக்கொண்டபிறகு ஸ்ரீ பார்வதி பரமேசுவரர்களது நேர்த்தியான அவ்விரு பதுமைகளையும்

நல்லொழுக்கமுடையவர்களும், சிவபக்தர்களுமான விருப் பிராம்மணர்
களுக்குத் தானம்செய்துவிட்டுக் (13½) கேளீர்! வேதியர்களே! அ
ன்றைத்தினத்தி லொருதடவை தான் போஜனம்பண்ணவேண்டும். (14)
யாதாமொருவர் சகல பாவங்களையும் நாசம்செய்யலுற்ற விம் மகா விர
தத்தை யிவ்விதமா யனுஷ்டிக்கின்றாரோ, அவர் ஸ்ரீ சங்கரனுக்கு மெத்த
ப் பிரியமுள்ளவராகித் தம் விருப்பத்தின்படி வேண்டிய போகங்களை
யனுபவித்துப்போட்டு (15) முடிவினில் மலைகளிற் சிறந்ததும், ஸ்ரீ சி
வபிரானுக் காலயமுமான கைலைகிரியடைந் தங்கு வெகுசாலமிருந்து
போகங்களை யனுபவித்துப் பிறகு சிவாக்கணையின்படி மோகூதம் பெற
லாகின்றார். (16) கேளீர்! முனிவர்களே! பூர்வத்தில் ஜகத்ஸ்வரூபி
யாகிய விஷ்ணுவானவ ரிவ் விரதத்தை யனுஷ்டித்ததினால் சிறந்த மகா
லக்ஷுமியையும், பிரம்மன் ஸரஸ்வதியையும், இந்திர னிந்திராணியையு
ம் மனைவியாகக்கொண்டார்கள். (17½) அதனால்தான் முந்திச் சந்திர
னசுவதி முதலிய விருபத்தேழு நகூத்திரங்களையும் பெண்டிர்களாகக்
கொண்டான். (18½) ஒளிகளின் திரள்களான சூரியனும் மெத்தச் சிற
ந்தவளான உஷாதேவியை நாயகியாகப்பெற்றான். (19) ஓ! பிராம்ம
ணேந்திரர்களே! பூர்வத்தில் முனிவர்களிற் சிறந்தவரான ஸ்ரீ அக்ஸ்திய
முனிவரு மிம் மகா விரதத்தை யனுஷ்டித்ததனால் லோபமுத்தினா
யை மனையாளாக வடைந்தார். (20) மேலும் முந்தி விஷ்ணுவின் பெ
ண்களான அமிருதவல்லி செளந்தரியவல்லியென்ற இருவர்களு மிப்பு
ண்ணியவிரதத்தை யனுஷ்டித்ததின் மகிமையால் (21) ஸ்ரீ குமரோசன
ருளைப் பெற்று மறுபடியு மவர்கள் தங்களிச்சையின்படி முறையே தே
வசேனை, இவ்வலி யென்ற பெயர்களோடு வேறு பிறப்பை யடைந்து
(22) தேவசனியங்களின் பாரத்தை நிர்வகிப்போரான வக் கந்தபி
ரானேயே கணவராய்க்கொண்டு கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அவ
ரோடு மிகுந்த நேசத்துட னிரமித்துவருகின்றார்கள். (23) மேலும்
வேதாங்கமுனிவரின் குமாரியும், இலாவண்ணியக்கடலுமான ஸுகேசி
யென்பவ ளிவ்விதத்தை யாசரித்ததினால் கைலையில் வசிப்பவரும், ஸ்ரீ
பரமேசுவரனது கணங்களுக்குத், தலைவரும் மிகவும் சிரோஷ்டருமான
நந்திகேசவரனைக் (24½) கணவராயடைந்து தேவஸ்திரீ கணங்களாற்
சேவிக்கப்பெறுகின்றான். (25) ஸத்தியபூர்ணனொன்ற மாமுனிவரி னிரு
கண்களினின்று முண்டான பூர்ணம்பான், புஷ்களாம்பாளென்ற விரு
பெண்களும் முந்தி யிப்புண்ணிய விரதத்தை யாசரித்ததினால் ஸ்ரீ மகா
சாஸ்தாவுக்கு மனைவிகளாயானார்கள். (26½) இவ்விரதத்தின் மகிமை
யால்தான் மன்மத னிரததேவியை நாயகியாக வடைந்தான். (27) மு

ந்தி ஜனகன் பெண்ணை சீதையம்மையும் ஸ்ரீ ராமனைக் கணவராய்க் கொண்டனள். கேளீர்! முனிவர்களே! முந்தி ஜாம்பவதியு மதனால் தான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நாயகராய்க் கொண்டனள். (28) தவசிகளிற் சிறந்தவரான ஸௌபரிமுனிவ ரிவ் வற்புதமான விரதத்தை யாசரித்த தனால் நல்ல சப இலக்ஷணங்களோடுகூடிய பல ஸ்திரீகளையடைந்தனர். (29) இன்னும் மற்றனேகம்பெயர்கள் ஸகல பாவங்களையும் தொலைக் கலுற்ற விவ் விரதத்தைத் தங்கள் மனைவிகளோடுகூட வாசரித்ததனால் வேண்டியபடி யெல்லாம் போகங்களை யனுபவித்துச் (30) சிறந்த பல பிள்ளைகளைப்பெற்று "முடிவினிற் கைலாஸமடைந்து கேளீர்! பிராம்ம ணோத்தமர்களே! பிறகு மறுபிறப்பற்ற மோக்ஷத்தையடைந்திருக்கி றார்கள். (31) ஓ! தரணிதேவர்களே! இவ்விரதத்தைச் சுவற்பகால மனுஷ்டித்தமாத்திரத்திற் பெண்டரை வேண்டியவன் சகல லக்ஷணங்க ளோடும்கூடிய பெண்டரையும், (32) கன்னிகையானவள் மன்மதனை யொத்த பழிப்பற்ற கணவனையு மடைவார்களே! மேலும் புருடனும் பெண்டருமாக இவ்விரதத்தை யாசரிப்பதின் மகிமையினால் பல பிள்ளை களைப்பெற்று வேண்டிய சகல போகங்களையு மடைவார்களே! (33½) ஓ! வேதியர்களே! இவ் விரதத்தின் மகிமையைக் கொஞ்சம்மட்டில்தா னெடுத்துரைத்தேன். (34) இதின் மகிமையை முற்றுமுரைக்க வெந் தனால் முடியவேமுடியாது. எவர்கள் மிகுந்த நியமத்தோடு மகா பு ண்ணியமான இவ்வத்தியாயத்தைப் படிக்கின்றார்களோ, அல்லது கேட் கின்றார்களோ அப்பேர்க்கொத்த மகானுபாவர்களுக்கு வேண்டிய பய ன்களெல்லாம் கைகூடலாகி யவர்கள் முடிவினில் ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய ஸாயுஜியபதவியை யடைகின்றதிற் சந்தேகமேயில்லை. (36)

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உப்தேசகாண்டம் ௩௩—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

ஓ! முனிவர்களே! வேண்டிய சகல பயன்களையும் கொடுக்கலு ற்ற சூல விருதத்தை எடுத்துக்கூறுகின்றென்:—மகா இராசியில் சூரிய னிருக்கும் (தைமாதம்) போதான அமாவாசை தினத்தில் புத்திமானாகி யவன் காலையிலெழுந்து (1) சூலபாணியும், உமைக்கு மித்திரரும், சகல

கலியாணங்களுக்கு மிருப்பிடமும், சந்திரசேகரருமான ஸ்ரீஜகதிசனை யிரு
தயகமலத்தடத்தில் தியானம் பண்ணிவிட்டு (2) வெளியிற் சென்று ம
ங்களகரம் பொருந்திய தீர்த்தத்தில் ஸ்ரீசிவபிரானேத்தியானித் துக்கொண்
டே ஸ்நானம்பண்ணித் தம் கிருஹிய ஸூக்திரத்தின்முறைப்படிக்குச்சந்தி
யனுஷ்டானங்களைமுடித்துப் பிறகு (3) ஸ்ரீ சம்புவின் பதுமையைப்பார்
வதியோடுகூடியதும், சகல அவயவங்களும சந்தரமாயமையப்பெற்றது
மாகப்பொன்னுலாவது வெள்ளியாலாவதமைத்துக்கொண் (4) டதற்
கபிஷேகத்திற்குரிய விதிப்படி ஸ்நானம்செய்வித்துப் பாயசத்தோடுகூட
ப் பற்பலவித அன்னங்களைச்செய்து (5) மிகுந்த பக்தியுடன் ஸ்ரீ சர்
வேசவரனுக்கு நைவேத்தியம்பண்ணிவிட்டுமத்தியான்னவேளையிலுருத்
திராகூதமலைகளைப் பூண்டிரானின்ற சிவனடியாரானப் பிராம்மணருக்கு
த் தன் திறமைக்குத் தக்கபடி தானங்கள் செய்யவேண்டும். (6½) பிற
கு சிவாலயத்திற்குப்போய் முறைப்படிப் பிரதக்ஷிணங்கள்பண்ணி (7)
ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக் கேதாகிலும் கொஞ்சம் காணிக்கையளித் தவரை
நமஸ்காரம்செய்துபோட்டுச் சிவனடியார்களானப் பிராம்மணர்களோடு
கூட ஒரேதடவை போஜனம்பண்ணி (8) யன்றிரவினி லாகாரம்செய்
யிரமலிருந்துவிட்டு மறுநாள் காலையிலெழுந்து கேளீர்! பிராம்மணேத்
தமர்களே! தினம்தோறும் செய்வதுபோல் நித்தியகருமங்களை முடித்
துக்கொண்டபிறகு (9) ஓ! வேதியர்களே! அச்சம்புவின் பதுமை
யைத் தன் குருவுக்குத் தானம்செய்தபிறகு நியமத்தோ டடியார்களு
டன்கூடப் போசனம்பண்ணவேண்டும். (16) ஓ! பிராம்மணேத்தமர்
களே! இவ்விசுத்ததை யிப்பிரகாரமாகவே யனுஷ்டித்தல்வேண்டும். எ
ந்த மானிடோத்தமர்க ளிவ் விசுத்ததை யிம்மாதிரியா யனுஷ்டிக்கின்றார்
களோ (11) அவர்கள் சகல சத்துருக்களையும் மிகுந்த பெரும் வியாதி
களையும் வென்று பரிபூர்ணமானவாயுக்களையும், வமிசத்தை விருத்திசெ
ய்யலுற்ற பல பிள்ளைகளையும் பெற்று (12) வேண்டிய பொருட்களை
மெல்லாம் கைக்கொண்டனேக போகங்களையும் மனுபவித்து முடவினி
ல் ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய ஸாயுஜிய பதவிபை யடைகின்றார்களென்று ஸ
த்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். (13)

கேளீர்! தரணிதேவர்களே! 'முந்தி விஷ்ணுவானவ ரிவ் விசுத்
த்தை யனுஷ்டித்ததினூ லசுரக்கேடனாகிய கொடிய காலநேமிமென்றவ
னைக் கொன்றார். (14) பூர்வத்தில் ஜமதக்கினிமாமுனிவரின் புத்திரரான
மகா வலிமைபொருந்திய பரசுராம ரிவ் விசுத்ததின் மகிமையினால்
சத்துருவாகிய கார்த்தவிரியார்ஜுனனைக் கொன்றனர். (15) இதன் ம
கிமையால்தான் முந்தி விஷ்ணுவுக்குத் தலைவவி தனிபலாயிற்று. மே

லும் பிரம்மனு மிதன் மகிமையால்தான் வயிற்றுநோய் தீரப்பெற்றார். (16) ஓ! முனிவர்களே! ஸுதர்மனு மிதன் மகிமையாலே மிருத்தியு வைக்கூட ஜயிக்கலானான். மேலும் மேகாங்கனென்ற வேரரசு னிப் புண்ணியவிரதத்தை யனுஷ்டித்ததினமேல் (17) மகா பண்டிதர்களா ன வாயிரம்புத்திர பெளத்திரர்களை யடைந்துகேளீர்! தரணிதேவர்களே! அனேக போகங்களை யனுபவித்துவிட்டு முடிவினில் கைலாஸபதவியை யடைந்தான். (18) ஓ! முனிவர்களே! இன்னும் மற்றனேகம்பெயா களில் விரதத்தை யனுஷ்டித்ததினால் தங்கள் தங்களபிஷ்டங்களை யடை ந்து ஸ்ரீ சங்கரனுக்குச் சிறந்த வாலபமாகிய நிகரற்ற கைலாஸத்தைய டைந்திருக்கிறார்கள். (19) ஓ! வேதியர்களே! ஆகையா லில் விரதத் தை பெவர்கள் விதிப்படி யாசரிக்கின்றார்களோ அவர்களுடைய துரித மெல்லாம் தூரத்திலோட்டம்பிடிக்கலாகி ஸ்ரீ ஜகதீசனருளின ளளவற்ற ஐசவரியங்களை யடைவார்களென்று சத்திபமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். (20½) கேளீர்! தரணிதேவர்களே! மகா வலிமைபொருந்திய ஸ்ரீ வீர பத்திரர் பெருமைபொருந்திய கணாதிபனாகிய பானுசம்பனுக் கில்விரத த்தின் மகிமையை யெடுத்துக் கூறினானென்று ஸ்ரீ வியாஸமுனிவரோ ஓந ரி லெந்தனுக்குச் சொல்லியிருக்கின்றார். (22) ஓ! வேதியர்களே! ஸக ல பாவங்களுக்கும் முக்கிய நாசகரமாகிய இவ் வத்தியாயத்தை பெவர் படிக்கின்றார்களோ அல்லது கேட்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு மிருத்தி யுயின் பயமேயில்லை. (23)*

முப்பத்திமூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௩௪—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

ஓ! முனிவர்களே! நீங்களுவ்லோர்களு முத்தமமான விருடப விரதத்தைக் கேட்கவேண்டும். சூரிய னிருடபாசியிலிருக்கும் (வை காசிமாதம்) போதான சக்கிலபகூத்தி னஷ்டமிதிதிபி (1) லதிகாலை யிலேயெழுந்து சத்தம்பண்ணிக்கொண்டு ஸ்ரீ மகாதேவனைச் சித்ருபி யாகிய வம்பிகையோடுகூட விருடபத்தின்மீது வீற்றிருப்பவராகத் தியா னம் பண்ணிவிட்டு (2) நல்ல தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி நியமந்து டன் சந்தி யனுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டதினமேல் தங்கத்தினு லாவது வெள்ளியாலாவது ஸ்ரீ மகேசுவரனுடைய பதுமையைப் பார்வ திதேவியோடுகூட விருடபத்தின்மீது வீற்றிருந்து ருப்படி நிகரற்றநாய

மைத்துக்கொண்டு (3½) உதற்கு முறைப்படி சிறந்த பஞ்சாமிருதம் முதலிய தீரணியங்களா எபிஷேசம்பண்ணி (4) விசேஷத்தாளான பாயஸம் முதலியவைகளுடன் சுத்தானந்தை நைவேத்தியம்செய்திவ்வாறாக விதிப்படி பூஜைபண்ணிவிட்டுத் திறமைக்குத் தக்கபடியுள்ள தீரணியத்தை நல்லொழுக்கமுடைய சிவபக்தரானப் பிராமணருக்கும் கொடுத்து விட்டுப் (5½) பிறகுசிவாயெத்திற்குப் போய்ப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள்பண்ணி ஸ்வாமிக்வேதாசிரமம் கொஞ்சம் காணிக்கை யளித்ததின்மேற் சந்தோஷமாய்த்தன் விடுசேசர் தப்புத்திராலியானவன் சிவபக்தர்களானப் பிராம்மணோத்தமர்களோடுகூடக் (7) கேளீர்! முனிவர்களே! சுத்தானந்தம், சர்க்கரைப் பொங்கல் இவைகளை யப்பம் முதலியபணிகாரங்கள் கனிவர்க்கங்களுடன்கூட விரதத்திற்குக்குறைவுநேரிடாத அளவு புசித்துவிட்டுப் (8) பிறகு சாயங்காலத்தில் சந்தியாவந்தனம்* முதலிய நித்தியகருமங்களைமுடித்தானபிறகிரவினிலோர் ஜாமம் வரையிற்சிவ புராணங்களைக் கேட்டுவிட்டுக்கேளீர்! முனிவர்களே! பிறகு வெறும் தரைதனிலே சுகமாய் நித்திரைபண்ணவேண்டும். பிற்பாடு மலுநாட்காணியிலெழுந்து நியமமாய் (10) நித்தியகருமங்களை முடித்துக் கொண்டு முற்கூறிய சங்கராபிரானுடைய பதுமையை நல்லசிவபக்தரும் வித்துவானுமான பார்ப்பாருக்குப் பக்தியுடன் தானம்செய்து விடவேண்டும். (11)

ஓ! பிராம்மணேசுவரர்களே! எந்தமானிடோத்தமர்களிவ் விரதத்தை யிவ்விதமாயாசரிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்காயுசு, தனம், கல்வி, ஆரோக்கியம், அஷ்டைசுவரியங்கள் இவைகளெல்லாம் பூர்ணமாயுண்டாவதிலென்ன வாச்சரியம்? (12½) பூர்வத்தில் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு இவ்விரதத்தை யாசரித்ததின் பேரில் (13) ஸ்ரீபரமேசுவரனருளினால் மிகுந்த ஐசுவரியத்தையு மடைந்து பகவிராஜனை கருடனையும் வாசனமாய்க் கொண்டார். (14) ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! மேலுமில்விரதத்தை யாசரித்ததினாலிந்தான் மெத்த வுத்தமமான ஐராவதத்தையும், அக்கினிதேவ

* 'ஸந்தியாவந்தனஜபம்' என்றதில்பெரும்பாலுமுலகினில்காலைமாலைகளில் ஸந்தியையும்ஜபத்தையும்மட்டிற்செய்துவருகின்றார்களேயின்றி ஜபம்பண்ண த்தொடங்குவதற்கு முந்தி முக்கியமாய்ச் சந்தி தேர்தும்செய்யவேண்டிய 'வந்தனம்' என்ற மகாமந்திரத்தை ஜபம் பண்ணி வருவதாய்க் காணப்படவில்லை. ஆகையால் பேர்க் கொத்தப் பிராம்மணர்களெல்லா மம்மந்திரத்தை யறிந்து ஜபம்செய்து வருவோரான தக்க பெரியோரிட மிருந்தவ் வந்தன மகாமந்திரத்தையுபதேசம் பெற்றதனையும்கிரமப்படி ஜபம்செய்து வருவதுதான் காலை மாலே நித்தியகருமங்களைப்பூர்ணமாய் முடித்ததாகும்.

னாட்டுக்கடாவையும், (15) இயமன் மகாபெரியதான வெருமைக்கடாவையும், நிருருதி நேர்த்தியான மானிடர்களாற் சுமக்கப்படும் தண்டுகையையும், (16) வருணன்சிறந்த முதனையையும், வாயுதேவன் கிருஷ்ணஸாரமென்ற மாணையும், (17) குபேரன் திவியமான புஷ்பகவிமானத்தையும், ஈசானதேவன் தருமத்தினாலுருவம் கொள்ளப்பெற்ற வெருதையும் (18) சூரியன் ஸப்தாசுவத்தையுமொரேசக்கிரத்தைக்கொண்ட இரகத்தையும், சந்திரன் பற்பலவிரத்தினங்களால் விசித்திரமான விமானத்தையும்வாகனங்களாய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். (19)

மகாராஷ்டிர தேசத்தரசனான விசுவசேனனென்ற வேரரசன் தவசிகளிற் சிறந்த வசிஷ்டமா முனிவரிடம் சென்று முந்திரடந்ததுமினி நடக்கப்போவதுமான சிலவற்புதங்களை வணக்கமாய்வினவி யதின்பேரில் (20½) முக்காலங்களை யு மறிந்தவர்களிற் கிரேஷ்டரான அம்மா முனிவ ரங்ஙனமேயுரைக்க, (21) அப்போதவ் வரசன் மெத்தச் சந்தோஷமுற்றவனாகி யவ்விருடசுவரரை வந்தனித்துவிட்டு “ஓ ! ஸ்வாமி! ஜகத்குருவாகிய தேவரீரை வந்தனிக்கின்றேன்; எந்தவித்தையினால் தேவரீரா விவ்வாறுரைக்கப்பட்டதோ அதனைத்தேவரீர் தாஸனாகிய வடியே னுக்கருள் செய்யவேண்டு” (22½) மென, இவ்வாறவ் வரசன் வசனத்தைக் கேட்டம் மாமுனிவர் (23) “ஓ ! அரசனே ! மெத்த வுத்தமமு ம்புண்ணியமுமான விருடபவிருதத்தை யாமனுஷ்டித்தனம்; அதன் மகிமையால்தான் முக்காலங்களிலு முள்ள பொருட்களெல்லாம் நமக்குவிளங்கலாகின்றன. (24) மேலுமிவ்விதத் தின்மகிமையினற் சகலவரீஷ்டங்களும் கைகூடு” மென, இவ்வாறப்பிரம்மருடியின் வசனத்தைக்கேட்டவ் வரசன் (25) , மெத்தவாச்சரியம் கொண்டவனாகித் தானு மவ்வி ரதத்தை யாசரித்தான். பிற்பாடவ் வரசன் மிகவற்புதமாய் முக்காலங்களினறிவையும் கொண்டவனாகிச் (26) சகலபோகங்களையும் மனுபவித்து விட்டு முடிவினிற் கைலாஸ மடைந்தான். பிரம்மனு மிவ்விதத்தையனுஷ்டித்ததினால்முக்கால அறிவைக்கொண்டனர். (27) ஸந்துஷ்டனென்ற வேர் தரணி தேவ னிவ்விதத்தை யாசரித் ததினால் மிகநேர்த்தியான வெட்டு ஸித்திகளையும் கைக்கொண்டு பிறகுநல்லகதியையடைந்தான். (28) முந்திவிதிருத நென்ற வேர் பார்வேந்த னிவ்வற்புதமான விரதத்தையனுஷ்டித்ததினற் சரீரத்துடனே யேழு பாதாள லோகங்கள், (29) பிரம்மன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய வர்களின் லோகங்கள் இவ்விடங்களிலெல்லா மெப்போதும் சஞ்சரித்துக் கொண்டே யங்கங்குள்ள சகல

வற்புதங்களையும் பார்த்து வந்தான். (30) இவ்விதமாயவன் வெகுகாலமளவு மிவ்விதத்தை யாசரித்து வந்ததினமேல் தன்பிள்ளைகளுக்குமிதனைச் சொல்லி விட்டுப்பிறகு காயஸித்தியடைந்து முடிவினிற் சிவயோகித் தன்மையை யடைந்தான். (31) சிலரிவ்விதமாகவே யிவ் விதத்தை யாசரித்துவந்து, அம்மிசூந்த புண்ணியத்தினற் சகல வேண்டுதல்களையும் கைக்கொண்டு முடிவில் மோகக்ஷ மடைந்திருக் கிறார்கள். (32) கேளீர்! பிரம்மணோத்தமர்களே! இவ்வத்தியாயத்தையெவர்படிக்கின்றார்களோ, கேட்கின்றார்களோ, அல்லதுபிறரைக்கேட்பிக்கின்றார்களோ, அவர்களந்தத்திற் சிரேஷ்டமான கைலாஸத்தை யடைவார்க ளென்பது நிச்சயமே! (33) ஓ! முனிவர்களே! இப்போது ஸ்ரீசிவ பிரானுடைய வெட்டு விரதங்களையும் முறையே யிவ்விதமா யெடுத்துரைத்திட்டேன். மற்றுமுள் ளவைகளையு மெடுத்துக் கூறுகின்றேன்; நீங்கள்தனைக் கவனமாய்க் கேட்கவேண்டும்.(34)

முப்பத்திரான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௩௫—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

சகலபாவங்களையு மபகரிக்கலுற்ற ஸ்ரீ மகாதேவியின் சுக்கிரவார விரதத்தைச்சொல்லுகின்றேன். சூரியன்மேடாசியிலிருக்கும்போ (சித்திரைமாதம்) துள்ள சுக்கிலபக்ஷம் சுக்கிரவாரத்தில் (1) காலையிலெழுந்து மகாசௌந்தரியம் பொருந்திய ஸ்ரீகௌரி யம்மனைத் தியானம் பண்ணிவிட்டுப் பரிசுத்தம்பொருந்திய நீரில் ஸ்னானம், பண்ணிப் பரிசுத்தனாகி நித்தியகருமங்களை முடித்துக் கொண் (2) டதின் மேல் தனதாத்து மாவை ஜுவலிக்க லுற்ற கார்தியுடைய வேர் பெண்ணுருவமாய்ப் பாவனை செய்து கொண்டு பிறகோர் நேர்த்தியான சும்பத்தைச் சுத்தஜலத்தினால் நிரப்பி (3) யதனில் ஸ்ரீமகாதேவியை யாவாகனம் பண்ணிச் சந்தனம் புஷ்பங்கள் முதலிய வைகளால் பூஜை பண்ணி யன்னத்தினாலுண்டாக்கப்பட்ட பாயஸம் முதலியவைகளை நைவேத்தியம் பண்ணி விட்டு (4) சகல அவயவங்களிலும் பஸ்மருத்திராக்ஷங்களாலலங்கரிக்கப் பெற்றவனும், மிகநேர்த்தியான வர்களுமானவெட்டுச்சுமங்கலிக ளல்லது கன்னிகளைச் சந்தனம் புஷ்பங்களால் பூஜித்து(5) ஓ! வேதியர்களே! உள்ளமதிற் கலக்கமுற்றவனாகித் தந்திறமைக்குத்தக்கபடி யவர்களுக்குத்

தானம் செய்துவிட்டுச் சிவாலயத்திற்குப்போய் மங்கு ஸ்ரீதேவியையும் முக்கண்பிரானையும் (6) விதிப்படிப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் பண்ணி விட்டு மிகுந்த பக்தியுடன் தன்திறமைக்குத் தக்கபடியே தாகிலும் கொஞ்சம் காணிக் கையளித்து விட்டதினமேல் (7) நியமத்துடன் விரதத் தைமுடித்து ப்போட்டு மகாபரிசுத்தம் பொருந்தியபக்தர்களோடு கூடப் பகவிலாவது இரவிலாவ தசனம் புதிக்கவேண்டும். (8) அல்லது சுந்த மானகனிவர்க்கங்கள் அப்பங்களை யாவது விரதத்திற்குக்கெடுதிசம்ப வியாத மட்டிலுண்ணவேண்டும். இவ்விதமாகவெந்த மானிடர் மகிமை பொருந்திய சுக்கிரவார விருதத்தையாசரிக்கின்றாரோ (9) அவருக்கு ஸ்ரீகௌரீ தேவி பிரஸன்னமாகி நிச்சயமாய் சச்சல வபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கின்றாள். கேளீர்! தரணிதேவர்களே! சுக்கிரனிவ்விரதத்தை யாசரித்ததினாற்பல சுபங்கனையடைந்து (10) மேலுமில்விரதம்பெயரால் விளங்கி வரவேண்டுமென்ற பெரிதான வரத்தையு மடைந்தான். பிறகேசவரியுமவனுக்கிவ்வாறு வரணையளித்து விட்டந்தர்த்தான மடைந்தனர். (11) மகாலக்ஷ்மியு மில்விரதத்தை யாசரித்ததினால் தா னிலக்ஷ்மியித்தன்மையை யடைந்தான். ஸரஸ்வதியு மிதன் மகிமையால்தான்சகலவித்தைகளுக்கு மதிபதித்தன்மையை ப்பெற்றாள். (12) சிவராசர்களிதனை யாசரித்ததினா விராஜியத்தைக் கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதினால் வெகுப்பிராம்மணர்களும் சீக்கிரத்தில் கல்வி, சம்பத்து, பிள்ளைகள் இவைகளையடைந்திருக்கிறார்கள். (13) மேலும் சில வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் ஸ்ரீமகாதேவிக்கு ப்பிரியமுள்ள இவ்விரதத்தை யாசரித்துச் சகலவேண்டுதல்களையும் கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். (14) வெகுபெயர்களில்விரதத்தை யனுஷ்டித்ததினா லளவற்ற போகங்களையு மனுபவித்து முடிவிலில் ஸாலோக ஸாமீப ஸாரூப்பிய பதவிகளை யடைந்து (15) பிறகு மறு பிறப்பற்ற நிகரில்லாதஸாயுஜிய பதவியையுமடைந்திருக்கிறார்கள். ஓ! முனிவர்களே! ஸகலபாவங்களையும் தொலைப்பிக்கலுற்ற ஈசவரியினிரண்டாவது விரதத்தைச் சொல்லுகிறேன். (16)

ஐப்பிசிமாதம் சுக்கிலபக்ஷத்திலான வியமதேவனுக்குரிய தாகிய (யாணி) நக்ஷத்திரத்தில், ஸ்ரீ கௌரீதேவிக்கு மிகவும் பிரியமுள்ளதும், மகாச் சிரேஷ்ட முமான இவ்விரதத்தை யாசரித்தல் வேண்டும். (17) இத்தினமதிற் காலையி லெழுந்து நித்திய கருமங்களை முடித்துக் கொண்டதினமேல் ஸ்ரீமகாதேவியை (முற்கூறிய) சுக்கிரவார விரதமுறைப்படி பூஜை பண்ணிவிட்டு (18) தன்திறமைக்குத் தக்கபடியடி யார்களுக்கு த்தானம் கொடுத்தல் வேண்டும். பிறகுதேவாலயத்திற்

குப்போய் ஸ்வாமியை யு மம்மனையும் நமஸ்காரம் பண்ணித் (19) திற
மைக்குத்தக்கபடி யுள்ளசில தனத்தையும் காணிக்கை யளித்து விட்டு
த்தன் விடுதி சேர்ந்து சர்க்கரையால் கலக்கப் பட்ட சுபகரமான முளைப்
பயரை த்தானம் கொடுத்து ப்போட்டு (20) மறுநாள் பரிசுத்தனாகி
ச்சிவனடி யார்களுட னசனம்புஜித்தல் வேண்டும். பூர்வத்தில் அழகு
பொருந்திய விந்திராணி யானவளின்வி ரதத்தை யாசரித்த தினால்(21)
கேளீர்! தரணிதேவர்களே! தேவராஜனுக்குப்பிராணனாகியாயிருக்கும்
தன்மையை ப்பெற்றாள். உஷா தேவியு முமாதேவிக்கு மிகவும் பிரிய
முள்ளதான இவ்விரதத்தை யனுஷ்டித்த தினம்(22) சூரியனுக்குப்பிரி
ய நாயகியாகி யவன்சரீரத்தில்வியாதியாலுண்டாயிருந்தகாடியியத்தை
த்தீர்த்து வைத்தாள். (23) ஓ! முனிவர்களே! இன்னுமனேகம் பெயர்
களின்வி ரதத்தை யாசரித்து நல்லகதி யடைந்திருக்கிறார்கள்.

இப்போது சகல வேண்டுதல்களையு மளிக்கலுற்றதான, நவ
மிதிதியிலாசரிக்க த்தக்க விரதத்தை யெடுத்துக் கூறுகின்றேன். (24)
பிரகமைதிதி முதற்கொண்டோர் கும்பத்தில் ஸ்ரீமகேசவரியைஸ்தாபித்
துவைத்து (முற்கூறிய) சுக்கிரவார விரதமுறை ப்படியே யவ்வம்மனை
நாள்தோறும் பூஜைபண்ணி வந்து (25) பிறகுநவமி தினத்திற் காலையி
லெழுந்து பொறியடக்கமுற்றவனும் மகா பரிசுத்தமுள்ளவனுமாகி நல்
ல தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி முறைப்படி சந்தியனுஷ்டானங்களை மு
டித்துக்கொண் (26) டடியார்களுக்கு வேண்டிய பயன்களை யளிக்கலு
ற்ற வம் மகாதேவியைப் பூஜைசெய்துவிட்டுச் சகல வாபரணங்களாலு
மலங்கரிக்கப்பெற்றவர்களுட, பரிசுத்தம் பொருந்தியவர்களுமான மங்
கையர்களைப் பூஜித்ததின்மே (27) லுப்பேர்க்கொத்தவர்களி லொன்ப
துபெயர்களுக்கு நல்ல மெல்லிய வஸ்திரங்களைக் கொடுத்துவிட் டம்
மானிட னவர்களுக்குப் பாயஸம், அன்னம், அப்பம், வியஞ்சனம் முத
வியவைகளாற் போஜனமளித்துப் (28) பிற கப் புத்திசாலியானவ ன
டியார்களோடுகூடத் தான் புஜிக்கவேண்டும். பிற்பாடு தசமியாகிய ம
றுநாளில் காலையிலெழுந்து நியமத்தோடு (29) நித்தியகருமங்களை மு
டித்துக்கொண்டு பிறகு சிவாலயம்போய்த் தரிசித்துக் கேளீர்! முனிவ
ர்களே! அந்த ஸ்ரீமானுவன் சிவனடியார்களோடுகூடப் போஜனம்ப
ண்ணவேண்டும். (30) பூர்வத்தில் விஷ்ணு இவ்விரதத்தை யாசரித்ததி
னால் தமது பல சத்துருக்களைச் சயித்திருக்கிறார். அப்படியே மற்ற
னேகம்பேர்களும் விஜயசக்தி, வீரசக்தி, (31) வித்தியாசக்தி, பாக்கிய
சக்தி, சிறந்தநான பல சக்தி யிவைகளை யடைந் திகத்திலும் மகா வசா

த்தியமான சிறந்த பேரகங்களை யனுபவித்துப் (32) பிறகு சிவலோக மடைந்து சிவ ஸாயுஜியத்தைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையா லெந்த மானிடோத்தமர்க ளிப் புண்ணிய விரதத்தை யாசரிக்கின்றார்களோ (33) அவர்கள் சகல சத்திகளையும் கைக்கொண்டு பரமகதியை யடை கின்றார்கள். எவர்க ளற்புதமான இவ்விரத மாகாத்துமியத்தைப் பற் றிய இவ்வத்தியாயத்தைப் படிக்கின்றார்களோ, அல்லது கேட்கின்றார்களோ கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அவ்வெல்லோர்களும் நல்லகதியை யடைவார்களே. (34)

மூப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ஐசுவது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

மகா பரிசுத்தமான விக்கினேசுவர விரதத்தை யெடுத்துச்சொ ல்லுகின்றேன். சூரிய னிருட்பாரசியி லிருக்கும் (வைகாசிமாதம்)போ துள்ள சுக்கிலபக்ஷத்திலான வெள்ளிக்கிழமைதினத்திற் (1) காலையி லே பெழுந்துப் பொறியடக்கமுற்றவனும், மகா பரிசுத்தமுள்ளவனு மாகி நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு தங்கம், வெள்ளி அல்லது (2) செம்பினு லமைக்கப்பட்ட வோர் விக்கினேசுவர மூர்த்தியைச் ச ம்பாதித்துக்கொண் டாவாகனம் பண்ணி மகா பரிசுத்தம்பொருந்திய பற்பலவித புஷ்பங்களாலும் நேர்த்தியான பத்திரங்களாலும் பூஜைசெ ய் (3) தத் தேவாதிதேவருக்கு நேர்த்தியான குழக்கடடைமுதலிய வைகளை நைவேத்தியம்செய்துவிட்டுப் பிறகு சிவாலயத்திற்குச் சென் றற்கு ஸ்ரீசிவபிரானையும் விக்கினேசுவரையும் (4) பிரதக்ஷிணம்பண் ணிச் சந்தோஷத்தோடு திறமைக்குத் தக்கபடியுள்ள சில தனத்தைக் காணிக்கைகொடுத்து முறைப்படி நமஸ்காரம்பண்ணிவிட்டுத் தன் விடி திசேர்ந்துப் (5) பிராம்மணர்களுக்குத் தன் நிர்வாகத்துக்குத் தக்கப டி சில தானங்களைக் கொடுத்துப்போட்டுக் கேளீர்! வேதியர்களே! க னிவர்க்கம் அல்லது பழங்கலையாவது சுத்தான்னத்தையாவது போசன ம்பண்ணவேண்டும். (6) பிறகு மறுநாள்காலையில் ஸநாநம்பண்ணி மு றைப்படி நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டதின்மே லவ் விக்கினே சுவர விக்கிரகத்தை மகா புத்திசாலியான வோர் சிவனடியாருக்குத் தா னம்செய்துவிட்டுப் (7) பிற கல் விரதக்காரன் சிவபக்தர்களோடுகூட

ப் போஜனயிபண்ணவேண்டும். பூர்வத்தி லத்திரிமாமுனிவ ரிப் புண்ணியவிரதத்தை யனுஷ்டித்ததினால் சிரோஷ்டர்களான சூரியசந்திரர்களிருவரையும் பிள்ளைகளா யடைந்தார். (8½) கேளீர்! பிரம்மமேனோத்தமர்களே! இதன் மகிமையால்தான் பிரம்மன் பிரம்மத்தன்மையை யடைந்தார். (9) குபேரனு மிதன்மகிமையால் சங்கநிதி பதுமநிதிகளையடைந்தான். மேலும் சில தேவர்கள், மானிடர்கள், இருடிகள் இவர்களெல்லாம் முந்தி யிவ்வுத்தமமான விரதத்தை (10) யனுஷ்டித்ததினால் லளவற்ற பராக்கிரமங்களையுடைய ஸ்ரீவிக்கிணேசுவரருக்குப் பிரியமுள்ளவர்களாகிச் சிவலோகமடைந்து மோகஷம்பெற்றிருக்கிறார்கள். (11) மேலும் யாதாமொருவர் விநாயகசுதூர்த்திதினத்திலும், ஸ்ரீவிக்கிணேசுவரருக்கு மிகவும் பிரியமுள்ளதும், சகல பாவங்களையும் தொலைக்கலுற்றதுமான சிறந்த விரதத்தை முறைப்படி யாசரிக்கின்றாரோ (12) அவர் ஸ்ரீவிக்கிணேசுவர ரருளினால் சகல போகங்களையு மனுபவித்துப் பிறகு விக்கிணேசுவரலோகத்தை யடைவதின் சந்தேகமேயில்லை. (13) பூர்வத்தில் ஸ்ரீவிஷ்ணுவானவரற்புதமான விச் சதூர்த்திவிரதத்தை யாசரித்ததினால் ஸ்ரீவிநாயகக்கடவுளுக்குப் பிரியமுள்ளவராகி ஸ்ரீகேளீர் தேவியின் சாபத்தினின்று விடுபட்டவராகித் தான் கொண்டிருந்த பாம்புத்தன்மையை யொழித்து மமைலருக்கு நிகரான கண்களையடைந்து கேளீர்! பிரம்மமேனோத்தமர்களே! துரிதமாய் மறுபடியும் விஷ்ணுத்தன்மையை யடைந்தார். (14-15) முந்திப் பிரம்மன்முதலிய தேவர்களில் விரதத்தின் மகிமையால் ஸ்ரீவிக்கிணேசுவரரை மெத்தப் பக்தியுடன் தரிசித்து நமஸ்காரம்பண்ணலாகையி (16) லப்போது கேளீர்! முனிவர்களே! ஸ்ரீவிநாயகமூர்த்தியானவர் மிகவும் மெதுவாய் நர்த்தனம்பண்ண, அவ்வினோதத்தைக் கண்டு சந்திரன் நகைத்துத் தானு மப்படியே நர்த்தனம்செய்யலாகையில் (17) ஸ்ரீகணேச ரவ்வாறு தம்மைப் பரிகாசம் செய்யலான வச் சந்திரனைச் சபித்தனர். ஆகையால் தான் விநாயகசுதூர்த்தி தினத்தில் சந்திரனை யொருவரும் பார்ப்பது கூடாது. (18) எந்த மனிதன் பார்க்கின்றானோ அவன் மிகுந்த பாவியாகிவிடுவது நிச்சயமே! கேளீர்! தரணிதேவர்களே! பூர்வத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபிரான் விநாயகசுதூர்த்தி தினத்தில் சந்திரனைப் பார்த்ததினால் (19) சகல ஜனங்களாலு மிகழப்பட்ட வோர் பெரும் சாபத்தை யடைந்தார். ஆகையால் யாதாமொருவர் மகி புண்ணியமும், சகல பாவங்களையும் நாசம்செய்யலுற்றதுமான இவ்விரதத்தை யாசரிக்கின்றாரோ அவர் ஸ்ரீவிக்கிணேசுவரருக்கு மிகவும் பிரியமுள்ளவராகிச் சகல

போகங்கனையு (21)¹ மனுபவித்து முடிவிலில் சிவஸம்புஜியத்தை யடைகின்றொன்று சுத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். (21) மேலு மனேகம்பெயர்கள் ஷஷ்டிதியி லாசரிக்கத்தக்க ஸ்ரீ விக்கினராஜனுடைய வற்புதமான மற்றோர் விரதத்தை முறைப்படி யாசரித்துக் கணேச னருளினால் நல்ல கதியையடைந்திருக்கிறார்கள். பூர்வத்தில் வித்தியன்மா லியென்ற வேரரசன் ஸ்ரீகணராஜனுடைய ஷஷ்டிவிரதத்தை யனுஷ்டித்ததினற் பிணிகள் தீரப்பெற்றவனாகி வஜ்ஜிரத்தையொத்த தேகத் தையடைந்து (23) திலோத்தமையென்ற மாதரைக்கொண்டவளுட னிரமித்துச் சிறந்த பீல பிள்ளைகளையும் பெற்று வேண்டியமட்டிலுள்ள போகங்கனையு மனுபவித்துவிட்டு (24) சரீரத்துடன் நேர்த்தியும் சி ரோஷ்டமூமான கைலாகிரியை யடைந்து கேளீர்! முனிவர்களே! விக் கணேசுவரருக்கு மிஷும் பிரியமுள்ளவனாகிப் பிறகு மோகூலாம்பிரா ஜியத்தை யடைந்தான். (25) மேலு மிவ்வாறாக இவ்விரதத்தை யனு ஷ்டித் தின்னு மனேகம்பெயர்கள் மோகூலமடைந்திருக்கிறார்கள். ஓ! பிராம்பனோத்தமர்களே! ஸ்ரீ விக்கணேசுவரருடைய விரதங்க ளிவ்வித மென்பதை பெடுத்துரைத்தேன். (26) எவர்க ளிவ் வத்தியாயத்தை ப் படிக்கின்றார்களோ, கேட்கின்றார்களோ, அல்லது கேட்பிக்கின்றார்களோ அவர்கள் நிகரற்ற போகங்கனையனுபவித்துவிட்டுப் பிறகு மோ கூலத்தை யடைவார்களே! (27)

முப்பத்தாறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௩௭—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

கேளீர்! பிராம்பனோத்தமர்களே! மற்றதான ஸ்ரீஸுப்பிரம்ம னிய ஸ்வாமியினுடைய விரதத்தைச் சொல்லுகின்றேன். சூரியன் து லாராசியிலிருக்கும் (ஐப்பிசிமாதம்) போதுள்ள முதல்வெள்ளிக்கிழமை தினத்தில் (1) காலையிலெழுந்து சுத்தம்பண்ணிக்கொண்ட டாறுமுகக் கடவுளை யிருதயமலத்தடத்தில் தியானம்பண்ணிவிட்டு நித்தியகருமங் களை முடித்துக்கொண்டதன்மேற் (2) சகல பாவங்களையும் தொலைக் கலுற்ற வப்பேர்க்கொத்த சிறந்த விரதத்தை முறைப்படி முடித்தல் வேண்டும். மேலும் மற்றவைகளான கார்த்திகை, கந்தஷஷ்டி ஆகிய

மூன்று சிறந்த விரதங்களையு மாகமமுதையின்படி பெற்ற மானிடர்க ளாசரிக்கின்றார்களோ (3½) அவர்கள் சகல போகங்களையு மனுபவித் து ஸ்ரீமுருகேச னுக்கினையின்படி முடிவில் மோகூதமடைகின்றார்கள். (4) ஓ! தரணிதேவர்களே! பிம்மவிஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்களிவ் விரதங்களை யாசரித்ததினால் முத்திப் பேர்முதத்தில் நேரலான மிகக் கொடிய வசூர்களையெல்லாம் கொன்றுபோட்டார்கள். (5) மேலும் நி க்பாலர்கள் திசைகளுக் கதிபரானார்கள். பூர்வத்தில் முகருந்தசக்கரவி ருத்தி யிவ் விரதங்களை யனுஷ்டித்ததினால் லுபுத்தத்திற் சகல சத்துருக் களையும் ஜயித்துவிட்டுக் கணத்திபத்தன்மையை யடைந்தான். (6½) மு ந்தித் தவசிகளிற் சிறந்தவர்களான நாரதர் முதலியவர்கள் (7) மறுபி றப்பிற் கசாத்திபமான நிகரற்ற நித்தியத்தன்மையை யடைந்தார்கள். ஓ! முனிவர்களே! பூர்வத்தில் சிலர் பின்னாயில்லாதவர்களாயிருந் தனே கம்பின்னைனைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். (8) மேலும் மற்ற சிலர்க ளை வரியத்தையும் ஞானயோகத்தையு மடைந்து மோகூதம்பெற்றிருக்கிறார் கள். இம்மூன்றுகனி லென்றையாயிலும் ஸ்ரீ குகபிரானுக்குத் திருப் தியாகு ம்படி பெவ ராசரிக்கின்றோ (9) அவர் வேண்டிய பயன்களை யெல்லாம் பெற்று மெத்த வுத்தமமான சிவனோகத்தை யடைந்து ஸ்ரீ கந்தன குணினால் முடிவில் மோகூதம்பெறுகின்றார்கள். (10) இப்படியி ருந்தையி லிம்மூன்று விரதங்களையும் ஸ்ரீமுருகேசனுக்குத் திருப்தியாகு ம்படி பெந்த மானிட ராசரிக்கின்றோ ஓ! தரணிதேவர்களே! ஸ்ரீ கு கனுக்கு நிகரான வப்பேர்க்கொத்தவரின் மகிமையை யார்தானறிவார் கள். (11) யாதாமொருவர் ஸ்ரீ கந்தபிரானுக்குப் பிரியமுள்ளதான இவ் வத்தியாயத்தைப் படிக்கின்றோ அல்லது கேட்கின்றோ அவர் சகல போகங்களையு மனுபவித்துப்போட்டு முடிவினில் மோகூதமடைகின் றார். (12)

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௩௮-வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

மகாத்துமாவாகிய ஸ்ரீ பைரவமூர்த்தியினுடைய மூன்று விரதங் களையும் சொல்லுகின்றேன். சூரியன் மகர இராசியிலிருக்கும் (தைமா தம்) போதுள்ள முந்தியதான ஞாயிற்றுக்கிழமையிலும், (1) சித்தி னை, கீப்பிசி மாதங்களி னிருபுரணி நகூத்திரங்களிலு மதிகாலையிலெழு

ந்து ஸ்ரீ பைரவமூர்த்தியை மனதினால் தியானித்துவிட்டு (2) நித்திய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு தங்கம், வெள்ளி அல்லது செம்பினாலுள்ள மகாத்துமாவாகிய ஸ்ரீ பைரவவிக்கிரகத்தை (3) யமைத் ததனைப் பற்பல புஷ்பங்களால் பூஜைசெய்தன்னத்தினும் செய்யப்பட்ட பாயசம் முதலியவைகளை நைவேத்தியம்பண்ணித் (4) துதிசெய்துகொண்டே பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்துவிட்டுத் திறமைக்குத் தக்கபடி சிவனடியார்களுக்குத் தானம் செய்யவேண்டும். (5) பிற்பாடு சிவாலயத்திற்குப் போயங்கு ஸ்ரீ முக்கண்டேவனாயும், தேவேசரான பைரவமூர்த்தியையும் விதிப்படி பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்துவிட்டுத் திறமைக்குத் தக்கபடி பக்தியுடனே காணிக் கை கொடுக்கவேண்டும். (6½) பின்பு தன் வீடுசேர்ந்து மத்தியான்னகாலத்திற் சிவனடியார்களோடுகூடம் (7) கனிவர்க்க மல்ல தப்பங்கனையாவது ஆன்னத்தையாவது ஒரோதடவை புஜித்துவிட்டு மறுநாள் பைரவ விக்கிரகத்தைப் பக்தியுடனடியார்க்குத் தானம் செய்யவேண்டும். (8) ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! ஸ்ரீ பைரவமூர்த்தியினுடைய விம் மூன்று விரதங்களையு மெந்தமானிட ரனுஷ்டிக்கின்றோர் அவர் தமதிச்சையின்படி வேண்டிய போகங்களை யனுபவித்துவிட்டுப் (9) பிறகு ஸ்ரீ பைரவரின் கிருபாவசத்தினும் சிவலோகமடைந்து முடிவின்னில் மோகூதமடைவதிலாச்சரியமேயில்லை. (10) பூர்வதத்தில் மிகுந்த கார்த்தியுடைய சூரியனின் விரதத்தை யனுஷ்டித்ததினால் கோடிசூரியப் பிரகாசம்பொருந்தியபைரவகவசத்தைப்பெற்றார். (11) ஆகையால் கேளீர்! தரணிதேவர்களே! எந்த மானிட ரிம்மூன்று விரதங்களையு மனுஷ்டிக்கின்றோர் அவர்கண்டபோகங்களையு மனுபவித்துப்போட்டு முடிவின்னில் மோகூதமடைகின்றார். (12)

மகா புத்திசாலியாகிய ஸ்ரீ வீரபத்திரருடையதான மற்றோர்விரதத்தை யெடுத்துக் கூறுகின்றேன். பிராம்மணர் ஞாயிற்றுக்கிழமையிற் காலையிலெழுந்து சுத்திசெய்துகொண்டு (13) சகலநித்தியகருமங்களையும் முறைப்படி முடித்துவிட்டு தங்கத்தினாலாவது வெள்ளியாலாவது மகாவலிமைபொருந்திய வீரபத்திரஸ்வாமியை (14) யமைத்துக்கொண்ட ப்பதுமையை யபிஷேகம் முதலியவைகளால் விதிப்படி பூஜைபண்ணிப் பற்பலவித பக்தியங்களோடுகூட நைவேத்தியஞ் செய்துவிட்டுத் (15) திறமைக்குத் தக்கபடி சிவபக்தராகிய புலவருக்குத் தானம்கொடுத்து, பிறகு தேவாலயத்திற்குப்போய் ஸ்ரீ பாமேசுவரனையும் வீரபத்திரனையும் புத்திசாலியானவன் முறைப்படி பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்

தேதாகிலும் காணிக்கையு மளித்துவிட்டுப் பின்பு தன்வீடுசேர்ந்து(17) கேளீர்! தரணிதேவர்களே! சிவனுடியார்களோடுகூடப் போஜனம் செய்யவேண்டும். பிறகு மறுநா ளப் புத்திசாலியானவ னவ் விக்கிரகத்தை யோர் சிவபக்தருக்குத் தானம்செய்துவிடல்கூண்டும். (18) எந்த மானிட ரிவ்விதமாக வீரபாத்திரருடைய மகா பரிசுத்தமான விரதத்தை யாசரிக்கின்றாரோ அப்புண்ணிபவானுக்கு விரியம், தேஜசு, சம்பத்து இவைகளுண்டாகும். (19) இவ் விரதத்தை யனுஷ்டித்ததினால் பிரம்மன் ஸ்ரீபரமேசுவரனுக்குச் சாரதியாகும் தன்மையை யடைந்தார். ஓ! தரணிதேவர்களே! தேவேந்திர னிந்திராணியையும் கற்பகவிருகத்தை யுமடைந்தான். (20) முந்தி வெகுப் பிரம்மணர்கள் சிவஞானமடைந்திருக்கிறார்கள். அனேகமரசர்கள் மிகுந்த ஐசுவரியத்தையும், சிறந்த வெற்றியையும் பெற்றிருக்கிறார்கள். (21) மேலுமனேக வைசியர்களும் சூத்திரர்களு மிம் மகா விரதத்தை யனுஷ்டித்ததினால் சிரோஷ்டர்களான பல பிள்ளைகளைப்பெற்று வேண்டிய போகங்களை யுமனுபவித்துவிட்டு மோகூதம்பெற்றிருக்கிறார்கள். (22) ஆகையா நெந்தமானி டேருத்தமர்க ளிவ் விரதத்தை யாசரிக்கின்றார்களோ அவர்கள் ஸ்ரீ வீரபாத்திரருளினால் விஜயத்தையும் புத்திரங்களையுமடைந்து (23) முடிவிற்கு விலோகமடைவார்களென்று சத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். இவ் வத்தியாயத்தை யெவர் படிக்கின்றாரோ, கேட்கின்றார்களோ, அல்லது கேட்பிக்கின்றார்களோ அவர்கள் நிகரற்ற போகங்களை யனுபவித்துவிட்டு ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய பரமபத்தையடைவார்களே! (24)

முப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று

உபதேசகாண்டம் 38-வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

ஓ! முனிவர்களே! சகல விரதங்களு மிப்பிரகாரமாக வுரைக்கப் பட்டாயிற்று. இப்போது சிவபுண்ணிபங்களை ஜாக்கிரதையாய்க் கேளுங்கள். (1) கேளீர்! தரணிதேவர்களே! ஸ்ரீ பரமேசுவர னிச்சையின்படி ஸாலோகம் முதலிய புதவிகளை யடைவதற்காக, ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய விங்கம் விக்கிரகங்கள், உமையம்மன், ஷண்முகன், விநாயகர், பக்தர்கள், கணம் முதலியவர்கள் இவர்களுக் கனேகமனேகம் பிராகாரங்கள் அட்டாலங்கள், கொடுங்கைகள், நேர்த்தியான வாலயங்கள் இவைகளைப்

பணப்பேராசைதொள்ளாமற் கட்டிவைத்துத் (2-4) கூடுமானால் செம்பு, பொன், கல் முதலியவைகளா லவர்தளி னுருவங்களையும் பக்தியுடன் மைத்து முறைப்படி பிரதிஷ்டையும்பண்ணி (5) யபிஷேகம் செய்து பலவித மாலைகளா லலங்காரம்பண்ணி வத்திரங்கள், சந்தனம், நைவேத்தியம் முதலியவைகளையு மவர்களுக் களித்துவிட்டுப் (6) பெரும் ஜுவாலையுடைய பல தீபங்களேற்றி மற்ற வுபசாரங்களையும் பண்ணவேண்டும். மேலும் பசுமாடுகள் வாங்கிவிட்டுத் தாசிகளைத் திட்டம்செய்துவைத்துத் (7) தன் திறமைக்குத்தக்கபடி நிலங்களும் தோட்டங்களும் விடவேண்டும். மேலும் சுவாமிக்காக வாபிகள், கிணறுகள், தடாகங்கள், விருகூதங்கள் இவைகளை யுண்டுசெய்துவைத்து (8) வாகனம் தேர் முதலியவைகளையும் செய்து அப்புலவனாவன் ஸ்ரீபரமேசுவரனுக்கு மிகுந்த முழுக்கத்துட னுற்சலங்கள் செய்துவைக்கவேண்டும். (9) மேலும் ஜீர்ணமாய்ப்பொன் வாலயங்களைப் பழுதுபார்த்துவைத்துத் தினந்தோறு மாலையிமித்திப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்துவரவேண்டும். (10) கேளீர்! தாணிதேவோத்தமர்களை! மேன்மையடைவதற்காக ஸ்ரீ சிவபரமாத்ருமாவுக் கிவ்வாறுசெய புண்ணியங்களை பென்றும் சகல முயற்சியுடனும் செய்துவரவேண்டும். (11) மேலும் ஸ்ரீசிவ பிரானைப் பூஜைசெய்யும் குருக்கள்மாருக்கு வீடுகட்டிவைத்துத் தன் திறமைக்குத் தக்கபடி வீட்டுக்கு வேண்டிய தானியம் முதலிய சாமான்களையும் கொடுத்துவரவேண்டும். (12) தன் குருவைச் சந்தித்தவிடத்தில் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்யவேண்டும். மேலு மிவ்விதமாய்த் தன் குருவுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை யென்றும் முயற்சியுடன் செய்துவரல்வேண்டும். (13) ஓ! தாணிதேவர்களை! மேலும் மிகவும் பக்தியுடையவனுடச் சிவனடியார்களுக்கு வீடுகளைச்சட்டிட்டுநொட்டுத்து வீட்டுக்குவேண்டிய சாமான் முதலியவைகளையும் வஸ்திரங்களையு மவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். (14) இதேவிதமாய்ச் சிவபுராணங்கள், விபுதி ருத்திஷேகங்கள், மகா புண்ணியமான சிவலிங்கங்கள், ஆபரணங்கள் (15) அன்னம் இவைகளை மடியார்களுக்கு மெந்தப் பக்தியுடன் கொடுக்கவேண்டும். மேலு மடியார்களை யெதிரிற் சந்தித்தாலுடனே யெழுந்தவர்களைத் தரிசித்துப் பக்தியுடன் (16) வந்தனித்து மகா புத்திசாலித்தன்மையா யவர்களைவோடு வெகுமானத்துடன் சம்பாஷித்து, இவ்வாறு முதலிய, அடியார்களுக்குரிய காரியங்களை நிர்வகித்துவரவேண்டும் (17) குருக்கள்மார்களாகிய வடியார்களிடத்தும் சிறந்த பக்தியைப் பாராட்டிவரவேண்டியதோ டிவர்களுடைய காரியங்களுக்கும் மனதினால்கூட விரோதம் நிகழக்கூடாது. (18) சிவபக்தர்க

ஞக்கும், சிவபுண்ணியங்களிற் சிறந்தவரும், சிவச்சுவரூபியுமான குருவுக்கும் வாக்கு, மனது, சரீரம், தனம் முதலியவைகளாலெல்லா மெப்போதும் மிகுந்த சந்தோஷத்துடனாகச் செய்துவரவேண்டும். (19½) ஓ! முனிவர்களே! இவைகள்தான் சிவபுண்ணியங்களென்று சிறந்த முனிவர்களால் மதிக்கப்படுகின்றன. (20) எந்த மானிடோத்தமர்களிச் சிவபுண்ணியங்களைச் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் மெத்தப் புண்ணியாத்துமர்களாகப் பாரமீதனேகம் போகங்களை யனுபவித்து (21) மிகுந்த புத்திப்பொளத்திரர்களால் நிரம்பப்பெற்றவர்களாக யளவற்ற சுகங்களை யனுபவித்துப்போட்டவர்கள் தங்க விமானத்தோடு சிவலோகமடைந் தங்கு (22) ஸ்ரீ சிவபிரானுக்கு நேசமுள்ளவர்களாகிய நேகமாரிரம் கற்பகோடிநாலமளவு மானந்தப்பட்டிருந்த முடிவினில் சிவசாயுஜியத்தை யடையலாவதற் சந்தேகமேயில்லை. (23) யென, இவ்வாறு குருருடைய வசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் முனிச்சிரோஷ்டர்கள் மிகுந்த சந்தேகமுற்றவர்களாகச் சிவனடியார்கள் இனிக்ஷணத்தை யும் குருவினி லக்ஷணத்தையும் சந்தோஷத்துடன் முந்நி வினவிக்கொள்ளலாயி (24½) எவ்வாறுவர்களது வசனத்தைக் கேட்டுச் சிறந்த புண்ணியமான குருமுனிவர் (25) ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய பக்தர்களி லக்ஷணத்தை வெடுத்துக் கூறியதாவது:— ஓ! வேதியர்களே! தேவர்கள், அசுரர்கள், ஆர்க்கர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், முனிவர்கள், மானிடர்கள், பிரம்மணர்கள், கூத்திரியர்கள், வைசியர்கள், சூத்திரர்கள் இவர்களிலும் சங்கராஜதிபார் முதலிய வெல்லோர்களிலும் மகாத்துமர்களான சிற்சில சிவபக்தர்களிருக்கின்றார்கள். (26-27½) ஓ! முனிவர்களே! இவர்களுக்கெல்லாம் வர்ணாசிரமங்களின் சட்டுப்பாடுமில்லை. (28) அவ்வெல்லாச் சிவபக்தர்களும் தேவனம் மகேசுவரைச் சேர்ந்தவர்களென்றே நினைக்கப்படுகின்றார்கள். அவர்களெல்லாம் சகல வேதங்களாலும் சம்மதிக்கப்பட்டவர்களான அதிவர்ணாசிரமிகளென்று கூறப்படுகின்றார்கள். (29) ஓ! வேதியர்களே! அம் மகாத்துமர்களுக்கு வெளிக்குறிதான் பத்தும், உள்சூறிகள் மூன்றும், வெளிக்கு முன்னுக்கும் பொதுவானவை பத்து முன்றானவென்று கூறப்படுகின்றன. (30) அவைகளோவென்றால்:— விபுதி ருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்தலென்று; குருவைச் சேவித்தலென்று; ஸ்ரீ சிவபிரானைத் துதித்தல் மூன்று; (31) ஸ்ரீ ஜகதீசனுடைய திருநாமங்களை யுச்சரித்தல் நான்கு; அம் மகாதேவரைப் பூஜித்தலைத் த; (32) மகா புண்ணியமான சிவாலயத்தைத் தரிசித்தலாறு; சிவபுராணங்களைக் கேட்குதலேழு; (33) அடியார்களை வந்தணித்த லெட்டு; சிவனடியார்களின் வீட்டிற் போஜனம்

செய்தலொன்பது; (34) சிவபக்தரான குருவுக்குக் கொடை கொடுத்தல் பத்து; ஆகிய விப்பத்தும் வெளிக்குறிகளெனப்படும். (35) மனதினால் ஜபித்தலொன்று; ஸ்ரீ மகேசுவரனை மனதினால் பூஜித்தவிரண்டு; கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! பாப்பிரம்மத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பாவித்தல் மூன்று; ஆகிய விம்மூன்று முட்குறிகளென்று புராணங்களை யறிந்த மாமுனிவர்களாற் சொல்லப்படுகின்றன. (36-37) ஓ! வேதியர்களே! மேற்கூறிய வுள்வெளிக்குறிகள் பதின்மூன்று மெப்போ தெவர்களுக் கிருக்கின்றனவோ அப்போ தப்பேர்க்கொத்த மகாத்துமார்களுக்குப் பக்தர்களுக்கூரிய மற்றப் பத்துக்குறிகளு முண்டாகிவிடும். (38) அவைகளோவென்றால்:— தழதழக்கலுற்ற கண்டத்தொனியின் மாறுதலொன்று, நாவின்புறட்டவிரண்டு; உதடுகளின் துடித்தல்மூன்று, (39) மெய்நடுக்கல் நான்கு; மயிர்களின் சிலிர்த்தலைந்து; வியர்வையாறு, (40) இடறிநடக்குதலேழு; கண்ணீர்சொரிதலெட்டு; அழுதலொன்பது, பாவசமடைதல்பத்து; (41) ஆகிய விப்பத்தும் பக்தர்களுக்கூரிய குறிகளென்று ஸ்ரீ சிவபிரானுற் சொல்லப்பட்டதே! எந்த மகானுபாவர்களுக் கிம்மூன்றுவித சின்னங்களு மிருக்கின்றனவோ (42) அவர்தான் சகல லோகங்களுக்கும் முக்கிய பரிசுத்தர்களான சிவபக்தர்களென்று நினைக்கப்படுகின்றார்கள். என்றாலும் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்திருக்கும் சில சிவபக்தர்க் (43) ளிடத்தில் மேற்கூறிய சின்னங்களிருப்ப தறியப்படாதிருக்கினும் சிவநேசனாகியவ னப்பேர்க்கொத்த சிவபக்தர்களைக் கண்டமாதிரத்தில் பக்தியுடன் வந்தனம் பண்ணவேண்டும். (44) ஸ்ரீ சிவபிரான், குரு, பக்தர்கள், இவர்களை வந்தனித்துத் துதிப்பவர்கள் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு சகல வேண்டதல்களையும் கைக்கொண்டு (45) புத்திரபௌத்திரர்களோடுகூட மிகுந்த போகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு நோயுற்றவர்களாயும் திடசரீரமுள்ளவர்களாயு மிங்கு வெகுநாலம் வாழ்ந்துவிட்டு (46) முடிவினில் பற்பல விரத்தினங்களால் வினோதமான விமானத்திலேறிக்கொண்டு சூரியலோகம், சந்திரலோகம், இன்னும் மற்றத் தேவர்களின் லோகம் இவ்விடங்களிலுள்ள தேவர்கள், ஜகங்களுக் கதிபர்களான திக்பாலர்கள், (47½) பிரம்மன், விஷ்ணு, இருடீசுவரர்கள் இவர்களுடனும், வெகு சந்தோஷத்தோடு முந்திச் சொல்லானின்ற வின்னும் மற்றெல்லோர்களுடனும், தேவதுந்துபி முழக்கங்களுடனும், நான்குபக்கங்களிலு மிறைக்கப்பெற்ற மலர்மாரிகளுடனும், (49) நரத்தனம்செய்யானின்ற வப்ஸரஸ்தீரிகளாலும், கானம்செய்யலுற்ற கின்னரர்களாலும் சூழப்பெற்றவனாகித் திவியசரீரத்தை யடைந்து ஸ்ரீசிவபிரானுக்கு மிகவும் பிரியமுள்ள சிவலோகஞ் (50) சென்ற

ங்கு ஸாரூபியபதவியடைந்து ஸ்ரீ பரமேசுவரன் திருச்சன்னிதியி லிருந்துவிட்டுக் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! முடிவினில் சிவஸாயுஜியத்தை யடைவார்களே! (51) ஆகையால் மகாத்துமாவாகிய ஸ்ரீசங்கரனுடைய மகிமை யெவ்விதமோ அதேவிதமாய்ச் சிவபுண்ணியங்களுக்கும் உள்ள மகிமையையு மெந்தனா லெடுத்துரைக்க வசாத்தியமே! (52) பூர்வத்தி லம்மையானவள் ஸ்ரீ மகேசுவரனிடமிருந்து மிகவு முத்தமமான விச் சிவபுண்ணியத்தை மெத்தச் சந்தோஷத்துட னிவ்விதமேகேட்டு (53) மிக வாச்சரியம் கொண்டவளாகித் துரிதமாய்த்தமதாசனத்தினி ன்றெழுந்து ஸ்ரீமகேசுவரனை மூன்றுப் பிரதக்ஷிணங்கள்செய்து வந்தனி த்துவிட்டுப்(54) பிரஸன்னராகிய ஸ்ரீஸர்வேசுவரனை நோக்கி மந்தகாஸத் துடன் திருவசனமுரைத்ததாவது:— “ஓ! ஸ்வாமீ! இப்பேர்க்கொத்த சிவபுண்ணியத்தினால் பிராணிகள்(55) தேவரீரை யறிந்தவர்களாகித் தேவரீருடைய ஸாயுஜியபதவியை யடையவேண்டு” மென, கருணமூர்த்தியான ஸ்ரீ சிவையம்மனா லெதிரிலிவ்வா றுரைக்கப்பட்டதன்மேல் (56) “ஓ! கேளாய்! பெண்ணே! பிராணிகளா லெமது மெத்த வுத்தமமான புண்ணியத்தை யறியத்தகுவ தெளிதல்ல; ஆனால் சகல பசு புண்ணியங்களையும் * செய்து முதிர்ந்தவர்களான, மகா பரிசுத்தமுடைய வந்தக் கரணத்தை யுடையவர்களால்மட்டில்தான் சிவபுண்ணிய மெளிதினிலறியத்தகும”(57) மிகவும் கேவலர்களான மற்றவர்களுக்குச் சிவபுண்ணிய மெவ்விதமாய்க் கிடைக்கும்? (58) ஆகையால் ஸகல முயற்சிகளாலும் பசு புண்ணியங்கள் மிகுதியாய்ச் செய்யப்பட்டதின்பேரில்தான் சிவபுண்ணியங்களில் மனப்பிரவிருத்தி நேரிடுமேயின்றி வேறுவிதத்தா லில்லை” (59) யென்று பூர்வததில் ஸ்ரீ தேவாதிதேவரால் பார்வதியம்மைக்குத் திருவாக்குரைக்கப்பட்டது. கேளீர்! முனிவர்களே! இதற்குமே லுங்களுக்கு மெத்த நேர்த்தியான புண்ணிய கதைகளை யெடுத்துக் கூறுகின்றேன். (60)

முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

* இ-ள் ஸ்ரீபரமேசுவரன் பசுபதி யுனதால் அவரே ‘பதி’ யெனவும் மற்ற விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும்; இன்னும் பிரபஞ்சங்களி லுள்ளவெல்லாப், பொருள்களும் ‘பசு’ வெனவும்படும். ஆகையால் பேர்க்கொத்த சிவபிரானுக்குரிய புண்ணியமே ‘பதிபுண்ணிய’மென்றும், மற்றத்தெய்வங்களுக்குரிய, பற்பலகருமங்களாற் செய்யப்படக்கூடிய புண்ணியங்களெல்லாம் ‘பசுபுண்ணிய’ மென்றும் சொல்லப்படும். அனைக ஜன்மங்களில் மற்றத்தெய்வங்களுக்குரிய பக்தி, யாகாதி கருமங்கள், பற்பல விதமான சருமங்கள், இயாத்திரைகள் முதலிய பசுபுண்ணியங்களைச் செய்து முதிர்ந்தவர்களாயிருப் பவருக்கே சிவபக்தியில் மனப்பற்றுது லுண்டாரு மென்பது கருத்து.

உபதேசகாண்டம் ௪0--வது அத்தியாயத்தி னிற்றம்.

ஓ! பிராம்மணேசுவர்களை! மறுபடியும் சிவபன்னிபத்தின்ம
சுமையை யுங்களுக் கொடுத்து விளக்குகின்றேன்; அதனைக் கவனமாய்க்
கேட்பீர்களாக. (1) கோணதேசத்திற் சதிபனுன அஜனென்றோ ரா
சுனிநுந்தான். அவனுக்கு மிகவும் ரூபலாவணிபம் பொருத்திபவர்களு
ம், மெத்த மிருதுவான மேனியைக் கொண்டவர்களுமான நான்கு பெ
ண்கள் பிறந்தார்கள். (2) மகா புத்திசாலியான அவ்வரசு னவர்களுக்
காக ஸ்வயம்வரமண்டபம் ஜோடித்து (3) தேர்த்தியான பல ராஜகுமா
ரர்களை நகுவித்தான். அந்த ராஜபுத்திரர்களெல்லா மக் கலியாணம
ண்டபத்தில் வந்திருந்தார்கள். (4) பிற்பாடல் வரசன் கன்னிமார்களு
மங்கு வந்தவர்களைப் பார்த்தவனவ னவர்களில் தங்களுக்குப் பிரியப்ப
ட்ட ராஜகுமாரனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். (5) மூத்
தபெண்ணைவள் விஷததேசத்திற் சதிபனுன மகேந்தரனையும், இரண்
டாம்பெண் கம்புதேசாதிபனுன ஸாகர்கனையும், (6) மூன்றாம்பெண்
காம்போஜதேசாதிபனுன ஸுமாஸியென்பவனையும், நான்காம்பெண் கொ
ங்கணதேசாதிபனுன விசாலாகுதனையும் சுணவர்களாய்க் கொண்டார்கள்.
(7) இப்பிரகாரமா யிப்பெண்களெல்லாம் கழுத்துகளில் மாலைபைப்
போட்டவர்களைப் புருடர்களாய்க் கொண்டதன்மேல் மிகுந்த வைபவத்
தோடு கலியாணம் முடிக்கப்பட்டது. (8) பிறகு சுற்றத்தார்களைக் கன
ப்படுத்துவதில் விருப்பமுற்றவனுன அவ்வரசு னவரமாப்பிள்ளைகளுக் க
னேகம் திரவியங்களையும், தன் பெண்களுக் கனேக மாதையாபரணங்க
ளையும் கடகங்களையும் வெகுமதிகளாய்க் கொடுத்து (9-10) மிகுந்த பு
த்திசாலியான வப் புண்ணிபவா னவர்களுக்குச் சதுரங்கசையங்களை
யும், கொடுத்துக் தன் பெண்களோடுகூட அவர்களை மெத்தச் சந்தோ
ஷத்துடன் வரவர்கள் தேசத்திற் கனுப்பினான் (11½) பிற்பாடந்த ரா
ஜகுமாரர்களெல்லாம் சேர்ந்து புறப்பட்டப(12) பட்டணத்துக்கு வெ
ளியிற் சென்று தங்கள் தங்கள் தேசத்திற்குப் போவதற்காக வெல்
லோரு மொன்றுகூடிப் பேசிக்கொண்டிருக்குமளவில் கேளீர்! தாணி
தேவர்களை! (13) அப்போ தங்கு மகா இருடசுவரான விசுவாமித்
திரர் வரலாகி யந்த ராஜகுமாரர்களை யவரவரின் பெயரைச்சொல்லிக்
கூப்பிடுகையி (14) லவர்கள் வாத்தியங்களின் சத்தத்தினாலும் வார்த்
தைபேசுவதின் மும்முறத்தினாலும் வேறு கவனம் கொண்டவர்களாகிக்
கேளீர்! தாணிதேவர்களை! அத் தவசிச்சோஷ்டரின் கூப்பிடுதலைக்
கேட்கவில்லை. (15) பிற கல் விசுவாமித்திரர் மெத்தக் கோபம்கொண்

டவராகிய இந்த ராஜகுமாரர்களையும், நான்குபெண்களையும் தவிர (16) மற்றுள்ள சகல சைனிபங்களையும், சிறந்த திரவியங்களையுமுடனே சாம் பலர்க்கிடும்படி சபிக்க; (17) அப்போதே யவைகளெல்லாம் சாம்பலாகிவிட்டன. பிற்பாடல் விராஜகுமாரர்களு மவர்களது பெண்டிர்+ளும் பயத்தினால் நடுக்கமுற்றவரானார்கள். (18) அப்போதம் மாமுனிவர் வர்களேநோக்கி வசனமுரைத்ததாவது:— “ஓ! ராஜகுமாரர்களே! நீங்கள் நம்மைப் பாராமலும் நாழுரைத்தவார்த்தையைக் கேளாமலு மிருந்துவிட்ட (19) படியால் பாவிகளாகிய நீங்கள் குருடர்களும் செவிடர்களமாகி யிக்கொடிய காட்டினி லலைந்துகொண்டிருக்கக்கடவீர்களே (20) யின்றி நீங்கள் கிராமங்களிலாவது பட்டணங்களிலாவது வசிக்கத்தக்கதில்லை; மேலும் நீங்கள் பெண்டிர்களோடு புணரிடி (21) லுங்கள் தலைகள் வெடித்துப்போகக்கடவன” வென்றம் மாமுனிவர் சபித்துப்போட்டுத் தம தாசிரமத்திற்குச் சென்றுவிட்டனர். கேளீர்! முனிச்சிரிஷ்டர்களே! (22) பிற கப்படியே யச் சாபவசத்தினால் இந்த ராஜகுமாரர்களெல்லாம் குருடர்களும் செவிடர்களாகிய க்காடுதனிலே கிழங்கு, காய், கனிகளைத் தின்றுகொண்டு பெண்டிர்களால் வழிகாண்பிக்கப்பட்டவர்களாகி மிகுந்த துக்கத்தோட லைந்துவந்தார்கள். (23½) இவ்வாறவ் வரசர்களக் காடுகளில் திரிந்துகொண்டிருக்கையில் (24) தவசிகளிற் சிறந்தவரான ஸ்ரீ அக்ஸ்தியபகவா நங்கு விஜயமாக, அப்போதம் மாமுனிவரை யந்த ராஜகுமாரிகள் தங்கள் கணவர்களோடு கூடப் பார்த்து (25) வந்தனம்பண்ணி மிகுந்த துக்கத்தினுற் பிடிக்கப்பட்டவர்களாகித் தங்கள் வரலாற்றை யறிவித்துக்கொண்டதாவது:— “ஓ! கருணைக்கடலாகிய ஸ்வாமி! இனி எங்களுக்கெப்போ தெந்தவுபாயத்தினால் சாபத்தினின்று விடுதலையுண்டாகுமென்றுண்மையாய்ச் சொல்லியருளவேண்டும்; (26½) ஓ! இருடசுவரோ! தேவரினைச் சரணமடையலான வெங்களை யிரகித்தருளவேண்டு” (27) மென, இவ்வாறவர்களது வசனத்தைக் கேட்டதன்மே லவ் வகஸ்தியமாமுனிவர் மிகவும் கிருபைகூர்ந்தவராகி யதற்குபாயம் சொல்லியருளியதாவது:—(28) “ஓ! கேளீர்! ராஜகுமாரர்களே! நீங்கள் சகல பாவங்களையும் தொலைக்க லுற்ற சிவபுண்ணியத்தைச் செய்வீர்களாகி லுங்களுக்குச் சாபம் தீர்ந்து சகல வைசுவரிசங்களும் கைகூடலாகுமென்பது நிச்சயம்; (29) மேலுமூங்க ளிஷ்டத்தின்படி யிராஜியமும் கைகூடலாகி முடிவின் லஸ்யுஜியபதவியை யடைவீர்களென்பதற் சந்தேகத்திற் கிடமேயில்லை. (30) பிராணிகளுக்குச் சிவபுண்ணியத்தைத்தவிர நல்ல கதிக்கு வேறு வழியில்லை. அதனைப்பற்றி யிப்போ துங்களுக்கோர் பழைய கதை சொல்லுகின்றோம்; அதனைக் கேளுங்கள். (31)

முந்நீக் கீசசுபாமென்ற வேர் நேர்த்தியான பட்டணத்தில் ஸா
தாரணனென்ற வேரரசு நெட்போது மந்தப்புரத்தில் மனைவியோடு
கூட இரமித்துக்கொண்டிருப்பதிலே முயன்றவனா யிருந்தான். (32)
அப்போ தோர்நான் தவசிகளிற் சிரோஷ்டரான மகிமைபொருந்திய வஸி
ஷ்டமாமுனிவ ரவனுடைய அரண்மனைக்குள்வந்து சில நாமிகையளவு
காத்துக்கொண்டிருந்ததின்பேரி (33) லவ் வரசன் தன் மனைவியோடு
கூட வெளியில்வந் தம் மாமுனிவரை வந்தனித்து விநயத்தினால் வணக்
கமுற்றவனாக யெதிரி லஞ்சலிகொண்டு நின்றான். (34) அப்போ தம்
முனிவ ரவ் வரசனை நோக்கி மெத்தக்கோபத்துட னுரைத்தகாவது:—
“அடா! மூடராஜனே! நாமிங்குவந் திரண்டு, மூன்று, நான்கு நாமிகை
களாயின; நாமிவ்வளவுகால முன்வீட்டுவாசலில்வந்து காத்திருந்தும் நீ
கர்வத்தினால் வெளியில் வராதிருந்தபடியால் (35-36) பெண்டிரோடு
கூட வுந்தனுக்குக் காட்டினிலே சஞ்சரிக்கும்படியான வேடத்தன்மை
வரக்கடவது. மேலு மிப் பட்டணத்தில் வசிக்கும் ஜநங்கெல்லாம்
மிருகங்களும், பகலிகளும் யாகக்கடவார்கள். (37) இப்பட்டணமும்
மகர பயங்கரமான காடாகக்கடவ” தென்று சபித்துவிட்டம்மாமுனிவர்
துரிதமாய்த் தமதாசிரமத்திற்குச் சென்றுவிட்டார். (38) பிறகெல்லாம்
வஸிஷ்டமுனிவரின் தவமகிமையா லவ்வாறே யாகிவிட்டன. அவ்வரச
ன் பெண்டிரோடுகூட விக் காடுதனில் வேடவுருவந்தோடு சஞ்சரித்து
வந்தான். (39) இப்படியிருக்கையி லோர்நா ளங்கு திரிணபிந்துமாமு
னிவர் தோன்றலாயினர். அப்போ தவ்வரச னவருடைய நல்வரத்தை
விசாரித்துவிட்டுத் தன் சங்கதிகளையெல்லா மவருக்கறிவித்தான். (40)
அப்போ தம்முனிவர் கிருபாவசத்தினால் விருவர்களையும் பார்த்துச்
சகல துக்கங்களையும் விலக்கவைக்கலுற்ற சிவபுண்ணியத்தைச் சடிதி
யாய் மனதி லாலோசித்துக்கொண்டு (41) கேளீர்! பிரம்மேணுத்தம
ர்களே! அவரவ் வேடனைப்பார்த்து ‘அடா! இக்காட்டினில் ஸ்ரீ சிவபிரா
னுக்குப் பிரியமுள்ளதான சிவாலயமிருக்கின்றதா?’ வென்று வினவ,
(42) அதற்கரசன் ‘ஓ! சுவாமி! இதோ கிட்டத்திலே மெத்த வுத்தம
மானப் பிரம்மேசுவரமென்றோ ராலயமிருக்கின்ற’ தென்றான். அது
கேட்டம்மாமுனிவர் மறுபடியு மவ் விருவர்களையும் நோக்கித் திருவாக்
குரைத்ததாவது:—(43) “நீங்க ளிருவர்களு மிச் சிவாலயத்திலுள்ள
புல், சருகு, கொடியிவைக்கையெல்லா மெடுத்ததத் தூரத்திலெறிந்து
விட் டெப்போதும் ஸ்வாமிக்கு மம்மனுக்கும் பிரதகவிண நமஸ்காரங்க
ள் பண்ணிக்கொண்டிச் சிவாலயத்தில்தானே வசியுங்கள். (44½) அப்
பகவானே யுங்களைக் காலதாமசமன்றியி விரகழிக்கலாவா” (45) நென்

றுநாத்துத் தமீதாசிரமத்துக்குச் சென்றுவிட்டார். பிறகல் விருவர்க ளு மவரது வசனத்தைக் கேட்டவ்வாறே நடத்திவருகையிற் (46) பதி னேருநாட் சென்றதின்மே லக்காடானது துரிதத்தில் திரும்பவும் பட் டணமாகிவிட்டது. (47) ஜனங்களெல்லாம் மிருத பகலிகளின்தன்மையை விட்டு முன்போலாகிவிட்டார்கள். அவ்வரசனும் தன் மனைவியோடு கூட அரசுத்தன்மையையடைந்து (48) மகா சந்தோஷத்தோடு மூய ற்சியுடன் முன்போ லரசுசெலுத்திவந்தான். பிற்பாடவன் ‘ஓ! கோ! சிவபுண்ணியத்தின் மகிமையாலல்லவோ நமக்கு முந்திய உருவம் வரலா யிற்’ (49) நென் றாலோசித்துக்கொண்டு சிவபுண்ணியத்தை மிகுதி யாய்ச் செய்துவந் தவ் வரசன் தன் மனைவியோடுகூடத் தேகத்தின் மு டியில் நல்ல கதையை யடைந்தான். (50) ஆகையால் ஓ! ராஜகுமாரக் ளே! நீங்களும் பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய புண்ணியங்க ளைச்செய்து சிவாக்கியை விராஜியம், ஸம்பத்து, ரூபம் இவைகளை யடையக்கடவீர்க” (51) னென, இவ்வாறு நூதாக்கலான வம் மாமுனிவ னாத் திரும்பவு மவர்கள் மனைவிகளோடுகூட வந்தனித்து “ஓ! ஸ்வாமீ! சிரோஷ்டமான் வப் புண்ணிய மெவ்வாறு செய்யத்தக்க” (52) தென் றுநாத் தவர் திருவடிகளில் தண்டம்போல் வந்தனித்தார்கள். அச்சம யத்தில் ஸ்ரீ சிவபிரானிடத்துமிகவும் பிரியமுள்ளவரான வேர் சிவப்பார் ப்பானங்கு வந்தனர். (53) இவரங்குள்ள அமிருதேசவரொன்ற வேர் சிவலிங்கத்தை மிகுதிபாய்ப் பூஜைசெய்கின்றவர். பிறகு ஸத்தகுந வாகிய வப் பிராம்மணைப் பார்த்துத் தவசிகளிற் சிறந்த அவ் வகஸ்தி யமாமுனிவர் ஒருவாக்குநாதத்தாவது:—(54) “ஓ! சிவப்பிராம்மண ரோ! நீர் புஷ்பகிரி வமிசத்திற் பிறந்தவரான மகிமைபொருந்திய லோக குருவல்லவோ? மிகவும் துக்கமடைந்தவர்களான இவர்களையும் நீர் சீட்ர்களாய்க் கொண் (55) மெமா னாராதிக்கப்படுவேரான ஸகல பாவத் திரள்களையும் தொலைப்பிக்கலுற்ற ஸ்ரீ அமிருதேசவரசுளாயியை யிவர்க ளுக்குச் சேவைபண்ணிவைத் தவர் சன்னிதியிலிருந்துகொண்டிவர்களை யவருக் கூழியம்செய்யும்படி வைத்து (56) ஓ! புலவரோ! நீர் லோக குருவாகியதால் தயவுட னிவர்களைத் துக்கக்கடவினின்று கரையேற்றிச் சுகமடையும்படி செய்யலாவி” (57) பொன் றவருக்குச் சொல்லி புருளி யவரை யவர்களோடு சேர்த்துவிட்டுத் தாம் கைலாஸத்திற்குச் சென்று விட்டார். அம்மாமுனிவர் போனவுட னவர்க ளச் சிவப்பார்ப்பாளைத் தண்டனிட்டுத் (58) தெய்வ நம்பிக்கையுள்ளவர்களாகி ‘ஓ! ஸ்வாமீ! தேவரீ ரெங்களை யிரகித்தருளவேண்டு’ மென் றவரைப் பிரார்த்தித்து க்கொண்டார்கள். பிறகல் வேதியரு மவர்களது வசனத்தைக் கேட்ட

தன்மேல் மிகவும் துக்காதாராகி (59) “ஓ! மகா பாக்கியசாலிகளான ராஜகுமாரர்களே! என்று மடியார்களைக் காப்பதில் முயன்றவரும், பத்தியா லறியத்தக்கவரும், ஆகியந்தமற்றவருமான ஸ்ரீ ஜகதீசனிருக்கும்போது நீங்களென்றுக்கும் வியசனப்படவேண்டாம். (60)

பூர்வத்தில் மகாத்துமாவான காகியபமுனிவரின் சீடனான முக்கலனென்ற வேர் பார்ப்பா னவாருகினிலிருந்து சாஸ்திரம் படித்துக் கொண்டிருந்தான். (61) இவ்வாறவன் படித்துக்கொண்டிருக்கையிலோர்நாள் மமுனிவர்மீதவன தெச்சில்நீர் விழுந்தது. உடனே தவசிச்சிரோஷ்டரான வக்காகியபமுனிவர் கோபத்தோடவனைச் சபித்திட்டதாவது:—(62) “அடா! மூடா! இப்போர்க்கொத்த வந்தநெச்சில் நம்மீது விழுந்தபடியால் மிகவும் கர்விஷ்டனாகிய நீ சீக்கிரமதி லெருமைக்கடாவாகக்கடவா” யென, (63) அவ்வாறவர் சபித்தமாத் திரத்திலவனுடனே யெருமைக்கடா உருவத்தைக் கொண்டவனாகப் பட்டணத்துக்கு வெளியில் புற்களை மேய்ந்து திரிந்துகொண்டே (64) யங்கிருந்த ஸ்ரீ சக்தீசவாசவாமியின் பிராகாரத்திற்குப்போயங்கு சுற்றிலுமுள்ள புற்குப்பல்களை மேய்ந்துகொண்டே மூன்றுதடவை சுற்றிவந்த(65)தப்பிராகாரத்தின் மதினின்பேரிலிருந்த புற்களையும் மேய்ந்துவிட்டுக் கொடிமாத்தினண்டைக்கு வந்து சன்னிதியைப்பார்த்தமாத் திரத்தி (66) லப்போதே சாபத்தினின்று விடுபட்டதாகிச் சுந்தரமான தனது நிஜவுருவத்தைக் கொள்ளலாயிற்று. உடனே யம் முக்கலன் ஸ்வாபியைப் பிரதக்ஷிணம்செய்தடிக்கடி நமஸ்காரம்பண்ணினான். (67) அங்னையெல்லாமவனைச்சேர்ந்த மனிதர்கள் கண்டாச்சரியமடைந்து சிவபுண்ணியத்தின் மகிமையை யவர்களெப்போதும் புக்ழ்ந்ததாவது:—(68) “ஓ! கோ! ஓரொருமைக்கடாவானது வெருமஞ்ஞானத்தினால் புற்குப்பல்களை மேய்ந்து திரிந்துகொண்டிருந்தமாத் திரத்தில் பயங்கரமான தன தெருமையுருவத்தைவிட்டுத் தன் நிஜவுருவத்தைக் கொள்ளலாயிற் றல்லவோ! (69) ஆகையால் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய புண்ணியத்தின் மகிமையை யார்கா னறியத்தகு” மென்றம் மனிதச்சிரோஷ்டர்களெல்லா மொருவரோடொருவ ரொப்போதும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள்.(70) ஆகையால் கேளீர்! ராஜகுமாரர்களே! நீங்களு மிங்கு ஸ்ரீ மகேசுவரனுடைய புண்ணியத்தைச்செய்யுங்க” னென, பிற்பாடு ராஜகுமாரர்கள் “ஓ! கருணைக்கடலாகிய ஸ்வாமீ! எந்தச் சிவபுண்ணியங்களையாங்க ளனுஷ்டிக்கத் தக்கதென்பதைப் பாவிகளாகிய வெங்களுக் கெடுத்துகாக்கவேண்டு” (71½) மென, இவ்வாறவர்களது வசனத்தைக்கேட்ட டம் மாமுனிவர்திருவாக்கருளியதாவது:—(72) “ஓ! ராஜகுமாரர்களே! நீங்கள் நான்

குபுருடர்களுடையப்பராபரக் கடவுளாகிய ஸ்ரீ அமிருதேசவரசுவாமியைச் சோம்பலின்றியி லெப்போதும் பிரதக்ஷிணம் செய்துவந்து திருப்திசெய்யவேண்டும். (73) இப்பெண்களி லொருத்தி ஸ்வாமியண்டையி ல்பெருக்கி மெழுசிவரஸ்வேண்டும்; மற்றொருத்தி ஸ்ரீ பிரபுவுக்கு அபிஷேகதீர்த்தம் கொண்டுவரட்டும்; (74) மற்றொருத்தி ஸ்வாமிக்காகக் காட்டிலுள்ள மலர்களைக் கொய்துவரட்டும்; மற்றவள் நைவேத்தியத்திற்காகக் கிழங்கு, காய், கனிகளை யிங்குக் கொண்டுவரட்டு” (75) மென்றவர்களுக்குப் பணிவிடைகள் சொல்லிக்கொண்டே அவர்களை அழைத்து வந்து கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அச் சிவப்பிராம்மணரன்றைக்கு ஸ்ரீ மகாதேவரைப் பக்தியுடன் பூஜைசெய்துபோட்டு (76) மறுநாள் அவரவர்களுக்குப் பணிவிடைகளுக்கு வேண்டிய பண்டங்களைத் தருவித்துக் கொடுத்துவிட்டு நாள்தோறு மவர்களோடுகூட ஸ்வாமியைப் பூஜைபண்ணிவந்தார். (77) அவர்களு மிவ்விதமாய் ஸ்வாமிக்குக் கிழங்கு காய்களை நைவேத்தியம்செய்துகொண்டு வருமளவி லிருபத்தோரு தினங்கள் சென்றதின்றே (78) பிற இருபத்திரண்டாம் நாளில் ஸ்ரீ சிவாக்கிணையா லவர்களுக்குக் கண்களும் காதுகளும் முன்போலாகிவிட்டன. (79) அதன்பிற கவர்கள் மெத்த வாச்சரியுற்றவர்களாகி ஸ்ரீ மகேச வரரைத் தண்டனிட்டுப் பின்னுமெட்டுத்தினங்கள்வரையில் பக்தியுடன் பிரதக்ஷிணம் செய்துவருகையில் (80) சிவாக்கிணையால் ஸகலப்பிராணிகளும், சதுரங்கசைனியங்களும், பொருட்களும் முன்போலுண்டாகிவிட்டன. (81) அந்நான்கு பெண்கள், புருடர்களும் முன்போலவே யெளவனப்பருவத்தையடைந் தப்போதச் சிவப்பார்ப்பாளைப் பக்தியுடன் வந்தனித்துப்போட்டு (82) “ஓ! பிராம்மணேந்திரே! தேவரீ ரருளினை நாங்குளெல்லோர்களும் சாபத்தினின்று விடுபட்டவர்களாயினே” மென, இவ்வாறவர்கள் துபசாரவார்த்தையைக் கேட்டப் பிராம்மணரவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லியதாவது:—(83) “ஓ! ராஜகுமாரர்களே! நீங்கள் பாவங்கள் தொலையப்பெற்றவர்களாகிச் சிவபுண்ணியத்தைச் செய்துவந்த மகிமையினாலே யுங்களுக்குக் கண் காதுகளுமுண்டாகி (84) யுங்களதுபொருட்களும் கைக்கு வரலாயிற்றென்பது நிச்சயமே! (84½) இப்போது நீங்கள் மாமுனிவரின் சாபத்தினின்று விடுபட்டலானீர்க ளென்பதி லாகேஷபணையேயில்லை. (85) இனி நீங்குளெப்போது ம் தவருதலின்றியிற் சிவபுண்ணியம் செய்துகொண்டு கவலையின்றி யாசுசெலுத்த்வாருங்க” (86) என, இவ்வாறக் குருவின் வசனத்தைக் கேட்ட டவ் விராஜகுமாரர்களக் குருவை வந்தனித்துவிட்டுப் பிறகு பராபரக் கடவுளாகிய ஸ்ரீ அமிருதேசவரசுவாமியை (87) யவர்கள் மு

றைப்படி யபிலேகம் பண்ணியும், மிகுந்த பகழிப்போஜிபங்களால் றை வேத்தியம்செய்தும் திருப்திசெய்வித்துப் (88) பிறகவ் வாலயத்திற் குச் சுற்றிலுமுள்ள காடுகளை யழித்துக் குருவின்பெயரால் விளங்கும் லோக தருமிபுரமென்று பெயர்போன வோர் பட்டணத்தைக் (89) கட்டியப்புத்திசாலிகள் ஸ்வாமிக்கு மண்டப கோபுரங்களைக்கட்டிவைத்துடனே தேர், உற்சவம் முதலியவைகளையும் செய்வித்தார்கள். (90) பிற்பாடந்த ராஜகுமாரர்கள் தங்கள் குருவுக்கு மிகுந்த தனங்களைக்கொடுத்து விட்டவரதாக்கினையின்பேரில் தங்க ளரசாகுழியை யடைந்து ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய கிருபாபலத்தினால் மிகுந்த வலிமைபொருந்தியவர்களும், சத்துருவர் தவர்களுமாக மெத்தச் சந்தோஷத்துடனாக செலுத்திவந்து (91½) தங்க ளிராஜியத்தி லேனாக சிவபுண்ணியங்களையும் நடத்திவந்தார்கள். (92) பிறகவர்கள் நாளளவிற்பல சாத்திரங்களிற் சிறந்தவர்களும், மெத்த விரயமுள்ளவர்களுமானவனேகம் பிள்ளைகளைப்பெற்றுத் தங்கள் மனைவிகளோடுகூட மிகுந்த புகழுடனிருந்துவந்தார்கள். (93) இப்படி யிருக்கையி லவர்க ளொருநா ளோரிடத்தி லேகார்தமாயிருக்கும்போது தவசிகளிற் சிறந்தவரான ஸ்ரீ துர்வாஸபகவா என்கு விஜயமாயினர். (94) அவரை யிவர்கள் கண்டு மிகுந்த பக்தியோடு வந்தனீத்து “ஓ! ஸ்வாமி! தேவரீ ரெல்லா மறிந்தவராகையா லெங்களுக் கென்ன பாவத்தினால் குருட்டுத்தன்மையும் செவிடமீத்தன்மையும் கிடைக்க லாயிற்றென்பதை யெடுத்துக் கூறவேண்டு” (95-96) மென, இவ்வாறவர்களது வசனத்தைக் கேட்டதன்மே லம் மாமுனிவர் சற்றுத் தியானம்பண்ணிவிட்டு ஸ்ரீ பரமேசுவரன்மீது பக்திகொண்டவராகி விளயத்தினால் வணக்கமுற்றிருந்த ராஜகுமாரர்களை நோக்கித் திருவாக்குரைத்த தாவது:—(97)

“கேளீர்! ராஜகுமாரர்களே! இயவன தேசத்தி லாதித்தியபுரமென்றோர் பெரிய பட்டணமிருக்கின்றது. அங்கு மிகவும் பணக்காரனான மகிமைபொருந்திய விசுவாவசுவென்றோர் வணிகனிருந்தான். (98) நீங்கள் நான்குபெயர்களு மவனுக்குப் பிள்ளைகளாயிருந்தீர்கள். அப்போது நீங்கள் வணிகமுறை வழியின்படிச் சொந்த வியாபாரத்திலே கவலைகொண்டிருந்தீர்கள். (99) அப்பட்டணத்தி லாதித்தியேசுவரஸ்வாமிகோவிலென்றோர் சிவாலயமிருக்கின்றது. அங்காலயத்திருப்பணி நடத்துவோனான வோர் மனிதனிருந்தான். (100) அப்புண்ணியவான் சிவாலயம் கட்ட முயன்றவனாகி யுங்களிடம் வந்து சிலத் திரவியத்தைக் கேட்க, (101) அப்போது நீங்கள் சந்தோஷத்தினால் ‘தருகின்றோ’ மென்றும் ‘நானைக்காகட்டும், நானைக்காகட்டு’ மென்று மப் பக்தனை யெ

ப்போது மலைச்சுழித்துவந்தீர்கள். (102) அவ்வாறு வந்த பக்தனை நீங்கள் வியாபாரகர்வத்தினால் பார்க்கவுமில்லை. அவனுங்களைக் கூப்பிட்டு ப்பேசியும் கர்வத்தினாலவன் சொல்லைக் கேட்கவுமில்லை. (103) பிற்பாடவனுங்களை யொழித்துச் சிவாலயம்தனிலே சுகமாயிருந்துவிட்டான். பிறகு நீங்கள் கப்பலேறித் தீவாந்தரத்துக்கும் போனபொழுது (104) தங்கு நீங்க ளிறக்கலாகிக் காலபாசத்தினால் கட்டுண்டு, முந்தி 'நீங்கள் சிவபுண்ணியத்திற்காகத் தனத்தைக் கொடுக்கின்றோ' மென்று சொல்லிவந்த (105) படியால் கேளீர்! ராஜபுத்திரர்களே! நீங்கள் பூபதியாயிருக்கும் தன்மையை யடைந்திருக்கின்றீர்கள். நீங்களவனுக்குத் தனத்தைக் கொடாமலு மவனைப் பாராமலு மவன் வசனத்தைக் கேளாமலு மிருந்துவிட்ட (106) படியா லுங்கள் தனங்கடெல்லாம் நாசமாகி நீங்கள் குருடர்களும் செவிடர்களாகிவிட்டீர்கள். கேளீர்! அரசர்களே! நீங்கள் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக்குத் திருப்திசெய்தபடியா (107) லுங்களுக்கும் கண்களும் காதுகளும் முன்போலாகிவிட்டன. மேலு முங்கள தரசாகுதியும் முன்போ லுங்கள் வசத்தில் வரலாயிற்" (108) நென, இஷ்வர தம் மாமுனிவரின் வசனத்தைக்கேட்டதன்மே லந்த ராஜகுமாரர்கள தெல்லாம் சரியென்றே நிச்சயித்துக்கொண்ட த்துவாசபகவானை (109) மிகுந்த பக்தியோடு வந்தனித் தவளை யாசிரமத்துக் கனுப்பி விட்டவ் வரசர்கள் தங்க ளிராஜியங்களை நீதிவழுவாம லாண்டிவந்த(110) தங்கங்கனேகம் சிவபுண்ணியங்களுக்கும் நடத்திவந்து வெகுகாலமளவும் சத்துருவன்றியிற் சந்தோஷமா யனேகபொகங்களை யனுபவித்துவிட்டு முடிவின் சிறந்த விமானத்தி லேறிக்கொண்டு கைலாஸபதவிபடைந்தார்கள். (111)

நாற்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் 42-வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

சம்புதேசத்தி லதிசந்தரமான மாயாபூமென்றோர் பட்டணமிருக்கின்றது. அதில் ஸ்புத்தியென்று பெயர்போன வேரரசனிருந்தான். (1) அவனுக்குப் பெயர்போன பராக்காமங்களைக்கொண்ட பீமன் முதலிய வெட்டுப் பிள்ளைகளும், சகல இலகணங்களோடும் கூடியவோர் பெண்ணும் பிறந்தார்கள். (2) அவ்வரசன் தனதரசாகுதியை யொன்பது பாகங்களாய்ப் பிரித்துத் தன் பிள்ளைகளுக்கும் பெண்ணுக்குமாய்க்

கொடுத்துவிட்டுத் தான் காட்டுக்குப்போய்ச் செய்வதற்குச் செய்தியமான தவத்தைச் செய்து (3) கேளீர்! மாமுனிவர்களே! ஸ்ரீமகாதேவருடைய பிரஸாதத்தினால் மோகித்தையடைந்தான். பிறிதொன்று பிள்ளைகளு ம் பெண்ணும் சத்துருக்களைக் கண்டிக்கவற்றவர்களாகியிராஜியபரிபால னம் செய்துவந்தார்கள். (4) ஆனால் பெண்ணைவ ளதிக விசேஷ மா யெப்போதும் ஸகல தருமங்களையும் நடத்திவந்தான். தருமங்களில் மிகவும் முயன்றவளான வப்பேர்க்கொத்த ராஜகுமாரியைப் பார்ப்பதற் காக மகா தவசிகளான ஸப்த இருடிகள் (5) மகா மங்களகரம்பொருந் திய அவருடைய ஆரண்மனைக்குவர் தெப்போதும் தருமமார்க்கத்திலு ள்ள வச்சிறந்த குமாரியை யங்கு கண்டு (6) சந்தோஷித்துக் கேளீர்! முனிவர்களே! பெருமைபொருந்திய அவர்களது திருவாக்குகளாலவளை செஷம் விசாரித்து “ஓ! நல்ல நோன்பினையுடைய சுந்தரீ! அடியாராகி ய வந்தனுக்குக் கேஷமுண்டாகக்கடவது: ஏனென்றால் சிவபுண்ணியம் முதலிய ஸகல தருமங்களு முந்தனால் மிகுதியாய் நடத்திவரப்படுகின் றனவல்லவோ! (7½) இவ்வுலகத்திலுள்ள வெல்லப் பெண்களிலு மொருவிதத்திலு முனக்கீடானவர்களே யில்லை” (8) யென, இவ்வா றவர்களது திருவசனங்களைக் கேட்டப் பெண்ணவர்களுக்கு மறுமொ ழியுரைத்திட்டதாவது:— “ஓ! இருடசுவர்களே! யான் புண்ணியங்க ளை யறியவே அறியேன். (9) பதிபுண்ணியமே (சிவபுண்ணியம்) மெ த்தச் சிரோஷ்டமானதென்று தேவரீர் ளால் திருவாக்கருளப்பட்டதன் றோ! இப்பேர்க்கொத்த பதிபுண்ணியத்தை யெந்தயுத்தமர்கள் செய்து நல்லகதி யடைந்திருக்கிறார்கள (10) ளென்பதைக்கேட்க மெத்த ஆவ லுள்ளவளா யிருக்கின்றே” யென, இவ்வா றவளது வசனத்தைக் கேட்டதன்மே லவர்களில் மகா தவசியும், (11) புண்ணியாத்துமாவு மான கௌதமமாமுனிவர் மகர் பரிசுத்தம்பொருந்திய வேர் கதை சொல்லியதாவது:—

“ஓ! கேளாய்! பெண்ணே! பாஞ்சாலதேசத்தில் சோபனபுர மென்றோர் நேர்த்தியான பட்டணமிருக்கின்றது. (12) கேளீர்! தரணி தேவர்களே! அங்கு மாதவொன்றோர் மகிமைபொருந்திய வந்தண ரிரு ந்தார். அவருக்கு ஸுந்தரியென்றோர் நேர்த்தியான பெண்ணிருந்தாள். (13) அவள் கரிபுரமென்ற பட்டணத்திலுள்ள புஷ்கரனென்ற வேர் பார்ப்பானுக்கு மனைவியாகி யவனோடுகூடச் சந்தோஷமா யிருந்துவரு கையி (14) லஸ்திரீயானவள் வியபிசாரியாகித் தன் வீட்டிற் கயல்விட் டிலுள்ள தங்கம்போன்ற மேனியுடைய வேர் பார்ப்பானோடு கலந்துவ ந்தாள். (15) ஓ! தரணியேவர்களே! பிறகு நாளளவினி லதனையவளது

து புருட னறியவந்ததன்மே லவனைக் கட்டிக் கொடுமையாய்க் கைவா
 ளினுலடித்தான். (16) பின்பு சிலகாலம் சென்றபிறகவளவளை விஷம்
 கொடுத்துக் கொன்றுவிட்டுத் தான் கைம்பெண்ணைதின்பேரில் மிகவு
 ம் காமவிதாரம் கொண்டவளாகிச் சோரபுருடர்களோ டிரபித்துக்கொ
 ண்டு (17) கர்ப்பத்திற்கொண்ட பிள்ளைகளைமெல்லாம் கொன்றுகொ
 ண்டேவருகையி லோர் கர்ப்பமானது மிகுந்த மருத்தினுறக்கட விழாதி
 ருந்தபொழு (18) தவளது சுற்றத்தார்களெல்லா மதனை யறிந்ததன்
 மே லத்தூர்நடைக்காரியை யூரைவிட்டுத் துறத்திவிட்டார்கள். பிறகவள
 வர்களால் துறத்திவிடப்பட்டதன்மேல்பயம்பெ கொண்டவளாகித்தேசம்தே
 சமாயலைந்து (19) பத்தாவதுமாதத்தி லோரிட திற்பிள்ளையப்பெ
 ற்று மிகவு மிறக்கமற்றவளாகி யக் குழவியை விஷமிட்டுக் கொன்று
 போட்டு(20) மறுபடியு மவ் வவ்சாரியானவள் கள்ளப்புருடர்மீது காத
 லுற்றவளாகிக் கிரிடித்துவருகையி லவரவர்களை நஞ்சிட்டுக் கொன்று
 விட் டவரிடமிருந்த தனங்களைப் பறித்துக்கொண்டு (21) அற்பாடு
 தற்செயலாய்க் கிடைத்த வேர் பார்ப்பானேடு வஞ்சக புத்தியுட னிர
 மித்துவருகையி லவனுக்கும் விஷமிட்டாள். (22) இவ்வா றவளவனு
 க்குக் கொடுத்த விஷமெல்லாம் வீணாகவிட்டபோ தவளை யொருநா
 ளவள் காட்டுக்கழைத்துக்கொண்டுபோ யவனுடன் (23) கலந்துவிட்டு
 ப் பிறகவன் தூங்கும்போ தவன்பேரி லோர் கல்லைநூக்கிப்போட்டுக்
 கொன்றுவிட் டவன் வசமிருந்த தனத்தைமெல்லா மப் பாதகி பறிந்து
 க்கொண்டுவிட்டாள். பிறகு தற்செயலா(24) யப்போ தாசன் வேவு
 காரர்கள் மூலமா யவளது கொடிய நடையை யறிந்தவனாகி பவளது
 முலைகளையும் மூக்கையுமறுத் தவளைத் தூரத் துறத்திவிட்டான். (25)
 பிற்பா டவன் மூக்கறுபட்டவளாகியும், பாட்டைசாரிகளான புருடர்க
 ளோமெல்லாம் புணர்ந்துகொண்டு மெத்தச் சூகஸத்துட னனைகம்
 கெட்டகாரியங்களைச் செய்துவருகையி(26) லொருநா ளோர் மனிதன்
 ப்பேர்க்கொத்த விசுவாசப் பாதகியைத் தன் முண்டக் கையினுலடிக்க,
 அவளதேகூணத்தில் மடியலாகி யியமதூதர்கள்வர் தவளை யியமனண்
 டைக் கிழுத்துப்போ யாக்கினையின்படி மகா கொடியதான நாகத்தில்
 வீழ்த்தினார்கள். (27½) உடனே மகா ப்லசாலிகளான சிவதூதர்களங்கு
 வந்து கொடியர்களான வியமதூதர்களைத் துறத்திவிட் டவ்வாறு பீடிக்
 கப்பட்ட வஸ்திரீயை மிகுந்த ஒளிபொருந்திய வேர் விமானத்தி லேற்
 றிவைத்துக்கொண்டு சிவாக்கினையின்படி ஸ்ரீ சிவபிரானுல் விளங்கப்பெ
 ற்ற கைலைகிரிக்குக் கொண்டுபோ (29½) யங்கவளைத் தேவாதிதேவரு
 டைய திருச்சன்னிதியில் சுகமாய்க்கொண்டுவிட்டார்கள். (30) அப்போது

கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அவன் ஸ்ரீ உமாநேவியினுடைய ஸகிசுக்கூட்டங்களால் பூஜிக்கப்பெற்றவனாகிய யசு சகிமார்களுடன்கூடத் தேவியருகிணர் சந்தோஷமாயிருந்துவந்தான். (31) பிறகல் வியமதூதர்க ளியமனிட்டுச்சென் றவற்றையெல்லாம் சொன்னதின்மேல் தருமராஜ னவர்கள் சிவகணங்கனினுய் நங்களால் பட்ட கொடும் துன்பத்தைக் கேட்டுக் கணுதிபதியாகிய சித்திராகுப்தனை நோக்கி (32½) “ஓ! புத்திசாலியே! இவளுக் கென்ன புண்ணிய மிருக்கின்றதென்பதை நன்றாயாலோசித் திங்கு சொல்லவேண்டு” மென, (33) இவ்வாறவனது வசனத்தைக்கேட்டுச் சித்திராகுப்தன் வசனமுரைத்ததாவது:— “ஓ! ஸ்வாமீ! இவளுக்குப் புண்ணியத்தினி லேசம்கூடவில்லை. இவன் மகா பாவ புத்திக்காரி” (34) யென்றப் புண்ணியவான் தருமராஜனை நோக்கியுரைக்கலாகையி லப்போது தவசிகளிற் சிறந்தவரான நாரகபக்ஷா னங்கு வந்தார். (35) அப்போது தருமராஜ னம் மாமுனிவரைக் கண்டவுடன் துரிதமாய் வந்தனித்து வினவியதாவது:— “ஓ! தவசிகளிற் சிவோஷ்டரான ஸ்வாமீ! இப்போது தேவரீ ரொந்தத்தேசத்தினிற் றிங்கு விஜயமானது? (36) தேவரீர் கண்டிருப்பதும் கேட்டிருப்பதுமான விசித்திரங்களை யெல்லா மடியேனுக்குச் சொல்லியருளவேண்டு” மென, இவ்வரிற் றவனது வசனத்தைக் கேட்டம்முனிவர் (37) “கேளாய்! தருமராஜனை! நா மிப்போது ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக் காலயமான மலைகளிற் சிறந்த கைலைகிரியினின்று வருகின்றோம். அங்கு சிவதூதர்க ளுளது தூதர்களால் மிகவும் துன்பப்படுத்தப்பட்ட வெவர் ஸ்திரீயை விடுவித்துக்கொண்டி பரமாத்மாவான ஸ்ரீ பகவான் சன்னிதியி லவளை விட்டதினமே வெவர்க ளோர் மண்டபத்தி லிருந்துகொண் டொருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டதாவது:—(39) “ஓ! கோ! இவளால் ஜன்மந்தரத்திற் செய்யப்பட்ட புண்ணியத்தின் வலிமையால் கள்ளப்புருடன்பேரிலிவள் தூக்கிப்போட்டவனைக் கொல்லலான வக் கல்லை யங்குள்ளவர்க ளெடுத்தோர் சிறந்த சிவாலயம் கட்டுவது லுபயோகித்தார்கள். அந்தப் புண்ணியத்தினு லெப்போதும் பாவங்களை யே செய்துவந்த இப்பேர்க்கொத்த ஸ்திரீகூடச் சகல பாவங்களை யு முத்தறிப்போட்டு மிகுந்த சந்தோஷத்தோடுகூடியவளாகி ஜுவலிக்கின்ற ஸ்ரீ மகேசுவரன் திருச்சன்னிதியையடைந்தானன்றோ!” (40-41½) வென், இவ்வாறவர்களது வசனத்தைக்கேட்டதன்மேல் யாமுந்தனண்டைக்கு வரலானோ (42) மென, இவ்வாறந்நாரதமுனிவரது வசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் தருமராஜன் ‘ஓ! கோ! அப்படியா!’ வென்று சொல்லிக்கொண்டு சித்திராகுப்தனை நோக்கிச் சொல்லியதாவது:—(43) “ஓ! கோ! கேளாய்! சித்திராகுப்

தா! அவன் மிகுந்த வேர் கெட்டநடைக்காரியானபோதினு மக்கியான த்தினுற் புண்ணியம்செய்யப்பெற்றவனாகியிப்பேர்க்கொத்த நல்ல கதியை யடையலாயினனன்றோ! இங்ஙனமாகிய மெத்த வுத்தமமான விப்பேர்க்கொத்த ஸ்ரீசிவபிரானுக்கு மிகவும் பிரியமுள்ளதாகிய சிவபுண்ணியத்தைத் தெரிந்தவர்களாகிய யதனைச் செய்து நடக்கின்றவர்களின் மகா, மேன்மைபொருந்திய புண்ணியத்தின் மகிமையைப் பரமகாரணரான வம் மகேசுவரனைத் தவிர யாவர்தா னுண்மையி லறியப்போகின்ற” ரொன்று” நென்று கௌதமமுனிவர் சொல்லிமுடித்தார். (45)

நாற்பத்தோராவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௪௨-வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிற்பா டவ் விராஜகுமாரியைப் பார்த் தங்கிரமாமுனிவர் கூறுகின்றதாவது:— “ஓ! கேளாய்! பெண்ணே! வங்கதேசத்தில் மகாசுத்தனென்றோர் மகிமைபொருந்திய வாசனிருந்தான். (1) மகா பராக்கிரமசாலியான அவ்வரசன் காட்டிற்குப் போய் வேட்டையாடுதையில் மிகுந்த வலிமைபொருந்திய வேர் பெரிய புலி யவனைக் கொன்றுபோட்டது. (2) பிற்பா டவனது மந்திரியும் சில திருடர்களோடு சண்டை போட்டு மடிந்தான். அப்போது ஸ்ரீநாகப்பலவதியாயிருந்த அவ்வரசன் மனைவி பிள்ளைப்பெறலாகி (3) கேளீர்! முனிவர்களே! பிறகு தன் தந்தைவிடு சென் றங்கு வசித்துக்கொண்டிருந்தான். பிறகு நாளளவிலே யவன் தன் புத்திரனோடுகூட வேர் சிவரலயம் (4) கட்டி யதனில் தன்பேரால் சிவப்பிரதிஷ்டையும் பண்ணிவைத்து எள்ளதோலும் பூஜைசெய்தானதின்மேல் ஸ்ரீ தேவாதிதேவனைப் பக்தியுடன் வந்தவிட்டு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் தன் வீட்டுக்கு வந்துகொண்டிருந்தான். (5½) இப்படியிருக்கையி லொருநாள் ஸ்ரீ மகாதேவரைப் பணியலுற்ற அவனது பிள்ளையானவன் ஸ்வாமிதரிசனம் செய்தானபிறகு அவனை நோக்கி ‘ஓ! அம்மா! என் தந்தை பெங்கே?’ யென்று வினவலாகையி (6½) லப்போதே தேவேந்திரன் சுதூரங்கசையங்களுகூட அவனது தந்தையை யழைத்துக்கொண்டு தானும் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் னங்கு வர் (7½) தவளை யவன் பெண்டிப்பிள்ளைகளோடு மெத்தச் சந்தோஷத்துடன் சேர்த்துவைத் (8) தவர்களது தேசத்தையும்

முன்போல் கட்டிக்கொடுத்தவர்களை யனுப்பிவிட்டுப் பிறகு கேளாய்! பெண்ணே! அவ்விந்திரன் சிவாக்கனையின்படி தன்னிருப்பிடம் சென்றான். (9) பிறகரசன் பெண்டிர் பிள்ளைகளோடுகூடத் தன் தேசத்திற்குப் போய் நேகம் திருடர்களைக் கொன்றுபோட்டிராஜியத்தைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண் (10) டச் சோரர்களில் தலைவனானவனைக் கட்டிச் சிவாச்சாலையி லடைத்துவிட்டு மிகுந்த கோபத்துடன் வனவனு விட்டைக் கொள்ளைவிட்டு (11) டவனை நாஸ்தோதும் கொடிய தூதர்களைக் கொண்டிமிசித்துவந்தான். பிற்பா டங்குள்ளவர்களெல்லா மரசனண்டைக்கு வந்து கொடியனான வத் திருடத்தலைவனைக் கொன்றுவிடும்படி கேட்டுக்கொள்ள, அவ்வசனம்கேட்டு அரசனு மப்படியே சரியென்று செய்துவிட்டான். (12) உடனே பரமத்துமாவாகிய ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய தூதர்கள் வந் தவ்வாறு தலைவெட்டுண்ட திருடத்தலைவனை (13) யோர் சிறந்த விமானத்தி லேற்றிக்கொண்டு கைலாஸத்திற்குக் கொண்டிபோனார்கள். அப்போ தரசனவனைக்கண் மயரப்பார்த்துக்கொண்டே மெத்த வாச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையி (14) லப்போது புண்ணியவான்களிற் சிறந்தவரான கர்க்கமுனிவரங்கு தோன்றினர். உடனே அரசனம் முனிவரை வந்தனித்துவிட்டுச் சங்கதிகளையெல்லா மவருக்கறிவிக்க, (15) முக்காலங்களையு மறிந்த வம்மாமுனிவர் சற்றுநேரம் தியானம்பண்ணிவிட்டு டவனுக்குள்ள புண்ணியத்தை யெடுத்துக்கூறிய தாவது:— “கேளாய்! அரசனே! நீ யவனது கைதனிவிருந்த வோர் பெரியதான தண்டத்தை யெடுத்த (16) ததனை மரத்தோடுமரமாய்ச்சேர்த்துச் சிவாலயம்கட்டிவிட்டாய். அதேபுண்ணியத்தினு லவன் சகல பாவங்களையு முதறிப்போட்டுத் (17) திவ்யவிமானத்தி லேற்றிக்கொண்டுத்தமமான கைலாசமடைந்து பிறகு முடிவின்னில் சிவஸாபுஜிய மடையப்போகின்றான். (18) அதுமுதலா யவ் வரசன் ஸ்ரீ சிவபிரானுக்கு மகாப்பிரியமுள்ளதான சிவபுண்ணியத்தைச் செய்துவந்து சிவபிரானருளால் எல்லாகூறியை யடைந்தான். (19) ஓ! கேளாய்! இராஜகுமாரீ! பெருமைபெற்றுப் பிவ்வரசன் சிவபுண்ணியங்களைச் செய்துவந்த மகிமையிடு வந்திரன் சூதாங்கசனியங்களோடு மிங்கு வந்து மிகுந்த சைனியங்களையும், சத்துருபலங்களைத்தொம்சம்செய்யவற்றுவோர் கத்தியையு பிவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு தேவர்களோடுகூடச்சொர்க்கலோகம் சென்றான். (20-21) அதன்பிற சிவ் வரசச்சிவோஷ்டன் தனது மற்ற இராஜியங்களையெல்லாம் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு மிகுந்த மகிமையுடன் ஸ்ரீ சிவபிரானுக்குப் பிரியமாயிருக்கும்படி செங்கோலுடத்திச் (22) சகல சிவபுண்ணியங்களையும் செய்துவந்து பிறகு முடிவில்

மோகத்தையடைந்தான். ஓ! பெண்ணே! கொடியனும் பாவியுமானவத் திருடத்தலைவனது தண்டமானது சிவாலயமகட்டுவதி லுபயோகிக்கப்பட்டபடியா (23) லவன்கூட வம் மகாபுண்ணியத்தினுற் சிவபதமடையலானு” எனன்றக் ககையையங்கிரமாமுனிவரல் விராஜகுமாரிக்குச் சொல்லிமுடித்தார். (24)

பிற்பாடு தவசிகளிற் சிரோஷ்டான வஸிஷ்டமாமுனிவரப் பெண்ணை நோக்கித் திருவாக்குரைத்ததாவது:— “ஓ! கேளாய்! ராஜகுமாரீ! குஞ்சாபுரமென்ற பட்டணத்தில் சித்திரரத்தியனென்ற றோர் மகிமைபொருந்திய பிராம்மணனிருந்தார். (25) அவருக்கு விபுதனென்று பாவகருமங்களைச் செய்யலுற்ற வேர் பின்னையிருந்தான். அத்துர்ப்புத்திக்காரனை யரசன் முந்தியே கோபத்தினு லூனைவிட்டுத் துறத்திவிட்டான். (26) பிறகவன் வெளிப்பட்டிக் காட்டுக்குப்போய்ப் பாவபுத்தியைக் கொண்டவனாகிக் கேளாய்! பெண்ணே! வழிப்பிரயாணிகளையடித் தவர்களது திரவியங்களைப் பறித்துவந்தான். (27) அத்தூராத் துமன் சிலநாளவளையி லிவ்விதமாய்ச் செய்துவருகையி லொருநாளரசன் சில தூதர்களை யனுப்பி யவனைக் (28) கட்டிக்கொண்டிவந்து கோபத்தோடவனை யியானையின்முன் நிறுத்த, அவ்வியானை யேவிவிடப்பட்டு மவனது தலையைப் பூமியி லிடறித்தள்ளாம (29) லவனைப் பிரதக்ஷிணம்பண்ணிவிட்டுத் தன் கழுத்தினில் தூக்கிவைத்துக்கொள்ள, அதுகண்டாரச னுச்சரியத்தினால் வியாகுலமுற்ற மனதைக்கொண்டவனாகி (30) “ஓ! கோ! இலகூமீவிலாசம்பொருந்திய இவ்வியானை யிப்பேர்க்கொத்த பாஷையக்கூடக் கொன்றுவிடாமல் கழுத்தினில் தூக்கிவைத்துக்கொள்ளுகின்றகே! இதென்ன வாச்சரிய” மென் றுயரப்பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அப்போ (31) தவ்வியானையானது ஆச்சரியமுற்ற மனதைக்கொண்டவனான அவ்வரசனை நோக்கிச் சொல்லியதாவது:— “ஓ! ராஜனே! இவன் குழந்தையாயிருக்கையில் தோழர்களுடிகூடச் செங்கல்களால் ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக்கோ ராலயம்கட்டி விளையாடினான்: (32½) அப்பேர்க்கொத்த மகாபுண்ணியத்தினு லிவனொருவராலும் நெருங்கமுடியாத மகாத்துமாவாகின்றான். (33) அவனைக் கொல்வதற் கெந்தனாலும் முடியாது: பிரம்மாவால்கூட முடியாது. சிவபுண்ணியத்தின் மகிமையினு லிவ னெல்லோர்களாலும் பூஜிக்கத்தக்கவனே!” (34) யென, இவ்வாறவ் வியானையின் வசனத்தைக்கேட்டு மறுபடியு மாச்சரியமுற்றவனாகி யவ்வரசன் மிகுந்த பக்தியோடுகூடியவனாகி யவனை விட்டுவிட்டான். (35) பிறகவன் தேசாந்தரம்போய் வெகுதூரம் சஞ்சரித்துவிட்டுப் பாதையாய் நேர்ந்து மறுபடியு மித்தேசத்

திற்கு வரலாகையி (36) லவனை யவ்வரசன்கண்டு மெத்தச் சந்தோஷமுற்றவனாகிச் சிவபுண்ணியத்தின் மகிமையா லவனுக்குத் திறண்ட தனங்களைக் கொடுத்துக் (37) கேளாய்! பெண்ணே! அப்புத்திசாலியானவ னவனை யவனது சுயேச்சையின்படி யனுப்பிவிட்டான். ஆனறுமுதலா யவ னெல்லோர்களுக்கு மிகழ்வான திருட்டுத்தன்மையை யொழித்துவிட்டு (38) விருப்பத்தின்படியுள்ள போகங்களை யனுபவித்துப்போட்டு முடிவினில் திவியவிமானத்தி லேறிக்கொண்டு மெத்தச் சந்தோஷத்துடன் சிவலோகமடைந்தார்” எனன்று வனிஷ்டமாமுனிவர் சொல்லிமுடித்தார். (39)

நாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௪௩—வது அத்தியாயத்தினர்த்தம்.

பிற்பா டவ் விராஜகுமாரியை நோக்கி ஸ்ரீ காசியபமாமுனிவர் சகல பாவங்களையும் தொலைப்பிக்கலுற்ற வோர் கதைசொன்னதாவது— “ஓ! கேளாய்! பெண்ணே! வேதாரண்ணியமென்ற நகரத்திற் போகாங்னென்ற, மகாபாவியும், பிறர்களை யிமிசிப்போனுமான வோரரசு னிறந்துபோகலாகையி (1½) லியமதுதர்கள் வந்தவனைக் காலபாசத்தினுற் கட்டிக்கொண்டுபோ (2) யவனைக் கொடிய நகரத்தில் வீழ்த்தி மிகுந்த கோபத்துட னடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது சிவாக்கிணையின்பேரில் சிவனுதர்க ளங்குவந்து கொடியநகரத்தில் வாதையளிக்கப்படலுற்ற வப்பாதகளை மெத்தச் சுந்தரமான வோ ரிரத்தி (3½) லேற்றிவைத்துக்கொண்டு சீக்கிரமாய் ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய பரமபதத்திற் கொண்டுசேர்த்தார்கள். (4) அப்போ தியமதுதர்கள் மெத்தத் கொடையுட னச் சிவகணங்களண்டையில் வந்து மிகுந்த பயத்தினால் நடுக்கமுற்றவர்களாகி யவனுடைய புண்ணிபத்தை வினவ, (5) சிவகணங்கள் சொன்னதாவது:— “ஓ! இயமதுதர்களே! இவருடைய பிள்ளையான கனகனென்பவன் சிறுபிள்ளைத்தன்மையால் மணற்களா லோர் சிவலிங்கம்பண்ணி விளையாடினான். (6) அப்புண்ணியத்தின் மகிமையால்தா னவனுக்குத் தந்தையாகிய இப்பேர்க்கொத்த மனிதர்கூடகொடியநகரத்தினின்று கரையேறிச்சிவலோக மடையலாகினார்” (7) நான், இவ்வா றவர்களது வசனத்தைக் கேட்டவ் வியமதுதர்கள் பயங்கொண்டவர்களாகி யப்படியே நிச்சயமாய்க்கொண்டு திரும்பித்

தங்களிருப்பிடம் மடைந்தார்கள். (8) ஓ! பெண்ணே! ஸகல பாவத்தி
றங்களையும் நாசம்செய்யலுற்ற சிவபுண்ணியமானது பிள்ளையினு லறி
யாத்தன்மையின்பேரில் செய்யப்பட்டமாத் திரத்தி லவன் தந்தையான
வன் மகா கோரமான நரகத்தினின்று மீண்டிருக்கையில் (9) சிவபுண்
ணியத்தின் மகிமையை யறிந்து செய்வோர்களின் பிதுருக்களுடைய
கதியை யெந்தமானிடர்தா னுண்மையி லறியலாவா?" (10) றென் றக்
காசியபமாமுனிவர் சொல்லியோய்ந்தவுட னப்போது ஜமதக்கினிமாமு
னிவர் பாவங்களை நாசம்செய்யலுற்ற லோர் கதை சொல்லியதாவது:—
(11) கேளாய்! ராஜகுமாரீ! சந்திரபுரமென்ற பட்டணத்தில் விசுத்த
னென்று மகா புத்திசாலியான லோர் மந்திரியிருந்தான். அவனுக்கு ம
கா பலசாலிகளாய் மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். (12) அவர்களில்
தூராசாரன், துர்க்குணனென்ற விரண்டு பிள்ளைகள் மிகுந்த பாவிகளும்
கெட்ட நடையுள்ளவர்களுமே! (13) ஆகையினால் புத்திசாலியான
அம் மந்திரியானவன் சந்தோஷத்துடன் தன் வீட்டுக்கு வெளியி லோர்
வீடுகட்டி யதனி லவர்களை யிருக்கச்செய்தான். (14) அதன லவர்கள்
துயரமுற்ற மனதைக்கொண்டவர்களாகிச் சிலநாட் சென்றதின்மேல்
நேர்த்தியான அப்பட்டணத்தை விட்டுத் தங்களிச்சையின்படி யங்குள்
ளக் கிராமவழிகளில் திருடப்போனார்கள். (15) அப்போ தவ் விருவர்
களும்மத்தியானவேளையில் வெயிலினால் தகிக்கப்பெற்றவர்களாகியங்கு
வரலான லோர் பார்ப்பாளைக் கட்டுச்சோறு வைத்திருப்பதாய்க் கண்ட
வுட (16) னவனைக் கையினு லோரதைவிட் டதனைப்பிடுகித் தூரத்
திற்கொண்டுபோ யவர்கள் மிகுந்த தாபம்கொண்டிருந்தபடியால் காட்டு
சோடென் றப்பிரமையினு லேமார் தம்முட்டையைச் சோதிக்குமளவி
(17) லதனி லோர் சுண்ணாம்புக்கல்லு மோர் நேர்த்தியான அப்பமு
மிருக்கலானதைக் கண்டதிண்மே லச் சுண்ணாம்புக்கல்லை யெறித்து மற்ற
தைத் தின்றுவிட்டுப் (18) பிறகப் பார்ப்பாளை யோர் மரததோடுவை
த்துக் கட்டிப்போட்டுத் தங்களிச்சையின்படிசென்றுவிட்டார்கள். பிற்
பாடு நாளளவிலே மகா புத்திசாலியும் பிரபுவுமான வரச னவர்கள் திரு
ட்டுவழியில் முயன்றிருப்பதைக் கண்டவுடன் கோபத்தோ டவர்களைச்
சிரசாக்களைபண்ணிவிட்டான். (19) பிறகு மகாபயங்கரர்களான விய
மதுதர்கள் வந் (20) தப்போ தவர்களைக் கட்டித் தங்க ளியஜமானன
ண்டைக்குக் கொண்டுபோனதி லவன் சித்திராகுப்தனைப் பார்த்தவர்களு
டைய புண்ணியத்தைவிசாரிக்க, (21) உடனே சித்திராகுப்தனவர்களு
டைய புண்ணியத்தை நன்காராய்ந் துரைத்ததாவது:— “ஓ! ஸ்வாமீ!

இப்பாவத் தொழிற்காரர்களுக்குக் கொஞ்சமேனும்புண்ணியமேயில்லை. (22) ஆன வர்களால் கடுதனி லெறியப்பட்ட சுண்ணும்புக்கல்லா னது ஏதோ புண்ணியத்தின் வலிமையா வங்குள்ள ஸ்ரீ விசுவநாதசுவா மியி னாலயத்திற்காக வுபயோகப்படலாயிற்று. (23) ஓ! பிரபுவே! அம்மகா புண்ணியத்தினால்தா னிவர்கள் பாவம்தீரப்பெற்றிருக்கிறார்கள்” எனென்று சித்திராகுப்தனிவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிலப்போது சிவாக்கினையின்படி (24) ஸ்ரீசிவபரமாத் துமாவினுடைய தூதர்கள் தூ று கம்பங்களை லலங்கரிக்கப்பெற்றதான லோர் பொன் விமானத்தோடு கூட வங்கு வந்தார்கள். (25) அப்போது தருமாஜ னவர்களைப்பார்த்து மெத்தப் பயம்கொண்டவர்களாகி யவர்களை வந்தனித்துவிட்டு “ஓ! கண ங்களே! அறியாமையாற் செய்யப்பட்ட பிழைகளையெல்லாம் நீங்கள் மன்னித்தருளவேண்டும். (26) ஏனென்றா லிவ் வெனது தூதர்க ளிவ ர்களுடைய புண்ணியத்தை யறியவில்லை” யென்று சொல்லிவிட்டவன் பின்னு மடிக்கடி தண்டம்போல் வந்தனம்செய்தான். (27) பிறகு சிவ கணங்க ளியமனுடைய பிழையை மன்னித் தம் மந்திரிகுமாரர்களைத் திவிய விமானத்திலேற்றிக்கொண்டு ஸ்ரீ சிவபிரானண்டையிற் கொண்டு சேர்த்தார்கள். (28) பிற கவர்க ளங்கு ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரன் திருச்சன்னி தியில் மெத்தச் சந்தோஷத்துட னிருந்துவந்தார்கள். ஆகையால் ஓ! கேளாய்! பெண்ணே! சிவபுண்ணியத்தினுடைய மகிமையை ஸ்ரீ மகே சுவரன்தா னறிவாரோ யின்றி மற்றவரில்லை” யென்று ஜமதக்கினிமுனி வர் சொல்லிமுடித்ததின் (29) மேல் விசுவாமித்திரமுனிவ ரோர் புண் ணியகதை யுரைத்ததாவது:— “கேளாய்! ராஜகுமாரீ! முந்தி நாம் ஏம கூடகிரியில் வீற்றிருந்த, ஜகங்களுக்குக் குருவும், சகலலோகங்களுக்கும் சிருஷ்டிகர்த்தருமானப் பிரம்மதேவரைச் சேவிப்பதற்காகப் புறப்பட்டு ப்போ யவரை நமஸ்கரித்துவிட்டு மற்ற முனிவர்களுடன் வீற்றிருக்கு ம் (30-31) போதங்கு, சுணாதிபரான ஸதாபிந்துவென்பவர் சில கண ங்களாற் சூழப்பெற்றவராகி ஸ்ரீ பரமாத் துமாவைத் தியானம்செய்து கொண்டே யங்கு வரலாயினர். (32) அப்போ துடனே பிரம்மன் சடி தியிலெழுந்து ஸகலதேவருடிகணங்களுளோடும் கூடத் தைகளை யஞ்சலிகொ ண்டவராகி மிகுந்த பக்தியுடன் நிற்க, (33) அக்கணாதிப ரவரைக்கொ ஞ்சமேனும் சட்டைபண்ணாமலே ஸ்ரீ சம்புலின் சிறந்த வாலயமாகிய மேருதிரிக்குச் சென்றுவிட்டார். பிற்பாடு நாங்கனெல்லோர்களு முட் கார்த்துகொண்டதின் (34) மேல் யாம் பிரம்மனை நோக்கி “ஓ! ஸ்வாமி! எழுந்து நிற்கலான வும்மையவர் பார்த்தும மகா கர்வத்தோடு சட்டை

செய்யவில்லையே! இப்பேர்க்கொத்தவர் யாவ" என்று நாம் வினவ,
 (35) பிரம்மனுரைத்ததாவது:-- "ஓ! விசுவாமித்திரமுனிவரே! மகி
 மைபொருந்திய விச் சதாபிந்தவென்பவர் ஸாமந்தபுரமென்ற பட்டண
 த்திலுள்ள, மகா தரித்திரனும், எப்போதும் துயரமுற்ற மனதைக்கொ
 ண்டவனுமான வேர் பயிர்த்தொழிற்காரனாயிருந்தார். (36) கேளாய்!
 ராஜகுமாரீ! அவனொருநாள் தனதெருமையை விற்பதற்காக வெளியி
 ர் சென்றபோ தவன் மகா கிருபணனாகையா லதனை யொருவரும் வாங்
 கவில்லை. (37) பிற்பாடவன் மிகுந்த துக்கத்துடன் திரும்பி யவ் வெ
 ருமையைக் கட்டிப்போட்டுவருகையி லங் கவனை யோர் தேள்கொட்ட
 லாகிக் (38) கேளாய்! பெண்ணே! மூன்று தினங்கள் சென்றதின்
 மே லவன் செத்தான். பிறகவனது கொழுத்த எருமையு மன் றிரளில்
 காப்பவ ரில்லாத்தினால் (39) தும்பை யறுத்துக்கொண்டவனது வீட்
 டைவிட்டு வெளியி லேரடிப்போய் ஸ்ரீ சக்கிரோசவரஸ்வாமி கோவிளின்
 வண்டி யிழுக்கலுற்ற வெருமைக்கடாக்களுட (40) னம் முதல்நாளிர
 விற் படுத்திருந்தது. பிறகக் கோவிளைச் சேர்ந்த மனிதர்கள் கற்களைக்
 கொண்டு வருவதற்காக அவ் வெருமைகளோ டிதனையும் வண்டியிற்
 பூட்டித் தூரத்திலோட்டிப்போய் கற்களை யியந்திரத்தில் வைத்துக்கொ
 ண் (41-42) டவ் வெருமைகளைத் திருப்பி ஸ்வாமி சன்னிதிக்கோட்டிவ
 ர்த்ததிற்பேரி லவர்க ளவ் வெருமையைப் பிறருடையதென்று கண் (43)
 டதனை யச் சக்கிரயந்திரத்தைவிட்டுத் தூரத் துறத்திவிட்டார்கள். அவ
 ர்க ளவனுடைய எருமையென் றறியாவிடினு மதனை யியந்திரத்திற்
 பூட்டி ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய திவியாலயத்திற்காகக் கற்களைக் கொண்டு
 வந்த புண்ணியத்தின் மகிமையால் கேளீர்! முனிவரே! அவன் மகா
 பாவியாயினும் (44) பாவங்களைத் தொலைக்கப்பெற்றவனாக நம்மா
 லெப்போதும் வந்தனிக்கப்படுவோனும், பூஜிக்கப் படுவோனுமாகின்
 றான். சிவபுண்ணியம் செய்யப்பெற்ற விம் மகாத்தும நெம்மொருவ
 ருக்குமட்டிற் பூஜிக்கத்தகுவோனில்லை. (46) பின்னோவெனி லவன்
 ஸ்ரீ ஜகதீசனருளினால் விஷ்ணுவுக்குக்கூட பூஜிக்கத்தக்கவனாகின்ற" என
 ன்று பிரம்மதேவ ரொக்கை நோக்கி ஸ்ரீ மகேசுவரனுக்குரிய புண்ணியத்
 தை யுரைக்கலாயினர். (47) ஆகையால் மெத்த வுத்தமமான சிவபுண்
 ணியத்தின் மகிமையை யுரைக்க வெந்தனால் முடியாதே" யென்று விச
 வாமித்திர ரிராஜகுமாரிக்குச் சொல்லிமுடித்தார். கேளீர்! பிரம்மனோ
 த்தமர்களே! (48) பிற்பா டப் பெண்ணேநோக்கிப் பாத்துவாஜமாமு
 னிவ ரோர் மேன்மைபொருந்திய கதையை யுரைத்திட்டதாவது:--

“கேளாய்! ராஜகுமாரீ! பூர்வத்தி லோரிடைய னீவன தினமை
 ப்பருவத்தில் வினையாடிக்கொண்டிருக்கையில் விங்க வுருவத்தைக் கொ
 ண்டதான வோர் கல்லைச் சிவலிங்கமாய்ப் பாவித்து மிக நேர்த்தியான
 சேற்றைச் சந்தனமாகவும், சகலவித மண்ணையும் கனிதவாகவு மிவ்வி
 தமாய்ப் பூஜாத்திரவியங்களை யமைத்துக்கொண்டு சகல மலர்களையும்
 கொண்டுவந் தெப்போது மச் சிவலிங்கத்திற்குச் சந்தோஷமாய்ப் பூ
 ஜைசெய்துவந்தான். (49-51) இப்படி யிருக்கையி லிவ்வி கமாய் வினே
 யாடிவரு மல் விடையுனது பக்திச் சித்ததைகளை ஸ்ரீமகேசுவரன்சுண்டு
 மிகுந்த சந்துஷ்டியுடன் கருணைபொருந்திய திருவுளத்தைக் கொண்டவ
 ராகிக் (52) குபேரனுடைய தனத்தை யவனுக்கு மிகுதியாய்க்கொடு
 த் தவன் விங்கபாவனையுடன் வைத்துக்கொண்டிருந்த கல்லை யோரிரத்
 தினலிங்கமாக்கியுமருளினர். (53) மேலு மவனுடைய வீடான திரத்
 தினமயமானதாய்ப் பிரஸித்திகொண்டு விளங்கலாயிற்று. ஸ்ரீ தேவராகி
 தேவ னிவ்விதமாயெல்லாம் செய்துவிட்டவன் முன்னர் பிரத்தியக்ஷமு
 மாகையி (54) லப்பேர்க்கொத்த ஸ்ரீ சாம்பமூர்த்தியை யவன் தரிசித்
 தடிக்கடி வந்தனித்தான். இவற்றையெல்லா மரசர்கள் கண்டு மெத்த
 வாச்சரியம்கொண்டவர்களாகி (55) யவர்க ளஞ்சலி செய்துகொண்டு
 ஸ்ரீ மகாதேவரை வந்தனித்தார்கள். மேலு மெல்லா முனிவர்களும்
 தேவர்களும் சந்துஷ்டி கொண்டவர்களாகி மிகுந்த நேசத்தோ டவ்வி
 டைப்பய்யலை யாலிங்கனம் செய்துகொண்டார்கள். (56½) பிற்பாடு
 ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரன் “ஓ! சிறுவனே! நீ, உனது புண்ணியத்தினு லினி
 ஸ்ரீகரனென்ற பெயரை யடையக்கூடவாய். (57) மேலு முனது வமிச
 த்தில் நந்தகோபனென்றோர் மகிமைபொருந்திய பிள்ளை பிறக்கலாகி
 யவனுக்கு விஷ்ணுவும் பிள்ளையாகப்போகின்ற ரொப்பதிற் சந்தேகமே
 யில்லை” (58) யென்று திருவாக்கருளினி ட்டங்குநானே அர்த்தரத்நா
 னமடைந்தனர். பிற்பாடவன் மகா சந்தோஷத்துடன் வேண்டியபே
 ருக்களை யனுபவித்துவிட்டு (59) முடிவில் சிவோஷ்டமான கைலாஸப
 ருவதத்தை யடைந்தான். கேளாய்! ராஜகுமாரீ! ஆகையினால் ஸரல
 பாவங்களையும் தொலைக்கலுற்ற சிவபுண்ணிபத்தின் மகிமையை (60)
 யறிந்தனைச் செய்யானின்ற புலவர்களின் புண்ணிய வைபவத்தை
 ஸ்ரீ பரமசிவனே அறிவாரொன்று ஸத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றோ” (61)
 மென் றிவ்விதமாக ஸப்தருடிகளாலும் சொல்லியருளப்பட்ட மெத்த
 வுத்தமமான சிவபுண்ணிபத்தைத் கேட்டப் பெண்ணுனைவள் மிகுந்த
 சந்தோஷத்துடன் மாமுனிவர்களை வந்தனித்துவிட்டுக் (62) கைக

சே யஞ்சலி கொண் டவர்கள் முன்னிலையில் நிற்கலாயினள். அப்போதும் மாமுனிவர்களுள்ளோரு மவளுக்குப் பல ஆசீர்வாதங்களைச் செய்துவிட்டு (63) “ஓ! பெண்ணே! பாவமற்றவளாகிய நீ பெப்போதும் சிவபுண்ணிபத்தைச் செய்துவந்தால் மகாத்துமாவாகிய ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனுடைய தயவு உன் கணுக்குண்டாகுமே” (64) யென்று திருவாக்கருளினிட்டும் மாமுனிவர்கள் தங்நளாகிரமத்திற்குப் போய்விட்டார்கள். பிறகுப் பெண் தனது நேசத்தைச் சிவபூஜைக்காக வேற்படுத்திவிட்டு (65) டங்கங்களைக் சிவாலயங்களையும், மண்டபம், கோபுரம், உப்பரிசை, வாபி, கிணறு, தடாகம் முதலியவைகளையும் (66) முண்டுபண்ணிவைத் தந்தந்த ஸ்தலங்களில் ஸ்ரீபாமேசுவரனுக்குநேர்த்தியான பற்பல வற்சுவங்களையும் பத்தியுடன் நடத்திவந்து (67) சமுசாரதுக்கத்தை வேறுடன் பிடுங்குதற்கும், மகாச் சிவோஷ்டமுமான சிவஞ்ஞானத்தை யடைந்து மிகுந்த பற்பல போகங்களையும் மனப்பலித்துப்போட்டு முடிவிலில் தேவகணங்களாலு மிருஷகணங்களாலும் சூழப்பெற்றவனும் அதுபேலவே வாத்தியகோஷங்களாலும் புஷ்பவருஷங்களாலும் விளங்கப்பெற்றவனுமாகி மகா சந்தேஷத்துடன் மெத்தவுத்தமமான சிவலோகத்தை யடைந் (68-69) தங்கு ஸ்ரீமகேசுவரன் திருச்சன்னிதியில் பேராந்தத் துடனனேக காலமிந்ந்துவிட்டுக் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! பிறகு மோக்ஷஸாம்பிராஜியத்தைய டைந்தான். (70)

நாற்பத்திமுன்றுவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேச காண்டம் 45-வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! உங்களுக் கின்னும் சிவபுண்ணியத்தின் மகிமையை யெடுத்துக் கூறுகின்றேன். அதனைக் கேட்டமாதிரித்தி லிங்குப் பிராணிகளின் பாவங்களெல்லாம் தொலைந்துவிடலாகும். (1) விராடதேசத்தில் ஸீமந்தபுரமென் றோர் மிகுந்த பெரிய பட்டணமிருக்கின்றது. அப்பட்டணத்தில் சைவ சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ச்சிபெற்றவனான அகருவென் றோர் பிராம்மணனிருந்தான். (2) அவனுக்கு மகா கொடியனும், வேசிகளோடு பழக முயன்றவனுமான ஸோமகனென் றோர் பிள்ளையிருந்தான். அத்துராத்நுமன் வாழைத்தோட்

டங்களால் நிரம்பப்பெற்ற புஷ்கரதேசத்திற்குப் போய் வாழைப்பழங்
களைத் திருடித் (3½) தலைமீது வைத்துக்கொண்டு குருக்குவழியாயோ
டுகையி (4) லப்போ தவனை யத் தோட்டத்தின் காவலர்கள் கண்டப்
பாவத்தொழிற்காரனைக் கட்டி யனைக மரசர்களால் நிரம்பப்பெற்ற ரா
ஜசபைக்குக் கொண்டுபோனார்கள். (5) பிற கவ் வரச நவனைப் பா
த் தவனை கெட்டநடையைக் கேட்டதன்பேரில் திருடர்களுக்குக்கொ
டிய வாக்கினையை விதிப்போன வத் தண்டிப்போ னப் பாதகனை நன்
ற யடித்தோர் கையையும் வெட்டித் தூரத் துறத்திவிட்டான். (6½)
பின்னு மிரவும்பகலுமாய்த் திருட்டுப்புத்தியையே கொண்ட வப்பாவி
யானவ னேதோ கருமவசத்தினு (7) லரச னரண்மனைக்கு வெளியிலு
ள்ள சிங்காரத் தோட்டத்திற்குப் போ யங் கத் தூர்புத்திக்காரன் நா
ள்தோறும் வாழைப்பழங்களைத் திருடிவருகையி லொருநா ளவனைத் த
லையாரிகள் கண்டிதுக்கிக் கட்டி யப் பாவியை யரசனண்டைக்குக் கொ
ண்டுபோனார்கள். (9) பிறகு பராக்கிரமசாலியான அவ் வரசன் திரு
டர்களுக்கெல்லாம் திருடனான அவனை யடித்துத் தண்டனைக்குத் தச்சு
படி பவன் கால்களை முழந்தாளன்னையிலும், கையை மணிக்கட்டுவ்வா
யிலும் கோபத்தினுற் சேதித்துவிட்டுவிட்டான். (10½) பிற கவ னத்
துன்பத்தினால் மிகவும் தொந்தரவடைந்து மறுநாளிறந்தபோ (11) தி
யமதுதர்கள் வந்து துரிதமா யவனை யியமனண்டைக் கிழுத்துப்போ
னார்கள். அப்போது கருணைக்கடலான தருமராஜ னவனுக்குள்ள பாவ
த்தை நன்றாய் விசாரித்துப் பார்த்துத் (12) தன் தூதர்களை நோக்கிவ
சனமுறைத்ததாவது:— ஒ! தூதர்களே! இக் கொடிய நெப்போதும்
புத்திபூர்வமாய்ப் பாவங்களைச் செய்துவருகையி (13) லவ னொருநா
ளரசனது வாழைத்தோட்டத்திற்குட் சென்று தாறுகளை வெட்டி வா
ழைப்பட்டையில் வைத்துக் கட்டிக்கொண்டு (14) திருட்டுத்தன்மை
யாய் வெளிப்பட்டு வழியோடு செல்லும்போது தலையாரிக ளவனைக்க
ண்டு கோபத்துட னவனைத் தூரத் துறத்தினார்கள். (15) அப்போ த
ம் மனா துஷ்டன், முந்திய ஜன்மந்தரத்திற் செய்யப்பட்ட புண்ணியவ
சத்தினு ளாவற்ற தேஜஸ்ஸையுடைய ஸ்ரீ ஹாடகேசவரஸ்வாமியின்மே
ன்மைபொருந்திய வாலயத்தி லத் தாறுகளைப் போட்டுவிட்டு மிகுந்தப
யத்துட னோட்டம்பிடித்தான். (16½) பிற்பாடு காலையி லெல்லோர்க
ளு மவ்வாழைப்பழக் குப்பலைக்கண் (17) டரசனிடத் தறிவிக்க, அ
ப் புண்ணியவானு மதனைப் பராபரக்கடவுளான ஸ்ரீமகாதேவருடைய
அபிஷேகத்திற்காகக் கொடுத்திவிட்டான். (18) அப்போ தவர்க ளக்

கனிகளை ஸ்வாமிக் கபிஷேகம் செய்துவிட்டார்கள். கேளீர்! தூதர்களே! அதனு லவனது சகல பாவங்களும் நாசமாகிவிட்டன. (19) ஆகையால் ஓ! மகிமைபொருந்திய தூதர்களே! இவன் ஸ்ரீ தேவாதீதேவருடைய பாம்பதத்திற்கே போகலாவா” நென்று சொல்லி யெல்லாத் தூதர்களையு மனுப்பிவிட்டான். (20) உடனே யத் தூதர்க ளவனது கட்டளைபைத் தலையால் வகித் தவனைவிட்டுவிடலாகையி லப்போ தவன றிவுகொண்டவனுகித் தூங்கியெழுந்தவன்போ லெழுந்திருக்கலாகி (21) யவனச் சகல சங்கதிகளையும் துரிதமாய் வெளியிட்டான். அதுகேட்டங்குள்ள முக்கிய அரசர்களும் ஜனங்களு மாச்சரியப்பட்டார்கள். (22) பிற கப்போதே சிவாக்கினையின்படி சிவதூதர்க ளிவர்களெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலே யோர் திவிய விமானத்துடனங்கு துரிதமாய் வந் (23) தவனை யதி லேற்றிவைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய பூரம்பதத்திற் கொண்டுசேர்த்தார்கள். பின்பவன் ஸ்ரீ ஜகதீசனுடைய சன்னிதியில் வெகுகாலமிருந்துவிட்டு முடிவினில் மறுபிறப்பிற் கசாத்தியமான ஸாயுஜியபதனியை யடைந்தான். (24)

நாற்பத்திரான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௪௫—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

கேளீர்! பிரம்மலோகத்தமர்களே! பின்னுமுள்ள மற்றோர் கதையை யாலசியமின்றிக் கேளுங்கள். பூர்வத்தில் விரதங்களை யுருதியாய்க் காப்பவர்களும், மகாத்துமர்களுமான சில முனிவர்கள் (1) கந்தமாதனகிரியில் கொரோமாய்த் தவமளித்துக்கொண்டிருக்கையில் கண்ணுவமாமுனிவரங்கு வந்தார். (2) அப்போ தங்கிருந்த விருடிச்சீரோஷ்டர்களெல்லா மவரைக்கண்டு மெத்தக் களிப்புடன் வந்தனித்துக் கிரமப்படி யவரை யோர் நேர்த்தியான வாசனத்தி லிருத்தி (3) “ஓ! கண்ணுவமாமுனிவரே! தேவரீ ரிப்போ தெங்கிருந் திங் கருளலானீர்? என்ன வாச்சரிபத்தைக் கண்டிருக்கிறீர்? இவற்றையெங்களுக்குச் சொல்லியருளவேண்டு” (4) மென, இவ்வா றவர்களது வசனத்தைக்கேட்டம் மாமுனிவர் கூறியதாவது:— “ஓ! முனிவர்களே! யானிப்போது ப் பிரம்மலோகத்தினின் றிங்கு வரலானேன். (5) அங்கு நான் காண

லான ஆச்சரியத்தைச் சொல்லுகின்றேன். நீங்க ளாளைச் சோம்பலி
ன்றிக் கேளுங்கள். மாளவமென்ற மகாதேசத்தில் கலியாணபுரமென்
றோர் பெரியபட்டண மிருக்கின்றது. (6) அங்கு கார்க்கவனென்றும்
வைணவனென்றும் பெயர்போன பராக்கிரமத்தைக்கொண்ட விரு வணி
கு நிருந்தார்கள். அவர்கள் மகா துஷ்டர்களும், மகா பாவிதரும், எப்
போதும் பிறருக்கு வஞ்சனையளிப்பதிலே முயன்றவருமே. (7) அவர்
கள் பகற்காலங்களில் வர்த்தகர்களோடு சேர்ந்து வியாபாரம்செய்து
கொண்டிராக்காலங்களில் வர்த்தகர்திறக்காக வந்த புஷ்டிவந்தர்களான
வர்த்தகர்களைத் தன் தன் வீட்டுக்குள்ளழைத் துவர் (8) தவர்களுக்கி
டமும் கொடுத்துப் பிறகவர்களை வஞ்சனையாற் கொன்று போட்டு மகா
சந்தேஷத் துடனவர்களது திரவியங்களைப் பறித்துவந்தார்கள். (9)
மேலுமவர்கள் காட்டுமார்க்கத்தில் குடியிருந்தபடியா லங்குவந்துசேர்ந்
த வழிப்பிரயாணிகளை யிரவினில் கொன்றுவிட்டவர்கள் திரவியத்தை
யுமபகரித்து வந்தார்கள். (10) பிறகுகாலையிலோ அவர்களொன்றை
யுமறியாதவர்கள் போல் பட்டணத்திலுள்ள வர்த்தகர்களோடு சேர்ந்தி
ருப்பார்கள். இப்படியவர்களால் செய்யப்பட்ட பாவங்களைக் கணக்கி
டமுடியாது. (11) பிறகொருநாளளவில்ப் பாதகர்கள் தங்களுக்குள்
ஜாடைபண்ணிக் தொண்டு பணக்காரர்களான சிலவர்த்தகர்களோ ரிடை
ச்சி வீட்டில் வந்திருப்பதைக் கண்டுத் திரவியப் பேராசை கொண்டவர்
களாகி யிரவுதனி லவர்கள் தூங்குவதைப் பரிசோதித்துக் கொண்
டதன்மேல் வஞ்சகத் தன்மையா (12) யவர்கள்பேரில் மயக்கமருந்
தைப் போட்டுவிட்டுத்துரிதமா (13) யப்பாதகர் எவ்விடைச்சி வீட்
டிலிருந்தத் திரவியங்களை யெல்லாம் வாரிக்கொண்டு வெகுதூரத்திலுள்
ள வேர் நிர்மானுஷியமான காட்டிலிருக்குமோர் சிறந்தசிவாலயத்திற்
குச்சென்றார்கள். (14) பிறகத்தூர்ப்புத்திக்காரர் எவ் விடைச்சி வீ
ட்டிலிருந்து திருடிக் கொண்டுவந்த நெய்யைத்திரியோடு சேர்த்துக் கா
ட்டுத் தீயினால்தனில் தீபமேற்றி (15) யவ்வெல்லாத் திரவியத்தையு
மவரவர் வீதத்தின்படி பங்கிட்டுக்கொண்டு பட்டணத்தைநோக்கித்திரு
ம்பி வழியோடு செல்லுகையி (16) லப்போதே யிரவு கழிந்து சூரிய
னுதித்துவிட்டது. அப்போதையர்கள் காலையில் மயக்கம் தெளிந்
தெழுந்து கூக்குறவிடும்போது (17) கிராமத்தலையாரிக ளச் சத்தத்
தைக் கேட்டவுடன் கச்சையை யிறுக்கிக்கட்டிப் பற்பல வாயுதங்களை
யெடுத்துக்கொண்டு துரிதமாய்ப் புறப்பட்டு (18) வழியைநோக்கிச்
செல்லுகையி லவ்வுணிகர்களைக் கண்டவுடன் சடிதியிலவர்களைக் கயிறு

களால் கட்டி யிசனிடத்துக் கொண்டுவந்து (19) விட்டுச்சகல சங்க
திகளையும் சொன்னார்கள். அதுகேட்டரசன் துரிதமா யவர்களைச் சிர
சாக்கினை செய்துவிட்டான். (20) அப்போதே சிவதூதர்களோர் தி
வ்விய விமானத்தை யங்குகொண்டுவந் தவர்களை யேற்றிக் கொண்டு ச
ந்தோஷத்துடன் சிவலேகமடைந் தவுட (21) னைக்கவ்விருவர்களும் ஸ்ரீ
தேவாதி தேவன் சன்னிதியிற் சந்தோஷமாயிருந்து வந்தார்கள். திரு
ட்டினாற்குடைத்த ரெய்யைக்கொண்டு ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய சன்னிதான
த்தி லவர்களாற் சகலபாவங்களையும் தொம்சம் செய்யலுற்றதான வோ
ர் சிறந்ததிப மேற்றப்பட்ட படியால் (22) கேளீ! பிராம்மணேந்திர
ர்களே! அப்புண்ணியத் தினுலவர்கள் சகலபாவங்களை யு முகறிவிட்டுக்
(23) கிடைப்பதற்கு மெத்தவ சாத்தியமான ஸ்ரீ தேவாதி தேவரது ச
ன்னிதானத்தைய டையலானார்களென, அதுகேட்டம் மகாத்துமர்களா
ன தவசிச்சிரோஷ்டர்களுல்லாம் (24) சிவபுண்ணியத்தின் மகிமையை
நினைத்து மிகுந்த வாச்சரிய மண்டந்தார்க்” ளென்று கண்ணுவாமுனி
வராலுரைத்தருளப்பட்ட விறந்த கதையைக் (25) கேட்டதின்மேலச்
சபையிலிருந்த வாமதேவ் மாமுனிவரு மோர்நற்கதையுரைத்ததாவது:-

கேளீ! முனிவர்களே! குண்டலமென்ற தேசத்தில் கபித்தபுரமெ
ன்றோர் பெரியபட்டண மிருக்கின்றது. (26) அங்கு கண்டகனென்று
மகா துஷ்டனான வோர் சூத்திரனிருந்தான். அவன்கிராமங்களிலும் பட்
டணங்களிலும் நாள்தோறும் திருவிவதிலை முயன்றுவந்தான். (27) இ
ப்படி யிருக்கையிலொருநாளத் தூர்ப்புத்திக்காரன் திருட்டினிலுக்கப்ப
லான சிவதிரண்ட திவ்வியத்தை, ஸ்ரீ பச்சேசுவரஸ்வாமி சன்னிதியிலு
ள்ள, நீர் வற்றப்பெற்ற வோர்தடாகத்தின் (28) நடுச்சேற்றினில்
தோண்டி யொளித்துவைத்துப் போட்டுத் தனதுச்சையின்படி திருட்டு
வழியா யோடிப்போய்விட் டப்பாதகன் மறுநாளங்கு வந்தபோ (29)
தந்தவிட மறியப்படாத்தினால் மிகுந்ததுக்கம் கொண்டவனாக யங்கங்
குள்ள சேறுகளை வாரிக்கரையின்பேரில் தூரப்படுத்தி விட்டடிக்கடி
சோதித்துப்பார்த்து வந்ததில் (30) பிறகங்கோரிடத்திற் சேற்றிற்
குள் ளத்திரவியம் நன்றூப்புதைக்கப் பட்டிருந்ததைக் கண்டெடுத்தத
னைக் கொண்டவன் வெகுகாலமளவும் மகா பாக்கியசாலியாகி மிகுந்த
போகங்களை யனுபவித்துவிட்டுப் (31) பிறகு மரணமடைந்தான். அ
ப்போது ஸ்ரீ சிவபிரானுக்கு மிகவும் பிரியமுள்ள வம் மகாத்துமனைச்
சிவதூதர்க ளோர் திவ்வியவிமானத்தி லேற்றிக்கொண் டவனைச் சிவலோ
கம் கொண்டுசேர்த்தார்கள். (32) யானச் சிவதூதர்களைக் கண்டிச்

சிறந்த புண்ணியவான் யாடொன்று கேட்டேன். அதற்கு ஸ்ரீ சிவபரமா த்துமாவினுடைய வத்துதார்க னுத்தரமுரைத்ததாவது:— (33) “இவன் ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய தடாகத்திலுள்ள சேறுகளை வாரித் தூரப்படுத்தினான். அப்புண்ணியமகிமையால்தான் இவன் சிவலோகமடையலாகின்றான். (34) மேலு மதற்காகவே யிரந்தலோகம்கூடக் கொடிமரம்முதலியவைகளால் லலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது” என, இவ்வாறவர்கள் துவசனத்தைக் கேட்டதினமேல் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! யான் சிவபுண்ணியத்தின் மகிமையை மனதினால் நினைத்துக்கெண்டே யிருங்கு வந்துசேர்ந்தே” (35½) நென, வாமதேவ முனிவராவியவாறுரைக்கப்பட்ட கனையை கேட்டதினமேல் (36) ஸ்தானந்தமுனிவர் பாவங்களை நாசம்செய்யலுற்ற வேர்க்கை சொன்னதாவது:—

“ஓ! முனிவர்களே! காம்பிலகேசத்தில் கருதபுரமென்றோர் நேர்த்தியான பட்டணமிருக்கின்றது. (37) அதில்சோபன நென்றோர் மகாதரித்திரனுனப் பிராம்மணனிருந்தான். அவன் நாள்தோறும் பிச்சைவாங்கும் கொழிலாலே ஜீவித்துவந்தான். (38) மற்றநேரமெல்லாமவனவ்வூர் தண்ணீர்ப்பந்தவி விருந்துகொண்டே வந்தான். அதுபாத்தையிலுள்ள விடமாகையால், ஆமர்த்தகிரி, கோளகிரி, புஷ்பகிரி, ‘ஸந்தானகிரி யிர்தவமிசத்தை சேர்ந்தவர்களும், ஸ்ரீ முருந்தேசுவர ஸ்வாமிக்குப் பூஜைசெய்வோர்களுமான சிலபிராம்மணர்கள் மிகுந்தசத்தத்தோடிடை வெளியின்றிப் பெருமாரி சொரியலாகையி லத் தண்ணீர்ப்பந்தலுக்கு வந்தார்கள். (39-40) அப்போது சோபன னவர்களைக் கண்டவுடன் சடிதியா யெழுந்த “ஓ! கோ! இம்மழை சொரியதுபோல் மிகவு மேழையாகிய வெந்தனக் கெப்போது மைசுவரியம் சொரியக்கூடாதா” வென, (41) இவ்வாறவனது வசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் லவர்களி லோர் சிவப்பார்ப்பான் வசன் முரைத்ததாவது:—“கேளாய்! புலவனே! ஸ்ரீ சிவபிரானைப் பூஜிப்போரானயாமெல்லோருக்கும் குருவென்று பிரஸித்தி; இங்குள்ள வெல்லோர்களும் நம்மைச் சிவதர்பி யென்று சொல்லுவார்கள். ஆகையால் நீ நாம் சொல்வதைக் கேட்டு நாடிய பயனைக் கைக்கொண்டவனாகி” டென, (42-43) இவ்வாறவனது வசனத்தைக்கேட்டவுடனவ னஞ்சலீகொண் டெழுந்த “ஓ! பிராம்மணோத்தமமோ! யான் தேவரீரது கிருபையினால் கிருதார்த்தனாகிவிட்டதிற்சந்தேகமேயில்லை. (44) தேவரீர் வசனத்தைக் கேட்டமாதிரித்திவிகத்திலும் பரத்திலும் சுகமுண்டாகுமென்று சொல்லிவிட்டு வந்தனிக்கலான வப் பிராம்மணனை நோக்கி யச் சிவப்பார்ப்பான் பின்னு முரைத்திட்டதாவது:—(45) “ஓ! பிராம்மண! எந்தனா லெப்போதும்

பூஜிக்கப்படலான ஸ்ரீமகேசுவரனுக்காக வென்சொற்படி யின்றுமுதலாயோர் பூத்தோட்டமுண்டுபண்ணி மகா பரிசுத்தனாகி யதினின் புஷ்பங்களே யெடுத்துக்கொண்ட ந்த ஸ்வாமிக்குப் பூஜைசெய்வதற்காக நீர் கொண்டுவந்தா (46½) லப்போதே ஸ்ரீ சம்புவின் கிருபாபலத்தினாலுமக்குச் சுகமுண்டாகிவிடு” மென, (47) பிறகவனு மப்படியே நல்லதென்று வெளிக்கிளம்பி யோர் நந்தனவன முண்டுபண்ணினதின்மேலதனில் மலர்களுண்டாகி யவைகளை யவன் கொய்ய வெத்தனிக்கையில் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! (48) அப்போதே தேவர்களுக்கரசனான விந்திரனே நேரி லங்கு வந்து மெத்தச் சந்தோஷத்துடன் ப் பிராம்மணனுக் கமுதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு (49) டவனை நோக்கி “ஓ! பிராம்மண! நீரிங்கு வெகுசாலமளவு மனைக போகங்களை யனுபவித்து விட்டுப் பிறகு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் தேவர்களுக் காலயமான நமது லோகத்திற்குவரலாவி” டென்று நேர்த்தியாய் வசனமுரைத்ததையப் பிராம்மண னங்கேகரித்துக்கொண்டவனைப்பூஜித்ததின்மே லிந்திரன் சீக்கிரமாய்ச் சொர்க்கத்திற்குத் திரும்பிப் போய்விட்டான். (50-51) பிற்பா டப் பிராம்மணன் பரிசுத்தனாகிப் புஷ்பங்களைப் பறித்துச் சிவப் பார்ப்பானிடம் கொடுக்க, அப்புண்ணியவா னவைகளை வாங்கி ஸ்வாமிக் கர்ச்சனை செய்தார். (52) அப்புஷ்பங்கள் மகா பரிசுத்தம்பொருந்திய ஸ்வாமியின் சிரசினில் விழலாகையி லப்போதே ஸ்ரீ பகவான் பிரத்தியக்ஷமாகி யப் பார்ப்பானே நோக்கித் திருவாக்கருளியதாவது:—(53) “ஓ! பிராம்மண! நீயே சுயமாய் மெத்தச் சந்தோஷத்துட னேர் நேர்த்தியான தோட்டம்போட் டதனின் ஸ்ரீயே புஷ்பங்கையுமெடுத்து, நமக்காகக் கொடுத்தபடியால் (54) நாமவைகளை மெத்தச் சந்துஷ்டியுடன் நமது சிரசினுலே யங்கிகரிக்கலானோம். ஆகையால் நீ யப் புண்ணியத்தின் மகிமையா லிங்கு நிகரற்ற வனேகம் போகங்களை யனுபவித்து விட்டு (55) முடிவின் மெத்த வானந்தத்துடன் நிந்திர்த்தன்மையை யடைந் தங்குள்ள ஸகல தேவர்களாலும் நாள்நோறும் சந்தோஷத்துடன் பூஜிக்கப்பட்டதன்பேரிற் (56) சகல வைசுவரியங்களோடும் கூடியதான சிவலோகமடைந்ததற்கும் பற்பல போகங்களை யனுபவித்துப் போட்டுப் பிறகு நிச்சயமாய் மோக்ஷயடையலாவா” (57) யென்றருளியதன்மேற் கிட்டத்திலிருந்த குபேரனை நோக்கி “ஓ! குபேரா! இவன் கேட்டபடியெல்லா மிவனுக்கு மிகுந்த தனத்தைக் கொடுத்த (58) தெப்போது மிவன் சொற்படியெல்லாம் நடந்துகொண்டிங்குதானே யிருக்கலாவா” யென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிவிட்டு ஸ்ரீமகேசுவரன் சகல கணுதிபர்களுடனும் சீக்கிரமா யந்தர்த்தானமடைந்தார். (59) பிற்பாடு

மகா புண்ணியவானான வச்சோபன னச் சிவதர்மியன்ஸூக்கு வந்து மெ
த்தப் பக்தியுடன் வந்தனித்துச் சந்தோஷத்துடன் வசன முரைத்தநா
வது:—(60) “ஓ! குருவே! தேவரீரைத் தரிசித்தமாத் திரத்திலேதா
னடியேனுக் கிப்பாக்கியங்களெல்லா முண்டரயிற்றென்பதிற் சந்தேக
மேயில்லை. ஓ! சுவாமீ! அடியேன் கிருதார்த்தனாகிவிட்டே நென்று
தேவரீ ரதியல்லவேண்டும். (61) இப்பூத்தேகாட்டத்தின் மகிமையினால்
ஸ்ரீ மகேசுவர னடியேனுக்குப் பிரஸன்னராயின்” நென்று சொல்லி யவ
ரதனுமதியின்பேரி லகண்டபோகங்களை யனுபவித்துப் (62) பிறகு
தேவேந்திரத்தன்மையை படைந் தங்கும் வெகுகாலமளவு மளவற்ற
சுகங்களை யனுபவித்து முடிவினில் சிவஸாலோக்கியமடைந் தங்கும்
வெகுகாலம் வசித்துவிட்டுப் பிறகு கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களை!
ஸ்ரீ பரப்பிராம்மத்தினுடைய ஸாயுஜியபதவியை யடைந்தான். (63)

நாற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் சசு—வது அத்தியாபத்தி னர்த்தம்.

ஸ்தாநந்த முனிவர் பாவங்களை நாசம் செய்பவனற்ற இவ்வாறு க
தையைச் சொல்லி முடித்ததின்மேல் தவசிச் சிவோஷ்டராகிய அத்திரிமா
முனிவர் கூறியதாவது:—(1) “பூர்வத்தில் சோதிட தேசத்தில் ஸர்வ
ஜித் தென்றோர் புகழ்பெற்ற அரசனிருந்தான். அவனுக்கு மகா பாவி
களான நூற்றோரு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். (2) அவர்களி லொருவன்
சகல தருமங்களை யு மாசரிக்கவூற்ற மெத்தப் புண்ணியவான். மற்ற
நூறு பிள்ளைகளும் பெரியோர்களுக்குத் துன்ப மளிப்பவர்களும், கொ
டிய கருமங்களைச் செய்வோர்களுமா யளவற்றப் பிரம்மஹத்தி திருட்டு
முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். (3½) மேலு மவர்கள்
நாள்தோறும் மத்தியபானம் செய்வோர்களும், இரைச்சி யுண்பதில் மு
யன்றவர்களும், (4) அயல்மாதோடு சேருவதில் காதல்கொண்டவர்க
ளும், எப்போதும் பிறர்களுக்கு வஞ்சக மளிப்போர்களுமா யிருந்தார்
கள். (4½) ஆனது பற்றி யரசு னவர்கள் தன் பிள்ளைகளாயினும் ம
கா ராக்ஷஸனென்ற வேர ரக்களை யழைத்து ‘ஓ! ராக்ஷதா! இத்தூந்
டைக்காரர்களைத் தன்னுவி’ டென்று சொல்ல, (5½) அதற் கவ்வாக்க
னப்பாதகர்களைத் தின்பதற் குள்ளம்பிடியாம (6) லவர்களது கால்க

னையும் கைகளையும் பிடித்து வாரித் தென்சமுத்திரத்தை நோக்கி யெறிந்
துபோட்டான். அப்போ தவர்கள் ஸ்ரீகாசி, மகாபரிசுத்தமான கேதா
ரம், (7) தரித்தமாத்திரத்தில் முக்தி யளிக்கலுற்ற ஸ்ரீசைலமென்ற
மகாகிரி, மகாமங்களகரமான சிவலோகத்தை யளிக்கலுற்ற தகூழிணை
லாஸ மென்ற காளஹஸ்தி, (8) என்றும் நேர்த்தியானதும், கவிதோட
ங்குன்றதும், ஸ்ரீ ஏகாம்ரேசுவர ஸ்வாமியின் கிருபாபலத்தினால் மா
னிதர்களுக்கு நினைத்தமாத்திரத்தில் மோகூத்தை யளிக்கலுற்றதுமா
ன காஞ்சீபுரம், (9) மகா புண்ணியமான திருவண்ணாமலை, மங்களகர
மான விருத்தாசலம், ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரன் தம தாத்துமருபியாகிய வா
னந்தாமுதத்தைப் பானம் செய்வகாலுண்டாகிய பரமாரந்தத்தினால்
நிரம்பப் பெற்றவராகி யாரந்தத் திருக்கூத்தாடப் பெற்ற சிதம்ப
ரசபை, (10½) மகா புண்ணியமான திருவிடமருதூர், ஸ்ரீ சிவபி
ரானுக்கு, மிகவும் பிரியமுள்ளதான கும்பகோணம் இவ்விடங்களிலு
ம், (11) இவ்வாறெடுத்த திருவையாறு, மதுரைமுதலிய புண்ணியகூத
த்திரங்களிலும் விழலாகிக் கேளீர்! தரணிதேவர்களே! அவ்வாறு விழுந்
தமாத்திரத்தி லங்கங்கே யவர்க ளிறந்துபோனார்கள். (12) அவர்கள்
மகா பாஷிகளாயினும் ஸ்ரீ மகா பிரபுவினுடைய க்ஷேத்திரங்களில் மரண
மடைந்த புண்ணியத்தின் மகிமையா லவர்கள் ஸ்ரீ சிவபிரானிச்சையின்
படி விமானங்களி (13) லேறிக்கொண்டு மகா சந்தோஷத்துடன் மெ
த்த நேர்த்தியாய்ப் போகின்றார்களென்று மகாத்துமர்களும் மகா பலப
ராக்கிரமசாலிகளுமான சிவகணங்க ளனேக மிருடிகளோடுகூடச் சத்தி
யலோகத்தி விருந்த வேந்தனுக்குச் சொன்னார்க்” ளென, (14½) பின்
னு மங்கிருந்த மகாத்துமர்களான மற்ற முனிவர்களு (15) மொருவ
ரோ டொருவர் சிவ புண்ணியவா ன்களுடைய புண்ணிய கதைகளைப் பி
ரஸ்தாபித்துக் கொண்டார்களென்று சிறந்த புரானீகரான சூதமுனிவர்
சௌனகாதி முனிவர்களுக்குச் சொல்லிவிட்டுப் (16) பின்னும் தானா
கவே மிருந்த ஜாக்கிரதையுடன் கேட்கலான அவ்விருடிச் சிரோஷ்டர்க
ளுக்கு நிகரற்ற தேஜஸ்ஸைக் கொண்டவரான ஸ்ரீ சம்புவின் புண்ணிய
கதையைச் சொல்லியதாவது:—(17)

ஸௌராவட்டிரதேசத்தில் கனகபுரமென் றோர் நேர்த்தியான, பட்
டணமிருக்கின்றது. அங்கு மகா துஷ்டனும் கொடியனுமான வோர்
திருடனிருந்தான். (18) பிறருக்கு வஞ்சகமளிப்போனான வக் கொடி
ய நெருநா ளரசனுடைய புரோகிதன் வீட்டிற்குப் போ யனேகம் தி
வியங்களைக் கொள்ளையிட்டுக்கொண்டு புறப்படுகையி (19) லப்போ
தவனை யோர் பார்ப்பான் கண்டு கூக்குறவிட அவனை யத் தூரத்தும

ன் மகா கோபத்துட னாயுத்தினு லடித்துக் கொன்றுபோட்டான். (20) ஆயினு மக் கூக்குறலைக் கேட்டவுட ரைசனக்கு துரிதமாய் வ ருகையி லப்போதே மகா பலவான்களான தலையாரிக ளத் திருடனைப் பிடித்துக் (21) கட்டி யரசன்முன்னர் கொண்டுவிட்டவுடன் மகா புத் திசாலியான அவ்வரசன் மகா வஞ்சகனும் துண்ணென்கொண்டவனு மான வத் திருடனுக்குத் தண்டனை விதித்ததாவது:— (22) “ஓ! கா வலாளிகளே! பட்டணத்துக்கு வெளியிலுள்ள பெரிய தடாகத்தில் தி னம்தோறும் மனிதர்களைப் பிடித்துத் தின்றகொண்டிருக்கின்ற மகா ஆ கிருதிகொண்ட முதனையிடத்தி லிவனைத் துரிதமாய்க் கொண்டேபோட்டு விடுங்க” (22) ளென, இவ்வா றவ் வரசனது வசனத்தைக் கேட்ட த் தூதர்க ளங்ஙனமே செய்துவிட்டார்கள். உடனே அப்பெரிய முத னை யவனைத் தலையாலே சுமந்துகொண் (24) டங்குள்ள ஜனங்கள் பார் த்துக்கொண்டிருக்கையிலே யவனைச் சடிதியாய்க் கரையின்பேரில் கொ ண்டிவந்துவிட்டது. ஓ! கோ! அப்போதந்த ஜனங்களெல்லாம் மிக வு மாச்சரியமடைந்தார்கள். (25) அதன்பேரி லரசன் மகா பலசாலிக ளான வக் கொடிய தூதர்களை நோக்கி யவனைக் கத்திகளாலும் மற்ற வா யுதங்களாலும் கொன்றுவிடும்படி சொன்னவுட (26) னவர்க ளப்படி யே செய்து மவர்கள் பட்ட பிரயாசையெல்லாம் வீணாகிவிட்டதையி ராஜன்கண்டு மெத்த வாச்சரியமுற்றவனாகி யவனிடத்தி லேதாயினும் மருந்திருக்குமோவென்று மனதுக்குள் ளாலோசித்துக்கொண் (27) ட வனை யங்குதானே தூதர்களைக்கொண்டு பரிசோதித்ததி லவனிடத்தில் யாதொரு மருந்தையும் காணாததன்பேரில் (28) மனதின லாலோசித் துக்கொண் டத் திருடனோடுகூடத் தன் சுந்தர வரண்மனையிலுள்ள வா ஸ்தான மண்டபத்திற்குப்போ (29) யங்கு விரதங்களைக் காப்பவளா ன தன் மனையாளின் ஈகமீதிருக்கும் முக்காலங்களையு மறியலுற்றவோ ர் கிளியின் முன்னிலையி லிருந்துகொண் (30) டப் புண்ணியவான் வி நயத்தோடு கூடியவனாகி யந் நந்நடத்தையுள்ள கிளியை நோக்கி வினவி யதாவது:— ஓ! தேவச்சிரோஷ்டர்களுக்கெல்லாம் மிகவும் பிரியமுள்ள கிளியே! நீ பூர்வத்தி லீந்திராணியரல் மகா சந்துஷ்டியுடன் சுசீலையென் ற நகுது மனைவிக்குக் கொடுக்கப்பட்டவனன்றோ! (31½) ஆகையாலு ந்தனைக் கேட்கலாகின்ற நமக்கு நீ சத்தியமாய்க் கொஞ்ச மெடுத்துனா த்தல் வேண்டும். (32) என்னவெனி லிப் பாதகன் மிகுதியாய்த் திரு டியவனானதா லவனை நாம் பலவிதமாய்த் தண்டித்திடினு மத்தண்டனை யெல்லா மவனிடத்தில் வீணாகியேவிட்டது. (33) அகப்பட்டவர்களை யெல்லாம் பிடித்துத்தின்னுகின்ற வோர் முதனையிடத்திற் போட்டு ம

து விட்டுவிட்டது: மேலு மதுபோலவே ஆயுதம்பிடித்த தூதர்களைக் கொண் டாக்கினைசெய்து மகற்கவ னஞ்சவில்லை. (34) ஆகையால் ஓ! நல்ல புலவனான கிளியே! இகற்கென்ன காரணமென்று நீ யுண்மையாய்ச் சொல்லவேண்டு” மென, இவ்வா றாசனான் வினவப்படலான கிளியானது சத்தியமாய்ச் சொல்லியதாவது:— (35) “ஓ! அரசர்களுக் கெல்லாம் பெருமைபொருந்திய ராஜசேகரா! நீர் ஜாக்கிரதையாய்க் கேட்கலாவீர். இவன் குசபுரமென்ற நேர்த்தியான பட்டணத்திலுள்ள விஷகம்பனென்ற வணிகனுக்கு, என்றும் வேசிகளோடு புணருவதிலே முயன்றவனும், சித்திரபானுவென்றுபெயர்போனவனுமானபிள்ளையாயிருந்தான். (36½) அவ னிவ்விதமாயிருந்துவருகையி லவனுடைய தனங்கடெல்லாம் நாசமாயின. (37) அவ னிவ்வாறு மகா தரித்திரனாகிய தன்பேரி லாலோசித்துக்கொண்டு திருட்டுத்தன்மையில் மனப்பற்றுதல் கொண்டவனுனான். ஆகையா லவ னங்கங்கிருக்கு மக்கிரகாரங்களிலுள்ள வனேக வீடுகளை மிகுதியாய்க் கொளுத்திவிட்டுப் (38) பிறர்களுக்கு வஞ்சகமளிக்கலுற்ற வப் பாதக னப்போ திடுக்குப் பார்த்துப் பண்டங்களைத் திருடிக்கொண்டுபோ யவைகளைப் பட்டணங்களில் விற்றுத் திறண்ட பொருளை யடைந் (39) தெப்போதும் மன்மதனால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டவனாகியதனை வேசிகளுக்குக் கொடுத்துப் போகித்து வந்தான். இவ்வா றிப் பாவியா லனேக வீடுகள் தீயிடப்பட்டதில் கேளீர்! ராஜனே! அனேகம் பசுக்கள், ஸ்திரீகள், பிராம்மணர்கள் இவர்களு மின்னும்மற் றனேகம் பெயர்களு மெரிக்கப்பட்டார்கள். (40½) பிற கொருநா ளப் பாதகன் புஜங்கபுரமென்ற வேர் பெரிய பட்டணத்தைக் (41) கொளுத்திவிட்டங்குள்ள வனேகம் பசுக்களையு மோட்டிக்கொண்டு வழியோடு செல்லுகையி, லங்கு வழியிலுள்ள பள்ளத்திலோர் மாடானது கால்தனி லாணி யேறப்பெற்றுக் காயம்கொண்டதாகிக் கேளீர்! அரசனே! அங்குள்ள அசுலேசுவர ஸ்வாமி யென்ற வேர்சிவன் கோவி லருகினி லது சடிதியாய் விழலுற்றது. (42-43) அப்போ ததனை யவ னெழுப்பினிட முடியாதபடியா ‘லது அந்த ஸ்வாமிக் காக இருக்கட்டு’ மென்று சந்தோஷமாய்ச் சொல்லிவிட்டுப் போ (44) யின்னும் மற்றனேகம் பசுக்களையும் திருடியவைகளையெல்லாம் ஷ்யாபாரம் செய்துகொண்டே யிப்பட்டணத்தில் வசித்து வருகையி லிப்போதவ னுமது புரோகிதர் வீட்டில் திருமீம்போது (45) தலையாரிகளால் கட்டுண்டவனாகியும் கைதனி லகப்பட்டுக் கொண்டான். முந்தி யிப்புண்ணியவானால் ஸ்ரீசிவபிரானுக் கென்று விடப்பட்ட (46) கால்தனி லாணி தைக்கப் பெற்ற வப்பசுவையங் குள்ளோர்கள் காப்பாற்றிக்

கேளீர்! ராஜனே! அதற்குச் சூலமுத்தினாயும்போட் புதனை ஸ்வாமிக்
காக விட்டுவிட்டார்கள். (47) இப்போ தப்பசுவின் பாலானது ஸ்வா
மியி னபிஷேகத்திற்காக வுபயோகப்பட்டு வருகின்றது. அப்புண்ணிய
த்தின் மகிமையால்தா னுமது தண்டனையெல்லா மிவரிடத்தில் வீணாகி
விட்டன. ஓ!கோ! சிவபுண்ணியம் மெத்த வுத்தமமே! (48½) இனி
யிம்மகானுபாவர் நிச்சியமாயும்மாஸ்கூட பூஜிக்கத் தக்கவரோ! (49) மே
லு மிவருக்குச் சர்ப்பங்கள், இராகுதர்கள், பிசாசங்கள் முதலியவைக
ளும் தீங்களிக்கமாட்டா. இவரோ வென்றால் முடிவினில் பிணியற்ற
சிவலோகத்தில், பசுமாட்டி னுரோமங்களி லொவ்வொன்றுக்கு மொவ்
வோராயிரம் பிரம்மகல்ப மளவும் மிகுந்த பேரகங்களை யனுபவித்துக்
கொண் (50½) டிருந்துவிட்டுப் பிறகு பரமாத்ருமாவினுடைய ஸாயுஜி
ய பதவியை யடையலாவா” (51) றென, இவ்வா றக்களியின் வசனத்
தைக் கேட் டரசு ஞ்சாரியமுற்ற மனதைக் கொண்டவனாகி யத்திருட்
னைத் தனது சிங்காதனத்தி லுட்கார்த்திவைத் தவனுக் கனேகீ தனங்க
ளையும் கொடுத்து (52) மனைவியை யரண்மனைக் கனுப்பிவிட் டத்திரு
டனுக்குப் பல வுபசாரங்களைச் செய்ததின்பேரி லவ்வரசன் பின்னுமக்
களியைப் பார்த்துக் கொண்டே யிருந்தான். (53) பிற்பா டிவ்வாறு த
ன்னைப் பார்க்கலான அவ்வரசனை நோக்கிக் கிளி பின்னும் கதைசொன்ன
தாவது:—“கேளீர்! அரசனே! முந்தி நான் திருமாலினால் நன்க லங்கரி
க்கப் பெற்ற வென்றும் நேர்த்தியான விஷ்ணு லோகத்தி லிலக்குமியி
ன் கைதனி லிருந்துகொண்டிருந்தேன். (54½) அப்போ திந்திராணியா
னவ எவ் விலக்குமியைப் பூஜையினுற் களிப்பிக்கலாகையி (55) லப்
போது கேளீர்! ராஜனே! இந்திரனுக்குப் பிரியமுள்ள அவ்வந்திராணி
மகா ஸந்தோஷத்தோ டெந்ததோ யடைந்தாள். அச்சமயத்தில் ஸ்ரீ வி
ஷ்ணுவானவர் தம் தூதர்களை நோக்கித் திருவாக்கருளியதாவது:—(56)
‘ஓ! தூதர்களே! இப்போது நீங்கள் நமது லோகத்தை நன்றா யலங்க
ரிக்கவேண்டு’ மென, இவ்வா றவாறு வசனத்தைக் கேட்டதன்மே லில
க்குமி யம்மா தவரை வினவியதாவது:—(57) “ஓ! பிரபுவே! விசேட
மான வலங்காரத்திற் கிப்போ தென்ன காண” மென, இவ்வாறு தம்
மைக் “கெட்கலான நாயகியை நோக்கி ஸ்ரீ ஹரி திருவாக் குரைத்ததா
வது:—(58)

“ஓ! கேளாய்! நாயகீ! ஸுபார்சுவமென்ற தேசத்திலுள்ள சரு
வரியென்ற பட்டணத்தில் கபிலனென்றோர் பார்ப்பார்க்கேட னெப்
போதும் திருட்டினால் ஜீவனம் பண்ணிக்கொண்டிவந்தான். (59) மகா

கேட்ட நினைப்புடைய வப் பிராம்மணனோர்நா னோர் கிரஹஸ்தனுடைய பசுமாட்டைத் திருடிவர் ததின் பாலைக்கறந்து குடித்துவிட்டுத் தன் வீட்டிலிருந்தான். (60) அச் சங்கதியை யம் மாட்டுக்கார னறிந்துவரு ம்போ தவன் வருவதை யத்துராத்துமன் கேட்டதினமே லம் மாட்டை (61) மற்றோருருக் கோட்டிப்போ யதனை யோர் கிரஹஸ்தன் வீட்டிற் கட்டிவிட்டுக் கேளாய்! பிரியநாயகி! தானு மப்போ தங்குதானே மற் றுவேடத்தோ (62) டவ் விசுவி லங்கு தங்கிவிட்டுக் காலையி லம் மாட் டை யோட்டிக்கொண்டு வழியோடு செல்லுகையி லப்போது சொந்தக் கார னவனைக்கண்டு (63) மாட்டைப்பிடித்துக்கொண் டத் துராத்தும னான திருடனை யரசனிடத்திற் கொண்டுவிட்டுச் சங்கதிகளைச் சொல்ல, அப்போ தரச னவனதிரு கண்களையும் பிடுங்கிவிட்டான். (64) பிற கெல்லோர்களுக்கும் வஞ்சகமளிக்கலுற்ற வத் துராத்தும னத் துயரத் தினுல் மடியலாகையி லப்போது சிவகணங்க ளங்குவர் தவனை யோர் நேர்த்தியான விமானத்தி லேற்றி வைத்துக்கொண்டு (65) மெத்தச் சிவோஷ்டமான வப்பேர்க்கொத்த விமானத்தை யிப்போது சிவலோகத் திற்குக் கொண்டுபோகிபடியா ல்தின் மார்க்கத்தில் நேரலான நமது லோகமான திப்போது சிங்காரிக்கப்படத்தக்கதன்றோ! (66) ஓ! பெ ண்ணே! அவனென்றும் பாவம்செய்வதில் முயன்வனாயினு மவனது புண்ணியத்தைக் கேள். என்னவென்றால் அவன் மாட்டுக்காரன்மீது பயத்தினு லிரவினி லயலுருக்குப்போ (67) யப் பசுவை யோர் கிரக ஸ்தன்வீட்டிற் கட்டிவைத்துத் தானு மங்கிருந்துகொண்டிருக்கையில் மகாத்துமாவும் சகல பாவங்ளையும் தொலைக்கலுற்றவருமாகிய சிவ னடியாரான வக் கிரகஸ்த னவனதனுமதியின்பேரி லம் மாட்டின் பாலை க் கறந்து குடித்தார். (68) கேளாய்! மாதாசே! இப்பேர்க்கொத்த புண்ணியமாகிய வக்கினியா லவனது பாவங்கெனல்லா மிப்போ தெரி க்கப்பட்டதாயின. (69) ஆனதால்தா னிவனுக்குப் பரமாத்துமாவாகி ய ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய லோகம்கூடக்கிடைக்கலாகின்ற” தென, இவ்வா று விஷ்ணுவின் வசனத்தைக் கேட்டதன்மே லவ் விலக்குமி யப்போது (70) கேளீர்! ராஜனே! ‘சிவபுண்ணியமே யெல்லாவற்றிலும் மேன் மையுடைய’தென்று நிச்சயம்கொண்டா” னென, இவ்வா றக்கினியின் வார்த்தையை யாநந்தமாய்க் கேட் டவ்வரசன் (71) கேளீர்! பிராம்ம னோத்தமர்களே! சிவபுண்ணியத்தின் மகிமையை நன்றாய்த் தெரிந்த வனாகிக் கிளியையு மந்தப்புரத்திற் கனுப்பிவிட்டுத் தானும் மிகுந்த ப க்தியுட (72) னனைக சிவபுண்ணியங்களைச் செய்து முடிவினிற் சிவ லோகமடைந்தான்.

ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! பின்னும் மற்றோர் கதைசொல்லுகின்றேன், அதனைக் கேளுங்கள். (73) மச்சதேசத் தரசனான ஸுமதியென்பவனுக்கு அதிரதனென்று பெயர்போன, கீந்துவயதுடையவனும், இலக்ஷ்மீவிவாசம் பொருந்தியவனுமான வேர் பெருமைபொருந்திய புத்திரானிருந்தான். (74) அவன் கேகயதேசத்தரசன் பெண்ணாகிய மேனையை முறைப்படி கலியாணம் செய்துகொண்டு தோழக்கூட்டங்கள்போல் வீட்டில்தானே யவளுடன் புழுதிவிளையாட்டாடி விளங்கிக்கொண்டிருக்கையில் கேளீர்! முனிவர்களே! (75½) அவனுக்கென்னகாரணத்தினாலோ அப்போது பூர்வ ஜன்மத்தின் வாசனையுண்டாகி (76) யப்பொழுது தவனுக்கு ஸ்ரீ பரமேசுவரனைச் சேவிக்கும்படி புத்தி தோன்றலாயிற்று. அதற்குமே லவ னீசுவரனைச் சேவிக்கப்போவதற்காகத் தந்தையிடம் சொல்லிக்கொண்டு (77) டவ னனுமதியின் பேரில் மனைவியோடுகூடப் புறப்பட்டப் பட்டணத்திலுள்ள மகா மங்களகரமான ஸ்ரீ ஹரீசுவரசுவாமி கோவிலுக்குப்போ (78) யங்கு மிகுந்த மனோபக்தியுட னீசுவரனை வணங்கி யதன்பேரி லவ் வாலயத்தற்கதிபதியாகிய, வேதமறிந்தோர்களிற் சிறந்தவரான வேததருமியென்ற வேதியரிடம்போ யவரை வந்தனித்துவிட்டுப் புன்னகைப்புடன் வசனமுரைத்ததாவது:— “ஓ! மகாத்துமாவே! தேவரீர் முன்பாக விங்கு வந்திரானின்ற அடியேனை நீ ரறிவிரா?” (80) வென, கேளீர்! தரணி தேவர்களே! இவ்வாறு வனது வசனத்தைக்கேட்டவ் வேதிய ருத்தரமுரைத்ததாவது:— “ஓ! ராஜனே! தேவரீர் மன்மதனைப் போன்ற வெள்ளி பொருந்திய மகா ராஜகுமார னென்பதை யான் நன்றாயறிவேனே! (81) ஓ! ராஜகுமாரனே! ராஜகுமாரனாகிய வும்மை யெவர்தா னறிய மாட்டா?” என, அது கேட்ட டிராஜகுமார னவ்வந்தணை நோக்கிப் பின்னு முரைத்ததாவது:— (82) “ஓ! ஸ்வாமீ! அடியேனை யிந்த ஜன்மத்திலோர் ஸாதாரண மனிதன்கூட அறியலாவானே! ஓ! பண்டிதரே! யான் பூர்வ ஜன்மத்தி லின்னொரென்பதைத் தேவரீர் ரறிந்திருந்தா லதனை நீ ரிப்போது சொல்லியருளவேண்டு” மென, (83) இவ்வாறு வன்சொல்லியதைக் கேட்டுப் பின்னு மந்த் தரணிதேவ னுரைத்ததாவது:— “ஓ! ராஜனே! ஈசுவரன்போல் பூர்வ ஜன்ம விருத்தாந்தத்தை யெவர்தா னறிவா” (84) என, இவ்வாறுரைத்த அவ்வந்தணை நோக்கி யிராஜகுமாரன் பின்னு முரைத்ததாவது:— “ஓ! ஸ்வாமீ! யா னடியேனுடைய பூர்வ ஜன்ம விருத்தாந்தத்தை யிப்போ தெடுத்ததுக் கூறுகின்றேன். அதனைத் தேவரீர் கவனமாய்க் கேட்கவேண்டும். (85)

ஓ! ஸ்வாமி! கௌடதேசத்திலுள்ள விக்கிரமபுர மென்ற வேரார்
மெத்த மங்களகரமான பட்டணத்தில் யானோர் பிராம்மணனாயிருந்தே
ன். யானிளமைப் பருவத்தி லிருக்கும்பொழுதே யென் பெற்றோர்
க ளிறந்துவிட்டார்கள். (86) அப்போ தெந்தனை வளர்ப்போ ரில்லா
த்தினு லோர் சூத்திரச்சூியால் போஷிக்கப்பட்டு வந்தேன். ஓ! தரணி
தேவரே! பிற கென் பாவவசத்தினு லவரு மிறந்துவிட்டாள். (87) அ
ப்போது நான் வலிமையுடன் நான்தோறும் வலையினுல் மீன்களையும், வே
ட்டையாடுவதால் மிருகங்களையும் பிடித்து விற்று ஜீவித்துவந்தேன்.
(88) கேளீர்! தரணிதேவரே! மேலும் பறையர்களுகொடிக்க கள்ளி
சைச்சி முதலியவைகளை வியாபாரம் பண்ணிக்கொண் டிப்பட்டண
த்தி லிவ்வா றீனவிருத்தியாய் வசித்துவந்தேன். (89) அப்போது நீர்
ஸ்வாமிக்கு வெற்றிலை வாங்குவதற்காகக் கடைத்தெருவுக்கு வரலாகை
யி லப்போ தோர் யானையானது சங்கலியை யறுத்துக்கொண் டங் கோ
டி வர, (90) அதைக் கண்டவுட னங்கிருந்த வெவ்லோர்களு மங்கு மி
ங்கு மோட்டம் பிடித்தார்கள். அப்போது நீரும் மிகுந்த பயத்தோடு
தூர ிவாடுகையி (91) லந்தப் பரபரப்பினுலும் கைதனிவிருந்த காசு கீ
ழே விழலுற்றது. பிறகு நீ ரதனைப் பலவிதமாய்த் தேடியு மது காண
ப்படவில்லை. (92) அதன்மேல் நீர் வெற்றிலை வாங்கக் காசில்லாத்தினு
ல் மிகவிம் துபாமுற் றிருந்தீர். அச்சமயத்தில் நான் கள் விற்றுவிட்
டும் மெதிரில் வருகையில் (93) நீ ரொந்தனை யப்பெரிய கடைத்தெரு
வினிற் கண்டு 'உனக்குச் சீக்கிரமாய் கொட முண்டாகு' மென்று வாழ்
த்திவிட் டெந்தனைக் காசு கேட்டீர். ஓ! தரணிதேவரே! (94) அப்
போது நா னும்மைப் பார்த்து 'ஓ! ஐயா! யானோ ராசனாகிவிடி லப்
போ துமக்குக் காசு கொடுப்பதாய்ச் சத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றே'
(95) எனென்று வெரும் பரிசாசமாய்ச் சொன்ன வெந்தனைப் பார்த்து
நீர் 'ஓ! உமக் காசுத் தன்மை கிடைப்பதி லென்ன தடை யிருக்கின்ற'
தென்றீர். (96) அப்போ தருகினில் நின்ற வென் மனைவி சொன்ன
தாவது:—'ஓ! ஐயா! என்னுடைய விக்கணவ னராசனாகி (97) லப்போ
து நா னிவருக்குப் பெண்டிராவேனோ'மாட்டேனோ' வென் றிவ்வுறு
முதலிய வார்த்தைகளை யவ னுரைத்ததின்பேரில் நா எனெ ன் திறமை
க்குத் தக்கக் காசையும் கொடுத்துவிட் (98) டப்போது பறைச் சேரி
க்குப் போய்விட்டே னன்றோ! பிற்பாடு யானு மென் பெண்டிரு போ
ர் பிசாசு நரி (கொள்ளிவாய்ப் பிசாசு) யா லறையப் பெற்றவர்களாகி
(99) யவனுக்கு முந்தி யானும் பிற கவளுமாய் மரண மடைந்தோம்.
கேளீர்! தரணிதேவரே! அப்போது சிவ புண்ணியத்திற்காக வுமக்குக்

காசு கொடுத்த மகிமையினால் யான் மச்சதேசத்திற் காசமுகி (100½) யப்போர்க்கொத்த வென்பெண்டிரும் கேகயதேசத் தாசனுக்குப் பெண்ணாகிப் பிற (101) நெந்தனுக்கே பெந்தன் வார்த்தைக் கமைந்து நடக்கலுற்ற மனைவியாகவிட்டாள். மேலும் கேளீர்! பிராம்மணோத்தமரோ! உம்முடன் சம்பாஷனை செய்த புண்ணியத்தினால் (102) முந்திய "பிறப்பின் நினை வெந்தனுக் குண்டாகலாயிற்று. . ஓ! ஸ்வாமி; ஆகையால்தான். யா நெனது பூர்வ ஜன்ம விருத்தார்த்தத்தைத் தேவரீருக் கிப்போ தெடுத்த துடைத்திட்டேன். (103) ஓ! மகாத்துமாவே! இப்போது ஸ்வாமிக்குப் பூஜை செய்வதற்காக வே நெந்தப் பண்டங்கள் வேண்டுமோ அவைகளைத் தேவரீ ரடியே னிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டெந்தனை யிப்போது கிருதார்த்தனாக்கவேண்டு" (104) மென் நிவ்விதமா யந்த ராஜகுமாரன் சொல்லிவிட்டு மனைவியோடுகூட அவரை வந்தனித்துப் பிறகு சிவஸ்வரூபியான அந்தப் பிராம்மணருக் கனேக திரவியங்களையும் கொடுத்துவிட்டுச் (105) சடிதியாய்த் தன தரண்மனைசேர்ந்து பெற்றோர்களிடத்துத் தன் விருத்தார்த்தங்களை யுள்ளபடி யுரைத்திட்டான். அது கேட் டவனது பெற்றோர்களும் மெத்த வாச்சரியம் கொண்டார்கள். (106) பின் பவ் விராஜகுமாரன் நாளளவினில் ஷிகுந்த புகழ்கொண்டவனாகி யனேகம் பிள்ளைகளை யடைந்து நாள்தோறும் சோம்பலின்றி யனேகம் சிவபுண்ணியங்களைச் செய்துகொண்டே (107) சத்துருக்களைக் கொல்வோனாகி மிகுந்த வைசுவரியங்களை யடைந்து மகா பெருமைபொருந்தியவனாய்ச் சத்துருவற் றனேக தேசங்களை யாண்டு வருகையி (108) லங்கு தேவேந்திரன் வந்தவ்வரசனைக் கண்டவனுக் கோர் சுவர்ணமாலையையும் சிந்தாமணி ரத்தினத்தையும் கொடுத்துவிட் (109) டம் மகானுபாவனோடு மதுரமான வாக்கினால் ஸம்பாஷித்துவிட்டுப் பிற கவனால் மரியாதை செய்யப்பட்ட தன்பேரி லவ்விந்திரன் சொர்க்கலோகத்திற்குச் சென்றான். (110) இவ்விதமா யவ்வரசன் பண்டிதர்களான பல பிள்ளைகளைப் பெற்று வெகுநூலமளவு மனேக போகங்களை யனுபவித்துவிட்டுப் பிற கரகாக்ஷியை யப்புத்திரர்களிடமொப்புவித்துப்போட்டுப் பின் பவ் வரசன் தன் மனைவியோடுகூட (111) வீரத்தினகாந்திகளால் விரம்பப் பெற்றதும் மெத்தச் சுந்திரமமான வொர் விமானத்தி லேறிக்கொண்டு சிவலோக மடைந்து கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களை! பிறகு ஸ்ரீ சிவபிரா னருளினாலே யப்பாப்பிரம்மத்தின் மோகூலஸாம்பிராஜியத்தை யடைந்தான். (112)

நாற்பத்தாறாவது அக்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௪௭—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! பிற்பாடு சகல பாவங்களையு
ம் நாசம்செய்யலுற்ற மற்றோர் கதையைச் சொல்லுகின்றேன். அக்க
தையைக் கெட்டமாத்திரத்தினுற் சில மானிடோத்தமர்க ளனேக போ
கங்களை யனுபவித்துப் பிறகு மோக்ஷஸாம்பிராஜியத்தையு மடைந்திரு
க்கிறார்கள். (1) பூர்வத்தில் மகா யோகீசுவரரான விருடபமாமுனிவர்
சொர்க்கலோகத்திற்குப் போகலாகையி லப்போ திர்திரன் மைந்தனான
ஜயந்த னம் மகாத்துமரைக் கண்டவுட (2) நெழுந்து வந்தனித்துத்
துரிதமா யர்க்கியபாத்தியாதிகளா லவரைக் களிப்பித்துப் பிறகு நேர்த்
தியான வோ ராசனத்தி லிருத்தித் தா னவர் முன்னிலையி லஞ்சலிகொ
ண்டு நின்றான். (3) பிற்பா டந்த யோகீந்திர ரவணைப் பார்த்து ‘ஓ! ஜ
யந்தா! உந்தன் தந்தை யெங்குபோன’ னென்று திருவாக்கருள, அது
கேட்டு ஜபந்த னத் தவசிக்குத்தர முறைத்ததாவது:— (4) “ஓ! சு
வாமீ! பரமாத்ருமாவாகிய ஸ்ரீ சம்புவின் தூதர்கள் விகர்த்தனன், பார்த்
திவனென்ற விருவர்களையும் மெத்தச் சுந்தரமான வோர் பெரியவிமான
த்தி லேற்றிக்கொண்டு ப்(5) பிரஸித்திகொண்ட பராக்கிரமத்தை யுடைய
யவர்களாகி யிப்போது சிவலோகத்திற்குப் போகின்றார்கள். ஆகையா
லிர்திர னவர்களைத் தரிசிப்பதற்காக விப்போ தவர்கள்,முன்பாகப் போ
யிருக்கின்ற” (6) னென்று மகேந்திரன் புத்தினான ஜயந்த னுரைத்து
க்கொண்டிருக்கையி லப்போது மிகுந்த புகழுடைய தேவேந்திர னங்கு
வந்துவிட்டான். (7) அவன் வந்தவுடன் மாமுனிவ ரவணை நோக்கி
‘ஓ! இந்திரா! இப்போ தெங்குபோயிருந்தா’ யென்று வினவ, இந்திர
னு மவ்விருடப யோகிமுனிவரை வந்தனித் துரைத்ததாவது:— (8)
“ஓ! ஸ்வாமீ! சிவநேசர்களான சிவதூதர்கள் விகர்த்தனையும் பார்த்திவ
னையு மிப்போது சிவலோகத்திற்குக் கொண்டுபோகின்றபடியா லப்போர்
க்கொத்த காகுடியாகிய மகோற்சவ (9) மிப்போது நேரலாயிற்று, ஓ!
தவசிச்சோஷ்டரோ! அதற்காகவே இப்போ தடியேன் போயிருந்தேன்.
இல்லாவிடில் ஸாக்ஷா தீசுவரஸ்வரூபியாகிய யோகீசுவரரான தேவரீ
(10) ரிங்கு விஜயமாகியிருக்கையிற்குட் வடியே னசட்டைசெய்திருந்
கமாட்டே” னென் னுரைக்கலான வத் தேவராஜனை நோக்கி யோகீசுவர
ர் பின்னும் திருவாக்கருளியதாவது:— (11) “ஓ! தேவேந்திரா! அவ்
விருவர்களாலு மென்னபுண்ணியம் செய்யப்பட்டிருப்பதா யச் சிவதூத
ர்களால் நீ கேள்விப்படலானபடி யிப்போது கூறலாவா” (12) பென,
இவ்வா றவரது திருவசனத்தைக் கேட் டிர்திர னம் மாமுனிவருக் கு
ரைத்ததாவது:—

“ஓ! ஸ்வாமீ! கர்ணகுஞ்சரதேசத்தில் வீரட்டபுரமென் றோர்
 சிறந்த பட்டணமிருக்கின்றது. (13) அப்பட்டணத் தரசன்மகனுள்
 விகர்த்தனும் மந்திரிகுமாரனான மற்றவனும் பெற்றோர்களின் வார்த்
 தையைக் கடந்துகொண்டு நாள்தோறும் சொக்கட்டா னுவதிலே மு
 யன்றுவந்தார்கள். (14) ஆகையால் விருவர்களு மப்பட்டணத்தை
 விட்டு வேறுதேசத்திற்குப்போ யங்கும் துஷ்டர்களோடு கூடிக்கொண்
 டு சூதாவதிலே முயன்றவர்களும், (15) நாள்தோறும் தகாதகாரியங்
 களைச் செய்வோர்களும், 'சகல ஜனங்களுக்கும் வஞ்சக மளிப்பவர்களு
 மா யனேகம் திருடர்களோடுகூடித் திருடிக்கொண்டுவந்தார்கள். (16)
 அப்போ தொருநா ளில் விருபாவினரு மனேகம் திருடர்களோடு சேர்ந்
 துகொண்டு திறண்டப ணக்காரர்களாற் குடியேறப்பெற்ற நேர்த்தியா
 ன காமபுரத்தைக் கொள்ளையிட்டு (17) டப்போது பண்டங்களைத் துரி
 தமாய் வாரி யெடுத்துக்கொண்டத் திருடரெல்லோர்களும் பட்டணத்
 துக்குவெளியி லோடும்போது மிகுந்த பாரத்தினால் துயரமுற்றவரா
 ளுங்கள். (18) அப்போ தில் விருவர்களி லொருவ னரிசிமுட்டையையும்
 மற்றொருவ னோர் பெட்டியையும் சுமந்துகொண்டு பட்டணத்துக்குவெ
 ளியே வெகுதூர மோடுகையி (19) லவர்கள் மிகவும் களைப்படைந்த
 வர்களாகி யப்பாரமதை யங்கோரிடத் திறக்கிவைத்துச் சற்றிளைப்பா
 ரி விட்டுப் பிற கல் விருவர்களு மப் பாரத்தைத் தூக்கிவைத்துக்கொள்ள
 விரும்பியவர்களாகி (20) யதனை யெடுக்கமுடியாதபொழு தவர்க ளோ
 ர் வழிப்பிரயாணியானப் பிராம்மணனை யங்கு கண்டு ‘ஓ! பிராம்மண!
 நீ ரிதனை யெங்களுக்குத் தூக்கிவிடு’ மென்று சொல்லிவிட்டு (21) டப்
 பெட்டியைத் திறந்து சோதித்துப்பார்க்கையி லதனி லெழுதப்படாத
 வேர் புத்தகத்தைக் கண்டார். (22) பிற கவர்க ளப் புத்தகத்தை
 யெடுத்த தசட்டையா யெறிந்துபோட்டு முன்போ லப் பெட்டியை மூடி
 விட்டார்கள். அப்போ தப் பிராம்மண னைனைத் தலைமீது தூக்கிவிடும்
 போது சில வார்த்தை சொன்னதாவது:— (23) “ஓ! ஐயா! யானுரு
 த்திராக்ஷம் தரிப்பவனும், நாள்தோறும் சிவலிங்கத்தைப் பூஜைசெய்வ
 தில் முயன்றவனும், தேகமெங்கும் திருநீறு பூசலுற்றவனும், நல்லொ
 முக்கத்தை நாடியவனும், மகா சிவபக்தனுமான வேர் பிராம்மணன்;
 நா னாகாரமில்லாத்தினால் மிகவும் வருத்தப்படுகின்றேன். (24½) என
 க்குக் கொஞ்ச மரிசிகொடுத்தா லுமக் கழிவற்ற பயனுண்டாகு” (25)
 மென, இவ்வா றவனது வசனத்தைக் கேட்டுப் பார்த்திவ னவனை நோ
 க்கிப் பிற குரைத்ததாவது:— “ஓ! பிராம்மண! பூமியில் சிந்திக்கிடக்
 கலுற்ற இவ் வரிசிகளைப் பொறுக்கிக்கொண்டுபோம்; (26) பிறகு ம

ற்றவரிசிகளி ழிலான்றும் கொடுக்கமாட்டேன். ஆகையால் சீக்கிரமாய்
 ப் போ” மென்றான். அப்போது விகர்த்தனும் பெட்டியைத் தலைமீ
 தேற்றி வைத்துக்கொண்டதின்மே லவனை நோக்கி யுரைத்ததாவது:—
 (27) ஓ! பிராம்மண! புண்ணியவானாகிய நீ ரொழுதப்பட்டிராத விப்
 புத்தகத்தை யெடுத்துக்கொள்ளு” மென்று சொல்லிப்போட்டுக் கெட்
 ட எண்ணத்தைக்கொண்ட அவ்விருவர்களும் வேறுதேசம் போய்ச்சேர்
 ந்தார்கள். (28) அப்போ தம்மகாபாவிகள் நான்தோறும் சூதாடிக்கொ
 ண்டவ் விருவர்களுமா யோர் மெத்த வழகுபொருந்திய மாதரோடு பு
 ணர்ந்துவந்த (29) படியா லவ் விருவர்களுக்கு மொருவரோடொருவர்
 பகை நேரிடலாகி யாயுதத்தினால் வெட்டுண் டவ் விருவரும் மாணமடை
 ந்தார்கள். (30) அப்போ தச் சிவபக்தப் பிராம்மணனேவென்று லவ்
 வரிசிகளையும் புல்தகத்தையு மெடுத்துக்கொண்டு தன் வீட்டிற்குப்போ
 யவ் வரிசிகளைச் சமைத்துச் (31) சாப்பிட்டு அப்புல்தகத்தில் சிவபு
 ராணங்களை யெழுதி யனேக மடியார்களைக் கூட்டிவைத்துக்கொண்டு நா
 ள்தோறும் படித்துவந்தான். (32) அப்புண்ணியத்தின் மகிமையால்
 ஸ்ரீ சிவாக்கினையின்படி சிவதூதர்க ளங்கு வந்து மகா விசித்திரமும், மெ
 த்தச் சுந்தரமுமான வேர் விமானத்தி லவர்களை யேற்றிக்கொண்டு (33)
 நர்த்தனம் செய்யலுற்ற வப்ஸரஸ்திரீகளுடனும், கானம்செய்யலுற்ற
 கின்னரர்களுடனும், தேவதூந்துபி முழக்கங்களுடனும் சிவலோகத்திற்
 குக் கொண்டுபோ (34) யங்கு தேவாதிதேவன் சன்னிதியிற் சந்தொ
 ஷமாய் நின்றார்கள். பிறகு நா னவர்களைக் கண்டதின்மே லுலகங்களு
 ள்குச் சுகத்தை யளிக்கலுற்ற ஸ்ரீ பரமேசுவரனை (35) வந்தணித்துவி
 ட்டிப் பிற கவ் விருபக்தர்களிடமிருந்தும் நானிப்போ திங்கு வரலானே
 ன். அங் கவர்கள் ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய, ஸாஸூப்பிபபதவியை யடைந்து
 பிரம்மன்முதலிய தேவர்களால் (36) துதிசெய்யப் பெற்றவர்களாகி
 ஸ்ரீ சிவாக்கினையின்படி யங்கு சுகமாயிருக்கின்றார்கள். கேளாய்! இந்தி
 ரா! சிவபக்தியினுடைய மகிமையை யுண்மையில் யார்தான் அறிவார்க
 ளென்று சொல்லிவிட்டுக் கேளீர்! பிராம்மணைக்தமர்களே! அவ் வா
 மதேவமுனிவர் பின்னு மோர் கதை, சொல்லியதாவது:— (37-38)
 “ஓ! இந்திரா! முந்தி யொரு காலத்தில் நாம் ஆகாயமத்தியில் வீளங்க
 ளுற்றச் சிரோஷ்டமான சிவலோகத்திற்குப் போ யங் கழிவற்றவரான
 ஸ்ரீ சாம்பமூர்த்தி சகல கணங்களோடும்விளங்கிநிற்பதைத்தரிசித்துவிட்
 டு (39) ஞானஸ்வரூபியாகிய வப் பரப்பிரம்மத்தோடு பேரானந்தத்
 தை யனுபவித்ததின்மேல் அவரது திருவாக்கினையின்பேரி லாநந்தமாகி
 ய வன்னத்தைப் புசித்துக்கொண்டு மாநந்தரூபியாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொ

ண்டும் (40) 'யானே அன்னம்; அன்னத்தைப் புசிப்பவனும் யானே' யென்றதுமுதலிய பொருளை விளக்கலுற்ற ஸாமகானங்களைச் செய்து கொண்டே புறப்பட்டுக் கீழ்க்கீழாயுள்ள லோகங்களையெல்லாம் முறையே கடந்திறங்கிப் (41) பூமிக்குவந்து குடகுயென்ற தேசத்திலுள்ள சொர்க்கலோகத்தை யதிகரித்த மெத்தச்செளந்தரியம்பொருந்திய செளபாக்கியபுரமென்று அப்பெயரின் பொருளுக்கிசைந்ததான ஓர் பட்டணத்தைக் கண்டனம். (42) கேளீர்! முனிவர்களே! அப்பட்டணத்திலவனது கண்டத்தொனியா லதிகண்ட (மணியை அதிகரித்தவ) எனன்று பெயரைக்கொண்ட வொருவ னிருந்தான். அவ னிளமைப்பருவத்திலனைகம் சினேகிதர்களோடுகூட ராஜவீதியி லெப்போதும் விளையாடக்கொண்டிருக்கையி (43) லொருநா ளவன் வெகுபுண்ணியத்தைக் கொடுக்கலுற்ற வோ ருருத்திராக்ஷத்தைக் கண்டெடுத்ததனைத் தனது நேசனாகிய வோர் சிவனடியாரின் மகனுக்குக் கொடுத்தான். (44) பிறகப் பிள்ளையு மவ் வருத்திராக்ஷத்தை வாங்கிக்கொண்டு சடிதியில் தன் வீட்டுக்குப்போ யுருத்திராக்ஷமாலேகனா லலங்கரிக்கப்பெற்ற தனது தந்தையிடத்துக் (45) காட்டியதின்மே லவரது கட்டளையின்படியதனைத் தனது கழுத்தினில் தரித்துக்கொண்டான். பிறகவ் வதிகண்டனென்றப் பிராம்மணன் காலம்சென்று கிழவனாகியதின்மேல் (46) மாணமடைய, அப்போது ஸ்ரீசிவபிரானுக்குச் சம்மதியுள்ளவர்களான கணங்க ஞாலத்தில் ஜனங்களால் பெறுவதற்கு மெத்த வசாத்தியமான வோர் சிறந்த விமானத்தி லவனை யேற்றிக்கொண்டு (47) ஒ! கோ! இம்மானிட னிளமைப்பருவத்தி லோ ருருத்திராக்ஷத்தைச் சிவனடியாருக்குக் கொடுக்கலான வப்பேர்த்கொத்த மகா புண்ணியத்தினால் ஸ்ரீசிவபிரானுடைய லோகத்தை யடைந்தனனன்றோ" (48) வென்றவனைக் கொண்டாடிக்கொண்டே பிணியற்றதான சிவலோகத்திற்குக் கொண்டிப்போனார்கள். அப்போ ததிகண்டனும் வழியி லங்கங்குள்ள பிரம்மவிஷ்ணுக்கள்முதலிய தேவச்சிரோஷ்டர்களால் (49) வெகுமானிக்கப்பட்டவனாகியவ் விமானத்தோடுகூடப் பத்துத்திசைகளையு மொளிப்பித்துக்கொண்டே யதிவேகமாய்ச் சிவலோகமடைந்தா" (50) எனன்று மகா யோகசிவரான வாமதேவமுனிவர் தேவேந்திரனுக் குரைத்தனர். கேளீர்! முனிவர்களே! அவனோர் நொடிநேரத்துக்குள் பொறிகளை வசத்திற் கொண்டவனாகித் தன் சுயேச்சையின்படி கைலேகிரியை யடைந்தனனன்றோ. ஒ! கோ! சிவபுண்ணியத்தின் மகிமையைக் கண்டீர்களோ; வென்று சூதமுனிவர் புன்னகைப்போ டொத்துவிட்டு (51½)

ஓ ! முனிவர்களே ! நீங்க ளிப்போது சோம்பலின்றிச் சிவபுண்ணியத் தின் மகிமையைக் கேட்டாயிற்று. பாக்கியவான்களில் சிரோஷ்டரான நீங்கள் பின்னு மென்ன கேட்க விரும்புகின்றீர்கள். (52)

நாற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௪௮—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

சுளனகாதிமுனிவர்கள் கேட்கின்றதாவது:— “ஓ ! மகா புத்தி சாலியான சூதமுனிவரே ! ஸ்ரீ சிவபிரானிடத்திலிருந்தே பிரத்தியக்ஷமா ய்க் கேட்டதுபோ லும்மிடமிருந்து சிவபுண்ணியங்களைக் கேட்டபடிபா ல் நாங்கள் கிருதார்த்தர்களாகிவிட்டோம். (1) மேலு மிப்போது ஸ்ரீ சிவபரமாத்மாவிலுடைய, அந்தந்த ச்சரித்திரங்களோடுகூடிய வாச்சரி யங்களையும் புராணங்களையும் வேதமறிந்தவர்களான வெந்த மானிடச்சி ரோஷ்டர் சிரத்தையாய்க் கேட்கின்றார்களோ (2½) அல்லது ஆகரவாய் ப் படிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்குக் கிடைப்பதாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற சகல பயன்களையு மவைகளுக்குரிய, மிகுந்த புண்ணியத்தை ய ளிக்கலுற்றதான விதிகாஸங்களுட னென்களுக்கு ஸவிஸ்தாரமாய்ச்சொ ல்லியருளவேண்டு” மென்று முனிவர்களால் கேட்கப்பட்டபோது சூத ர் களிப்புற்ற மனதைக்கொண்டவராகி யுரைத்ததாவது:—(4) ஓ ! மிகவும் கற்றவர்களும் கோடிய தவத்தைச் செய்யலுற்றவர்களுமான மு னிவர்களே ! இது மிகவும் யோக்கியம். இப்போ துங்களால் கேட்கப் பட்டதானது பிராணிகளுக்கு மிகவும் நன்மை யளிக்கலுற்றது. (5) ம ன்களத்தை யருளலுற்ற ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய புராணங்களைக் கேட்பவர் களின் புண்ணியத்தை யின்னதென் றளவிடுதற்குக் கேளீர் ! தரணிதே வர்களே ! ஸ்ரீ ஜகதீசனாகூட மூடியாதே ! (6) கேளீர் ! முனிவர்களே ! முந்தி ஸ்ரீ பரமேசுவரனால் பார்வதிதேவிக்கு ‘ஓ ! மாதரசே ! நம்முடைய சரித்திரங்களைக் கேட்பதில் பக்தியும், தொனிகள் சரீரம் இவைகளி லோர் விகாரத்தைக் கொள்ளுதலும் ஸ்ரீ ஜகதீசனாகிய நம்மிடத்துப் பக் தியுடையவர்களேரோங்கமாகு’ மென்று திருவாக்கருளப்பட்டிருக்கின்ற து. (7½) ஆகையால் ஸ்ரீ பரமேசுவரனைப்பற்றி எப்போதும் கேட்கவு ம், அவரது குணதீசயங்களோடு நினைக்கவும், (8) அவரை உபநிடத

ங்கன்மூலமா யறிந் தெப்போதும் தியானிக்கவும் வேண்டும். அச்சிவ பிரானைத் தொழுவதற்குப் புராணங்களைக் கேட்பதாலின்றி மற்றொன் றுலு முடியாதே! (9) ஆகையினால் வேதங்களிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் அதற்கொப்பான புண்ணியமில்லை இல்லையே. கேளீர்! முனிவர்களே! ஷந்தப் பிராம்மணர்கள் சிவபுராணங்களை மெத்தச் சந்தோஷத்துடன் படிக்கின்றார்களோ அல்லது பக்தியுடன் கேட்கின்றார்களோ அப்பேர்க் கொத்த சுத்தாத்துமார்களுக்கு ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய பதவியே நிச்சயிக்க ப்பட்டிருக்கின்றதிற் சந்தேகமேயில்லை. (10-11) ஆகையா லெப்போ தும் சிவபுராணங்களைக் கேட்கவேண்டும். மேலும் ஸாமர்த்தியமுள்ள வர்கள் மற்றெல்லா வேலைகளையும் விட்டுப்போட் (12) டெப்போதும் சிவபுராணங்களைப் படிக்கவும் கேட்கவும்வேண்டும். இதுவிஷயத்தை ப்பற்றிப் பிரம்மத்தை யறிந்த சில முனிவர்களா லோ ரிதிகாஸம் விளக் கப்பட்டிருப்பதை (13) நான் முந்தி ஸ்ரீ வேதவியாஸமுனிவரால் கே ட்கப்பட்டிருக்கின்றபடியா லதனை நா னிப்போ துங்களுக் கேடுத்து னார்க்கின்றேன்:—

பூமியினோர் பாகமாகிய ஸாளவதேசத்தில் சொர்க்கலோகத்தின் மற்றோர்பாகம் போன்றதான காமகண்டமென்று பெயர்போன வேர் பெரியபட்டண மிருக்கின்றது. (14½) அப்பட்டணமானது லேதமறி ந்தவர்களான வனேகம் பிராம்மணர்களாலும், கூத்திரியர்களாலும் வை சியர்களாலும், தந்தள் தங்கள் தாசிரமதருமங்களில் முயன்றவர்களும், மகா பாக்கியசாஸிகளுமான சூத்திரர்களாலும், அனுலோமம் பிரதிலோ மமென்ற ஸங்கர ஜாதியர்களாலும், * இன்னும் மற்றவர்களாலும் நிறை ந்திருக்கின்றது. (15-16) மேலு மங்கு கொடிய தவங்களைச் செய்யலு ற்ற வனேக சன்னியாசிகளும், எல்வி கற்பவர்களான பிரம்மசாரிகளும், தூறு, ஆயிரம் கணக்குகளாயுள்ள வேழைகள், குருடர்கள், கிருபணர்க ளும், நாநாற்ற வர்கள் இவர்கள் வசிக்கின்றார்கள். (17½) சகல ஜீவராசிக ளும் தாயையே நாடி ஜீவிப்பதுபோ (18) லங்கனேகம் சன்னியாசிக ள் கிரகஸ்தர்களை நாடி ஜீவித்துவந்தார்கள். அவர்களில் பொறியடக்க முற்றவரும் மெத்தமகா துமாவுமான வோர்சன்னியாசியிருந்தார். (19)

* ஸங்கரஜாதியானது அனுலோம மென்றும் பிரதிலோம மென்று மிரு வகைப்படும்; பிரதிலோம மென்றால் பிரம்ம கூத்திரிய வைசிய சூத்திரர்க ளென் ற நான்குவர்ணங்களி லா ணுயர்ந்த வர்ணத்திலும், பெண் தாழ்ந்த வர்ணத்திலு மாய்க் கலப்பதின லுண்டாகும் ஜாதி அனுலோம ஸங்கர மென்றும், பெண் ணு யர்ந்த வர்ணத்திலு மாண் தாழ்ந்த வர்ணத்திலுமாய்க் கலந்துண்டாவது பிரதி லோம ஸங்கரஜாதியென்றும் சொல்லப்படும்.

(19) அப்பேர்க்கொத்த மகாத்துமாவான சன்னியாசியா லிந்திரியங்க
ள் ஜயிக்கப்பட்டிருந்தபடியா லவருக்கு ஜிதேந்திரிய றென்று பெயர்.
(20) பிரம்மத்தை யறிந்தவரும், சிவபக்தரும்; திடமுற்ற தவத்தைக்
கொண்டவரும், சகல சாத்திரங்களையும் கற்றவரும், எங்கும் சமமாய்ப்
பாராட்டியவருமான வச் சிதேந்திரியரிடத் (21) தங்குள்ளப் பிரம்மண
ர்களெல்லாம் கூடிவந்து வேண்டிய இதாசுதங்களைக் கேட்டவரா லுரை
க்கப்பட்ட புத்தியைக்கொண்டு மிகுந்த வாழ்வையடைந் தெப்போது
(22) மப் பிரம்மணர் முதலியவர்களெல்லா மவரைப் பூஜித்துவந்தா
ர்கள். இப்படி யிருக்கையி லப்பட்டணத்தில் சுருதி ஸ்மிருதி புராண
ங்களை யறிந்தவரும், நல்லொழுக்கத்தை நாடியவரும், பரிசுத்தம்பொரு
ந்தியவருமான ஸ்ரீ முகனென்றோர் சிறந்த வந்தனரிருந்தார். (23½) அவரு
க்கு மிகுந்த புண்ணியவசத்தினால் மகாத்துமர்களான வெட்டுப்பிள்ளை
ளிருந்தார்கள். (24) அவர்களின் பெயரோ வென்றால்:— சாந்தன், அ
னுசாந்தன், ஜாமன், விஜாமன், ஸித்தன், பிரஸித்தன், காரணன், (25) அ
காரணன் என்பவைகளே. அவ்வெல்லோர்களும் வேதசாத்திரங்களி
ன் பொருட்களிற் கரைகடந்தவர்கள். அவ்வெல்லோர்களும் தந்தையோ
டுகூட முட்டிவாங்கிச் சீவித்துவந்தார்கள். (26) இப்படியிருக்கையி லொ
ருநா ளப் பிரம்மணருடைய பிள்ளைகளெல்லாம் தங்க ளிதாசுதத்தை
கேட்பதற்காக மகாத்துமாகிய ஜிதேந்திரியரிடம் வந் (27) தவரை
வந்தனித்துக் கேளீர்! பிரம்மணோத்தமர்களே! அவ் வெல்லோர்களு
மஞ்சலிகொண்டவர்களாகித் தனிமையா யவர் சன்னிதியிற் சூழ்ந்து நி
ற்கலாகையில் (28) வார்த்தை பேசுவதில் மெத்தச் சிறந்தவரான வச்
சன்னியாசி யவர்களை நோக்கி வசன முரைத்ததாவது:—“ஓ! பிரம்ம
ணர்களே! மகாத்துமாவின் புத்திரர்களும் பிரம்மசுரிய விரதத்தை யா
சரித்துவருவோர்களுமான நீங்கள் (29) சுகமா? நீங்க ளிங்கு வந்த கா
ரண மென்ன?” வென, பிற கவர்களு மம்மாமுனிவரின் முன்னிலையில்
வணக்கமாய் நின்றுகொண் (30) டஞ்சலி கொண்டவர்களாகி மெ
ல்லோர்களு மத் தவசியை நோக்கி வணக்கமா யுரைத்ததாவது:—
“ஓ! மகிமைபொருந்திய மாமுனிவரே! கருணமுதச் சொருபியருகிய
தேவாரீரால் நாங்கள் நோக்கியருளப்பட்டபடியா லெங்களது ஜன்மமிப்
போது பயன்பெறலாயிற்று. ஓ! சுவாமி! நாங்கள் தரித்திரருடைய
பிள்ளைகளாகையால் வறுமையால் நொத்திருக்கின்றோம். (32) அவரவரி
ன் கருமத்துக்குத் தக்கபடி யெங்கள் விருப்பங்கள் வேறுபட்டிருக்கின்
றன. ஓ! பிரபுவே! எதினால் நாங்க ளவ் விருப்பங்களை யடையலர்

வோம்? (33) தேவரீர் சீடர்களாகிய வெங்களுக்கு கிப்போ ததற் குபாயத்தை யிங்கு சொல்லியருளவேண்டு” மென் றவர்க ளிவ்விதமாய் வினவலாகையி லச் சனியாசி யவர்களை யொவ்வொருவராய்க் கேட்க, (34) அப்போ தவர் முன்னிலையில் மூத்தவ னுரைத்ததாவது:—“ஓ! சுவாமீ! அடியேன் மூத்தவனாகின்றேன். நாங்க ளெட்டுப்பெயர்களும் வேதத்தில் ககாகடந்திருக்கின்றோம். (35) யானெப்போதுதா னோர் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு சுகித்திருப்பேனோ வென்பதென தாசை. மற்றொருவன்தா னனைகம் பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையாக விரும்புகின்றான். (36) மிகவும் நோயினால் துன்பப்படுகின்ற மற்றொருவன் தனக் காரோக்கியத்தை வேண்டுகின்றான். ஒருவன் மிகுந்த கலவியையும் மற்றொருவன் சம்பத்தையும் கோருகின்றார். (37) ஒருவன் மகா யோகசிவரான தேவரீருடைய கிருபாபலத்தினால் யோகியாவதற்கும் மற்றொருவன் தன்சரீரத்தோடு சிவலோகம் போவதற்கும் நோக்குகின்றார்கள். (38) மற்றவன் பார்மீது நித்தியத்தன்மையை வேண்டுகின்றான். ஓ! முனிச்சிறோஷ்டரோ! எங்களுக்கு கிப்பேர்க்கொத்த கவலைகள் மனதிவிருக்கின்றன. (39) எங்க ளொவ்வொருவருடைய விருப்பத்தையு மடைவதற்கு யாங்கள் திறமையற்றிருக்கின்றோம். ஆகையால் நாங்க ளெந்த வுபாயத்தினு லெங்கள் விருப்பங்களைப் பெறுவோமென்பதைத் தேவரீ ரிப்போது சொல்லியருளவேண்டு” மென, (40) இவ்வா றவர்களது வேண்டுதல்களையெல்லா மந்த யதீசுவரர் கேட்டு மனதினு லாலோசித்துக்கொண் டஞ்சலிகொண்டு நிற்கலான வப் பிராம்மணர்களை நோக்கிப் பின்னும் வசனமுரைத்ததாவது:—(41) “ஓ! பிராம்மணர்களே! வேதத்தில் ககாகடந்த சிறந்தப் பிராம்மணரின் புத்திரர்களான நீங்க ளெட்டுப்பேர்களும் சிவாலயத் தோட்டங்கள் முதலான சிவபுண்ணியங்களைச் செய்வீர்களாயி (42) னந்தப் புண்ணியத்தினால் நீங்கள் சிக்கரமாய் வேண்டிய பயனைக் கைக்கொள்வீர்க” ளென, அதுகேட்டவர்கள் “ஓ! சுவாமீ! நாங்கள் மெத்தச் சோம்பேறிகள். (43) ஆகையால்தான் நாங்க ளிப்போது முட்டிவாங்கிப் பிழைக்கலாகின்றோம்; துரும்பைக் கிள்வதற்குக்கூடத் திறமையற்ற யாங்கள் மிகவும் பொருளினர்களா யிருக்கையி லெவ்விதமாய் மற்றப் புண்ணிய கருமங்களைச் செய்யப்போகின்றோம். ஆகையால் ஓ! பிரபுவே! தேவரீ ரொங்களமீது கருணைவைத்ததற்குத் தக்க வுபாயத்தைச் சொல்லியருளவேண்டு” மென, (44) இவ்வா றவர்களது வசனத்தைக்கேட்டு ஜிதேந்திரியர் மறுபடி கூறியதாவது:— “ஓ! பிராம்மண குமாரர்களே! நீங்

ளாதரவுடன் சிவபுராணங்களைக் கேட்டா ல்தினைச் சகல புண்ணியங்
கும் செய்யப்பட்டவையாகுமென்பதற் சந்தேகமேயில்லை. (46½) அ
தனைக் கேட்டறிகின்றவ னுலகினிற் சகல வேண்டிதல்களையும் கைக்கொ
ள்ளுகின்ற” (47) மென, அதுகேட் டவர்கள் மிகவும் சந்தோஷம்
கொண்டவர்களாகிப் பின்னும் வணக்கத்துட னுரைத்தாவது:— “ஓ!,
மாமுனிவரே! மெத்த நன்றா யுரைத்திட்டீர். இப்போ திதைச் செய்
வதற்கல்லவோ நாங்கள் தகுதி; (48) ஆனால் படிப்பவர்க்கோ ரணுக்
கொடுப்பதற்குக்கூட வெங்களுக்குத் திறமையிலையே! இப்பேர்க்
கொத்த வெங்களுக்குக் கெவர்தான் புராணங்களை யுரைக்கலாவர்? அப்பே
ர்க்கொத்தவர் யாவர்? (49) ஓ! மகா மகிமைபொருந்திய ஸ்வாமி!
நாங்களிப்போதென்ன செய்வோம்? இதெங்களுக் கெப்படிக்கிடைக்கு”
மென, அதுகேட்டு ஜிதேந்திரியருரைத்தாவது:— “கேளீர்! பிள்ளை
களை! இதோ இப்பட்டணத்திற் கருகினி விருடிபுரமென்றோ ரக்கிரகா
ரமிருக்கின்றது. அங்கெல்லா வேதங்களிலும் கணாகடந்தவரும், சிவ
னடியார்களிற்சிற்ந்தவருமானகவிஜித்தென்றோர்பிராம்மணரிருக்கின்றார்.
(51), அங்குள்ள மற்ற்பிராம்மணர்களு மப்படிக்கொத்தவர்கள் தான்.
வேதமறிந்தவர்களும் மகாத்துமார்களுமான வப் பிராம்மணர்கள் முன்
பாக வக் கவிஜித்தென்பவ ரெப்போதும் சிவபுராணங்களைப் படித்துவ
ருகின்றார். (52½) சிவாசிரமத்தை யாசரிக்கலுற்ற வப் பிராம்மணர்
மிகவும் பணக்காரரு மனேக பாக்கியங்களை யுடையவரும், என்றும் சிவ
பூஜைசெய்வதிலே முயன்றவருமாயை யா லதற்காக வோர் காசுகூட
வாங்கிக்கொள்ளாமல் (53) மெத்தச் சந்தோஷத்துடன் சிவனடியார்
களுக்குப் போஜனமளித்துவருகின்றார். (54) ஆகையால் நீங்க ளவர்
முகமாய்ச் சிவபுராணங்களைச் சுசுமாய்க் கேட்கலா” மென, இவ்வா றவ
ரது வசனத்தைக் கேட்டப் பிரம்மசாரிகளெல்லா (55) மவரை வந்த
னித் தவரால் விடைகொடுக்கப்பட்டதன்மேல் மெத்தச் சந்தோஷத்து
டன் சடிதியி லவ் விருடிபுரத்திற்குப்போய்க் கவிஜித்தென்றப் பிராம்ம
ணரை வந்தனித்துவிட் (56) டவருக்குச் சீடர்களாகி யங்குதானே
சுசுமாய் வசித்துக்கொண்டே சிவபுராணங்களைப் படித்துவருகிற கவிஜி
த்தென்ற வப் பிராம்மணோத்தமரிடமா யங்கிருந்து கேட்பவர்களான
மற்றெல்லாப் பிராம்மணர்களுடன்கூட நாள்தோறும் சிரத்தையாய்
(57-58) மெத்தச் சந்தோஷத்துடன் கேட்டுவந்தார்கள். அப் பிராம்ம
ண புத்திரர்கள் ஸ்ரீ சிவபிரானையே மனதினி லுறுதியாய்த் தியானிக்கலு
ற்றவர்களாகி நியமத்துடன் ஸங்கல்பம்செய்துகொண் டிராப்பகலா யக்
கவிஜித்தை யாலசியமின்றிப் பூஜைசெய்துகொண்டே ஸந்தோஷத்தி

னால் தழதழக்கலுற்ற நெஞ்சத்தைக்கொண்டவர்களாகி ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய திவிய சரித்திரங்களை யோர் மாதமளவும் கேட்டுவந்ததினாலவர்களின் விருப்பங்களைச் சித்திக்கப்பெற்றார்கள். (59-60½) மேலு மவர்களால் முந்திய நூறு ஜன்மார்திரங்களி லடைந்திருக்கக்கூடிய சகல பாவங்களும் (61) கிருஷ்ணபக்சுச் சந்திரன்போல் குறைந்துசடிதியில் நாசமாகியும், புண்ணியத்திரள்கள் பூர்வபக்சு சந்திரன்போல் பூர்ணமாய் விருத்தியாகியும்விட்டன. (62) இவ்விதமாய்ப் பாவங்களின் நாசத்தாலும் புண்ணியங்களின் விருத்தியாலு மவரவர்களின் வேண்டுகலைக் கைக்கொண்டார்கள். அதாவது, நோய்கொண்டவன் நோயினின்று விடுபட்டோர்நொடிக்குள் பொன்னொளிகொண்டவனானான். (63) பெண்டரை வேண்டியவனைப் பற்றியோவென்றால்:— அவ்விருடிபுரத்தில் மிகவும் தனிகனும் புலவனுமான வோர் கிராமாதிப னிருந்தான். அவனுக்கு மகா மங்களகரம்பொருந்திய நான்கு பெண்க ளிருந்தார்கள். (64) அவர்கள் தங்கள் தந்தையனுமதியின்படி யவனை மணம்புரிந்துகொண்டார்கள். அத்தந்தையா லவனுக் கனேகம் தனங்களும் ஸ்ரீதனமாய்க் கொடுக்கப்பட்டன. (65) பிறகவன் கோரிய பயனைக் கைப்பற்றியவனாய் நிச்சயித்துத் தனங்களை யெடுத்துக்கொண்டப் பெண்டர்களோடு கூடச் சிவபுராணங்களைக் கேட்பதாலுண்டான மேன்மைபொருந்திய பயனைக் கொண்டாடிக்கொண்டே (66) தன் பட்டணத்துக்குச் சுகமாய் சென்றங்கு வெகுகாலமளவும் மிக வற்புதமா யாநந்தித்திருந்தான். பிள்ளைகளையடைய விரும்பிய மற்றொருவனுக் கத்தேசத்தரசன் வெகு தனங்களைக் கொடுக்க, (67) ஓ! கோ! புராணம்கேட்ட மகிமையால் அவனதனைக்கொண்டோர் பெண்ணை மணம்புரிந்து ஓ! கோ! சிவபுராணம் கேட்டதினால் சீக்கிரத்தி லவளிதமா யனேகம் சுபகுமாரர்களைப் பெற்றான். (68) கல்வியை விரும்பியவனும் ஸ்ரீ ஜகதீச னருளா லவ் வெல்லாப் பிராம்மணர்களுக்கு மிடையிலெல்லா வித்தைகளிலும் தேர்ச்சியடைந்தான். (69) கல்விக்குத் தெய்வமான ஸரஸ்வதிதேவியும் நேரிலவனுக் கனுக்கிரகமருளினன். ராஜியசம்பத்தைக் கோரியவனு னபிராம்மண புத்திரர்களில் மற்றொருவனுக்கோவென்றால்:—(70) மகா பெருமைபொருந்திய பார்வேந்தனு னவோரசசன்மரணமடையலாகையி லவனுக்குப் பிள்ளையே யில்லாததினாலவனது தேசம் தந்தளிக்கலாயிற்று. (71) அதற்கிடையி லவன் மந்திரிகளால் கண்டனைக்கட்டிவிடப்பட்ட வோர் பெரிய வியாணையான தப் பிராம்மணப்பிள்ளையைச் சிங்காதனத்தின்மீதுட்கார்த்திவிட்டது. (72) பிறகவனு மதினாலிராஜியத்தை யடையப்பெற்றவனாகி யளவற்ற வைசுவரியத்தை யனுபவித்துவந்தா

ன். யோகசித்தியி லாவல்கொண்டவனுக்கும் சுபத்தையளிக்கவ ற்ற யோகம் சித்தித்துவிட்டது. (73) அதினாலவன் காயசித்தியடைந்தவ னாகித் தனக்கு வேண்டிய விடங்களிலெல்லாம் சஞ்சரிக்க வல்லவனான ன். அவன் விரல்துனியை யூனியமாத்திரத்தில் பூமிபெய்க்கும் நடுநடு ங்கலாயிற்று. (74) கூடுவிட்டுக் கூடுபாயும் முதலிய வித்தைகளில் தி, தமையு மவனுக் குண்டாகிவிட்டது. சரீரத்தோடு சிவலோகமேகக் கருதியவனு (75) மப் புராணம் கேட்ட புண்ணியத்தினால் தன் சரீரத் துடனே துக்கலேசமற்ற சிவலோகத்தைச் சுகமா யடைந்து பிறகங்கு மோக்ஷமடைந்தான். (76) இவ்விதமா யிப் பிராம்மணப் புத்திரர்களே ல்லாம் சிவபுராணங்களைக் கேட்டும் மகிமையா லவரவரின் வேண்டுத லைப்பெற்றுப் பிறகு பரப்பிரம்ம சாயுஜியத்தை யடைந்தார்கள். (77) ஆகையால் மோக்ஷமடையக் கருதியவர்கள் முக்கியமாய்ச் சிவபுராணங் களைக் தேட்குதல்வேண்டும். இவ்வாறாகவே யுல்கினிலுள்ள மற்றனே கம் பெயர்கள் சிவபுராணங்களைக் (78) கேட்டமாத்திரத்தினால் முயற் சியின்றிச் சுகமாய்ச் சிறந்த சித்தியைக் கைப்பற்றி யிருக்கிறார்கள். மே லு மளவிறந்த மகாத் துமார்க ளுத்தமமான கதியை யடைந்திருக்கிறார்க ள். (79) பசுக்கள், பறவைகள், மிருகங்கள்கூடச் சிவபுராணங்களைக் கேட்டுச் சடிதியாய்த் துக்கமற்ற சிவலோகத்தை யடைந்திருக்கின்றன. (80) ஓ! பிராம்மணேத்தமர்களே! அதர்வணவேத மிவ்வாறே மு றையிடலாவதை நீங்கள்கூட வெங்கும் கேட்டிருக்கலாமென்பதி லா கேஷபணியில்லை. (81) 'எந்தத் தேசத்தில் பிராம்மணர்களால் சிவபுரா ணங்கள் படிக்கப்படுகின்றனவோ அத் தேசத்திலுள்ள புல் 'பூண்டு முதலியவைகூடச் சிவலோகமடையலாகின்றன' (82) வென்று தம்மை யாதரவுடன் வினவலான பார்வதிதேவிக்கு ஸ்ரீ ஜகதீசனால் திருவாக்கரு ளப்பட்டது. ஆகையா லெவர் சிவபுராணங்களைக் கேட்டும் படித்தும் வருகின்றார்களோ (83) அவர்களுக்கு மேன்மையான கதி கிடைக்கு மென்பதி லென்னசொல்லவேண்டும்? மேலு மெங்கெங்கெல்லாம் மா னிடர்கள் நல்ல பத்தியோடுகூடிய மனதுட னெப்போதும் சிவபுராண ங்களைப் படித்தும் கேட்டும் வருகின்றார்களோ அங்கங்கெல்லாம் ஸா க்ஷாத் ஸ்ரீ பரமேசுவரனே பார்வதியோடுகூட ஸான்னித்திய மருளுகின் றார். (84-85) சிவபுராணங்களைக் கேட்பவர்களின் செவிதனில் ஸ்ரீ பர மேசுவரன் பார்வதிதேவியோடுகூட விளங்கிற்றுகின்றொன்பதி லாகேஷ பணியில்லை. (86) மேலும் மூன்று ஜகங்களையும் வாஸஸ்தானமாய்ப் பெற்ற ஸ்ரீ பார்வதீநாதன் பிரஸன்னமான திருவுளத்தைக் கொண்டவ ராகிச் சிவபுராணங்களைப் படிக்கின்றவர்களின் துணி நாவினி லெப்போ

தும் வசித்தருளுகின்றார். (87) சிவபுராணங்களை யோர்த்தவையாவது கேட்டிருப்பவர்களையும், படித்திருப்பவர்களையும் பூஜித்தா லவர்கள் தங்கள் தங்க ளபிஷ்டங்களைப் பெறுவார்கள். (88) கேளீர்! பிரம்மணைத்தமர்களே! சிவபுராணங்களைப் படிப்பவர்களையும் கேட்பவர்களையு முலகினி லெந்தப் புண்ணியவா னன்னம் முதலியவற்றால் பத்தியுடன் திருப்தி செய்விக்கின்றனோ (89) அவனால் சகலதேவர்களும் முனிவர்களும் திருப்திசெய்யப்பட்டவராவார்க ளென்பதிற் சந்தேகமில்லை. எந்தமா னிடர்கள் சிவபுராணங்களைப் படிப்பவர்க்காவது கேட்பவர்க்காவது (90) கன்னியாதானம், பூமிதானம், கோதானம், பொந்தானம், வஸ்திரதானம், ஆபரணதானம் இவைகளையும், இன்னும் மற்றவைகளையும் சந்தோஷத்துடன் கொடுக்கின்றார்களோ (91) அவர்களப்புண்ணியத்தின் மகிமையால் சிச்சிரமாய்ச் சிவபதமடைகின்றார்கள். அவர்களுக்குப் பூதலத்திற்சந்தோஷத்துடனென்னென்னகொடுக்கப்படுகின்றனவோ (92) அவையெல்லாம்ஸ்ரீ சிவபிரானுக்கே கொடுக்கப்பட்டவையாகுமென்பதிற் சந்தேகமேயில்லை. ஸ்ரீசிவபரமாத்மாவின்னுடையபுராணங்களைப்பணியேட்டிலாவது அல்லது கடுதாசிலாவது பத்திசிரத்தையுட னெழுதுகின்றவர்கள் (93½) கேளீர்! பிரம்மணைத்தமர்களே! ஏடுகள் தோறுமுள்ள வெழுத்துகளுக்கெல்லா (94) மொவ்வொன்றுக்கு மொவ்வொரு கற்பம்வீதமாய்ச் சிவலோகத்தில் வசிக்கலாகின்றார்கள். புராணங்களை யெழுதியதனைப் படிக்கலுற்ற சிவனடியாரான வந்தணர்க்குக் கொடுப்பதினாற் கோடி வமிசங்களைக் களையேற்றிவிட் (95½) டவர் புத்திரபௌத்திரர்களோடுகூட விற்கு மனேக போகங்களை யனுபவித்து (96) முடிவின் லில் தங்கவிமானத்தோடு சிவலோகத்திற் கேகலாவார். (96½) சிவபுராணங்களைப் பத்தியுடன் தானம் வாங்குகின்றப் பிரம்மணர்கள் (97) சகல பாவங்களையு முதறிவிடப்பெற்றவர்களாகி முயற்சியன்றியிலே யனேக போகங்களை யனுபவித்துப்போட்டுப் பத்திலகூட மியானைகள் கட்டப்பட்ட வோர் தவிய விமானத்தோடு (98) சிவலோகமடைந்து ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய திருச்சன்னிதியில் பேராநந்தத்தை யனுபவிக்கின்றார்கள். எந்தப் பிரம்மணர்கள் சிவபுராணங்களுக்காகச் சிவாலயமதி ல் மிகுந்த சிரத்தையுடன் மங்களகரமான வோர் புஸ்தகசாலை யேற்படுத்தி (99½) யதற்குச் சுண்ணாம்படித் தசுமானகிரிமுதலியவைகளால் லலங்கரித் (100) தச்சாலையி லப் புஸ்தகங்களை வைத்து மங்களவாத்தியங்களுடனும் கானங்களுடனும் நாஸ்தோறும் தூபதிபரைவேத்தியங்களால் பூஜிக்கின்றார்களோ அவர்கள் (101) கோடி சிவலிங்கங்களைப் பி

ரதிஷ்டை செய்து வுத்தம் பயனையடைந்து பூலோகத்தில் தேவாகரங்க
 ளுக்கும் அலாத்தியமான பலபோகங்களை யனுபவித்துப்போட்டு (102)
 முடிவினி லனேக கிண்கிணிமலைகள் கட்டப்பெற்ற தங்கவிமானத்தோ
 டு முறையே ஸித்தர், வித்தியாதரர் முதலியவர்களின் லோகங்களை ய
 டைந் (103) தங்கங்கு வெகு போகங்களை யனுபவித் தவரவர்களால்
 பூஜிக்கப்பெற்றவர்களாகிப் பிற கிந்திரன்முதலிய திக்பாலர்களாலும்,
 பிரஜாபதிகளாலும் முறையே (104) பூஜிக்கப்பெற்றவர்களாகி யதற்
 குமேல் பிரம்மலோக மடைந் தங்கு மோர் பரார்த்த (ஓர் சங்கியை) கா
 லமளவு மவரால் பூஜிக்கப்பட்டானதன் (105) மேல் கேளீர்! பிராம்
 மனோத்தமர்களே! வைகுண்டத் திருமாளிகையில் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுக்கு
 ச் சரியா யனேககாலம் வசித் தவ் விஷ்ணுக்குரிய போகங்களையும் வெ
 குகாலமளவு மனுபவித்துவிட்டுப் (106) பிற கவ் விஷ்ணுவுக் காயுசு
 முடிந்த்தின்பேரில் முறையே கந்தலோகம், உமாலோகம், கோலோகம்
 இவைகளில் தங்கிவிட்டுப் பிறகு நாளளவிலே (107) சிவலோகமடை
 ந்து ஸ்ரீ சிவபிரான் சன்னிதியில் பேராந்த மனுபவிக்கின்றார்கள். ஆ
 கையால் கேளீர்! முனிவர்களே! சிவபுராணங்களைக் கேட்கவேண்டும்.
 (108) அவைகளைப் புத்தகங்களி லெழுதிக்கொண்டு நாள்தோறும் ப
 டிக்கவேண்டும். அவைகளை யாதரவுடன் சிவனடியாரான சிறந்த வந்த
 ணர்க்குத் தானம்செய்யவேண்டும். (109) அவைகளை யவர்களிடமிரு
 தேவாங்கி யெப்போதும் படித்துவரவேண்டும். சிவபுராணங்களை யசட்
 டையாய்ப் படித்தாலும் படியாவிட்டாலும், (110) கேட்டாலும் கேட்
 காவிட்டாலு மவர்கள் நாகமடைவார்களே! ஆகையால் சந்தோஷமுள்
 ளவர்களான சிவனடியார்களுட னெப்போதும் சிவபுராணங்களைப் (111)
 பக்தியுடன் படிக்கவும், அடிக்கடி கேட்கவும் வேண்டும். சிவனடியார்
 கள் மற்றச் சாத்திரங்களொன்றையும் பார்க்கவேவேண்டாம். (112)
 ஏனென்றால் போகாததனுக்கு வழிகேட்டுப் பயனென்ன? கேளீர்! மு
 னிவர்களே! எவர் சிவபுராணங்களைப் படிக்கவும் கேட்கவுமில்லையோ
 (113) அவர் சிவனடியாரானபோதிலும் சிவத்துறோகிகளுக்குச் சரி
 யாகவே மதிக்கப்படுகின்றார்கள். இவ்வத்தியாயத்தின் கதையைச் சி
 த்தையுடன் படிக்கின்றவர்களுக்கும் கேட்கின்றவர்களுக்கும் (114) ஸ
 கல சிவபுராணங்களையும் படித்தவர்களுக்குள்ள பயனே யுண்டென்று
 சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மேலும் கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்க
 ளே! இச்சரித்திரத்தின் மட்டினுடைய வர்த்தத்தை யறிந்தவர் (115) சி
 வபக்தராயினும் அல்லது மற்றவராயினு மவர் சகல லோகங்களுக்கும்

பரிசுத்த முள்ளவராகின்றார். அவரோ சகல புண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் செய்தவர். அவரோ ஸகல யாகங்களிலும் தீக்ஷிதராகின்றார். (116) மேலு மவர் சகல தெய்வங்களுக்கும், சகல லோகங்களுக்கும் ஸ்ரீ சிவபிரான், விஷ்ணு, பிரம்மன் முதலிய தேவர்களுக்கும் பிரியமுள்ளவராகின்றார். (117) ஆகையால்தான் கேளீர்! இருடசுவர்களே! அடியார்களான மானிடோத்தமர்கள் மோகூத மடைவதற்காக மிகுந்தமேன்மையைப் பெறுவதற்குற்ற நன்மார்க்கமாகிய சிவபுராணங்களைச் செவிகளால் கேட்டிடில் ஓ! கோ! அவர்கள் யாதொரு முயற்சியுமின்றி ஸ்ரீ சிவபிரானோடு கூட ஸாயுஜிய முக்தியை யடையலாகின்றார். வேறீன்பங்களைப் பெறுவதற்காக வப் புராணங்களைக் கேட்கு மற்றவர்களோ அளவற்ற சம்பத்தை யடைவார்கள். (118)

நாற்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் சக —வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

சௌனகாதிமுனிவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள்:—“ஓ! சூதமுனிவரோ! உம்மாற் சகலமும் நன்றாயுரைக்கப்பட்டது. நாங்களு மவற்றைக் கேட்டும்மால் கிருதார்த்தர்களாகிவிட்டோ மென்பதிற் சந்தேகமில்லை. (1) ஆனால் கேளீர்! சூதமுனிவரோ! முந்திப் பேச்சு வாக்கில் ‘சிவத் துரோக’ மென்று சொன்னீ ரல்லவா? சிவத் துரோக மென்ப தென்ன வென்பதை யுள்ளபடி யெடுத்த துரைக்க வேண்டு” மென்றனேகமாயிரம் பிராயச்சித்தங்களாலும் தொலைக்கமுடியாத சிவத் துரோக மென்பதைப் பற்றி மா முனிவர்களால் வினவப்பட்டபோது சகல சாத்திரப் பொருட்களிலும் தேர்ச்சிபெற்றவரான சூத முனிவ ரவ்வெல்லோர்களையும் நோக்கிக் கூறுகின்றார்:—(3½)

கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே! ஸ்ரீ சிவபிரான், அம்பிகை, சுப்பிரம்மணியர், இயானைமுகத்தோன், குருமார்கள், பக்த கணங்கள் ஆகிய இவ்வாறு பெயர்களுடைய (4½) பொருட்களையும், உபேகை, பிரஞ்ஞாநம், பக்ஷணம் முதலியவிதங்களா (5) லெந்த மூடாத்தமன் நஷ்டப்படுத்துகின்றனோ அவன் சிவத்துரோகியென்று சொல்லப்படுவான். உபேகை யென்றால்:—அவ்வாறு பெயர்களுடைய தனத்தை

யொருவரபகரித்துப்போகையி (6) லதனைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்
மா இருப்பவனே உபேகைக்காரனென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகி
ன்றார்கள். அப்பொருளைப் பிற ரபகரித்துப் போவதை (7) நன்றாய்
விசாரியாதிருக்கும் பாவியான மூடனுக்குப் பிரஞ்ஞயீன முள்ளவனெ
ன்று பெயர். அவர்களுடைய கைங்கிரியத்தி லெற்பட்டவர்க ளவற்றி,
ஸசட்டைகொண்டபோதிலு மங்ஙனமே சொல்லப்படுவார். (8) அவர்
களுடைய பொருளை நேரி லபகரிப்பவனுக்குப் பக்ஷணம் செய்வோ
னென்றுபெயர். இவ்விதமா யவர்களது தனதானியங்கள், வஸ்திரம்,
ஆபரணம், (9) ஆலயம், மாளிகை, பூமி, மரங்கள், தோட்டங்கள், வா
பி, கிணறு, குளம் இவை முதலியவைகளை, (10) நஷ்டப்படுத்தும் கிர
மத்துடனே அல்லது வேறுவிதத்தாலோ தானே நேரில் நாசம்செய்த
லும், அவ்வாறு நாசம்செய்வோனண்டையில் வசித்தலும், பார்த்தலும்,
(11) அதனைப்பற்றிக் கேட்குதலும், அப்பேர்க்கொத்த பாவியைத்
தொடுத்தலும், அவன் சொல்லை நிறைவேற்றலும் சிவத்துரோகங்களெ
னப்படும். (12) மேலும் கேளீர்! முனிவர்களே! முற்கூறிய சம்பு
முதலிய வாறுபெயர்கள், சிவஸ்தலங்கள், வேதங்கள், விபூதி, உருத்தி
ராக்ஷம், சிவாகமங்கள், (13) சிவபுராணங்கள், ஸ்ரீசிவபிரானுக்குச் சம்
மந்தமுள்ளதான வின்னும் மற்றவைகள் இவைகளை நிர்நிககலுற்ற மூ
டாத்துமனும் சிவத்துரோகியெனப்படுவான். (14) இவ்வாறு நிர்ந்திப்
பவனண்டையி விருத்தல், அவனைப்பற்றிக்கேட்குதல், அவனைப்பார்த்
தல், தொடல், அவனோடுபேசுதல், (15) அவன் சொல்லைக்கேட்குதல்
இவைகளும் சிவத்துரோகமெனப்படும். அவ் வாறு பெயர்களுடையதா
னங்கள், தீர்த்தங்கள், பூத்தோட்டங்கள், (16) ஸ்ரீசிவபிரானுக்குச்சம்மந்த
முள்ள, பாவங்களுக்குவிரோத்களானமற்றஸ் தலங்கள் இவைகளையெச்
சிலாக்குவோனும் சிவத்துரோகியெனப்படுவான். (17) அவ்வாறெச்சி
லாக்குவோனைப்பார்த்தல், தொடல், அவனோடுபேசுதல் இவைகளும்
சிவத்துரோகங்களெனப்படும். (18) இவ்வாறுமுதலிய சிவத்துரோக
ங்களைச் செய்ததினால் சில பாவிக ளிகத்திலு மனைக சமுசார துக்கங்க
ளை யனுபவித்துப் பரத்திலு மின்னும்கூடக் கொடிய நரகங்களி லியம
தூதர்களால் வாதையளிக்கப்படுகின்றார்கள். ஓ! தரணிதேவர்களே!
அவர்களிற் சிலரை யிப்போது சொல்லுகின்றேன். (19½)

வங்கதேசத்திற்கதிபனான கிலகனென்றோரச (20) நிராஜக
ரியென்ற பட்டணத்தி லாசாண்டுவந்தான். ஓ! வேதியர்களே! அவ
னுக்குப் பாவஜித்து, சூரஜித்து, வீரஜித்து, கோரஜித்து என்று மகா
சூரர்களான (21½) நான்குபிள்ளைகளிருந்தார்கள். அவர்கள் சகலவித

ஆயுதப்பயிற்சிகளிலும்தேற்சிபெற்றவர்களென்று மதிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். (22) அவர்கள் சக்துருக்களைக் கொல்விக்கலுற்ற ஸ்ரீ நுத்திரமூர்த்தியைத் தவத்தினுற் தளிப்பித்துச் சகல சக்துருக்களையும் சமுகரிக்கத் தகுதியுள்ள சிறந்த வலிமையைப்பெற் (23) மெல்லாத்திக்குகளையும் வென்று மகா வலிமைகொண்டவர்களாகிய யிராஜஸூயமென்ற வேர்பெரிய வேள்வியை வெகு சம்பிரவங்களோடு செய்து முடித்தார்கள். (24) மேலும்ப் புலவர்க ளென்றும் தந்தைசொல்லைக் கடவாதிருந்தார்கள். அப்போ தவர்கள் தந்தையாகிய கைகராஜனும் மகா சிவராத்திரியில் மகாதேவராகிய ஸ்ரீ பாமேசுவரனைச் சேவிப்பதற்காக ஸ்ரீ கோகர்ணக்ஷேத்திரத்துக்குப்போய் (25½) யங்கு சிவராத்திரி விரதத்தை முடித்துவிட்டு மகா புத்திசாலித்தன்மைபாய் முக்கண்பிரானாகிய ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தியை நியமத்துடன் தியானம்பண்ணிக்கொண்டே ஆறுமாதமளவு மிருந்துவிட்டுப் (26½) பிறகவன் மகா வலிமைபொருந்திய சைனியங்களோடுகூடத் தன் தேசத்திற்கு வந்தான். (27) அப்போ தவன் தனது நான்கு பிள்ளைகளாலு மெதிர்கொண்டழைக்கப்பெற்றவனாகியவர்களோடுகூட வனேக மங்கள வாத்தியங்களுடன் நேர்த்தியான தனதாண்மனைக்குச்சென் (28) மங்கு சிங்காதனத்தி லிருந்து கொண்டே தன் சைனியங்களையும் பிள்ளைகளையு மவரவர் விடுதிகளுக்கனுப்பியதின்மே லப் புத்திசாலியானவன் (29) தானும் தனதந்தப்புரதற்குப் போக வெத்தனிடதான். அப்போ தப்பட்டனத்தின் மத்தியில் விளங்கும் ஸ்ரீ சிவராஜகிரீசுவரசுவாமியைப் (30) பூஜைசெய்யலுற்ற ஸ்ரீ சிவபிரானைத் தியானிப்பவர்களும், சிவனடியார்களுமான சிலபிராம்மணச்சிவோஷ்டர்கள் சிவபூஜையில் முயன்மவனான அவ்வரசனைக் காண்பதற்காக வங்கு வந்தார்கள். (31) அப்போ தரசனங்கு வந்தவச் சிவப்பிராம்மணர்களை வினவியதாவது:— “ஓ! பிராம்மணர்களே! சிவபூஜையில் கவலைகொண்ட மனதையுடைய நீங்கள் சுகமா? (32) ஸ்வாமிக்கு முன்போல் குறைவின்றிப் பூஜை நடந்து வருகின்றதா?” வென, இவ்வாறரசனால் வினவப்பட்டபொழு தப் பிராம்மணர்க ளுத்தரமுனைத்ததாவது:— “ஓ! ராஜேந்திரா! பூஜை முன்போலவே குறைவின்றி நடந்து விளங்கிவருகின்றது. (34) ஆனால் தேவரீருடைய பிள்ளைகளால் சில சிவத்துறோகம் செய்யப்பட்டதன்றோ?” வென, இவ்வாறவர்களதுவசனங்கேட்டரசன்பின்னுமுனைத்ததாவது:—(35) “ஓ! கோ! ஸ்ரீசிவபரமாத்துமாவுக் கவர்களா லென்ன துறோகமளிக்கப்பட்டதென்பதை ஸ்ரீ பாமேசுவர பக்தர்களாகிய நீங்க ளிப்போ தச்சமின்றிச் சொல்லவேண்டு” (36) மென, இவ்வாறரசன் வசனத்தைக்கேட்டப்போ

தவர்கள் வசனுமுரைத்ததாவது:— “ஓ! ஸ்வாமீ! வீராஜித்தென்ற தேவரீர் புத்திரன் சிவாலயத்தினின் றிருநூறு செங்கற்களைக் (37) கொண்டிபோய்த் தன் வீட்டு ஸ்வாமிக்காக வற்புதமான வோராலயம் கட்டிவிட்டான். அப்போது நாங்கள் ‘சிவத்துரோகம் ஸம்பவிக்குமே’ யென்று தடுத்து மதற்கேற்பட்ட வதிகாரியான தூரத்தும னவ் வசனத்தை மீறிக்கொண்டு போய்விட்டான். அவ்வேலைக்காரர்க ளவைகளைக் கொண்டிபோக முயன்றபோதிலும் நாங்கள் சொன்னதை யாலோசித்து ‘ஓ! ஓ! இதெல்லா மரசனுடைய பொருளே! அவற்றை யவ்வரசனே கொண்டிபோன லப்போ தென்ன தோஷமுண்டாகு’ மென்றத் துர்புத்திக்காரர்கள் சொன்னார்கள். (40) பிறகப்பாவி ளிங்ஙனமுரைத்துவிட்டுச் செங்கற்களைக்கொண்டு போய்விட்டார்களன்றோ! ஆகையால் ஓ! ராஜனே! பிறகு நாங்களவர்கள் கூறிய நற் குர்பட்டுத் திரும்பிப்போ (41) யப்போ தச் சங்கதிகளையெல்லாம் வீராஜித்துக்குச்சொல்ல, அப்போ யவர்களை யேவினவனாகையா லப்பேர்க்கொத்த யுமது புத்திர னதை யசட்டைசெய்துவிட்டான். (42) அப்போது யாங்கள் மிகுந்த துக்கம்கொண்டவர்களாகி யுள்ளபடி யாகட்டுமென்று வெளியில் வந்துவிட்டோம். பிற கவற்றை நேரில் பார்த்த வெங்களுக் கிப்போ தந்தப் பாவத்தினின் றெவ்வாறு விடுதலை யுண்டாகுமென்று மிகுந்த கவலையுண்டாயிற்று. (43½) மேலும் கேளீர்! ராஜனே! கோராஜித்தென்பவனும் துர்ப்புத்திகொண்டவனாகி ஸ்ரீ சிவபிரானுக்குச் சொந்தமான மெத்த வுன்னதமாகிய வோர் மாமரத்தை (44) வெட்டி நேர்த்தியான வோரியாகசாலை கட்டிவிட்டான். அப்போ தவனிடத்தில் நாங்கள் வீணில் மன்றாடிச் சொன்னதாவது:—(45) “ஓ! ஐயா! சிவாலயத்தின் மத்தியிலிருக்கின்ற விம்மரத்தை வெட்டி லிப்போதிதனிற் சம்மந்தப்பட்ட வெல்லோர்களுக்கும் நிச்சயமாய் மிகுந்த தோடம் நேரிடு” மென, இவ்வா றெங்களது வசனத்தைக்கேட் டக் கோராஜித்து பின்னும் சொல்லியதாவது:— ‘ஓ! அதைக்கொண்டு யாகசாலை யமைக்கப்படுகின்றபடியா லதனாலென்ன தோடமுண்டாகு’ (47) மென் றெங்கள் வார்த்தைகளைக் கடந்து சொல்லி யெங்களை யனுப்பிவிட்டான். மேலும் ஓ! ராஜனே! நேற்றுதினத்தில் ரூாஜித்தென்பவனால் தேவரீர்துதனான கிருஷ்ணனென்பவ னேவப்பட்டவனாகிச் சிவாலயத் தோட்டத்திலுள்ள மலர்களை யெடுத்த தவனிடம் கொண்டுவந்து கொடுக்க, (48½) அப்பாவாத்துமனு மவைகளை வாங்கித் தானும் தன் மனைவியும் சூட்டிக்கொண்டதை (49) யாங்கள் தடுத்து மதனை யவன் கேட்கவில்லை. அவனின்றைக்குக்கூட மலர்களை வீட்டிற் கெடுத்துப்போனான். (50)

இம்மூவர்களாலும் ஸ்ரீ சிவபரமத்துமாவுக் களிக்கப்பட்ட துரோகத்
தை மகா புண்ணியவானாகிய சிவாலயத்திற் கதிகாரியான (51) வீரவி
ரதனென்பவர் கேளீர்! அரசனே! ஆசையை யொழித்துப் பிராண
னைவிட்டுவிட்டார். சிவாலயத்தின் விருகூங்களை வளர்ப்பவனான மார்
த்தாண்டனும் மரணமடைந்தான். (52) மேலு மதேவிதமாய் நந்தவ
னத்தைக் காப்பவனான சிறந்த சிவபக்தனாகிய விக்கிரமகேசரியு முயி
ரையிழந்தான். (53) இவ்விதமாய் மகாத்துமார்களும் ஜுவலிக்கலும்,
றவர்களுமான விம் மூவர்களும் மரணமடைந்துவிட்டார்கள். ஆனால்
ஐயோ! கேளீர்! பூபதியே! யாங்களு மிச் சிவத்துரோகத்திற்காக வு
யிரை யிழக்கத் (54) "திருமையற்றவர்களாகி யும்மிடம்வந்து முறையி
ட்டுக்கொண்டோ" மென, இவ்வா றவர்களது வசனத்தைக் கேட் டரச
னிருகைகளாலும் தன் காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டு (55) பாவஜித்
தென்ற புத்திரனைக் கூப்பிட்டு வளைக்கொண்டே யப்போர்க்கொத்த மூ
ன்றுபின்னாகளையும் மூன்ற திகாரிகளையும் அவர்கள் தூழியக்காரர்களான
பாவிகளாகிய தூதர்களையு மழைப்பித்துத் தம்முன்பாகவே யவர்களைச்
சிரசாக்கினை செய்தான். (56½) பிற கரச னவர்களுக் கிவ்வா றுக்கினை
செய்ததன்மேற் சிவாலயத்திற்குப் போய் (57) (தன் புத்திரர்களால்
கட்டப்பட்ட) பூஜாக்கிரகத்தையு மியாகசாலையை மடித்து அதிலுள்
ள மரங்களையும் செங்கற்களையும் கொண்டு சிவாலயத்தை மிகவும் பெரி
தாய்ப் புதுப்பித்துவிட்டான். (58) மேலு மவன் தன் பொக்கிஷஅ
ரையைத் திறந்ததிலுள்ள வெல்லாத் திரவியங்களையும் சீக்கிரமாய்க்கொ
ண்டுவந்து ஸ்வாமிக்கு மிக நேர்த்தியான வோர் முண்டத்தலைமலை,
(54) கிரீடம் மற்றுமுள்ள ஆபரணங்கள் இவைகளை யமைப்பித்து ஸ்ரீ
பகவானுக்கு மகா ஸம்பிரவத்தோ டபிஷேக நைவேத்தியங்களைச் செ
ய் (60) தவருக் கவ் வாபரணங்களா லலங்காரம் செய்வித்தான். இவ்
விதமா யரசன் சிவத்துரோகத்திற்கு வேண்டிய பரிகாரத்தைச் செய்தா
னபிறகு (61) கொஞ்சமேனும் பாவமற்ற சிலர்கள் சிவகாரியநிமித்த
மாயுயிரை யிழந்துவிட்டதற்குற்ற பரிகாரத்தை யாலோசித்ததி (62)
'விதற்காக வுயிரை யிழப்பதைத்தவிர வேறு பிராயச்சித்தமில்லை' யெ
ன்று முனதினில் நிச்சயித்துக்கொண் டோ ரக்கினிகுண்டத்தில் மிகுதி
யாய்த் தீயை வளர்த்துப் பாவஜித்தென்ற புத்திரனுடைய கையையும்,
இரத்தினவல்லியென்ற மனைவியின் கையையும் பிடித்துக்கொண்டு பரா
பரக்கடவுளான ஸ்ரீ சிவபிரானையே மனதினில் தியானித்து மெத்தத் தை
ரியம் கொண்டவனாகி யத்தீதனிற் குதித்துவிட்டான். (63-64½) அப்
போ தவனது மனோ நிச்சயத்தினு லவ் வக்கினி ஜலம்போல் குவிர்ச்சி

யுளதாயிற்று. (65) சிவத்துறோகத்தைப் பார்த்ததற்காக வுயினை யிழந்த மிகுந்த கீர்த்திபொருந்திய வீரவிரதன், மார்த்தாண்டன், விக்கிரம கேஸரி இவர்கள் (66) சிவாக்கினையின்படி யப்போது பிழைத் தெழுந்திருக்கலானதை யாச நெதிரில்கண்டான். அப்போது தேவர்களால் மலர்மாரிசொரியப்பட்டு விழலுற்றன. (67) தேவதூந்துபிரன் கடலோசையை யதிகரித்த பேரொலிகொண்டதாகி முழங்கலுற்றன. அப்போது பார்வதீநாதரான மகேசுவரன் வெள்ளிமலைக்கு நிகரான விருடபத்தினி தேறிக்கொண்டு பற்பலவித கணங்களாம் சூழப்பெற்றவராயங்கு தோன்றலாகி (68½) யாசனை நோக்கிக் கம்பிரமான வாக்குடன் திருவாய்மலர்ந்தருளியதாவது:— (69) ஓ! கோ! கேளாய்! அராசனே! உன் மதியானது மகா புண்ணியமானதும் சகல லோகங்களுக்கும் மேற்கொண்டதுமே. உனக்கு நிகரானவ ரிவ்வுலகினி விவ்லையே! நம்மிதுஷ் வுனது பக்தியு மொப்பற்றதே! (70) ஆகையால் நீ வெகுசாலமளவு மெதிரியற் றாசாண்டு நல்லொழுக்கமுடைய பல புத்திரர்களைப் பெற்று நமது புண்ணியங்களையும் மிகுதியாய்ச் செய்துகொண் (71) டளவற்ற போகங்களை யனுபவித்துவிட்டு முடிவினில் நமது பதவியை யடையக்கடவா” யென் றருளிவிட்டு ஸ்ரீ மகாதேவ ரங் கந்தர்த் தானமடைந்தனர். (72) ஸ்ரீ பரமேசுவரன் பிரசன்னரானபிறகு ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு வங்கு விஜயமாகி மகாத்துமனும் பாரியோடுகடியவனுமான அவ் வராசனுக் கோர் சிறந்த விமானத்தைக் கொடுத்தார். (73) பிற்பாடங்கு தேவேந்திரனும் தோன்றலாகி யவன் புத்திரனாகிய பாவஜித்துக் கோ ருத்தமமான விபானையைக் கொடுத்தவனைப் பல வசனங்களாலும் புகழ்ந் (74) தனேக மாசீர்வாதங்களையும் மளித்துவிட்டிரான் துரிதமாய்ச் சொர்க்கலோகமடைந்தனன். இவ்விதமாய்த் தேவர்களால் வெகுமானிக்கப்பட்டதன்மே லராசன் வெகு சந்தோஷத்தோ டாண்மனை சேர்ந்து (75) பெண்டிர் பிள்ளையோ டனேக போகங்களை யனுபவித்துப் பின்னும் மகா வணக்கமுள்ளவர்களும் சாத்திரப்பொருட்களை நன்கறிந்தவர்களுமான பல புத்திரர்களைப் பெற்று வெகு சிவபுண்ணியங்களையும் செய்துவிட்டு முடிவினில் மொகூஸாம்பிராஜியத்துடையடைந்தான். (76)

நாற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௫௦—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

சிவாலயத்திருப்பணிக்காகச் சேகரிக்கப்பட்டிருந்த செங்கற்க னையும் சுண்ணாம்புகளையும் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்ட சிவத்து றோகியும் பிராயச்சித்த மொழியப்பெற்றவனுமான வீரஜித்தென்ற வி ராஜகுமாரனும், (1-2) அவைகளைக் கொண்டுவருவித்த, அவனது தூ தனாகிய ஹாரியென்பவனும், அவைகளைக் கொண்டுவரலான மற்றச்சே வகர்களு முடனே யிங்கு பார்மிது தண்டிக்கப்பட்டவர்களாகி, அவர்கள் கொடிய பாவத்தைச் செய்தபடியால் மறுமையிலு மியமதூதர்களால் கொண்டுபோய்க் கொடிய நரகத்தில் துரிதமாய் வீழ்த்தப்பட்டார்கள். (3-4) மேலு மவர்க ளிப்போதுகூட மகா கொரோமான அந்தந்த யாத னைகளை யனுபவிக்கின்றார்கள். சிவாலயத் தோட்டத்தின் மரங்களை வெட்டும்படி கட்டளையிட்ட கோராஜித்தென்ற ராஜகுமாரனும், அவ்வதி காரத்தைப்பெற்ற விக்கிரமனென்றவனும், அவைகளை வெட்பலான ச சன்முதலிய வேலைக்காரர்களு மப்பேர்க்கொத்த பெரும் சிவத்துறோக த்திற்காக (5-6) விம்மையிலும் தண்டிக்கப்பட்டவர்களாகி மறுமையி லும் மகா கொடியவர்களான விம்மதூதர்களால் மகா மகா கொரோநங்கங் களி லாழ்த்தப்பட்டவர்களாகி (7) யின்னும்கூட வத்தூதர்களாற் பற் பல யாதனைகளாற் பீடிக்கப்படலாகின்றார்கள். (7½) ரூரஜித்தென்ற ராஜகுமாரனு மவன் மனைவியும் நந்தவனத்தின் மலர்களைத் தூ தர்களால் தருவித்துக்கொண் டவ் விருவர்களுமா யிரவுதனி லவைகளைச் சூட்டிக் கொண்டார்கள். அப்பேர்க்கொத்த மகா சிவத்துறோகத்திற்காக (9) அவர்களும், தீக்ஷணனென்ற அவர்களது சேவகனும், அவனுடைய தூ தர்களும் இங்கும் நன்றாய்ப் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகி மறுமையிலு மிய மதூதர்களால் (10) கொடிய நரகங்களில் தள்ளப்பட்டுப் பலவாறு யி மிசிக்கப்படுகின்றார்கள். ஓ! கோ! ஐயோ! அவர்களின்னும்கூட மகா இகழ்ச்சியான வீர நரகங்களில் கொடிய யாதனைகளை யனுபவிக்கின்றார்க ளே! (11) இத்துராத் துமர்களெல்லாம் தூறுகோடி கல்பமாயினும் நரகக்கடலினின் றொருக்காலும் கரையேறப்போவதில்லையே! (12) ச கலமான பாவங்களுக்கும் வேதத்தினின்று பிராயச்சித்தங்கள் கண்டெ டுக்கப்பட்டு புராணங்களை யறிந்த மகாமகிமைபொருந்திய முனிவர்களா ல்ஸ்மிருதிகளில் விளக்கப்பட் டிருக்கின்றனவன்றோ! (13) ஆனால் சி வத்துறோகமாகிய வோர் மகா பாதகத்திற்கோவென்றால் மகிமைபொரு ந்திய மாமுனிவர்களால் வேதசாஸ்திரங்களி லோரிடத்தாவது பிராயச் சித்தம் கண்டெடுக்கப்படவேயில்லை. (14) சிவத்துறோகிகளெல்லா மி

க்கொடிய நரதங்களி லனேககோடி கல்பமளவு மோய்வின்றிக் கொடிய யாதனைகளை யனுபவித் (15) தங்குதானே கஷ்டப்பட்டுச் சமையலா கின்றார்கள். ஓ! கோ! கோ! சிவத்துரோகத்தின் வைபவம் மகா கஷ்டம்! கேளீர்! முனிவர்களே! இங்கு சிவாலயத்தைச்சேர்ந்த வாழைம ரக்கனிகளை யபகரித்துப்போன (16) வர்களின் கதையைக் கூறுகின் றேன். நீங்களெல்லோர்களும் ஜாக்கீதையாய்க் கேளுங்கள். (16½)

அங்கதேசத்தில் ஸத்தியஸந்தனும், மகாதீரனும், சகல ஆயுதப் பயிற்சிகளிலும் தேர்ச்சிபெற்றவனுமான விதாதாவென்றோ ராசனிருந் தான். (17½) தேவேந்திரன் சபைக்குப் பிரகஸ்பதிவந்ததுபோ லோர் நாள் நீதியாய்ப் பாராண்டுவந்த வப்பேர்க்கொத்த பார்வேந்தன் சபைக் கு நாரதமுனிவர் வந்தார். (18½) அரசனவ்வாறு வரலுற்ற மாமுனிவ னைக் கண்டவுடன் துரிதமா யெழுந்து (19) மிகுந்த பக்தியுடனவ னை வந்ததித்துவிட் டவருக்கோ ராசனமளித்தான். பிறகவ னவாதி லுட்கார்ந்ததின்மே லஞ்சலிகொண்டு வினயத்துட னுரைத்ததாவது:— (20) “ஓ! மகா மகிமைபொருந்திய பிரம்மபுத்திரரான ஸ்வாமீ! தே வரீர் செனக்கியமாய் வந்தீரா? ஓ! பிரபுவாகிய பகவானே! யாங்களிப் போது தேவரீரைத் தரிசித்தமாத்நிதத்தில் கிருதார்த்தர்களாகிவிட்டோ ம். (21) ஆயினும் ஓ! மகா யோகீசவரரே! தேவரீரது முகாவிரந்தத் தினின்றோர் திருவாக்கை மெத்த ஆதரவுடன் கேட்க ஆவல்கொண்டிரு க்கின்ற யா நென்னவூழியம் செய்யத்தக்கதென் றடியேனுக்குத் தய வுசெய்து கட்டளையருளவேண்டும்.(22) மேலும் தேவரீ ரிப்போ தெ க்கினின் றிவ்விடம் விஜயமானது? அதின் காரியமென்ன?” என, இவ் வாறுரைத்த அவ்வரயனை நோக்கி நாரத ருத்தர முரைத்ததாவது:— (23) “ஓ! அரசனே! உங்கனோடு சம்பாஷிப்பதைத்தவிர நமக்கு ம ற்றோர்காரியமுமில்லை. உன் தந்தைசொன்ன செய்தியை யுனக்குச் சொல்வதற்காக யா மிப்போ துன்னிடத்திற்கு வந்தோம். (24) உன் தந்தையானவர் ஸுதர்மாவென்ற தேவேந்திரசபையி லிருக்கின்றார். அவர்நம்முகமாயுந்தனுக் குரைத்ததாவது:— “ஓ! ராஜனே! நீ மகாபுண் னியவானும் பாக்கியசாலியுமாகின்றாய். (25) மானிடர்களுக்குப்புண்ணி யம் செய்வதினால் சொர்க்கபதவி கிடைக்கலாகின்றபடியால் நீயிரவும்ப கலுமாய்ப் புண்ணியம்செய்யவேண்டுமே!” யென்று நாரதமுனிவ ரா சனுக் குரைத்துவிட்டுப் பிற கருகினிலிருந்த அவ்வரசனதுபுரோகிதனை நோக்கி நகைப்புட னுரைத்ததாவது:—“கேளாய்! அரசனுடைய புரோ கிதனே! உந்தன் தந்தையாலுணைக்கப்பட்டதை நீ கேட்கலாவாய்.(27)

ஸம்யமினியென்ற மமபட்டணத்தி லியமபடர்களால் வாழையளிக்கப் பட்டான வுன் தந்தையானவன் பூலோகத்தைக் குறித்து வரலான வெம்மை நோக்கி யஞ்சலியுடன் வந்தனித்து வசனமுரைத்ததாவது:—(28) 'ஓ! முனிவரோ! தேவரீர் விதாதாவென்ற அரசனது சபைக்குப் போவீராயி னவ் வரசனுக்குப் புரோகிதனும், வணக்கமுள்ள வெழுக்கமுடையவனுமான அஜிதனென்று பெயருடைய வெனது புத்திர னவ்வரசனால் வெகுமானிக்கப்பட்டவனாகி யங்கிருக்கின்றான். (29½) ஓ! முனிச்சிரோஷ்டரோ! நானுரைக்கும் செய்தியை யவனுக்குச் சொல்லியருளவேண்டு' (30) மென, ஓ! பிள்ளாய்! இவ்வாறு நானுரைத்த வுன் தந்தையை நோக்கி யாம் வேறு கவனமின்றி யுரைத்ததாவது:— 'ஓ! உன் புத்திரனுக்குச் சொல்லவேண்டியதை நாம் தடையின்றிச் சொல்லுகின்றோம். (31) நாம் விதாதாவென்ற அரசன் சபைக்குப் போவோமாயை யாலவ்குள்ள வுன்புத்திரனையும்கண்டு நீ யுரைப்பதைச் சொல்லோமே!' (32) யென, இவ்வாறு கூறிய வெம்மைநோக்கி யுன் தந்தை மிகுந்த துக்கத்தோ நொத்திட்டதாவது:— 'ஓ! ஸ்வாமீ! யான்பறவையாய்ப் பறந்து பறந்து கத்திக் கத்தித் தானங்கள் வாங்கித் தனங்களைத் (33) வேடிவைத்தேனேயின்றி வெரும் பேராசையால் புண்ணியத்தி லேரி லேசத்தைக்கூட சம்பாதிக்கவில்லை. ஆகலு மென்புத்திர நென்மன திற் கொத்திராதபடியா லவனைப்பற்றி யப்போ தென்மனம் நினைக்கவேயில்லை. ஆகையா (34) லவ் வெல்லாத திறண்ட திரவியங்களையும் வீட்டுக்குள்ளுள்ள தூணடியில் யான் புதைத்துவிட்டு மற்றொருவருக்கும் சொல்லரம (35) விண்ணதைச் செய்தாயிற்று; இன்னதைச் செய்ய வேண்டுமென்று மனக்கலக்கமுற்றிருக்கையி லியமதூதர்கள் வந்தெந்தனைப் பிடித்துக்கொண்டியமனண்டைக்குத் துரிதமாயிழுத்துவந்து (36) மகா பயங்கரர்களான ஆவ்விமபட்டர்க ளிரவுப்பகலுமா பெந்தனை வாதிக்கின்றார்கள். ஆகையால் ஓ! சுவாமீ! தேவரீரை யாணிப்போது வந்தனிக்கின்றேன்; 'ஓ! புத்திரா! அத் திறண்ட திரவியங்களை நீ யெடுத்துக்கொண்டு தாமதமின்றிப் புண்ணியம் செய்யலாவா' யென்று தேவரீ ரவனுக்குத் துரிதமாய்க் கூறவேண்டும்; (37½) மேலும் ஓ! சுவாமீ! பூதானம், கன்னிகாதானம், கோதானங்கள், என், நெல் முதலிய மற்றனேக தானங்கள் இவைகளைச் செய்யலாவா' யென்றவனுக்குச் சொல்லவேண்டும். கேளீர்! பிரபுவே! (38½) தவிரவும் 'ஓ! மைந்தனே! கங்கை முதலிய புண்ணிய ஸ்திக்கைகளில் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் மிகுதியான நெய், அதிரஸம், பருப்பு, வியஞ்சனம் முதலியவைகளோடு ஸஹஸ்ரப் பிராம்மண போஜனமும் (ஆபிரம் பிராம்மணர்களுக் கன்னமி

டுதல்) நீ செய்திடில்(40) யானெவ்விதத்தினாலாவது யாதனைகளிவிட்டு நீங்கிச் சொர்க்கபதவியடைந்திடும்படி தேவரீரவனுக்குச் சொல்லியருளவேண்டும்; ஓ! நாரதமுனிவரே! தேவரீரை வந்தனிக்கின்றே'(41) எனன் றுந்தன் தந்தையாலுணர்க்கப்பட்டதை யாமுனக்குச் சொல்லிவிட்டோம். ஆகையால் நீ புன் மனதின்படி செய்யலாம்" யென்று நாரதமுனிவர் வரசனுக்கும் புரோகித புத்திரனுக்கும் (42) திருவாக் கருளிவிட்டுப்போது தமது திருமனதி னிச்சையின்படி செல்லவற்ற வராகி யுடனே சொர்க்கலோகமடைந்தனர். பிற்பாடு விதாதாவென்ற அரசமன்னனு மவனது புரோகிதனும் (43) முனிவர் வசனத்தையினைத் துடிக்கடி ஆச்சரியமுற்றவர்களாகிய வ் விருவர்களும் தங்கள் தந்தை சொல்லிற் பாராட்டிய பெருமையினால் புண்ணியங்களைச் செய்யத் தீர்மானித்தார்கள். (44) பிற்பா டஜிதன் தன்விட்டுத் தூண்டியினின்று தோண்டி யெடுத்த தனத்தையும், புண்ணியம் செய்வதற்காக வரசனால் கொடுக்கப்பட்ட திறண்ட தீரவியத்தையு (45) மாகிய வெல்லாத் தனங்களையு மெடுத்துக்கொண்டு மிகுந்த தொனையுடன் கூடியவனாகி க் கங்கைமுதலிய நதிகளின் தீரங்களிலும் பட்டணங்களிலும், (46) காசிகரீஞ்சி முதலிய வெல்லாப் புண்ணிய சேஷத்திரங்களிலும் நான்தோறு மாயிரம் பிராம்மணர்களுக்குப் போஜனமிட்டுவந்தான். (47) மேலும் வனனேக நோயாளிகள், குருடர்கள், கிருபணர்கள், நாதாற்றவர்கள், தரித்திரர்கள் இவர்களுக்கு கனேகம் பூகாணங்களையும் பதினாயிரம் கோதானங்களையும் சந்தோஷமாய்க் கொடுத்தான். (48) மேலும் மப் புண்ணியவான் பிராம்மணர்களுக்குக் கோடி கன்னிகாதானங்களும் செய்து மார்க்கங்கள் தோறு மனேக தண்ணீர்ப்பந்தல்க ளேர்ப்படுத்தி ஜலதானம் பண்ணினான். (49) தவிரவு மத் தனங்களைக்கொண்டனேகம் பூத்தோட்டங்களைப் பயிர்செய்து மார்க்கங்கள்தோறு மனேகம் குளங்களையும் (50) வெட்டி வெட்டி யங்கங் கனேக பரீங்களையும் வைத்து விருத்திசெய்தான். இவ்விதமாயஜிதனோர் புண்ணிய தீர்த்தக்ககையி லோர் தினத்திற் (51) செய்த வேர்புண்ணியத்தினாலேயே அவனது தந்தை நரகத்தினின் றனேக மாயிரம் தேவஸ்திரீகளால் நிரம்பப்பெற்ற வேர்பு சிறந்த விமானத்திலேறிக்கொண்டு சொர்க்கலோகமடைந் தங்கு மெத்த வுத்தமமான சொர்க்கபோகத்தை வெகுதூர மனுபவித்தான். (52-53) மற்றத்தினங்களி லவனாற் செய்யப்பட்ட புண்ணியங்களால் வன் தந்தை சொர்க்கமதில் மேலுச்சுமேலாயுள்ள சுகங்களை யனுபவித்து வந்தான். (54) அவனின்விதமாய் நதிக்கரைகளில் வெகுதூரமளவும் புண்ணியங்களைச் செய்துவிட்டு நாளளவில் மகா மகிமைபெருந்தய நிர்

மதாநதிக்குச் சென்று விந்தியகிரியைச்சார்ந்த குன்றினிருகினில் (55) ஸ்நாந ஸந்தியாவந்தனம், சேவருடி தர்ப்பணம் முதலியவைகளை முடித்துக்கொண்டு கேளீர்! வேதியர்களே! பிராம்மணர்களுக்குப் போஜனமும் பலவித தானங்களும் கொடுத்துவந்தான். (56) அஜித னிவ்வா ரொருநா னங்குப் பிராம்மணர்களுக்கு நெய், பருப்பு, கனிகள் முதலிய 'வைகளுட னுண்டி பரிமாறுவிகையிற் (57) சில பிராம்மணர்களுக்கு வாழைப்பழம் போதாமற் போயிற்று. பிறகு சாப்பிடுவ ரொல்லோரு மொன்றும் பேசாமலிருக்கையி லப்போ (58) தஜிதன் மிகவும் துக்க ம்கொண்டவனாகித் தனது புரோகிதனை யழைத்து 'ஓ! பிராம்மணச்சி ரோஷ்டரோ! நீ ரிப்போர் ததிசெக்கரத்தில் வாழைப்பழம் கொண்டுவரவே ன்ஓம். (59) இன்னும் நூறுபழங்கள் தற்காலத்துக்குத் தேவையாயி ருக்கின்றன. இப்போது தாமதமின்றி யெங்கிருந்தாலும் கொண்டுவர லாவி' றென, இவ்வாறுரைத்ததைக்கேட் டப்புரோகிதனும் 'ஓ! ஐயா! இது இவ்விடத்தில் மிகவும் அரிது. (60) அயலூர்களினின் றித்து கொ ண்டுவரப்படிவ் நாளை மறுநாளைக்குத்தா னுதவும். ஆகையால் பிராம்ம ணர்க ளிப்போது போஜனம்பண்ணன்ஓம். உமதுருதி யிவ் விந்தியகிரி க்காட்டி லெப்படி நிறைவேறும? விசேஷமாய்ப் பழம் போதாமலிருப் பவர்களுக்கு நாளை மறுநாள் தடையின்றி யிருமடங்கு கொடுக்கலாவி' (61-62) றென்று புரோகித னுரைக்கும்போ தஜித னவனது தோளின் பேரிற் கையைப்போட்டுக்கொண்டு பின்னு ம் கூறியதாவது:—'கேளீர்! புரோகிதரோ! உம்மை வந்தனிக்கின்றேன்: எவ்விதத்தாலாவ தெந்தன் விசதத்திற்குப் பங்கம் நேரிடாதபடி யென் கோரிக்கையை நீரவசியம் நிறைவேற்றிவைக்கவேண்டு' (64) மென்றவன் சொன்னவுடன் மி குந்த மனோவியாதியோடுகூடிய மகா பெரிதான கவலையைக் கொள்ள லான வப்புரோகிதனை நோக்கி யங்ளருகிலிருந்த வோர் பிராம்மணன் கூ றியதாவது:—(65½) 'ஓ! ஐயா! இதோ மேல்பக்கத்தில் மாச்சோலை களால் நிறைந்திருக்கின்றது பாரும்! (66) அந்தவிடத்துக்குப் பிமே சுவரபுரமென்றுபெயர். அவ் லூரானது திறண்ட வாழைமாச்சோலை களா லலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (67) அங்கு நூறுவராகன்களுக் குக்கூட வாழைப்பழம் கிடைக்கு' மென்று சுதீர்த்தனென்றப் பிராம் மண னிவ்வாறுரைக்கையி லப் புரோகிதன் மெத்தத் தொரையுடன் (68) பெருபணங்களைக் கொடுத்துத் தன் வேலைக்காரர்களை வெகு சந்தோஷ மா யனுப்பினான். அப்போ தவனது வேலைக்காரர்களு முடனே யங்கு ள்ள சிவாலயத்திற்குச்சென்று (69) பூஜைக்காரர்களைப் பணத்துக்கு வாழைப்பழம் கேட்க, அவர்கள் "ஓ! கோ! ஸ்வாமிக்கு மம்மனுக்கு

மே யெங்களுக்குப்போது போதவில்லையே! (70) நாங்கள் பழம்சொ
 மக்கமாட்டோம் போங்க” என்று கோபமாய்ச் சொன்னார்கள். பிற
 கு பழம் வாங்கவந்தவர்கள் துரிதமாய்த் திரும்பிவர் தாசனுடைய வோ
 ரதிகாரியிடத்தி லப்பணத்தைக் கொடுத்த (71½) தவனோடுகூடப்போ
 யப் பூசைக்காரர்களிடம் சொன்னதாவது:—(72) ‘ஓ! கோ! உங்கள்
 டத்தில் வாழைப்பழங்கள் மிகுதியா யிருக்கின்றனவே’ யென்றுரை
 த்து அவ்வரசன் வேலைக்காரர்க ளவர்கள்போரி லப் பணங்களை விட்டெ
 றிந்துபோட் (73) டோர் வாழைமரத்தில் பழுத்திருந்த வெல்லாப்ப
 மங்களையும் வெட்டி யெடுத்துக்கொண்டுபோய் முந்திப் போடப்படாம
 விருத்தப் பிராம்மணர்களுக்குக் கொஞ்சமேனு மாலோசனையின்றிப் ப
 ரிமாறிவிட்டார்கள். (74½) பிற்பா டப் புரோகிதனும் நிருத்தனென்ற
 அவ் வஸ்துகாரியு மந்த அர்ச்சகர்கள் பரபரப்பா யாசனிடத்தி லச் சங்கதி
 யை யறிவித்துக்கொள்வதற்கு முந்தியே யவ் விருவர்களு மதி துரித
 மாய்ச் சென் றஜிதனுடைய விருத் தாந்தத்தையு மவன் செய்யு மன்ன
 தானத்தின் மகிமையையு முரைத்ததாவது:—(76½) “ஓ! ராஜேந்திரா!
 அன்னதானம் சொர்ணதானங்களைச் செய்வதையே தொழிலாய்க்கொ
 ண்ட மகா புண்ணியசாலியான வஜிதனென்ற விப் பிராம்மணன் புண்
 ணியதீர்த்தங்கள்தோறு மெப்போதும் மறையவர்களுந்த மகா சந்
 தோஷத்துடன் வெகு திருப்தியா யன்னமிட்டு வருகின்றார். (78) இப்
 போ ததற்காக நேற்றுதினம் ஸ்ரீ பீமேசுவரசுவாமி யாலயத்தில் நூறுப
 ணம் கொடுத்து வாழைப்பழம் வாங்கப்பட்டு (79) நேற்று தீர்மதை
 க்கரையில் பிராம்மணர்கள் நன்றாய்ப் போசனம் செய்தார்கள்” னென, அ
 துகேட்டரசன் மிகுந்த சந்தோஷமுற்றவனாக யஜிதனுக்காக விரும்ப
 த்தக்க சில வெகுமதிகளைக் கொடுத்த புரோகிதனையு மதிகாரியையும்
 களிப்புடன் சுபாவமா யனுப்பினான். (81) பிறகவ் விருவர்களு மரச
 னால் கொடுக்கப்பட்ட வெகுமதிகளைப் பெற்றுக்கொண்டு போனவுடன்
 பீமேசுவரஸ்வாமிகோவில பூஜைக்காரர்க (82) ளாசனிடம்வந்து மகா து
 க்கத்தோ டச் சங்கதியைச் சொன்னதாவது:— “ஓ! ராஜனே! ஸ்வாமி
 யினுடைய வாழைப்பழத்தை யொருகாலத்திலாவது (83) அபிஷேக
 வைவேத்தியங்களுக்குக் குறைவுநேரிடுமென்று நாங்க ளிதுவறையில்
 விற்றதேயில்லை. ஆகையால் ஓ! ஸ்வாம்! அபிஷேக வைவேத்தியங்க
 ளி லினி குறைவுநேரிடாதபடி தேவரீர் செய்தருளவேண்டும். (84½)
 ஏனென்று விப்போ தஜிதனுடைய புரோகிதனோ ரதிகாரியோடுகூட வ
 ங்குவந் தெங்கனையெல்லாம் மீறிப் பலவந்தமாய்ப் பத்துப் பணங்களை

யெறிந்துவிட்டுத் தம் கைகளா லோர் வாழைக்குலையை 'வெட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். (86) இப்பேர்க்கொத்த காரிய மிதுவனாயி ல் காணப்பட்டதேயில்லை. அவர்களது சிவத்துரோகமென்று கொஞ் சமேனு மெண்ணாமல் வாழைப்பழத்தைக் கொண்டிபோய்விட்டார்கள்" (87) என, அரசன் வசனத்தைக்கேட்டும் சிரித்துக்கொண்டு சும் மா இருந்துவிட்டுப் பிறகவன் சொன்னதாவது:— 'ஓ! பார்ப்பார்களே! ஸ்வாமிக் கதின் கிரயப்படிக்குள்ள பணத்தை யவர் கொடுத்துவிட்டா ல்லவா? (88) ஆகவே மினியிப்பேர்க்கொத்த காரியம் நடக்கமாட்டாது போங்க" என்று சொல்லி யவர்களை யனுப்பிவிட்டான். பிறகப் பூஜ கர்க ளிவ்வாறுணாக்கலான் வரசனை 'ஆ! கா! இவனே சிவத்துரோகியே யின்றி யவ் விருவருமல்ல' என்று மகா துக்கத்தோடு மனதினால் நிந்தி த்துக்கொண்டே (89½) ஸ்ரீ பீமேசுவரசுவாமி யாலயத்திற்குப் போய் விட்டார்கள். பிறகரசனு மரண்மனைக்குட் போய்விட்டான். (90) அவ் வரசன் சிவசொத்தந யபகரித்தவர்களை யெல்லாம் கொஞ்மேனு மா லோசனை யின்றி விட்டுவிட்டபடியா லம் மகா பாவத்தினு லவனது தந் தையையு (91) மீர்திரலோகத்தினின்று மகா பயங்கரமான நரகத்தில் தள்ளிவிட்டார்கள். அவ்வரசனுமோவென்று லன்றுமுதலாய் கூடியரோ கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனாகி (92) யெட்டுத் தினங்களுக்குள் மரண மடைந்து மகா பயங்கரர்களான விபமதுதர்களால் நரகத்திற் போடப் பட்டான். (93) அப்போ தோ ரயலரச னவனது ராஜியத்தையும் பட் டணத்தையும் கட்டிக்கொண்டு மகா கோபத்தோ டஜிதனென்ற வப் புரோகிகனைத் துரிதமா யிருகண்களையும் பிடுங்கி யவனை (94) யத்தே சத்தைவிட்டுத் துறத்திவிட்டான். பிறகவனும் பூமியெல்லா மலைந்து திரிந் தக் கண்ணிரணத்தினாலே யோர் நிர்மானுஷியமான காட்டினில் ம டிந்துபோனான். (95) உடனே யியமபடர்க ளவனைக் கொடிய நரகத் திற் போட்டுவிட்டார்கள். அவன் தந்தையோவென்றால் ஸ்வாமியினு பரோகத்திற்காகவுள்ள வாழைப்பழ மெப்போது சிவாலயத்தினின்று கொண்டுவரப்பட்டதோ அப்போதே மறுபடியும் நரகத்தில் தள்ளப் பட் டான். (96½) அஜிதனுடைய புரோகிதனு மளவிலே சாகலாகி யவனை யு மவனது தந்தையையும் கோரமான நரகத்தில் தள்ளிவிட்டார்கள். (97½) முந்திப் பீமேசுவரஸ்வாமிகோவிலில் வாழைப்பழ மிருக்கின்ற கென் றெந்தப்பிராம்மணனு லுணாக்கப்பட்டதோ அவனும் சாகலாகி (98½) யவனது வமிசத்தோடு மகா பயங்கரமான லொரவநரகத்தில் விழலுற்றான். (99) அரசனுடைய அதிகாரியான நிருத்தனென்பவனு

ம் பாம்புடித்திறந் தியமன்கட்டளையின்படி நரகத்தில் போடப்பட்டா
ன். (100) அக்கனிகளைப் புசிக்கலான மகாத்துமர்களாகிய வந்தணர்களுக்
கெல்லாம் ஐயோ! மகோதரவியாதிவந் (101) தம் மகா வியாதியாலே ய
வர்க ளிறக்கலாகியோர் நொடிநேரத்திற்குள் எவர்களது வமிசங்களோ,
கூட நரகத்தில் விழுந்துவிட்டார்கள். (102) வாழைக்குலையைக் கை
யினால் வெட்டலான கேஸரியென் றப் பிராம்மணனும் துணிக்கையிற்
பிளவைபுறப்பட்டுக் கையொடிந்து மடியலாகி (103) யவனது கூட்ட
த்தாரோ டியமதூசர்களால் கோரமான நரகத்தில் தள்ளப்பட்டான்.
கேளீர்! முனிவர்களே! இவ்விதமாக அரசன், புரோகிதன், அவனது
புரோகிதன் (104) அரசனுடைய அதிகாரி, அவன் சேவகர்கள், சொ
ன்னவன், உண்டவர்கள், வெட்டினவன் இவ்வெல்லோர்களு மவரவரின்
கூட்டத்தார்களோ டனேககோடி யுகங்களாய்க் கொடியநரகங்களி லின்
னுமும் யாதனைகளை யனுபவிக்கின்றார்களே! ஓ! கோ அவர்களுக் கெ
ன்றும் பரிகாரமேயில்லை! (105)

ஐம்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௫௧—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

மேலும் கேளீர்! மாமுனிவர்களே! ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய நிலத்
தை யபகரித்த சில மானிடர்க ளடைந்திருக்கும் துர்க்கதியைச் சொல்
லுகின்றேன். (1) அப்பேர்க்கொத்த துர்க்கதி நேரிடாமல் காத்துக்
கொள்வதற்காக வதனைக் கவனமாய்க் கேளுங்கள். பூமியினோர் பாக
மாகிய சிருங்கலதேசத்தில் பூசக்கிரபுரமென் றோர் பெரியபட்டணமிரு
க்கின்றது. (2) அப்பட்டணத்தில் வேதத்திற் ககாகடந்தவனான நல்
ல அடக்கமுடையவனும் திறண்ட பணக்காரனும் வித்துவானுமான ஸ
விதாவென் றோர் பிராம்மணனிருந்தான். அவனுக்கு மூன்றுபிள்ளை
களிருந்தார்கள். (3) அவர்களில் மூத்தவனானவன் மகா மகிமைகொண்
டவனும், தருமிஷ்டனும், மிகவும் வணக்கமுள்ளவனுமா யிருந்தான்.
அப்பட்டணத்தில் ஹ்ரீசுவராலயமென் றோர் சிறந்த சிவகூத்திரமிரு
க்கிறது. (4) அப்புத்திசாலியானவன் தானாகவே அந்தஸ்வாமிக்குரை
வேத்தியத்திற்காகத் தன்னுடையசொத்தி லோர்பாகத்தைவிட்டுப் பிற

கவ நெட்டுநாட்களுக்கெல்லாம் மிகவு மொழிவுகொண்டவனாகத் (5) தனது மற்றெல்லாத்தனங்களையும்கூட அந்தஸ்வாமிக்காக விட்டுப்போட்டுப் பதரிசாசிரமத்திற்குச் சென் றங்கு ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரானுடைய பா தாரவிந்தத்தை மனதினில் தியானித் துக்கொண்டே நேர்த்தியான தவத்தைச் செய்தான். (6) உடனே சிவாலயத்தின் நிலவிசாரணைக்காரர்களவனுல் விடப்பட்ட நிலத்தை யுழலாகும்போ தவனது தந்தைவந்தாங்காரத்தோடு கதறிக்கொண்டு மறுத்ததாவது:— (7) ஓ! கோ! என்பிள்ளை பைத்தியம்கொண்டவனாகியேதோ செய்துவிட்டான். மேலு மவன் வீட்டைவிட்டுக் காட்டிற் கோடிப்போய்விட்டான். (8) இது எங்கள் சம்மதியின்பேரில் விடப்பட்டதா? நீங்களே இப்போதுசொல்லுங்கள். அல்லது அப்பைத்தியக்காரனால் தருமசாஸனபத்திரமாவ தெழுதிக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றதா? (9) நீங்களிவ்வாறு மூடும்மொழி லானதென்னபரிசாஸம்? மேலும்பைத்தியம்பிடித்துச்சொதந்தரமிழந்தவனுகொடுபட்டதானதுசுட்டப்படிக்குச்செல்லமாட்டாது. (10) ஓ! வெறும்முடர்களை! இப்படிக்கெல்லாம்கண்டதில்லை; நீங்களாடிப்போங்க” ளென்று வெகு கோபமாய்ச்சொல்லியவனுல் கொடுக்கப்பட்டதானது செல்லுபடியாகமாட்டாதென்றே பலவாறாய்த்துத்தான். (11) அப்போதவர்களுக்குமவனுக்குமொருவரோடொருவர்மிகுந்தகலகம் நேரிடலாகியாலோசனையின்றியொருவர்மேலொருவரசனிடத்தில் முறையிட்டுக்கொள்ள, (12) அப்போதாசனப் பிராம்மணனை மறுதளித்து “ஓ! துஷ்டப்பார்ப்பான்! ஒருவருக்குக் கொடுபட்ட விஷமும் கன்னிகையுமெவ்வாறு திரும்பக் கிடைக்காலோ அதுபோலவே ஸ்வாமிக்காகக்கொடுக்கப்பட்டது சந்தேகமின்றித் திரும்பக் கிடைக்கமாட்டாதுதான். ஆகையால் பாக்கியுள்ள” சொத்தைவைத்துக்கொண்டு புசித்திருபோ” வென்றதட்டினான். (13½) பிறகுதுமுகலாயந்த நிலம் ஸ்வாமியினுடையதாயிற்று. (14) அவ் வேந்த னிறந்துபோன பிறகு மறுபடியும் கலகமுண்டாகி மற்றோர் சண்டையி லந்நிலத்தை யப் பிராம்மணன் பறித்துக்கொண்டான். (15) அப்போது மகா பலவானாகிய வேராயலரசன் விராஜியத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். மகா நீதியுடையவனான அவ்வரசன் தருமமார்க்கமா யரசாண்வருகையில் (16) மறுபடியு மவ் வாலயத்தி னதிகாரிக ளந்த வரசனிடத்தும் முறையிட்டுக்கொண்டார்கள். அவ்வரசனு மப் பிராம்மணனை யழைப்பித்துப் பின்னு மந்நிலத்தை விளைந்திருந்த தானியத்துடன் கொடுப்பித்ததோடு (17) முந்திய போகங்களி லவனுறுந்துப்போன தானியங்களையும் கொடுப்பித்தான்.

மேலு மவனது மற்றெல்லாச் சொத்துக்களையு மதற்கபராதமாய்க் கொ
டுப்பித்துப்போட்டுப் (18) பின்னு மவனைத் தன் தேசத்தைவிட்டுச்
சுடிதியாய்த் துறத்திவிட்டான். பிற கல் வந்தணன் மகா துக்கம்கொ
ண்டவனாகித் தேசம்தேசமா யலைந்துகொண்டே (19) மகத்தேசத்து
க்குச் சென் றதினாரசனைக்கண் டவனிடத்தில் தன் விருத்தாந்தங்களை
வேறுவிதமா யறிவிக்க, (20) அவ்வரசனு மவனைப் 'பயப்படாதீர் பய
ப்படாதீ' ரென்று தைரியப்படுத்தி 'ஓ! பிராம்மணச்சிவோஷ்டரோ! நீரிண்
றுமுதலாய் நாள்தோறும் நமது சபைக்கு (21) வந்து நம்மை வாழ்த்
திக்கொண்டு நம் பட்டணத்தில் தானே சுதமா யிருக்கலாவி' ரென, அப்
படியே அவனப்பட்டணத்தி லிருந்துகொண்டிருக்கையி லவ் வரசனது
புரோகிதரான(22) விசாந்தரென்பவ ரப் பிராம்மணனைப்பார்த்து சொ
ன்னதாவது:— "அடா! பிராம்மணக்கேடனே! நீ யோர் மிகுந்த சி
வத்துரோகியல்லவா? அரசன் கொஞ்சமேனு முப்பாதக மென் று
ணராம லெவ்வாறடா வுந்தனை யங்கீகரித்தான்? (23) சிவத்துரோ
கியைக் கண்டவுடன் சிந்தியாமற் கொல்லவே வேண்டும். ஏனெனி
ல் சிவத்துரோகிகள் சிந்தியாமலே கொல்லப்படவேண்டுமென்று பெ
ரியோர்களால் முறையிடப்படுகின்றது. (24) அடா! கேடுகெட்டப்பி
ராம்மனு! உன்னுற் செய்யப்பட்ட சிவத்துரோகமாகிய மகா பாதகத்
திற்காக வுந்தனை யிப்போது கொன்றுபோடுகின்றேன். இல்லாவிடி
னுந்தனுற் செய்யப்பட்ட மகா பாதகத்திற்காக (25) விப்போ தென
துயினை விட்டுவிடவேண்டுமென்று சொல்லிப்போட் டங்கு நின்றவோ
ரசன் படைவீரனுடைய கைமீதிருந்த கத்தியைப் பிடுங்கி யவன் தலை
யைக் கண்டித்துவிட்டார். (26) அச் சங்கதியை யரசன் கேட்டவுடன்
மூடத்தன்மையா லப்புரோகிதரைக் கோபித்துக்கொள்ள, புரோகிதரும்
கோபத்தினால் விழிகள் சிவக்கப்பெற்றவராகிய வ் வரசன் தலையையும்
வெட்டிவிட்டார். (27) சிவத்துரோகியாகிய வப் பார்ப்பானு மரசனு
மோர் நொடிநேரத்திற்குள் புரோகிதராத் கொல்லப்பட்டவு டனக்கு ச
ன்னத்தர்களாயிருந்த வரயன் சேவகர்க ளிதென்னவென்று திகைத்து
(28) மகா வாக்கிரகம் கொண்டவர்களாகி யொருவரோடொருவர் வெ
ட்டியடித்துத் துகைத்துக் கொள்வதில் தலைப்பட்டவர்களாகி யெல்லோ
ர்களும் தெய்வவசத்தினால் புத்தி தடுமாறப்பெற்றவர்களா யொருவரை
யொருவரடித்து வெட்டிக்கொண்டார்கள். (29½) இவ்வெல்லாவற்றை
யுமவ் வரசன் குமாரனான ஸுமித்திரன் பார்த்தவுட (30) னந்தப் பு
ரோகிதரிடம்வந்து வந்தனித் தஞ்சலிகொண்டவனாகி "ஓ! ஓ! சகலகு

ணங்களுந் நிரம்பப்பெற்ற விசாந்தரோ! தேவரீராலே நிவ்வாறு செய்
யப்பட்டது? (31) தேசாந்தரத்திலிருந்துவந்த விப்பிராம்மணரு மரச
னும் பிராம்மணராகிய தேவரீராலே நிப்போது துரிதமாய்ச் சமுகரிக்க
ப்பட்டார்கள்? (32) ஓ! பிராம்மணோத்தமா! இதற்கென்ன காரண
மென்று வினவலாகிய வெந்தனுக் குரைத்தருளவேண்டும். மேலும்
ஓ! ஸ்வாமீ! இப்படைவீரர்களுள்ளா மே நொருவரோடொருவ ரடித்
துக்கொண்டு மாண்டார்கள்? (33) ஓ! ஸ்வாமீ! நீரோ ஸாக்ஷாத் ஜகதி
சனென் றெனது நிச்சயமான கொள்கையாயிருக்கின்றபடியால் தேவரீ
ரடியேனுக் குண்மையை யுனர்த்தருளவேண்டும். ஏனென்றால் பெரி
யோர்கள் சத்தியத்தையே முக்கியமாய்ப் பாராட்டுகின்றவர்களன்றோ! (34)
வென, பிற்பாடு விசாந்தர் சமனம் கொண்டவராகிய வய் விராஜகு
மாரனை நோக்கி யுரைத்திட்டதாவது:—‘ஓ! இராஜகுமாரனே தேசாந்த
ரத்தினின்று வந்த விப் பிராம்மணன் ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய நிலத்தை யப
கரித்துக்கொண்டவன்; (35) ஆனதுபற்றி ஜனங்களால் ஸம்பாஷிக்கத்
தகாதவிக்கொடியனவ்வரசனா ல் வெகுமதிக்கப்பட்டானன்றோ! ஆகையா
ல்தான் கொலைசெய்ய வஞ்சாத வப் பிராம்மண னக்கணமே யாலோச
னையின்றி யிவ்விதமாய்க் கொல்லப்பட்டோ (36) டுனுக்குதவிசெ
ய்யமுபன்றவரசனும் நாட்டின்சேதமத்திற்காக வெந்தனாற் சமுகரிக்கப்
பட்டான். இப்படைவீரர்களோ அடக்குவோரில்லாதுபற்றி யொருவ
ரோடொருவ ரடித்துக்கொண்டு மாண்டார்க்’. (37) என, இவற்றை
யெல்லா மவ் விராஜகுமாரன் கேட்டவுடன் பயந்து நடுநடுக்கியவனாகி
யவரை வந்தனித் தஞ்சலிகொண் டாச்சரியத்துட னவரை நோக்கி யு
ரைத்ததாவது:— (38) “ஓ! ஸ்வாமீ! சந்தேகமின்றி யுலகினிற் கொ
லைசெய்ய வஞ்சாதவனாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரனது நிலத்தை யபகரித்தவ
னான விப் பார்ப்பானு மவனுக் குதவிசெய்ய முயன்ற வரசனும் தேவ
ரீரால் கொல்லப்பட்டதும், அரசனுடைய படைவீரர்கள் தாங்களே ய
டித்துக்கொண்டு மாண்டதும் மிகவும் யோக்கியம் மிகவும் யோக்கிய
மே! (39½) ஆகலு மெந்தனாற் செய்யப்படு மோர் விண்ணப்பத்தை
ச்செவிதனிற் கொண்டோர் முடிவுசெய்தருளவேண்டும். (40) என்னவெ
னில் ஓ! பிராம்மணச்சிரோஷ்டரோ! பாவம்செய்தவர்களான இவர்கள்
நம்முடைய சேதமத்தின் விருத்திக்காகவே யிப்போது சடிதியில் கொ
ல்லப்படலானார்களென்பதற் சந்தேகமேயில்லையென்று சத்தியமாய்ச்
சொல்லுகின்றேன். என்றாலும் ஓ! ஸ்வாமீ! இப்போ தடியேனுடைய
சிரசைக் கண்டித்துப்போட் டிப்படைவீரர்களை யுயிர்பிழைக்கச்செய்

யும்படி யான் வேண்டிக்கொள்ளு மபராதத்தை யிப்போது தயவுசெய்
து மன்னிக்கவேண்டு” மென, (41-42) அதுகேட்டவ் வேதிய ரிராஜ
குமாரனே நோக்கி நகைத்துக்கொண்டு பின்னுமுரைத்ததாவது:— “ஓ!
ரிராஜகுமாரனே! நீர் கூர்மையுள்ள புத்தியுடையவொன்பதிற் சந்தேக
மே யில்லை. (43) ஏனெனில் அபராதிபான தந்தையைப் பிழைப்பித்
தலானது சரியல்லவென்பதை யறிந்து மற்ற ஜனங்களை யுயிர்பிழைப்பி
க்கும்படி நீர் வேண்டிக்கொண்டது மிகவும் யோகத்யமே!” (44) யெ
ன்று சொல்லிப்போட்டப்பிராம்மணன் ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய மகிமை
யா லப் படைவீரர்களை யுயிர்பிழைப்பித்துவிட்டார். பின்னு மொருவ
ரோடொருவ ரடித்துக்கொண்டிருந்த மற்றவர்களு மதேசுனைத்தில் த
டுக்கப்பட்டார்கள். (45) இவற்றையெல்லா மிராஜகுமாரன் பார்த்தவு
ட னப்போ தாச்சரியமுற்றவனாகத் தங்கள் புரோகிதரை யடிக்கடி வந்
தனித்தான். (46) அப்பொழுதே வானசுதினின் றங்கு மலர்மாரி
சொரியலுற்றது. தேவதுத்துபிக ளாகாய. தில் மிகுந்தத் தொனியோ
டு முழக்கலாயின. (47) மேலும் சிவபிரானுக்கு மிகவும் பிரியமுள்ள
வர்களான சிலகண்திபர்கள் வானமார்க்கத்தினின் றோர் விமானத்தோடு
கூட வங்கு தோன்றி யப் புரோகிதரை நோக்கி வசனமுரைத்ததாவ
து:— (48) “ஓ! உருதியுள்ள விரதத்தைக்கொண்டவரும் மகா புத்தி
சாலியுமான தரணிதேவரோ! நீர் மிகவும் கிருதார்த்தராகிவிட்டீர். நீ ரு
த்தமமான விவ் விமானத்து லேறிக்கொண்டு ஸ்ரீ நந்திகேசுவரன் திரு
வாக்கினையின்படி ஸ்ரீ சிவபிரானது திருமாளிகையாகிய கைலாகிரிக்கு வ
ரலாவி” (49½) ஒன்று சொல்லி யவர்க ளைரைப் புத்திர பெளத்திர
பந்துமித்திரர்கள் சுகிதரும் தமது திருமேனியால் விளங்கப்பெற்றவரு
மா யெங்கும் செல்லத்தக்கதான அவ் விமானத்தி லேறிக்கொண்டு
மெத்த வுத்தமமான கைலாகிரியிற் கொண்டுசேர்த்தார்கள். (51) தன்
புத்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட சிவாலயநிலத்தைக் கட்டிக்கொண்ட கேடு
கெட்ட பார்ப்பானை சவிகாவென்றவ றிங்குதானே தரித்திரனாகிவிட்
டான். (52) அவனது பிள்ளைகள், பெண்டிர், பெண்கள், மறுமகட்கள்
இவர்களெல்லாம் நாசமாகித் தானும் மகா தரித்திரனாய்த் தேசம்தேச
மா யலைத்ததி (53) லங்கோர் பிராம்மணனால் கத்தியால் வெட்டப்பட்
டு மகா கொடூர்களான வியமதூதர்களா லனைக கல்பம்வற்றையில் நாக
ங்களிற் போடப்பட்டவனாகி (54) யின்னும்கூட மீளவில்லை. (54½)
அவனுக் குதவிசெய்ய முயன்றவனான வரசனும் கொஞ்சமேனு மெதிர்
பார்த்தலின்றித் தடிலென்று வெட்டப்பட்டவனாகி (55) நாகங்களில்
விழலுற்றான். ஆகையால் ஆ! கா! சகலப்பிரானிகளுக்கும் தியரோ

டிணங்கல் கெடுதிக்கே யேதுவாருமென்பது நிச்சயமே! கேளீர் தரணி
தேவர்களே! அவ்வரசு னின்னும்கூட நரகத்தினின்று களாயேற
வில்லை. (56)

ஐம்பத்தோராவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௫௨—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

கேளீர்! பிராம்மணச்சிவோஷ்டர்களான முனிவர்களே! இதின்
பிறகு உலகத்தில் ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய பசுமாடுகளைத் திருடலான மானி
டர்களாகிய சில முடர்களின் கதையைச் சொல்லுகின்றேன். (1½) பா
ண்டிராஜன் புத்திரனும், ஸத்தியசந்தரும், மகா பாக்கியசாலியும், பாக்கி
ராமமுடையவருமான யுதிஷ்டிரன் என்ற தருமபுத்திரமகாராஜன் (2½) த
ம் தம்பிகளோடுகூடச்சத்துருக்களாகிய துரியோதனன் முதலியவர்களை
வென் (3) நளவற்ற மகிமைகளுக் கிருப்பிடமானவராய்ப் பூபரீத்
தைத் தீர்த்துப்போட்டு முடிவினில் மகாப் பிரதாபத்துடன் தமது சரீ
ரத்தோடுகூடச் சொர்க்கத்துக்குச் செல்லுதலில் (4) நடுவழியில் த
ம் தந்தையாகிய வியமதருமராஜனிடம் போயவனை வந்தனித்துவிட்டுப்
பிறகவனால் மரியாதை செய்யப்பட்டவராகி யங்கிருந்தார். (5) கேளீர்!
பிராம்மணேத்தமர்களே! அப்போ தங்குள்ள, தருமாதருமங்களை விசா
ரிப்பவர்களான சித்திரகுப்தன் முதலியவர்க ளச் சபையின் மத்தியி வி
யமனை நோக்கி யஞ்சலிகொண் டொத்ததாவது:—(6) “ஓ! ஸ்வாமீ!
சத்துருக்க ளொழியப்பெற்ற மகா பாக்கியசாலியான விப்புண்ணியவா
ன் தமது சுகிருதங்களால் புண்ணியமற்றவர்களா லடையப்பெறுகதா
ன சொர்க்கத்திற்குப் போகலாகின்றார். (7) முந்தியில் விராஜேந்திர
னால் உயுத்தகளத்தில் சத்துருக்கள் சமுகாரம் செய்யப்பட்டபோது மி
ருந்த நிர்ப்பந்தத்தின்பேரி லோர் பொய் யுணாக்கப்பட்டதன்றோ! (8)
ஓ! தேவனே! ஆகையா விவ ரப்பேர்க்கொத்த பாவத்தைத் தீர்த்துக்
கொள்வதற்காக நரகங்களைக் கண்ணாற் பார்க்கவேண்டு” மென, அது
கேட்டப்படியே சரியென் றியம னந்த மகாராஜனோடு (9) கூடப்பா
தாளத்திற்கு வந்து முறையே யெல்லா நரகங்களையும் மங்குள்ள தூராத்
துமார்க ளனுபவிக்கு மெல்லாக்கொடிய யாதனைகளையு மவருக்குக் காண்
பித்தான். (10) அப்போது தருமபுத்திர ‘ரனலாஸிய’ (வாய்தனி லக்கி

னியைக்கொண்டது) மென்ற வேர் நாகத்தி லனேகம் கொடிய யாந
 னைகளை யனுபவிப்போர்களைப் பார்த்துச் சடிதியிற் பயங்கொண்டவராகி
 யியமனை நோக்கி (11) யஞ்சலியோடிருந்து வின்வியதாவது:— ‘ஓ!
 ஸ்வாமீ! இவர்களா லென்னபாவம் செய்யப்பட்டதென்று வினவலாகு
 மடியேனுக் கதனை விளங்கச் செய்யவேண்டு’ (12) மென் றியமன் வின
 வப்படலாகையி லவன் தன் புத்திரனை நோக்கிக் கைதனைக்குறித்துக்கா
 ட்டிச் சொல்லியதாவது:—“ஓ! தருமபுத்திரா! இவர்கள் மிகுந்த சிவத்
 துரோகிகளாகின்றார்கள். அதன் விவரத்தைச் சாக்கிரதையாய்க் கேட்
 கலாவீர். (13) பூமியி னோர் பாகமாகிய குஞ்சரதேசத்தில் வஸுதாபுர
 மென் னோர் பட்டணமிருக்கின்றது. அப்பட்டணத்தில் மிகுந்த புண்
 ணியவானும், நின்றைக்கிடமற்றவனுமான விப்பிரமணியென் னோர் சிற
 ந்த வந்தணனிநுந்தான். அவனை யிந்திரன் சொர்க்கத்துக் கழைத்துப்
 போய் (14½) மிகுந்த நேசமுற்ற மனதைக்கொண்டவனாகி யவனுக்
 கோர் சிறந்த வாபரணத்தைக் கொடுத்து (15) ‘ஓ! புலவரே! இவ்
 வாபரணமானது நாளொன்றுக் காயிரம்பொன் கொடுக்கத்தக்கது. இ
 தனை யெடுத்துக்கொண்டு சோம்பலின்றிப் பூலோகத்தில் தொனையுட
 ன் புண்ணியம் செய்யலாவி’ ரென்று சொல்லிவிட்டவனைச் சடிதியாய்
 ப் பூலோகத்திற் கொண்டுவிட்டான். (16½) பிறகவனும் பூமிக்கு வந்
 தவுட னப்படியே புண்ணியம் செய்துவந்தான். (17) ஒருநா ளப் பிரா
 ம்மணன் சகல தருமங்களையு மாசரிக்கையில் மிகுந்த நேசமுற்ற மன
 துட னாயிரம் கோதானங்கள் செய்தான். (18) அங் கந்த வாயிரம் பசுக்க
 ளுடன் ஸ்ரீவசந்தேசவாஸ்வாமியினுடைய வேர்பசுவும் வந்து கலந்திரு
 ந்தபடியா லவைகளோ டதனையும் சேர்த்து ‘ஆயிரத்திற் காயிரத்தொன்
 றாயிருக்கட்டு’ மென்ற நினைப்போடு மகூர சந்தோஷமாய்த் தானம்செ
 ய்துவிட்டான் (19½) பிற கச் சிவாலயத்தி னர்ச்சகர்க ளங்கு வந் தவ
 னைக் கோபித்துக்கொண்டு (20) ‘ஓ! பிராம்மணு! ஸ்ரீ வஸந்தேசவா
 ஸ்வாமியின் பசுவை நீர் விட்டுவிடவேண்டு’ மென்று திட்டித் தடுத்து
 மப் பிராம்மணன் சொன்னதாவது:—(21) ‘ஓ! அர்ச்சகர்களே! நம
 து தானத்திற் குகவியாக, ஆபரணத்தினின் றுண்டாகலுற்ற தனமான
 து நமக்குத் தேவேந்திரனால் கொடுக்கப்பட்டதுபோ லிப் பசுவான்து
 ஸ்ரீ வஸந்தேசவரரால் நமக்குக் கொடுபட்டதே (22) ஆகையால் நீங்க
 ள் போகக்கடவீர்க” ளென் றவர்களைச் சொல்லிப்போட் டப்போ தவ
 னப் பசுவை விடவில்லை. பிற கல் வர்ச்சகர்கள் மனவேக்கம் கொண்
 டவர்களாகி யல் வெல்லாச் சங்கதிகளையு மாசனிட மறிவிக்க, (23) அ
 வ்வரசன் பராமுகமா யதனை விசாரிக்கவில்லை, அப்போ தருகினில் நி

ன்ற மந்திரியானவ னரசனை நோக்கிச் சொல்லியதாவது.— (24) “ஓ! ராஜனே! இதென்ன காரியம்? ஸ்வாமியின் பசுவைப்பற்றி யிவ்வா ரச ட்டைசெய்வது கூடாது. இச்சிவத்துரோகியை யவசியம் சிந்தியாமல் தண்டிக்கத்தக்கதன்றோ” (25) வென, அதற் கரசன் மந்திரியை நோக்கி யுரைத்ததோவென்றால்:— “கேளாய்! மந்திரீ! இப்பிராம்மணைத் தமன் தேவேந்திரனுக்குப் பிரியமுள்ளவனானையா லவனைத் தண்டிக்கத்தகாது. அவ ரொப்படியாவது போகட்டு” (26) மென, அப்போதம் மந்திரிச் சிரேஷ்டனும் “ஓ! கோ! இவ் வரச னிப்போது சிவத்துரோகிக் கிடம்கொடுப்பதால் நா மினி யிங்கிருப்பது தகா” தென் றிவ் விதமாய்ச் சொல்லிப்போட் டுடனே காட்டுக்குப் போய்விட்டான். (27) அப்போது கோவி லதிகாரிகளெல்லா மரசனை ‘ஓ! கேர! இவனே மகா சிவத்துரோகி’ யென் றிசுழ்ந்துகொண்டவரவர் வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள். (28) இப்படி வெகுநாட்சென்றபிறகு ஸ்சாலனென்ற அவ் வரசன் கோபத்தினால் வனத்துக்குப் போகலான ஸுவீரனென்ற மந்திரியைக் கூப்பிடுவித்து மவன் வனத்தினின்று வாவில்லை. (29½) பிற கச் சுகிருதன் நாளளவில் தனங்களற்றவனாகி (30) யேக் கம்கொண்டு தன் குடும்பச்செலவுக்காக மெத்த மனக்கவலை கொள்ள லாகையி் லவ்வாறு ஸுவீரன் மனத்துயரப்படுவதைத் தேவேந்திர ன றிற் (31) தசுரர்களைக் கொல்லலுற்ற வச் தேவேந்திரன் காமதேனுவை நோக்கி ‘ஓ! யெல்லா வேண்டிதல்களையும் கொடுக்கலுற்ற புகழ் பொருந்திய காமதேனுவே! மகா புண்ணிபவானாகிய ஸுவீரன் தனங்க ளை யிழந்தவனாகி யிப்போது காட்டினில் வசிக்கின்றான். ஆகையால் நீ போ யவன் குடும்பத்தை யிரகழிக்கலா’ யென் றுரைத் ததனை யனுப்பலானான். (32½) ‘அப்போது காமதேனுவு மவன தாக்கினையைக் சிராசினால் வகித்துக்கொண்டு தொனையுடன் (33) வனத்துக்குத் துரிகமாய்ச் சென்று வேண்டியதைக் கொடுக்கலுற்ற வச் சிறந்த தேனுவானது நாஸ்தோறு மக் காடுதனி லன்னம்முதலியவைகளா லவனது குடும்பத்தைத் தாங்கலாயிற்று. (34) சுவீர னிவ்விதமாய் நடுக்காட்டினிற் ‘குடும்பத்தோடு சுகமாய் வசித்துவருகையில் விசாலன் மெத்தக் கோபம்கொண்டவனாகிக் காட்டில் வசிக்கின்ற வச் சுவீரனை யுடனே பலவந்தமாய்க் கட்டிக்கொண்டு வருவதற்காகச் சைனிபங்களோடுகூடக் காட்டுக்குப் போகும்போது (35½) மறுநாள் பாதிவழியி லோர் யானையானது மதத்தினுற் சங்கிலியை யறுத்துக்கொண்டு துரிதமாய்க் காட்டிற்கு வந் தவ் வராயனைக் கொன்றுபோட்டது. (36½) அரச னங்கு

கொல்லப்பட்டவுடனவனது சைனியங்களெல்லாம் ஐயோ! ஐயோ! வென்று கதறிக்கொண்டதேகூணத்தில் பட்டணத்துக்குத் திரும்பிப் போய்விட்டார்கள். (37½) பிறகுடனே யவன் புத்திரனான சித்திரசேன நிராஜியத்திற் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டான். (38) பிறகவன் மிகவும் வணக்கத்தோடு சுவீரனென்ற மந்திரியை யாணியத்தினின் றுழைக்க, அச் சுவீரன் தூதர்முகமாய் வ் வரசனுக்குச் சொல்லியனுப்பினதாவது:— (39) “ஓ! சத்துருக்களைக் கொல்லுற்ற சித்திரசேன ராஜனே! அப்பேர்க்கொத்த சிவத்துரோகியாகிய விப்பிரமணியானவன் தண்டிக்கப்படில் நான் வருவே” எனென்று தன் தூதர்மூலமாய்ச்சொல்லியனுப்ப, (40) அப்போதே யவ் விராஜகுமாரன் நாட்டின் கேதமத்திற்காக வந்த விப்பிரமணியைக் கொடுவசனத்தினு லழைத்து (41) ‘அடா! துஷ்டப் பார்ப்பானே! நீ திருடனே! நீ ஸ்வாமியினுடைய பசுவை நுபகரித்துப் பார்ப்பாருக்குத் தானம்கொடுத்தபடியால் நீ திருடன்தான்’. (42) திருடன் கண்டிக்கப்படி லதின லவ னிப்பேர்க்கொத்த பாவத்தினின்று நீங்குகின்றான். அல்லது திருடன் கண்டிக்கப்படாவிட்டா லவன்பாவத்தை யரசு னடையலாகு” மென்று சொல்லிவிட்டு மகா புத்திரசாலியான விராஜகுமார னப் பிராம்மணனைக் கண்டித்துவிட்டான். (43) பிற்பாடு தேவேந்திரன் மகா சந்தோஷம் கொண்டவனாகிய பப்போதே யங்கு தோன்றி முந்தித்தான் விப்பிரமணிக்குக் கொடுத்திருந்த வாபரணத்தைப் பிடுங்கி மகா சந்துஷ்டியோடு சுவீரனுக்குக் கொடுத்துவிட்டான். (44) இந்திரன் ஆரிதமாய் முன்போல் தேவலோகம் சேர்ந்தவுடன் மலர்மாரியானது தேவர்களாற் சொரியப்பட்டதாகிய யங்கு விழலுற்றது. (45) பிற்பாடு கச்சதேசத்திற் குடியிருக்கும் பசுவைத் தானம்கொண்ட வஸுவென்றப் பிராம்மணனைப்பற்றி யோ வென்றால் மகா பராக்கிரமசாலியான அவ் விராஜகுமாரன் (46) ‘ஓ! கோ! அத்தூர்ப்புத்திக்காரனது சிவாலயத்தின் பசுமாதென்பதை யறிந்தவனுயினு மதனைத் தானம்வாங்கிக்கொண்டித் தேசத்தைவிட்டு மறுதேசத்திற்குப் போய்விட்டானே’ யென் (47) றத் தேசத் தரசனுக்குத் தன் தூதர்மூலமாய் பிராம்மணன் செய்திருக்கும் பாவத்தை யறிவிக்க, பிறகவ் வரசு னவனையு மப் பசுவையும் தன் சேவகர்மூலமாய் (48) வருவித்துத் தான் பரிசுத்தம் பெறவேண்டியதற்காகத் தன் தூதர்மூலமாய்ச் சடிதியி லப் பசுவை யந்த ஸ்வாமிக்குத் திரும்ப வனுப்பிவிட்டப் பிராம்மணனுடைய கண்களைப் (49) பிடுங்கி யவனை யுடனே தன் தேசத்தைவிட்டுத் துறத்திவிட்டான். பிறகு கண்ணிழந்த வப் பிராம்மணனும் நாளளவில் மடிந்தான். (50) பிறகு தானம்கொடுத்தவன், வாங்

கினவன், அவ் விருவர்களையும்பற்றி யசட்டையாயிருந்த வரசன் இம்மூன்றுபெயர்களும் மகா பயங்கரர்களான வியமபடர்களா விழுத்துவரப்பட்டு மிகவும் கொடியதான வனலாசியமென்ற நாகத்தி ளளவற்றகாலமாய் வீழ்த்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். “மேலும் கேளீர்! யுதிட்டிரோ! அவர்களது வமிசத்தார்களு மவ்வாறே தள்ளப்பட்டார்கள்” (51-52) என, இவ்வாறு தந்தை யுரைத்திட்ட வசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் தருமபுத்திரர் மெத்தவாச்சரியமுற்றவராகித் தந்தையி னனுமதியின்பேரில் விமானத்தோடு சொர்க்கம்போய்ச் சேர்ந்தார். (53) சூதர் சொல்லுகின்றார்:— ஓ! முனிவர்களே! ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய பசுவை யபகரித்ததனால் கொடுத்தவன், வாங்கினவன், அவர்களை யசட்டையாய்விட்ட மத்தியஸ்தன் இவர்களா லடையப்பட்ட கதியைப்பற்றிய சரித்திரத்தையிப்போது சொல்லிமுடித்தேன். பின்னும் நீங்க ளெதைக் கேட்க விரும்புகின்றீர்கள்? (54)

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௫௩—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிற்பாடு ஓ! பிரம்மணோத்தமர்களே! விருஷப முத்திரைபோடப்பெற்ற ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய தாஸியான விருடபி என்றவளை யபகரித்துக்கொண்டவரின் கதையைச் சொல்லுகின்றேன். அதனை யிப்போது கேளுங்கள். (1) பூர்வத்தில் நான்முகத்தேவன் சகல ஜகங்களையும் சுற்றிப்பார்க்க விருப்பமுற்றவராகி மிகவும் வெண்மைபொருந்திய வன்னத்தின்மீ தேறிக்கொண்டு மிருந்த சந்தோஷத்துடன் சுற்றிவருகையில் (2) சமியமினிபட்டணத்துக்கு வந்து கொடியவைகளான நாகங்களைப் பார்க்கும்போ தவைகளின் மத்தியிலுள்ள சில நாகங்களைப் பார்க்க மனம் பிடியாதவராகி யப் பிரம்மன் (3) தம் வாகனத்தை நோக்கி ‘ஓ! அன்னமே! இவைகளெல்லாம் மிகவும் துராத் துமர்க ளிருக்குமிடங்களாகையா லவைகளை நாம் பார்க்கத்தகாது. ஆகையா விதற்கப்பால் போகவேண்டா’ மென, பிற கன்னமு மவரை நோக்கி ‘ஓ! பிரபுவே! இவை யென்ன நாகங்கள்? அவைகளைத் தேவரீர் பார்க்கத் தகாதென்பதற் கென்னகாரண’ மென, (5) பிரம்ம னவ் வன்னத்தை நோக்கி

‘ஓ! அன்னமே! இவ்விடமெல்லாம் சிவத்துரோகத்தில் முயன்றவர்களால் வாசம் செய்யப்பட்ட விடமாகையால் பார்க்கத்தகா’ தென்று சொன்னதின்பேரி லவ்விருவர்களும் திரும்பலிசும்போ(6) தந் நகங்கனின் மத்தியில் தகதகாயமானமாய்த் தீப்பற்றி யெரியலாகு மோர் வயிரக்கம்பத்தில் கட்டிவைக்கப்பட்டிருக்கு மோர் மனிதனும் கூவப்படும் குறலான (7) தவ் வன்னதிற்குக் கேட்க, அப்போ தது பிரம்மனை நோக்கி ‘ஓ! ஸ்வாமி! இவனா லென்ன பாவம் செய்யப்பட்ட’ தென, பிரம்மனும் ‘ஓ! அன்னமே! நான் சொல்வதைக் கே’ ளென் றவன் வரலாற்றை யுரைத்தருளுகின்றார். (8)

கேளாய்! அன்னமே! ஸௌராஷ்டிரமென்ற தேசத்தில் ஸௌராபுரமென்றோர் மங்களாகரமான பட்டணமிருக்கின்றது. அப்பட்டணத்தில் சுதத்தனென்று தருமிஷ்டனும், பணக்காரனும், பாக்கியசாலியுமான வோர் வணிக (9) நெப்போதும் குதின்றிப் பற்பல வர்த்தகங்களைச் செய்துவந்தான். அவன் நான்தோறும் பத்திரகாளியம்மனுடைய பாதுகமலங்களைப் பூஜைசெய்வதில் முயன்றவன். (10) மேலுமவன் சகலப்பிராணிகளிடத்து மிறக்கமுற்றவனு மெல்லாத் தேசங்களிலும் பெயர்போனவனுமாயிருந்தான். அவன் கப்பல் வியாபாரி யாகையாலோர் தடவை கப்பல் மூலமாய்க் கடல்கடந்து (11) தீவாந்தரத்தில் வியாபாரம் செய்துவிட்டு வெகுசாலமாய்ச் சோம்பலின்றி யாத்தினை செய்து நடுக்கடலில் திரும்பிவருகையில் புயலினால் கப்பல் கவிட்கப்படலாகும் போ (12) தச் சுதத்தன் வேறு நினைப்பின்றி பத்திரகாளியம்மையை மனதினால் தியானிக்க, அவனுடைய பக்தியினு லுடனே யவ் வடமையப் பெருங்கடலினின் (13) றவனை யவனது சைனியங்களுடனும் சொத்துக்களுடனு மவன் வீடுகொண்டு ‘சேர்த்துவிட்டான். அச் சகலத்தையும் கண்டங்குள்ள வெல்லோர்களு மச்சுதத்தனை வெகுசாய்க் கொண்டாடினார்கள். (14) இப்படி யிருக்கையிலொருநா ளவனுக்கு கலியாணம் நடந்தபோ தப் பட்டணத்து ஜனங்களெல்லா மவன் வீட்டிற்கு வந் துண்டு வெகு தனங்களாற் சம்மானிககப்பட்டவர்களாகிச் சந்தோஷிக்கலானார்கள். (15) மேலும் நட்புவர்கள், விடர்கள், தாசிகள், நாட்டியக்காரர்கள், கட்டியக்காரர்கள் இவர்களும், ஸ்ரீஸௌரோசவரசுவாமி யாலயத்தைச்சேர்ந்த மனிதர்களுட் ஸ்திரீகளு மவ் வணிகனால் வெகுமதி செய்யப்பட்டவர்களாகி (16) வெல்லோர்களு மவனால் மரியாதையா யனுப்பப்பட்டார்கள். இவர்களுக்குள் ஸ்ரீ ஸௌரோசவரஸ்வாமி யாலயத்தைச் சேர்ந்தவளான விருடபமுத்தினை போடப்பெற்ற

வோழகிய தாசியிருந்தான். (17) மிகவும் காமாதூரண அவ்வணிநவனைக்கண்டது லவளது செளந்தரியத்தினால் மோகிக்கப்பெற்றவனாகியச் சிற்றிடையாளேத் தன் வீட்டில் வைத்துக்கொண்டன் நிரவுதனி லவளோடு புணர்ந்தான். (18) பிறகு மறுநாட்காலையில் சிவாலயப்பணிவிடைகளைச் செய்வதற்காக அவன் போக விரும்பும்போது தவன் கூட்டத்திறமையுள்ள மற்றோர் வேலைக்காரியை யனுப்ப வாலோஜித்து (19) கூட்டுவதில் மிகவும் தேற்சிபொருந்திய தன் வீட்டு வேலைக்காரியை யனுப்பினான். பிறகு கோவி லதிகாரிக ளவ் விருடபியின்றி வேறவ் வணிகன் வேலைக்காரி வரலானதைக் கண்டவுடனும் (20) அவ் வணிகனை யழைப்பித்து வினவியதாவது:— ‘ஓ! செட்டியாரே! இவ் வேலைக்காரியா லிங்கென்ன செய்யத்தகுமீ? இவன் சிவாலயத்திற்குத் தகுதியல்லன். ஆகையா விருடப முத்தினைபைக் கொண்ட வத் தாசியை விட்டுவிடு’ மென் றவர்களா லிவ்வாறு கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டு மவன் தன கர்வத்தினு லவனை விடவில்லை. அதன்பேரில் பின்னுமொர்கள் ‘ஓ! வணிகரே! உமது சொந்த மனைவியானவ ளொப்படியும் பக்கத்தை விட்டு மற்றவாண்டைக்குப் போகமாட்டாளோ அத் தாசியு மப்படியல்லவா? ஆகையா லவ ளும் வீட்டிலிருப்பது தகுதியல்ல; இருடபி என்றவத் தாசியை விட்டுவிடு’ மென் றவர்க ளிவ்விதமா யுரைத்து (23) மவனவனைவிட விரும்பவில்லை. பிற்பாடு கோவிலைச் சேர்ந்தவர்க ளாதனை யரசனிட மறிவிக்க, உடனே அரசன் மந்திரியை யழைத் தவனை விடுவித்துக்கொடுக்கும்படி சொன்னான். (24) அதற்கு மந்திரியும் “ஓ! ராஜசேகரா! அவ் வணிகன் மிகுந்த பணக்காரனும் பத்திரகாளியம்மனுக்குப் பிரியமுள்ளவனு மாகையா லவனைத் தண்டிக்கத்தகாதன்றோ! ஆகையா விருடபியை யெவ்வா றவனிடமிருந்து விடுவிக்கத்தகு?” மென, (25) அப்போது அரசன் மிகுந்த கோபத்துடன் அவனை நோக்கி யுரைத்ததாவது:— ‘ஆ! அடா! மந்திரீ! சிவததுரோகம் செய்தவனுக்குக் காளியா ரடா? சீ! போ!’ வென் றுரைத்து மம்மந்திரி பயத்தினு லப்படிச் செய்ய விரும்பவில்லை. அப்போது அரச (26) னுடனே தான் நேரி லுண் மனையை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சில சைனியங்களோடுகூட அவ்வணிகன் வீட்டுவாசலில் நின்றுகொண்டவனைச் சிகழிப்பதற்குச் சித்தம் கொண்டவனாய் ‘அடா! செட்டி! அத்தாசியை விட்டுவிடு’ மென, (27) அப்போது வணிகன் மகா கோபத்தோடு தன் னிஷ்டதெய்வமாகிய காளியம்மனைச் சடிதியில் நினைக்க, உடனே யவ்வம்மை யங்கு தோன்றலாக ‘அடா! நீ ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக்குத் துரோகியாகவிட்டா’ (28) யென்றவ் வணிகனை நோக்கி யுரைத்துவிட்டுப் பிற கவ் வரசனை நோக்கி யவ் வம்

மை திருவாய் மலர்ந்தருளியதாவது:— ‘ஓ! ராஜனே! இவ் வணிகன் சிவத்தூரோகியாகிவிட்டபடியால் வவனுன் தண்டனைக்குப் பாத்திரானாகி விட்டானன்றோ! (29) ஆகையால் நீ யவனை யுனதிஷ்டத்தின்படி தண்டிக்கலாவா’ யென்று திருவாக்குரைத்துவிட்டு டந்தர்த்தானமடைந்தான். பிற கரணம் மவனது சகல சொத்துக்களையும் பிடுங்கிக்கொண்டவ் விருடபியைத் திரும்பிச் (30) சிவாலய லுழியங்களைச் செய்வதற்காகச் சடிதியி லனுப்பினான். உடனே அவன் ஸ்நானம்செய்துபோட்டு வழக்கம்போல் சிவாலயம்கூட்டுவதில் தொனாகொண்டுவிட்டான். (31) பின் பரசு னவ் வணிகனைக் கொன்றுபோட்டவன் மனைவிக்கு விருடபமுத்தினைபோட்டவனையு மப் பாவம் திருவதற்காக ஸ்ரீ ஸௌரோசுவரஸ்வாமி யாலயத்தில் துடைப்பமெடுத்துக் கூட்டிக்கொண்டிருக்கும்படி செய்துவிட்டான். (32½) மேலும் மவன் சிவத்தூரோகிக் குதவியாயிருந்த மந்திரியையும் கண்டித்துவிட்டான். (33) கேளாய்! அன்னமே! அப்பேர்க்கொத்த வைசியன்தான் நின்கு நடுவில் தீப்பற்றி யெரியப்பெற்ற வயிரக்கம்பத்தில் கட்டிவைக்கப்பட்டவனாகிய யவ் வியாதனைகளைச் சகிக்கமாட்டாதவனாய் மிகவும் கிலேசித் தழுக்கின்றான். (34) இப்போது நம்மால் கேட்கப்பட்ட கோரமான பெரும் குறலவனுடையதுதான். இதோ மற்றோரிடத்தில் கேட்கப்படுகிற குறல்தான். எனவ் வரசன் மந்திரியினுடையது. (35) அப்பேர்க்கொத்த பாதகனுக் குதவியாயிருந்ததினால் மட்டி விவனிப் புசையற்றுத் தகத்தகாயமானமாகிய தணலின்மத்தியில்கிடந்தியாதனைப்படும்படி யாயிற்று. ஓ! அன்னபகூழியே! ஆகையால்தான் மகா கோரமான விர் நரகங்களை நாம் பார்க்கவில்லை” (36) , யென்று சொல்லிக்கொண்டே பிரம்ம னவ் வன்னதேதோடுகூடத் தம்லோகமடைந்தனரென்று சூதமுனிவரர் லுரைக்கப்பட்ட வசனங்களைக் கேட்டு முனிவர்கள் மனதினிற் பீதிகொண்டவர்களாகி ஸ்ராம்பமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ பகவானையே மனதினாற் சரணமடைந்தார்கள். (37)

ஐம்பத்திமுன்னாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௫௪—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

ஓ! பிரம்மமேனோத்தமர்களே! இதன்பிறகு ஸ்ரீ பரமேசுவரனுடைய எண்ணையையு மெலுமிச்சம்பழத்தையு மபகரித்தவன் கதையை

யான் சொல்லியதைக் கேட்கலாவீர்கள். ஓ! முனிவர்களே! மகாயோ
 சிவராகம் சிவபக்தருமான ஸ்ரீ சதாநந்தமா முனிவர் நான்தோறும் மூவு
 லகங்களையும்சுற்றித்திரிந்து (2) ஸ்ரீ கையிலில்வாமும்மகாதேவரிடம்சென்
 றுலகங்களின் வர்த்தமானங்களையும் விருத்தாந்தங்களையும் சொல்லிக்
 கொண்டே காலங்கடந்துவருகை (3) லொருநா லியமலோகத்தி ன
 ற்தத்திலுள்ள சமியமினீ பட்டணத்திற்குப்போ யங்கியமதேவனால் மி
 குதியாய்ப் பூஜிக்கப்பட்டவராகிப் பிற கவனோடுகூடப்போய் நரகங்க
 ளைப் பார்க்கலுற்றனர். (4) அவர் நரகங்களையெல்லா மங்கு பார்க்க
 லாகையி லவைகளின் மத்தியிலுள்ள சில நரகங்களில் (5) தகிக்கப்ப
 படுகின்றவர்களைக் கண்டு ஓ! சருடராஜனே! இவர்களா லென்னபாவம்
 செய்யப்பட்டதென்பதை நமக்கு நீர் சொல்லவேண்டு' மென, அவரை
 நோக்கி யியமனுரைத்தாவது:— 'ஓ! முனிச்சிரோஷ்டோ! அதனை யா
 னறிகிலேனே! (6) யெனக்கு முந்தி யிருந்த வியமன்களால்கூட அவ
 ர்களது மகா பாதகத்திற்காக வாதையளிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள்.
 ஆனால் அவர்கள் சிவத்துரோகிகளென்றுமாத் திரம் யான் கேள்விப்பட்டிரு
 க்கிறே' (7) என, 'ஓ! கோ! இப்படியா!' வென் றவனுக்குச் சொ
 ல்லிவிட்டுப் பிறகு பிரம்மனுடைய சபைக்குச் சென் றங்கு மனாமலா
 யாசனமாய்க்கொண்ட வப் பிரம்மன வந்தலித் ததனை வினவும்போ த
 வர் (8) முந்தியே நரகங்களி லாழ்ந்தக்கிடக்கின்றவனை சிவத்துரோகிக
 ளிற் சிலர்களைமாத் திர முரைத்துவிட்டு "ஓ! முனிவரே! மற்றவர்களைப்
 பற்றி யா லென்று மறியேன். (9) எனக்கு முந்தியுள்ள பிரம்மர்கள்
 தா டதன் யறிவார்களோ மாட்டார்களோ வென்பதையும் யா னறியே"
 என, என்ன மவரை நோக்கி யம் முனிவர் 'ஓ! பிரம்மனுக்குக்கூட
 விது தெரியாத?' லென்று. (10) மறுபடியும் பிரம்ம னவரை நோக்
 கியுரைத்ததோவென்றால்:— "கேளீர்! முனிவரே! எந்தனால் சிருஷ்டி
 க்கப்பட்டவைகளை யெல்லாம் மட்டில் யானறிவேன்: ஆனால் அவர்க ளெ
 னக்கும் முந்தியகாலம் முதலாயே யிருக்கின்றார்கள். (11) மேலு மெ
 ன்ருநா செய்யப்படும் சிருஷ்டியும் விஷ்ணுவால் நடத்தப்படு மிரகூண
 மு மெங்கும் நிறைந்த வரும் பொருளாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரானுலேயின்றி
 பெங்களா லொன்றுமில்லையே! (12) ஆனால் கேளீர்! மாமுனிவரே!
 யாங்களோவென்றால் அவரா லதிகாரித்தன்மையில் நியமிக்கப்பட்டவர்
 களும், அவரா லருளப்பட்ட மகா மகிமையைக் கொண்டவர்களுமான
 அவரது பிள்ளைகளாகின்றோ' மென்றார். (13) பிற்பா டச் சதாநந்த
 முனிவர் வைகுண்டத்திற்குப் போ யங்கு ஸ்ரீ விஷ்ணுவை வினவ, வி
 ஷ்ணுவ மம் மாமுனிவருக்கு வேண்டிய மரியாதைகளைச் செய்ததின்பே

ரில் தமக்குத் தெரிந்தவர்களைப்பற்றி மட்டிற் சொல்லிவிட்டு (14) ‘ஓ! முனிவரோ! எமக்கும் முந்தியகாலம் முகலாயுள்ள வில் மற்றவர்களை யா மறிகிலோமே! எல்லாவற்றையு மறியலுற்ற ஸ்ரீ ஜகதீச னொருவர் தா மிவ் வெல்லாவற்றையும் பாக்கியின்றி யறிவா’ (15) றொன்றவரா லு மிவ்வா றுரைக்கப்பட்டதன்மே லம் முனிவர் கைலைக்குச் சென் ற’ ங்கு ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனை வந்தனித்து வினவியதாவது:— (16) “ஓ! ஸ்வாமி! நரகத்தில் பிரம்மவிஷ்ணுக்களுக்கும் முந்தியகாலம்முதலாய்ச் சில சிவத்துரோகிகள் தகிக்கப்படுகின்றார்களென் றவர்களாலே யெந்த னுக் குரைக்கப்பட்டது. (17) ஓ! மகேசுவரா! அவர்களால் தேவரீ ருக் கென்னத் துரோகம் செய்யப்பட்டதென்பதை யடியேனுக்குச் சொல்லியருளவேண்டு” மென, அதன்மேல் பிரமதகணங்களுக் கதிபரா ன ஸ்ரீ பகவான் நந்திகேசுவரனைக் கூப்பிட்டுக் (18) ‘கேளாய்! நந்தி! இ ம்முனிவரா லெது வினவப்படுகின்றதோ அதனை நீ யங்குபோ யவருக் குச் சொல். அதெல்லாம் நமதருளினு லுனக்குத் தெரியக்கடவ’ தெ ன்று திருவாக்கருளிவிட் டவர்களை யனுப்ப, (19) பிறகு நந்திகேசுவர னு மும் முனிவரைத் தம் மிருப்பிடத்திற் காதரவுட னழைத்துவந்து “ஓ! பிரம்மணச்சிரோஷ்டரான மாமுனிவரோ! உமக்கெது கேட்கவேண் டமோ அதனை நீர் நம்மைக் கேட்டுக்கொள்ளலாம். யா மச் சங்கதிக னையெல்லா முமக்குத் தெளியவுரைக்கின்றோ” மென, பிறகு சதாநந்தர் கூறியதாவது:— “ஓ! சிலாதபுத்திரரான நந்திகேசுவரா! நான் மெத்த வாச்சரியத்தோடு நரகங்களைப் பார்த்துவந்ததி (21) லங்கங்குள்ள வ திகோரமான சில நரகங்களிற் சமையலாகு மனேக தூரத்துமர்களைக் கண்டியமன், பிரம்மன், விஷ்ணு இவர்களை யான் வினவியதி லவர்க ளுக்கும் (22) தெரியாத காலம்முதலாய் மகா பாதகர்களான விச் சிவ த்துரோகிகள் வாதையளிக்கப்படுகின்றார்களாம்.’ ஓ! சிலாதமுனிவரி ன் செல்வரோ! தேவரீர் ஜகங்களுக்குப் பிரபுவும் சர்வஞ்ஞருமாகின்றப டியா லவர்களைப்பற்றி யடியேனுக் கிப்போ துரைத்தருளவேண்டும். (23) ஓ! கோ! அக்கினியின் மத்தியில் மகா கோரமாய்ப் பற்றியெரி யலுற்ற நிறைந்த வெண்ணைக்கொப்பரையில் தலைமீழாய்க் கிடத்தி வறு த்தப்படுகின்றார்களே! மேலு மவர்கள் தேகம்முழுது மாணி யேற்றப் பெற்றவர்களும், (24) கண், காது, மூக்கு, நாவு, உச்சி இவைகளில் தகதகவென்று நெருப்பில் காய்ச்சப்பட்ட விரும்பூசிகளையும் செம்பூசிக ளையும், அதேவிதமாய் (25) மயிர்க்கால்களில் பழுக்கப்பழுக்க நெரு ப்பில் காய்ச்சப்பெற்ற விரும்பூசிகளையு மேற்றப் பெற்றவர்களாகிய கோரமான நரகத்தி லெப்போதும் வாதிக்கப்படுகின்றார்களே! அவர்க

ளி லொருவரின் வரலாற்றை யிப்போ தடியேனுக்குச் சொல்லியருள வேண்டு” (26) மென் றவ் விருவர்களு மிவ்வாறு பேசிக்கொண்டிரு க்குமளவில் பிரம்மவிஷ்ணுக்களிருவரும் ஸ்ரீ ஜகதீசனைச் சேவிக்கக்கருதி யவர்களாகி யவ்விடத்திற்குவந் தவ் விருவர்களையும் கண்டு (27) சதா நந்தமுனிவர் ஸ்ரீ நந்திகேசுவரரிடமிருந்து நரகங்களில் வாதிக்கப்படுகின் ற வப் பாதகர்களின் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்கச் சித்தமாயிருக்கும் “ச மயத்தி லவ் விருவர்களும் நந்திகேவளை நோக்கி ‘ஓ! ஸ்வாமி! எங்க ளுக்கு மிவ் வற்புதத்தைக் கேட்க (28½) மெத்த விருப்பமிருக்கின்ற’ தென் றவரிடமாய் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டதின்பேரி லவர தனு மதிபைப் பெற்றவர்களாகி யங்கு நின்றார்கள். (29) பிறகு ஸ்ரீ சங்க ர னன்புக் குரித்தவரான நந்திபகவான் கூறுகின்றார்:—

விதர்ப்பதேசத்தில் மகா நீதியுள்ளவனும், சகல சாத்திரப்பொ ருட்களிலும் தேர்ச்சிபெற்றவனும், வில்விததையிற் கரைகடந்தவனு மான விசுவசேனனென்றோ ரரசனிருந்தான். (30½) அவனோர் சமய த்திற் காடுகளில் வேட்டையாடிக் களைப்படைந்தவனாகிச் (31) சடிதி யாய் ஸ்ரீ வித்தேசுவரசுவாமி யாலயத்தி னோர் மண்டபம் சேர்ந் தங்கு தானே ஸ்வாமி சன்னிதியில் படுக்கைபோட்டுக்கொண் டதிற் படுத்து த் தூங்கினான். (32) அப்போ தவ் வரசனுக் கெப்போது முடம்பை யும் கால்களையும் பிடிக்கலுற்றவனுன வோர் திறமை பொருந்தியவே லைக்கார னவ் வரசன் களைப்புக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தவுட (33) னெண்ணை வாங்குவதற்காகப் பணத்தை யெடுத்துக்கொண்டு பட்டண த்துக்குப்போ யெங்கும் சுற்றிப்பார்த்ததி லங்கப்பட்டணத்தி லெலுமி ச்சம்பழம்கூட வப்போது கிடைக்கவில்லை. (34) பிறகவ னச் சிவாலய த்திற்கு வந்தங்கு திபத்திற்காக வந்திருந்த வெண்ணையி லிரண்டுமுக்கு ம் அபிஷேகத்திற்காகத் திட்டமாயிருந்த வெலுமிச்சம்பழங்களில் நான் கு பழங்களும் (35½) தகஷனென்ற அவ் வேலைக்காரன் பலவந்தமாய் வாங்கிக் களைப்படைந்திருந்த அவ் வரசனுக் குடம்பு பிடித்து ஸ்நானம் செய்வித்துப் பிறகு தானதருமங்களையும் செய்வித்தான். (36½) அப் போதே யவ் வாலய விசாரணைக்காரர்கள் பயத்தினால் நடுக்கமுற்றவர்க ளாகி யவ் வரசனிடம் வந் தச் சங்கதியைச் சொல்ல, (37½) அரச னாத னைக் கேட்டும் கேளாதவனுமா யொன்றும் பேசாமல் தன் பட்டணத்து க்குப் போய்விட்டான். அவ்வாலய வதிகாரிகளு மரசனை நிந்தித்துக் கொண்டு திரும்பிப் போய்விட்டார்கள். பிறகவ்வரசன் நாளளவிற் சா கலாகி (39) யப் பாதகனை யக்காலத்திலிருந்த இயமன் தன் தூதர்க

ளாற் சடிதியிற் கொண்வருவித்து வெகு காலம்வறையி லெல்லா நரகங்களிலும் வீழ்த்தி யிமிசிக்கப்பட்டு வந்ததன்பேரி லிக்காலத்திலுள்ள வியமனு மவனை யிப்போது மிருந்த தீதனில் வைத்தெரிக்கப்பட்ட வெண்ணைக்கொப்பனாயில் போட் டெப்போதும் (40-41) வாதிக்கலாகின்றான். ஓ! கோ! இது கொடுந் துன்பமே! இவனைப்பற்றி யிவ்வாறு நுக்கையில் தகூதென்ற மற்றவனோவென்றால் வெகு வருடகாலங்க ளா யக்கினிகுண்டங்களிற் போட் டெரிக்கப்பட்டு வருகின்றான். (42) இவர்களுக்கிடையி லனைகம் பிரம்ம விஷ்ணுக்க ளாகிவிட்டார்கள். இப்படி யிருக்கையி லீந்திரர்களைப்பற்றி யாதுரைத்திடல்வேண்டும்? ஏனெனில் பிரம்மனுடைய வேர் பகலுக்கே பதினான் கீந்திரர்களாகின்றார்கள். (43) மேலு மிவ் விருவரின் வமிசங்களிற் பிறந்தவர்களு மிந் நரகங்களில்தானே யாதனைகளை யனுபவிக்கின்றார்கள். தவிரவு மிவர்க ளா லின்னும் முடிவற்ற காலங்க ளிவ்வாறே செல்லத்தக்கவேண்டு' (44) மென, இவ்வாறு ஸ்ரீ நந்திரானது வசனம் கேட்டுச் சதாநந்தர் மெத்த வாந்தமுற்ற மனதைக் கொண்டவராகிப் பின்னு மவரை நோக்கி 'ஓ! பகவானே! ஸ்ரீ சிவபிரானது பொன்னை யபகரித்தவ ரடைய லாகும் கதியைப்பற்றிய வேர் கதையைச் சொல்லியருளவேண்டு' மென்று கேட்கின்றதாவது:— (45)

ஐம்பத்திரான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௫௫—வது, அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

“ஓ! ஸ்வாமீ! ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய வெண்ணையை யபகரித்தவ ரின் கதையைத் தேவரீரிடமிருந்து கேட்டாயிற்று. பின்னு மிந் நரகங்களைத் தவிர மற்றுமுள்ள நரகங்களிற் சில பாதகர்கள் யாதனைகளை யனுபவிக்கின்றார்களே! இயமதுதர்களால் நவத்துவாரங்களிலும் பொன்னை யுறுக்கி நிரம்ப ஆற்றப்பெற்றவர்களும், கண்டம் கண்டங்களா யுடற்களைத் துண்டிக்கப்பெற்றவர்களுமான வத் துராத்துமார்களாற் கரும பூமியி லென்ன பாவங்கள் செய்யப்பட்டன?” வென, (1-2½) நந்திகேசுவரன் திருவாக்கருளியதாவது:—

“கேரீர்! முனிவரோ! கலீங்கதேசத்தில் சந்திராங்கனென்றோர் பராக்கிரமசாலியான வாசனிநுத்தான். (3) அவனுக்கு வீரக்கிராகனெ

ன்று மகாரத * னுகிய வேர் புத்திரனிருந்தான். அரசன் தனதரசா
 கழியைப் பின்னையிடத்தி லொப்புவித்துப்போட்டுத் (4) துரிதத்தில் த
 வத்தினால் பிரம்மனைக் களிப்பித்து மறுபிறப்பிற் கசாத்தியமானப் பிரம்
 மலோகத்தைச் சடிதியா யடைந்துவிட்டான். (5) பிறகவ் விராஜகுமா
 ரன் தானதருமங்கனில் முயன்றவனாகப் பாராண்டுவருகையி லொருநா
 ளியக்ஞேசுவரனென்ற வேதமதிற் ககாகடந்த வேர் ரந்தணன் (6)
 தானம் வாங்குவதற்காக வரசனண்டைக்குப் போகலாகையில் ஸ்ரீஸோ
 மேசுவரஸ்வாமி யாலயத்தி னின்று வெகு நேர்த்தியான வேர் மலர்மா
 லையைக் காஹிப்பண்டமாய்க் கொண்டுபோ (7½) யந் திர்மாலியமாலே
 யை யவ் வரசன் கழுத்தினில் வாழ்த்திப் போட்டுவிட்டுப்(8) பிறகிய
 க்ஞேசுவர னென்ற வப் பிரம்மண னவ் வரசனிடமிருந்து தானம் வா
 ங்கிக்கொண்டு திரும்பிப் போய்விட்டான். அப்போ தம் மாலையோடு
 கூட அந்த ஸ்வாமியின் தங்கத்திருதூற் சரடானது (9) பூஜநர்களா
 லறியாமையாய்க் கலக்கப்பட்டுப் போகலாகி யதுவு மம்மாலையோடுகூட
 க் கொண்டுபோ யரசன் கழுத்துதனிற் போடப்படலாயிற்று. பிறகப்
 பூஜநர்க் ளத் தங்கச்சரட்டை யாராய்ந்து பார்க்கும்போ ததனைப்பற்றி
 யியக்கியேசுவரனைக் கேட்க, அவன் 'ஓ! யானதனைக் கண்டேன். ஆன
 லதுவு மம்மாலையோடுகூட வரசன் கழுத்தினிற் போட்டுவிடப்பட்டது.
 ஆகையால் நீங்க ளரசனைக் கேளுங்க' னென்றான். (11) அப்போ தவ
 ர்க ளவனை 'நீரோ கேட்கவேண்டு' மென்றதற் கவன் 'நீங்களேதான் கே
 ட்கவேண்டு' மென்று சொல்லிப்போட்டுத்தன்மீ தரசனுக்குள்ள நேசத்
 தின் வலிமையா லொன்றும் பேசாமல் தன் வீட்டிற்குப் போய்விட்டா
 ன். (12) பிற கச் சிவாலய வதிகாரிக ளரசனிடம் வந்து 'ஓ! இராஜசி
 ங்கமே! அந்தணரார் தேவரீரிடத்தில் மாலையோடுகூட வேர் தங்கத்தி
 ருதூற் சரடும் கொண்டுவந்து கொடுக்கப்பட்டுப்போயிற்று. ஆகையால்
 ஓ! ஸ்வாம்! ஸ்ரீ ஸோமேசுவரஸ்வாமியினுடைய நேர்த்தியான வச் சரடி
 தனைக் கொடுத்தருளவேண்டு' மென்(13½) தவ் வரசனைக்கேட்டு மவ
 ன் வெரும் மூடபுத்தியா லொன்றும் பேசாம லிருந்துவிட்டான். (14)
 அப்போ தவனுக் காசிரியரும், ஆமர்த்தனகிரி யென்ற குருமாரின் குடி
 யைச் சேர்ந்தவரும், சிவப்பார்ப்பான் ஜாதியிற் பிறந்தவருமான காரண
 றொன்றவர் பின்னு முடைத்ததாவது:—(15) "ஓ! ராஜனே! ஸ்வாமியி

* தேர்வீரர்கள் அர்த்தரதன், சமரதன், அதிரதன், மகாரதன் என்று நா
 ன்குவகைப்படுவார்கள். இவர்களில் மகாரதனென்றால்:— தன்னையும் தன் சார
 தி குதினாமுதலியவைகளையு மிரகித்துக்கொண்டு யுத்தம்செய்வோனே மகாரத
 னெனப்படுவான்.

ன் தங்கநூற் சாடைத் தந்துவிடும்; ஏனென்றால் சிவ சொத்தானது ம
கா மகா தோடங்களுக்கெல்லாம் காரணமென் றறியப்படுகிறது. (16)
எப்படியென்றால்:—

பூர்வத்தில் காமரூப தேசத்தரசன் குமாரனா வஸுவென்ற
வோர் சிறிய வாலிப னிளமையி லோர் சிவாலயமதில் விளையாடிக்கொ
ண்டிருக்கையி லோர் பணத்தைக் கண்டெடுக்கலாகிச் (17) சடிதியா
யரண்மனைக்குள் வந் ததனைத் தன் தந்தையிடத்திற் கொடுத்தது “ஓ!
அப்பா! நான் சிவாலயத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்குமபோ தங்கோரி
டத்தி விருந் தெந்தனுக் கோர் பணமகப்பட்டது. நான் சம்பாதித்து
வந்த விப்பணத்தை நீர் பத்திரமாய் வைத்திருக்கவேண்டு” மென்று
சொன்னான். (18½) அப்போ தவ் வாலயத்தைச் சேர்ந்தவர்க ளவ் வ
ரசனிடம் வந்து (19) ஓ! ராஜனே! சிவாலயத்திலிருந்து கண்டெடுக்
கப்பட்ட பணத்தை ஸ்வாமிக்கே கொடுத்துவிடல்வேண்டு” மென்று
கேட்டு மரசன் தன் புத்திரன் சம்பாதித்து வந்ததைக் கொடுக்க விஷ்
டப்படாமல் (20) ‘ஓ! ஐயமார்களே! பரிபூர்ணக் கடவுளான ஸ்ரீ சிவ
பிரானுக் கிதனா லாவதென்ன’ வென் றவ் வெல்லோர்களையும் நோக்கிச்
சொல்லிப்போட் டப் பணத்தைப் பொக்கிஷத்தில் வைத்துவிட்டான்.
(21) உடனே அதே யிராத்திரியி லவ் வரசனது பெரிய மாளிகையில்
திப்பற்றலாகித் திரவியங்களும் திருடர்களால் கொள்ளையிடப்பட் டிடை
யி லரசனும் பயத்தினால் மடிந்தான். அய லரயன் வந் தவனது புத்தி
ரனையும் வெட்டிப்போட்டான். (22½) ஓ! வேந்தனே! சிவசொத்தை
யபகரித்ததினா லரசனு மவன் புத்திரனு மங்குதானே (23) மடியலாகி
யிப்போதுகூட வின்னும் நரகத்தில் வாதையளிக்கப் படுகிறார்களென்று
புராணம் கேட்கும் காலத்தில் புராணங்களை யறிந்தவரால் சொல்லப்படு
வதைக் கேட்டிருக்கிறேன். (24) ஆகையால் ஓ! ராஜனே! ஸ்வாமியி
னுடைய தங்கப் பூதூலைக் கொடுத்துவிடு” மென்று குருவினால் சொல்
ல்பபடினு மரசன் கொஞ்சமேனும் சங்கையின்றிச் சும்மா விருந்துவி
ட்டான். (25) அப்போ துடனே ஆலய வதிகாரிக ளதனைப்பற்றி யரச
னது புரோகிதனிடத்தும் மந்திரியிடத்து முனாத்து மப்போ தவர்களு
ம் தங்கள் விதியின் வலிமையா லசட்டையா யிருந்துவிட்டார்கள். (26)
பிறகவர்கள் திரும்பித் திரும்பிப் பலமுறை கேட்டும் கோபத்தினால்
நிராகரிக்கப்பட்டவர்களாக யேங்கிப்போய் வேறு தங்கத் திருநூலமை
ப்பித்து ஸ்வாமிக்குப் போட்டுவிட்டுக் (27) குருக்கள்மார்களும் வழ
க்கம்போற் பூஜைசெய்துவந்தார்கள். பிற்பா டியக்கியேசவரனென்ற

ப் பிராம்மணன் மிகவும் நஷ்டமடைந்து தரித்திரனாகிவிட்டான். (28) புரோகிதனும் மந்திரியும் நாளளவி லோர்நொடிக்குள் மடியலாக்கிக் கடைசியி லவ் வரசனுக்கும் ஸீமகரோகம் வந்தது மூலமாயே யத் துரத்து மன் தேகமெல்லாம் புழுப்புழுத்துக் கழிந்தான். (29½) இப்பேர்க்கொத்த நான்கு பெயர்களை யு மியம்படிகள் (30) பலவிதக் கொடுமையாய் வாதித்துப் பிறகு நாளளவிலே கேளீர்! சதாநந்தமுனிவரோ! இப்போ திந் நரகங்களுக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். மேலு மவர்களின் வமிசத்திற் பிறந்த வெல்லோர்களும் கூட நரகங்களிற் போட்டுவரப் படுகின்றார்கள். (31) ஓ! முனிவரோ! இவர்க ளொருக்காலும் நரகங்களிலிருந்து களாயேறப்போவதில்லையே! மேலும் தனது புண்ணியங்களால் முந்திப் பிரம்மலோகமடைந்திருந்த, இவ் வரசன் தந்தை (32) யும் தன் புத்திரன் செய்த பாவத்தினால் நரகங்களில் வீழ்த்தப்பட்டான்” என, இவற்றை யெல்லாம் கேட்டதன்மேல் யோகீசுவரரான சதாநந்தமா முனிவர் (33) மிகவும் நடுநடுக்கியவராகி ஸ்ரீ ஸாம்பமுர்த்தியை மனதின்னில் தியானித்துவிட்டுப் பின்னும் கேட்கலாகும்போது கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! ஸ்ரீ சங்கரனுக்கு நேசரான நந்திசன் பின்னு மவரை நோக்கிச் சொல்லியதாவது:— “ஓ! முனிவரோ! இவர்களுண்-ய நரகங்களின் பக்கத்தில் வாதையளிக்கப்படுகின்ற மற்றப் பாவிகளின் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றோம்; அதனைச் சாக்கிரதையுள்ள மனதுடன் நீர் கேட்கலாவி” என்றார். (34-35)

ஐம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உப்தேசகாண்டம் ஐசுவது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

ஸூத்ர கூறுகின்றார்:— கேளீர்! முனிவர்களே! குருமாருடைய சொத்தை யபகரித்தவர்க ளடைந்திருக்கின்ற கதியைப்பற்றியவோர்க ளுதையை யிப்போ தெடுத்துரைக்கின்றேன். (1) அப்போது நந்தி கேசுவரர் சதாநந்தமுனிவருக்கு மங்கு கேட்டுக்கொண்டு நிற்கலான பிரம்மவிஷ்ணுக்களுக்கும் பின்னு முரைத்ததாவது:— (2) “ஓ! மகா பிரார்களுரான சதாநந்தமுனிவரோ! குருமார்களின் சொத்தை யபகரித்தவர்களிவர்களின் நரகங்களுக்குப் பக்கத்தி லெண்ணிறந்த காலமாய்த் துன்பமளிக்கப்பட்டு வருகின்றார்கள்.

பூமியி ழோர் பாகமாகிய கௌடதேசத்தில் கௌடபுரமென் றோர் பட்டணமிருக்கின்றது. அப்பட்டணத்தில் வஜ்ஜிரபாலனென்று மகா புண்ணியவானும், பணக்காரனும், சூரியனைப் பூஜிப்பதில் முயன்ற வனுமாகிய வணிகர்களுக்கு கதிபனுன வேர் வர்த்தகநிருந்தான். (4½) அவன் வெகு மங்களகரமாய் மண்ணினு லோர் மேடைசெய்துகொண் டு நாள்தோறும் பூஜைபண்ணி (5) மலர்களா லர்ச்சித்துவிட்டுச் சூரி யனுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிவந்தான். இப்படியிருக்கையி லவ் வணிக ன் முன்னிருந்த மண்மேடையை யிடித்துப்போட்டுப் பிற (6) காதா வுடன் செங்கற்களா லதனைப் புதிப்பிக்க விருப்பமுற்றவனாகி யப்பட் டணம் முழுதும் செங்கலைப்பற்றி விசாரித்ததி லோரிடத்திலு மது கி டைக்கவில்லை. இப்படிச் சிலநாட் சென்றதின்மே லவ் (7½) வணிக ன், அக்கௌடதேசத்திய ஸந்தாகிரி வமிசத்தைச் சொந்தவரும், ஸ்ரீ கௌடேசவாஸ்வாமியின் பூஜையும், மகாத்துமாவான சிவப் பிராம்ம ணருமாகிய தத்புருஷனொன்ற வேர் குருமாரின்மடத்தில் (9) சிவபூஜைக் கோராலயம் கட்டுவதற்காக அவரால் சில செங்கற்கள் தேடிவைக்கப் பட்டிருந்ததைப் பேச்சுவாக்கிற் கேள்வியுற்றதன்பேரி லவ னோர் ம னிதன்முலமாய்ச் செங்கற்களைக் கேட்டான். (10) அதற்குக் குரு ம றுதளித்துவிட்டதன்பேரில் மறுபடியும் பணங்களை யனுப்பிக் கேட்கப் பட்டன. அதற்கு மவர் சம்மதிக்காததின்மேல் வணிக னவரிடத்தில் நேரிற்போய்க் கேட்டான். (11) பிறகவனும் நிராகரிக்கப்பட்டதன் மேல் அவன் துக்கித்துத் தன் வீடுசேர்ந்து ‘ஓ! கோ! நாமே நேரிற் போய்க் கேட்டு மவன் மறுதளித்துவிட்டானல்லவா’ வென்று கிந்தித் துக் (12) கொண்டிருக்கும் சமயத்தி லாசனுடைய வைத்தியனுன செளபரியென்ற ஒருவன் சுதத்தனென்பவனுடைய காரியார்த்தமாய்ப் பணம் கேட்பதற்காக அவ் வணிகனண்டைக்கு வந்தான். அப்போது வணிகன் மிகவும் துக்கப்பட்டுக்கொண் டவனோ டொத்ததாவது:— (13½) “ஓ! புலவரான வைத்தியச்சிரோஷ்டோ! தத்புருடனென்ற கு ருவிடத்தி லெந்தனாற் கொஞ்சம் செங்கற்கள் பிரார்த்தித்துக் கேட்கப் பட்டு மவை (14) கிடைக்காத்தினு லெனக்கு மாணபங்கம் நேரி ட்டுவிட்டது; இதனா லெனக்கு மிகவும் கிலேசமா யிருக்கின்றது. எனக்கோரிடத்து மிவ்வாறு நேரிட்டதேயில்லை. (15) பிற கவ் வை த்திய னவனைச் சமாதானப்படுத்திவிட்டுத் தானே நேரி லக் கு ருவண்டைக்குப்போய் வணிகனுக்காக அவரைக் கொஞ்சம் செங்கல் கேட்டான். (16) அப்போ தவனு மவரால் மறுதலிக்கப்பட்டதன்பே ரி லவரிடத்து மனதில் மாச்சரியமுற்றவனாகி வணிகனிடம் வந் தவனை

ச் சமாதானப்படுத்தி “ஓ! செட்டியாரோ! நாளை மறுநாளைக்குள் னெனது வலிமையைப் பாரும். (17) குருவின் வீட்டிலிருந் தச் செங்கற்க ளெல்லாவற்றையும் வீணாய் நாசம்பண்ணிப் போடுகின்றே” நென்று சபதம் செய்துகொண்டு திரும்பிப் போய்விட்டான். பிறகு மறுநா ளரண்மனையி (18) லாசனுக்கு மிகவும் பிரியமுள்ளதான வோ ரியானைக் கோர் பெரிய நோய் நேரிட்டது. அப்போ தத் வைத்தியன் யானைப் பாக்கை யழைத்து ‘ஓ! யானைக்காரா! இவ் வியானை மிகுந்த நோயினால் வருத்தப்படுகின்றது. (19) இப்போ ததற்கு வைத்தியம் செய்யாவிட்டாலது சந்தேகமின்றிச் செத்துப்போய்விடும். ஆகையால் நீ நம் சொல்லின்படி யிப்போதே கொஞ்சம் செங்கற்களைத் தருவிக்கவேண்டும். (20) ஏனென்றால் செங்கற் பொடிகளோடு வேறு சில மருந்துகளையும் கலந்து பொட்டணம் கட்டி யதனால் லொத்தல் கொடுத்தால்மட்டி வியானைக்குப் பிணி தீருமேயின்றி யில்லாவிடி வில்லை. (21) செங்கற்கள் தப்புருடனென்ற குருவின் வீட்டில் மிகுதியாய் இருக்கின்றன. நீ யிப்போ தவைகளை யிவ் விரவில்தானே தருவித்தா லுடனே யியானைக்குச் செளக்கியமாகிவிடு” (22) மென, இவ்வா றவனது வசனத்தைக் கேட்டவுடன் பாகன் சிலமணி நாள்களோடு கூடப் போய் குருவின் வீட்டிலிருந் தச் செங்கற்களைக் கொண்டுவந்து பொடி செய்வித்தான். (23) பிறகு வைத்தியனு மதே கூணத்தி லச் செங்கற் பொடிகளோடு வேறெவையெவைகளையோ கலந்துவைத்தியம்செய்ய, உடனே அதேயிராத்திரியி லவ் வியானை யிறந்துபோயிற்று. (24) பிறகு மறுகாலையி வியானைப்பாக னாசனிடம் போய் ‘ஓ! ஸ்வாமி! இயானை நோய்கொள்ளலாகியிரவின்றிச் செளபரி யென்ற வைத்தியரால் பலவிதமாய் வைத்தியம் செய்யப்பட்டு மது இறந்துவிட்ட’ தென, (25) அதனை யாசன் கேட்டு மிகுந்த துக்கத்தோடு வருத்தமடைந்தான். தத்புருடொன்ற சிவப் பிராம்மணனு மாசனண்டைக்கு வந்து செங்கற்க ளபகரிக்கப்பட்டுப் போனதைப் பற்றி முறையிட்டதாவது:--(26) ‘ஓ! ராஜசேகரா! பூஜாகிரகம் கட்டுவதற்காக வெந்தனற் சேகரித்து வைக்கப்பட்ட செங்கற்களை வணிகனும் பிறகு செளபரியும் வந்து கேட்டதற்கு நான் (27) கொடுக்காதபடியா லந்த மாச்சரியத்தினால் லையெல்லாம் நாசமாக்கப்பட்டன’ வென, இவ்வாறு சங்கதியைக் கேட்டதன்மே லதனைப்பற்றி நன்காலோசித்ததி (28) லது சிவத்துரோகத்தின் காரணத்தினால்தானிறந்துபோயிற்றென் றறிந்து மகா கோபத்தோ டவ் வியானைப்பாகனையு மவனைச்சேர்ந்த மனிதர்களையு மப்பாவம் தீருவதற்காகச் சிரசாக்கினை செய்துவிட்டான். (29½) மேலு மப்போ தத் வாசச் சிரேஷ்ட

எவ் வணிகனைப் பழைப்பித் தவன தெல்லாச் சொத்துக்களையும் பிடுங்
கிக்கொண்டு உடனே கோபத்துடன் வன் தலையையும்சேதித்துவிட்டான்.
(30½) பிற்பாடவன் சொளபரியென்ற வைத்தியனை யழைப்பித்து ‘நீ
யென்னசெய்தாய் என்று வினவியதற் கவன் ‘ஓ! ஸ்வாமி! நான் மிகு
ந்தப் பிரயத்தினத்தோடு தக்க சிகிச்சை செய்து மியானைக்கு நோய் தீ
ராம லுடனே யிறந்துவிட்ட’ தென,(32) பிற காசமன்னனும் ‘அடா!
வைத்தியா! நீ செங்கற்களை யபகரித்துவந்து குருத்துரோகம் செய்த
படியால்தான் நமதியானை சாகலாயிற்று.(33) இதோ இப்போதே யுந்
தனைப் பழைக்கிறாய் செய்துவிடுகின்றே’ மென் றாசன் சொன்னவுடன்
போ தவனை நோக்கி யவனது மந்திரி யுரைத்ததாவது:— ‘ஓ! ஸ்வாமி!
முந்தித் தேவரீர் வியாதிகொண்டிருக்கையி (34) லப்போ தசுவினி
தேவர்கள் வந்து தேவரீருக்கு வைத்தியம்செய்துவிட்டவர்கள் சொர்க்
கத்துக்குப் போக வெத்தனிக்கையி லவர்களிச் சொளபரியைப் பார்த்து
த் தேவரீரை நோக்கிச் சொல்லியதாவது:— ‘ஓ! ராஜனே! உன் தே
சத்தில் (35½) வியாதிவந்தவர்களுக்கெல்லாம் நா மிவரிடத்தி லாட்
கொண்டிருந்து வைத்தியம் செய்துவரலாவோ’ மென்று சொல்லிப்போ
ட்டுச் சொர்க்கத்துக்குப் போனார்களன்றோ! இந்தக்காரணத்தினால்
வைத்தியச் சிகிச்சையினை யாக்கினைசெய்வது தகுதியில்லை- (37) மேலும்
கேள்! அராசனே! இவர் நோயாளிகளுக்கு வைத்தியம் செய்தவிடங்
களிலெல்லா மிவ் வியாதினைபைத்தவிர மற்றொருவரும் செத்ததேயில்லை.
(38) இவரைக் கண்டித்துவிட்டா லப்போது வைத்தியம்செய்வோர்
யாவ’ றென, இவ்வாறு மந்திரியின் வசனத்தைக் கேட்டாரசு நவனுக்கு
ப் பதிலுரைத்ததாவது:— (39) “ஓ! மந்திரீ! இவன் கண்டிக்கப்பட்
டுப்போனால் வைத்தியம் செய்வதற்கு, ஸ்ரீ பரமேசுவர னிருக்கின்றார்.
ஏனென்ற லவரோ தேவர்களுக்கெல்லாம் முதன்மையான வைத்திய’
ரென்று (ஸ்ரீருத்திர பிரசினைத்தில்) வேதத்தாற் சொல்லப்படுகின்றது.
(40) ஆகையால் ஓ! மந்திரீ! நீ ரித் துராத்நுமனைத் தாமசமின்றியே
சிகிச்சிக்குவேண்டு’ மென, உடனே சிவத்துரோகியான அவ் வைத்தியன்
மந்திரியாற் சிந்தியாமல் தண்டிக்கப்பட்டான். (41) பிற காசன் தங்
கத்தினுற் செங்கற்க ளமைப்பித்தவைகளால் குருவின் திருவடிகளிற்
பூஜைபண்ணி ‘ஓ! ஸ்வாமி! என தபராதத்தை யிப்போது மன்னித்தரு
ளவேண்டு’ மென்று பிரார்த்தித் (42) தக்குருவைப் பக்தியுடன் வந்த
னிக்கையி லப்போது குருவும் மெத்தச் சந்தோஷம்கொண்டவராகி
‘ஓ! ராஜனே! எழுந்திரு மெழுந்திரு’ மென்று சொல்லும்போ (43)
தங்கு தேவதுந்துபி முழக்கங்களோடுகூட மலர்மாரிசொரியலுற்றது.

மேலு மப்போது பிரம்மனும் விஷ்ணுவும் மங்கு தோன்றி யவ் வரசமன் னனை நோக்கி யுரைத்ததாவது:— (44) ‘ஓ! ராஜனே! மகா நீதிமா னாகிய நீ வேண்டிய வரனை யெங்களிடம் கேட்டுக்கொள்ளலாவா’ யெ ன, அதன்மே லவ னவர்களை நோக்கிப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டதாவ து:— ‘ஓ! பிரபுக்களே! அடியேனுக்கு மற்றோர் வரனும் தேவையில் லை. (45) ஆன லென் தேசத்திலுள்ள ஜனங்களுக் கொருங்காலும் வி யாதிவராமலே யிருக்கவேண்டும்; இதுதா னடியேனுக்குத் தேவையான வர’ மென, அவர்க ளவ்வாறே யாகக்கடவதென்று திருவாக்களுளிப் போட் (46) டவ் விருதேவர்களு மந்தர்த்தானமடைந்துவிட்டார்கள். பிற்பா டரசன் குருவுக் கனுமதிகொடுத்தனுப்பிவிட்டு வெகுகாலம்வ ரையிற் சோம்பலின்றி நீதியா யரசாகவிசெலுத்திவந்தான். (47) அவ ன் தேசம்முழுதும் சுபிக்ஷமாகிவிட்டது.

செங்கற்களைக் கொண்டுவந்த பாதகர்களெல்லாம் நரஃங்களைய டைந் (48) தவ் வெவ்லோர்களு மின்னும்கூட வாதையளிக்கப்பட்டு வருகின்றார்கள். மேலு மவர்களுக் கொருநாளும் களாயேற்றமில்லை. முற்கூறிய நரகங்களுக் கருகினிற் சத்தம்கேட்கப்படுகின்றதல்லலா! (49) இது அவர்களுடையதுதா” னென்று சதாநந்தமுனிவரை நோக் கி நந்திகேசுவரன் சொன்னதின்மே லம் முனிவர் சகலத்தையு மவரிட மிருந்து கேட்டுப் பயத்தினால் நடுக்கமுற்றவராகி யப்போதொன்றும் பேசாமல் ஸ்ரீ சிவபிரானைத் தியானம்பண்ணினார். (50)

ஐம்பத்தாறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௫௭—வது அத்தியாயத்தி னளர்த்தம்.

ஓ! பிரம்மனோத்தமர்களே! சிவனடியார்களின் பணத்தைப் பறித்துக்கொண்டு பிற கவர்களை நிந்தித்ததாலுமான தோடத்தினால் கோரமான நரகத்தில் வீழ்ந்துகிடக்கலான சில தூரத்துமர்களின் கதையைச் சொல்லுகின்றேன். நீங்கள் ஜாக்கிரதையாய்க் கேட்கவேண்டும். (1½) ஸிந்துதேசத்திற் கதிபனான கரனென்ற வோ ரரசன் (2) சக ல விரத்தினங்களாலும் விசித்திரமா யமைக்கப்பெற்ற ஸாலாந்தபுரமெ ன்ற வோர் பட்டணத்தி லரசாண்டுவந்தான். அம்மகாராஜன் விருத்தி

ராசரனைக் கொன்றவனான தேவேந்திரனைப் பூஜையாற் களிப்பித்துச்
 (3) சகல சத்துருக்களையும் கொல்லப்பெற்றதான நிகரற்ற வஜ்ஜிராயு
 தத்தை யடைந்து பிறகு சகல சத்துருக்களையும் வென்றுப் பயமின்றி
 யாசாண்டிவந்தான். (4) அப்போது சகல சத்துருக்களும் ஜயிக்கப் ப
 ட்டானதின்பேரில் மதுவென்ற வோ ராசன் மகா வலிமைபொருந்திய
 வசுதேந்திரனை வெகுதூரமா யுபாசித்துவந்து (5) மகாபல பராக்கிரம
 முடைய வனாக மகாப்படைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு மிகவும் பெரி
 தான மதிட்களையு மளவற்ற தூவியங்களையும் கொண்டதான அவனது
 பட்டணத்தை முற்றுகைபோட்டான். (6) அதனால் கராஜன் மிகுந்
 த மனவிசாரம்கொள்ளலாகையி லப்போ தருகினில் நின்ற விஜயனென்
 ற வோர் படைத்தலைவ (7) 'னவ் வரசனிடம் வந் தப்போது வசனமு
 னைத்ததாவது:— 'ஓ! மகாராஜாவே! விஜயனென்ற யானொருவ னிரு
 க்குமளவில் தேவரீ ரொன்றுக்கு மஞ்சவேவேண்டாம். (8) ஏனெனி
 ல் சகல சத்துருக்களையும் நாசம்செய்யலுற்ற நரஸிம்மஸ்வாமியை யான்
 நான்தோறு யுபாசித்துவருகின்றேன். அவரது திருவருளினு டியே
 ன்முன்னி லெந்தமானிடன்தான் நிற்கத்திறமையுளனாவான்?' (9) எ
 ன்று சொல்லிப்போட்டு மகா பலவானான மதுராஜனோடு போர்புரிவத
 ற்காகத் துரிதமாய்ச் சென்று சகல சத்துருக்களையும் தொலைக்கலுற்ற
 நாசிக்கக்கடவுளை மனதினால் நினைக்க, (10) உடனே அந்தப் பகவான்
 மிகுந்த கர்ஜனையுட னங்கு தோன்றி யருளி யோர்நொடிக்குள் எவ் வெ
 ல்லா அசுரர்களையும் மேகம்போன்ற கர்ஜனையோடுபுஜித்துவிட்டுப் (11)
 பிற கச் சிங்கரூபியான விஷ்ணுவானவர் மகா வலிமைபொருந்திய வம்
 மதுராஜனையு மப்போது விழுங்கிவிட் டிவ்விதமாய்ச் சகல சத்துருக்க
 ளையு மோர் நொடிக்குள் எதம்செய்துபோட் டந்தர்த்தானமடைந்தனர்.
 (12) பிற்பாடு கராஜ னிவ் வற்புதத்தைப் பார்த்துவிட்டு விஜயனெ
 ன்ற படைவீரனை யன்றுமுதலாய்த் தேவனென்ற புத்தியுடனே மிகுதி
 யாய்ப் பூஜித்துவந்தான். (13) அப்போ தப் படைவீரனுடைய புத்திர
 னான சூரனென்பவன் மிகுந்த தெளஷ்டியங்களைச் செய்துவந்தான்.
 அவன் வேசிகளோடு கலப்பதில் மெத்த வாசைகொண்டவனாகையா
 லொருநா (14) எவ்வூர்தனி லெப்போதும் திருநீறுருத்திராகூதங்களை
 த் தரித்திருக்கலுற்ற தருமனென்ற வோர் சூத்திரன் வைத்திருக்குமோ
 ர் வேசியிடத்தி லவனும் புணர்ந்துவிட்டுப்போகையில் ஓ! கோ! (15)
 தருமனா லவ் வேசியிடமாய் வைக்கப்பட்டிருந்த வோர் வஸ்திரத்தை
 யவனுடையதென்றே அச் சூர னறிந்தவனாயினு மவன் மிகுந்த துஷ்ட

னுனபடியா லதனை யெடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். (16) பிற
 பாடு தரும னவனிடம்போய்ப் பலவிதமாய்க் கேட்டு மத்தூரத்தினுள்
 கொடுக்கவில்லை. பிறகவன் சூர்ன்செய்த காரியத்தை யவனது தந்தை
 யான விஜயனிடத்திற் சொல்ல, (17) மகா மூடபுத்திக்காரான அவ்
 விஜயனு மசட்டை செய்துவிட்டான். அப்போது தருமன் கோபாவே
 சம்கொண்டவனாகி விபூதி ருத்திராக்ஷதாரியாய்க் (18) கரராஜனிடம்
 சென் றிதனைச் சொல்லிவிட்டு (18½) “ஓ! மகா புண்ணியசாலியான வ
 ரசனே! யான் நான்தோறும் சகல பாவங்களையும் நாசம் செய்யலுற்ற
 திருநீறுதனை யிட்டுவருகின்றேன். மேலு மெந்தனா விரவும் பகலுமா
 யனேக ருத்திராக்ஷங்கள் தரித்துவரப்படுகின்றன. ஆகையால் சூரனா
 லபகரிக்கப்பட்டுப்போன வெனது வத்திரத்தைத் தேவரீர் (20) மகா
 சிவபக்தரானபடியால் வாங்கித்தருவது தகுதியாகும். மேலு மெவரா
 ல்தான் சிவனடியார்சொத்தபகரிக்கத்தகு” மென, (21) இவ்வா றவ
 னது வசனத்தைக் கேட்டதன்மே லரசனப்படியே நல்லதென்று சொ
 ல்லிப்போட்டப்போதுடனே யவன் விஜயனையழைப்பித்துக் கொடுமை
 யாய் வசனமுரைத்ததாவது:— (22) “அடா! மகா மூடா! உந்தன்மக
 னுலபகரித்துக்கொள்ளப்பட்ட விச்சிவனடியாரின் வத்திரத்தைக்கொடு
 த்துவிடும்படிசெய்யலாவாய். அதிற்கொஞ்சமேனுமசட்டைசெய்வதுத
 குதியல்ல” (23) வென, இவ்வா றரசனதுவசனத்தைக்கேட்டுவிஜயனவனு
 க்குரைத்ததாவது:—“ஓ! ராஜனே! இவன்சிவபக்தனையல்லன். இடைவி
 டாமலிவன் தாசிவிட்டுக்குப்போகின்றவன். (24) இவனுக்குச் சகலப்பி
 ராணிகளுக்கும் சுகத்தை யளிக்கலுற்ற ஸ்ரீ மகேசுவரனிடத்திற் பக்தி
 யெங்குண்டாகப்போகின்றது? வெறும்திருநீ றுருத்திராக்ஷங்களைத்தரி
 ப்பதினாஸம்மடிலெவ்வாறுசிவநேசனாவா”னென, (25) இவ்வசனத்தைக்
 கேட் டரசன் பின்னு முரைத்ததோவென்றால்:— ‘அடா! மூடா! விங்
 கமென்ற பாவனையோ டமைக்கப்பட்ட வேர் வெறும் கல்லானது சுக
 ல புலவர்களாலும் தேவர்களாலும் பூஜித்து வந்தனிக்கப்படவில்லையா?
 (26½) அதுபோலவே யெப்பேர்க்கொத்த மானிடராயினும் வெறும்
 விபூதி ருத்திராக்ஷங்களைத் தரிப்பதாஸம்மடிலே சகல மனிதர்களாலும்
 மெய்; நாவு, மனதுகளாலெல்லாம் பூஜிக்கத்தக்கவனோ. ஆகையால் நீ
 யிவ்வாறு பிதற்றலை விட்டுப்போட் (28) டிப்போதே யுன் மகன் கை
 யிவிருந்து வத்திரத்தைப் பிடுங்கி யிவரிடம் கொடுத்துவிடலாவா’ யெ
 ன் றரசன் கோபாவேசம் கொண்டவனாகி யவனை நோக்கிக் கொரோமா
 யுரைத்துவிட்டுப் (29) பின்னு மப் புத்திக்கேடனை நிராகரித்து வசன
 முரைக்கின்றான்:— ‘அடா! மூடாத்துமனே! நமக்குத் தெரிந்தபிறகு

கூட நீயே யுன் துஷ்டப்பிள்ளையைக் கொடிய வார்த்தைகளா லதட்டி யவ் வத்திரத்தைக் கொடுப்பிக்கவில்லையல்லவா? (30½) ஆகையால் நீ நம்முன்னிலிருந் தோடிப்போகலாவா' (31) 'மென் றிவ்வாறு வசனங் களா லதட்டிச்சொல்லி யவனை யனுப்பிவிட்டுப் பிறகு கோபாவேசத் தோ டவன் மகனான சூரனை யழைப்பித்து (32) 'அடா! தூரத்துமீ னின! நீ யோர் சிவனடியாரின் வத்திரத்தைத் திருடிவிட்டாய். அதனா ல் நீ சிவத்துரோகியாகின்றபடியால் நீ சிந்தியாமலே கொல்லப்படவே ண்டும். (33) ஏனென்றால் சிவத்துரோகியைச் சிந்தியாமலே கொல்ல வேண்டுமென்று பெரியோர்களாற் சொல்லப்படுகின்றது." என்றுசொ ல்லி யரசு னில்லாவிடற் சிவத்துரோகம் தனக்கும் நேரிடுமென்று கரு தித் தன் முன்னிலையிலே யவனை யாக்கினை செய்துவிட்டான்.(34½) அ துகண்டவன் தந்தையான விஜயன் மிகுந்த துக்கத்தினு லுள்ளத்திற் கோபம்கொண்டவனாகி (35) யத் தூரத்தும னரசனருகிலிருந்த வத் தருமனை யவமதித்துக் கொடிய வசனங்களால் திட்டிக்கொண்டே தன் வீட்டுக்குப் போய்விட்டான். (36) அதுகேட்டவ் வரசன் மனமதிற் கோபாவேசம் கொண்டவனாகி 'ஓ! கோ! தூர்புத்திக்காரனான விம் ம் கா பாவியானவன் தன் மகன் சிவத்துரோகம் செய்யத்துணிந்த வோர் தூர்புத்திக்காரனென்பதை யறிந்தும் நம் முன்னிலையிலே யிச் சிவனடி யாரைக் கொஞ்சமேனு மச்சமின்றி யிப்போது வாக்கினால் திட்டினா லல்லவா? (37-38) ஆகையா விர்தப் பாவிஷ்டனையும் கொஞ்சமேனும் சிந்தியாமல் கொன்றுபோடவேவேண்டு' மென்று மனதினி லாடலோசித் துக்ககொண்டு மிகுந்தவிலைபெற்றதும் மெத்த வுத்தமுமான அவன் வீ ட்டிற்குக் காவலிட் டவனை யங்குநீன்று தருவிக்க, (39½) விஜயனும் மிகுந்த கோபத்தோடு புறப்பட் (40) ' டாசனிடம் வந்து நரசிங்கஸ் வாமியை மனதினால் நீனைத்தான். அப்போ துடனே யப் பகவான் ம கா கோபாவேசம் கொண்டவரும், மிகவுக்கிரமான கர்ஜன சத்தங்களால் திசைமுகங்களைச் செவிடாக்கவற்றவருமா யங்கு விஜயமாகிக் (41½) கொடிய மனதைக்கொண்ட பாதகனான அவ்விஜயனையே யதட்டிக்கொ ண்டு (42) 'ஆ! அடா! பாதகா! நீ ஸ்ரீ சிவபிரானுக்கு நேசரான சிவ னடியாரை நிந்தித்திட்டாயல்லவா! ஆகையால் யாமுந்தனை யிப்போ தே சந்தேகமின்றிக் கொன்றுபோடுகின்றோ' (43) மென்று திருவாக் கருளி யவ் விஷ்ணுவானவ ரவனை யப்போது தம் கைகளால் பிடித்தா யன்முன்னில் நிறுத்திக்கொண் டோ ரறையறைந் தவனைக் கொன்று போட்டனர். (44) பிற்பாடு மகா வலிமைபொருந்திய வந் நரசிம்மஸ்

வாமியானவ ரவ் வரயனை நோக்கித் திருவாய் மலர்ந்தருஷியதாவது:—
 “ஓ! சத்துருக்களைக் கொல்வோனான ராஜனெ! நீ சிவத்துரோகமின்றி
 ச் சிவத்துரோகிகளைக் கண்டித்துக்கொண்டு நீதிமார்க்கமா யெதிரியற்
 றாசாண்டு வரலாவாய். (45½) மேலும் நீ யெப்போது நம்மை நினைக்
 கின்றாயோ அப்போ துடனே யா முன்னண்டைக்கு வந் (46) துனது
 சத்துருக்களைச் சமுகரித்துவிட்டுப் பின்னு முனக்கு வேண்டியதைக்
 கொடுத்தருளுகின்றோம். இவன் நமது சொந்த பக்தனாயினும் சிவத்
 துரோகியாகிவிட்டபடியால் நம்மாலே கொல்லப்படலானான் பார்த்தா
 யா? (47) ஆகையால் கேளாய்! பூபதியே! நீ சிவபக்தர்களை யிரகழித்
 துகொண்டு சுகமாய் வாழ்த்திருக்கலாவா” யென்று திருவாக்கருளிவி
 ட்டுக் கேளீர்! பூராமமேனோத்தமர்களே! அப்பகவான் சீக்கிரத்தி லங்
 சுந்தர்த்தானமடைந்துவிட்டார். (48) பிற்பா டரசன் மெத்த மனக்களி
 ப்புட னரண்மனைக்குப்போ யத் தருமனை யனெக வத்திரங்களாலும் திர
 வியங்களாலும் திருப்திசெய்வித்து (49) மேலு மப் புண்ணியவானவ
 னுடைய சொந்த வத்திரத்தையும் கொடுத்தவனை யனுப்பினான். ஓ!
 கோ! கோ! கேளீர்! முனிவர்களே! அத் தோடத்திற்காக விஜயனை
 யு மவன் மகனான சூரனையு (50) மியமபடர்க ளிந் நாகத்தில் பேரீட்
 டிப்போது வதைக்கலாகின்றார்க” னென, இவ்வா றவனது கோரமான
 சரித்திரத்தைக் கேட்டதன்மேற் சதாநந்தமுனிவர் (51) பின்னு மிம்
 மகா கோரமான நாகத்திற் பீடிக்கப்படுகின்ற மற்றப் பாதகர்களைப்
 பற்றிக் கருணைக்கடலும் சருவஞ்ஞருமான சாக்ஷாத் ஸ்ரீ நந்திபகவானை
 வினவலானார். (52)

ஐம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௫௮—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிற்பாடு கேளீர்! விரதங்களை யுருதியாய்க் காப்பவர்களானசௌ
 னகாதி முனிவர்களே! ஸ்ரீ சிவபிரான் குருமார்கள் இவர்களையும், திருநீ
 றுருத்திராக்ஷங்களையும் நிந்திப்பவர்களும், சிவனடியார்களுக்குத் தீங்க
 ளிப்பவர்களும் கோரமான நாகங்களி லனுபவிக்கும் கொடும் துன்பத்
 தைச் சொல்லுகின்றேன். அப்பேர்க்கொத்த பாவங்களை விலக்கிக்
 கொள்வதற்காக நீங்க ளிதனைக் கேளுங்கள். (1-2½)

ஜோனாமென்ற வேர் பெரிய தேசத்தி லதேபெயர்கொண்ட தான ஜோனாகுபுரமென்றோர் பட்டணமிருக்கின்றது. அப்பட்டணத்தில் வெகு தருமிஷ்டனான மற்றோர் கலாதர (சந்திர)னைப்போன்ற கலாதரனென்றோ ராசனிருந்தான். (4) அவ்வாசன் மிகுந்த புலவர்களான வனேக வந்தணர்களோடுகூடக் காலங்களைப் போக்குக்கொண்டு நீதியா யாசாண்வந்தான். (5) இப்படியிருக்கையி லொருநா ளவன் மகாத்துமர்களான கவிராயர்கள், பண்டிதர்கள், சித்தர்கள், யோகீசுவர்கள், சன்னியாசிகள் இவர்களோடுகூடச் சபாமண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும்போது (6) பிரம்மணர்களுக்குள் ளொருவரோடொருவர் சில வாக்குவாதம் நேரிட்டது. அப்போ தவர்களில் பாசுபதபாரதியென்ற வேர் சிறந்த சன்னியாசியானவர் (7) கலாதராஜனை நோக்கி மிகுந்த சந்தோடத்தோ ளொத்ததாவது:— “கேளீர்! மகாராஜனே! மோகூதம்பெறுவதற்காகச் சகலப் பிராணிகளுக்கும் மேன்மைகளுக்கெல்லா மழிக மேன்மையை யளிக்கலுற்ற (8) ஸ்ரீ சிவபிரானையே பென்றும் பூஜிக்கவு மறியவும் தியானிக்கவும் வேண்டும். ஏனென்றால் ஓ! ராஜனே! அவரோ பரப்பிரம்மமும், பரதத்துவமும், (9) பரஞ்சோதியும், பரந்தாமமும், முக்கியகதியும், காரணங்களுக்கெல்லாம் காரணமும், தெய்வங்களுக்கெல்லாம் பெருந்தெய்வமுமான வருமபொருளாகின்றார். (10) ஆகையா லப்பேர்க்கொத்த மகாதேவரை யிங்கெவர் தொழுகின்றார்களோ அவர்கள் கிருதார்த்தராவார்களேயின்றி மற்றவரல்லர்- அப்பேர்க்கொத்த மகாத்துமர்களுக்கே மெத்த மேன்மைபொருந்திய ஸூக்தி, போகம், (12) அஷ்டடைசுவரிய சித்தி, மிக வற்புதமாகிய வேர்குடையின்கீழான வரசாக்ஷி, சொர்க்காதிபத்தியம், பிரம்மத்தன்மை, விஷ்ணுத்தன்மை இவைகள் கிடைக்கலாகும்” மென, (13) மற்றோர் வாசுதேவபாரதியென்பவன் ஸ்ரீ சிவபிரானைப்பறநி யுரைக்கப்பட்ட மேன்மையைச் சகிக்கமாட்டாதவனாகி யாசனை நோக்கிச் சொல்லியதாவது:— (14) “ஓ! மகாராஜாவே! இச்சிவன் தாமஸகுணமுடையவனும், தோல், எலும்பு, சுடுகாட்டுச் சாமபல் இவைகளைத் தரிப்பவனும், பூதகணங்களாலும் பிரமதகணங்களாலும் சூழப்பெற்றவனாகி மயானத்தின்கண்ணேமிகுதியாய் வசிப்பவனும், (15) உலகினி லெப்போதும் போகமதில் முயன்றவனுமாகையி லவ னெவ்வாறுப் பிரம்மமாவான். மேலு மவன் கேவலம் பாம்புகளையே ஆபரணமாய்க் கொண்டிருக்கையில் போகமோகூத (பாம்புகளையிடுதல்) ங்களை யெவ்வாறு கொடுக்கத்தகுவான்.?” (16) என்று வாசுதேவபாரதியென்ற சன்னியாசி நிந்திக்கலாகும்போ

து பாசுபதபாதிதெய்ன்ற யோகசுவரர் காதுகளைப் பெருத்திக்கொண்டு (17) 'ஓ! கோ! இச்சன்னியாசியால் ஸ்ரீசிவசிராஹுடைய மகிமையை யறியாமல்லவோ இவ்வாறு பிதற்றப்பட்டது. சந்திரகலையை யுச்சியலங்காரமாய்ப்பூண்டஸ்ரீமகேசுவரநந்ததச்சமுகாரகாலங்களிலிறக்கலான வனேகம் விஷ்ணுப் பிரம்மர்களுடைய (18) வெலும்பு, சாம்பல், மண்டையோடு இவைகளை, இப்போ திருக்கின்றவர்களு மினி வரப்போகின்றவர்களுமானப் பிரம்மவிஷ்ணுக்களுக்குத் தாமென்று மழிவற்றவரென்பதையும், அவர்க ளழியத்தக்கவர்களே யென்பதையும் தெளிய வறிவிப்பதற்கல்லவோ தரித்தருளுகின்றார். (19½) மேலும் பிணங்கள் கிடப்பிக்கப்படுகின்ற இடமே கற்றோர்களால் மயான மெனப்படுகின்றது. (20) ஆகையா லெல்லோர்களு மழியலாகின்றப் பிரளயகாலத்தி லெல்லாவிடங்களுமே மயானமெனத்தகும். (21) அதனால்தான் னப்பேர்க் கொத்த மகா சமுகாரத்தை நடத்தலுற்ற மகாப் பிரபுவானவர் மயானத்திற் குடியிருப்போரென்று சொல்லப்படுகின்றார். உலகமான தவருடைய மகிமையை யறியாமலே வீணுய்ப்பங்கமடைகின்ற (22) தென்று சொல்லிப்போட்டுப் பின்னும் மகா சிவபக்தரான வந்த யதீசுவரரவனுக்குரைத்ததாவது:— "அடா! மூடா! நீ முந்திப் பிரம்மனால் விஷ்ணுவைக் கிடப்பிட்ட சாபத்தி லகப்பட்டவனென்பதிற் சந்தேகமேயில்லை. (23) எப்படியென்றால் முந்திப் பிரம்மன் 'ஓ! விஷ்ணுவே! ஒரு தண்டதையும் மூன்றுதண்டங்களையுமுடைய சன்னியாசிகளாகிய வுன்பத்தார்களெல்லா மவர்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் பார்ப்பவர்களை நரகங்களிற் றீசர்ப்பிக்கலுற்ற பாஷண்டிக ளாகக்கடவார்க' ளென்று விஷ்ணுவைச் சபித்திருக்கிறாரன்றோ! (24) அச்சாபத்திற்கு நீ முதன்மையான பாத்திரானுகின்றாய். அதனால்தான் நீ புத்திப்பிரமம்கொண்டவனாகித் திருநீறுருக்திராக்ஷங்களைத் தரியாம விவ்வாறு பிதற்றுக்கின்றாய். (25) ஆகையா லுந்தனோடு சம்பாஷிப்பதில் மிகுந்த தோஷமுண்டென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஏனென்றால் பூர்வத்தில் சகல தேவர்களு மிருடிகளும் தக்ஷப்பிரஜாபதியோடு சம்பாஷித்ததினாற் (26) சிவத்தாரோகிகளாகி யுடனே யம்மகாபாககத்திற்காகத் தண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்களன்றோ! எவனுடைய நெற்றித்தனில் திருநீறு முடல்தனி லுருத்திராக்ஷமும் காணப்படவில்லையோ (27) அவன் சிறந்த வந்தனனாயினும் கற்றோ ரவனைச் சண்டாளனென்றே விலக்கவேண்டும். ஆகையா லுன்னிப்பார்ப்பதாலு முந்தனோடு பேசுவதாலும் மிகுந்த தோடமே!" (28) யென, அப்போ தச் சபைதனிலிருந்தப் பிரம்மகேஸரி பென்ற மற்றோர் பிரம்மமணனும் புத்திப்பிரமம்கொண்டவனாகி யப்பா

சுபதபாரதியை நோக்கி யுரைத்ததாவது:— (29) ஓ! சன்னியாசியே! சாம்பலைப் பூசுவதாலு முருத்திராக்ஷமாத்தினின் றுண்டான விதைகளைத் தரிப்பதாலு மென்ன முக்தி யுண்டாகும்? ஞானமில்லாவிடி லவை யெல்லாம் வீணென்றே சொல்லப்படுகின்றது. (30) ஆகையால் சாம்பலைப் பூசுவதாலு மோர் மரத்தின் விதைகளைத் தரிப்பதாலு மென்ன?, இப்பேர்க்கொத்த வார்த்தைகளையெல்லா மிராஜசபையி லெவ்வா று னைக்கத்தகு' மென, (31) பிறகு பாசுபதபாரதியென்ற வியதீசுவரா வனுக்கு முரைத்ததாவது:—“ஆ! மூடா! மிகவும் கேடுகெட்ட வுந்தனல் வேதாகமபுராணங்கள் கேட்கப்படவுமில்லை; படிக்கப்படவுமில்லை. ‘விபூதிருத்திராக்ஷங்களைத் தரிப்பவர்கள் ஞானிகளாயினு மஞ்ஞானிக ளாயினும் பாவிர்களாயினு மவர்களுக்கு முக்தியே’ (33) யென்று சகல வேதபுராணாகமங்களிலும் பலவிடங்களில் முறையிடப்படுவதின்படியே யுலகிலுள்ள வெல்லா மகாத்துமர்களாலும் (34) தவசிகளாலும் திருநீ றுருத்திராக்ஷமாலைகள் தரிக்கப்பட்டுவருகின்றன. திருநீ றுருத்திராக்ஷங்களைத் தரிப்பவர்கள் ஸ்ரீசிவபிரானுக்குச் சரியாகின்றார்கள். (35) அவர்கள் மகா பாவிர்களாயினும் பரிசுத்தர்களே! அவைகளைத் தரியாத மற்றவர்களெல்லாம் மகா பாவிக்கென்றே நினைக்கப்படுகின்றார்கள்” னென்றவரா லுரைக்கப்பட்டும் பிராம்மணர்களிற் கேடுகெட்டவப் பிரம்மகேஸரியானவன் சபைதனில் பின்னு மதேமாதிரியான குதர்க்கங்களைப் பேசினான். பிற்பாடு வாசுதேவபாரதியப்போ தரசனை நோக்கி (37) ‘ஓ! பூபதியே! எங்களால் சாத்திரப்பிரசங்கம் செய்யப்படுகையி லிவ் விருவர்களு மும் முன்பாக வீண் குதர்க்கவாதங்களைப் பேசுகின்றார்களே! யென்று சொல்ல, அப்போ தவாது சீடனவனை நோக்கி ‘ஓ! குருவே! நீரோ சன்னியாசி; இப்போ திங்கு சண்டை போடுவதா லுமக் கென்ன பயன்? நா மிப்போ திங்விடம் விட்டுப் போவோம் வா” (39) னென, அதற் கவர் சீடனுக் குரைத்ததாவது:— ‘அடா! சீடா! இவர்கள் மகாசிவத்துரோகிகளானதா லவர்களின் பகையினால் நமக் (40) கென்ன கெடுதி’ யென, அப்போது சீடனும் ‘ஓ! பிரபுவே! அவர்கள் நரகத்துக்குத்தான் போகட்டு மல்லது சொர்க்கத்துக்குத்தான் போகட்டும்; அதன் லிங்கு நமக்காவதென்ன? நாமிப்போது போய்விடுவோ’ (41) மென் றுரைக்கலான வச் சீடனைநோக்கி ஸ்ரீசிவபிரானுக்கு நேசரும் குருடருமான வச் சனியாசியும் ‘ஓ! சீடா! இவர்களிப்போ திராஜசபையி லிவ்வாறுநாக்கும்போது நாம் போவது சரியல்ல; பதிலுக்குப் பதில் சொல்லவே சொல்லுவோ’ மென்று சொல்லும்போது மகா கோபக்காரனும் துராத் துமனுமான வச் சீடன் (43)

‘ஓ! ஸ்வாமீ! ஆனால் நீ ரிங்கிரும்; நான் போகின்றே’ மென்று சொல்லிப்போட்டுப் போய்விட்டான். பிற கவளை நோக்கிப் பிரம்மகேசரியானவன் ‘ஓ! யதீசுவரே! உமக்குக் கண்தான்போயிற்றென்றால் புத்தியும்கூடப்போயிற்றே! உமது சீடனே யுமக்குத் தக்க பதிற்கொல்லிப்போட்டுச் சென்றுவிட்டானே; இனி யுமக்கு வழிகாட்டி யழைத்துப் போவோன் யா’ என, (45) அப்போ தங்கிருந்த பரமசாந்தனென்றவோர் பிரம்மனோத்தமன் ‘ஓ! ஐயா! நா னவருக்குச் சீடனாயிருந்து வழிகாட்டி யழைத்துப்போகின்றேன். அத்தூராத்நமன் போனால் போகட்டும்; அவன் சிவத்துரோகியாகியதா விவருக்குச் சீடனல்ல’ ‘ஓ! ஸ்வாமீ! தேவரீர் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ பரமசிவனென்றே தோன்றலாகின்றபடியா லடியேன் ஞானக்கண்களையுடைய தேவரீருக்குச் சீடனாயிருந்து கொண்டு (47) நாள்தோறு முழியம்செய்துவருகின்றேன். நான் வேதசாஸ்திரங்களைக் கற்றவனும் திருநீறுருத்திராக்ஷங்களைத் தரிக்கின்றவனுமாகையால் (48) தேவரீருக்குச் சீடனாயிருக்கத் தகுதியாயிருக்கின்றேன். ஆகையால் தேவரீ ரடியேனை யங்கீகரித்தருளவேண்டு’ மென, இவ்வாறு னுரைத்த வப் பிரம்மணனைப் பாசுபத பாரதியானவ (49) ரவ னுடம்பைக் கையினால் தடவி யப்போ தவன் கைதனைப் பிடித்துக்கொண்டு ‘ஓ! பிரம்மண! நீ யோர் சிவபக்தருடைய குமாரனாயிருப்பதோடு நீயும் சிவபக்தனாயிருப்பது மிகவும் விசேஷ’ (50) மென் றவரங்கவனைக்கொண்டாடுகையில் கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே! அத்தங்கடையி லங்கிருந்த பத்திரனென்றவோர் சன்னியாசியானவன் ‘கேளீர்! இயதீசுவரே! இவன் சங்கதி யுமக்குத்தெரியாது; (51) இவனோர் மிகுந்த தாஸீவிடன்; நீரோ வாஸிப்பருவ முள்ளவராயிருக்கின்றீ’ மென்று சொல்லும்போ தவர் பின்னு முரைத்ததாவது:—‘ஓ! பிரம்மண! திருநீறு ருத்திராக்ஷங்களைத் தரிப்பவர்க (52) ளெப்போது மெல்லாவிடத்திலும் பாவமற்றவர்களும் ம்கா பரிசுத்தம்பொருந்தியவர்களுமே! அவர்களுக்குத் தோடமேயில்லை. அடா! இப்போது நீயோர் சிவனடியாரை நிந்தித்திட்டா யல்லவா?’ மென்று சொல்லிப்போட் (53) டவா டப்போ தாயனை நோக்கி யுரைத்ததாவது:—‘ஓ! ராஜேந்திரா! நீர் மெத்தத் திறமைபொருந்தியவராகையால், சிவநினைத செய்யத் துணிந்த வாசுதேவபாரதி, விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை நிந்திக்கலானப் பிரம்மகேசரி, குருத் துரோகம் செய்யத் துணிந்த வஸுமென்ற நம் சீடன், சிவனடியாரை நிந்திக்கலான பத்திர நென்பவன் இவர்களை யிப்போது சடிதியில் தண்டிக்கலாவீர்; இல்லாவிடில் நாம் (54-56) தண்டித்துப்போடுகின்றோம்; இதற் கிப்போ தென்ன சொல்லுகின்றீ’ மென் றந்த யோகி

சுவரர் சொல்லும்போது ஞானக் கண்களையுடைய அவரை வந்தனித்துப் போட் டரசன் சொன்னதாவது:—(57) ‘ஓ! ஸ்வாம்! தேவரீரது திருமகிமையா லிப்போ தேர் கணநேரத்திற்குள் ஞானது கண்களைத் திருவித்துக்கொண்டு நீரோ யிவர்களைத் துரிதமாய்த் தண்டிக்கலாவீர்; நாங்க ளெல்லோரு மதனைப் பார்க்கலாகின்றோ’ (58) மென, சிவநேசரா, ன பாசுபதபாரதியு மோர் கணநேரத்திற்குள் தமது மகிமையால் கண்களை யடையப்பெற்று மகா கோபாக்கிராத்தாகி (59) ‘ஆ! ஆ! இப்போ தேர் நொடிநேரத்திற்குள் எந் நான்கு பெயர்களுடைய தலைகள் மீது மிவ் வரசன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலே யவன் முன்பாக விடிகள் விழக்கடவன்’ வென் றவர் சபிக்க, (60) அந்நான்குபெயர்களு மோர் நொடிதனி விடிவிழுந்து மடிந்தார்கள். பிற்பா டச் சன்னியாசி யானவர் பயந்தேங்கி நின்ற அவ்வாயனை நோக்கி யுரைத்ததோவென்றால்:—(61) ‘ஓ! அரயனே! நீ சிவத்துரோகத்தில் முயன்மவர்களான ஜனங்களை யாதரித்தபடியாலும், மகா பாதகிகளான அவர்களை நம்சொல்லின்படி தண்டியாதபடியாலும் (62) நமது சாபத்தினால் நீ யிப்போ தேர் கழுதையாகிவிடக்கடவா’ யென, பிற கரசன் பயந்து நடுநடுங்கியவனாகி யவ்வியதிசுவரரை வந்தனித்துத் (63) தலைமீ தஞ்சலிகொண் டவரிடம் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டதாவது:— ‘ஓ! ஸ்வாம்! அநியாமையாற் செய்யப்பட்ட வென திப்பேர்க்கொத்த வபராதத்தை மன்னித் தருளவேண்டும். (64) ஏனென்றால் பெரியோர்களின்கோபம் தண்டனிடும்மட்டில்தா னுள்ளதென்று வேதம் கூறுகின்றதன்றோ!’ வென, அச் சன்னியாசி பின்னும் கோபத்தினால் கண்கள் சிவக்கப்பெற்றவராகி யவனை நோக்கி யுரைத்ததோவென்றால்:—(65) ‘கேளாய்! அரயனே! சுருதியிலும் ஸ்மிருதியிலும் மகா பாதகங்களுக்கெல்லாம் பிராயச்சித்தம் காணப்படுகின்றது. ஆனால் சிவத்துரோகத்தோடு சம்மந்தப்பட்ட பாவத்திற் கோரிடத்தும் பரிகாரம் காணப்படவேயில்லை. (66) உன் விதி யிவ்வாறேற்பட்டிருக்கையில் நம்மாற் செய்யத்தக்க திவ் சென்ன விருக்கின்றது? ஓ! ராஜனே! உனக்கு ஜன்ம ஜன்மங்களானபோதிலும் களாயேற்றமில்லை.” (67) யென்று சொல்லிப் போட் டப் பாசுபதபாரதி சிக்கிரமாய்ப் போய்விட்டார். அங்ஙனமே யவரது சாபத்தின்படி யரசன்ப்பேர்க்கொத்த மகா பாவத்தினால் (68) கழுதைப்பிறப்பை யடைந்து மந்நான்கு பெயர்களு மிடிவிழுந்து மடிந்தும் விட்டார்கள். ஆகையால் மகாத்துமார்களான பெரியோரிடமாய்ச் செய்யப்பட்ட பாவ மோரிடத்தும் வீணய்ப்போகாதே! (69) மேலு மிடிவிழுந்து செத்த வந் நான்குபெயர்களும் கைதனில் தடிக்களைக்கொ

ண்ட வியமபடர்களா விருபத்தென்கோடி நரகங்களிலும் தலைகீழும் கால்கள் மேலுமா யாழ்த்தி வாதையளிக்கப்படுகின்றார்கள். (70½) மேலு மவர்கள் காது, கண், மூக்கு, வாய் முதலிய விடங்களில் திறண்ட புழுக்களா (71) லெப்போதும் துளைக்கப்பெற்றவர்களாகி முச்சுவிட இடையில்லாமல் வருத்தப்படுகின்றார்கள். இன்னும் தூறுகோடி கல்பங்களானபோதிலு மவர்களால் ககாகாணப்படப்போவதில்லையே. (72)

ஐம்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் நிகு—வது அத்தியாயத்தி னளர்த்தம்.

பிற்பாடுகேளீர்! முனிச்சிரோஷ்டர்களே! பின்னும்மற்றோர்கதை சொல்லுகின்றேன்; நீங்க ளதனை யென் முகத்தினின்று ஜாக்கதையாய்க்கேட்பீர்களாக:—(1) பூமியி னோர் பாகமாகிய கலிங்கதேசத்தில் கடக புரமென்றோர் பெரியபட்டணமிருக்கின்றது. அதிலுள்ள வரசனுக்குவி ராகனென் றோர்பராக்கிரமசாலியான புத்திரனிருந்தான். (2) இவன், சுமந்திரனென்ற மந்திரிகுமாரன், ஸுநந்தனென்ற புரோகிதகுமாரன், சுருந்தனென்ற வாசற்காப்போன் மகன் இந்நான்குபெயர்களு டொருவரோ டொருவர் நேசர்களாயிருந்தார்கள். (3) அவ் வெல்லோர்களுமொரோகாலத்தி லெல்லாக் கல்விகளையும் கற்பிக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் நாள்தோறும் தங்கள் தங்கள் கடமைகளில் முயன்றவர்களும், தானதருமங்கள் செய்வதில் தொனாகொண்டவர்களுமா யிருந்தார்கள். (4) கேளீர்! பிராம்மமனோத்தமர்களே! இப்படி யிருக்கையி லொருநா ளவர்களுக்குத் தீர்த்தயாத்திரை செய்ய விருப்பமுண்டானபடியால் பெற்றோரிடமிருந் தனுமதி பெற்று வேண்டிய தனங்களை யெடுத்துக்கொண்டு (5) கடகபுரத்துக்குச் சமீபமாயுள்ள ஸுபுரமென்றக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தங்குள்ள ஸ்ரீ ஸுலோகவரஸ்வாமி கோவிலி (6) லன்றிரவில் வசிக்கக் கருதியவர்களாகி யவர்க ளொருவரோடொருவ ராலோசித்துக்கொண்டதின்பேரி லவ் வெல்லோர்களும் பிராம்மணர்கள்வீட்டில் புசித்துவிட்டவ் வாலயத்தி லிராஜகுமாரனும், சிவயோகியாகிய பிக்ஷாகிரியி ன்மடத்தில் மந்திரிகுமாரனும், விபுதொன்ற வேர் சிவபக்தருடையகிரக த்தில் மகா சந்தோஷமுடைய ஸுநந்தனென்ற புரோகிதகுமாரனும், அங்குள்ள வேர் நந்தவனத்தில் வாசற்காப்பான்மகனுமாயவ்விவ்வுதனிலங்கங்கு

தங்கியிருந்தார்கள். பிறகு (8-9½) மறுநாள் வந்த எதிகாலையில் மற்
றோர் கிராமத்துக்குப் பிராயணப்பட்டுப் (10) பாதிவழியிற் போகையி
லங்கு முனிவரிற் சிறந்தவரான கௌதமமுனிவரைக் காணலாகி யந்நா
ன்குபேர்களு மவரைப்பார்த்து வணக்கமாய் வந்தனித்துத் (11) தாங்
கள் யாத்தினை நிமித்தமாய்ப் போகின்ற சங்கதிபை யப்போதவருக்குச்
சொல்ல, அவர்களை நோக்கி யம் முனிவர் திருவாக்குரைத்ததாவது:—
“ஓ! கோ! கேளீர்! வாலிபர்களே! கர்விஷ்டர்களான வுங்களா லறியா
மல் சிவத்துரோகம் செய்யப்பட்டபடியால் நீங்க ளிப்போது மிகவு மா
யுள் குறையப்பெற்றிருக்கீர்கள். ஆகையா லுங்களுக்குத் தீர்த்தயா
த்தினை கிடைக்கமாட்டாதே! (12-13) உங்களுக்கு இன்றைச் சாயங்கா
லமே நிச்சயமாய் மரணம் நேரப்போகின்ற” தென, அதற் கவர்கள்
‘ஓ! குருவாகிய கௌதமமுனிவரே! எங்களா லிங்கென்ன சிவத்துரோ
கம் செய்யப்பட்டதென்பதையும், எங்க ளாயுளேதனால் குறைந்துபோ
யிற்றென்பதையும் தெளிய வுரைக்கவேண்டு’ மென்று வினவ, (14½)
கௌதமர் கூறியதாவது:— “கேளாய்! ராஜகுமாரனே! கேற்றுதின மி
ங்கு தேவாலயத்தி(15) லுந்தனால் மயிராற்றிச் சுழிக்கப்பட்டதிலம்மயி
ர்களாற் சன்னிதி யாபாசமாக்கப்பட்டன. மந்திரிகுமாரனால் மடத்தில்
வெற்றிலைத்தம்பல முமிழப்பட்டது.(16) புரோகிதபுத்திரனாலு மோர்சி
வனடியார் வீட்டில் வாய் கொப்புளிக்கப்பட்டு அந்த விடமான தச் சிவ
யோகியால் மிதிக்கப்படலாயிற்று. (17) மேலும் வாசற்காப்பான் மக
னாலோவென்றால் மதிப்பிரமத்தினால் சிவாலயத்தின் நந்தவனத்தில் மூ
க்குச்சளி சிந்தி அதன லத்தோட்டத்தை யசுத்தமாக்கிப் பாவம்செய்ய
ப்பட்ட” (18) தென் றம்முனிவரால் சொல்லப்பட்டபடியே தாங்கள்
நேற்றுதினம் செய்திருப்பதை யவர்கள் நினைவிற்கொண்டு மவர்க ளித
ன லென்னவென்று நினைத்துக்கொண் டம் மாமுனிவரை வந்தனித்து
விட்டுப் போகலாகையி (19) லதேகணத்தி லவ் விராஜகுமாரனுக்கு
மிகுந்த தலைநோய் வந்துவிட்டது. மந்திரிகுமாரனுக்கும் மிகுந்தியு
போன்ற வேர் நோயினால் தொண்டை யடைக்கப்பட்டது. (20) மே
லு மப் புரோகித புத்திரனுக்கு நாவு வெளியில் தொங்கவிட்டுப்போயி
ற்று. வாசற்காப்பான் மகனுடைய துனி மூக்கினு லிரத்தம் மிகுகியா
ய்ப் பெருகி வடிந்தது. (21) உடனே யோர் கணநேரத்திற்குள் எவர்
களிறந்துபோய் நரகத்தில் வீழ்த்தப்பட்டார்கள். இயமபடர்க ளவ்
விராஜகுமாரன் துறையி லீயத்தை யுருக்கி யூற்றிப் (22) பிறகத் தலை
யைக் கண்டம் கண்டமாய்க் கொத்தி மிகுந்த நெருப்புக்களை வாரி நிரப்பி

ப் பின்னும் மற்றனேக தண்டனைகளா லவனை வாதைப்படுத்தினார்கள். (23) மந்திரிகுமாரன் நானினில் தளதளவென் றுருகிய செம்பை யூற் றினார்கள். வாய் கொப்புளித்தவனுன புரோகிதபுத்திரனுடைய பற்க னைப் பிடுங்கி (24) மற்றவனுடைய மூக்கினில் நாராசங்களை நாட்டிப் பின்னு மிவ்வாறு முதலிய மற்றனேகம் கொடிய யாதனைகளா லவரவ ருக்குத் தக்கபடி (25) பெக்காலத்திலு மவர்களை வாதிக்கின்றார்களே! ஓ! கோ! கெட்டகாரியம் மிகவும் கஷ்டமே! தவிரவு மிவர்களின் மூன் னோர்களான தந்தை, தாய், பாட்டன் முதலியவர்களு மவ்வாறே நரகங் களில் யாதனைப்படுகின்றார்கள். (26) இவ்வெல்லோர்களுக்கு மின்னும் கூட நரகங்களினின்று கரையேற்றமில்லை. மேலும் சந்தேகமேயின்றி ப் பாவிசுளோ டிணங்கியமாத் திரத்தால்கூட விதேமாத்ரியா யனேகம் பெயர்க ளிப்பேர்க்கொத்த நிலைமையை யடைந்திருக்கிறார்க்” ளென, (27½) சதாநந்தமுனிவர் ஸ்ரீ நந்திபகவானிடமிருந் திதனைக் கேட்டத ன்மே (28) லவனை வந்தனித்து ‘ஓ! நந்திகேசுவரா! இக்கதையைக் கேட்டமாத் திரத்தி லடியே னுடம்பும் மிகுதியாய் நடுக்கமுற்று மனமு முருகலாகின்றதே’ யென்றார். பிற்பாடு (29) விஷ்ணு முதலிய தே வர்களு மிவ்வாறே கூறினார்கள். அப்போது நந்திதேவரு மவர்களை நோக்கி ‘ஓ! கோ! எமக்கே யிவ்வா றிருக்கையி லுங்களுக் கிருப்பதி லென்ன வாச்சரிய’ மென்றார். (30) பிற கவ ரிப்பேர்க்கொத்த பாவி களின் கதைகளைப் பிரஸ்தாபித்ததா லுண்டாகும் பாவத்திற்கு ஸ்ரீ சிவ பிரானைத் தரிசிப்பதுதான் பிராயச்சித்தமென்று கருதி யப்போ தவ் வெல்லோர்களுடனும்கூட ஸ்ரீ மகேசுவரன் சன்னிதிக்குச் சென் (31) நங்கு ஸ்வாமியையு மம்மனையும் மிகுந்த சந்தோடத்தோடு வந்தனித்து ப்போட்ட டர் நந்திகேசுவரன் துதிசெய்தார். பிறகு பிரம்ம விஷ்ணு முதலியவர்களு மங்ஙனமே செய்தார்கள். (32) சதாநந்தரும் ஸ்வாமி யையு மம்மனையும் தண்டம்பண்ணினார். அப்போது சந்திரனைப் பூஷ ணமாய்க் கொண்ட பகவான் சதாநந்தனை நோக்கி ‘ஓ! முனிச்சிசொஷ்ட ரோ! உமக்குக் கேட்கவேண்டியதெல்லாம் பிரமதசனாதிபனாகிய நந்தி யின் முகத்தினின்று கேட்டாயிற்று?’ (33) வென் றிவ்வாறு திருவா க்குரைத்த மகாதேவரை நோக்கி யம் மாமுனிவர் ‘ஓ! பிரபுவே! தே வரீர் திருமுகத்தினின்று கேட்பதுபோலவே நந்திகேசுவரரிடமிருந் தெ ல்லாம் கேட்டாயிற்” (35) மென்று சொன்னதின்பேரில விடையரு ளப்பெற்றவராகி ஸ்ரீ சிவபிரான் திருச்சன்னிதியி னின்று திரும்பிப்போ ய்விட்டார். பிறகு பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முடலிய தேவர்களும் பகவா

னால் விடையுருளப் பெற்றவர்களாகச் சென்றுவிட்டார்கள். (36) நந்தியு மவ்வாறே திருவாக்கினை யருளப்பட்டு வாசற்படி யடைந் தார். பிரம்மவிஷ்ணு முதலியவர்களும் (37) சதாநந்தபகவானு மங் கவராலும் திருவாக்கினை யருளப் பெற்றவர்களாகத் தங்கள் தங்க ளிருப்பிட மடைந்தார்கள். பிறகிவ்விசுமான வற்புதக் கதையைச் செளனகாதிபூ னீசுவரர்கள் சூதமா முனிவரிடமிருந்து கேட்டதன்மே லப்போ தவ னை யடிக்கடி மிகுதியாய் மெச்சிக்கொண்டாடினார்கள். (38)

ஐம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் 60—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

முனிவர்கள் கேட்கின்றதாவது:—“ஓ! சூதமுனிவரே! இப் போது மதாந்தர்களான அவ் விராஜகுமாரன் முதலியவர்களா லக்ஞா னத்தினுலல்லவா செய்யப்பட்டது? அதற்காக அவர்க ளிப்பேர்க்கொ த்த வினோதமான நகங்கனி லதின் பயனை யனுபவிக்கலாயிற்று. ஓ! விரதங்களை யுறுதியாய்க் காப்பவரும் சருவக்ஞருமான சூதமுனிவரே! சிவபக்தர்களும் வித்துவான்களுமான மகாத்துமர்களா லக்ஞானத்தினு லேதாயினும் சொற்ப வபராதமான காரியம் செய்யப்படி (2) , லதற் காக அவர்கள்கூட நகங்கனி லெங்காயினும் துன்ப மனுபவித்திருப்ப தைத் தேவரீர் கண்டதாவது கேட்டதாவ துண்டாயி னதனை யெங் களுக் கெடுத்துரைக்கவேண்டு” மென, (3) சூதர் கூறுகின்றார்:— கே ளீர்! முனிவர்களே! ஞானத்தினாலோ அக்ஞானத்தினாலோ பக்தர்களா ன மகாத்துமர்களால் ஸ்ரீ சிவபிரானுக் கென்ன வபசாரமான காரியம் செய்யப்படுவதோ (4) அதற்குமட்டில் நகானுபவம் காணப்பட்டிரு க்கின்றதே யின்றி மற்றக் கருமங்களி லவர்களுக்கென்ன வபசாரம் னே ரிட்டபோதிலு மதற் கொன்றிமில்லையே!

கேளீர்! தரணிதேவர்களே! பூர்வத்தில் லோமசருமனென்றும் சிவசருமனென்றும் நல்ல மகாத்துமர்களும், சருவக்ஞர்களும், விரதங் களை யுறுதியாய்க் காக்கவற்றவர்களுமானவிரண்டு பிரம்மணர்க ளிருந்தா ர்கள். (5) ஒரு சமயத்தி லவ் விருவர்களும் ஸ்வாமி தரிசனைக்காகச் சிவாலயத்திற்குப்போ (6) யங்கு மகாலிங்க மூர்த்தியாகிய தேவேச

ரான ஸ்ரீ சிவபிரானைத் தரிசித்துவிட்டவ் விருவர்களு மப்போது பிரத
 கூழினம் பண்ணுகையிலொருவன் நடக்கும்போ தவனதுதேகக்காத்தினு
 லங்கிருந்த வேர் தீய மனைக்கப்படலானதை யவன் பார்க்கவுமில்லை; அ
 து மற்றவனால் பார்க்கப்பட்டு மதை யவன்வனுக்குச் சொல்லவுமில்லை.
 (8) அல்லது அவனேயாவ தத்திபத்தை மறுபடி யேற்றவுமில்லை. பி
 ரகவர்கள் வழக்கம்போல் வீட்டுக்குப்போய் நாளளவிற சாகலாகிப்
 பிற (9) கவர்களா லதற்காக வனுபவிக்கப்பட்ட யாதனைகளை யெடுத்தி
 னுச்சொல்லச் சாத்தியமில்லை. தவிரவும் புண்ணியசருமனென்ற மற்
 ரொரு சிவபக்த னோர் சிவாலயத்தி (10) லணைந்துபோகும்படியான
 நிலையிலுள்ள வேர்தீபத்தைத் தன் விரலால் தூண்டிவிட்டு முன்போ
 ல் நன்றா யெரிவித்தான். அப்போ தவனது துனி நகத்திற் கொஞ்ச
 மெண்ணெய் யொட்டிக்கொள்ளலாகி (11) யதற்காக அவனும் வெகுதா
 லமளவும் கொடியநரகத்தில் யாதனைகளை யனுபவித்துப்போட்டுப்பிறகு
 வெகுதாலமளவும் நாய் ஜன்மத்தை யடைந்திருந்தான். (12) மேலும்
 சுமதியென்ற பொறியடக்கமுற்ற வேர் சிவயோகியானவன் ஸ்ரீ சிவபி
 ரானுக்காகப் பிறர்களிடமிருந் தனைக தனங்களை யிரந்து வாங்கி (13)
 யவ் வெல்லாத் தனங்களையும் சிவபூஜை முதலிய விஷயங்களிற் செல்வி
 ட்வேருகையில் சில தேங்காய்களை வாங்கி யவைகளின் நீரினால் ஸ்வாமி
 க் (14) கபிஷேகம் செய்வித்துப்போட்டுள்ளிருந்த சத்தை யவன் தி
 ன்றதனு லவனுக்கும் கோரமான நரகத்தில் மிகுந்த யாதனைகளை யனு
 பவிக்கும்படியாயிற்று. (15) பின்னு மேர் வணிகன் தினம்தோறும்
 மிகுந்த பக்தியுட னோர் ஸுப்பிரம்மணியஸ்வாமி யாலயத்தில் ரெய்யினு
 லனைகம் தீபங்கள் போட்டுவிட்டு ஸ்வாமியைப் பிரதகூழினம் செய்துவ
 ருகையி (16) லங்கு விழுந்துகிடக்கு மனைகம் புளியங்காய்களை நாள்
 தோறும் பொறுக்கிக்கொண்டுபோனான். அப் பாவத்திற்காக அவனும்
 கோரமான நரகத்தி லனைகம் கொடிய துன்பங்களை யனுபவித்தான்.
 (17) வஜ்ஜிரத்தொன்றைச்செவிடரானவோர்யோகிசுவர ரவரருகினி லோர்
 பாதகனால் மகா புண்ணியமான வேர் சிவாலயமானதுநீந்திக்கப்படுகை
 யி லவர் (18) செவிடராயிருந்து மங்கிருந்த தோடத்திற்காகக் கேள்
 ிர்! விரதங்களை புறுதியாய்க் காக்கலுற்ற முனிவர்களே! அவ் வஜ்ஜிரத
 ந்தர் சகிக்கக்கூடாத யாதனைகளை யனுபவித்தார். (19) மேலும் கேள்
 ிர் வேதியர்களே! பாரதியென்ற குருடரான வேர் சன்னியாசியானவர்
 சிவசன்னிதியில் தூக்கமுற்றிருந்த வேர் பாவியைக் காவினா லீடறித்
 தாண்டிக்கொண்டு ஸ்வாமியைச் சேவிக்கலானதி லப்பேர்க்கொத்த சிவ
 த்துறோகிமீ தவர்கால் படலான தோடத்திற்காக அவரும் மகா கொடிய

யாதனைகளை யனுபவித்தார். (20-21) ஆகையால் பொறியடக்கமுற்ற மகாத்துமார்களான யோகேசுவர்களாலும், ஞானிகளாலும்கூட வெருந் காலும் சிவாபசாரம் செய்யப்படவேகடாது. (23) அப்படி யொருந் கால் சிவாலயத்தி லேதாயினும் கொஞ்ச மபசாரம் நேர்த்திடில் முந்திய தற்குத் தக்க பயனை யனுபவித்துப்போட்டுப் பிறகுதா னப்பேர்க்கொ த்தவர்களுக்கு முக்தி கிடைக்கும். (23) ஆகையால் கேளீர்! முனிவர் களே! தெரிந்தவர்கள் சிவத்துரோக சங்கதியைக் காதினால்கூடக் கேட் கத்தகாது. சீவத்துரோகம் செய்வோர்களி னருகிற் போவதுகூடத் தகாததே! (24) என, இவ்வாறு சூதமுனிவரால் கேட்டு விரதங்களை யுறுதியாய்க் காக்கலுற்ற வம் முனிவர்கள் மெத்த வாச்சரியமடைந்து பயத்தினால் நடுக்கமுற்றவர்களாகி (25) 'ஓ! கோ! இப்பேர்க்கொத்த பாவினின் கதைகளை நாம் கேட்டதினா விச் சிவத்துரோகப் பாதகத் தைத் தொலைத்து நமது தவங்கள் பயன்பெறுவதற்காக (26) விதற் கு ஸ்ரீ சிவபஞ்சாக்ஷர மகா மந்திரத்தை நினைப்பதுதான் தக்க பரிகார' மென்று கருதித் தங்கள் திருதயசமலத்தில் தேவியோடுகூடிய ஸ்ரீமகே ஸ்வரனை மனதினால் தியானித்தார்கள். (27) இக்கதைகளை நானினாலு ரைத்த சூதமுனிவரு மிப் பாவம் தீருவதற்காக மகா சந்தோஷத்தோடு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மகா மந்திரத்தை நானினா லுச்சரித்து ஸ்ரீஸாம்பழமூர்த்தி யைத் தியானம்பண்ணிக் (28) கொண்டம்முனிவர்கள் முன்னிலையில் மிகுந்த மனக்களிப்போ டிருக்கையி லவரை யவர்கள் பின்னும் சிவபூ ஜையின் மகிமையை யெடுத்துரைக்கும்படி கேட்டார்கள். (29)

அறுபதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் கூக—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

சூதர் கூறுகின்றார்:—ஓ! முனிவர்களே! இதற்குமே லதனை க் கேட்டமாதிரத்தில் மனிதருடனேமோகக்ஷஸாம்பிராஜியத்தை யடை யலுற்ற சிவபூஜாமகிமையை யெடுத்துக் கூறுகின்றேன். (1) முந்திய கற்பமதில் ஜகதீசனாகிய ஸ்ரீ மகாதேவர் தமது பகற்காலம் முடிந்தவுட னுலகங்களுக்குத் தம்மைக்காட்டிலும் வேறுபோல் தோன்றலுற்ற சக ல ஜகங்களையும் சமுகாரம் செய்துவிட்டுத் (2) தமது மகாராத்திரிதனி

லொண்டியாய் ஸ்ரீ பராசக்தியோடுகூட நர்த்தனம் செய்தருளினர். பிற கல் விரவு கடந்தவுட னப் பிரபுவுக்கு மறுபடி சகல வுலகங்களையும் மு ன்போல் சிருஷ்டிக்கவேண்டுமென் றென்று மனதையுள்ள வேர் தோற்றமுண்டாகலாகிக் கேளீர்! பிராம்மனோத்தமர்களே! (3½) அ வர் முன்போலவே, மந்திரம், பதம், வர்ணம், புவனம், தத்துவம், கலை ஆகிய வாறு அத்துவாக் (மார்க்கம்) களையும், சகல வண்டங்களையும், தம் மிடத்தினின்றே, சிருஷ்டி ஸ்திதி சமுகாரங்களை நடத்துவதற்காகமு ம்மூர்த்திகளையும் நினைத்தமாத் திரத்தில் கேவலம் லீலாவினோதமாயே யச் சகலத்தையும் சிருஷ்டித்தருளினர். (5) பிறகு மாயையின் சம்பந் தமற்ற திருமேனியைக்கொண்ட ஸ்ரீபகவான் உருத்திரர்கள், கணங்கள், தேவர்கள், இருடிகள், பிதுருக்கள், மானிடர்கள், (6) மற்றுமுள்ள ஸ் தாவரஜங்கமங்கள், உருத்திரர்கள், மாதுருகணங்கள், பிரமதகணங்கள், பிரமதகனாதிபர்கள், (7) பூதகணங்கள், பூதகனாதிபர்கள், தேவர்கள், அசுரர்கள், மஹோரகர்கள், இருடிகள், பிதுருகணங்கள் முதலிய சகல ஜ கங்களையும் பற்பலவிதப் பிராணிகளையும் லீலாவினோதமாயம் மாயாசக் தியைக்கொண்டு சிருஷ்டித்தருளினர். (8½) பிறகுப் பராபரருவானவ ர் தக்கபாத்திரர்களான விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுக்கும், சிற்சில மகா ருடிகளுக்கும் தம்மிடமிருக்கும் பற்பலவித வேதங்கள், ஆதமங்கள், பு ராணங்கள், சாத்திரங்கள் இவைகளை லீலாவினோதமாய்க் கற்பித்தருளி விட்டுப் (10) பிற கத் தேவேச னவ் விஷ்ணு முதலியோர்களுக்குக் காக்களை யருளிபதாவது:—“ஓ! தேவர்களே! சிரத்தைக்குத் தக்க பய னையே நாம் கொடுத்தருளுவதாய்த் தீர்மானித்திருக்கின்றபடியால் நீங்க ள் மனதினில் பக்திச் சிரத்தையோடுகூட நம்மைப் பூஜைசெய்திடில் (11½) பிறகு நாம் கேளீர்! விஷ்ணுவே! பிரம்மாவே! உங்களுக்கதி காரங்களைக் கற்பிக்கலாவோ” மென, (12) பிற்பா டவர்க ளஞ்சலி கொண்டவர்களாகி யவரை வந்தனித்துக் கேட்டுக்கொண்டதாவது:— “ஓ! அனேகவிதங்களாய்க் கூப்பிடவும் துதிசெய்யவும்படலாகின்ற பக வானாகியபரமேசு! வேதாகமங்களில் தேவரோங்கும் பரிபூர்ணனொன்றும் சகலப் பிரபஞ்சச்சொருபியென்றும் சொல்லப்படுகின்றதே! ஆகையால் ஓ! பிரபுவே! அவைகளி லெந்தவுருவத்தை யெவ்விதமாய்ப் பூஜித்து (13-15) யாங்கள் தேவரீருடைய வனுக்காகத்திற்குப் பாத்திரர்களா வோ” மென, ஸ்வாமி மொழிந்தருளுகின்றார்:—“ஓ! தேவர்களே! எவ்வு ருவத்திலாயினும்யாவாலாயினும்யாமாதாவுடன் பூஜிக்கப்படில் (16) யா ம்பிரஸன்னராகிவேண்டியபயனைக்கொடுக்கலாவோம். ஆனால்விகத்தில் பூஜைசெய்வோர்களுக்கு யாமதிசீக்கிரத்திலெல்லாவபிஷ்டங்களையும்கொ

குத்துவிடலாவோம்; (17) ஏனென்றால்:—பக்திமான்களுக்குமோகத்தையருளுவதற்காக விங்கவுருவத்தில் மந்திரங்களால்பிராணப்பிரதிஷ்டைமுதலியவைகளைச் செய்ய வேண்டாமலே யெப்போதும் யாம் பிரசன்னராய் வசிக்கின்றோமே” யென, (18) தேவர்கள் கேட்கின்றதாவது:—“ஓ! பிரபுவே! தேவரீரால் திருவாக்கருளப்பட்ட விங்கமென்பதென்ன? என்று மழிவற்ற நீ ரொவ்விதமாய் விங்கியாகின்றீர்? அதற்கு விங்கமென்றபெய ரொப்படியுண்டாயிற்று? இவைகளை விவரமா யெடுத்துரைத்தருளவேண்டு” மென, (19) ஸ்வாமிகுறுகின்றார்:— “ஓ! தேவர்களே! அளவற்ற சக்தியுடையதும், மூப்பற்றதும், அனாதையும், சத்துவராஜத்தமோகுணங்களை யுடையதுமான மூலப்பிரகிருதியென்ற மாயையே விங்கமெனப்படும். மேலுமதுதான் யாம்; அதுவே சிருஷ்டிக்கின்றது; இரக்பிக்கின்றது; சமூகாரமும் செய்கின்றது. (20) அதுதான் நமது விங்க (குறி) மெனப்படும்; அதினுருவம் பரபிந்து, பரநாதம், அபரபிந்து, அபரநாதம் என்று நான்குவகையுள்ளது. (21) கேளீர்! தேவேசர்களே! இந்நான்குவிதங்களும் முறையே மேலிருந்து கீழாயுள்ளன. விங்கத்தி னடிப்பாக மபரபிந்துவென்றும், அதற்குமேலாக அபரநாதமென்றும், (22) அதற்கும்மேலாகப் பரபிந்துவென்றும், இம்மூன்றுக்கும் மேலாகப் பரநாதமென்றும் சொல்லப்படும். (23) மேலும் கேளீர்! தேவர்களே! (மூன்றுமாத்தகையுடைய) பிரணவமே யில் விங்கத்திற்குப் பீடமாகும்; அப்பிரணவம் லயமடையலுற்ற (அரைமாத்தியையுடைய) நாதம்தான் விங்கத்தி னுருவமாகின்றது. (23) பிந்து நாதங்களின் சொரூபமான வப்பேர்க்கொத்த விங்கத்தில்தான் யா மெப்போதும் ஸான்னித்தியம் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகையால் விங்கத்தைப் பூஜிப்பவரிடத்து நா முடனே சந்துஷ்டிகொண்டவராகி நாமவர்களுக்கு வேண்டிய பயன்களை யருளல்கின்றோம். (24) ஓ! தேவர்களே! யா மல் விங்கமதி லெப்போதும் பரிபூர்ணகலையுடனு மிருந்தருளுகின்றோம். சகல ஜகங்களு மதனி லென்றாக்குள்ளெண்ணெய்போலிருந்துவந்துப் (25) பிரளயகாலத்தி லதில்தானே லயபடைந்து பிறகு சிருஷ்டிகாலத்தில் அல்லிங்கத்தாலே சிருஷ்டிக்கப்படலாகின்றன. பிற்பாடதன் சொரூபத்தைத்தா னுலகில் பீடத்தோடுகூடிய விங்கவுருவத்தைக்கொண்டதாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். (26) ஆகையால் பீடத்தோடுகூடிய அவ்விவிங்கத்தின்கண் யா மெப்போது மிருந்தருளுகின்றோம். ஆகையால் ஓ! தேவர்களே! இரத்தினங்கள், பொன், வெள்ளி, கல், மரம், மண், சந்தணம், இரசம் முதலியவைகளால் பீடத்தோடுகூட அவ்விவிங்கத்தை யிலகூணத்தோ டமைத்து நீங்கள் சோர்வின்றிப் பூஜை

செய்யலாவீர்கள். (27-28) ஏனென்றால் தினம்தோறு மெல்லாக்காலங்களிலும் வேதாகமங்களின் முறைப்படி சோர்வின்றிப் பூஜைசெய்வோர்கள் மோகூஸாம்பிராஜியத்தை யடைவார்களே! (29) மேலும் பலவிததானங்கள், இயாகங்கள், தவங்கள், பொறியடக்கம் இவைகளெல்லா மிலிங்கபூஜையின் கோடியி லோ ரமிசத்திற்குக்கூட நிகரற்றவைகளே! (30) ஆகையா விலிங்கத்தைப் பூஜைசெய்வோர்களுக்கு மறுபிறப்பே யில்லாதபடியா லப்பேர்க்கொத்த விவிங்கவுருவத்தி லென்று மங்களகரமான திருமேனியைக்கொண்ட வெம்மை (31) மூவுலகு களிலும் பரிசுத்தமான தோற்றத்தோடுகூடிய மனதுடன் பூஜைசெய்யட்டும். மேலும் கேளீர்! தேவர்களே! எல்லாப்பிரம்மாண்டங்களிலுமங்கங்கு நா (32) மிலிங்கவுருவத்தைக் கொண்டவராகி வேதத்திற்கூறிய நெறியின்படி பூஜிக்கத்தகுவோமே! கேதாரம், காசீ, சகல சித்திகளையும் கொடுக்கலுற்ற ஸ்ரீசைலம், (33) ஸ்ரீகாளஹஸ்தி, மகா மகிமைபொருந்திய திருவாலங்காடு, காஞ்சீபுரம், திருவண்ணாமலை, ஸ்ரீவிருத்தாசலம், (34) சிதம்பரம், கும்பகோணம், மகாத்மலமாகிய திருவிடைமருதூர், நம் திருவுளத்திற்கு மெத்த விருப்பமுள்ள வசதியான திருவாரூர், (35) மகாத்மலமான மதுரை, இராமேசுவரமென்ற மகாலேறு இவைமுதலியவிடங்களி லண்டம்தோறும் யா மிலிங்கவுருவத்தோடு (36) பார்வதியோடுகூட வெப்போதும் வசித்தருள்கின்றோம். ஆகையால் கேளீர்! தேவர்களே! இலிங்கவுருவத்தோடுகூடிய வெம்மை நீங்களும் சகல லோகங்களும் பூஜைசெய்யலாவீர்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிவிட்டு ஸ்ரீ ஜகதீச னந்தர்த்தானமடைந் (37½) தனேகவிதங்களாய்க் கூப்பிடவும் துதிக்கவும் பெற்றவரும், எப்போது மெல்லோர்களாலும் பூஜிக்கப்பெற்றவரும், என்றும் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சமுதாரம், அனுக்கரகம், திரோதானம்ஆகிய வைந்து கிருத்தியங்களையும் செய்யலுற்றவருமாகி பங்கங்குள்ள வண்டங்களின் தானங்களிலும், (38½) கைலாசம், மகாகைலாசம், மந்தரம், மகாமேரு, சக்கிரவாளம் இப்பருவதங்களிலும், சிவலோகத்திலு மங்கங்குள்ள சகலப்பிராணிகளுக்கு மனுக்கிரக மருளிக்கொண்ட சைவற்ற நிலைபெற்றவரும் சகலப் பிரபஞ்சச் சொருபியுமான ஜகதீசன் ஸ்ரீ பார்வதி, சுப்பிரம்மணியர், விநாயகர் இவர்களுடனும், சகல கணத்திபர்களுடனும், பூர்ணசான்னித்தியமாய்த் திருவிளையாட் டருளலானார். (39-41) பிற்பாடு விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களும், தவத்தைத் தனமாய்க்கொண்ட முனிவர்களும் தங்கள் தங்கள் வேண்டிதற்களைக் கைக்கொள்வதற்காக நதிக்கைகளிலுள்ள விடங்

களிலும், மலைநினைச்சிகளிலும் மெத்த வாதாவுடன் பீடத்தோடுகூட
லிங்கத்தை யமைத்துக்கொண்டு (42½) ஸ்ரீஸாம்பமூர்த்தியைச் சோ
டசோபசாரங்களால் நன்றாய்ப் பூஜித்துப் (43), பிறகு பிரசன்னரான
விசுவலோகவரனிடமிருந் தவரவர்களுக்குத் தக்க பதவியை யடைந்தா
ர்கள். (44)

அறுபத்தோராவது அத்தியாயம்

முற்றிற்ற.

உபதேசகாண்டம் கூஉ-வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

முனிவர்கள் கேட்கின்றதாவது:— ‘ஓ! சூதமுனிவரோ! தேவ
ர்களும் முனிவர்களும் ஸ்ரீதேவேசனை யெந்தவிடங்களிற் பூஜைசெய்
தார்களென்பதையெல்லாம் முறையே ஒவ்வொன்றாய் விவரித்து விஸ்
தாரமா யெங்களுக் கெடுத்துக் கூறவேண்டு’ மென, (1) சூதர் சொ
ல்லுகின்றார்:— ஓ! முனிவர்களே! முறையே ஒவ்வொன்றாய்ச் சொல்
லுகின்றேன்; நீங்களெல்லோர்களும் கேட்பீர்களாக. பிற கப்போ த
ளவிடத்தகாத மகிமையைக் கொண்டவரும், ஸ்ரீசங்கரனுக்குப் பிரியமு
ள்ள வேலைக்காரருமான விஷ்ணுவானவ (2) ரவிமுக்தையென்ற காகி
நகருக்குச் சென் றநகனேகம் பதினாயிரம் வருடங்களளவு மதிக்கோ
மாய்த் தவம்செய்து லிங்கமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீஸதாசிவனைப் (3) பத்தியு
டன் பூஜைசெய்து, பிறகு பிரசன்னரான பார்வதீந்திராதிடமிருந்து விஷ்
ணுத்தன்மைக்குரிய வுத்தமமான பதவியை யடைந்து (4) சகலவுலக
ங்களையு மிரகிக்கும்படியான வதிகாரித்தன்மையில் முறைப்படி பட்
டாபிஷேகம் செய்விக்கப்பட்டார். மேலு மப்போது ஸ்ரீஸதாசிவன் ச
ங்கு, சக்கிரம், கதை, கத்தி, சார்ங்கம்முதலிய வாயுதங்கள், மகாலக்ஷ்
மிக்குக் கணவராயிருக்கும் தன்மை, அற்புதமான பீதாம்பரம், கருடனா
கிய ரதம் இவைகளையெல்லா மவருக்குக் கொடுத்தருளிவிட்டு (5-6) ‘ஓ!
விஷ்ணுவே! இனி ஜகங்களைச் சரிவர ரகடித்துவரலாவி’ என்று ஸ்ரீதே
வாதிகேதவரால் கட்டளையிடப்பட்டவராகி யப்போது முதலாய் விஷ்ணு
வானவர் சிவலோகத்திற்குக் கீழாயுள்ள லோகத்திலிருந்துகொண்டு மூ
வுலகங்களையு மவ்வாறே சோம்பலின்றி யிரகடித்துவருகின்றார். (7½)

தேவஸ்திரீகளா விரத்தினமயமான குடைகளையு மிரத்தினப்பிழிகளையு
டைய விரு சாமரங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு பாரிசங்கனிற் சேவிக்கப்
பெற்றவராகி (8½) ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவால் வசித்தருளப்பட்ட அந்த
லோகம்தான் விஷ்ணுலோகமெனப்படும்.(9) அங் கிலகூடமீபதியான
விஷ்ணுவானவர் பிரம்மன் முதலியவர்களாலும் தேவருடிகளாலும் சே
விக்கப்பெற்றவராகித் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனங்களைச் செய்து
கொண் டளவற்ற வைசுவரியங்களோடு வாழ்ந்துவருகின்றார். (10½)
அப்போது பிரம்மனும் காஞ்சிபுரத்துக்குப்போ யங்கு குலபானியான
ஸ்ரீ மகேசுவரனைச் சிலாவிற்கத்தி லபிஷேகித்துப் பூஜைசெய்து பட்டா
பிஷேகம் செய்விக்கப்பட்டதோடு கிடைப்பதற் கசாத்தியமான வரனா
கிய சிருஷ்டி யதிகாரத்தையும்,(12) ஸரஸ்வதிக்குக் கணவராயிருக்கும்
தன்மை, அன்னவாகனம், சந்திரமண்டலத்தையொத்த குடை, இருவெ
ட்சாமரங்கள் இவைகளையு மடைந்தார்.(13) கேளீர் விரதங்களைக் காக்க
லுற்ற முனிவர்களே! விஷ்ணுலோகத்திற்குக் கீழ்ப்பாகத்தில் தேவருடி
கணங்களாற் பூஜிக்கப்பெற்றவராகி மிகுந்த வைபவத்தோ டிப் பிரம்ம
னெந்தலோகத்தில் வசிக்கின்றாரோ, அதுதா னவரது பெயரையே கொ
ண்டதானப் பிரம்மலோக மெனப்படும். (14½) பிரம்மனும் விங்கத்
தைப் பூஜைசெய்த வலிமையால் ஸ்ரீசம்புவிடமிருந் திப்பேர்க்கொத்த
வரனை யடைந்தார். (15)

இந்திரன் ஸ்ரீ சைலத்திற்குப் போய்ப் பார்வதிசக்திரான ஸ்ரீ பா
மேசுவரனைப் பக்தியுடன் பூஜைபண்ணி யருள்புரிவித் தனேக வரன்களை
யடைந்ததாவது:—(16) பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கப் பட்டதோடு
சொர்க்கத்தினுடையதும் தேவர்களுடையதுமான வாதிபத்தியத்தையு
ம், இந்திராணிக்குக் கணவனு யிருக்கும்தன்மை, வீராவதமென்ற இயா
னை, (17) உச்சைசிரவசென்ற சிறந்த குதிரை, அற்புதமான வஜ்ஜிரா
யுதம் அனேக கற்பகவிருகூடங்கள், வேண்டியதைக் கொடுக்கலுற்ற கா
மதேனுக்கள், சிந்தாமணி யென்ற விரத்தினம், உருவசி முதலிய வப்ஸ
ரஸ்திரீகள், கீழ்த்திசையி னுதிபத்தியம் இவைகளை யெல்லாம் பிரஸன்ன
ரான ஸ்ரீ சங்கரபிரானிடமிருந் தப் புகழ்முடையோன் கைப்பற்றி (19)
யதுபோலவே சொர்க்கலோகத்திலிருந் தடிக்கடி யமுதங்களை யுண்டு தி
விய சுகங்களை யனுபவித்துக்கொண் டிப்போதுகூட அவ் வந்திர னங்கு
வசித்திருக்கின்றான்.(20) அதேவிதமா யக்கினிதேவனும் திருவண்ணை
மலையில் ஸ்ரீ சதாசிவனை யபிஷேகித் தனேக வைபவங்களோடுகூடப்
பூஜைசெய்து வரனை யடைந்ததாவது:—(21) ஸ்ரீ மகாதேவரால் முடி

சூட்டப்பெற்றவனாகச் சகல அக்கினிகளுடையதும் தென்கீழ்த்திசையினுடையதுமான வாதிபத்தியம், சிறந்தவாகனமான வாட்டுக்கடா, (22) சக்திமுதலிய வாயுதங்கள், இவைகளையும், ஸ்வாகாதேவியென்ற நேர்த்தியான மனைவியையு மடைந்தவ் வக்கினியானவனதேவிதமாய்த் தென்கீழ்த்திசைக்கும் (23) சகல வக்கினிக்கு மதிபனாகி மிக வற்புதமாய் வாழ்ந்துவருகின்றான். பொறியடக்கமுற்றவர்களின் சிறந்த வியமனும் கேதாரமென்ற மகா கேசத்திரத்தில் (24) ஸ்ரீ தேவாதிகேதவரைப் பூஜித்தனேக வரன்களைக் கொண்டதோவென்றால்:— தென்றிசையி னாதிபத்தியம், உத்தமமான வெருமைக்கடாவாகனம், (25) காலதண்டம்முதலிய வாயுதங்கள் யிவைகளை யவனடைந்ததோடு மிகவும் பிரசித்திகொண்ட மகிமையைப் பெற்ற ஸ்ரீ ஜகதீசன் தாமாகவே யவனுக்கு மகா மகிமைபொருந்திய சபையினர்களான சில மத்தியஸ்தர்களையும் சித்திராகுப்தனென்ற கணக்களையு மவனுக் கீந்தருளினர். அதுமுதலாயத் தருமராஜன் சகலப் பிராணிகளுடைய புண்ணியபாவங்களையும் பாபபக்தமின்றி விசாரித்து நடத்திப் புண்ணியம்செய்தவர்களைச் சொர்க்கத்திற் சேர்த்தும் பாவம்செய்தவர்களை நாகங்களின் கிடத்தி யவரவர்களின் பாவத்துக்குத் தக்கபடியவர்களை யாதனைப்படுத்தியும் சிவாக்களை யின்படி சமியமினிப்பட்டணத்தி லனேகபோககுகங்களையு மளவற்றவைசவரியங்களையு மனுபவித்துக்கொண்டிப்போதுகூட மகா பராக்கிரமசாலியாய் வாழ்ந்துவருகின்றான். (26-29) நிருநதியும் கோகர்ணமென்ற சிவகேசத்திரத்தில் ஸ்ரீ பரமேசுவரனைப் பூஜித்துப் பிறகு பிரசன்னான ஜகதீசனிடமிருந்து தென்மேற்றிசையி னாதிபத்தியத்தையும், இயாகம் செய்தவர்களுக்கு முறைப்படிக்குள்ள பயனைக்கொடுக்கும் தன்மையையும், சிறந்த வாயுதமான வோர் கத்தியையு மடைந்து (30-31) சகல இரகசங்களுக்கு மதிபதியாய் முடிசூட்டப்பெற்றவனாகி ஈசனானபட்ட பாக்கியங்களை யிப்போதுகூட அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். (32) வருணனுமோ ஜம்புகேசவரத்தில் ஸ்ரீ மகேசுவரனைப் பூஜைபண்ணிச் சமுத்திரம், ஜலஜந்துக்கள், ஜலம் இவைகளி னாதிபத்தியம், முதலாவாகனம், பாசம்முதலிய வாயுதங்கள் இவைகளையும், பட்டாபிஷேகத்தோடு மேற்றிசையி னாதிபத்தியத்தையும் கைக்கொண்டான். (33-34) அதேவிதமாய் வருணனு மிவைகளையெல்லா மடைந்திப்போதுகூட மெத்தச் சந்துஷ்டிகொண்டவனும் மிகுந்த வெள்ளிபொருந்தியவனும், மகா பராக்கிரமசாலியுமாய் மிகுந்த வைபவங்களோடு வாழ்ந்துவருகின்றான். (35) பிறகு வாயுதேவனே தகழிணகைலாஸமென்ற ஸ்ரீகாளஹஸ்திமாநகரில் ஸ்ரீ மகாதேவரை வேறு கவனமற்றவனாகச் சகல வுபசார

ங்களாலும் பூஜித்துப் பிறகு (36) பிரசன்னரான வீசுவனோசுவரனால் வடமேற்றிசைக் கதிபனாய் முடிசூட்டப்பெற்றவனாகி யப் பிரதாபசாலியானவன் (37) சகல வாயுக்களி னாதிபத்தியம், துவஜம்முதலிய வாயு தங்கள், மான்வாகனம் இவைகளை யடைந் திப்போதுகூடப் பார்மீது நிகரற்றவனாய் வாழ்ந்துவருகின்றான். (38) குபேரனும் ஸித்தேசுவரமென்ற சித்தவடகேசுத்திரத்தில் மிகுந்த பக்தியோடு ஸ்ரீ சங்கராணைப் பூஜைசெய் தவரிடமிருந்து வரன்பெற்றதாவது;— (39) வடதிசைக் கதிபனாய் முடிசூட்டப்பட்டு நவநிதிகளி னாதிபத்தியம், புஷ்பகமென்ற (40) விமானம், இயக்ஷர்களி னாதிபத்தியம், நரவாகனம் இவைகளையெல்லா மத் தேவேசரிடமிருந் தடைந்து மகாப் பிரதாபசாலியு மவருக்கே தோழனுமாகி யிப்போதுகூட விளங்கியிருக்கின்றான். (41) பிற கீசானதேவனோடுவென்றால் திருவாரூரின் கண் விளங்கியருளிய ஸ்ரீ மகாதேவனைப் பத்திரபூஷ்பங்களால் சகல வுபசாரங்களாலும் பலமுறை பூஜித்தார். (42) அப்போது பகவான் பிரசன்னராகி யவரை 'யென்ஹேவெண்டு' மென்று கேட்க, அப்போ தவ ரவரை வந்தனித்து வேறு கவனமற்றவராகி யனேக வரன்களை வேண்டி யடைந்ததாவது;— (43) ஸ்ரீ கேசுவரனுக்குச் சரியான திருநாமங்கள், திருமேனி, ஆயுதங்கள், மர்நு முள்ள அவரது சின்னங்கள், (44) இடபவாகனம், வடகீழ்த்திசையினாதிபத்தியம் இவைகளையெல்லா மவர் பொறியடக்கமுற்றவராகி ஸ்ரீ ஜகதீசனிடமிருந்து பிரார்த்தித் தடைந்தார். (45) பிறகு ஸ்ரீ பரமேசுவரனவ் விசானருக் கதிகாரம் முடிந்ததினமேல் தமது ஸாயுஜியபதவியை யருள்வதாயும் வரன்கொடுத்துப்போட் டந்தர்த்தானமடைந்தனர். அவ்விசானரு மிப்போதுகூட மகாப் பிரதாபமுடையவராய் விளங்கியிருக்கின்றார். (46)

முந்திச் சூரியனும் காஞ்சீபுரத்தின்கண்ணே ஸ்வாமியை நிகரற்ற பக்தியோடு கமலமலர்களா லர்ச்சித்துப் பிறகு பிரசன்னரான பகவானிடமிருந்து வரனடைந்ததாவது;— (47) தன்மண்டலத்தி லெப்போதும் உருக்கு இயஜுச ஸாமவேதங்களின் வசதி, அகற்றகுத் தகுதியான ஸப்தாசுவங்களா லலங்கரிக்கப்பெற்ற வோ ரிரதம், நவக்கிரகங்களினாதிபத்தியம், தனக்குச் சுற்றிலும் சோதிமண்டலம் இவைகளை யடைந்து (48½) ஸ்ரீ பகவானால் முடிசூட்டப்பெற்றவனாகித் தினங்களுக்கதிபனானான். (49) ஸ்ரீ சங்கரனுக்குப் பிரியமுள்ள சந்திரனோடுவென்றால் கும்பகோணத்திற்குப்போ யங்கு மகாதேவரை மிகுந்த பக்தியோடு நேர்த்தியான வனேகம் முத்துக்களா லர்ச்சனைபண்ணி யதினமேற் (50) சந்தோஷம்கொண்ட சிவபிரானிடமிருந்து நகூத்திரங்க

ளிஞ்சிபத்தியம், பனிக்கிரணங்களை யுடைதல், பிராம்மணர்களுடையது
 ம், ஓஷதிகளுடையதுமான வாதிபத்தியங்கள், கிடைப்பதற்கு மெத்த
 வசாதத்தியமான வீசனுக்குப் பூஷணமாகும் தன்மை இவைகளை வரன்க
 ளா யடைந்தான். (51½) மேலும் சூரியசந்திரர்களான இவ் விருவர்க
 ளும் ஸ்ரீசிவபிரானுடைய வாஸஸ்தானமாகிய மேருகிரியை யவருக்குப்
 பிரியமுள்ளவைகளான மற்றக் கிரகங்களோடுகூட நாள்தோறும் மகாச
 ந்தோஷத்தோடு பிரதக்ஷிணம் செய்துவரலானார்கள். (52½) தவிரவும்
 அங்காரகன், புதன், குரு, சுக்கிரன், சனி இவ்வைந்துபேர்களும் (53)
 முறையே திருவிடைமருதூர், மதுரை ஸேது, திருவெண்காடு, வேதார
 ணியம் இவ் வைந்து கேஷத்திரங்களிலும் ஸ்ரீ பகவானைச் சந்தோஷமா
 ய் (54) மிகுந்த பக்தியோடு பூஜைபண்ணி யருள்புரிவித்துப் பிற கவ
 ர் பிரஸன்னரானதின்மேல் சந்திர சூரியமண்டலங்களுக்கும் மேற்பாகத்
 தில் தங்களுக் கிருப்பிடம், ஸகலப் பிரபஞ்சங்களுடைய சுகதுக்கங்களி
 னுதிபத்தியம், ஏல்லாத் துன்பங்களும் தீர்ப்பெறுவதற்காக வெல்லோ
 ர்களாலும் பூஜிக்கப்படும் தன்மை, இவைகளை வரன்களா யடைந்தார்க
 ள். (55-56) கேளீர்! முனிவர்களே! வியாழன் வெள்ளி யிருவர்களு
 ம் பிசசன்னரான ஸ்ரீ ஜகதீசனுல் தேவர்களுக்கு மகரர்களுக்கு மாசிரியர்
 களா யப்போதுதான் செய்யப்பட்டார்கள். (57) முந்திச் சப்தருடிக
 ளும் ஸ்ரீ சிதம்பரமதில் விளங்கும் திருச்சிற்றம்பல நாயகரும் தேவாதி
 தேவருமான ஸ்ரீ சபாபதியைப் பூஜைசெய் (58) தச் சகதீசனிடமிருந்
 தெல்லாக் கிரகங்களுக்கும் மேற்பாகத்தில் தங்க ளிருப்பிடத்தையும் த
 ங்களது தேகத்தின் முடிவில் மோக்ஷஸாம்பிராஜியம் பெறும்படியான
 திருவருளையு மவர்கள் வரனாய்க்கொண் டாநந்தித்தார்கள். (59) 'பிறகு
 வசிஷ்டர்முதலிய வம் மகாத்ருமார்களவரது திருவாக்கினையின்படி சகல
 சாத்திரப் பொருட்களிலும் தேர்ச்சியெற்றவர்களாகியிப்போதுகூடப்
 பிரசித்திகொண்ட பராக்கிரமங்களை யுடையவர்களாய் விளங்கியிருக்கின்
 றார்கள். (60)

அறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் கூட—வது அத்தியாயத்தி னளர்த்தம்.

சூதர் மொழிகின்றார்:— கேளீர்! முனிவர்களே! உத்தானபாத
 ராஜன் குமாரான துருவரென்பவரும் காசியில் வாழும் ஸ்ரீ விசுவநாத

ஸ்வாமியைப் பூஜைசெய்து, பிறகு பிரசன்னரான வட்பாமேசுவரனிடமிருந்து வரம்பெற்றதாவது:—(1) நவக்கிரகமண்டலம் நகூத்திரமண்டலம் ஸப்தருடிமண்டலம் இவைகளுக்கெல்லா முயரத்திலுள்ள நேர்த்தியான நிலையைப்பெற்று அவைகளின் சக்கிரத்தை (காற்றுகிய கயிற்றினு) விழுத்துக் கட்டப்பெற்ற மொனையை யொத்தவராகியவைகளைக் களிப்புடன் சுற்றுவித்துக்கொண் (2) டிப்போதுகூட வெல்லாவற்றிற்கு முயரத்தி லவர் வசிக்கலாகின்றார். மேலும் பூர்வத்தில் சகல சர்ப்பங்களுக்கும் சிவோஷ்டரான வாதிசேடன் சூம்பகோணத்தின்கண் (3) ஸ்ரீ பரமேசுவரை யருள்புரிவித்துக்கொண்டதன்பேரில் பூமியின் பாரத்தைத் தாங்கலாகி வங் ரிப்போதுகூட மிகுந்த பராக்கிரமத்துடன் பூமியைச் சுமக்கின்றார். (4) இதேபிரகாரமாய்ப் பூமி, மலைகளினுச்சிகள், நதிக்கரைகள் முதலிய வெல்லா விடங்களிலும் தேவர்கள், இரடிகள், அசுரர்கள், (5) சித்தர்கள், கருடர்கள், யக்ஷர்கள், வித்தியாதார்கள், மகோரகர்கள், கின்னரர்கள், மாமுனிவர்கள், கிட்புருடர்கள், (6) மானிடர்கள் இவர்களி லவரவ ரங்கங்கே ஸ்ரீ பரமேசுவரைப் பக்தியாய்ப் பூஜைசெய்ததின லவரவரின் பதவியை யடைந்து சந்தோஷமாய்ச் சுகமடைந்து (7) ஸ்ரீசம்புஷின் வரத்தினு லவரவர்கள் நாகர்கள், கருடர்கள், கந்தர்வர்கள், உரகர்கள், இரக்ஷர்கள், கின்னரர்கள், மானிடர்கள் இவர்களி னழிவற்ற வாதிபத்தியத்தை யடைந்திருக்கிறார்கள். (8½) தவிரவும் சிலர் மேகங்களுக் கதிபர்களும், சிலர் திக்கயங்களும், சில ரொட்டுமகா நாகங்களும், சில ரோமுகுல பருவதங்களும் யாகிவிட்டார்கள். (9½) ஓ! முனிவர்களே! எவரொவர்களுக் கெவரொவ ரதிபதிகளா யிருக்கின்றார்களோ அவரவர்களெல்லாம் ஸ்ரீ சங்கரன் திருவருளினுல்தா னவ் வர்திபத்தியங்களைப் பெற்றிருப்பதா யறியத்தக்கதேயின்றி வேறில்லையே! (10½) ஆகையால் தமக்கு மேன்மையைக் கோரிய வெல்லா மானிடோத்தமர்களும் (11) போகமோக்ஷங்களைப் பயனாய்க் கொடுக்கலுற்ற சிவபூஜையைச் செய்தலையே யெப்போதும் கடமையாய்க் கொள்ளவேண்டும். சிவபூஜையின் மகிமையாற் சிலர் சித்தர்களானார்கள். (12) அவர்கள்தா னென்பது சித்தர்களான கபிலர் முதலிய சிறந்த யோகிசுவரர்த் ளெனப்படுகின்றார்கள். அனேக ருலககர்த்தர்களு மனெகர் நித்தியத்தன்மையைப் பெற்றவர்களுமாகி யிருக்கின்றார்கள். (13) புலவர்களான சில ஜனங்கள் சிவலோகத்தையும், சிலர் ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய ஸாலோக்கியத்தையும், சிலர் ஸாமீப்பிய ஸாரூப்பிய ஸாயுஜிய பதவிகளையு மடைந்திருக்கிறார்கள். (14) மூவுலகங்களிலுமுள்ள தேவாசுர மானிடர்களில் மெத்த வைசுவரியங்களைக் கொண்டிருப்பவர்களெல்லாம்

சிவபூஜையின், மகிமையால்தா நென்று நினைக்கப்படவேண்டும். (15) (ஸாயுஜிய மொழிந்த) மற்ற முக்திகளை யடைந்த சிலர் மிகுந்த வைசுவரிய லாபத்தினால் புத்திப் பிரம்மம்கொண்டு கெட்டு, மறுபிறப்படைந்து பின்னும் சமுசாரத்தினின்று முன்போல் ஸ்ரீ சிவபிரானை யடைந்திருக்கிறார்கள். (16) வெற்றியை வேண்டி'ன வெகுபெயர்கள் ஸ்ரீ ஜகதீசனைப் பூஜித்துப் போர்தனி லெதிரிகளை வென்றுபோட்டுத் திரும்பவும் பாராண்டிருக்கிறார்கள். (17) வலிமையை விரும்பிய பலர்க ளளவற்ற வலிமையை யடைந்திருக்கிறார்கள். புத்திரனைக் கருதியவர்க ளனேகம் புத்திரர்களையும், பெண்டரைவேண்டினமற்றவர்கள் நேர்த்தியான பலபெண்டர்களையும், (18) பசுவை யிச்சித்தவர் பசுக்களையும், குதிரையைக் கருதியவர் குதிரைகளையு மடைந்திருக்கிறார்கள். மேலும் பலபெயர்கள் செளந்தரியம், சிறந்த காந்தியுடைய வருவம், கொடை, சத்தியம், பராக்கிரமம், (19) இச்சகமதிற் பிரசித்தி யிவை முதலிய சகல விஷ்டங்களை யு மடைந்திருக்கிறார்கள். ஓ! முனிவர்களே! இதிகாசங்களோடுகூடிய இவ்வனேக விஷயங்களில் சில கதைகளின் வரலாறுகளைச் சுருக்கமா யிப்போதுயானெடுத்துக் கூறுகின்றேன்; அவைகளைக்கேட்பீர்களாக. (20)

அறுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௬௪—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

சூதர் கூறுகின்றார்:— பூர்வத்தில் விஷ்ணுவானவர் பாம்புருடான ஸ்ரீ மகாதேவனை யாராதித்ததினால் சில இருடிகளின் சாபத்தினுண்டான தீங்குகளை யனேகமாய்ப் (1) போக்கடித்துவிட்டுத் தம் கோரிக்கைக்குற்ற பெண்டிர் பிள்ளை யிராஜியங்களை யடைந்தார். அவற்றுள் மகா புண்ணியமான சில விதிகாசங்களை யுங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன். (2) ஒரு சமயத்தில் பிரம்ம விஷ்ணுக்க ளிருவரு மொருவரோடொருவர் 'யானே ஜகங்களுக்குக் கர்த்தாவே யின்றி நீயல்ல; ஓ! கோ! நீயல்ல நான்தா' நென்று மகா கோபத்தோடு சண்டையிட்டுக்கொள்ளுகையில் (3) ஸ்ரீ சர்வேசுவர னவர்களுடைய வஹங்கார (நானென்ற கர்வ) த்தை யடக்கிச் சூரியமண்டலத்தில் விளங்கும் தமதமிசத்தைப் பைரவராயுண்டுபண்ணி யவரைக்கொண் (4) டப் பிரம்மனுடைய வைந்து சிரசுகளி லுயரநோக்கிய சிரசை வெள்ளொரிப்பழத்தைக் கிள்வது

போ லவ் விசுவர னோர் வினையாட்டாகவே மிக விலேசாய்க்(5) கிள்வி
த்துப் பிறகப் பைரவமூர்த்தியால் தரிக்கப்பட்ட வப்பிரம்மன் மண்டை
யோட்டைக்கொண்டே யிரத்தப்பிச்சை வாங்கும்வியாஜத்தினால் வினோ
தமாய் விஷ்ணுவின் கர்வத்தை யடக்குவதற்காக வப்பைரவரைப் பிசைந்
வாங்க அனுப்ப, (6½) விஷ்ணுவும் நரம்பை யறுத்துக்கொண்டு நெற்
'றிவழியாய்த் தமதிரத்தங்களைக் கொடுத்துவிட்டபொழு (7) திரத்த
மெல்லாம் வடிந்துபோய்விட்டபடியால் விஷ்ணு மூர்ச்சையடையலாகிப்
பிறகப் பைரவமூர்த்தி கையினால் தொட்டமாதிரத்தில் துன்பம் தீர்ந்
து (8) மூர்ச்சைதெளிந்து சடிதியி லறிவுகொண்டவராகிப் பிறகவர்
'ஓ! கோ! யாங்க ளகங்காரம் கொண்டபடியால் ஸ்ரீ பகவானால் தண்டிக்
கப்பட்டனம்; (9) மேலு மப்பாவம் தொலைவதற்காகச் சிவபூஜை ப
ண்ணலாவோ' மென்று கருதியவராகித் திருவிடைமருதூர் சென் றங்கு
ஸ்ரீ ஜகத்குருவைப் பூஜைசெய்ததின்மேல் (10) ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனைப்
பூஜித்தபடியால் பிரசன்னரான வத் தேவாதிதேவன் திருவருளால் தாம்
கருதார்த்தராகிவிட்டதாய் நினைத்துக்கொண் (11) டவர் கருடனோடு
கூடமுன்போல் விஷ்ணுலோகம்டைந்துவிட்டனர். பிற கவர் பின்னு
மோர் தருணத்தி லஹங்காரத்தினால் மதம் தலைமேற் கொண்டவராகிப்
(12) பிரம்மனோடுகூடத் தாமே யீசுவரனென்று கோபத்தோடு சண்
டையிட்டிக்கொள்ளுநகையில் பிரணவம், வேதங்கள் இவைகளின் சொற்
களையும் கடந்து பிறகு ஸ்ரீ மகாலிங்கத் திருவுருவத்தி னடியைக்காண
முடியாததின்மேல் திரும்ப வுயரக்கிளம்பிவர் (13½) தப்பாவம் தொ
லையப்பெறுவதற்காகத் திருவண்ணாமலையடைந் (14) தங்கு ஸ்ரீ ஜகதீ
சனை நன்றாய்ப் பூஜித்துப் பிறகப் பிரபுவின் திருவருளினால் தமது குற்
றம் நீங்கப்பெற்றவராகித் தம் மாளிகை சேர்ந்தனர். (15) பிற்பா
டோர் தடவையில் ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர், தேவர்களுக்கு மசுரர்களுக்கு
ம் நடந்த வோர் பெரிய வுயுத்தத்தில் தேவர் தோல்விகொண்டதுகண்
டவ் வசுரர்களைக் கொல்வதற்காக (16) வப்போது மகா பயங்கரமா
யுயுத்தம்செய்கையி லசுரர்கள் விஷ்ணுவால் மிகுதியாய்க் கண்டிக்கப்பட
லானபோ தவர்கள் விஷ்ணுவால் தோல்வியடையப் பெற்றவர்களாகிப்
பிருகுமுனிவரி னாசிரமத்திற்கோடி மகா தவசியாகிய அம் முனிவரின்
மனைவியானக் கியாதியம்மையைச் சரணமடைந்தார்கள். (17½) அப்
போது விஷ்ணுவானவர் சக்கிரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தாழு மவ்வா
சிரமத்திற்கு வந் (18) தங்கவ் வசுரர்களைக் கொல்ல வெத்தனித்த
போ தப் பிருகுபத்தினியானவள் 'ஓ! விஷ்ணுவே! முனிவரில்லாத சம
யத்தில் நீராசிரமத்திற்குட் பிரவேசிக்கத் தகாது; மேலு மெந்தனை யண்

டின வசுரர்களை நீர் கொல்லவும் தகாது. அவ் வெல்லோர்களுக்கும் நான்பயம்கொடுத்திருக்கின்றபடியால் நீரவர்களைக் கொல்லாதீர் கொல்லாதீர்” என்று தடுக்க, (20) அப்போது விஷ்ணுவும் ‘ஆ! கா! துஷ்டர்களுக் கபயம்கொடுத்தா லுலகங்களுக்குப் பிதையல்லவா’ வென்றவர்களுக் கபயம்கொடுத்த வப் பிருகுபத்தினியின் தலையை வெட்டிப் போட்டுப் பிற கவ் வசுரர்களையும் சமுகரித்துவிட்டு (21½) விஷ்ணு அவ் வாசிரமத்தை விட்டுப் போனதின்பேரில் (22) பிருகுமாமுனிவ் ரங்கு வரலாகி யசுரர்களோடுகூடத் தம் மனைவியும் தலை வெட்டுண்டு கிடக்கலானதைக் கண்டிதனைச் செய்தது விஷ்ணுதானென்று ஞான திருஷ்டியா லறிந் (23) தசுரர்களோடுகூடத் தம் மனைவியையும் கொன்றவரான அவ் விஷ்ணுவின்மீது மிகுதியாய்ச் சினம்கொண்டவராகி யவனைச் சபித்ததாவது:— “ஓ! கோ! கோ! இவ் விஷ்ணுவுக்குப் பூலோகத்தில் கோடி கோடிகளான ஜன்மங்களுண்டாகி (24) யவ் வெவ்வொரு ஜன்மத்திலும் மகா துக்கத்தை யளிக்கலுற்ற பெண்டிரிழத்தல் நோக்கடவது; மேலு முலகினி லிவ் விஷ்ணுவைமட்டி லாராதிப்பவர்களான பக்தர்களெல்லாம் பாஷண்டிக ளாகக்கடவார்க” (25) , ளென்றிவ்விதமாய்ச் சபித்துப்போட்டு ஸ்ரீ பரமேசுவரனிடமிருந்து தாம் ஸித்திபெற்ற ‘மிருதஸஞ்சிவினி’ யென்றவித்தையால் பிரயோகித்துத்தம் மனைவியைப் பிழைப்பித்துவிட்டனர். (26) அதன்பிற கசுரர்களைக் கண்டிப்பவரான விஷ்ணுவு மதனைக்கேட்டு நடுநடுங்கியவராகி யப் பாவம் தொலைவதற்காக வேண்டியதை யளிக்கலுற்ற காஞ்சிபுரத்திற்குச் சென் (27) தங்கு ஸ்ரீ தேவாதிதேவனைப் பூஜித்ததினமே விடபாருடராய்ச் சான்னித்தியமான வப் பகவானைக் கண்டு வந்தனித்து முனதினில் மிகுந்த பயத்தோடு சாபத்தின் தீருதலை வேண்ட, (28) அப்போது விஷ்ணுப் பிரம்மர்களுக் கீசனான ஜகதீசன் “ஓ! விஷ்ணுவே! நமது பக்தர்களாற் செய்யப்பட்ட சாபத்திற் கவர்களாலே பிரதிசாபம் கொடுக்கத்தக்கதே யின்றி நாமந்த வழியிற் போவதே யில்லையென்று நம்மாற் சபதம் செய்யப்பட்டிருக்கிற” தென் நவ் விஷ்ணுவுக்கு மந்தகாஸத்தோடு மொழிந்தருளிவிட்டுச் (29½) சிந்தித்தமாத் திரத்தி லங்கு வந்து தோன்றலானப் பிருகுமாமுனிவரை நோக்கி யம் மகாதேவர் திருவாக்குரைத்ததாவது:—(30) “ஓ! பிருகுமாமுனிவரே! இவ் விஷ்ணுவை யனைக்கோடி ஜன்மங்களைக் கொடுக்கலுற்ற வுமது சாபத்தினின்று நீர் விடுதலை செய்விக்கவேண்டும்; ஏனென்றால் இவரும் நம்மைப் பூஜிப்பதி ல் தொரைகொண்ட நம தோர் பக்ததொன்றே அறியும். (31) ஆகிலு

மீவருக்குப் பத்து ஜன்மங்களே யுண்டாகி யவைகளி லோர் ஜன்மத்தில் மாத்திர மீவர் பெண்டினா விட்டுப் பிரிந்து வெருகாலமளவும் துக்கம டைந் திருக்கலாகட்டுமே யின்றி யதற்குமேல் வேண்டாம். (32) நீர் நமதடியார்களுக்கெல்லாம் முந்தினுவராகையால் நமதாக்கினையின்படி யி வ்வாறே செய்யலாவி” ரென, முனிவரு முடனே யவரை வந்தனித் தப் படியே பாக்கியமென்றார். (33) அப்போ துடனே யிலக்குமிவேந்தனும் ஸ்ரீ பார்வதீநாததைத் தண்டனிட்டு வேண்டிக்கொண்டதாவது:— “ஓ! கருணைக்கடலு மடியார்க்கு நேசருமான தேவதேவேசா! பத்து ஜன்மங் களிலு மடியேனுடைய வக்ஞானம் தொலைவதற்காகத் தேவரீரோ நிக்கர காணுக்கிரகங்களைச் செய்தருளவேண்டு” மென, (35) அது கேட்டு ஸ்ரீ பகவானு மப்படியே நல்லதென்றருளி யந்தர்த்தானமடைந்துவிட் டார். பகவானு ஸ்ரீ நாராயணனும் தமதிருப்பிடமடைந்தனர். (36)

பிற்பா டோர் சமயத்தில் வேதங்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு வரு வதற்காக ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் மச்சயோனியிற் சனித்து வேதங்களைத் திருடிக்கொண்டுபோன சோமகனென்ற வசுரனை, லீலாவினோதமாய்க் கொன்றுபோட்டு வேதங்களைக் கொண்டுவந்து முன்போல் பிரம்மனிட த்திற் கொடுத்துவிட்டுப் பிற கவ் விஷ்ணு (37-38) வதினால் கர்வம் கொண்டவராகிச் சமுத்திரங்கனையெல்லா மல்லோலகல்லோலமாய்க் கல க்கி யெல்லோர்கனையு மெடுத்துப் பகடிக்கத் தலைப்பட்டனர். (39) அ தன்மேல் பிரம்மன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் பயங்கொண்டவர்களா கி யுலகங்களுக்குச் சுகத்தை யளிக்கலுற்ற கைலாசவாசியான தேவே சனைக் களிப்பித்து விண்ணப்பம் செய்துகொண்டார்கள். (40) அப் போது பகவான் மகா சாஸ்தாவை யதற்காகத் திட்டமிட் டருள, பிறக ந்த யோகிசுவரரு மவுரது திருவாக்கினையின்படி யோர் செம்படவனாகி மச்சவுருவத்தைக்கொண்ட மாதவரைக் (41) கண்டித்துத் தம் னு னி நகத்தினுற் பத்மராகமணிபோன்ற காந்தியுடைய விருவிழிகளையு ம் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து ஸ்ரீ சிவபிரானுக் கறிவித் ததனை யவர் சன்னி தியில் வைத்துவிட்டுத் தண்டனிட் டஞ்சலிகொண்டு லின்றார். (42½) அப்போது பிரம்மன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் ஸ்ரீ மகாதேவரிடம் போய்ப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டதாவது:— (43) “ஓ! தேவேசரான ஜகதீசா! மச்சஞரியான விஷ்ணுவால் நாங்கள் மிகவும் தீங்களிக்கப்பட் டனம். அப்பேர்க்கொத்த மச்சமானது ஜகங்களின் கேஷமரிமித்தமா ய்க் கண்டிக்கப்பட்டபடியா (44) லதனுடைய இவ்விருவிழிகளையும் தே வரீராரணத்தில் மணிகளா யங்கீகரித்துக் கொள்ளவேண்டு” மென,

இவ்வாறு தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்டதன்பேரில் தயாநிதியான ஸ்ரீ பார்வதிநாதின்வ் விரு விழிகளையும் தம் முன்ட மாலைநனில் மணிகளாய்த் தரித்துக்கொண்டனர். (45½) பிற்பாடு ஸ்ரீவிஷ்ணுவாவனர் மோகம் தெனியப்பெற்றவராகி ஸ்ரீ மகாதேவவாத் திடானம்பண்ணிவிட்டு (46) 'ஓ! கோ! நாம் முந்திச்சிவபூஜையின் மகிமையாலல்லவோசோமகாசுரனைக் கொன்றனம்! இப்படியிருக்கையில் பிறகு புத்திக்கேட்டினு லக்ருணத்தினுல்முட்பெற்றவராகிச்சகங் களைநாசம் செய்தபடியால்ஜகத்தகர்த்தரால்தண்டித்துக்(47)கிருதார்த்தராக்கப்பட்டோம். ஆயினும் நாமிப்பாவத்தைத் தொலைப்பதற்காக ஸ்ரீ சங்கரனைப் பூஜைசெய்யவேண்டு' (48) மென்று கருதியவர்க்க் காஞ்சீபுரத்திற்குப்போ யங்கு ஜகதீசனைப் பூஜிக்க, அப் பிளாகபாணியும் மச்சரூபியான அவ் விஷ்ணுவுக்குப் பிரசன்னராகி (49) யவருக்கு வேண்டிய வரனை யருள்வதாய்த் திடப்படுத்த, பிறகவ் விஷ்ணு வரன்கேட்டுக்கொண்டதாவது:— 'ஓ! தேவேசா! அடியேனுக்கருளப்பட்ட வித் தண்டனையானது தேவரீரது கிருபையினு லனுக்கிரகமாகவேண்டும். என்னவென்றால் இவ்வுலகினில் மச்சரூபியான வடியேனைப் பூஜிக்கலாகும் ஜனங்களுக்குத் தேவரீர் வேண்டியதைக் கொடுத்தருளவேண்டும். (51) மேலும் ஓ! தேவேசா! தேவரீர் கிருபையினுல் யானு மவர்களுக்கு வேண்டிய வரனைக் கொடுக்கத்தக்கவனாகவேண்டும்;மேலுமடியேனுற்செய்யப்பட்டபிழையைத்தேவரீர்மன்னித்தருளவேண்டு" (52) மென்றுமச்சரூபியானவிஷ்ணுவால்முந்திப் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளப்பட்டபோது ஸ்ரீ ஜகதீச னுலகத்தின் கேசுமார்த்தமா யவ்வாறே அருள்செய்துவிட் டந்தர்த்தானமடைந்தனர். (53) பிறகு விஷ்ணுவும் தம் லோகத்திற்குச் சென்று தம் கடமையை நடத்திவந்தார். பிறகு மற்றோர் யுகத்தில் விஷ்ணுவானவ ராமையின் தன்மையையடைந்து (54) மந்தாகிரியை மத்தாகவும், 'வாகுசியைக் கடைகயிறாகவும் செய்துகொண்டு தேவாசுர கணங்களோடுகூடப் பாற்கடலைக் கடைந்ததி (55) லமுதம் கிடைக்கலானபோர் தக் கர்வத்தினு லவர் புத்தி தடுமாறப்பெற்றவராகிச் சமுத்திரங்களைக் கலக்கித் தேவர்களையும் நடுநடுங்கச்செய்தார்.(56) பிற்பாடு தேவாசுரொல்லோர்களும் ஸ்ரீ மகாதேவரிடம்போய் விண்ணப்பம்செய்ய, அப்போ தவரவ்வா மையைக் கண்டித்துத் தேவர்களுக்கு கேசுமமுண்டுபண்ணுவதற்காகச் சத்தூருக்களைக் கண்டிக்கலுற்ற ஸ்ரீ விக்கினராஜரை யனுப்பியருளினர். (57½) அப்போ தக்கனாதிபரும் தம் துதிக்கையினு லவ் வாமையைப் பிடித்து (58) நன்றாய் மல்லாத்திப்போட்டுத் துளைத்துப் பிறகதின் முதுகோட்டை யெடுத்துக்கொண்டு தேவர்களெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையி லதனை ஸ்ரீ சிவபிரான் முன்னிலையிற் கொண்டு வைத்தார். (59) அப்போ திசுவரன் தேவர்களை நோக்கி 'ஓ! தேவர்களே!

நாமினி யிவ் வாமையோட்டை யென்னசெய்யப்பட்டு மென்பதை நீங்களி
 ப்போது சொல்லுங்க' ளென, (60) பிறகுப் பிரம்மன் முதலிய தேவ
 ர்களெல்லா மீசுவானை வந்தனித்து 'ஓ! ஜகதீசா! தேவரீ ரிப்பேர்க்கொ
 த்த பராக்கிரமத்தினாலே யெங்களை யிரகழித்தபடியா (61) லதன் ஞா
 பக மிருக்கும்படி தேவரீர் திருமேனிக் கலங்காரமா யிவ் வாமையோட்
 டை முண்டத்தலைமாலையின் நடுநாயகமா யங்கீகரித்தருளவேண்டும். (62)
 இதைப் பார்ப்பதினால் விஷ்ணுவுக்குக்கூட வினி யகங்காரமுண்டாகமா
 ட்டா' தென்று தேவர்களா லிவ்வாறு கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டதின்பேரி
 லவ ரதனை யப்படியே தரித்துக்கொண்டார். (63) அப்போது தேவே
 ந்திரனால் வந்தனிக்கப்படலுற்ற விஷ்ணுவும் புத்தி தெளியப்பெற்றவ
 ராகிப் பிறகு ஸ்ரீ விசுவேசனாப் பூஜைசெய்ததன் வலிமையா லப் பாவ
 ம் நீங்கப்பெற்றார். (64) பிற கோர் தருணத்தில் தேவர்க ளிரணியா
 கூடுவென்ற சத்துருவால் பீடிக்கப்படலானபோ தவர்கள் விஷ்ணு
 வைச்சரணமடைந் தவர்களுக்கு நேரிட்ட பயத்தைச் சொன்னார்கள்.
 (65) அப்போது தேவர்களுக்குத் தலைவரு டகசாரங்களைக் கண்டிப்பவரு
 மான விஷ்ணு அவர்களுக் கபயமளித்துவிட்டுப் பன்றியுருவமெடுத்துக்
 கொண்டுப் பிரம்மன் துனிமூக்கிலிருந்து புறப்பட்டு வந் (66) திரணி
 யாக்ஷனை யதம்செய்துபோட்டு முழுக்கிடந்த பூமியை யுயரத்துக்கிவி
 ட்டார். பிறகு விஷ்ணுவானவ ரக் கர்வத்தினால் மிகவும் பெரும் திரு
 மேனியைக் கொண்டவராக யேழு கடற்களையும் கலக்கி மலைகளையு மு
 டைத்தனர். (67½) அப்போது விஷ்ணு அவ்வாறு செய்பலானதைக்
 கண்டு பிரம்மன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் (68) ஸ்ரீ மகேசுவரன் ச
 ன்னிதியிற் சென்று பன்றியால் நேர்ந்த பயத்தை யறிவிக்க, பிற கத்
 தேவாதிதேவரு மப் பன்றியைக் கண்டிப்பதற்காகத் தமது செல்வக்
 குழந்தையான ஸ்ரீ முருகேசனைக் கட்டளையிட, அவராதாக்கினையின்படி
 யவ் வடிவேலனும் மலைபோன்ற உருவத்தைக்கொண்ட வப் பன்றியைத்
 (70) தம திரு கைகளா லதன் சிங்கத்தைப் பிடித்து வினையாட்டாய்க்
 கறகறவென்று சுற்றி யடித்துவிட் டதினுடைய வோர் சிங்கத்தைப் பி
 டுங்கிக்கொண்டு போய் ஸ்ரீ பிரபுவின் சன்னிதியிற் கொண்டுவைக்க,
 (71) ஸ்ரீ சங்கரன் தேவரெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் தம்
 சடைமுடியில் விளங்கலுற்ற சந்திரகலையையொத்த மற்றோர் கலையோ
 வெனத்தக்க வச் சிங்கத்தை யாபரணமாய்த் தரித்துக்கொண்டு பிற
 (72) கப்பேர்க்கொத்த தம் மைந்தனை மடியில் வைத்துக்கொண்டு சந்
 தோஷமாய்க் கொஞ்சி வினையாடினார். பிரம்மன் முதலிய தேவர்களு
 மவனைக் கிரமப்படி நமஸ்காரம் செய்து (73) போய்விட்டார்கள்.
 அப்போது விஷ்ணுவும் மூர்ச்சைதெளிந் தெழுந்து மறுபடி முன்

போலவே ஸ்வாமியைப் பூஜைபண்ணி சுகத்தையடைந்தார். (74) பிற்பா டோர் சமயத்தில் விஷ்ணுவானவ ரிரணியகசிபுவென்ற வேராகாமன் னனைக் கொல்வதற்காக ஸ்ரீபரமேசுவரனைப் பூஜித்து, வரனடைந்து மகா வலிமைகொண்டவராகி (75) நரசிங்க வுருவமெடுத்து நகங்களா லவ னது மார்பினைப் பிளந் தவன திரத்தத்தைக் குடித்துவிட்டு மிகுந்த கோபத்தோடு மற்றுமுள்ள வசுர சைனியங்களையும் நாசம்செய்து (76) பிற கப்பேர்க்கொத்த மதத்தினு லெல்லா வுலகங்களையும் நாசம்பண்ண த்தலைப்பட்டார். பின்பு தேவர்கள் பயங்கொண்டவர்களாகி ஸ்ரீ ஜகதீச னைச் சரணமடைந்தார்கள். (87) அப்போது பகவா ன்ச்சிங்கத்தைக் கண்டிப்பதற்காக வீரபத்திரரை யனுப்ப, மகா பராக்கிரமசாலியான அவ் வீரபத்திரரும் சரபவுருவமெடுத்துக்கொண் (78) டந் நரசிங்கத் தை யோர் வினையாட்டாய்ப் பிடித் திரண்டாய்க் கிழித்துப் பிறகு மெத் த நேர்த்தியான வதின் தோலை யுறித்தெடுத்துக்கொண் டதனை ஸ்ரீ பிரபு வின்சன்னிதானத்திலோர் காக்கிப்பண்டமாய்க் கொண்டுவைத்தார். (79) அதுமுதலாய்த்தான் ஸ்ரீ மகாதேவன் நரசிங்கத்தின் தோலை யுடையாய் த்தரிப்பவரானார். பிற கவ் விஷ்ணு பின்னும் சுவாமியைத் தொழுது பால்மீழந்தவரானார். (80) இன்னுமோர்தடவையி லவர் மகாபலிசக்கி ரவிருத்தியைக் கண்டிப்பதற்காகக் காசியபமுனிவருக்கு வரமனொன்ற பிள்ளையாய்ப் பிறந்து (81) சங்கரனிடத்தில் வரனடைந் தவனதியாக சாலைக்கு வந்து தாமிருப்பதற்காக மூவடி யளவு தரையை யிரந் (82) தடைந்து பிறகத் திரிவிக்கிரமொங்கும் பரவிய திருவுருவத்தைக்கொண் டவராகி யோரடியால் பூமியையும் மற்றொன்றால் சொர்க்கத்தைபுமளந் துகொண்டு மற்றோரடிக்கிடமில்லாத்தினு லப் பலிசக்கிரவிருத்தியை ச் சினைதனிலடைத்துவிட் டரசாகுதியைத் திரும்பவு மிந்திரனிட மொ ப்புவித்ததன்மே லண்டம் வெடிக்கும்படி யின்னும் பருத்து வளரலாயி னார். (83-84) பிற்பாடு தேவ னவர் சங்கதியைத் தேவர்களாற் கேள்வி யுற்றதன்மே லவரைக் கண்டிப்பதற்காகவே பயங்கரமான திருவுருவத் தைக் கொண்ட ஸ்ரீ பைரவமூர்த்தியை யனுப்ப, (85) பிறகவரு மண் டம் முழுதும் வளர்த்திருந்த வப்பேர்க்கொத்த விஷ்ணுவிடம் சென்று கையினு லவர் மார்பின்கண் னோரறை யறைந்து வீழ்த்தி மிகவும் கறு ப்பும் மெதுவுமான அவரது தோலை யுறித்துத் தமக்குக் கவசமாய்த் தரித்துக்கொண்டு (86½) வெகு நீளமான கங்காளமென்ற அவரதெ லும்பையும் பிடுங்கித் தமது கைமீது தரித்துக்கொண்டார். பிறகு தே வொல்லோர்களு மப்போது கலக்கமற்றவர்களாகிச் சொர்க்கமடைந்தா ர்கள். மகாவிஷ்ணுவும் ஸ்ரீ மகாதேவரைப் பின்னும் முன்போற் பூஜித்

துப் (88) பாவம் தொலையப்பெற்றவராகி வந்ததுபோல் போய்ச்சேர்ந்தார். கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! இப்பிரகாரமாக நாராயணன் ஸ்ரீ பரமேசுவரனா ஸ்ரீ தவதாரங்களில் நிக்காகிக்கப்பட்டுப் பின்னுமைந்தவதாரங்களி லனுக்காகிக்கப்படலான கதையையும் சொல்லுகின்றேன்; அதனைக் கேட்பீர்களாக.(89)

அறுபத்தினன்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்ற.

உபதேசகாண்டம் கூடு—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

சூகர் சொல்லுகின்றார்:— கேளீர்! முனிவர்களே! பிற்பாடு பகவானாகிய ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் பிருகீமாமுனிவரி னச் சாபத்தினால் ஜமதக்கினி முனிவரின் மனையாளான றோணுகையம்மையிடத்தில் பாசராமனாய் பிறந்தார்; (1) பிறகு தந்தையான ஜமதக்கினியும்சுத்துருக்களைக் கொல்வோனான, வடிவத்தினால் ராம (நேசிக்கத்தக்கவ)னாயிருக்கு மப் பிள்ளைக்கு ராமனென்று பெயரிட்டார். பிறகப் பாசராமன் தருந்த காலத்தில் தந்தையாகிய வம் மாமுனிவரான லுபநயனம் செய்யப்பெற்றவராகித் (2) தினம்தோறும் மற் றொன்றையும் கவனியாமல் மிகவும் சிரத்தையோடு தந்தைக்குப் பணிவிடைசெய்துவருகையி லொரு நா ளேதோ காரணத்துக்காகத் தந்தையால் கட்டளையிடப்பட்டவராகி (3) யப் பாசராமன் தன் மாதாவாகிய றோணுகையம்மையின் தலையை வெட்டிப்போட்டார். அதன்மே லம்முனிவர் மகா மனச்சந்துஷ்டி கொண்டவராகிப் பாசராமனை நோக்கி யுரைத்தாவது:—(4) 'ஓ! மைந்தா! யா முன் பணிவிடையால் மிகவும் களிப்புற்றனமென்றறி; ஆகையால் யா பிப்போ துனக்கு வேண்டிய வரன்களையெல்லாம் கொடுக்கின்றோம்; நீ கேட்டுக்கொள்' ளென, (5) இவ்வாறு தந்தையின் வசனத்தைக்கேட் டிராமன் வரன்கள் கேட்டுக்கொண்ட தென்னவென்றால்:— அவர் முதலில் தம் தாய் முன்போ லெழுந்திருக்க வேண்டுமென்ற வரனைக் கேட்டுக்கொண்டு (6) பிறகு தம் தந்தையாகிய மகா கோபிஷ்டரான அம் முனிவரின் கோபத்தைவிட்டுத் தொலைக்கும்படிக்கும், தமக்கெப்போதும் சிவபூஜையில் மிகுந்த சிரத்தை யிருக்கவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண் (7) டப்படியே யப் பாசராம னம் மூன்று வரன்களையும் தம் தந்தையிடமிருந் தடைந்து பிறகு சிவபூஜையிலே முயன்றவராகித் தவம்புரிவதற்காக வரணியத்திற்குச் சென்றார். (8) அவ்வாறவர் சென்றுவிட்டதின்மேல் கிருதவீரியராஜன் குமாரனான கார்த்தவீரியராஜனன் கோபத்தைவிட்டுத் தொலைத்தவரான ஜமதக்கி

னிமுனிவரண்டைக்குவர் தவர்வசமிருந்த காமதேனுவைக் கேட்டது(9) லம் முனிவரால் மறுதனிக்கப்பட்டதன்பேரி லவ் வர்ஜுனன் மகா கோ பத்தினு லவர் தலையை வெட்டிப்போட்டுத் தனதுமாகிஷ்மதி பட்டணம் சென்றுவிட்டான். (10) உடனே ஜமதக்கினிமுனிவரின் மனைவியான வப்பேர்க்கொத்த றோணுகையம்மையு மக்கினிப்பிரவேசம் செய்து விட்டாள். அப்போது மிகுந்த பெருமாரி சொரிந் தச்சிதையி னக் கினி தணிந்துவிட்டதன் (11) மே லவ் விருடிபத்தினியானவ ஞுடையெரிந்துபோய்விட்டபடியால் மிகுந்த துக்கமு மில்ஜ்ஜையும் கொண்டவளாகி முண்டமாயிருந்த அவ் வம்மணியானவள் தன் துடைகளையும் முன்தட்டு பின்தட்டுகளையும் வேப்பிலைகளால் மறைத்துக்கொண்(12½) டோர் பறைச்சேரியிற்போழ்க் கொஞ்சகாலம் வசித்திருந்தாள். (13) அங்கிருந்தபோத்தனென்றவனும்மாதங்கியென்னு மோர் பெண்பிள்ளையும் நெருப்புச்சுட்டு மிகவும் துன்பமடைந்திருந்த அவ்வம்மைக்கு மா முதலியவைகளைக் கொடுத்திரகூழ்த்துவந்தார்கள். (14) இப்படியிருக்கையில் காட்டுக்குப் போயிருந்த பரசராம னிச் சங்கதிகளையெல்லாம் விவரமாய்க் கேள்விப்பட்டதன்மேல் பூஜையினுற் சந்துஷ்டிகொண்ட ஸ்ரீ ஜகதீசனிடமிருந் தோர் கண்டனகோடாலியை யடைந்து(15) பிறகு கூத்திரியர்களான கடலுக்குப் படவாக்கினிபோல் ஜவ்விக்கலுற்றவராகிய கார்த்தவீரியார்ச்சுனையும் மற்றமுள்ள கூத்திரியர்களுய் மதம் செய்து (15) பிந்துஸரஸென்ற குளத்தில் நிரப்பப்பட்ட அவர்க ளதிரத்தத்தினுல தம் தந்தைக்கு மிகுந்த சிரத்தையோடு தர்ப்பணம் செய்தனர். (17) பிறகவர் பறைச்சேரியிலிருந்த தம் தாயிடம் சென்றவளை வந்தனித்தபின் னவளோடுகூட வுருக்குவெளியிற்போய்க் கொஞ்சகாலமிருந் (18) தப்பேர்க்கொத்த தம் தாயைப்பணிவிடைகளாற் களிப்பித்துப்போட்டுப் பிறகவர் தமது வீரகத்திதோடம் நீங்குவதற் காகத் தமதடியார்களைப் பறைத்த வீரர்களை நாசம்செய்யலுற்ற ஸ்ரீமகேசுவரனை யாராதித்ததன்மேல் (19) தம் பராக்கிரமத்தினுற் சம்பாதித்த விச் சகல பூமியையும் காசியப முனிவருக்குக் கொடுத்துப்போட்டுப் பிறகு கேரளதேசம் சென்று பிறகங்கிருந்து மிக வற்புதமான வைகுண்ட மடைந்தனர். (20)

மேலும் பூர்வத்தில் தசரதராஜன் புத்திரனை வேண்டியவராகி வசிஷ்டர்முதலிய தவசிகளோடுகூடப் புத்திரகாமேஷ்டியென்ற வேள்வியால் ஸ்ரீ மகேசுவரனைப் பூஜித்தனர். (21) பிற்பாடு ஸ்ரீ சிவாக்கினியின் வசத்தினுல் ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவ ரவ் வரசன் மனைவியான கௌசலையம் மையிடத்தி லிராமனுய்ச் சனித்துத் (22) தந்தையின் சொற்படி சீதா

ப்பிராட்டியுடனு மிலகூழமண்ணுடனும் காட்டுக்குச் சென்றார். பிற கிராவண்ணென்ற வோ ரிராகூதராஜ னவ் விராமனையு மிலகூழமண்ணையு ம் மோசம்செய்து ஜனசுன்பெண்ணை வச் சீதையை யெடுத்துப்போய்விட்டான். (23½) அதன்மே லிராம னவ் வம்மையின் பிரிதலான வக்கினியால் தகிக்கப்பட்டவராகியிலகூழமண்ணோடுகூட, (24) ஸ்ரீ அகஸ்தியபகவானைச் சந்தித்தவர் முன்னிலையில் மிகவும் துக்கத் தழும்போதாக்கர்களின் நாசநிமித்தமா யம் மாமுனிவரா னுபதேசம் செய்யப்பெற்றவராகி (25) ஸ்ரீ சிவபிரானைப் பூஜித்துப் பாசுபதாத்திரத்தை யடைந்து வானரர்களி னுதவியாற் சேதுபந்தனம் செய்து வானரப்படை வீரர்களோடுகூட இராவணனை யவனது சகல சைனியங்களோடு முயுத்தமதிற் சயித்து, (26) பிற கக்கினிப்பிரவேசம் பண்ணியதால் மகாபரிசுத்தமானவச்சீதாப்பிராட்டியை யயோத்திக்கழைத்துப்போயங்குமுடிசூட்டப் பெற்றவராகி யெதிரியற் றரசாண்டு வந்தார். (27) அப்போது லவதூரின் பயத்தினால் சீதையம்மையை மறுபடியும் காட்டிற் கணுப்பிப் பிற்பாடவள்பூமிக் குளம்மறைந் துவிட்டதன்மேலவ் விராமன் மிகுந்த துன்பத்தோடு துக்கப்பட்டிருந்தார். மேலும் ஸ்ரீராமசந்திர னசுவமேதயாக்த்தினால் தேவாதிதேவரான ஸ்ரீ மகேசுவரனைப் பூஜித்துப் பிறகு தம்பிகளோடுகூடச் சரீரத்தைச் சரயூநதியி லிழந்துவிட் (29) டவ் வச்சுதன் முன்போல் தமது தானமாகிய திருப்பாற்கடலைச் சேரலானார். ஓ! முனிவர்களே! முந்தி இவ் வவதாரத்தில்தான் விஷ்ணுவானவர் பெண்டிரின் துக்கத்தை யனுபவித்தனொன்று சொல்லப்படுகிறது. (30) ஏனென்ற லப்போ தவர் கேவலம் மாயையால் மூடப்பட்டவராகித் தம்மைத் தாமறியவில்லை.

பிற்பாடு மற்றோர் துவாரபாயுகத்தி லவ் விஷ்ணுவானவ (31) ருரோகினியம்மையிடத்தில் வசுதேவருக்குப் பிள்ளையாய்ச் சனித்துப் பலராமனென்ற பெயரைக் கொண்டவராகி யங்கனேக மிராகூதகணங்களை யதம்பண்ணிப் பின்னும் பல பெரியகாரியங்களைச் செய்துபோட்டுப் (32) பிற கப் பலராமன் பார்வதியோடுகூடிய மகாப் பிரபுவான ஸ்ரீ பரமேசுவரனைப் பூஜைபண்ணி யோகமார்க்கத்தைக் கொண்டவராகி வைகுண்ட மடைந்தார். (33) பின்னு மளவிடத்தகாத மகிமையைக்கொண்ட ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் பிரகுமுனிவரின் சாபத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவராகி தேவகியம்மையிடத்தில் வசுதேவருக்குப் பிள்ளையான கிருஷ்ணனாய்ச் சனித் (34) தங்கு தேவேசரான ஸ்ரீ சிவபிரானைப் பூஜித் தனேகம் சத்துருக்களைச் சயித்துப் பிறகு உபமன்னியு மாமுனிவரை யடைந்தவரால் முறைப்படி தீகூத செய்விக்கப்பட்டதன்மேல் (35) மிக

வும் சிறந்த வேர் சைவராகி மிகுந்த பக்தியோடு ஸ்ரீ சங்கரனைப் பூஜித்
துப் பூபாரத்தைக் குறைத்துவிட்டுப் பிறகு விஷ்ணுவோடு மடைந்தார்.
(36) தவிரவு மல் விஷ்ணுவானவர் கலியுகத்தின்முடிவி லக் கலியிலு
ண்டான துஷ்டப் பிரஜைகளைச் சமுகரிப்பதற்காக ஹயக்கிரீவராய்ச் ச
னித் (37) தங்கு ஸ்ரீ பரமேசுவரனை யிவ்ங்கவுருவத்தில் பூஜைபண்ணி
யவரது கிருபாபலத்தினு லக் கலியுக துஷ்டர்களை யெல்லா மதம்செய்து
போட்டுப் (38) பிறகு முன்போல் விஷ்ணுவருவத்தைக்கொண்டு தம
திருப்பிடம் சேர்ந்தனர். இப்பிரகாரமாய் விஷ்ணுவானவர் பத்தவதார
ங்களில், ஸ்ரீ சிவபிரானு லைந்தவதாரங்களில் தண்டிக்கப்பட்டும் மற்றைந்
தி லருள்புரியப்பட்டுமாகிப் பிருகுமாமுனிவரின் சாபத்தினின்று விடுப
டலானார்- (39½) இவ் வவதாரங்களெல்லாம் பெரியோர்களால் கற்பங்
கள்தோறும் பலவாறாய் வர்ணிக்கப்படுகின்றன. (40) கேளீர்! முனி
வர்களே! சிவபிரானு ல் விஷ்ணு கண்டிக்கப்பட்டதானது விஷ்ணுபுரா
ணங்களில் சொல்லப்படவில்லை. என்றாலு மக் கண்டனையான தவர்
தேகத்தைவிட்ட மாதிரியைக்கொண் டேகிக்கத்தக்கதா யிருக்கின்றது.
(41) யெப்படியென்றால் ஸ்ரீ குமரோசலு ம் வீரபத்திரர்முதலிய க
ணைதிபர்களாலு ம் தண்டிக்கப்பட்டதானது, வேதபுராணங்களால் வெளி
விக்கப்படுகின்றவைகளும் ஸ்ரீ சிவபிரான் திருமேனிதனில் விளங்கிய தி
ருவாபாணங்களின் மத்தியில் விளங்கிநிற்பவைகளுமான மச்சத்தின் வி
ழிகள், ஆமையோடு, பன்றியின் சிங்கம், சிங்கத்தோல், முண்டத்தலை,
திரிவிக்கிரமத்தின் பெரிய வெலும்பு இவைகளால் தெளிவா யுதிக்கப்ப
டுகின்றது. (42-43) அதன் பிறகு விஷ்ணுப்பிரம்மர் முதலிய தேவர்
களெல்லாம் ஸ்ரீ பரமேசுவரனைக் கண்டு மனதினில் மிகுந்த பயத்தோடு
தங்களது கர்வத்தை விட்டவர்களாகி (44) யவரவர் தொழிலைச் சரிவ
ரப் பார்த்துவருகின்றார்களென்று வேதமறிந்தவர் சொல்லுகின்றார்கள்.
ஒருசமயத்தி லுபேந்திரர் விஷ்ணுவின் திருமாளிகைக்கு வந்தா
ர். (45) அப்போது விஷ்ணுவானவர், பிரத்தியுமனர் முதலிய மூர்த்தி
களைப்போல் தம தேவர் மூர்த்தியான அவ்வுபேந்திரருட னெருவருக்
கொருவர் கொஞ்சநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். (46) இப்பேர்க்கொ
த்த சமயத்தில் காசியபமுனிவரின் புத்திரரான மகிமைபொருந்திய க
ண்வாமாமுனிவர் விஷ்ணுவோடு பேச விரும்பியவர்கி வைகுண்டத் தி
ருமாளிகைக்கு வந்தார். (47) அப்போ தவ் விருவர்களும், மகா சிவப
க்தரும், விருதங்ளை யுருதியாய்க் காக்கலுற்றவருமான வப்பேர்க்கொத்
த மாமுனிவர் வருவதைக் கண்டு மவர்களைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவு
மில்லை; அவருக் காசனம் கொடுக்கவுமில்லை. (48) அவரோடு பேசவு

மில்லாமல் மௌனமாயிருந்தார்கள். அப்போதம் மாமுனிவ ரவர்கள வ்வா றிருந்ததைக் கண்டு கோபம்கொண் டவர்களைச் (49) சபித்ததா வது:— “ஓ! கோ! யாம் ஸ்ரீ சிவபிரானுக்குப் பிரியமுள்ளவரென்பதை நீங்க ளறிந்தும் சும்மா விருந்துவிட்டீர்களல்லவா? ஆகையால் ஓ! விஷ்ணுவே! நீ நமது திருவாக்கின்படி யனேக ஜன்மங்களை யெடுத்த (50) தவ் வெல்லா ஜன்மங்களிலு முமையா யிருக்கக்கடவாயென்று நம்மா விங்குனக்குச் சாபம்கொடுக்கப்பட்டது. மேலு மிதோ உன் பக்கத்தி ல் மிருகம்போ லுட்கார்த்திருக்கின்ற இவ் விலக்குமியும் (51) நமது சாபத்தினால் மான்பேடாகக்கடவன். தவிரவு மிப்பேர்க்கொத்த இவ் வுபேந்திரனும் வேடயோனியிற் சனித்து வெகுதூரம் காடுதனிலே குடியிருக்கக்கடவான். (52) இன்னு மில் விலகின்மீதுள்ள வுனது பக்தர் களெல்லாம் மதியங்கியவர்களாக ஸ்ரீ சிவபிரானே நிந்திப்பவர்களும், திருநீ றுருத்திராக்ஷங்களை யிகழ்வோர்களு மாகக் கடவார்க” (53) னென் னு சபித்துப்போட் டக் கண்வமாமுனிவர் தம தாசிரமத்திற்குச் சென் னுவிட்டதன்பேரில் விஷ்ணு அவரது சாபத்தின் பயத்தினால் திருவாரூர் சேர்ந் (54) தங்கு வேறு கவனமில்லாமல் ஸ்ரீ மகாதேவரைப் பூஜை பண்ண, பிற கப் பகவானும் களிப்புற்றவராகிக் கண்வமுனிவரையழைத் (55) தச் சாபத்தின்படி விஷ்ணுவையு மிலக்குமியையு மொரு ஜன்மம்மட்டி லெடுத்தனுபவிக்கும்படி செய்வித் (56) தவ் வுபேந்திரனுக்கு மோர் வேடப்பிறப்புமட்டி லுண்டாகும்படி செய்வித்தருளினர். பிற்பாடு விஷ்ணு வப்பேர்க்கொத்த கண்வசாபத்தின்படி சிவமுனி யாய்ப் பிறக்கலாகி (57) யிலக்குமியம்மையு மம் முனிவரின் சாபத்தினாலோர் காடுதனில் மான்பேடாய்ப் பிறந்து, உபேந்திரன் முதலியவர்களு மப்போது வேடயோனிகளிற் சனிக்கலானார்கள். பின்பம் மான்பேடானது ஊமைபூரான வச் சிவமுனிவரைக் கண்டமாத் திரத்திற் கர்ப்பம் கொண்டதாகி யது பொன்னிறம்பொருந்திய மெத்த நேர்த்தியானவோர் பெண்ணைப்பெற்றுவிட்டோடிப்போயிற்று. (59) அப்போதக் காட்டினிலுள்ள அவ்வேட எனக் குழுவியை யெடுத்துத் தன் சேரிக்குக்கொண்டுபோய் வல்விதேவியென்ற வப்பெண்ணை ஸ்ரீகுமரோசனுக்குக்கவியாணம் செய்துகொடுத்தான். (60) அதன்மே லவ வெல்லோர்களுமச் சாபத்தினின்று நீங்கியவர்களாகி வந்ததுபோல் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

பிறகோர் சமயத்தில் கூடாபனென்பவனும் ததிசமுனிவரும் சேரலாகி யொருவருக்கொருவர் வாக்குவாதம் சேரிட்டபோது (61) விஷ்ணுவானவர் கூடாபனுக் குதவிசெய்யச் சுருதியவராகி யோர் பிரம்மணனாய்க் கபடவேடம்பூண்டு ததிசமுனிவரி னாசிரமத்திற்குச் சென் (62)

ரோர் பிச்சை, கேட்டதாவது:— “ஓ! முனிந்தரோ! அடியேன் வேண்டுமோளின்படி ‘கூத்திரியன் பிரம்மணனிலு முயர்ந்தவனென்றே தேவரீரினபிப்பிராய’ மென் ரோர்தடவை சொல்லியுளுவேண்டு” (63) மென, இவ்வாறு விஷ்ணுவால் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டதைக் கேட்டத் ததீசமுனிவரும் ‘ஓ! விஷ்ணுவே! யா மவ்வாறு பொய்யுரைப்போரல்லர்; (64) ஆ! அச்சுதா! நமக்கு கூத்திரியனிடத்திற் கொஞ்சமேனும் பயமில்லை” யென, அதுகேட்டம் மனையொளிக்கண்ண ருடனே கோபமுற்றவராகியம் முனிவர்மீ தனேக மத்திரங்களைப் பிரயோகிக்க, (65) அவைகளைமெல்லா மம் முனிவரின், தர்ப்பங்களு லமைத்து வைக்கப்பட்ட வோர் முச்சுலமானது பகலித்துவிட்டது. பிற்பாடு விஷ்ணுவானவர் அதிக வாக்கிரகம் கொண்டவராகி விசுவரூபத்தைக் காட்ட, (66) அதனை யம் மாமுனிவ ரடக்கிப்போட்டவ் விசுவரூபத்தைத் தம் மிடமாய்க் காண்பித்தார். உடனே விஷ்ணு பொருமையினு லவர்மீது தம் சக்கிரத்தைப் பிரயோகிக்க, (67) அச் சக்கிரமும், விஷ்ணுவுக் குதவியாய் வந்த மற் றெல்லாத் தேவர்களாலு மவர்மீது பிரயோகிக்கப்பட்ட வெல்லா அத்திர சத்திரங்களு மம் மாமுனிவர்மீது விழுந்தமாத் திரத்திலு ர தெலும்பிற் பட்டு முனைமுறிந்து விழலாயின. (68½) இதற் கிடையில் பிரம்ம னங்கு வந்து ஆயுதபாணிகளாயிருந்த அவ் விஷ்ணுவையும் மற்றத் தேவர்களையு (69) மிது சரியல்லவென்று சொல்லி யவ் வுயுத்தத்தினின்று தடுத்துவிட்டார். பிற கவ் வுயுத்த மோய்ந்ததன்மேல் முனிவர் விஷ்ணுவையும் மற்றெல்லாத் தேவர்களையும் சபித்ததாவது:— “ஓ! தேவர்களே! இப்பேர்க்கொத்த நீங்க ளெல்லோர்களும் விஷ்ணுவோடு கூட வதிசேக்கிரத்தில் ஸ்ரீ சிவபிரானது கோபாக்கணியினின் றுண்டாகும் வீரபத்திரர லடிபடக்கடவீர்கள். (71) மேலும் பார்மீதுள்ள விஷ்ணுபக்தர்களாகிய, சன்னியாசிகளும் மற்ற றெறிந்துபோட்ட மானிடர்களும் வெரும் பாஷண்டிகளும், என்றும் சிவநிந்தை செய்யத்தலைப்பட்டவர்களு மாகக்கடவார்கள்” ளென்று சபித்தனர். (72)

அறுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

, முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௬௬—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

கேளீர்! முனிவர்களே! பிற்பாடு விஷ்ணு மகா பயங்கொண்டவராகித் தம்மை மனதினால் நிந்துத்துக்கொண்டு “ஐயோ! ஏனிவரோடு வீணான கலகம் நேரிட்டதோ?(1) இதன லென்ன பயனைத்தான் யாம

டைந்தோம்? தீர்க்க முடியாத சாபம் கைக்கு வந்ததைத் தவிர வேறொன்றுமில்லையே! ஆகையா லப்பேர்க்கொத்த தோடம் திருவதற்காக ஸ்ரீ சங்கரனைச் சரணமடைவோ' (2) மென்று மனதின லாலோசித்துக்கொண்டு சிதம்பரத்திற்குப் போ யங்கு திருச்சிற்றம்பலத்தில் ஸ்ரீ மகாதேவரைப் பூஜைபண்ணி (3) யவரது திருவருளா லுடனே பாவங்கள் தோலையப்பெற்றார். பிறகோர் சமயத்தில் விஷ்ணு கந்தமாதனகிரிக்குச் சென்றங் கழிவற்றவரான (4) ஸ்ரீமகாதேவரைப் பூஜைபண்ணி யிரண்டு வரன்களைக் கேட்டுக்கொண்டதாவது:—'ஓ! தேவாதிதேவா! தேவரீ ரடியேனை வாகனமாகவும் பாணமாகவு மங்கீகரித்தருளவேண்டு' மென, (5) அப்போது பகவா னப்படியே நல்லதென்று சொல்லிப்போட்டுப் பிறகு திரிபுரசமுக்காலத்தி லம் மாதவரை வாகனமாயும் பாணமாயு மாதரித்தருளினர். (6) அதுமுதற்கொண்டுதான் பகவானாகிய விஷ்ணு ஸ்ரீ ஸர்வேசுவரனுக்கு வாகனமான விடபராஜனும் சிறந்த பாணமுமானார். பின்னும் விஷ்ணுவானவர் முந்தி மைனாகபருவதத்தில் ஸ்ரீ சங்கரனைப் பூஜைசெய்து (7) பிறகு பிரசன்னரான பகவானை நோக்கி யாயிரம் வரன்களைக் கொடுக்கலுற்றதான வோர் வரனை வேண்டிக்கொள்வதற்காக மெத்த வ்ணக்கமுற்றவராகி வந்தனித் தஞ்சலிகொண் (8) டொத்ததாவது:—'ஓ! ஸ்வாமீ! நாகனென்னு மோர் மகாசுரன் தவத்தினுற் பிரம்மனை யாராதித்து வரன்கேட் டடைந்ததாவது:—(9) 'ஓ! ஸ்வாமீ! நாவுக்கும் மனதிற்கு மெட்டாத சிவனென்னு மரும்பொருளான தெப்போது சக்திச்சொருபியான தேவனாகிய விஷ்ணுவோ டொன்றாய் லயித்துப் போர்முன்ன (10) ரொந்தனோடு கொரோமாய்ச் சண்டைதொடுக்கலாகுமோ அப்போதுதான் அடியேனுக்கு வதையுண்டாகவேண்டும்; மேலும் ஓ! ஜகத்பதியே! நான் தேவரொல்லோர்களையும் வென்று சகல லோகங்களுக்கு மதிபன (11) யாகனே' மென்று பூமி புத்திரனான நாகாசுரனின் விதமான வரனை யடைந்து சகல தேவர்களையும் ஜயித்துவிட் டிப்போது முவுலகுகளையு மாண்டவருகின்றான். (12) ஓ! பிரபுவே! மகா பலசாலியான அவ் வசுரனோடு நான் பன்னிருமுறை யுயுத்தம்பண்ணித் தோல்வியடைந்துவிட்டேன். (13) ஆகையா லவனிடத்திற் பயங்கொண்டு பெற்ற ருற்றார் முதலியவர்களோடு மதுராபுரியைவிட் டிப்போது நான் கடல் மத்தியிலுள்ள துவாரகா பட்டணத்திற் குடியிருந்துவருகின்றேன். (14) அவ னெப்போது மலைச் சுறங்கங்களிலெல்லா மெந்தனைத் தேடிவருகின்றான். ஆகையால் ஓ! தேவாதிதேவா! சகலர்களுக்கும் நாவாலும் மனதாலு மெட்ட முடியாத தேவரீ (15) ரடியேன்மீ தொன்றாய் லயித்திருந்துகொண்டு பூமிபுத்திரனான வந்நாகனைச் சமுகரித்தருளவேண்

டு" மென்று விஷ்ணு தேவோசனை வந்தனித் தஞ்சலிகொண்டு முன்னில் நின்று (16) வேண்டிக்கொள்ளுகையி லவ் வஷ்டைசுவரிய சம்பன்னமூர் த்தியானவ ரச் சனூர்த்தனரை நோக்கிப் பின்னும் மொழிந்தருளியதாவது:—'ஓ! பரிசுத்தம்பொருந்திய விஷ்ணுவே! யாம் தேவர்களுக்குப் குபகார நிமித்தமா யுமது வலதுபாரிசத்திலிருந்துகொண் டெங்கு மிகுந்த பராக் கிரமத்தை யருளுவோமாக' வென, (17½) இவ்வா றச் சம்புவிந் வரனைக் கைக்கொண் டதன்மேல் கிருஷ்ணரூபியான அவ் விஷ்ணுவானவர் (18) திறண்ட சைனியங்களோடுகடியவராகிப் பூமி மைந்தனான வந் நாகம காசுரனைச் சண்டைக்கழைத்தார். (19) பிற கவ் விருவர்களுடைய சைனியங்களுக்கும் கோரமான வுயுத்தமுண்டாயிற்று. பிறகு ஸ்ரீ ஸர்வேசுவர னு மவ் வசுரனை நாசம்செய்வதற்காக அவ் விஷ்ணுவுக்குள் பிரவேசித் (20) தவரது வலதுபாரிசத்தி் விருந்தருளினர். அப்போ துடனே விஷ்ணுவானவர் சக்கிரத்தினு லவ் வசுரனது சிரசைக் கண்டித்துவிட்டனர். (21) அவ் வசுரனு மப்போது விஷ்ணுவுக்குள்ளிருக்கும் ஸ்ரீமகாதேவரால் சமுகரிக்கப்பட்டபடியா லவ னவரது திருமேனியின்கண்ணே லயித் து (ஸாலோக்கிய) முக்தியடைந்து (22) பிறகு கணுதிபத்தன்மையைப் பெற் றெப்போதும் ஸ்ரீசிவபிரானையே வந்தக்கரணத்தில் தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அவ் வுயுத்தத்தைப்பார்த்த வெல்லோர்களும் மிகவு மாச்சரியம்கொண்டவரானார்கள். (23) பிற்பாடு ஸ்ரீ பகவானும் விஷ்ணுவைவிட்டுக் கைலைமலைக்கருளினர். கிருஷ்ணனும் ஸ்ரீ ஜகதீசனை வந்தனித்துப்போட்டு மெத்த மனச்சந்துஷ்டியுடன் துவாரகைக்கேகினர். (24) தேவர்களெல்லாம் பயமற்றவர்களாகி மகா சந்தோஷத்தோடு தேவலோகம் சேர்ந்தார்கள்.

பிறகோர் சமயத்தில் திருமாலானவர் திருவாலங்காட்டில் ஸ்ரீ பகவானை (25) யாராதித்ததினால் பிரசன்னரான பார்வதிவேந்தரிடமிருந்து வரன்கேட்டடைந்ததாவது:—'ஓ! சகலர்களுக்கும் சுகத்தை யளிக்கலுற்ற ஜகதீசா! தேவரீ ரடியேன்மீது பிரசன்னராயின் யானோர் பெண்ணு கித் தேவரீரோடு புணரவேண்டுமென்ற விருப்ப மெனக் கிப்போ திருக்கின்றபடியா லப்பேர்க்கொத்த வரனை யெனக்குத் தந்தருளவேண்டு'மென, (26½) அவ்வாறே யீசனவருக்கு வரன்னித்துவிட்ட நந்தர்த்தானுமடைந்தனர். (27) அதேகாரணத்தால்தான், பாற்கடலினின்றமுதமுண்டாகிய தனையசுரர்கள் கைப்பற்றிவிட்டபோது விஷ்ணு மோகினியுருவம்கொண்டவராகி (28) யதனு லவ் வசுரர்களை மோகிப்பித் தவ் வமுதத்தைத்தேவர்களைப் புசிப்பித்துப்போட்டுப் பிற கிந்திரியங்களை வசத்திற் கொண்ட ஸ்ரீ பரமேசுவரனையும் மோகிக்கச்செய் (29) தம்மோகினியுருவத்துடன்

காமனைச் சயித்த வப்பேர்க்கொத்த ஸ்ரீஜகதீசனோடுகூடப் புணர்ந்து சாஸ்தாவெனவும் பிள்ளையையடைந்தனர்.(30) தவிரவும் மற்றோர் கல்பத்தில் ஸ்ரீபரப்பிரம்டி மோய்வடைந்திருக்கும் பிரளயகால மகாராத்திரியின் முடிவில் விஷ்ணு வோர் பெண்ணுருவம்கொண்டவராகி ஸ்ரீஜகதீசனை வசப்படுத்துக்கொண்டவரோ(31) டிரமிக்க, அப்போது விஷ்ணுவிடமாய் பிரம்மனுண்டானார். ஆகையால் விஷ்ணுவானவர், சிவபூஜை செய்ததின் மகிமையாலல்லவோ ஸ்ரீஸர்வேசவரனுக்குப்(32) பெண்டிராகும் பெருமையைப் பெற்றனரென் றால்கினில் பிரஸித்திகொண்ட டிருக்கின்றார். ஒ! கோ! சிவபூஜையானது சகலருக்கும் வேண்டியதைக்கொடுக்க லுற்றதே!

ஒரு சமயத்தில் முனிச்சிரோஷ்டராகிய ஸ்ரீ தூர்வாஸபகவான் கேதாரகேஷத்திரத்துக்குப்போ(33) யங்கு சிவபூஜைசெய்துகொண்டு வசித்திருக்குமளவி லப்போது ஸ்ரீகேதாரோசுவாசவாமியைத் தரிசிப்பதற்காக(34) விஷ்ணு வைகுண்டத்தினின்று கருடாருடராய் யங்கு வந்து ஸ்ரீமகாதேவரைப் பூஜித்துக் கொஞ்சம் நிர்மாலியதீர்த்தத்தையு முட்கொண்டு விட்டுப்(35) பிறகு தமது லோகத்திற்குப் போவதற்காகக் கருடனேறிப் புறப்படுகையி லங்கு சற்றுதூரத்தில் பூஜைசெய்துகொண்டிருந்த ஸ்ரீ தூர்வாஸபகவானைக்கண் (36) டவாருகிற்சென் றவர் பூஜைசெய்வதையும் பார்த்துவிட் டப்போ தவரால் பூஜைசெய்யப்படும் ஸ்வாமியை வந்தனிக்காம லம் முனிவமைட்டில் நமஸ்கரித்துவிட்டுப் புறப்பட்டு விஷ்ணு தம் லோகத்திற்குப் போ யங்கிருந்துகொண்டிருக்குமளவில் (37-38) தூர்வாஸமுனிவர் பூஜையை முடித்ததினமேல் விஷ்ணு வருகிற்சென்று மகா கோபத்தோ டவரைச் சபித்துிட்டதாவது:—(39) ‘ஒ! ஜநார்த்தன! நம்மால் கேதாரத்தில் பூஜை செய்யப்பட்ட விங்கழர்த்தியான ஸ்ரீஸ்தாசிவனை நீர் வந்தனிக்காமல் கர்வத்தோடசட்டையாய்ப் போய் விட்டபடியா(40) லப்பேர்க்கொத்த பாவத்திற்காக வுமது வாகனமாகிய கருட னிப்போதே யிறந்துபோவதோ டும திலக்குமியும் கடலில் விழலாகி(41) யுமது தேகத்தினிரத்தங்களுள்லாம் ஸ்ரீபைரவமூர்த்தியால்குலத்தின் துதியால் பொற்றுவிடப்பட்ட வுமது நெற்றியின்வழியாய்பகரிக்கப்பட்டகடவது.(42) மேலு முமது பித்தர்களுள்லா மிராப்பகலாய்ச் சிவத்துரோகம் செய்தலையே தொழிலாய்க் கொள்ளக்கடவார்க’ னென்றத் தூர்வாஸமுனிவர் சபித்துவிட்டுப்போனவுடன் கேளீர்! முனிசுவரர்களே!(43) அக் கேசவர் ஸ்ரீகாளஹஸ்திக்குச் சென்று ஸாம்பமூர்த்தியைப் பூஜைசெய்ய, பிறகு ஸ்ரீ பகவான் பார்வதீசுகிராய்ப் பிரசன்னராகி(44) யச் சாபத்திற்குப் பரிசாரம் மொழிந்தருளியதாவது:— ‘ஒ! விஷ்

ணுவே! பைரவ ருந் திரத்தங்களை வாங்கிவிட்டதன்மே லும்மை மறுபடியும் பிழைப்பித்துவிடலாவார்.(45) உம திலக்குமியும் கடல் கடையப் படும்போது பின்னு முண்டாகக்கடவாள். கருடனும் மறுபடி பிறக்கலாகிய முதத்தை தக்கொண்டவருகையி(46) லும்முடன் வெகுநால முயுத்தம் பண்ணிவிட்டுப் பிற குமக்கு வாகனமாவா' நென் றறஞ்செய்தனர். பிற்பா டதேவிதமாய் ஸ்ரீபைரவர் தம் சூலத்தினால் விஷ்ணுவி னிரத்தங்களை வாங்கிவிட்டுப்(47) பிறகடியார்களின் துயரங்களைத் தொலைக்கலுற்ற வப் பைரவனைப் பிழைப்பித்து விட்டார். இலக்குமியும் பிறகு கடலினின்றுண்டாகித் திரும்பவும் விஷ்ணுவை யடைந்தாள். கருடனும் காசியப்ரிடமிருந் துண்டாகி விஷ்ணுவோடு யுத்தம்பண்ணிப் பின்னு மவருக்கு வாகனமாயினன். (48½) விஷ்ணுவானவர் சாபத்தினின்று மீண்டதெல்லாம் சிவபூனையின் வலிமையால்தானே யின்றி வேறில்லை. (49) ஆகையாலும்கினில் போகமோகூஷங்களைக் கொடுப்பதற்குச் சிவபூனைக் கீடான தெரன்றுமில்லை.

மேலுமோர் சமயத்தில் தேவதொல்லோர்களு மகரர்களால் தொந்தரவு செய்யப்பட்டபோ(50) தவர்கள் மிகவும் நடுநடுங்கியவர்களாகி விஷ்ணுவைச் சரணமடைந்து விண்ணப்ப மிட்டுக்கொண்டதாவது:— 'ஓ! பகவானே! தேவர்களி னுதிபத்தியமெல்லா மகரர்களாற் கட்டிக் கொள்ளப்படலாயிற்று.(51) தேவரீர்தா நெங்களை யிரகூழ்ப்பதற்கும், விசேடமாய்த் துஷ்ட நிக்கரக சிஷ்டபரிபாலனம் செய்வதற்கும் ஸ்ரீசக தீசனா ல் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்.(52) ஆகையால் தேவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தேவரீ ரவ் வசூர்க்கேடர்களைக் கண்டிக்கவேண்டு' மென, இவ்வா றவர்களது வசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் விஷ்ணு அவர்களை நோக்கித் திருவாக்குரைத்ததாவது:— 'ஓ! தேவர்களே! இப்போ தகரர்களை வெல்ல வெம்மால் முடியாது. ஏனென்றால் நமது சக்கிராயுதமானது ததீசிமுனிவரின் வஜ்ரிரத்தை பொத்த வெலும்பினிற்பட்டு முனை முறிந்துபோயிற்(54) நென, அதுகேட்டுத் தேவர்கள் பின்னு முனைத் ததாவது:— 'ஓ! ஸ்வாம்! ஜலந்தராசுரனைக் கொல்வதற்காக விசனா லோர் சக்கிர மமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற தன்றோ! அகனை யடைவதற்குற்ற முயற்சியைத் தேவரீ ரிப்போது செய்யவேண்டு' மென, (55) விஷ்ணுவு மதே சரியென்று நினைத்துக் கோரியதை யடையக் கருதியவராகிக் காஞ்சிபுரத்திற்குச் சென் றங்கு ஸ்ரீசிவபிரானை நாள்தோறு மாயிரம் தாம மைமலர்களா லர்ச்சித்து வருகையி லொருநா னோர் மலர் குறையலான போ தவர் தமதோர் நேத்திரத்தைப் பிடுங்கி(56½) யம் மலருக்கிடாய்ச்

சரிக்கட்ட, உடனே ஸ்ரீசங்கரனவர்மீது களிப்புற்றவராகிய யாயிரம் சூரியர்களை யொத்ததான சுதரிசனமென்னும் சக்கிரத்தை யவ்விஷ்ணுவுக் கீந்தருளிவிட்டுப் (57½) பின்னுமவர் வெகு சந்தோஷத்தோடு விஷ்ணுவையின்னுமோர் வரன்கேட்டுக்கொள்ளும்படி திடப்படுத்த, (58) அதன்மேல் விஷ்ணுவும் தமக்குத் தாமரை மலையொத்த நேத்திரத்தை வரனாய்க் கேட்டுக்கொண்டு ‘ஓ! பரமேசுவரா! யான் கமலக்கண்ணனென்றே யுலகினிற் பிறஸித்தி பெறவேண்டும். மேலு மவ்விதமா யடியேனைத் துதிப்பவர்களுக்கும் தேவாரீரே சகல வேண்டுதல்களையும் கொடுத்தருளவேண்டு’ (59½) மென்று ஸ்ரீஸ்ரீவேசவரனிடமிருந்து வேண்டியவைகளை யடைந்ததன்பேரில் விஷ்ணுவானவர் (60) சக்கிரத்தினுற் சகல வசூர்களை யும் சமுகரித்துப்போட் டவ் வசூர்களா லடிக்கடி பிடிக்கப்பட்டு வந்த சகல தேவர்களையும் காப்பாற்றிவிட்டனர். (61) அதுமுதலாய்ச் சகல விருட்சுவர்களும் விஷ்ணுவைக் கமலக்கண்ணனென்று சொல்லத்தலைப்பட்டார்கள்.

பூர்வத்தி லோர் சமயத்தில் விஷ்ணு புத்திரனை யடையவேண்டு மென்னும் விருப்பத்தோடு ஸ்ரீவாஞ்சியத்திற்குப்போ (62) யங்கு புத்தியை மற்றெங்கும் செலுத்தாமல் மிகுந்த பக்தியோடு ஸ்ரீபகவானையாராதித்ததன்பேரில் ஸ்வாமியா லவருக்குப் புத்திர னருளப்படலாகையி லப்போ தவ் விஷ்ணுவால் பூஜிக்கப்படாத ஸ்ரீபார்வதீதேவி கோபமுற்றவளாகி (63) ‘ஓ! விஷ்ணுவே! நீ டொம்மை விலக்கி ஸ்வாமியைமட்டிற் பூஜித்துப் புத்திரனை யடைந்தபடியா லுமது புத்திர னுருத்திரனது கோபாக்கினியா லோர் கணநேரத்திற்குள் ளெரிக்கப்படலா வா” (64) எனன்று தேவியாற் சபிக்கப்பட்டதன்பேரில் விஷ்ணு மறுபடியும் ஸ்வாமியை யம்மனோடும் கந்தனோடும் கூடப் பக்தியோடு பூஜித்துக் களிப்பிக்க, (65) அப்போது தேவி ஸ்ரீபகவானுல் திருக்கண்ணாடை காட்டப்பட்டதன்பேரில் பிரசன்னையாகித் திருவாய்மலர்ந்தருளியதாவது:— ‘ஓ! விஷ்ணுவே! நீர் வரன லடைந்த புத்திரன், நமது சாபத்தின்படி நஷ்டமானபிறகு சிவாக்கியனால் மறுபடியும் வேறு தேகத்தைக் கொள்ளக் கடவானென்று வரனளித்துப்போட் டவ் வம்மை ஸ்வாமியோடு கூட வந்தர்த்தானமடைந்தனர். (67) பிற கதேவிதமாய் விஷ்ணுவானவ ரிரதிக்கு நேசனான மன்மதனைப் புத்திரனா யடைந்து பிற்பா டவன் ஸ்ரீசிவபிரானது நெற்றிக்கண் ணக்கினியால் தகிக்கப்பட்டதின்மேல் (68) தேவர் களின் வேண்டுகோளின்படி யம் மகா தேவராலே பிழைப்பிக்கப்படலானான். ஆகையால் கேளீர்! முனிவர்களே! சிவபூஜையானது புத்திரனை ய

டைவதற்கும், முக்கிய வேதுவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றபடியாலது சகல வபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கலுற்றதே யென்று சந்தேகமின்றிச் சத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். (69)

அறுபத்தாறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௬௭—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

கேளீர்! முனிவர்களே! பின்னு மோர் தருணத்தில் கமலக்கண்ணன், மாயையில் மகா தேர்ச்சிபெற்றவர்களான வசுரர்களால் ஜயிக்கப்பட்டதன்பேரில் மாயாபுரியில் ஸ்ரீமகேசவரனைப் பூஜைசெய்கையி (1) லங்கு பிரசன்னரான பரமேசவரனை நோக்கி வசனமுரைத்ததாவது:— ‘ஓ! ஸ்வாமீ! காலநேமிமுதலிய வசுரர்களெல்லாம் மெத்த மாயாவிடையிருக்கின்றார்கள். (2) அம் மகா மாயாவிடையினை யுய்த்தத்தில் வெல்வதற்கு நான் திறமையற்றவனாயிருக்கின்றேன். ஓ! அஷ்டைசுவரிய சம்பன்ன மூர்த்தியே! எனது மாயையான தவர்கள் மாயையால் வெல்லப்படலாயிற்று. (3) ஓ! ஆயிரம் வரன்களை வேண்டினும் கொடுக்கலுற்ற மகாபிரபுவே! அதற்குத் தக்கதான வோர் வரனைத் தந்தருளவேண்டு’ மென்று வேண்டிக்கொண்டபடியே அப்பேர்க்கொத்த வரனை யடைந்து, அதுமுதற்கொண்டதான் விஷ்ணு வோர் மகா மாயாவிடையானது. (4) மேலும் தமக்கு, அசுரர்களின் கர்வத்தைப் பங்கப்படுத்தத் தக்க வோர் மிகுந்த வலிமையையும் கொண்டனர். அதற்குமே வசுரர்களைக் கண்டிக்கலுற்ற அவ் விஷ்ணு வுய்த்தமதில் சகல வசுரர்களையும் சமுகரித்துப்போட்டார். (5) முந்தி யோர் தருணத்தி லிலக்குமீ வேந்தன் ஸ்ரீ காசிதனில் மிகுந்த பூஜையினு லீசுவரனைச் சந்தேஷிப்பித்து மெத்த வுத்தமமான வரனைக் கேட் டடைந்ததாவது:— (6) “ஓ! ஜகதீசா! அடியேனுடைய தும், பிரம்மன்முதலியவர்க ளுடையதுமான வகங்காரத்தை யடக்குவதற்காகவே தேவரீர் திருமேனிதனி லெனது தேகத்தின் சம்பந்தமானவைகளைத் தரித்தருளினு (7) மடியேனுடைய மனதானது அதிகாரமதத்தினுற் சில சமயத்தி லெங்கிராமும் கர்வமும் கொண்டாகின்றதே! (8) ஆகையால் ஓ! பிரபுவே! இனி தேவரீர் யாவர் முன்னிலையிற் பிரசன்னராயினு மெப்போது மடியேனது தேகத்தி னெலும்புமுதலியவைகளை, எல்லோர்களுடைய கர்வமு மடங்கும்படியாய்த் தேவரீர் திருமேனிதனிற் பூஷணமாய்ப் பூண்டு கொண்டே பிரசன்னராகவேண்டும். மேலும் ஓ! ஜகத்குருவே! (9½) தேவரீருக்கு விஷ்ணுவின் சிரசை விழ்த்தினவ

றொன்றும், மச்சவிழிகளை யாபரணமாய்த் தரிப்பவரொன்றும், ஆமையோ
 ட்டினு லலங்கரிக்கப்பெற்ற திருமேனியைக் கொண்டவரொன்றும், பன்
 றியின் சிங்கத்தைத் தரிப்பவரொன்றும், நரசிங்கத்தின் தோலை யாடை
 யாய்க் கொண்டவரொன்றும், திரிவிக்கிரம ரொலும்பைத் தண்டமாய்ப் பி
 டிப்பவ ரொன்றுமாகிய வித் திருநாமங்களெல்லா மிப்போ துண்டாகவே
 ண்டும்.(11½) தவிரவும் ஓ! பரமேசா! எந்த மானிடோத்தமர்கள் தேவ
 ரீனா இத் திருநாமங்களால் துதிக்கின்றார்களோ,(12) அவர்களுக்கெல்
 லாம், தேவரீ ரடியேன்மீதுள்ள கருணையினால் வேண்டிய வபீஷ்டங்க
 ளை யெப்போதும் கொடுத்தருளவேண்டு' மென்று வேண்டிக்கொண்ட
 படியே அவருக்கு வரனைக் கொடுத்தருளிவிட்டு ஸ்ரீ சம்பு பார்வதியோடு
 கூட வந்தார்த்தான மடைந்தனர்.(13) ஆகையா லதுமுதலாய் ஸ்ரீ மகாதே
 வரை இத் திருநாமங்களால் துதிப்பவர்களெல்லாம் சகல வபீஷ்டங்களை
 யும் கைக்கொண்டு முடிவில் மோகூஸாம்பிராஜியம் பெற்று வருகின்றா
 ர்கள்.(14) மேலு மவர்கள் விஷ்ணுவுக்கும வெகுப்பிரியமுள்ளவர்க ளா
 வதோடு சகல தேவர்களுக்கும் நேசர்களாகின்றார்கள். தவிரவும் பார்மீ
 துள்ள வப்பேர்க்கொத்த சிவனடியார்கள்மீது, விஷ்ணுவானவ ரகங்கா
 ரத்தைவிட்டு, மிகுந்த பக்திகொண்டவராகிப் பேராநந்தம் கொள்ளலாகி
 ன்னர். (15½)

பின்னு மோர் சமயத்தில் கேளீர்! தாணிதேவர்களே! விஷ்ணு
 வானவர் ஹரீசுவரமென்ற சேஷத்திரத்தில் பகவானை யாராதித்துப் (16)
 பிரசன்னரான வம் மகேசுவரனிட மிருந்து வரணடைந்தவரது திருநடன
 ததிற்குப் படக வாத்தியத்தையும் மத்தள வாத்தியத்தையும் நன்றா
 யொலிப்பித்துச் சுகமடைந்தார்.(17) பின்னு மொருக்கா லவ் விஷ்ணு தி
 ருவெண்காட்டில் ஸ்ரீ ஸாம்பமுர்த்தியைப் பூஜைசெய்து மிகுந்த சந்தோ
 ஷத்தோடு வர்களித்து வரன்கேட்டடைந்ததாவது:—(18) 'ஓ! பரமே
 சுவரா! தேவரீரால் வினோதார்த்தமா யிச் சகல ஜகங்களும் படைக்கப்
 பட்டு வருவதி லடிபேனுக்கு வெகு ஜன்மங்களாகிவிட்டனவே! (19) ஓ!
 எனதினாவனே! இனிமே லடியேனுக்குத் தேவரீரிடத்திற் சிரோஷ்டமா
 ன முக்தியுண்டாகவேண்டு' மென, பிறகு பிரசன்னரான ஸ்ரீபரமேசுவர
 னவ் விஷ்ணுவை நோக்கி மொழிந்தருளியதாவது:—(20) "கேளீர்! வி
 ஷ்ணுவே! இனி மகா பிரளயகாலம் நேரிடும்போது நாம் சகலப் பிராணி
 களையும் சமுகரித்ததினமே லும்மையும் லீலாவினோதமாய்ச் சமுகரித்
 துவிட்(21) டும தெலும்பு சாம்பல் தோல் முதலியவைகளால் யா ம
 லங்கரிக்கப் பெற்றவராகி யுமக்காக மெத்தச் சந்தோஷத்துடன் பேரா
 நந்தத் திருநடனம் செய்துபோட்டுச் சாலோக்கிய முக்தியை யருளுக

ன்றோம்.(22) பிறகு மறு கிருஷ்டிகாலம் வந்தபிறகு மெதெல்லா அபரா தங்களையும் மன்னித் துமக்குச் சாரூப்பியத்தை யளித்துப் பிந்திய கல் பத்தில் மெத்த வுத்தமமான ஸாயுஜியத்தையு மருளாலாவே”(23) மென் றீசன் பிரசன்னராகி யவருக்கு வரனை யளித்துவிட் டந்தர்த்தானம டைந்தனர். பிற கவ்வாரே ஸ்ரீ சிவபிரா னவர தெனும்பு சாம்பல்முதலி யவைகளால் தம் திருமேனியை யலங்கரித்துக்கொண்டு(24) விஷ்ணுவு க்கும் ஸாயுஜிய பதவியைக் கொடுத்து மந்தெல்லோர்களுையு மனுக்கரகி த் தருளுகின்றார். ஆகையால் புருடோத்தமரான ஸ்ரீஹரியானவர் சிவபூ ஜையின் மகிமையினால்தா னுலகுக் கிரகணகர்த்தரும், அளவற்ற பாக் கியத்தைக் கொண்டவரும், மாயாவியும், புத்திர னடைந்தவரும்,(25½) சகல தேவர்களிலும் மகா பலசாலியும், எல்லோரிலும் மேன்மைபொரு ந்தியவருமாயினர்.(26) மேலு மவர் ஸ்ரீ பரமேசுவரனைப் பூஜித்ததினால் தான் தாம் கொண்ட பல சாபங்களினின்றும் மீளலானார். கேளீர்! மு னிவர்களே! இப்போ துரைக்கப்பட்டதெல்லாம் ஸ்ரீ விஷ்ணுவாற் செ ய்யப்பட்ட வனேகம் சிவபூஜைகளில் சிற்சிலவிடத்திற் சிற்சில பாகம் மட்டிலேயின்றி வேறில்லை. அவரா லெல்லாவிடங்களிலும் செய்யப் பட்டிருக்கிற பூஜைகளைப்பற்றி யெடுத்துரைக்கப் பார்தனில் யாவரால்தா ன் சாத்தியம்?(27½) இவைகளைக் கேட்பவர்க்குக்கூடச் சகல வபீஷ்டங் களும் சடிதியிற் கைகூடலாகுமே.(28) மேலு மிப்போது பிரம்மனாற் செய்யப்பட்ட வனேகம் சிவபூஜைகளிற் சிலவற்றை யெடுத்துரைக்கின் றேன். அவற்றைச் சகலமுனிவர்களும் வெகுஜாக்கிர்தையுள்ள மனதோடு கேட்பீர்களாக; (29) என்று சூதமுனிவர் வெகு சந்தோட சித்தமு டையவராகி மாமுனிவர்களை நோக்கிக் கூறலாயினர். (30)

அறுபத்தேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் கூஅ—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

கேளீர்! பிரம்மனோத்தமர்களே! பூர்வத்தில் பிரம்மன் முக்க ண் தேவரான ஸ்ரீ பரமேசுவரனைச் சீர்காழியில் கொடிய தவத்தினாற் க ணிப்பிக்க,(1) அப்போ தவர் செய்த பூஜையினால் சந்திரசேகரான ஸ்ரீ சங்கரன் பிரசன்னராகி ‘ஓ! பிரம்மாவே! உமக்கு மங்களமுண்டாகக்கட வது; நீ ருமக்குவேண்டிய வரனைக் கேட்கலாவீர்; நா மதனைத் தந்தருளு கின்றோ’ மென,(2) இவ்வாறு ஸ்ரீ சம்புவின் வசனத்தைக் கேட்டதன் மேல் பிரம்மன் விரயமுற்றவராகி “ஓ! ஸ்வாமீ! முந்தி யகங்கராதினால்

புத்தகெடப்பெற்ற வடியேனது சரசானது மகாத்துமாகிய ஸ்ரீ பைரவ ழுர்த்தியால் நகத்தினுற் கிள்ளப்பட்டுப்(3½) போனதால் ஓ! பிரபுவே! இப்போதுகூட வெப்போதும் மிகுந்த பீதியான தடியேனே வருத்தலாகின்றது.(4) என் மனதும் மெத்தச் சஞ்சலம்கொண் டெங்கும் சுற்றலாகின்றது. சகல ஜகங்களையும் முன்போல் சிருஷ்டிக்க வெனக்குத் திறமையில்லாதபடியால்(5) ஓ! ஜகத் பிரபுவே! அடியேனுக்குச் சிருஷ்டிசெய்வதில் திறமை யருளவேண்டு” மென, இவ்வாறு பிரம்மனது வசனத்தைக் கேட்டதன்மே லங்ஙனமே யருள்செய்துவிட்டுப் பிரபுவாகிய(6) ஸ்ரீ மகாதேவ ரம்பிகையோடுகூட வங்குதானே அந்தர்த்தானமடைந்தனர். பிரம்மனு மிப்பேர்க்கொத்த வரனை யடைந்ததன்மேல் மிகவும் தாண்டமுடியாத பெரும் பீதியை விட்டுத்(7) தைரியம் கொண்டு மனதினால் ஸ்ரீ மகாதேவனைத் தியானித்துக்கொண்டே யப்போதுமுதலாய்ச் சகல புவனங்களையும் மிகுந்த சந்தோடம் கொண்டவராகி முன்போ விடைவெளியின்றிப் படைத்துவந்தனர்.(8) பிற கிப்படி யிருக்கு மளவில் பிரம்ம னப்ஸரஸ்திரீ கணங்களைச் சிருஷ்டிக்கலாகும்போ தவர கண்டவிழிகளைக் கொண்டவளும், சகல அவயவங்களும் சுந்தரமா யமையப்பெற்றவளுமான திலோத்தமையைச் (9) சிருஷ்டித்தவுட னாக்கி யானத்தினால் மேகிக்கலுற்றவராகி யவன்மீது மிகுந்த காதல்கொண்டவனை யவளிடத்துச் சுரதலிலை செய்யும்படிப் பலமுறையாய்ப் பிரார்த்தித்தனர்.(10) அப்போ தவளும் ‘ஓ! பிரம்மாவே! தேவரீர் சகல ஜகங்களுக்கும், அதிலும் விசேடமா யெந்தனுக்கும் தந்தையாகின்றபடியால் ஓ! ஜகத்பிரபுவாகிய ஸ்வாமி! தேவரீ ரடியேனோடு புணருவது சரியல்ல” வென்று மிகுந்த பயம்கொண்டவளாகி யுறக்கச் சொல்லிக்கொண்டே தூரமாயோடினாள். அப்போது பிரம்மனு மவனைத் துறத்திக்கொண்டோடலாகையி லவளைச் சில சிவகணுதிபர்கள் கண்டவுட(12) னவர்களும் தூரத்திலோடிய வப் பிரம்மனை யோடித் துறத்தினார்கள். அப்போது பிரம்மனும் சுபாரிசமென் றவோர் நெர்த்தியான மலைக்குப்போ(13) யங் கொளிந்துகொண்டு வெகு நேர்த்தியாய்ச் சிவபூஜை செய்தார். அப் பூஜையினால் ஸ்ரீமகேசுவர னங்கு சான்னித்தியமாகையில்(14) பிரம்ம னவ் வீசுவரனைக் கண்டடிக்கடி வந்தனம் செய்ய, அப்போ தப் பிரபுவும் ‘ஓ! பிரம்மனே! உம் மனதிலிருக்கும் கோரிக்கையைச் சொல்லலாய்” கொன்று மொழிந்தருளியதைக் கேட்டதன்மேல் பிரம்மன் சொல்லியதாவது:—(15½) ‘ஓ! ஜகதீசா! அடியேன் தேவரீரது திருமாயையினால் மேகிக்கப்பெற்றவனாகிக் காமன்கணைகளால் பீடிக்கப்பட்டபடியால்(16) திலோத்தமையைக் கண்டவுட னவளோடு சம்போகம்பண்ண

மிகுந்த காதல்கொண்டவனாகி யா னவளைத் துறத்திக்கொண் டோமும் போது மகா பராக்கிரமசாலிகளான சிவதூதர்களைத் தூரத்தில் கண்டவு டன்(17) துரிதமா யிக் குகைக்கி வந்துசேர்ந்தேன். ஓ! சங்கரா! அத னை லுண்டான பய மெந்தனை யின்னுமும் வாதிக்கலாகின்றது.(18) ஆ கையினால் ஓ! தந்தையாகிய பகவானே! தேவரீ ரிப்போது பிரசன்னர னதும், பக்தனை வடியேனுக்கு வரனருளுவது முண்மையாயி னிப்பே ரிக்கொத்த பெண்மாயையான தெந்தனைவிட்டு முற்றும் நீங்கிவிடவே ண்டும்.(19) தேவரீரோ சகலப் பிரபஞ்சங்களையு ம்துகரித்தவரொன்றும், இந்திரியங்களைச் சயிக்கலுற்றவரொன்றும் வேதங்களா லறியப்படுகின் றபடியா விந்திரிய நிக்கிரகமுள்ளவரும் நெற்றிதனிற் கண்ணுடையவரு ம், சகலகுண சம்பூர்ணரும், மங்களைக்கு மணவாளருமான(20) தேவரீ னாள் எந்த மகாத்தமர்கள் தொழுகின்றார்களோ அவர்களைக் காமன் வா திப்பதில்லையன்றோ! ஆகையால் ஓ! சம்போ! இனி யிம்மையை யடியே னைவிட்டுமுற்றும் நீங்கிவிடவேண்டும்;(21) ஸாவித்திரி, காயத்திரி, ஸா ஸ்வதீ ஆகிய விம் மூவர்களே எனக்குப் பெண்டர்களாயிருந்து, நாள் தோறு மவர்களோடுமட்டிலே அடியேனுக்குப் புணர்ச்சி யுண்டாகட்டு மேயின்றி(22) ஓ! பிரபுவே! தேவரீர் கிருபாபலத்தினு லம் மூவர்களை த்தவிர மற்ற மங்கையர்களிடத்தி லடியேனுக்கு நேசமுண்டாகவே வே ண்டாம். மேலும் யான் திலோத்தமையைத் தொடர்ந்தோடியதா லுண் டாகும் பாவமும் தொலைந்துபோகவேண்டும்' மென,(23) இவ்வாறு பிர ம்ம னுரைத்ததைக் கேட்டு ஸ்ரீமகேசவர னங்ஙனமே நல்லதென் றரு ளிவிட்டுத் தேவியோடுகூட வங்கே யந்தர்த்தான மடைந்தனர்.(24) பி றகுப் பிரம்மனும் ஸ்வாமியிடமிருந் திவ்வாறு வரனை யடைந்ததன்மேல் தம் மிருப்பிடம் சேர்ந்து அயல் மங்கையர் மையை விலகப்பெற்றவரா கித் தமது மூன்று மனைவிகளுடனும் வேண்டியமட்டில் கிரீடைசெய்து கொண்டும், ஸ்ரீ சிவபிரானை யெப்போதும் மனதினில் தியானித்துக்கொ ண்டே ஜகங்களைச் சிருஷ்டிசெய்துகொண்டும், ஸ்ரீ பரமசிவனை யவ்வாறு தியானித்துவந்த மகிமையினுற் சகல பாவத்திறுக்களும் நீங்கப்பெற்ற வராகி யங்கு வசித்துவந்தார்.(25-26) பிற கப் பிரம்மனோர் சமயத்தில் வெகுநேரமளவும் ஸாஸ்வதியோடு கிரீடித்துவிட்டு மகா பாவிஷ்டர்களு ம் ஜகங்களுக்குத் தீங்களிக்க முயன்றவர்களுமான வனேகம் கொடிய வசுரர்களைச் சிருஷ்டித்துப்(27) பிறகு கோபத்தினு லவர்கள் தம்மிடத் தினின் றுண்டானவர்களாயினு மப்பிரபு அவர்களைத் தாமே கொன்று போட்டுப் பின் பத் தோடும் தீருவதற்காகச் சகல பாவங்களையும் நாசம் செய்பவற்ற ஸ்ரீ காளஹஸ்தி மாநகரினில் ஸ்வாமியைப் பூஜை செய்

(28½) ததினால் தம் தோடத்தை விலக்கிக்கொண்டு மகா பரிசுத்தராகி மகா சந்தோடத்தோடுகூட ஸஸ்வதி தேவியுடன் புராணமானப் பிரம்மலோக மடைந்தனர்.(29½)

பிற கவ ரோர் தருணத்தில் கைலேசியில் ஸ்ரீ சம்புவை நமஸ்கரி
 “(30) தஞ்சலிகொண்டு பிரம்மலோகத்திற்குத் திரும்பிப்போகையில் மனாமலைசூடிய ஸ்ரீ குமாரக்கடவு ளெதிரில் விளையாடிக்கொண்டிருந்ததைப் பிரம்ம(31) னறிந்தும் கர்வத்தினு லறியாதவர்போ லசட்டையாய்ச் சென்றனர். அப்போ தம் முருகேச னவ்வாறு செல்லலான வப் பிரம்மனைக் கண்டு கூப்பிட்டுத் (32) தம் விளையாட்டோடு விளையாட்டாயவரைப் ‘பிரணவத்தி னர்த்தமென்ன’ வென்று கேட்டருளியதற் கவ ரவ் வர்த்தத்தை மாறுபாடாய்ச் சொல்ல, அப்போது கந்தன் மகா கோபத்தோ டப் பிரம்மனைத்(33) தலைமீது முட்டியாற் குட்டிச் சிதைதனி லடைப்பித்துப் பிறகு சகல ஜகங்களையும் முன்போல் தாமே சிருஷ்டித்து வந்தனர்.(34) பிற்பா டப் பிரம்மன் சங்கதியைச் சிவபிரான் கேட்டதன்மேல் புன்னகைப்புற்றவராகிப் பின்பு கந்தனைக் களிப்பித்துப் பிரம்மனை விடுவித்தனர்.(35) அதன் பிறகு பிரம்மன் சிவபிரானுக்கு நேசமுள்ள ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ முருகேசனை நமஸ்கரித் தவரால் விடையருளப்பட்டதன்மேல் மகா சந்தோடத்தோடு மங்களகரம்பொருந்திய காஞ்சிபுரிக்குச் (36) சென்றங்கு கருணைக்கடலான ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ ஏகாம்ரநாதேசுவரஸ்வாமியைப் பூஜைசெய்து மகா பக்தியோ டங்கு தம் பேரா லோர் சிவலிங்கத்தையும் பிரதிஷ்டைசெய்து(37) பிற கம் மகிமையினால் பிரம்மன் தாம் செய்த பாவத்தைத் தொலைத்துப்போட்டுத் தம் திருப்பிடத்திலிருந்துகொண்டு முன்போல் தம் மதிகாரத்தை நடத்திவந்தார்.(38) மறுபடியும் பிரம்மன் மனதினிற் சிலதை நினைத்துக்கொண்டு நீலகிரிக்குப் போ யங்கு மிகுந்த பக்தியோடு ஸ்ரீ சங்கரனைப் பூஜைசெய்ய,(39) அப்போது பகவா னவர்மீது மிகுந்த மகிழ்ச்சிகொண்டவராகி யங்கு சான்னித்திய மருளி ‘ஓ! பிரம்மாவே! உமக்குச் சுபமுண்டாகட்டும்; மேலும் மனதினிற் கருதிய வரனைக் கேட்கலாவி’ றென,(40) இவ்வாறு சம்புவின் திருவசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் பிரம்ம னவர்முன்னி லஞ்சலிகொண்டு நின்று “ஓ! பிரபுவே! தேவரீரது திருநடனத்தைப் பார்ப்பதற்காக முந்தி விஷ்ணுவா லாராதிக்கப்பட்டபோது தேவரீர்(41) சான்னித்தியமாகத் தேவரீ ரருகினி லிருந்துகொண்டு படகவாத்தியம் முழக்கும் தொழிலை யருளினீரன்றோ. ஆகையால் ஓ! பகவானே! தேவரீரது திருநடனத்தைப் பார்க்க மெத்த வாசைகொண்ட வடியேனு மந் நடன

த்தைக் காக்கிகொள்ளும்படி பெந்தனைத் தாளம்போடும் தொழிலி லே
ற்படுத்தி யிப்போது காத்தருளவேண்டும்.(42½) இல்லாவிடில் தேவரீர்
திருடனத்தைப் பார்க்க யான் வல்லவனில்லைபே!(43) ஏனென்றால் கை
தனிற் பெரம்புகொண்ட தேவரீர் கணங்களிடத்தி லடியேனுக்கு மிகுந்
த பிதி யுண்டாகின்ற” தென, இவ்வாறு பிரம்மன் வசனத்தைக் கேட்டு
ஸ்ரீ ஜகதீச னப்படியே நல்லதென்(44) நவருக் கங்குதானே யோர் மிக
வும் பெரிதான தாளத்தை யருளிவிட் டந்தர்த்தான மடைந்தனர். அது
முதற்கொண்டுப் பிரம்மனும் தாளம்போட்டுக்கொண்டே(45) ஸ்ரீநடரா
ஜன் திருடனத்தைப் பார்த் தானந்தித்துவந்தார். பிற கதேவிதமாய்ப்
பிரம்மன் பிரம்மலோகத்தில் ஸ்ரீ சங்கரனைப் பூஜிக்கலாகையில்(46) பக
வா னவர் முன்னில் ஸான்னித்தியமாகி மந்தகாசத்துடன் மொழிந்தரு
ளியதாவது:— ‘ஓ! பிரம்மாவே! உமக்கு வேண்டியதை யிப்போ திங்கு
தந்தருளுகின்றோம்; அதனைச் சொல்வீராக’ வென, (47) அதுகேட்டுப்
பிரம்மன் ‘ஓ! ஸ்வாமி! உமைக்கு மித்திரனும் தேவேசனும் பகவானுமா
கிய தேவரீர் தேர்மீது வீற்றிருக்கையில் சேவிக்க வெந்தனுக்கு மெத்த
விருப்பமிருக்கின்றது.(48) ஓ! மகேசுவரா! திறண்ட கூட்டம்தில் தேவ
ரீரைச் சேவிக்க வெந்தனல் முடியவில்லை. மேலும் நந்திகேசுவரன் மு
தலியவர்கள் கைதனிற் பெரம்புகொண் டடிக்கலாகின்றார்கள்.(49) ஆ
கையால் ஓ! தேவேசா! தேவரீ ரிரதத்திற் கடியேனைச் சாரதியா யேற்
படுத்தி யருளவேண்டு’ மென, இவ்வாறு பிரம்மன் வசனத்தைக் கேட்டு
ஸ்ரீ மகேசுவர னங்கனமே வர னருளிவிட்(50) டோர் கணநேரத்திற்கு
ள் ளங்கே யந்தர்த்தான மடைந்தனர். பிற கதுமுதற்கொண்டு, பிரம்ம
னிரதஸாரதித்தன்மையை யடைந்து(51) ஸ்ரீ பிரபு பிரயாணப்படும் வே
ளைதனில் வேதங்களாகிய குதிகைகளை யோட்டினார். பின்னு மேர் சம
யத்தில் முந்திப் பிரம்மன் கைலைக்கொடுமுடிதனில் ஸ்ரீ மகேசுவரனைப் பூ
ஜைசெய்(52) தம் மகாதேவர் பிரசன்னமானபோது பிரம்மன் வேண்டி
க்கொண்டதாவது:— ‘ஓ! மகேசுவரா! தேவரீர் திருவருளால் விஷ்ணு
வையும் * சகல லோகங்களையும்(53) யான் வாய்தனிற் போட்டுக்கொள்
ளவும், வயிற்றினில் வைத்திருக்கவும், பிற கெந்த னபானத்துவாரத்தி
ன் வழியாய் வெளிப்படுத்தவும்படியான திறமை யடியேனுக் குண்டாக
வேண்டு’(54) மென்று ஸ்ரீ மகாதேவரைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டபடி
யே யப்பேர்க்கொத்த வுத்தமமான வரனை யடைந்து பிரம்மன் முந்திவி

* முந்தி பிரம்மனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் வாக்குவாதம் நேரிட்டபோது வி
ஷ்ணுவானவர் பிரம்மனைத் தமது நாபிகமலத்தினின்று பிறந்தவனென் றிகழ்ந்த
படியால் அதற்காக விப்பேர்ப்பட்ட வரனைக் கேட்டனென்பது கருத்து.

ஷ்ணுவைச் சகல லோகங்களோடுமொன்றாய்ச் சேர்த்துச் சடிதியில் வி
 முங்கிவிட, (55) பிற்பாடு சகல லோகங்களாலும் பிரார்த்திக்கப்பட்டத
 ன்பேரில் தம தபாணமார்க்கத்தின் வழியாய் வெளிப்படுத்திப்போட்டுப்
 பிறகு ஸ்ரீஜகதிச னுக்கினையினு லவ் விஷ்ணுவையும் லோகங்களையும் மு
 ன்போல் சிருஷ்டித்துவிட்டனர். (56) மேலும் பிரம்மன், மகாலிங்கத் தி
 ருவுருவம்கொண்ட ஸ்ரீமகேசுவரன் திருமுடியைக்கண்டேனென்று பொ
 ய்சொல்லிய (57) வப்பேர்க்கொத்த தோடத்தைத் தொலைப்பதற்காக்
 த் திருவண்ணாமலைமென்ற புண்ணியகோஷத்திரத்தில் முந்தி ஸ்ரீ ஜகதிச
 னைப் பத்தியுடன் பூஜைசெய்து (58) பிறகச் சிவபூசையினுல் மகாபயங்க
 ரமான வப்பேர்க்கொத்த பாவத்தினின்று பரிசுத்தராசுச் சகலபுவனங்க
 ளையும் முன்போற் சேர்வின்றிச் சிருஷ்டித்துவரலானார். (59) பின்னும்
 முந்தி யோர் தருணத்தில் பிரம்மன் ஸ்ரீசைலத்திற் சிவபூஜை பண்ணி
 யப்போது பிரசன்னரான பரமகாரணராகிய ஸ்ரீ தேவேசனைப் (60) பூ
 மிதனில் தண்டம்போல் தண்டனிட்டு வேண்டிக்கொண்டதாவது:—
 “ஓ! சுவாமி! பூர்வம் தகஷப்பிரஜாபதியின் யாகத்தில் தேவரீர் கண
 ன்களெல்லாம் விஷ்ணுவின் கருடனோடுகூட வடியேனுடைய பத்தும
 மகாசனத்தையு மன்னவாகனத்தையும் பெரும் தீதனிற் சுட்டுத் தீன்
 றுவிட்டார்கள். (61-62) ஆகையால் ஓ! விசுவேசா! அடியேனுக்குப் பத்
 துமாசனத்தையு மன்னவாகனத்தையு மேற்படுத்தித் தந்தருளவேண்டு
 ம்; ஓ! ஜகதிசா! தேவரீருக் கிப்போது வந்தனம்செய்கின்றே” னெ
 ன, (63) அப்படியே நல்லதென்று பகவான் பிரம்மனுக் கவ் வரனை
 யருளிவிட்டுத் துரிதமா யந்தர்த்தான மடைந்தனர். பாட்டனான
 பிரம்மதேவரும் பிரம்மலோகத்திற்குப் போய்த் தேவர்களோடுகூட
 ச் சுகமாய் வசித்துவந்தார். (64½) மேலும் பிரம்மன் வேதபுரித
 னில் ஸ்ரீ அத்தியாப (வேதம் கற்றுவிப்போர்) கேசுவர சுவாமியைப்
 பூஜைபண்ணிப் பிற கம் மகேசுவரனிடமிருந்து சகல வேதங்களையு ம
 வைகளி னங்கங்களையு மடைந்து அவைகளிற் கூறிய கருமங்களை யனு
 ஷ்டித்துச் சகல ஸ்தாவர ஜங்கமங்களையும் சிருஷ்டித்துவரலானார். (66)
 பிறகோர் சமயத்தில் பிரம்மன் முந்தி யேமகூடகரிக்குச் சென் றற்குள்
 ள மகர லிங்கத்தி லழிவற்றவரும், பார்வதீபதியுமான ஸ்ரீமகேசுவரனைப்
 பூஜைசெய்ததின்மே லப்போது பிரசன்னரானப் பிரம்மனாகிபதியாகி
 ய ஸ்ரீ லோகபிதாவை நோக்கிப் (68) பிரம்மன் பிறப்பிறப்புகளின் பயத்
 தினுல் பிடிக்கப்படலுற்றவராகி வரன்கேட் டடைந்ததாவது:— “ஓ! ப
 கவானே! மகாப் பிரளயகாலத்தி லிச் சராசரப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லா
 ம் விஷ்ணுவோடுகூடச் சமுசுரித்தானதின்மேல் தேவரீருக்கு விஷ்ணு

விடத்தி வதித தயவிறுப்பதாய்க் காண்கின்றதே! (69½) எப்படியென்று
 லவரது தேகத்தி நெலும்பு, சாம்பல், மண்டையோடு, மயிர் இவைகளை
 (70) யாபரணமாய்த் தரித்துக்கொண்டு திருநடனம் செய்தருளிகின்றி
 றன்றோ! அதுபோலவே ஓ! ஜகதீசா! இப் பிரளயகால மதில் கடைசியா
 யடியேனது தேகத்தையும் தேவரீர் பெரும் லீலையால் சமுகரித்துவிட்
 டுப் பிற கெனது தேகத்தி நெலும்பு, சாம்பல், மண்டையோடு, மயிர்
 இவைகளையும் (72) திருவாபரணங்களாய்ப் பூண்டுகொண்டு நர்த்தனம்
 செய்தருளவேண்டும். ஓ! கருணைக்கடலே! அதனால் பிற கடியேன் மறு
 பிறப்பற்றுக் கிருதார்த்தனாகிவிடுவேன். (73) ஓ! பரமேசா! தேவரீர்திரு
 க்கண்ணக்கினியாலுண்டாகும் மகா மயானத்தையடைந்து தன் சாம்ப
 பலைத் தேவரீர் திருமேனிக் கலங்காரமாய்க் கொள்ளப்பெற்றவரி லெவ
 ருக்குத்தான் மறுபிறப்புண்டு; (74) ஏனென்று லெப்பேர்க்கொத்தவனு
 க்காயினும், அவனது சாம்பலு மெலும்பும் தேவரீர் சடையில் விழுந்து
 வந்த கங்காநதிதனிற் போடப்பட்ட மாத்திரத்தில் மோகூஸாம்பிராஜி
 யம் கிடைக்கலாகையி லவ் வெலும்பும் சாம்பலும் தேவரீர் திருமேனி
 தனிலே பற்றலாகப்பெற் தவரைப்பற்றி யாதுணைக்கவேண்டு” மென,
 (75) இவ்வறு விண்ணப்பத்தைக் கேட்டப்படியே நல்லதென் றருளி
 விட்டு ஸ்வாமி யந்தர்த்தானமடைந்தனர். பிறகு பிரம்மமனும் மிகுந்த
 களிப்புற்றவராகி யக் காலத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கையில்
 (76) மகாப்பிரளயகாலம் வந்தவுடன் ஸ்ரீசம்புவானவர் விஷ்ணுவோடுகூ
 டப் பிரம்மனையும் சமுகரித்துப் பிற கவர தெலும்புகளை மாலையா யலங்
 கரித்துக்கொண்டு (77) தமது சுயாதீனத்தையு மரும்பொருள் தன்மை
 யையும் திருவுளத்தில் நினைத்தருளிக்கொண்டேதி ருத்தாண்டவமாடினர்.
 ஸ்ரீபகவானிவ்விதமாய்ப் பிரம்மனுக் கணக்கிரகமருளி யவரை மோகூ
 ஸாம்பிராஜிய மடைவித்தனர். (78) ஓ! பிரம்மனோத்தமர்சனே! பிரம்ம
 னிவ்வாறாய் ஸ்ரீபரமேசவரனைப் பூஜைபண்ணி யவரிடமிருந் தடைந்த
 வரன்கள் யாவரால்தான் கணக்கிடத்தகும்? யான் சொன்னதெல்லா ம
 வைகளி னோ ரிலேசலேசமே. (79)

அறுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று

உபதேசகாண்டம் ௬௯-வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

இதன்பிறகு கேள்! முனிவர்களே! தேவேந்திரனால் தனதபீஷ்
 டத்தைக்குறித் தெப்போதெல்லாம் சிவபூஜை செய்யப்பட்டதோ அ

வைகளி லேதாயினும் கொஞ்ச மெடுத்துச் சொல்லுகின்றேன்.(1) பூர்வத்தில் பிரதாபசாலியான விந்திரன் வலாகுனைக் கொல்லக் கருதியவனாகி ஸ்ரீகாளஹஸ்தீசுவரசுவாமியைப் பூஜித்து உத்தமமான வரணையடைந்து(2) வலாகுனை யுயுத்தமதில் வதைசெய்துபோட்டுப் பிற கிந்திராணியின் கணவனான அவ் விந்திர னத்தோடும் திருவதற்காகப் பகவானை மறுபடியங்கு பூஜைபண்ணிக் கிருதார்த்தனானான்.(3) பிறகோர் சமயத்தில் ஸ்ரீதர்வாஸமாமுனிவரின் சாபத்தினு லவ் விந்திரனுடைய ஐராவதம், உச்சைச்சிரவசென்ற சிறந்த குதிரை, நினைத்த பொருள்களைத் தரலுற்ற சிந்தாமணி இவைகளும், சகல கற்பக விருகூங்களும், காமதேனுவும் சொர்க்கத்தினின்று நடுக்கடலில் விழுந்துவிட்டபோ திந்திரன் மிகவும் பயந்து நடுங்கியவனும்,(5) வறுமையின் துக்கத்தினால் தவிக்கலுற்றவனுமாகி ஸ்ரீவிருத்தாசலேசுவரசுவாமியை நன்றாய்ப் பூஜித்துப் பிற கவரது கிருபையினால் முன்போல் மறுபடியும் (6) கடலினின்று ஐராவதம், உச்சைச்சிரவசு, கற்பகவிருகூங்கள், காமதேனு, சிந்தாமணி இவைகளையும் மற்றுமுள்ள சகல தேவசம்பத்துகளையும் முன்போ லவன் கைக்கொண்டான்.(7½) பிற்பாடோர் சமயத்தில் கௌதமமுனிவரின் சாபத்தினு லிந்திரன் தேகம் முழுது மாயிரம் யோனிக ளுண்டாகிவிட்டபோ தவன் வெட்கமுற்றவனாகிக் காசிக்குப்போய் ஸ்ரீ விசுவேசுவரனைப் பூஜித்ததின லாயிரம் கண்களைக்கொண்டவனாகிவிட்டான்.(9) ஒரு சமயத்தி லிந்திரன் பாதம் சில மாமுனிவர்களின்பேரிற் படலானபோ தவர்க ளவனை வேறு தேகத்தைக் கொள்ளும்படி சபிக்க,(10) அச்சாபத்தினு லவ னுடனே வேறு தேகத்தைக் கொண்டவனாகி மிகுந்த துக்கத்தோடு வெகுதூரம் போக்கிவிட்டுப் பிறகு கேதாரகூஷத்தாத்தில் ஸ்ரீபரமேசுவரனைப்(11) பூஜைபண்ணிப் பின்பு தன் முந்திய தேகத்தைக் கொண்டவனாகி ஸ்ரீசங்கரன் திருவருளா விழந்துவிட்ட சொர்க்கலோகாதிபத்தியத்தையும் கைக்கொண்டான். (12) பிறகு விருத்திராகுனைக் கொன்ற அவ்விந்திரன் புத்திரனை யடைவதற்காக முந்தி காஞ்சிபுரத்தில் ஸ்ரீசம்புவைப் பூஜித்து ஜயந்தனை மைந்தனயடைந்து புத்திரவானாகி மிகுந்த மனக்களிப்புற்றவனானான்.(13) பிறகொருக்கா லிந்திரன் திருவாரூர் சென்று ஸ்ரீதேவேசனைப் பூஜித்து மேகத்தை வாகனமா யடைந்து(14) மேலும் ஸ்ரீபரமேசுவரன் கிருபையினு லுச்சைச்சிரவசென்ற குதிரையைப் மடைந்தான். மேலுமவன் பூர்வத்தில் மகாபுண்ணியமான சிதம்பரத்தில் மகேசுவரனைப் பூஜித்து முடிவினில் கைலாசமடைந்து ஸ்ரீசங்கரனுக்குப் பிரியமுள்ளவனாகி யுத்தமமான கண்திபதித்தன்மையை யடைந்தான்.(15-16) அகேவிதமாய் மற்றோரிந்திரனும் மகா புண்

னியமான திருவண்ணாமலைக் க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீமகேசுவரனைப் பூஜை செய்து சிறந்த விர்திராணியை நாயகியாய்க்கொண்டு (17) பின்னும் தேவதாசிகளான இரம்பைமுதலியவர்களோடு நேர்த்தியான கிரீடைகளையனுபவித்தலையும் கைக்கொண்டான். இவ்விதமாயிர்திரை ஸ்ரீதேவசைவைப் பூஜை செய்தனேகம் பயன்களைப் (18) பெற்றிருக்கின்றான். அவைகளிற் சிற்சிலவற்றைமட்டிற் சொன்னேனெயின்றி யெல்லாவற்றையுமுனைக்க வெந்தனால் முடியாதே. பின்னு மிகேவிதமாய் மற்றத்தேவர்களாலும் சிவபூஜை செய்யப்பட்டிருப்பதைக் கூறுகின்றேன். (19) ஓ! முனிவர்களே! பூர்வத்திலோ ராதித்தியனனேக சிவக்ஷேத்திரங்களில் ஸ்வாமியைப் பூஜைபண்ணித் தன் தேகத்தின் மெலிதலையும் தன் முத்தின் மிகுந்த விகாரத்தன்மையையும் (20) விட்டுச் சிவநேசனாக மிகுந்த சுந்தர வடிவத்தை யடைந்தான். மற்றோ ராதித்தியனும் முந்தித் தன் னவேள்விதனில் வீரபத்திரரால் பிடுங்கப்பட்டுப்போன விருகண்களையும், பலவிதமாய்க் துதிசெய்யப்பெற்ற ஸ்ரீமகாதேவரைப் பூஜித்து மறுபடியடைந்தான். (21½) மற்றோ ராதித்தியன் வேள்விதனி லுடைக்கப்பட்டுப்போன பற்களைத் திரும்ப வடைந்தான். (22) மற்றுமொருவன் சிவபூஜை செய்ததினாலே முந்தி விபசாரத்தன்மையாலோ ரிருபத்தினியோடு புணர்ந்த தோடத்தை விலக்கிக்கொண்டான். (23) பின்னுமோ ராதித்தியனும் சிவபூஜையால்தான் சாயாதேவியோடு சம்போகித்த தோடத்தினின்று நீங்கினான். மேலு மிகேவிதமாய் மற்றுள்ளவாதித்தியர்களு மவரவரின் பாவங்களைப் போக்கடித்துப்போட்டு (24) நல்லவுருவம் சரீரம்முதலிய தம் தம் வேண்டுகளைப் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

சந்திரனும் புராதனரான ஸ்ரீஜகதீசனைப் பூஜை செய்ததினால் (25) தக்ஷப்பிரஜாபதியின் சாபத்தினின்று விடுபட்டுப் பின்னுடி வீரபத்திர திருவடியா லுதையுண்ட மெய்யின் நோயினின்று மீண்டான். (26) இவ்விதமாய்ச் சந்திரனும் சிவபூஜையின் மகிமையாலனேக துரிதங்களைத் தொலைத்து வெகு சந்தோடத்துடனெல்லாச் சுகங்களையு மடைந்திருந்து வருகின்றான். (27) மேலு மெல்லாத் திப்பாலர்களும் ஸ்ரீசர்வேசுவரனைப் பூஜை செய்தவரது கிருபாபலத்தினால் சுகல துரிதங்களையும் போக்கடித்துச் சந்தானம் சம்பத்துமுதலிய வெல்லா அபிஷ்டங்களையும் கைக்கொண்டார்கள். (28½) அகேவிதமாய்ஷ்டவசுக்களும் ஸ்ரீதேவாந்தேவனைப் பூஜை (29) செய்து பாவங்களைத் தொலைத்துத் தம் தம் வேண்டுகளை யடைந்திருக்கிறார்கள். அப்படியே அசுவினிகேவர்களும் சிவபூஜை செய்ததால் (30) சுகல பாவங்களினின்றும பரிசுத்தர்களாகி வேண்டிய அபிஷ்டங்களைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மேலும் மகாத்துமர்

களான வேகாதச ருத்திரர்களும் ஸ்ரீமகேசவரனைப்(31) பூஜைசெய்து சகல பாவங்களையு மிழந்து வேண்டிய பயனைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தவிரவும் சப்தருடிமார்களும் ஸ்ரீஜகதிசனைப் பூஜைசெய்து துரிதங்களைத் தொலைத் தெல்லா வபிஷ்டங்களையும் கைப்பற்றியிருக்கிறார்கள். (32)

அறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் எய்வது அத்தியாயத்தி னுர்த்தம்.

மேலும் கேளீ! தரணிதேவர்களே! உத்தானபாதரின் புத்திரனைத் திருவனென்னு மிராஜகுமாரனும், சூரியன் முதலிய வென்பது கிரகங்கள், இருபத்தேழு நகூத்திரங்கள், மேடம முதலிய ராசிகள், விஷ்கம்பம்முதலிய யோகங்கள்,(1½) கரணங்கள், சகுனம்முதலிய வேமுஸ்திரங்கள்,(2) வித்தியாதரர், கந்தர்வர், கருடர், உரகர், இரகூதர், இயகூதர், சித்தர் குஹியகர், கம்புருடர்,(3) கின்னரர், பிசாசர், பிரகலாதன் முதலிய வசுரர்கள், மனிதர்கள், பசுக்கள், பறவைகள், மாங்கள்முதலிய (4) ஸ்தாவரஜங்கமங்களும், மற்றுமுள்ள ஜீவஜந்துக்களும், மலைகள், கடற்கள், கங்கைமுதலிய நதிகள் இவைகளும்,(5) வனிஷ்டர்முதலிய பிரம்மருடிகளும், நாரதர்முதலிய தேவருடிகளும், அததின் சகல ஆவரணங்களோடுகூட வெல்லாப் பிரம்மாண்டங்களும்(6) என்று மழிவற்றவரு மிவிங்கமுர்த்தியுமான ஸ்ரீதேவாததேவனைப் பூஜித்துத் தம் தம் பதவிகளையும் மற்றுமுள்ள வபிஷ்டங்களையு மடைந்து(7) சகல துரிதங்களையு முதறிவிட்டுப் பரமசுகத்தை யடைந்திருக்கிறார்கள். ஓ! முனிவர்களே! அவரவர் தனித்தனியாய்ப் பூஜைசெய்து வேண்டிய வபிஷ்டங்களை யடைந்திருப்போரைப்பற்றிச் சொல்லலாயிற்று.(8) இகற்குமேல் பலராய்ச் சேர்ந்து ஸ்வாமியைப் பூஜித்ததினால் சகல வனிஷ்டங்களையும் தொலைத்துத் தங்கள் தங்க ளபிஷ்டங்களை யடைந்திருப்பவர்களைப்பற்றி பா னிப்போது கூறுகின்றேன். அதனைச் சாக்கிரதையாய்க் கேட்பீர்களாக.(9½) பூர்வத்தில் முறையே இரும்பு, வெள்ளி, பொன் இவைகளா லமைக்கப்பட்ட மூன்று பட்டணங்க ளிருந்தன.(10) அவைகள் பூமியிலொன்றும், நடுவானத்தி லொன்றும், சொர்க்கத்தி லொன்றுமாயிருந்தன. அவைகளில் தாரகாசுரன் பிள்ளைகளான வித்தியுன்மாலி, தாரகாகூதன், பராக்கிரமசாலியான கமலாகூதன் என்றவர்களாகிய பெருமை பொருந்திய மூன்று மகா அசுரர்களு(11½) மறுபத்தாறுகோடி யசுரர்களோடுகூட விளையாட்டாய்த் தேவர்களையெல்லாம் வென்றுபோட்டு மூ

வுலகங்களுக்கும் வாதை யளித்துக் கொண்டு வசித்துவந்தார்கள். (12½) எப்படியென்றால் பூர்வத்தி லவர்கள் தங்களுக்கு நித்தியத்தன்மை வேண்டுமென்ற கருத்தோடு நான்முகத்தேவனைக் குறித்துக் கொடிய நியமத்துடன் தவம்செய்தார்கள். (13½) அவர்களது தவத்தினால் சராசரங்க ளோடுகூடிய மூவுலகுகளும் தகிக்கப்பட்டன. (14) பிறகு புராதனரான பிர்மன் தேவேந்திரன் முதலியவர்களாற் சூழப்பெற்ற சன்னிதியைக் கொண்டவராக யன்னவாகனத்தி லேறிக்கொண் டவர்கள் முன்னிலையிற் சான்னித்தியமாகையி (15) லசுரர்கள்த் தேவனைப் பூஜித்து வரன் கேட்டதாவது:— 'ஓ! தேவாதிதேவரான நான்முகக்கடவுளே! தேவரீரை வந்தனிக்கின்றோம். கருணைகொண் டெங்களுக்கு நித்தியத்தன்மையைச் சடிதியா யருளவேண்டு'மென, (16½) பிற கதுகேட்டுப் பிர்மன் வர்களை நோக்கி யுரைத்ததாவது:— 'ஓ! அசுராஜன் புத்திரர்களான வசுரோத்தமர்களே! நித்தியத்தன்மை நமக்கிருந்திட்டாலல்லவோ அந்நையங்களுக்கு நாம் கொடுக்கமுடியும்; ஓ! அசுரர்களே! நா முங்களுக்கு வேண்டியதைக் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கினு மில்லாததைக் கொடுக்க யாம் வல்லவரில்லை. (18) ஓ! சிரோஷ்டர்களே! நாமும் நித்தியரில்லை. விஷ்ணுவுமில்லை. மற்றொருவருமில்லை; மேலும் ஸ்ரீ சிவபிரானையொழிய மற்றெல்லாத் தேவர்களு மணித்தியர்களே! (19) ஆன லிவ் வுலகில் மிருத்தியுவை வென்றவரான அவ ரொருவர்தாம் நித்தியரென்று சொல்லப்படும். ஆகையால் ஓ! நமது பிரியமுள்ள அசுரர்களே! நீங்கள் மற்றோர் வரனைத் தான் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டு' மென, (20) இவ்வாறு பிர்மன், அது வசனத்தைக் கேட் டவர்க ளொருவரோடொருவராலோசித்துக்கொண்டதின்பேரி லவரை வந்தனித்து நித்தியத்தன்மைக்குச் சரியான மற்றோர் வரனைக் கேட் டடைந்ததாவது:— (21) 'ஓ! தேவேசா! மூன்றுசகோதரர்களாகிய வெங்களுக்கு முறையே பூமி, அந்தரிக்ஷம், சொர்க்கம் இவைகளில் பொன்னுலொன்று, வெள்ளியா லொன்று, இரும்பினு லொன்றுமாய் மூன்றுபட்டணங் களுண்டாகி (22) யவைகளாயிரம்வருடங்களுக்குப்பின் பொன்றோடொன்று சேரவேண்டும். அப்போது யாவர், தம்னமத்தவிர வேறென்று மிருக்கப்பெறாத வொரோ யரும்பொருளென்று வேதங்களி லறியப்படுகின்றனோ அப்பேர்க்கொத்தவரா, லொரோ கணத்தி லொரோ பாணத்திலு லிம்முப்புரங்களுமும் சமுகரிக்கப்படில் (23½) ஓ! பிறப்பற்ற பிர்மன்தேவா! அப்போதுதான் நெங்களுக்கு நாசமுண்டாகவேண்டுமென்று தேவரீ ரிப்போ தெங்களுக்கு வரனளிக்க வேண்டுமெ. (24) தவிரவு மெங்களுக் களவற்ற வைசுவரியமும், நிகரற்ற பராக்கிரமமும், அப்பட்டணங்களிற் சுகல வசுரர்களுக்கும் வசதிகளுமு

ண்டாகவேண்டும்.(25) ஓ! பிரபுவே! மேலும் எங்களது மூன்றுபட்டணங்களுக்கும் வேண்டியபடியெல்லாம் சஞ்சரிக்கும்படியான தன்மையுண்டாகவேண்டு” மென்றவர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடியே யவற்றையெல்லாம் கொடுத்துவிட்டுப் பிரம்மன் தம் லோகம் சேர்ந்தவுடன்(26) தேவர்களின் பயத்தினால் மெலிந்துபோ யெங்கெங்கெல்லாமோ பதுங்கிக்கிடந்த வசூரர்களெல்லா மிச் சங்கதியைக் கேட்டோர் நொடிநேரத்திற்குள் வந்து தாரகன் மைந்தர்களான வம் மூன் றசூரர்களையும் புகழ்ந்து கொண்டாடி(27) யனேகம் வெகுமதிகளோடு தங்கள் பெண்களையுமவர்களுக்குக் கொடுத்துத் தங்கள் துக்கங்களை யுமவர்களிடத்தி லறிவித்துப்போட்டுப் பிற கவ் வசூரர்கள் சுகமடைந்திருந்தார்கள். (28) பிற்பாடவர்கள் மாயையில் தேர்ச்சிகொண்டவனான மயனை நினைக்க, அவனுடனே மிகுந்த சந்தோடத்துட னங்கு வந் தவர்களோடு சேர்ந் தாலோசித்துப்(29) பிற கவர்களுக்காக விரும்பு, வெள்ளி, பொன் இவைகளால் மூன்று நகங்களையும், அவைகளில் நவரத்தினங்களால் நிரம்பப் பெற்ற வனேகம் வீதிகள், பெரிய கோபுரங்கள், இரத்தினத்தோரணங்களா லலங்கரிக்கப்பெற்ற பற்பல் வீதிகள் இவைகளையு முண்டாக்கினன்.(30½) அப்போ தம் மூவர்களும் மற்ற வசூரர்களோடுகூட வப் பட்டணங்களைப் பார்த்து(31) மயனைப் பலமுறை மெச்சிக்கொண்டாடி மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தார்கள். பிற்பாடவர்களும் மயனையே தங்களுக்கு வேண்டிய விகாகிதங்களைக் கேட்க,(32) அப்போது மயன் வித்தியுன்மாவி முதலிய வம் மூவர்களையும் நோக்கி யுரைத்திட்டதாவது— (32½) “ஓ! அசுரோந்திரர்களே! ஆயிரமாண்டுகளுக்குப் பிறகு ஸ்ரீ தேவாதிதேவ ரொருவராலேயே ஓரோபாணத்தினால் நாசமடையும்படி நீங்கள் நித்தியத்தன்மைக்கொப்பான வரணையடைந்தது மிகுந்த புத்தித்திறமை தான்.(34) என்றாலும் ஓ! அசுரர்களே! இதுவிஷயத்தைப்பற்றியா நொன்றுரைப்பதைக் கேட்கவேண்டும். என்னவென்றால் தேவர்களுக்கெல்லாம் முதன்மையான ஸ்ரீ பரமேசுவரன் துரிதமாய்ச் செல்லலுற்ற வம்புகளையும் உறுதியுள்ள வில்லையும் கொண்டவரென்றும், சகல வான்மாக்களுக்கும் நிதியானவரென்றும், ஜகதீசனென்றும், பொறுமையற்றவரென்றும், பத்தஜனங்களுக்கு மிகுந்த பக்தரும் பொறுமையுள்ளவருமானவரென்றும், மெத்தக் கூர்மைபொருந்திய வாயுதங்களைக் கொண்டவரென்றும் வேதங்களி லெங்கும் முறையிடப்படுவதா யுலகினி லறியப்படுகிறது.(35-36½) ஆகையால் சகலப் பிராணிகளுக்கு மவைவை நியமத்துட னெப்போதும் பூஜைசெய்வதே கடமை. (37) அவ்வாறம் மகேசுவரன் பூஜிக்கப்படில் சகலமான உபத்திரவங்கள், சத்துருக்கள் வி

யாதிகள் துஷ்டக்கிரகங்கள் இவைகள் நசிக்கலாகி மனதும் சந்துஷ்டியடைகின்றது.(38) ஆகையால் நீங்கள் சகல பந்து ஜனங்களுடனும் கூட வப்பேர்க்கொத்த, முக்கண்ணரும் செழிப்பை விருத்திசெய்வோருமான ஸ்ரீஸர்வேசுவரனை யென்னேரத்திலு மிலிங்கவுருவத்தில் பூஜைசெய்யவேண்டும்.(39) உலகங்களுக்குச் சுகத்தையளிக்கலுற்ற ஸ்ரீசங்கரன், வ்வாறு பூஜிக்கப்படி லுங்களுக் கிமிசையளிப்பவரெல்லா மவராலே யி மிசிக்கப்படலாவார்கள்.(40) அச் சிவபிரானே சகல ஜீவகோடிகளுக்கு ம் போகமோகூதங்களைப் பயனு யளிப்பவர். ஆகையால் நீங்கள் மெத்த வருத் கொண்டவர்களாகிப் பக்தியுடன் ஸ்ரீசகதிசனைத் தினம்தோறும் விங்கமுர்த்தியில் பூஜைசெய்தால்(41½) கேளீர்! அசுரர்களே! நீங்கள் மிகுந்த ஐசுவரியங்களை யடைவதோ (42) டெக்காலத்திலும் வெற்றி யுங்கள் கைவசம்தனிலே யிருக்கலாகு” மென, இவ்வா றவனது வசனத்தைக் கேட்டவர்களப்படியே நல்லதென்(43) நவ் வசுரர்களம் மயனைச் சிவலிங்கங்கள் கொடுக்கும்படி யிரந்து கேட்க, அப்படியே அம்மயனுமோர் கணநேரத்திற்குள் ளொவ்வொருவருக்கு மிலிங்கங்களை வெவ்வேறு யமைத்துக்கொடுத்தான்.(44) பிற கசுரர்களெல்லாம் விபூதி ருத்திராகூதங்களா லலங்கரிக்கப்பெற்றவர்களும், புறவிர்திரிய வுள்ளிர்திரியங்களி னடக்கமுற்றவர்களும், கோபத்தைச் சயித்தவர்களுமாகியவன் சொல்லியபடியே வீடுகள்தோறும் சிவார்ச்சனம் பண்ணிவந்தார்கள்.(45½) மேலும் வித்தியுன்மாவி, தாரகாகூன், கமலாகூன் இம்முவர்களும் (46) வெகு சந்தோஷத்தோ டவனிடமிருந்து தங்களுக்குத் தகுதியான விங்கங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு மகா சம்பிரமங்களுடன் தனித்தனியாய்ப் பூஜைசெய்துவந்தார்கள்.(47) எல்லோர்களும் வேதமோதுவதில் முயன்றவர்களும், தவத்தினம் பரவங்களை யெரிக்கலுற்றவர்களும், திருநீறு ருத்திராகூதங்களால் விளங்கலுற்ற மேனினைக் கொண்டவர்களுமாகி(48) யிவ்விதமாய்ப் பூஜைசெய்துவந்த அவ் வசுரர்களுக்கு மெம்மேலு மைசுவரியங்கள் விருத்தியடைந்தன. சிவபூஜை செய்தலையே கடைமையாய்க்கொண்ட அவ் வசுரர்களுக்கு வேதமதிற பிரசித்தியாயிருப்பவையெல்லா முலகவிற்பங்களும்,(49) கற்பகவிருகூதங்களே யவர்கள் வீட்டிக் கொல்லைகளி லிருக்கும் மரங்களும், காமதேனுக்களே யவர்கள் கொட்டிற்களிலுள்ள பசுக்களும்,(50) சிந்தாமணி ரத்தினங்களே யவர்கள் வீட்டி னங்கணங்களிற் பதித்த கற்களுமாயின. சத்துருக்களான தேவர்களுடைய விப் பண்டங்களெல்லா மிவ்விதமாய், சிவார்ச்சனம்செய்யு மசுரர்களின் வசத்தில் வந்துவிட்டன.(51) சங்கம் முதலிய நிதிகளே யங்கு சான்னிததியமா யிருந்தன. அவ் வசுரோத்தமர்க

னெல்லாம் பாடுவோர்களும், எக்களிப்போர்களும், கூட்டாடுவோர்களு
 மாகி(52) பயவர்களுக்கு நித்தியோற்சவங்களும், நித்தியசம்பத்துகளும்,
 நித்தியமங்களங்களு முண்டாயின. அவ் வசுரோசுவர்களெல்லாம் தேர்
 இபானை குதிகைகளின் பேரி லேறிக்கொண்டு கோலாகலமாய் விளையா
 டிக்கொண்டும்,(53) விசித்திரங்களான நந்தவனங்கள், வாபிகள், தடாகங்
 கள், நதிகள், நதங்கள் இவைகளிலெல்லாம் கிரீடை செய்துகொண்டும்
 காலங்களைப் போக்கிவந்தார்கள்.(54) மேலு மவர்க ளமுதத்தை யன்ன
 மாய்க்கொண்ட தேவர்களாலும் சினாபிடித்த தேவமங்கையர்களாலு
 மெப்போதும் தங்க ளுழியங்கள் செய்யப்பெற்றவர்களாகித் தங்கள்
 மனைவிகளோடு கிரீடித்துவந்தார்கள். (55) அவர்கள், சூரியமண்டலம்,
 சந்திரமண்டலம், நகூத்திரமண்டலம், பிரம்மலோகம், விஷ்ணுலோகம்,
 பூலோகம், ஆகாயம், இந்திரலோகம், திக்பாலலோகம் இவைகளி லிச்சை
 ப்பட்ட விடங்களுக்கெல்லா மப் பட்டணங்களோடுகூடப் போப் வரு
 வார்கள்.(56-57) அப்போ திவ்வாறு சஞ்சரிக்கலாகும் பட்டணங்களுக்
 குக் கீழா யொவ்வொரு மார்க்கங்களிலு மகப்படலான ஜனங்களெல்லா
 ம் பயத்தினுற் பிடிக்கப்பட்டு மடியலானார்கள்.(58) அந்தக்காலத்தில் வி
 ஷ்ணு பிரம்மர் முதலிய தேவச்சிரோஷ்டர்களுெல்லாம் தங்கள் தங்கள்
 லோகத்தைவிட்டு மகாமேருகரிக்குச் சென் றொருவரோ டொருவர் 'ஓ!
 கோ! வரத்தினுல் கர்வம்கொண்டிருக்கிற இவ் வசுரர்கள் நம்மா லெவ்வா
 று கொல்லப்படுவார்களோ' வென் றுலோசிக்கையி(59½) லப்போது வி
 ஷ்ணு வுரைத்ததாவது:— 'ஓ! தேவர்களே! அவ் வசுரர்கள் சிவார்ச்சன
 ம் பண்ணுகின்றார்கள். (60) விங்கார்ச்சனம் செய்வோர்களை யாவரும்
 வெல்ல முடியாதன்றோ! மேலு மவர்களின் பெண்டிர்களோ மகா கற்பு
 டையவர்களும், கணவனாயே தெய்வமாய்ப் பாராட்டியவர்களுமா யிருக்
 கின்றார்கள்.(61) ஆகையால்தான் மிகுந்த பலபராக்கிரமங்களைக் கொண்
 ட அவ் வசுரர்க ளொருவராலும் வெல்லப்படாததன்மையைக் கொண்
 டிருக்கிறார்களென, அவரை நோக்கித் தேவர்கள் சொல்லியதாவது:—
 'ஓ! கோ! அவ் வசுரர்கள் மிகவும் பக்தியற்றவர்கள். (62) மயனென்ற
 வோர் தச்சன் சொல்லைக் கேட் டவர்கள், சிவபூசை செய்கின்றார்களோ
 யின்றி வேறில்லை. பக்தியின்றிப் பூஜித்தலானது சிவனுக் கதிகப் பிரீதியு
 ளதல்லவன்றோ!(63) ஆகையால் நாமெல்லோர்களு மிப்போது ஸ்ரீசகா
 சிவனை யிபாகத்தினு லாராதித் ததினின்றி சிவாக்கினையா லுண்டாகும்
 பூதங்களைக்கொண்டப் பட்டணங்களைச் சயித்துவிடுவோ' மென, (64)
 பிற கவர்களை நோக்கி விஷ்ணுவும் 'ஓ! தேவர்களே! அவர்க ளடைந்திரு
 க்கும் வரங்களை நீங்க ளறியவில்லை. ஓபோணத்தினு லவர்களுக்கு நாச

மே யின்றி மூற்றப்பட்ட யாகத்தினின் றுண்டாகும் பூதம் முதலியவைக ளா லொன்றும் முடியாது. (65) இப்படியிருக்கையில் ஓ! தேவர்களே! உபசத் (சாதாரணமா யெல்லாவித யாகங்களிலு மசூர்களி னிடையூறு முதலியவைகளை விலக்குவதற்காகச் செய்யு மோர் கருமம்) தினாலுண் டாகும் பூதங்களைக் கொண்டவர்களை வெல்லலாகு மென்றேன் வீணாய் ப் பிதற்றுக்கின்றீர்க' ளென, அப்போ தவரை நோக்கிக் தேவர்கள் 'ஓ! ஸ்வாமி! யாகத்தினின் றுண்டாகும் பூதங்களால் யா மவர்களைக் கொல் ல முடியாவிடினு மப் பூதங்களா (66) லப் பட்டணங்களை முற்றுகை போட்டுச் சத்துருக்களை யிமிசித்துவந்தா லப்போது யா மவரவர் லோ கங்களில் சுகமா யிருக்கலா'(67) மென்று விஷ்ணு முதலிய வெல்லாத் தேவர்களு மாலோசித்துக்கொண்டதினமேல் தேவர்களோடுகூட விஷ் ணுவானவர் சகல வேதங்களையும் கூவி(68) யப்போது உபசத்துக்களா ல் ஜயத்தை யருளலுற்ற ஜகதிசனைத் துதிக்க, அப்போது மகா பலசா லிகளான வனேகம் பெரும் பூதங்களுண்டாயின. (69) பிறகு தேவர்க ளப் பூதங்களைப் பார்த்து 'ஓ! பூதங்களே! நீங்கள் போ யப் பட்டணங் களை யங்குள்ள வசூர்களோடுகூட விழுங்கிவிடுங்க' ளென்று சந்தோ ஷத்துடன் கட்டளையிட்டார்கள்.(70) அங்ஙனமே யப் பூதங்க ளப் பட் டணங்களுக்குச் சென் றங்குள்ள வசூர்களெல்லாம் திருநீறு ருத்திரா ஶ்டங்களால் விளங்கலுற்ற திருமேனியைக் கொண்டவர்களும், சிவார்ச் சனம் செய்தலையே தொழிலாய்க் கொண்டவர்களுமா யிருப்பதைக் கண்டு ஓ! கோ! கோ! அவர்களைச் சயிங்கக் கொஞ்சமேனும் திறமையில் லாமல் வெறும் குரங்குக்கூட்டங்கள்போல் தோப்புக்குச் சென்(72) ற ங்குள்ள பிலாப்பழங்களையும் மாம்பழங்களையும் பறித்துத் தின்னலாயி ன. அசூரர்க ளவைகளைக் கண்டவுடன் மண்ணுங்கட்டிகளாலும் சடிக ளாலு மடிக்க,(73) பிற கப் பூதங்களுக்கு மசூர்துளுக்கு முயுத்தம் நே ரீடலாகி யப் பூதங்கள் மகா பெரியவைகளாயினும் சிவாக்கியால் நா சமடைந்தன.(74) பிற்பா டசூரர்க ளிது தேவர்கள்செய்த காரியம்தா னென் றறிந்து தேவலோகங்களுக்குப் போய் மிகவும் பெருங்கொள் ளையடித்(75) தங்கங்கிருந்த தேவர்களையெல்லாம் மிகுந்த வலிமையொ ண்டடித்தார்கள். பிற கங்கிருந்த தேவர்களெல்லா மசூர்களால் மிஷு ம டிபட்டவர்களாகிச்(76) சிக்கிரமாய் மேருகிரிக்கோடி யங்குள்ள தேவச் சிரோஷ்டர்கள் முன்பாக வச் சங்கதிகளைச் சொன்னார்கள். அதன்பிறகு தேவரெல்லாம் மிகவும் துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகி மேருகிரி யின் குகைக்குள்(77) ளிருந்துவந்தார்கள். அப்போது மற்றுள்ள வசூ ர்களோவென்றால் மிகுந்த சந்தோடத்தோ டப் பட்டணங்களில் வசித்

துவந்தார்கள். பின்பு பிரம்மவிஷ்ணுக்கள்முதலிய தேவர்களுள்ள (78) மிச் சங்கதிகளை ஸ்ரீ மகேசுவரனிட மறிவிப்பதற்காகக் கைலாசத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். பிறகு விஷ்ணுவானவர் மற்றத் தேவர்களோடு கூட ஸ்ரீமகாதேவன் வாசற்காப்போர்களை வந்தணித்து மிக வாநரவுடன் ஸ்ரீதேவேசனுடைய சமயத்தை வினவ, (79½) அதற்கவர்கள் ஓ! தேவர்களே! இப்போ துங்களுக்குச் சமயமில்லை; போய்விடுங்க' னென, (80) அதுகேட்டுத் தேவர்கள் 'ஓ! ஓ! நமக்கு வேறு கதியில்லாதபடியால் தக்க சமயம் நேரும்வரையி விங்கு சன்னிதியில்தானே காத்திருப்போ' (81) மென் றொருவரோடொருவ ராலோசித்துக்கொண்டு 'ஓ! ஹாஹரா, பிரபோ, சங்கரா, மகேசானா, சிவா, பாமேசுவரா' வென் (82) றிருகைகளை யு முயரத் தூக்கிக்கொண்டு பரிதாபப்பட்டதக்க குரலோடு மெழுத்தோடு முரக்க முறையிட்டார்கள். அப்போது துவாரபாலகத் தலைவர்களான கணுதிபர்க ளவ்வாறு கூவலுற்றப் பிரம்மவிஷ்ணுக்கள்முதலியவர்களை யெக்களிப்புடன் தடிகளால் மிகுதியா யடித்தார்கள். (83½) அவ்வாறடி பட்டவர்களிற் சிலதேவர்கள் நான்குபக்கங்களிலும் பதுங்கியவர்களாகி (84) மெல்ல மெல்ல மிகவும் தெளிவுபொருந்திய மானஸமென்ற தடாகத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். அங்குதானேயிருந்த தேவர்க டப் போது விஷ்ணுவை நோக்கிச் சொல்லியதாவது:— 'ஓ! ஸ்வாமி! இனிகாரிய மெப்படி நடக்குமீ? (85) ஸ்ரீதேவேசன் சன்னிதியில் விண்ணப்பம் செய்ய நமக் கெப்படித் திறமையுண்டாகும்? நா மிங்கு நிற்பதை மகா பராக்கிரமசாலிகளான வாசற்காப்போர்கள் பொறுக்கவில்லையே!' யென, (86) அப்போது மிகவும் வியாகுலமுற்றவர்களான பிரம்மன்முதலிய தேவர்களை நோக்கி விஷ்ணு வுரைத்ததாவது:— 'ஓ! தேவர்களே! நா மிங்கு சும்மாவிருந்தா லவர்க ளடிக்கவேமாட்டார்கள். (87) அவர்கள் நா முரக்கக் கூவினைதக்கண்டே நம்மை யடிக்கின்றார்கள். பிரபுவின் வாசலில் நா மிரைந்தா லதனை யவர்கள் பொறுக்கவேமாட்டார்க' னென, (88) இவ்வாறு விஷ்ணுவா லுரைக்கப்பட்ட வார்த்தை சரிதானென்று கொண்டப்போ தொருவரையொருவர் (இரையாதே யிரையாதே) யென் ததட்டிக்கொண்டு விஷ்ணுவை நோக்கி 'ஓ! ஸ்வாமி! இனி நம் காரிய மெப்படி யாகிறதென்பதைப்பற்றி நீர்தான் புத்திசொல்லவேண்டு' மென்று வினவ, (89½) அதற்கு விஷ்ணு அவர்களை நோக்கி 'நீங்கெல்லோர்களும் மகா சமர்த்தர்களானதால் நீங்களே (90) புத்திசொல்லீர்கள்; எந்தனுக் கிப்போ தென்றும் தோன்றவில்லை' யென, பிற கவர்கள் வெகுநேரம்வரையி லொருவரோடொருவர் தம் தம் அபிப்பிராயத்தைத் தனித்தனியாய்ப் பேசி (91) நிச்சயித்துக்கொண்டதன்மேற் சபைதனி

லச்சுனை நோக்கித் துரிதமா யுரைத்ததாவது:— ‘ஓ! விஷ்ணுவே! அவ் வசூர்களுள்ளாம் சிவபூஜையில் முயன்றவர்களும், திருநீற்றினு லலங்கரிக்கப் பெற்றவர்களும், (92) உருத்திராக்ஷ மலைகளை யாபர ணங்களாய்ப் பூண்டவர்களும், லிங்கார்ச்சனத்தையே தொழிலாய்க்கொ ண்டவர்களும், வேதமோதுவதில் முயன்றவர்களும், யாகம்செய்வோ ர்களுமா யிருக்கின்றார்கள். (93) ஓ! சுவாமீ! இதிலும் விசேஷமா ய் வர்களுடைய ஸ்திரீகளுள்ளாம் மிகவும் கற்புடையவர்கள். உலகினி லெவர்களுக்கு ஸ்திரீகள் கற்புடையவர்களா யிருக்கின்றார்களோ, எ வர் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை யாபரணங்களாய்ப் பூண்டு சிவபக்தர்க ளா யிருக்கின்றார்களோ அவர்க ளொருவராலும் வெல்ல முடியார்க ள். (94½) ஆனால் கேளீர்! விஷ்ணுவே! நீருமது மாயையின் திறமையா லவ் வசூர்களைச் (95) சிவலிங்கார்ச்சனத்தை விட்டுவிடும்படி செய்வீரா யி னவர்களை ஸ்ரீ சிவபிரானே சமுகரித்துவிடுவார். இல்லாவிடில் நாம் வ சிப்பதற்கு மேருகிரியின் சூகை யிருக்கவே யிருக்கின்றதென்பது நிச் சயமாய்த் தீர்ந்திருக்கின்ற’ (96) தென்று தேவர்கள் சொல்லலாகையி ல வர்களுக்கு விஷ்ணு பதிற் சொல்லியதாவது:— ‘ஓ! தேவர்களே! இது எனக்கு மிகவும் யோக்கியமென்றே தோன்றுகின்றபடியால் யு னங்ங னமே பிரயத்தினப்படுகின்றேன். (97) ஆகிலும் நீங்க ளென் சொற்படி யச் சகதிசனைத் தவத்தினு லாராதித்தா லவர் நிச்சயமா யவர்களைச் சமு கரித்துப்போடுவா’ (98) றென் றவர்களுக்குச் சொல்லிப்போட் டம் மா யாவியானவர் நாரதரை யழைத்துக்கொண்டு திரிபுரத்துக்குப் பேர் யங் கு தா மோர் புத்தனாயும், நாரத ரவருக்குச் சீடராயுமாகி (99) யவ் விரு வர்களும் கேவலம் மாயாமயமான தூற்களாலும், இனிமையான வார்த் தைகளாலும், விசித்திரமான வேஷத்தினாலும், அதேவிதமான போஜ னம் முதலியவைகளாலு மவ் வசூர்க்குடிகளை யோர் கணநேரத்திற்குள் புத்தி கலங்கச் செய்துவிட்டார்கள். (100½) மேலு மீமவர்கள் பற்பல மா யைகளின் திறமையா லங்குள்ள கற்புடைய ஸ்திரீகளுக்க (101) கணேக விரத்தினங்களையும், நேர்த்தியான வாபரணங்களையும் காட்டி வார்த்தை களாலவர்களின் கற்பையும் நாசம் பண்ணிவிட்டார்கள். (102)

எழுபதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் எக—வது அத்தியாயத்தி னுர்த்தம்.

கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! அசூர்க ளப்பேர்க்கொத்த விஷ்ணு நாரதர்களைக் கண்டு மாயையினால் மோகிக்கப்பெற்றவர்களாகி

ப் புத்தி கெட்டுப்போயவர்கள்மீது மிகவும் நேசம்கொண்டவரானார்கள். (1) பிற கசுரர்கள் விஷ்ணுவுக்குச் சீடராயிருந்த நாரதரை யிரகசியமாயழைத்து 'ஓ! ஐயா! இவர் யார்? எங்கிருந் திங்கு வந்திருக்கின்றார்? (2) எங்கள் பாக்கிய வசத்தினு விவ ரிப்போ திங்கு வந்ததற் கென்ன காரணம்?' என, அதற்கவர் மெத்தக்களிப்புற்றவராகியவர்களுக் குத்தா முறைத்ததாவது:— 'ஓ! அசுரர்களே! இவர் வசிக்குமிடம் சக்கிரவானகிரி,(3) இவ ரோர் தடவை யுலகங்களைச் சுற்றிப்பார்க்க விருப்பம்பெண்டு புறப்பட்டு வந்திருக்கிறார். பொறியடக்கமுற்ற விப் புத்தர் தமக்கெங்கு மனம் பிடிக்கின்றதோ அங்கிருந்துகொண்டு தம் வித்தையின் மகிமையை யெல்லோர்களுக்கும் தெரிவிப்பார்.(4½) இவரிடத்தி லுபதேசம்பெற்றவரெல்லாம் தங்க ளபீஷ்டங்கள் கைகூடபெறுவார்கள்' ளென, (5) இதனைக் கேட்டவுடன் சில ர்ப் புத்தரின் பக்கமதிற் சூழ்ந்து நிற்க, அம் மாயாவியு மவர்களுக்கு வேண்டிய பல வபீஷ்டங்களைக் கொடுத்து மோகிப்பித்தார்.(6) உடனே யவர்க ளவரது மகிமையா லுண்டான விசித்திரங்களாகிய பற்பல வஸ்திரங்கள், ஆபரணங்கள், தனங்கள், தானியங்கள், அழகிய பெண்கள், இரத்தினங்கள் இவைகளை வாரியெடுத்துக் கொண்டு போகையி(7) லந்த ஜனங்களை மற்றவர்கள் பார்த்துப் பார்த்தவர்களும் போயவரைச் சூழ்ந்துநின்றார்கள். அப்போ தப் புத்தாசிரியர் வெகு சந்தேஷத்துட னவர்களுடைய மனோபீஷ்டங்களையும் கொடுத்தார்.(8) பிற்பா டசுரர்கள் நாரதரை மறுபடியு மாதரவுட னிரகசியமாயழைத்து 'ஓ! ஐயா! இவருக்குச் சீடராயிருப்பவர்களுக்கு மிப்படிப்பட்ட ஹ்ருதமான சித்திக(9) ளுண்டாகுமோ, இல்லையோ' வென்றவர்கள் கேட்கும்போ தந் நாரத ரவர்களுக்குப் பதிலுரைத்ததாவது:— 'கேளீர்! அசுரர்களே! அவருடைய சீடர்களுக்குள் யான்தான் புத்தியில்லாமூடன்.(10) எனக்குக்கூடலித்திகளுண்டா யிருக்கின்றன. அவைகளை யிதோ ஒரு நொடிக்குள் காட்டுகின்றேன்; பாருங்க' ளென்று சொல்லிப் போட்டுத் தம் குண்டிகையினின்று கொஞ்சம் சலமெடுத்துக்கொண்டு பொறிகளை வசத்திற்கொண்ட வந் நாரதர் மனதினால் நினைத்தமாத் திரத்தி(11) லங்கு பிரம்மவிஷ்ணுக்களும் மற்றுள்ள சகல தேவர்களும் தோன்றி நிற்க, அப்போ தவர்க ளவ் வாசிரியரை யாதரவுடன் தண்ட னிட்டார்கள்.(12) பிற்பாடு சீடரான நாரதர் பிரம்மன் முதலிய வத் தேவர்களை யோர் கணமாத்திரத்தில் மறைத்துப்போட்டுத் தம் மகிமையால் வருவிக்கப்பட்ட வமுதத்தை யசுரர்களுக்கு மிகுதியாய்க் கொடுத்துப் பின்னு மவரவர் விரும்பியவைகளையும் கொடுத்து(13½)மெம்மேலு மவ் வசுரர்களுடைய புத்தியை மாயையால் மோகிப்பித்தார்.(14) அப்

போ தசுரர்களுள்ளாம் தாங்களு மவருக்குச் சீடராகவேண்டுமென்பதைப் பிரார்த்திக்க, நாரத ரச் சங்கதிகளையெல்லா மாசிரியரிடத்திற் சந்தோடமாயறிவித்(15) தவரைப் பலமுறை வேண்டிக்கொண்டவ் வசுரர்களையெல்லாம் சீடர்க ளாக்குவித்தார். பிற காசிரியருமவர்களுக்குத் தீக்ஷைசெய்வித் துடனே சிவபூஜைகளை விட்டுத் தொலைக்கும்படி செய்(16) தவர்களுக் கவ ருபதேச மருளினதாவது:— “ஓ! அசுரர்களே! நீங்கள் நம்மையே ஆராதிக்கவேண்டும். நமது திருநாமம் ‘புத்த’ னென்பபடும்; நம் திருநாமத்தின் ஜபத்தையே நீங்கள் செய்யவேண்டும்.(17) நம்மைப் பூஜித்தல்தா னுங்களுக்கு வேண்டிய பயனைக் கொடுக்கத்தக்கதாகும்; ஓ! சீடர்களே! இம்மையி லெது பிரத்தியக்ஷத்தில் காணப்படுகின்றதோ அதுதா னுண்மையேயின்றி மறுமையிலுள்ள தென்பதெல்லாம் வெறும் பொய்யே!(18) சிவபூஜைசெய்யவேகூடாது: திருநீ றுருத்திராக்ஷங்களைத் தரிக்கவே தகாது. வேதத்திற் கூறியதெல்லாம் வெறும் பொய்யே! (19) இவைகளையெல்லா மெவர் விட்டுத்தொலைக்கின்றீர்களோ அவர்களே நம் சீடர்களாகலாமேயின்றி மற்றவர் தகார். அப்பேர்களுோத்தவர்களுக்குக் கெவ்விதத்திலும் இம்மையினின்பங்கள்கிடைக்கவேமாட்டா”வென, இவ்வா றவரது திருவாக்கினு லவ்வெல்லோர்களும்சைவசமயத்திற்குரிய சிவபூஜை, உருத்திராக்ஷம், திருநீ று இவைகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டார்கள்.(21) தவிரவு மங்குள்ள கற்புடைய மங்கைமார்களெல்லாம் நாரதரால் புத்திகலங்கப் பெற்றவர்களாகி மோகத்தினு லெப்போதும் தங்கள் சுதத்திற் கிசைந்தபடி பரபுருடர்களைத் தேடத்தலைப்பட்டுவிட்டார்கள்.(22) மேலு மவர்களும் சைவசமயாசாரங்களை விட்டுப்போட் டநாரதரின் மாயையினு லுண்டான வஸ்திராபரணங்களாலலங்கரித்துக்கொண்டு விட்டுச் சுவர்களையும் வாருகோல்களையும் பூஜை செய்துகொண்டிரவும் பகலுமாய் விபபிசாரம்பண்ணி வரலா னார்கள். பிறகு புத்தவேடம்கொண்ட விஷ்ணு நாரதரை நோக்கி வினவியதாவது:— (24) ‘ஓ! முனிவரே! இப்போதசுரர்கள் முழுதும்நமது மாயையிலகப்பட்டுவிட்டார்களா! மேலுமவர்கள் பெண்டிற்களும் நமதுமாயையால்மோகிக்கப்பெற்றவர்களாகியவிசாரியுடத் தலைப்பட்டுவிட்டார்களா’வென,(25) இவ்வாறவரால் வினவப்பட்டபொழுது நாரதாவரை வந்தனித்துத்தாமுனைத்ததாவது:— ‘ஓ! ஸ்வாமீ! மூன்றுபட்டணங்களிலும் பட்டணத்துக் கொவ்வொருவர் நீங்கலாக வெறிந்துபோட்டவர்களானமற்றவசுரர்களெல்லாம் நமது மாயையால் மிகவும் மோகிக்கப் பெற்றவராகிவிட்டார்கள். 26½) அம்முவர்களாகியபாமையோகி, சீலபார், விரக்தயோகி இவர்கள்மகாசிவ

பக்தோத்தமர்கள்.(27½) ஸ்ரீபரமேசுவர னருளுக்குப் பங்காளிகளான, சிவபக்தி செய்தலையே தொழி லாய்க்கொண்ட விம் மூன்றும் காத்துமர்க ளும் உபமன்னியு, பிருகு, ததீசர், அகஸ்தியர் இவர்களிலு மதிகப் பெருமைபொருந்தியவர்கள்.(29) தாமரைத்தண்டு நூல் யானையைக் கட்ட மாட்டாததுபோல் நமது மாயை யவர்களீது செல்லமாட்டா” தென, இவ்வாறு நாரதரா லுரைக்கப்பட்ட வசனத்தைக் கேட்டதன்மேல் ஸ்ரீ ஹரி மனதின லவர்களுக்கு வந்தனம் செய்துபோட்டு மற் றகார்களை நோக்கித் திருவாக்குரைத்ததாவது:— ‘கேளீர்! அசுரர்களை! நம் பிரிய முள்ள சீடர்களும், ஐசுவரியத்தை யிச்சிப்பவர்களுமான நீங்கள் நமது சொற்படி யம் மூன்றுபெயர்களுடனும் பேசக்கூடாது.(30-31) மேலும் சிவபூஜைசெய்வதில் முயன்றவர்களான வம் மூவர்களுடனும் நீங்கள் கலகம் செய்யாதீர்க’ னென்று ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு தம் மாயையா லெல்லோ ர்களையும் மோகிப்பித்துவிட்டுத்(32) தமது மற்றோ ரமிசத்தைப் புத்தியை மோகிப்பிக்கலுற்ற வேர் புத்தன யங் கேற்படுத்திப்போட்டு நாரதரை யழைத்துக்கொண்டு திரிபுரத்தினின்று புறப்பட்டுச் சென்றனர். (33) பிற்பாடு விஷ்ணுவானவர் தேவருடியான நாரதரோடுகூடக் கைலை கிரியி னேறக் கருதியவராகி யதனருகிற் போகையி லவர் பாவம் சேர்ப் பெற்றபடியால், பாவம் செய்தவர்களால் கிட்டப் போகக்கூட வசாத்தி யமான வக் கிரிராஜன்மீ தேறுவதற்கு முடியவில்லை.(34½) பிறகு விஷ்ணு ஓ! கோ! சிவனேசர்களான இவ் வசுரர்கள் நம்மால் தேவகாரியார்த் தமாய் வீழ்ந்திருத்திராசுரம் சிவபூஜை முதலியவைகளை விட்டுவிடும்படி செய்யப்பட்டார்களல்லவா. (35½) அதனால்தா னிப்பேர்க்கொத்த மகா தோடம் நமக்கு நேரிட்டுவிட்டதென்பதிற் சந்தேகமில்லை. (36) ஏனென்றால் ஸ்ரீகைலாஸமானது பாவமுள்ளவர்களால் நினைக்கப்படக்கூடமுடியாதன்றோ’ வென்று ஸ்ரீகேசவ னைத் தோடம் தீருவதற்காக ஸ்ரீஜகதீச னைக்குறித்து(37) நாரதரோடுகூட அவ் வீசனை மனதினில் தியானித்துக்கொண்டு கொரோமான தவத்தைச்செய்தனர்.(37½) பிற்பா லெகங்களுக் குச் சுகத்தை யளிக்கலுற்ற ஸ்ரீசங்கரன் பிரசன்னராகி(38) நாரதரோடுகூடிய விஷ்ணுவை நோக்கி மேககர்ஜனம்போன்ற கம்பீர வாக்கினால் மொழிந்தருளியதாவது:— “ஓ! கோ! மூட்டர்களே! சி! சி! தேவர்களின் காரியார்த்தமாயாயினும் நீங்கள் கொஞ்சமேனும்(39) சங்கையின்றி நம தடியார்களைச் சைவசமய மார்க்கத்தை விட்டுவிடும்படி செய்துவிட்டீர்களல்லவா? ஆகையால்தா னுங்களால் கைலைத்தேற முடியவில்லை.(40) என்னாலும் ஓ! விஷ்ணுவே! நீர் மானசமென்ற தடாகத்திற்குச் சென்று தேவர்களோடுகூடத் தேவச்சிரோஷ்டர்களின் காரியத்தை நிறைவேற்ற

லாவி” டொன்று திருவாக்குரைத்துவிட்டு நந்தர்த்தானமடைந்தனர்.(41) பிறகு
 தகப்படியே அவர்க ளத் தடாகம் சேர்ந் தங்குள்ள தேவர்களால் மிகு
 தியா யுபசரிக்கப்பட்டதன்பேரி லசுரர்களின் திரிபுரத்தில் நடந்த சகல
 விருத்தார்தங்களையும் சொன்னதாவது:—(42) “ஓ! தேவர்களே! அசுர
 ர்கள் நமது மாயையினால் சைவசமயாசாரங்களை விட்டுவிட்டார்கள். ஏ
 னென்றால் நமது நல்ல அதிருஷ்டத்தினால் மயனும் சுக்கிரனும் சிவாக்கி
 னையா லொருவரோடொருவர் சண்டைபோட்டுச் சாபமிட்டுக்கொண்ட
 ச் சாபம் திருவதற்காக ஸ்ரீபரமேசுவரனைக்குறித்து மிகுந்த தவம்செய்ய
 க் கருதியவர்களாக(43-44) கேளீர்! தேவச்சிரோஷ்டர்களே! இமயகிரிக்கு
 த் தவம்செய்யப் போய்விட்டார்கள். அவ்வா றவ் விருவரு மம் முப்பட்
 டணத்திலிருக்கச் சந்தர்ப்பமில்லாத்தினால்தா னவ் வசுரர்கள் நமது மகா
 மாயையாகிய வலைக்குள் எகப்படலானார்கள்.(45) ஆகையால் நா டெம்
 லோர்களும் சிரத்தையுட னிப்போ திக் கொன்றாய்ச் சேர்ந்து என்றும்
 ழிவற்றவரான ஸ்ரீசாம்பழர்த்தியை யருள்புரிவிப்போ” மென்று ஸ்ரீநா
 ராயணன் பிரம்மன் முதலிய வெல்லோர்களுக்கும் திட்டம்சொல்லிவிட்
 டுத் தா மத் தடாகத்தின் ஜலத்தில் முழுகிக்கொண்டு(47) ஜலத்துக்குள்
 னிரிந்தபடியே ஸ்ரீ ருத்திர மகா மந்திரங்களை ஜபம்பண்ணினார். பிர
 ம்மன் முதலிய தேவர்களு மவ் விஷ்ணுவைச் சூழ்ந்து நின்று (48)
 கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு நடு ஜலத்திலிருந்து மிகுந்த கொடிய தவ
 த்தைச் செய்தார்கள். பிற்பாடு சந்திரகலையை யுச்சியிரத்தினமாய்ப்பூண்
 ட ஸ்ரீ பகவான்(49) தேவியுடனும் கணத்திபர்களுடனு மத்தேவர்களின்
 முன்னிலையில் ஸான்னித்திய மருளினர். அப்போ தெல்லோர்களும்
 சந்தோடத்தினால் மயிர்கள் சிலிர்க்கப்பெற்றவர்களாகி ஸ்ரீ மகாதேவரை
 த் தோத்திரம். செய்ய,(50) ஸ்ரீசந்திரசேகர னத் தேவச்சிரோஷ்டர்களை
 நோக்கி மொழிந்தருளியதாவது:— “ஓ! தேவர்களே! நீங்கள் பொறிய
 டக்கமுற்றவர்களாகித் தவத்தினால் நம்மை மகிழ்ச்செய்துவிட்டீர்கள்.
 (51) இனி நீங்கள் தாமதமின்றிப் பாசுபத (விரஜாதம் முறைப்படி வி
 பூதியுண்டுபண்ணி தரித்துக்கொண்டு சிவாராதனம் செய்தல்) மென்னு
 ம் விரதத்தைச் செய்யுங்கள். சந்தேகமின்றி யதிச்சீக்கரத்தி லுங்கள் ம
 னவிருப்பம் நிறைவேறிவிடு” (52) மென்று சந்திரசேகரான தேவேச
 ன் திருவாக்குரைக்கும்போது தடிலென்று மடிமீதிருந்த வடிவேலன் தி
 ருக்கூத்தாடினார்.(53) அப்போது லோகமாதாவானவன் முக்கண்ணா
 ன ஸ்ரீ தேவேசனை யோர் நீலோற்பல மலரினால் புன்னகைப்புடன் புய
 த்தினில் தட்டி(54) “ஓ! புத்திரவான்களில் மெத்தச் சிறந்த மகாதேவா!
 நம் குமரோசன் நர்த்தனம் செய்வதைப் பார்க்கலாவி” டொன, இவ்வாறு

தேவி யுரைத்த வார்த்தையினால் ஸ்ரீ சம்பு நர்த்தனம்செய்ய ம்ப் புத்திர
 னைத் தமது திருமார்பினில் தூக்கிவைத்துக் கைகளால் தாளம்போட்டு
 க்கொண்டு 'ஓ! பாலகா! 'இப்போது நர்த்தனம் செய்' யென, (55½) பிற
 கு விளையாட்டுகளுக்கு கிருப்பிடமான வப் பாலகரும் ஸ்ரீ ஜகதீசனது மார்
 பின்மீது திருக்கூத்தாடினார். (56) சருவலோகாதிபதியால் 'நர்த்தனம்செ
 ய்' யென்று திருவாக்கருளப்பட்டபடியா லப்போது சகல ஜகங்களும்
 கூத்தாடத் தலைப்பட்டன. ஓ! கோ! ஸ்ரீ ஜகதீசனுடைய வாக்கினை முவு
 லகுசுளிலும் யாவரால் மீறத்தகும். (57) விஷ்ணுப்பிரம்மர் முதலிய தே
 வர்களெல்லா முள்ளம் பரவசம்கொண்டு கூத்தாடினார்கள். பிற்பா டத்
 தாய்தந்தைய ரிருவரும் மிக மகிழ்ச்சிகொண்டவர்களாகிக் குழந்தையை
 யொருவரோடொருவர் கட்டியணைத் (58) துச்சிமீது முத்தமிட்டுக்கொ
 ண்டதன்மேல் ஸ்ரீ பரமசிவன் தம திருகைகளாலும் செல்வக் குழந்தை
 யைத் திருமார்பின்மீ தணைத்துக்கொண்டபடியே தேவியோடுகூட வந்
 தர்த்தானமாகி மெத்தச் சந்தோடத்துடன் தம் மந்தப்புர மடைந்தனர்.
 (59) பிற்பாடு பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்கள் துக்கமுற்றவர்
 களாகி யொருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டதாவது:— 'ஓ! கோ! இப்
 போ தகீரர்களெல்லாம் மகா பாக்கியசாலிகளே! (60) ஏனென்றால் நாம்
 ஸர்வலோகேசுவரனைக் கண்களால் கண்டும் நமது காரியம் முடியவில்லை
 யே! ஆகையால் நா மெல்லோர்களும் ஸ்ரீ தேவேசனு லாக்கினை யருளப்
 பட்டபடி பாசுபதவிரதத்தை முடிக்கலாவோ" (61) மென்று சொல்லிமி
 குந்த சிரத்தையோடு விரஜாஓமத் திருநீற்றின லலங்கரித்துக்கொண்டு
 சிவாராதனம் செய்து மங்களகரமான பாசுபதவிரதத்தை முடித்தார்க
 ள். (62) பிற்பாடு ஸ்ரீ பரமாத்துமாவு மிதனைத் திருவுளத்தில் நினைத் தவ
 ர்கள் செய்த பாசுபத விரதத்தினால் மகிழ்ச்சிகொண்டவராகிக் கணாதிப
 ரான நந்திகேசுவரனுக் கச் சகதீச னாக்கினை யருளியதாவது:— (63) 'ஓ!
 நந்தி! முப்புரங்களைச் சமுகரிப்பதற்காக வேண்டிய கருவிக ளொன்று
 மில்லாதபடியால் நீ போய்த் தேவர்களிடத்தில், இரதம், பாணம், தனு
 சு, இவைகளையும், பின்னு முயுத்தத்திற்காக வேண்டிய மற்றுமுள்ள க
 ருவிகளையும் சீக்கிரமாய்ச் சித்தப்படுத்தும்படி சொல்லி வரலாவா' யெ
 ன, (64½) அப்படியே பாக்கியமென்று நந்தி யுடனே புறப்பட்டுப்போ
 ய் ஸ்ரீ சம்பு மொழிந்த திருவசனங்களை யுரைத்துத் தம் வார்த்தையால்
 தேவர்களைக் களிப்பித்துப்போட்டுத் திரும்பி யந்தப்புரத்திற்கு வந்து
 விட்டார். நந்திகேசன் சென்றவுடன் தேவர்கள் ஸ்ரீ சம்புவுக்கு வேண்
 டிய வுயுத்தக் கருவிகளான (66) தேர், பாகன், குதிகைகள் அம்பு, பெரி
 தான தனுசு இவைகளைப்பற்றி நினைத்து வெகுநேரமளவு மொருவரோ

டொருவர் ஆலோசித்துப் பார்த்ததில்(67) ஸ்ரீ ஜகதீசனுக்குத் தகுதியான பெரியவில் தங்கமயமான மேருகிரிதானென்றும், அதற்குத் தக்க ஞான ஞானசேடனே பென்றும் தீர்மானித்துவிட்டு வாயுதேவனைச் சரத்தி விரக்கையும், அக்கினியைக் காம்பும், சந்திரனை யுடலும், விஷ்ணுவைக் கணையின்முனையுமா யிப்பேர்க்கொத்த மகா மகிமைபொருந்திய நான், கு தேவர்களை யு மோர் பாணமாயும், (68½) விர்தியகிரியை யப்பேர்க்கொத்த மகானுபாவரின் மகா பெருமைபொருந்திய தேரினச்சம், கேஸரகிரியை யவ் வச்சுக்கு மேற்பாகத்திலான விட்டமும், பூலோகத்தை யவ் விட்டத்திற்கு மேற்பாகமான வாசனமுமா யேற்படுத்தினார்கள். (69½) பேராகாயமே அவ் விரதத்தி னிடைவெளியாயிற்று. சந்திர சூரியரதின் சக்கிரங்களானார்கள்.(70) பரிசுத்தம்பொருந்திய உருக்கு, இயஜுசு, ஸாமம் அதர்வணம் முதலிய வேதங்களே யதின் குதிகைகளாயின. மேலும் வஸிஷ்டர் முதலிய முனிச்சிரோஷ்டர்களுல்லாம் சொத்தி வாசனம் (மங்களவாக்குகையுடைய வேதங்களை யோதல்) செய்வோர்களும்,(71) கின்னார், இயக்ஷர், வித்தர், கிம்புருடர் இவரெல்லாம் கட்டியக்காரர்களும், மற்றுள்ள கந்தர்வர், கருடர், சாரணர் முதலியவர்கள் கவிராயர்களும்,(72) எட்டுக்குல பருவதங்கள், மகாநாகங்கள், சமுத்திரங்கள், மேகத்திரைகள் இவையெல்லா மவ் விரதத்தின் மேல்விமானம், இரத்தினம், ஆபரணம் இவைகளுமா யாயினார்கள்.(73) மந்திரங்கள், அறுபத்தினன்கு கலைகள், காமதேனுக்கள், நிதிகள், இவைக ளவ் விரதத்தின் மற்றுள்ள சிறப்புப்பண்டங்களும், இயாகங்கள், தருமங்கள், கருமங்கள், காலங்கள், கல்பங்கள் இவை சிறிய ஆணிகளாயும்,(74) தினங்கள், மாதங்கள், ருதுக்கள், அயனங்கள், யோகங்கள், கரணங்கள், கூணங்கள், முகூர்த்தங்கள், காஷ்டைகள் இவைக விரதத்தின் பெரிய ஆணிகளாயு மாயின.(75) இவ்விதமா யிரத மேற்படுத்தப்பட்டபோது பிரம்மனதற்குச் சாரதியாயினர். பிரணவமானது தேரிற்பூட்டிய வேதங்களாகிய குதிகைகளை யோட்டலுற்ற வோர் கசையாக்கப்பட்டது.(76) பாற்கடலை வசதியாய்க்கொண்ட விஷ்ணு பாணத்தின் முனையும், வைகுண்டத்தை வசதியாய்க்கொண்ட மகிமைபொருந்திய விஷ்ணு ஸ்ரீ சிவபிரானுக்கு வேவுகாரரும், (77) மேருகிரியின் கண்ணுள்ள மனோவதியிலிருக்கும் பிரம்மன் சாரதியும், பிரணவம் கசையும், ஸத்தியலோகாதிபரான பிரம்மன் ஸ்ரீ ஜகதீசனுக்குப் பரிசாரகரும்,(78) தேவர்களெல்லாம் சைனியங்களும், இந்திரன்முதலிய தேவத்தலைவர்கள் சேனாதிபதிகளும், தவசிகளும் யோகிசுவரர்களும் சொத்திவாசனக்காரர்களு மாணார்கள்.(79) பிறகு விஷ்ணுவானவர் கையிலில் விளங்கும் ஸ்ரீ கந்திகேசுவரனிடம்செ

ன் றவரை வந்தனித்தச் சங்கதியை யறிவிக்க, (80) அப்போது நந்தியும் சமயம்பார்த்துப் பகவானிடம் சென்று வந்தனித் தஞ்சலிகொண்டு சங்கதிகளை யறிவிக்க, பிறகு தயாரிதியான ஜகதீசன் வண்ணப்பத்தைக் கேட்டவுடன் பார்வதியோடுகூட (81) மெத்த வெண்மைபொருந்திய விருடபத்தினம் தேறிக்கொண்டு தோருகினில் விஜயமாயினர். அப்போது விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் சாம்பழூர்த்தியைக் கண்டு துதிசெய்தார்கள். (82) மகாதேவன் துதியால் களிப்புற்றவராகப் பார்வதியோடுகூட விடபத்தினின் றிறங்கியம்பையும் வில்லையும் கைமீதெடுத்துக் கொண்டு டிரதத்தின்பேரில் திருவடியைத் தூக்கிவைத்தார். (83) ஸ்ரீதேவேசன்வாறு திருவடியைத் தூக்கிவைத் தருளியவுடனவ் விரதம்பாரம் தாங்கப்படாம லதோலோகத்தி லாழ்ந்திவிடத் தலைப்பட்டபோது படபடவென்றோர் சத்தமுண்டாயிற்று. (84) அப்போது பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்களெல்லாம் கதிகலங்கலாளுர்கள். உடனே மகா யோகியான ஸ்ரீநாராயணனோ ரிருடபமாகியவ் விரதத்தைச் சுமந்து தாங்க, (85) அவருமம் மகாபாசத்தைத் தாங்கமுடியாமல் விழிகள் பிதுங்கி வாயினு விரத்தங்களைக் கக்கிக்கொண்டு விழலாகி மிகுந்த பயத்துடன் ஸ்ரீபகவானைத் துதித்தார். (86) அப்போது பிரம்மன் முதலிய தேவர்களும் கைகளை யுயரத் தூக்கிக்கொண்டாண்டவரைத் துதித்திட்டார்கள். அதன் பிறகு கருணைக்கடலான சம்புவானவர் விஷ்ணுவுக்குக் கரற்றிலு மதிக வலிமையைக் கொடுத்தருளினர். (87) பிறகு மகிமைபொருந்திய வெருநானது கணநேரத்திற்குள் ஸ்ரீதேவேசன் தேரைத் திமிலினால் தூக்கியெடுக்க, உடனே அத் தேர் சிவாக்கிணையால் முன்போல் நிலைநின்றது. (88) அப்போது ஸ்ரீமகாதேவனுலகங்களின் சேஷமார்த்தமாய்த் தேவியோடுகூட அவ் விரதத்தின்கண் வீற்றிருந்தருளினர். பிறகு நாராயணன்மற்றத் தேவர்களோடுகூட வெதிரில் நின்று தோத்திரம் செய்தார். (89) அப்போது ஸ்ரீசந்திரசேகரன் நேசம்கொண்டவராகத் திருவாய் மலர்ந்தருளியதாவது:— “ஓ! மகாவிஷ்ணுவே! பிரசன்னரான நம்மிடமிருந்து மனதிலுள்ள வபிஷ்டங்களை நீர் தடையின்றிக் கேட்டுக்கொள்ளும்; நா மவைகளை யிப்போ ததிசுக்கிரத்தில் கொடுத்தருளுகின்றோம்; ஏனென்றால் நம தாக்கினையின்படி நம் நிமித்தமாய் மிகுந்த பிரயாசை யெடுத்துக்கொண்டால்லவா” வென, (90-91) இவ்வாறு திருவாக்குரைத்த பகவானை விஷ்ணு வரன்கேட்டதாவது:— “ஓ! ஸ்வாமீ! தேவரீருக் கோர் சக்தியிருக்கினும் யா நெவ்வாறு மூலசக்தியா யிருக்கின்றேனோ (92) அதுபேரலவே ஓ! தேவேசா! ஒரிடப மிருக்கினும் அடியேனும் தேவரீருக்கோ ரிடபமா யிருந்துவால்வேண்டும். ஓ! ஜகத்

குருவே! அடியேனுக் கிவ் வரன்தான் மெத்த வுத்தமமேதவிர மற்றதி
 லலை.(93) ஆனால் ஒ! அடியார்க்கு நேசனே! அடியேனுக் கெப்போதும்
 தேவரீரிடத்து மாறாத பக்தியிருக்கவேண்டு” மென, அப்போ தப் பிர
 பு விஷ்ணுவக் கங்ஙனமே விருடபமாயிருத்தலையும் மாறாத பக்தியையு
 மருள்செய்தனர்.(94) அதுகண்டு தேவதொல்லோர்களும் நிகரற்ற சந்
 தோடம் கொண்டார்கள். பிறகு தேவர்கள் விக்கினம்செய்ய வெத்தனி
 த்த ஸ்ரீ யானைமுகக்கடவுளை மிகுந்த பகதியபோஜியங்கள், கனிவர்க்கங்க
 ளுடனும், மற்றுமுள்ளவைகளுடனும் பூஜைசெய்தார்கள். ஸ்ரீ ஜகதீசன்
 கூட அவர் தமது செல்வகுமாரராயினு மவரை யப்போ தங்ஙனமே பூ
 ஜை செய்தனர்.(95½) பிற்பாடு ஸ்ரீ பகவான் சாரதியான பிரம்மனை நோ
 க்கிக் குதினைகளை யோட்டும்படி கட்டளையருள, பிரம்மனு மவரது திரு
 வாக்கினையின்படி குதினைகளை யோட்டினர்.(96) அப்போது கணுதிபர்
 களெல்லாம் பேரீ, படகம், டிண்டிமம், கோமுகம்,சங்கம், கொம்பு, திமி
 லம், மத்தளம்,(97) காகனம் முதலிய வாத்தியங்களை முழக்கினார்கள்;
 சிலர் நேர்த்தியான பற்பலவித வெடுபிடிசைப் பிடித்தார்கள். கடலோ
 சையையதிகரித்த, பிரயாணத்துக்குரிய மங்களவாத்தியங்களின் பேரொ
 லியானது(98) திசைகளைச் செவிடாக்கிக்கொண்டு மிக விற்பமாயுண்
 டாகி மேலுக்குமேல் விருத்தியாயிற்று. பின்பு தேவேசன் கால்நடையா
 ய் வந்த தேவர்கள், கணுதிபர்கள், பிரமதகணங்கள் இவர்களுையெல்லா
 (99) மவரவரின் வாகனத்தி லேறிக்கொள்ளும்படி கட்டளையிட்டனர்.
 அவ்வா ருக்கினையின்படியே விஷ்ணு பிரம்மர் முதலியவர்களெல்லா ம
 வரவரின் வாகனத்தி லேறிக்கொண்டார்கள்.(100) விஷ்ணு கருடன்மீ
 தேறிக்கொண்டு தம்மைச் சேர்ந்தவர்களோடுகூடச் சேவித்தனர். பிர
 மம்ம னன்னத்தின்மீது மிந்திரன் யானையின்மீதும், மற்ற திக்பாலர்களெ
 ல்லா மவரவரின் வாகனத்தின்மீது மேறிக்கொண்டு சேவிக்கலானார்கள்.
 (101½) விக்கினேசர் மூஞ்சூழும் தேறிக்கொண்டு வலதுபாரிசத்திலும்,
 முருகேசர் மயிலின்மீதேறிக்கொண்டி டுதுபாரிசத்திலும் பற்பல கணு
 திபர்களோடுகூடச் செல்லலானார்கள்.(102½) இலக்ஷ்மீவிராசம்பொருந்
 திய நந்திகேசவரனோ வென்றால் முன்னிலையில் தங்கப்பிரம்புநனைக்
 கைதனிற் பிடித்துக்கொண்டு(103) சன்னிதியில் மார்க்கத்தை மறைக்க
 லான வெல்லோர்களையும் விலக்கிவிட்டுக்கொண்டே போனார். அப்போ
 து ஸ்ரீ சங்கர னகரர்களுடைய முப்பட்டணங்களையும் நாசம்செய்ய வுத்
 தேசித்துச் சந்தோஷமுற்ற திருவுளத்தைக் கொண்டவராகிப் பார்வதி
 யோடுகூட வத் தேர்ம் தேறிவந்துசேர்ந்தார்.(104½) அப்போது தேவ

ர், முனிவர், சித்தர், வித்தியாதார் முதலியவர்களும் மற்றுமுள்ளவர்களும் தேர்மீதிருப்பதற்குரிய வலங்காங்களோடு பார்வதியுடன்கூட விரதத்தில் வீற்றிருக்கு மம் மகாப்பிரபுவைப்பார்த் தவர்கள் ஜன்மமெடுத்ததற்கும், கண்களைக் கொண்டதற்கும் தக்க பெரும்பயனை யடைந்தார்கள். (106) அவ் வெவ்வேர்களும் “ஓ! ஓ! நாம் கிருதார்த்தர்களாகிவிட்டோம்: ஸ்ரீ பார்வதிதேவியோடுகூடப் பரமேசுவரன்பூமியா லமைந்த விம் மகா ரதத்தில் விளங்கியருள்வதைக் காகுடிகொள்ளும்படி யாம் முந்தியென்ன புண்ணியம்தான் செய்தோமோ” வென்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். (107) ஸ்ரீ பிரபுவானவ ரிவ்வா றுரைக்கப்படும், செவிதனுக் கினிமையான வார்த்தைகளைக் கேட்டருளிக்கொண்டே தேவசத்தருக்களின் முப்புரங்களை யதம்செய்வதற்காக வந்துசேர்ந்தார். (108) அப்போது தேவர்கள், முனிவர்கள், யோகிகள், கணுதிபர்கள், தும்புரு, நாரதர் முதலியவர்கள் இவர்களெல்லாம் ஸ்ரீ தேவேசனுக்குச் சேவைசெய்யக் கருதியவர்களாகிச் சொஸ்திவாசனம் பண்ணினார்கள். அவர்களுடைய பெண்டிற்களெல்லாம் மங்களம் பாடினார்கள். (109)

எழுபத்தொன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று

உபதேசகாண்டம் எஉ--வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிற்பாடு ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் மாயையால் மோகிக்கப்பெற்றவர்களான அவ்வசர்கள், விபுதி, ருத்திராகூதம், சிவபூஜை, வேதம், சாத்திரம் இவைகளையெல்லாமொழித்துப்போட்டு (1) நேருக்கு நேரான விம்மையின்பயனையெயுண்மையென்று கொண்டவர்களாகி நாள்தோறும் புத்தசமயத்தை யனுசரிக்கத் தலைப்பட்டு விட்டார்கள். அவர்களின் ஸ்திரீகளும் நாரதர் வார்த்தையால்கண்கண்டபலனையே வேண்டிய விசாரியாகி விட்டார்கள். (2) இவ்வெவ்வேர்களும் ஸ்திரீகளோடுகூட இவ்விதமாகி விட்டபோ தவர்களுடைய வீட்டுக்குவீடு கெட்ட சகுனங்கள் நேரலாயின. (3) காமதேனுக்கள், சிந்தாமணிகள், கற்பகவிருகூதங்கள் இவைகளெல்லாம் நாசமடைந்தன. ஆயிரம் வருடங்களின் கடையி லுண்டாகவேண்டிய வம் முப்பட்டணங்களின் சேரும் காலமும் நேர்ந்து விட்டது. (4) மேலு மிச்சமயத்தில் ஸ்ரீசர்வேசுவரனுக்கும் பிரீதியுண்டாகி விட்டபிறகு இனி யிவ் விஷயத்தி லாகவேண்டிய தென்னவிருக்கின்றது? அம் மூன்று பட்டணங்களும் சேர்ந்து விட்டதைக்கண்டு விஷ்ணு முதலிய தேவர்களெல்லாம் (5) மிகுந்த சந்துஷ்டிகொண்டவர்களாகி யப்போது ஸ்ரீபகவானைச் சீக்கிரமாய்ச் சரத்தைப் பிரயோகிக்கும்படி மன்றாடினார்கள். இவ்வா றவர்கள் சந்தோஷமும் மனக்கவலையும் படுவதைக்கண்டு சூலபாணியானவர்

(6) மேருநிலில்லின் துனியை யனாசமா யிடதுகையாற் பிடித்து ம
காவிஷ்ணு முதலிய தேவர்களா லமைந்த வப் பாணத்தையு மசைத்து
க்கொண்டு சடிதியாய்த் தேவியின் திருமுகத்தை நோக்கித் கொஞ்சம் பு
ன்னகைப்பருளி (7½) யப்போது தமது மூன்று கடைவிழிகளாலு ம்
முப்புரத்தை யோர்வாறு நோக்க, (8) உடனே திருக்கண் ணக்கினியில்
மன்மதனுதிவிட்டதுபோ லம் மூன்று பட்டணங்களு மப் புன்னகைப்
பினின் றுண்டான நெருப்புப்பொரியி னொளிதனில் விளக்குவெட்டுப்
பூச்சிகளாய்விட்டன. (9) அப்போது தேவன் திருக்கையா லசைத்ததி
னாற் காத்தருளப்பட்ட, மனதினி லகரனோடு யுத்தம்செய்ய வெதிர்பார்
த்திருந்த வாயு, அக்கினி, சந்திரன், கோவிந்தன் ஆகிய விற் நான்கு தே
வோத்தமர்களு (10) மப் பட்டணங்கள் புன்னகைப்பினால் பொசுக்கப்
படலாவதைக் கண்டவுடன் ஸ்வாமியைத் தங்களாலமைந்த வப் பாணத்
தைச் சூந்தானிக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டார்கள். பின்பு பிரபுவு ம்ப்ப
டியே நல்லதென்று மேருவில்லி லசாதாரணமாய் நாணைப்பூட்டி (11) யே
றிட்டு துனிவிரலா லாதிசேடனாகிய வஞ் ஞாணைமீட்டிக் குணத்தொனி
செய்து விஷ்ணு முதலிய நான்கு தேவர்களா லமைந்த வச் சரத்தைப்
பிரயோகிக்க, (12) அச் சராக்கினியும் மந்தகாஸாக்கினியுமா யம் முப்புர
த்தை யோர் கணநேரத்திற்குள் ளொரித்துவிட்டன. பிற்பாடு, புன்ன
கைப்பின் நெருப்புப்பொரியினால் தேகமெரிக்கப்பெற்ற அவ் வசூர்க
ள் (13) புத்தாசிரியர் சொல்லுக்கேட்பதற்கு முந்திச் சிவபூஜையில் முய
ன்றிருந்தபடியா லவ் வேல்லோர்களும் கண்திப யோகித்தன்மையை
யடைந் (14) தப்போது பிரமதகணங்களால் கொண்டாடப்பட்டவர்களா
கி ஸ்ரீசம்புவின் பாரிசத்திலிருந்து வருகின்றார்கள். முந்தி யச் சித்தர் மா
யையால் மோகமடையப்பெறாத மற்ற மூன் றகூர்ச் சிரோஷ்டர்களும்
(15) விபூதி ருத்திராக்ஷ சிவபூஜைகளை விடாதிருந்தபடியா லவர்கள் தங்
கள் வீடுகளோடு கூட வம் முப் பட்டணங்களு மெரியலாகும்போ தவ்
வக்கினி மத்தியில், நடுக்கடலில் வசிப்பதுபோலவே ஸ்ரீஜகதீசனைத் தியா
னித்துக்கொண்டு (16½) 'ஓ! கோ! நாமிப்போதேதோ பாக்கியவசத்தினு
ல்லலவோ புத்தாசிரியர் மாயையால் மோகிக்கவில்லை. (17) நா மவ்வாறு
மோகித்திருந்தா லிவர்க ளைடந்த கதியையே சந்தேகமின்றி யடைந்தி
ருக்கவேண்டு' மென்று சம்போ, சிவாவென்று சொல்லிக்கொண்டே அ
க் காலத்தனத் போக்கினார்கள். (18) பிற்பா டம் மூன்றுபேர்களும் சரு
வேசவரான ஸ்ரீசிவபிரானண்டைக்குவந் தஞ்சலிகொண்டு துதித்து வ
ந்தனித்துச் சந்தோஷத்தினு லுமோம் சிலிர்த்தப்பெற்றவர்களாகி நிற்
கையி (19) லப்போ திராமதில் வீற்றிருந்த சங்கரன் மந்தகாஸத்துட

னவ் வடியார்களை நோக்கி வசனமருளியதாவது:—‘ஓ! தீர்க்காயுசுள்ளவர்களும், புகழ்பெற்றவர்களுமான வசார்களே! நீங்கள் நமது மெத்தவும் சிறந்த பக்தர்களாகியதா லுங்களுக்கு வேண்டிய வபீஷ்டத்தைச் சொல்லுங்கள்; நா மதனைத் தந்தருளுகின்றோ’ மென, (20½) இவ்வா ரீசனால் திருவாக்கருளப்பட்டதன்மே லவர்க ளுத்தமமான வரணைக்கேட்டடைந்ததாவது:—(21) “ஓ! ஆதிநாயகரான தயாநிதியே! கைலைக் கொடுமுடியிலுள்ள தேவரீ ரந்தப்புரத்தின் வாசற்படிமீது நாங்கள் துவாரபாலர்களா யிருக்கவேண்டு” (22) மென்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டபடியே யவர்களை யீசன் துவாரபாலர்களாக்கிவிட்டனர். ஓ! கோ! உலகினில் சகலப் பிராணிகளுக்கு மிப்பேர்க்கொத்த வரன் மெத்தத் தூர்லபமன்றோ! (23) பிற்பாடு பகவான் தேவர்களுக்கும் வேண்டியதைக் கொடுத்துவிட்டந்தர்த்தானமடைந்தபிறகு விஷ்ணு முதலிய தேவர்க ளப்போது சபதம் செய்ததாவது:—(24) “இப்போது முதலா யிவ் வுலகினில், தேவாசுர மானிடர்க ளெல்லோர்களிலு மெப்பேர்க்கொத்த தேவரானாலும், முனிவரானாலும், மானிடரானாலும், சித்தரானாலும், கந்தர்வரானாலும் மவர்கள் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களைத் தரியாமல் பாசண்டமார்க்கத்தை யனுசரிப்பவர்களும், சிவலிங்கத்தைப் பூஜியாமலு மிருந்திடில், அவ் வெறிந் துபோட்டவர்க ளெப்பேர்க்கொத்த மிருந்த புண்ணியசாலிகளாயினு மவர்களோடு நாம் பேசவேதகாது. (25-26½) மேலு மிப்பேர்க்கொத்த வர்களோடுகூடச் சம்பாஷணை, சம்பந்தம், சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவைகளின் முறைப்படிக்குள்ள சடங்குகள் இவைகளைச் சேர்ந்து செய்வோர்களுக்குக் கதி மோக்ஷமே யில்லாமற் போகக்கடவது. (27½) இதைல்லாம் மிகவும் சத்தியமேயின்றிப் பொய்யில்லை” யென்று சபதம் செய்துவிட்டுப் பிற கத் தேவர்க ளப்போ (28) தங்குதானே வெகுகால மள விருந்து மேன்மைபொருந்திய விங்கார்ச்சனத்தைச் செய்து பின்னும் சபித்துப்பேர்ட் டவ் வெல்லோர்களும் வந்தவழியோடு சென்று (29) தம் தம் லோகத்திற்குப் போய் ஸ்ரீ ஜகதீசனைப் பூஜை செய்துவந்தார்கள். கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! முந்தி யசார்க ளறிவின்மையாலாயினும் ஸ்ரீ சிவபிரானைப் பூஜித்துவந்தவரையில் (30) வெகுகாலமளவு மவர்க ளொருவராலும் கொல்ல முடியவில்லை. பிறகேர் வென்றா லவர்க ளச் சிவார்ச்சனத்தை விட்டதன்பேரி லச் சிவபிரானுலே வதைசெய்யப்பட்டு முடிவில் கணுதிபத்தன்மையை யடைந்தார்கள். (31) சைவமார்க்கத்தை விடாதிருந்தவர்களோ கைலைகிரிதனில் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீசங்கரன் திருமாளிகையில் துவாரபாலர்களாகிவிட்டார்கள். ஓ! முனிவர்களே! (32) விஷ்ணு முதலிய தேவர்களெல்லா மசார்களை வெல்வதற்காக இவ்விதமா பெல்லோர்களு மொன்றுகூடிப் பகவானைப்

பூஜித்துச் சந்தருக்களை வென்றிருக்கிறார்களன்றோ! ஆகையால் சகலமுயற்சிகளோடு மெல்லோர்களும் சிவபூஜை செய்யவேண்டும். (33) இவ்விதமா வெல்லோர்களு மேகோபித்துப் பரமசிவன் திருவடியைப் பூஜித்ததினால் செளக்கியம்பெற்ற தேவர்களால் பராக்கிரமம், இன்பம், வெற்றி, சம்பத்து முதலிய பற்பல வித வரங்களும் போகமோகூடங்களு ம, டையப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் மானிடர், தேவர், அசுரர், முனிக ணங்கள், சித்தர், கந்தர்வர் முதலிய வெல்லோர்களும், மிகவும் சிரத்தை போடு பக்தியாய்த் தினம்தோறும் முறைப்படி யிஷங்கமதிற் சிவபூஜை செய்யவேவேண்டும். (34)

எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் எண்--வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பின்னும் கேளீர்! முனிவர்களே! தேவர்களொன்றிகூடிச் சிவார்ச்சனை செய்ததினால் லென்னென்ன வபீஷ்டங்களைப் பெற்றிருக்கின்றார்களோ அதனை யுங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன். (1) பூர்வத்தி லந்தகனென்றோ ரசுரன் மிகுந்த தவத்தினால் வீரிய பல பராக்கிரமங்களை யடைந்து மகா லோககண்டகனா யிருந்தான். (2) அவனால் தேவர்களெல்லா முயுத்தத்தில் முறியடிக்கப்பட்டு மூன்று ஜகங்களும் பீடிக்கப்பட்டுவந்தன. விஷ்ணுப் பிரம்மர் முதலியவர்களெல்லா மவனால் போர்முகத்தில் வெல்லப்படலாகிப் (3) புருஷருவத்தோடிராமல் பெண்வேடம் கொண்டவர்களாகி யத் தேவதொல்லாம் பெண்வேஷத்தோடு பெண்களின் பாவைகளை யே பேசிக்கொண்டுபத்துத் திசைகளிலும் திரிந்துவந்தார்கள். (4) ஏனென்ற லவ் வந்தகாசுர னாணுருவத்தோடிருந்த தேவர்களைப் பெல்லாம் சிறைக்குள்ளடைத்துவந்தான். பிற்பாடவன் பெண்ணுருவத்தோ டிருப்பவர்களையும் விடவில்லை. (5) அவர்கள் பெண்வேடத்தைக்கொண்டு மசுரனால் லெப்போதும் பீடிக்கப்பட்டபடியால் மகாதேவருக்குப் பிரியமுள்ள மந்தரகிரிக்குச் சென் (6) நங்கு பிரபுவை நமஸ்கரித்ததின்பேரிலவரது திருவாக்களையின்படி விஷ்ணுப் பிரம்மர் முதலிய தேவர்களெல்லாம் தேவியின் சகிகளுக்குப்பணிவிடைக்காரர்களாயிருந்துவந்தார்கள். (7) அப்போ தவ் வந்தகன் தேவர்களைத் தொடர்ந்துகொண்ட ம் மந்தரகிரிக்கும் வரலானபோது பெண்வேடம்கொண்ட தேவர்களவன் மலைக்கு வந்திருப்பதையு (8) மவனது கொடிய நடைகளையும் ஸ்ரீமகேசுவரன்முன்பாக வாதியோடந்தமா யறிவித்தார்கள். பிற்பாடு கருணாமுதக் கடலான ஸ்ரீமகாதேவன் (9) தேவர்களை யிரகழிக்கச் சன்னத்தம் கொண்டவராகிப்

பைரவமூர்த்தியைக் கட்டளையிட்டருளினர். பைரவரு முடனே யசூர்களைக் கண்டிப்பதற்காகக் கணங்களோடுகூட வெளிக்கிளம்பும்போ(10) தங்கு ருத்திரசேனைகளுக்கு மகாசேனைகளுக்கும் சண்டை நேரிட்டுப் பைரவர்சேனையா லகரன்சேனை நாசமடைந்தது.(11) அப்போது ருத்திரசேனையால் மடியலான வசூர்களுடையெல்லாம் சுக்கிராசிரியன் ஸ்ரீமிருத்தியஞ்சய மந்திரத்தை யடிக்கடிஜபம்பண்ணித்(12) திரும்ப பிழைப்புமுட்டிவந்ததானது மெத்த வாச்சரியம்போலாயிற்று. அதுகண் டடனே ஸ்ரீபைரவர் சுக்கிரனை யிழுத்து வாய்க்குள் விழுங்கிவிட்டார்.(13) அதற்கு மேல் மகா பயங்கரர்களான கணுதிபர்களா லகரசேனையெல்லா மோர் நொடிக்குள் நாசம்செய்யப்பட்டது. பிறகு பைரவர் மகா கோபம்கொண்டவராகி மகாசுரனான அவ் வந்தகனைத்(14) துரிதமாய்ச் சூலத்தினால் குத்தி யெடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீசிவபிரான் சன்னிதிக்குச் சென்றார். அப்போ தசூரன் சூலத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் ஸ்ரீ பகவானால் பார்த்தருளப்பட்டமாதிரத்தி(15) லகரர்க்குரிய கருமவசத்தினாலுண்டான சகலபாவங்களும் தொலைந்துவிடலாகிச் சூலத்தின் துனியில்தொங்கியபடியே மிகுந்த மனக்களிப்போடு மகாதேவனைத் துதிசெய்தான். (16) அத் துதியினால் பகவான் மகிழ்ச்சிகொண்டவராகி யவனை வரன் கேட்டுக்கொள்ளும்படி கருணையருளுகையி லகரன் மெத்தவுத்தமமான கணுதிபத்தன்மையைத் தனக்கு வரனாய்க் கேட்க,(17) பிறகு தேவனும்தன் மனமகிழ்ச்சிகொண்டவ்வசூரனுக்குக் கணுதிபத்தன்மையைக் கொடுத்தருளினர். ஸ்ரீபைரவரும் தா முள் விழுங்கியிருந்த சுக்கிரனை வயிற்றுக்குள்ளிருந்து வெளியில் கக்கியருள,(18) அப்போது சுக்கிரனும் ஸ்ரீபகவானைப்பூஜைசெய்துவிட்டுத் தன் மண்டலமடைந்தான். பிறகு விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் ஸ்ரீ ஸாம்வமூர்த்தியைப் பூஜைசெய்துபோட்டுப்(19) பெண்ணுருவத்தைவிட்டப்போது தம் தம் மிருப்பிடம் சென்றார்கள். மகா பாவிபான வந்தகாசூரனுமோ முடிவினில் ஸ்ரீ சூலபாணியைச் சேவித்ததினால் தேவர்களுக்கும் கிட்ட வசாத்தியமான கணுதிபத்தன்மையை யடைந்தான்.(20)

எழுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் எசு—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

மேலும் கேளீர்! முனிவர்களே! ஒரு சமயத்தில் ஸ்ரீ ஜகதீசன் தமதன்பிற்கிசைந்த பார்வதியம்மையோடுகூட வந்தாங்கமுள்ள சில கணுதிபர்களுடன் சிங்காரவனத்திற் கருளினபோ(1) தங்கு வ வனத்தில் தே

வியின் கைதனைப் பிடித்துக்கொண்டவ் வம்மையோடுகூட அவளது திருக்கண் பார்வையால் காண்பிக்கப்பட்டவைகளான, அலர்ந்த தளிர்களால் விளங்கப்பெற்ற பூண்டுகள், கொடிகள், மரங்கள் இவைகளையும் மற்றுமுள்ளவைகளையும் பார்த்துக்கொண்டே மெல்ல வுலாத்துகையி (2½) லங்கு மத்தியில் பெரும் வாதுகளைக்கொண்ட வற்புதமான வோ ராலமரத்தைக் கண்டு(3) தேவியோடுகூட வதி னடியிலுள்ள திட்டாணியின் மத்திக்கருளி யங்கிருந்த வோர் சிறந்த விரத்தினகம்பளம் விரிக்கப்பெற்ற வாசனத்தி லவ் விருவரும் வீற்றிருந்தனர்.(4) அப்போ தம்மையவ் வாலமரத்தைக்கண்டு புன்னகைப் புற்றவளாகி ஸ்ரீதேவேசனை நோக்கி ‘ஓ! நாதனே! இம் மரம் மெத்தப் பெரிதாயிருக்கின்றது. இம்மாதிரி மற்றெங்கும் காணப்பட்டதில்லையே!’ என, (5) இவ்வா றுரைத்த வம்மையை நோக்கி ‘ஓ! பெண்ணே! யுகத்தின் கடைசியில் பிரம்மப்பிரளயம் நேரும்போ திம்மர மின்னும் தூறுமடங்கதிகமாய்ப் பெரிதாகும்.(6) அப்போ திதினின்றோ ரிலை கடல்நீரில் விழும். அவ்விழைதனில் மகா விஷ்ணு வோர் குழந்தையுருவமாகிப் பள்ளிகொண்டு(7) பிறகு பிரம்மனுடைய வுற்பத்திக்காக நம்மைத் தியானம்பண்ணுவார். அதனால் நாம வரமூலமாய்ப் பிரம்மனை யுண்டுபண்ணுவோ’மென்றார்.(8) கேளீர்! முனிவர்களே! விஷ்ணுவினுடைய நாபிதனி லோர் கமல மருளப்பட்டிருக்கின்றதுமுதலியதாய் வேதத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ! பின்னும் ஸ்ரீமகேசுவரன் ‘கேளாய்! பார்வதி! அதன்பிறகு முன்போல் ஜகத்திருஷ்டி யுண்டாகலாகும்’ என்றனர்.(9) பிற்பாடு உமைக்கு நேசரான ஸ்ரீசந்திரசேகர னவரவர் பெண்டிற்களோடுகூடக் கிட்டத்திலிருந்த தோட்டக்காரர்களை யழைத் தங்கோர் வாபிகையின் மத்தியிலிருந்த பகலிசுனிலே தாகிலு மிரண்டு பகலிகளைக் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டு, (10½) அப்படியே அவர்கள் சடிதியா யோ ரன்னத்தையும் கீளியையும் கொண்டுவந்தார்கள்.(11) அவ் விரு பறவைகளு மீசுவரனைத் தண்டனிட்டு முன்னிலையில் நிற்கும்போது சகல ஜகச்சொருபியான பகவான் பார்வதியோடுகூட அவைகளைத் திருக்கண்ணுற்று(12) ‘ஓ! பறவைகளே! நீங்க ளெங்கிருப்பவைகள்? என்னசெய்துகொண்டு காலம்போக்கிவருகின்றீர்கள்’ ளென்று ஸ்ரீலாம்பமூர்த்தி யிவ்வா றுவினவும்போதுமிருந்தசந்தோடத்துடன் கிளி யுரைத்திட்டதாவது:—(13) ‘ஓ! ஸ்வாமீ! அடியேன் தேவீருடைய இவ் வுத்தியானவனத்தில்தானே மகா பாக்கியசாலியாய்க் கொண்டைமரத்தைச் சேவைபண்ணிக்கொண்டிருந்துவருகின்றே’ ளென்றது. (14) பிற கன்னப்பகலியு மீசனை வந்தனித் தஞ்சலிகொண்டுரைத்ததாவது:— ‘ஓ! ஜகதீசா! யான் பிரம்ம விஷ்ணுக்களின் லோகங்களிலும் திக்பாலர்களின் லோகங்களிலும் சஞ்சரித்துவிட்டுப் (15) பிறகு மிகுந்த பு

ண்ணியவசத்தினால் தேவரீருடைய விச் சிங்கராவனத்திற்கு வந்திவ்
வாபிகையின் மத்தியிலுள்ள வழத்தையொத்த வுதகத்தைக் குடித்து
க்கொண்டு (16) திருச்சடைத்தடத்தில் விளங்கிய தேவரீர் மனைவியான
கங்கையின் ஜலத்தினுடையமகிமையெப்போதும் கொண்டாடிக்கொ
ண்டே வசித்து வருகின்றே' என, (17) இவ்வாறு னைக்கலான வன்ன
த்தையும் கிளியையும் ஜகங்களுக்குத் தந்தையான பகவான் புன்னகை
ப்போடு 'நீங்கள் போகலா' மென்று சொல்லி யவைகளைப் போகவிட்ட
னர். (18) பிற்பாடு தேவியானவன் மெத்தக்கோபம்கொண்டவளாகி யப்
போ தாசனத்தைவிட்டு டெழுந்து ஸ்வாமியை நோக்கி 'ஆ! ஆ! கங்கை
யை யுமது மனைவியென் றுணைத்த வன்னத்தின் வார்த்தையினு லுமக்
கோர் பிரீதியும் முகத்தினி லோர் புன்சிரிப்பு மெவ்வா றுண்டாகலாம்;
நன்றாயிருக்கின்றது நன்றாயிருக்கின்ற' தென்று சொல்லிப்போட்டுத்
(19½) தூரப்போ யோரிடத்தி லொளிந்துகொண்டு பூமிதனில் புழுதி
யைக் குவித் (20) தோர் பொம்மை யாயமைக்க, பிந்தியது உயிர்கொண்
டெழுந்திருக்கலாயிற்று. இதற்கிடையில் ஸ்ரீ மகாதேவன் கோபம்கொ
ண்டிருந்த ஜகதம்பிகையைச் (21) சமாதானப்படுத்தி யழைத்துக்
கொண் டந்தப்புரம் சென்றுவிட்டார். உமாதேவியா லப்போ தெந்தப்
புழுதிகளால் பொம்மை செய்யப்பட்டதோ (22) அவை முந்தி யெழிபட்
ட மன்மதனுடைய சாம்பற்களாகையா லப் பதுமை யோர் தூர்க்குண
முடைய புருடவுருவமாகிக் கைலாசிரியன்டைக்கு வரத் தலைப்பட்டது.
(23) அப் புருடனை யங்குள்ள கணுதிபர்கள் கண்டு 'ஆ! அடா! துஷ்டா
நீ பண்டாசுரனென்னும் பெயரைக்கொண்டவனாகி யோடிப்போய்விடு;
ஏனென்றால் தேவர்களுக்குப் பகைவனான நீ யிங்கிருக்கத் தகா' (24)
தென்று சொல்லி யவனைக் கோபத்தோடு துறத்திவிட்டார்கள். பிறகப்
பண்டாசுரன் வெளியிற்போய் தூறுகோடி வருடமளவும் மிக வைராக்
கியமாய்க் கொடிய தவத்தைச் செய்து ஸ்ரீமகேசுவரனை மகிழப்பண்ணி
(25½) 'ஓ, ஸ்வாமீ, தேவேந்திரன், விஷ்ணு, பிரம்மன் முதலிய தேவர்க
ளெல்லா மென் சத்துருக்களாகின்ற (26) படியா லவர்களுடைய விந்தி
ரியங்களை யெல்லாம் ஸ்ரீ ஜகதீசனாகிய தேவரீரது கருணையால் யா னபக
ரீத்துவிடல் வேண்டும். மேலு மவ்வாறவர்கள் திருநயத்திற்குள்ளிருந்
து இந்திரியங்களைப் புஜிக்கலாகு மடியேனை யவர்கள் கண்டுபடியாமலி
ருக்கவேண்டு' (27) மென்று தேவாதிதேவரான முக்கண்பிரானை வர னி
ரக்க, அப்போ தத் தேவ னவனது தவத்தினுற் களிப்புற்றவராகியவ
னுக் கவ்வாதே யெல்லா வரனையு மீந்தருளினர். (28) உடனே அவ்வாறு
வரன்பெற்ற பண்டாசுரன், பிரம்மன் விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய சகல
தேவர்களுடைய விந்திரியங்களையும் முழுதும் புசித்துக்கொண்டு வரலா

கையி(29) லீந்திரன் முதலிய தேவரெல்லாம் விரியமிழந்தவர்களாகித் தம் தம் பெண்டிரிடத்திற் காதலற்றுப்போய் இது அவ் வசுரனால் வந்த கெடுதியென்பதை யறியாமலே யிதற்கென்ன காரணமென்று துக்கத்(30) ததற்குத் தக்கபரிகாரத்தைத் தேட விருப்பமுற்றுப்பிரம்மன், விஷ்ணு, இந்திரன் இவர்களும், மற்றுமுள்ள திக்பாலர்களும் சிவபூஜை செய்வதில் மிகவும் முயன்றவர்களாகச்(31) சிவலிங்கத்தில் ஸ்ரீமகாதேவரைச் சோடசோபசாரங்களுடனும் பூஜை செய்துபோட்டுப் பிறகு கைலைகிரிக்குப்போய் ‘ஓ! தேவாதிகேவா! நாங்களெல்லோர்களு நின் விரியமற்றவர்களாகிவிட்டோம்; இதற்குக் காரணமே தெரியவில்லை’ யென்று பகவானைப் பிரார்த்திக்க,(32½) இவ்வாறு தாத்த விஷ்ணுப் பிரம்மர் முதலியவர்களை நோக்கி யப் பிரபு மொழிந்தருளியதாவது:—(33) “ஓ! தேவர்களே! பண்டாசுரனென்பவ னுங்களது சரீரத்துக்குள்ளிருந்து கொண்டே யுங்க ளிந்திரியங்களைப்புகித்துவருகின்றான்; அதற்காகத் தேவர்களுக்கெல்லாம் சம்மதியாயின் யாம் சருவசம்காரயாகம் செய்யவேண்டும்; இல்லாவிடிலது முடியவேமுடியாது.(34½) அதெப்படியென்றால் நம்மார் செய்தருளப்படும் வேள்வியி னக்கினிதனிற் சகலப் பிரானிகளு மோமம் செய்யப்பட்டான (35) தன்பேரில் கேளீர்! தேவர்களே! நமதாக்கினையின்படி யோர் சக்தியுண்டாகி யவ ளப் பண்டாசுரனைச் சமுகரித்துப் பிற குங்கனையு மோர் நொடிக்குள் முன்போல் சிருஷ்டித்துவிடுவாளென்று நாம் சத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றோ” மென,(36½) அப்போது பகவான் மொழிந்தருளிய திருவசனத்தைக்கேட்டுத் தேவர்கள ங்நவமே பாக்கியமென்று சொல்லி(37) ‘ஓ! ஸ்வாமீ! நாங்கள் கெடுஞ்சமேனும் கால்கைகளில் வலிமையற்றவர்களும், மாதர்மீது மிகவும் பராமுகம்கொண்டவர்களும் யாகிவிட்டோமே’ யென்று முறையிட்டார்கள். பிற்பா டவர்கள் விடைபெற்றுக்கொண்டு பேரூய்விட்டதன்பேரில் ஸ்ரீஜகதிசன்(38)தேவர்கள், முனிவர்கள், பிதருகணங்கள், கந்தர்வர், உரகர், அறக்கர், மானிடர், பறவைகள், பசுக்கள், மற்றுமுள்ள ஸ்தாவராஜங்கமங்கள் இவைகளாகிய சமித்துக்களைத் தாமாகிய மகாக்கினியி லோமம் செய்து(39½) பிறகு பார்வதிதேவியோடுகூடத் தீக்ஷித (யாகம்செய்வோர்) ரான வம் மகாக்கிராஸ (ஒரேகவளமாய் விழுங்குலுற்றவ), ரானவர் தாமே தம் மக்கினியி லவ் வெல்லாவற்றையும் ஜீர்ணமாக்கிவிட்டார்.(40) இவ்விதமா யெல்லா ஸ்தாவராஜங்கமங்களும் பாக்கியின்றியோமம் செய்யப்பட்டானதன்பேரி லவ் வக்கினியினின்று, சக்தியானவன், புஷ்பபாணங்கள், நாமக்கரும்புவில், அங்குசம், பாசம் இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு மூன்றண்டங்களோடும்கூடப் புறப்பட்டு ஸ்ரீ மகாதேவர

ண்டைக்குவந்து திருவடிகளில் தண்டனிட்டே (42) ‘ஓ! சுகலப் பிராணிக னையு மிரகதிக்கும்பகவானே! அடியானைக் கெந்தவேலையைக் கட்டளையி ட்டருளுகின்றீ’ ரென் றவன் விண்ணப்பம்செய்துகொள்ள, இவ்வாறு னாத் தவச் சக்தியை நோக்கிச் சக்தியுடையவரான பார்வதீநாதன் மொழிந்தருளியதாவது:— (43) “ஓ, கேளாய், மகா சக்தியே, பிராணிகளு டைய சக்திலத்தைப் பகழித் துவிடுவோனான மெத்தக் கொடியனாகிய ப ண்டாகாணைச்சுகலப்பிராணிகளி னிரகதூணுர்த்தமாய்ச் சடிதியிற் சமுகரி க்கலாவா” (44) யென, அப்போ தவளுடனே யவன்மீ தோரம்பை யுண் டெண்ணி யெய்து சிவாக்கிளையினு லவன துயிரை வாங்கிவிட்டான். (45) அவனோ ரம்பினுல் பண்டாகாணைத் துரிதத்தி லதம்செய்தவுடன் ஸ்ரீதயாரிதி யச் சக்திக்குக் கட்டளையருளியதாவது:— (46) “ஓ! சக்தி யே! உந்தனாற் படைக்கப்பட்ட மூன்றண்டங்களிலும் பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களையும், வாக்கேவிபான ஸரஸ்வதி, மகாலக்ஷ்மி, அம்பிகை இ வர்களையும் படைத்” (47) தவர்களோ டிவர்களையும் பெண்டர்களாய்ச் சேர்த்து முறையே சிருஷ்டி ஸ்திதி சமுகாரங்களை நடப்பிக்கலாவா” யென, பிற கல் வீசவரி யச் சிவாக்கிளையைச் சிபினுல் வகித்துக்கொண் (48) டவ்வாறே யம் மூவர்களையும் சிருஷ்டித் தப்பேர்ப்பட்ட வல்லடைகளை யு மவர்களுக்குக் கற்பித்துச் சிருஷ்டி ஸ்திதி சமுகாரங்களை யம் மூவர்க ளாலும் நடப்பித்தனள். (49) பிற கம் மூவர்களும் ஸ்ரீதேவாதிகேவனை ப் பூஜைசெய்துவிட்டுத் தாம் தாமென்ற வகங்காரத்தைக் கொண்டவர் களாகித் தம் தம் மிச்சையின்படியே சிருஷ்டி முதலிய வெல்லாத் தொழிற் களையும் நடத்திவருகின்றார்கள். (50) ஸ்ரீசதாசிவனுக்குரிய திருநாம ம், சின்னம், செய்கை இவைகளே உருத்திரமூர்த்திக் கேற்பட்டிருக்கி ன்றன. அவ் விருவர்களுக்கும் பேதமேயில்லை. (51) ஆனால் ஸ்ரீசிவபிரா ன் மற்றவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபாடுள்ளவரா யிருந்துகொண்டு தாம வரவர்களுக்கு வேண்டி வபீஷ்டங்களைக் கொடுத்துவருகின்றார். ஸ்ரீஜகதி சன் விஷ்ணுமுதலிய அவ் வெல்லோர்களையும் நோக்கித் திருவாக்கிளைய ருளியதாவது:— (52) ‘நாமே உருத்திரன்; உருத்திரனேநாம்; எங்க ளிரு வருக்கும் பேதமேயில்லை’ யென் றவர்களுக்கு மொழிந்தருளிவிட் டந்த ர்த்தானமடைந்தனர். (53) பிற்பாடு பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களான வம் மூன்று தேவர்களு மம் மகேசவரனைப் பூஜித்தனைக போகங்களை யனு பவித்துக்கொண்டு வேவ்வேறாய்ச் சிருஷ்டி ஸ்திதி சமுகாரங்களைச் செ ய்துவருகின்றார்கள். (54) அதுமுதலா யம் மூன்றுபெயர்களும் சிவபூ ஜையின்மகிமையினு லேசவரியங்கள் நிறையப்பெற்றவர்களாகி ஸ்ரீஜகதி சன் திருவாக்கிளையா லுண்டான, பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரபதவிகளுக்கு

ரிய சகல போதங்களையு மனுபவித்து வருகின்றார்கள்.(55-56) பண்டாசுரனும் ஸ்ரீசிவபிரான் முன்னிலையில் சக்தியால் கொல்லப்பட்டபடியால் தேவர்களாலு மடையத்தகாததான உருத்திராகுணசிபத்தன்மையை யடைந்(57) திப்போதுகூட ஸ்ரீபார்வதி பரமேசுவரர்களின் சன்னிதானத்தில் கணங்களோடுகூட இருந்துவருகின்றான். மேலு மக்கினிகுண்டத்தினின்று ஸ்ரீபார்வதிதேவியி னமிசத்தினாலுண்டான, புஷ்பபாணங்களையு ம் கரும்பு வில்லையும்கொண்ட வச் சக்திக்குத் திரிபுரையென்று பெயர். அவள் ஸ்ரீ ஜகதீசனைப் பூஜைபண்ணிப் பார்வதிதேவியோ டைக்கியமடைந்துவிட்டாள்.(59) இப்பிரகாரமாய் ஸ்ரீசிவபிரான், பிரம்மன் விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய விச் சகல ஜகங்களையு முருத்திரயாகமத்தில் தம் தமிழமாகிய வக்கினியிற் சமித்துக்களைப்போ லோமம் செய்துவிட்டுப் பிறகு பெருமைபொருந்திய சக்தியான திரிபுரையம்மையால் பண்டாசுரேந்திரனை யகம் செய்வித்து மறுபடியு மல் வம்மையைக்கொண்டே சகல புலனங்களையும் மற்றுமுள்ள சகல தேவர்களையும் படைப்பித்தனர்.(60)

எழுபத்தினுன்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் எடு—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

கேளீர்! முனிவர்களே! பூர்வத்தில் விஷ்ணு பிரம்மர் முதலியதேவர்களும், திக்பாலர்களும்மகிஷாசுரனாலும் வியாக்கிராசுரனாலும்(1) துறத்திவிடப்பட்டவர்களாகி வெகுநாலமளவும் தம் தம் லோகங்களை யிழந்து இருந்துவிட்டுப் பிறகு கேதாரகோஷத்திரத்திற்குப்போய் ஸ்ரீ ஜகதீசனைப் பூஜைசெய்ய, அதன்மேல் பகவான் சீக்கிரமா யவர்களுக்குப் பிரசன்னராகி யங்கு தோன்றியருனினர்.(2½) அப்போது விஷ்ணு அவரை வந்தனித்துத்(3) தலை தஞ்சலிகொண்டு வினயத்தோடு மொத்தத்தாவது:—“ஓ! தேவாதிதேவா! இரஜோகுணத்தினால் மோகம்கொண்டு முந்தியடி யேனுக்கும் பிரம்மனுக்கும் (4) நேரிட்ட சச்சரவினால் மயிர் சிவிர்ப்பிக்கலுற்ற வோர் மிகுந்த வுயுத்தமுண்டாயிற்று. அப்போது பிரம்மன் கோபத்தினு லடியேன்மீது மகிஷாசுரனைச் சிருஷ்டித்துவிட்டார்.(5) பிறகு யானும் கோபாவேசம்கொண்டவனாகி யவரீது வியாக்கிராகிரனைச் சிருஷ்டித் தேவிவிட்டேன். தேவரீர் திருவருளுக் காதாரமா யெங்க ளாற் செய்யப்பட்ட மிகுந்த தவத்தின்(6) மகா புண்ணியத்தினு லவ் விருவர்களும் மகா வலிமையுள்ளவர்களாய்ச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள். பிறகல் விருவர்களும் வெகுநால முயுத்தம்செய்து மொருவனையொருவர் வெல்ல முடியாமல்(7) ஓ! மகேசுவரா! வியாக்கிரன் பிரம்மனையும், மகி

ஷ னடியேனையும் துறத்தத் தலைப்பட்டதோடு பிற கவ் விண் டசுரர்க
ளும் சகல தேவர்களையுமே துறத்திப்போட்டார்கள்.(8) ஆகையா விப்
போ தவர்களால் லுமவுலகும் மிகுதியாய் வாதைபயிர்க்கப்படுகின்றது.
ஓ! மகாதேவா! நாங்க ளவர்களின் முன்னிலையில் நிற்க முற்றும் திற
மையற்றவர்களா யிருக்கின்றோம்.(9) ஆகையால் ஓ! தயாரிதியே! தேவ
ரீ ரவ் விரு கொடியர்களை யு மடக்கி யெங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும் கா
ப்பாற்றவேண்மி” மென, இவ்வாறு விஷ்ணுவால் விண்ணப்பம்செய்து
கொள்ளப்பட்டபோது ஸ்ரீமகேசுவரன்(10) புன்னகைப்புடன் பார்வதி
தேவியின் திருமுகத்தைநோக்கித் தமது திருவாக்கினையாற் சடிதியாய்த்
துர்க்கையம்மனைச் சிருஷ்டித்துப்(11) பிற கவளுக்கு மகா பயங்கரமும்
பராக்கமும் பொருந்திய வேர் சிங்கத்தை வாகனமாயும், அத்திசூனையி
யம்பொருந்திய பதினெட் டாயுதங்களையும் களிப்புடன் கொடுத்த(12) த
வளைப் பரிபூர்ண கிருபாகடாசூத்தினு ல்லுக்காகித் தவ் விண் டசுரர்க
ளையும் கண்டிக்கும்படி யனுப்பியருளினர்.(13) பிற்பா டத் துர்க்கையம்
மையும் நிகரற்றதான வச் சிங்கத்தின்மீ தேறிக்கொண்டு சகல ஆயுதப்
பயிர்ச்சிகளிலும் தேர்ச்சி பொருந்தியவளாகிச் சகல ஜகங்களின் சூக்ஷ
மார்த்தமாய்த் துரித்தத்தில் வியாக்கிரகரனைச் சமுகரித்துவிட்டுப் (14)
பிறகு கணைகளால் மகிஷாசுரன் தலையையும் வெட்டிப்போட்டான். பிற
கத் தலையு மவள் முன்னிலையி லிருந் தடிக்கடி யுய்த்துச் செய்யலாகையி
(15)லவ னோர் திருவடியா லத்தலையையிதித் துக்கொண்டு சூலத்தின் து
னியால் குத்த, அப்போ தவளது திருவடி பட்டமாத் திரத்தி லம் மகி
ஷாசுரன் நல்ல ஞானம்கொண்டவனாகி(16) மகா மாயையாகிய வம் மகி
ஷாசுரமர்த்தனியைத் துதிசெய்தான். பிற்பாடவ ளவன்மீது பிரீதிக்கொ
ண்ட மகிஷாசுரனுக்குக் கணுதிபத்தன்மையையும் கொடுத்து ஸ்ரீ பர
மேசுவரன் சன்னிதியில் வசிக்கும்படியு மருள்செய்தனள்.(17½) பிற்பா
டம் மகிஷாசுரமர்த்தனியும் ஸ்ரீபார்வதி பரமேசுவரர்களின்சன்னிதிக்குச்
சென்(18) றப்போது சிவலிங்கத்தி லவர்களைப் பூஜைசெய்துகொண்ட
வர்களது திருச்சன்னிதியிலேயே சந்தோஷமாய் வசித்துவருகின்றனர்.
பிறகு தேவர்கள் பயமற்றவர்களாகி ஸ்ரீபார்வதி பரமேசுவரர்களையும் து
ர்க்கையம்மனையும் வந்தனித்துப்போட் டெல்லோர்களும் தம் தம் மிரு
ப்பிடத்திற்குத் துரிதமாய்ச் சென்றார்கள்.(19)

எழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் எசு—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

கேளீர்! பிராம்மணோத்தமர்களே! தேவேந்திரன் சொர்க்கத்தில்
போகங்களை யனுபவித்துக் கொண்டு வசித்திருக்கு மளவிலோர் சமயத்

தில் விருதங்களை யுருதியாயக் காக்கலுற்ற ஸப்த ருடிமார்க ளவனைப் பார்க்க வந்தார்கள்(1) அப்போது மகேந்திர னவ்வாறு வறலுற்ற முனிசி ரோஷ்டர்களுக்கு மரியாதை செய்துவிட்டு “ஓ! முாமுனிவர்களே! நீங்கள் இங்கு வந்தபயாலடியேன் மகாபாக்கியசாலி யானதுமின்றிச்(2) சகலவழி ஷ்டங்களும் விசேடமாய்க் கைகூடப் பெற்றேன். ஆகிலுமுங்களை யோர் வரனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன். என்னவென்றால் தேவர்கள், மானிடர்கள், பிதுருக்கள், ஆசிய யாங்களெல் லோர்களும் சிநேகமாயிருக்கின்றோம்.(3) ஓ! தவத்தையே தனமாய்கொண்ட மாமுனிவர்களே! அசுரர்கள், அறக்கர்கள், பிசாசர்கள் இவர்களு டொருவரோ டொருவர் நேசர்களாயிருக்கின்றார்கள். ஆகையா லசுரர்க ளெங்களுக்குச் சத்துருக்களாகி (4) நாள்தோறு மெங்களுக்கு வாதையளித்து வருகின்றார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட வாதையைத் தொலைப்பதற்காகவே நீங்க ளேற்ப்பட்டிருக்கின்றபடியா லடியேனுடைய திருப்திக்காக மகாகனம்பொருந்திய மாமுனிவர்களான நீங்க ளேழுபெயர்களும் மயமாவதி பட்டணத்தில் வெவ்வேறு திசைகளி லிருந்துகொண்டு குண்டங்களி லக்கினியை வளர்த்தி ராகுலிஸர்களைக் கண்டிக்கலுற்ற வியாபக்தினால் நாள்தோறு மிடைவிடாமல் ஸ்ரீமகாதேவரை நியமத்துட னுராதிக்கவேண்டு” மென, (5-6½) இவ்வாறுநாத்த வத் தேவேந்திரனை நோக்கி யவ் வேழிருடிமார்களும் பதிலுரைத்ததாவது:— ‘ஓ! இந்திரா! எங்களுடைய கருமானுஷ்டானங்க ளை விட்டு நாங்க ளிடைவிடாம லிங்க் கெவ்வா றிருக்கத்தகு’ மென, (8) இவ்வாறு கூறிய வம் முனிவர்களை யிந்திரன் வந்தனித் தஞ்சலிகொண்டு ‘ஓ! முனிச்சிரோஷ்டர்களே! அடியேன் நிமித்தமாய் நீங்க ளிற்குநானே யிருந்து பகவானை யாராதிக்கவேண்டும்; ஓ! உத்தமர்களே! மகா ஞானிகளாகிய வங்களுக் கனுஷ்டான மென்ன விருக்கின்றது! சொல்வீர்க’ ளென்று மன்றாடி வேண்டிக்கொண்ட விந்திரனது வார்த்தையை மறுதளிக் கமாட்டாதவர்களாகி (10) யவ்விதமே யவர்கள் திசைகள் தோறும் முறைப்படி யக்கினிவளர்த்து அதிக மனத்திருப்தியின்றி வெளிக்குமட்டிற் சந்தோடமாய்ச் செய்வோர்போல் தேவேந்திரன் பிரீதியை விரும்பியவர்களாகி மகா பரிசுத்தர்களாயிருந் தறக்கர்களைக் கண்டிக்கலுற்ற வேள்வியைச் செய்தார்கள்.(11½) இவ்விதமா யவ் வேழயோகிசுவர்களு மறக்கர்களுக்கு நாசமளிக்கலுற்ற அவ்விதாகத்தைச் செய்கையி(12) லவ்வே ழியாககுண்டங்களினின்று மிரத்தாசுரன், இரத்தபீ ஜாகூதகனென்ற இருவர்களும், பஞ்சராவணர்களென்ற வைந்துபேர்களுமாய் மகா கொடியர்களான வே முசுரர்க ளுண்டானார்கள்.(13½) இவ்வேழ மகாசுரர்களும் குண்டங்களினின்று வெளிக்கிளம்பியவுடன் தங்களை

க் கண் டோட்டம்பிடிக்கலான மாமுனிவர்களைத் துறந்தலானார்கள். (14½) பிறகவ் வே முசூர்களு மோட்டம்பிடித்த அவ்வேழு முனிவர்க ளையும் விட்(15) டித்திரலோகம் சென்றோட்டம்பிடித்த விர்திரன் முத லியவர்களைப் பலவந்தமாய்ப் பிடித்துத் தலைமீதறைந்து பட்டணத்தை யும்கொள்ளையடித்துப்போட்டுப்(16) பிறகு பிரம்மவிஷ்ணுக்களின்லோ கங்களுக்குச் சென் றவரவர்களை யடித் தவர்களின் பட்டணங்களையும் துரிதமாய்க் கொள்ளையடித்துப்(17) பின்னுமுள்ள சகலப்பிராணிகளையு மிமிசிக்கத்தலைப்பட்டுவிட்டார்கள். பிற்பாடு ஸப்தருடிகள், பிரம்மன், வி ஷ்ணு, இந்திரன்முதலிய திப்பாலர்கள் இவர்களெல்லா(18) மவர்களை வெல்லக் கருதியவர்களாகி ஸ்ரீமகாதேவரைப் பூஜைசெய்துவிட்டுப் பி றகு கைலைக் கொடுமுடிக்குச் சென்று ஜகதீசனை வந்தனித் தசூர்களின் திங்கை விண்ணப்பம்செய்ய,(19½) அப்போது தயாநிதியான மகாதேவ ன் புன்னகைப்புட னவர்களுக்குத் திருவாக்குரைத்ததாவது:—(20)“ஓ! தேவர்களை! இந்திரன் தனது செளக்கியார்த்தமாய் நம்மைத் தொழுகி ன்றவர்களான மாமுனிவர்களைப் பலாத்காரத்தினால் அறக்கர்களைக்கண் டிக்கலுற்ற விபாகத்தைச் செய்யும்படி திட்டமிட்டனனல்லவா? (21) ஆகையா லவ் வேள்வி விபரீதமாகிப் பிரம்மன், விஷ்ணு, இந்திரன்முத லியவர்களுக்குக் கெடுதியாய்த் தேவர்களையே கண்டிக்கும்படி முடியலா யிற்”(22) மென்று மொழிந்து கைதட்டி நகைத்தருளினர். பிறகு சகல ஜகங்களுக்கும் தந்தையான வப் பிபுபுவானவர் தம் மருகில் நின்ற, மகி ஷ வியாக்கிராசூர்களைக் கொன்றவளான துர்க்காதேவியைநோக்கி(23½) “ஓ! துர்க்காய்! இரத்தாசூன், இரத்தபீஜாசூன், பஞ்சராவணர்கள் இவ ர்களை நமதாக்கினையால் நீ துரிதமா யுய்த்தத்திற் சயித்துவரலாவா” யெ ன்று கட்டளையிட்டுப் பஞ்சராவணர்களைக் கண்டிப்பதற்காகக் குண்டோ தரனையும்(25) திட்டமிட் டனுப்பினர். பிற்பாடு துர்க்கை குண்டோதர னிவ் விருவரும் புறப்பட்டுப்போய்த் துர்க்கையம்மையானவ ளிரத்தாசு ரனையு மிரத்தபீஜாசூனையு முயுத்தத்தி லடித்துப்(26) பிறகோர் காளி பைச் சிருஷ்டித் தவளது நாவாகிய வுயுத்தரங்கத்தில் தாமிருந்துகொண் டிரத்தாசூரனையு மிரத்தபீஜாசூனையும் சமுகரித்துவிட்டாள்.(27) அப் போ தவர்கள் திரத்தங்கனால் நீனைந்த புழுதிகளெல்லாம் பெரிய பெரி ய வசூர்களா யெழுந்துவிடுவார்களென்ற காரணத்திற்காகக் காளிபின் நாவினா(28) லவ் விரத்தங்க ளேந்தி யுறுஞ்சிவிடப்பட்டன. இவ்விதமா யவ் விரண்டசூர்களும் சமுகரிக்கப்பட்டதன்மே லக்காளியம்மை யிற த்தபானம் செய்ததின லதிக மதம்கொண்டவளாகி(29) யெல்லா ஜகங் களையும் சமுகரிக்கத் தலைப்பட்டுவிட்டாள். அப்போது சகலப் பிராணிக

ளும் கதிகலங்கினார்கள். பிற்பாடு பிராணிகளி னுபகாரார்த்தமாய்க் கா னியின் கர்வத்தை யடக்குவதற்காக(30) ஸ்ரீதேவேச னவளோடுகூடத் திருக்கூத்தாடத் தலைப்பட்டதோ ராச்சரியமாயிருந்தது. அப்போ தக் கூத்துதனில் காளி தேவனால் வெல்லப்பட்டவளாகிக் கர்வமிழந்தாள். (31) பிறி கவ்வாறு கோல் விசொண்ட காளியும்மைசருவ மங்களம் பொருந்தியவளாகித் தூர்க்கையம்மையோடுகூடச் சேர்ந்திருந்தனள். அ ப்போது குண்டோதரனோடுவென்றால் மகாசுரர்களான பஞ்சராவணர்க ளை (32) வென் றவர்களைப் பகிழ்த்துவிட்டு ஸ்ரீசாம்பமுர்த்தியிடம் வந் துவிட்டான். பிறகு பிரம்மன், விஷ்ணு, இந்திரன்முதலிய தேவர்களும், ஸப்தருடிமார்களும்(33) ஸ்ரீதேவாதிதேவன் திருவாக்கினையின்பேரில் தம் தம் லோகமடைந்து சந்தோஷமா யிருந்தார்கள். இவ்வாறுகவேதே வர்களுக் கசுரவாதை நேரிட்டபோ(34) தெல்லா மெல்லோரும் சேர்ந் து பகவானைப் பூஜித் துச்சுகமடைந்திருக்கிறார்கள். ஓ! முனிவர்களே! அ வர்கள் வெவ்வேறாய்ப் பூஜைபண்ணி யவரவரின் பதவியை யடைந்திரு ப்பதைப்பற்றி முந்தியே சொல்லியாயிற்று. (35) எல்லோரும் சேர்ந் து பகவானைப்பூஜைசெய்துச்சித்தியடைந்திருப்பதைப்பற்றியு மிப்போ து கூறப்பட்டது. உத்தமமான சிவபூஜையின் மகிமையைப்பற்றி இவ் விதமாயெல்லாம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.(36) இம் மகிமையைமெ வர் நான்தோறும் கேட்கின்றார்களோ, கேட்பிக்கின்றார்களோ, படிக்கின் றார்களோ, அல்லது புத்தகத்தி லெழுதிவைத்து நான்தோறு பாதாவு டன் பூஜிக்கின்றார்களோ(37) அவர்கள் மிகவும் மனவியாதி யற்றவர்களா கிப் புத்திரர், பெளத்திரர், மறுமகட்கள், சகோதரர், தந்தை, தாய், மித் திரகணங்ள், மாப்பிள்ளைகள், தெளகித்திரர்கள், பந்துவார்க்கங்கள் இவர் களோடுகூடவிக்கத்தில் வேண்டிய வபிஷ்டங்கனையெல்லா மடைந்தும், எப்போதும்(38) காணவேண்டிய காகுகிகளைக் கண்டும் செய்யவேண் டியசருமங் களைச் செய்தும் முடிவினில் மோக்யமடைவார்களே! (39) ீகளர்! முனிச்சிகோஷ்டர்களே! ஸ்ரீபரமேசுவரனுடைய பாதாவிந்தங்க ளை த்தொழுவினா ஸ்விஷ்ணு, பிரம்மன், இந்திரன்இவர்களுடைய பதவி கள், திறண்ட வைசுவரியங்கள் முதலிய விப்பேர்ப்பட்டவைகளெல்லா முண்டாகின்றன. (40)

எழுபத்தாறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

உபதேசகாண்டம் எ—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

ஸ்ரீவத்தில் பிரம்மபுத்திரர்களான மகா புண்ணியசாலிகளாகிய ஸனகர், ஸனந்தனர், ஸனாதனர் பகவானாகிய ஸனத்ருமாரர் (1) இந் நா

ன் கிருஷ்ணவர்களும் மகா புண்ணியமான சிவபூஜையைச் செய்து பிறகு பிரசன்னரான ஸ்ரீபரமேசுவரனால் வேதாசிரமபுராணேதிகாஸங்கள் கற்பிக்கப்பட்டவர்களாகி (2½) விரதங்களை நன்றாய்க் காக்கலுற்றவர்களும், என்றும் சிவபூஜையில் முயன்றவர்களும், சிவயோகத்தினால் பரிசுத்தம்பொருந்தியவர்களும், சிவஞ்ஞானமாகிய வக்கினியால் சகல மகாபாதகத்திறட்களையு மெரிக்கப்பெற்றவர்களுமாகிச் சீவதசையிலேயேமோகூழம்பெற்றுப் பரமாதந்த மடைந்திருக்கிறார்கள். (4) மேலும் கேளீர்! முனிச்சிரோஷ்டர்களே! முந்தி வியாஸமுனிவர் சகல புவனங்களையும்காத்தருள்வோரான மேன்மைபொருந்திய ஸ்ரீமகாதேவரைப் பூஜித்துப் பிறகு வேதபுராணங்களை (5) நன்றாயறிந்தவைகளைத் தவசிகளான சீடர்களுக்குக் கற்பித்தப் புலவர் பரதத்துவப் பொருளான ஸ்ரீமகாதேவரையுண்மையி லறிந்தவரானார். (6) பிற்பாடவ சைவரியக் கொழுப்பின்மோகத்தினாலும், கல்வியின் கர்வத்தினாலும், சம்புவின் மாயையாலு மப்போது தம் சீடர்களையும் மற்றுள்ள முனிவர்களையும் நோக்கி (7) யவர் ஸ்ரீபரமேசுவரன் மாயையால் மோகிக்கப்பட்டவராகி ஸ்ரீநாராயணனையே பரதத்துவமும் நித்தியமுமான பரப்பிரம்மமென்று சொன்னார். (8) அப்போ தவா தெல்லாச் சீடர்களும் நன்காராய்ந்து பார்த்து வசனமுடைத் ததாவது:— “ஓ! முனிச்சிரோஷ்டளோ! இதுபரியந்தம் தேவரீர் ஸ்ரீஸ்தா சிவன்தான் நித்தியமான பரப்பிரம்ம்பொருளென்று சொல்லிவந்திருக்கையி விப்போ ததற்கு விரோதமாய்ச் சொல்லுகின்றீர்! (9½) உபநிடதங்களுக்கும் புராணங்களுக்கு மிப்போது மாறுதலான பொருளைக் கூறுவ தென்னகாரண” (10) மென் தவர்களால் வினவப்பட்டு மவ்வந்தணர்களை நோக்கி வியாஸர் பின்னு முனைத்ததாவது:— “கேளீர்! பிரம்மணர்களே! ஸ்ரீவிஷ்ணுவே பரப்பிரம்மமேயின்றி மற்றொருவரு மல்லர். முந்தி நாமேதோ சம்மாகூறினோம். (11½) ஆகையால் ஸ்ரீமாதவனே பரப்பிரம்மமென் றிப்போது நீங்களறியவேண்டு” (12) மென, இவ்வாழ்வரது விரோதார்த்தமான வசனத்தைக் கேட்டப் பிரம்மேனோத்தமர்கள் மனமதிற் சந்தேகம்கொண்டவர்களாகி யம் முனிவரை நோக்கிப் பின்னு முனைத்திட்டதாவது: (13) “ஓ! ஸ்வாமீ! வேதங்களாலும் புராணங்களாலும் விசுவநாதரான ஸ்ரீமகேசுவர னொருவரே சத்தியப்பொருளென்று சொல்லப்படுவதாய்க் கொஞ்சமேனும் மனப்பிரமையில்லாமல் முந்தித் தேவரீர் பலமுறை யுரைத்திருக்கிறீர். (14) அப்படியிருக்கையி விப்போ திசன்மாயையால் மோகிக்கப்பெற்றவராகி யதற்கு விரோதமாய்ச் சொல்லுகின்றீர், ஆகையா விப்பேர்ப்பட்ட வுமதுவசனம் சத்தியமாய்ப் பிரமாணமேயில்லை” யென, (15) இவ்வா தவர்களது வசனத்தைக் கேட்

டுப் பின்னும் றியாஸ ருரைத்தாவது:— ‘கேளீர்! பிராம்மணச்சிரோஷ்
டர்களே! ஸ்ரீவிஷ்ணுவே பரதத்துவமும் நித்தியமுமான பரப்பிரம்மமெ
ன்றுங்கள் முன்னிலையிற் சத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றோ’ மென,(16½)
இவ்வாறவரது வார்த்தையைக் கேட்டதன்மேல் சீடர்களும் மற்ற மு
னிவர்களும்(17) ‘ஓ! ஸ்வாமி! தேவரீ ரிப்போ துணைப்பது சத்தியமாயி
ன் பெருமைபொருந்திய காசிபட்டணம்போ யங்கு கையை யுயரத் தூக்
கிக்கொண்டு நீர் ஸத்தியமாய்ச்சொன்ன(18) லப்போ துமது வார்த்தை
மிகவும் பிரமாணமேயென்பதற் சந்தேகமேயில்லை’ யென, அவ் வசனம்
கேட்டு முனிவரு மங்ஙனமே நல்லதென்று(19) மகா பாதகங்களை யெ
ல்லாம் தொலைப்பதில் திறமைபொருந்திய காசினகருக்குச் சென் றங்கு
ஸ்ரீவிசுவநாதசுவாமி சன்னிதியில் கொஞ்சமேனு மச்சமின்றிக் கைகளை
யுயரத் தூக்கினின்றுகொண்டு (20) “ஸ்ரீநாராயணனே பரப்பிரம்மமும்
பரமாத் துமமும், பராபரமும், பரதத்துவமும், பரஞ்சோதியுமான பொ
ருளென்று யாங்கையைத் தூக்கிகொண்டு சொல்லுகின்றோம்;(21) இதே
சத்தியம் சத்தியம் சத்தியமென் றிப்போ திக் குறுதியாய்ச் சொல்லுக
ின்றோ’ மென்றுவியாஸர்மதி மோகத்தினால் ஸ்ரீசிவபிரான் சன்னிதியில்
ன்று சொன்னவுட(22) னப்போ தவர திருநகைகளு மாகாயத்தில் தம்பி
த் தவரது நாவு மசைவற்றதாகி யம் முனிவர் கொஞ்சமேனு மசைவின்
றி வெறும் கட்டைபோல் நிற்கலானார்.(23) அதுகண் டவரது சீடர்களு
ம் மற்றெல்லா முனிவர்களும் மகா பயம்கொண்டவர்களாகி “ஓ! கோ!
கோ! புத்திமோகத்தின் மகிமையைப்பற்றி யாதுணைப்போம்? இவரோ
வாசாலகர்களில் மெத்தச் சிறந்தவர்;(24) மேலு மிவர் சகல வேதபுரா
ணங்களையும் பிரித்திருக்கிறார். அப்படி யிருந்து மிவர் கொஞ்சமேனு மச்
சமின்றி விபரீதமான பொருளை யிங்குணாக்கத் துணிந்தனரன்றோ!(25)
ஆகையால்தா னிவரது கைகள் தம்பிக்கலாகி வாயும் கட்டப்படலாயிற்
று! ஓ! கோ! இப்பேர்ப்பட்ட வியாஸமாமுனிவர்கட சிவமாயையால்
மோகிக்கப்பெற்றவராகி யஸத்திய முணாக்கலாயினரன்றோ! (26) ஆகை
யால்தா னிவருக்கு ஸ்ரீ மகாதேவரால், தீராத தண்டனை விதிக்கப்படலா
யிற்’ நென் றவரது சீடர்களும் சகல முனிவர்களும் பயத்தினால் நடுநடு
ங்கலாகி(27) கைகளை யஞ்சலிசெய்துகொண்டு ஸ்ரீமகேசுவரனைத் ‘துதி
செய்தார்கள். அப்போ தங்குநானே பகவானாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணு தோன்றி
க் (28) கைகள் தம்பிக்கப்பெற்ற வியாசமுனிவரோ! உமது புத்தி யெங்குதான்
போயிற்றோ!(29) ஓ! முனிவரோ! விசுவங்களை யதிகரித்தவரும், சாந்த
ரும், ஸச்சிதாநந்தச் சொரூபியும், யோகிகளால் தியானிக்கலுற்றவரும்,

உமாகாந்தரும், அடியேன் கர்த்தரும், என்று மழிவற்றவுரும், சகல வுப
 நிததங்களுக் குரிய வரும்பொருளும், எல்லோர்களுையு மதிகரித்தவரும்’
 உத்தமர்களுக்கெல்லா முத்தமருமான ஸ்ரீசிவபிரானே(30½) விட்டவரது
 திருமாயையா லெந்தனை யதிகமாப் நீ ருரைத்திட்டோ; இது மிகவும் க
 ஷ்டமே! (31) ஏனென்று எதினாற் சிவத்துரோக முமக்குமட்டி வில்லை.
 பின்னோவென்று லெந்தனுக்குமுண்டாகிவிட்டது. ஆ! கா! ஸ்ரீ சிவபிரா
 னே பரதத்துவமும், ஸகல விசுவங்கனிலு மதிக மேன்மைபொருந்தியவ
 ரு மென்பது ஸத்தியம், ஸத்தியம், பின்னும் ஸத்தியமேயென்று கைக
 னைத் தூக்கிக்கொண்டு முறையிடுகின்றேன்.(32½) யான் சகல ஜகங்களு
 க்கும் கர்த்தன். அடியேனுக்குக் கர்த்தர் ஸ்ரீமகேசுவரோ!(33) அப்பேர்
 ப்பட்டத் தேவாதிதேவருக்கோ கர்த்த ரொருவருயில்லை. சருவேசுவரோ
 சுவராரான வம் மகாப்பிரபுவே சகலப் பிரபஞ்சங்களுையு மாண்டருளுகின்
 றார்.(34) அவரது திருவருளால்தா னெல்லோர்களுக்கும் சமுசாரத்தி
 னின்று களையேற்றமென்பது நிச்சயமே! யென்று சொல்லிவிட்ட டங்கி
 ருந்த மற்ற முனிவர்களோடுகூட ஸ்ரீபரமேசுவரனைத் துதிசெய்ததாவ
 து:—(35) “ஓ! ஜபாவிஜயீபவா! சம்போ! மகாதேவா! ஸச்சிதாநந்தத் தி
 ருமேனியே! ஓ! மகாதேவா! தேவரீர் திருவடிக்கு வந்தனம் செய்கின்
 றேன். பராபரக்கடவுளும்,(36) விசுவங்களுக் கதிபரும், இயஞ்ஞங்களு
 க் கீசருமான தேவரீருக்கு வந்தனம் செய்கின்றேன். சகலப் பிரபஞ்ச
 கர்த்தரான தேவரீருக்குவந்தனம், வந்தனம்,பின்னும் வந்தன”(37) மெ
 ன்று விஷ்ணு மற்ற முனிவர்களோடு ஸ்ரீதேவேசனைத் தோத்திரம்செய்
 கையி லப்போது வியாஸமுனிவர் மோகம் தெளிந்து மனதினில் மிகுந்
 த பயம்கொண்டவராகி(38) “ஓ! ஓ! ஸ்ரீமகாதேவரோ சகல விசுவங்களுக்
 கு மதிக மேன்மைகொண்டவரும், பரதத்துவமும், பராபரரும், கேவல
 ம் நினைத்தமாத் திரத்திற் சகல லோகங்களுையு மாண்டருளுகின்றவருமே!
 (39) அவரது திருவாக்கினையால்தான் பிரம்மன் சகல ஜகங்களையும் மறு
 படி முன்போற் சிருஷ்டிக்கின்றார். பகவானாகிய ஸ்ரீநாராயணனு மவர
 தாக்கினையாலே பாலனம்செய்கின்றார்.(40) யாவரைப் பூஜைசெய்த மகி
 மையால் பிரம்மன் பிரம்மத்தன்மையையும், விஷ்ணு தம் விஷ்ணுப்பத
 வியையும் மடைந்திருக்கின்றார்களோ(41) அப்பேர்ப்பட்ட மாயைக் கக
 ப்படாதவரும். சுகத்தை யளிப்பவருமான ஸ்ரீமகேசுவரனை வந்தனிக்கி
 ன்றே” எனென்று வியாஸமுனிவர் ஸ்ரீதேவேசனைத் துதிசெய்தனர்.(42)
 அப்போ தவர் முன்னிலையில் ஸ்ரீஸாம்பமுர்த்தி சகல கணங்களோடும்
 கூட சான்றித்தியமருளியவுடன் ஸ்ரீசிவபிரானுக்கு நேசரான நந்திகேச

வரன் விபாசனா நோக்கி(43) ‘ஓ! புத்திசெட்டவியாஸமுனியே! பரப்பிர
ம்மமூர்த்தியும், சுகமளிப்பவரும், நீலகண்டரும், முக்கண்ணரும், ஸச்சி
தாநந்தமூர்த்தியும், விசுவாதிகரும், விசுவரூபியும், சகலப் பிரபஞ்சங்களை
யு மொரோ கபளமாய் விழுங்குவோருமான ஸ்ரீமகாத்நுமர் பிரம்ம விஷ்
ணுக்கள் முதலிய சகல தேவர்களாலும் தம் திருவடியில் வந்தனிக்கப்
பெற்றவராயிருக்கையில் விஷ்ணுதான் பிரம்மமென்று சொல்லி நீ வீ
ணாய்ச் சத்தியம் பண்ணினாயல்லவா!(44-45½) நீ கைகளை யுயரத் தூக்கி
னபடியா லவைகளை வெட்டிப்போடவேவேண்டும்;(46) ஓ, வியாஸா, இ
தோ உன் முன்னிலையில் பிரசன்னராகி யிருக்கின்ற, சுகமளிப்பவரும்,
முக்கண்ணரும், அனேகப் பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முதலியவர்களின் மண்
டையோடுகளா லலங்கரிக்கப்பெற்ற திருமேனியைக்கொண்டவரும், ஊ
கிக்கவுந் குறிப்பிடவும் முடியாதவரும், அளவற்ற மகிமைகளுக் கிருப்
பிடமுமான மகாப்பிரபுவைப்பா” றொன, (47½) அப்போது வியாஸர்
ஸ்ரீபரமசிவனைப் பிரத்தியக்ஷத்திற் கண்டு கண்ணைக்கொண்டதற்கு தக்
க பூயனைக் கைக்கொண்டு(48) தண்டம்போல் பூமியில் தண்டனிட்டஞ்
சலிகொண்டு நின்று “ஓ! கருணைக்கடலான மகாதேவா! மகாதேவா! மகா
தேவா! அஞ்ஞானத்தினுற் செய்யப்படலான இவ்வபராதத்தை மன்னி
த்தருளவேண்டும்.(49½) அடியேனுக்குத் தேவரீரோகதி; தேவரீரோகதி;
தேவரீரோகதி” யென் றவ் வியாஸ ரஞ்சலிகொண்டு துதிசெய்கையில்
ஸ்ரீபகவா னங்குதானே சகல கண்திபர்களுடனு மந்தர்த்தானமடைந்த
னர்.(51) பிற்பாடு விஷ்ணுவும், சகல முனிவர்களும், வியாஸரி னெல்லா
ச் சீடர்களும் ஸ்ரீமகாதேவரைக் கண்டதன்மேற் களிப்பினு லுரோமங்க
ள் சிலிர்க்கப்பெற்றவர்களாகிப்(52) பயத்தினால் தேகம் மிகவும் மடுங்க
ப்பெற்றவரான வியாஸமுனிவரை நோக்கி “ஓ! பாவமற்ற மாமுனிவ
ரோ! இனி நீ ரிப்பேர்ப்பட்ட வார்த்தை சொல்லத்தகாது;(53) நீ றொன்
றும் ஸ்ரீசிவபிரானே பரப்பிரம்மமென்று மதத்தைவிட்டுச் சொல்லவே
ண்டு” மென்று வியாஸருக்குப் புத்தி சொல்லிப்போட்டுக் கேளீர்! தா
ணிதேவர்களே! விஷ்ணு வந்தர்த்தானமடைந்தனர். (54) பிற தெல்லா
முனிவர்களும் தங்கள் தங்க ளாசிரமத்திற்குப் போய்விட்டார்கள். அது
ன் பிறகு வியாஸமுனிவ ரிதற்குத் தக்க பரிகாரத்தை மனதினு லாலோ
சித்துக்கொண்டு(55) தமது சீடர்களோடுகூடக் கலிதோடமற்றதான
காஞ்சீபுரத்திற்குச்சென் றங்கு ஸ்ரீமகேசுவரனை முறைப்படி பிரதிஷ்
டையெடுத்து பூஜித்து(56) ஸ்ரீசம்புவின் கிருபாபலத்தினால் பாக்கியுள்ள

பாவத்தையும் மோகத்தையும் தொலைத்துவிட்டுச் சிவஞானத்தின் மகி
மையால் நிர்மலமான சந்தோஷத்தையடைந்தார்.(57)

எழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் எ—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

கேளீர், பிராம்மணோத்தமர்களே, பூர்வத்தில் புண்ணியாத்தம
ராகிய வசிஷ்டமாமுனிவர் ஸ்ரீதிரிபுரமாற்றாணப் பூஜைசெய்ததின லரு
ந்ததியம்மையை மனைவியாயடைந்து வேண்டியதைத் தாலுற்ற காமதே
னுவையும்,(1) சகலவிதக் கல்விகளிலும் நல்ல தேர்ச்சியையும் பெற்று
நிகரற்ற மகா புத்திசாலியாகி மேலும் ஸ்ரீ பிரபுவைப் பூஜித்த மகிமை
யால் ஸப்தருடிகளி லொருவராயி ருக்கும் பெருமையையும் கைக்கொண்
டனர்.(2) அவ் வசிஷ்டருக்குப் பெளத்திரரும் சக்திமாமுனிவருக்குப்
புத்திரருமான பராசரமுனிவரும் நாள்தோறும் சிவபூஜையிலே முபன்
றவராகி யொருநாள் கைம்பெண்ணுன தன் தாயை நோக்கி மிகுந்த து
க்கத்துடன் 'ஓ அம்மா, என் தந்தை யெங்கே போனான்' நென்றிரகசிய
மாய் வினவ,(3-4) அவர் வசனத்தைக் கேட்டவரது தாயானவ னுள்ள
மதில் துக்கம்கொண்டவளாகி 'ஓ புத்திரா, உன் தந்தை துரத்துமனாகி
ய வேரூரறங்குறம் கொல்லப்பட்டார். அதனால்தான் இப்போ தெனக்கு
வைதவியம் வரலாயிற்று. ஆகையால் ஓ பாலகா, நீ யிப்போது தடையி
ன்றி யதற்குத் தக்க பரிகாரத்தைச் செய்யவேண்டு(6) மென்ற அவள
து வசனத்தைக் கேட்ட டவர் மனதினில் துக்கத்தினால் வியாகுலமுற்ற
வராகிய வ் வறக்கனைக் கொல்லவேண்டிச் சிவபூஜை செய்தார்.(7) பிற
கு பகவா னப் பூஜையினால் மனக்களிப்புற்றுப் பிரசன்னராகி யவருக்கு
ச் சடிதியாய் வரனருளிவிட்ட டங்கேயே யந்தர்த்தான மடைந்தார்.(8) பி
ற்பா டம் முனிவர் தம் தந்தை யிறந்துபோனபோதினு மவரைச் சிவாக்
கிணியால் காணலாகிப் பிற கறக்கர்கள் நர்சமடைவதற்காக வேரார் வேள்
வி வளர்க்க, (9) அப்போ தறக்கர்களெல்லாம் சிவமந்திரத்தின் மகிமை
யால் சிவாக்கிணியின்படி யக்கினிகுண்டத்தில் வந்து விழுந்து சிலர் மடி
ந்தும் சிலர் பொசங்கியும் போனார்கள்.(10) அதுகண்டு மகா புத்திசாலி
யான வசிஷ்டமாமுனிவரும் மற்றுமுள்ள சகல இருடிகளும் பராசரமு
னிவரின் கோபம் தணிபும்படி சக்திமாமுனிவரைக் கனிப்பிக்க, கேளீர்,

முனிவர்களே, (11) பிற கவர் கோபத்தைவிட்டுச் சகல வேதாசனம் புராணங்களை யு முண்மையாய்க் கற்றுச் (12) சில சாத்திரங்களை யு மியற்றிச் சந்தோட மடைந்து கேளிர், தரணிதேவர்களே, பிறகு ஸ்ரீசம்பவின் கிருபையால் நித்தியத்தன்மையைக் கைக்கொண்டார். (13) தவிரவும் விசுவாமித்திரரென்னு மோர் தவசியும் முந்தி ஸ்ரீமகேசுவரனைப் பூஜித்ததினால் மகா புத்திசாலியாகி (மற்றோர் சொர்க்கத்தைச்) சிருஷ்டித்துத் திரிசங்கராஜனை யிரகழித்தனரன்றோ! (14) மேலு மவர் ஸ்ரீமகாதேவரிடமிருந் தனேக வரன்களையும் பெற்றுச் சப்தருடிகளி லொருவராயிருக்கும் தன்மையையும் கைக்கொண்டனர். பின்னும் மகா புண்ணியத்துமான வியாக்கிரபாத மாமுனிவரும் ஸ்ரீஜகதீசனைப் (15) பூஜித் தவர தருனினால் சிரோஷ்டரான உபமன்னியுவென்னும் பிள்ளையை யடைந்து ஸ்ரீதேவாதீதேவரது மகிமைபொருந்திய திருநடனத்தையும் காக்கொண்டு (16) மேலு மவரது கிருபையினால் நித்தியத்தன்மையையும் கைக்கொண்டார். பூர்வத்தி லவ் வியாக்கிரபாதமுனிவரின் புத்திரரான மகா புத்திசாலியாகிய வுபமன்னியுபகவா (7) னிளமையில் தம் வீட்டிலிருந்த தாயை நோக்கிப் பால் கேட்டதற் கவ் வம்மணி மாவை நீரிற் கரைத்துப் பொய்ப் பாலாய்க்கொடுக்க, (18) அதனை யவர் குடித்ததி லுது உருசியாயில்லாதுபற்றி மிகவும் துக்கப்பட்டமுது 'ஓ அம்மா, இது நீரோயின்றிப் பாலன்' றென்று சொல்லி யவளை யடிக்கடி வாதைப்படுத்தினர். (19) பிற்பா டவன் மிகவும் துக்கப்பட்டவளாகி விம்மி யழலான தன் சிறுவனை நோக்கி 'ஓ பாலகா, சுவையுள்ள நேர்த்தியான பால் நம் வீட்டிலில்லையே! (20) ஆனாலுன் தம்மானாகிய மகா புண்ணியாக் துமரும், சிவபிரானுக்கு நேசரும், நான்தோறும் சிவபூஜையில் முயன்றவரும், வேதவேதாந்தங்களிற் கரைகண்டவருமான வசிஷ்டமாமுனிவர் (21) சிவபூஜையின் மகிமையால் மிகுதியாய்ப் பால்கறக்கலுற்ற காமதேனுவை யடைந்திருக்கிறார். நீ யவர் வீட்டிற் காமதேனுவினின்று கறக்கப்படும் பாலைக்குடித்துவிட்டு (22) அடா செல்வனே, நீ குழந்தைத்தன்மையா லிங்கும் வீணாய்ப் பால் கேட்கலாகின்றாய். முக்கண்ணரி னருளில்லாவிடில் பாலோடுகூட வுண்புசிப்ப டிதது? (23) அன்றியும் மகா தரித்திரனான வுந்தனுக்குப் பா லெவ்வாறு கிடைக்கும்? ஆகையால் பாலைவிரும்புகின்ற நீ சிவபூஜை பண்ணவேண்டும். (24) ஏனென்றால் சகலப்பிரபஞ்சங்களிலு மதிசுப் பெருமைபொருந்தியவரும், யோகிகளா லெப்போதும் தியானிக்கப்பட்டவரும், சூலபாணியுமான மகாப்பிரபுவைப் பூஜிப்பதினால் மனிதரால் சகல வசிஷ்டங்களும் கைக்கொள்ளப்படுகின்றது' (25) எ

ன்னும் தாயின் வசனத்தைக் கேட்ட ப்படியே நல்லதென்று சொல்லி யவ்விருடிபாலகர் னொஞ்சதூரம் போய் நேர்த்தியான வேரோகாந்தஸ் தலத்தை யடைந்து (26) தேகம் முழுதும் திருநீற்றினு லலங்கரிக்கப் பெற்றவரும், சிறந்த வருத்திராசூங்களை யாபரணமாய்ப் பூண்டவருமா கிக் காரியத்தி லுறுதியுள்ள மனதைக்கொண்டவராகத் தேவேசனும், ஆதிபுருடருமான மகாப்பிரபுவைத் தியானித்துப் பூஜைசெய்கையி (27½) லப்போது பகவா னவர் முன்னிலையி வந்திரனுருவத்தோடு பிரசன்னம ருள, (28) அப்பேர்ப்பட்ட வந்திரனை யம் முனிவர் கண்டு மனதினிற் கோபாவேசம் கொண்டவராகி 'அடா இந்திரா, நீ யிப்போது நம் முன் னிலையைவிட் டெங்காயினும் போய்விடு. (29) பூஜையில் முபன்றிருக்கு ம் யா மிப்போ துந்தனை நினைக்கவில்லை; சிவபூஜைக்கு விக்கினம்நேரி டி (30) லுந்தனைச் சபித்துவிடுவோ' மென் றப்போதே யத் தே வேசனைச் சபிப்போராய்க் கோபித்துக்கொண்டார். அப்போது ஜகதீச னவ்வா றவரது மனவுருதியையும் திறமையையும் கண்டு (31) கணநேர த்திற்குள் பார்வதியம்மையோடுகூட விடபத்தின்பேரிற் பிரசன்னரானார். அப்பேர்ப்பட்ட ஸ்ரீஸாம்பமூர்த்தியைக்கண்டவுடன் பூமிதனில் தண்டம்போல் வந்தனித் (32) தெழுந் தானந்தத்தினால் பரவசம்கொண்டவ ராகிப் பக்தியுடன் துரிதமாய் நர்த்தனம்பண்ணி 'ஓ மகேசுவரா, யானிப் போது பெருமையடைந்தவனு மனுக்கரகிக்கப்பட்டவனு மாகிவிட்டே ன். (33) ஓ தேவேசா, தேவரீரைத் தரிசித்தமாத்திரத்தி லென் விருப்ப மெல்லாம் கைகூடிவிட்ட' தென், இவ் வசனம் கேட்டுத் தவசிகளுக்கு நேசரான ஸ்ரீமகேசுவரன் (34) பாலை விரும்பிய அம் முனிவருக்குப் பீர ற்கடலைக் கொடுத்தருளிவிட்டு 'ஓ இருடிபாலகா, உனக்குச் சகல வேத வேதாந்தங்களின் ஞானமும், சகல புராணசாத்திரங்களின் தத்துவங்களும் தெளிய விளங்கக்கடவதோ டுந்தனுக் கென்று மழிவில்லாமையு முண்டாகக்கடவ' (36) தென்று பின்னும் சில வரன்களையு மருளிவிட் டோர் நொடிக்குள் ளந்தர்த்தானமடைந்தனர். பிறகு சிவநேசரான வுப மன்னியுபகவானும் ஸ்ரீசம்புவிடமிருந் தவ்வாறு வரன்களையடைந்து வாழ்ந்துவருகின்றனர். (37) சிவநேசரான கௌதமமா முனிவரும் சகல

சிவவிரதங்களை யு மனுஷ்டித்து ஸ்ரீ மகாதேவரைப் பூஜைபண்ணிச் (38) சகலக் கல்விகளிலும் நன்றாய்த் தேர்ச்சியடைந்து பிரபுவாகிய மகேசுவரனுக்கு வசப்பட்டவராகி நித்தியத்தன்மையுடையடைந்து மெத்த மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்திருக்கின்றார். (39) ஸ்தாநந்தனொன்ற யோகீசுவரரும் ஸச்சிதாநந்தமூர்த்தியான ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீஸாம்பமூர்த்தியை மிகுந்த பக்தியோடு பூஜைபண்ணி (40) யென்றும் சகல புலனங்களிலும் சுற்றிவந்த நங்கன்குள்ள சங்கதிகளை நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு (41) நாள்தோறும் மவைகளை யெல்லாம் கைலாஸவாசியான ஸ்ரீ மகேசுவரனுக்கு வெகு சந்தோஷமா யறிவித்து முறைப்படி வந்தனித்துவந்து (42) பரமானந்தமாகிய அலைகளைக்கொண்ட கடலாய் விளங்குவருகின்றார். மிருகண்டுமாமுனிவரும் ஸ்ரீமகாதேவரைப் பூஜைசெய்ததாம் (43) சகல கல்விகளிலும் தேற்சிகொண்ட மார்க்கண்டேயரைப் பிள்ளையாயடைந்தவரா லெல்லாவுலகங்களிலும் மிகுந்தப் பிரசித்தியடைந்து (44) ஸத்தியலோகமதி லெப்போதும் மகா சந்தோஷத்தோடு வசித்திருக்கின்றார். அம் மிருகண்டு முனிவரின் புத்திரனான மகா புத்திசாலியாகிய மார்க்கண்டேயமாமுனிவர், (45) மிருகண்டுமுனிவரால் ஸ்ரீதேவேசனிடமிருந்து வரனடைந்தகாலத்தில் பதினாறுவயதுள்ளவனாய்த் தான் ஸ்ரீ சம்புவா லருள்செய்யப்பட்டனர். (46) பிறகு நாளளவி லப் பதினாறு வருடங்களும் முடிவதற்கு ரண்டுநாள் பாக்கியிருக்கும்போது கேளீர் தரணிதேவர்களே, அவரது (47) பெற்றோர்கள் மிருத்தியு வருவதைக் கண்டப்போது மிகுதியாய் முதார்க்கள். மார்க்கண்டேய ரவர்கள் தன்னிமித்தடியாய்ச் சொல்லி யழுவதைக் கேட்டதன்மேல் (48) மிருத்தியுவைக் கொன்றவரும், முக்கண்ணரும், அடியார்களைப் பகைக்கும் வீரர்களைக் கொல்வோருமான ஸ்ரீமகாதேவரை யப் புண்ணியாத்துமர் மிகவு மேகாக்கிரகித்தராய்ப் பூஜைசெய்தார். (49) கேளீர் தரணிதேவர்களே, அப்போ தந்தகன் சீக்கிரா யங்கு வந்து மார்க்கண்டேயரை நல்ல வார்த்தைகளால் தன் லோகத்திற்கழைக்கையி (50) லவ ரவ் வியமனை யெவ்வளவும் சட்டைசெய்யாமலே சிவபூஜையில் முயன்றிருக்க, அப்போ தவன் மகா பயங்கரமான வருவத்தைக் கொண்டவனாகி மிகுந்த வட்டகாஸத்தோ டதட்டிப் பயங்காட்

டினான்.(51) அதற் கம் முனிவர் மகா பயத்தோ டிவிஞ்சுபியான ஸ்ரீ
தேவாதிதேவனைக் கட்டிக்கொள்ளலாகையி லியமன் பாசத்தினு லவனா
க் கட்டியிழுக்கத் தலைப்பட்டான்.(52) அப்போது பகவானாகிய ஸ்ரீமகே
சுவர னந்த விங்கத்தினின்று வெவிக்கிளம்பும்போது மார்க்கண்டேயமு
னிவர் காலகாலரும், பினாகபாணியும், நீலகண்டரும், முக்கண்ணரும், ச
டைமுடியால் விளங்கப்பெற்றவருமான ஸ்ரீமகாதேவனாக் கண்டு மிகு
ந்த மனக்களிப்புடன் தோத்திரம் செய்ததோவென்றால்:—(54) ‘கால
காலனே போற்றி, விஷுபாகூனே போற்றி, சூலபாணியே போற்றி,
விசுவாதிகனே போற்றி, விசுவனே போற்றி, பராத்பரதானே போற்
றி,(55) கபர்த்தியே போற்றி, கராளனே போற்றி, காளிராட்டியப் பிரி
யனே போற்றி, உக்கிரனே போற்றி, சருவபகூகனே போற்றி, பீம
னே போற்றி, மகிமைகொண்டவனே போற்றி,(56) கழிப்பிரோஷுவே
போற்றி, கூடியத்விரனே போற்றி போற்றி’ யென, இவ்வா றம் மகாத்
துமர் செய்த துதியைக் கேட்டருளியதன்மேல் பிரசன்னரான விசுவா
த்துமாவாகிய ஸ்ரீமகாதேவ ரம் மார்க்கண்டேய முனிவரை நோக்கித் தி
ருவாக்கருளியதாவது:—(57½) ‘கேளாய் மார்க்கண்டேய முனியே, உ
ன் பூஜையினால் யாம் பிரசன்னராகிவிட்டோம்;(58) நீ யென்றும் பதினா
றுவயதுள்ளவனாயே யிருக்கக்கடவாய்; மேலு முனக்கு வேண்டிய சகல
வழிஷ்டங்களு மதிசிக்கிரத்திற் கைகூடக்கடவ’(59) தென்னும் வரனை
யவருக்குக் கொடுத்தருளிவிட்டவனேயே அந்தர்த்தான மடைந்தனர்.
பிறகு மார்க்கண்டேயரும் நித்தியத்தன்மையை யடைந்து பிறகு(60)
தம் விடுசேர்ந்து பெற்றோர்களுக்கூட வென்றும் சந்தோடமாய் வசி
த்துக்கொண் டிலகினில் வேறு நிகரற்றவராகிச் சைவசமய தூற்களில்
தேற்கிபெற்றவரும், சிவாகமப்பொருட்களைத் தெளிய வறிந்தவருமா
யிப்போதுகூட விளங்கியிருக்கின்றார். (61)

எழுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று

உபதேசகாண்டம் எக—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

கேளீர் தவச்சிரோஷ்டர்களை ! அஃஸ்திய மாமுனிவரும் சிவ பூஜையின் மகிமைபால் விந்திய மா கிரியின் கீர்வத்தை யடக்கியும்(1) மருந்த பெரு மலைகளோடுகூடிய கூடலைக் குடித்தும், துராத்நுமர்க ளான வில்வல வா தாபிகளைக் கண்டித்து மிருக்கின்றார். (2) மேலும் அவ ரவ்வாறே ஸ்ரீ பிரபுவின் கிருபையினால் தமிழென்னும் பாஷை யை யுண்பெண்ணிச் சகல சாத்திரப் பரிச்சிகளிலும் நன்றாய்த் தே ர்ச்சியடைந்தனர். (3) பின்னும் கேளீர் பிராம்மணோத்தமர்களே ! அவர் ஸ்ரீ தேவாதிதேவன் திருநடனத்தையும், பார்வதியோடுகூட ஸ்ரீபரமேசுவரனது பரிசுத்தம் பொருந்திப் திருக்கலியாணத்தையும் காணுகொண்டு, கிடைப்பதற் று சாத்தியமான, தம திச்சையின்படி எல்லா லோகங்களுக்கும் செல்லுந் தன்மையையு மடைந் தப்போது ஸ்ரீகந்தபிரானிட மிருந்து சிவபோகத்தையு முபதேசம் பெற்றுச்(5) சகல லோகங்களாலும் பூஜிக்கப்படுந் தன்மையையும், ஜகமெங்கும் ப ரவிய கீர்த்தியையு மடையலாயினர். தனிரவும் கேளீர் முனிவர்களே ! மகா புண்ணியாத்தமரான ததீசிமா முனிவரும் வாலிபம் முதலாய் ஶஷ்டபனென்னு மரசனோடு நேசமா யிருந்து வந்தார். (6½) இப்படி யிருக்கையி லொருநாள் அம்முனிவ ரரச றிருவர்களுக்குங், கலகமுண் டாயிற்று. (7) என்னவென்று லவ்வரசன் ஶஷத்திரியரின் பலம் பெரி தென்றும் அவ்வேதியர் தமது பலம் பெரிதென்றுஞ் சொல்லிக்கொள் ளுநகையி லவ்விருவர்களுக்கும் பலவாறு யிவ்வாறு வாக்குவாதம் நேரி ட்டபோது கேளீர் முனிவர்களே ! (8) முனிவர் கோபத்தினால் தன் னையுயர்த்திச் சொல்லலான அவ்வரசனை யடித்தார். பிறகு துராத்நு மனுன அவ்வரசன் கோபத்தினால் துர்ப்புத்திகொண்டவனாகி மகாபய ங்கரமான வஜ்ஜிராயுதத்தினால் அம்முனிவரை யடிக்க, அப்போது அம்முனிவர் அவ் வஜ்ஜிராயுதத்தா லடிபட்டதினால் உயிரை விட்டவு டன (10) அங்குள்ளவர்க்குள் பயங்கரமான மிருந்த ஹாஹாகார முண்டாயிற்று. அப்போ துடனே அம்முனிவரின் பிதாமகனுன சுக் கிரன் சடிதியில் வந்து (11) அங்கிருதுண்டாய்க் கிடந்த அவரது சரீ ரத்தை யொன்றாய்ச் சேர்த்துவைத்துச், கேளீர் தரணிதேவர்களே ! பிறகு புத்திசாலியான வச்சுக்கிரன் தனது ஸஞ்சீவினி வித்தையால் அவரைப் பிழைப்பித்து விட்டனன். (12) பிற்பாடு சுக்கிர னவ்வாறு பிழைத் தெழுந்த பௌத்திரனை நோக்கி நன்மையான் வசனத்தைக் கூறியதாவது:—“ஓ முனிவரே ! இன்றுமுதலாய் நீர் சிவபூஜை செ ய்யவேண்டும். (13) ஸ்ரீ தேவாதிதேவரைப் பூஜிப்பதின லுமக்குச் சகலமு முண்டாகும். ஏனென்று லப்பிரபுவைப் பூஜித்தலானது புண்

னியத்தையும் மோகூத்தையுங் கொடுக்கலுற்றதே! அப்பூஜையால் தான் பிரம்மன், விஷ்ணு, இந்திரன், இயமன், ஈசானன், குபேரன் முதலிய தேவச்சுலோஷ்டர் இவ்வொல்லா மவரவரின் பதவியை யடைந்திருக்கிறார்கள். (15) ஆகையால் ஓ, ததீசிமுனிவரே! மிருத்தியுவைக் கொன்றவரும், உமைக்கு¹ நேசருமான ஸ்ரீ மகேசுவரனைப் பூஜித்திடில் சத்துருக்கள், வியாதிகள், துஷ்டக் கிரகங்கள், மற்றமுள்ள வுபத்திரவங்கள் இவை யெல்லாம் நாசமடையும். (16) மேலும் ஸ்ரீ மகேசுவரன் பூஜிக்கப்பட்ட மாத்திரத்தில் மனம் தெளிவுபெறலாகு² மென்று சொல்லிச் சங்கிரன் அவருக்கு வெகு மந்திரங்களை யு முப்பதேசம் பண்ணினிட்டுக் (17) கேளீர், பிராம்மணோத்தமர்களே! ஆரிதமாய்த் தன தீச்சையின்படி போய்ச் சேர்ந்துவிட்டான். அதன் பிறகு புண்ணியாத்துமரான ததீசி முனிவர் ஸ்ரீசிவபெருமானைப் பூஜைசெய்ததினால் (18) வஜ்ஜிரா எலும்பைக் கொள்ளுந் கண்மையையும், ஒன்றாலும் அடிக்கப்படாத் தன்மையையும், ஒளதாரியம், பயமில்லாமை இவைகளையும் பிரசன்னரான பரமசிவனிட மிருந்தடைந்தனர். பின்னும் மாமுனிவர் (19) மற்றுமுள்ள வனேக வரன்களையும் பெற்ற தன்மேல் கூடாபராஜ னிடஞ்சென்று அப்படிப்பட்ட தூர்ப்புத்திக்கார அரசனைத் தமது திருவடியா லுதைக்க; (20) அப்போது மகாவல்லமை பொருந்திய அரசன் கோபாவேசங் கொண்டவனாகிப் பயங்கரமான வஜ்ஜிராயுதத்தை யெடுத்து முனிவரின் நடுமார்பினில் பிரயோகித்தவுடன் கேளீர், முனிவர்களே! அவ்வாயுத மங்கேய விழுந்து சடிதியில் தூள் தூளாகி விட்டது. பிறகு மகா தவசியான ததீசி முனிவர் நகைத்துக்கொண்ட கூடாபனை நோக்கி வசன முரைத்ததாவது:— (22) ‘ஓ, ராஜனே! உன் வஜ்ஜிராயுதத்திற்கும் யாம் பயப்படமாட்டோம், உன்னைப் படைத்த தெய்வத்தையும் யாம் சட்டைசெய்யோ’ (23) மென, இவ்வாறு முனிவரின் வசனத்தைக் கேட்டவுடனவன் பின்னும் மிருந்த கோபாவேசங் கொண்டவனாகி விஷ்ணுவைக் குறித்துச் செய்ய முடியாத மகாதவத்தைச் செய்கையி லிவ்வாறு கொடிய தவத்தைச் செய்யலான வரசன் முன்னிலையில் விஷ்ணு சான்னித்திய மாயினர். அப்போ தரசனவரைத் துரிதமாய் வந்தனித்துச் சங்கதிகளைச் சொல்ல, (25) அதுகேட்டு விஷ்ணுவு மவனோடுகூடத் ததீசி முனிவரி னாசிரமத்திற்குச்சென்றங்கு அம்மா முனிவரைக்கண்டு மிருந்த சந்தோஷத்துடன் வசன முரைத்ததாவது:—(26) “ஓ, தவசிச்சிரோஷ்டரே! தேவர் ரடியேன் நிமித்தமாய் ‘அரசர்களின் பலமே மெத்தமேன்மை பொருந்திய’ தென்று சொல்ல வேண்டும்; இவ்வா லுரைப்பதினுண்டாகிய தோஷமெனக்கே யிருக்காட்டி” (27) மென, இவ்வாறு

விஷ்ணுவின் வசனத்தை யவ ரங்கோரஞ் செய்யாதபோது விஷ்ணு கோபாவேசங்கொண்டவரீது பயங்கரமான சக்கிரத்தைப் பிரயோகிக்க, (28) அச்சக்கிர மவரீது பட்டமாத்நிரத்தில் தூள் தூளாகி விட்டது. பிறகு மர மாயாவியான நாராயணன் மாயாவிசுநக் குரிய மாயையை யவரீ தனைகவிதமாய்ச் செய்யும்போது (29) கேளீர், தரணிதேவர்களே ! முனிவர் தமது மாயையால் அவற்றை யெல்லாம் பறக்கச் செய்தனர். பின்னும் விஷ்ணு அப்முனிவரீது மாயையைச் செய்யும்போது (30) முனிவர் ஓர் தர்ப்பையை யெடுத்தவர்மீது பிரயோகிக்க, அதேகணத்தி லவரது சேனைகள் மடியலாகி (31) ஓ, கோ! அப்போது விஷ்ணுட்டி லொண்டியா நிற்கலாயினர். அப்போது பரப்பிரம்மத்தை யறிந்தவர்களிற் றெந்தவரானப் பிரம்ம னங்குதோ ன்றலாகித் (32) தத்சிமாமுனிவரை மிகுந்த சந்துட்டி யுடன் தோத்திரஞ்செய்தனர். அப்போது தத்சிமுனிவர் மகா கோபத்தோடு முன்னிலையில் நின்ற விஷ்ணுவை நோக்கி (33) 'ஓ, விஷ்ணுவே ! உன் சிரசானது மகா வலிமை பொருந்திய ஸ்ரீ வீரபத்திரரால் வெட்டுப்படக் கடவது; மேலு முனதடியார்களெல்லாம் மிகுந்த மூடத்தன்மையால் பாஞ்சராத்திர சமயத்தை யனுசரிப்பவர்களாகி ஸ்ரீ பரமேசுவரனைத் தூஷித்துக் கொடிய நரகத்தில் விழக்கடவார்க' (34½) னென்று அம் முனிவர் விஷ்ணுவைச் சபிக்கும்போதுப் பிரம்மன் கோபங்கொண்டு உரைத்ததாவது:—(35) 'ஓ, விஷ்ணுவே ! சிவபக்தர்களோடு செய்யுஞ் சண்டையானது தன் தலையில் தான் வந்துவிழும்; நீர் மிகுந்த அபராதி யானீரோயின்றி யுமக்கு ஜயமுண்டாக மாட்டா' (36) தென்று சொல்லி விஷ்ணுவைச் சிக்கிரமா யழைத் தக்கொண்டு சிவவன் முனிவரின் புத்திரனான தத்சிமுனிவரை வந்தனித்துச் சமாதானப்படுத்தி விட்டுப் பிரம்மதேவன சென்றனர். (37) இவ்விதமாய்ப் பிரம்மன் விஷ்ணுவோடுகூடச் சென்றுவிட்டதன்மேல் கஷ்டமனு மப்போது தத்சிமுனிவரின் அப்படிப்பட்ட மனமையைக் கண்டு மெத்த வாச்சரியமுற்றவனாகி (38) யவரையே அடிக்கடி மன்னிக்கவேண்டுமென்று சரணமா யடைந்து 'ஓ, பிரம்மனோத்தமமோ ! தேவரீர் முந்தி யடியேனுக்கு மித்திரராய் இருந்தீர். இப்போ தெனது தந்தையும் நீர் தான். (39) தாய், பெருமை பொருந்திய சகோதரர் ஆகிய வேல் லோரும் நீர்தான். ஆகையாலென் பிழையை மன்னித்தருள வேண்டு' மென் நிரந்து கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்ட அவ்வரசனை நோக்கி முனிவர் திருவாக் குரைத்ததாவது:—(40) 'ஓ, ராஜனே ! யாம் இப்போ துந்தனை மன்னித்து விட்டோம்; ஏனென்றால் பெரியோர்கள் பொறுமையையே முக்கியமாய்ப் பாராட்டியவர்களன்றோ ! மேலும்

நம்மையொத்தவர்களின் கோபத்திற்குத்தண்டனிடலே பரிகாரம்! (41) கேளாய், ராஜனே ! எங்கன்குலப் பிரபுவான ஸ்ரீஜகதிசன் மகாப்பிராமம்மணராகையால் பிராம்மணர்களே சிரோஷ்டமானவர்கள். விஷ்ணுக்ஷத்திரியர்க்கு கதிபொன்றும், பிரம்மன் வைசியர்க்கு கதிபொன்றும் சொல்லப்படுகின்றது. ஆகையால் பிராம்மணர் முதலிய மூன்று வர்ணத்தார்களில் வரை கடந்து நடக்கின்றவர் மகாபாபிகளாகிய யதோகதியில் விழுகின்றார். ஆகையால் நீ விஷ்ணுவைத் தொழுதுகொண்டிப் பிராம்மணரிடத்தில் பக்தி விசுவாஸ முள்ளவனாயிருக்கவேண்டும். பிராம்மணர்களின் மகிமை பெரிதே யின்றி க்ஷத்திரிய வைசியர்களுடைய தில்லை. (44) பிராம்மணராகிய ஸ்ரீ சிவபெருமானே யெல்லோர்களிலும் மேன்மை பொருந்தியவ ராகையா லந்தப் பிரபுவையே தெய்வமாய்க்கொண்டப் பிராம்மணரும் மெத்த மேன்மை பொருந்தியவர்கள். (45) ஆகையா லெப்போதும் பிராம்மணர்களை நாள் தோறும் வந்தனிக்கவே வேண்டும். மேலும் நீ புத்திசாலியாயின் பிராம்மணர்களின் நித்தனையை யெப்போதும் நினையாதே ! (46) ஓ, ராஜச் சிரோஷ்டனே ! நீ நீதியாய்ப் பாராண்டு வாழலாவா' யென்று ததிசமுனிவ ரவ்வரசனுக் கிவ்வாறு மொழிந்தருளிவிட்டுப் (47) பிறகு சிவபூஜையில் முயன்று ஆனந்தங்கொண்டவராகி ஸ்ரீ மகாதேவராயே தியானம் பண்ணிக்கொண்டே வெகுநாட்களைக் கழித்தருளினர். (48)

எழுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் அடி-வது அத்தியாயத்தி னாத் தம்.

கேளீர், முனிவர்களை! பூர்வத்தில் ஸுதர்சனரென்னும் பிராம்மணன் சிவபூஜையின் மகிமையாலும், அடியார்களுக்கு விருந்திட்டதினாலும் மிருத்தியுவைவென்று நித்திபத்தன்மையைப் படைக்கருக்கின்றார். (1) மேலும் யம்முனிவர் கைலாசத்துக்கும் மற்ற லோகங்களுக்கும் தம் சுயேச்சையின்படி போக்கு வரத்தாயிருந்தார். தனிரவும் முந்திப் பிருகு, தர்வாச முனிவர், கண்ணுவர், (2) ஆபஸ்தம்பர், ஜைமினி, தவசிச்சிரேஷ்டரான் சௌபரி, திருணபிந்து, வாமதேவர், இருடபயோகீசுவரர், (3) சுக்கிரன், அத்திரி, புலஸ்தியர், முதலிய பின்னுமனேகம் தவசிக ளென்று மழிவற்ற, லிங்கபூர்த்தியான ஸ்ரீஸதாசிவனை மிகுந்த பக்தியோ டாராதித்துக் காலவசத்தால் நேரும் மிருத்தியுவையும் வென்று (4½) நித்தியத் தன்மையுமடைந்து தங்களிச்சையின்படி திரிந்துகொண் (5) டந்தந்த லோகங்களி லத்தி னதி

பர்களால் மரியாதை செய்யப்பட்டவர்களோடு கூட வணைசுபோய் களையு மனுபவித்துச் சாஸில்லாத் தன்மையையும் பெற்றிருக்கிறார்கள். (6) மேலும் மவர்கள் தங்களிச்சையின்படி வேண்டிய வடிஷ்டங்களை யடைந்து தேவாசுரர்களால் வந்தனிக்கப் பெற்றவர்களாகப் பிரம்மன் முதலியவர்களின் தானங்களி லிச்சையின்படி சஞ்சரித்து வருகின்றார்கள். (7) கேளீர், முனிவர்களே ! மானிடர்களிலு மனேகம்பெயர்கள் சிவபூஜையில் முயன்றவர்களாகி மித்ருத் வைசுவரியத் தையும் பற்பல சித்திகளையும் பெற்று (8) வேண்டிய சகல வடிஷ்டங்க ளையு மடைந்து மூன்று ஜகங்களிலும் வேண்டியபடி சஞ்சரிக்க லுந் தவர்களும், பிரசித்திகொண்ட பராக்கிரமத்தை யுடையவர்களுமாகிப் பிறகு மோகசுமு மடைந்திருக்கிறார்கள். (9) மேலும் முந்தி யெலும் புமுத லியானவரைக்கு முள்ள விவங்கினங்களிற்கூட வணைகங்கள் ஸ்ரீ சாம்பமூர்த்தியைப் பூஜைசெய்து நந்தி யடைந்திருக்கின்றன வென்றெங்கு மறிப்படுகின்றது. (10½) இப்படியிருக்கையில் பகுத்தறிவுள்ள அரசர்கள், பிராம்மணர்கள், கலியுகத்தோர்கள் ஆகிய இவர்கள் சிவபூஜைசெய்து நந்தி யடைந்திருப்பதைப்பற்றி யாது விசேடமா யுரைக்கவேண்டும். (11½) கேளீர், பிராம்மணோத்தமர்களே ! இவ்விதமாய் ஸ்ரீ பரமேசுவரனைப் பக்தியுடன் பூஜித்துக் காரியங்கள் ஸித்திக்கப்பெற் றிருப்பவர்களைப்பற்றி யெல்லாம் விவரித்துச் சொல்லியாயிற்று. ஆனால் செய்யவேண்டுமென்ற அறிவின்றி ஸ்ரீ தேவாதி தேவரைப் பூஜித்ததினால் (13) பயனடைந்திருப்பவர்களி லிப்போது சலரைபெடுத்துக் கூறுகின்றேன்:—

ஓ, பிராம்மணோத்தமர்களே ! மகததேசத்தில் மாதவபுரமென்றே ர் பெரிய பட்டணமிருக்கின்றது. (14) அதில், சக்கிராங்கிதனென்று வெரும் சிற்றின்பத்தில் முயன்றவனான, லோர் பிராம்மணனிருந்தான். அவனுக்குத் திருதராஷ்டிரனென்னு மோர் வினயமற்ற பிள்ளையிருந்தான். (15) அவ்வெறிந்துபோட்டவன் நாள்தோறு மீரவும் பகலுமாய் வேசிகளுடன் கலந்துவந்தான். இப்படியிருக்கையிலத்தார்மார்க்க னொருசமயத்தி லோர் கள்விற்பவன் தாசைகொண்டவனாகி (16) குடிகாரர்களுக்கின்பழிள்ளவளான வப்பெண்டோடு கூட இரவும் பகலுமாய்ப் புணர்ந்துவருகையி லொருநாளவளோடு கூட வரசனுடைய சிங்காரத் தோட்டத்திற்குப் போய் (17) நல்ல மலர்களைப் பறித்தவனும் தானு மாய்ச்சிமிது சூட்டிக்கொண்டிவ்விதமாயே அம்மூடன் நாள்தோறும் நேரத்தியானமலர்களைத் திருடிவருகையி (18) லொருநாள் தோட்டங்காப்பவர்களால் கண்டவனு மவனு

மா படிக்கப்பட்டதில் 'இனி பறித்துப்போவதில்லை' யென்று சொன்னதின்பேரி லவர்களால் துறத்திவிடப்பட்டான். (19) பிற்பாடோரிராத்திரியி லவன்தோட்டத்திற்குப்போ யங்கவளோடு கலந்துநிதி மலர்களைப்பறித்துக் கள்குடத்தில் வைத்து (20) ஸ்திரீபோகத்தில் மகாவிருப்பமுடைய வப்பிராம்மணக்கேடன் பின்னு மவ்விரவிரி லவளோடு தோட்டத்திலேயே புணர்ந்து சிறகவளோடுகூடத் தூங்கினிட்டான். (21) அவ்விருவரும் சுரதக்களைப்பின் வசத்தினால் நதித்தோட்டத்தி லயர்ந்து பரவச்சளாகி விடப்படியால் சூரியனுதித்தும் பொழுது விடிந்த கவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. (22) அப்போ தரசனும் தோட்டம்பார்க்க விருப்பத்தோ டங்குவந்தான். அதற்கும் முந்தியே அங்குவரலான தோட்டக்காரர்கள் (23) கள் விற்பவளோடுகூடப் பரவசமாய்த் தூங்கலான வத்துர்மார்க்கப்பார்ப்பானையும், கள்குடத்திலிருந்த நல்ல வாசனைபொருந்திய மலர்களையும் கண்டதன்பேரி (24) லவர்க ளரசன்வரவை யறிந்து பயத்தினால், தூங்கிக்கொண்டிருந்த அவ்விருவர்களின் கால்களையும் கைகளையும் கட்டி யவர்களையும், மலர்த் திறங்களையு மெடுத்துத் தோட்டத்திற்கு வெளியிற் (25) போட்டு விட்டத்தோட்டக்காரர்க ளரசனண்டைக்கு வந்தார்கள். அப்போ தரசன் தனது சிங்காரத்தோட்டம் முழுதும் நன்றாய்ப்பார்த்ததி (26) லங்கோர் மன்லிங்கமானது மலர்களால் மூடப்பட்டிருந்ததைக் கண்டவர்களை நோக்கி வினவியதாவது:— 'ஓ, தோட்டக் காரர்களை ! இதென்ன ? யாவரால் இவ்வாறு மலர்களப்பறித்துப் போடப்பட்டது? (27) இத்தோட்டமெங்கும் மலர்களெல்லாம் பறிக்கப்பட்டிருப்பதாய்க்காண்கின்றதே ! இப்போ திம்மலர்களெல்லாம் யாவராலிங்கு தானே போடப்பட்ட' (28) தென்று கோபத்துட னரசனால் கேட்கப்பட்டபோது தோட்டக்காரர்க ளவனைநோக்கி யுத்தரமுரைத்ததாவது:—'ஓ, ஸ்வாமி! எங்களைத்தவிர மற்றொருமனிதரு மித்தோட்டத்தில் வந்ததில்லை ; ஆனால் நடுநிசியில் யாவரால் செய்யப்பட்டதே நான்களறியோம். (29½) ஒருக்கால் தேவாமிசமாய் யாராகிலு மங்குவந்து பூக்களைப்பறித் (30) திவ்விவிங்கத்தில் ஸ்ரீ சிவபிரானைப் பூஜை செய்திருக்கக்கூடுமோ, என்னவோ, யான்களறியோ' மென, அது கேட்டரச னவர்களைநோக்கிச் சொல்லியதாவது:—'ஓ, தோட்டக்காரர்களை ! தினந்தோறு மிப்படித்தானா? இன்றைக்குமட்டிலா? (31) என்பதைச் சத்தியமாய் சொல்லுங்கள். இல்லாவிடி லுங்கள் கால்களையும் கைகளையும் வெட்டிப்போடுவோ' மென, அதற்கவர்கள் 'ஓ, ஸ்வாமி! இப்போதுதான் பிப்படிக்கண்டோமேயின்றி யிதுவளையி லிவ்வாறு காணப்பட்டதே யில்லையென்றுங்கள் திருவடி தாணையிடுகி

ன்றோம். இது மிகவு மாச்சரியமா யிருக்கின்ற 'தேன, (32½) அப் போதரசன்' பக்கத்தில்லின்ற மகா கனம்பொருந்திய சில மனிதர்கள் சொல்லியதாவது:—'ஓ, ஸ்வாமீ! திருவுளத்தின்படி யாத்திரை செய் யலுற்ற யோகீசுவரர்கள் பூதலத்திலெங்கு நல்லபுஷ்பங்'ள் காணப்படுகின்றனவோ அங்குவந்து சிவபூஜை செய்வார்கள். (34) ஆகையா லிப்பேர்ப்பட்ட மகிமைபொருந்திய விங்கபூஜையால் நமக்கு மிகவும் ,க்ஷேமமே!' யென, இவ்வா றவர்களது வசனத்தைக் கேட்டதன்மே லரசன் போய்விட்டான். (35) பிறகு தோட்டக்காரர்களு மிப்போது மறுபிறப்படைந்தோமென்று நினைத்து தோட்டத்திற்குப் போய்வி ட்டார்கள். அப்போதே யவ்விரு தூர்மார்க்கர்களு மொருவருக்கொ ருவர் கட்டவிழ்த்துக்கொண்டு (36) தங்கள் வீடுசென்று பின்னும் தொண்டைமட்டிற் கள்ளைக் குடித்துவிட்டு மயக்கத்தினு லம்புடர்க ளின்னு மாலோசனையின்றி யத்தோட்டத்திற்குப்போய் (37) மலர்க ளோப்புறிக்க, அவர்களைத் தோட்டக்காரர்கள் கண்டு கோபத்தோ டவ ர்களை யிறுக்கிக்கட்டி யரசன் முன்னிலையிற் கொண்டுபோனார்கள். (38) அப்போ தரசன் வெகு கோபத்தினு லத் தூர்மார்க்கர்களில் புரு டன் கைகால்களையும், ஸ்திரீயின் மூக்கு முலைகளையு (39) மாலோச னையின்றிச் சேகிப்பித் தனுப்பிவிட்டான். பிற்பாடவர்களாசிலகாலம் திரிந்துவந்து நாளளவில் மரணமடைந்தார்கள். (40) முந்தி யிவர்கள், கன்குடத்தில் வைத்திருந்தவையாயினு மந்த நல்லமலர்களை யெடுத்து மண் சிவலிங்கத்தின்மீ தர்ச்சித்தபடியா (41) லதனு லவ்விருவரும் பாவமற்றவர்களாகி யவன் பாணசுரனு மவளவனுக்கே மனைவிபான வழகுபொருந்திய ஸுப்பிரதீகையுமாய்ப் பிறக்கலானார்கள். (42) பிற கவ்வசுரன் பூர்வஜன்ம வாசனையால் நாள்தோறும் சிவலிங்கங்களைச் செய்து சிவபூஜை செய்துவருகையி (43) லுடனே ஸ்ரீ சந்திரசேகர னவன்முன்னிலையிற் பிரசன்னராகி யிப்போ தவனுக்கு மிகுந்த ஐசுவ ரியத்தையும் பலத்தையு மசுரவரசாஷியையும் கொடுத்தருளினர். (44) அதன்பிற கவன் கைலேதனில் விளங்கும் சிவாலயத்திற்கு நாள்தோ றும்சென் றங்கு ஸ்ரீ மகாதேவரைப் பூஜித்து வீட்டுக்குப் போவான். (45) இப்படியிருக்கையி லொருநா ளப்பாணசுரன் ஸ்ரீ பிரபுவின் சமயத்தைப்பாராமல் மாஸிகைக்குள் றிரவேசிக்கும்போது துவாரபா லகனாகிய வோர் பூதகண்திபன் மிகவும் கோபங்கொண்டு துரிதமா யெழுந்தவனை யுயரத்தூக்கி வினையாட்டா (46½) பெறிய, அப்போ தம்மகாசுரன் சங்கிரவாளகிரிக்கப்பால் போய் விழலாகிப் (47) பிறகு மூர்ச்சைதெளிந் தெழுந் தாச்சரியத்துடன் வீடுபோய்ச்சேர்ந்து சுகல வபிஷ்டங்களையும் கொடுக்கலுற்ற ஸ்ரீ பகவானே முறைப்படி பூஜித்து

வேண்டிக்கொள்ளுகையில் (48) ஸ்வாமி பிரத்தியக்ஷமாகி யவனை நோக்கி 'ஓ! அசுரா! நீ யென்ன வேண்டுகின்றாய்? வேண்டியவரனைக் கேட்டுக்கொள். அதனையெல்லாம் கொடுக்கின்றே' யென, (49) அப்போதசுரன் வரன் 'கேட்டுக்கொண்டதாவது—' ஓ விஷ்ணுவசு சீசரான ஸ்வாமி! தமது குடும்பத்தோடுகூடத் தேவரீரையடியேனுக் கொப்போதும் சேவிக்கவேண்டும். (50) அதற்காக யான் மைமாளிகைக்குள் பிரவேசிப்பதை மகா பலிஷ்டர்களான சூவாரபாலர்கள் பொறுக்காதபடியால் ஓ, மகாதேவா! பார்வதியம்மை, மூமாரர்கள், கணங்கள் ஆகிய இவர்களோடுகூடத் தேவரீர் ரடியேனது மாளிகை வாசலில் வசித்தருளவேண்டும். இங்ஙனமாயின் யான் சேனிககங்குடும். ஓ, சகல ஜகத்குஞ்சும் தந்தைபான தேவாதிதேவா! யான்வேண்டிய வரனிதுதா' யென, (52) அப்போது பகவான் புன்னகைப்புற்றவராகி யப்பேர்ப்பட்ட வரனக்கூடக் கொடுத்தருளினார். பிறகவனு மவ்வரனைக் கொண்டவுடன் தனதரண்மனை வாசலில் ஸ்வாமி, அம்மன், இரு குமாரர்கள் இவர்களுக்காக வோர் பெரிய வாலயம்கட்டி (53½) யங்கு குமாரர்களோடுகூட ஸ்வாமியையு மம்மனையும் ஸ்தாபித்துச் சிரத்தையுட (54) னவ்வசுரோத்தமன் நாள்தோறும் பூஷை செய்துவந்து விஷ்ணு, பிரம்மன், இந்திரன் முதலிய சகலதேவர்களுயும் வென்று (55) வேறு நிகரற்ற மகா பலசாலியாய் மூவுலகையும் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டான். இப்படியிருக்கையி லப்பவானுக் கிருபுயங்களு முயுத்தத் தினவுகொள்ளலாகும்போ தவன் (56) ஸ்வாமியை வந்தனித்து வசனமுரைத்ததாவது :—' ஓ, பகவானே! இப்போ தென்னோ டியுத்தம்செய்யத்தக்க பலவா னொருவருமில்லை. விஷ்ணு முப்பது தடவைகளிலும், தேவேந்திர னறுபது தடவைகளிலுந் தோல்வியடைந்து விட்டார்கள். ஓ, திரிபுராந்தகா! எனக்கீடானவர் ஒருவருமில்லாத்தினு லென் கைகள் தினவுகொள்ள லாகின்றன. (58) ஆகையால் ஓ, தேவேசா! தேவரீர் முந்தி அர்ஜுனனோடு யுத்தம் செய்ததுபோ டடியேனுடன் செய்தருளவேண்டும். இது லெனக்குத் திருப்தி யிருப்பதுபோல் மற்றொன்றிலு மில்லை' (59) யென்னு மவனது விண்ணப்பத்தைக் கேட்டதன்மேல் ஸ்ரீஜகதிசன் நகைத்துக்கொண் டோர் வசன மருளியதாவது—' கேளாய் அசுரா! விஷ்ணு விப்போது யாதவகுலத்தி லவதரித்து நம்மீது மிகுந்த பக்தி செய்து கொண்டிருக்கின்றார். (60) அவருனது கர்வத்தை யதி சீக்கிரத்தில் அடக்கிவிடுவதிற் சந்தேகமே யில்லை' யென்று ஸ்ரீபகவா னிவ்விதமாய் மொழிந் தருளுகையில் மதங்கொண்ட வப்பாணசுரனும் (61) 'ஓ, ஜகதிசா! அப்பேர்ப்பட்ட யாதவ வீரன்கூட எந்தனுல் பதினேட்டுத்

தடவைகளாய்த் தோல்வி யடைவிக்கப்பட்டிருக்கிறான். அவனென ஆடம்பின் கார்ப்பைக்கூடச் சகிக்கமுடியா' (62) நென, அது கேட்டு ஸ்ரீபகவான் 'ஓ, அசுரா! அவனிப்போது முன்போலில்லை. உந்தனை வெல்லத் தகுவோனே! ஏனென்றால் இப்போ தவன் நமது சிறந்த வடியாரான, சிவாக்மங்களில் தேற்றி கொண்டவரும் மகாத்துமருமாகிய உபமன்னியு மாமுனிவரால் சிவதீசைச் செய்தவைக்கப் பெற்ற வனாகி (63½) யெப்போதும் திருநீறு நுத்திராசுங்களைத் தரித்துக் கொண்டு மகா பராக்கிரமசாலியா யிருக்கின்றார். (64) ஆகையால் வரதசிக்கிரத்தி லுனது கர்வத்தை யபகரித்து விடுவா னென்பதற் சந்தேகமேயில்லை' யென, இப்பேர்ப்பட்ட ஸ்ரீஜகதீசன் திருவசனத்தைக் கேட்டம்மகாசுரன் சும்மா இருந்துவிட்டான். (65)

பிற்பா டொரு நாள் பாணசுரன் பெண்ணுன வுஷை யென்பவன் கிருஷ்ணபிரான் பௌத்திரனுன வனிருததனைக் கனவிற் காணலாகியவனைத் தன் மாளிகைக்குத் தருவித்துவிட்டான். (66) பிறகு கிருஷ்ண னவனைத் தேடிக்கொண்டே அக்கினிக்கோட்டையால் சூழப்பட்ட, மனதினாலு மெட்டமுடியாத மங்களகரம் பொருந்திய பாணபுரிக்கு வந்து (67) அவ்வசுர ராஜன் பட்டணத்தை முற்றுகை போட்டபோ துயுத்தத்திற்குச் சன்னத்தமாய் வந்த விக்கினேசுவரன், ஸுப்பிரம்மணியர், பார்வதிதேவி இவர்களை, இலேசாய்க் காரியத்தை முடிப்போரான கிருஷ்ணன் பசுதிய போஜியம் முதலியவைகளால் நன்றாய்ப் பூஜிக்க, (68½) அப்போ தவர்கள் துரிதமா யுயுத்த சன்னகத்தைவிட்டுச் சும்மா விருந்துவிட்டார்கள். பிறகு ஸ்ரீஜகதீசன் உயுத்தத்திற்காகச் சன்னத்தப்படுகையி லவனையும் கிருஷ்ணன் பூஜிக்கத் தலைப்பட்டார். அவ்வாறு பூஜிக்க வெத்தனித்த அக் கிருஷ்ணனை நோக்கிப் பாணசுரன் வாசலில் விளங்கி யிருந்த ஸ்ரீ சிவபிரான் (70) 'ஓ, யதுகுல வீரனே! நீ யிப்போது பாணசுரன் துவார பாலகரான எம்முட னுயுத்தம் பண்ணவேண்டி' மென்று திருவாக் கருளலான ஸ்ரீமகேசுவரனுக்குக் கிருஷ்ணன் உத்தர முரைத்ததாவது:— (71) 'ஓ, என்று மழிவற்ற ஜகதீசா! அடியேன் ஜகத் சொரூபி யாகின்றேன்; தேவரீரோ வச் சகங்களுக்குப் பதியாகின்றீர்; அடியேன் விசுவமாகின்றேன்; தேவரீர் விசுவங்களை யதிகரித்தவ ராகின்றீர்; அடியேனியஜ்ஞம்; தேவரீர் எஜ்ஞங்களுக் கரசர்; அடியேன் மாயை; தேவரீர் மாயைக் கதிபர்; தேவரீ ரடியார்களைப் பகைக்கும் வீரர்களை நாசஞ் செய்கின்றவர். நானோ வோர் வில்லையு மம்பையுந் தரிக்கிறேன். தேவரீரோ வென்றால் சகல ஜகங்களுயுந் தரிக்கலாகின்றீர். (73½)

ஆகையா லடியேன் தேவரீரோ டியுத்தஞ் செய்திடில் மன்மதன் போற் சாம்பலாகி விடுவேன். (74) ஓ, பிரமதகணுதிடோ! தேவரீருக் கடியேன்மீது கருணையிருந்திடி லெந்தனை யிவ்வா னுரைக்கலாகுமோ' வென, பின்னு மவரை நோக்கி ஸ்வாமி யுரைத்ததாவது:—'ஓ, கிருஷ்ண! நீ நம தாக்கினையின்படியே (75) கொஞ்சமேனு மாலோசனையின்றி நீ நம்முட னுயுத்தஞ் செய்து அர்ஜுன னெவ்வாறு நம்முட னுயுத்தஞ்செய்து நம் சந்தோஷத்தினால் பாசுபதாத்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு சென்றானோ, (76) அதுபோல் ஓ, மாதவா! நீயும் நம துற்சாகத்திற்காகப் போர்தனில் நம்முடன் விளையாடலாவா' யென்று திருவாக்கருளிவிட்டு மகா தீரரான ஸ்ரீபிரமதாதிபர் பிசுக் மென்னுந் தனுசை நானேறிட்டுக் குணத்தொனி செய்து கூர்மையுள்ள வம்புகளா லடிக்க, (77½) யதராஜனும் தமது சார்ங்கமென்னுந் தனுசை (78) ஞானேறிட் டியுத்தமதில் அம்புளாற் சம்புவின்மீது வருஷிக்கலாயினர். ஆன லவரது வில்லினின்று விடப்பட்ட கூரம்புக ளெல்லாம் புஷ்பிக்கப் பெற்ற நுனியைக் கொண்டவைகளாகி (79) யதே கணத்தில் ஸ்ரீபரமேசுவரன் பாதரவிந்தங்களில் விழலாயின. மகிமைபொருந்தியவர்களான விசுவமூர்த்தியும் விசுவேசுவரமூர்த்தியு மொருவரோ டொருவ ரிவ்வா னுயுத்தம் பண்ணலாகையிற் (80) பாணசுரன் தன் சேனைகளோடுகூடச் சடி திதனில் யதுசையியங்களைக் கொன்றான். அப்போது கிருஷ்ணனு முடனே ஸ்ரீ ஜகதீசனை வந்த னித்துப்போட்டுப் பாணசுரனோ டியுத்தஞ் செய்தார். (81) அவ்விருவர்களுக்கும் மகா பயங்கரமும் மயிர்சிலிர்ப்பிக்க னுற்றதுமான வுயுத்த முண்டாயிற்று. பிறகு யதுகுல வீரனான கிருஷ்ணன் பாணனை வென்று (82) தம் சக்கிராயுதத்தினு லவ னாயிரங் கைகளையும் வாழைத் தண்டை வீசுவதுபோல் லாகவமாய் வீசின தாச்சரியம் போலாயிற்று. (83) அதற்கிடையிலு ஸ்ரீ மகாதேவர் பார்வதியோடுகூட விடபத்தி லேறிக்கொண் டவர்களது சண்டையை யடக்குவதற்காக நடு வானத்திற் பிரசன்னராகி (84) அக்கண்ணனை நோக்கி 'ஓ, கிருஷ்ண! நான்கு கைகளை விட்டுவிடு; ஏனென்றால் உன்னைப்போ லவனும் நாள் தோறும் நம்மைப் பூஜிப்பதில் முயன்றவன். (85) ஆகையால் ஓ, கிருஷ்ண ராஜனே! உனக் கவனிடத்திற் கினைக மிருக்கட்டு' மென்று மொழிந் தருளிவிட்டுப் பின்னும் ஸ்ரீ மகேசுவரன் நகைத்துக் கொண்டு பாணனை நோக்கித் திருவாக் கருளியதாவது:—(86) 'ஓ, அசுரா! இப்போ துனது கைத்தினவு தீர்ந்த தல்லவா? உனதாயிரம் கைகளையு மடியோடு கண்டித்துவிடலான (87) கண்ணன் நமதாக்கி னையின்படி நான்குகைகளை மிஞ்சவிட்டா' னென, பிற்பாடு பாணனும்

ஸ்ரீஜாதீசன், திருவாக்கின்படி தன் பெண்ணைக் கிருஷ்ணன் பௌத் திரனுக்கு மிகுந்த வெகுமதியுடன் கொடுத்து மகா சம்பிரவத்துடன் ஓர் நொடிக்குள் சலியாணம் செய்து முடித்தான். (88½) கண்ணனும் பாணசுரன் குமாரியைத் தன் பௌத்திரனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொண்டதன்மேற் சைனியங்களுடனும் (89) பௌத்திரனுடனும் வெகு சந்தோடமாய்ப் புறப்பட்டுத் துவாரகை சேர்ந்தனர். அப் போது பாணசுர னப்பேர்ப்பட்ட மகா அவமானத்தை யடைந்தபோ திலும் (90) தான் செய்த அபராதத்தின் பயத்தை யறிந்து வெட்க த்தினால் தலைகுனிவப் பெற்றவனாகி மறுபடியும் நிரமதா நதிக்குச் செ ன்று ஸ்ரீ மகேசுவரனைப் பூஜை செய்தான். (91) அவ்வா றவனது பூஜையினால் ஸ்ரீசந்திரசேகரன் சந்துஷ்டி கொண்டவராகி யவனை வர ன் கேட்டுக்கொள்ளும்படி துடிப்பித்த, அவன் மகிமை பொருந்திய வரனைக் கேட்டுக் கொண்டதாவது:—(92) ‘ஓ, மகாப்பிரபுவே! தே வரீரது கணுதிபர்களின் மத்தியி லடியேனு மோர் கணமா யிருந்து கொண்டு ஓ, ஜகந்நாதா! தேவரீர் திருநடன மாடத் தொடங்கும் போ தடியேன் மட்டுவாத்தியம் வாசித்துக்கொண்டே யந்நடனத்தை ப் (93) பார்க்க விரும்புகின்றேன். ஓ, தேவேசா! இப்பேர்ப்பட்ட வுத்தமமான வரனை யடியேனுக் கருள்வதேர்டி நிரமதா நதியிலுள்ள அடியேனாற் பூஜை செய்யப்பட்ட லிங்கங்க ளெல்லா (94) மூலகினில் ‘பாணலிங்கங்கள்’ என் றெனது பொரால் விளங்கிவர வேண்டும். மேலும் ஓ, பிரபுவே! அப்பேர்ப்பட்ட பாணலிங்கங்களைப் பூஜிப்பவ ர்களுக்கு மறுபிறப் புண்டாகவே கூடாது. (95) தவிரவும் தேவரீ ரவர்களுக் குடனே சகல வபிஷ்டங்களுடும் கொடுத்தருளவேண்டு’ மென, ஸ்வாமியி மங்ஙனமே நல்லதென்று திருவாக் கருளிவிட் டங்கு தானே அந்தர்த்தான மடைந்தனர். (96) பிறகு பாணசுரனும் சரீர க்தோமி கணுதிபதித் தன்மையை யடைந்து ஸ்ரீஜாதீசன் திருநடனத் திற்குக் கடவாத்தியம் வாசித்துக்கொண் டானந்தித்து வந்தான். (97)

எண்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௮௧-வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பூர்வத்தில் பரப்பர தேசத்தின் கண்ணுள்ள பகவதீபுரத்தில் சுபர்ன னென்றோர் பிராம்மண னிருந்தான். அவனுக் கசித்தனெ ன்னு மொரு பிள்ளை யிருந்தான். (1) அவன் மகா துர்மார்க்கனும், ஸகல ஸ்திரீகளுடனும் போகிக்க வச்சை கொண்டவனுமா யிருந்தான். எக்குலத்திற் பிறந்தவளாயினு மெவளவள் அழகாயும் குணமுள்

ளவளாயு மிருந்தாளோ (2) அவ ளவளோ டெல்லாம் வேண்டிய பணத்தைக் கொடுத்துப் புணர்ந்து வந்தான். அத் துராத் துமன் பணம் சம்பாதிப்ப தெல்லாம் திருட்டினுல்தான். (3) இப்படி யிருக்கையில் ஒருநாளிரவி லவன் தார்க்கிகபுர மென்னும் பட்டணத்திலுள்ள ஸங்கர்ஷண னென்பவனுடைய வீட்டில் பணத்தைத் திருடும்போ தச்ச நகர்ஷண னென்னும் பிராம்மணன் (4) அவனைப் பிடித்துக்கொண் டேனடா இப்படிச் செய்கின்ற' யென்று கேட்க, அவ்வாறு வினைய சங்கர்ஷணனை நோக்கி யவ் வசுத்தக னுரைத்ததாவது— 'ஓ, ஐயா! நானிம்மாதிரியாய்ப் பணத்தைச் சம்பாதித் துலகின் மீதுள்ள சிறந்த மாதர்களுக் கிவ்வெல்லாப் பணங்களையும் கொடுத்தவர்களோ டெப் போதும் புணர்ந்து வருகின்றே' (6) என, அவ னுரைத்த வண்மையான வசனத்தைக் கேட்டதன்மேற் சங்கர்ஷண னுரைத்ததாவது— 'அடா, மகா துர்ப்புத்திக்காரா! நீ யோர் பிராம்மணனா யிருந்தேனடா இவ்வாறு மகா பாவியும் பதிதனுமாகிக் கெட்டுப் போகின்றாய்? (7½) அடா! இப்பேர்ப்பட்ட மகா பாவியான வுனக் கினிப் பிராம்மணத் தன்மை பெவ்வா றிருக்கப் போகின்றது? (8) ஆகையால் சகல பாபங்களும் தொலைவதற்காக நீ யினி ஸ்ரீ மகாதேவனை யாராதிக்கலாவாய்; அவ்வாறு நீ யவரைப் பூஜித்திடில் உனது காமம், சூரோதம், மோகம், இப்பேர்ப்பட்ட புணர்ச்சியிலுள்ள வாசை இவைகளெல்லா மோர் கணநேரத்துக்குள் நாசமாகி விடுமடா' வென, (9½) இவ்வா ற்ப்பிராம்மணனாற் புத்தி சொல்லப்பட்டதன்பேரி லவன் 'ஓ, ஐயா! சிவனெங்கே! இப்பேர்ப்பட்ட நானெங்கே! (10) எந்தனுக்கு மைதுனந்தான் சிவபூஜை; எனக்குப் பிறப்புப் பிறப்பாய் அதுதான் வேண்டும். ஓ, பிராம்மண! நீ உதைச் சொன்னால் நான் கேட்கின்றேன். ஆகையால் நீ உங்ஙனமே யுபதேசஞ் செய்யவேண்டும்' மென, (11) இவ்வா ற்ப்பிரப்பான் வார்த்தையைக் கேட்டுச் சங்கர்ஷண னுரைத்ததாவது— 'கேளாய், அசித்தா! நீ யப்படியே செய்; ஆனால் நீ யப்பேர்ப்பட்ட சமயத்தி லம்மாதர்களின் ஒரு கொங்கைகளையும் விட்டுப்போட் டச்சமயத்தில் மனதினால்தனை யிலிங்கமாய்ப் பாவித்து ஸ்ரீசிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டே அதனைப் பூஜை செய்யலா வா' யென்று சொல்லி யவனை விட்டுவிட்டான். (12-3) அவ்வெறிந்து போட்ட பார்ப்பானு மப்படியே நல்லதென்று சொல்லி யவனால் விடப்பட்டதன்பேரி லதே பிரவினில் மகா விபபிசாரியான வேர் பிராம்மண ஸ்திரீயிடம்போ யவளோடு (14) கிடை செய்யும்போ தவளது பருத்தி கொண்கைனைப் பார்த்து மெத்த மனக் களிப்புற்றவனாகிச் சங்கர்ஷணன் வசனத்தை நினைத்துக்கொண்டதன்பேரி (15) லச்ச

மயத்தி லவ்வே டிரமித்துக்கொண்டே யவ்விரு முலைகளையு மிலிங்க
மாய்ப் பானித்துச் சுரதலிலைக்காகச் சேகரிக்கப்பட்டிருந்த சந்தனத்
தை யவைகளிற் பூசி (16) மலர்களை யெல்லா மவைகளிமீது விளையா
ட்டா யெறிந்து பற்பல பக்ஷிய போஜியங்களையும் சுனிவர்க்கங்களையு
(17) மிலிங்க ரூபிகளானகொங்கைகளுக்கு நைவேத்தியம் பண்ணிவிட்
டச்சம்போக சமயத்திற் சந்தோடமாய்த் தலைமீ தஞ்சலிகொண் (18)
டப்பதிதன் பிரார்த்தித்துக்கொண்டதாவது:—‘ஓ, ஸ்தனேசுவரரான
மகாதேவா! நாள்தோறு மடியேனுக்கு வெகு நேர்த்தியு மதிரூபலா
வணிய சுந்தரியுமான மாதர் (19) கிடைத்திடி லவனது கொங்கைக
ளாகிய வும்மைத் தினந்தோறும் பூஜைசெய்யலாவே’ எனென்று பிரார்
த்தித்துக்கொண்டு பிற கவளுடன்கூட மைதுனம் பண்ணிக்கொண்
டே யப்பிராம்மணக் கேட னப்பக்ஷியங்களையும் சுனிவர்க்கங்களையும்
தின்று தாம்பூலம் போட்டுக் கொண்டான். அப்போ தவ் வியபிசாரி
நகைத்துக்கொண் டவனைக் கேட்டதாவது:— (21) ‘அடா, அடா,
கேடுகெட்ட தூர்மார்க்கா! என்ன காரியமிது? எனது கொங்கைகளை
யிலிங்கமாக்கி யென்ன விப்போது மெத்த ஆதரவுடன் பூஜித்தப் (22)
பிராத்திக்கின்றாய்? அடா, தினந்தோறு மிப்படித்தானே அவ்லது
இன்றைக்கு மட்டிற் செய்கின்றயோ, சொல்’ என, இவ்வா றுனாத்த
வம்மாதரை நோக்கி யப்பதித னுனாத்ததாவது:— ‘ஓ, சேளாய், மா
தரசே! (23) உன திவ்விரு கொங்கைகளும் மெத்தப் பருத்தும், வட்
டமுள்ளதும், மிக வுன்னதமாயு மிருக்கின்றன. ஆகையால் தினந்
தோறு மிப்பேர்ப்பட்ட முலைகளாயே யெனக்குக் கிடைக்கவேண்டு
மென்ற விருப்பத்தினால் (24) போக மோகூ பலன்களை யருளலுற்ற
ஸ்ரீ சிவபிரானேப் பூஜைசெய்தே’ எனெ ன் றவ்விருவரு மொருவரோ
டொருவர் பேசிக்கொண்டு சுரதம்செய்ஷகயில் ஓர் கணநேரத்திற்குள்
ளவ்விரவு (25) முடியலாகிச் சூரியனு முதித்த பிறகு அவ்விருவர்களு
மீரவர் சௌகரியத்தின்படி போய்விட்டார்கள். பிற்பாடவன் வழி
ப்பிரயாணிகளின் தனத்தைப் பறித்துக்கொண்டு காட்டுக்குப் போன
தில் (26) அங்கு காட்டுத் தியினால் பற்றப்பட்டு நடுக்காட்டினில் மடி
ந்தான். அவ்வந்தணன் தனலிங்கத்தைப் பூஜித்ததின லவனது சகல
பாபங்களும் தொலைந்து (27) புண்ணியராசிக் ளதிகப்படலாகி யப்பு
ண்ணியத்தினால் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் சித்தத்தினின்று பிறந்து, அத
னால் ‘சித்தஜ’ எனென்று பிரசித்தி யடைந்தான். (28) பிறகவன் விஷ்
ணுவாற் கட்டளையிடப்பட்டதோ டவனுக்கு முந்திய பிறப்பின் வாச
னையுமிருந்தபடியா லவன் சிவபூஜை செய்வதற்காகச் சடி தியிற் காசி
நகர் சென் (29) றங் கச்சித்தஜன் தன் பெயரா லோர் பெரிய லிங்க

த்தை ஸ்தாபித்துச் சிரத்தையுடன் பூஜித்து ஸ்ரீதேவேசனைப் பிரார்த்திக்க, (30) பிறகு கருணைக் கடலான பசவா நங்கு பிரசன்னராகியவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணி மதன ராஜனென்ற பெயரையுமருள்செய்தனர். (31) மேலு மப்பிரபு அம்மன்மதனுக்குக் கிளிபைக் குதிரையாகவும், தென்னற் காற்றை யிரதமாகவும், சந்திரனை போர் சிறந்த குடைபாகவு மின்னுமெல்லா ராஜஸம்பிரவங்கனாயு மீந்தருளி விட்டுப் (32) பின்னும் சிறந்த காந்தியையும், நிகரற்ற வருவத்தையும், அப்புதமான விடையால் விளங்கிய ரதிதேவியையும், பின்னும் மெத்த நேர்த்தியான மேனியையுடைய பல பெண்களையும், கரும்புளில் (33) ஐந்துமல ரம்புகள் இவைகளையும் கொடுத்தருளிவிட் டப்பிரபு வந்த ர்த்தான மடைந்தனர். ஓ, பிராமணோத்தமர்களே! இவ்வர்ப்புதத் தைப் பார்த்தீர்களா? (34) அக்காமராஜ னிவ்வாறு வரனைக்கொண்டபிற கிரதியோடுகூட வெகு லீலாவினோத்ததுடன் பூமி, அந்தரிஷ்டம், சொர்க்கம் இவைகளிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டே (35) சகல லோகங்களுடைய மனதையு மபகரிப்போனாகிச் சகலப் பிராணிகளையும் மோகிப்பிக்க லானான். அவனுடைய வைந்து மல ரம்புகளைக் கொண்டி முவுலகங்களு மவனால் ஜயிக்கப்பட்டது. (36) ஓ, கோ! கேளீர், பிராம்மணேந்திரர்களே! சிவபூஜையின் மிகுந்த பயனைப் பார்த்தீர்களோ! அவன் கேவல மாதரவற்ற முறையோ டிவ்வாறு பூஜைசெய்திடினும் காமராஜ பதவியை யடைந்திட்டா னன்றோ! இப்படி யிருக்கையி லுலகினில் தக்க முறைப்படி சிவபூஜை செய்வோர்களைப்பற்றி யாதுதா னுரைத்திட வேண்டும்? (37½) ஆனால் பிற சக்காமராஜன் தேவக்கூட்டங்களா லேவப்பட்டவனாகி ஸ்ரீதேவேசனை (38) யோர சுரனுக்குச் சரியாய் மதித்துச் சூலபாணியான வம்முக்கண்பிரானேடு, தான் இரதிபீடன்கூட விருந்தாகுகொண்டு மலரம்புகளா லுயுத்தஞ் செய்தபடியா (39) லய் மகாதேவரால் பார்த்தருளப்பட்ட மாத்நிரத்தி லோர் கணநேரத்திற்குட் சாம்பலாகி விட்டான். பிறகு இரதிதேவி பலவாறாய்ப் புலம்பிப் பிறகு ஸ்ரீசங்கரனைப் பூஜித்ததின்பேரில் (40) கேளீர், முனிவர்களே! அவனையே முன்போல் கணவனு யடைந்தான். ஆ, கா! கேளீர், பிராம்மணோத்தமர்களே! இப்போதுகூட லுலகினி லெந்த மானிடர்கள் தேவாதிதேவரான ஸ்ரீ முக்கண்பிரானே (41) மனதினு லோர் தடவையாவது மற்றத் தேவர்களுக் கொப்பாய் நினைக்கின்றார்களோ, அவர்களு மிரதியின் கணவன் மாண்டது போலவே சீக்கிரத்தில் மடியலாவார்கள் (42).

என்பத்தோராவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் அஉ-வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

சேளீர், முனிவர்களே ! மாளவ மென்னும் தேசத்திலுள்ள வைணவபுரமென்றபட்டணத்தில் கிருதரூபனென்றோர் கெட்டநடை யுள்ள பார்ப்பா னிருந்தான். (1) அத்தூராத் துமன் கண்ட விடங்க னிற் கண்டவைகளை யெல்லாம் புசிப்பவனும் , கண்டமாதரோ டெல் லாம் புணர விரும்பிபவனுமா யிருந்தான். அவ லோர் சண்டாள ஸ்திரீயோ டிரவும் பசுலுமா யிடைவிடாமல் கிரீடித்துக் கொண்டும் தினந்தோறும் திருடிக் கிடைத்த பணத்தினால் ஜீவித்துக் கொண்டும் பயமின்றி யப் பறைச்சியோடுகூடப் பறைச்சேரிகளில் வசித்து வந் தான். (2-3) ஒருநா ளவன் அரசனுக்காக வேர் மனிதனு லோர் குட லேயில் வைத்துக்கொண்டு போகப்பட்ட பூவை யக்குடலையோடுகூடப் பிடுங்கிக் கொண்டதோடு (4) பலசாலியான வக்கேடுசெட்டவ னவ்வுரசன் வேலைக்காரனையு மடித்துப்போட் டப்பூவை யெடுத்துக் கொண்டு பறைச்சியோடுகூடத் தூரிதமாய்த் தன் வீட்டுக் கோடுகை யில் (5) நடுவழியிற் குடலையி லிருந்தோர் மலர் பூமியி லோரிடத்தில் தவரி விழுந்ததைக் கண்டதின்பேரி 'விது சிவார்ப்பண' மென்று நாவீ னுலுரைத்துப் போட்டு வீடு சேர்ந்து (6) மலர்களா லலங்கரிக்கப் பெற்ற கொண்டையைக் கொண்ட வம்மாதரோடு கலவிதோடுத்தான். பிற்பா டரசன் அச்சங்கதியை யம்மனிதனை் கேட்டி வெகு கோபங் கொண்டவனாகிப் (7) பிராம்மணக் கேடனான வப்பதினைத் தூதர் களா லழைப்பித்துக் கட்டி யடித்துக் கால்களில் விலங்கிட்டுச் சிரை யிலடைத்துவிட்டான். (8) பிற கப்பார்ப்பாரக் கேடன் சிலகாலஞ் சென்றதின்மே லச்சினாயின்கண்ணே மடிந்தான். அப்போது மகா கொடியர்களான வியம தூதர்கள் அவனை யியமண்ணடைக் கிழுத்துப் போகையி (9) லதற்கிடையில் சிவகணுதிபர்க ளங்குவந் தீத்துதர்களை யடித்துப்போட் டவனை விமானத்தி லேற்றிக்கொண்டு மகிமை பொ ருந்திய சிவலோகத்திற்குக் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். (10) பின் பவ்வியமதூதர்க ளியமனிடம்வந் தவனது சங்கதியை யறிவிக்க, உட னே இயமன் மகா கோபத்தோடு (11) சபையின் மத்தியில் சித்திர குப்தனை நோக்கி யதன் காரணத்தை வினவலாகும்போது சித்திரகு ப்தனும் நன்காராய்ந்து சபை நடுவிற் சொன்னதாவது:— (12) 'ஓ, சுவாமி ! இவனை் செய்யப்பட்ட பாவங் ளெந்தனாலாயினும் பிரம்ம விஷ்ணுக்களாலாயினும் தூறுசோடி வருடங்களாய்க்கூடச் சொல்ல முடியாது. (13) ஆன லிவனோர் தருணத்தி லோர் அரசன் வேலைக்கா ரனிடமிருந்து புஷ்பத்தைக் குடலையோடுகூடப் பிடுங்கிக்கொண்டு

ஓடும்போ தங்கோர் மலர் தவரி விழுந்து மண்ணோடு சலந்தடிக்கான
தை (14) யவன் 'சிவார்ப்பண' மென்று சொல்லிப்போட்டுத் துரித
மாயோடிப்போனான். ஆகையால் ஓ; பிரபுவே ! இம்முடனுக் கிப்பே
ர்ப்பட்ட மகாமகிமை பொருந்திய புண்ணிய மொன் நேற்பட்டிருக்கி
னறது. (15) அச்சுகிருதத்தினால்தான் னிவனது பாவத் திறக்க னெல்
லாம் நாசமாகி யவன் கணுதிபர்களால் நோயற்ற சிவலோகத்திற் கிவ்
விதமாய்க் கொண்டுபோகப்பட்ட (16) டங் கெல்லோர்களாலும் பூஜி
க்சப்படுவோனாகித் துக்கமற் றிருக்கின்ற' னென, அது கேட்டுத் தரும
ராஜனும் மெத்த மனக் களிப்பற்றவனாகி யச்சபை நடுநிற் சித்திரகுப்
பனை நோக்கி வெகு சந்தோடத்தோ டடிக்கடி மெச்சிக் கொண்டாடி
யதாவது:— 'ஓ, கோ ! சித்திரகுப்தா ! சிவபூஜையான திவ்வலகினில்
யாவருடைய துக்கத்தைத்தான் தீர்க்கமாட்டாது. (17-8) மேலும்
இம்முவுலகினிலு மெந்த மானிடர்கள் சிவபூஜை செய்கின்றார்களோ
அம்மகாத்துமர்களுடைய மகிமை யாவரால்தான் வர்ணிக்கமுடியு'
(19) மென் நிவ்வாறு பலவிதமாய்க் கொண்டாடிவிட்டுப் பின்னும்
தன் தூதர்களை நோக்கி வசன முரைத்ததாவது:— 'ஓ, தூதர்களே!
நீங்கள் நமது நன்மையைக் கோறுவீர்களாயின் சிவபூஜை செய்வோர்
களைக் கண்டாலும், அல்லது அவர்களின் தோழர்களையும் அவர்களுக்
குப் பணிவிடை. செய்தவர்களையும் கண்டாலு மவர்களைத் தூரத்திலி
ருந்தபடியே வந்தனித்துப்போட் டோடிப்போய்விடுங்க' னென்றான்.
(20-1) ஆகையால் கேளிர், பிராம்மணோத்தமர்களே ! சகலப் பிராணி
களுக்கும் போக மோகூதங்களைப் பயனாய்க் கொடுக்கவற்றதும், அறம்
பொரு ளின்பங்களென்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களாகிய வழுதத்
துக்கு நிதியும், எல்லாத்துக்கங்களையும் நாசஞ்செய்யவற்றதுமான,
ஸ்ரீ பார்வதி பரமேசுவரர்களுடைய பூஜையை யெப்போதும் செய்ய
வேண்டும். (22½) ஆவடையோடுகூடிய லிங்கத்தைப் பூஜை செய்வ
தினா லவ்விருவருமே நன்றாய்ப் பூஜிக்கப் படுகின்றார்கள். (23) ஆப்
பேர்ப்பட்ட தேவிகூட வெப்போதும் சிவபூஜை செய்துவருகின்றான்.
மேலு மவரது அருமைக் குமாரர்களான சுப்பிரம்மணிய விக்கினேசு
வரர்களு மெப்போதும் சிவபூஜையில் முயன்றிருக்கின்றார்கள். (24)
மேலுமவரது மற்றக் குமாரர்களான ஷைவவர், மகாசாஸ்தா, மகாகாளர்
இவர்களு மெப்போதும் சோர்வின்றிச் சிவபூஜைசெய்வதில் முயன்றி
ருக்கின்றார்கள். (25) ஸ்ரீ சிவபிரானுக்கு மகா நேசமுள்ளவர்களான
நந்திகேசுவரன், சோமநந்தி இவர்களும் மற்றுமுள்ள சகல கணுதிபர்
களும் சிவபூஜை செய்வதிலேயே கவலைகொண்டிருக்கின்றார்கள். (26)
மேலும் மகாபராக்கிரமசாலியான வீரபத்திரரும் சகல வருத்திரகண

ங்ஃரு மாதிரிபந்தமற்ற லிங்கமுர்த்தியை யெப்போதும் பூஜை செய்ய
லாசின்ருர்கள். (27) ஆகையால் சகல வடிஷ்டங்களையும் கொடுக்கலு
ற்ற சிவபூஜையான தெல்லோர்சுளாலு மாசரிக்கத் தக்கதே ! சிவபூ
ஜை சகல பாவங்ஃருக்கும் பரிகாரமான தென்மது சருவசம்மதியா
னதே ! (28) ஆயிரம் பிராம்மண ஹத்தியாயினும், பதினாயிரம் கர்ப்
பஹத்தியாயினும் மற்றுள்ள வேராளமான சகல பாபங்ஃருமாயினு
மதனால் நாசமாகின்றன. (29) சகல வடிஷ்டங்களையும் பெறுவதற்குச்
சிவபூஜையே மகா பெரிதான முக்கிய காரணமாகையா லெந்த மானி
டர்கள் சற்புத்திரர்கள், பெண்டிர், மாடுகள், பணங்கள் இவைகளை
யிச்சிக்கின்றார்களோ (30) அவர்க ளெக்காலத்திலும் லிங்கமுர்த்தி
யான ஸ்ரீ மகேசுவரனைப் பூஜை செய்ய வேண்மீம். அப்பூஜையினால்
போகம், மோகனம், யோக லித்தி முதலிய சகலங்ஃரு மடையத் தக்
கவைகளே ! ஓ, பிராமணேத்தமர்களே ! (31½) ஞானத்தைக் கொடு
ப்பதும் சிவபூஜைதான். சிவபூஜையே யெல்லாவற்றையும் கொடுக்க
லுற்றதென்று சொல்லப்படுகின்றது. (32) ஆகையால் சிவபூஜையின்
மகிமையானது நம்பாலெல்லா மெடுத்திச் சொல்ல முற்று மசாத்திய
மேயென்று சூதமுனிவ ருரைத்ததின்பேரில் செளனகாதி முனிவர்க
(33) ளச் சூதரை நோக்கி மெத்த வணக்கமா யாதரவுடன் வினவிய
தாவது—‘ஓ, மகா பாக்கியசாலியான சூதமுனிவரே ! தேவரீ ரொங்க
ளுக்குச் சம்மதியானவரும் சருவஜ்ஞரு மாகையால் ஸ்ரீபகவானே யெத
ருந் பூஜை செய்தா லவர் சீக்கிரமா யருள்புரிவா ரென்பதை யிப்போ
தெங்களுக் கெடுத்துக் கூறவேண்டு’ மென, (34½) இவ்வாறு வினவ
ப்பட்டதன் பேரில் சூதர் வெகு நேரம் தியானஞ் செய்துவிட்டு மெ
த்த மணக்களிப்புடன் வசன முரைத்ததாவது— (35) கேளீர், முனி
க்ஃவர்களே ! ஸ்ரீ சிவபிரானே யாயிரந் திருநாமங்களால் பூஜை செய்
திடி லவர் மகா சந்துஷ்டி சொண்டவராகி யதிசீக்கிரத்தில் வேண்டிய
பயனைக் கொடுக்கலாவா ரென, (36) அதுசேட் டவர்கள் ‘ஓ, சூதமு
னிவரே ! யாதொரு ஸஹஸ்ர நாமங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீமகாதேவரைப்
பூஜைசெய்தா லவர் சீக்கிரத்திலருள்புரிவாரோ’ அப்பேர்ப்பட்ட திரு
நாமங்ஃனை யெங்களுக் கெடுத்துக் கூறவேண்டு’ மென்றார்கள். (37)
இவ்விதமாய் வினவப்பட்டதன் பேரில் சூத ரம்முனிக் கூட்டங்களின்
மத்தியிலிருந்து ஸ்ரீதிரிபுராயின் பாதாரன்ந்தத்தை யாதரவுடன் பூஜை
செய்து வந்தனித்துப்போட்டுப் பிறகு, தம தாசிரியரும், சத்தியவதி
யம்மையின் திருமகனுமான வியாஸமுனிவரையும், ஸ்ரீசிவபிரானையும்
தியானித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாமத்தைச் சொல்லத் தொடங்
கினார் (38).

எண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

83-வது அத்தியாயம் முழுவதும் ஸ்ரீசிவபிரானுடைய வாயிரத்தெட்டுத் திருநாமங்களே யாகையா லவைகளை மொழிபெயர்ப்பதாவது வடமொழியின்படியே தமிழிலெழுதுவதாவது சிறக்காதுபற்றி யது விலக்கப்பட்டது.

உபதேசகாண்டம் அசு—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

கேளீர், பிரம்மனோத்தமர்களே! பார்வதிபதியான, ஸ்ரீமகேசுவரனை ஸஹஸ்ர நாமங்களாற் பூஜித் துடனே பயனடைந் தருப்பவர்களிற் சிலரை யுங்ஞாக் கெடுத்தாக்கறகின்றேன். (1) பூர்வத்தி லிலக்குமிதேவி பூமிதேவிகளின் சுணவரான ஸ்ரீநாராயணன் காமன்கணைகளாற் பீடிக்கப்பட்டவராசுச் சலந்தராசுரன் மனைவியானப் பிருந்தையிடத்தில் மிகுந்த போகம்கொண் டவளோடு திருட்டு மார்க்கமாய் வெகுகாலம் (2½) கிரீடித்துவந்தார். அக்காலத்தி லவ்வசுரன் குலபாணியான ஸ்ரீமகாதேவனாற் (3) சமுகரிக்கப்பட்டுப்போ யப் போதவனா மச்சினிப்பிரவேசம் செய்து விடலான போது விஷ்ணு மிகுந்த துக்கத்தோ டவளது சாம்பற்களை யுடம்பினில் மிகுதியாய் வாரிப் பூசிக்கொண்டு வெகுகாலம் மனப்பைத்தியம் கொண்டிருக்கு மளவி (4½) லங்கு துளசியம்மை யோர் பெண்ணுருவத்தோ டிற் பத்தியாக (5) அப்போது அதோக்ஷஜ (பிரம்மனது கீழிந்திரியமான வபானத் துவாரத்தினின்றுண்டானவ) ரான விஷ்ணு அவனைப் பிடுந் தையென்றே நினைத்துக் கொண்டவனாடன் கிரீடித்துவந்தார். அப் போது விஷ்ணுலோகத்தில் மங்களகரம் பொருந்திய வந்தப்புரத்தி ன் கண்ணுள்ள, (6) அவரது பெண்டிர்களான விலக்குமிதேவியும் பூமிதேவியும் சடிதியிற் கோபம் கொண்டு ஜகத்திற்குக் காரண பூதரான மகாவிஷ்ணுவைச் சொன்னதாவது:—‘ஆ, ஆ! இவர்பரம புருடராயிருக்கையில் மனைவிகளாகிப் நம்மைவிட் டெவ்வாறுதா னிவருக்கயல் மாதருடன் புணர மனமுண்டாயிற்றே! (7½) ஓ! இதென்ன புதுமை! எப்போதுமே புணர்ச்சியில் சாபலியம் கொண்டிருப்பது இவருக்கு வழக்கந்தான். (8) துவாரபரயுத்தின் கடைசியிலான கிருஷ்ணாவதாரத்தி லிவர் பதினான்காயிரம் பெண்டிர்களை யுடைத்தாயிருந்து மனேக மிடைச்சுகளோடும் புணர்ந்தன ரன்றே! (9) பின்னும் இப்போது துளவி யென்ற மற்றோர் பெண்ணினுடனும் கிரீடிக்கலானது மின்றி யிவளோடுகூடவே இவர் இப்போது நம் சமீபத்திற்கு வந்துவிட்டாரன்றே!’ (10) ‘வேன்று சொல்லி யந்தப்புரத்தை விட்டுத் திருவாருருக்குப்போ யங் கல்விருவரும் ஸ்ரீபரமேசுவரனுக் காயிரமாயிரம் தாமரை மலர்களால் ஸஹஸ்ர நாமத்தினை பலமுறையர்ச்சனை செய்ய, அதனைச் சந்துஷ்டி யடைந்த வப்பிரபுவ வவர்கள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார்கள். (11½) பிற்பாடு பகவா னவர்கள் முன்னிலையிற் சான்னித்தியமாகி (12) ‘ஓ, பூமி யிலக்குமிகளா! உங்களுக்கூ மங்கள முண்டாகக் கடவது. நம்மை நீங்கள் வேண்டிய வரன்

கேட்டுக்கொள்ளலா' மென, இவ்வா றீசன் திருவசனத்தைக் கேட்ட தன்மேல் பூமியு மிலக்குமியும் வரன் கேட்டுக்கொண்டதாவது:--(13) 'ஓ, சுவாமீ! அசுரர்களைக் கண்டிக்கவற்ற விஷ்ணுவானவர் பிருந்தை மீதுயிரை வைத்துக்கொண்டே துளவியோ டூமித்துக்கொண் டிருக்கின்றபடியா லவ ரொங்குளிடத்திலேயே வந்தருக்க வேண்டு' (14) மென்று சொல்லி வந்தனித்துத் தோத்திரம்பண்ணி யவ்விரு தேவிகளும், முன்னிலையில் நின்றார்கள். ஸ்ரீஸாம்பமூர்த்தியு மப்படியே நல்லதென்று அவர்களைத் திடப்படுத்தி யந்தர்த்தான மடைந்தார். (15) பிறகவாசலி லொருத்தி பாற்கடலுக்கும், மற்றவர் மேருகிரிக்கும் சென்றார்கள். அதாவது இலக்குமி தன் தந்தையான பாற்கடலுக்குப் போயங்கேயே அந்தப்புரத்தில் வசித்தாள். (16) பூமியும் மேரு கிரியின் மத்தியிலுள்ள திருமாளிகையி னந்தப்புரத்தில் வசித்து வந்தாள். விஷ்ணுவின் தேவிமார்களான அவ்விருவரு மனேக பரிஜனங்களாற் சேவிக்கப்பட்ட இவ்வா றிருக்கையில் (17) அப்போது திருமால் அவர்களைத் தம் மந்தப்புரத்தில் காணுமற் சகலங்களையும் சடிதியில் அறிந்து அவர்களிடத்திற்குப் போய் அவ்விரு தேவிகளையும் திறமை பொருந்திய விற்ப வார்த்தைகளாற் பலவிதமாய்ச் சமாதானப்படுத்தித் தம் லோகத்திற் கழைத்தும் (18½) அவர்கள் நேசக் கலகத்தினால் அவருக்கு வசப்படாமல் (19) அவ்வாறு பிரார்த்தித்த விஷ்ணுவை மீறிவிட்டார்கள். அதற்கு விஷ்ணுவும் 'ஓ, பெருமை தங்கிய தேவிமார்களை! நீங்க ளிவ்வாறு தீர்மானங்கொண் டிருக்கின்ற படியால் யாழாங்க ளண்டபைனிட்பிப் போவதே யில்லையென் றெவ்வொருத்திக்கு முறைத்துப்போட்டுக் காசிரகர் சென் (20½) றங்கு அந்த ஸஹஸ்ர நாமத்தாலேயே ஸ்ரீமகாதேவரைப் பூஜைபண்ணி (21) யவ்வாறு பூஜித்ததினால் திருப்தி யடைந்த வப்பசுவா னிடமிருந்து மேருகிரியி னமந்தி, பாற்கடலின் மத்தி ஆகிய இவ்விரண் டிடங்களிலும் தாம்வசிப்பதற்காக விரு பட்டணங்களை யருளவேண்டு மென்றும், இலக்குமி பூம ஆகிய யிருதேவிமார்களுக்கும் தம்மீது மிகுந்த நேசமுண்டாக வேண்டுமென்றும் (23) வரனை யடைந்து பிறகு இலக்குமியண்டைக் குப்போ யங்கோர் பட்டணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கோபத்தைவிட்டவ்வி லக்குமியோடுகூட வப்பாற்கடல்மீது வெகுகாலம் வசித்து விட்டும் (24) பிறகு விஷ்ணுவானவர் மேருகிரியின் கொடுமுடியில் வைகுண்டமென்னும் பட்டணத்தை யுண்டிபண்ணி யங்கு பூமிதேவியுட னும்கூட மிகுந்த சுகத்தை யனுபவித்தார். (25) இவ்விதமா'யிலக் குமிதேவி, பூமிதேவி, விஷ்ணு இவர்களுக்கு ஸஹஸ்ர நாமார்க்களை யின் வலிமையினால்தான் பாற்கடலிலும் மேருகிரியிலு மிரண்டு பெரிய பட்டணங்க ளுண்டாயின. (26) ஆகையால் ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் தம்மை மூன்று பங்காய்ப் பகிர்ந்துகொண்டு வைகுண்ட மென்ற மேருவின் கொடுமுடி, மகாமகிமை பொருந்திய விஷ்ணுலோகம், பாற்க

டல்மீதுள்ள சுவேதத் திவு ஆகிய விம்பூன் றிடங்களிலும் இலக்குமி பூம்தேவிகளுடன் கூட மிகுந்த சந்தோடத்துடன் வசித்து வருகின்றார். (27½) பிற கோர் சமயத்தி லவர் சக்கிராயுதத்தை விரும்பியவ ராகி வைகுண்டமதில் ப்ரீசந்திரசேகரனை (28) ஸஹஸ்ரநாமத்தினால் மமாமலர்களாற் பூஜித்ததின லாபிரம் சூரியனை யோத்ததும், கிடை ப்பதற்கு மெத்த வசாத்தியமுமான சக்கிரத்தை யடைந்து (29) முந் தித் தமது செவித் துவாரத்தினின் னுண்டான தம்மிடத்திற் பிறந்த வர்களாகிய மதுகைட பாசுரர்களோடு கபடமா யுயுத்தஞ்செய் தவர் களைக் கொன்றார். (30) பிற்பா டவர் அத்தோஷந் திருவதற்காகக் காஞ்சிபுரத்திற் கருகினில் ஸ்ரீ மகேசுவரனை ஸஹஸ்ரநாமங்களாற் பூஜை செய்து உடனே சகல பாவத்திற் ட்களையுந் தொலைத்துக்கொண் டு பிற கங்கோர் திர்த்தத்தை யுண்பிபண்ணி யதின் கராதனில் சே டன்மீது பள்ளிகொண்டிருக்கின்றார் (31½).

எண்பத்து நான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் அரு—வது அத்தியாயத்தி னுத்தம்.

கேளீர், பிராம்மணைத்தமர்களே ! பூர்வத்தில் பிரம்மன் கூட் ற்கருகிலுள்ள கோகர்ண சேஷத்திரத்தில் ஸஹஸ்ர நாமத்தாற் பூஜை செய்ததினால் ஸ்ரீசிவபிரானுடைய ஸாரூப்பியத்தை யடைந்தார். (1) இந்நிரானியின் கணவனுன விந்திரன் முந்தி ஸ்ரீ சந்திரசேகரனை ஸ ஹஸ்ரநாமத்தின லாயிரம் தாமரை மலர்களாற் பூஜை செய்ததின (2) லிந்திரனுக்குரிய சகல சம்பத்துகளையும் தன்பதவியையு மடைந்தான். மேலு மிவ்விதமா யின்னும் மற்றவர்களும் ஸ்ரீ சிவபிரானை ஸஹஸ்ர நாமத்தினுற் பூஜைசெய்து (3) சீக்கிரமதில் வேண்டிய வபீஷ்டங்களை யடைந் தெப்போதும் மிகுந்த சுகத்தை யனுபவித்து வருகின்றார்கள். ஆகையால் மானிடர்கள் ஸ்ரீ பரமேசுவரனை ஆபிரத்தெட்டுத் திருநாமங்களாலாவது அல்லது தூற்றெட்டு, இருபத்து நான்கு, பன்னிரண்டு, இந்தத் திருநாமங்களாலாவது பத்திரங்கள், புஷ்பங்கள், அல்லது அக்ஷதைகள் இவைகளால் நாள்தோறும் பக்திச்சிரத்தையுடன் பூஜித் தா (5½) லத்தயாபிதியானவ றெல்லோர்களுக்கும் சகல வபீஷ்டங் களையும் கொடுத்தருளுகின்றார். (6) மனிதர்கள் மனதினாலாவது மகா மகிமை பொருந்திய பூஜையைச் செய்யவேண்டும்; ஆன லறம் பொ ருளின்பங்களைத் தடையின்றி யடைவதற்காகப் பாஹிய பூஜையை யவசியமாய்ப் பண்ணவேண்டும். (7) ஸ்வாமிக்குப் பாஹியபூஜைக்கு வேண்டிய பூஜாத்திரவியங்களைச் சேகரித்து வைத்துக்கொள்வதுபோ லவே மானவிக பூஜையிலும் சகல பூஜாத்திரவியங்களையும் மனதி னால் பாவித்துக்கொள்ள வேண்டும். (8) தன திச்சைக் கிசைந்த ரை

வேத்தியத்தாலு மிச்சைக் கிசைந்த மற்ற பூஜாத் திரவிபங்களாலும் தன திச்சையாற் கற்பிக்கப்பட்ட ஓர் இலிங்கத்தில் பூஜை செய்திஷில் ஸ்ரீபகவான் சகல வபிஷ்டங்களையும் கொடுத்தருளுகின்றார். (9) சகல பூஜைகளிலு மிப்பேர்ப்பட்ட மானசிக பூஜையானது நல்ல பயனைக் கொடுக்கவற்றதாகும். இதற்குக் காலநியம மில்லை; தேசநியமமில்லை; தல நியமமுமில்லை. (10) தன் சித்த மொரோ நிலையா யெங்கு நாமிகின்றதோ அங்ஙனமே மிப்பேர்ப்பட்ட மானசிகபூஜையைச் செய்யலாம். இப்பிரகாரமாய்த் தேவேசரான ஸ்ரீஸாம்பமூர்த்தியை யந்தக்கரணத்தில் பூஜைபண்ணி (11) வெகு பெயர்கள் சகல வித்திகளை யு மடைந்து சமுசாரக சட்டினின்று விடுபட்டிருக்கின்றார்கள். பூஜைசெய்த லானது இவ்விதமா யிருவகைப் படுகின்றது. இவ்வுலகின் மீதுள்ள சகலப் பிராணிகளாலும் பூஜை செய்யப்பட்ட, (12) ஜகத்தருவான ஸ்ரீ மகேசுவரனுடைய விங்கங்கள் பலவாறு யிருக்கின்றன. (12½) மலைகளினுச்சு, நதிக்கரை, அரணியங்கள், நதிசுள், கடற்கரை இவை முதலிய விடங்களில் சுயம்புவான சிவலிங்கங்களும், தேவர்கள், முனிவர்கள், சிரோஷ்டரான மானிடர்கள், மகாபாக்கியசாலிகளான வசுரர்கள், கந்தர்வர், உரகர், அரக்கர் ஆகிய இவர்களாற் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட வனேகம் சிவலிங்கங்களு மிருக்கின்றன. (13-5) ஸ்ரீஜகதிச சுவாடைய ஸான்னித்திய மிவ்வெல்லா விங்கங்களிலும் விசேடமாக யிருக்கின்றன. சுயமாயுண்டானது சுயம்புலிங்க மெனவும், (16) விஷ்ணுப் பிரம்மர் முதலிய தேவகணங்களாற் பூஜை செய்யப்பட்டவை த்விவிலிங்க மெனவும், வலிஷ்டர் முதலிய பிரம்மருடிகளாலும், நாரதர் முதலிய தேவருடிகளாலும், (17) பெருமைபொருந்திய யோகேசுவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டவை ஆர்ஷ லிங்கங்க ளெனவும், மனிதர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டவை மானிடலிங்கங்க ளெனவும்படும். இங் நான்கு லிங்கங்களிலும் (18) ஸ்ரீ மகாதேவர் தேவியுடனகூட வெப்போதம் சான்னித்திய மருளியிருக்கின்றார். ஸ்ரீஜகதிச லோர் கட்டடையெப்போல் வானமது லசைவின்றி நிலைபெற் திருக்கினு (19) மிச்சகல ஜங்களு மம் மகாத்துமரான புருடரால் நிறைந் திருக்கின்றது. என்ருலு மிவ் விலிங்கங்கள் தோறு மவரது ஸான்னித்திய மொன்றுக்கொன்று வித்தியாசமா யேற்பட்டிருக்கின்றது. (20) எப்படி யென்றால் மானிட லிங்கங்களில் ஸ்ரீ பிரபுவானவ ருல்லாசமா யுலாத்தி யருளுந் நன்றவர்போலும், ஆர்ஷ லிங்கங்களி லவர் திருவடிகளால் லீலையாய் நின்றருளுவோர் போலும், (21) தேவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட த்விவிலிங்கங்களி லவர் வீற்றருளி யிருப்பவர் போலும், சுயம்புவான லிங்கங்களிலோ வென்றால் ஸ்ரீசங்கரன் சயனித் தருளுவோர்போலு மிருக்கின்றார் (22) மேலு மசுர கந்தர்வர்கள் முதலியவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மற்ற லிங்கங்களி லப்பிரபுவானவர் தம் திருவுளத்தின்படி திருவிளையாட் டருளுகின்றார். சுயம்பு முதலிய நான்கு லிங்கங்களி

லும் ஸ்ரீபகவான் (23) முற்கூறியபடி லீலைசெய் தருள்வதா யுபசரிக்க
 ப்படலாகின்றார். ஓ, முனிவர்களே! ஸ்ரீபகவான் சயனித்து முட்கார்
 ந்தும் நின்று முலாத்தியும் திருவிளையாட்டருளுகின்றார் (24) ஒன்று
 சொல்லப்பட்டதைப்பற்றி யிப்போ தங்களுக்குத் திருஷ்டாந்த மெ
 தெ துணைக்கின்றேன். எப்படி பென்றோ லோரரசன் தன் மாளிகையி
 ன்னோரிடத்தி லுலாத்திக்கொண் டிருக்கையில் சில ஜனங்களுக்கு வெகு
 மதியும் சிலருக்குத் தண்டனையும் செய்கின்றான். (25½) பிற கவனே
 மற்றோர் மாளிகையில் நின்றனாண்டே (26) சிலருக்கு மரியாதை
 யும் சிலருக்குத் தண்டனையும் செய்கின்றான். பின் பவ்வரசனே யோ
 ரிடத்தி லுட்கார்ந்துகொண்டே சிலருக்கு வேண்டிய வேண்டாவைக
 ளைச் செய்யவும் செய்கின்றான், செய்யாமலு மிருக்கின்றான். (27½)
 மேலு மவனோரிடத்தில் படுத்திருக்கையிலு மங்நனமே நடத்துகின்
 றான். தவிரவு மவ்வரசன் உலாத்திச் செல்லலாகும் மார்க்கங்கள்(28)
 சிறப்பா யலங்கரித்து விளங்கலாகும்; அவன் காலினால் நிற்கு மிடமதி
 லதிலும் மிகுதியா யலங்கரிக்கப்பட்ட டிருக்கும்; அவ னுட்காரு மிட
 (29) மதிலதிலும் நேர்த்தியாய்ச் சிங்காரித்து விளங்கும்; அவன் சய
 னிக்கு மிடமோ அதிலும் மெத்தநேர்த்தியாய் விளங்கலாகுமே! இதே
 பிரகாரமாய் ஸ்ரீசர்வேசுவரனது சுயம்பு முதலிய விங்கங்களில் (30)
 அலங்கார பேத விசேடமும் ஸான்னித்திய பேதமு மேற்படலாகின்
 றன. சுயம்பு விங்கத்தில் பிராணிகளுக்குச் சகல வனுக்கிரகமு முட
 னே சித்திக்ஷலாகும். (31) ஓ, பிராமணோத்தமர்களே! சகல விங்கங்க
 ளிலுமுள்ள வோர் தாரதமியக் கிரமத்துடன் ஸ்ரீஜகதிசனுக் குவமை
 யா யோர் தரணீசனே யெடுத்தி னுணைக்கலாயினேன். (32) மேலு ம்லி
 ங்க வித்தியாஸத்திற்குத் தக்கபடியே ஸ்ரீ நந்திகேசுவரனுடைய சய
 னித்தல், நிற்குதல், உட்காருதல், நடத்தல் இவைகளைப் பாவிச்சவே
 ண்டும். (33) ஆகையால் சுயம்பு, தினியம், ஆர்ஷம், மானிடம் இவைக
 ளில் வேண்டிய வடிஷ்டம் கைகூடுவதற்காக வெப்பேர்ப்பட்ட சிவலி
 ங்கத்தில் ஸ்ரீமகாதேவரைப் பூஷ்பங்களாலாவது பத்திரங்ளாலாவது
 பக்தியுடன் பூஜை செய்திடினு (34½) மவ்வாறு பக்தி சிரத்தையுட
 னீசுவரோசுவரனைப் பூஜிப்பவர்களுக் கவர் (35) சகல வடிஷ்டங்களை
 யும் கொடுத்தி னருளுகின்றார். இதனை யுங்களுக்கு நன்றி யெடுத்தி
 னுணைத்தாயிற்று. ஆகையால் தமக்கு நன்மையைக் கோறுவோர்கள்
 வேதாகமங்களிற் கூறிய முறையின்படி, குருவினிடமா யனுக்கிரகத்
 துட னுபதேசம்பெற்று ஸ்ரீசிவபிரானே யிலிங்கமதிற் பூஜைசெய்யவே
 ண்டு (36½) மென, இவ்வா றுணைத்த வச்சுதமுனிவரை நோக்கி முனி
 வர்கள் துரிதமாய் வினவியதாவது:--'ஓ, சூதமுனிவரே! குருவே விஷ்
 ணுவென்றும், குருவே பிரம்மன், உருத்திரன், தந்தை, தாய், சகோத
 ரனென்றும், குருவே ஸ்ரீஜகதிசன் (38) என்று மெல்லோரும் சொல்லு
 கின்றார்கள்; ஓ! கோ! நீரு மிப்போது குருவின் திருவாக்கினையின்

பேரிஸ்தான் ஆகமங்களா லாதரிக்கப்பட்ட சிவபூஜையைச் செய்வவே
ண்டுமென்று கூறுகின்றீர். (39) ஓ, சுவாமீ! குருவென்று சொல்லப்
படுவோர் யாவர்? மேலு மிப்போது சிலருக்குக் குருக்க ளிருக்கின்ற
ர்களே, அவர்கள் குருவமிசத்தி லுண்டானவர்களா? இப்பேர்ப்பட்ட
நல்ல குருக்களைத் தேவரீ ரெடுத்துக் கூறவேண்டு' மென்றார்கள். (40)

எண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் ௮௬—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

ஓ, கோ! கேளீர், முனிவர்களே! புலனங்களுக் கெல்லாம் பரி
சுத்தர்களான குருமார்களைப் பற்றி யிப்போ தெடுத்துக் கூறுகின்
றேன். தேவர்களுக்குக் குருந் ளிருக்கின்றார்கள். கந்தர்வர், உரகர்,
அரக்கர், (1) மகாத்துமர்களும் வீரர்களுமான கணேந்திரர்கள், யோகி
கள், பனிதர்கள், மகாத்துமரான முனிவர்கள், (2) பிராம்மணர், சுஷத்
திரியர், வைசியர், சூத்திரர் இவர்களுக்கும், சகல சங்கர ஜாதியார்களு
க்கும் குருமார்க ளிருக்கின்றார்கள். (3) ஆகையால் குருவி னாக்கினை
யைக் கொண்டதான் ஸ்ரீஸாம்பமூர்த்தியைப் பூஜை செய்வவேண்டும்.
பூர்வத்தில் மலைகளி லுத்தமமான கைலாகிரிதனில் ஸ்ரீ பகவான் வீற்றி
ருக்கும்போது (4) பார்வதியம்மை, நந்தி தேவன், பிரம்மன், பக்
வானாகிய விஷ்ணு, ஸத்திபத்தையே விருதமாய்க் காக்கலுற்ற முனிவ
ர்கள் ஆகிய இவர்கள் மிகுந்த பக்தியுடன் வந்தனித் தாதரவோடு
வேண்டிக் கொண்டதாவது—(5) 'ஓ, ஜகதீசா! சிருஷ்டிதோறு மு
ண்டாகலுற்ற காலவரம்பிற் குட்பட்டவர்களான பிரம்மர்களுக் கெ
ல்லாம் தேவரீரே அகண்டங்களான சாத்திரங்களை யுபதேசிப்பவரா
கையால் (6) காலவரைக்குள் ளடங்கிய சகல குருக்களுக்கும் பரம
குருவான தேவரீ ரிங்செங்களுக் காகமப் பொருட்களை யுபதேச மரு
ளிடில் (7) ஓ, மகாதேவா! தேவரீர் திருவருளால் யாங்கள் கிருதார்
திதராகி விடுவோ' மென்று பார்வதிதேவி, நந்திகேசுவரன் முதலியவ
ர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்டதன் பேரில் (8) ஸ்ரீசம்பு வப்போது தம
தாசனத்தினின் றெழுந்தங்கு அம்மலைமீதுருக்கும் புஷ்பகிரி யென்ற
கோடுமுடிதனில் விளங்கலுற்ற மெத்த நேர்த்தியான திருமானிகைக்
கருளி (9) யங்கு மகா சௌந்தரியம் பொருந்திய வோர் ஆசிரியரின்
உருவத்தைக் கொண்டவராகிப் பார்வதிதேவி, வினுபகர், கந்தர், சாஸ்
தா, பைரவர், மற்றுள்ள பூதகணதிபர்கள் இவர்களுக்கும் (10) வீரப
த்திரர் முதலிய கணதிபர்களுக்கும் தாமே பரமாசிரிய மூர்த்தியைக்
கொண்டவராகி வேதாக மோபரிடதங்களைக் கற்பித்தருளினர். (11)
மேலு மப் பிரபுவானவர் மிகவும் பெரிதான ஆமர்த்தனகிரி யென்
னும் மற்றோர் கொடுமுடிமீ தோராசிரிய வருவத்தைக் கொண்டவரா

கி நந்திசேசுவரன் முதலியவர்களுக்கும், (12) மகாசுரர்ள், சோமநாதர், மற்றும்ள்ளப் பிரமதகணங்கள் இவர்சளுக்கும் தாமே பரமாசாரிய மூர்த்தியாகிச் சகல வேதாசமப் பொருட்களையு முபதேசித்தருளினர். (13) பின்னும் மகிமை பொருந்திய கோளகிரியென்னும் கொடுமுடி தனிலோர் பரமாசாரிய மூர்த்தியைக் கொண்டவராகி விஷ்ணுப் பிரம்மன் முதலிய தேவச்சிரேஷ்டர்களுக்குச் (14) சகல ஆகமப் பொருட்களையும் கற்பித்தார். தவிர்வு மவர் பிஷாசாரியகிரி யென்று கொடுமுடி தனி லோராசாரியத் திருவுருவத்தைக் கொண்டவராகி (15) ஸனகர் முதலிய முனிந்திரர்களுக்கு வேதாந்தப் பொருட்களையு மாகமப் பொருட்களையு முபதேசமருளினர். கேளீர், முனிவர்களே! முற்கூறிய நான்கு கொடுமுடிகளிலும் நான்கு குருமூர்த்திக ளிருந்தார்கள். பிற்பா டப்பேர்ப்பட்ட குருமூர்த்திகளால் வெகுபெயர்கள் சீடர்களா யனுக்கிரகிக்கப் பட்டார்கள். (16) அதன்பிறகு வெகு காலம் சென்றதன்மேல் துவாபர யுகத்தின் கடைசியி லெங்கும் (17) வேதாசமங்களின் பொருட்கலெல்லாம் முற்று முலோபித்துப் போகலாகையி ல் புஷ்பகிரி, ஆமர்த்தனகிரி, கோளகிரி, பிஷாசாரியகிரி ஆகிய நான்கு கிரிகளிலுமுள்ள வாசாரியர்களும் ஸ்ரீ வாக்கினையின்படி மவர வர்களின் சீடர்களோடுகூட (18) அந்தந்தக் கிரியின் சந்தானம் (வமிசந்தர்கள்) என்ற பெயரோடு பார்மீ தவதரித்துப் (20) புண்ணியாத் துமரானவர்களுக் கெல்லாம் வேதாசமங்களிற் கூறப்பட்ட சைவ திகையாலும், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் இவைகளாலு ம்பேர்ப்பட்ட வெல்லாப் பிராணிகளையு மனுக்கிரகித்துவிட்டுப் (21) பிறகு தங்கள் தமிழங்களைக் கொண்டே யந்தந்த கிரியின் சந்தான குருமார்க ளனேகர்களை யுண்குபண்ணி வைத் (22) தவர்களைத் தங்களுக்குச் சரியாய் வேதாசமங்களி னர்த்தங்களை யறியும்படி செய்தும், அந்தந்த வமிசத்தின் பெயரோ டவர்களுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்தும் விட்டுப் (23) பிற கவ்வகிரியர்கள் கைலாஸத்திற் கேகிவிட்டார்கள். அதன் பிறகு தலைமுறை தலைமுறையா யல் வமிசத்திலுண்டான குருமார்க ளெல்லா (24) மீவ் வுலகின் மீதுள்ள, நல்ல ஞானத்தில் முதிர்ந்த சகல புண்ணியாத்துமர்களையு மனுக்கிரகிக்க லாகின்றார்கள். ஆகையால் கேளீர், முனிவர்களே! ஸ்ரீசிவபிரானே ஆகமார்த்தங்களை யறிந்த குருமாராய்த் திருவுருவம் கொண்டிருப்பதாயே கொள்ளவேண்டும். (25) சிவபூஜையானது குருவி னனுக்கிரகத்தினுடனானுடனே பயனைக் கொடுக்கலுற்றதாகும்; சகல வித்தைகளு மவரது திருவருளால் மட்டில் சித்திக்குமேயென்றி வேறில்லை. (26) குருவின் திருவருளில்லாதவர்களுக்குச் சகல வித்தைகளும் பயன்பெறா. சகல வித்தைகளையும் முழுதும் குருவினிட மிருந்துதான் சற்கவேண்டும். (27) ஏனென்றால்:—

பூர்வத்தி லாதிசேடன் குருவின்றியே சகல வித்தைகளிலும் தேர்ச்சியடைந்து மகா சாமர்த்திய முடையவராகி வெகு உர்ச்சாகத் தோடி விஷ்ணுவுடன் வாதாடினார். (28) அப்போ தங்கிருந்த முனி வர்களும் தேவர்களு மாதிசேடனாகிய வச்சர்ப்பராஜனை மெச்சிக் கொண்டாடினார்கள். இப்படி யிருக்கையி லப்போ தகஸ்திய ரங்குவந்து அச்சபை நடுவினில் விஷ்ணுவை நோக்கி யுரைத்ததாவது:-(29) 'ஓ, ஸ்வாமீ! இச்சர்ப்ப ராஜன் குருமுகமாயின்று யெல்லா வித்தைகளையும் கற்றிருக்கின்றான். ஆகையா லிப்பேர்ப்பட்ட கல்வித் திருடனோடு மகாத்துமர்கள் பேசலாகா' தென்று சொல்லிவிட்டுப் (30) பிறகும் மாமுனிவ ரச்சேடனை நோக்கித் திருவாக் குரைத்ததாவது:— 'ஓ, சிசோஷ்டனே! நீ குருவினிட மிருந்து கற்காதபடியால் நீ யோர் கல்வித் திருடனன்றோ! (31) லோம் புலவர்களுக்குக் குருவை விலக்கிய மனிதரோடு பேசுவது தகுதியுல்லவன்றோ! ஆசிரிய னில்லாதவனுடைய கல்வியானது பயனையே கொடுக்கமாட்டா' தென்றிவ்வா றுரைத்து விட்டுப் பின்னு மம் மகிமை பொருந்திய முனிவ ரச்சேடனை நோக்கிக் கூறியதாவது:— 'ஓ, சேடனே! மூவுலகுகளுக்கும் குருவான மகிமைபொருந்திய இவ்விஷ்ணு வுனக்குக் குருவா யிருக்கட்டும். (32) ஆகையால் நீ யிவரிடமிருந் துபதேசம் பெற்றுப் பிறகு நீ கிருதார்த்த னாகிவிடு. அதன் பிறகு நீ யிப்பேர்ப்பட்ட குருவுடன் பிரசங்கஞ் செய்யலாகுமே யின்றி வேறுவிதமாய்க் கூடா' தென, (34) இவ்வா றம் முனிவரது வசனத்தைக் கேட் டாதிசேட னவருக்குச் சொல்லியதா தாவது:— 'ஓ, முனிவரே! நான் யாவருடன் பிரசங்கிக்க வந்தேனோ அப்பேர்ப்பட்டவருக்கு நா னெவ்வாறு சேடனாகக்கூடும்? (35) மாமுனிவரான தேவரீருடைய விப்பேர்ப்பட்ட வார்த்தையானது வெறும் பரிகாசமே யென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஓ, இருடிச் சிசோஷ்டரே! ஜன்மாந்தர வாசனையால் நானே சுயமாய்ச் சகல வித்தைகளையும் கற்றுக்கொண்டு விட்டபடியால் வித்தையின் நிமித்தமந் யடியேனுக் குலகினில் குருவே வேண்டா' (36½) மென, இவ்வா றுரைத்த சேடனாகிய வச்சர்ப்பத்தை நோக்கி மாமுனிவர் பின்னு முரைத்ததாவது:— (37) 'ஓ, மகா புத்திசாலியான சேடனே! நீ சாத்திரத்துக்கு விரோதமான விப்பேர்ப்பட்ட வசனத்தைச் சொன்னபடியால் நீ யிவ்விஷ்ணுவுக்குச் சயனத்தலமாகக் கடவது. (38) மேலு முந்தனுல் கற்கப்பட்ட வித்தை யெல்லா முந்தனுக்குத் தோன்றாமற் போகக்கடவ' தென, அது கேட்டுச் சேடன் பயந்து நடுங்கியவராகி யவ்வா றுரைத்த முனிவரை வந்தனித் (39) தஞ்சலிகொண்டு வணக்கத்துட னவரை மிகுதியாய் வேண்டிக்கொண்டதாவது:— 'ஓ, ஸ்வாமீ! அஜ்ஞானத்தினால் செய்யப்பட்ட வெனது பிழைகளை யெல்லாம் தேவரீர் மன்னித்தருளவேண்டும். (40) தேவரீரது கோபத்தினு லுண்டான விப்பேர்ப்பட்ட சாப மடியேனைப் பாதிக்காம லெப்போ தச்சாபந் தீரலாகு மெ

ன்பதை யடியேனுக்கு இப்போது துரிதமா யுரைத்தருள வேண்டு' மென, அங்ஙன முரைத்த வச்சேடனே நோக்கி மாமுனிவர் பின்னும் உரைத்ததாவது:—(41½) 'கேளாய், சேட சர்ப்பமே! நீ வெகு கால மளவு மிரவும் பகலுடாய்த் தியானிக்கலுற்றவனாகி யுன்மீது பள்ளி கொள்ளலாகும் இம்மகாவிஷ்ணுவின் திருக்கண் பார்வையைக் கொள் ளலானதன்பேரி லுனக்குப் பிரசன்னராகு மிப்பேர்ப்பட்ட கருடத் துவஜரிடமிருந்து நீ யுபதேசம் பெறலாகிப் (43) பிறகு ஸ்ரீ மகாதே வரைப் பூஜைசெய் தவரை யருள்புரியும்படி செய்வித்துக்கொண்ட தன்மேற் சகல வித்தைசுளு முனக்குத் தெரியலாகு' மென்றார். (44) ஆகையால் கேளீர், பிராய்மனோத்தமர்களே! சகலப் பிராணிகளுக் கும் குருகடாகூத்தின் பேரிற் சிவபூஜை செய்வதினால்தான் சகல மேன்மைகளும் கைக்கடுமேயின்றி வேறுவித்தத்தினு லில்லையென்பது நிச்சயமே. (45) இச் சிவபூஜையின் மகிழ்மையைப் பற்றி என தாசிரிய ரான வியாஸமுனிவரா லெனக்குக் கூறியபடி யேதோ எந்தனால் கூ டியமட்டிற் கொஞ்சமுங்களுக் கெடுத்த னுரைத்திட்டேன். (46) அதை யுள்ளபடி முழுமையு மிவ்வளவென் றளவிட் டிரைப்பதற்குப் பிரம்ம னாலும் முடியாதே! ஓ, முனிவர்களே! இதற்குமேல் யோகம், ஞானம் இவைகளின் விவரத்தைப்பற்றி நன்றா யுங்களுக் கெடுத்த னுரைக்கின் றேன்; அதனை நீங்கள் சிரத்தையுடன் கேட்கவேண்டும். இவ்வித மான சிவபூஜையின் மான்மியத்தை யெந்த மனிதன் பக்தியுடன் கே ட்கின்றானோ (48) அவன் பல விதங்களான மகாபாதகங்கள், உபபா தகங்கள் இவைகளா லெல்லாம் வாதிக்கப்படமாட்டான். மேலும் பிரம்மகத்தி, குருகத்தி இவைகளைச் செய்தவன், பொன் திருடின வன், குருவின் மனையாளோடு புணர்ந்தவன், (49) தந்தை தாய்களைக் கொன்றவன் இப்பேர்ப்பட்ட மகாபாதகர்களான கொடியர்களு மிச் சிவபூஜை மான்மியத்தைக் கேட்டமாத் திரத்தி லப்பேர்ப்பட்ட மகா பாதகங்களினின்றும் விடுபடுகின்றார்களென்பதிற் சந்தேகமில்லை. (50) தவிரவும் வித்தையை வேண்டியவன் வித்தைகளையும், பணத்தை வே ண்டியவன் மிகுந்த பணங்களையும், பிள்ளையை வேண்டியவ னனேகம் பிள்ளைகளையும், பசுவை வேண்டியவன் திறண்ட பசுக்களையும், (51) பெண்டிரை வேண்டியவ னழகிய பெண்டிரையும், பூமியை வேண்டிய வன் மிகுந்த செழிப்புள்ள பூமிகளையு மடையலாவார்களே. ஆகை யால் இச்சிவபூஜை மான்மியத்தைச் சகலமுயற்சிகளுடனு மாதரவா ய்க்கேட்க வேண்டும். (52) ஓ, குறைவற்ற பாக்கியமுடைய முனிவர் களே! இவ்விதமாய் ஸ்ரீபரமேசுவரனுடைய லிங்கங்கள், பூஜை, குரு தகூறினை, வித்தை யிவைகளின் விவரமானது உங்களால் பக்தியுடன் கேட்கப்படலாயிற்று. (53)

எண்பத்தாறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் அள—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

கேளீர், முனிவர்களே ! இதற்குமேல் சரியை, கிரியை இவை
களை முறைப்படி யனுஷ்டித்ததின்மே லாசரிக்கு வேண்டிய மெத்த
மேன்மை பொருந்திய சிவயோகம் இவைகளைப்பற்றி யுங்களுக் கெடு
த்துக் கூறுகின்றேன். (1) இவற்றுள் சரியை யென்றால்—காலையிலே
மூன்று சௌசம், ஆசமனீயம் இவைகளைச் செய்துவிட்டு ஸ்நானம்பண்
ணி விபூதி ருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்தபின் தேவருடி பிதுரு (2) தர்
ப்பணங்களை முடித்து பிறகு மகாபரிசுத்தஞ்சி நந்தவனத்தினின்று
மலர்களை யெடுத்துவந் ததுபோலவே அபிஷேக ஜலத்தையும், சந்த
னம், கஸ்தூரி முதலிய பூச்சுப் பண்டங்களையும் (3) கொண்டுவந்து
பிறகு முறைப்படி செய்யவேண்டிய அந்தந்தக் கிருத்தியங்களை முடி
த்தானதினமேல் பூஜாலயம் முழுதும் தீபங்களா லலங்கரித்துச் சிவன
டியார்களின் சொற்படி நடந்து ஸ்ரீ சிவபிரானைச் சேவிப்பதில் முய
ன்றவனாகிச் சகல பாபங்களையும் நாசஞ்செய்யலுற்ற சரியையை பெ
ப்போதும் புத்திமான்க ளிவ்விதமா யனுஷ்டித்துவர வேண்டும். (5)
இதுதான் சரியை யெனப்படும். இதற்குப் பிறகு செய்யவேண்டிய
கிரியையோ வென்றால்—முந்திப் பஞ்சசுத்தி (இரு கால்களையு மிரு
கைகளையும் கழுவிக்கொண் டாசமனீயம் செய்தல்) செய்துகொண்டு
பிறகு முந்தி மானசிகமாய்ப் பூஜைசெய்துவிட்டு (6) ஸ்ரீசிவபிரானைப்
பூஜைபண்ணிப் பிறகு (சிவபூஜையி னங்கமாகிய) ஓமத்தை யக்கினி
யிற் பண்ணி யிவ்விதமாய்ச் சகலக் கிரியைகளையும் முறைப்படி முடி
த்துவிட்டுப் (7) பிறகு சகல பாபங்களையும் நாசஞ் செய்யலுற்ற சிவ
போகத்தில் மனதை நாட்டவேண்டும். இப்பேர்ப்பட்ட யோக மெட்
டங்கங்களை யுடையன வென்று மகாத்துமார்களாற் சொல்லப்படுகின்
றது. (8) அவையோ வென்றால் யமம், நியமம், ஆசனம், பிராணயா
மம், (9) பிரத்திபாஹாரம், தாரணம், தியானம், ஸமாதி யெனபவை
களே. இவற்றுள் யமமென்றால் தீங்கு செய்யாமை, ஸத்தியம், திரு
டாமை, பிறர் பொருளை யிச்சியாமை, எட்டு வீத மைதுன மின்மை,
பகையாமை ஆகிய இவைகளேயென்று புலவர் கூறுகின்றார்கள். நிய
மமாவது சோபமல்லாமை, திருப்தியுடைதல், ஸ்நானம், தர்ப்பணம்,
ஆசிரியர் சிவனடியார்கள் இவர்களுடைய வார்த்தைகளை யாதரவுடன்
கேட்குதல், சிவபூஜை, பொருமை, தயவு இவைகளேயாம். (11-2)
ஆசனமாவது, மான்தோல் அல்லது புலித்தோலின்மீ துட்கூர்ந்து
பத்மாசனத்தையாவது அல்லது தன் தேக சௌகரியத்திற் கொத்
த்படி யவரவ ரிச்சைக் கிசைந்த வேரசனத்தையாவது செய்து கொ
ண்டு கிழக்கு அல்லது வடக்கு முகமா யிருந்து புத்திசாலித் தன்மை
யுடன் யோகசித்தியைச் சிந்தித் திருத்தலேயாம். (13-4) ஒ, முனி
வர்களே ! பிராணயாமமாவது, இடது நாசியால் பதினாறு மாத்திரை
யளவு சுவாசத்தை யுட்கொண்டு அனுபத்து நான்கு மாத்திரை நேரம்

ஸ்தம்பிக்க வைத்துப் (15) பிறகு வலது நாசித் துவாரத்தால் முப்பத் திரண்டு மாத்திரை யளவு சுவாசத்தை வெளியில் விடவேண்டும். மறுபடியு மீதே விதுமாய் வலது நாசியால் நிரப்பித் தம்பிக்கவைத்துப் (16) பிறகு முறைப்படி யிடது நாசியின் வழியாய் மூச்சை வெளிச் செலுப்பதே பிராணாயாம மென்று குறிக்கப்படுகின்றது. மேலும் கேளீர், பிராம்மணைத்தமர்களே ! இப்பிராணாயாமம் ஸகர்ப்பம், அகர்ப்பமென இருவகைப்படும் ; (17½) ஜபத்தியானங்களோடுகூடச் செய்யப்படுவது ஸகர்ப்பமெனவும், வெறும் பிராணாயாமத்தை மட்டிற் செய்வது அகர்ப்ப மெனவுமேயாம். (18½) ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தைப் பிராம்மணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர் இவர்கள் பிரணவத்தோடு சேர்த்தும், (19) சூத்திரர்கள் பிரணவ மில்லாமலும் ஜபம் பண்ண வேண்டும் ; கசப்பு, புளிப்பு, தித்திப்பு இவைகளைக்கொண்ட பதார்த்தங்களையும், சுணாக்காயையும், விலக்கி (20) விதிப்படி யன்னத்தைப் பாலின்றி மிதமாய்ப் புசிக்கவேண்டும். தாகம் நேரிடில் சுகத்திற் சிசைந்தபடி யுஷ்ணமான கொஞ்ச ஜலத்தைக் குடிக்கவேண்டும். (21) ஜம் பொரிசீனையும் வெல்வது பிரத்தியாகார மெனப்படும் தாரணை யென்றால் ஸ்ரீசிவபிரானுடைய விரு திருவடிக்கமலத்தின்கண் சித்தத்தை வைப்பதேயாம். (22) கேளீர், முனிவர்களே ! தியானமாவது, ஸ்ரீசிவ பெருமானொருவனையே பெப்போது மிருதயகமலத்திற் கொள்ளல். சமாதியோவென்றால்:— மற்றெல்லா விஷயங்களையும் மற்றதவனாகி சத்தியானந்தச் சொருபியான ஸ்ரீசங்கரனிடத்தி லவர் தன்னைக்காட்டிலும் வேறல்லொன்ற பாவனையைக் கொள்ளலேயாம். (23½) இவ்விதமான வெட்டங்கங்களையுடைய யோகத்தை யெந்தப் பண்டித னப்பியாஸஞ் செய்கின்றானோ (24) அப்படிப்பட்ட மகாத்துமனுக்கஷ்ட லித்திக்கும் கைகூடலாகும். மேலு மவன், ஸ்ரீஜகதிசன் கேவல மருபியாயினு மவனாக் கோடி சூரியர்களைப்பொத்த வொளியைக் கொண்டவரும், (25) சகல வலங்காரங்களோடும் கூடியவருமா யதிசுக்கிரத்தில் தனது இருதயகமல மத்தியில் காணலாவான். மேலும் கேளீர், தரணி தேவர்களே ! நிற்கையிலும், படுக்கையிலும், நடக்கையிலும், உட்காருகையிலும் எப்போது மெல்லாக் காரியங்களிலும் ஸ்ரீசிவபிரானையே மனதினில் தியானிக்கலாகி ஸ்ரீமகேசவரனுடைய விருபத்தை ந்து மூர்த்தியுடையும், ஸச்சிதானந்தச் சொருபியான ஸ்ரீஸதாசிவனையும் பிரத்தியக்ஷமாய்த் தனது இருதயகமலத்தில் காணலாவான். (26-7½) யாதா மொருவர் ஸ்ரீசிவபரமத்துமானினுடைய யோகத்தையிவ்வா ருசரிக்கின்றாரோ (28) அவர் சகல பாவத்திராட்களு மெரிந்து போகப் பெற்றவர்களும், ஸ்ரீசங்கரனுக்குப் பிரியமுள்ளவர்களுமாகிச் சகல வபிஷ்டங்களையும் கைக்கொண்டு சிவாக்கினையால் தேகத்தின் முடிவில் (29) பரமானந்த பரிதமான ஸ்ரீதேவாதி தேவரது ஸாரூப்பிய பதவியை யடையலாகின்றார். ஓ, முனிவர்களே ! யானுங்களுக்

கிவ்விதமாய் யோக மார்க்கத்தை நன்றாய்ச் சொல்லிவிட்டேன். (30)

எண்பத்தேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் அஅ—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

பிற்பாடு கேளீர், பிராம்மணோத்தமரோ ! யாதொன்றைக் கேட்டமாத்திரத்தில் மானிடர் சமுசாரத்தினு லுண்டாகும் பாவங்களி னின்று விடுபடுகின்றானே அப்பேர்ப்பட்ட மகாவுத்தமமான சிவஞா னத்தைப்பற்றி யுங்களுக் கெடுத்து உரைக்கின்றே (1) னென, முனி வர்கள் கேட்டதாவது— ‘ஓ, மகாபுத்திசாலியான சூதமுனிவரோ ! அப்பேர்ப்பட்ட ஞானமென்ப தென்ன ? அந்த ஞானத்தினு லறியத் தக்க பொரு ளென்ன ? அப்பொருளை யறிந்ததினு லென்ன பயனு ண்டாகு மென்பவைகளை யெங்களுக் கெடுத்துக் கூறவேண்டு’ மெ ன்று வினவ, (2) சூதர் கூறுகின்றார்— ‘ஓ, முனிவர்களே ! பசு, பா சம், பதி யென்பவைகளின் பகுத்தறிவே ஞான மெனப்படும். இ தையே சிற்சில முனிச்சிரோஷ்டர்கள் வெவ்வேறு பெயர்களாற் கூறு கின்றார்கள். (3) அஃஞானத்தினு லுண்டாகும் துக்கம் ஞானத்தினுல் தான் விலக்கப்படும். ஞானமென்றால் அறியத்தகும் பொருளைக் குறி ப்பீடும் தன்மையே. அந்தஞேயமானது (அறியத்தகும் பொருள்) அஜடம், ஜடம் இவ்விரண்டிற்கும் நியந்தா (ஆட்டிவைப்போன்) என் று மூன்று விதப்படும். (4) பிரம்மஞானிகள் பசு, பாசம், பதி இவை களையே இவ்விதமாய்க் கூறுகின்றார்கள். (5) மேலும் அஜட மென்று சொல்லப்பட்ட பசு அக்ஷரமென்றும், ஜடமென்னும் பாசம் ஸூரமெ ன்றும், நியந்தாவென்னும் பதியாகிய ஸ்ரீசம்பு ஸூரம் அக்ஷரம் இவ்விர ண்டிற்கும் மேலானவொன்றும் சொல்லப்படுகின்றது; இம்மூன்றுக்கு மாதியில்லை. (6) மேலும் அக்ஷரமெனப்பட்ட பசுவே புருடனென் றும், (7) ஸூர மெனப்பட்ட பாசம் பிடுகிருதி யென்றும் சொல்லப்பட டும். ஸூரம், அக்ஷரம் இவ்விரண்டினும் வேறாகியதோவென்ற லவ் விரண்டிற்கும் பிடுகர (ஆட்டிவைப்போர்) ரான ஈசுவரனெனப்படு (8) மென, அப்போது முனிவர்கள் சூதரை வினவிதாவது— ‘ஓ, மகா புத்திசாலியான சூதமுனிவரோ ! இவை யெங்களுக் கொன்றும் தெரியவில்லை. ஆகையா லெங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும்படி வெவ் வேறாய்ப் பிரித்துத் தெளிவாய்ச் சொல்ல வேண்டும். (9) பின்னும் அவைகளுடைய சொருபம் காரியம் இவைகளை யுண்மையி லெதித் துரைக்க வேண்டு’ மென, சூதர் கூறுகின்றார்— கேளீர், முனிவர்க ளே ! ஸ்ரீமகேசுவரனது சக்தியாகிய மாயையானது பிரகிருதி யென வும், ஜடமெனவும் படும். (10) அது சேதன மன்று ; பிள்ளைவெனில் ஸ்ரீசிவபிரானே யண்டிப் பரமாகாயத்தில் விளங்கி யிருக்கின்றது. புரு டனென்னும் ஜீவனோவென்றால் ஜடரூபமான மாயையா லாவரணமா

ய்ச் சூழப்பட்டிருக்கின்றது. (11) ஜீவனுடைய அப்பேர்ப்பட்ட ஆவரணத்தைப் புல்வர்கள் மலமென்று சொல்லுகின்றார்கள். இச்சீவனுனது அவ்வாறு மலத்தினுற் சூழப்பட்டதாகித் தன் சுருமத்துக்குத் தக்க பப்னை யனுபவிக்க லாகின்றது. (12) போகத்திற்குக் காரணம் சுருமமே. மலம் தொலைந்தால்தான் போகம் தொலையும். புண்ணிய பாப ரூபமான சுருமத்திற்குச் (நல்வினை தீவினைகளுக்கு) சுக துக்கங்கள் பயனாகின்றன. (13) அச்சுக துக்கங்களினனுபவம் போகமே. போகத்திற்குச் சாதனம் சரீரம்; உள்ளிந்திரியம் புறவிந்திரியங்களின் மூலமாய்ப் பசுவானது போகங்களை யனுபவிப்பதாய்ச் சொல்லப்படுகின்றது. (14) பசுவுக்கு மற்றதினு லாவதொன்று பில்லை; இதனாலும்மற்ற தற் கொன்று மாவதில்லை. இப்பசுவுக்குப் பெண்டிர் பிள்ளைகளோடும் மற்றவர்களோடும் நேரும் சேர்க்கை யெல்லாம் நடுமாரக்கத்தில் நேர்ந்ததேயாம். (15) மேகத் திறட்கள் சஞ்சரிக்கும்போ தாகாயத்தின் கண்ணுள்ள சந்திர பிம்பம் மூடி மூடித் திறக்கப்படுவதுபோல் அப்பசுவெறுஞ் சரீரத்தினுல்மட்டின் மூடப்பட்டதாயும், பிரிக்கப்பட்டதாயும் தோற்றுகின்றது. (16) இப்பசுவுக்குச் சென்ற சரீரங்களு மனைகம், வரப்போகின்றவைகளு மனைகம். மேலும் ஜனங்கள் கிழிந்த வஸ்திரங்களை யெரிந்து போட்டுப் புதியவைகளைத் தரித்துக் கெள்வதுபோல் (17) ஜீவனுனது உள்ளசரீரங்களை விட்டு மறுபடி மறுபடி புதிய்சரீரத்தை யடைந்துகொண்டே மோகஸம்பெறும் மட்டில், மச்சங்கள் அக்கரைக் கிக்கரை போய் வருவதுபோற் சமுசாரத்தில் திரிந்து வருகின்றது. (18) மேலும் ஜீவனாகிய விப்பசுவானது பதியாகி வீசனுடைய லீலாவினோதார்த்தமாய்த் தன் சுரும வசத்தினுல் மாயையாகிய பாசங்களாற் கட்டுப்பட்டதாகிச் சொர்க்கம், பாதாளம், பூலோகம் இவைகளிற் கிடந்து சுக துக்கங்களை யனுபவிக்கலாகின்ற தென்பது சாஸ்திரத்தின் நிர்ணயம். (19½) பிரம்மன் முதலாய் ஏறம்பு வரையிலுள்ளவை யெல்லாம் பசுக்களெனப்படும். (20) ஓ, முனிவர்களே! இவ்வெல்லாப் பசுக்களுக்குந் திருஷ்டார்த்தமா யிது கூறப்பட்டதென, முனிவர்கள் 'ஓ, மகாபுத்திசாலியான சூதமுனிவரோ! எதைப் பிரகிருதி யென்று சொன்னீரோ, அதனை யிப்போது மாயையென்றும் கூறுகின்றீர். ஆகையா லதின் சொருபத்தையும் காரியத்தையு மெங்களுக் கெடுத்துக் கூறவேண்டு' மென, (21½) சூதர் கூறுகின்றார். ஓ, முனிவர்களே! யாதொன்றானது ஸ்ரீ மகேசுவரனை யண்டி யிருக்கலுற்ற பிரகிருதி யென்று சொல்லப்படுவதோ, (22) அது சகல பசுக்களுக்கும் மாயை யென்று சொல்லப்படும். மேலு மது அவிபக்தம், பிரகிருதி, மாயை, பிரதானம் இப்பெயர்களாற் கூறப்படுகின்றது. (23) அது சகலப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் 'பரிணமி யுபாதானகாரணம்' என்றும் சொல்லப்படும். பிரளயகாலத்தில் வியத்தமின்றி ஸூக்ஷ்ம ரூபமா யிருக்கும் அப்பிரகிருதியானது சிருஷ்டி காலம் தொடங்கி

வியக்த (பிரகாச) ரூபமானப் பிரபஞ்சங்களா யாகின்றன. (24) சுகம், துக்கம், மோகம் இவைகளின் சொரூபமான குணமானது ஸத்துவம், இரஜசு, தமசு என மூவகைப்படும். அக்குணங்கள் பிரகிருதியினின் றுண்டானவைகளே. (25) ஓ, முனிவர்களே !, முற்கூறிய பிரகிருதியே ஐந்து தன்மரத்திராகள், ஐந்து பூதங்கள், ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கருமேந்திரியங்கள், மனசு புத்தி அஹங்காரம் சித்தமென்னு மிந்நான்கு இவைகளா யாகின்றன. அபியக்தமான திவ்வாறு விகார (மாறுருவம்) ந்களுட னுங்களுக்குச் சருக்கமாய்க் கூறப் படலாயிற்று. (26-7) அது காரணவஸ்தையி லிருக்கும்போ தனியக்தமென்றும், சரீரம், குடம் முதலிய காரியாவத்தையிலிருக்கும்போது வியக்தமென்றும், சொல்லப்படும். (28) என்றாலு மிவ்வாறு வியக்தமாகிய சரீரம் முதலியவைக ளவியக்தத்தைக் காட்டிலும் வேறல்ல. ஆகையா லவியக்த மொன்றுதான் பரிணாமி யுபாதானகாரண மாகின்றது. மேலு மிந்திரியங்கள், (29) சரீரம், அனுபவத்துக் குரிய பதார்த்தங்கள் இவைகளு மதுவேயின்றி வேறில்லை. (29½) ஜீவனுடைய இப்படிப்பட்டவைகளால் மூடப்பட்ட டிருக்கையில் புலவர்கள் மாயையால் மோகிக்கப்பட்டவர்களாகி யிச்சட வர்க்கங்களைத்தானே 'நான் பிரம்மன், நான் பிராம்மணன், நா னொருசண்ணில்லாதவன், நான் செவிடன், நான் கவிராயன், நான் கறுத்தவன், நான் சிவந்தவன், நான் மெல்லியவன், நான் ஊமைய' னென்று பிரம்மன் முதலிய பசுக்களா ய் விவகரிக்கின்றார்கள். (30-1½) ஆனால் ஜீவனோவென்றாலிவைகளைக் காட்டிலும் வேறாகியிவைகளைத் தன் லீலையால் சரீரம் நம்முடைய தே யின்றி நாம் சரீரம் அல்லவென்று பார்த்து வருகின்றதே யின்றி யிந்த ஜடங்க ளெல்லாம் ஜீவனைப் பார்ப்பதில்லை ; (33) ஆனால் ஜீவனையு மச்சடங்களையும் பதியாகிய ஸ்ரீதேவேசன் பார்த்தருளுகின்றார். ஸ்ரீ ஜகதிச னெங்கும் பரிபூரணராய் விளங்கிடினு (34) மிவ்வீரனாடி மவரைப் பார்ப்பதில்லை. சருவலோக நியாமகரும் பாஞ்சோதிப் பொருளுமான வப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ தேவேசனை ஜீவ னென்போது ஞானக் கண்ணாற் பார்க்கின்றதோ அப்போதே யது சகல புண்ணிய பாவங்களையும் உதறிப்போட்டவருடன் ஐக்கியம் அடையலாகின்றது. (35)

எண்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் அக—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

ஓ, முனிவர்களே ! ஜீவனென்பதே சுயாதீனமற்ற பசுவெனப்படும். அச்சீவனோ சரீரத்துக்குள் ளிருந்துகொண்டு ஸ்ரீசிவபிரானு லாளப்பட்டு வருகின்றது. (1) வேத மறிந்தோ ரதற் கைந்தவத்தை களுண்டென்று சொல்லுகிறார்கள். அச்சீவன்களோ அனந்தங்கள்

அவைசமுசாரத்தின் வசத்திலிருந்து வருகின்றன. (2) அவைகளிற் சில ஜீவன்கள் கேவலமென்றும், சிலைஸ் ஸக்ளமென்றும், சிலவை சத்தமென்றும் சொல்லப்படும். அவைகளி லெந்தச்சீவனை, ஸ்ரீ பரமேசுவரன் கிருபாவசத்தினால் கைத்ராக்கிவிட விருப்ப மருளுகின்ற ரோ (3) அவன் நல்ல கிருத்தியங்களைப்பே செய்வான் ; அவனிடத்து மாயையு மணுகுவதில்லை. அதனாலவன் சைவநூற்களின் கூறிய நெறி கள்தனில் நிலைகொண்டவனாகி (4) யெப்போது மச்சிவபிரானிடத் து நிஷ்டையுள்ளவனும், அவரிடத்தே பற்றுதலுடையவனும், அவ் ரிடத்தே ஆழ்ந்தலுற்ற மனதை கொண்டவனு மாகின்றான். மே லும் அவனுக் கெப்போதெப்போது ஸ்ரீ சிவபிரானிடமிருந்து மனம் வேறுபடுகின்றதோ, அப்போதெல்லா (5) மந்திரீட்டையுடையோன் சிவாலய தரிசனத்திற்குப் போய்ச் சிவ கைங்கரியம் முதலியவைக ளைச் செய்து (6) சிவலீங்கத்தை விஸ்தாரமாய்ப் பூஜை பண்ணிப் பிறகு மனவசத்துடன் சிவனடியார்களை ம்குதியாய்த் திருப்தி செய் வித்துக்கொண்டு (7) மெப்போதும் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களால் தே கத்தை யலங்கரித்துக் கொண்டும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மகா மந்திரத் தை ஜபிக்க முயன்றவனும், சுகலப் பிரானிகளுக்கு மபயமளிப்பவ னாயு மிருப்பான். (8) எந்தரிட்டையுடை யோனிவ்வாறு நடக்கின் றானே அவனே 'ஜீவன்முத்தனென்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படி ப்பட்டவனே ஞானி ; இவனே வைராக்கிய முடைபோன் ; இவனே புத்திமான் ; இவனே உலகங்களால் பூஜிக்கலுற்றவன் ; (9) மூவுலகங்களிலு மீவனுக்கு நிகரொருவருமில்லை. இவனைப் பூஜித்தமாதிரித் தில் ஸ்ரீ பரமேசுவரனே பூஜிக்கப்பட்டவராகின்றார். (10) இவனை யவமதித்தமாத் திரத்தில் ஸ்ரீ சிவபிரானே அவமதிக்கப்பட்டவராகின் றாரென்பதற் சந்தேகமேயில்லை இவனது துனிநாவினிவிருந்துகொ ண்டு ஸ்ரீ சிவபிரான் தாமே நேரில் புஜிககலாகின்றார். (11) இவன் சுண்பார்வை மிலகப்பட்டவரெல்லாம் தங்கள் பாவம் தொலைப்பெ ற்றவர்களே. ஆகையால் கேளீர், முனிசுவரர்களே ! ஞானத்தினால் தான் முக்தியுண்டருமென்பது சத்தியம் சத்தியமே. (12) ஞானி ஷ்டனுக் கும் மூவுலகினிலும் அசாத்தியமான தொன்றும்மில்லை யெனீ, முனிவர்கள் 'ஓ, புலவரான சூதமுனிவரே ! பசுவைப்பற்றியும் பாச த்தைப்பற்றியும் கேட்டாயிற்று இப்போது யாதொன்றையறிந்த மா த்திரத்தில் பார்தனில் மானிடர் மறுபிறப்படையார்களோ அப்படிப் பட்ட பதியைப் பற்றி யெங்களுக்கு 'உரைத்திடவேண்டு' (13½) மென, சூதர் கூறுகின்றார்:—'ஓ ! கோ ! முனிவர்களே ! யாதொரு மகாதேவரின் மகிமையைக் கேட்டமாத் திரத்தில் மானிடர் கிருதார்த் தமடைகின்றாரோ அவரைப்பற்றி யுங்களுக் குரைக்கின்றேன். (14½) கேளீர், முனிச்சிரேஷ்டர்களே ! அளவற்ற மகிமைகளுக் காதார நும், கலியாணகுணக்கடலுமான விசுவங்களை யதுகரித்த ஸ்ரீசிவபிரா

னென்றொருவரிருக்கின்றார். (15½) அவ ராதியில் பிரபஞ்சத்தைச் சி
ருஷ்டித்துக் காப்பாற்றிப் பிறகு தமக்குள்ளே அடக்கஞ் செய்து கொ
ள்ளுகின்றார். (16) அவரனேகங்களான கண்கள், முகங்கள், கைகள்,
சால்கள் இவைகளை யுடையவர். (17) மேலுமவர் சருவஜ்ஞரும்,
சருவ கர்த்தரும், ஸச்சிதானந்த விக்கிரகரும், பரிபூரணரும், பரஞ்
சோதியும், பசுபாசங்களைத் தீர்ப்பவரும், (18) அனுகியாகிய மாயை
யாற் பற்றப்படாதவரும், பிரபுவும், எங்கும் வியாபிக்கலுற்றவரும்,
நித்தியரு மாணவர். மேலு மப்பிரபு வுபாதிபேதத்தினால் ஸகளொன்
றும், நிஷ்கள றொன்றும், நிஷ்களங்க றொன்றும், ஸக்கிரியொன்றும் பற்
பல பேதமாய்ச் சொல்லப்படுகின்றார். (19½) பின்னும் சிவம், அமூர்
த்சி, மூர்த்தி, கர்த்தா, கர்மா (20) ஆகிய விப் பஞ்சஸாதாக்கிய மூர்
த்திகளு மப்பரமேசுவரனுடைய அமிசமூர்த்திகளே. தனீரவு மவர்
ஸத்தியோஜாதம், வாமதேவம், தத்புருஷம், அகோரம், ஈசானம் ஆகிய
பஞ்சப்பிரம்ம மூர்த்தியும், ஸர்வஜ்ஞசக்தி, நித்தியதிருப்தசக்தி, அனா
திபோதசக்தி, சருவச்சுதந்திர சக்தி, அலுப்தசக்தி, அநந்தசக்தி ஆகிய
ஷ்டங்கசக்தி மூர்த்தியும், ஸதாசிவ மூர்த்தியும், மகாஸதாசிவமூர்த்தி
யுமாய் வேறுபட்டிருக்கின்றார். இன்ன மவருக் கிருபத்தைந்து மூர்த்தி
களுண்டென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. (22) அம்மேசுவர ரொப்போ
தும் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்தருளுகின்றார். அதாவது ருஷ்டி,
ஸ்திதி, (23) சமுகாரம், திரோபாவம், அனுக்கிரகம் ஆகிய இவ்வைந்
தும் ஸ்ரீ பரமேசுவரனது பஞ்சகிருத்தியங்களெனப்படும். (24) அவ
ரொருவரோ பரப்பிரம்ம மென்றும், மற்றவ றொல்லாம் பசுக்களென்றும்
சொல்லப்படுகின்றது. சருவஜ்ஞத்துவம் முதலிய சக்திகளையுடைய
சம்பவானவர் சரீரம், இந்திரியங்கள் முதலியபாசங்களா லவ்வெல்லா
ப்பசுக்களையும் கட்டி யெப்போதும் திருவிளையாட் டருளுகின்றார்.
(25½) பிரம்மன் முதலிய பசுக்க ளெல்லாம் ஸ்ரீபிரபுவினுடைய அவ்
வாறு திருவிளையாடலுக்குக் கருவிகளாகின்றார்கள். (26) அவர் சரு
வஜ்ஞராகியதால் சிருஷ்டி ஸ்திதி சமுகாரங்களைச் செய்தருளுவோ
ரும் நித்திய திருப்தராகியதால் சகல வனுக்கிரகங்களை யு மருள்வோ
ரும்; அனாதிபோதராகியதால் சகலப் பிராணிகளையும் மோகிப்பிப்பவ
ரும், சருவச்சுதந்தர றுள்ளவராகியதால் பக்குவர் (ஞானத்தில் முதி
ர்ந்தவர்) களுக்கு மோக்ஷமளிப்பவரும், (28) அலுப்தசக்தி யுடைய
வராகியதா லென்றும் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்வோரும், அநந்த
சக்தியை யுடையவராகியதால் சகலப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் காரணரு
மா யிருக்கின்றார். (29) ஆகையா லிவ்விதமாய் ஆறங்க சக்திகளை யு
டையவரும், பஞ்சப்பிரம்ம சொரூபியுமான ஸ்ரீஸதாசிவன் பசு பாச
ங்களினின்று வேறான பசுபதியென்றே யெல்லோர்களாலு மறிபத்த
க்கவர். (30) இப்படிப்பட்ட பரமசிவனை யிவ்வாறு யறிவதினால் மட்
டில் எல்லோர்களுக்கும் மோக்ஷ ஸாம்பிராஜிய முண்டாகுமேயின்றி

வேறு விதத்தாலில்லை. ஐச்சிவபிரானை யறிவதினால் துக்கங்களைக் கடந்து சேஷமத்தை யடைகின்றான். (31) பிராணிகள் சமுசாரத்தினின்று மோக்ஷ மடைவதற்காக ஸ்ரீசிவபிரானால் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமென்று நான்கு பாதங்கள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. (32) மானிடர் சரியை யென்னும் பாதத்தை யனுஷ்டிப்பதினால் சிவபிரானுடைய சாலோக்கிய பதவிபை யடைந்து பிறகு நாளடைவில் ஸாயுஜியத்தை யடைகின்றான். ஆகையால் சரியை யென்பதும் முக்தியைக் கொடுக்கலுற்றதுதான். (33) கிரியாபாதத்தை யனுஷ்டிப்பதினால் சிவபிரானுடைய ஸாமீபியத்தை யடைந்து பிறகு ஞானத்தினாலேயே மோக்ஷமடைகின்றான். (34) யோக பாதத்திற்கு கூறிய முறைப்படி யோகத்தை யனுஷ்டிப்பவன் ஸாரூபியத்தை யடைந்து பிறகு ஸாயுஜியத்தை யடைகின்றான். (35) ஞானபாதத்திற்கு கூறிய நெறியின்படி ஞானத்தை யாசரிப்பவனே வென்ற லதன் மகிமை யால் கொஞ்சமேனும் தாமசமின்றி ஸாயுஜிய மடைகின்றான். (36) ஆகையால் மோக்ஷம் பெறுவது ஞானத்தினால்தான். மூவுலகினர்களுக்கும் ஞானம் வெகுதூரலபம். விஜ்ஞான (சிற்பங்கள் சாத்திரங்கள் இவைகளின் ஞானம்) உத்தினை லொருவருக்கும் சமுசாரத்தினின்று மோக்ஷம் கிடைப்பதில்லை. (37) உலகினில் ஞான மடைந்தவன் சமுசாரத்தினின்று ஜீவதசையிலேயே மோக்ஷம் பெற்றவ னென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஞானமுள்ளவ னெதை யெதை விரும்புகின்றானோ அதனை யெல்லா மடைவா னென்பதிற் சந்தேகமில்லை. (38) ஆகையால் சகல லோகங்களிலும் ஞானிகளுக்கொன்றுந் தூரலபமில்லை. யாதாமோருவன் ஷடங்கங்கள், பதம், கிரமம் இவைகளோடுகூட நான்கு வேதங்களையும், பிராணம், தர்க்கம், மீமாம்சை, தருமசாத்திரம் முதலிய சாத்திரங்களையும் கற்றுச் சகல வாகமப் பொருட்களின் தத்துவங்களையும், மதாந்தரங்களின் தத்துவங்களையு மறிந்தவனாகிப் (40) பசு, பாசம், பதி இவைகளை யதனு னிலக்ஷணங்களாற் குறிக்கப்பட்டபடியறிந் தப்படிப்பட்ட ஞானத்தினால் 'ஞாதா (அறிகிறவன்) நானே யென்றும், ஞேயர் (அறிபத்தக்கவர்) ஸ்ரீ ஜகதிசனே யென்றும், (41) ஞானமோவென்றால் ஸ்ரீ சிவபிரானை விட்டகலாமல் தனக்குள் ளிருக்கு மறிவே யென்று' மீம்மூன்றையும் நன்கறிந்து பொறியடக்கமுற்றவனாகி யதே நிட்டையி லிருக்கின்றானே (42) அப்படிப்பட்டவன் சமுசாரத்தினின்று விடுபட்டவனும், ஸ்ரீ சிவபிரானுக்குச் சம்மதியானவனும் ஜீவ தசையிலேயே மோக்ஷம் பெற்றவனு மாகின்றான். ஸ்ரீசிவ பிரான் பரிபூரணராகிய சுபாவத்தைக் கொண்டவராகையால் பதியும், (43) பஞ்ச லாதாக்கியத் திருவுருவங்களைக் கொண்டவராகையால் பஞ்சப்பிரம்மச் சொரூபத்தையும், ஷடங்கசக்திகளையும் கொண்டவரும், ஸதாசிவச் சொரூபியமானதால் ஸ்ரீ மகாஸதாசிவனும், (44) பரம், அபரமென்னும் பிரிவினையைக் கொண்டிருப்பதா லிருபத்தைந்து

திருமூர்த்திகளைக் கொண்டவருமாகின்றார். அனாதியும், எல்லோர்களுக்கும் மனக்கிரகங்களை யளிக்கவற்றவருமான வத்தேவாதிதேவர்தான் (45) பிராணிகளுக்குச் சகல புருடார்த்தங்களும், சித்திப்பதற்காக என்றும் பஞ்ச கிருத்தியங்களைச் செய்தருளுகின்றார். இவ்விதமாய் ஸ்ரீபிரபுவானவ ரொல்லாவற்றையும் சக்தியினால் செய்தருளுகின்றார். (46) கேளீர், முனிவர்களே ! இவ்வாறு யெவ னுண்மையி லறிகின்றா னோ அவனே ஞானி யெனப்படுவானென, அப்போது செளனகாதி முனிவரெல்லாம் சிவச்சொருப ஞானத்தை யிவ்விதமாய்ச் சூதமுனி வரால் கேட்டதன்பேரில் மனதிற் சந்தேகம்கொண்டவர்களாகிப் பரிசுத்தம் பொருந்திய சூதமுனிவரை வினவலாகின்றார்கள். (47)

என்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் கூடு—வது அத்தியாயத்தி னார்த்தம்.

‘ஓ, சூதமுனிவரே ! ஸ்ரீபரப்பிரும்பத்தி னிருபத்தைந்து மூர்த்திகளும் கைலாயம், சிவலோகம் முதலிய விடங்களில் காரியார்த்த மா யனாதியாயுள்ளன வென்று கேள்விப்பட்டிருப்பதா யெங்களுக்கும்தான் லிப்போ துணைக்கப்பட்டதன்றோ. (1½) உம்மைக்காட்டிலும் தத்துவ மறிந்தவர் மற்றொருவரு மில்லாதபடியா வதிலெங்களுக்கு நேரிடும் சந்தேகத்தைத் தீர்க்கவேண்டு’ (2) மென, சூதர் கூறியதா வது—கேளீர், முனிச்சரோஷ்டர்களே ! இருபத்தைந்து திருமூர்த்திக ளுக்குள்ள வனாதித் தன்மையைக் கூடிபமட்டில் தெளிவாய் நான் கூறலாவதை நீங்கள் ளரிந்து கொள்ளுங்கள். (3) என்றும் திருப்தியுள் ளவரான ஸ்ரீமகாதேவருடைய இருபத்தைந்து மூர்த்திகளு மனாதியும் நித்தியமுமாயே உள்ளன. (4) அம்மூர்த்திகளெல்லாம் ஸ்ரீபிரபுவினால் தமது சுத்த தத்துவத்தின் கண்ணே காரியார்த்தமாய்த் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஓ, முனிவர்களே ! அது எதற்காக வென்றால் நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். (5) இலிங்ககாதபலமூர்த்தியானது பிராணிகளி னுற்பத்திக்காக வேற்பட்டிருப்பதாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ரீ மகேசுவரனால் பூரண அபிசத்துடனு மெங்ஙன மம்மூர்த்தியானது தரிக்கப்பட்டதோ (6) அங்ஙனமே சகலப் பிராணிகளு மாகின்றார்கள். இரண்டாவதான கிரீவிகாரமாகிய ஸுகாஸன மூர்த்தியினு (7) லவ்வெல்லாப் பிராணிகளும் வாலிபத்தில் விகாச மற்றிருக்கின்றார்கள். பிரபுவானவர் உமைபம்மனாகிய தமது சக்தியை மணம்புரிய விச்சித் தபடியா (8) லவ்வெல்லாப் பிராணிகளும் மணம்புரிய விச்சை கொ ள்ருகின்றார்கள். மூன்றாவதாகிப உமாலக றென்னும் மூர்த்தியால் (9) பிராணிகள் கலியாணஞ் செய்து கொள்ளுகின்றார்கள். திருமணம் புரிந்துகொண்ட கலியாணசந்திர மூர்த்தியா லவர்கள் நாள்தோறும் பெண்டிர்களோடு புணருகின்றார்கள். பிராணிகளுக்கு மோக மளிக்க

லுற்ற அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தியா லவர்கள் மோகத்தோடு கூடியவர்க
ளும், சாஸ்திரங்களைக் கற்பனையில் பிரயாசைப்படுவோர்களு மாகின்றார்
கள். (10-1) ஸ்வாமியானவர் ஸோமாஸ்கந்த றென்னும் மூர்த்தியைக்
கொண்டிருக்கின்ற பீடியால்தான் பிராணிகள் பிள்ளைகளைப் பெருகி
ன்றார்களேயின்றி வேறில்லை. (12) ஸ்ரீ பரமேசுவரன் பிரபஞ்சங்களு
க்குக் காரணபூதரான விஷ்ணுவுக்குச் சக்கிரத்தை யருள்செய்த சக்கி
ரப்பிரதான மூர்த்தியைக் கொண்டபடியால்தான் பிராணிகள் போக
ங்களைப் பெறுகின்றார்களேயின்றி வேறில்லை. (13) ஸ்ரீஜகதீசன் திரு
மூர்த்தி யென்னும் மூர்த்தியைக்கொண்டபடியா லான்மாக்கள் பிரய
த்தனமின்றி ஜாக்கிரத், சொபனம், ஸுஷுப்தி என்னும் மூன்றவஸ்
தைகளிலும் மூன்றுருவங்களை யடையலாகின்றார்கள். (14) ஸ்ரீபரமசி
வன் அர்த்தநாங்க விஷ்ணுவென்னும் திருவுருவத்தைக் கொண்டதின
லான்மாக்களுடைய புண்ணிய பாவங்களைச் சமப்படுத்தியவர்களுக்கு
தமது சக்தியை யீந்தருளுகின்றார். (15) கருணைக்கடலும், பராபர
ப்பிரவுமான ஸ்ரீ பரமேசுவரனடியார்களுக்குக் குபதேச மருள் வதற்காக
தக்ஷிணமூர்த்தியென்னும் திருவுருவத்தைக் கொண்டபடியால் (16)
பிறப்பினில் பயமுள்ளவர்களான வான்மாக்க ளவரொருவரையே பிற
ப்பற்ற பராபரவஸ்து வென்றறிந்து மோகூழ்ம் பெறுவதற்காக வத்தே
வாதி தேவருடைய தக்ஷிணமூர்த்தித் திருவுருவத்தைச் சரணமடை
கின்றார்கள். (17) ஆகையால் தக்ஷிணமூர்த்தியைச் சேனிப்பதினால்
சகலப் பிராணிகளுக்கும் முத்தியே. மற்றத்தேவர்களை யண்மெய்தினால்
மானிடர்களுக்கும் சமசாரத்தினின்று மோகூழ்மே கிடைக்காது (18)
ஸ்ரீ சம்பவின்னுடைய மகா மங்களாகரம் பொருந்திய பிக்ஷாடன மூர்த்
தியானது ஞானத்தில் முதிர்ந்தவர்களுடைய சுக அதுக்கம் முதலிய
போகங்களை யொடுக்கலாகின்றது. (19) ஆகையால் தான் அவனாயெ
வர் தமது இருதயகுகையின் மீதுள்ள பர மாகாயத்தில், ஸச்சிதான
ந்தச் சொருபியும் வேறு பொருளற்ற வருமாய் நிலைநிறுத்தியுறிகின்
றானே (20) அவனப்படிப்பட்ட மகா புலவரான பரப்பிரம்மத்தோ
டுகூட நித்திய திருப்தியை யடையலாகின்றான். ஸ்ரீமகாதேவரால்
கொண்டருளப்பட்ட கங்காள மூர்த்தி (21) யால் ஜகதீசன் பக்குவா
த்தமர் (ஞானத்தில் முதிர்ந்தவான்மாக்) களுக்கு வைராக்கியத்தை யீ
ந்தருளுகின்றார். ஆகையாலவர்கள் சகல சிற்றின்பங்ளினின்று மொ
ழிவடைகின்றார்கள். (22) அயர் நெற்றிக் கண்ணெருப்பிறற் காம
னைச் சமுகரிக்கலான மூர்த்தியினால் காமஞலுண்டாகும் துன்பங்க
ளைத் தொலைத்துப் பக்குவர்களுக்குச் சுகத்தையருளுகின்றார். (23)
அப் பட்ட மூர்த்திக்குக் காமசமுகார மூர்த்தியென்று பெயர். கா
லனா காலரான ஸ்ரீ முக்கன்பிரான் காலனைச் சமுகரிக்கலான
மூர்த்தியால் (24) பக்குவர்களுக்கு காலனிடைத்திருக்கும் பயத்தைத்
தயவினால் தொலைத்துவிடுகின்றார். மாமுனிவ ரப்படிப்பட்ட மூர்த்

தியைச் சாலசமுக்கார மூர்த்தியென்று சொல்லுகின்றார்கள். (25) ஸ்ரீ ஜகத் சூருவானவர் ஜலந்தராசுரனைக் கொல்வதற்காகக் கொள்ளலான ஜலந்தர சமுக்காரமூர்த்தியினால் பரிசுத்தம் பொருந்திய சித்ததைக் கொண்ட யோகீசுவரர்களின் கோபமானது தொலைக்கப்படுகின்றது. (26) ஸ்ரீ சம்புவானவர் திரிபுரங்களைச் சமுகரிக்கலான திரிபுர சமுக்கார மூர்த்தியினால் பரிசுத்தம்பொருந்திய வான்மாக்களின் சத்துவம், இரஜசு, தமசு, ஆகிய முக்குணங்களையும் விலக்கிவிடுகின்றார். (27) தாசங்கஸவாமியைக் கண்டிக்கலான மேன்மைபொருந்திய சரபமூர்த்தியால் பக்குவாத்துமர்களின் கருமம், மாயையென்னு மிருமலங்களும் நாசம் செய்யப்படுகின்றன. (28) காளகூடவிஷத்தை யுண்ணலான மகாசுரேஷ்டமாகிய நீலகண்டமூர்த்தியா வனதியா யுண்டாயிருக்கலுற்ற கொடியதான மற்றோராணவமென்னும் மலமானது தொலைக்கப்படுகின்றது. (29) நான்கு கொம்புகளையு மிரண்டு கழுத்துகளையு மேழுரைகளையு ம்கொண்ட திரிபாதமூர்த்தியால் பக்குவாத்துமர்களுக்கும் சரியை, கிரியை, யோகம் ஆகிய மூன்றுபாதங்களு மருளப்படுகின்றன. (30) அளவற்ற மகிமைகளுக் கிருப்பிடமான ஏகபாதமூர்த்தியினால் பக்குவாத்துமர்களுக்கு ஞானமென்னும் பாதத்தையனுஷ்டிக்குப்படியான வொழுக்க மருளப்படுகின்றது. (31) சகல பந்தங்களினின்றும் விடுபட்டதான பைரவமூர்த்தியால் பக்குவாத்துமர்கள் சருவலங்கங்களினின்றும் விடுபடலாகின்றார்கள். (32) வெள்ளிமூலையி னுகிருதியைக்கொண்டதும், தருமத்தினு லுருவம் கொள்ளப்பெற்றதுமான மேன்மைபொருந்திய திருவெருதினம் தேற்றலுற்ற விருஷபாருட மூர்த்தியானது சகல பக்குவர்களுக்கும் பிரஸாதமருளச் சித்தமாயிருக்கின்றது. (33) சந்திரகலையை யுச்சியிரத்தினமாய்ப்பூண்ட வப்பிரபுவினுடைய சந்திரசேகர மூர்த்தியினால் பிராணிகள்கூட வலிமைபொருந்தியவைகளான ஜன்மம், மிருத்தியு இவ்விரண்டையும் கடக்கலாகின்றார்கள். (34) மெத்த வானந்தத்துடன் திருந்ளையாட்டா யொருகாலினால் திருநடனம்செய் தருளலுற்ற, பார்வதிதேவி யொருத்தியையே சாக்ஷியாய்கொண்டதும், பரமாத்ம பரிதமுமான ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்தி (35) யா லெல்லாப்பக்குவர்களு மானந்தமடைகின்றார்கள். இரஸச்சொருபியானப் பிரம்மத்தை யறிந்தல்லவோ ஆரந்தமடைகின்ற னென்பது வேதவாக்கியம். சுருணைக்கடலான ஸ்ரீ பார்வதி நாதருடைய கங்காதாமூர்த்தியானது (36) புண்ணியாத்துமர்களைப் பேராநந்தக்கடலில் மிகுதியா யாழ்த்தலாகின்றது * ஆகையால் கேளிர் முனிவர்களே! ஸ்ரீ மகேசுவரனுடைய வப்படிப்பட்ட விருபத்தைந்து திருமூர்த்திகளு (37) மப்பிரபுவினு லந்தந்தக்காலத்திற்குத் தக்கபடி பிராணிகளை பிரக்ஷிப்பதற்காக வாதி

* இருபத்தைந்து திருமூர்த்திகளின் விவரத்தைப்பற்றி யிதேவீதமாய்ச் சில வாகமங்களிற் கூறப்பட்டிருந்தபோதிலும் வாதுவாகமம், சிவரகளியம் முதலியவைகளில் இதுங்கண்ட அர்த்தாங்கவிஷ்ணுமூர்த்தி, திரிமூர்த்தி மூர்த்தி, சரபமூர்த்தி, திரிபாதமூர்த்தி, பைரவமூர்த்தி இவ்வைந்துக்கும் பதிலாய் கஜாரிமூர்த்தி, வீரபக்திரமூர்த்தி, கிராதமூர்த்தி, சண்டேசானுக்கிரகமூர்த்தி, விக்கினேசானுக்கிரகமூர்த்தி இவை காணப்படுகின்றன.

யிலேயே தயவுடன் தரிக்கப்படலாயின வென்பது நிச்சயம். (38) அவா ஸ்திர(ரித்திய) ராகையா லவரது இப்படிப்பட்ட மூர்த்திகளும் ஸ்திரமுள்ளவையே யென்பது வேதவாக்கியம். இப்படிப்பட்ட, சுத ந்கிர சக்தியுடைய ஸ்ரீ சிவபிரானிடத்து, அவரோர் காலவரைக்குள் ளடங்கியவரென் றாகிக்கும் தர்க்கமானது (39) முக்கியமா யனுமா னத்திற்கு நிலையில்லாதுபற்றி, நிந்கமாட்டாது. இவ்வாவிடி லுபநிட தங்களால்வர் சருவ வல்லமையுள்ளவரென்றும், அவ் வருவமில்லாப் பொருளுக்குப் பரிசுத்தத்தன்மை முதலிய எட்டுதருமங்களு முள்ள னவென்றும் சொல்லப்படுவதற் கிடமேது? (40½) மேலு மிவ்விரு பத்தைந்து திருமூர்த்திகளு மம்மசேசவரானென்றும் நித்தியமா யங் கீகரிககப்பட்டுருக்கின்ற (41) படியால் புலவர்க ளப்படிப்பட்ட ஜக திசுலா தரிக்கப்பட்ட விமூர்த்திகளம்து மவ்வாறு தர்க்கம் வாதிப் பது கூடாது. ஒ, பிரம்மனோத்தமர்களே! அங்ஙனம் செய்திடி லவ ன் நாசமடைவான். (42) ஆன லிவ்விருபத்தைந்து திருமூர்த்திகளம்து ம் பக்திச் சிரத்தை யுள்ளவர்க்கோவென்றால் நித்திய கலியாணங்க ளும், சேஷமங்களும், அளவற்ற பாக்கியங்களுமுண்டாகும். (43) ஒ, முனிசுவரர்களே! இப்போதுங்களுக் கிவ்வுபதேசகாண்டம் சொல்லி முடித்தாகிவிட்டது. ஆகையால் மகா பாக்கியசாலிகளாகிய நீங்க ளேழு காண்டங்க ளடங்கிய சிவரகசியகண்டம் முழுதும் கேட்டுவி ட்டீர்கள். (44)

தொண்ணூறாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உபதேச காண்டம் கூக—வது அத்தியாயத்தி னர்த்தம்.

முனிவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள்:—‘ஓ, சூதமுனிவரே! தேவ ரொங்களுக் கின்றுமுதலா யாசிரியரும் தந்தையு மாகின்றீர். சகலப் பிராணிகளுக்குமுள்ள தாய் தந்தையர்களும் சரிததை மட்டிற் பெ ற்றவ ராகின்றீர்கள். (1) நீரோ பிரம்மத்தையும் ஞானத்தையு மளி த்தவ ராகின்றீர். உம்மால் நாங்கள் களாயேறி விட்டோம். ஆறுவ ளைத் தந்தைகளில் பிரம்மத்தை யருளிய தந்தையே பெரியவர். (2) உனென்று லவரால் களாயற்றதான சமுசாரக்கடலானது ஓர் மாட்டி ன குளப்படியாய்ச் செய்துவிடப்படுகின்றது. நல்ல ஆசிரியர்களுச் ச்சுச் சரிமம், பொருள், உயிர் இவைகளை யர்ப்பணம் செய்யவேண்டு (3) மென்றுலகினில் வேத மறிந்த பிராமணச் சிவாஷ்டர்களாற் கூற ப்படுகின்றதன்றோ! ஆகையால் ஒ, ஜகத்குருவான மகா புத்திசாலி யாகிய சூதமுனிவரே! எங்களுக் கும்மால் ஸ்ரீஜகதிசனைப்பற்றி யுரை க்கப்பட்டலாகி யாங்க ளுமதுதவியினால் கிருதார்த்தர்களாகி விட்டபடி யால் நாங்க ளெங்களது தனங்கள், சரிமம், உயிர் இவைகளை யெல்லா முமக் கர்ப்பணம் செய்து விட்டோம். (4-5) மேலு மாசிரியர்களுக்கு எல்லாப் பொருட்களையும் தத்தஞ்செய்துவிட வேண்டு மென்பது வேதவாக்கியமுமன்றோ!’ வென்று சொல்லி யவர்க ளவரைத் தண்ட னிட, அவரு மம்மாமுனிவர்களைத் தண்டனிட்டார். (6) பிற்பாடி சூத ரவர்களை நோக்கி ஒ, முனிவர்களே! நீங்களே நெந்தனை யிங்ஙன

முனாக்கலாகின் திர்ச்சன்? நா மெல்வார்களும் சருவ ஜகனனாதராகிய ஸ்ரீஸாம்பஜ்ரீத்தியைக் களிப்பிப்போமே! அதலலலோ வாக்குகளு கருப் பயன்! (7) என, இவ்வாறு சூதர் மொழிந்ததைக் கேட்டதன் மேனவெல்லோர்களும் சகலதேவர்ளாலும் திபுரணிக்கவற்றவரும், உபநிடதங்களால் துதிக்கப் பெற்றவருமான ஸ்ரீஜாதிரசனைத் தியானி க்கலானார்கள். (8) இச்சமயத்தில் கருணாரிதியாகிய ஸ்ரீமகாதேவர் பார்வதி தேவியோடுகூட கைலாசுக்கு நிகரானதும் மெத்தவெண்ணை மொருந்தியதுமான விடபத்தினி தேறிக்கொண்டு ஸ்கந்தவிக்கணேச வரர்களோடுகூட வந்திரன்முதலிய விசேஷ தேவகணங்களாலும் சூழப்பெற்றவராகிய பப்போதவர்ளது மத்தியி லாவிரப்பனித்தனர். (9-10) அப்போது தேவர்களெல்லாம் கந்தர்வர், யக்ஷர், உரகர், அர க்கர் இவர்களோடுகூட ஸ்ரீதேவேசனருளியிருக்கு மடத்தில் மலர் மாரி சொரிந்தார்கள். (11) தேவகுந்துபிகள் கடலுக்கு நிகராய் முழ ங்வுற்றன. மேலும் தேவர்முதலியவர்க ளாகாயத்தி லிருந்துகொ ண்டே ஆயிரமாயிரங்களாய் நிஸ்ஸாணம், டிணடிமம் முதலிய வாத் திபங்களையும் (12) கோடிகோடிகளாய் திமிலம், கோமுகம் இவ்வா த்தியங்களையும், சங்கம்சங்கமாய்ச் சங்க வாத்தியங்களையும் பத்தாம ம் அர்ப்புதமென்னும் சங்கியைகளாய்க் கொம்பு வாத்தியங்களையும் (13) மரபத்தாம சங்கியைகொண்டதாய்க் காஹ்ளிவாத்திய, சின் னவாத்தியங்களையும், கோடிகோடிகளாய் மிருதங்க தாள படக வாத் தியங்களையும் முழக்கினார்கள். (14) ஆன லிப்படிப்பட்ட சத்தங்க ளையெல்லாம் கண்திவர்களின் கைகளாலடிக்கப்பட்ட சடலைச் சபிச் கலுற்ற பேரொலியைக் கொண்டதான அதிமுழக்க முள்ள துந்துபி வாத்திபங்களின் தொனியானது மேற்கொள்ளலாயிற்று. (15) முனி வர்களெல்லாம் தடினை யுயரவெறிந்து பிடித்து நான்கு பக்கங்ங்ளி லும் கூத்தாடினார்கள். ஸாமகானத்தில் தேற்சியுள்ள சில முனிவர் ஸாமங்குளால் கானம்செய்தார்கள். (16) காரந்தர்வவேத (சங்கீத)த்தி ல் கரைசடந்தவர்சளாகிய ஹாஹா, ஹூஹூ, சித்திரசேனன், மகா சித்திரதன், தும்புரு, நாரதா, இவர்களும், (17) அவரவர் பெண்ம ர்களோடுகூடிய சின்னரர்கள், சிறந்த கீம்புருடர்கள் இவர்களும் மகா மேருவைத் தனசாய்க்கொண்ட ஸ்ரீ மகேசுவரன் திருச்சன்னிதிக்கு ன்னை வாசிப்பதற்காக வந்தார்கள். (18) ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவும் சந்த ஸ்ரூபமான பக்ஷிராஜன் தோள்மீது விளங்கலுற்றவராகித் தமது நா ன்குழந்திசுள்ளாலும் சூழப்பட்டங்கு திருச் சன்னிதிக்குவந் (19) திடதுபாரிசத்தில் நின்று ஸ்ரீ ருத்திரமந்திரங்களை யொரேசித்த நிலை யுடன் ஜபம்பண்ணிக்கொண்டே யுலகினிலுள்ள நல்லோர்களை யிர கூழிப்பவரான ஸ்ரீ மகாதேவரைச் சேவைசெய்தார். (20) பத்துப் பி னாகிய இலக்குமியு மனேகம் பரிவாஸ்திரிகளால் சூழப்பட்டவளாகி த் தனக்களவற்ற பாக்கியமும், நிகரற்ற வடிவமும், அழிவற்ற மாங்க ளியமு முண்டாகவேண்டுமென்று பசுபதியான ஸ்ரீ பரமசிவனையு மவ ரதிடது மடித்து விளங்கலுற்ற கிரிராஜ குமாரியையும் வாக்கினால் வேண்டிக்கொண்டாள். (21-22) விஷ்ணுவின் குறிசுளான சங்குசக்கி ரம் கௌஸ்துபம் முதலியவைகளால் விளங்கலுற்ற விஷ்ணுகணங்க

ஞ மவரதுபாரிசத்தில் நின்றுகொண்டு ஸாம்பமூர்த்தியைச் சேவித்
 தார்கள். (23) மகிமைபொருந்திய பிரம்மதேவனும் ஸரஸ்வதியோடு
 கூட வன்னத்தின்மீதேறி யங்குவந்து பகலானாகிய பார்வதிநாதனை
 மெத்த மனவுருக்கத்திடன் (24) தியானம் பண்ணிக்கொண்டும், ஸ்ரீ
 தீரஸுக்குத் மந்திரங்களை யொரேகித்த நிலையுடன் பாராயணம் பண்
 னிக்கொண்டும் தமக்கவரது திருவடிக் கமலங்களின்மீ தசைவற்ற
 பக்தியுண்டாகவேண்டுமென்றே தேவேசனைப் பிரார்த்தித்தார். (25)
 பிரம்மனுடைய கணங்களும், ஒன்பது பிரஜாபதிகளும் ஸனகாதி
 யோகிசுவரர்களோடுகூட ஜகதிசனை யங்கவனமே பிரார்த்தித்துக்கொ
 ண்டார்கள். (26) மகா மகிமைபொருந்தியவர்களான பிரம்மருடிகள்,
 பரிசுத்தர்களான தேவருடிகள், கபிலர் முதலிய யோகிசுவர்கள்
 இவர்களெல்லாம் ஸ்ரீ மகாதேவரை யாநந்தமாய்த் துதிசெய்தார்கள்.
 (27) பிற்பாடங் கச்சபைதனில், மெத்தநேரத்திலும், பற்பல வீரத்தி
 னங்களால் விளங்கப்பெற்றதும், பொன்மலைக்கு நிகரும், ஆயிரத்தெ
 ட்டிமாற்றுத் தங்கத்தினு லமைக்கப்பட்டதும், மெத்த வற்புதமும்,
 ஸ்ரீ ஜகதிசனுக்கே தகுதியுமான வோர் திவ்விய சிம்மாசனமுண்டாயி
 ற்று. (28½) அப்போது ஸ்ரீ மகாதேவன் பார்வதி, வடிவேலன், விக்
 கினேசுவரன் இவர்களோடுகூட வதனை யங்கீகரித்தனர். (29) விசித்
 திரங்களும், மெத்தத் தகுதியுள்ளவைகளுமான கோடிகோடிகளாகிய
 சாமரங்களும் விசிரிசுளு முருத்திரகன்னிகளால் மிக வாதரவுடன் வி
 சிரப்பட்டன. (30) கணுதிபர்கள் கறுப்பகிற்கட்டைத் தூள்களால்
 தூபம்போட்ட த்தூபங்களால் ஸ்ரீதேவேசன் விளங்கியிருக்கு மந்த
 விடத்தை வெகுநேரத்தியாய் நிரம்பச்செய்தார்கள். (31) இப்படிப்
 பட்டதான ஸ்ரீ சம்புவி னுஸ்தானத்தையும், உத்தமமான திவ்விய வியம்
 மாசனத்தில் தேவியோடுகூட வீற்றருளியிருக்கும் ஸ்ரீ மகேசுவரனை
 யும் செளனகாதிமுனிவர்கள் பார்த்தவுட னளவிடத்தகாத பரமான
 ந்த பாரத்தினு லாக்கிரமிக்கப்பெற்ற மனதைக் கொண்டவர்களாகித்
 தம்மையுமறியவில்லை; பிறர்களையுமறியவில்லை; இம்மை மனுமைகளை
 யுமறியவில்லை. (32) சிலர் கூத்தாடினார்கள். சிலர் மிகவும் பரவசம்
 கொண்டழுதார்கள். சிலர் பூமிதனிற் புறண்டார்கள். சிலர் கிரித்
 தார்கள். அப்பிராமண சிரேஷ்டர்களில் (34) சிலருள்ளம் பரவ
 சம்கொண்டதினால் பாட்டுப்பாடிக் கத்தினார்கள். சிலர் கண்களில் லா
 னந்தக்கண்ணீர் நிரம்பிப் பெருகப்பெற்றார்கள். (35) சிலர் பரவசர்க
 ளாகி உள்மூச்சு வெளிமூச்சுகளை மிகுதியாய்க் கொண்டார்கள். சிலர்
 களிப்பினால் மெய்சிலிர்க்கப்பெற்றவர்களாகி 'ஜபாவிஜயி பவா' வென்று
 சத்தமிட்டார்கள். (36) இவ்விதமாய் ஸ்ரீ தேவேசனது திருச்சபையி
 ன் மத்திதனிற் பரவசம் பெறலான வம்மாமுனிவர்களைக் கண்டு வவ்வி
 ஷ்டர்முதலிய பிரம்மருடிகள், நாரதர் முதலிய தேவருடிகள், (37)

வெலிஷ்டர், கரசியபர், கண்ணுவர், விக்ரமித்திரர், பராசார், ஹரிதர், அத்திரி, பிருகு, குத்ஸர், திரஸ்தஸ்யு. அவரது புத்திரர், (38) பெளருகுத்ஸர், என்றும் தவத்தையே முக்கியமாய்க் கொண்டவரும், மகா தவசியுமான பெளருசிஷ்டி ஸத்தியவாக்குடைய இராதீதர், நாகர், மௌத்தகலியர், (39) வாஜசிரவசு, யோகியாக்ய உசன், அவரது புத்திரரான நாசிகேதர், ஆட்நாரர், கக்ஷீவான், மகா தவசியான ஒளசிஜர், (40) வீதஹவியர், சத்தியசந்தரும் மகா தவசியுமாகிய சிராயஸர், (41) அங்கரசு, சங்கர், லிகிதர், தக்ஷர், கிரது, முனிச்சிரோஷ்டரான தேவலர், சுகர், கண்ணுவர், பராசார், (42) மரீசி, காசியபர், உரோமசர், தால்பியர் இவர்களும், ஜனலோகவாசிகளான மற்றுமுள்ள முனிவர்களும் (43) நைமிசாரணியவாசிகளான செளனகாதி முனிவர்களைச்சந்தோடத்தினுலொருவரோடொருவர் கட்டிக்கொண்டு மெத்த வாதரவோடு வாக்கினால் கொண்டாடி (44) “ஓ, மகா பாக்கியசாலிகளான முனிவர்களே! நீங்கள் புண்ணியவான்களில் மெத்தச் சிறந்தவர்களன்றோ! ஏனென்றால் நீங்கள் பிரம்மன் திருவாக்கின்படியிங்கு நைமிசாரணியத்திலேயே யிருந்துகொண்டு மிகுந்த சுகருதங்களின் வசத்தினால் நேர்த்தியான வானப்பிரஸ்தாசிரமத்தை யாசரித்து வந்து (45½) பிற கதின்மூலமாயே நீங்கள் சூதமுனிவரின் முகமாகிய சந்திரனிடத்திருந்து (46) மகா சரித்திரமாகிய, மகா உருசியுள்ளதும், குடிப்பதற்கு மிகவும் தகுதியானதுமான பரமாமுத்தத்தை நீங்களிங்கு பானம்செய்யலாகி யிப்பேர்ப்பட்ட மகா புண்ணியத்தினு விப்போது ஸ்ரீசங்கரன் சகல தேவர்களுடனும், கணாதிபர்கள், பார்வதிதேவி, கந்தபிரான், இயானைமுகத்தேவன் இவர்களுடனும் கூட வங்களுக்குப் பிசன் னராகி புங்களைக் கிருதார்த்தர்களாக்கிவிட்டனரன்றோ! (48) உங்கள் மூலமாய் நாங்களுந் ஜகத்குருவாகிய ஜகதீசனைக்கண்டு கிருதார்த்தர்களாகிவிட்டோ” மென் றத் தேவமுனிவர்களெல்லாம், வானப்பிரஸ்தாசிரமிகுளான வம் முனிச்சிரோஷ்டர்களைத் துதிசெய்தார்கள். (49) பிற்பா டவ் வெல்லா முனிவர்களும் மனதை யடக்கிக்கொண்டு சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீபார்வதீராதனைத் துதிசெய்ததாவது:—(50) ‘ஓ! ஜயாவி ஜயீபவா! மகாதேவனே போற்றி, பரமநந்தனே போற்றி, ஜகத்குருவேபோற்றி, சம்புவே போற்றி, அர்த்தநாசீசவரனே போற்றி, (51) கலியாணநிலயனே போற்றி, பிரகிருதி சுந்தரனே போற்றி, ஸத்தியஞான நந்தனே போற்றி, சருவஞ்ஞனே போற்றி, வாசாமகோசரா போற்றி, (52) வித்தியாமயேசனே போற்றி, வித்தையை யருள்வோனே போற்றி, நிர்மலனே போற்றி, தாண்டமுடியாத சமுசாரத்தினின்று கரையேற்றுவோனே போற்றி, துக்கத்தைத் தீர்ப்போனே போற்றி, பிரபு

வே போற்றி, (53) அமோகனே போற்றி, மகாஸத்துவனே போற்றி, சுத்தனே போற்றி, மிகுந்த மேதையுடையோரே போற்றி போற்றி; ஓ, ஸ்வாமி, தேவரீர் சருவமங்களைக்கு மணவாளரும், பொன்னிறமுடையவரும், சுமங்கனமூர்த்தியுமான (54) தால் தேவரீரையிங்கு யாவர் வந்தனிக்கின்றார்களோ அவர்கள் மங்களத்தை யடைந்தவர்களே' யென்று முனிவர்கள் ஜகதீசனைத் துதிசெய்துவிட்டடிக்கடி தண்டனிட்டார்கள். (55) பிறகு ஸ்ரீசம்பு வுள்ளமதிற் களிப்புற்றவராகிய யவர்களை நோக்கி மொழிந்தருளியதாவது:—“ஓ, பிரம்மதையறிந்த ஆஸ்திகர்களான மாமுனிவர்களே, உங்களுடைய விப்பேர்க்கொத்த துதியினால் யாம் திருப்தியடைந்துவிட்டோம். ஆகையா லுலகினில் நமக்கு நீங்கள் மிகவும் பிரியமுள்ளவர்கள். (56½) மேலும் மிச் சிவரகசியகண்ட முங்களா லாதாவுடன் (57) கேட்கப்பட்டபடியால் யாம் பிரசன்னராசிப் பார்வதியோடுகூட விங் காவிர்ப்பவித்தனம். ஓ, முனிச்சிரோஷ்டர்களே, விசேடமாயித் துதியினால் யாம் மிகவும் திருப்தியடைந்துவிட்டோம். (58) மிக வுக்கிரமான தவத்தினாலாவது மிகுந்த தகடினைகளைக்கொண்ட வேள்விகளாலாவது அல்லது அனேக மகாதானங்களாலாவது நாமொருவரிடத்து மிவ்வாறு திருப்தியடையமாட்டோம். (59) ஆகையால் ஓ, முக்தர்களும், மகா பாக்கியசாஸ்திரமான முனிவர்களே, நீங்க ளுத்தமமான வரனைக் கேட்டுக்கொள்ளுங்க” எனன்று ஸர்வேசுவரரான ஸ்ரீஸாம்பமூர்த்தி திருவாய்மலர்ந்தருளியவுடன் (60) முனிவர்கள் மிகுந்த சந்துஷ்டியுடன் வந்தனித்து மெத்த வுத்தமமான வரனைக் கேட்டுக்கொண்டதாவது:—“ஓ, ஸ்வாமி, எந்தமானிடர்களிச் சிவரகசியகண்டத்தைக் கேட்கின்றார்களோ (61) அவர்களுக்குத்தேவரீர்பிரசன்னராசித்தயவுடன் வேண்டியவைகளைக் கொடுத்தருளவேண்டும். புத்திரரை வேண்டுவோர்க்குப் புத்திரரையும், தனத்தையே வேண்டுவோர்க்கு மிகுந்த தனங்களையும், (62) வித்தையை வேண்டுவோர்க்கு வித்தைகளையும், ஜயத்தை வேண்டுவோர்க்கு விஜயத்தையும், பூமியை வேண்டுவோர்க்குப் பூமியையும், கிராமத்தை வேண்டுவோர்க்குக் கிராமங்களையும், கொடுத்தருளவேண்டும். (63) ஓ, பிரபுவே, எவ்வொருவரெந்தெந்த வபீஷ்டங்களைக் கருதியவர்களாகிய யிவ் வுத்தமமான பிரபந்தத்தைக் கேட்கின்றார்களோ அவரவர்களுக் கந்தந்த வபீஷ்டங்களை யெல்லாம் தேவரீர் தாமதமின்றியே கொடுத்தருளவேண்டும். (64) மேலும் ஓ, சகல வரன்களையும் தந்தருளவற்ற சங்கரா, அம்பிகையோடுகூடிய தேவரீர் திருவடிக்கமலத்தின்மீ தெங்களுக்கு நீங்காதபக்தியுண்டாகவேண்டு” மென, (65) அம் முனிச்சிரோஷ்டர்களா லிவ்வாறு வரன்கேட்கப்பட்டவுடனங்ஙனமே கேட்கப்பட்ட வரன்களையெல்லாம் கொடுத்தருளியிட்டுப் பார்வதியோடுகூடப் பிரபு வந்தர்த்தான மடைந்தனர். (66) பிறகு செளனகா திருடிச்சிரோஷ்டர்கள் சூதமுனிவரோடு கூடக் கைலைக்கொடுமுடியை நோக்கி ஸ்ரீ மகாதேவருக்கு வந்தனம்செய்துபோட்டுப் (67) பிறகு மிகுந்த வானந்தத்தினால் தழுதழுக்கவற்ற வார்

த்தைகளா லொருவரோ டொருவர் பேசிக்கொண்டதாவது:— “ஓ! கோ! நர, மெல்லோர்களும் பிரம்மன் திருவசனத்தின்படி வானப்பிரஸ் தாசிரமத்தை யாசரித்துவருகையி விச் சூதமுனிவரைத் தரிசித்தமாத் திரத்தில் கிருதார்த்தர்களாகவிட்டோ” (68½) மென், இவ்வாறு யுணர்த்து க்கொண்ட முனிவர்களை நோக்கிச் சூதர் கூறியதாவது:— (69) ஓ, மு னிவர்களே, பெரியோர்களாகிய வுங்களது சேர்க்கையினால் நானு மிப் போது கிருதார்த்தனாகிவிட்டேன். ஏனென்ற லுலகினில் தருமாதரும ங்களைக் கேட்பவ ரிருந்தாலன்றோ சொல்லுவோ ருண்டாவார்கள். (70) ஸத்தியா யிப்போ அங்களுக்காகத்தானே கேட்பவர்க்கு மங்களங்களுக் கிருப்பிடமாகியவிப்படிப்பட்டகத் தன்சரித்திரத்தை நான்சந்தோடமாய் ப் படிக்க நேரிட்டது. (71) ஓ, பிரம்மனோத்தமர்களே, எங்கெங்கெல் லா யிச் சரித்திரம் படிக்கப்படுகின்றதோ அங்கங்கெல்லாம் ஸ்ரீமகாதே வன் பார்வதியுடனும் சகல கணங்களுடனும்கூடச் சான்னித்திய மரு ளுகின்றார். (72) பெருமைபொருந்தியவர்களான கேட்போர்க ளிப் புரா ணத்தைப் படிப்பவரைச் சரஸ்வதீபீடத்தி லுட்கார்த்தி வத்திரம், புஷ் பம் அக்ஷதைமுதலியவைகளால்பூஜிக்கவும், (73) புராணம்படிக்கும் மண் டபமெங்கும்அசுமானகிரிகள், சாமரங்கள், விசித்திரமானகண்ணாடிகள், ம ங்களகரம் பொருந்தியபற்பல மலர்கள் இவைகளால் நன்கலங்கரிக்கவும், (74) புராணமண்டபம்முழு தும்பசுவின்சாணத்தினால் மெழுகவும், ஸ்ரீதே வேசனுக்குக் கறுப்புகற்கட்டைத் தூட்களால் தூபம்போடவும் வேண் டும். (75) கேட்பவர்களிற் பிரதானமாகிய பிரபு அல்லது அரசனாவன் பிரம்மணர்களுடனும், மற்றுமுள்ள மந்திரி சேனாதிபதிகள் முதலியவ னேகர்களுடனும்கூட வெகு நியமத்தோ டிருந்துகொண்டு (76½) சந்த ணம்முதலியவைகளாலும், பச்சைக் கற்பூரம், அதிகோமளமான தாம்பூ லம்சுண்ணாம்பு இவைகளாலும் சபையினர்களை முறைப்படி பூஜித்து, (77) பிற கவ்வாறு திருப்தியடையலாகும் சபையோர்களால் களிப்புற் ற மனதுட னனுமதி கொடுக்கப்பட்டதன்பேரில் (78) நன்றாய் போஜ னும் பண்ணிவிட்டாவது பண்ணுமலாவது மிகுந்த சிரத்தையுடன் புரா ணம் கேட்கவேண்டும். மேலும் புலவர்க ளளவற்ற பராக்கிரமத்தைக் கொண்ட ஸ்ரீகுஹபிரானைக் கனிவர்க்கங்களாலும் மலர்களாலும் பூஜித்து விட்டு (79) ஒழுக்கமுள்ளவரும், புலன்களையும் கோபத்தையும் வென்ற வரும், குஹபிரான், பாமேசுவரன், பார்வதி இவர்களைத் தொழுவோரு ம், வேதவேதாந்தங்களிற் இதற்சிபெற்றவரும், வேதாந்தப்பொருட் க ளை யாராய்வோரும், குடும்பியும், நற்குடியோரும், புத்திர பெளத்திர க ளத்திரங்களை யுடையோருமாகிய விப்பேர்ப்பட்ட புராணத்தை யுணாக் கும் புலவரையும் பூஜித்துவிட்டுப் பிற கிப்பேர்ப்பட்டப் பிரம்மணித்தை யைப் பொருந்திய சந்திரவலிமை நகைத்திர வலிமைகளைக் கொண்ட ச பகாலத்தில் கிரமமாய்க் கைகளைப் பிரம்மாஞ்சலிகொண்டு தொடங்கி (80-82) நாள்தோறும் பத் தத்தியாயங்களைப் பத்தியுடன் கேட்டுதல்

வேண்டும். இல்லாவிடில் நானொன்றுக்கு எட்டு, ஏழு, ஐந்து, நான்கு, இரண்டு அல்லது ஒரே அத்தியாயத்தையாவது (83) பத்து, ஒன்று, அல்லது அரை சுலோகத்தையாவது தன தபீஷ்டமான பயனைக் கொடுத்தருளலுற்ற ஸ்ரீகந்தபிரானுடைய திருவருளை நாடியவனாகிய யாத்ரவுடன் கேட்கவேண்டும். (84) ஒவ்வொரு காண்டத்தின் முடிவுதினத்திலும் நல்ல சிவபக்தர்களாகிய, ஆபிரத்தெட்டு, அல்லது நூற்றெட்டு, ஐம்பது, இருபத்தினுக்கு, அல்லது பனிரண்டுப் பிராம்மணர்களுக்காவது ஸ்ரீமகேசவானுடைய, திருப்திக்காகப் போசனமளித்தல்வேண்டும். (85-6) மேலும் ஸ்ரீசிவபிரானுடைய திருக்கலியாண சமயத்திலும், ஸ்ரீகந்தபிரானுடைய பட்டாபிஷேகம், இருதேவிமார்களின் திருக்கலியாணம் இச்சமயங்களிலும், (87) ஒவ்வொரு காண்டத்தின் முடிவுகாலத்திலும் புராண முறைப்போல வத்திரங்களாலும், மோதிரம்முதலிய பூஷணங்களாலும், கேயூரம் முதலியவைகளாலும் தகவிலைகளோடு பூஜிக்கவேண்டும். (88) தவிரவும் நல்லபுத்தியை யுடையோன் புராணம் முற்றுந் முடிவாகும் சமயத்தி லிவ்வாறாய்ப் பூஜித்துவிட்டுத் தான் கோரிய பயன்கைகடுவதற்காக ஸ்ரீவடிவேலன் திருவருளை யடையும்படி மகா ஸம்பிரவங்களோடு விஸ்தாரமாய்ப் பிராம்மணர்களுக்குப் போஜனமளித்தல் வேண்டும். (89½) மேலும் புராணமுறைக்கும் வித்துவானையும் வேண்டியவைகளால் மிகுதியாய்ச்சம்மானித்துவிட்டுப் பின்னும் ஸ்ரீஜகதீசனது திருப்திக்காக வப் புராணிகளுக்கு மிகுந்த தனங்களாலும், பசுக்கள், குதிரை, யானை, ரதம்முதலிய வாகனங்களாலும், கிராமம், பூமி, வீடுமுதலிய மற்றவைகளாலும் திருப்திசெய்யவேண்டும். (91) ஓ, முனிவர்களே, லோபத்தினாலாவது மோகத்தினாலாவது பயத்தினாலாவது இவைகளையெல்லாம் செய்யாவிடில் ஸ்ரீஸ்வாமிநாதரு மவனுக் கெல்லாப் பயன்களையும் கொடுத்தருளமாட்டார். (92) சிற்பாடு நல்ல புத்திசாலியானவன் புராணிகளை வாகனத்தின்மீ தேற்றி மங்களவாத்தியங்களுடனும் சங்கீதங்களுடனு முழங்கோலம்செய்தவனாயவன் விடுதியிற் சேர்ப்பித்தல் வேண்டும். (93) இங்ஙனம் செய்திடில் வடிவேலனும் சுகலபயன்களையும் கொடுக்கலாவார். இவ்விதமாயிப் புராணத்தி னெருகலோகத்தையாவது அல்லது அரைசுலோகத்தையாவது கேட்டிடிலும் (94) நான்கு வேதங்களை யு மாறங்கங்களுடனும் பதக்கிரமங்களுடனு முலகினில் சிரத்தையுடன் கோடிமுறை ஜபித்தா லென்ன பயனோ (95) அதின் கோடிமடங்கானபயனை யச்சிரத்தையுடையான் பெறலாகின்றான். மேலு மவனுக்கு நூறசுவமேத யாகங்களுக்கும் (96) வேடாச மகாதானங்களுக்குமுள்ள பயனிலும் கோடிமடங்கு சித்திக்கலாகுமே! பின்னு மவனிகத்தில் புத்திர மித்திர களத்திரம் முதலியவர்களுட னனைக போகங்களை யனுபவித்துப்போட்டுப் பரத்திலும் ஸ்ரீகந்தபிரானுடைய ஸாயுஜியபதவியை யடையலாவான். (97½) புத்திரனை வேண்டுவோன் புத்திரர்களுக்கும், தனத்தை வேண்டுவோன் மிகுந்த வைசுவரியங்களையும்

டைந்து(98) முடிவின் மானிடர்கள் ஸ்ரீசிவபிரானுடைய ஸாயுஜியபத வியாகிய மோகூஸாம்பிராஜியத்தை யடையலாகின்றார்கள். ஆகையால் நன்மையின் விருத்திக்காக வென்றும் நாள்தோறு, மிச் சரித்திரத்தைக் கேட்கவேண்டு மென்றார்.(99) பிறகு சூதமுனிவரி னிவ்வாறு வசனங் களால் மாமுனிவர்கள் சந்தோஷக்கடலின் மிகுந்த அலைகளி லாழ்ந்தலு ற்ற சித்தத்தைக் கொண்டவர்களாகிச் சூதையப்போது பூஜித்துப் பிற கவனாவிட்டுத் தம் தம்முடைய வாசிரமத்திற்கு வெகு சந்தோடத் துடன் சென்றார்கள்.

உபதேசகாண்டம் தொண்ணூற்றோராவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

சிவரகசிகண்டம்.

அட்டவணை.

பக்கம்.	அத்தியாயம்.	பொருளடக்கம்.
ஸம்பவகாண்டம்.		
3—7	1	குதருக்கும் முனிவர்களுக்கும் சம்பாஷணை.
7—12	2	புராணனுபத்தம்.
12—16	3	பார்வதிதேவியி னுற்பத்தி. (தேசித்தல்.)
16—18	3—4	ஸ்ரீசிவபிரான் தக்ஷிணமூர்த்தியாயிருந்து சனகாதிசுருபு }
19—25	4—5	தேவர்கள் அசுரர்களின் வாதையைப்பற்றிப்பிரம்மனிடத்தில் } (முறையிடல்.)
25—29	6—7	பிரம்மன் முதலிய தேவர்கள் விஷ்ணுவிடத்தில் முறையிடல்.
33—45	8—11	மன்மதன் தேவர்களாலனுப்பப்பட்டு சிவபிரானிடம்போய் எரிக் } (கப்பட்டது. (ரார்த்தித்தல்.)
46—48	11—12	தேவர்கள் சிவபிரானைத் துதித்து குமரேசனுற்பத்தியைப் பி }
48—50	12	இரதி புலம்பல். (த பார்வதியிடத்திற்போய் வாதித்தல்.)
50—60	12—14	சிவபிரான் விருத்தவேடத்தோடு தவம் செய்துகொண்டிருந் }
61—70	15—17	ஸப்தருடமார்கள்சிவபிரான் திருவாக்ஷியின்பேரில் இம்மயரா }
70—96	17—23	திருக்கலியாணவைபவம். (ஜனிடம்போய் கலியாணம்ரிச்சயி }
101—107	25—26	ஸ்ரீகுமரேசனுற்பத்தி.
107—9	27	வீரபாகுமுதயிய நவவீரர்களி னுற்பத்தி.
112—17	29	ஸ்ரீபாலகுமாரன் திருவிளையாட்டு.
117—21	30	குமரேசன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களோடு யுத்தம்செய்தது.
121—25	31	குமரேசன் தேவர்களுக்குத் தம் விசுவரூப தரிசனத்தையருளல்.
126—28	31—32	குமரேசனுக்குச் சேனதிபத்திய முடிசூட்டல்.
128—32	32—33	குமரேசனுக் காட்டுக்கடர் வாஹனம் கிடைத்தல்.
133—39	33—34	பிரம்மன் வடிவேலனால் சினையிலடைப்பித்து விடுபடல்.
139—46	35—36	மகேசுவரன் கந்தபிரானுடையமகிமைகளைப்பார்வ திக்குரைத்தல்.
146—47	36	அமிருதவல்லி, செளந்தரியவல்லி யென்னும் பெண்களுக்கு }
150—84	37—45	தாரகாசுர னுயுத்தமும் வதையும். (வடிவேலன்வரனளித்தல் }
190—93	47	ரூபத்மன் தாரகன் வதையுண்டதைக்கேட்டபிறகுமந்திரிகளோ }
194—99	48—49	கந்தபிரான் சிவத்தலங்கள்தோறும்யாத்திரைசெய்துகொண்டு }
199—201	50	கந்தன் திருசென்தூருக் கருளியது.
அசுரகாண்டம்.		
202—6	1	ரூபத்துமன் முதலிய அசுரர்களின் உற்பத்தி.
206—10	2	சூரன் சகோதரர்களோடுகூட இயாகம்செய்தது.
211—12	3	அசுரர்களுக்குச் சிவபிரான் வரனளித்தது.
213—14	3	சூரனுக்குச் சுக்கிரசிரியன் தூர்ப்புத்திகுறல்.
215—23	4—6	தாரகன் திக்குவிஜயம்செய்தது.
224—27	6	சூரன் தம்பிகளோடுகூடச்சிவலோகத்திற்போய் சுவர்மிபைத்தரி }
228—31	7	விஷ்ணுவணக்கத்துடன் சூரனிடத்துப்போய்ச் சம்பாஷித்தல்.
231—33	7—8	அசுரர்களுக்காக வீரமாகேந்திரபுரம் முதலிய பட்டணங்களு } (மைக்கப்பட்டது.)
234—35	8	சூரன் தேவர்க ளொவ்வொருவருக்கும் ஊழியமேற்படுத்தினது.
236—37	9	அசுரர்கள் மணம்புரிந்ததும், தேவர்கள் மீன்பிடித்ததும்.
238	9	அஜாமுகி தூர்வாசமுனிவரோடுபலவந்தமாய்ப்புணர்ந்து இவ் } (வலவாதாபிகளைப் பெற்றல்.)

242	10	இந்திரன் இந்திராணியுடன் சீர்காழியில் ஒளிந்திருந்தது.
243—47	10 ² —11	அகஸ்தியர் விந்தியகிரி, கிளொஞ்சாசுரன், இவ்வவ்வாதாபிஇவ (ர்களைக் கண்டித்தது. (த்தது.)
247—50	11—12	இந்திரன் விக்கினேசுவரனருளினால் காவேரிநதியைத் தருவி
250—51	:2	அகஸ்தியர் திருக்குத்தாலத்திலுள்ள விஷ்ணு ஆலயத்திலிரு
253—54	13	சாஸ்தாவினுற்பத்தி. (ந்தவிஷ்ணுபிம்பத்தைசிவலிங்கமாக்கி
255—58	13—14	அஜாமுகி மகாகாளர் காப்பினிலிருந்த வந்திராணியைப் பிடி (க்கப்போய்க் கை வெட்டுண்டது.)
261—64	15	பானுகோபன் இந்திரன் பட்டணத்தைக் கொள்ளையிட்டு ஐய (ந்தன் முதலிய தேவர்களைச் சிறையிலடைத்த.)

வீரமாகேந்திரகாண்டம்.

265—84	1—5	குமரேச னாக்கினையின்படி வீரபாகு வீரமாகேந்திர பட்டண (த்துக்கு தூதுபோய்ங்கு சிராயிலிருந்த தேவர்களைத் (தையியப்படுத்தியும், குனைக்கண்டு பலவிதமா யுவமா (னப்படுத்தியும், பட்டணமெல்லா மிடித்தும் பிரதான (ரான பல அசுரர்களைக்கொன்றும் பிரபுவன்டைக்குத் (திரும்பிவந்தது.
285—92	6	சூரன் தன் வேவுகாரர்களால் முருகேச னுயுத்தத்திற்காகப் (புறப்படைச் சித்தமாயிருப்பதைக்கேட்டுப் பிள்ளைகள், த (ம்பி, மந்திரிமார்கள் இவர்களோடு மந்திராலோசனை (செய்தல்.
292—95	7	கந்தபிரான் சகல சைனியங்களுடனும் திருச்செந்துரிலிருந் (துபுறப்பட்டு வீரமாகேந்திரபட்டணத்துக் தருகினில் (விஜயமாகி யங் கோர் பட்டணத்தை யமைப்பித்,தங்கி (ருந்தது.

உயுத்த காண்டம்.

297—320	1—6	பானுகோபன் வீரபாகுவோடுமுதல்முறை யுயுத்தம்செய்தது-
321—45	7—12	சூரன் முதல்முறையுயுத்தம்.
345—44	13—14	பானுகோப னிரண்டாம்முறை யுயுத்தத்தில் தோல்வியடைந் (ந்து பிறகு மாயையால் மறைந்து மாயாத்திரத்தைப் பி (ரயோகித்து வீரபாகு முதலியவர்களைத் தெளிநீர்க்கடல் (கொண்டுபோடவித்தது.
355—56	15	வடிவேலன் வேலாயுதத்தை யனுப்பி வீரர்களை மீட்டல்.
357—58	15	வீரபாகு அக்கினேயாத்திரத்தினு லசுரன் பட்டணத்துக்குத் (யிட்டது. (தைக்குப்பத்திசொல்லல்.)
360—61	16	சூரன்குமாரனான இரணியன் முருகேசனை வணங்கும்படி தந்
364—65	17	நீலனுக்கும்இரணியனுக்குமுயுத்தம். (ளொளிந்துகொண்டது)
366	17	இரணியன் தோல்வியடைந்து மச்சவுருவத்தோடு கடற்குள்
367—73	18	சூரபத்மன் மகனான அக்கினிமுக னுயுத்தத்தில் மடிந்தது.
374—76	19	வீரபாகு தம்மப்பிக ளிறந்துவிட்டதைக்கேட்டுஇயமனுக்குச் (சிட்டெழுதி அவர்களைப் பிழைப்பித்தது.
378—80	19—20	சூரனது மூவாயிரம் பிள்ளைகளும் விஜயனென்னும்வீரனால்வ (தையுண்டது.)
381—83	20	தருமகோபனென்னும் மந்திரி வீரபாகுவால் வதையுண்டது.
385	21	பானுகோபன்சூரனுக்குக்கந்தபிரானைவணங்கும்படிபுத்திகூறல்.
386—92	21—22	பானுகோபன் மூன்றாம் முறை யுயுத்தமும் வதையும்.
394—419	23—27	சிங்கமுக னுயுத்தமும் வதையும்.
421—52	28—35	சூரபத்மன் சண்டையும் வதையும்.

தேவகாண்டம்.

- 454—66 1—2 தேவசேனாப்பிராட்டியின் திருமணம்.
 468—82 3—5 வள்ளிநாயகியின் திருமணம்.
 482—92 6—7 முசுருந்தசக்கிரவர்த்தி தியாகராஜசுவாமியைக் கொண்டுவந்தது.

தக்ஷகாண்டம்.

- 493—97 1 ஸ்ரீசிவபிரானே பரப்பிரம்மமென்பது.
 497—98 2 தக்ஷன் சிவபிராணிட்டுருந்து வரணடைந்தது.
 501—3 3 சந்திரன் சாபமடைந்து விடுபடல்.
 504—5 4—5 ஈசன் தேவியின் கர்வத்தைப் பங்கம்செய்வதற்காகச் சகலவு
 (லகங்களையும் தம்பிக்கச்செய்து பிறகவளது பிரார்த்த
 னையின்பேரில் பிழைப்பித்துவிட்டது.
 507—8 5—6 தாக்ஷாயன்தேவியினுற்பத்தி. (வேந்துபிறகு காஷியருளிய
 509—10 6 அவ்வம்மைதவம்செய்கையி லீசன் ஓர்பிராம்மணவேடத்தோ
 512—13 7 பாதிக்கவியாணத்தில் மகேசுவரன் மறைந்துவிட்டதன்பேரி
 (ல் தக்கனவரை யிகழ்ந்தது.
 514 8 தவம்செய்துக்கொண்டிருந்த தேவியை சுவாமி கைலைக்கடிமு
 (த்துப்போனது.
 515—16 8 தக்கன்பலவாறாய்ச்சிவபிரானேநிந்தித்துவிட்டுப் பிறகு கைலை
 (க்குப்போகையில் துவாரபாலகர்களால் தள்ளிவிடப்பட்டது.
 517—18 9 தக்ஷன் தேவர்களை யினி சிவபிரானுக்கு வந்தனம் பூணை முத
 (வியவைகளைச் செய்யலாகாதென்று திட்டமிட்டும் பிர
 ம்மனீசனுடைய கட்டளையைக்கொண்டு வேள்விவளர்
 (த்தது.
 519—21 9 அவ்வியாகத்திற்காக வந்த நந்திகேசவரனுக்கு எல்லோரதிலு
 (முத்தம்மான் ஆசனமளிக்கப்பட்டதைக் கண்டு தக்கன்
 பல தூர்வார்த்தைகளால் சிவநிந்தைபண்ணிப் பிரம்மனை
 (யும் சிவபிரானுக் கிவ்வியாகமதி லாகுதி கொடுக்கக்கூ
 டாதென்றதிற்பேரில் நந்திபிரான் தக்கனை நிர்தித்து
 (க் கொபத்துடன் கைலைக்குப்போனது.
 523—25 10 தக்கனால் வேள்விசெய்யப்பட்டபோது அவ் வியாகசாலைக்கு
 (த் ததீசிமுனிவர் வந்தது.
 525—34 11—12 ததீசிமுனிவரைப் பார்த்துத் தக்கன் சிவநிந்தை செய்யலான
 (போது முனிவர் ஸ்ரீசிவபிரானே பரப்பிரம்மமென்பதை
 (நிரூபித்தது.
 534—35 13 பின்னும் தக்கன் சிவபிரானுடைய வற்புத குணங்களை யெ
 (ல்லாம் தூர்க்குணங்கள்போல விகழ்ந்து திட்டிடுத்து.
 536—42 13—14 தாகுளாவனத்தில் பரமசிவன் பிஷாடனம்செய்த சரித்திரம்.
 542—44 15 கஜாசரசமுகாரம்.
 545—46 16 விஷ்ணுவின் வராக கூர்மாவதாரங்களைக் கண்டித்தல்.
 547—52 16—17 பரமசிவன் ஹாலாஹல் விஷத்தை யுண்டல்.
 552—57 13—19 பைரவர் பிரம்மனுடைய வோர் தலையை வெட்டியும், விஷ்ணு
 (வினிராத்தங்களை வாங்கியு மவர்கள் மதத்தை யடக்கினது.
 558—59 20 தருமமும் விஷ்ணுவும் சிவபிரானுக்கு விடபவாகனமானது.
 559—61 21 மகாசமுகாரகாலத்தில் பரமேசுவர னெலும்பு சாம்பற்களைத்த
 (ரித்ததும், விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் சமுகாரகாலத்தி
 (ல் தங்களதெலும்பு சாம்பற்களைத் தரித்தருளும்படி சிவ
 (பிரானைப் பிரார்த்தித்ததும்.

561—65	22	ஜலந்தராசரன் வதை. (வர் பைத்தியம்பிடித்துத்தெளிந்தது)
565—68	23	ஜலந்தரன்மனையோடு விஷ்ணு கபடமாய்ப்புணர்ந்ததும், அ
569—70	24	ஸ்ரீசிவபிரான் கங்கையைச் சிரசினில் தரித்தது.
571—84	25—28	விநாயகருற்பத்தியும், கஜமுகாசரன் வதையும்.
584—85	29	சிவபிரான் நிற்குணொன்பதும், விஷ்ணுப்பிரம்மர்கள் முக்குண (ங்களுடையவனொன்பதும். (வமானமடைந்தது.
588—90	30	தக்கன்வேள்வியைப் பார்ப்பதற்காகக் கௌரியம்மைசென்ற
592—609	31—35	வீரபத்திர ரவ் வியாகசாலேக்கருளி விஷ்ணு முதலிய தேவர் (களையும் தக்கனையும் கண்டித்தது.
610—16	36—37	சிவபிரான் மகாலிங்காவிரப்பாவம் செய்தருளியதும், விஷ்ணு (ப் பிரம்மர்களதி னடிமுடிகளைக் காணமுடியாததும்.
618—29	38—41	அண்டபரிமாணத்தின் விளக்கம்.
உபதேசகாண்டம்.		
630—36	1—2	மகாகைலாஸத்தின் விளக்கம்.
636—46	3—5	சூரன் முதலியவர்களின் ஜன்மாந்தரவிவரம்.
646—52	6—7	அஜாமுகியின் ஜன்மாந்தரவிவரம்.
652—54	8	மாமையின் ஷெ
654—71	9—12	திருநீற்றின் மகிமை.
671—92	13—17	உருத்திராக்ஷத்தின் மகிமை. (சியமென்பது.)
692—701	18—19	திருநீறு உருத்திராக்ஷம் இரண்டையும் தரிக்கவேண்டிய தவ
701—13	20—22	ஸ்ரீபஞ்சாசுர மகா மந்திர மகிமை.
714—32	23—26	சிவநாமங்களின் மகிமை. (இயர்களின் விரதங்கள்.)
733—63	27—38	சிவபிரான், தேவி, விநாயகர், கந்தன், பைரவர், வீரபத்திரர் பார்வதிதேவிக் குறிய விதங்கள்.
735—57	35	விநாயகர் ஷெ
758—60	36	கந்தபிரானுக் ஷெ
760—61	37	பைரவ வீரபத்திரர்களுக் ஷெ
761—68	38	சிவபுண்ணியங்களின் மகிமையும் சரித்திரங்களும்.
763—80	39—47	சிவபுராணங்களைக் கேட்பதின் மகிமை.
807—16	48	சிவபுராணங்களைக் கொளமையும் சரித்திரங்களும்.
816—65	49—59	அறியாமற்செய்யப்பட்ட சிவத்துறோகங்களைப்பற்றியது.
865—37	60	சிவலிங்கத்தின் விவரம். (தனியையடைந்தது)
867—71	61	விஷ்ணுமுதலிய ஒவ்வொருதேவரும் சிவபூஜையா லவரவர்
871—77	62—63	விஷ்ணு சிவபூஜையால் பற்பல வயிஷ்டங்களைப்பெற்றது.
877—97	64—67	பிரம்மன் ஷெ
897—903	68	இந்திரன் முதலியமற்றதேவர்கள்ஷெ
903—906	69	திரிபுரசமுகார சரித்திரம்.
906—25	70—72	அந்தகாசுர சமுகாரம்.
925—26	73	பண்டாசுர சமுகாரம்.
926—31	74	மகிஷ வியாக்கிராசுரர்களின் சமுகாரம்.
931—32	75	இரத்தாசுரன், இரத்தபீஜன், பஞ்சராவணர்கள்இவர்களின்வதை
932—35	76	வியாசமுனிவர் விஷ்ணுவே பரப்பிரம்மமென்று சொல்லிப் பங் (கப்பட்டது. (கள் சிவபூஜையால் பயனடைந்தது.)
935—39	77	வலிஷ்டர், உபமன்னியு, மார்க்கண்டேயர் முதலிய முனிவர்
940—44	78	க்ஷுபராஜனுக்கும் ததீசிமாமுனிக்கும் நடந்த வ்யுத்தம்.
945—48	79	பாணசுரன் சரித்திரம். (த்துப்புஜித்ததினால்மனமதனயப்பிற
948—55	80	ஸ் திரீஸம்போககாலத்தில் ஸ்தனங்களை யிலிங்கமாய்ப் பாவி
955—58	81	ஸநுவஸாரஸஹஸ்ரநாமம்.
962	83	ஸஹஸ்ரநாமங்களின் மகிமை.
962—64	84	சுயம்புமுதலிய லிங்கங்களின் வித்தியாஸங்கள்.
964—67	85	

967—70 86	குருமார்களி னுற்பத்தி.
971—73 87	சிவயோகம்.
973—79 88—89	சிவஞ்ஞானம்.
979—82 90	சிவபிரானுடைய விருபத்தைந்து திருமூர்த்திகள்.
982—89 91	சௌனகாதி முனிவர்கள் முன்பாக ஸ்ரீஜகதிசன் ஸான்னித் (தியமருளியதும் புராணம் கேட்பதின் முறையும்.)

அறிவிப்பு.

இப்புத்தகத்தின் 159-160-
வது பக்கங்கவிரி விலக்கியும்,
277-வது பக்கத்தி னடக்கத்
தை 278-லும் 278-ம் பக்கத்
தி னடக்கத்தை 277-லுமாய்
மாற்றியும் படிக்கவேண்டும்.

